

Giới thiệu Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt

Thể loại: ngôn tình cổ đại, cung đấu, xuyên không...

Có khi nào bạn nghe câu chuyện cổ tích hay chưa?

Nếu chưa thì giờ tôi kể bạn nghe một câu chuyện tình yêu nhẹ nhàng,

Chuyện bắt đầu từ vị Hoàng đế anh tuấn tài giỏi

Thủy chung đậm sâu với một người thiếu nữ

Tương lai, nơi xa xôi ấy là của nàng...

Lạc đến một thời đại không phải là thời đại của mình, bạn sẽ phải sống như thế nào, nhất là khi thời đại bạn đến lại là một thời đại rối ren với những cuộc chiến tranh giành quyền lực nơi triều đình, những cuộc chiến tranh sừng chôn hậu cung, cùng với đó là những cuộc chiến chống ngoại bang? Cát Lôi Vi, một cô nữ sinh trung học đã rơi vào tình cảnh này. Bị tai nạn và sau đó là bị lỗ hổng thời gian cuốn vào, đưa cô về triều đại nhà Tân Thực (ta bịa đấy), ước mơ, khát vọng của cô gái trẻ nhanh chóng tan thành mây khói.

Bị đưa đến thời đại mình hoàn toàn không mong muốn, nàng phải vận dụng chút kiến thức ít ỏi của mình để có thể sinh tồn, chờ đến ngày về. Nhưng mọi việc diễn ra đều khiến nàng không thể nào ngờ được. Bởi nàng đã có mối tình khắc cốt ghi tâm tại nơi đây. Thêm vào đó, vì nàng, không biết bao nhiêu rắc rối đã xảy ra. Vì sự hiện diện của nàng, Hoàng thất rơi vào cảnh rối ren chưa từng có. Vì sự hiện diện của nàng, một triều đại hưng thịnh có nguy cơ lâm vào cảnh lâm than của chiến tranh. Vì sự hiện diện của nàng, chốn hậu cung không ngày nào được yên ổn.

Rốt cuộc, nàng bị đưa đến thời đại này là phúc hay họa? Nàng sẽ chiến đấu đến cùng hay buông tay? Liệu nàng có thể xoay chuyển mọi việc? Và liệu có phải vì nàng, lịch sử sẽ bị thay đổi?

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Ân điển

QUYỀN THƯỢNG: VÒNG XOÁY ĐỊNH MỆNH

Thành Thủy thứ 26, triều Tân Thực

Từ thuở lập quốc đến nay, triều Tân Thực trải qua không biết bao nhiêu cuộc chiến tranh của ngoại bang để không những giữ vững biên cương mà còn mở rộng bờ cõi. Với đội quân thiện chiến, họ đã thu phục được các tiểu quốc và sát nhập vào lãnh thổ của mình. Thuở khai quốc bao giờ cũng gặp khó khăn cả. Song sóng gió rồi cũng sẽ có lúc ngừng lại để đem đến sự bình yên cho bá tánh. Có thể nói, dưới thời Định An Hoàng đế, đất nước đã phát triển đến độ cực thịnh. Nhân dân ấm no, nhà nhà hạnh phúc, vùng biên cương yên ổn. Ấy cũng là nhờ vào tài trí quốc của vị quân vương này.

_ Tốt! Tốt! Tốt!- Vừa tám tác khen, Hoàng đế vừa cười giòn giã.- Cuối cùng cũng diệt xong bọn thảo khấu đó rồi! Tuấn Nhi! Công đầu thuộc về con đây. Con muốn phụ hoàng thưởng cái gì nào?

Chàng thanh niên mặc bộ y phục màu trắng vừa cười, vừa cúi thấp người xuống và chấp hai tay về phía trước cung kính.

_ Đa tạ phụ hoàng đã quá khen. Thật ra việc diệt bọn thảo khấu vùng phía Nam lần này công đầu phải thuộc về Lâm đại nhân. Con chỉ là góp một chút trí lực thôi ạ.

_ Vương gia! Ngài quá khiêm tốn rồi.

Người đàn ông trạc tuổi tứ tuần cúi đầu trước vị Vương gia trẻ tuổi rồi sau đó quay về phía Hoàng thượng.

_ Hoàng thượng! Thần không dám nhận công đầu. Nếu không có Vương gia, e rằng mọi việc khó lòng mà thuận lợi.

_ Được rồi! Hai người đừng nhường nhau nữa. Cả hai đều là thần tử của ta. Không cần nhường. Có công sẽ thưởng.- Nói đoạn, Hoàng đế bật cười. Nhưng rồi đôi mày chau lại.- Nhưng có tội phải phạt.

_ Phụ hoàng (Hoàng thượng) anh minh.

_ Lâm Trí Bình!

_ Có hạ thần.

_ Chuyện đẹp loạn bọn thảo khấu lần này, khanh có công, vậy nên Trẫm ban thưởng cho khanh một trăm nén vàng và phong khanh là Tiết độ sứ vùng biên giới phía Nam

Vừa nghe đến đó, Lâm Trí Bình tái mặt, mắt liếc ngang liếc dọc đầy lo lắng.

Vẫn không để ý gì đến sắc mặt của vị quan họ Lâm, Hoàng đế vẫn tiếp tục nói:

_ Vùng biên giới phía Nam là vùng trọng yếu, là nơi dễ bị ngoại bang nhòm ngó nhất. Trẫm không muốn chỉ vì một chút lơ là, mất cảnh giác mà dân chúng vùng đó rơi vào cảnh điêu linh. Khanh hiểu ý Trẫm không?

_ Hạ thần hiểu! Hạ thần sẽ dốc toàn tâm toàn lực để không làm Hoàng thượng thất vọng.

_ Được rồi! Khanh lui ra đi.

_ Hạ thần xin cáo lui.

Dứt câu Lâm Trí Bình cúi đầu lạy Hoàng thượng rồi chậm rãi lui ra ngoài. Vừa đi, ông ta vừa khẽ thở ra.

Nhìn theo dáng đi khúm núm của ông ta, vị Vương gia trẻ không nén nổi một nụ cười.

_ Phụ hoàng! Nhi thần không ngờ phụ hoàng lại đẩy ông ta ra xa đến thế.

_ Ông ta là một nhân tài. Song ông ta cũng là một kẻ xảo trá. Thân phụ của ông ta từng là Tam triều nguyên lão. Nên tiếng nói của ông ta rất có uy tín trong triều đình này. Ta không thể để ông ta mọc vây mọc cánh được. Vậy nên ta phải dùng cương nhu phối hợp thì mới có thể khống chế được ông ta, không cho cái bản tính xảo trá của ông ta nổi lên. Có như vậy, ta mới có thể thuần phục và biến ông ta thành một kẻ trung hiếu. Huống hồ, chúng ta vẫn chưa bình định xong vùng đất phía Nam, vậy nên ở nơi ấy ông ta sẽ có thể phát huy được tài trí của mình.

_ Phụ hoàng con thật phục Người!

Nở một nụ cười thật tươi, Hoàng thượng tiến về phía vị Vương gia trẻ.

_ Tuấn Nhi! Con hãy nhớ! Đạo trị quốc không thể cứng nhắc được mà phải linh hoạt biến hóa. Cương nhu phối hợp nhịp nhàng. Vừa có lý mà cũng phải có tình. Chuyện nhỏ phải ôn hòa thì mới làm được chuyện lớn. Làm được những điều này, thiên hạ ắt nằm trong tay con.

_ Nhi thần hiểu rồi ạ!

_ Con tuổi trẻ tài cao, là hoàng tử mà ta đặt kỳ vọng rất nhiều. Nhưng đừng vì thế mà tự cao. Ta mong con không làm ta thất vọng.

_ Những lời phụ hoàng dạy, nhi thần đều nhớ rất kỹ. Xin phụ hoàng yên tâm! Nhi thần nhất định sẽ làm theo những gì phụ hoàng dạy. Tuyệt đối không kiêu ngạo, ngang tàn.

Hoàng thượng mỉm cười hài lòng.

_ Tốt! Tốt! Nào giờ con muốn Trẫm ban thưởng cái gì nào?

_ Con thật sự không cần phụ hoàng ban thưởng đâu ạ. Phụ hoàng đừng bận tâm.

_ Đây là lệnh! Con dám trái sao Phúc Tuấn?- Hoàng thượng chau mày lại.

_ Không! Ý con không phải vậy ạ!

_ Vậy thì con muốn Trẫm thưởng cái gì. "Quân vô hý ngôn" Trẫm không nói chơi với con đâu.

_ Vậy...- Phúc Tuấn lưỡng lự.- Vậy...mong phụ hoàng cho nhi thần xuất cung một chuyến ạ.

_ Con muốn đến Phụng Sơn để thăm Ngọc Nạp phải không?- Hoàng thượng cười lớn.- Được rồi! Ta đồng ý! Nhưng con phải về trước đại lễ một tháng đấy. Nhân tiện đây, ta cũng có việc cần con làm. Mai lâm triều, ta sẽ giao phó.

_ Vâng! Nhi thần đa tạ phụ hoàng!- Vừa nói, vừa cười Phúc Tuấn vừa quỳ xuống cảm tạ.

_ Đứng lên đi! Đường xa, ta nghĩ con cũng đã mệt rồi. Hãy về Bảo Khánh cung nghỉ ngơi đi.

_ Vâng! Nhi thần xin cáo lui!- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa cúi chào Hoàng thượng.

*

_ Hoàng huynh! Sức khỏe của hoàng huynh dạo này thế rồi?- Vừa đi, Phúc Tuần vừa quay sang hỏi người đi bên cạnh.

Vừa hứng hăng ho, người thanh niên mặc bộ áo màu đỏ đậm khoác bên ngoài áo màu tím nhạt chậm rãi nói.

_ Ngủ đi! Từ nhỏ, sức khỏe ta vốn đã yếu. Sống được đến hôm nay là tốt lắm rồi còn cầu mong gì nữa.

_ Huynh! Sao huynh lại nói vậy?!-- Phúc Tuần nhăn trán.- Thân làm Thái tử của một nước, huynh nhất định phải chăm lo cho sức khỏe của mình thật tốt.

_ Chăm lo ư?-- Vị Thái tử trẻ tuổi tiến chậm rãi về phía trước một bước, đôi mắt cũng đã trở nên xa xăm hơn.- Nhân sâm, linh chi, rồi cả biết bao nhiêu loại thuốc quý khác. Nhưng...đệ thấy đấy.- Thái tử chậm rãi quay về phía Phúc Tuần.- Ta vẫn ốm yếu. Xem ra...thời gian của ta sắp hết rồi.

_ Huynh!

Phúc Tuần vội chạy về phía Thái tử, chàng đặt hai tay lên vai hoàng huynh của mình.

_ Hoàng huynh! Đệ không cho huynh nói những câu vô trách nhiệm như vậy. Huynh phải kiên cường lên! Huynh không thể phụ lòng phụ hoàng được.

_ Phụ hoàng từ lâu đã không muốn ta sống ở Đông cung nữa. Nhưng vì ta là...con trưởng và cũng vì lời hứa với mẫu hậu nên Người vẫn chưa phế ta. Hoàng đệ biết không, nếu không phải là...quy định do tổ tông lập ra, ta nghĩ rằng Người đã phế trưởng lập thứ rồi.

_ Huynh...

_ Đệ để ta nói hết.- Thái tử cắt ngang lời Phúc Tuần.- Ta biết phụ hoàng rất yêu thương và lo lắng các huynh đệ chúng ta. Sức khỏe của ta ngày một sa sút, phụ hoàng hết sức lo lắng. Và từ lo lắng, Người đang dần trở nên bất mãn. Nhưng với đệ thì khác. Đệ từ nhỏ đã mất đi mẫu thân của mình song vẫn hiếu học. Chăm chỉ đọc sách, đọc binh thư, luyện võ công. Trong mắt phụ hoàng, đệ hoàn toàn là người thích hợp để trở thành Thái tử, là người sống trong Đông cung này sau khi ta bị phế truất. Nên vì vậy, ngay sau khi đệ tròn mười tám, phụ hoàng đã sắc phong đệ là Linh thân vương. Và không những đệ có phủ vương gia mà còn có thể sống trong cung của mình trước kia, cung Bảo Khánh. Đủ để thấy được phụ hoàng rất sủng ái đệ, Người xem đệ như là trụ thủ đắc lực của mình. Vì vậy, ta hy vọng đệ có thể dốc toàn sức của mình để thay ta trở thành một đứa con tận hiếu, tận trung.

_ Hoàng huynh!-- Vừa nói, Phúc Tuần vừa quỳ xuống.- Đệ xin huynh đừng nói những điều này nữa.

_ Đệ làm gì vậy?-- Thái tử vội đỡ Phúc Tuần đứng lên.- Mau đứng lên! Đừng để đám thị vệ nhìn thấy.

_ Hoàng huynh!

_ Sức ta yếu không thể kéo đệ lên đâu. Đệ đứng lên ngay cho ta.

Không còn cách nào khác, Phúc Tuần đành đứng lên.

_ Thái tử! Mời Thái tử uống thuốc kéo nguội

Khẽ lắc đầu ngăn ngắt, Thái tử chậm rãi quay về phía nô tỳ và cầm lấy chén thuốc.

Một lúc sau khi tỳ nữ đã đi, Thái tử cùng với Linh thân vương chậm rãi ra điểm nghỉ giữa Ngự hoa viên.

_ Không nói chuyện của ta nữa. Nói chuyện của đệ đi.- Thái tử chậm rãi nhấp ngụm trà.- Giao phi nương nương dạo này vẫn khỏe chứ?

_ Đa tạ hoàng huynh đã quan tâm. Dưỡng phi vẫn khỏe.

_ Thế thì tốt!-- Thái tử khẽ gật đầu.- À phải rồi! Chuyện đệ dẹp được bọn thảo khấu phương Nam khiến phụ hoàng rất vui mừng. Người đã ban thưởng gì cho đệ chưa?

_ Chuyện đó không đáng nhắc tới!-- Vừa cười, Phúc Tuần vừa chấp tay.

_ Sao lại không đáng?!-- Thái tử bật cười.- Phụ hoàng đã thưởng gì cho đệ nào?

_ Là một chuyến xuất tuần.

_ Xuất tuần?-- Thái tử khẽ nhăn trán.- Đến chỗ Tiểu Nạn phải không?

Phúc Tuần không nói gì nhưng gương mặt đã lộ ra vài phần.

_ Đệ áy! Mỗi lần nói trúng tâm ý của đệ là mặt đệ lại đỏ lên.- Thái tử cười lớn hơn nữa.

*

Hoàng cung vốn dĩ là nơi im ắng. Bảo Khánh cung cũng không thoát khỏi ngoại lệ đó. Tuy nhiên hôm nay, nơi này trở nên nhộn nhịp hẳn bởi sự trở về của chủ nhân Bảo Khánh cung. Mọi người ra vào tấp nập, ai nấy cũng cười đùa vui vẻ với vị thân vương trẻ tuổi tài cao được hoàng thượng vô cùng sủng

ái. Song vị vương gia này không lấy làm vui thú với sự tấp nập ấy. Phải chăng Phúc Tuân còn có quá nhiều điều phải lo nghĩ? Về đạo trị quốc, con đường mà phụ hoàng của chàng đang đi. Về sức khỏe của Thái tử. Về cái chết đáng ngờ của một cung nữ trong Ngâm Hương Cung, cung của Giao phi nương nương. Chốn thâm cung thật lắm chuyện khiến con người ta lao tâm khổ tứ. Lúc này đây chàng chỉ ước chàng là một người con trai bình thường như bao nhiêu người con trai khác trong nhân gian. Chàng sẽ cùng Tiểu Nhạn ngao du sơn thủy, đến nơi Lạc Phố [1], tránh xa chốn hồng trần. Nhưng...thân là con trai của thiên tử, chàng sao dám mơ tưởng đến những điều đó. Thật là ảo mộng mà thôi.

_ Vương gia của đệ!- Chất giọng chầm chọc đầy quen thuộc vang lên khiến Phúc Tuân thoát khỏi dòng suy nghĩ mơ hồ.- Trời đã sắp tối rồi! Ngài mau vào kéo lạnh.

_ Phúc Khải! Ta thật nghĩ mãi không ra một chuyện.

Chơi với Linh thân vương tử thuở còn để chòm, Thất Hoàng tử, Phúc Khải là người hiểu rõ tâm sự của chàng nhất. Hơn nữa người bị ảnh hưởng trong chuyện ấy là đường phi của Phúc Tuân cũng chính là mẫu thân của chàng. Chàng cũng rất lo lắng! Nhưng mỗi người mỗi tính cách và mỗi suy nghĩ khác nhau. Đối với chàng đây quả thực trong rủi có may. Khẽ mỉm cười, Phúc Khải chậm rãi lại gần Phúc Tuân và cúi thấp người xuống.

_ Có phải chuyện của a đầu Tiêu Nhi không?

_ Đúng vậy!- Phúc Tuân chậm rãi gật đầu.- Từ lúc trở về đây và hay tin, ta luôn hoài nghi. Vì cái chết nhìn vào có vẻ như không có gì đáng ngờ cả. Nhưng...nếu lúc đó ta nhìn thấy xác của Tiêu Nhi, có lẽ mọi thắc mắc của ta sẽ được giải tỏa ít nhiều.

_ Đệ đã kiểm tra kỹ rồi đúng quả đúng là chết do thạch tín.

_ Nếu vậy nguyên nhân bị chết do thạch tín là gì! Trong cung này ai lại cả gan dùng chất kịch độc ấy.- Phúc Tuân chậm rãi lắc đầu.- Ta thật nghĩ không ra.

_ Vương gia của đệ! Chẳng lẽ huynh không biết câu này: bạch ngọc vi hà [2]!

_ Bạch ngọc vi hà?

Vừa ngẫm nghĩ, Phúc Tuân vừa gật gù.

_ Câu này quả không sai. Nói hay lắm Thất đệ. Đệ nói thế, trong đầu ta đã có dự tính. Vài ngày nữa ta lại phải đóng giả là kẻ đào hoa rồi. Đệ ở trong cung nhớ làm theo những gì ta căn dặn.

Phúc Tuân vừa dứt câu, Phúc Khải cười thật tươi.

_ Vương gia quá khen! Yên tâm! Đệ sẽ dốc sức giúp huynh.

_ Thánh chỉ tới!

Liền lúc đó là một đoàn người tiến về phía Phúc Tuân.

_ Hoàng thượng có chỉ.

Phúc Tuân vội quỳ xuống.

"Thuận thiên thừa vận Hoàng đế chiếu viết.

Linh thân vương Phúc Tuân và Ngọc Nhạn công chúa từ nhỏ đã lớn lên bên nhau. Tình cảm nồng thắm. Mối tình của hai khanh trong sáng như ngọc, không gì có thể sánh bằng. Trong việc dẹp bọn thảo khấu vùng biên giới phía Nam, Linh thân vương có công lớn. Nay trẫm chỉ hôn cho Linh thân vương và Ngọc Nhạn công chúa như là phần thưởng khích lệ tinh thần.

Khâm thờ"

Cười thật tươi, Phúc Tuân vội cúi đầu xuống lạy tạ.

_ Tạ ơn ân điển của Hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn vạn tuế.

Viên thái giám vừa đi khỏi, chúng nô tài vội vây quanh Phúc Tuân.

_ Chúc mừng Vương gia!

_ Chúc mừng Vương gia!

_ Vương gia cuối cùng Người cũng được Hoàng thượng chỉ hôn rồi. Chúc mừng! Chúc mừng!

_ Chúc mừng ngũ huynh!

Nói đoạn tất cả nô tài đều quỳ xuống.

_ Chúc mừng Vương gia! Chúc mừng Ngọc Nhận công chúa! Vương gia thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế. Công chúa thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.

Phúc Tuần nở nụ cười đầy hạnh phúc.

_ Nào mọi người đứng lên cả đi!

-----

[1] Lạc Phò: bến sông Lạc, nơi tiên ở.

[2] Bạch ngọc vi hà: ngọc trắng có vết.

Hết chương 1

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Chuyện lạ Phò mã phủ

Quang Dương thành

Sau hơn hai ngày đi ngựa, một ngày đi thuyền cuối cùng Linh thân vương cũng đã tới thành Quang Dương. Quang Dương là một trong những thành lớn dưới triều Tần Thục. Hoạt động mua bán, giao thương với các ngoại bang diễn ra rất tấp nập ở nơi này. Nhờ vậy, cuộc sống của người dân nơi đây sung túc, đủ đầy hơn so với các thành lân cận khác. An ninh nơi đây so với các thành khác cũng tốt hơn hẳn. Đơn giản vì con gái cưng của Hoàng đế lấy chồng nơi đây. Vị Phò mã may mắn đó không ai khác chính là Chiêu Anh hầu Nam Cung Hân.

Nhắc tới Chiêu Anh hầu không ai không biết đến câu chuyện tình đơn giản nhưng đẹp của vị Hầu trẻ tuổi với Công chúa Thiên Phụng khi đó cả. Ngay chính bản thân Phúc Tuần mỗi lần nhớ lại câu chuyện tình của tỷ tỷ mình chàng cũng cảm thấy xúc động và mong ước mình cùng Tiểu Nhận sẽ có được mối tình như vậy.

Trời dần về trưa nhưng dường như Phúc Tuần vẫn chưa muốn đến Phò mã phủ. Cảnh sắc thành này thật sự thu hút chàng mất rồi. Nơi đây tuy là thành lớn nhưng mọi thứ lại đơn sơ, trang nhã và hòa hợp với thiên nhiên khiến vẻ đẹp của nó trở nên lay động lòng người.

_ Chủ tử!- Đi theo sau, Tiểu An Tử lên tiếng.- Đã gần đến chính ngo[1] rồi, chúng ta nên quay về thuyền để chuẩn bị thôi.

Khẽ thở dài, Phúc Tuần chậm rãi quay về phía sau.

_ Hiếm khi được ra ngoài. Ta phải ngắm phong cảnh nơi này cho thoải thích đã.- Vừa nói, Phúc Tuần vừa mỉm cười tinh quái.- Còn nữa đừng gọi ta là chủ tử. Hãy gọi ta là...Đào công tử.

_ Dạ!?- Tiểu An Tử ngạc nhiên nhìn Phúc Tuần.

_ Thế đi!

Dứt câu Phúc Tuần, lúc này là Đào Công tử quay người bước đi mặc kệ tên hầu của mình đứng như trời trồng giữa đường. Hân thầm kêu than trong lòng vì không thể nào hiểu được chủ nhân của mình. Muốn giả làm tên biến thái, đào hoa đa tình, ngại cứ việc đầu phải nhất thiết thể hiện nó ngay trong họ của mình. Mãi nghĩ ngợi, đến lúc bừng tỉnh Tiểu An Tử đã thấy chủ tử của mình cách xa cả dặm.

_ Ch...Công tử! Công tử chờ nô tài với!

Dừng chân trước một khách điểm, Phúc Tuần quay người về phía đường lớn để đợi Tiểu An Tử.

_ Ta nói này! Chân của ngươi đâu có ngắn đâu sao chạy chậm thế.

_ Công tử! Người đi nhanh thế nô tài thực theo không kịp.- Tiểu An Tử vừa thở vừa trả lời.

_ Vào thôi!- Vừa mở quạt, Phúc Tuần vừa hạ lệnh.

Chọn cho mình một chỗ ngồi rộng rãi trên lầu, Phúc Tuân đưa mắt nhìn ra phố xá từ ban công. Ngồi tại nơi này, ta có thể phóng tầm mắt ra xa và quan sát mọi thứ xung quanh. Quả là một chỗ ngồi lý tưởng.

_ Công tử! Đồ ăn và rượu của Ngài đây ạ!

_ Uhm!- Phúc Tuân gật đầu rồi quay về Tiểu An Từ.- Tiểu An Từ!

Hiểu ý chủ nhân, Tiểu An Từ đưa cho tên tiểu nhị vài lượng bạc khiến tên ấy đa tạ rồi rút rồi mới chịu đi xuống.

Vừa ăn, Phúc Tuân vừa tiếp tục công việc đang dang dở của mình, ngắm phố xá. Trời về trưa, phố xá bắt đầu thưa người, trong khi đó khách điểm mỗi lúc một náo nhiệt. Trong cái khách điểm này có đủ loại người đang ngồi hoặc ăn uống hoặc trò chuyện cùng với nhau. Câu chuyện của họ luôn là những chủ đề không bao giờ mới. Nhưng Phúc Tuân vẫn chú ý lắng nghe, bởi lẽ đây chính là tiếng nói thật sự của người dân.

_ Hôm nay Dung Nguyệt không ra khỏi phủ sao?- Một vị khách lên tiếng hỏi.

Sau câu hỏi ấy là tiếng bàn tán trở nên sôi nổi hẳn lên. Ai ai cũng bàn về chuyện Dung Nguyệt hôm nay tại sao lại không ra ngoài.

_ Nghe nói tối nay trong phủ bày tiệc nên Tiểu hoa tiên không ra ngoài được.- Một vị khách khác lên tiếng.

Tiểu hoa tiên! Cái tên ấy thật khiến Phúc Tuân tò mò lắm. Có vẻ như cô nương Dung Nguyệt kia chẳng những được lòng mọi người mà còn được mọi người xem là thần tiên nữa. Quả không đơn giản!

_ Tiểu hoa tiên?- Vừa hỏi, Phúc Tuân vừa quay về phía mọi người.- Cô nương đó là thần thánh phương nào thế?

_ Công tử mới tới thành này phải không?...Thảo nào không biết. Cách đây hơn nửa tháng trước. Trong Phò mã phủ xảy ra một sự vụ làm chấn động cả thành. Hôm đó là một đêm trăng tròn, khi toàn phủ đã đi nghỉ bỗng nhiên nghe thấy tiếng động. Âm thanh rất lớn khiến toàn phủ phải thức giấc chạy ra. Họ chạy đến Phủ Dung đình thì thấy một tiểu cô nương đang vùng vẫy giữa hồ sen. Ai cũng tái mặt vì sợ hãi nghĩ rằng nàng ấy là ma. Công chúa phải hạ lệnh cho bọn nô tài xuống hồ cứu cô nương ấy lên bằng được.

_ Tiểu cô nương đó là Dung Nguyệt?- Phúc Tuân chậm rãi hỏi.- Xem cách nói của huynh đài, có vẻ như cô nương Dung Nguyệt này không phải là người trong phủ?

_ Đúng vậy!- Người kia trả lời tập lự.

Phúc Tuân nhăn trán nghĩ ngợi. Nếu không phải là người trong phủ vậy có khi nào là thích khách. Nhưng Phò mã phủ được canh gác rất nghiêm ngặt là sao có chuyện thích khách xảy ra được. Huống hồ, nếu là thích khách khi bị phát hiện phải tìm cách trốn đi, làm gì có chuyện vẫy vùng giữa hồ để bị bắt.

_ Kỳ lạ hơn trước khi cô nương ấy xuất hiện, trong Phò mã phủ xuất hiện một chứng bệnh lạ, các tỳ nữ trong phủ đột nhiên đau đầu, buồn nôn, hoa mắt. Một số người còn sùi bọt mép, đau họng dữ dội và chết. Nhưng sau khi nàng ấy xuất hiện, nàng ấy đã chữa khỏi bệnh này.

_ Bệnh gì vậy? Nghe triệu chứng, chắc là bị trúng độc.- Phúc Tuân phỏng đoán.

_ Đúng vậy! Tây lầu của Phò mã phủ có mọc một loại cây khi ra hoa rất đẹp. Các tỳ nữ vì thấy đẹp nên hái lá nào ngờ bị trúng độc. Nàng ấy đã tìm ra nguyên nhân và chữa trị cho các tỳ nữ bị nhiễm độc. Vậy nên mọi người gọi nàng ấy là Tiểu hoa tiên

_ Vậy...Dung Nguyệt là tên của cô nương đó sao?

_ Có thể nói là như vậy!- Một vị khách khác lên tiếng.- Khi được tìm thấy, cô nương ấy khá nhát, Công chúa hỏi gì cũng không nói nên đã đặt tên nàng ấy là Dung Nguyệt. Giờ thì nàng ấy không những không nhát mà còn rất hoạt bát, lanh lợi nữa. Cô nương đó quả đúng là đào đúng là đào[2]. Chỉ có điều lạ là cô nương ấy có một cái tay nải chằng giống ai. Đường như cái tay nải đó rất quan trọng đối với nàng ấy nên nàng ấy giữ rất kỹ không cho ai xem.

_ Cái tay nải ấy trông nó như thế nào?- Phúc Tuân tò mò.

_ Nghe người trong phủ nói là nó dài dài, cũng khá to. Còn có hai sợi dây buộc hai bên đầu nữa. Trông nó khá giống cái hộp đựng thuốc của mấy ông thầy lang hay đeo.

_ Đúng là kỳ lạ thật!- Tiểu An Từ lúc này mới lên tiếng.- Ch...Công tử có muốn tìm hiểu thử hay không?

_ Tất nhiên rồi! Dung Nguyệt này vừa cô quái lại vừa thú vị. Ta phải xem xem nàng ta rốt cuộc là ai. Chúng ta đi thôi!

Dứt câu Phúc Tuân cầm lấy cây quạt rồi đứng lên bước xuống lầu. Bước trên con đường dài rộng, chàng không thể nào không nghĩ đến câu chuyện mình được nghe trong khách điểm vừa rồi. Xuất cung nhiều lần, chàng cũng đã gặp không ít chuyện kỳ quái. Nhưng lần này so với các lần trước lại càng kỳ quái hơn. Sự huyền kỳ của chàng lúc này thực sự đã tăng cao rồi. Chàng rất nóng lòng gặp Dung Nguyệt để xem người con gái ấy rốt cuộc là ai? Nàng có khả năng gì? Có thật nàng đúng là Tiểu hoa tiên như mọi người truyền tụng hay chỉ là một tiểu nha đầu bạc thần kinh ngôn[3].

Càng nghĩ, Phúc Tuân càng thấy thú vị và cảm thấy hiếu kỳ về nữ tử này. Vậy nên bước chân của chàng trở nên mỗi lúc một nhanh hơn. Giờ, chàng thật sự nóng lòng muốn đến Phò mã phủ để biết rõ đầu đuôi câu chuyện này là như thế nào.

_ Cướp! Ăn cướp! Cứu tôi với!

Tiếng kêu cứu đầy hoảng hốt khiến chủ tớ Phúc Tuấn không thể không quay lại nhìn. Và hình ảnh một tiểu cô nương nhỏ nhắn vội rượt đuổi theo một tên cướp to con đập ngay vào mắt chàng. Chàng vội nhón chân dùng khinh công nhưng chưa kịp bay lên đã có người từ đâu bay xuống đập tên cướp một phát khiến hắn ngã nhào ra phía sau.

_ Mau trả tiền lại đây!

Chàng trai trẻ mặc bộ y phục màu đen vừa nắm lấy cổ tên cướp vừa hét vào mặt hắn.

_ Mờ giữa ban ngày à?!- Tên cướp nạt lại.

Dứt câu, tên cướp đẩy mạnh chàng trai trẻ và vội rút ra một thanh đoản đao[4] rồi sau đó xấn tới. Chàng trai trẻ hết tránh né rồi lại trả đòn. Người qua lại tụ tập mỗi lúc một đông khiến tên cướp càng làm càn hơn. Thấy tình hình không ổn, Phúc Tuấn vội nhón chân bay vào.

_ Ch...Công tử!- Tiểu An Tử hoảng hốt kêu lên nhưng đã quá trễ.

Một dừng mảnh trong chiếc áo màu đen, một đào hoa trong chiếc áo màu trắng hai con người ấy vốn không quen biết nhau nhưng lúc này lại đồng tâm diệt trừ bọn cường đạo. Cả hai vừa chống trả vừa tấn công khiến tên cướp nhanh chóng đuối sức. Cùng đường làm càn, hắn vội ôm lấy và kẻ đoản đao vào cổ tiểu cô nương kia.

_ Không được lại gần! Nếu không ta giết chết cô ta!

_ Khốn nạn!- Chàng trai mặc áo màu đen hét lên.- Người có biết tội lỗi người phạm phải nhiều và không thể dung thứ được hay không? Cha mẹ cho người thân thể khỏe mạnh của một trang nam nhi, người lại không làm những việc đúng đắn mà lại đi làm cường đạo, người đã phạm phải tội bất hiếu với cha mẹ. Đồng tiền của người ta là do người ta phải bỏ công sức ra mới kiếm được, người lại đi cướp lấy, người đúng là kẻ bất lương. Đường đường là một đấng nam nhi người lại dùng một cô nương để uy hiếp hòng tìm một con đường sống người là kẻ bất nhân.

Phúc Tuấn chậm rãi đưa mắt quan sát chàng trai mặc áo đen đứng bên cạnh. Nghe khẩu khí, chàng biết chàng ta là một người có ăn học, đọc sách thánh hiền, trên hết chàng ta là một người có nghĩa khí, ra tay giúp đỡ người khác, dù không quen biết. Khẽ nhếch mép cười, chàng đảo mắt xung quanh, rất nhanh sau đó chàng dùng chân đá văng một viên đá vào mắt tên cướp khiến hắn vì đau quá phải thả tiểu cô nương kia ra. Tiểu cô nương kia nhân lúc ấy vội chạy thoát. Chàng trai áo đen kia cũng nhanh chóng lao tới giữ tên cướp lại.

_ Tiền đâu?

Tên cướp kia vội lấy ra một chiếc túi nhỏ. Chàng trai kia vội giật lấy.

_ Đi! Đi đến nha môn với ta.

_ Ca!- Tiểu cô nương vội lên tiếng.- Tha cho hắn một con đường sống đi!

Chàng trai kia quay lại nhìn tiểu cô nương kia ra chiều suy nghĩ rồi quay về phía tên cướp.

_ Xéo đi! Đừng để ta gặp lại người.

Tiểu cô nương kia chậm rãi quay về phía Phúc Tuấn cúi người thi lễ.

_ Đa tạ Công tử đã ra tay tương trợ giúp đỡ ca ca tiểu nữ.

_ Cô nương đừng làm vậy!- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa nâng tiểu cô nương kia đứng lên.- Đó là việc nên làm thôi.

Lúc này đây, Phúc Tuấn mới vỡ lẽ ra hai người là huynh muội của nhau

_ Nhưng nếu không có Công tử, có lẽ tôi phải vất vả lắm mới cứu được muội muội của mình.- Vừa nói, chàng trai kia vừa chậm rãi tiến tới.- Tại hạ Đồng Vũ. Muội muội của tại hạ là Đồng Thảo. Huynh muội chúng tôi thật sự cảm ơn công tử đã ra tay giúp đỡ.- Vừa nói, Đồng Vũ vừa chắp hai tay lại để cảm tạ.

_ Tại hạ họ Đào.- Phúc Tuấn chắp tay đáp lễ.

_ Đào Công tử!- Chất giọng của Đồng Vũ vui vẻ.- Nghe giọng chắc Công tử không phải người vùng này. Dường như là người của kinh thành.

_ Đúng!- Phúc Tuấn mỉm cười.- Tại hạ là người kinh thành đi qua thành này có chút việc.

Vừa nói, Phúc Tuấn vừa đưa mắt quan sát hai huynh muội họ Đồng và nhận ra Đồng Thảo từ nãy giờ vẫn không ngừng liếc nhìn chàng. Khi bị chàng phát hiện, nàng e lệ vội quay đi.

_ Ca! Chúng ta phải về thôi không lại bị Ngô thúc trách phạt. Huynh quên tối nay trong phủ có tiệc sao?

_ À! Chút nữa ta quên. Vậy...Đào công tử, hẹn ngày tái ngộ!

_ Hẹn ngày tái ngộ!

Dứt câu, Phúc Tuần rào bước đi. Nhưng đi được chàng chợt dừng lại.

_ Ngộ thúc?! Tiểu An Tử! Người có nhớ quán gia Phò mã phủ tên gì không?

_ Công tử...nô tài không nhớ rõ. Hình như là Ngô Đại Vĩ. Có chuyện gì vậy ạ?

_ Không có gì! Chúng ta về thuyền chuẩn bị đến Phò mã phủ thôi.

_ Vâng!- Vừa nói, Tiểu An Tử vừa khom người.

Xem ra hôm nay đối với Phúc Tuần thật đặc biệt bởi chàng gặp được không ít điều thú vị. Những điều ấy lại liên quan đến phủ đệ của tỳ phu chàng. Thật khiến chàng đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Nếu có thời gian, chàng mong có thể ở đây lâu hơn một tí để mở rộng tầm mắt và khám phá nhiều điều thú vị khác nữa.

[1] chính ngo: giữa trưa (12h).

[2] đào thơ: người con gái đẹp còn nhỏ tuổi.

[3] bạc thân kinh ngôn: môi mỏng nói càn.

[4] đoàn đao: dao găm.

Hết chương 2

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Lời hứa định mệnh

Chiều Anh hầu phủ, Quang Dương thành

Cánh cổng lớn chậm rãi mở ra. Hai bên cổng phủ là gia nô đứng ngay ngắn chỉnh tề. Họ cung kính cúi chào. Đứng phía trước là Thiên Phương Công chúa và Phò mã, Chiều Anh hầu Nam Cung Hàn. Đưa mắt quan sát một lượt phủ đệ, Phúc Tuần chậm rãi mở quạt ra rồi thẳng tiến vào bên trong phủ.

_ Cung nghênh Linh thân vương đến thăm!- Vừa tung hô, bọn gia nô vừa quỳ xuống.

Khẽ mỉm cười, Phúc Tuần đưa mắt nhìn hai bên và rất nhanh chóng, chàng nhận ra hai huynh muội họ Đồng trong hàng ngũ đám gia nô.

_ Miễn lễ!

Dứt câu, Phúc Tuần tiến thẳng về phía Thiên Phương Công chúa. Tỳ tỳ của chàng ngày một lộ rõ vẻ hạnh phúc. Nhìn nhanh xuống bụng của tỳ tỳ, lòng chàng không khỏi vui mừng. Bên cạnh, Nam Cung Hàn cũng nở một nụ cười thật tươi tiếp đón chàng.

_ Tỳ tỳ! Mỗi lần đệ tới, tỳ lại như vậy!- Vừa nói, Phúc Tuần vừa đỡ lấy tỳ tỳ của mình.- Chúng ta là người một nhà mà! Hơn nữa tỳ đang mang thai, như vậy sẽ mệt lắm. Tỳ không nghĩ cho mình, cũng phải nghĩ cho hoàng tôn của đệ chứ.

_ Đành rằng là người một nhà, nhưng chúng ta là Hoàng tộc. Lễ nghi không thể thiếu được. Hơn nữa ta tin, đứa con này của ta cũng muốn hành lễ với cữu cữu của nó.

_ Công chúa nói đúng!- Vừa cười, Nam Cung Hàn vừa nói.- Hơn thế nữa, Đây cũng là cách để tỏ tấm lòng của chúng ta đối với đệ.

_ Hai người thật là!- Vừa ngồi vào ghế, Phúc Tuần vừa vờ thờ dài.- Đệ thật không còn gì để nói với phu thê các người nữa.

Cứ thế câu chuyện của họ rôm rả hẳn lên khiến cho sảnh chính của phủ ngập tràn tiếng cười nói. Ai nhìn vào lòng cũng thầm ngưỡng mộ vì xưa nay người ta vẫn cứ nghĩ rằng, những biến hiện bên ngoài của những người trong Hoàng tộc chỉ là sự giả dối. Bởi bên trong mỗi người đều cất giấu một con dao.

Giữa chốn thâm cung đầy rẫy nguy hiểm này, chân tình thật hiếm như sao mùa đông. Giữ được tình huynh đệ tỷ muội ở nơi này quả không phải là điều dễ dàng. Bởi lịch sử xưa nay đã chứng minh rằng để đòi lấy ngôi cao, huynh đệ tương tàn là điều hết sức bình thường và vẫn luôn xảy ra ở nơi đây. Và trong chốn thâm cung ấy, những cuộc tranh giành đấu đá nơi hậu cung khiến ta không khỏi hãi hùng...

_ À phải rồi! Trên đường đi đến đây, đâu đâu đệ cũng nghe chuyện lạ xảy ra trong phủ. Đệ rất tò mò muốn biết thực hư chuyện này là như thế nào?

_ Chuyện này quả đúng là kỳ lạ!- Nam Cung Hàn chậm rãi nói.- Hôm ấy là mười lăm trăng tròn, Công chúa đi cầu tự tại An Sinh tự phía Nam thành về. Đến tối, khi cả phủ đã đi nghỉ, bọn gia nô trong phủ bỗng nhiên nghe thấy tiếng "ào". Họ vội vào báo, ta và Công chúa vội đến Phù Dung đình xem. Khi đến nơi thì thấy một thiếu nữ đang vẫy vùng giữa hồ sen. Công chúa phải hạ lệnh cứu thiếu nữ đó lên vì ai có mặt ở đó cũng sợ hãi. Khi cứu được, thiếu nữ đó đã bất tỉnh. Ta đoán nàng ta khoảng mười sáu tuổi. Nhưng cách ăn mặc thực sự rất kỳ quái, khác người, không giống như chúng ta.

_ Kỳ quái như thế nào?- Chất giọng của Phúc Tuấn vẫn điềm tĩnh nhưng ẩn giấu bên trong là một sự hiếu kỳ.

_ Nàng ta mặc chỉ có một lớp áo, không giống như chúng ta phải mặc nhiều lớp.- Công chúa tiếp lời.- Đó giống như là một chiếc váy hơn là một chiếc áo. Phần trên hơi bó sát vào người và để lộ hai cánh tay. Phần dưới hơi xòe rộng và chỉ dài đến đầu gối. Lúc cứu được nàng ta lên, chúng ta còn vớt được một tay nải khá to. Mở ra thì thấy toàn thứ đồ kỳ quái. Khi nàng ta tỉnh, chúng ta hỏi gì nàng ta cũng không nói. Chỉ toàn lắc với gật. Ánh mắt lộ rõ vẻ sợ hãi. Vì không biết tên nên ta đặt tên nàng ta là Dung Nguyệt. Ta vốn định để nàng ta ở biệt viện sau phủ nhưng nàng ta lại chữa khỏi bệnh lạ trong phủ nên ta giữ nàng ta ở Phù Dung trai. Gia nô trong phủ nhiều, quy định dù có nghiêm ngặt đến đâu cũng không thể tránh khỏi việc chuyện trong nhà bị đem ra ngoài ngõ. Hơn mười ngày nay nàng ta đã trở lại bình thường. Xem chừng đây là một tiểu nha đầu khá nghịch ngợm.

_ Vậy nàng ta đã nói gì cho tỷ biết chưa?

_ Có! Nàng ta nói tên nàng ta là Cát Lôi Vi năm nay tròn mười sáu tuổi. Ngoài ra nàng ta không nói thêm gì cả.

_ Lôi Vi?- Phúc Tuấn chậm rãi nhắc lại cái tên đó.- Nụ hoa Từ Vi? Đẹp! Cái tên thật đẹp!

_ Đúng vậy!- Nam Cung Hàn tán đồng.- Người và tên đều đẹp như nhau. Nhưng tiểu nha đầu đó...- Nói tới đây, Hầu gia không khỏi thờ dãi.

_ Sao?

_ Rất tinh nghịch! Cứ như một chú sóc con, không chịu ngồi yên. Không chạy lẩn xấn thì trèo lên cây hái quả hoặc hù dọa mọi người. Cái miệng thì không chừa một ai.

_ Nhưng nói đi cũng phải nói lại.- Nhấp ngụm trà, Công chúa chậm rãi nói.- Nghịch ngợm là thế song nàng ta rất biết nghĩ. Khi nào nên hay không nên nghịch nàng ta đều biết cân nhắc. Nàng ta cũng biết quan tâm đến người khác. Với lại, theo ta thấy nàng ta tâm rất đơn thuần, trong sáng. Vậy nên dù tới được chưa lâu nhưng cả thành ai cũng thích nàng ta. Ngày nào không thấy nàng ta ra phố là ai cũng lo lắng.

_ Quả không tầm thường!- Phúc Tuấn gật đầu.

Đưa mắt nhìn Phúc Tuấn một lúc, Thiên Phương Công chúa chậm rãi đứng lên.

_ Đệ đệ đi đường xá xa xôi chắc mệt rồi. Nên đi nghỉ sớm! Tối nay ta sẽ mở tiệc để thiết đãi đệ.

_ Nghe lời tỷ tỷ!- Vừa nói Phúc Tuấn vừa đứng lên.- Đệ đi nghỉ vậy.

Khẽ gật đầu, Thiên Phương Công chúa gọi bọn gia nô đưa Phúc Tuấn về phòng nghỉ ngơi. Chờ chàng đi khỏi, Thiên Phương Công chúa lại cất tiếng gọi.

_ Ngô quản gia!

Một người đàn ông đứng tuổi mặc bộ đồ màu xám vội bước ra khom người hành lễ trước mặt Thiên Phương Công chúa:

_ Có nô tài!

_ Dặn tất cả người làm trong phủ không ai được phép làm phiền Linh thân vương. Còn nữa bảo bọn họ trong những ngày sắp tới ngoài việc đưa cơm nước hoặc Dung Nguyệt có việc cần còn không ai được đến Phù Dung trì làm phiền Dung Nguyệt.

_ Vâng!

_ Lui xuống đi!

_ Tại sao nàng lại làm thế?- Vừa nói, Nam Cung Hàn vừa tiến về phía Công chúa.- Nàng làm thế không phải là tạo điều kiện cho đệ ấy đi gặp Lôi Vi sao?

_ Chính là như vậy!- Thiên Phương Công chúa mỉm cười.- Đệ đệ này của thiếp tâm tư sâu xa, được giấu kín rất kỹ nên rất khó nắm bắt. Tuy nói là khó nắm bắt nhưng lại rất đơn thuần vì đệ ấy coi trọng tình cảm. Ai có được tình cảm của đệ ấy, cũng coi như đã hiểu được đệ ấy. Ở trong cung, đây là điểm chí mạng. Nên đệ ấy không bao giờ để lộ tình cảm của mình ra ngoài chỉ trừ khi quá thân thiết. Cho nên thiếp cảm thấy, Lôi Vi có thể mở được trái tim của đệ ấy. Chàng có khi nào thấy đệ ấy để ý đến một tiểu cô nương không? Vậy mà từ khi bước chân vào phủ đến giờ, đệ ấy chỉ toàn hỏi chuyện Lôi Vi.

_ Nhưng nàng đừng quên Hoàng thượng đã chỉ hôn đệ ấy với Ngọc Nạh.

_ Chỉ hôn chứ nào phải ban hôn! Ngọc Nạh tuy bằng tuổi Lôi Vi nhưng lại là một người có tâm cơ. Thêm vào đó, cuộc sống trong cung vốn không thoải mái gì nên không thể cưới cho đệ ấy một thê tử như thế được. Đệ ấy cần một thê tử tuy có thể không giúp được đệ ấy trong công việc nhưng có thể khiến đệ ấy vui vẻ, hạnh phúc mỗi khi bên cạnh. Nên Ngọc Nạh hoàn toàn không thích hợp với Phúc Tuấn.

_ Ngọc Nạh là người có tâm cơ?- Nam Cung Hàn tỏ ra ngạc nhiên.- Nàng chắc chứ? Ta đã gặp muội ấy rồi, ta không thấy muội ấy có điểm đó. Thêm nữa, ta thấy Lôi Vi không phải là một tiểu cô nương không hiểu biết.

_ Thiếp chắc!- Thiên Phương Công chúa mỉm cười.- Là nữ nhân nên thiếp nhạy bén hơn chàng. Chỉ cần nhìn vài lần là thiếp có thể thấy ngay. Ngọc Nạh và Tuấn Nhi từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, tình cảm đệ ấy dành cho Ngọc Nạh cũng không phải là ít. Con người ta một khi đã bị cuốn vào vòng ái tình rồi thì chẳng biết gì nữa cả. Hoặc cũng có thể đệ ấy đã nhìn ra Ngọc Nạh nhưng lại không muốn thừa nhận. Hơn nữa, tình yêu của họ vốn không phải là tình yêu. Đó vốn dĩ là một thói quen không thể bỏ mà thôi. Thiếp hy vọng đến một ngày nào đó đệ ấy sẽ tỉnh ngộ.

Vừa nói, Thiên Phương Công chúa vừa dõi mắt về một nơi nào đó xa lắm. Chuyện cũ chợt hiện lên trước mắt nàng khiến đôi mắt nàng trở nên bi thương hẳn. Con người ta khó tránh khỏi ma lực của tình yêu. Chính bởi vậy một khi đã yêu, ta trở nên u mê hẳn đi và không còn phân biệt được điều gì. Đến khi tỉnh ngộ rằng ta đã yêu lầm thì tất cả đã quá trễ, không thể cứu vãn được nữa. Giờ đây, nàng chỉ hy vọng đệ đệ của nàng sớm tỉnh giấc để không phải đau khổ.

_ Nếu quả như nàng nói, Lôi Vi sẽ gặp không ít khó khăn và nguy hiểm.

_ Rồi đệ ấy sẽ nhận ra người đệ ấy thật sự yêu là ai. Khi ấy, đệ ấy sẽ toàn tâm toàn ý bảo vệ Lôi Vi. Hơn nữa, như tướng công đã nói, Lôi Vi không phải là một tiểu nha đầu không hiểu biết. Nàng ấy sẽ có cách để vượt qua khó khăn.

_ Hy vọng thế!

*

Ngã người nằm dài trên thân cây, Lôi Vi chậm rãi rút quyển sách cất từ trong áo ra. Quyển sách này là quyển sách sáng nay nàng nhờ Đồng Thảo mua hộ. Mười năm đèn sách của nàng khi tới thế giới này chả khác nào như muối bỏ bể. Cái thứ chữ này, nàng thực sự chả thể nào đọc cho ra hồn được. Từ khi nhận ra mình bị đưa về thời cổ đại, nàng đã rất bàng hoàng sợ hãi và luôn muốn tìm cách để quay trở về thời đại của mình. Thế nhưng càng cố gắng bao nhiêu, nàng lại càng thất bại bấy nhiêu. Vậy nên chẳng còn cách nào khác ngoài việc nàng phải chấp nhận. Và một khi phải chấp nhận ở lại đây để chờ ngày quay về, nàng buộc phải thích nghi với mọi thứ ở đây. Cái đầu tiên nàng phải làm quen chính là văn tự. Thật là phiền phức! Đã thế, còn một đồng cổ ngữ được sử dụng hằng ngày mà nàng cần phải nhớ được. Nàng sắp không thờ được rồi. Cũng may, nàng đã chinh được Đồng Thảo gọi nàng là Vi Nhi khi chỉ có hai người.

_ Mấy truyện xuyên không đúng là vô dụng trong lúc này mà.- Vừa thở ra, Lôi Vi vừa than thở.- Đáng ghét! Cái này đọc sao?!

Lật ngược lật xuôi quyển sách, Lôi Vi giờ chỉ muốn xé nát nó vì không biết phải đọc như thế nào.

_ Để mình nhớ xem nào! Hình như thời đại này, quyển sách lật từ trái qua? Không phải! Là từ phải qua. Đọc thì theo hàng dọc từ bên phải qua. Đúng rồi! Đúng là như thế!

Sau khi nhớ lại kiến thức cần nhớ, Lôi Vi, chậm rãi đặt quyển sách lên đùi và bắt đầu đọc.

_ Thi? Thi gì? Bộ này là...Mịch [1] phải không nh? À! Thi kinh [2]!

Sau màn đoán tên sách, xem ra Lôi Vi sẽ còn khá vất vả với việc đoán bài thơ. Lắc lắc cái đầu cho mình mẫn trở lại, nàng lật đại một trang và bắt đầu công việc gian nan của mình.

_ Có lẽ nào! Gian nan rèn luyện mới thành công. Bài này là...phù...phù đúng? Hình như không phải...phù gì nhỉ? Phù...phù...đó? Làm gì có bài này? Vậy phù gì? Phù du? Đúng rồi! Là nó. Quên đem cái Ipad ra đây nên mới khổ thế này đây. Thôi kệ rèn luyện trí óc vậy. Câu đầu tiên là Phù du chi...chi...Cái gì đây...Bộ Vũ [1]? Chi dực? Phù du chi dực. Thái thái...

Đang đọc, bỗng nhiên Lôi Vi có cảm giác bất an. Sự nguy hiểm như phảng phất đâu đây. Hít một hơi thật sâu, nàng chậm rãi ngẩng đầu lên và nhìn thấy một con rắn lục đang bò về phía mình.

_ A! Rắn!

Vừa hét, Lôi Vi vừa ngồi bật dậy, hành động này lập tức khiến nàng ngã nhào xuống. Quá sợ hãi, nàng vội nhắm mắt lại và chờ đợi từ thần gọi tên. Thế nhưng trong một khoảnh khắc rất ngắn nàng cảm nhận được một bàn tay rắn chắc ôm lấy nàng rồi từ từ bay đi.

_ Cô nương! Cô nương! Cô nương không sao chứ?

Chất giọng nam trầm ngay lập tức chạm vào nhận thức của Lôi Vi. Vậy là nàng chưa chết. Không đúng! Chắc là chết rồi nên mới thấy người nhẹ hẫng như thế. Nhưng sao chết rồi lại nghe thấy có ai đó gọi mình. À! Phải rồi! Khoa học đã chứng minh, khi chết, tai là cơ quan cuối cùng chết đi. Sau khi con tim ngừng đập, tai vẫn có thể nghe trong 3 giờ đồng hồ rồi mới chết. Chắc chắn là thế.

_ Cô nương! Cô nương! Mau mở mắt ra đi! Cô nương không sao chứ?

Chất giọng nam trầm đó văng vẳng bên tai thật khiến Lôi Vi bức mình chết đi được. Người ta đã chết rồi mà còn lay gọi làm gì cơ chứ. Tên nào đàn thế không biết?

_ Vẫn còn thở! Chắc sợ quá đây mà.

Vẫn còn thở? Tên nam nhân ấy đang nói Lôi Vi? Thế ra nàng vẫn còn sống? Không thể tin được! Nhưng nghĩ đến việc bản thân nàng vẫn còn sống, nàng thấy tâm trạng có phần tốt trở lại, vậy là nàng chậm chậm mở mắt ra. Và cảnh tượng đập vào mắt nàng chính là một mỹ nam tử trong bộ đồ trắng muốt đang dang rộng tay ôm nàng vào lòng. Hình ảnh ấy khiến nàng liên tưởng tới mấy bức hình trong phim Lan Lăng Vương phi.

_ Lan...Lan Lăng Vương [3]!

Nữ tử nằm trong tay Phúc Tuần vừa nhìn đã biết ngay chính là Lôi Vi. Cô nàng thật khiến chàng hiếu kỳ. Khi này gương mặt hết trắng bệch rồi tái xanh, biểu cảm trên gương mặt cũng thay đổi liên tục và sinh động nhưng điều tựu chung một điểm đó là nhìn nàng khá buồn cười. Như lúc này chẳng hạn dù đã mở mắt rồi nhưng nàng ta vẫn mơ mơ màng màng.

_ Cô nương nói gì?

Bình tĩnh, Lôi Vi vội thoát ra khỏi vòng tay của người lạ.

_ Không có gì!- Vừa chỉnh trang lại quần áo, Lôi Vi vừa đáp lại.

Khẽ nhép miệng cười, Phúc Tuần chậm rãi cầm quyển kinh thi lên rồi đọc:

Phù du chi dục

Thái thái y phục

Tâm chi ư hĩ

Ưu ngã quy tức *

_ Há?- Lôi Vi nghe không hiểu đành hỏi lại.- Đó hình như là bài tôi đang đọc.

_ Đúng vậy! Đó là bài Phù du. Đến đọc chữ cô nương còn đọc không xong thì đọc quyển kinh thi này làm gì. Lại còn trèo lên cây để rắn dọa cho một trận mà ngã xuống đất.

Lôi Vi trở mắt nhìn Phúc Tuần. Cứ tưởng hần là ân nhân ai ngờ lại là oan gia. Nàng vốn định cúi đầu tạ ơn cứu mạng như trong các bộ phim cổ trang vẫn hay làm để tỏ lòng biết ơn của mình. Nhưng bị nói như thế thì bao nhiêu thành ý của nàng đều bị gió cuốn đi cả.

_ Chuyện của tôi, không liên quan gì đến anh.

Vừa nói, Lôi Vi vừa giật phăng quyển kinh thi và thẳng tiến về phía Phù Dung trai. Từ hôm bị đưa đến thế giới này, đây là lần đầu tiên nàng bị chọc tức đến thế.

_ Anh?- Phúc Tuần nhăn trán khó hiểu trước cách gọi của Lôi Vi.- Từ đó có nghĩa là gì thế?

_ Nghĩa là gì thì tự biết lấy! Tôi không rành để giải thích cho anh! Biến đi! Đã không biết gì mà còn lăm điều.

_ Sao cô biết ta lăm điều! Dựa vào đâu cô nói ta như thế?

_ Thế tôi hỏi anh.- Vừa nói, Lôi Vi vừa quay ngoắt về phía Phúc Tuần.- Dựa vào đâu anh nói tôi không biết đọc quyển kinh thi?

Lời qua tiếng lại, một bên là Thân vương nho nhã, một bên là nữ tử nghịch ngợm, hai người bọn họ làm huyên náo cả một góc của Phù Dung trì.

_ Vừa nãy ta nghe cô đọc nên biết.

_ Vậy tôi xem ngôn hành của anh từ nãy giờ nên biết.

_ Cô nương không thể như thế được.- Chất giọng của Phúc Tuần có chút nộ khí.- Sao có thể chỉ xem vẻ bề ngoài mà nói ta như thế.

_ Chẳng phải anh cũng thế với tôi là gì?!

Phúc Tuần không biết nói gì. Tỷ phu của chàng quả nói không sai. Cái miệng này chả tha cho một ai cả. Vốn định ra vườn tìm hiểu về nữ tử này để xem nàng ta là người như thế nào. Không ngờ lại cãi nhau với nàng một trận. Thôi thì quân tử không chấp nữ nhi vậy.

_ Được! Bây giờ chỉ cần cô nương đọc được một bài trong quyển sách ấy, tại hạ từ nay về sau sẽ nhất nhất nghe lời cô nương. Cho dù cô nương có nói gì, tại hạ cũng sẽ nghe và tin.

_ Thật không?- Đôi mắt Lôi Vi sáng lên.- Anh hứa rồi nhé.

_ Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.

_ Alright...à ý tôi là được. Tôi đọc đây!

Vận dụng hết khả năng của mình, Lôi Vi cố tìm một bài trong quyển kinh thi mà nàng có thể thuộc một cách trôi chảy nhất. Nhưng lục đi lục lại nàng chẳng thể nào nhớ ra. Thôi thì đọc đại một bài, dù sao kinh thi nhiều đến thế, chẳng ta sao biết được bài này có nằm trong kinh thi hay không. Song đọc bài nào lại là vấn đề nan giải. Suy nghĩ một lúc, nàng chợt nhớ ra có một bài thơ rất hợp với hoàn cảnh lúc này.

_ Nghe cho kỹ đây!

Hắng giọng một cái, Lôi Vi bắt đầu đọc:

Son hữu phù tô

Thấp hữu hà phô

Bất kiến Tử Đô [4]

Nãi kiến cuồng thư**

Dứt câu, Lôi Vi bỏ chạy và không quên vọng tiếng lại:

_ Đừng quên lời hứa của anh đấy!

-----

[1] Mịch, Vũ: tên của những bộ đồng thời cũng là tên của chữ trong Hán văn (nay gọi là Trung văn). Tùy theo cách sử dụng là chữ hay bộ sẽ được viết khác nhau.

[2] Thi kinh: một trong Ngũ kinh theo truyền thuyết đều được Khổng Tử biên soạn.

[3] Lan Lăng Vương: một trong những mỹ nam cổ đại nổi tiếng của Trung Quốc.

* Bài này dịch nghĩa như sau:

Cánh con thiêu thân,

Như áo quần trang sức đẹp đẽ (không được lâu dài, như con phù du sớm sinh tối mất).

Cho nên lòng ta ưu sầu.

Đối với ta, ta muốn quay về nghỉ ngơi (không ham những việc ngăn ngại không lâu dài ấy).

[4] Tử Đô: một trong những mỹ nam cổ đại nổi tiếng của Trung Quốc.

** Bài này dịch nghĩa như sau:

Trên núi có cây phù tô,

Dưới thấp có hoa sen.

Không thấy người đẹp trai tử tế,

Lại chỉ thấy anh hùng này.

Hết chương 3

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Yếu điệu thực nữ

Nằm dài trên bàn, Lôi Vi hết thở ra rồi lại thở vô. Đầu hê, trời không gắt nhưng khó chịu đã thế nàng còn phải mặc những bộ đồ cổ trang này, sự khó chịu còn tăng lên bội phần. Lúc này, nàng đã mở Ipad tìm kiếm thông tin mới, kết quả là những gì nàng thu thập được về thời đại này chẳng được bao nhiêu. Giả như thời đại này có Internet thì tốt biết mấy. Nàng có thể biết tất tần tật mọi thứ về thời đại này. Từ đó nàng sẽ biết được mình nên làm gì để có thể sống sót đến ngày trở về.

_ Thiệt là chán!- Vừa gõ gõ cái tay lên mặt Ipad, Lôi Vi vừa than thở.- Cũng may mày chạy bằng pin mặt trời nếu không là mày toi rồi. Mà bị rớt xuống nước, sao mày lại chẳng bị hư hỏng gì thế? Nhưng kể cũng lạ, chẳng phải trong mấy câu chuyện xuyên không, nhân vật chính một thân một mình xuyên đến thời đại khác sao? Còn mình sao lại mang đủ thứ đồ đến đây nhỉ?

Dựa ngửa người vào ghế, Lôi Vi cố vắt óc suy nghĩ. Trong mơ hồ nàng nhớ, hôm nàng gặp tai nạn là một ngày trước ngày diễn ra cuộc thi thời trang do tập đoàn thời trang FK tổ chức dành cho những nhà thiết kế thuộc lứa tuổi học sinh. Chiều hôm ấy, sau khi nàng qua tiệm giặt ủi của cô mình để lấy số trang phục còn lại cho buổi biểu diễn hôm sau và vài bộ đồ của mình, nàng đã vội chạy đến chỗ hẹn, công viên Thiên Thảo để gặp Kỳ Khởi. Cả hai đã có một buổi chiều rất vui vẻ với nhau. Đến tối, họ cùng nhau tản bộ quanh hồ sen. Vì bất cẩn, nàng bị sẩy chân xuống hồ. Càng ra sức vùng vẫy, nàng càng nhanh chóng chìm xuống. Thêm vào đó, sức nặng của chiếc túi đựng đồ khiến nàng không thể nào ngoi lên được. Nước bắt đầu tràn vào mũi, vào miệng nàng. Đầu óc nàng mụ đi, đôi mắt nàng nhanh chóng nặng trĩu. Chỉ trong một lúc đau đó, nàng thấy mình đang vẫy vùng trong một hồ sen ở một nơi hoàn toàn xa lạ. Khi ấy nàng chỉ cố vẫy vùng để thoát thân nên không để ý gì đến xung quanh. Nàng nhanh chóng mất sức và rơi vào trạng thái hôn mê. Khi tỉnh dậy, nàng đã thấy mình bị đưa đến một thời đại khác.

_ Vậy là do mày!- Vừa nói, Lôi Vi vừa chỉ vào túi đồ của mình.- Ra là do mày mà tao mới bị kéo tới thời đại này. Đáng..

Cảm thấy có cái gì đó không đúng, Lôi Vi nhăn trán lại.

_ Không đúng! Lúc đó...là chân mình bị kéo xuống mà. Đúng vậy, lúc bị ngã xuống nước, đột nhiên có một dòng nước xoáy từ bên dưới quần lấy chân rồi sau đó là cả cơ thể mình. Vậy...nó là cái gì? Haizzz!

Nghĩ thế Lôi Vi lại vội vàng mở kho truyện của mình trong Ipad ra. Nàng nhớ rất rõ trước kia, nàng đã tải không ít truyện từ xuyên không đến hiện đại đến xuyên không về quá khứ vào máy của mình. Chắc rằng nó sẽ cho nàng biết được nguyên nhân. Nhưng hết đọc truyện này đến truyện khác, hết đọc ngược rồi lại đọc xuôi, kết quả nàng thu lại được vẫn chỉ là một con số không tròn trĩnh.

_ Vô ích!- Nằm dài ra bàn, Lôi Vi khóc không ra nước mắt.- Chỉ có thể rút ra bốn chữ: lỗ hổng thời gian! Vậy là mình đã bị thời gian cuốn về thời đại này và bị nhốt ở đây. Không lẽ mình phải ở lại thời đại này thật sao? Không can tâm! Mình không can tâm!- Vừa hét, nàng vừa đập bàn.

_ Không can tâm chuyện gì thế, Tiểu hoa tiên muội?

Ngóc đầu lên, Lôi Vi thấy Đồng Thảo đang chậm rãi bước vào phòng. Trên môi nàng hé nở một nụ cười dịu dàng.

_ Ch...tỷ lại chọc muội rồi.- Vừa nói, Lôi Vi vừa nhẹ nhàng đặt tay và sửa lại tay áo trên bàn để giấu Ipad đi.- Đã bảo tỷ gọi muội là Vi Nhi mà.

_ Xin lỗi! Tỷ vẫn chưa quen! Ăn bánh đi. Đây là bánh làm từ hạnh đào Công chúa đặc biệt dặn làm cho muội đấy.- Vừa nói, Đồng Thảo vừa đặt đĩa bánh lên bàn.

_ Trông ngon thật!- Vừa nói, Lôi Vi vừa cầm lấy một cái bánh.

_ Ngon thì ăn nhiều vào. Thế lúc này muội than vẫn chuyện gì thế?

_ À...cái đó...là...à là do mấy ngày sắp tới không được ra khỏi phủ để đi chơi nên trong lòng cảm thấy buồn bức ấy mà. Tỷ không biết chứ ở th...à ở nhà, muội vẫn hay chạy lung tung lắm.

_ Làm gì có cha mẹ nào để khuê nữ [1] nhà mình chạy lung tung ra phố. Muội ấy à chắc là cái nam trốn nhà đi chơi.

Không nói gì, Lôi Vi vừa ăn bánh vừa cười hi hi cho qua chuyện.

_ Vậy tỷ tới đây là để đưa đồ điểm tâm cho muội hay còn chuyện gì khác?

_ Tỷ nữa thì quên! Công chúa mời muội tối nay đến Khuê Minh viên để dự yến tiệc thiết đãi Linh thân vương.

_ Linh thân vương?!- Lôi Vi khẽ nhắc lại cái tên đó.

_ Đúng vậy, là Ngũ Hoàng tử, đệ đệ ruột của Công chúa đấy.

Không đáp lại lời của Đồng Thảo, Lôi Vi chậm rãi đưa tay lên chống đầu nghĩ ngợi. Linh thân vương này chính là Phúc Tuần Hoàng tử. Chàng ta không những văn võ song toàn mà còn có tài kinh bang tế thế [2]. Tuy nhiên, trong chốn triều đình chàng ta không thể hiện nhiều. Không giả ngốc nhưng cũng

không tỏ ra mình xuất chúng. Chính vì vậy nên Định An Hoàng đế rất mực sùng ái chàng ta. Nhưng vì lời hứu với Minh Hiếu Hoàng hậu, người vợ quá cố của ông nên ông đã lập Phúc Vân làm Thái tử. Vừa suy nghĩ, nàng vừa đưa tay ra nhắm tính.

_ Bốn năm...còn bốn năm nữa người ấy sẽ là Thái tử nhưng sẽ không dễ dàng.

_ Bốn năm gì thế?

_ Há? À là...là ở chỗ muội ấy mà mọi người đều xem tuổi hai mươi là bước ngoặt của cuộc đời nên họ sẽ tổ chức một buổi lễ dành cho các cô gái tròn hai mươi tuổi. Không biết, bốn năm nữa, muội có được tham gia lễ ấy không.

_ Ấy...còn những bốn năm nữa muội lo gì. Giờ muội nên nghĩ thử xem tới nay nên mặc đồ gì đi dự tiệc. Để tỷ chọn giúp muội nhé.

_ Không cần đâu Đồng Thảo tỷ.- Lôi Vi vội từ chối.- Muội tự lo được.

_ Vậy được!- Chất giọng của Đồng Thảo thoáng buồn.- Thôi tỷ ra ngoài đây!

Thái độ của Đồng Thảo khiến Lôi Vi không khỏi áy náy. Nhìn theo dáng đi của Đồng Thảo, nàng càng bứt rứt hơn nữa.

_ Đồng Thảo tỷ! Tí nữa tỷ có thể tới chải tóc giúp muội không? Muội không biết làm...thêm nữa, muội vẫn chưa quen đường trong phủ, mong tỷ dẫn muội đến Khuê Minh viên.

_ Được!- Vừa nói, Đồng Thảo vừa mỉm cười.- Ta sẽ tới giúp muội!

_ Cảm tạ tỷ!

_ Không có gì đâu!

Dứt câu, Đồng Thảo chậm rãi bước ra khỏi phòng.

Vội đứng lên quan sát bên ngoài qua cửa sổ, Lôi Vi mới thở phào nhẹ nhõm.

_ Nguy hiểm quá! Nếu tỷ ấy thấy cái Ipad thế nào cũng to chuyện!

Nghĩ thế, Lôi Vi vội cất lại Ipad vào túi của mình. Khi này nàng mãi theo đuổi suy nghĩ của mình rồi bị Đồng Thảo cắt ngang khiến nàng giờ không thể nhớ tiếp được. Nàng chỉ nhớ Phúc Tuấn sẽ có một chặng đường rất vất vả để ngồi vài vị trí cao tại thượng kia. Và khi trở thành Hoàng đế, chàng đã đưa có Tân Thực đến sự hoàng kim rực rỡ. Còn về đời tư, nàng chả biết gì nhiều. Người ta nói chàng là nhất kiến chung tình, song cũng như bao vị vua khác, chàng cũng có một hậu cung đầy hoa thơm cỏ lạ.

Cũng may anh trai của Lôi Vi, Phong Đạt là sinh viên năm cuối của trường Đại học Y Dược. Bản thân nàng, hè nào cũng về quê ngoại chơi. Ông ngoại nàng lại mở phòng thuốc đông y nên kiến thức về trị bệnh cho thuốc của nàng cũng từ đó mà ra. Nhờ thế nàng mới giải được độc tính của lá ngón bị các tỷ nữ trúng phải nên Thiên Phương Công chúa mới giữ nàng lại.

Gia đình nàng vốn có truyền thống ngành Y nhưng chị nàng và nàng lại chả đi theo truyền thống. Chị nàng là Hạ Huyền đi theo con đường trở thành diễn viên múa. Còn nàng lại muốn trở thành nhà thiết kế thời trang. Duy chỉ có anh trai nàng là đi theo truyền thống mà thôi. Nói đến đây nàng càng nhớ gia đình mình da diết. Là em út trong nhà nên nàng được cưng chiều nhất. Ước gì giờ này nàng được ở nhà thì tốt biết bao.

*

Khuê Minh viên là vườn anh đào rộng nhất trong Chiêu Anh hầu phủ. Vị trí của nó nằm ngay phía Nam của phủ. Từ đây có thể nhìn thấy dãy núi Tứ Linh hùng vĩ với ngọn núi cao nhất là ngọn Phụng Sơn. Phía sau vườn lại là một vùng hồ rộng lớn rất với làn nước trong vắt có thể soi rõ mọi thứ nên nó được đặt tên là Thanh Kính hồ. Một bên là núi, một bên là hồ nên khu vườn này luôn mát mẻ vào những ngày hè oi ả. Mùa đông đến, khi tuyết bắt đầu rơi, cảnh sắc nơi đây đẹp đến lay động lòng người.

Đưa tay lên chống cằm, Lôi Vi chậm rãi đưa mắt quan sát xung quanh. Bầu không khí nhộn nhịp, hối hả tràn ngập nơi đây. Xem ra tổ chức một bữa tiệc dù ở thời hiện đại hay cổ đại người chuẩn bị ai nấy cũng căng thẳng tất bật như nhau cả thôi. Đã mấy lần nàng muốn đứng lên giúp đỡ nhưng chưa kịp cầm khay lên là đám tỷ nữ lẫn nô tài đã vội vàng can ngăn nàng lại. Một phần, bọn họ xem nàng là ân nhân cứu mạng, không muốn nàng đụng tay đụng chân vào bất kỳ việc gì. Phần nữa là vì họ không muốn bị chủ của mình trách phạt. Nàng hiểu điều này nên sau nhiều lần phụ giúp không có kết quả, nàng đành ngồi im một chỗ. Nhưng ngồi im một chỗ thật sự rất chán. Bữa tiệc chưa bắt đầu nên Công chúa lẫn Phò mã cũng như Linh Thân vương đều chưa tới, một mình nàng ngồi đây xem đám gia nô đi qua đi lại thật là vừa chán vừa chóng mặt.

_ Đúng là đến sớm thiệt là chán!- Vừa thở ra, Lôi Vi vừa than thở.- Xem ra đi ăn tiệc ở đây cũng giống như thời hiện đại, từ trễ tới trễ mà thôi. Haizzz!

Dứt câu Lôi Vi đứng lên vội đảo mắt tìm Đồng Thảo.

_ Đồng Thảo tỷ!

Vừa nhìn thấy Đồng Thảo, Lôi Vi đã vội tay gọi.

_ Có chuyện gì vậy Vi Nhi?

Nắm tay Đồng Thảo, Lôi Vi tươi cười:

_ Ngồi ở đây chán quá và lại cũng chưa đến giờ nên muội muốn ra ngoài đi dạo.

_ Há?- Đồng Thảo lên tiếng đầy ái ngại.

_ Không sao đâu! Muội chỉ đi dạo quanh đây thôi. Khi nào Công chúa, mấy người bạn họ chuẩn bị tới, tỷ gọi muội nhé.

Dứt câu, Lôi Vi vội chạy đi không kịp để Đồng Thảo đáp lời...

.....

Đồng Thảo bắt đầu lo lắng khi nàng đã đi khắp vườn mấy lần nhưng vẫn không thấy Lôi Vi đâu. Công chúa, Phò mã và Linh Thân vương chắc chắn đã đến Khuê Minh viên rồi. Lôi Vi này chẳng khác nào là sóc con thích chạy nhảy lung tung cả. Công chúa và Quân hầu xem nàng ấy là quý nhân nên lưu lại trong phủ dặn dò gia nô hầu hạ nàng cẩn thận không được để xảy ra sai sót. Giờ xảy ra chuyện này, nàng thật không biết phải làm sao nữa.

_ Không đúng! Muội ấy tuy nghịch ngợm nhưng là người thấu tình đạt lý, chắc chắn sẽ không để xảy ra chuyện gì.- Đồng Thảo tự trấn an bản thân.- Nhưng biết tìm muội ấy ở đâu bây giờ.

_ Đồng Thảo! Đồng Thảo!

Nghe thấy có tiếng người gọi mình, Đồng Thảo vội quay lại.

_ Thu Anh!- Đồng Thảo vội gọi.- Nhanh! Muội giúp tỷ tìm Cát tiểu thư với.

_ Không cần đâu!- Thu Anh vội giữ tay Đồng Thảo.- Cát tiểu thư nhờ muội kêu tỷ về đây. Khi này muội ấy ra hậu viện chơi thấy Thái Kiều bị ngã thương ở chân nên muội ấy đi vào trong chữa trị rồi.

_ Thái Kiều?- Đồng Thảo kinh ngạc.- Không phải tỷ nữa, tỷ ấy sẽ múa sao?

_ Chính vậy! Chúng ta trở về nhanh thôi không Ngô thúc lại trách phạt.

Nói đoạn cả hai nàng vội chạy trở lại nơi diễn ra yến tiệc...

Ngồi trên bàn tiệc, sắc mặt của Thiên Phụng Công chúa bỗng chốc trở nên lo lắng khi không nhìn thấy Lôi Vi đâu cả. Nàng định nhân cơ hội này để giúp Phúc Tuần và Lôi Vi có cảm tình với nhau để nàng có thể nhanh chóng tác thành cho họ. Nhưng giờ...quả đúng là ngoài dự tính của nàng. Cô giữ nét mặt bình tĩnh, nàng khẽ quay đầu về phía Ngô quả gia và vẫy tay.

_ Thưa Công chúa có gì phân phó?

_ Người đã cho người mời Lôi Vi tiểu thư chưa?

_ Hồi Công chúa, Cát tiểu thư có dặn sẽ đến ngay ạ.

_ Được!- Thiên Phụng Công chúa chậm rãi gật đầu.- Vậy người cho ca vũ ra trước đi.

_ Vâng thưa Công chúa!

Nhìn thấy sắc mặt có phần lo lắng của Công chúa, Phò mã nắm lấy tay nàng.

_ Công chúa đừng lo lắng quá!- Vừa nói, Nam Cung Hàn vừa nắm lấy tay nàng.

Khẽ gật đầu, Thiên Phụng Công chúa quay về phía Phúc Tuần.

_ Đệ đệ đã đến đây rồi, đệ hãy thư giãn đi.- Vừa nói, Công chúa vừa nâng chung lên.- Hôm nay là gia yến, tỷ hy vọng đệ có thể vui vẻ, thoải mái tận hưởng.

_ Được! Vậy đệ...cung kính không bằng tuân mệnh.

Dứt câu cả ba người đều uống cạn rượu trong chung của mình.

_ Cho ca vũ ra đi!- Thiên Phụng Công chúa chậm rãi hạ lệnh.

Phúc Tuần chậm rãi đưa mắt nhìn khắp lượt nơi tổ chức yến tiệc. Không gian yên tĩnh, cảnh sắc càng về đêm càng trở nên lung linh huyền ảo thật khiến người ta có cảm giác đang ở chốn Bồng Lai. Tiếng nhạc chậm rãi vang lên những thanh âm dịu dàng làm say lòng người khiến ta thư thái cả tâm hồn. Chậm rãi thu mắt lại gần chàng phát hiện bên dưới hãy còn một chiếc bàn chưa có ai ngồi.

_ Tỷ tỷ! Chiếc bàn kia là dành cho ai vậy?- Vừa nói, Phúc Tuần vừa chỉ về phía chiếc bàn.

_ Là dành cho Lôi Vi! Nhưng không hiểu sao giờ này nàng ấy vẫn chưa tới.

_ Ra là vậy!- Phúc Tuần gật gù.

Nhắc tới nữ tử ấy, Phúc Tuần không khỏi bật cười. Lúc chiều, trước khi bỏ đi, nàng ta đã đọc bài Sơn hữu phù tô để mĩa mai chàng. Ở đâu ra lại có nữ tử đánh đá đến thế chứ. Nàng ta đúng là nữ nhân độc nhất vô nhị trên thế gian. Nhưng nhắc lại chuyện này, chàng cũng không khỏi giật mình nhớ lại lời hứa của mình. Không hiểu sao khi ấy chàng lại hứa như thế với Lôi Vi. Có lẽ chàng đã bị lời nói của nàng thuyết phục. Đứng nhìn về bề ngoài mà suy đoán. Thật ra, khi ấy chàng cũng chỉ muốn chọc nàng chút thôi chứ chả hề ác ý gì cả nhưng nhìn nét giận dữ, không can tâm của nàng, chàng lại không nỡ. Có phải đây là lí do khiến chàng hứa như vậy hay không? Bản thân chàng cũng không thể nào xác định được.

Nhưng...sao lại thế này? Phúc Tuần chỉ mới gặp Lôi Vi có một lần mà thôi sao chàng lại nghĩ ngợi nhiều đến vậy. Không thể không công nhận nàng rất thú vị nhưng sao chàng lại có thể ấn tượng mạnh đến thế? Chàng đã có Ngọc Nhạn rồi. Chàng không thể nghĩ nhiều đến thế được.

_ Chỉ là thoáng qua! Đúng vậy! Chỉ là thoáng qua mà thôi!- Phúc Tuần tự nhủ.

_ Đệ đệ!- Đệ không sao chứ?- Chất giọng của Thiên Phương Công chúa đầy lo lắng.

Giật mình, Phúc Tuần vội quay về phía tỷ tỷ của mình.

_ Không có!- Vừa nói, Phúc Tuần nở một nụ cười.- Đệ chỉ là đang nghĩ vài chuyện thôi.

_ Đã đến chỗ ta rồi, đệ đừng nghĩ ngợi gì cả. Chẳng phải tỷ đã nói thế ngay từ đầu sao?!

_ Phải! Phải! Là đệ không đúng! Đệ xin tạ lỗi!

Dứt câu Phúc Tuần nâng chung rượu lên uống cạn rồi quay về phía nhóm ca nữ vẫn còn đang múa từ nãy giờ. Ca vũ trong cung chàng đã xem không biết bao nhiêu lần rồi. Không có gì mới mẻ cả. Nhưng ca vũ tại đây lại không giống trong cung. Những điệu múa của họ là bắt nguồn từ những điệu múa trong dân gian được dàn dựng lại nên xem ca vũ ở đây có cảm giác gần gũi với dân chúng hơn. Nhưng trong đầu chàng lúc này vẫn còn đang hỗn loạn lắm. Nên màn biểu diễn ấy cứ thế lướt qua đầu chàng mà chàng không biết đó là điệu vũ gì.

Màn ca vũ vừa kết thúc, đám gia nô đã bàn tán to nhỏ về điệu múa cùng với người múa chính vừa rồi. Dù bị thương nhưng nàng vũ nữ ấy vẫn hoàn thành điệu múa của mình một cách xuất sắc. Đúng vậy! Người vũ nữ không ai khác chính là Thái Kiều, cô nương vừa mới được Lôi Vi trị thương. Đám gia nô ngoài việc bàn tán về kỹ thuật múa điêu luyện của Thái Kiều còn bàn tán về khả năng trị bệnh của Lôi Vi. Ai nấy cũng không khỏi trầm trồ thán phục.

Nhưng chỉ một lúc sau, mọi tiếng bàn tán đều im bật. Họ lại hướng mắt nhìn về sân diễn để theo dõi điệu múa tiếp theo. Và tất cả một lần nữa lại ngạc nhiên.

_ Sao...sao lại thế này?- Thiên Phương Công chúa không khỏi thất kinh.

Trong một dàn ca vũ toàn sắc xanh nổi lên một sắc hồng. Nàng ca nữ mặc chiếc áo màu hồng ấy không ai khác chính là Lôi Vi. Phúc Tuần vừa nhìn thấy đã không khỏi ngạc nhiên. Một tiểu nha đầu đánh đá giờ lại trở nên yếu điệu trong tà áo màu hồng. Động tác múa có phần cứng và lạc nhịp nhưng không thể không công nhận điệu múa ấy rất uyển chuyển. Từng động tác của nàng như thể hiện một sức sống mãnh liệt khiến chàng cứ nhìn mãi không thôi. Nụ cười trên môi như đoá hồng càng khiến cả gương mặt nàng rạng rỡ nhưng cũng e ấp không kém.

Lôi Vi sai một bước thật dài rồi xoay tròn hai vòng khiến tâm hồn của Phúc Tuần cũng như chao đảo theo. Từng động tác của nàng không nhanh cũng không chậm. Nó nhẹ nhàng đi vào lòng người, khiến tâm hồn chàng rạo rực. Đôi môi chàng khẽ mím cười. Một nụ cười vừa hiểu kì vừa thích thú. Một cảm giác lâng lâng nhanh chóng xâm chiếm lấy hồn chàng. Chàng cứ mãi ngắm nhìn sắc hồng ấy mãi không thôi. Từng động tác hây còn vụng về nhưng rất tự nhiên của nàng dần được chàng ghi nhớ.

Một cô gái đem đến cho Phúc Tuần khá nhiều bất ngờ! Lúc chiều còn là một tiểu nha đầu đánh đá. Giờ đã là một tiểu cô nương dịu dàng. Nếu bên cạnh cô nương này một thời gian nữa, chàng không biết nữ tử này sẽ đem đến cho chàng những bất ngờ gì nữa. Thật diệu kỳ! Nàng quả là một cô nương không tầm thường. Thật không thể đánh giá thấp nàng. Dường như sự không tầm thường của nàng có được từ khi nàng mới sinh ra thì phải. Nếu nàng là một trang nam nhi chắc chắn sẽ làm nên chuyện lớn. Nhưng dù chỉ là nữ nhi thôi, chàng cũng không thể không phục nàng rồi. Bởi nàng ấy có cách riêng của mình để khiến người khác nhớ mãi về nàng chỉ trong lần gặp đầu tiên.

_ Á!

Sau tiếng kêu thất thanh đó là Lôi Vi bị ngã nhào ra sau. Tất cả bọn gia nô cùng đám ca nữ vội chạy về phía nàng và đỡ nàng đứng lên.

_ Ôi cái đầu của tôi!- Vừa kêu, Lôi Vi vừa loạng choạng đứng lên.- Chóng mặt quá đi mất.

_ Có chuyện gì xảy ra vậy?- Vừa đứng lên, Thiên Phương Công chúa vừa nghiêm giọng.

Nghe thấy chất giọng đầy tức giận của Công chúa, đám gia nô lẫn ca nữ vội quỳ xuống, không một ai dám ngẩng đầu lên. Lôi Vi cũng vội vàng quỳ xuống. Bầu không khí nặng nề bao bọc lấy không gian xung quanh nhanh chóng khiến nàng cảm thấy khó chịu. Nhìn nét mặt lo lắng của mọi người, nàng

hít một hơi đầy căng rồi ngẩng mặt lên.

_ Công chúa! Lỗi này là do Lôi Vi gây ra, xin Người đừng trách phạt bọn họ.

_ Lôi Vi!- Phò mã chậm rãi lên tiếng.- Chuyện này là thế nào?

_ Quân hầu! Chuyện là chiều nay khi tiểu nữ đi dạo quanh đây đã nhìn thấy Thái Kiêu bị ngã và bị thương ở chân. Tiểu nữ đã đưa tỷ ấy ra hậu viện để chữa trị. Nhưng vì không có ai múa thay nên khi nãy tỷ ấy phải múa khiến cho vết thương trở nên nghiêm trọng. Vậy nên dù không biết múa nhưng tiểu nữ đã đánh liều, múa hộ tỷ ấy điệu này. Không ngờ điệu này lại xoay tròn liên tục khiến tiểu nữ chóng mặt nên bị ngã. Sự việc là như thế. Xin Công chúa và Quân hầu đừng truy cứu, trách tội những người khác. Cứ trách tội tiểu nữ là được.

_ Nếu tỷ tỷ ta trách tội, người có gánh nổi tội không?- Phúc Tuần chậm rãi hỏi.

Lôi Vi chậm rãi đưa mắt về người lên tiếng hỏi nàng. Nhưng vì khoảng cách giữa hai người quá xa nên nàng không thể nào nhìn rõ người đó là ai. Nàng chỉ cảm thấy chất giọng ấy vừa lạ lại vừa quen.

_ Chuyện này...- Lôi Vi lúng túng hẳn.- Không nổi cũng phải nổi ạ.

_ Khẩu khí lớn lắm!- Phúc Tuần gắt gù. Nói đoạn chàng quay về phía tỷ tỷ mình.- Tỷ tỷ! Tỷ đừng truy cứu chuyện này nữa kéo bữa tiệc kém vui.

_ Được rồi!- Thiên Phương Công chúa hạ giọng.- Nể mặt Linh Thân vương ta không truy cứu các người chuyện này. Ngô thúc mau sai người dìu Lôi Vi về phòng nghỉ ngơi rồi sau đó đi tìm thầy thuốc về trị thương cho Thái Kiêu.

_ Vâng thưa Công chúa!- Lão Ngô cúi người tuân lệnh.

Chờ cho Lôi Vi cùng đám ca vũ đi khỏi, Thiên Phương Công chúa mới quay về phía Phúc Tuần rồi nói:

_ Chắc đệ cũng mệt rồi, để ta chọn người khéo léo, tay chân nhanh nhẹn vào hầu hạ đệ thay y phục.

_ Không cần đâu tỷ tỷ!- Phúc Tuần nhẹ nhàng từ chối.- Tối nay, đệ muốn được yên tĩnh.

Hiểu ý Phúc Tuần, Thiên Phương Công chúa chậm rãi gật đầu.

_ Vậy được!

-----
[1] khuê nữ: chỉ con gái nhà quyền quý. Ở đây chỉ con gái nói chung.

[2] Kinh bang tế thế: Trông coi việc nước, cứu giúp người đời.

Hết chương 4

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Truyền thuyết bên hồ

Vừa bám lên cây, Lôi Vi vừa quay đầu nhìn xuống dưới đất. Bên dưới, không ít người ngẩng đầu lên nhìn nàng với đôi mắt đầy sợ hãi. Đám gia nô, ai cũng lo sợ nàng sẽ bị ngã. Khi ấy thế nào cũng có rắc rối xảy ra. Công chúa sẽ không để yên chuyện này. Vậy nên nàng càng trèo lên cao, đôi mắt của họ càng tăng thêm phần sợ hãi.

_ Thu Anh!- Vừa giữ lấy một thân cây, Lôi Vi vừa vọng tiếng xuống.- Tỷ đi tìm xem có cái gì để đựng không. Quả cherry này rất tốt cho sức khỏe đấy.

_ Che-rì?- Thu Anh nhăn trán khó hiểu.- Nó là gì vậy tiểu thư?

Nhận ra mình dùng từ ngữ không hợp thời, Lôi Vi hơi khựng lại.

_ À...ý muội là trái anh đào...Đúng! Trái anh đào rất tốt cho sức khỏe.

_ Ra là vậy!- Thu Anh vỗ lể.

_ Vậy nên, tỷ nhanh tìm hộ muối cái gì có thể đựng được đi.

Dứt câu, Lôi Vi quay trở lại với công việc đang dang dở của mình. Hết cảnh này đến cảnh khác, những trái anh đào lần lượt được nàng hái và thả xuống. Bên dưới đám gia nô vừa ngẩng đầu nhìn lên vừa vội chạy theo hướng trái anh đào rớt xuống. Chỉ trong chớp lát cả một rổ lớn đã đầy những quả anh đào.

_ Lôi Vi tiểu thư!- Tiếng gọi của Đồng Thảo đầy lo lắng - Tiểu thư đang làm gì vậy?

Giật mình quay đầu lại, Lôi Vi nhìn thấy Đồng Thảo đang vừa chạy về phía gốc cây vừa gọi nàng.

_ Muối hái trái cây thôi mà!- Lôi Vi trấn an Đồng Thảo.

_ Tiểu thư mau xuống đi!- Đồng Thảo vọng tiếng lên.- Công chúa cho mời tiểu thư

_ Công chúa gọi?! Được muối xuống ngay!

Đang định tụt người xuống nhưng nhìn thấy khoảng cách từ mặt đất lên đến chỗ mình quá cao, Lôi Vi đâm ra sợ hãi. Gương mặt nàng nhanh chóng cắt không còn giọt máu nào.

_ Ca...cao quá! Muối xuống không được. Đồng Thảo tỷ! Muối xuống không được!

Nghe thấy Lôi Vi nói thế, ai nấy cũng sợ hãi. Mọi người bắt đầu nhón nháo cả lên. Tiếng người làm ồn ào cả một góc vườn.

_ Mau!- Lôi Vi vọng tiếng xuống.- Mau đi tìm Đồng Vũ huynh! Đồng Thảo tỷ! Tỷ mau đi tìm đại ca của tỷ đi.

_ Được! Muối cố gắng lên!

Dứt câu, Đồng Thảo vội chạy đi nhưng chưa được bao xa, Đồng Vũ đã từ đâu bay tới ôm ngang hông Lôi Vi rồi bay xuống. Dang rộng bàn tay của mình, chàng nhẹ nhàng tiếp đất. Vừa định thả nàng ra, nàng đã vội giữ chặt và bắt đầu thở.

_ Lôi Vi tiểu thư! Nàng không sao chứ?

_ Đừng...đừng gọi muối là tiểu thư!- Vừa nói, Lôi Vi vừa đưa một tay lên giữ ngực.- Sợ chết mất!

_ Muối không sao chứ?- Đồng Thảo vội chạy đến hỏi.- Có cần ta tìm thầy thuốc không?

Trước khi Đồng Thảo kịp chạy đi, Lôi Vi đã kịp giữ tay nàng lại.

_ Muối không sao! Chỉ hơi sợ một chút thôi. Chúng ta nhanh vào, đừng để Công chúa đợi lâu.

Dứt câu, Lôi Vi vội chạy đi mà không để ý rằng phía sau nàng có một nam nhân đang đứng ngẩn ngơ mãi một lúc sau chàng mới tỉnh lại và vội vã đuổi theo...

Dừng chân trước cửa sảnh lớn, Lôi Vi điều hòa lại nhịp thở, chỉnh sửa lại quần áo rồi mới bước vào trong.

_ Than kiến Công chúa!

Vừa nói, Lôi Vi vừa phải nhún người sang một bên. Cách chào hỏi này khiến nàng thật sự muốn ngã xuống đất vì mất thăng bằng. Gần cả tháng nay, mọi thứ ở thời đại này nàng đang dần thích nghi khá tốt duy chỉ có khoản chào hỏi kiểu này là nàng không thể nào thích nghi được. Vừa nhún người, nàng vừa rửa ai phát mình ra kiểu chào này.

_ Miễn lễ!- Thiên Phương Công chúa chậm rãi lên tiếng.

_ Đa tạ Công chúa!

Như trút được gánh nặng, Lôi Vi nhanh chóng đứng lên thả lỏng cơ thể.

_ Ngươi mau ngồi đi!

Học không giỏi môn lịch sử cho lắm nên Lôi Vi cũng không biết gì nhiều về Thiên Phương Công chúa. Nàng chỉ biết rằng, vị Công chúa này là một tài nữ sắc sảo. Nàng là Công chúa được Định An Hoàng để hết mực yêu thương. Theo sử sách ghi lại, nàng là một Công chúa có tấm lòng nhân hậu, rộng mở, yêu thương dân chúng. Câu chuyện tình về nàng và chàng Phò mã nghèo Nam Cung Hàn là một minh chứng rõ ràng cho việc ấy.

_ Ngươi ở phủ ta cũng đã gần một tháng rồi, ngươi đã quen với cuộc sống ở đây hay chưa?

_ Đa...à...thưa Công chúa, tiểu nữ cũng đã quen rồi ạ.

_ Vậy thì tốt!- Gật đầu, Công chúa chậm rãi nhấp ngụm trà rồi nói tiếp.- Đối với ta cũng như đám tỳ nữ trong phủ, ngươi quả thật là ân nhân. Nên ta luôn hy vọng ngươi sẽ cảm thấy thoải mái vui vẻ khi ở trong phủ ta.

_ Công chúa! Ngươi đừng nói thế!- Vừa cười, Lôi Vi vừa nói.- Tiểu nữ chẳng qua cũng biết chút chút vậy thôi chứ chả giỏi giang gì đâu.

Tính cách này của Lôi Vi có phần giống với Phúc Tuân. Nghĩ thế, Thiên Phuong Công chúa khẽ bật cười.

_ Ngươi khá giống với đệ đệ ruột của ta.

_ Đệ đệ ruột?- Lôi Vi ra chiều nghĩ ngợi.- Ý Công chúa là Phú...à Linh thân vương phải không ạ?

_ Đúng vậy! Ngươi đã...

Sực nhớ ra điều gì đó, Thiên Phuong Công chúa vội ngừng lại. Lôi Vi đã nhận ra điều này. Nhưng thay vì lên tiếng hỏi lại, nàng chọn cách im lặng chờ đợi. Đối với người của Hoàng thất, người bình thường không nên tùy tiện hỏi han. Bằng không nhiều lúc sẽ mang họa sát thân vào người. Đọc nhiều truyện ngôn tình cổ đại lần xuyên không về thời cổ đại nên nàng cũng có "kinh nghiệm" về thời đại này.

_ Ta nghĩ rằng, ngươi đã nhìn thấy Linh thân vương trong buổi yến tiệc rồi.

_ Thưa có! Nhưng không rõ ạ! Vì hôm ấy tiểu nữ bị chóng mặt nên chả nhìn thấy gì cả.

_ Ô phải rồi!- Thiên Phuong Công chúa vờ như nhớ ra.- Thật tiếc!

Lôi Vi không nói gì, nàng chỉ cười xòa.

_ Vài hôm nữa ta và Phò mã sẽ phải vào kinh thành để dự đại thọ của Thái hậu. Ta muốn dẫn ngươi đi theo cùng. Nhưng ta không muốn ép ngươi. Không biết ý ngươi thế nào?

Cuối cùng cũng nói đến vấn đề chính. Lôi Vi khẽ nghiêng đầu qua một bên nghĩ ngợi. Được vào kinh thành chơi, lại còn được dự đại lễ thượng thọ của Thái hậu có ai mà không thích. Nhưng nàng thật sự không hiểu tại sao Công chúa lại muốn nàng cùng đi với gia đình họ. Phải chăng nàng ấy còn có mục đích khác sau khi đưa nàng vào cung? Nhưng mục đích ấy là gì? Nàng thật nhìn không ra.

Nhận ra sự hoài nghi trong đôi mắt đen láy của Lôi Vi, Thiên Phuong Công chúa nhẹ nhàng nở một nụ cười.

_ Thật ra, trong buổi yến tiệc ấy, ta đã quan sát ngươi rất kỹ và nhận ra rằng ngươi múa rất khá. Chưa từng học múa lần nào mà múa được như thế, ta nghĩ ngươi rất có tiềm năng. Vậy nên ta muốn đưa ngươi vào Thái Thường Nhạc phủ để phát huy hết tài năng thiên phú của ngươi.

_ Tài năng thiên phú ạ?- Chất giọng của Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên.- Công chúa! Ngươi nói quá rồi. Tiểu nữ hôm ấy thật ra chỉ múa đại thôi chứ có biết gì đâu ạ. Giờ nhớ lại, tiểu nữ vẫn còn run.

_ Nhưng Linh Thân vương rất thích điệu múa của ngươi. Nó đơn giản, mộc mạc, tự nhiên và tràn đầy sức sống không giống như những điệu múa khác chốn cung đình chỉ có sự uyển chuyển mà thiếu mất sự tự nhiên. Ta muốn đưa ngươi vào đó để ngươi rèn luyện thêm kỹ năng. Sau đó kết hợp giữa những gì ngươi học được và những gì ngươi sẵn có lại với nhau để tạo nên những điệu múa mới cho phủ.

_ Dạ cái này...

Lôi Vi lúng túng hẳn. Tính thế này rõ ràng tiến thoái lưỡng nan. Nàng thật không muốn chưa về được nhà đã bị thân tàn ma dại hoặc chết nơi đất khách. Vì theo những gì nàng đọc được, người ngoài vào cung không qua tuyển chọn kỹ càng của phủ hoặc viện thường bị các cung nữ nơi đó hà hiếp thậm chí chết không ai hay. Nàng không muốn! Không muốn như thế một chút nào. Ôi sao số nàng lại xui đến thế!

_ Ngươi vào đó tầm một năm nếu cảm thấy không thể cố gắng thêm nữa, hãy báo cho ta biết, ta sẽ đến đón ngươi.- Công chúa xoa dịu tình hình.

_ Cái này...Công chúa! Ngươi có thể cho tiểu nữ suy nghĩ thêm được không ạ?

_ Được! Nếu ngươi chấp nhận, ta sẽ để huynh muội Đồng Vũ đi theo giúp đỡ ngươi.

Nghe Công chúa nói vậy, Lôi Vi vội ra giữa sân nhà để tạ ơn.

_ Đa tạ Công chúa!

_ Được rồi! Ngươi lui đi!

Nghe vậy, Lôi Vi vội lui ra ngoài. Nàng thật không dám nán lại lâu trong sảnh chính. Trong khi đó, Thiên Phuong Công chúa vẫn đang ngồi lặng im trên ghế. Nàng đang nhớ lại cuộc trò chuyện giữa nàng và Phúc Tuân nhiều ngày trước.

"_ Tỷ tỷ đừng nói! Nàng ta vẫn đang nghĩ đệ là "cuồng thư".

_ Sao?- Thiên Phuong Công chúa tỏ ra ngạc nhiên.- Cuồng thư?

_ Nguyên do cũng vì quyền kinh thi mà ra. Đến giờ nàng ta vẫn chưa biết đệ là Linh Thân vương.

_ Thiên thượng bích đào, nhật biên hồng hạnh [1]. Lôi Vi là một nữ tử hiếm gặp. Ta cũng thấy đệ như đã có ý, sao đệ lại không...- Thiên Phuong Công chúa bỏ lửng câu hỏi của mình.

Chậm rãi ngẩng đầu lên cao nhìn mặt trăng đang sáng tỏ, đôi mắt Phúc Tuân như mang một sự luyến tiếc.

Liên trì hữu lục y *

Nhật quang chiếu hồng trần

Viễn viễn giai nhân ảnh

Kỳ duyên hữu mộng lý

Nghe Phúc Tuân ngâm thơ, Thiên Phuong Công chúa khẽ thờ ra. Nàng hiểu ý của đệ mình. Gặp Lôi Vi và cảm thấy thú vị về nàng nhưng e rằng chỉ là một giấc mộng thoáng qua mà thôi. Còn người chàng muốn ở bên cạnh vẫn là Ngọc Nhận.

_ Đệ đệ! Cuộc gặp gỡ này có phải chỉ là mơ hay không, không thể nói được. Ta luôn cho rằng, trong tình cảm, trái tim mới là quan trọng. Có phải là tri kỷ hay không, nào phải cứ tiếp xúc một thời gian dài là có thể nói được. Trên thế gian này có biết bao nhiêu là chữ "ngờ", không phải sao?!

Lặng im không nói gì, Phúc Tuân đưa mắt nhìn lên mặt trăng trong vắt một màu. Ánh sáng của nó thật huyền diệu. Mỗi lần cảm thấy không ổn, chàng lại ngẩng đầu lên nhìn mặt trăng và cảm thấy thoải mái rất nhiều. Lần này cũng không ngoại lệ.

_ Không nói chuyện đó nữa! Tỷ tỷ! Khi nào tỷ tiến cung? Tỷ đang mang thai phải cẩn thận

_ Ta biết rồi! Đệ yên tâm ta sẽ cẩn thận. Ta còn phải về để kịp dự đại thọ của Thái hậu chứ.

_ Vậy tỷ có thể giúp đệ một chuyện được không?

_ Chuyện gì?

_ Đưa Đồng Vũ tiến cung. Hôm trước, đệ cùng Đồng Vũ đánh nhau trên phố với bọn cướp. Đệ thấy thân thủ cậu ta nhanh nhẹn, cũng là người có nghĩa khí. Hơn nữa, nghe khẩu khí, cậu ta là người có chí tang bồng [2] nhưng chưa tìm được cơ hội. Đệ muốn tạo cơ hội cho cậu ta.

_ Được!- Thiên Phuong Công chúa gật gù.- Ta cũng đã nhìn ra cậu ta chỉ tiếc chưa có dịp. Nay đệ đã nói như thế, ta sẽ giúp cậu ta cũng như giúp đệ một tay. Trong cung, đệ cũng nên có trợ thủ cho riêng mình.

_ Đa tạ tỷ tỷ!"

*

Phượng Sơn

Nửa tháng ở Phượng Sơn, bên cạnh Ngọc Nhận nhưng dường như Phúc Tuân không thể nào không nhớ đến nữ tử chàng đã gặp ở Chiêu Anh hầu phủ. Đó quả là một nữ tử khiến người ta đã gặp một lần rồi là không sao quên được. Tuy nàng nghịch ngợm hay khiến mọi người đau đầu nhưng quá thật, nàng rất đơn thuần. Chàng đoán, trước khi xảy ra việc không may bị đến Chiêu Anh hầu phủ, nàng đã từng sống ở một nơi rất thoải mái, tự do tự tại. Nền dù có phải chịu cảnh sống trong Phò mã phủ, nàng vẫn giữ được sức sống trong mình, không vì thế mà u buồn quá nhiều. Đúng là một nữ tử hiếm gặp.

Nở một nụ cười, Phúc Tuân đưa mắt nhìn về mặt hồ trong vắt. Nữ tử ấy thật giống như mặt hồ này, tâm tư đơn thuần trong sáng. Ta tưởng chừng có thể hiểu hết, nhìn thấu cả nhưng ta lại không thể nhìn thấy ngược lại, ta còn bị nó phản chiếu. Thấy nàng, chàng như thấy được con người của mình, chàng thấy được một cuộc sống chàng hằng mơ ước.

_ Huynh đang nghĩ ngợi gì thế?

Chất giọng trong veo của Ngọc Nhận đưa Phúc Tuân trở lại với hiện tại. Hít một hơi đầy căng, chàng chậm rãi quay về phía nàng lúc này đang đứng dưới tán cây bên hồ.

_ Tiểu Nhận! Muội đến khi nào vậy? Sao không lên tiếng?

_ Muội cũng vừa mới đến thôi!- Vừa nói, Ngọc Nhận vừa mỉm cười.- Huynh đang nghĩ gì thế?

_ Cũng chẳng có gì quan trọng cả!- Vừa nói, Phúc Tuân vừa mỉm cười.

_ Thật không? Muội thấy đáng về huynh lúc này rất xuất thần. Nếu không có gì, huynh sẽ không như thế.

_ Đúng là không giấu được muội.- Nụ cười của Phúc Tuấn có phần gương gạo.- Ta đang nghĩ đến chuyện lạ vừa nghe được tại phủ đệ của tỷ phu ta.

Ngọc Nhạn Công chúa tỏ vẻ hiếu kỳ. Vậy là Phúc Tuấn chậm rãi thuật lại mọi chuyện từ lúc nghe đến lúc gặp được Lôi Vi. Trong khi chàng say sưa kể, Ngọc Nhạn lại để ý rất kỹ nét mặt, ánh mắt của chàng. Và theo bản năng của một thiếu nữ đang yêu, nàng mơ hồ nhận ra một điều gì đó đang đổi thay. Bất chợt, nỗi lo sợ xâm chiếm tâm hồn nàng.

_ Quả đúng là một cô nương thú vị!- vừa mỉm cười, Ngọc Nhạn vừa nói.- Huynh nói, cô nương đó bằng tuổi muội sao?

_ Đúng vậy!- Phúc Tuấn chậm rãi gật đầu.

Sau câu nói ấy, cả hai lại rơi vào trạng thái im lặng. Mỗi người theo đuổi suy nghĩ của riêng mình. Tâm trạng của Ngọc Nhạn nhanh chóng trở nên ngổn ngang. Từ nhỏ đến lớn giờ, nàng và Phúc Tuấn luôn bên cạnh nhau. Cùng nhau vui vẻ cười đùa. Cùng nhau đọc sách. Cùng nhau dạo ngự hoa viên. Cùng nhau ngắm tuyết rơi...Đi đâu hay làm gì cũng có nhau cả. Cả hai thân thiết với nhau đến độ nàng hiểu rõ tâm tư của chàng. Nên trong thâm tâm nàng luôn cho rằng, chàng sẽ mãi ở bên cạnh nàng. Nhưng giờ, dường như sợi dây liên kết của cả hai đang có nguy cơ bị đứt làm hai. Bởi nàng biết cho dù có thánh chỉ vua ban nhưng trái tim chàng không thuộc về nàng thì cũng vô dụng. Đưa mắt nhìn Phúc Tuấn, Ngọc Nhạn cố hít vào một hơi thật sâu.

_ Chỉ còn ít ngày nữa chúng ta hồi cung rồi!

_ Nghe muội nói, ta thấy muội không muốn xa nơi này thì phải?

_ Uhm...cũng có thể cho là như vậy. Vì dù sao, muội cũng đã ở đây gần hai năm rồi. Giờ xa nơi này, chắc muội sẽ nhớ lắm. Đặc biệt là cái hồ này.

_ Cái hồ này?- Chất giọng của Phúc Tuấn có phần ngạc nhiên.

_ Đúng vậy! Trừ những ngày trời quá lạnh còn không ngày nào muội không đến hồ này để ngắm cảnh cả. Cảnh sắc của nó thật sự cuốn hút muội. Thêm vào đó, hồ này có một truyền thuyết sau khi nghe xong, muội thật sự chấn động.

_ Truyền thuyết gì vậy?- Phúc Tuấn hiếu kỳ.

Chậm rãi quay về phía mặt hồ, Ngọc Nhạn như hồi tưởng lại rồi kể cho Phúc Tuấn nghe.

_ Người ta nói bên hồ này có một truyền thuyết. Truyền thuyết ấy đã có từ xa xưa rồi. Nó kể về một đôi nam nữ yêu nhau đậm sâu tưởng chừng không gì có thể chia cắt được họ. Khi họ còn nhỏ họ rất hay ra hồ này chơi. Sau này khi yêu nhau, mỗi lần hò hẹn họ cũng đến nơi này. Tình cảm của họ cứ ngày một lớn lên và được hồ này làm chứng. Cảm thấy không thể sống thiếu nhau, chàng trai quyết định nói cha mẹ tìm bà mối đến nhà cô gái thưa chuyện. Những tưởng mọi việc êm xuôi bởi họ tin rằng tình cảm của họ hai bên gia đình biết quá rõ, nhưng không ngờ cha của cô gái thẳng thừng từ chối và ra lệnh con gái mình không được qua lại với chàng trai đó nữa bởi ông đã hứa gả nàng cho một người nhà giàu. Cảm thấy bị xúc phạm, chàng trai quyết ra đi để làm giàu. Ngày ra đi, chàng trai đã hứa với cô gái rằng chàng sẽ tìm cách để trở thành một người giàu có sau đó nhất định sẽ quay trở về cưới nàng. Cô gái ấy cũng hứa với chàng trai ấy rằng, ngày ngày cô cũng sẽ đứng bên hồ đợi chàng trở về. Vì quyết tâm giữ lời thề với chàng trai nên người con gái ấy đã phải chịu đựng không biết bao nhiêu đau đớn về thể xác cũng như tinh thần. Cuối cùng, vào một buổi chiều mùa đông lạnh lẽo nàng đã gục ngã bên bờ hồ này. Từ đó dân vùng này đặt tên hồ là Đẳng Quân hồ. Còn về chàng trai, không ai biết chàng đi đâu, làm gì và họ cũng không hề thấy chàng trở về. Nhiều người nói rằng, rời khỏi trần này chàng đã tới một trần rất lớn để tìm vận may và trong một lần tình cờ, chàng cứu giúp một cô nương con quan lớn khiến cô nương ấy phải lòng chàng. Lợi dụng cơ hội, chàng đã cưới cô nương ấy và trở nên giàu có. Và sau khi giàu có, chàng cũng đã quên lời hứa bên hồ cũng như người con gái ngày ngày đợi chàng bên hồ.

Câu chuyện truyền thuyết được Ngọc Nhạn kể lại với chất giọng trầm buồn khiến Phúc Tuấn không khỏi chấn động. Bởi chàng biết, nàng đang muốn gửi một lời nhắn đến chàng. Vì ngay cả trong sâu thẳm trái tim chàng cũng đang nhận ra một điều gì đó thật khác. Một thứ cảm xúc khi bên cạnh Ngọc Nhạn, chàng không hề có. Tình cảm nào mới thật sự là yêu? Đâu mới là sự lựa chọn đúng đắn? Đối với chàng, đây quả là một việc khó khăn.

-----

[1] Thiên thượng bích đào, nhật biên hồng hạnh: đào trên mây, hạnh trên trời. Ý chỉ người con gái quý, hiếm gặp như cây đào, cây hạnh trồng trên mây, trên trời.

* Nghĩa của bài thơ này là:

Hồ sen có tà áo màu xanh lục

Ánh sáng mặt trời chiếu (xuống) hồng trần

Xa xa (có) bóng giai nhân

Duyên đẹp (chị) có trong mơ

[2] tang bồng: "tang bồng hồ thi". Cung làm bằng cây dâu, tên làm bằng cỏ bồng. Khi đẻ con trai dùng cung bằng cây dâu mũi tên bằng cỏ bồng bắn sau mũi lên trời, xuống đất cùng bốn phương, tỏ ý con trai sẽ có công việc thiên địa tứ phương. Sau đó sẽ treo cung phía bên tả cửa nhà, treo mũi tên vào phía bên hữu cửa nhà cho mọi người thấy nhà có con trai. Làm trai chí ở tang bồng, chí chí tung hoành ngang dọc, lập được công danh...

Hết chương 5

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Nỗi lòng người quân tử

Mười ngày! Lôi Vi đã tiến cung cùng Thiên Phụng Công chúa được mười ngày rồi ấy vậy mà nàng vẫn chưa biết Thái Thường Nhạc phủ nằm ở đâu và trông như thế nào. Công việc hằng ngày của nàng chính là ngồi trong khoảng vườn rộng lớn của Bối Hồng cung, cung của Thiên Phụng Công chúa ở trước khi xuất giá, đọc quyển Lễ ký [1] của Khổng Tử. Cứ tưởng đâu nàng chỉ cần theo Công chúa vào Thái Thường Nhạc phủ rồi luyện tập ở đó chờ đến ngày về là xong. Ai ngờ, ngày nhập cung, nàng được Đồng Thảo truyền lời của Công chúa rằng nàng sẽ dự tiệc mừng thọ của Thái hậu với tư cách là biểu muội của Phò mã. Xem ra chủ ý của Công chúa không phải muốn nàng vào đây luyện tập rồi hồi phủ mà còn có mục đích khác. Nàng thật không hiểu, Công chúa thật sự muốn gì. Không lẽ Thiên Phụng Công chúa nàng muốn lợi dụng nàng để được sủng ái.

_ Không phải thế chứ!- Lôi Vi kêu than.- Nhưng nàng ấy vốn đã được sủng ái rồi còn gì. Thêm nữa...sử sách cũng ghi nàng ấy là một Công chúa thiện lương mà. Chắc sẽ không có chuyện lợi dụng đâu.

Nói thì nói thế nhưng làm sao biết được. Thế hệ sử quan sau này làm gì có ai công tâm như Tư Mã Thiên [2] đâu. Ai cũng lo cho cái đầu của mình nên làm gì có chuyện họ viết đúng sự thật 100%. Chỉ có những sự việc quá ư tai tiếng làm thối nát cả triều đình, họ mới chịu viết đúng cho. Nghĩ vậy, Lôi Vi lại nằm dài trên bàn mà thầm kêu khổ. Vào cung rồi nàng phải phòng trước phòng sau nên nào dám tự tiện sử dụng Ipad.

_ Chắc chết mất!

_ Muội đừng than vãn nữa!

Tiếng Đồng Thảo nhẹ nhàng cất lên khiến Lôi Vi càng thêm náo cả ruột.

_ Không than sao được Đồng Thảo tỷ! Muội lật quyển Lễ ký này không biết mấy lần rồi mà chả hiểu gì cả. Mai lại là đại thọ rồi!

_ Muội chỉ cần nắm những nguyên tắc cơ bản thôi!- Vừa nói, Đồng Thảo vừa mỉm cười.

Nghe Đồng Thảo nói vậy, mắt Lôi Vi như sáng lên.

_ Những nguyên tắc cơ bản?- Vừa hỏi, Lôi Vi vừa ngồi hẳn lên.- Là gì thế Đồng Thảo tỷ?

_ Uhm...ví dụ như khi đi phải khoan thai, chậm rãi, không được phát ra tiếng động. Khi thi lễ đầu phải hơi cúi xuống để tỏ sự thành kính. Khi dùng bữa không được tùy tiện nói lúc đang ăn...

_ Thôi thôi thôi! Tỷ stop...dừng lại cho muội nhờ. Muội thấy nó còn phức tạp hơn cả quyển sách này!

Lôi Vi nhăn mặt khiến Đồng Thảo không khỏi bật cười. Nàng để ý Lôi Vi đã đọc quyển sách này không biết bao nhiêu lần rồi nhưng vẫn không thể nào thuộc được, xem ra chỉ còn một cách thôi.

_ Có một cách cơ bản nhất trong tất cả các cách. Muội có muốn nghe thử không.

_ Cách gì?- Lôi Vi quay lại hỏi.

_ Vào cung mừng đại thọ lần này sẽ có cả các Công chúa hoặc tú nữ là người thân của các Thân vương, quan lại trong triều đình. Muội sẽ đứng cùng hàng với người thân của các Thân vương. Đó là những người được học rất kỹ cung quy. Vậy nên, khi đứng cùng với họ, muội chỉ cần bắt chước theo là được.

_ Bắt chước à?- Lôi Vi ra chiều nghĩ ngợi.- À phải rồi trong các bộ ph...bộ truyện muội đọc đều thấy người thân của Thân vương nào sẽ đứng ngay phía sau Thân vương đó trong đại diện không phải sao?

_ Không! Được vào đại diện chỉ có Thân vương, Hoàng tử cùng các thê tử, Công chúa cùng Phò mã, cùng các con cái của họ. Còn những người thân khác thì đứng bên ngoài. Đầu dễ gì được yết kiến Hoàng đế. Phong tục muội đọc được chắc là của nước khác.

_ Chắc vậy!- Vừa nói, Lôi Vi vừa gật gù cho qua chuyện.

_ Thôi! Tỷ đi đưa com cho ca ca đây. Từ ngày huynh ấy vào Cẩm y vệ, tỷ thấy huynh ấy gầy hẳn đi!- Chút giọng của Đồng Thảo không khỏi lo lắng.

_ Gầy đi nhưng khỏe thì tốt chứ sao đâu tỷ!- Lôi Vi động viên.- Tỷ yên tâm! Không có gì có thể làm khó được Vũ ca đâu.

Khẽ mỉm cười Đồng Thảo vội rời đi nhưng chỉ vừa mới ra đến cổng điện nàng đã không khỏi giật mình.

_ Đào... Công tử!

Nghe thấy chất giọng có phần ngạc nhiên của Đồng Thảo, Lôi Vi chậm rãi quay đầu lại và không khỏi nhăn mặt khi nhận ra tên "cuồng thư". Phía sau chàng là một tiểu thái giám đang bụng một khay đồ. Vì được phủ vải lên trên nên nàng không rõ trong đó để gì. Thở ra một hơi thở đầy bức bối, nàng vội quay đi. Và chính vì quay đi vội vàng nên nàng không nhận ra rằng ai kia nhìn nàng với đôi mắt phức tạp vô cùng.

_ Thật không ngờ lại gặp nàng ở đây!- Vừa bước vào, Phúc Tuấn vừa chậm rãi hỏi- Tại sao nàng lại vào đây?

_ Liên quan gì đến anh?- Lôi Vi đáp chất lại- Chuyện của tôi, anh quản làm gì.

_ Vô...

Tiểu An Tử định trách mắng Lôi Vi nhưng đã bị Phúc Tuấn chặn lại.

_ Thật không phải chuyện của ta không? Khi nhìn vào bài tử mới làm cho nàng ở Thái Thường Nhạc phủ, ta còn tưởng nàng vì tương tư ta nên đã nhờ Công chúa đưa vào đây chứ.

Ngóc đầu lên, Lôi Vi nhìn tên đáng ghét ngồi trước mặt với đôi mắt mang hình viên đạn.

_ Fuck you!

Vì quá bức mình nên Lôi Vi quên bén mắt mình hiện đang ở thời cổ đại chứ không phải hiện đại. Đến khi thấy gương mặt không hiểu gì của người ngồi đối diện, nàng mới ý thức được mình đang ở đâu.

_ Ý tôi là tôi chưa gặp ai vừa điên lại vừa điên như anh. Nên biến đi cho tôi nhờ.

Ồ với người cổ đại thật rắc rối. Đường đường là một cô gái sống ở thời hiện đại lại lạc đến thời cổ đại. Ngôn ngữ, cử chỉ mình cho là bình thường, họ lại cho là bất bình thường. Nhưng có lẽ buồn cười nhất chính là kẻ thông minh của thời đại này trong phút chốc bị nàng biến thành kẻ ngốc.

_ Ra là như thế! Nhưng ta thật không thể nào hiểu được cách xưng hô của nàng.

_ Thì...thì cũng tương đương cách xưng hô của anh thôi.- Lôi Vi nhăn trán.- Thói quen khó bỏ! Tôi sẽ cố sửa.- Nàng hạ giọng xuống ở những từ cuối cùng.

_ Đã là thói quen rồi rất khó sửa.- Phúc Tuấn chậm rãi nói.- Bởi đó là bản tính của mỗi người. Nó làm nên sự khác biệt cho chúng ta. Ngoài những thói quen xấu ra, nàng đừng nên sửa gì cả. Dù không hiểu những từ ngữ của nàng, nhưng ta rất thích. Vì đó chính là nàng. Đừng nên vì hòa nhập mà đánh mất chính mình để rồi sau này những gì nàng nói ra chỉ là khuôn phép, sáo rỗng.

Lôi Vi ngỡ ngàng trước những gì vừa được nghe. Nàng có cảm tưởng như người ngồi trước mặt nàng đã nhầm chán với một cuộc sống đầy lễ nghi rồi. Có vẻ như cuộc sống của chàng ta khá mệt mỏi.

_ Nhưng lễ nghi vẫn phải học!- Vừa liếc nhìn quyển Lễ Ký trên bàn, Phúc Tuấn vừa nói.

Trời! Hóa ra chỉ có mình Lôi Vi nàng tưởng tượng ra. Hấn đúng là oan gia! Nghĩ đến đây nàng gục mặt xuống bàn. Nhưng không! Người hiện đại nhất quyết không thể thua người cổ đại được. Vậy là nàng hít một hơi đầy căng và ngồi thẳng dậy.

_ Đàooo Côngggg tttừ!!!! Tôi trông anh chẳng qua chỉ là một kẻ trắng hoa làm sao mà hiểu được quyển Lễ Ký này chứ. Tôi nghĩ chắc đến quyển Đại học [3] anh cũng chưa học nữa.

Bây giờ, Phúc Tuấn đã hiểu tác hại to lớn khi cải trang thành một tên biến thái ngay khi vừa nói ra họ của mình. Lúc chàng cần nó lại không phát huy tác dụng. Lúc chàng không cần nó lại phản tác dụng.

_ Được! Nếu nàng không tin nàng có thể đến Lễ bộ [4] để hỏi. Hỏi xem ta đã vào Lễ bộ bằng cách nào. Hãy hỏi cho rõ ràng để xem ta có nói đúng không.

_ Tên!

_ Đào Sước Xuyên [5]!- Phúc Tuấn chậm rãi nói rõ từng chữ một.

_ Cái tên gì mà khó nghe thế?!-- Lôi Vi nhăn trán.

_ Hãy nhớ rõ cái tên này, đến một lúc nào đó nàng sẽ hiểu hết ý nghĩa của nó. Còn giờ ta sẽ giúp nàng học nghi thức trong cung. Nó không rắc rối như trong quyển Lễ Ký này đâu.

Vậy là Phúc Tuấn cứ thế chỉ dạy lễ nghi cho Lôi Vi với vai trò của một vị quan thuộc Lễ bộ. Vì chưa chỉ dạy ai bao giờ nên việc chỉ dạy cho nàng đối với

chàng không hề dễ dàng nhưng rồi dần dần chàng cũng thấy được sự tiến bộ của nàng. Cứ như vậy, họ ở ngoài vườn của Bối Hồng cung cho đến khi màn đêm dần buông xuống mà không hề để ý rằng có một người đang nhìn họ bằng một đôi mắt như muốn thiêu đốt tất cả.

_ Công chúa!- Tỳ nữ Yên Mai khẽ lên tiếng.

_ Đi thôi!- Ngọc Nộn Công chúa hạ lệnh.

_ Còn...bộ cảm y này...

_ Vứt đi!

Dứt câu Ngọc Nộn quay phắt đi mà không hề để ý đến sự sợ hãi của Yên Mai.

*

Màn đêm buông xuống đã lâu. Trăng cũng đã lên quá đầu người và tỏa ra ánh sáng màu bạc huyền diệu. Chậm rãi bước ra giữa sân, Phúc Tuấn ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng ấy như để tìm ra câu trả lời cho chính bản thân mình.

"_ Chút nữa ta quên nói với đệ.- Vừa đi Thiên Phương Công chúa vừa chậm rãi nói- Lần tiến cung này, ta có dẫn Lôi Vi theo cùng. Nàng ấy sẽ ở lại Thái Thường Nhạc phủ để luyện tập.

_ Lôi Vi?!- Phúc Tuấn không khỏi ngạc nhiên.- Tại sao tỷ lại đưa nàng ta vào Thái Thường Nhạc phủ? Luận về kỹ năng, Thái Kiều không phải là ca nữ tốt nhất trong phủ của tỷ sao?

Dừng chân lại, Thiên Phương Công chúa chậm rãi quay về phía Phúc Tuấn và nhẹ nhàng nở một nụ cười.

_ Đệ hiểu ý ta muốn nói gì mà.

Phúc Tuấn chết lặng tại chỗ. Thì ra, đưa Lôi Vi vào Thái Thường Nhạc phủ không phải là mục đích chính của tỷ tỷ chàng. Mục đích chính chính là tạo cơ hội cho chàng tìm hiểu nhiều hơn về Lôi Vi cũng như về chính bản thân mình.

_ Đệ đã có Tiểu Nộn rồi!

_ Vậy thì đã sao? Đệ vẫn động lòng trước Lôi Vi đấy thôi. Đệ nên nhớ rằng, tình cảm không thể cưỡng cầu. Khi nó đến chúng ta chỉ có thể chấp nhận và thuận theo mà thôi. Ta đã từng nói với đệ rồi. Tình cảm sâu đậm không thể chỉ dựa vào thời gian bên nhau dài hay ngắn đâu. Nếu thật sự tình cảm của đệ dành cho Ngọc Nộn là sâu nặng thì cho dù có thêm sự xuất hiện của Lôi Vi cũng sẽ chẳng ảnh hưởng gì đến hai người. Còn nếu tình cảm đệ dành cho Ngọc Nộn không sâu đậm thì cho dù không có Lôi Vi, cả hai cũng vẫn không thể nào ở bên nhau dài lâu được.

Phúc Tuấn không biết nói gì với tỷ tỷ của mình. Chàng còn có thể nói gì được đây khi chính bản thân chàng không ngừng nghĩ về nữ tử kia. Nàng đi vào lòng chàng một cách tự nhiên như vậy. Không giống như Ngọc Nộn, cả hai mất một thời gian rất dài để hiểu nhau.

_ Hãy nhớ, hiểu một người và yêu một người là hai điều hoàn toàn khác nhau. Vậy nên đệ hãy xác định cho kỹ. Thôi! Ta đến thăm dưỡng phi đây.

Dứt câu, Thiên Phương Công chúa rời gót khỏi Bảo Khánh cung. Nhưng đi chưa được mấy bước, nàng đã chậm rãi quay đầu lại và nói:

_ Chuyện tình cảm, nghe theo trái tim là tốt nhất.- Vừa nói Thiên Phương Công chúa vừa mỉm cười."

Cuộc trò chuyện lúc sáng giữa chàng và tỷ tỷ chợt hiện lên trong đầu chàng. Đúng! Chàng thừa nhận, trong nhân gian này, ngoài tỷ tỷ của chàng, Ngọc Nộn là người con gái hiểu chàng nhất. Và chàng cũng thừa nhận, khi ở bên cạnh Lôi Vi, chàng thật sự có những xúc cảm rất lạ mà khi bên Ngọc Nộn chàng không thể có. Chính vì vậy nên chàng mới đến Bối Hồng cung để tìm câu trả lời. Vốn chỉ muốn để Tiểu An Tử vào trong nào ngờ lại để Đồng Thảo phát hiện. Giờ lòng chàng rối càng thêm rối. Chàng với Lôi Vi, tình cảm ấy là gì? Tình cảm của chàng dành cho Ngọc Nộn là gì? Chẳng lẽ tất cả là giả dối?

_ Không! Nó là chân thật. Nhưng đâu mới thật sự là đúng?!

_ Vương gia của đệ đang nghĩ ngợi chuyện gì thế.

Chất giọng quen thuộc vang lên bên tai kéo Phúc Tuấn trở lại với hiện tại.

_ Thất đệ! Đệ đến khi nào thế?

_ Từ lúc huynh ngẩng đầu lên và nói với mặt trăng "Không! Nó là chân thật. Nhưng đâu mới thật sự là đúng?!"

Vừa nói, Phúc Khải vừa diễn tả lại điệu bộ của Phúc Tuấn khi nãy khiến đám nô tỳ theo hầu phải nín cười. Trong khi đó, Phúc Tuấn không khỏi nhăn mặt về điệu bộ của Phúc Khải.

_ Có chuyện gì thế? Vương gia của đệ, có thể nói cho đệ biết được không?- Chất giọng của Phúc Khải vừa tỏ vẻ quan tâm vừa tỏ ra thích thú.

_ Đệ đến khi nào mới lớn để mẫu thân của đệ không lo lắng đây hả?- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa chậm rãi bước vào trong điện.

_ Này! Vương gia của đệ! Đệ đã mười chín tuổi rồi đấy. Bằng tuổi huynh đấy.

Câu nói ấy lập tức khiến bước chân của Phúc Tuấn dừng lại. Lúc chiều, trong khi tập lễ nghi cho Lôi Vi. Tập mãi cho nàng không xong, chàng buông một câu:

"_ Nàng thật chả khác gì trẻ lên ba cả. Những nghi thức ấy đâu có phức tạp, sao mãi mà không xong thế.

_ Trẻ lên ba? Này! Tôi mười sáu tuổi rồi đấy! Hơn nữa trò dờ là do sự phụ đốt.

_ Nàng..

_ Tôi thế nào?"

Tiểu nha đầu ấy và thất đệ của chàng chỉ hơn kém nhau có ba tuổi nhưng khẩu khí lại y hệt nhau. Nếu để hai người này ở cùng chắc chắn sẽ cãi nhau như com bữa. Nghĩ đến đó Phúc Tuấn khẽ bật cười. Nhưng nụ cười ấy cũng nhanh chóng tắt đi. Dù chưa xác định rõ ràng trái tim mình nhưng thật sự chàng không khỏi buồn bực khi nghĩ một ngày nào đó nữ tử kia sẽ bên cạnh đệ đệ thân thiết của chàng.

Rốt cuộc chàng làm sao thế này?

Nhận ra nét mặt phức tạp của Phúc Tuấn, Phúc Khải không khỏi chau mày. Ngũ huynh của chàng thật có tâm sự rồi. Nhớ đến câu nói lúc này Phúc Tuấn nói với mặt trắng, chàng như hiểu ra một ít tâm sự của Phúc Tuấn.

_ Dù đệ không biết chuyện gì những đệ biết chắc, mặt trắng kia chẳng thể nào hiểu được huynh ngoài huynh tự hiểu bản thân mình. Chấn thành chưa chắc đã yêu. Huynh chỉ yêu khi nào huynh có được hai điều này: chấn thành và ghen tức. Sau đó thì...đệ nghĩ còn rất nhiều điều huynh phải học.

Những câu nói của Phúc Khải khiến Phúc Tuấn thật sự bị chấn động. Chẳng lẽ nào chàng đã yêu Lôi Vi?

-----
[1] Lễ ký: còn được gọi là kinh lễ, là một quyển trong ngũ kinh do Khổng Tử biên soạn. Thực ra phải gọi là "lục kinh" Khổng Tử biên soạn tất cả 6 quyển kinh: kinh Thi, kinh Thư, Kinh Lễ, kinh Dịch, kinh Nhạc, kinh Xuân Thu. Kinh Nhạc do Khổng Tử hiệu đính lại nhưng sau đã bị Tần Thủy Hoàng đốt mất và chỉ còn lại một ít làm thành một thiên trong kinh Lễ gọi là Nhạc ký. Vì vậy lục kinh mà chỉ còn có ngũ kinh.

[2] Tư Mã Thiên: là một sử gia nổi tiếng của Trung Quốc. Ông được xem Sử Thánh. Bộ Sử Ký của ông viết bao trùm 2000 năm từ thời Hoàng Đế đến thời Hán Vũ Đế của Trung Quốc. Nó là bộ sử đứng đầu trong Nhị thập tứ sử của Trung Quốc và là bộ sử có tiếng nhất của nước này.

[3] Đại học: là một trong Tứ thư. Xưa, người đến 15 tuổi sẽ vào học đại học và học quyển sách này. Chữ "đại học" được giải thích là "Đại nhân chi học" được hiểu theo 2 nghĩa: cái học của bậc đại nhân và là cái học để thành đại nhân. Nó vốn là một phần của kinh Lễ sau được Tăng Sâm, một học trò của Khổng Tử rút ra chế hóa thành. Nó chỉ thuộc bộ Tứ thư vào thời Tống.

[4] Lễ bộ: một trong Lục bộ của triều đình phong kiến, chuyên lo việc lễ nghi.

[5] Sước Xuyên: chữ "Tuần" được ghép từ hai bộ là bộ Sước và bộ Xuyên. Tuy nhiên, chữ Xuyên có cách viết hơi khác so với bộ của nó.

Hết chương 6

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Kỳ án ngày đại thọ

Trường Sinh điện hôm nay tràn ngập bầu không khí rộn ràng, vui vẻ. Từ rất sớm, nô tỳ, thái giám trong điện ai ai cũng bận rộn hoàn tất những khâu cuối cùng cho buổi đại thọ. Khu vườn rộng lớn trước điện được trang hoàng cả tháng trời cuối cùng cũng hoàn tất. Màu vàng cùng với màu đỏ vốn là hai màu chủ đạo được sử dụng trong những bữa tiệc trọng đại của Hoàng gia nên cũng không có gì lạ khi nó xuất hiện trong buổi đại thọ này.

Vừa mở mắt tỉnh giấc, Minh Đức Hoàng Thái hậu đã được Ngọc Nạ Công chúa chăm sóc, thay y phục. Khoác bộ phụng bào lộng lẫy lên người, nhìn thần thái của mình trong gương, Thái hậu không khỏi thờ dãi.

_ Ta đã già thật rồi!

_ Thái hậu! Sao Người lại nói thế?/- Vừa sửa y phục cho Thái hậu, Ngọc Nhận vừa nói.- Tiểu Nhận thấy Thái hậu vẫn còn đẹp lắm. Hơn nữa, Người ngày càng trẻ ra đó ạ.

_ Nha đầu ngốc này! Chỉ biết nịnh ta thôi!- Vừa cười, Thái hậu vừa nói.

_ Tiểu Nhận chỉ nói đúng sự thật thôi!

_ Được! Được!

Vừa cười, Thái hậu vừa gật gù. Nhưng rồi rất nhanh sau đó nụ cười ấy tắt ngấm đi thay thế cho nó là một gương mặt đầy âu lo. Đôi mắt bà trở nên xa xăm hẳn. Đường như trong đôi mắt ấy có chứa cả sự bi thương không thể nói ra.

_ Tội nghiệp Tiểu Nhận của ta.- Vừa cầm lấy tay, Thái hậu vừa xúc động nói.- Nếu không phải phụ mẫu con mất sớm, con đã không phải vào cung sớm tới bên cạnh thân già này.

Ngọc Nhận hoảng hốt vội quỳ xuống.

_ Được ở bên cạnh hầu hạ Thái hậu là đại phúc của Tiểu Nhận. Xin Thái hậu đừng nói thế ạ.

Khẽ mỉm cười, Thái hậu chậm rãi đỡ Ngọc Nhận lên.

_ Con yên tâm! Ta nhất định sẽ tác thành hôn sự này cho con. Đây xem như là phần thưởng cho con trong suốt thời gian ở bên cạnh ta. Tuy nhỏ bé, nhưng đó là tấm lòng của ta dành cho con.

_ Đa tạ Thái hậu!- Vừa sụp lạy, Ngọc Nhận vừa tạ ơn.- Thái hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.

.....

Đúng giờ, tất cả mọi người từ Hoàng thân quốc thích đến các vị quan đại thần trong triều đều tập trung tại cổng của Trường Sinh điện. Ai nấy cũng xếp hàng ngay ngắn theo đúng thân phận địa vị của mình. Đứng trong hàng ngũ họ hàng của người trong Hoàng tộc, Lôi Vi hết nhìn ngang lại nhìn dọc. Thời gian đầu vì quá sợ hãi nên nàng không chú ý đến những bộ trang phục của thời đại này, nàng chỉ biết rằng chúng khiến nàng khó chịu mà thôi. Giờ nàng không thể không công nhận những bộ xiêm y thời này dù rất rườm rà nhưng lại rất đẹp. Chất liệu thật khiến người mặc cảm thấy thoải mái vô cùng. Hoa văn tinh tế, sắc sảo vừa nhìn vào đã khiến người khác mê mẩn. Màu sắc lại sang trọng, làm tôn lên địa vị của người mặc. Trang sức ở đây cũng hơn hẳn thời hiện đại. Về nguyên liệu tuy rằng có thể có ăn gian nhưng nếu đó là trang sức bằng vàng thì chắc chắn nó là vàng chứ không có việc pha lẫn tạp chất hoặc mạ vàng như thời hiện đại. Về thiết kế cũng thật là tinh xảo khiến nàng khi vừa nhìn thấy đã không khỏi trầm trồ và mãi mê ngồi ngắm. Y phục lẫn trang sức đều xứng đáng với bậc lan huệ [1] bước ra từ những châu môn [2]. Quả khiến nàng được mở rộng tâm mắt.

_ Nàng là người thân của ai vậy? Hình như đây là lần đầu tiên nàng nhập cung phải không?

Một giọng nữ lãnh lút vang lên đưa Lôi Vi trở về với hiện tại.

_ Tô...Ta là người thân của Chiêu Anh hầu Nam Cung Hân.- Lôi Vi chậm rãi trả lời.

_ Thảo nào y phục của nàng trông đẹp đến thế!- Tiểu cô nương kia trầm trồ.

Thiên Phương Công chúa là con gái cưng của Định An Hoàng đế. Nên con rể được hưởng lây cũng là chuyện bình thường. Nhưng nói đến đây, Lôi Vi lại cảm thấy lạ. Nàng nhớ, trước khi đi, Công chúa đã chuẩn bị những bộ y phục đẹp nhất cho nàng đem theo rồi, tại sao tên Công tử họ Đào kia lại bảo hân nhận lệnh của Công chúa đem bộ Nguyệt y này đến cho nàng. Giả sử Công chúa có quên, nàng ấy có thể triệu Đồng Thảo đến lấy sao lại sai một mệnh quan triều đình đến đưa cho nàng. Càng nghĩ, nàng càng cảm thấy mơ hồ.

_ Vậy còn nàng?- Gật bỏ suy nghĩ của mình, Lôi Vi mỉm cười hỏi nữ tử kia.- Nàng là người thân của ai?

_ Ta à! Ta chính là muội thê của Hinh Thân vương.- Chất giọng của tiểu cô nương kia đầy tự hào.

Trong khi đó, gương mặt Lôi Vi không khỏi tái xanh khi nghe thấy cái tên Hinh Thân vương, Tam Hoàng tử Phúc Hoảng. So với các huynh đệ khác của mình, chàng ta là vị Hoàng tử vượt trội nhất. Tuy nhiên chàng ta chưa bao giờ bằng lòng với hiện tại. Là một con người thật sự có tâm cơ, mưu tính sâu xa...

_ Này! Này!

Cái lay như chuỗi rụng khiến Lôi Vi không khỏi giật mình. Nàng vội quay về phía nữ tử kia.

_ Có chuyện gì thế?- Lôi Vi vội hỏi.

_ Tên! Ta muốn hỏi tên của nàng vậy mà nàng lại thất thần không để ý gì cả.

_ À! Ta tên Cát Lôi Vi!- Vừa nói, Lôi Vi vừa cười rạng rỡ.

_ Nụ hoa tử vi? Tên của nàng hay thật! Ta tên Liễu Phi Đào.

_ Hương hoa anh đào! Tên của chúng ta đều là tên của hoa cả. Xem ra chúng ta có duyên với nhau thật.- Vừa nói, Lôi Vi vừa cười khúc khích.

_ Đúng vậy!- Phi Đào đồng tình.

_ Giờ lành đã đến!- Tiếng của Thái giám phục vụ Trường Sinh điện chậm rãi vang lên, không nhanh cũng không chậm.- Mời các vị Hoàng thân quốc thích cùng mệnh quan triều đình vào điện diện kiến Thái hậu. Những người còn lại xếp hàng ngay ngắn trước sân điện.

Theo lời của vị Công công ấy, những ai là Hoàng thân quốc thích vội chỉnh sửa lại y phục rồi tiến vào đại điện. Còn những ai chỉ có quan hệ xa với Hoàng thân và là người thân của quan lại đều xếp hàng ngay ngắn bên ngoài. Cả một sân điện rộng lớn giờ đã trở nên chật hẹp vì nhìn đâu cũng toàn là người. Đưa mắt quan sát, Lôi Vi không khỏi cảm thấy ngán ngẫm. Đứng từ lúc sáng sớm đến giờ, đôi chân nàng dường như đã mỏi nhừ cả rồi. Trong đầu nàng giờ đây chỉ ước ao được nằm trên một tấm nệm mềm mại mà thôi. Ôi những mùa hè được nằm thành thoi trên những chiếc ghế xếp và lắng nghe tiếng sóng vỗ.

Đang mặc sức rong ruổi theo dòng suy nghĩ của mình, đột nhiên Lôi Vi bị kéo tụt xuống. Trở về với hiện tại, nàng mới để ý trong khi mọi người đã quỳ xuống chỉ còn có mình nàng là vẫn đứng như trời trồng. Khẽ kêu lên một tiếng, nàng vội vã quỳ xuống.

_ Nàng làm sao vậy? - Phi Đào vội quay lại hỏi.- Ta kêu nàng mãi mà không được nên ta phải kéo nàng xuống.

_ Uhm...cảm ơn nàng nhé!

Phi Đào khẽ nhăn trán khó chịu.

_ Hay là chúng ta gọi tên nhau đi. Chứ xưng hô như thế, ta khó chịu lắm.

_ Được!- Lôi Vi gật đầu đồng tình.

_ Hoàng thượng giá lâm!- Vị thái giám kia đẩy tông giọng lên cao để thông báo.- Thái hậu giá lâm! Hoàng hậu nương nương giá lâm!

Lập tức ai nấy cũng đều cúi rạp người xuống đất. Kể cả Lôi Vi cũng vội cúi rạp xuống. Tuy ở khoảng cách xa nhưng nàng cũng muốn được nhìn thấy những gương mặt của những con người quyền lực ấy để xem họ có giống như trong những bức tranh được họa sĩ vẽ lại hay không, song nàng thật không dám đem đầu của mình ra đùa giỡn.

Nhưng rồi Lôi Vi cũng không nén nổi sự tò mò của mình mà hơi nghiêng đầu lên để nhìn. Trên điện ngồi ở chiếc ghế rồng chính là Hoàng đế Định An. Bên phải ông chính là Hoàng Thái hậu và bên trái là Hoàng hậu. Xung quanh họ là các cung phi. Ai nấy cũng đều khoác lên mình bộ lễ phục long lẫy. Vì khoảng cách quá xa, thêm vào đó nàng đang phải quỳ rạp dưới đất nên nàng không thể nào nhìn rõ gương mặt từng người. Song nàng có thể nhìn thấy phong thái sang trọng quyền quý, cùng với đó là ánh hào quang đang vây quanh họ.

_ Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!- Tiếng tung hô đồng loạt vang lên.- Thái hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế! Hoàng hậu nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên tuế!

_ Bình thân!- Chất giọng trầm đầy uy nghiêm của An Định Hoàng đế chậm rãi vang lên.

Sau đó lần lượt từng vị Hoàng thân quốc thích dâng quả mừng đại thọ cho Thái hậu. Những món đồ quý hiếm từ trân châu bảo ngọc [3] đến trân cầm dị thảo [4] lần lượt được bày ra trước mặt mọi người khiến ai nấy cũng phải trầm trồ. Chỉ riêng Lôi Vi là thờ dãi ngao ngán. Ngoại trừ việc đây là hàng thật ra thì nàng thật chẳng hứng thú với bất kỳ món đồ nào tại nơi này cả. Xem phim cổ trang rồi vài buổi học ngoại khóa môn Lịch sử tại bảo tàng, nàng đã nhìn chúng đến mòn cả con mắt rồi. Và chẳng bầu không khí ở đây càng khiến nàng ngán ngẫm. Toàn là giả tạo cả. Những câu chúc như "Vạn thọ vô cương" "Phúc như Đông Hải, Thọ tỷ Nam Sơn"...chả có lấy một tý gì gọi là thật lòng cả. Thời đại này, người ta cúi lạy quyền lực chứ nào có thật lòng cung kính cúi lạy các bậc đế vương. Cũng chính bởi nguyên nhân này nên Lôi Vi không mấy mặn mà với môn Lịch sử. Nói như vậy không đồng nghĩa với việc thời đại ngày nay có những con người trung nghĩa, mưu cầu việc lớn, giúp ích cho đời, không có những con người thật sự yêu quý vị vua tài đức của mình...

_ Lôi Vi! Muội là người thân của Chiêu Anh hầu vậy chắc muội biết Linh thân Vương phải không? - Vừa kéo tay áo của Lôi Vi, Phi Đào vừa hỏi nhỏ.

Chỉ mới biết tên chưa biết tuổi vậy mà Phi Đào đã muốn nhận mình là tỷ tỷ rồi. Chắc nàng ấy dựa vào mối quan hệ với Hình Thân vương và Linh Thân vương. Cũng phải thôi Hình Thân vương là Tam Hoàng tử mà.

_ Uhm...không!- Lôi Vi gượng cười.- Muội không biết!

_ Muội không đùa ta chứ? - Phi Đào ngạc nhiên.- Vậy mà ta cứ tưởng...

Lôi Vi chỉ biết gật đầu cười trừ. Bị đưa về thời đại này, nàng thật sự rất muốn gặp vị vua sẽ đưa cả triều Tân Thực đến độ cực thịnh, Linh Phúc Hoàng đế, hiện tại bây giờ là Linh Thân vương, con trai thứ năm của Định An Hoàng đế. Qua các bức vẽ do các họa sư đời này vẽ cộng thêm một vài tư liệu nàng có học qua, nàng biết được rằng Phúc Tuần là một chàng hoàng tử có vẻ ngoài khôi ngô, tuấn tú và khá đào hoa. Chính bởi vậy mười lần xuất tuần hết năm đến sáu lần chàng cải trang thành kẻ mà thời hiện đại gọi là yêu râu xanh. Là con trong dòng dõi đế vương nên không lấy gì làm lạ khi chàng có sự kiêu ngạo nhưng mối quan hệ giữa chàng với mọi người rất tốt. Song dường như các huynh đệ lại không ưa chàng. Cũng chỉ bởi vì chàng nhận được

quá nhiều sự sủng ái của phụ hoàng mình. Chính việc này khiến chàng trở thành cái gai trong mắt của không ít huynh đệ. Trong công việc, chàng là một người cẩn thận, hành sự luôn cẩn trọng, không để xảy ra sai sót. Trên triều, chàng không tỏ ra mình là người xuất chúng, song cũng không để bất kỳ ai xem thường mình. Còn về đời tư, nàng lại chả biết gì ngoài câu đồng dao:

"Dặm trường nhuộm thương đau

Hiền thê nay đâu rồi

Trăng sáng gửi nỗi nhớ

Son sắt một lời thề"

Quả đúng là si tình! Và vị hiền thê được nhắc tới trong bài quả thật may mắn. Lôi Vi thầm thán phục trong lòng..

.....

Nguyên một buổi sáng đứng rã cả chân, cuối cùng Lôi Vi cũng đã được ngồi. Buổi yến tiệc diễn ra ngay tại vườn của của Trường Sinh điện. Sân khấu được trang hoàng long lẫy và sang trọng với chữ "Thọ" màu vàng thật nổi bật. Đối diện với sân khấu là bàn tiệc của Hoàng Thái hậu, Hoàng thượng và Hoàng hậu. Bên dưới, các bàn tiệc được sắp thành hai dãy song song nhau. Những dãy đầu tiên là những dãy dành cho các cung phi. Các cung phi nào có thứ bậc cao sẽ ngồi vào hàng đầu tiên của dãy, thấp sẽ ngồi vào vị trí phía sau của dãy. Tiếp sau đó là dãy bàn của các Hoàng thân quốc thích gồm Thân vương, Hoàng tử ngồi một bên, Quận chúa, Công chúa ngồi một bên và ngay sau họ là gia quyến. Lôi Vi dự tiệc với tư cách là biểu muội của Phò mã Chiêu Anh hầu nên nàng được xếp ngồi ngay sau gia đình Thiên Phụng Công chúa. Chỗ của nàng ngồi không quá xa cũng không quá gần sân khấu lại đúng chỗ không mấy người để ý nên nàng tha hồ xem hết tiết mục này đến tiết mục khác mà không sợ bị để ý. Bao nhiêu trò tạp kỹ khiến người xem không khỏi trầm trồ. Với nàng, đây có lẽ là phần nàng hứng thú nhất trong buổi tiệc Hoàng gia này. Ở thời hiện đại, vì Hạ Huyền, chị gái nàng là sinh viên trường múa nên không ít lần nàng được theo chị đến các hội diễn. Nhưng có lẽ những màn biểu diễn của hội diễn ấy không đặc sắc bằng những màn biểu diễn ở đây. Đôi mắt nàng như sáng rực lên khi màn này vừa kết thúc lại xuất hiện màn biểu diễn khác.

Ngồi đối diện Lôi Vi, Phúc Tuần cứ mãi ngắm nhìn nàng. Bộ Nguyệt y chàng chọn quả thật hợp với nàng. Giữa muôn vàn màu sắc long lẫy, màu trắng tinh khôi như mặt trăng ấy khiến nàng trở thành thiếu nữ nổi bật hơn cả. Khuôn miệng chàng hơi nhếch lên kín đáo tạo thành một nụ cười tuyệt đẹp.

_ Ngũ huynh!- Vừa nghiêng đầu về phía Phúc Tuần, Phúc Khải vừa nói nhỏ.- Nữ tử đi cùng Thiên Phụng tỷ trông lạ qua. Hình như nàng ta mới tiến cung lần đầu.

_ Đúng vậy!- Phúc Tuần xác nhận.

_ Thật là đẹp!- Phúc Khải buột miệng khen một câu.- Chả khác nào tiên nữ giáng trần.

_ Chỉ là bề ngoài thôi!- Phúc Tuần vờ thờ dài.- Huynh đệ chúng ta không đâu lại miệng nàng ta đâu. Miệng của nàng ta vừa là bạc thần kinh ngôn vừa là thiện xá liên hoa [5]. Không chứa một ai!

_ Huynh đã thử?- Phúc Khải ngờ vực hỏi.

Không nói gì, Phúc Tuần gật đầu xác nhận.

Trong khi hai huynh đệ họ mãi nói chuyện, người bên trên Phúc Tuần, Tam Hoàng tử Phúc Hoảng lại khẽ mỉm cười. Từ khi bước vào Trường Sinh điện đến giờ, chàng luôn kín đáo quan sát Phúc Tuần lẫn nữ tử khoác trên mình bộ Nguyệt y kia. Chàng không phủ nhận nữ tử ấy quả thật xinh đẹp, một nét đẹp trong sáng, thuần khiết. Còn Phúc Tuần, dường như đã vô tình để lộ tâm sự của mình. Xem ra đệ đệ của chàng đã tương tư nữ tử ấy rồi. Vậy là Phúc Tuần sẽ phải khá vất vả đây.

Ngồi trên cao, ngay phía sau Hoàng Thái hậu, Ngọc Nạ Công chúa không khỏi tức giận khi nhìn thấy ánh mắt của Phúc Tuần dành cho nữ tử kia. Mới ngày nào ánh mắt đó là dành riêng cho nàng mà giờ chàng đã dành cho người khác. Bấu chặt tay vào tay áo nàng cố kìm nén cơn tức giận. Những ký ức tươi đẹp dường như vỡ vụn ngay trước mắt nàng, thay vào đó là một màu u tối... Bất thình lình, Thái hậu quay lại về phía nàng khiến nàng hoảng hốt không nói được câu nào mà phải vội cúi mặt xuống.

_ Hoàng thượng!- Thái hậu chậm rãi nói.

Chất giọng của Thái hậu tuy không lớn nhưng lại tỏ rõ sự uy quyền của mình khiến người khác không thể không quay về phía bà mà chú ý lắng nghe.

_ Mẫu hậu! Người có gì muốn nói?

_ Ngọc Nạ theo ta bao lâu nay đã chịu không ít cực khổ rồi.

_ Thái hậu!- Ngọc Nạ khẽ lên tiếng.

_ Nhân ngày đại thọ này, ta muốn tặng Ngọc Nạ một món quà. Không biết ý Hoàng thượng thế nào?

_ Là món quà gì, xin mẫu hậu cứ nói.

_ Người đã chỉ hôn cho Ngọc Nạ và Linh Thân vương Phúc Tuân rồi. Chuyện hai đứa nên nghĩa phu thê cũng là chuyện sớm muộn. Sao Người không tác thành sớm một chút, ban hôn cho chúng nó?

Lúc này, ngoài tiếng nhạc của đoàn tạp kỹ ra còn ai nấy cũng lặng im như tờ. Món quà này không quá bất ngờ với mọi người song ai cũng không khỏi ngạc nhiên khi bà tặng món quà này ngay trong ngày đại thọ của mình. Họ hết đưa mắt nhìn Ngọc Nạ rồi lại nhìn Phúc Tuân. Trong khi đó, Lôi Vi dán dính đôi mắt ngạc nhiên của mình vào vị Thái hậu. Nhờ vậy nàng nhanh chóng nhận ra người thiếu nữ đang e lệ ngồi phía sau bà.

_ Chính là nàng ta sao?- Lôi Vi tự nói với chính mình.- Xinh ra phết!

_ Chuyện này thật quá đường đột. Trẫm..

_ Không có gì là đường đột cả!- Thái hậu cắt ngang lời Hoàng thượng.- Chẳng phải Hoàng thượng đã có ý để chúng thành phu thê nên mới chỉ hôn sao?

_ Thái hậu!

Vừa nói Phúc Tuân vừa chấp tay về trước cung kính. Mọi người ngay lập tức đổ dồn cặp mắt của mình về phía chàng. Lôi Vi cũng nhanh chóng nhìn về nơi ấy nhưng tầm nhìn của nàng đã bị hạn chết đáng kể bởi chàng ta bị khuất ngay sau đầu của Hầu gia và Công chúa nên nàng chỉ có thể nghe thấy giọng nói.

_ Dù rất mừng rỡ khi được Hoàng thượng chỉ hôn nhưng thật sự hiện giờ, Phúc Tuân chưa hề nghĩ đến chuyện thành gia lập thất. Phúc Tuân muốn dốc hết sức mình cùng các huynh đệ giúp đỡ Hoàng thượng.

_ Cũng khéo tài ăn nói đây!- Lôi Vi thầm khen.- Nhưng chất giọng này nghe hơi quen.

_ Chuyện triều chính là đại sự. Nhưng thành gia lập thất cũng là đại sự. Bởi nó ảnh hưởng đến việc lưu giữ huyết mạch Hoàng tộc.

_ Thái hậu!- Giao phi vội lên tiếng.- Phúc Tuân còn trẻ người non dạ xin Thái hậu...

_ Báo!

Giao phi chưa nói hết câu, từ đâu một tên thị vệ vừa chạy vừa hô to khiến tất cả mọi người đồng loạt quay lại. Tên thị vệ ấy vừa chạy vừa thở. Chạy đến nơi lại phải vội vàng tấu báo:

_ Hồi...hồi Hoàng thượng! Chúng thần vừa tìm thấy một thi thể trong Ngự trù phòng ạ.

Như tiếng sét giữa trời quang, ai nấy cũng bị chấn động với tin vừa nhận được. Tiếng bàn tán nổi lên mỗi lúc một nhiều khiến bầu không khí trở nên hỗn loạn.

_ Chuyện là thế nào?- Vừa đứng lên, Định An Hoàng đế vừa hỏi.

_ Bẩm Hoàng thượng! Chúng thần tìm thấy một thi hài người đầu bếp tại khuôn viên của Ngự Trù phòng. Chúng thần còn tìm thấy một bức huyết thư [6] trên người nạn nhân có liên quan...đến...đến...

_ Đến ai?- Chất giọng đầy uy quyền của Thái hậu vang lên.- Người mau nói!

_ Đến...đến Linh Thân vương và cái chết của cung nữ ở Ngâm Hương cung ạ.

Lại thêm một tiếng sét nữa khiến mọi người, kể cả Lôi Vi không khỏi bàng hoàng, chấn động. Chuyện này quả thật ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

_ Ngũ huynh!- Phúc Khải thẳng thốt quay về phía Phúc Tuân.

_ Chuyện này sao có thể?- Thái tử Phúc Vân kinh ngạc.

_ Ngũ đệ!- Linh Thân vương lo lắng.- Chuyện này...

_ Không thể có chuyện này!- Giao phi lên tiếng đầy dứt khoát.- Trong chuyện này chắc chắn có uẩn khúc xin Hoàng thượng, Thái hậu minh giám. Tuân Nhi chắc chắn bị oan.

_ Đi!- Hoàng thượng hạ lệnh.- Đến Ngự Trù phòng!

[1] Lan huệ: con dòng cháu giống.

[2] Châu môn: cửa đỏ, chỉ nhà quyền quý.

[3] Trần châu bảo ngọc: chỉ vàng bạc châu báu.

[4] Trân cầm dị thảo: chỉ những loài động thực vật quý hiếm và lạ.

[5] Thiện xán liên hoa: lười sáng hoa sen, chỉ tài ăn nói.

[6] Huyết thư: thư bằng máu.

Hết chương 7

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Thái Thường Nhạc phủ

Đi phía trước Lôi Vi và Đồng Thảo lúc này là một vị Thái giám. Trong khi Đồng Thảo gắng ghi nhớ tất cả những gì vị Công công đó dặn, Lôi Vi lại lo ngấm quan cảnh xung quanh. Từ khi tiến cung đến nay, đây là lần đầu tiên Lôi Vi được đi "thăm quan" cung đình. Ở thời hiện đại, do chiến tranh nên kiến trúc cung đình của triều Tân Thực còn lại không nhiều nên nàng khó lòng hình dung được quy mô rộng lớn cũng như đồ sộ của tòa cung điện này. Nay, đến đây, nàng muốn ngấm nhìn cho thỏa thích. Ngự hoa viên rộng lớn vốn những loài trân cầm dị thảo quý hiếm khiến người ta không khỏi trầm trồ. Mái ngói vàng lưu ly của các điện, cung càng làm tôn sự quyền uy của bậc đế vương. Thật đẹp và quá ư lộng lẫy so với những gì nàng tưởng tượng. Vừa ngấm nhìn, nàng vừa thâm cảm thán. Nhất định nàng phải về lại cảnh đẹp của nơi này. Khi về lại thời đại của mình, chắc chắn nó sẽ là những tác phẩm quý hiếm về cung điện triều Tân Thực.

_ Ui dza!

Mãi ngấm cảnh không để ý gì đến xung quanh nên Lôi Vi va phải người của vị Công công.

_ Tóm lại tiểu thư nên nhớ rõ bốn chữ này "Cẩn trọng ngôn hành" là sẽ sống được trong cung.

_ Đa tạ Công công!- Vừa cúi đầu, Lôi Vi vừa cảm tạ.- Sau này phải nhờ Công công chỉ bảo nhiều.

_ Cứ gọi ta là Ông Công công là được! Tiểu thư đừng khách sáo.- Ông Công công cười giữ lễ.- Cát tiểu thư! Đây chính là Thái Thường Nhạc phủ!

Ông Công công vừa dứt câu, cả Lôi Vi lẫn Đồng Thảo đều đưa mắt nhìn về phía đối diện. Hai người đều không khỏi ngạc nhiên về quy mô của nó. Từ cổng nhìn vào có thể thấy một khuôn viên rộng lớn với những tòa nhà có quy mô vừa phải như đình hoặc các đề luyện tập. Bao quanh giữa các tòa nhà là loài cây quý như cây Tùng Bách, cây Ngân Hạnh, cây Giáng Hương, cây Hoàng Hậu,... Ở giữa là một cái hồ có diện tích vừa phải, thành hồ được chạm khắc tinh xảo. Dưới đất được bao phủ bởi màu xanh tươi tốt của cỏ, những lối đi nhỏ dẫn đến các nơi trong phủ đều được chăm chút cẩn thận.

_ Chúng ta vào thôi!

Ông Công công chậm rãi lên tiếng đưa Lôi Vi và Đồng Thảo trở về với hiện tại. Cả hai vội theo bước Ông Công công vào bên trong phủ và họ càng kinh ngạc hơn về độ rộng lớn của nó. Chỉ là một phủ thôi nhưng Lôi Vi đoán nó có lẽ rộng hơn cả Neverland của Michael Jackson. Mọi người trong phủ ai nấy cũng đang làm phần việc của mình nhưng khi vừa nhìn thấy Lôi Vi bước vào ai cũng quay lại nhìn nàng với đôi mắt đầy hiếu kỳ, xen lẫn tò mò. Nàng thật sự không thích bị người khác chú ý như vậy.

_ Tổng quản của các người đâu?- Ông Công công cất cao chất giọng đầy uy quyền của mình.

Vừa dứt câu, đồng loạt tất cả những ai có mặt trong sân vội vàng đến trước mặt Ông Công công xếp hàng ngay ngắn. Từ trong một dãy nhà được xây dựng khá độc lập có vài người vội chạy ra.

_ Ông Công công! Không biết Công công đến nên tôi đã ra chậm- Một nữ nhân ngoài tứ tuần vội lên tiếng.- Mong Công công lượng thứ.

_ Được rồi!- Ông Công công hạ giọng- Cũng không có gì to tát cả. Mã Tổng quản. Ta giao hai vị này lại cho Thái Thường Nhạc phủ các người. Các người liệu mà làm

_ Vâng!- Mã Tổng quản vừa trả lời vừa cúi đầu.- Tôi hiểu rồi!

_ Vậy ta đi đây!

Dứt câu Ông Công công chậm rãi quay đi. Lôi Vi và Đồng Thảo vội tránh sang một bên và hơi cúi người chào ông.

Chờ cho Ông công công đi hẳn, Mã Tổng quản mới quay về phía mọi người lúc này vẫn còn đang bàn tán xôn xao.

_ Trật tự! Tập hợp tất cả mọi người tại Khánh viện cho ta.

Khánh viện có thể xem là một nơi làm việc nằm khuất phía sau các đình, các luyện tập. Có thể xem nơi này là dây hiệu bộ của các trường học thời hiện đại gồm nơi làm việc của Tổng quản, Chương sự, nơi lưu trữ các nhạc phổ, nơi cất nhạc khí, nơi cất đồ biểu diễn. Đứng quan sát Khánh viện, Lôi Vi không khỏi trầm trồ. Dù cách xa chỗ ở của Hoàng thất nhưng dường như nơi này rất được xem trọng. Cũng phải thôi vì ca vũ là một phần không thể thiếu trong những buổi yến tiệc dù lớn hay nhỏ. Vậy nên không thể xem thường nó được.

_ Kiến trúc rất đẹp!- Lôi Vi khẽ thốt lên.- Rất hợp lý!

_ Muội nói gì thế?- Đồng Thảo khẽ lên tiếng hỏi.

_ Muội nói nơi này so với bên trong Hoàng cung cũng đẹp không kém- Vừa quay về phía Đồng Thảo, Lôi Vi vừa nói.

Tiếng bước chân dồn dập khiến cả Lôi Vi và Đồng Thảo không khỏi ngạc nhiên quay lại nhìn. Tất cả mọi người trong Thái Thường Nhạc phủ đều vội vàng chạy về phía trước cửa Khánh viện ai nấy cũng xếp hàng ngay ngắn. Họ xếp thành hai dãy hàng. Ca vũ đứng một bên và nhạc công đứng một bên. Lôi Vi nhanh chóng nhận ra trong phủ này dù là ca vũ hay nhạc công đều có năm màu áo khác nhau.

_ Đồng Thảo tỷ! Tỷ xem kìa!- Vừa nói, Lôi Vi vừa lên đưa tay chỉ về phía mọi người.- Có năm màu áo. Dường như để phân cấp thì phải?

_ Có lẽ vậy!- Đồng Thảo đồng tình.- Những người mặc y phục màu trắng dường như có cấp bậc thấp nhất.

_ Tất cả mọi người đã tập hợp đông đủ chưa?- Mã Tổng quản lên tiếng.

Khẽ giật mình, Lôi Vi và Đồng Thảo vội nép mình qua một bên.

_ Đã đủ ạ!

_ Nghe cho rõ đây! Hôm nay chúng ta sẽ nhận thêm hai người mới đó là Cát Lôi Vi và Đồng Thảo. Cả hai người này đều đến từ Quang Dương thành. Sau này các người phải quan tâm giúp đỡ họ, không được gây xích mích. Thái Thường Nhạc phủ chúng ta nổi tiếng trong cung là kỷ luật nghiêm khắc. Vậy nên nếu ta biết được ai vi phạm quy định sẽ chiếu theo luật mà xử phạt nghe rõ chưa.

_ Dạ rõ!

Ra đây là màn giới thiệu thành viên mới. Nhưng cách giới thiệu này thật khiến Lôi Vi nổi cả da gà. Nàng chợt nhớ đến cô giáo chủ nhiệm của mình năm đầu trung học cơ sở. Tác phong của giáo viên ấy quả thật rất giống với Mã Tổng quản. Nghiêm khắc. Lạnh lùng. Và quan trọng nhất là dọa người.

_ Đây là Lý Bình Khai, Chương sự nhạc công.

Tiếng nói của Mã Tổng quản kéo Lôi Vi trở lại với thực tế.

_ Lý Chương sự! Mong được chỉ giáo!- Lôi Vi và Đồng Thảo cúi người thi lễ.

_ Còn đây là Đặng Y Lạp, Chương sự ca vũ.

_ Đặng Chương sự! Mong được chỉ giáo!

Sau màn chào hỏi đơn giản, Lôi Vi và Đồng Thảo được Đặng Y Lạp hướng dẫn tường tận mọi việc. Và vẫn như thường lệ, trong khi Đồng Thảo chú tâm nghe mọi việc, Lôi Vi lại thả hồn mình vào cảnh quan xung quanh. Mọi thứ ở nơi đây được kết hợp hài hòa với nhau khiến nàng tỏ rõ sự thích thú của mình. Dường như, đến thời điểm này, nàng vẫn chưa hình thành khái niệm đề phòng, cảnh giác cho mình khi phải sống trong Hoàng cung. Với kiểu tính cách như vậy thật không hiểu nàng sẽ làm thế nào sống sót được trong cung.

_ Những người mới vào được gọi là Học sự sẽ mặc bộ y phục màu trắng. Trên Học sự là Sơ kỳ sẽ mặc bộ y phục màu lục. Tiếp là Hạ cấp sẽ mặc bộ y phục màu tím. Trung sinh là bộ y phục màu hồng. Cao nhất là Thượng đẳng ca vũ, khi đó các người sẽ mặc y phục màu lam.

_ Thượng đẳng ca vũ?!- Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên.

_ Đúng vậy!- Dừng chân trước một căn phòng, Đặng Chương sự chậm rãi quay đầu lại.- Chỉ có Thượng đẳng ca vũ mới được múa trong các bữa tiệc lớn của Hoàng gia như tiệc mừng đại thọ, tiệc tiếp các sứ thần.- Vừa nói, bà vừa bước vào phòng.- Hạ cấp và Trung sinh chỉ được múa trong các bữa tiệc nhỏ hơn, đó là những bữa tiệc không chính thức, chẳng hạn như lúc Hoàng thượng ca hứng muốn xem ca vũ hoặc gia yến giữa Hoàng thượng với các phi tần, Hoàng tử, Công chúa. Nếu có tham gia đại tiệc, Hạ cấp và Trung sinh cũng chỉ là những người múa nền cho Thượng đẳng ca vũ thôi. Học sự và Sơ kỳ sẽ không được múa.

Dứt câu, Đặng Chương sự đặt hai quyển sách trên bàn. Cả Lôi Vi và Đồng Thảo nhìn chăm chú vào quyển sách.

_ Vũ...vũ...ký!- Lôi Vi cố gắng đọc.

Nghe tiếng thở ra của Đặng Chương sự, nàng biết ngay bà ta không hài lòng về nàng. Nhưng nàng biết là gì hơn được. Khẽ lắc đầu nàng cố phớt lờ sự

khó chịu của Đặng Chương sự.

_ Đây là Vũ kỹ và Thanh Luật tập. Hai quyển sách này ghi lại những gì cơ bản nhất về ca và vũ. Hai người hãy ráng học đi. Để được lên cấp các người sẽ phải thi đấy. Nếu thi đỗ, các người sẽ trở thành Sơ kỹ. Nếu bị đánh rớt, các người sẽ phải rời khỏi đây. Đừng để Công chúa mất mặt vì các người.

_ Vâng!

Liếc nhìn Lôi Vi thêm lần nữa, Đặng Chương sự quay nửa người về phía cửa.

_ Nghe Tú Đình!

Sau tiếng gọi của Đặng Chương sự là một cô nương có gương mặt thanh tú trong bộ tứ y chậm rãi bước vào.

_ Chương sự cho gọi ạ!

Chất giọng nhỏ nhẹ của Tú Đình khiến Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên, đúng là Hạ cấp có khác. Để có được chất giọng hay như chim thể này, chắc hẳn nàng ta đã phải luyện tập không ít. Chưa kể cơ thể lại uyển chuyển thế kia, chắc hẳn nàng ta đã chịu không ít đau đớn. Vừa nghĩ đến đó, Lôi Vi không khỏi thở than, muốn vào được nơi này bọn họ đã phải luyện tập rất nhiều, trong khi đó nàng lại dựa vào Thiên Phụng Công chúa để được vào. Thời gian tới chắc là sẽ không dễ dàng cho nàng.

_ Hãy dẫn họ về phòng!

Tú Đình liếc nhìn Lôi Vi lần Đồng Thảo một lượt để đánh giá rồi cúi đầu tuân mệnh. Dáng vẻ của Tú Đình khiến nàng không khỏi cảm thấy bất an. Hít một hơi thật sâu nàng thận trọng bước từng bước giữ khoảng cách với nàng ta. Bầu không khí bao bọc cả ba người lúc này là một sự im lặng đầy khó chịu, vô hình chung càng làm tăng thêm sự nặng nề. Nàng có cảm giác như bầu không khí này đang dần đặc lại và có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Ra hậu viện, cả ba đến một dãy nhà với nhiều gian phòng nhỏ được thiết kế theo hình chữ U. Nhìn sơ qua Lôi Vi biết ngay đây chính là nơi ăn ngủ và sinh hoạt của các ca vũ, Tây Khương viện. Thế nhưng, Tú Đình lại dẫn họ đi rất lâu, rất lâu khiến lòng nàng dấy lên mối nghi hoặc.

Và quả đúng như vậy, một hồi sau đó, cả ba người dừng lại trước cổng của một biệt viện. Hoang tàn. Âm u. Cô tịch. Đó là tất cả những gì Lôi Vi có thể nhìn thấy ở nơi này. Vậy là đã rõ, nàng bị "phân biệt chủng tộc" ngay khi vừa bước chân vào phủ. Nàng tin rằng đây không phải là ý của Tổng quản hay Chương sự gì cả nhưng nếu họ không ngầm đồng ý Tú Đình sẽ không dám làm thế. Xem ra, ngay cả Thiên Phụng Công chúa, họ cũng chẳng nể nang gì cả.

_ Đây sẽ là nơi ở của các người!

Tám chữ kia vừa được nói ra, Lôi Vi đã muốn tát vào mặt của Tú Đình một cái không chỉ bởi câu nói đó mà còn cả chất giọng đầy kinh miệt của nàng ta.

_ Tại sao?- Lôi Vi cứng giọng hỏi.- Dù là Học sự, chúng tôi cũng được ở Tây Khương viện. Tại sao các Học sự khác thì được, còn chúng tôi thì không?

_ Người xứng sao?- Vừa hỏi, Tú Đình vừa nhếch miệng lên cười.- Tốt hơn hết, các người hãy nên an phận ở đây cho tới khi thi lên cấp đi.

Dứt câu, Tú Đình quay ngoắt đi.

_ Người...

Đồng Thảo toan nói điều gì đó nhưng đã bị Lôi Vi ngăn lại.

_ Có thăng cấp được hay không là chuyện của ta chứ không phải của người. Không cần người bận tâm. Ta biết người chả ưa gì ta vì trong khi ta dựa vào Công chúa để được vào Thái Thượng Nhạc phủ, còn các người phải cật lực học tập, thậm chí là phải chịu đau đớn mới được vào đây.

_ Xem như người thông minh!- Tú Đình quay lại cười nhạt.

_ Ta đây vốn dĩ thông minh! Vậy nên ta chưa bao giờ đánh giá thấp bất kỳ ai cho dù chỉ mới có gặp mặt một lần. Vì vậy, ta cũng không nghĩ người ngốc đến nỗi tự mang họa vào thân. Dù rằng ta chỉ là một ca vũ trong Chiêu Anh hầu phủ, không đáng để bận tâm, nhưng dù sao ta cũng là người của Công chúa, được đích thân Người dẫn dắt tiến cung để vào đây. Người nên cẩn thận!

Dứt câu, Lôi Vi nắm tay Đồng Thảo kéo vào trong mặc kệ Tú Đình giận run người.

_ Sao muội lại cương thế?- Đồng Thảo lo lắng hỏi.

_ Không thể để họ coi thường mình được tỳ à!- Lôi Vi chậm rãi nói.- Càng không thể để mất mặt Công chúa. Hôm nay coi như dẫn mặt họ nhưng từ nay chúng ta phải tự lực đấy. Ngày mai, tỳ thăm dò giúp muội khi nào thì đến kỳ thi lên cấp nhé. Muội không muốn vừa mới tới mà đã bị đuổi.

_ Ta hiểu!

_ Từ nay, tỳ muội chúng ta phải dựa vào nhau thôi!- Vừa nói, Lôi Vi vừa mỉm cười.

_ Uhm!- Đồng Thảo gật đầu.- Chúng ta cùng dựa vào nhau cố gắng.

_ Aja!- Lôi Vi hét lên.

_ Hà?- Đồng Thảo ngạc nhiên nhìn Lôi Vi.

_ À...ý muội là cố gắng! Cùng nhau cố gắng!

Không nói gì, Đồng Thảo mỉm cười gật đầu.

Một cơn gió thổi qua khiến cả hai nàng không rét mà run. Tiếp theo đó là tiếng khóc hờ vang lên đầu đó khiến cả hai đứng yên ngay tại chỗ không dám nhúc nhích. Cố điều hòa lại hơi thở, Lôi Vi đưa mắt nhìn khắp xung quanh. Không có con người, nơi này quả thật trở nên tiêu điều hẳn. Lá cây khô rụng đầy khắp nơi nhưng lại không có người quét. Ngay bên dưới gốc Tử Đằng già là một cái giếng, gàu múc nước nằm lẩn lóc cả ra đất. Bộ bàn ghế bằng đá được đặt giữa sân cũng đã trở nên cũ kỹ rất nhiều.

Khẽ thở dài, Lôi Vi đưa mắt nhìn về phía tiểu viện. Ngôi nhà tuy vẫn còn mới nhưng vì không có người ở nên nhìn vào trông nó thật cũ kỹ. Trên mái nhà, lá cây cũng như cành cây bám đầy. Giấy dán cửa sổ ít nhiều cũng đã bị rách cả khiến những cơn gió mỗi khi quần quanh nơi này đều tạo nên tiếng rít.

Tiếng khóc hờ lại vang lên khiến Đồng Thảo vội nắm lấy tay Lôi Vi.

_ Không lẽ...nơi...nơi này có ma...ma?- Đồng Thảo lúng búng mãi mới hỏi trọn một câu.

_ Giữa thanh thiên bạch nhật lấy đâu ra ma chứ!- Lôi Vi trấn an Đồng Thảo.- Đồng Thảo ồ! Tỷ nắm chặt tay muội.

Dứt câu Lôi Vi bước từng bước chắc chắn về phía ngôi nhà. Hít một hơi thật sâu, nàng đẩy mạnh cánh cửa ra. Cánh cửa kêu lên một tiếng "khét" rõ to khiến nàng có đôi chút giật mình. Bên trong quả thực khá tối. Đường như ánh sáng không thể nào chiếu vào tận trong phòng. Gạt lớp mạng nhện lơ lửng ngay trước mặt, nàng chậm rãi bước qua ngưỡng cửa và tiến vào bên trong. Gian giữa, ngay cửa lớn là một chiếc bàn tròn xung quanh là những chiếc ghế cao. Trên bàn là một bộ ấm chén. Bộ ấm chén ấy vẫn còn khá mới chứng tỏ nó vẫn được dùng. Ngay sát tường là một chiếc giường thấp. Ngay bên trên là một bức hoành phi có đề bốn chữ "Đào vũ nghênh xuân" [1]. Và cuối mỗi đầu của gian phòng đều có đề hai cây đèn khá cao. Kế tiếp, gian bên phải của phòng là một chiếc bàn hình chữ nhật, phía sau là một kệ sách. Trên kệ sách, ngoài những quyển sách cũ ra còn có một cái bình màu vàng khá trang nhã. Nhìn sơ qua, nàng biết ngay đó là cái bình đựng tranh. Lôi Vi đoán chỗ ấy là nơi làm việc hoặc luyện chữ, vẽ tranh. Ngăn cách giữa hai gian này là một khung gỗ hình tròn được mắc châu liêm [2].

Cả hai gian phòng này gần như không có gì bất thường. Lôi Vi cùng Đồng Thảo chậm rãi bước vào. Phía bên trái lại có thêm một khung gỗ hình vuông và mắc trên đó là một tấm rèm bằng vải màu hồng nhạt. Phía sau khung gỗ ấy dường như là một lối đi và ngay sát tường là một chiếc bàn gỗ hình chữ nhật. Trên bàn là hai chiếc bình có kiểu dáng đơn giản nhưng rất đẹp. Và ngay bên trên chiếc bàn là những bức tranh thủy mặc đơn giản nhưng thâm thúy.

_ Chúng ta vào bên trong thử nha Đồng Thảo tỷ!- Vừa quay về phía Đồng Thảo, Lôi Vi vừa nói.

_ Hà?- Đồng Thảo có phần sợ sệt.

_ Từ giờ, chúng ta sẽ phải ở đây nên phải xem xét thật kỹ nơi này.

Nói đoạn Lôi Vi tiến về phía hành lang bên trái. Đồng Thảo không dám rời nàng nửa bước. Hít một hơi thật sâu, nàng bước từng bước vào trong. Càng bước vào không gian xung quanh càng tối, tiếng rên khóc càng phát ra rõ ràng hơn. Nếu không vì có Đồng Thảo ở đây, nàng chắc chắn đã lấy cây đèn pin nhỏ Phong Đạt tặng nàng ra để bật lên. Sự sợ hãi lúc này đã thể hiện rõ trên gương mặt của cả hai thiếu nữ trẻ. Nhưng nó nhanh chóng xua được xua đi khi họ dừng lại trước một gian phòng. Đó là gian phòng ngủ. Dù có cửa sổ nhưng nơi này khá tối. Nhìn lướt qua một lượt, Lôi Vi thấy nơi này tương đối sạch sẽ. Và trên giường có một người đang nằm. Nàng chắc như đinh đóng cột tiếng rên khóc là của người này. Cầm một ngọn nến ngay trên chiếc bàn giữa phòng, nàng chậm rãi tiến về phía chiếc giường và nhận ra người nằm trên giường là một nữ tử mặc một bộ hồng y. Xem chừng nàng ta cũng là ca vũ.

_ Cho hỏi...ai đang nằm trên giường vậy?

_ Ai thế?- Nữ tử nằm trên giường mở mắt hỏi, chất giọng nàng ta có phần khàn đi.

_ Chúng tôi là người mới tới.- Vẫn tiến về phía chiếc giường, Lôi Vi chậm rãi lên tiếng.- Có thể cho chúng tôi biết, tỷ là ai không?

Dừng chân ngay bên cạnh thành giường, Lôi Vi định đưa tay ra thì nữ tử kia bất ngờ quay lại khiến nàng và Đồng Thảo không khỏi ngạc nhiên. Và trong phút chốc, họ cảm thấy sợ hãi khi nhận ra trên gương mặt của nữ tử kia có không ít hồng ban.

.....

Đêm nay không phải rằm nên trăng không tròn. Ngần đầu lên nhìn bầu trời cao Lôi Vi khẽ mỉm cười. Đêm nay thật yên tĩnh. Đây là lần đầu tiên, ở một nơi xa lạ nàng cảm thấy yên tĩnh và an lòng. Ở Phò mã phủ người ra người vào quá tấp nập. Tiến cung, ngày nào nàng cũng phải đọc những quyển sách nàng chẳng hiểu gì để thích nghi với cuộc sống này. Vậy nên, từ khi đến thế giới này, gần như đầu nàng lúc nào cũng trong tình trạng căng thẳng.

_ Thật lạ là khi ấy mình vẫn có thể cười!- Vừa nói, Lôi Vi vừa bật cười.

Chợt nhớ đến những câu chuyện Thần thoại Hy Lạp nổi tiếng, Lôi Vi chấp hai tay lại và nhắm mắt.

_ Nếu quả thật những câu chuyện về lời tiên tri của các vị thần là có thật, vậy con cầu xin nữ thần Artemis hãy chỉ cho con biết đâu là lối đi đúng đắn để con có thể sống yên ổn ở thế giới này đến ngày con được trở về thế giới của con.

Chậm chậm mở mắt ra, Lôi Vi dõi theo ánh trăng ấy mong nhận được một dấu hiệu gì đó.

_ Muội làm gì mà thần người ra vậy?

Chất giọng của trong của Đồng Thảo kéo Lôi Vi trở lại với thực tế, nàng vội quay người về phía Đồng Thảo.

_ Muội có làm gì đâu! Chỉ là đang ngắm trăng thôi mà.

_ Vậy mà ta cứ tưởng muội đang nhớ đến ai.- Vừa ngồi xuống, Đồng Thảo vừa cất tiếng trêu ghẹo.

_ Hi hi!- Lôi Vi khẽ bật cười.- Quân Đài tỳ đã ngủ chưa?

_ Tỳ ấy đã ngủ rồi!

_ Uhm!- Lôi Vi khẽ gật đầu.- Bệnh tỳ ấy mắc phải không nguy hiểm nhưng vì để lâu không được chữa trị nên đã nặng lên rồi. Ngày mai, tỳ ra khỏi cung một chuyến. Mua cho muội chừng ba thang thuốc để chống viêm, một ít...Khương hoàng [3] nữa nhé.

_ Liệu có được không?- Đồng Thảo lo lắng.

_ Dù nằm trong phạm vi Hoàng cung nhưng đây là bên bia của vòng giữa của Hoàng cung nên người của Thái Thường Nhạc phủ cũng như các ty, phủ hay cục khác đều dễ dàng ra khỏi cung hơn so với các cung nữ phục vụ trong nội cung. Chỉ cần tỳ về trước giờ đóng cửa là được rồi.

_ Ta hiểu rồi!- Đồng Thảo chậm rãi gật đầu.- Ngày mai ta sẽ rời cung một chuyến.

_ À!- Nhớ ra điều gì đó, Lôi Vi khẽ kêu lên.- Sẵn tỳ mua hộ muội quyển Tam tự kinh [4] luôn nhé. Muội không thể để người khác coi thường được.

_ Người khác? Là Đào Công tử sao?- Vừa hỏi, Đồng Thảo vừa bật cười.

_ Tỳ!

Tuy cười là vậy, nhưng trong lòng Đồng Thảo thực sự cảm thấy khó chịu. Cách đây ba hôm, nàng tình cờ thấy Đào Công tử đứng trước cổng của Bối Hồng điện. Sau đó, chàng và Lôi Vi nói chuyện với nhau khá thoải mái cứ như thể họ quen nhau trước đó vậy. Ánh mắt chàng nhìn nàng ấy cũng khác so với ánh mắt chàng nhìn nàng. Đó là một đôi mắt đầy thích thú cũng như đầy sự quan tâm..

*

Thận trọng bước từng theo một vị tiểu thái giám vào Ngự hoa viên, Đồng Vũ cố giữ bình tĩnh. Chàng không biết vị chủ nhân nào muốn gặp chàng. Mới vào cung chưa lâu, mối quan hệ với cấp trên còn chưa được hình thành rõ rệt vậy mà chàng đã được một vị chủ nhân nào đó chú ý tới. Thật khó hiểu!

Dừng chân trước một điểm nghỉ, Tiểu An Tử quay về phía Đồng Vũ.

_ Ngươi lên đi! Thân vương đang chờ ngươi trên đó!

Thân vương! Đồng Vũ thật không ngờ người muốn gặp chàng lại quyền cao chức trọng đến vậy. Nhưng là vị Thân vương nào muốn gặp chàng? Huynh đệ của Hoàng thượng, ai cũng được phong làm Thân vương. Các Hoàng tử của Hoàng thượng cũng có mấy người được phong làm Thân vương trong đó nổi trội nhất là Hinh Thân vương Phúc Hoảng. Phải chăng là vị này? Nhưng chàng vốn là người của Chiêu Anh hầu phủ cơ mà. Càng nghĩ càng rối vậy nên bước chân của chàng cũng có phần chao đảo.

Vừa nhìn thấy một bóng người mặc bộ bạch y, Đồng Vũ vội hít một hơi thật sâu. Chắp hai tay về phía trước, chàng cúi người thi lễ.

_ Hạ thân tham kiến Vương gia! Vương gia cát tường!

_ Miễn lễ!

Chất giọng nửa lạ nửa quen vang lên khiến Đồng Vũ không thể không ngẩng đầu lên nhìn. Và chàng không khỏi ngạc nhiên khi đứng trước mặt chàng chính là một người quen mà chàng chỉ mới gặp một lần Đào Công tử...không...giờ chàng thật sự không biết nên làm thế nào.

_ Chúng ta lại gặp nhau rồi!- Vừa bước đến ghế, Phúc Tuấn vừa chậm rãi nói.- Ngươi ngồi đi!

_ Tạ Vương gia!

Dứt câu Đồng Vũ e dè tiến về phía chiếc bàn. Chờ cho đến khi Phúc Tuấn ngồi xuống chàng mới dám ngồi.

_ Ngươi chắc ngạc nhiên lắm?

Đồng Vũ lặng im không nói.

_ Có trách ta tại sao không nói cho ngươi biết thân phận thật của ta không?

_ Hạ thân không dám!- Đồng Vũ vội vàng đáp.

Phúc Tuấn khẽ thở dài.

_ Đây chính là lí do ta không muốn để cho ngươi biết! Lễ nghĩa quân thân khiến con người ta không thoải mái. Ta không muốn nó trở thành rào cản.

Nghe Phúc Tuấn nói vậy, Đồng Vũ như dâng lên một sự thương cảm. Cuộc sống nơi cung cấm có lẽ đã trở nên ngột ngạt với vị Vương gia này rồi. Vậy nên chàng mới xuất phục vì tuần hồng tìm một chút tự do, thoải mái bên cạnh việc hiểu thêm nỗi khổ bá tánh.

_ Xin Vương gia đừng nói vậy!

Khẽ mỉm cười, Phúc Tuấn quay về phía Đồng Vũ.

_ Ngươi là người có tài. Vậy nên ta hy vọng ngươi có thể trở thành cánh tay đắc lực cho ta, là người ta có thể tin tưởng trong chốn triều đình.

Nghe Phúc Tuấn nói vậy, Đồng Vũ vội đứng lên rồi quỳ xuống đất.

_ Được trở thành tôi tớ phục vụ cho Vương gia là vinh hạnh cho hạ thần. Hạ thần xin tận trung, một lòng phò trợ Người.

_ Ta có thể tin tưởng ngươi không?- Phúc Tuấn thăm dò.

_ Hạ thần xin thề sẽ tận trung với Vương gia đến chết không thôi. Nếu làm trái lời thề, xin Vương gia tùy ý xử phạt.

_ Được!- Vừa đứng lên, Phúc Tuấn vừa gấp quạt lại và nói.- Chỉ cần ngươi không hai lòng, ta sẽ trọng dụng ngươi.

_ Tạ ơn Vương gia!

-----

[1] Đào vũ nghênh xuân: điệu múa hoa đào đón xuân.

[2] Châu liêm: rèm bằng hạt châu.

[3] Khương hoàng: củ nghệ.

[4] Tam tự kinh: là cuốn sách được biên soạn từ đời Tống đến đời Minh, được bổ sung vào đời Thanh. Sách dùng để dạy cho học sinh mới đi học.

Hết chương 8

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Những manh mối đầu tiên

Vừa mức từng muỗng thuốc, Lôi Vi vừa mỉm cười nhìn Quân Đài. Bốn ngày qua, dưới sự chăm sóc của nàng và Đồng Thảo, bệnh thủy đậu của Quân Đài đã dần thuyên giảm. Nhìn sự chăm sóc tận tình của Lôi Vi, Quân Đài không khỏi cảm động. Tự tận đáy lòng nàng cảm kích nữ tử này vô cùng. Nếu không có nàng có lẽ nàng đã chết mà chả ai biết cả.

_ Cảm ơn muội!- Quân Đài chậm rãi nói.

_ Tỷ đừng nói thế!- Vừa đưa muỗng thuốc tới, Lôi Vi vừa nói.- Gặp người hoạn nạn thì phải ra tay giúp đỡ, đó mới là tình người mà. Thế mà là lại có những người không biết điều đó. Thấy người ta ốm đau, không cần biết là bệnh này có chữa được hay không đã vất người ta vào nơi này.

Nghe Lôi Vi nói thế, Quân Đài chỉ biết cười trừ. Lôi Vi khẳng khái và thẳng tính quá. Người như thế, ở trong cung sẽ rất khó sống.

_ Tỷ không trách thì thôi, mọi việc gì phải tức giận, chỉ thiệt mình thôi.

_ Quân Đài tỷ à! Tỷ phải mạnh mẽ lên. Chứ cứ im lặng như thế tỷ chỉ thiệt thôi. Tỷ hiền lành như thế này mà phải chịu thiệt thì bất công lắm.

_ Ta không sao!

Không thể nói lại Quân Đài, Lôi Vi chỉ còn biết im lặng. Nhìn Quân Đài, lòng nàng chợt trở nên buồn bã vô cùng. Độ tuổi đẹp nhất của một đời người chính là khi ta còn đôi mươi. Khi ấy là lúc sức sống trong ta lúc nào cũng tràn trề, bầu nhiệt huyết lại sôi sục trong người. Đây chính là thời điểm ta thực hiện những dự định, những ước mơ của riêng mình. Vậy mà họ, những cô gái còn trẻ như thế lại phải vào cung. Nếu được làm cung phi không nói gì. Nhưng nếu là cung nữ hoặc là những nữ tử yếu đuối như Quân Đài hay Đồng Thảo họ chắc chắn sẽ bị chà đạp, sẽ bị bài xích...và rồi họ sẽ trở nên chai lì với những gì xảy ra với chính họ, họ phó thác tất cả cho số phận. Đầu rồi những thiếu nữ xinh đẹp tuổi đôi mươi tràn đầy sức sống, họ rồi sẽ trở thành con người chỉ còn phần xác mà thôi. Nghĩ đến đây, Lôi Vi chợt cảm thấy sợ hãi vô cùng. Nàng sợ nếu phải ở trong cung và phải chịu áp bức như họ nàng sẽ đánh mất chính mình, thay vào đó là một con người đang chết dần chết mòn.

Không! Nàng không muốn như vậy! Cho dù hoàn cảnh, thời đại có biến thiên ra sao, nàng nhất quyết không thể chịu khuất phục nơi này. Nàng phải là chính mình cả về thể xác lẫn tâm hồn. Là nàng toàn vẹn để có thể trở về thế giới của mình.

_ Đồng Thảo! Muội đã về!

Giọng nói của Quân Đài kéo Lôi Vi trở lại với hiện tại, nàng chậm rãi quay về phía Đồng Thảo.

_ Tỷ giật đồ về rồi!

_ Uhm!- Đồng Thảo khẽ gật đầu.

Nụ cười nhạt trên môi Đồng Thảo nhanh chóng vụt tắt khiến Lôi Vi và Quân Đài có chút khó hiểu.

_ Có chuyện gì vậy Đồng Thảo?- Quân Đài khẽ khàng lên tiếng.

_ Lúc này muội vừa gặp đại ca của muội.

_ Gặp Vũ ca, tỷ phải vui chứ.- Vừa cười, Lôi Vi vừa nói.

_ Tất nhiên! Chi là...- Nói đến đây Đồng Thảo không khỏi thở dài.- Đại ca đang phải điều tra một vụ án.

_ Một vụ án?- Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên.- Huynh ấy làm ở Cẩm vệ quân chứ có phải bên Hình bộ [1] đâu mà điều tra án.

_ Nếu được tin tưởng, họ vẫn có thể điều tra án.- Quân Đài giải thích.

_ Ra là thế!- Vừa nói, Lôi Vi vừa gật đầu.- Vậy huynh ấy điều tra án gì?

_ Chính là án của Linh Thân vương!

Từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên nọ, Lôi Vi như chết trân. Vụ án của Linh Thân vương là một trong những kỳ án của lịch sử. Đây là vụ án có sức ảnh hưởng rất lớn đến cuộc đời của Linh Thân vương. Ở thời đại của nàng, nàng có biết qua và nhớ rằng các sử gia đều kết luận Linh Phúc Hoàng đế đã chịu hàm oan nhưng tại sao lại như vậy và ai mới là huân thủ thật sự, họ lại không thể nào điều tra ra. Vậy nên, khi nghe Đồng Vũ phải điều tra án này, Lôi Vi không khỏi bất ngờ.

_ Là Công chúa? Là Công chúa ra lệnh cho huynh ấy?- Lôi Vi ngờ vực hỏi.

_ Không!- Đồng Thảo lắc đầu.- Là đích thân Vương gia! Đại ca nói, Linh Thân vương giờ không được phép rời khỏi cung. Ngay cả phủ đệ của mình, Ngài ấy cũng không thể về. Nên Ngài ấy đã lệnh cho Đồng Vũ trợ giúp cho Thát Hoàng tử để điều tra. Họ đã điều tra mấy ngày rồi nhưng vẫn chưa được gì.

_ Vụ này vốn không đơn giản mà!- Lôi Vi chậm rãi nói.- Liên quan đến Thân vương mà.

_ Huynh ấy nói, Hoàng thượng đã lệnh cho Hình Thân vương điều tra rồi.

_ Hình Thân vương?- Lôi Vi ngạc nhiên.- Ý tỷ là Tam Hoàng tử Phúc Hoàng.

_ Đúng vậy!- Đồng Thảo gật đầu xác nhận.

Dù kiến thức lịch sử của Lôi Vi có ít ỏi nhưng nàng cũng biết, sóng gió bắt đầu nổi từ đây. Những cuộc chiến ngầm! Còn khi nào nó thật sự bùng nổ, nàng lại không thể nào nhớ rõ. Xem ra thời gian sắp tới nàng sẽ không còn thoải mái như bây giờ được nữa.

_ Muội không sao chứ?- Nhìn thấy nét mặt có chút thất thần của Lôi Vi, Quân Đài lo lắng hỏi.

_ Không! Muội không sao!- Lôi Vi vội đáp.

_ Đây là vụ án đầu tiên của đại ca. Ta rất lo!- Chất giọng Đồng Thảo đầy lo lắng.- Bình thường huynh ấy chỉ ở trong phủ luyện võ. Khi Hầu gia ra ngoài, huynh ấy theo hộ tống. Chứ xưa nay đâu có làm việc gì liên quan đến điều tra đâu. Vi Nhi...muội có thể...

Nghe cách nói của Đồng Thảo, Lôi Vi biết ngay nàng ấy đang muốn nhờ nàng giúp đỡ Đồng Vũ. Một nữ tử chỉ mới mười sáu tuổi như nàng làm sao có thể điều tra một vụ án lớn như vậy được. Nhưng khi nàng đến nơi này Thiên Phụng Công chúa đã giúp đỡ nàng rất nhiều. Bên cạnh đó, Đồng Thảo cũng luôn ở cạnh nàng trong suốt thời gian qua. Giờ nếu từ chối, chẳng phải nàng vong ân phụ nghĩa sao? Nàng thật không biết làm sao!

Khẽ cắn nhẹ môi mình, Lôi Vi chậm rãi ngồi xuống ghế. Án này nếu điều tra không cẩn thận sẽ liên lụy rất nhiều người, bao gồm cả nàng. Chỉ cần điều tra trật hướng là coi như công cốc hết cả. Thật là đau đầu! Lắc đầu rồi lại thở ra. Nàng chậm rãi quay về phía Đồng Thảo.

_ Muội sẽ nghĩ cách!

*

_ Sao?- Phúc Khải ngạc nhiên nhìn Đồng Vũ.- Là một nữ tử mười sáu tuổi? Người định nhờ một tiểu nha đầu giúp mình điều tra án sao?

_ Hồi Thất Hoàng tử! Chính là như vậy ạ! Chính nàng ấy đã tìm ra nguyên nhân các tỷ nữ trong Chiêu Anh hầu phủ trúng độc và chữa trị cho họ. Vậy nên hạ thần nghĩ nàng ấy có thể giúp chúng ta.

_ Chiêu Anh hầu phủ?- Phúc Khải như ngờ ngợ điều gì đó.- Người người nói là tiểu nha đầu của Chiêu Anh hầu phủ? Có phải là tiểu nha đầu được Thiên Phụng Công chúa dẫn theo tiền cung không?

_ Thưa chính là nàng ấy!

Trong đầu Phúc Khải mơ hồ nhớ lại nữ bạch y ngồi phía sau Thiên Phụng Công chúa và Phò mã. Vừa nhìn thấy nàng, chàng như bị thu hút bởi vẻ bề ngoài lạnh lợi cũng như hồn nhiên của nàng. Nữ tử ấy có đôi mắt đen láy to tròn đầy tinh nghịch. Cái miệng nhỏ nhắn hay cười. Còn theo Ngũ huynh của chàng nói thì cái miệng ấy chẳng tha cho bất kỳ ai cả...

_ Tiểu nữ Lôi Vi tham kiến Thất Hoàng tử! Thất Hoàng tử cát tường!

Mãi chìm đắm trong suy nghĩ của mình, Phúc Khải không hay rằng Lôi Vi đang ở ngay trước mặt chàng. Trong khi đó, Lôi Vi hết đưa mắt nhìn Phúc Khải lại đưa mắt nhìn Đồng Vũ như muốn hỏi: Ngài ấy bị làm sao?

_ Thất Hoàng tử!- Đồng Vũ chậm rãi quay về phía Phúc Khải và lên tiếng.- Lôi Vi đã tới rồi!

Khẽ giật mình, Phúc Khải quay về phía Đồng Vũ và nhìn thấy nữ tử kia đã quỳ từ bao giờ.

_ Đứng lên đi!

_ Tạ ơn Thất Hoàng tử!

_ Ban ngồi!

Hít một hơi thật sâu, Lôi Vi tiến về chiếc ghế ngay bên cạnh Đồng Vũ và ngồi xuống. Quả thật lúc này nàng đang khá căng thẳng. Làm việc với người trong Hoàng thất nào đâu có dễ dàng. Mắc sai lầm là đầu lia khỏi cổ ngay. Vậy nên, giờ nàng phải hết sức cẩn thận.

Nhìn thấy gương mặt căng thẳng của Lôi Vi, trong lòng Phúc Khải không khỏi cảm thấy thích thú. Chàng không ngờ rằng nữ tử có cái miệng sắc như dao này lại có lúc căng thẳng đến thế.

_ Chúng ta không có thời gian vậy nên ta sẽ bắt đầu ngay.- Phúc Khải chậm rãi nói.- Theo người, vụ án này nên điều tra theo hướng nào?

Câu hỏi không nằm ngoài dự liệu của Lôi Vi nhưng nàng vẫn không khỏi bất ngờ. Bởi cho tới giờ này, nàng vẫn chưa xây dựng được hướng đi cho việc điều tra. Ôi! Nàng đâu phải thám tử đâu, tại sao lại bị lôi vào vụ án này?!

_ Hồi...hồi...Thất Hoàng tử...

_ Người cứ nói những gì người nghĩ đi.- Thấy Lôi Vi có vẻ mất bình tĩnh, Phúc Khải trấn an.- Ta sẽ không trách phạt.

_ Hồi Thất Hoàng tử, thật ra...tiểu nữ, cũng chưa biết nên điều tra như thế nào.

_ Cái gì?- Phúc Khải kinh ngạc.

Nghe chất giọng của Phúc Khải, Lôi Vi cả kinh. Dường như nàng đã làm phật lòng vị Hoàng tử trẻ tuổi này rồi. Thế là đời nàng đi tong! Nhưng nàng biết làm gì hơn được khi bản thân nàng mù mờ mọi thứ. Nghĩ đến đây nàng càng cảm thấy sợ hơn. Song nàng biết giờ không phải là lúc dể sợ. Nàng phải vớt vát lại bằng không đầu nàng không giữ được mất.

_ Là...là...là tại vì tiểu nữ không biết rõ đầu đuôi mọi chuyện như thế nào. Thêm vào đó, là mối quan hệ của người đầu bếp và cung nữ kia ra sao nữa ạ.

_ Ra là thế!- Phúc Khải khẽ thở ra.

_ Theo như Thất Hoàng tử và ta điều tra thì hai người này vốn có mối quan hệ khá tốt với nhau.- Đồng Vũ chậm rãi giải thích.- Người đầu bếp vốn là người vẫn hay nấu đồ ăn cho Linh Thân vương mỗi khi Ngài ấy ở trong cung. Còn cung nữ Tiêu Nhi kia từ nhỏ đã theo hầu Giao phi nương nương. Tâm tính của nàng ta khá đơn thuần. Trong cung, họ cũng không gây thù chuốc oán với ai cả.

_ Nói như vậy...ngoài cung họ đã đắc tội với ai đó?- Lôi Vi hồ nghi.

_ Người đầu bếp vẫn còn có gia đình. Hiện tại gia đình họ ở ngoại thành Giang Dương.- Đồng Vũ nói tiếp.- Họ nhiều đời làm nông. Trong nhà chỉ có người này làm đầu bếp. Bọn họ đều sống lương thiện cả.

_ Về Tiêu Nhi, ta có thể đảm bảo nàng ta không có.- Phúc Khải khẳng định.- Nàng ta là cô nhi. Trong một lần xuất cung, mẫu thân của ta nhìn thấy nàng ta sắp chết đói bên đường nên đã đưa nàng ta vào cung hầu hạ.

_ Vậy tính tình của nàng ta như thế nào?

_ Đơn thuần! Nàng ta rất vui vẻ, hòa nhã với mọi người. Chỉ có điều đôi khi, những trò đùa giỡn của nàng ta khiến mọi người không hài lòng. Nàng ta có một tính không thể bỏ được đó là ăn vụng.

_ Vậy là chúng ta có một giả thiết!- Lôi Vi mỉm cười.- Ngắn gọn như thế này, Linh Thân vương đã đem người nhà của đầu bếp để uy hiếp ông ta khiến ông ta phải nghe lời Linh Thân vương bỏ độc vào đồ ăn dâng cho Giao phi nương nương. Nhưng trên đường bê đồ ăn đến cho nương nương, Tiêu Nhi nổi tính ăn vụng lên nên đã lên ăn một miếng và bị trúng độc chết. Người đầu bếp vì lo cho gia đình lại vừa sợ hãi nên đã tự tử và để lại bức huyết thư.

_ Hồn xược!- Vừa đập bàn, Phúc Khải vừa đứng bật lên.- Linh Thân vương không phải là người như vậy.

Sau một hồi đứng tim, Lôi Vi cũng lấy lại bình tĩnh. Quả thật trí tưởng tượng của nàng đã quá phong phú rồi. Có lẽ do nàng đọc truyện nhiều quá nên bị ảnh hưởng chăng?! Nuốt ực nước bọt xuống cuống họng rồi hít một hơi thật sâu, nàng gắng nói:

_ Hoàng...Hoàng tử! Tiểu nữ chỉ nêu giả thiết thôi.

_ Giả thiết của ngươi không thể xảy ra!- Phúc Khải khẳng định.

Lôi Vi bắt đầu thấy nóng trong người. Nàng biết vị Hoàng tử này rất yêu quý người huynh đã cùng lớn lên với mình. Nhưng đây là điều tra án, đầu thế nào đặt tình cảm cá nhân vào được. Nghĩ thế, nàng đứng lên và nói.

_ Thất Hoàng tử! Giả thiết chính là những điều có thể lẫn không thể xảy ra. Tiểu nữ biết, Ngài hiện đang lo lắng cho hảo huynh đệ của Ngài. Nhưng Ngài đừng quên rằng Ngài đang điều tra án. Một khi đã điều tra án rồi thì không được phép để tình cảm xen vào lý trí nếu không sẽ phán đoán sai. Nếu Ngài muốn minh oan cho Linh Thân vương, Ngài nên lý trí lại. Bằng không Ngài ấy sẽ phải chịu hàm oan suốt đời.

_ Ngươi...- Phúc Khải cả giận nhưng không thể nói gì được.

_ Lôi Vi!- Đồng Vũ vội đứng lên.- Muội nói gì thế? Mau xin lỗi Hoàng tử.

_ Muội nói đâu có sai!- Lôi Vi cãi bướng.- Giả thiết là những điều có thể hoặc không thể xảy ra. Nó có thể đúng cũng có thể sai. Nếu chỉ vì theo mong muốn của mình mà không đoái hoài gì đến những giả thiết sai thì làm sao gỡ được nút thắt. Đặt ra những giả thiết sai là để tìm ra một giải pháp tối ưu, gạt bỏ nó hoàn toàn, triệt để.

_ Nói hay lắm!- Phúc Khải hơi nhếch môi lên tạo thành một nụ cười kín đáo.- Vậy ngươi đã có giải pháp chưa?

_ Đồ ăn! Tiểu nữ muốn xem, hôm Tiêu Nhi chết, người đầu bếp này đã làm những món ăn gì cho Giao phi. Tại hiện trường vụ án, ngoài bức huyết thư, các Ngài đã tìm thấy gì? Còn nữa, Hôm ấy, Linh Thân vương đang ở đâu?

_ Tại hiện trường chúng ta không tìm thấy gì cả. Nhưng tại nơi nghỉ của người đầu bếp có tìm thấy một chi phiếu của Quang Dương thương hội.

_ Chi phiếu của Quang Dương thương hội?

_ Đúng vậy!- Đồng Vũ xác nhận.- Chữ viết trên chi phiếu là của Linh Thân vương.

Sực nhớ đến những bộ phim cổ trang hay xem, Lôi Vi quay về phía Phúc Khải và nhìn chàng với ánh mắt hoài nghi.

_ Ngài nhận ra chữ của Linh Thân vương chứ?

_ Tất nhiên!

_ Vậy Ngài khẳng định...đó là chữ của Linh Thân vương?

Câu hỏi bất ngờ khiến Phúc Khải ngơ ra điều gì đó.

_ Ý người là tấm chi phiếu đó là giả?

_ Có khả năng!- Lôi Vi gật đầu.- Và cũng không lại trừ khả năng tấm chi phiếu là thật, còn chữ được cho là của Linh Thân vương là giả.

Lôi Vi vừa dứt câu, Phúc Khải quay lại nhìn nàng đầy ngạc nhiên. Trong đôi mắt ấy, ngoài sự ngạc nhiên còn có cả sự thần phục xen lẫn với thú vị. Khẽ gật đầu, chàng nở một nụ cười thật tươi.

_ Đồng Vũ huynh!- Vừa nói, Lôi Vi vừa quay về phía Đồng Vũ.- Huynh có thể cho muội xem đồ ăn được dâng lên cho Giao phi hôm đó không?

Đồng Vũ vội đưa mắt nhìn Phúc Khải chờ lệnh. Và chỉ đến khi Phúc Khải gật đầu, chàng mới quay về phía Lôi Vi.

_ Được! Muội đi theo ta! Chúng ta sẽ tới Ngự trù phòng.

Vậy là cả ba người đi tới Ngự Trù phòng, vừa đi họ vừa nói cặn kẽ hơn về vụ án này. Những điểm Lôi Vi còn chưa rõ hay những chỗ hoài nghi cần phải làm sáng tỏ đều được họ phân tích cặn kẽ.

Sau một hồi thuyết phục, cuối cùng Tổng quản của Ngự Trù phòng cũng đưa cho nhóm Lôi Vi quyển sổ ghi lại đồ ăn dâng lên tất cả chủ nhân các cung trong một tháng qua.

_ Sao? Muội có phát hiện được gì không?- Đồng Vũ vừa nhìn vào quyển sổ, vừa hỏi.

Đặt quyển sổ xuống bàn, Lôi Vi nhìn Đồng Vũ với đôi mắt đầy bi thương:

_ Muội đọc không ra!

_ Hà?- Đồng Vũ không hiểu.

_ Chữ loằng ngoằng như con giun, muội đọc không ra.

Mặc kệ vẻ mặt bi thương của Lôi Vi, Phúc Khải ngồi gần đó không thể nào nén nổi mà cười lớn. Tức khí, nàng quay lại lườm Phúc Khải một cái. Tam tự kinh học chưa được bao nhiêu chữ mà giờ phải đối diện với đồng chữ chả khác nào là giun, nàng đã đủ bực mình rồi nay lại thêm một kẻ cười nhạo nàng nữa thử hỏi nàng không bực sao cho được. Cho dù người đó là con trai của thiên tử, nàng cũng quyết không bỏ qua.

_ Hoàng tử! Tiểu nữ thấy Ngài ngồi chơi không từ này giờ, sao không đọc giúp tiểu nữ quyển sổ này?

Phúc Khải đơ mặt, ngạc nhiên nhìn Lôi Vi. Từ nhỏ đến lớn giờ chàng chưa bị ai sai vặt như thế cả.

_ Từ này giờ toàn là tiểu nữ sử dụng cái đầu của mình để suy luận, phán đoán.- Mặc kệ Đồng Vũ ngồi một bên kéo tay, Lôi Vi vẫn tiếp tục nói.- Chẳng lẽ việc không cần phải suy nghĩ này, đọc tên món ăn Hoàng tử không thể giúp tiểu nữ sao? Nếu Hoàng tử không đọc, sau này nếu có luận công ban thưởng, tiểu nữ sẽ giành hết đó. Hay là...Hoàng tử không biết đọc chữ.

_ Lôi Vi!- Đồng Vũ cá kinh.

_ Ai bảo ta không biết đọc!- Phúc Khải giận run.- Đưa đây!

Dứt câu, Phúc Khải giật phắt lấy quyển sách trong tay Lôi Vi. Điều này khiến nàng không khỏi buồn cười. Tuy là Hoàng tử nhưng cũng chỉ là một con người bình thường, có máu có thịt, có thất tình lục dục [2]. Chỉ cần bị kích đúng chỗ, toàn bộ khí chất của một Hoàng tử sẽ không cánh mà bay. Thất Hoàng tử này tuy thông minh nhưng để có được khí chất của một Hoàng tử thật sự, chàng ta còn phải rèn luyện nhiều nữa. Bởi tình tình chàng ta vẫn còn trẻ con lắm.

Vừa chống cằm, Lôi Vi vừa đóng tai lên nghe từng món ăn Phúc Khải đọc. Những món ăn chàng đọc nàng nghe đều không có vấn đề gì cả. nàng khẽ thờ dài. Mấu chốt quan trọng nhất là món ăn mà lại không thấy gì, nàng biết tính sao?

_ Buổi tối, Linh Thân vương dâng món Bào ngư và món mứt dưa.

_ Mứt dưa?- Lôi Vi vội quay về phía Phúc Khải hỏi.- Bào ngư và mứt dưa.

_ Đúng vậy!- Phúc Khải xác nhận.- Mứt dưa là món điểm tâm Giao phi thích nhất. Còn Bào ngư là một trong bát trân[3]. Hai món này có gì không ổn.

_ Tiêu Nhi chết không phải là do thạch tín mà chết vì hai món này.- Lôi Vi khẳng định ngay.

_ Hà?- Phúc Khải ngạc nhiên.- Ta đã kiểm tra tử thi rất kỹ, các dấu hiệu đều là do thạch tín gây ra. Người dựa vào đâu mà nói Tiêu Nhi chết vì hai món ăn này.

_ Hai món ăn này không thể kết hợp với nhau. Những đồ ăn như tôm, cua hay bào ngư... và những đồ ăn có vị chua như dưa chẳng hạn nếu kết hợp lại

sẽ tạo thành thạch tín. Nếu ăn có chừng mực thì không sao, nhưng nếu ăn nhiều hoặc người đang mang bệnh sẽ gây nguy hiểm chết người. Trường hợp của Tiêu Nhi chính là minh chứng.

_ Dựa vào tính cách của Tiêu Nhi, rõ ràng nha đầu này đã ăn vụng mà chết oan.- Đồng Vũ suy đoán.- Nhưng dù có ăn vụng cũng không thể ăn nhiều được.

_ Theo những gì chúng ta phân tích lúc nãy, trước khi chết, Tiêu Nhi đã bị bệnh.- Lôi Vi phân tích.- Chính vì sức khỏe vốn đã yếu nên một lượng vừa phải của người bình thường, cũng sẽ trở thành độc dược đối với người bị đau.

_ Vậy...mục tiêu không phải là Tiêu Nhi mà chính là mẫu thân ta.- Phúc Khải thất thần đưa ra kết luận.

_ Thất Hoàng tử! Đã rõ như ban ngày rồi.- Lôi Vi chậm rãi nói.- Người đầu bếp biết rõ Giao phi thích ăn mút dừa nên đã cố tình làm món Bào ngư để dâng lên cho Giao phi. Nào ngờ đầu, Tiêu Nhi vì tham ăn mà chết oan. Những biểu hiện bên ngoài của tử thi khiến người nghiệm xác nhầm tưởng rằng nàng ta chết vì trúng độc thạch tín.

_ Vậy cái chết của người đầu bếp, người giải thích sao?

Câu hỏi đó vừa vang lên đã khiến Phúc Khải, Lôi Vi và Đồng Vũ phải quay lại. Một bích nhân [4] xuất hiện trước mặt Lôi Vi với ngũ quan sáng sủa khiến nàng không khỏi ngẩn ngơ. Người này phong thái khoan thai, bình tĩnh. Trên người toát lên sự cao ngạo nhưng không vì thế mà khiến người khác cảm thấy khó chịu. Nàng như nhìn nam nhân đó không rời khỏi mắt.

_ Tam huynh!- Vừa mỉm cười, Phúc Khải vừa nói.

_ Tham kiến Hinh Thân vương!- Đồng Vũ vội cúi chào.

Thấy Lôi Vi mãi ngẩn ngơ, Đồng Vũ vội kéo nàng quỳ xuống.

_ Mau tham kiến Hinh Thân vương đi!- Đồng Vũ nhắc nhở.

Vừa nghe ba chữ Hinh Thân vương, Lôi Vi lập tức bừng tỉnh. Nàng không ngờ nam nhân vừa mới bước vào điểm nghỉ kia lại chính là Hinh Thân vương. Trời ạ! Đúng là tri nhân, tri diện bất tri tâm!

_ Tham...tham kiến Hinh Thân vương.

_ Đứng lên cả đi!

_ Đa tạ Hinh Thân vương!

Vừa đứng lên, Lôi Vi vừa cố nhớ lại. Bởi chất giọng này nàng nghe có vẻ quen quen. Đường như đã từng nghe ở đâu đó rồi. Nhưng giờ, nàng thật sự không còn bình tĩnh để nghĩ nữa. Hít một hơi đầy căng, nàng khẽ đưa mắt liếc nhìn hai huynh đệ họ.

_ Tam huynh! Huynh vẫn chưa xuất cung sao?

_ Chưa!- Phúc Hoàng chậm rãi đáp.- Xong buổi chiều, ta muốn đi đâu đó cho khuây khỏa nên đến Ngự hoa viên không ngờ lại gặp đệ ở đây. Các đệ đã điều tra được gì rồi.

_ Vẫn chưa có gì tiến triển cả!- Vừa nói Phúc Khải vừa thở dài.

_ Ta cũng đang đau đầu! Không biết nên làm cách nào để minh oan cho ngũ đệ.

Nghe đi nghe lại chất giọng này, cuối cùng Lôi Vi cũng đã nhớ ra mình đã nghe được chất giọng này ở đâu. Chính là ngày đại thọ. Hôm ấy, sau khi tên lính tốt vào báo xảy ra án mạng ở Ngự Trù phòng nàng được Đồng Thảo đưa về Bối Hồng cung theo lời dặn của Thiên Phương Công chúa. Nhưng vì tò mò nên nàng đã đến nơi xảy ra án mạng. Vì nơi ấy bị phong tỏa nên nàng đã nấp ở ngoài cửa. Lúc quay đầu đi ra nàng tông phải một người và kêu lên khiến bên trong chú ý. Người đó vội nói đỡ cho nàng rồi bỏ đi.

_ Ra chính là anh ta!- Lôi Vi tự nói với chính mình.

_ Muội nói gì thế?- Đồng Vũ khẽ hỏi.

Không nói gì, Lôi Vi đưa mắt quan sát Phúc Hoàng. Nhìn thần thái của chàng ta nàng thấy chàng ta không có gì không hợp với vị trí ngôi cao điện rộng kia. Chỉ có điều, Hoàng vị chỉ có một, và người sẽ là Hoàng đế chính là Linh Thân vương Phúc Tuấn. Nghĩ đến đây nàng thật muốn ngắm nhìn Linh Thân vương một lần để biết được thần thái của người này như thế nào.

Hinh Thân vương chậm rãi quay về phía Lôi Vi. Ánh cười ẩn hiện trong đáy mắt khiến nàng không khỏi nghi ngờ, không biết chàng ta có nhận ra nàng hay không. Bởi hôm ấy nàng vì tông chàng ta nên đã ôm đầu nên chàng khó lòng thấy mắt được.

-----

[1] Hình bộ: một trong sáu bộ trong triều đình phong kiến.

[2] Thất tình lục dục: Thất tình là 7 thứ tình cảm của con người. Theo Phật giáo đó là: hỷ (mừng), nộ (giận), ái (yêu), ó (ghét), ai (buồn), lạc (vui), dục (muốn). Theo Lễ kinh của Nho giáo thì thất tình gồm hỷ (mừng), nộ (giận), ái (yêu), ó (ghét), ai (buồn), cụ (sợ), dục (muốn). Lục dục gồm sắc dục (ham muốn thấy sắc đẹp), thính dục (ham muốn nghe êm tai), hương dục (ham muốn ngửi hương thơm dễ chịu), vị dục (ham muốn món ăn ngon miệng, xúc dục (ham muốn xác thân sung sướng, pháp dục (ham muốn ý nghĩ được thỏa mãn).

[3] Bát trân: tên gọi chỉ tám món ăn quý hiếm chỉ dành cho vua chúa, Hoàng tộc. Tùy theo thời đại, quốc gia mà các món trong bát trân có sự thay đổi.

[4] Bích nhân: người đẹp như ngọc.

Hết chương 9

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Huyền não Huyền Vũ môn

_ Nữ tử đó quả thật rất thông minh.- Vừa nói, Phúc Khai vừa mỉm cười.- Ngũ huynh! Huynh biết không, đệ và Đồng Vũ điều tra manh mối cả mấy ngày trời cũng không thể nào nghĩ ra được vấn đề là nằm ở chỗ tám ngân phiếu. Và còn cả việc giả mạo nét chữ nữa. Huynh! Nhờ có nữ tử đó, án oan này của huynh chắc chắn sẽ được giải.

Nghe Phúc Khai nói vậy Phúc Tuần chậm rãi mỉm cười. Chẳng biết Lôi Vi là một nữ tử thông minh. Song chẳng không ngờ nàng lại nhạy bén đến vậy. Người như vậy nếu ở trong cung lâu dài sẽ trở thành cái gai trong mắt của rất nhiều người. Bỗng nhiên, chẳng cảm thấy lo sợ thay cho nàng. Nàng có đủ thông minh để có thể đưa ra phán đoán giúp đỡ người khác. Song liệu nàng có thể tự bảo vệ chính mình giữa chốn cung cấm này không? Ai sẽ bảo vệ nàng trước mọi sóng gió thâm cung? Chẳng có cảm giác với nàng. Chẳng không phủ nhận điều đó. Nhưng việc tỷ tỷ của chàng đưa nàng vào đây là đúng hay sai.

_ Ngũ huynh! Nữ tử này quả thật đúng như lời huynh nói. Cái miệng của nàng ta chẳng tha cho bất cứ ai cả. Đệ cảm thấy nữ tử này thật sự rất thú vị.

Chất giọng đầy cảm xúc của Phúc Khai khiến Phúc Tuần không khỏi ngạc nhiên. Dường như chàng nhận ra rằng, không chỉ mình chàng mà ngay cả Phúc Khai cũng bị Lôi Vi thu hút. Và dường như chàng cũng mơ hồ nhận ra điều này ở Đồng Vũ. Sức hút ấy rất tự nhiên. Lôi Vi quả có sức mạnh ghê gớm, nàng có thể khiến không ít người thất điên bát đảo vì nàng.

_ Đệ...thích Lôi Vi?- Phúc Tuần ngờ vực hỏi.

_ Đúng!- Phúc Khai thừa nhận.- Huynh đệ chúng ta từ nhỏ đã sống trong cung cấm. Chúng ta đã quen với việc được người khác cung phụng, răm rắp nghe lời rồi.- Vừa nói, chàng vừa hướng nhìn về phía cửa sổ như hồi tưởng lại.- Nay bỗng nhiên xuất hiện một nữ tử tính tình ngang bướng, thích cãi lý đã vậy lại còn vô phép vô tắc như vậy. Huynh nghĩ xem có phải là rất lạ không? Nàng ấy khiến đệ cảm thấy hiếu kỳ và rất tò mò. Nhưng đệ tuyệt đối không thích nàng ấy vì sự mới lạ đâu.

Nghe Phúc Khai thẳng thắn trải lòng mình như vậy Phúc Tuần bỗng cảm thấy khâm phục đệ đệ này của mình. Dù bằng tuổi, nhưng Phúc Khai vẫn còn khá trẻ con. Song chẳng không ngờ, trong chuyện tình cảm đệ đệ của mình lại chín chắn chẳng kém ai. Bỗng chốc chàng cảm thấy ghen tức. Phúc Khai có thể thẳng thắn nói ra tình cảm của mình còn chàng lại không thể. Giả như, chàng được gặp nàng sớm hơn, trước khi chàng được chỉ hôn với Ngọc Nhạn thì tốt biết bao. Giờ liệu có thể thay đổi được không?

_ Ngày mai, bọn đệ sẽ xuất cung một chuyến.- Phúc Khai quay về phía Phúc Tuần chậm rãi thông báo.

_ Bọn đệ?- Phúc Tuần khẽ nhíu mày.- Là đệ và những ai?

_ Đệ, Lôi Vi và Đồng Vũ.

_ Lôi Vi cũng đi sao? Chẳng phải chỉ còn khoảng hai tháng nữa Thái Thượng Nhạc phủ sẽ có cuộc thi thăng cấp cho các Học sự sao? Nàng ấy vào sau, cần phải luyện tập rất nhiều mới có thể qua được kỳ thi này.

_ Đệ cũng đã hỏi rồi. Nàng ấy bảo sẽ không có vấn đề gì cả.

Nghe vậy, Phúc Tuần không khỏi thờ dãi. Nữ tử này thật liêu lĩnh. Rõ ràng biết bản thân mình múa chả đâu vào đâu vậy mà còn "ham chơi". Nàng ta cũng thật biết cách khiến chàng lo lắng.

_ Sao lại không sao được chứ!- Phúc Tuần đẩy tông giọng lên cao.- Bản thân biết mình múa chẳng đâu vào đâu vậy mà còn không lo lắng. Nàng ta thật

đúng là liều.

_ Đệ thấy nàng ấy tự tin như vậy chắc sẽ không có chuyện gì đâu.

_ Ta thấy...

_ Thái tử giá lâm!

Phúc Tuấn định quay sang phân bác ý kiến của Phúc Khải thì Thái tử tới khiến hai người không khỏi ngạc nhiên.

_ Muốn rồi Thái tử còn tới đây làm gì?- Phúc Khải không khỏi ngạc nhiên.- Hay là huynh ấy không ngủ được.

_ Từ ngay ta gặp chuyện, ngày nào huynh ấy cũng tới. Nhưng không hiểu sao hôm nay huynh ấy lại tới trễ đến vậy. Chúng ta ra thôi!

_ Huynh đệ như thủ túc [1]! Thật hiếm thấy! Nếu chúng ta không sinh ra trong dòng đế vương thì tốt biết bao.

Cắt câu cả hai vội bước ra đón Thái tử. Từ xa một nam nhân có phần ốm yếu chậm rãi tiến về phía cửa Bảo Khánh cung. Vừa đi, Phúc Vân vừa nở một nụ cười song nụ cười ấy chẳng lấy gì làm tươi tỉnh.

_ Tham kiến...

_ Hai đệ đừng đa lễ!

Phúc Tuấn và Phúc Khải chưa kịp tham kiến, Phúc Vân đã vội ngăn lại. Sau đó cả ba vào bên trong và trò chuyện với nhau. Giữa chốn tranh đấu này có được một tình huynh đệ như thế quả thật đáng quý biết bao. Giờ đây, bên trong điện kia không có ai là Thái tử, không có ai là Linh Thân vương hay Thất Hoàng tử cả mà chỉ có huynh đệ thôi.

*

Hít một hơi đầy căng, Lôi Vi chạy đến Bắc môn Huyền Vũ. Thái Thường Nhạc phủ tuy nói là nằm ở vòng ngoài của Hoàng cung nhưng nó cách Huyền Vũ môn, cửa gần nhất một quãng khá xa. Nàng chưa bao giờ phải chạy xa đến thế. Vừa chạy nàng vừa cố gắng điều hòa lại hơi thở. Đến nơi nàng thở lấy thở để.

_ Hai muội không sao chứ?- Đồng Vũ lo lắng hỏi.

_ Muội...muội không sao.- Vừa giữ lấy cánh tay của Đồng Vũ để đứng cho vững, Lôi Vi vừa trả lời.- Đồng Thảo tỷ! Tỷ không sao chứ?

_ Tỷ không sao!

Đứng bên cạnh Đồng Vũ từ nãy giờ, Phúc Khải trông thấy bộ dạng thở không ra hơi của Lôi Vi mà không khỏi xót xa. Lòng chàng chợt dâng lên không biết bao nhiêu cảm xúc.

_ Nàng cứ nghỉ ngơi tý cho khỏe. Dù sao cũng vẫn còn sớm.

Có chút ngạc nhiên về cách xưng hô của Phúc Khải, Lôi Vi hít vào một hơi thật sâu rồi ngẩng mặt lên để quan sát kỹ nhưng chàng đã vội quay đi. Nàng thật không biết có phải lúc này mình nghe nhầm hay không nữa.

_ Không cần đâu! Tiểu nữ không sao! Chúng ta nên bắt đầu ngay kéo không kịp.

_ Vậy muội đã có dự liệu gì chưa?- Đồng Vũ lên tiếng hỏi.- Theo ta thấy chúng ta nên chia nhau hành động.

_ Ngươi định chia ra hành động như thế nào?- Phúc Khải vừa tiến tới vừa hỏi.

_ Theo ngu ý của hạ thần chúng ta nên điều tra theo ba hướng một là nguồn gốc của tám ngân phiếu, hai là gia đình người đầu bếp tại Giang Dương và ba là chữ trên tám ngân phiếu đó.

_ Rất đúng ý ta!- Phúc Khải gật đầu.

Tối qua Phúc Khải đã bàn kế sách với Phúc Tuấn, cả hai đã thống nhất kế hoạch này. Nhưng đầu đầu ở chỗ chính là Phúc Tuấn không muốn cho Lôi Vi tham gia điều tra. Và bản thân chàng cũng không muốn thế bởi điều tra là việc hết sức nguy hiểm có thể bị kẻ thù truy sát bất kỳ lúc nào. Nàng lại là nữ nhi, nguy hiểm sẽ tăng lên gấp bội phần.

_ Vậy được!- Lôi Vi hồ hởi lên tiếng.- Ngài sẽ đến Quang Dương thành điều tra tám ngân phiếu đó. Đồng Vũ huynh sẽ đến Giang Dương tìm hiểu về gia đình người đầu bếp. Tiểu nữ sẽ tìm hiểu về chữ trên tám ngân phiếu.

_ Không được!- Phúc Khải cứng giọng.- Nàng sẽ không tham gia vào vụ này nữa. Ta và Đồng Vũ sẽ nghĩ cách phá vụ án này trong thời gian sớm nhất. Nàng tốt nhất nên ở Thái Thường Nhạc phủ lo luyện tập để chuẩn bị kỳ thi thăng cấp đi.

Lôi Vi mở căng đôi mắt nhìn Phúc Khải. Mới hôm qua đây còn bảo sẽ cho nàng đi cùng để phá án một cách nhanh chóng vậy mà hôm nay chàng ta đã bảo nàng về lại Thái Thường Nhạc phủ. Phải khó khăn lắm nàng mới xin được sự đồng ý của Trần Chương sự, Chương sự học sự ca vũ để cho nàng đi, vậy mà...Nàng đâu phải là đồ vật khi cần thì dùng, khi không cần thì quăng đi. Nàng cũng chẳng phải là nô tỳ bảo gì phải nghe đó. Nếu không có nàng vận trù duy ác [2], liệu việc điều tra có thể tiến triển nhanh như thế không? Nay họ lại đối xử với nàng như vậy. Cục tức này nàng thật sự nuốt không trôi.

_ Ta nghĩ, Thất Hoàng tử nói đúng đấy.- Đồng Vũ tán đồng.- Việc điều tra phá án thực sự rất nguy hiểm. Muội nên ở lại trong cung.

Từ nãy giờ Đồng Thảo vẫn giữ im lặng. Nàng không ngờ lần này, người đem phiếu phức đến cho mọi người lại là bản thân mình.

_ Hai người hay thật nhỉ!- Lôi Vi quát lên.- Nếu nghĩ đến sự an nguy của tôi, hai người đừng tìm đến tôi ngay từ đầu. Giờ đã lôi tôi vào cuộc rồi lại muốn đẩy tôi ra? Này! Tôi không phải là con rối để các người muốn làm gì thì làm. Chẳng không phải là đồ vật để các người dùng khi cần, vất khi không cần.

Đưa mắt nhìn quanh, Đồng Thảo thấy vài tên thị vệ nhìn về phía này mà không khỏi trở mắt ngạc nhiên. Bọn họ như không tin những gì đang diễn ra trước mắt. Một ca vũ đang lớn tiếng với Thất Hoàng tử. Chuyện này nếu để đến tai Hoàng thất quả không tốt một tý nào. Sự lo lắng dần hiện rõ trên gương mặt của Đồng Thảo.

_ Lôi Vi à!

Nhận thấy sự việc có dấu hiệu đi xa hơn, Đồng Thảo vội kéo tay Lôi Vi lại nhưng nàng dường như chẳng chú ý gì đến Đồng Thảo cả. Trong khi đó, Phúc Khải và Đồng Vũ không khỏi ngạc nhiên trước thái độ của Lôi Vi. Nữ tử này xem chừng không phải là một người an phận để người khác sai bảo. Phát hiện này khiến Phúc Khải thêm phần thích thú. Nhưng chàng biết lúc này không phải là lúc để nghĩ đến chuyện đó.

_ Không cho nàng đi là muốn tốt cho nàng.- Phúc Khải chậm rãi nói.- Nếu như quả thật làm theo kế hoạch của nàng, ba người bị phân tán ba nơi, ta và Đồng Vũ có võ nên dù gặp nguy hiểm cũng sẽ ứng phó được. Còn nàng thì sao, lỡ gặp nguy hiểm nàng có ứng phó được không? Hơn nữa, trước mắt nàng còn có một kỳ thi thăng cấp rất quan trọng. Nàng không định làm mất mặt Thiên Phụng tử của ta đấy chứ?

_ Sự tại nhân vi [3]!- Lôi Vi nói cứng.- Chuyện của tôi...tiểu nữ không cần Ngài lo. Tiểu nữ tự có cách.

_ Được! Vậy ta sẽ xem biểu hiện của nàng trong kỳ thi sắp tới. Xem thử có đúng như nàng nói, sự tại nhân vi hay không? Sau khi ta và Đồng Vũ phá án về ta sẽ đích thân đến xem.

Câu cuối cùng đã tỏ rõ thái độ cương quyết không cho Lôi Vi đi theo của Phúc Khải.

_ Ngài...

_ Lôi Vi?

Có chất giọng lãnh lút vang lên khiến Lôi Vi không thể không để ý. Nàng vội quay lại và nhận ra Phi Đào đang tiến về phía nàng. Trên môi Phi Đào thoáng nở một nụ cười thật đẹp.

_ Phi Đào!- Vừa gọi, Lôi Vi vừa mỉm cười.

Thái độ thay đổi nhanh chóng của Lôi Vi khiến Phúc Khải không khỏi chóng mặt. Thật không ngờ nữ tử này lại có thể thay đổi thái độ nhanh đến vậy.

_ Muội làm gì ở đây thế?- Vừa đến gần, Phi Đào vừa cất tiếng hỏi.

_ Phi Đào! Muội định xuất cung nhưng...có người trở mặt.

Phi Đào! Trong mơ hồ, Phúc Khải nhận ra cái tên này. Dường như chàng đã nghe cái tên này không dưới một lần. Nhưng nhất thời chàng không thể nhớ ra.

_ Trở mặt?- Phi Đào nhăn trán khó hiểu.

_ Uhm! Muội giúp họ tìm ra manh mối. Giờ sắp cùng họ xuất cung họ lại bắt muội phải ở trong cung. Đã vậy còn đe dọa muội, bắt nạt muội.

_ Cát Lôi Vi!- Phúc Khải cứng giọng.- Nàng nói cho đúng sự thật!

Phi Đào quay về nơi phát ra giọng nói và ngay lập tức nàng ngăn ngừa cả tâm thần. Dường như trong lòng nàng đang có những cảm xúc thật khác mà từ trước đến nay nàng chưa hề có.

Trong khi đó, Lôi Vi mỉm cười tinh quái nhìn Phúc Khải. Dựa vào những ghi chép lịch sử nàng được biết Phúc Khải ở độ tuổi này có tính tình khá trẻ con nên nàng muốn chọc chàng ta để xem chàng ta trẻ con đến mức nào. Hôm qua nàng đã thấy điều này nhưng hôm nay có vẻ như chàng ta đã chín chắn ít nhiều. Cứ như tối qua chàng ta bị chấn động điều gì nên hôm nay mới như thế vậy. Hay là não chàng ta có vấn đề? Hay chàng ta bị chứng đa nhân cách?

_ Từ nãy giờ, những gì tiểu nữ nói hoàn toàn là sự thật. Ngài xem tiểu nữ chẳng là cái gì cả nên khi thi bảo tiểu nữ cùng phá án khi thi bảo tiểu nữ ở lại cung. Ngài chỉ quyết định theo ý mình mà chẳng quan tâm gì đến ý kiến của người khác. Như thế cũng là bắt nạt tiểu nữ rồi.

Phúc Khải hoàn toàn không thể nào đấu lý với Lôi Vi được. Vốn dĩ chàng có thể dùng thân phận của mình để bắt nàng ở lại cung nhưng chàng lại không

muốn làm điều đó. Nên giờ chàng mới phải khốn khổ thế này đây.

_ Tiểu nữ Phi Đào tham kiến Thắt Hoàng tử!

Vì Lôi Vi mãi đầu khẩu nên đến giờ Phi Đào mới có thể tham kiến Phúc Khải. Vừa cúi người xuống nàng vừa hơi nhướn mày lên nhìn chàng. Quả là một mỹ nam tử! Mỗi năm nàng chỉ được vào cung vài lần và chưa một lần nào trong những lần ấy nàng được nhìn trực diện chàng cả. Vậy nên hôm nay, khi gặp trực tiếp chàng, lòng nào không khỏi xốn xang. Nhưng giờ, xem ra nàng phải nén cảm xúc của mình xuống để giúp đỡ hảo tỷ muội của nàng đã. Tuy cả hai chưa kết nghĩa tỷ muội nhưng nghĩa chi lan [4] đã có rồi nên nàng không thể làm ngơ được.

_ Tiểu nữ nghĩ rằng, Ngài thân phận tôn quý, Ngài có thể ra bất cứ quyết định nào Ngài muốn. Nhưng Ngài nên nghĩ đến cảm nhận của người khác khi người đó biết được quyết định của Ngài mà Ngài lại không hề đặt mình vào vị trí của họ. Có những việc Ngài cho là đúng đắn, song họ lại không nghĩ vậy. Và quyết định của Ngài sẽ làm họ tổn thương. Vậy khi đó, Ngài vẫn sẽ làm theo quyết định của mình? Trong chuyện này, dù việc điều tra án có thể gây nguy hiểm, nhưng đó là quyết định của muội ấy. Ngài nên tôn trọng quyết định đó chứ không phải ép muội ấy làm theo quyết định của Ngài. Hay là Ngài định để xảy ra chuyện hữu miếu bất tri miếu công lao, vô miếu tài tri lão thử đa [5]?

Tài ăn nói của Phi Đào khiến Lôi Vi thán thán phục. Gọi nàng ấy là tỷ tỷ quả không sai. Xem ra nàng còn phải học hỏi Phi Đào khá nhiều. Liếc nhìn Phúc Khải lúc này chỉ biết đứng im một chỗ, nàng như mở cò trong bụng.

_ Thắt Hoàng tử! Ngài định thế nào?

Câu hỏi của Lôi Vi khiến Phúc Khải búng tỉnh. Hết Lôi Vi rồi tới Phi Đào nói khiến chàng chóng hết cả mặt. Giờ đã bị hai nữ tử này nói thành ra thế này rồi, không cho Lôi Vi đi thì không xong mà cho nàng đi, chàng quả thật không yên tâm. Thôi thì chỉ còn có một cách.

_ Thôi được rồi!- Phúc Khải thở dài.- Ta sẽ để nàng đi điều tra.

_ Có thể chứ!- Đôi mắt Lôi Vi sáng lên.

Trong khi mắt Lôi Vi bùng sáng, mắt của Phúc Khải lại đắm chiều xa xăm

.....

Vừa ngắm phố xá, Lôi Vi vừa sà từ hàng quán này đến hàng quán nọ. Kinh thành có khác, tấp nập hơn so với Quang Dương thành. Hàng quán, phố xá đâu đâu cũng đông đúc cả khiến nàng trong phút chốc cảm thấy choáng ngợp. Vừa ngắm nhìn phố xá, nhà cửa nàng vừa cười thích thú. Trờ về thời cổ đại xem ra cũng không tệ như nàng nghĩ. Bởi nàng được nhìn thấy những kiểu kiến trúc, những ngôi nhà mà ở thời đại của nàng chúng chỉ tồn tại trong các bức tranh.

Thả tín điều [6] đi, Phúc Khải quay về phía Lôi Vi mà không khỏi ngán ngẩm

_ Thật không biết nàng ta đi phá án hay đi chơi nữa?!

_ Thắt Hoàng...Công tử! Lôi Vi thật sự rất hoạt bát. Khi còn ở trong phủ, Lôi Vi vẫn thường xuyên chạy ra ngoài chơi. Ngày nào nàng ấy cũng ra phố đến độ người dân phía Nam thành ai cũng biết đến nàng ấy.

_ Ra là thế! Giờ thì ta đã hiểu tại sao nàng ta lại muốn ra ngoài cho bằng được. Nhưng chúng ta đâu phải đi chơi đâu.- Vừa nói, Phúc Khải vừa thở dài.

Dừng chân trước cổng phía Bắc của kinh thành, Lôi Vi chậm rãi quay về phía Phúc Khải và Đồng Vũ.

_ Chúng ta phải tạm biệt nhau ở đây thôi!- Chát giọng của Lôi Vi có chút tiếc nuối.

_ Uhm!- Phúc Khải gật đầu.- Nàng đi đường nhớ cẩn thận. Nếu gặp chuyện gì, nhớ thả tín điều cho ta biết.

_ Muội nhớ phải hết sức cẩn thận.- Vừa đưa cho Lôi Vi một thanh đoản đao. Đồng Vũ vừa căn dặn.- Cảm lấy nó và dùng khi gặp nguy hiểm. Nó sẽ cứu mạng muội đấy.

Vừa mỉm cười, Lôi Vi vừa gật đầu. Lần đầu tiên nàng một thân một mình đến một nơi hoàn toàn xa lạ, nàng đã rất sợ. Chuyến đi lần này cũng có thể xem là trải nghiệm đầu tiên của nàng ở thế giới này. Dù biết sẽ nguy hiểm nhưng nàng vẫn muốn thử. Song sự lo sợ vẫn là điều không thể tránh khỏi.

_ Muội biết rồi! Hai người cũng bảo trọng. Hẹn gặp lại ở Quang Dương!

Dứt câu, Lôi Vi chậm rãi quay đi. Nàng nhắm thẳng về phía trước mà đi với mục tiêu phải tìm cho ra ai là kẻ đã giả bút tích của Linh Thân vương. Chuyến đi đầu tiên tại thế giới cổ đại chính thức bắt đầu.

-----

[1] Huỳnh đệ như thủ túc: anh em như tay chân.

[2] Vận trù duy ác: bày mưu tính kế.

[3] Sự tại nhân vì: hành sự do con người.

[4] Chi lan: cô chi và cô lan. Ý chỉ tình bạn bè.

[5] Hữu miêu bắt tri miêu công lao, vô miêu tài tri lão thử đạ: có mèo không biết công của mèo, không có mèo mới biết nhà lẩm chuột. Không biết đánh giá công, tác dụng của người khác. Nói chung, không biết dùng người.

[6] Tín điều: chim đưa thư.

Hết chương 10

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Án mạng (1)

Hàng dương liễu lặng đứng im soi bóng xuống mặt hồ. Cả khu rừng dương liễu yên lặng và tĩnh mịch, Đâu đó trên khoảng không, những cánh chim nhẹ chao nghiêng bay về phía những chòm mây tơ trắng xốp càng khiến nơi này trở nên vắng lặng.

"Cộc...cộc..." tiếng ngựa phi nước đại vang lên dường như cũng chưa thể khiến cả khu rừng già thức tỉnh...kéo dây cương cho ngựa dừng lại, một hắc y nhân chậm rãi nhảy xuống ngựa rồi tiến về phía hồ.

_ Chủ tử!- Vẫn giữ kiếm trong tay, hắc chấp hai tay lại thi lễ với một nam nhân mặc bộ tử y.

_ Ngươi đến đúng giờ lắm!- Nam nhân kia chậm rãi nói.

_ Chủ tử quá khen.

_ Ta có việc giao cho ngươi đây.- Gấp quạt lại, nam nhân kia đi thẳng vào vấn đề.- Hãy theo dõi người này cho ta.- Vừa nói, hắc y nhân vừa đưa cho hắc y nhân một cuộn giấy.

Vội đón lấy cuộn giấy, hắc y nhân chậm rãi mở ra xem.

_ Ngươi nên chú ý! Người này không phải là người tầm thường.

_ Thuộc hạ sẽ cẩn thận!

_ Sau việc này ta sẽ cất nhắc ngươi. Ta biết ngươi thích tự do tự tại. Và còn cả mối thâm thù huyết hải [1] kia nữa. Nhưng là nữ nhân, ngươi không thể sống như thế mãi được.

_ Đa tạ sự chiếu cố của chủ tử!- Hắc y nhân vội chấp tay tạ ơn.- Thuộc hạ sẽ cung cúc phục vụ Ngài.

_ Được!- Chất vọng của Nam tử tử y vẫn đều đều.- Ngươi hãy hành động nhanh đi.

_ Vâng! Thuộc hạ mạo phép đi trước.

Không nói gì, nam nhân mặc bộ tử y chậm rãi gật đầu. Hắc y nhân vội lên ngựa phóng đi. Một ít bụi đường bay lên như tạo một khung cảnh mờ ảo làm ta không thể nào nhìn rõ mặt cũng như dáng người của vị chủ tử mặc áo tím kia.

*

Bắc Đình thành

Rời khỏi kinh thành gần tám ngày trời, Lôi Vi mới tới được Bắc Đình thành. Bắc Đình thành là một thành lớn nằm ở phía Bắc của Tân Thục. Nơi đây nằm gần vùng Bân hồ, một vùng hồ khép kín được tương truyền có một Bích Động [2] là nơi các vị thần thời Thái cổ đã từng sinh sống trước khi lên Thiên giới để tạo ra Thiên đình cai quản vạn vật trong nhân gian. Người dân trong thành vẫn còn truyền cho nhau nghe câu chuyện có từ thuở khai thiên lập địa ấy. Họ kể rằng, thời hỗn mang, nơi đây xưa kia vốn rất nhiều quỷ dữ, nhưng rồi các vị thần tiên xuất hiện đã tiên diệt hết bọn chúng và họ đã sống ở đây một thời gian dài trước khi lên tiên giới. Ở thời đại của mình, nàng cũng đã nghe qua và nàng cũng rất tò mò về vùng hồ này, đặc biệt là Bích Động. Vì chưa một ai thật sự nhìn thấy nó. Giờ đã đến được nơi này rồi, nàng lại không thể đến.

Vừa đi vừa ngắm nhà cửa, Lôi Vi không khỏi trầm trồ, thật đúng như tên của thành một nơi mang vẻ đẹp hiếm có. Dù là thành lớn, buôn bán cũng tấp

nập nhưng cuộc sống ở nơi đây diễn ra khá bình lặng. Thiên nhiên hữu tình đã đem đến cho con người những khoảng lặng trong tâm hồn nên ai nấy ở nơi đây cũng khoan thai, chậm rãi, không hối hả.

Dừng chân trước một trà quán, Lôi Vi hít một hơi thật sâu rồi bước hẳn vào trong. Không gian tứ hợp viện [3] khép kín với sân vườn, hồ nước ở giữa hiện ra trước mắt nàng khiến nàng không khỏi ngỡ ngàng. Tiếng đàn réo rắc phát ra bên trong trà quán khiến cho tâm thần của trà khách tịnh tâm và thư thái hẳn. Đầu đó tiếng phong linh ngân vang nghe thật vui tai. Khẽ nhắm mắt lại, nàng thưởng thức những thứ âm thanh ấy, những thứ âm thanh chỉ có được khi ta tịnh tâm.

Chọn cho mình một bình Hồng trà [4], Lôi Vi tiến về một chiếc bàn bên cạnh hồ nước. Ngồi ở nơi này, nàng có thể quan sát mọi thứ xung quanh mà không sợ bất kỳ ai trong trà quán để ý. Đã bảy ngày rồi nàng mới được nghỉ ngơi. Thật là sản khoái. Còn nhớ cách đây năm ngày trước nàng phải đi mọi góc nhách của Lạc Quán thành để tìm một người có thể giả mạo bút tích. Nào ngờ mọi sự lại không được như ý. Lúc mới khởi hành, nàng để ý đến những thành nhỏ để tìm những người giả mạo bút tích. Bởi theo suy đoán, nàng cho rằng kẻ chủ mưu sẽ không bao giờ đến những thành lớn để tìm người giả bút tích, vì ở thành lớn rất dễ bị chú ý. Vậy nên hẳn sẽ đến những thành nhỏ. Vậy là vừa tới Lạc Quán thành, nàng đã diễn một màn kịch khóc lóc thảm thiết để cầu xin sự giúp đỡ. Khóc gần nửa ngày trời, cuối cùng cũng có người chú ý đến nàng. Đó là một gã đàn ông cao to, vạm vỡ nước da đen sạm. Ông ta dẫn nàng đến một nơi khá tối. Suốt cả dọc đường đi nào nàng luôn bị căng lên như dây đàn, chỉ khi đến nơi nàng mới tạm thở phào.

Một con đường ngoằn ngoèo mà Lôi Vi chẳng thể nào nhớ nổi. Nàng chỉ có thể nhớ con đường ấy càng vào sâu càng nhỏ và tối. Cuối cùng người đàn ông đó dẫn nàng đến một ngôi nhà nhỏ bề ngoài nhìn vào khá cũ kỹ nhưng bên trong lại khá thơm mát, sạch sẽ.

"_ Mở cửa!- Vừa đập cửa, người đàn ông kia vừa gọi.

Chỉ trong chốc lát cánh cửa tự động mở ra. Người đàn ông quay về phía Lôi Vi, đôi mắt hấn sắc như dao khiến nàng không dám nhìn.

_ Cô nương! Mời vào bên trong!

Vừa nói, hắn vừa nhường đường cho nàng. Hít một hơi đầy căng, nàng chậm rãi tiến về phía trước. Nhưng chưa kịp bước qua cổng, nàng đã dừng lại.

_ Huynh không vào sao?

_ Không! Ta sẽ ở đây chờ. Người cô nương cần gặp đang ở bên trong, cô nương cứ đi thẳng vào.

Gật đầu, Lôi Vi bước hẳn vào phía bên trong. Căn nhà cũ kỹ trên trời lại xuất hiện những đám mây vờn vũ càng khiến nó trông thật u ám. Hết nhìn bên phải rồi lại nhìn bên trái, sau khi xem xét tứ phía nàng mới thu hết can đảm bước vào bên trong.

_ Có ai ở trong này không?- Vừa bước vào, Lôi Vi vừa cất tiếng hỏi.

_ Vào đi!

Tiếng đáp là chất giọng trầm đục của một người đàn ông. Lôi Vi chậm rãi quay người nhìn về nơi phát ra tiếng nói. Một người đàn ông từ phía gian trong bước ra. Vì thiếu ánh sáng nên nàng không thể nào nhìn rõ gương mặt người đó chỉ thấy người đó khá cao và ốm.

_ Ông chủ!- Lôi Vi chậm rãi nói.- Tiểu nữ muốn giả bút tích của đại ca tiểu nữ để viết một lá thư gửi về cho phụ mẫu.

_ Giả bút tích gửi về cho phụ mẫu?- Người đàn ông tỏ vẻ khó hiểu.- Ta có thể biết nguyên do được không?

Hít một hơi thật sâu, Lôi Vi ngồi xuống ghế và bắt đầu thút thít.

_ Chà giấu gì ông, gia cảnh nhà tiểu nữ chả mấy khá giả. Đại ca của tiểu nữ lại nuôi chí tang bồng nên ba năm trước đã rời khỏi nhà. Huynh ấy hứa trong thời gian ba năm sẽ lập được công trạng, thăng quan tiến chức rồi về rước phụ mẫu và tiểu nữ lên kinh hưởng phúc. Nhưng ba năm trôi qua, huynh ấy vẫn chưa trở về. Phụ mẫu sai tiểu nữ lên kinh thành tìm đại ca, song...lên đến nơi...hỏi thăm khắp mọi nơi, tiểu nữ vẫn không hay tin gì của huynh ấy cả. Tiểu nữ e...huynh ấy lành ít dữ nhiều. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Vốn tiểu nữ muốn ở kinh thành thêm một thời gian để nghe ngóng tin tức nhưng lại lo phụ mẫu đau ốm nơi quê nhà nên phải gấp rút quay về. Nhưng nếu về mà không có tin gì của đại ca, tiểu nữ sợ phụ mẫu lại càng đau buồn mà sinh đau bệnh nên tiểu nữ...tiểu nữ đành phải dùng đến cách giả bút tích của đại ca để làm tin cho phụ mẫu.

Một khoảng lặng trong gian phòng nhỏ khiến Lôi Vi không khỏi phập phồng. Đây là lần đầu tiên nàng phải diễn kịch. Để nghĩ ra kịch bản này nàng đã phải vận dụng hết khả năng tưởng tượng phong phú của mình. Lưng áo của nàng lúc này đã thấm ướt những giọt mồ hôi vì căng thẳng.

_ Cô nương! Cô quả có tấm lòng hiếu thảo. Được! ta sẽ giúp cô nương việc này. Nhưng cô nương nhớ phải giữ bí mật.- Chất giọng của người đàn ông trở nên khẳng khái hẳn.

_ Đa tạ ông chủ!- Vừa cúi người thi lễ, Lôi Vi vừa cảm tạ.- Đây là bút tích của đại ca tiểu nữ.

Màn quan trọng nhất đã đến rồi. Chỉ cần hắn xuất chiêu là nàng sẽ có được chứng cứ. Vừa thận trọng liếc nhìn, Lôi Vi vừa đưa một tờ giấy trong đó là bút tích của Linh Thân vương đưa cho hắn. Lấy được bút tích của Linh Thân vương thật quá đơn giản, chỉ cần nói với Thất Hoàng tử một tiếng, chàng ấy liền làm ngay vào trước hôm cả ba lên đường. Việc khó nhất chính là làm thế nào khiến cho nó cũ đi. Dọc đường đi nàng phải nghĩ nát cả óc mới tìm ra cách. Hy vọng lão chủ này sẽ không phát hiện ra.

Vừa nhìn tờ giấy, lão chủ không khỏi thờ dài. Tim Lôi Vi đập lên như trống trận.

_ Ông chủ! Có chuyện gì sao?

_ Bút tích này...rất khó giả!

Lòng người khó lường! Giấy trước mới bảo sẽ giúp giấy sau đã có ý vơi tiền. Lôi Vi không khỏi than thầm. Lấy ra vài đồng lẻ, nàng chậm rãi đặt lên bàn.

_ Mong ông chủ giúp cho! Tiểu nữ sẽ cố gắng hậu tạ.

_ Không phải ta không muốn giúp cô nương. Dù là hắc bang nhưng chúng ta cũng là người có nghĩa khí. Nghe cô nương kể về hoàn cảnh, ta thật sự rất xúc động và muốn giúp cô nương nhưng nét chữ này ta thật không giúp được. Chỉ có cao thủ mới có thể giả được.

Hắc bạch bát phân [5]! Giờ lôi Vi đã hiểu được điều đó.

_ Vậy...vậy tiểu nữ phải làm sao đây?- Vừa nói Lôi Vi, vừa thút thít.- Phụ mẫu tiểu nữ ngày ngày đều mong tin của đại ca.

_ Tuy ta không thể giả được, nhưng ta có cách.- Lão chủ chậm rãi nói.

_ Có cách?- Chất giọng Lôi Vi đầy mừng rỡ.- Ông chủ! Ông có cách gì? Xin mau nói cho tiểu nữ biết.

_ Ngoại thành Bắc Đình. Có người có thể giúp cô nương.

_ Bắc Đình thành?- Lôi Vi tò mò hỏi.- Thành ấy cách nơi này bao xa ạ?

_ Cách nơi này khoảng năm ngày đường về phía Bắc. Ở ngoài thành, phía Đông có người có thể giúp cô nương. Người đó tên là..."

"Xoẹt" một thứ âm thanh chói tai vang lên bên trên nóc của một dãy nhà cắt ngang dòng suy nghĩ của Lôi Vi. Nàng vội ngẩng đầu lên và nhìn thấy một tấm áo choàng màu đen đang nhảy từ nóc nhà này sang nóc nhà khác. Theo sau hắn là một người khác mặc chiếc áo choàng màu đỏ au, nàng đoán người đó là bồ đầu của nha môn thành này. Vội đặt xuống bàn vài lượng, nàng vội lấy tay nài và chạy thẳng ra ngoài.

Bên ngoài quả thật là cả một sự náo loạn. Ai cũng dõi theo hai bóng áo choàng đang rượt đuổi nhau hết nóc nhà này đến nóc nhà khác. Chỉ vừa nhìn lên thôi, Lôi Vi đã thấy hoa hết cả mắt. Cuối cùng, tên mặc áo choàng đen kia cùng dừng lại và quay ngoắt về phía sau. Cả hai lập tức tuốt kiếm ra và bắt đầu ra đòn tấn công đối thủ. Trong khi tên choàng mặc áo đen luôn ra những đòn phản công nhằm gây sát thương cho đối thủ, người mặc áo choàng màu đỏ lại thủ thế là chủ yếu.

Một vài tiếng bàn tán nổi lên khiến Lôi Vi chú ý. Nàng nghe loáng thoáng cách đây hai hôm ngoại thành có xảy ra một vụ án mạng. Nguyên nhân nạn nhân bị giết đến nay vẫn chưa rõ. Lại nghe thêm người bị giết họ Lưu, lòng nàng có chút lo lắng. Vẫn quan sát hai người đang đánh nhau trên nóc nhà, nàng không khỏi hồ nghi, phải chăng nàng đã tới chậm một bước?

_ Trùm kín mặt mày thế kia chả khác nào ninja.- Lôi Vi thầm đoán định.- Chắc là một tay sát thủ.

Thấy tình hình không mấy khả quan, tên mặc áo choàng đen vội ném phi tiêu về phía người mặc áo choàng đỏ rồi tháo chạy. Vì lo tránh né những chiếc phi tiêu nên người mặc áo choàng đỏ không đuổi kịp tên áo choàng đen, người đó đành dùng khinh công đáp xuống đất. Bên dưới, mọi người cùng nhanh chóng tản đi, chỉ còn lại Lôi Vi là vẫn đứng quan sát người mặc áo choàng đỏ mà nàng cho rằng là bồ đầu. Đưa mắt nhìn chàng ta thâm đánh giá, nàng nhanh chóng tiến về phía chàng ta.

_ Bồ đầu đại ca!- Vừa nói, Lôi Vi vừa nở một nụ cười thật tươi.

_ Cô nương! Cô nương cần giúp đỡ điều gì?

_ À...chuyện là tiểu nữ vừa từ phương xa tới nên không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Bồ đầu đại ca...

_ Cô nương cứ gọi tại hạ là Tống Thần.

_ Được! Tống Thần huynh! Chả giấu gì huynh, muội đến thành này để tìm người thân thất lạc nhiều năm. Theo những gì muội biết, người thân của muội sống ở bên ngoài thành này. Vừa nãy, muội lại nghe nói cách đây vài hôm có án mạng ở ngoài thành. Nên muội có chút lo lắng. Vì vậy, muội muốn hỏi thăm huynh người bị giết là ai để bớt lo lắng.

_ Ra là vậy!- Tống Thần mỉm cười.- Cô nương..

_ Cứ gọi muội là Lôi Vi!

_ Lôi Vi cô nương! Người bị giết là Lưu Khải Minh. Hắn vốn là kẻ có tiếng trong giang hồ. Ai muốn giả bút tích, giả thư tịch đều tới tìm hắn cả. Quan phủ chúng tôi truy bắt hắn nhiều lần nhưng không được. Cách đây hai hôm trước, chúng tôi vây nhà để bắt hắn phát hiện ra hắn đã bị hạ độc chết.

_ Hạ độc?- Lôi Vi thất kinh.- Là độc gì vậy?

_ Là Thạch tín!

_ Thạch tín?!- Chết giọng của Lôi Vi thân thốt.- Lại là nó!

_ Lôi Vi cô nương! Cô không sao chứ?- Tổng Thần tỏ vẻ quan tâm.

_ Muội không sao!- Lôi Vi vội lắc đầu.- Huynh có thể dẫn muội đến nơi để tử thi người đó được không? Muội muốn xác nhận.

Nghĩ đến chuyện phải vào nhà xác để xác nhận tử thi, Lôi Vi không khỏi rùng mình. Có đánh chết nàng, nàng cũng không dám bước vào. Nhưng ở thời này ngoài cách mất thấy tai nghe ra thì chả còn cách nào khả dĩ hơn cả.

_ Rất tiếc sau khi nghiệm xác xong, chúng tôi đã chôn hẩn rồi.

_ Vậy sao?- Lôi Vi tỏ vẻ thất vọng.- Muội nghe phụ thân muội nói bà con xa của muội sinh sống ở đây, họ Lưu còn tên gì...phụ thân muội không nhớ rõ nữa, chỉ biết trên lưng người đó có một vết chém khá dài.

_ Tên này quả có một vết chém khá dài trên lưng.- Tổng Thần xác nhận.

_ Vậy chắc là người đó rồi. Muội thật không ngờ...- Lôi Vi khẽ thở dài.- Tổng Thần huynh! Huynh có thể đưa muội đến nhà người đó không?

Toan gật đầu, Tổng Thần lại nghe thấy có người gọi mình từ phía sau. Lôi Vi và chàng vội quay lại. Một dáng người cao, gầy đang nhò hét tốc lực vừa chạy vừa gọi chàng.

_ Bỏ đầu! Bỏ đầu! Đại nhân gọi huynh về gấp.

_ Vậy sao?

Tổng Thần vội quay về phía Lôi Vi với đôi mắt áy náy.

_ Không sao đâu!- Vừa nói Lôi Vi vừa mỉm cười.- Là muội đã làm phiền Tổng Thần huynh. Muội sẽ tự đến nơi đó.

_ Lôi Vi cô nương! Cô nương phải hết sức cẩn thận. Tên mặc áo choàng đen lúc này có thể quay lại bất kỳ lúc nào.

_ Ý huynh là...hắn chính là kẻ giết người?

_ Có khả năng!- Tổng Thần gật đầu.- Dường như hắn đang tìm vật gì đó trong nhà nạn nhân. Nên hắn vẫn còn lại vẫn ở đây. Chi bằng để tiểu đệ của ta hộ tống cô nương đến nhà Lưu Khải Minh.

_ Không cần đâu!- Lôi Vi lắc đầu từ chối.- Muội chỉ tới một chút sẽ đi ngay. Vốn định nhận người thân nhưng không ngờ cơ sự lại thế này nên muội cũng không muốn ở đây lâu nữa.

_ Vậy được! Cô nương cẩn thận. Nếu có gì cần giúp đỡ, xin cứ đến nha môn tìm tại hạ. Tại hạ xin cáo từ.

_ Đa tạ Tổng Thần huynh!- Vừa nói, Lôi Vi vừa cúi người thi lễ.

Dứt câu, Tổng Thần vội chạy về nha môn. Nhìn theo cái bóng đang khuất dần, Lôi Vi không khỏi thở dài. Vốn định nhờ Tổng Thần đưa đi một đoạn cho an tâm, nào ngờ...Thật ông trời thích trêu ngươi con người ta. Xem ra nguy hiểm lần này một mình nàng phải đối mặt rồi. Hít một hơi thật sâu, nàng nhắm hướng ngoại thành thẳng tiến.

Ra khỏi thành, nhà cửa từ chỗ thưa thớt nhanh chóng không có lấy một ngôi nhà nào. Người qua lại cũng mỗi lúc một vắng hơn. Con đường dài đầy nắng khiến lưng áo của Lôi Vi nhanh chóng thấm ướt. Nhưng so với thời hiện đại cái nóng ở đây không khó chịu bằng. Thời đại này, không khí vẫn còn trong lành lắm, con người và thiên nhiên sống hòa hợp với nhau nên vấn đề biến đổi khí hậu chưa đến độ trầm trọng như thời đại của nàng.

_ Không khí trong lành, thiên nhiên hữu tình. Sống ở thời đại này cũng có cái lợi của nó.

Bỗng nhiên bước chân của nàng dừng khựng lại. Từ khi rời khỏi Lạc Quán thành, Lôi Vi luôn có cảm giác có người đang theo dõi mình nhưng nhiều lần kiểm chứng nàng đều không nhìn thấy ai, nếu có cũng chỉ là thấy cái bóng mà thôi. Hôm nay, nàng nhất định phải bắt cho bằng được tên này. Nghĩ vậy, nàng chạy một mạch rồi tìm một bụi cây nấp vào. Và chỉ trong chớp lát nàng đã thấy một tên tiểu tử ngơ ngáo ngáo, nhìn xung quanh với đôi mắt đầy lo lắng. Nắm cơ hội, nàng chậm rãi rút đoản đao rồi xông ra giữ lấy cổ hắn.

_ Bắt được rồi!- Vừa giữ chặt tên tiểu tử, Lôi Vi vừa hét lên.- Từ lúc ở Lạc Quán thành ta đã nghi là có người theo dõi ta. Nói mau! Ngươi rốt cuộc là ai? Đạo tặc hay hái hoa tặc?

_ Cát...Cát tiểu thư! Là nô tài! Là Tiểu An Tử!

_ Tiểu An Tử?- Cát Vi hồ nghi.- Ta đảm cho vỡ mồn! Tiểu An Tử ở trong cung làm sao mà chạy ra khỏi cung được. Thêm vào đó, cho dù hắn có chạy ra được cũng không thể đuổi kịp ta nhanh như vậy được.

_ Tiểu thư vừa rời khỏi kinh thành là nô tài đã đuổi theo rồi!- Tiểu An Tử giải thích.- Tiểu thư xin thả nô tài ra đi. Nô tài thật sự là Tiểu An Tử. Xin tiểu

thư bỏ dao xuống!

Lôi Vi nghiêng người qua nhìn, quả đúng là Tiểu An Từ. Nhưng xem ra nàng không chịu buông tha cho vị thái giám này dễ dàng.

_ Nói! Ai sai ngươi theo dõi ta?

_ Là Thân...ờ...

_ Thân? Thân gì?

_ Không phải! Ý của nô tài là Thất Hoàng tử...Đúng thế! Là Thất Hoàng tử.

_ Thất Hoàng tử? Ngươi chắc không?

_ Chắc! Lúc các người chuẩn bị rời khỏi kinh thành, Thất Hoàng tử đã thả tin điều bảo nô tài âm thầm đi theo tiểu thư để bảo vệ tiểu thư.

_ Đi theo bảo vệ ta? - Vừa nói, Lôi Vi vừa bật cười. - Ta thấy, người không có một tý võ công nào như ta còn bắt người dễ như trở bàn tay. Người đi theo để ta mất công cứu người à? Muốn bảo vệ ta phải kêu cao thủ đại nội tới chứ. Haizzz!

Lôi Vi rõ ràng là cố ý chọc tức Tiểu An Từ để hấn bỏ đi. Nhưng hấn sao có thể bỏ đi được khi Phúc Tuân đã hạ lệnh chỉ được trở về khi nàng cũng trở về. Chủ đã lệnh, nô tài nào dám trái. Nếu trái thì...hơn nữa chủ của hấn lại là con trai cưng của Hoàng đế, hấn lại càng không dám trái. Linh Thân vương đối với mọi người trong phủ hòa nhã ôn nhu nhưng gia quy lại rất nghiêm, không ai dám trái lệnh. Cùng nhờ cương nhu phối hợp nhịp nhàng, sử dụng đúng lúc nên mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ đều đầu vào đó, cuộc sống trong phủ trở nên có kỷ luật nhưng cũng khá thoải mái.

_ Ta thấy, ngươi nên về báo với chủ ngươi là nên thay người khác thì hơn.

_ Cát tiểu thư! Xin đừng làm khó nô tài. Chủ nhân của nô tài là con trai của Thiên tử, nô tài dù không làm được cũng không dám trái. Giờ nếu quay về nữa chừng, nô tài chắc sống không nổi.

_ Thôi được rồi! - Vừa thả Tiểu An Từ, Lôi Vi vừa ngao ngán thở dài. - Ta biết ta có đuổi đánh ngươi thế nào ngươi cũng không đi. Ngược lại bản cô nương ta đây lại phải mang tiếng ác nữa. Hữu xạ tự nhiên hương [6]!

Dứt câu, Lôi Vi đưa tay nài cho Tiểu An Từ.

_ Giữ cho kỹ! Cấm lục lại!

Tiểu An Từ giữa lấy tay nài lòng thầm thở phào. Chiều khổ nhục kẻ đứng là có hiệu quả. Ở bên cạnh Linh Thân vương bao lâu nay, hấn hiểu được phần nào tâm ý của chủ nhân mình. Phàm những chuyện quan trọng, chàng đều sai hấn đi cả. Lần này dù hấn không biết võ công, nhưng chàng vẫn sai hấn đi theo Lôi Vi dù để thấy được nữ tử này đối với chàng quan trọng như thế nào rồi. Nhưng còn Ngọc Nhạn Công chúa...

_ Vương gia! Ngài sẽ gặp không ít khó khăn đây!

Nói đoạn Tiểu An Từ vội đeo tay nài của Lôi Vi và đuổi theo nàng.

Đi hơn nửa canh giờ, cả hai đến một ngôi nhà nhỏ hoang tàn nằm bên ngoài bìa rừng. Lôi Vi và Tiểu An Từ đưa mắt nhìn nhau đầy e sợ. Nhưng rồi nàng cũng phải hạ quyết tâm bước vào ngôi nhà ấy. Vừa đẩy cửa vào, trước mặt cả hai đã là cảnh tượng hết sức bừa bộn. Dường như quan phủ vẫn đang giữ nguyên hiện trường để điều tra.

_ Có...có...có ai không? - Chất giọng của Tiểu An Từ có chút run sợ.

_ Làm gì có ai mà ngươi kêu! - Lôi Vi thở dài ngao ngán. - Hiện trường của án mạng đã được phong tỏa hết rồi. Ngoài hai chúng ta ra thì chẳng còn ai đâu.

_ Là nô tài gọi cho có lệ!

_ Trời! - Lôi Vi chào thua.

Đưa mắt quan sát khắp gian nhà, Lôi Vi tiến hấn vào bên trong hòng tìm ra những điểm đáng nghi. Quả thật ngoài sự bừa bộn ra, nàng không thể nhìn thấy điều gì bất thường cả. Nhưng sự lộn xộn này cho thấy một điều, trước khi án mạng xảy ra giữa nạn nhân và hung thủ đã xảy ra một cuộc giao tranh. Xem ra nạn nhân cũng không phải là kẻ tầm thường. Đảo mắt nhìn sang gian phòng kê bên, nàng nhìn thấy có khá nhiều vết chém trên cột nhà. Xem ra cuộc chiến diễn ra rất quyết liệt. Nhưng đến cuối cùng, người chủ căn nhà này cũng bị hạ độc chết.

_ Tiểu An Từ! Chúng ta chia nhau ra tìm xem có gì bất thường không.

_ Vâng!

Dứt câu, cả hai chia nhau ra kiểm tra các gian phòng còn lại. Vừa quan sát, Lôi Vi vừa tiến về phía gian phòng phía bên phải. Đây có thể xem là nơi làm việc của chủ nhà với đủ các loại bút, giấy, nghiên mực thậm chí là cả các con dấu giả nữa. "Công nghệ làm giả" của thời này chắc không thua xa thời hiện

đại là bao. Hơi nhếch môi lên tạo thành một nụ cười đầy mỉa mai, nàng chậm rãi đưa mắt sang hai bên. Ngay lập tức, một kệ sách lọt vào nhãn giới của nàng. Kiểu dáng của kệ sách tự thân đã có gì đặc biệt, nàng thậm chí chẳng có hứng thú quan sát. Thứ khiến nàng chú ý chính là con sư tử bằng gỗ được chạm khắc rất tinh xảo. Loại gỗ để chạm khắc con sư tử này là một loại gỗ rất hiếm không phải ai cũng có thể mua được, Tại sao trong một nơi tồi tàn thế này lại có một con sư tử chạm gỗ đầy sang trọng đến vậy? Có lẽ chút "kiến thức" mà mình thu nhặt được khi xem các bộ phim cổ trang, cuối cùng Lôi Vi cũng đưa ra một câu trả lời tương đối hợp lý.

_ Không lẽ là nhà này có mật thất?

Không ngần ngại, Lôi Vi tiến đến bên kệ sách và cầm lấy con sư tử gỗ rồi di chuyển. Tuy nhiên việc di chuyển nó hoàn toàn không dễ dàng. Nó như dính chặt mật kệ khiến nàng không thể nào di chuyển được.

_ Tiểu An Tử!- Lôi Vi buộc phải gọi Tiểu An Tử.

_ Vâng!- Vừa chạy, Tiểu An Tử vừa đáp lại.

_ Ngươi thử di chuyển con sư tử gỗ này cho ta xem thử.

Tiểu An Tử nhìn Lôi Vi bằng ánh mắt nghi hoặc xen lẫn tò mò. Nhưng rồi hắn cũng làm theo lời nàng. Sư tử gỗ này quả thật khá cứng đầu, không thể nào nhấc nó lên được. Hắn thử di chuyển nó. Vận dụng hết sức của mình, hắn dịch chuyển nó quay phải rồi qua trái, đẩy lên lùi xuống...đủ mọi cách nhưng đều không thành công.

_ Ngươi thử di chuyển nó theo cách khác thử!- Lôi Vi đề nghị.- Theo đường tròn chẳng hạn.

Tiểu An Tử lập tức làm theo và chẳng mấy chốc, một âm thanh trầm đục vang lên. Sàn gỗ ngay bên dưới chiếc bàn chạm chạm được tách ra. Khi nó dừng hẳn. Một ô vuông khá lớn hiện ra trước mắt cả hai người. Lôi Vi nhanh nhẹn đẩy chiếc bàn qua một bên rồi ngồi xuống cẩn thận quan sát. Một tay nải màu đen thu hút sự chú ý của nàng ngay lập tức. Vội mở nó ra, cả hai thấy bên trong có không ít ngân lượng, kèm với đó là một chiếc hộp gỗ nhỏ.

_ Tên này kiếm được không ít tiền đấy.

Vừa nói, Lôi Vi vừa mở chiếc hộp ra. Một xấp ngân phiếu hiện ra trước mắt khiến cả nàng lẫn Tiểu An Tử không khỏi kinh ngạc. Thật không ngờ nghề giả mạo bút tích lại giàu đến vậy. Cả hai vội lật hết tờ ngân phiếu này đến tờ ngân phiếu nọ. Đến cuối cùng, cùng nhìn thấy một tờ ngân phiếu của Quang Dương thương hội.

_ Ngươi có biết bút tích của Linh Thân vương không?- Vừa rút tờ ngân phiếu ra, Lôi Vi vừa hỏi.

_ Nô tài đã từng xem qua!

_ Vậy ngươi xem, đây có phải không?

Tiểu An Tử nhìn kỹ nét chữ ghi trên ngân phiếu. Mặc dù ghi tên của Linh Thân vương nhưng nét chữ ấy lại khác so với nét chữ của chủ nhân hắn. Điều này khiến hắn không khỏi khó hiểu.

_ Không!- Tiểu An Tử khẳng định.

_ Vậy là rõ rồi! Đây mới là tờ ngân phiếu thật, có giá trị.

Bỗng một bóng đen bay ngang qua khiến cả hai không khỏi giật mình mà quay lại nhìn.

-----
[1] Thâm thù huyết hải: chỉ người mang trong mình mối thù sâu nặng.

[2] Bích Động: nơi tiên ở.

[3] Tử hợp viện: là một kiểu kiến trúc xưa rất phổ biến và được phát triển đến đỉnh cao vào thời Minh- Thanh của Trung Quốc.

[4] Hồng trà: không phải Hồng trà trong các quán trà sữa. Nó là một loại trà khi pha vào có sắc hồng đỏ. Hồng trà Kỳ Môn do tỉnh An Huy sản xuất được xếp là một trong thập đại danh trà của Trung Quốc.

[5] Hắc bạch bất phân: trắng đen không rõ ràng. Ở đây ý chỉ chính tà khó phân biệt được.

[6] Hữu xạ tự nhiên hương: nghĩa đen là chất thơm tự nhiên thì có hương. Nghĩa bóng là chỉ người có tài có đức hạnh tự nhiên sẽ được nhiều người biết tới. Ở đây, Lôi Vi dùng với hàm ý mỉa mai.

Chương 12: Sự tình cờ có chủ đích

Trông tránh! Đó là cảm giác của Lôi Vi lúc này. Đây là lần đầu tiên trong đời nàng phải di chuyển bằng thuyền. Từng con sóng xô vào mạn thuyền khiến nàng có cảm giác nôn nao. Bụng của nàng bắt đầu cảm thấy khó chịu. Hít một hơi thật sâu để đè nén cơn cuộn trong bụng, nàng vừa bước đi vừa vịn vào thành tàu để tìm cho mình một chỗ ngồi.

_ Cát tiểu thư!- Chất giọng của Tiểu An Tử đầy lo lắng.- Tiểu thư bị sao vậy?

Ngồi phục xuống sàn và dựa người vào cột, Lôi Vi nhắm mắt và cố điều hòa lại nhịp thở.

_ Ta không sao!- Vừa thở, Lôi Vi vừa nói.

_ Nếu biết tiểu thư sẽ bị như thế này, nô tài sẽ không đưa ra ngu ý ấy.

Lôi Vi hơi hé mắt ra quan sát gương mặt của Tiểu An Tử. Gương mặt hắn lúc này đầy sự quan tâm lo lắng và có cả sự hối hận nữa. Nàng muốn nói với hắn đây không phải là lỗi của hắn, là do nàng đã chọn đi bằng đường thủy mà không nghĩ đến hậu quả. Người đưa ra chủ ý là nàng nhưng người đưa ra quyết định là nàng. Từ Bắc Đĩnh thành đến Quang Dương thành quá xa, chỉ có cách đi bằng đường thủy mới rút ngắn được thời gian. Nàng muốn giải thích cho hắn hiểu nhưng giờ nàng phải giữ sức để không bị nôn nên chẳng nói gì được.

_ Dừng thứ này đi!

Chất giọng nam trầm nửa quen nửa lạ vang lên khiến Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên. Hít một hơi đầy căng, Lôi Vi chậm rãi mở mắt ra và nhìn thấy một nam nhân mặc bộ lam y. Nhìn sơ qua, nàng thậm chí đánh giá nam nhân này rất phong trần nhưng lạnh khí toát ra từ người chàng ta khiến người khác không rét mà run. Song trông vóc dáng của người này có chút quen thuộc. Đường như nàng đã gặp ở đâu rồi thì phải.

_ Đây là Sinh khương [1] rất tốt cho việc chống nôn mửa.- Thấy nữ tử ngồi bên dưới mãi không lên tiếng, lam y nam tử chậm rãi lên tiếng.

Chậm rãi đưa tay lấy chiếc túi nhỏ, Lôi Vi khẽ liếc nhìn nam nhân lạ.

_ Đa tạ Công tử!

_ Không có gì!

Dứt câu lam y nam tử chậm rãi quay đi. Trong khi đó Lôi Vi vẫn dõi mắt nhìn theo.

_ Chúng ta đã gặp nhau rồi phải không?- Vừa đứng lên, Lôi Vi vừa vội hỏi.

Lam y nam tử kia dừng chân lại song không quay đầu lại. Và rất nhanh sau đó, chàng ta bỏ đi mặc kệ Lôi Vi với dấu hỏi to đùng của mình.

_ Cát tiểu thư!- Hướng về phía lam y nam tử đi khuất, Tiểu An Tử lên tiếng hỏi.- Tiểu thư quen biết người đó?

_ Không! Ta chỉ cảm thấy nam nhân đó có chút gì đó quen thuộc.

_ Vậy sao?- Tiểu An Tử hồ nghi.- Nô tài cũng cảm thấy vậy. Nhưng thái độ của hắn thật quá coi thường người khác.

.....

Màn đêm đã buông xuống. Từng cơn gió nhẹ thổi mang theo hơi nước ẩm ướt vào trong khoang thuyền khiến không khí trở nên dịu mát hơn giữa tiết trời mùa hè oi ả. Đóng cửa lại, Lôi Vi chậm rãi bước đến thành tàu. Gió đưa hương thơm thanh tân lan tỏa khắp một vùng nước rộng lớn. Thật thoải mái biết bao! Khẽ nhắm mắt lại nàng tận hưởng hương vị trong lành ấy. Đôi môi nàng hé nở một nụ cười thật tươi. Từng lọn tóc bay theo gió khiến gò má nàng hây hây đỏ...

Đầu đó văng vẳng tiếng tiêu. Tiếng tiêu nghe thật buồn. Tựa hồ tiếng tiêu ấy là một nỗi buồn khôn nguôi, da diết. Kèm theo đó là cả sự cô độc nữa.

_ Ở đâu lại có tiếng tiêu bi thương đến vậy?

Tự hỏi nhưng không nhận được câu trả lời, Lôi Vi chậm rãi tiến về nơi phát ra tiếng tiêu. Gió thổi đưa tiếng tiêu tới mỗi lúc một gần hơn. Nàng nhanh chóng bước về phía cuối thuyền. Nơi đó, trên một cột buồm gỗ có một bóng đen đang ngồi cô độc. Gió làm bay mái tóc. Gió làm bay cả tà áo. Thế nhưng nó không thể nào làm bay đi cái cô độc, cái lạnh lẽo bao quanh bóng đen ấy.

Vẫn ngẩng đầu lên cao, Lôi Vi tiến về phía trước. Càng tiến đến gần, nàng càng nhìn rõ bóng đen ấy hơn. Khẽ nheo mắt, một đoạn ký ức chợt ùa về. Hôm ấy, tại nhà tên Lưu Khải Minh, nàng và Tiểu An Tử đã bị hắc y nhân nàng thấy ở trên phố truy sát. Cả hai chạy vào rừng sâu nhưng vẫn không thoát được. Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, một nam nhân mặc lam y đầu đội mũi đan bằng tre có mạn che đã cứu hai người và dẫn hai người ra khỏi bìa rừng.

_ Ra chính là người đó!

Vừa dứt câu, tiếng tiêu im bất khiến Lôi Vi có chút ngạc nhiên.

_ Người đó? Là ai?

Chất giọng trầm có chút quen thuộc chậm rãi vang lên. Vội lấy lại bình tĩnh, Lôi Vi trả lời:

_ Là người đã cứu tiểu nữ trong rừng! Công tử chính là người đó.

Khẽ cười, nam nhân kia lộn một vòng trên không. Và chẳng mấy chốc chàng đã đứng ngay trước mặt Lôi Vi.

_ Sao cô nương lại dám khẳng định tại hạ chính là người đã cứu cô nương trong rừng.

_ Có thể trí nhớ của tiểu nữ không được tốt nhưng tiểu nữ chưa bao giờ nhớ sai điều gì.- Lôi Vi chậm rãi trả lời. Chất giọng của nàng đầy tự tin.

Không nói gì, lam y nam tử chậm rãi tiến về thành tàu và phóng mắt ra xa. Đưa mắt nhìn theo chàng, Lôi Vi vẫn không khỏi tò mò.

_ Là Công tử! Sao Công tử không nói gì cả?

_ Lẽ nào khi cô nương cứu người lại muốn người đó biết danh tính của mình để được họ cảm tạ?- Chậm rãi quay lại, lam y nam tử hỏi.- Cô nương đã đoán biết được, ta không còn gì để nói.

Khẽ mỉm cười, Lôi Vi chậm rãi tiến về thành tàu.

_ Giúp người đương nhiên không phải để người ta báo đáp. Nhưng cũng không nên làm mặt lạnh khi gặp lại nhau chứ.

Chỉ với hai câu, nam nhân mặc áo lam đủ biết nữ tử này miệng lưỡi đến đâu. Xem ra nữ tử này có tính tình rất phóng khoáng, hoạt bát và thích kết giao. Khẽ mỉm cười, chàng quay về phía Lôi Vi.

_ Vậy bây giờ cô nương muốn thế nào?

_ Chúng ta kết giao đi!

Quả không ngoài dự đoán của nam nhân đó. Cổ nén một tiếng cười, nam nhân đó quay hẳn người về phía Lôi Vi.

_ Được! Chúng ta kết giao!

_ Muội tên là Cát Lôi Vi. Huynh cứ gọi muội là Lôi Vi.

Vừa nói, Lôi Vi vừa mỉm cười. Nụ cười của nàng như một cơn gió xuân làm xua tan đi cái oi nồng khó chịu của mùa hè. Ngắm nụ cười đó, nam tử kia thấy lòng mình nhẹ nhàng và thoải mái hẳn.

_ Ta tên Lãnh Hàn Phong!

Khi Hàn Phong vừa nói ra tên của mình, Lôi Vi bỗng nhiên không rét mà run. Cái tên nghe thật lạnh lẽo! Giờ thì nàng đã hiểu tại sao toàn thân Hàn Phong toát ra lãnh khí khó tả. Cái tên đã lạnh đến thế rồi còn nói chỉ đến người nữa. Lạnh lẽo. Cô độc.

_ Sao cô nương lại ngạc nhiên đến vậy?

Nghe thấy câu hỏi của Hàn Phong, Lôi Vi bưng bình. Nàng vội lắc đầu:

_ Không có gì! Khi nãy muội đã nói huynh cứ gọi muội là Lôi Vi đi. Đừng gọi muội là cô nương này, cô nương nọ nữa.

_ Xin lỗi! Ta vẫn chưa quen!

_ Đã kết giao rồi nghĩa là người quen, nên cách xưng hô cũng nên thay đổi. Không thể xưng hô như không quen biết được.

_ Ta thấy cô...

_ Uhm?

_ Muội! Ta thấy muội là người có tính tình phóng khoáng, không giống như những tiểu thư suốt ngày ở khuê phòng không thêu thùa thì cũng đọc sách,

không ngờ muội lại biết nói đạo lý.

_ Cách nhìn của huynh về muội khá giống một người. Khi muội cảm quyền kinh thi trên tay, đọc không trôi chảy, người đó nói đến chữ muội còn không đọc xong thì đọc kinh thi có ích gì. Thế nhưng muội đã đọc được một bài thơ.

_ Thật vậy sao?- Vừa nói, Hàn Phong vừa bật cười.

_ Đừng nên đánh giá một ai qua vẻ bề ngoài. Lời khuyên cho huynh đây!

Không nói gì, Hàn Phong vừa cười vừa chấp tay tỏ ý xin lỗi.

_ Vậy huynh định đến thành nào?

_ Ta cũng không biết! Ta thích phiêu bạt. Nơi nào ta cảm thấy hứng thú, ta sẽ dừng lại.

Câu trả lời của Hàn Phong khiến Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên. Nhìn cách ăn vận của chàng chả khác nào như một vương gia vương giả có một cuộc sống sung túc, đủ đầy vậy mà chàng lại là người thích phiêu bạt. Nhưng cũng có thể lắm chứ. Bị nhốt trong cái lồng son lâu ngày sẽ có lúc họ cảm thấy chán nản và muốn thoát ra ngoài. Khi thoát ra được rồi họ sẽ tự do tung hoành cho thoải chí bấy lâu.

_ Còn muội? Muội định đi đâu?

_ Muội muốn đến một thành lớn.- Lôi Vi chậm rãi trả lời.- Muội có hẹn với một người bạn.

_ Ra là vậy!

Nhớ đến việc Lôi Vi từng bị truy đuổi, Hàn Phong không khỏi lo lắng. Một nữ tử yếu đuối lại chả biết võ công sao có thể chống lại được bọn cướp dọc đường. Đã không quen biết thì thôi, chứ đã quen biết rồi chàng không thể làm ngơ được. Nhìn vóc dáng nhỏ bé lại thêm tính cách vô lo vô nghĩ của nàng, chàng không khỏi thở dài. Có thể vì lý do ấy mà chàng âm thầm theo nàng lên thuyền.

_ Muội là thân nữ nhi, ra ngoài lại đem theo người không biết võ công. Muội thật liều lĩnh!

_ Ban đầu muội định cài nam trang để ít bị chú ý, nhưng sau đó lại nghĩ là chính mình vẫn tốt hơn. Nên...

Lôi Vi bỏ lửng câu nói và nở một nụ cười có phần gượng gạo. Hàn Phong cũng không nói gì, chàng chỉ biết lắc đầu. Thật nữ tử này quá liều. Không biết nàng ta có bản lĩnh gì không sao lại liều đến thế.

Cứ vậy, đêm hôm ấy nơi cuối con tàu, tiếng nói cười vang lên không ngừng. Đi đây đi đó, gặp gỡ và kết bạn với nhiều người, đối với Lôi Vi đó là một điều rất thú vị. Có lẽ, sau chuyến đi này nàng sẽ quen thêm vài người bạn mới cũng nên. Đúng vậy! Ở một nơi không có lấy ai thân thích này, nàng cần lắm những người bạn có thể giúp đỡ nhau khi hoạn nạn...

*

Mới sáng sớm, mặt trời đã lên cao xua tan đi hơi sương và đem cái nắng ấm vào bên trong khoang thuyền. Khẽ chau mày, Lôi Vi chậm rãi mở mắt ra. Một đường sáng hẹp theo khe cửa chiếu vào căn phòng nhỏ của nàng. Hít một hơi thật sâu, nàng từ từ ngồi dậy.

_ Cát tiều thư!- Tiếng Tiểu An Từ vọng vào.- Trời đã sáng rồi!

_ Ta biết rồi!- Lôi Vi uể oải lên tiếng.

Giả như đây là ở nhà, Lôi Vi sẽ nằm ngủ cho tới trưa, tới khi mặt trời lên đến đỉnh mới dậy. Mặc dù là người dễ thích nghi với hoàn cảnh, nhưng chuyện ngủ nghỉ ở thời đại này nàng không thể nào chịu được. Đang tuổi ăn tuổi ngủ, tại sao ngày nào cũng bắt nàng phải dậy sớm thế này chứ. Thầm oán thán trong bụng, nàng đứng lên bước từng bước mệt mỏi về phía cửa phòng.

_ Ngươi dậy sớm thế à?- Vừa ngái ngủ, Lôi Vi vừa hỏi.- Máy giờ rồi?

_ Thưa tiểu thư! Đã được nửa giờ mao [2] rồi ạ.

_ Há? Mới là giờ mao?

Nghe Lôi Vi kêu lên đầy kinh ngạc, mặt của Tiểu An Từ cắt không còn giọt máu. Tay chân hần lúống cuống cả lên khiến cho nước trong cái chậu đổ ra ngoài làm ướt cái quần trắng của Lôi Vi. Hần cuống cuống quỳ xuống.

_ Nôi tài đáng chết! Nô tài đáng chết!

Nhìn bộ dạng cuống cuống của Tiểu An Từ, Lôi Vi không khỏi thở dài. Thời đại này vẫn chưa hình thành khái niệm mọi người bình đẳng. Thời đại này, người chủ là người có quyền. Chủ bảo gì, tớ phải nghe bất kể điều đó là sai. Chủ bảo tớ sai, dù bị oán tớ cũng không dám cãi. Cứ như vậy, những người đi làm tớ tớ dần dần đánh mất của chính mình, họ chả khác nào một cái máy để người khác sai khiến, họ mất luôn cả ý thức thế nào là đúng, thế nào là sai mà chỉ phục tùng theo lệnh của chủ. Xã hội phong kiến đã khiến những con người này trở thành đầy tớ thật sự kể cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Lôi Vi

không muốn những ai đang phục dịch mình trở nên như vậy. Đồng Thảo, Tiểu An Tử, nàng muốn họ trở thành những người bạn giúp đỡ nàng chứ không phải là kẻ tôi tớ phục vụ nàng và lúc nào cũng nom nớp lo sợ khi làm sai.

_ Ngươi làm cái trò gì thế?- Lôi Vi chậm rãi lên tiếng.- Chỉ là đổ một tý nước thôi mà. Mau đứng lên đi!

_ Dạ?

Như không tin vào tai mình, Tiểu An Tử vội hỏi lại cho chắc.

_ Ta nói ngươi đứng lên!- Vừa nói, Lôi Vi vừa nâng tay Tiểu An Tử lên.- Ngươi đứng lên đi!

Vừa đứng lên, Tiểu An Tử nhìn Lôi Vi với đôi mắt ngạc nhiên. Dù nói Linh Thân vương là người ôn nhu nhưng gia pháp rất nghiêm. Ai phạm lỗi sẽ tùy theo mức độ nặng nhẹ mà phạt. Nền trước hành động của Lôi Vi, hắn cảm thấy mọi thứ như bị đảo ngược, không chân thật một tý nào cả.

_ Sao thế?- Vừa mỉm cười, Lôi Vi vừa hỏi.

_ Dạ không ạ!

Biết Tiểu An Tử không dám nói thật, Lôi Vi nén một tiếng thở dài. Chậm rãi nhặt cái chậu lên, đặt vào tay hắn rồi nói:

_ Ta chỉ có muốn nói với ngươi là dù là bậc vương tôn cao quý hay là dân đen thấp kém thì cũng là người và đều được đối xử như nhau cả. Chúng ta không nên vì thân phận mà có quyền chà đạp hay hành hạ người khác. Người có thân phận cao hơn nên dùng quyền uy của mình để giúp đỡ những người có thân phận thấp bé hơn chứ không phải bắt họ phục tùng mình. Mọi người nên giúp đỡ lẫn nhau. Vậy nên, ta hy vọng ngươi và ta có thể trở thành bạn tốt, giúp đỡ nhau.

_ Nô...nô tài không dám!- Tiểu An Tử lắp bắp.

_ Không có gì là không dám cả. Sau này những lỗi tương tự như thế này, ngươi không cần xin ta tha mạng đâu. Làm sai dĩ nhiên phải bị trách phạt nhưng nếu nằm trong giới hạn cho phép vẫn có thể chấp nhận và bỏ qua.

Thấy Tiểu An Tử đứng khúm núm đầy sợ hãi, Lôi Vi biết đây sẽ là cả một quá trình dài. Nàng đành thở dài.

_ Từ từ ta sẽ chỉnh lại ngươi! Giờ, ngươi đi lấy giúp ta một chậu nước khác và kiếm cho ta ít đồ điểm tâm đi.

_ Dạ! Nô tài tuân lệnh!

Dứt câu, Tiểu An Tử vội lui đi. Nhìn theo hắn, Lôi Vi không khỏi lắc đầu.

_ Tư tưởng của muội thật khác người!

Tiếng nói từ đâu vọng tới khiến Lôi Vi giật mình. Nàng vội quay lại và nhận ra Hàn Phong đang từ từ tiến về phòng nàng.

_ Đây! Nghe trộm không phải là hành động của người quân tử đâu.- Vừa nói Lôi Vi vừa mỉm cười.

_ Ta chưa bao giờ nói ta là quân tử cả.- Đứng dựa người vào thành, Hàn Phong khẽ mỉm cười.- Tư tưởng của muội đến ta còn không hiểu, Tiểu An Tử đó làm sao hiểu.

_ Những gì muội nói thì dài dòng nhưng thực chất chỉ ngắn gọn trong một câu thôi.

_ Câu gì?- Hàn Phong quay người lại hỏi.

_ Chúng sinh bình đẳng!

Lúc này trong lúc đến phòng của Lôi Vi, Hàn Phong đã bắt gặp hình ảnh nàng đang giảng thuyết với Tiểu An Tử về tư tưởng của mình. Thoạt đầu, khi nghe chàng cứ nghĩ đó chỉ là những lời nói ngốc nghếch. Bởi chàng không bao giờ tin vào sự bình đẳng giữa các tầng lớp cả. Những người có cuộc sống no đủ như chàng luôn cho rằng việc mình có người hầu kẻ hạ, được quyền sai khiến người khác là một điều hiển nhiên. Chính bởi vậy nên trong xã hội này mới có cảnh hơn thua nhau để bản thân được ở địa vị cao hơn. Nghĩ tới chuyện này chàng không khỏi xót xa nhưng cũng rất giận họ.

_ Nếu nói như muội, mọi người trong xã hội không có kẻ giàu người nghèo? Như vậy kỷ cương sẽ như thế nào?

_ Ý của huynh là chỉ có người giàu mới có quyền thiết lập kỷ cương.

_ Vốn dĩ là như thế mà.

_ Vậy tại sao huynh không nghĩ quyền lực là của tất cả mọi người? Mọi người cùng nhau tạo nên kỷ cương, kỷ luật, tập quán, phong tục, bảo vệ lãnh thổ? Bình đẳng!

Nghe Lôi Vi nói một lúc, Hàn Phong nghiệm ra được nhiều điều thú vị. Thật không ngờ nữ tử có tính nghịch ngợm này lại có tầm nhìn hơn cả một người

trị quốc đến vậy. Quả không thể xem thường được.

_ Không nói chuyện đó nữa! Hàn Phong huynh! Hôm nay huynh có định xuống thuyền không?

_ Ta à...- Vừa nói, Hàn Phong vừa mở quạt ra và tiến về phía trước.- Đến nơi sẽ đến. Đi nơi sẽ đi. Tới nơi sẽ tới. Chỉ cần có hứng thú ta sẽ đến bất kỳ nơi nào con thuyền này cập bến. Hôm nay ta vẫn chưa có hứng, nên sẽ không xuống tàu.

Người cổ đại toàn nói những chuyện Lôi Vi chả thể nào hiểu được. Nàng khẽ thở dài ngán ngẩm. Ở thời đại này lâu, chắc có lẽ nàng sẽ bị tẩu hỏa nhập ma [3] mất thôi. Nàng không nói gì, chỉ biết cười trừ mà thôi. Dõi theo ánh mắt của Hàn Phong, nàng nhìn về phía đường chân trời. Nơi đó mặt trời đang dần lên cao. Một ngày mới lại bắt đầu.

*

Thả cánh chim bồ câu, lòng Phúc Tuần nhẹ nhõm đôi chút. Chàng nhìn theo cánh chim và gửi vào trong đó không biết bao nhiêu hy vọng.

_ Cuối cùng nàng cũng sắp tới Quang Dương rồi. Vi Nhi! Hãy bình an trở về!

_ Xem ra lòng đệ đang có không ít điều phiền muộn.

Sau câu nói ấy, Phúc Vân chậm rãi tiến về phía Phúc Tuần.

_ Tham kiến Thái tử! Thái tử cát tường!

_ Miễn lễ!- Phúc Vân chậm rãi nâng tay Phúc Tuần lên.- Đệ vẫn ổn cả chứ?

_ Đa tạ Thái tử hỏi thăm. Đệ vẫn ổn cả.

_ Thật không? Sao ta thấy đệ nặng trĩu tâm tư, lo âu vậy?

Vừa nói, Phúc Vân vừa nhìn theo cánh chim đang chao nghiêng trên bầu trời trong vắt. Chàng nhận ra rằng, trong cánh chim ấy, Phúc Tuần đã gửi rất nhiều tâm tư của mình. Khẽ mỉm cười, chàng chậm rãi quay về Phúc Tuần.

_ Ngủ đệ! Có muốn ra ngự hoa viên cùng ta không?

_ Xin theo ý Hoàng huynh!

...Chậm rãi men theo bờ hồ, cả hai vừa nói chuyện vừa nhìn ngắm quan cảnh xung quanh. Tuy rằng, hoàng cung là nơi họ sống ngay từ khi sinh ra, là bức tường khóa đi đôi cánh tự do nhưng đối với họ, nó vẫn còn chứa rất nhiều kỷ niệm.

_ Ra là vậy! Có thật đệ đã nặng lòng với nữ tử đó?- Phúc Vân chậm rãi hỏi.

Trầm ngâm một lúc, Phúc Tuần mới trả lời:

_ Vâng!

_ Chuyện này...thật rắc rối. Đệ đã định liệu gì chưa?

_ Thừa Thái tử! Đệ đã định liệu cả rồi. Giờ chỉ không biết thái độ của nàng ấy sẽ như thế nào khi biết đệ là ai.

_ Với tính cách ấy nếu biết bản thân mình bị lừa, nàng ta chắc chắn sẽ nổi giận.- Vừa nói Phúc Vân vừa bật cười.- Đệ nên cẩn thận!

_ Đa tạ Thái tử căn dặn!

_ Đừng nói thế! Chúng ta là huynh đệ mà.

Không nói gì, Phúc Tuần nhìn về một nơi nào đó thật xa xăm. Giả như không có thánh chỉ chỉ hôn thì tốt biết bao. Giờ cũng có thể xem như ván đã đóng thuyền. Một lời vua ban ra nào đâu dễ dàng thu lại. Xem ra chàng sẽ phải lo nghĩ nhiều đây. Còn cả Lôi Vi nữa, vài hôm trước, Tiểu An Tử báo về họ bị truy sát tại nhà của một kẻ rất đáng nghi. Chàng lo đến mức không thể nào ăn ngủ được, chỉ muốn chạy ngay đến chỗ nàng. Đến hôm nay hay tin nàng vẫn bình an vô sự, chàng mới tạm yên tâm.

.....

_ Sao rồi?- Một chất giọng nữ đầy trịch thượng vang lên.

_ Thừa họ sắp đến Quang Dương thành rồi ạ.

_ Được! Hãy theo sát họ. Đến lúc sẽ ra tay.

_ Vâng! Nô tỳ sẽ làm theo lời Người căn dặn.

_ Thả con chim đó ra đi!

_ Vâng ạ!

[1] Sinh khương: củ gừng.

[2] Giờ mao: từ 5 giờ đến 7 giờ.

[3] Tẩu hỏa nhập ma: là một dạng tai biến khi luyện tập một phương pháp nào đó không theo đúng khoa học. Ngày nay nó được dùng với nghĩa là bị tâm thần.

Hết chương 12

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Bắt cóc

Chiều dần buông xuống. Màu nắng như dát vàng lên chiếc thuyền buồm. Đứng tựa người vào thành tàu, Lôi Vi phóng tầm mắt ra xa. Núi sông như hòa vào làm một tạo nên một bức tranh thủy mặc đầy thơ mộng. Xa xa nàng nghe thấy tiếng nói cười. Có lẽ phía trước là một bến cảng. Vậy là thuyền lại sắp cập bến rồi. Hơn sáu ngày trôi theo dòng sông như một chiếc lá là hơn sáu ngày nàng trôi đi vô định. Ở thời đại này, số phận của nàng có lẽ sẽ giống như những chiếc lá kia, cứ trôi đi, trôi đi mà không thể nào đoán trước được điều gì đang chờ đợi mình ở phía trước. Bỗng chốc nàng cảm thấy lo sợ. Ở lứa tuổi của nàng trong thời đại của nàng, nàng chỉ có mỗi việc đi học mà thôi, nàng không phải lo nghĩ nhiều đến vậy. Còn ở thời đại này mới thật sự đúng là dòng đời trôi đi vô định. Chỉ còn vài năm nữa thôi, chiến tranh sẽ xảy ra. Đến khi ấy, nàng biết sẽ đi về đâu đây?

_ Cát tiêu thư!

Chất giọng Tiểu An Tử vang lên phía sau khiến Lôi Vi thoát khỏi dòng suy nghĩ của mình. Nàng hít một hơi đầy căng mang hương vị của gió rồi chậm rãi quay về phía sau.

_ Có chuyện gì vậy Tiểu An Tử?- Vừa mỉm cười, Lôi Vi vừa hỏi.

_ Chúng ta sắp tới Quang Dương thành rồi ạ.

_ Là bến phía trước?

_ Chính phải ạ!

_ Ta biết rồi! Vậy, người vào thu xếp đồ đạc đi.

_ Nô tài...nô tài đã thu xếp trước đó rồi ạ.

_ Vậy thì tốt!- Lôi Vi gật đầu.- Khi nào thuyền cập bến chúng ta sẽ xuống.

_ Vâng! Nếu tiểu thư không có gì căn dặn, nô tài xin phép đi trước.

Không nói gì, Lôi Vi chậm rãi gật đầu.

Gió mạnh lên đôi chút, đôi vai của Lôi Vi cũng theo đó mà khẽ run lên. Từ nhỏ, khả năng chịu lạnh của nàng không được tốt lắm. Chỉ cần gió hơi mạnh thôi, toàn thân nàng sẽ nhanh chóng lạnh toát. Đến mùa đông cả cơ thể nàng chẳng khác nào tảng băng cả. Trời vốn sinh cơ thể nàng lạnh lẽo nhưng bù lại nàng có một trái tim ấm áp, tràn đầy lạc quan. Có lẽ vì lý do này nên nàng luôn vững vàng dù ở trong môi trường, hoàn cảnh sống nào.

Bỗng nhiên một chiếc áo choàng phủ lên bờ vai khiến Lôi Vi không khỏi giật mình. Vội quay lại, nàng nhìn thấy Hàn Phong đang chậm rãi tiến về bên cạnh nàng.

_ Mấy ngày nay ta thấy mỗi khi trời xuống, muội lại co người lại. Người đã không khỏe, sao muội lại còn đi xa thế?

_ Không phải đâu!- Lôi Vi mỉm cười.- Là do từ nhỏ muối rất dễ bị lạnh chứ sức khỏe của muối vẫn bình thường.

Khẽ mỉm cười, một nụ cười buồn, Hàn Phong đưa mắt nhìn Lôi Vi. Ánh mắt phức tạp vô cùng khiến nàng không khỏi bối rối mà vội vàng quay mặt đi.

Thấy vậy, Hàn Phong cũng thu ánh nhìn lại.

_ Vừa nãy ta có gặp Tiểu An Từ. Hắn nói, muối sẽ xuống bến phía trước.

_ Uhm!- Lôi Vi chậm rãi gật đầu.- Muối có hẹn với hữu bằng ở đó. Không biết họ đã đến chưa.

...Con thuyền chậm rãi trôi rồi dừng hẳn. Mọi người trên thuyền hết bàn tán rồi lại kéo nhau xuống thuyền. Xem chừng số người dừng chân lại Quang Dương thành này khá đông. Trong cái nắng của buổi chiều tàn, những bóng người đồ dài xuống lòng sông rộng tựa hồ như có một thế giới khác bên trong lòng nước khiến ta cảm thấy lòng sông sâu hun hút.

_ Thôi! Muối phải đi rồi!- Vừa nói, Lôi Vi vừa cởi áo choàng ra.- Chiếc áo này trả lại cho huynh.

Khẽ mỉm cười, một nụ cười buồn, Hàn Phong nhận lại áo nhưng rồi rất nhanh sau đó chàng lại choàng nó vào người Lôi Vi khiến nàng không khỏi ngạc nhiên.

_ Muối dễ bị lạnh đi đường lại không mang áo khoác. Muối cứ choàng vào đi cho ấm.

_ Vậy...còn huynh?

_ Ta thân nam nhi! Ta không sao!

_ Huynh làm thế này muối ngại lắm.

Vừa nói, Lôi Vi toan rút dây áo ra nhưng Hàn Phong đã kịp giữ tay nàng lại.

_ Đừng ngại! Cứ xem như là ta cho muối mượn. Khi nào gặp lại ta sẽ lấy.

_ Vậy được!- Lôi Vi mỉm cười.- Khi nào gặp lại, muối sẽ trả huynh. Hàn Phong huynh! Hẹn ngày tái ngộ.

_ Được! Hẹn ngày tái ngộ!

Nói đoạn Lôi Vi rời khỏi thuyền để lại một đôi mắt xa vời vợi đang dõi theo bóng hình của nàng. Cuộc đời tuy nói là ngắn nhưng cũng không phải là không dài. Trong suốt cuộc đời dài đằng đẵng của mình, ta sẽ gặp không biết bao nhiêu người dừng chân trong cuộc đời mình. Có những người chỉ dừng chân trong chốc lát. Có những người lại dừng chân rất lâu. Lôi Vi! Trong cuộc đời của Hàn Phong, nàng sẽ dừng chân bao lâu? Tự bản thân chàng cũng không thể nào biết được. Chàng chỉ biết rằng nàng đã vô tình để lại một dấu ấn khó phai trong tim chàng.

Có tiếng bước chân đều đều vang lên phía sau rồi sau đó dừng hẳn.

_ Ta biết người định nói gì!- Vừa nói, Hàn Phong vừa ngẩng đầu lên cao nhìn màn đêm đang dần buông xuống.- Cũng đã đến lúc phải trở về.

Dứt câu Hàn Phong nhìn về phía bến tàu. Giờ, Lôi Vi chỉ còn là một cái chấm nhỏ xíu trong mắt của chàng.

_ Vi Vi! Hy vọng sớm gặp lại nàng!- Vừa nói, Hàn Phong vừa mỉm cười.

*

Con đường dài mỗi lúc một tối. Ngoại thành, đêm xuống không có lấy một bóng người khiến bầu không khí xung quanh vừa có cảm giác u tịch lại vừa lạnh lẽo. Đi men theo lối nhỏ, Lôi Vi cố nhìn mọi vật xung quanh thật tỏ tường.

_ Tiểu An Từ!- Vừa đi, Lôi Vi vừa gọi.- Người nói gần đây có khách điểm, sao đi mãi chẳng tới thế?

_ Nô tài cũng không rõ nữa!- Vừa nhìn quanh, Tiểu An Từ vừa lo lắng nói.- Trời tối quá nên nô tài...nô tài nhìn không rõ.

_ Há?- Lôi Vi hoảng hốt quay lại nhìn Tiểu An Từ.- Người...người nói thật hay đùa đấy?

_ Tiểu thư tha mạng!- Vừa nói, Tiểu An Từ vừa quỳ sụp xuống.

_ Người đừng hờ ra một cái là xin ta tha mạng nữa được không?- Lôi Vi thờ dãi ngao ngán.- Trời tối thế này nhìn cái gì cũng không rõ cả. Có lẽ tối nay chúng ta không tìm được khách điểm nào đâu.

_ Vậy phải làm sao ạ?

_ Thì đành nghỉ ở đây chứ sao. Người đi tìm một ít cây khô lại đây đốt lửa lên. Ta qua bên hồ kia tìm vài con cá.

_ Nô tài tuân lệnh!

Dứt câu, Tiểu An Tử vội quay đi nhưng đi được vài bước hần lại vội vàng quay lại.

_ Tay nải của tiểu thư...

Lôi Vi khẽ chau mày nghĩ ngợi dù Tiểu An Tử là thân tín của Phúc Khải nhưng đồ của nàng đối với họ là những thứ đồ lạ lẫm nên nàng không thể tin tưởng tuyệt đối được.

_ Ngươi cứ để trên phiến đá kia cho ta!- Vừa nói, Lôi Vi vừa chỉ tay về phía đá gần đó.

Đặt xong tay nải xuống phiến đá, Tiểu An Tử quay lại nói với Lôi Vi:

_ Trời tối xin tiểu thư cẩn thận.

Không nói gì, Lôi Vi chỉ gật đầu. Lúc này Tiểu An Tử mới yên tâm đi hần. Dõi theo hần một hồi, nàng chậm rãi mở chiếc áo khoác ra đặt lên phiến đá vừa nãy rồi vội tìm cho mình một cành cây dài và chắc sau đó lấy đoản đao ra rồi vót phần đầu cho thật nhọn.

_ Trời tối thế này hy vọng đừng đâm trúng chân.- Vừa vót, Lôi Vi vừa thầm ai oán.- Sao nhìn mình giống như người thời nguyên thủy thế nhỉ? O! Mình phải hơn chứ! Haizzz!!! Thiệt tình! Sao lại cập bến vào buổi tối cơ chứ?

Đang mãi miết vót chọt Lôi Vi thấy lạnh cả sống lưng. Tay cầm chắc đoản đao, nàng bắt đầu vót chậm lại. Nhưng khi nàng kịp quay lại để hiểu chuyện gì, một mùi hương đã bay xộc vào mũi nàng khiến nàng lịm đi. Còn sót lại chút mẩu lý trí cuối cùng, nàng biết được mình vừa bị trúng thuốc mê.

.....

Tiếng cười nói văng vẳng xa gần khiến Lôi Vi dần lấy lại được từng chút ý thức. Nàng cố gắng mở mắt nhưng không tài nào mở ra được. Không rõ mình đang ở đâu nhưng nàng biết chắc mình đang ở trên một con thuyền. Bởi cái cảm giác tròn trĩnh của sóng nước lại quay về.

_ Thế nào rồi?

Một giọng nữ cao chậm rãi cất lên. Nghe ngữ khí có vẻ như người này đã đứng tuổi. Nàng cố mở mắt ra để nhìn cho rõ nhưng vì tác dụng của thuốc mê vẫn còn nên mọi hình ảnh trong mắt nàng hazy còn mờ.

_ Hội trưởng! Đã chuẩn bị xong cả rồi.

_ Tốt! Hãy thông báo cho bên đó biết để chuẩn bị hành động.

_ Rõ!

_ Nhớ phải mềm mỏng với chúng. Về lâu dài, chúng ta vẫn cần đến bọn thương buôn bên đó.

Qua những gì bọn chúng nói với nhau, Lôi Vi biết được rằng nàng đang ở trên một chiếc thuyền buôn của một thương hội. Bọn thương hội này bắt cóc nàng nhằm mục đích gì? Tự đặt cho mình câu hỏi để rồi tự giật mình trả lời. Quang Dương thương hội! Cái tên ấy lập tức hiện rõ trong đầu nàng. Vậy là nàng vẫn đang ở thành Quang Dương. Làm thế nào để thoát thân được đây.

Có tiếng bước chân qua lại khiến Lôi Vi không khỏi giật mình hoảng sợ. Kế tiếp, nàng nghe thấy tiếng kim loại va vào nhau, tiếng cười nói...tất cả mọi thứ tạp âm lọt vào tai nàng khiến nàng thất kinh hoảng sợ mà liên tưởng tới những tay cướp biển trong bộ phim Cướp biển vùng Caribe. Trong phút chốc tim nàng tăng nhịp rồi ngất đi lúc nào chẳng hay.

*

"_ Vương gia! Vương gia!

Lôi Vi chậm rãi tiến bước về phía Phúc Tuần khiến chàng không khỏi ngạc nhiên. Ngạc nhiên bởi bộ dạng lúc này của nàng. Nàng khoác trên mình bộ Nguyệt y chàng tặng hôm nào nhưng bộ đồ ấy đã rách rưới từ khi nào, tóc tai nàng rối bù và toàn thân nàng hằn đầy những vết thương.

_ Vi Nhi! Vi Nhi! Nàng gặp phải chuyện gì?

_ Vương gia! Hãy cứu tiểu nữ!

_ Vi Nhi! Kê nào...kê nào đã khiến nàng bị như thế này?

_ Hãy cứu tiểu nữ! Hãy cứu tiểu nữ!

Cứ thế hình ảnh của Lôi Vi mờ dần, mờ dần trong mắt của Phúc Tuần. Rồi chẳng mấy chốc nàng biến mất và để lại cho chàng một nỗi sợ đang mỗi lúc một tăng lên. Sương dâng dày dần khiến chàng không thể nhìn rõ mọi vật xung quanh.

_ Vi Nhi! Vi Nhi! Nàng ở đâu? Nói cho ta biết đi! Vi Nhi! Vi Nhi!"

Choàng tỉnh giấc, Phúc Tuần vội ngồi dậy. Cả tấm lưng của chàng đã ướt đầm mồ hôi từ khi nào. Thở ra những hơi thở có phần khó khăn, chàng đưa tay lên lau mồ hôi trên trán.

_ Vương gia!- Vừa chạy vào, Tiểu Đậu Tử vừa thở hổn hển.- Vương gia! Ngài không sao chứ ạ?

_ Ta không sao!- Cố lấy lại bình tĩnh, Phúc Tuần chậm rãi nói.- Chỉ là ta nằm mơ nên nhất thời kêu lên thôi. Ngươi lui ra đi!

_ Dạ!

Đội tiếng bước chân của Tiểu Đậu Tử xa dần, Phúc Tuần mới rời khỏi giường tiến về phía cửa sổ. Trăng hôm nay sáng đẹp nhưng lại bị bao phủ bởi một áng mây đen. Nó dường như báo hiệu cho chàng biết rằng, chờ đợi chàng phía trước là một con giống tố. Chợt nhớ đến những gì vừa nhìn thấy trong giấc mơ, lòng chàng nhanh chóng ngập trong nỗi lo lắng.

_ Vi Nhi! Xin nàng hãy cho ta biết rằng nàng vẫn bình an. Rằng những gì ta vừa nhìn thấy không phải là chân thật.

*

Ba ngày! Kể từ khi tỉnh lại sau cơn ngất vì sợ, đây là ngày thứ ba Lôi Vi bị nhốt trên thuyền. Ban đầu nàng nghĩ rằng đây thuyền của thương hội Quang Dương. Nhưng không! Đây là thuyền của một thương hội khác, một thương hội của vùng biên giới phía Nam, thương hội Khải Phát. Tại sao bọn chúng lại bắt cóc nàng quả là một điều khó hiểu.

Ba ngày trôi qua, Lôi Vi bị nhốt trong một căn phòng tối. Ngoài trừ việc đem nước đến cho nàng uống để duy trì sự sống ra, còn bọn chúng không cho nàng ăn bất kỳ thứ gì. Ba ngày trôi qua sợi dây trói mỗi lúc một quấn chặt lấy thân hình nàng khiến nàng đau ê ẩm khắp mình mẩy. Ba ngày trôi qua cũng là khoảng thời gian nàng cố gắng để tinh thần của mình không bị khủng hoảng. Bởi có nằm mơ nàng cũng không ngờ được rằng có ngày nàng lại bị bắt cóc. Và ba ngày bị nhốt là ba ngày nàng kiên nhẫn chờ thời cơ để thoát thân.

Chăm chú nhìn vào khe cửa hẹp, một ít ánh sáng phát ra từ ngọn đèn bên ngoài giúp Lôi Vi biết được rằng đám người làm đã đi ăn cả rồi. Trong cái im ắng nàng nghe thấy tiếng hò reo rất nhỏ từ xa vọng tới chứng tỏ bọn chúng vẫn còn đang say sưa với bữa ăn của mình. Nhân cơ hội, nàng cạ hai tay mình nhanh hơn vào cạnh của một tấm ván gỗ dựng đứng.

"Bứt", trong bóng tối tiếng dây thừng bị đứt khẽ kêu lên một âm thanh rất nhỏ. Lôi Vi khẽ thở phào. Nàng cố lê cả thân người đang sắp kiệt sức của mình đến bên cánh cửa. Không thể đi được thì lết. Không thể lết được thì bò. Bằng mọi giá nàng phải thoát khỏi nơi quỷ quái này. Nghĩ vậy, nàng cố gắng dùng lý trí của mình để chống chọi, để phản kháng lại hoàn cảnh hiện tại. Cố hết sức, cuối cùng nàng cũng tới nơi và đẩy cánh cửa ra.

Bám vào thành cửa, Lôi Vi cố đứng lên để hoạt động gân cốt. Nhưng vì sức chẳng còn bao nhiêu nên nàng không thể để phí nó được. Vì vậy nàng vội men theo lối nhỏ để tìm nơi xuống thuyền. Nhưng ngay đầu tàu, bọn người làm vẫn đang tụ tập chèn cùn còn chưa kể các khoang của tàu đều sáng đèn. Ấy là còn chưa nói đến giờ nàng chả còn sức đâu để mà chạy thoát nữa.

Thoáng thấy một thiếu nữ trong bộ trang phục của một bộ tộc phía Nam, tay bưng một khay đồ đang tiến về phía mình. Lôi Vi vội vàng tìm chỗ nấp. Chờ nàng ta đến gần nàng vội dùng cây gỗ đánh vào gáy nàng ta rồi kéo nàng ta vào nhà kho.

_ Thật xin lỗi! Tôi làm thế này cũng là vì bất đắc dĩ.- Vừa nói, Lôi Vi vừa thay đồ.- Tôi không muốn chưa về đến nhà đã phải bỏ mạng nơi đất khách.

Hít một hơi đầy căng để lấy lại khí lực, Lôi Vi chậm rãi ngồi xuống nặc bộ đồ của mình cho nữ tử kia sau đó nàng trói nàng ta lại.

_ Thành thật xin lỗi! Nhưng tôi không còn cách nào khác.

Đứt câu, Lôi Vi nhét nùi giẻ vào miệng nàng ta rồi bưng khay đồ lên, sau đó vội vàng rời đi. Nhưng vừa mới bước ra khỏi cửa nàng đã nhìn thấy một người đàn ông to béo đang tiến về phía nàng khiến nàng không khỏi giật mình. Vội đeo mặt nạ lên, nàng nhanh chóng rời đi.

_ A Sa!- Người đàn ông to béo cất tiếng gọi.

Lôi Vi đứng sững người nhưng rồi nàng cũng phải quay lại. Cố hít một hơi thật lâu, nàng lấy lại bình tĩnh.

_ Có tiểu nữ!- Lôi Vi cố tình làm cho chất giọng của mình khàn đi.

_ Tiếng của ngươi bị sao thế?- Người đàn ông to béo nhăn trán nghi ngờ.

_ Dạ! Tiếng của tiểu nữ bị khàn ạ.- Vừa nói, Lôi Vi vừa giả vờ ho.- Chắc có lẽ thời tiết ở đây không thích hợp với tiểu nữ.

_ Thôi không lãng nhăng nữa! Hội trưởng chờ ngươi đem thức ăn từ nãy giờ đấy. Nhanh lên thôi!

_ Vâng! Tiểu nữ đi ngay!

Đứt câu Lôi Vi vội bước theo người đàn ông to béo đó mà trong lòng không khỏi lo lắng. Vốn nàng muốn tìm đường trốn thoát khỏi nơi đây nhưng không ngờ lại bị gã ta bắt gặp. Đúng là xúi quẩy! Giờ có muốn trốn cũng không trốn được nữa. Nếu lỡ bị lộ ra nàng sẽ chết chắc. Quả đúng là ngàn cân

treo sợi tóc. Giờ chỉ còn cách uy hiếp hần mới mong thoát thân. Vừa đi, nàng vừa liếc nhìn xung quanh rồi chăm chăm đưa một tay lên để rút cây trâm ra. Nhưng người đàn ông đó bất ngờ dừng lại.

_ Tới rồi! Ngươi vào đi!- Vừa quay lại, người đàn ông đó chậm rãi nói.

_ Dạ vâng!

_ A Sa! Hãy nhớ cho rõ, tính mạng của gia đình ngươi đang nằm trong tay bọn ta. Nếu ngươi dám tìm cách bỏ trốn thì đừng có trách bọn ta độc ác. Vào đi!

Nghe thấy người đàn ông đó nói vậy Lôi Vi không khỏi thất kinh khi nghĩ đến việc cả nhà nữ tử ấy sẽ không được yên thân. Nếu lỡ vì nàng bỏ trốn mà gia đình nàng ta bị liên lụy, chẳng phải nàng đã gây tội lỗi rồi hay sao?

_ Ngươi mau vào đi!

Bị người đàn ông khi giục, Lôi Vi vội vàng gật đầu và tiến vào bên trong với sự lo lắng và sợ hãi. Nhưng...biết đâu đây là cơ hội duy nhất để nàng tìm ra được manh mối gì đó. Về lý do tại sao nàng bị bắt.

Hết chương 13

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Trà trộm

Hít một hơi đầy căng, Lôi Vi đẩy cửa rồi cung kính bước vào trong. Bên trong gian phòng nhỏ không có gì đặc biệt ngoại trừ một bức họa Không Tước [1] vũ. Bức tranh tinh xảo và đối với mọi người nó không có gì đặc biệt bởi với chỉ vài trăm lượng bạc, một thương nhân bậc trung cũng đã có thể mua được nó huống hồ người này lại là chủ của một thương hội.

Sau khi ngắm bức tranh đến độ chán chê, Lôi Vi mới để ý đến trong phòng này có vài ba nữ tì. Tuy nhiên, bộ đồ họ mặc lại khác so với bộ đồ nàng đang mặc. Vậy là đã rõ! Đoàn thương nhân này buôn bán dọc vùng phía Nam, trong đó có cả vùng của các bộ lạc gần biên giới. Gia đình A Sa ắt hẳn là một gia đình thuộc một bộ lạc vùng biên giới và đã bị bọn thương nhân này cưỡng ép khiến họ buộc phải gán A Sa để trừ nợ rồi sau đó bao nhiêu nợ nần của gia đình sẽ đè cả lên vai, lên đầu thiếu nữ trẻ tuổi này. Thật đáng sợ! Nàng muốn nhìn bằng được gương mặt của người chủ thương hội này. Nàng muốn biết người đó là ai, sao lại có thể độc ác đến vậy? Triệt đường sống của một thiếu nữ trẻ và cả gia đình người ta!

_ Chủ nhân!- Vừa lên tiếng, Lôi Vi vừa cúi đầu xuống.- Đồ ăn đã tới.

_ Đẻ lên bàn đó!

Chất giọng sắt lạnh của người đứng quay người sau chiếc bàn gỗ kia khiến Lôi Vi không rét mà run. Và trong mơ hồ, nàng dường như nhận ra chất giọng nữ này. Hít một hơi đầy căng, nàng vừa tiến bước về phía chiếc bàn vừa hơi liếc mắt lên nhìn về phía người phụ nữ kia. Dáng người mảnh mai nhỏ nhắn. Tuy không quay mặt lại song nàng đoán gương mặt kia toát lên vẻ cao ngạo nhưng cũng không kém phẩm dịu dàng. Một gương mặt đẹp như vậy nhưng trái tim thì...

Vội lui xuống, Lôi Vi khoanh tay lại.

_ Chủ nhân có còn cần dặn gì nữa không ạ?

_ Không! Ngươi lui ra đi!

Lần này, Lôi Vi nhận ra chất giọng này. Chất giọng này chính là giọng nữ nàng tình cờ nghe được trong lần tình lại đầu tiên. Đúng là chất giọng này! Vậy là thương hội này có một kế hoạch liên quan đến thương hội khác. Nàng chỉ không biết nó đã được thực hiện hay chưa.

Khẽ liếc mắt lên nhìn lần nữa, Lôi Vi vội quay đi. Muốn biết chuyện này, nàng chỉ có thể hỏi A Sa mà thôi. Qua những gì tên to béo kia nói, nàng biết rằng, A Sa không phải là người dễ dàng cam chịu vậy nên khả năng nàng ấy giúp nàng không phải là không có. Chỉ cần giải thích cho nàng ấy hiểu ra là mọi việc sẽ thuận lợi hơn rất nhiều. Tuy nhiên nàng cần phải cân nhắc kỹ, bởi việc này có liên quan đến mạng người.

_ Đứng lại!

Đang mãi suy nghĩ nghe thấy có tiếng gọi từ phía sau, Lôi Vi giật thót cả tim. Không lý nào nàng đã bị phát hiện rồi? Không nhanh đến thế chứ? Tim của nàng bắt đầu đập như trống trận. Hít một hơi thật sâu, nàng vội quay lại.

_ Chủ nhân có gì cần dặn ạ?

_ Ngươi hôm nay có vẻ biết điều hơn hôm qua đấy.- Hội trưởng chậm rãi nói.

_ Chủ nhân quá lời!

_ Giọng của ngươi bị sao thế?- Nhận ra sự khác lạ, Hội trưởng khẽ nhăn trán hỏi.

Trong phút chốc, Lôi Vi cảm thấy như tim mình văng ra khỏi lồng ngực. Thoáng hốt hoảng xuất hiện trên gương mặt nàng. Nhưng rất nhanh sau đó nàng lấy lại bình tĩnh.

_ Thưa chủ nhân! Có lẽ khí hậu vùng này không hợp với nô tỳ nên giọng của nô tỳ bị khàn ạ.

_ Ra là thế!- Hội trưởng chậm rãi gật đầu nhưng trong chất giọng vẫn còn có sự hoài nghi.- A Sa! Những gì ta nói ngươi phải nhớ cho kỹ. Nếu chăm chỉ may ra ta thương tình trừ nợ cho cha ngươi. Còn lười biếng hay tìm cách bỏ trốn, tiền nợ sẽ tăng lên gấp đôi. Đến khi ngươi không trả được, ta sẽ bán ngươi cho kỹ viện sau đó tiếp tục tính nợ gia đình ngươi. Như vậy, có mười kiếp nhà của ngươi cũng không trả được nợ đâu. Nghe chưa?

_ Nô tỳ rõ rồi ạ!

Từng câu, từng chữ của con người ấy nhả ra khiến Lôi Vi lạnh toát cả xương sống.

_ Lui ra đi!

Vừa nghe thấy câu đó, Lôi Vi đã vội quay đi và không dám ngoáy đầu lại nhìn. Cánh cửa vừa khép lại nàng hết ngó đông rồi ngó tây sau đó men theo lối cũ về phía nơi nàng từng bị nhốt.

Bước từng bước thận trọng vào bên trong, Lôi Vi đến ngay bên cạnh A Sa đánh thức nàng ta dậy. Vì khi này sức của nàng khá yếu nên dù A Sa có bị bất tỉnh cũng sẽ nhanh tỉnh lại. Nhưng điều đó cũng chứng tỏ rằng A Sa không hề biết võ công.

_ Cô nương!- Vừa lay A Sa, Lôi Vi vừa gọi.- Cô nương mau dậy đi! Cô nương!

Nhìn thấy mắt A Sa khẽ động đậy, Lôi Vi mới khẽ thở phào nhẹ nhõm đôi chút. Và chỉ một lúc sau đó nàng ta đã tỉnh dậy, vừa nhìn thấy nàng, A Sa mở to đôi mắt của mình và toan kêu lên nhưng nàng đã kịp ngăn lại.

_ Cô nương nghe ta giải thích đã! Ta là người đã bị bắt cóc lên chiếc thuyền này khoảng ba ngày trước. Vì muốn tìm đường thoát thân nên ta đã cửa đứt dây trời ra và bỏ chạy không ngờ lại gặp cô nương. Khi ấy vì lo sợ bị bắt hơn nữa ta nghĩ cô nương là người của bọn chúng nên ta đã đánh ngất cô nương. Ta cam đoan với cô nương, ta không hề có ý muốn hại cô nương. Vậy nên xin cô nương đừng la lên.

A Sa bán tín bán nghi [2] nhìn Lôi Vi. Nàng đáp lại A Sa bằng đôi mắt chân thành nhất nên chẳng mấy chốc nàng ta gật đầu. Lúc ấy nàng mới lấy nui giẻ trong miệng của nàng ta ra.

_ Thực ra ta không hề trói cô nương.- Vừa mở dây, Lôi Vi vừa giải thích.- Ta buộc dây rất lỏng! Chỉ cần một chút công sức là cô nương có thể mở ra ngay.

_ Nếu đã có cơ hội để trốn, tại sao cô nương lại không trốn đi?

A Sa cất tiếng hỏi. Lúc này Lôi Vi mới thấy giọng của A Sa hay đến vậy. Chả trách vừa rồi khi nàng giả giọng lại dễ bị nghi ngờ đến thế.

_ Thực ra ta vốn định trốn rồi nhưng ta...ta nghĩ bọn thương buôn này bắt cóc ta ắt hẳn có lý do. Nên ta muốn tìm ra lý do đó.

_ Nhưng ở nơi này rất nguy hiểm! Nếu nàng không cẩn thận có thể bị giết chết.

_ Ta không sợ!- Lôi Vi mỉm cười.- Lúc này ta có tình cớ biết được chuyện của nàng. Ta xin lỗi vì đã vô tình làm liên lụy đến nàng.

_ Không sao đâu!- A Sa lắc đầu.

Quan sát A Sa từ này giờ thêm với việc những gì vừa được nghe nói về nàng ấy, Lôi Vi ngầm đánh giá nàng là một tiểu cô nương có tinh thần phản kháng rất cao nhưng lại không có khả năng tự vệ, bên cạnh đó, chỉ cần đối đãi chân thành với nàng, nàng nhất định sẽ đối đãi chân thành lại.

_ A Sa! Chỉ cần tìm ra chứng cứ bọn thương buôn này làm ăn bất chính, ta tin nàng sẽ được tự do, gia đình nàng sẽ thoát nạn.

_ Thật không?- Đôi mắt của A Sa sáng rỡ.

_ Thật!- Lôi Vi gật đầu.- Nhưng chỉ tiếc ta thân con gái không thể làm được gì cả.- Chất giọng của nàng có chút buồn rầu.

_ Ta sẽ giúp nàng!

_ Chuyện này nguy hiểm lắm!- Lôi Vi lo lắng.- Lỡ có chuyện gì...

_ Không sao đâu!- A Sa cắt ngang lời Lôi Vi.- Khi này giữa một bên là cơ hội chạy trốn một bên là việc điều tra nguy hiểm, nàng đã chọn nguy hiểm là gì. Vậy nên ta sẽ giúp nàng. Biết đâu việc nguy hiểm này lại có thể giúp ta thoát thân.

_ A Sa!- Lôi Vi ghen ngào.- Nàng thật tốt!

A Sa không nói gì, nàng chỉ mỉm cười, một nụ cười tươi nguyên thật đẹp.

*

Buổi sáng, bầu trời trong xanh báo hiệu một ngày nắng đẹp. Vẫn ngồi ở trong nơi mình bị giữ, Lôi Vi ghé mắt nhìn vào khe cửa hẹp. Thuyền đã rời bến. Theo những gì A Sa nói, hôm nay đoàn thương buôn này có một cuộc giao dịch với một nhóm người của đoàn thương buôn khác. Địa điểm là tại Viên hồ, một vùng hồ nhỏ hẹp lại cách xa nơi này, thuyền bè qua lại cũng ít, thật thích hợp cho những cuộc trao đổi. Ngồi lặng im, nàng lắng nghe tiếng cười nói bên ngoài, lắng nghe tiếng sóng nước để chờ đợi thời cơ.

_ Lôi Vi!

Có tiếng kêu rất khẽ khiến Lôi Vi chú ý. Nàng thận trọng mở cánh cửa ra và nhìn thấy A Sa đang ngồi ngay bên ngoài, trên tay nàng ấy là một tay nải.

_ Sắp đến nơi rồi! Đây là đồ của ta, nàng mặc vào rồi chờ thời cơ nhé.

_ Được!- Vừa gật đầu, Lôi Vi vừa nhận tay nải từ tay A Sa.- Cảm ơn nàng!

_ Đừng khách sáo!- Vừa cười, A Sa vừa lắc nhẹ cái đầu.

_ Nàng mau đi đi nếu không hai chúng ta sẽ bị lộ.

_ Uhm!- A Sa vội gật đầu.- Nàng hãy cẩn thận!

Không nói gì, Lôi Vi gật đầu chắc chắn. Mỉm cười tươi A Sa vội rời đi. Lôi Vi cứ nhìn theo dáng người mảnh mai nhỏ nhắn của nàng mà trong lòng dấy lên không biết bao nhiêu cảm xúc. Nàng nhớ rất rõ, đêm qua, dưới ánh trăng cả hai đã kết nghĩa chi lan [3] và thề rằng sẽ luôn chăm sóc, bảo vệ nhau. Ánh trăng ấy là chứng nhân cho tình bạn đầu tiên ở nơi đất khách này, nàng nguyện khắc cốt ghi tâm. Nghĩ đến đó, nàng càng hạ quyết tâm phải tìm ra lí do để biết được nguyên nhân tại sao Khải Phát thương hội lại bắt cóc nàng và tìm cách giải cứu A Sa.

Thuyền chạy mỗi lúc một chậm, Lôi Vi lại đưa mắt nhìn ra bên ngoài và nhận ra rằng thuyền đang dần tiến vào vùng hồ.

.....

Đeo mạn che vào, Lôi Vi thận trọng bước từng bước về phía cuối thuyền. Hiện, mọi người đều tập trung nơi đầu thuyền để đón khách. Theo như A Sa nói, đây là một nhóm người của một thương hội của Tân Thực. Nàng đoán đó là Quang Dương thương hội nhưng chưa có chứng cứ cụ thể trong tay nên nàng chưa chắc chắn được điều gì.

Đẩy nhẹ cửa vào căn phòng của Nga Anh, Hội trưởng thương hội Khải Phát, Lôi Vi nhanh chóng tiến đến bàn làm việc. Nhờ có A Sa nên nàng cũng biết không ít việc, từ tên họ của chủ thương hội đến nơi nào khả nghi nhất trong phòng nàng đều biết được một cách nhanh chóng.

"_ Nga Anh rất kín kẽ, làm gì cũng thấu đáo cả nên chưa bao giờ để lộ sơ hở. Ta mới bị bắt tới đây khoảng một tháng nên cũng không biết trên thuyền này có các cơ quan mật nào. Nhưng có một hôm, tình cờ ta đi ngang qua phòng bà ta và nghe thấy có tiếng động, ta nhìn qua khe cửa hẹp thì thấy giá sách gần bàn làm việc của bà ta mở ra. Ta nghĩ đó là nơi cất giấu những gì quan trọng của bà ta."

Đó là tất cả những gì A Sa đã nói với Lôi Vi trong đêm qua. Và theo những gì nàng ấy nói giá sách ở ngay bên trái bàn làm việc. Nàng nhanh chóng tiến về bàn làm việc và kiểm tra kỹ lưỡng nhưng kỳ thực nàng không tìm thấy bất kỳ thiết bị nào để có thể mở ra mật đạo cả. Thời gian mỗi lúc một gấp rút hơn vì sau khi đón khách, chắc chắn Nga Anh sẽ đưa khách vào đây để thực hiện cuộc giao dịch. Nàng bắt đầu cuống lên. Nhưng ngay lúc này, một thước phim cũ chợt hiện về trong tâm trí nàng khiến đầu nàng chợt lóe lên.

_ Không Tước vũ!

Dứt câu Lôi Vi nhanh chóng tiến về phía bức họa Không Tước vũ treo gần đó. Dáng hình uốn lượn thật mềm mại và uyển chuyển. Bức họa ấy tưởng chừng như không có gì đặc biệt nhưng nếu quan sát kỹ, sẽ phát hiện ra các con mắt của Không Tước, nơi đuôi mắt được vẽ đậm lên một cách bất thường. Từng cảm bút vẽ nhiều bức tranh nên nàng nhanh chóng nhận ra điều này. Và nàng cũng nhanh chóng nhìn thấy một mũi tên ẩn dấu trong bức tranh. Vội tiến về phía mũi tên chỉ, nàng nhìn thấy một bức tượng kỳ lân bằng ngọc bích được đặt ngay ngắn trên giá sách. Lại một lần nữa nàng hết quan sát mũi tên rồi quay sang quan sát ngọc kỳ lân. Một cách thận trọng, nàng đưa tay lên ấn vào hai mắt của con kỳ lân. Ngay lập tức, một loạt âm thanh phát ra và chẳng mấy chốc kệ sách tách ra làm hai mở ra đường vào mật thất trước sự ngạc nhiên của Lôi Vi.

Tiếng cười nói vang lên, tiếng bước chân mỗi lúc một gần khiến Lôi Vi giật mình. Nàng nhanh chóng bước vào bên trong mật thất. Ngay lập tức, kệ sách vội khép lại. Mọi thứ âm thanh bên ngoài giảm hẳn. Nàng cố ghé sát tai vào bức tường gỗ để nghe được câu chuyện của họ nhưng không thể nào nghe cho rõ được. Bất lực quay đi, nàng phát hiện ra ngoài ngọn đèn nhỏ phía xa còn xung quanh nàng là một mảng tối om. Chỉ cần sơ sẩy một cái là tiếng động trong này sẽ vang ra bên ngoài đến khi đó, thần chết sẽ đứng chờ nàng ngay ngoài cửa. Song nàng tuyệt không tin số của mình lại xui xẻo đến vậy.

Ướm khoảng cách từ chỗ mình đang đứng đến chỗ cái đèn, Lôi Vi đo từng bước chân và thận trọng tiến vào. Mỗi bước nàng phải đo rất kỹ mới dám đặt chân xuống.

Bỗng nhiên "cách", một tiếng kêu rất khẽ vang lên khiến Lôi Vi giật mình. Nàng như đứng chôn chân tại chỗ. Hơi thở của nàng hốt nhiên bị phiêu tán. Nàng chăm chú lắng nghe thật kỹ từng âm thanh bên ngoài, dù là rất nhỏ. Đến khi nhận ra không có gì bất thường nàng mới ngồi xuống mò xem mình vừa làm rơi vật gì. Mò mãi nàng cũng cảm được một vật hình trụ, thon dài. Cảm lên để nhìn cho rõ, nàng nhận ra đó là một cây đèn nhỏ mà Phong Đạt cho nàng. Từ khi được tặng, nàng luôn mang nó bên người.

_ Chắc là vẫn còn pin?- Vừa tự hỏi, Lôi Vi vừa tìm công tắc mở đèn.

Trong chốc lát một chùm sáng phân kỳ chiếu ra giúp nàng nhìn rõ mọi vật. Giờ, nàng có thể thở phào nhẹ nhõm được rồi. Giảm cường độ ánh sáng nàng nhanh tiến về phía ánh đèn đánh nhảy múa. Vừa đi, nàng vừa đưa mắt quan sát. Hai bên toàn là những rương hòm, nơi cuối phòng là những kệ sách thấp. Ngồi xuống trước một rương đồ, nàng chậm rãi quan sát và nhận ra rương đã bị khóa. Nhưng trên nắp rương có dán một dải giấy ghi rất rõ bốn chữ "Quang Dương thương hội". Nhìn vào ổ khóa nàng không khỏi thở dài. Bằng chứng ở ngay trước mắt vậy mà chẳng thể nào lấy được. Quả đúng là bực mình! Lẽ nào nàng lại phải chịu thua? Không thể được! Nàng nhất quyết không chịu thua. Nàng cố gắng lục tìm xem trong các bộ phim cổ trang, thời đại này, người ta mở ổ khóa bằng cách nào khi không có chìa khóa. Nhưng... dường như không có bộ phim nào chi ti mỉ cả. Bỗng nhiên nàng nhớ đến một Anime Nhật, Pokemon. Trong đó có còn mèo của đội Rocket, Nyarthr đôi khi dùng móng vuốt để mở ổ khóa.

_ Không có móng vuốt mèo thì ta dùng cái này vậy.- Vừa nói, Lôi Vi vừa rút cây trâm trên đầu xuống.- Trâm à! Phải giúp ta đấy!

Hít một hơi đầy căng, Lôi Vi bắt đầu công cuộc phá ổ khóa. Nhưng đối với nàng đây không phải là việc đơn giản bởi từ trước đến nay, nàng chưa làm việc này bao giờ. Trong khi loay hoay mãi không xong, nàng bắt đầu cảm thấy có một áp lực vô hình đè lên người mình khiến nàng tứa mồ hôi liên tục. Dường như, nàng có linh cảm chẳng lành.

_ Bình tĩnh nào!- Vừa dùng khăn lau mồ hôi trên trán, Lôi Vi vừa tự trấn an.- Phải bình tĩnh mới được.

Lại hít một hơi đầy căng, Lôi Vi lau sạch mồ hôi trên tay rồi bắt đầu lại từ đầu. Và lần này nàng đã mở được ổ khóa một cách nhanh chóng. Rọi đèn vào bên trong, một chiếc hộp gỗ khảm xà cừ khiến nàng không khỏi chú ý. Bởi chiếc hộp tuy nhỏ nhưng lại được làm từ một loại gỗ cao cấp, thêm vào đó những đường nét trạm trổ trên mặt hộp rất tỉ mỉ và tinh tế. Nàng nhanh chóng cầm lấy và mở nó ra. Bên trong ngoài các tờ ngân phiếu giao dịch với Quang Dương thương hội còn có một lọ sứ nhỏ. Nàng đoán nó dùng để đựng thuốc, nhưng là thuốc gì nàng không thể xác định ngay tại chỗ này được. Vội nhét xấp ngân phiếu và lọ thuốc vào trong áo, nàng lục tìm tiếp trong rương xem có gì đáng khả nghi hay không. Nhưng ngoài số vải vóc, mỹ phẩm cũng như trang sức thì không có gì đáng khả nghi.

Vội đóng rương lại, Lôi Vi tiến về phía cuối gian phòng. Nơi đó để không ít sổ sách. Nàng tin chắc manh mối nàng cần đang được cất giấu ở đây. Vậy là nàng lục quyền một. Hết quyền này đến quyền khác. Nhưng đọc hết một lượt không phải là cách hay. Nên nàng tìm đọc những quyển khả nghi nhất. Trong đó có một quyển ghi lại rất rõ ràng từng việc đã xảy ra trong suốt ba năm qua. Ngày nào xảy ra việc gì, cách thức tiến hành như thế nào đều được ghi lại cụ thể. Ngày tháng đều trùng khớp với ngày xảy ra những vụ nàng biết như vụ Tiêu Nhi vì tham ăn mà chết, vụ đầu bếp của Ngự Trù phòng bị hạ độc...

_ Sao giống quyển nhật ký thế nhỉ?- Lôi Vi không khỏi tò mò.- Rốt cuộc, Khai Phát thương hội có dính dáng gì đến những vụ này hay không?

Vội gấp sách lại bỏ vào tay áo, Lôi Vi tiếp tục tìm đến những quyển sách khác. Nhưng xem ra nó không mấy khả quan cho lắm ngoại trừ một quyển sách quyết toán ghi khá kỹ. Thời gian ghi trên đó trùng khớp với thời gian ghi trên quyển nhật ký. Bên cạnh đó còn có những mốc thời gian giao dịch khác.

_ Xem ra Quang Dương thương hội đã nhận không ít hàng của Khai Phát để buôn lậu. Còn Quang Dương dựa vào Khai Phát để bành trướng thị phần bên ngoài Tân Thực. Bọn chúng đều đang dựa vào nhau, lợi dụng nhau. Nhưng Khai Phát thương hội lại không đơn giản. Chúng ghi chi tiết mọi hoạt động, mọi cuộc giao dịch như thế này nếu Quang Dương thương hội lật mặt chắc chắn sẽ không được yên ổn. Nhưng chúng và những vụ án kia có quan hệ gì với nhau?

Khẽ thở ra, Lôi Vi vội cho quyển quyết toán vào tay áo còn lại rồi nhanh chóng rời khỏi gian phòng. Áp tai vào bức tường gỗ, nàng nhận ra bên ngoài hoàn toàn im ắng. Cũng cùng lúc này, nàng cảm nhận được thuyền bắt đầu di chuyển. Nàng vội điều chỉnh cường độ ánh sáng của đèn lên để tìm chốt mở cửa nhưng không thể nào nhìn thấy được. Sự lo lắng trong nàng tăng lên mỗi lúc một cao. Nếu không nhanh chóng tìm cách thoát thân ra khỏi đây, khi cánh cửa này được ngoài kia mở ra, nàng sẽ chết chắc.

Vội áp tai xuống sàn, Lôi Vi nghe rõ tiếng bước chân mỗi lúc một gần. Nàng bắt đầu cuống lên, bàn tay nàng bắt đầu sợ soạn khắp nơi trên bức tường bằng gỗ kia và chẳng mấy chốc nó bật mở. Nhưng chưa dừng lại đó, khi cánh cửa vừa mở ra, nàng đã phải đón nhận ánh mắt lạnh như băng và sắc như dao của Nga Anh. Mặt nàng cắt không còn giọt máu.

_ Ngươi!- Nga Anh chậm rãi lên tiếng.- Nha đầu chết tiệt! Ngươi cũng mưu mô thật

Trong khi Lôi Vi đứng bất động tại chỗ, Nga Anh đã nhanh chóng quay người lại.

_ Ngươi đâu! Có...

Chưa kịp nói câu tiếng theo, cây trâm nhọn đã kều vào cổ Nga Anh. Cùng lúc đó một toán người xông vào.

_ Đứng yên!- Lôi Vi cứng giọng.- Nếu không, Hội trưởng của các ngươi sẽ chết.

Đã đến nước này, Lôi Vi chỉ còn cách liều mạng mà thôi. Hít một hơi thật sâu, nàng cố giữ vững tinh thần.

_ Dĩ độc trị độc [4]! Là các ngươi đã bắt cóc ta trước. Giờ ta bắt Hội trưởng của các ngươi làm con tin. Vậy nên các ngươi hãy suy nghĩ cho kĩ. Mau ra lệnh cho thủ hạ của bà cho thuyền chạy nhanh lên.

Nhận ra đôi bàn tay có chút run run của Lôi Vi, Nga Anh khẽ nhếch môi lên cười rồi ra hiệu bằng mắt cho bọn thủ hạ.

_ Hãy làm theo những gì cô ta bảo.- Chất giọng của Nga Anh vẫn đều đều, không chút sợ hãi.

_ Giờ thì các ngươi hãy tránh ra.

Vừa nói, Lôi Vi vừa tiến về phía cửa phòng và bước về phía đầu thuyền.

_ Nghe cho rõ đây! Ta chỉ muốn thoát thân, không muốn đổ máu. Nhưng nếu càng ngươi ép ta thì đừng trách ta.

Vừa nói, Lôi Vi vừa quan sát hết thấy từng gương mặt đang hiện diện trước mặt nàng. Mặt tên nào tên nấy cũng dữ tợn, đáng sợ.

_ Ngươi sẽ không giết ta được đâu.- Nga Anh chậm rãi nói.

_ Im đi!- Lôi Vi cứng giọng.

_ Một kẻ chưa từng giết người sao có thể giết ta được chứ.

_ Đúng là ta sẽ không giết bà nhưng điều đó không có nghĩa ta không đâm bà một nhát.

_ Ngươi thử đi!- Nga Anh cười khẩy một tiếng.- Nếu ngươi đủ can đảm và độc ác để ra tay.

_ Bà...

Chưa kịp nói câu nào, Lôi Vi nghe thấy tiếng xé gió. Nàng vội quay lại và nhận ra rằng một mũi tên đang lao về phía mình. Đôi đồng tử mở to, nàng đứng bất động chờ đợi. Trong lúc đó, Nga Anh mỉm cười vì mọi chuyện diễn ra như đúng dự kiến của bà. Nhưng rồi bất thần, Lôi Vi xoay người lại khiến mũi tên thay vì đâm vào vai nàng lại đâm vào cánh tay của Nga Anh. Bà ta vội quay sang nhìn Lôi Vi bằng đôi mắt kinh ngạc đến tột độ. Còn Lôi Vi lại nhìn bà bằng đôi mắt tỉnh như nước. Một đôi mắt tuy vẫn còn sợ hãi nhưng rất kiên cường, điềm tĩnh. Đôi mắt trong veo ấy khiến bà hốt nhiên giật mình hoảng sợ. Bởi trong đôi mắt bà tưởng chừng bà có thể nhìn thấy được nó, bà lại hoàn toàn không thể nhìn thấu được. Và khi ấy bà hiểu ra một điều rằng, cho dù có thể nhìn thấu mọi việc đến đâu, khi mọi việc xảy ra sẽ vẫn luôn có việc bà không thể nhìn thấy. Sự điềm tĩnh trong sợ hãi của cô gái này khiến bà không khỏi kinh ngạc. Và nhờ nhìn ở khoảng cách gần thế này, bà mới có dịp quan sát kỹ gương mặt cô gái kia.

_ Tuy ta không biết võ nhưng điều đó không có nghĩa ta không thể né đòn. Ta không muốn làm hại bà. Đây là hậu quả do chính bà tự chuốc lấy.

_ Phụng hoàng chi mệnh!

Bốn từ Nga Anh thốt ra khiến không chỉ Lôi Vi mà ngay cả những ai có mặt ở đó cũng ngạc nhiên không kém.

_ Giết!

Tiếng hô to từ xa vọng tới khiến Lôi Vi giật mình bừng tỉnh. Nàng vội quay đầu nhìn về phía xa và nhận ra rằng khoảng cách từ thuyền đến bờ còn khá xa. Nhưng nếu không nhảy xuống lúc này nàng sẽ bị giết chết. Vội thả Nga Anh ra, nàng leo lên thành thuyền và nhảy xuống sông. Song khi vừa chuẩn bị nhảy xuống, một bên cánh tay của nàng bị trúng tên. Vì mất sức lại thêm cơn đau lan từ cánh tay lên tận óc nên nàng nhanh chóng ngất đi. Một chút lý trí còn sót lại giúp nàng cảm nhận được rằng có ai đó đã bế nàng bay lên.

-----
[1] Khổng Tước: chim đuôi công.

[2] Bán tín bán nghi: nửa tin nửa ngờ.

[3] Chi lan: cỏ chi và cỏ lan, hai thứ có thơm, mùi lại hòa hợp với nhau. Bạn tốt.

[4] Dĩ độc trị độc: lấy độc trị độc.

Chương 15: Ân mạng (2)

Vừa đọc thư, Phúc Tuần vừa chau mày. Tâm trạng vốn đã ngồn ngàng, lo lắng nay chàng lại càng lo lắng hơn. Lôi Vi bị bắt cóc ba ngày là ba ngày chàng không thể nào ăn uống hay chop mắt được. Nếu Tiểu Đậu Tử không dốc hết sức can ngăn chàng lại có lẽ chàng đã chạy đến Quang Dương thành, bất chấp lệnh cấm chàng không được rời khỏi Hoàng cung.

Hôm nay chàng lại nhận được tin từ Quang Dương thành báo về. Trong thư có viết Lôi Vi bị trúng tên nơi cánh tay. Vết thương không nặng nhưng do bị mất sức nên nàng vẫn hôn mê, chưa tỉnh. Chàng khẽ thở phào nhẹ nhõm vì nàng cuối cùng đã được cứu. Nhưng rồi rất nhanh sau đó lòng chàng lại dấy lên sự lo lắng. Nàng bị thương, lại kiệt sức, không biết đến khi nào sức khỏe của nàng mới phục hồi.

_ Ngọc Nhận Công chúa tới!

Bên ngoài có tiếng hô khiến Phúc Tuần không khỏi giật mình. Hít một hơi đầy căng, chàng chậm rãi bước ra cửa. Ngọc Nhận vừa bước về phía chàng vừa nở một nụ cười thật tươi.

_ Muội theo lời Thái hậu mang đến cho huynh một chút điểm tâm

_ Muội thay ta đa tạ Thái hậu.

Nụ cười vừa nở trên môi đã vội tắt của Phúc Tuần khiến Ngọc Nhận không khỏi nhói lòng. Vẫn giữ nụ cười trên môi, nàng tiến lại gần chàng.

_ Muội biết giờ huynh không vui nhưng chuyện đâu còn có đó mà. Muội tin rồi sự thật sẽ sáng tỏ. Huynh sẽ được minh oan.

_ Đa tạ muội!- Vừa nói, Phúc Tuần vừa chậm rãi ngồi xuống ghế.

_ Huynh có cần phải khách sáo với muội thế không?- Ngọc Nhận vờ làm mặt giận.- Chúng ta...trước sau gì cũng trở thành phu thê với nhau mà.- Vừa nói, nàng vừa e lệ cúi mặt xuống.

Câu nói sau cuối của Ngọc Nhận giúp Phúc Tuần nhận thức rõ hơn tình hình của mình lúc này. Từ ngày Lôi Vi rời khỏi cung, chàng không ngừng lo lắng cho nàng mà quên mất bên cạnh chàng còn có Ngọc Nhận với thánh chỉ chỉ hôn kia và trên hết là món quà Thái hậu tặng cho Ngọc Nhận trong ngày mừng đại thọ của Người.

Từ nãy giờ Ngọc Nhận vẫn im lặng quan sát sắc mặt của Phúc Tuần. Chàng không biểu hiện nhiều nhưng nàng biết rõ lòng chàng đang rối như tơ vò. Từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau nên nàng biết khi nào chàng đang rối bời tâm trạng. Và những lúc ấy chính là lúc chàng dễ mui lòng nhất. Bởi nàng tin rằng với tình cảm vốn có đã dành cho nhau, chàng chắc chắn sẽ quay trở về bên nàng. Nàng sẽ cho chàng thấy nàng mới là người thật tâm yêu chàng còn nha đầu Lôi Vi kia chẳng là gì cả. Hít một hơi thật sâu, nàng chậm rãi cầm lấy tay và tựa đầu vào vai chàng.

_ Muội biết điều này là không phải nhưng muội đã suy nghĩ rất kỹ rồi. Sau khi huynh được minh oan, muội hy vọng huynh có thể cùng muội nhận món quà của Thái hậu.

_ Tiểu Nhận!- Chất giọng của Phúc Tuần đầy kinh ngạc.

_ Muội muốn cùng huynh trải qua mọi buồn vui, sướng khổ của cuộc đời này. Muội sẽ kề vai sát cánh cùng huynh trong tất cả mọi chuyện. Những chuyện nào muội có thể giúp huynh, muội chắc chắn sẽ giúp. Còn những chuyện muội không giúp được, muội sẽ bên cạnh an ủi huynh, làm tốt đạo làm thê tử, quyết không để huynh phải vương bận.

Nhìn vào đôi mắt đầy chân thành của Ngọc Nhận, lòng Phúc Tuần không khỏi bối rối. Xem ra đã đến lúc chàng phải nói rõ mọi chuyện với Ngọc Nhận rồi. Nhưng nên nói như thế nào đây? Chậm rãi buông tay Ngọc Nhận ra, chàng đứng lên và tiến về phía trước. Chàng đang cố sắp xếp lại từng câu chữ để có thể nói với nàng một cách rõ ràng rành mạch.

_ Tiểu Nhận!- Phúc Tuần chậm rãi lên tiếng.- Có chuyện này ta vốn đã muốn nói với muội.

_ Vậy sao?!- Vừa nói, Ngọc Nhận vừa đứng lên.- Nhưng mà giờ muội phải về Trường Sinh điện rồi. Muội không thể để Thái hậu đợi lâu được.

Dứt câu, Ngọc Nhận vội đứng lên bước đi. Nàng biết Phúc Tuần đang muốn nói điều gì. Vậy nên nàng càng không muốn nghe.

_ Ta đã đem lòng yêu một nữ tử khác rồi!

Lời thú nhận của Phúc Tuần như một nhát dao đâm vào tim Ngọc Nhận. Nàng đứng chôn chân ngay tại chỗ. Dù đã rất cố gắng song một giọt nước mắt đã lăn dài trên gương mặt thanh tú của nàng. Phải mất một lúc lâu sau đó nàng mới có thể quay đầu lại nhìn chàng.

_ Đúng vậy!- Phúc Tuần chậm rãi nói.- Ta đã đem lòng yêu nữ tử khác. Và nàng ấy chính là người ta muốn lấy làm thê tử.

Lại thêm một lời thú tội nữa của Phúc Tuấn khiến Ngọc Nhận kinh ngạc.

_ Sờ dĩ ta nói với muội điều này là vì ta không muốn làm lỡ dở muội...Ta...

_ Lỡ dở muội?- Ngọc Nhận cắt ngang lời Phúc Tuấn.- Huynh có biết, điều huynh vừa nói không chỉ làm mất đi sự tôn nghiêm của muội mà còn đâm vào tim muội những hai nhát dao không? Thì ra người huynh yêu không phải là muội. Thì ra người huynh muốn lấy làm thê tử không phải là muội. Là một nữ nhi khác!

_ Xin lỗi!- Phúc Tuấn khẽ nhắm mắt lại.- Là ta đã phụ muội.

_ Phúc Tuấn! Tình yêu của huynh chỉ đáng có thể thôi sao?

Dứt câu Ngọc Nhận bỏ đi và không một lần ngoáy đầu lại. Nhìn theo dáng đi của nàng, lòng Phúc Tuấn không khỏi quặng thắt vì đau. Và bỗng chốc, chàng cảm thấy lạnh vô cùng. Bên ngoài trời vẫn đầy nắng nhưng trong căn phòng này sao lại lạnh đến vậy. Ngồi phục xuống ghế, chàng chậm rãi rút ra một chiếc khăn lụa có hình cánh hoa tứ vi. Đó là chiếc khăn chàng đã nhặt được khi nó rơi ra từ tay áo Lôi Vi lúc nàng bị ngã từ trên cành cây trong Phù Dung trì của Phò mã phủ.

_ Vi Nhi! Khi nào nàng mới về bên cạnh ta? Ta rất nhớ nàng! Thật sự rất nhớ nàng!

*

Chiều Anh Hầu phủ, Quang Dương thành

Tỉnh lại sau ba ngày hôn mê, toàn thân Lôi Vi mỏi nhừ và không còn chút sức lực nào. Nơi bả vai lại đau nhói do trúng tên càn khiến nàng rã rời tay chân. Được cứu về Chiều Anh Hầu phủ, lại được đích thân Thiên Phương Công chúa chăm sóc khiến nàng không khỏi ái ngại. Thế nhưng Công chúa chỉ mỉm cười bảo nhờ có nàng vụ án mới có tiến triển.

Nằm trên một cành cây thấp trong Phù Dung trì, Lôi Vi nhớ lại những gì Phúc Khải và Đồng Vũ đã kể với nàng sau khi nàng tỉnh dậy.

" Bọn ta tới Quang Dương thành từ sớm nhưng chưa thấy nàng tới.- Phúc Khải chậm rãi kể.- Vậy nên ta quyết định thuê một phòng trọ bên ngoài thành để dò la tin tức xem có gì đáng khả nghi hay không. Trong một lần tới bên ta phát hiện nội bộ Quang Dương thương hội đang lục đục với nhau.

_ Có chuyện này sao?- Lôi Vi nghi hoặc.

_ Đúng vậy! Hội trưởng đời trước của Quang Dương thương hội, Tàn Kiếm Minh là một người quang minh chính trực. Nhờ việc không ngừng trao đổi hàng hóa với các thương hội ngoại quốc nên Quang Dương thương hội rất phát triển và trở thành một trong những thương hội nổi tiếng và có uy bật nhất thời bấy giờ. Nhưng kể từ khi ông ta mất, thương hội bắt đầu xuống dốc.

_ Có phải là...ba năm trước?

Phúc Khải và Đồng Vũ ngạc nhiên hết nhìn nhau sau đó lại quay sang nhìn Lôi Vi.

_ Sao muội lại biết?- Đồng Vũ không giấu được sự ngạc nhiên.

_ Trong mật thất của Khải Phát thương hội, muội có tìm thấy một quyển nhật ký.

_ Nhật ký?- Phúc Khải chau mày.

Thấy nét khó hiểu của Phúc Khải và Đồng Vũ, Lôi Vi biết mình lại nói hớ. Tuy từ "nhật ký" là từ Hán nhưng ở thời đại này, từ đó vẫn chưa xuất hiện.

_ À! Là một quyển sổ! Nó có ghi lại rất cụ thể những việc đã xảy ra ba năm trước. Tuy nhiên muội không đọc kỹ. Hai người đã đọc chưa?

_ Lúc muội nhảy xuống nước chẳng may hai quyển sách đó bị rơi ra. Ta vì lo cứu muội nên không kịp cầm lấy nó.

_ Hả?- Lôi Vi thẳng thốt.- Đồng Vũ huynh! Huynh không đùa muội chứ?

_ Là thật!- Đồng Vũ xác nhận- Nhưng bọn ta đã lựa lúc đêm tối âm thầm bơi ra sông tìm nó. Giờ chỉ cần nó khô chúng ta sẽ biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

_ Đúng vậy!- Phúc Khải khẳng định.- Hội phó của Quang Dương thương hội, Nữ Đạt đã sai người ám sát Tàn Kiếm Minh. Tuy nhiên, quan phủ không có chứng cứ để buộc tội nên đành xếp hồ sơ lại. Giờ chỉ có thể trông chờ vào những gì nàng đem về.

_ Nếu cứ suy luận theo kiểu này thì có khi nào tên hội phó đã cấu kết với Khải Phát thương hội để ám sát hội trưởng.- Lôi Vi suy luận.- Hai bên đã giao dịch với nhau. Tuy nhiên, chúng chỉ thành công một nửa, bởi hội trưởng hiện nay không phải là ông ta.

_ Đúng!- Phúc Khải gật đầu đồng tình.- Quan trọng là phải tìm cho ra chúng đã cấu kết với nhau chuyện gì. Trong khi ta và Đồng Vũ đang tìm kiếm manh mối thì nhận được tin nàng đã bị bắt cóc.

_ Tại sao hai người lại biết tiểu nữ bị Khai Phát thương hội bắt cóc?

_ Thật ra bọn ta không hề biết.- Đồng Vũ chậm rãi lên tiếng giải thích.- Khi Tiểu An Từ đem theo tay nải của muội về báo muội bị bắt cóc. Ta và Thất Hoàng tử đã chia nhau hành động. Thất Hoàng tử trà trộn vào Quang Dương thương hội nhờ đó mới biết được rằng giữa Khai Phát thương hội và hội phó của Quang Dương thương hội có cuộc giao dịch ngầm tại Viễn hồ. Còn ta tìm tung tích của muội. Sau đó vì tránh để nghi ngờ nên Người đã sai ta trà trộn vào làm bốc vác tại bên tàu để lên thuyền của Khai Phát thương hội vào hôm đó để tìm chứng cứ. Khi thuyền rời Viễn hồ, lúc muội đưa Nga Anh lên đầu thuyền, ta mới biết, muội bị Khai Phát thương hội bắt cóc.

_ Ra là thế!- Lôi Vi chậm rãi gật đầu."

Nhìn lên bầu trời xanh, Lôi Vi không khỏi nghĩ ngợi. Vậy ra đúng như Hình Thân vương nói, vì ăn một lượng ít thức ăn khả năng trúng độc sẽ không cao. Vì vậy hung thủ đã bỏ thạch tín vào đồ ăn để hạ độc. Và bên trong cái lọ sứ nàng đem về chính là thạch tín. Vậy Khai Phát thương hội có mối quan hệ gì trong vụ án của Linh Thân vương hay không? Thật là khó nghĩ! Người thời cổ đại thật đúng là thâm sâu khó lường.

Khẽ thở dài, Lôi Vi chậm rãi hạ tầm mắt xuống. Bãi đất ngay bên dưới hiện ra trước mắt nàng xanh ngắt một màu. Thật đẹp! Đột nhiên hình ảnh của bích nhân trong bộ bạch y hiện ra trước mắt nàng. Nàng thật không hiểu tại sao mỗi lần nhìn thấy người đó là nàng lại chỉ muốn cãi nhau. Nhưng giờ, khi không thể gặp mặt hẳn, nàng lại nhớ hẳn. Muốn được cùng cãi nhau với hắn.

_ Đào Sước Xuyên! Không biết bây giờ anh ta đang làm gì nhỉ?- Vừa tự hỏi, Lôi Vi vừa thở dài.- Uhm? Tại sao mình lại phải quan tâm đến anh ta chứ? Không lẽ mình muốn vào trại rồi? Thôi không nghĩ đến tên khùng đó nữa!

Dứt câu, Lôi Vi bám vào thân cây để trèo xuống. Nhưng chưa kịp trèo xuống một vòng tay đã ôm lấy eo nàng bay xuống. Quá bất ngờ nàng kêu lên một tiếng. Đến khi tiếp đất nàng mới nhận ra người ôm nàng xuống chính là Phúc Khai.

_ Thất Hoàng tử!- Lôi Vi vội lùi một bước rồi thì lễ.

_ Nàng quả là nghịch ngợm!- Vừa mỉm cười, Phúc Khai vừa nói.- Cánh tay vẫn còn chưa khỏe hẳn mà đã trèo cây rồi.

_ Tiểu nữ không sao ạ!- Vừa nói, Lôi Vi vừa cười thật tươi.- Cánh tay của tiểu nữ đã đỡ nhiều rồi.

_ Ta quyết định rồi. Sau khi cánh tay của nàng khỏe hẳn, nàng sẽ phải hồi cung.

_ Há?- Lôi Vi ngạc nhiên.- Hồi cung? Tại sao? Tại sao lại bắt tiểu nữ hồi cung trong thời điểm then chốt này?

Chậm rãi tiến về phía trước, Phúc Khai đưa mắt lên nhìn bầu trời cao rộng. Khi chàng biết ngũ huynh của chàng phái Tiểu An Từ đi theo Lôi Vi là chàng đã biết rằng huynh ấy rất dễ tâm đến nàng. Đối với chàng, Phúc Tuấn còn hơn cả huynh đệ ruột thịt. Gần bó, cùng nhau chơi đùa, cùng nhau học tập từ nhỏ Phúc Tuấn như một vì sáng chói trên bầu trời khiến chàng không khỏi ngưỡng mộ, đôi khi còn có cả chút ghen tỵ nữa. Và trên hết, chàng dành cho ngũ huynh của mình một sự tôn trọng tuyệt đối. Bởi tuy phải chịu nỗi đau mất nể thân từ nhỏ và được chăm sóc bởi một phi tần khác của vua cha, mẫu thân của chàng, nhưng Phúc Tuấn vẫn nỗ lực chứng tỏ bản thân. Không khoa trương cho mọi người thấy tài năng của mình song chàng khiến không ít người phải dè chừng. Vậy nên, tận sâu trong tim Phúc Khai, chàng luôn mong Phúc Tuấn thực sự tìm thấy hạnh phúc.

_ Nàng đừng quên, nàng còn một cuộc thi rất quan trọng tại Thái Thường Nhạc phủ.- Phúc Khai chậm rãi nói.- Ta công nhận, nàng đã giúp chúng ta tìm ra những chứng cứ quan trọng và để nàng đi trong thời điểm then chốt thế này sẽ khiến việc điều tra chậm lại. Nhưng nếu nàng còn tiếp tục điều tra, nàng sẽ gặp nguy hiểm.

_ Tiểu nữ sẽ cẩn thận!

Lôi Vi cố đấu tranh để được ở ngoài thêm một thời gian nữa. Hơn nữa, nàng muốn hoàn thành lời hứa của mình với Đồng Thảo. Đã giúp phải giúp cho trót đó là phương châm của nàng.

_ Còn...

_ Không ai đảm bảo chuyện tương tự sẽ không xảy ra dù nàng có phòng trước phòng sau.- Phúc Khai cắt ngang lời của Lôi Vi.- Thêm vào đó, kỳ thi của nàng đang tới gần. Nàng tốt nhất nên hồi cung để chuẩn bị kỹ lưỡng. Đừng để Thiên Phụng Công chúa vì nàng mà mất mặt. Đây là lệnh!

Dứt câu, Phúc Khai chậm rãi bước đi mặc kệ Lôi Vi đứng đó ảm ức. Dù làm việc này là vì Phúc Tuấn nhưng trong thâm tâm của Phúc Khai cũng không hề muốn nàng gặp nguy hiểm. Tình vừa chớm nở đã vội tàn. Song chàng nguyện cả đời này lưu giữ hình bóng nàng, dùng cách riêng của mình để bảo vệ nàng, để nàng được hạnh phúc.

_ Người... Thất Hoàng tử! Người thật quá đáng!- Lôi Vi hét lên.

Không nói lại một câu nào, Phúc Khai tiếp tục bước đi. Nhưng đi được vài bước, một gia nô vội chạy tới, thở hổn hển.

_ Thất Hoàng tử! Công chúa...mời Người và Lôi Vi tiểu thư đến...đại sảnh gấp.

Nghe thấy vậy Lôi Vi vội chạy đến.

_ Có chuyện gì thế?

_ Thừa...Ngô...Ngô quân gia...ông ấy....

_ Ngô quân gia?- Phúc Khải chau mày.- Tiểu Thuận Từ! Ngươi nói rõ xem, Ngô quân gia đã xảy ra chuyện gì?

_ Quan phủ vừa báo họ tìm thấy xác của Ngô quân gia gần bờ sông. Hiện họ đang đem tử thi đến phủ để xác nhận.

_ Sao?- Chết giọng Lôi Vi đầy kinh ngạc.

Dứt câu Lôi Vi vội chạy đi. Phúc Khải cũng nhanh chóng đuổi theo. Khi ra tới sân của đại sảnh, tử thi của Ngô Đại Vi cũng vừa được quan phủ khiêng tới nơi. Nơi mộ và bên dưới nắp bị thâm tím cho thấy nạn nhân đã trúng thạch tín. Quần áo nạn nhân lại có vài vết rách và ở những nơi đó máu chỉ vừa kịp khô lại. Chứng tỏ nạn nhân trước khi bị hạ độc đã bị chém. Nhớ lại những vết chát chén tại nhà Lưu Khải Minh bên ngoài thành Bắc Đình, Lôi Vi không khỏi giật mình.

_ Cùng một cách thức giết người!- Lôi Vi và Phúc Khải không hẹn mà gặp, cùng đồng thanh.

_ Nàng nói sao?- Phúc Khải kinh ngạc.

Đưa mắt nhìn khắp lượt, Lôi Vi tò vò về ái ngại. Hiểu ý, Phúc Khải chậm rãi quay về phía Thiên Phương Công chúa.

_ Tỷ tỷ! Đây quả thật là Ngô Đại Vi?

Không nói gì, Thiên Phương Công chúa gật đầu xác nhận.

Phúc Khải quay về phía Lôi Vi khẽ gật đầu. Nàng hít một hơi đầy căng rồi khẽ mỉm cười.

_ Công chúa!- Vừa tiến về phía Thiên Phương Công chúa.- Người đang mang thai không nên để tử khí vấy vào người.- Vừa nói, nàng vừa cầm lấy tay Công chúa.- Để tiểu nữ dìu Người vào trong.

Hiểu ý, Thiên Phương Công chúa chậm rãi bước đi. Vừa bước đi, nàng vừa quay lại nhìn Nam Cung Hàn với đôi mắt lộ vẻ lo lắng.

_ Đồng Vũ! Việc ở đây giao cho ngươi!- Vừa nói, Phúc Khải vừa ra hiệu.

_ Vâng!

Nói đoạn Phúc Khải chậm rãi bước vào trong. Vào trong sảnh Lôi Vi kể tường tận chuyện mình đã gặp trên dọc đường từ Lạc Quán thành đến Bắc Đình thành cho Thiên Phương Công chúa, Nam Cung Hàn, Phúc Khải nghe.

_ Nói như vậy, người giết chết tên Khải Minh đó và người giết chết Ngô Đại Vi, kể cả người truy sát ngươi và Tiểu An Tử đều là cùng một người.- Nam Cung Hàn nhận định.- Nếu đã như thế...có khả năng thân phận của Ngô Đại Vi cũng giống như tên Khải Minh đó.

_ Tại Giang Dương, đệ cũng nhìn thấy cách thức giết người này.

_ Vậy...cả nhà người đầu bếp...- Lôi Vi bỏ lửng câu nói.

_ Vẫn còn có một người sống sót! Đó là một nam tử tầm mười bảy tuổi. Hắn nói, bốn tháng trước, tay đầu bếp có xuất cung về nhà. Khi về nhà, hắn có gặp một người không rõ là ai. Không biết bọn họ đã bàn bạc những gì mà chỉ hai ngày sau tay đầu bếp lập tức hồi cung.

_ Bốn tháng trước? Từ Giang Dương thành quay trở lại kinh thành cũng mất hơn mười ngày mới tới.- Thiên Phương Công chúa nhận định.- Thời gian rất phù hợp với thời gian Tiêu Nhi chết.

_ Đúng vậy!- Phúc Khải xác nhận.- Hắn cũng nói là trước khi đệ tới hơn mười ngày, cả nhà người đầu bếp đã bị giết.

_ Vậy là thời gian họ bị giết gần trùng với thời gian tay đầu bếp bị giết.- Lôi Vi suy luận.- Nhưng...làm sao có thể như thế được! Nếu hung thủ cùng là một người hẳn là sao đi từ kinh thành đến Giang Dương thành nhanh thế được.

_ Chủ mưu chỉ có một còn sát nhân có thể có nhiều người.- Phúc Khải giải thích.- Vậy nên, Lôi Vi! Nàng không thể ở lại được nữa. Ta nghi ngờ rằng kẻ chủ mưu các vụ giết người và bắt cóc nàng là một người.

_ Khải Phát thương hội?- Lôi Vi cả kinh.- Nhưng làm như thế, bọn chúng được lợi gì?

_ Điều đó chúng ta cần phải tìm hiểu kỹ.- Nam Cung Hàn chậm rãi nói.- Lôi Vi! Thất Hoàng tử nói đúng, nơi này không còn là nơi an toàn nữa. Ngươi phải hồi cung. Nơi đó sẽ có người bảo vệ ngươi.

_ Vậy...vậy còn Công chúa. Công chúa đang mang thai nếu lỡ có chuyện xảy ra...

Nhận ra mình vừa nói điều không nên nói, Lôi Vi vội im lặng. Nam Cung Hàn đưa đôi mắt lo lắng nhìn Thiên Phương Công chúa.

_ Thiên Phuong! Nàng..

_ Thiếp không đi đâu cả!- Chất giọng của Thiên Phuong Công chúa chắc nịch.- Dù có bất kỳ chuyện gì xảy ra, thiếp vào hải tặc cũng sẽ ở đây, bên cạnh chàng. Thiếp không tin bọn chúng dám làm chuyện thiếu suy nghĩ đó.

_ Công chúa!- Chất giọng của Nam Cung Hàn đầy nghẹn ngào.

Nở một nụ cười thật tươi, Thiên Phuong Công chúa chậm rãi quay về phía Lôi Vi.

_ Còn người! Người nhất định phải hồi cung. Ta đã sai người chuẩn bị xe ngựa và cũng sẽ phái người đi theo bảo vệ người.

Lôi Vi im lặng không nói gì. Bị nhiều người ép hồi cung như thế, nàng công biết nói gì được nữa.

_ Tham kiến Công chúa! Tham kiến Hầu gia! Tham kiến Thất Hoàng tử!- Vừa chấp tay về phía trước, Đồng Vũ vừa quỳ xuống.- Hạ thần đã lục soát phòng của Ngô quân gia và phát hiện ra bức thư này.

_ Mau đem lên đây!- Nam Cung Hàn chậm rãi nói.

Đón lấy bức thư, Nam Cung Hàn chậm rãi mở ra và đọc cho tất cả mọi người cùng nghe.

"Công chúa! Hầu gia! Lão nô có lỗi với các vị. Vì bị bọn chúng uy hiếp, hại đến gia đình mình nên lão nô đã phụ lòng các vị. Tự biết thân già này khó thoát nên xin đem toàn bộ sự việc giãi bày trong thư những mong đại tội lập công [1]. Cách đây nửa năm trước, trên đường từ phủ trở về thăm quê, lão nô có gặp một người đàn ông lạ mặt. Hắn muốn lão nô giúp hắn lấy chữ của Linh Thân vương và đưa ngân phiếu đến một người ở Giang Dương thành. Lão nô đã kiên quyết từ chối nhưng hắn đã đem gia đình lão nô ra uy hiếp khiến lão nô bất khả bất tuân [2]. Vậy nên, lão nô đã tìm cách lấy bức thư Linh Thân vương gửi cho Công chúa trước khi lên đường đánh dẹp thảo khấu phương Nam để đưa cho hắn. Sau đó, lão nô lấy lý do vì con gái lấy chồng để xin phép Công chúa rời khỏi phủ nhưng thực ra là đến Giang Dương thành để gặp người đầu bếp nấu ăn cho Linh Thân vương ở trong cung. Khi cầm tờ ngân phiếu của Quang Dương thương hội có ghi tên của Linh Thân vương, lão nô rất kinh hãi nhưng không thể làm gì bởi gia đình của lão nô đều nằm trong tay hắn. Từ ngày đó đến nay lão nô luôn sống trong sợ hãi, dằn vặt. Nước sông khó rửa sạch tội chỉ mong bức thư này có thể phần nào giúp mình oan cho Linh Thân vương. Về phần mình lão nô không dám xin Công chúa và Hầu gia tha thứ chỉ mong các vị có thể bảo vệ gia đình lão nô. Lão nô ở dưới âm ti nguyện chịu khổ hình, không được siêu sinh để chuộc lỗi và mong các vị trên trần gian được bình an."

Đọc xong bức thư, ai trong sảnh cũng lặng người. Một sự chua xót trào dâng trong lòng Lôi Vi.

_ Ngô thúc à! Chỉ e gia đình thúc...- Chất giọng Lôi Vi nghẹn lại.

_ Không được!- Vừa nói, Phúc Khải vừa đứng bật dậy.- Đệ phải đến Trúc Huyền trấn. Ngô Đại Vĩ có tội nhưng người nhà ông ta không có tội. Đồng Vũ! Người hãy ở lại phủ bảo vệ mọi người.

Dứt câu, Phúc Khải nhắm hướng cổng chính mà đi.

-----

[1] Đại tội lập công: đội trên đầu mà lập công. Đang có tội mà lập công chuộc tội.

[2] Bất khả bất tuân: không thể không nghe.

Hết chương 15

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Lòng tốt có được đền đáp

"Lôi Vi đang trên đường hồi kinh. Ngũ huynh! Huynh nhất định phải khiến nàng hạnh phúc."

Đọc lại dòng thư do Phúc Khải gửi từ Quang Dương thành lòng Phúc Tuấn không khỏi khấp khểnh vui mừng. Vậy là cuối cùng Lôi Vi cũng đã sắp trở về rồi. Nhưng khi đọc kỹ lại bức thư chàng nhận ra rằng bức thư ấy nhuộm màu u buồn. Dường như linh cảm của chàng đã đúng, Phúc Khải thật sự có tình cảm với Lôi Vi. Thế nhưng đệ ấy lại lại dùng cách này yêu nàng. Trong thâm tâm chàng dâng trào một sự thán phục.

.....

Từ khi hồi kinh đến nay đã hơn bảy ngày trời qua, không ngày nào Lôi Vi không nhờ Quân Đài giúp mình luyện tập vũ đạo. Vốn từ khi còn học Tiểu học, nàng được mẹ cho đi học múa cùng Hạ Huyền nhưng đến những năm học Trung học, phát hiện ra nàng có năng khiếu về vẽ nên mẹ nàng chuyển hướng cho nàng học vẽ và nàng bỏ hẳn bộ môn múa vào giữa năm lớp tám. Thành ra giờ kỹ năng múa năm nào của nàng giờ đã trở thành những động tác cứng nhắc. Một tháng quả là khó lòng luyện tập cho thuần thục được. Chưa bao giờ nàng cảm nhận rõ sự khắc nghiệt chốn cung đình như lúc này.

Hôm nay Quân Đài dẫn Lôi Vi ra hồ sen nằm ngoài bia của Ngự hoa viên và chỉ cho nàng một vài động tác mới. Đứng lại nơi hữu tình thế này quả khiến người ta có khí thế luyện tập hẳn. Sau khi chỉ động tác cho nàng, Quân Đài phải vội quay về Thái Thường Nhạc phủ để kịp giờ học. Vậy là nàng một mình luyện tập một mình mà không hề hay biết có người đang dõi theo mình. Chỉ đến khi nằm xuống bãi cỏ để nghỉ ngơi nàng mới nhận ra.

_ Xem chừng anh thích đi rình mò quá nhỉ?- Vừa nói, Lôi Vi vừa ngồi xuống và quay ngoắt về phía Phúc Tuấn.- Tôi chưa thấy có vị quan nào lại rảnh rỗi như anh.

_ Chưa thấy thì bây giờ thấy!- Phúc Tuấn chậm rãi nói.- Là nàng luyện tập quá hăng say nên ta sợ làm ồn đến nàng.

_ Chứ không phải là tại tôi múa đẹp à?- Chất giọng của Lôi Vi tuy bông đùa nhưng tràn đầy tự hào.

Dù lời nói ra chỉ để đùa giỡn nhưng quả thật Lôi Vi đã nói đúng tâm ý của Phúc Tuấn nên chàng chỉ biết mỉm cười, một nụ cười có phần mơ hồ.

Nhìn về phía mặt hồ xanh màu lá và hồng sắc hoa, đôi mắt của Lôi Vi chợt trở nên xa xăm.

_ Một tháng quả thật là không đủ.- Chất giọng Lôi Vi trầm buồn.- Thuở nhỏ tuy tôi có tập ca vũ nhưng lại không chăm chỉ luyện tập nên giờ tay chân lúc nào cũng cảm thấy cứng nhắc, không uyển chuyển gì cả. Nếu không phải vì mạng ơn với Công chúa có lẽ tôi đã bỏ cuộc rồi.

Phúc Tuấn không khỏi ngạc nhiên trước những gì Lôi Vi nói. Bình thường, mỗi lần gặp chàng là Lôi Vi lại đấu khẩu với chàng. Nhưng giờ, dường như nàng đang tràn đầy tâm sự.

_ Đừng lo lắng! Ta tin nàng sẽ làm được.

_ Tôi cũng mong thế!- Vừa ti cầm vào đầu gối, Lôi Vi vừa nói.- Nhưng anh biết không, trước kia tôi có một cuộc sống khá êm đềm bên cạnh phụ mẫu cùng đại ca và tỷ tỷ của mình. Tôi chưa bao giờ rơi vào tình cảnh khó khăn nào chứ đừng có nói đến việc gặp chuyện nguy hiểm đến tính mạng của mình. Lạc đến nơi này, tôi chỉ mong mình có thể có một cuộc sống bình ổn chờ ngày trở về. Nhưng giờ xem ra điều đó là không thể. Một mình đứng giữa ranh giới sống chết thật sự rất đáng sợ. Mạng người chưa bao giờ rề rúng đến thế. Bên ngoài nó đã rề rúng đến thế rồi vậy còn trong cung nó sẽ rề rúng đến mức nào nữa? Tôi sợ! Tôi sợ hoặc tôi sẽ bị dè chết hoặc tôi sẽ thay đổi.

Nghe những gì Lôi Vi nói, tim Phúc Tuấn càng thất lại. Và chàng hạ quyết tâm dù có bất kỳ chuyện gì xảy ra, chàng cũng sẽ luôn bảo vệ nàng.

_ Yên tâm! Ta sẽ bảo vệ nàng!

Nghe người ngồi bên cạnh nói như thế, Lôi Vi không khỏi bật cười.

_ Súc Xuyên! Anh chỉ là một vị quan của Lễ bộ thôi sao có thể đủ sức bảo vệ tôi được chứ? Haizzz! Anh đừng đùa nữa.

_ Dù chỉ là một chức quan nhỏ nhoi nhưng chỉ cần có quyết tâm ta nhất định làm được.- Phúc Tuấn dứt khoát.

Nghe câu nói ấy, Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên. Không nói gì, nàng chỉ nhìn ra mặt hồ rộng mà mãi miết đuổi theo những dòng suy nghĩ của mình. Quảng thời gian qua nếu không có một tinh thần thép có lẽ nàng đã bị thất tam phong [1] rồi. Bởi những gì nàng gặp phải đều là những chuyện nàng chưa gặp bao giờ. Bị truy sát. Bị bắt cóc. Bị thương. Đó là những chuyện có thể xảy ra trong thời đại của nàng nhưng khả năng lại không cao bằng thời đại này. Nàng thật không thể nào hiểu được mình đã trải qua chuyện đó như thế nào. Giờ nàng lại phải trở về Thái Thường Nhạc phủ trong ánh mắt khó chịu của vài người. Thiên Phụng Công chúa nếu sau một năm nàng không thể ở đây, Người sẽ đón nàng về. Nhưng...một năm sau...liệu nàng còn sống hay đã chết? Tim nàng đập mạnh một cái.

Mãi đuổi theo dòng suy nghĩ để cố tìm ra một tia sáng nhỏ để bản thân có thể tiếp tục hy vọng, Lôi Vi không để ý rằng Phúc Tuấn đã vòng tay qua ôm vai nàng và để nàng tựa đầu vào vai mình.

_ Vi Nhi! Nàng hãy cứ là chính mình. Còn ta, ta sẽ bảo vệ nàng!

_ Thật không hiểu tại sao bình thường gặp anh tôi lại muốn đấu khẩu với anh nhưng hôm nay lại muốn tâm sự với anh. Tuy lời anh nói là hoa ngôn xảo ngữ [2] nhưng nó khiến tôi nhẹ nhõm rất nhiều. Cảm tạ anh đã cho tôi mượn vai.

.....

Chậm rãi bước trên con đường dài để trở về Thái Thường Nhạc phủ, Lôi Vi cứ suy nghĩ mãi về những gì vừa diễn ra. Đúng là dạo này tâm trạng của nàng không được tốt cho lắm. Quân Đài đang bận luyện tập để chuẩn bị cho hội Trung thu còn Đồng Thảo lại đang lo lắng cho Đồng Vũ nên thành ra nàng chẳng có ai để giãi bày tâm sự. Vì vậy, chỉ cần có người ân cần, quan tâm nàng là nàng sẽ mở lòng mình. Trong mắt nhiều người đó có thể là sự dễ dãi nhưng nếu bị ức chế lâu quá mà không thể giải tỏa, nàng chắc sẽ không thể bình thường được. Song...sao nàng lại trải lòng với Súc Xuyên? Rốt cuộc là vì sao?

Tuy rằng Lôi Vi hay đấu khẩu với hắn nhưng trong thâm tâm nàng biết hắn là một người bạn tốt. Phải chăng vì lý do này nên nàng mới tâm sự với hắn.

Hay còn vì lí do gì khác? Nàng không biết! Thật sự không biết! Chỉ biết rằng lúc Sước Xuyên vòng tay ôm nàng, cho nàng tựa vào vai hắn, nàng cảm thấy bình yên. Lời nói của hắn dù nhảm nhí nhưng nàng lại thật sự muốn tin vào nó. Ở nơi này, nàng có bạn nhưng nào phải người bạn nào nàng cũng có thể giãi bày tâm sự. Nàng cần một chỗ dựa, một người nàng có thể đặt niềm tin vào người đó mà nói lên nỗi lòng của mình. Một tri kỷ!

_ Giặt thế này mà cũng là giặt à?

Tiếng Tú Đình từ đâu vọng tới khiến Lôi Vi thoát khỏi dòng suy nghĩ. Vợ quay về nơi phát ra tiếng la lối, nàng nhận ra mình đã về đến Thái Thường Nhạc phủ từ khi nào và nơi nàng đang đứng là nơi làm việc của những nô tỳ phục vụ trong phủ, những người chuyên lo các công việc dọn dẹp, giặt giũ và những công việc tay chân khác trong phủ. Trước mắt nàng là cảnh Tú Đình đang không tiếc lời mắng nhiếc một nô tỳ. Trong khi đó, những người xung quanh không ai dám hó hé lời nào.

_ Nô tỳ xin lỗi!- Nữ tử kia vội cúi xuống.- Nghe Hạ cấp! Nô tỳ sẽ giặt lại ngay.

_ Tốt hơn hết người nên giặt cho sạch. Bằng không...

_ Bằng không thế nào?- Vừa bước tới, Lôi Vi vừa hỏi.

Tú Đình ngạc nhiên nhìn Lôi Vi chậm rãi bước tới. Đứng đối diện nhau, cả hai nhìn chằm chằm vào nhau.

_ Sao không nói?- Lôi Vi lại lên tiếng hỏi.

_ Liên quan gì đến người. Người hãy lo tốt việc của mình đi.

_ Bằng không người sẽ biết tay ta.- Lôi Vi phớt lờ câu nói của Tú Đình.- Bằng không ta sẽ cho người biết thế nào là lễ độ. Bằng không...ta sẽ cho người chết không có đất chôn chôn.

Tất cả mọi người có mặt ở đó ai cũng cả kinh nhìn Lôi Vi. Một Học sự lại dám đối đầu với Hạ cấp. Tiếng xì xào bắt đầu nổi lên khiến những người qua lại chú ý.

_ Người...

Vừa nói, Tú Đình vừa vung tay lên định tát Lôi Vi một cái nhưng nàng đã kịp giữ lại và hất văng cánh tay đó khiến Tú Đình phải lùi lại vài bước.

_ Đồ của mình không tự giặt được. Người khác phải giặt giúp vậy mà Nghêêê Hạng cấp lại dám mắng nhiếc họ sao? Chẳng lẽ đây chính là luật của Thái Thường Nhạc phủ này? Hà hiệp kẻ dưới?

_ Việc tay chân này tại sao ta phải làm? Ta mất công vào đây không phải là để làm thứ việc bẩn thỉu này.

_ Bẩn thỉu?- Vừa nói, Lôi Vi vừa bật cười.- Nếu đây là một công việc bẩn thỉu vậy thì ta thấy Nghê Hạ cấp còn bẩn thỉu hơn.

_ Người...

_ Không phải thế sao?- Vừa nói, Lôi Vi vừa cầm chiếc áo lên.- Vậy xin được hỏi Nghê Hạ cấp, áo này có phải là của cô?

_ Đúng!- Tú Đình trả lời dứt khoát.

_ Vậy thứ làm bẩn nó là cái gì? Có phải là cơ thể mảnh mai của cô không?

Trong khi Tú Đình giận tím mặt thì đám nô tỳ xung quanh dù đã nén cười nhưng vẫn không thể nhịn lại được. Sự việc đã thu hút sự chú ý của những ai qua lại, rất nhanh chóng bọn họ vội chạy lại xem có việc gì đang xảy ra. Đồng Thảo và Quân Đài hay tin cũng vội vã chạy tới.

_ Chết rồi!- Đồng Thảo khẽ thốt lên.- Lôi Vi lại bộc phát cái tính đó ra rồi.

_ Mà ta nghĩ rằng không chỉ có cơ thể cô bẩn thỉu đâu ngay cả tâm hồn cô cũng bẩn thỉu. Cô biết không, có những người thân phận là nô tỳ nhưng tâm tính của họ không phải là nô tỳ. Còn có những người vốn không phải là nô tỳ nhưng tâm tính của họ lại là nô tỳ. Cô ở đây học ca, học múa. Cô phải khổ luyện. Cô nghĩ rằng giặt đồ không phải khổ luyện sao? Hãy nhìn những đôi bàn tay này đi.- Vừa nói, Lôi Vi vừa xòe tay lần lượt từng nô tỳ một.- Để có thể giặt sạch những bộ y phục này, đôi bàn tay của họ đã phải chịu đau đớn mà ta tin rằng nó hơn những gì cô chịu đựng. Họ thậm chí còn phải giặt đồ trong nước lạnh khi mùa đông đến. Nhưng tại sao họ vẫn làm? Là vì phía sau họ còn có cả một gia đình, còn có những người thân đang chờ những đồng tiền ít ỏi họ gửi về. Còn cô, sau những buổi luyện tập việc của cô cũng chỉ là học mà thôi. Y phục bẩn có người giặt, đến giờ có người bưng đồ ăn lên cho cô. Cô không phải đụng vào bất kỳ công việc nặng nhọc nào cả. Vậy mà cô dám ở đây la lối họ sao? Ta thật nghĩ không ra tại sao lại có những con người thấp hèn như cô đi bôi bẩn sự thuần khiết của môn ca vũ này.

Lôi Vi vừa nói xong, mọi người có mặt ở đó lại xì xào bàn tán. Ai nấy cũng đồng tình ủng hộ với những gì nàng nói. Hàng chục con mắt đổ dồn vào Tú Đình. Ai cũng chỉ trỏ vào nàng ta khiến nàng ta đã tức giận lại càng tức giận hơn.

_ Người...Cát Lôi Vi! Người được lắm!- Tú Đình gặng từng chữ một.

_ Cô kinh thường người khác thì bị người khác kinh thường lại. Đó là luật nhân quả.

_ Vậy thì luật nhân quả chắc sẽ cho ngươi biết, kết quả cũng những việc hôm nay ngươi làm là ngươi sẽ không thể ở đây được nữa phải không? Ta sẽ chờ, chờ đến ngày ngươi bị đuổi khỏi đây. Khi đấy, ngươi sẽ nhận ra ai mới thật sự là nô tỳ, là bại trận.

Dứt câu, Tú Đình quay người bước đi nhưng Lôi Vi đã khiến cho nàng ta không thể bước tiếp.

_ Thất bại không có gì đáng sợ! Bởi đó là một phần tất yếu của cuộc sống. Đáng sợ nhất chính là kẻ chuyên đi dờ thủ đoạn, mách khỏe hại người kia. Nghe Hạ cấp yên tâm! Ta không những sẽ không bị đuổi khỏi đây mà vào Trung Thu năm sau ta sẽ trở thành ca vũ chính. Thượng đẳng ca vũ!

Tất cả mọi người có mặt ai nấy cũng cả kinh về tuyên bố của Lôi Vi. Bởi đề lên được Thượng đẳng ca vũ không phải là chuyện dễ dàng. Thượng đẳng ca vũ đồng nghĩa với khổ luyện, đồng nghĩa với đau đớn. Lên Thượng đẳng ca vũ là cả một quá trình vất vả và đầy gian nan, thậm chí có cả máu và nước mắt. Và thành quả của nó sẽ không thể tới chỉ trong một năm hay hai năm mà phải rất nhiều năm.

_ Lôi Vi! Mọi người có biết mình đang nói gì không thể?- Quân Đài kinh ngạc.

_ Không xong rồi! Quân Đài tỳ!- Chết giọng của Đồng Thảo đầy hoang mang.

Mặc tiếng bàn tán mãi vẫn chưa dứt, Lôi Vi chậm rãi tiến về phía nô tỳ vừa bị Tú Đình la. Nhìn nhanh xuống bàn tay rướm cả máu, nàng không khỏi thở dài.

_ Đi với ta! Ta sẽ cho ngươi ít thuốc.

_ Học sự! Không cần đâu ạ.- Nô tỳ kia vội cúi đầu.

_ Ngươi có còn cần đến đôi tay của mình không thể?- Lôi Vi cứng giọng.

Nô tỳ kia không biết nói gì nên đành im lặng.

_ Đi thôi!- Vừa nói, Lôi Vi vừa nắm tay của nô tỳ kia.

Dứt câu, Lôi Vi dẫn nô tỳ kia bước đi, bỏ lại đằng sau sự ồn ào.

Đằng xa, Tiểu Đậu Tử vẫn đứng như trời trồng về những gì mình vừa nghe được. Còn khuất sau cánh cửa thông nhau giữa Thái Thường Nhạc phủ với khu vườn nhỏ dẫn vào bên trong nơi làm việc của các Bộ, Hình Thân vương đưa mắt dõi theo Lôi Vi và nô tỳ kia lòng không khỏi chấn động.

_ Quả là không thể xem thường nữ tử này được. Chẳng trách!- Vừa nói, Hình Thân vương vừa cười nhạt.- Khá lắm!

Sau một hồi tìm kiếm, Lôi Vi bước ra sân với một lọ thuốc thoa trên tay. Nàng tiến đến và ngồi ngay bên cạnh nàng nô tỳ nọ.

_ Học sự!- Vừa nhìn thấy Lôi Vi, nữ nô tỳ vội đứng lên và lùi lại.

_ Ngươi ngồi xuống đi! Ta đâu phải là chủ tử của ngươi mà ngươi phải đa lễ thế?

Nét hoang mang trên gương mặt của nữ nô tỳ kia dần bớt đi. Một cách dè dặt, nữ nô tỳ kia ngồi xuống ghế. Lôi Vi đã quan sát nàng ta từ nãy giờ, xem chừng đây là một nữ tử khá nhút nhát.

_ Ngươi tên gì thế?- Vừa thoa thuốc, Lôi Vi vừa chậm rãi hỏi.

_ Thưa Học sự! Nô tỳ tên Vũ Linh.

_ Vũ Linh?- Lôi Vi khẽ nhắc lại cái tên đó.- "Linh" là chữ Linh nào vậy?

_ Là trong chữ phong linh ạ!

Tiếng phong linh trong mưa! Cái tên nghe thật tao nhã. Xem chừng Vũ Linh vốn xuất thân trong một gia đình văn hay chữ tốt học cũng có thể nàng ta vốn là kim chi ngọc diệp [3] nơi lầu son gác tía cũng nên. Nhưng tại sao lại phải lưu lạc như thế này? Chắc chắn gia môn nàng ta đã gặp biến cố không hề nhỏ.

_ Cái tên nghe hay thật!- Lôi Vi trầm trồ.

_ Mẫu thân của nô tỳ vốn rất thích phong linh nên nơi ở có treo khá nhiều phong linh. Nô tỳ ra đời vào đúng một ngày mưa, gió nhẹ nhẹ thổi khiến phong linh cứ ngân lên. Nên phụ thân đặt tên nô tỳ là Vũ Linh.

_ Ra là thế! Vậy năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?

_ Nô tỳ năm nay mười sáu!

_ Wow! Ra là ngươi bằng tuổi với ta.- Chết giọng của Lôi Vi vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

_ Học sự năm nay cũng mười sáu sao?- Vũ Linh kinh ngạc.

_ Đúng vậy! Ta sinh vào đầu mùa hoa tử vi nên mới tên là Lôi Vi. Ngươi sinh vào tháng nào?

_ Là Cúc nguyệt!

Cúc nguyệt! Lôi Vi khẽ nhăn trán suy nghĩ. Thời đại này, bên cạnh những cái tên khác, vào tháng nào hoa nào nở nhiều, người ta sẽ lấy hoa đó làm biểu tượng của tháng và nó sẽ trở thành tên tháng. Nghĩ mãi cuối cùng nàng cũng biết, Cúc nguyệt là tháng chín, tháng hoa cúc nở rộ.

_ Vậy ra ngươi nhỏ hơn ta! Vậy...chúng ta kết nghĩa tỷ muội nhé.

Nghe Lôi Vi nói vậy, Vũ Linh cả kinh. Nàng vội đứng lên cúi người xuống.

_ Học sự! Nô tỳ không dám ạ!

_ Có gì đâu mà không dám. Cho dù ngươi có là nô tỳ thì ngươi cũng có quyền được đối xử như bao người khác. Ta trước khi vào đây cũng chỉ là một nữ tử bình thường mà thôi thậm chí, ta nghĩ rằng xuất thân của ta có lẽ không bằng ngươi. Nhưng không sao cả! Ta vẫn sống tốt đấy thôi. Xuất thân con người không quan trọng, quan trọng là nhân phẩm kia. Cái ta nhìn vào là nhân phẩm chứ không phải xuất thân.

_ Học sự...

Chất giọng của Vũ Linh nghẹn lại. Từ trước đến nay chưa một ai nói với nàng những lời này. Bởi trong mắt họ nàng chỉ là một nữ tử thấp hèn, không hơn không kém.

_ Vậy nhé!- Lôi Vi mỉm cười.

_ Nhưng..

_ Không nhưng gì cả. Nếu ngươi còn nhưng nữa, từ nay về sau ta sẽ...ta sẽ mặc kệ ngươi.

Lôi Vi nói vậy Vũ Linh cũng không nói gì thêm. Giữa chốn thâm cung hiểm ác tìm được một tỷ muội tốt thật không dễ dàng gì. Nhưng liệu tình cảm này có bền? Đôi mắt của Vũ Linh trở nên xa xăm.

_ Được rồi muội muội tốt! Để ta thoa thuốc cho muội.

*

Nhìn Tiểu Đậu Tử bằng đôi mắt kinh ngạc, Tiểu An Tử dường như không tin vào mắt mình.

_ Ngươi không đùa ta chứ?

_ Nô tài không dám!- Vừa cúi đầu, Tiểu Đậu Tử vừa nói.- Chính tai nô tài đã nghe thấy. Khi vừa nghe thấy nô tài cũng không tin vào tai mình. Nhưng đó quả là sự thật ạ.

_ Được rồi! Ngươi lui ra đi!

Nhìn về phía điểm nghỉ, đôi mắt của Tiểu An Tử vẫn chưa hết kinh ngạc, bên cạnh đó, trong đôi mắt ấy còn có cả một sự lo lắng. Chấn chỉnh lại tác phong, hần nhanh chóng bước lên điểm nghỉ.

_ Ta tin đệ sẽ được minh oan nhanh thôi.- Vừa nâng chum trà lên, Thái tử Phúc Vân vừa chậm rãi nói.- Bên chỗ Tam đệ, ta nghe nói việc điều tra tiến triển rất tốt.

_ Vâng!- Phúc Tuần chậm rãi nói.- Đệ cũng có nghe nói qua.

Dứt câu, Phúc Tuần phóng tầm mắt xuống bên dưới, vừa nhìn thấy Tiểu An Tử, chàng chậm rãi đứng lên.

_ Ngươi về rồi đấy à?

_ Tham kiến Thái tử! Tham kiến Linh Thân vương!- Vừa sụp lạy, Tiểu An Tử vừa tung hô.

_ Miễn lễ!- Vừa nói, Thái tử vừa nâng tay lên.

_ Tiểu Đậu Tử đã có tin gì chưa?- Phúc Tuần chậm rãi hỏi.

_ Thừa Vương gia...chuyện này...- Tiểu An Tử lúng túng.- Cát tiểu thư...

Thấy Tiểu An Tử lúng túng mãi, Phúc Tuần cũng tỏ ra sốt ruột. Vì hôm nay tâm trạng Lôi Vi không được tốt, chàng lo nàng sẽ gặp phải chuyện không

hay nên chàng mới phái Tiểu Đậu Từ đến Thái Thường Nhạc phủ để thám thính. Giờ, không biết xảy ra chuyện gì với nàng mà mặt Tiểu An Từ lại lo lắng đến vậy.

_ Lôi Vi xảy ra chuyện gì?- Phúc Tuần lo lắng hỏi.

_ Lôi Vi?- Thái tử hỏi lại.- Chính là nữ tử đệ từng nói?

_ Vâng!- Phúc Tuần quay về phía Phúc Vân và hơi cúi người xuống.

_ Nàng ta xảy ra chuyện gì?- Vừa quay về phía Tiểu An Từ, Thái tử vừa hỏi.

Từ này giờ đầu óc Tiểu An Từ vẫn cứ căng thẳng. Hít một hơi thật sâu, Tiểu An Từ vội tâu.

_ Tâu Thái tử! Tâu Vương gia! Tiểu Đậu Từ báo vừa này Thái Thường Nhạc phủ xảy ra xích mích ạ. Cát tiểu thư vì bảo vệ một nô tỳ nên đã cãi nhau với một nữ tử hiện là Hạ cấp trong phủ.

Nghe thấy vậy Thái tử không khỏi kinh ngạc rồi sau đó chàng bật cười.

_ Học sự dám cãi nhau với Hạ cấp vì một nô tỳ. Nữ tử này khá thật.

Vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, Phúc Tuần chậm rãi nói:

_ Thái tử! Bản tính nàng ấy vốn bênh vực kẻ yếu.

Nhìn thấy sắc mặt vẫn xanh như tàu lá của Tiểu An Từ, Phúc Tuần không khỏi nghi hoặc.

_ Có điều gì ngượng còn chưa nói?

_ Thưa...thưa...thưa Vương gia! Không biết là do nhất thời tức giận hay là quyết tâm đã sẵn có mà Cát tiểu thư đã nói với Hạ cấp kia rằng, vào Trung thu năm sau, nàng ấy sẽ được múa chính. Trở thành Thượng đẳng ca vũ ả.

Lần này không chỉ có Thái tử Phúc Vân mà ngay cả Phúc Tuần cũng bị chấn động. Chuyện này thật quá sức tưởng tượng với chàng. Nói như thế, Lôi Vi chẳng khác nào tự làm khó mình. Đã xem nàng múa một lần, Phúc Tuần biết tuy nàng có nghề nhưng để lên được Thượng đẳng ca vũ quả thực nàng phải nỗ lực rất nhiều nữa mới được. Làm sao chỉ trong vòng một năm... Nữ tử này...chàng quả thật không biết nàng là bản lĩnh hay liều lĩnh nữa.

_ Khẩu khí lớn lắm!- Vừa nói Thái tử vừa bật cười.- Ngủ đi! Chúng ta cùng chờ xem Lôi Vi này có làm nên chuyện hay không.

Phúc Tuần không nói gì chàng chỉ mỉm cười. Còn lòng chàng đang đầy những lo lắng cho nàng. Mới vừa lúc này thôi chàng đã nhìn thấy sự sợ hãi của nàng, liệu nàng có đủ nghị lực vượt qua khó khăn để biến điều không thể thành có thể không?

-----

[1] Thất tam phong: bị điên.

[2] Hoa ngôn xảo ngữ: là dùng từ ngữ bóng bẩy, nói điều.

[3] Kim chi ngọc diệp: cành vàng lá ngọc.

Hết chương 16

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Lời tỏ tình trên cây

Con đường heo hút và đầy dốc. Vọng Sơn là ngọn núi cao nhất nằm bên ngoài kinh thành. Đứng từ trên đỉnh núi, ta có cảm giác kinh thành thật quá nhỏ bé. Hoàng cung rộng lớn nằm ngay dưới chân đường như nằm gọn trong lòng bàn tay ta. Thúc ngựa chạy thật nhanh, hắc y nữ tử nhắm thẳng nơi đỉnh núi mà tiến. Xé gió mà chạy, giờ nàng ta chỉ mong đến được điểm nghỉ trên đỉnh núi thật nhanh mà thôi.

Chủ nhân của nàng sai nàng phải theo dõi một nữ tử. Từ ngày nàng bắt đầu theo dõi nữ tử đó đến nay cũng đã được khoảng một tháng rồi. Theo dấu nữ tử ấy cả một tháng trời, nàng không khỏi thần phục về sự lạc quan vui vẻ của nàng ta bên cạnh đó là sự gan dạ mỗi khi gặp nguy hiểm. Thật hiếm có nữ

tử nào khiến cho nàng không chỉ một mà nhiều lần bị chấn động như nữ tử này. Mãi nghĩ miên man chẳng mấy chốc nàng đã đến điểm nghỉ trên đỉnh núi. Vội thần dậy cương, nàng nhanh chóng xuống ngựa và tiến vào trong.

_ Chủ tử!

Vừa cúi người thi lễ, hắc y nữ tử vừa chậm rãi lên tiếng.

_ Ngươi đã tới!- Lam y nam tử chậm rãi hỏi.

_ Vâng!

Sau khi đáp lại câu hỏi đó, hắc y nữ tử chậm rãi mở mũ ra. Một gương mặt thanh tú xuất hiện nhưng đôi mắt lại lạnh lẽo vô cùng.

_ Ngươi làm tốt lắm!

_ Chủ tử quá khen! Nhờ có một chút may mắn nên thuộc hạ mới dễ dàng hành động.

_ Đúng vậy! Rất may mắn!- Vừa mở quạt, lam y nam tử vừa chậm rãi nói.- Nhưng ngươi đã nắm bắt may mắn của mình rất tốt.

Hắc y nữ tử im lặng không nói gì.

_ Thế nào? Ngươi đã nghe ngóng được gì rồi?

_ Hồi chủ tử! Máy ngày nay thuộc hạ để ý thấy nàng ta đến bìa Ngự hoa viên để tập múa. Thi thoảng có thấy một nam nhân, dường như...dường như...- Hắc y nữ tử tỏ ra ấp úng.

_ Dường như?- Lam y nam nhân quay lại hỏi.- Dường như thế nào?

_ Dường như là Linh Thân vương ạ. Và có lẽ nàng ta không biết thân phận của Ngài ấy.

_ Không biết à?- Lam y nam tử nhăn trán khó hiểu.- Hôm trước, ta nghe nói Ngọc Nhận Công chúa từ Bảo Khánh cung trở về Trường Sinh điện, gương mặt ướt đầm. Thái hậu hỏi mãi mới biết vì nữ tử đó mà Linh Thân vương đã bội ước. Ta không tin nữ tử đó lại không biết người đó là Linh Thân vương, càng không tin nàng ta không biết mình đã gây ra họa gì.

_ Chủ tử! Qua quan sát, thuộc hạ thấy nàng ta quả thật không biết gì.

_ Được rồi!- Lam y nam tử khẽ thở ra.- Ngươi hãy từ từ tìm hiểu thêm. Ta sẽ tìm ngươi sau. Giờ, ngươi đã ở trong cung, ta và ngươi không nên gặp nhau thường xuyên để tránh bị nghi ngờ.

_ Vâng!

Nói đoạn lam y nam tử chậm rãi bước đi rời khỏi điểm nghỉ. Hắc y nữ tử vội quay người lại dõi mắt nhìn theo. Dáng người cao ráo cùng gương mặt tuấn tú ấy đã tự nhiên đi vào trái tim nàng mà người ấy nào đâu có hay. Nếu không nhờ có người ấy có lẽ nàng giờ đã chết rồi. Vậy nên nàng nguyện dùng cuộc đời mình để báo đáp ơn ấy, âm thầm ở bên cạnh giúp đỡ con người ấy. Còn tình yêu dành cho người ấy, nàng nguyện giữ kín trong lòng...

*

Mấy ngày nay thật sự không dễ thờ một tí nào với Lôi Vi. Sau khi nàng có phát ngôn gây sốc, ngay lập tức, Trần Chương sự, Chương sự các Học sự đã triệu tập nàng. Nàng chưa tiếp xúc với Trần Chương sự nhiều nhưng nhìn sơ qua cung cách của bà, nàng biết bà là một người nghiêm khắc, khó tính, lại rất tận tụy với công việc và ngay thẳng. Chính bởi vậy nàng không hề bất ngờ khi phải nhận sự trách mắng từ phía bà. Điều khiến nàng ngạc nhiên đó chính là bà nói bà sẽ đích thân rèn dũa nàng để nàng qua được kỳ thi lên cấp vào cuối tháng này. Ngoài việc biết được mức độ quan trọng của kỳ thi này, nàng tin bà cũng biết được lý do tại sao nàng vào đây nên bà mới giúp đỡ nàng. Không ai cho không ai bất kỳ cái gì cả. Đó là điều nàng đã học được. Song từ cách nói chuyện của bà, nàng biết bà thật sự quan tâm nàng.

Nằm dài trên cành cây, Lôi Vi phóng tầm mắt quan sát xung quanh hồ và bắt đầu vẽ. Đã lâu lắm rồi nàng không vẽ. Giờ, sau buổi luyện tập đầy căng thẳng nàng muốn vẽ gì đó để đầu óc được thoải mái. Cần tập giấy và bút chì lên, nàng bắt đầu phát họa những đường nét đầu tiên. Song có lẽ vì không cảm viết quá lâu nên những đường nét của nàng có phần cứng lại, không còn được mềm mại nữa.

_ Xem ra mình phải luyện tập lại rồi!- Vừa nói, Lôi Vi vừa khẽ thở dài.- Hy vọng sẽ sớm vẽ đẹp như lúc trước.

Phóng tầm mắt ra xa, Lôi Vi bắt đầu xử lý bố cục đã được chia trên giấy. Những nét vẽ đầu tiên được hình thành song vì nó vẫn chưa thật sự mềm mại nên nàng phải xóa đi xóa lại nhiều lần đến khi thấy nó ổn mới chịu dừng lại. Bởi vậy khi nàng vẽ xong một canh giờ đã trôi qua. Vì phải căng mắt lên để vẽ xong bức tranh nên nó nhanh chóng rũ xuống và cái mệt mỏi của buổi luyện tập giờ mới bắt đầu thấm dần vào cơ thể nàng khiến nàng nhanh chóng chìm vào trong giấc ngủ.

Con gió nhẹ man man khiến gò má Lôi Vi hây hây đỏ. Trong giấc mơ, nàng nhìn thấy gì chẳng ai rõ chỉ biết rằng trên môi nàng nở một nụ cười thật tươi. Giá lúc nào xung quanh nàng cũng yên bình, nụ cười ấy sẽ tươi tắn và rạng rỡ hơn nữa. Gương mặt không chút vướng bận gì của nàng thật khiến người khác xao lòng...

Tiếng xào xạc đầu đống vang lên kèm theo đó là một sự lắc lư nhẹ nhàng khiến cho Lôi Vi đang trôi trong cõi vô định chợt giật mình. Người có thể phá đám giấc ngủ của nàng chỉ có thể là Sước Xuyên. Từ ngày nàng trở về hẳn ngày nào cũng đến ít nhất một lần. Tuy tần suất cãi nhau của cả hai đã giảm bớt nhưng những trò quậy phá của hắn ta lại tăng lên. Lần này, nàng quyết không tha cho hắn.

_ Tên khùng kia mau xuống dưới ngay cho tôi.- Vừa nói, Lôi Vi vội mở mắt ra.- Nếu không...

Trước khi nói trọn câu tiếp theo Lôi Vi không khỏi giật mình ngạc nhiên. Bởi người ngồi ngay bên cạnh nàng không phải là Sước Xuyên mà chính là Hình Thân vương Phúc Hoảng.

_ Vương...vương gia!- Vừa nói, Lôi Vi vừa vội dịch người ra.

_ Nếu không thì sao?- Không để ý đến sự sợ hãi của Lôi Vi, Phúc Hoảng chậm rãi hỏi.- Ta rất tò mò muốn biết, giả như ta là tên khùng nào đó, nàng sẽ làm gì?

Cách xưng hô thay đổi! Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên. Phúc Khải rồi Phúc Hoảng lần lượt hai người bọn họ thay đổi cách xưng hô với nàng chỉ trong một thời gian ngắn. Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra khiến họ, ai nấy cũng đều thay đổi cách xưng hô với nàng. Thật kỳ lạ!

_ Sao thế?- Nhận ra vẻ bất thường trên gương mặt của Lôi Vi, Phúc Hoảng chậm rãi hỏi.

_ Không có gì!- Lôi Vi vội lắc đầu trả lời.- À...hỏi Vương gia không có gì.

Vẻ lúng túng của Lôi Vi khiến Phúc Hoảng không khỏi bật cười. Trước mặt chàng bây giờ không phải là một nha đầu miệng lưỡi không chứa ai nữa mà chỉ là một tiểu cô nương có chút nhút nhát, e dè. Một tiểu nha đầu có phần ngô nghê như nàng lại có thể gây sóng gió cho hậu cung, nghĩ thế nào chàng nghĩ cũng không ra.

_ Ta thật nhìn không ra người cách đây vài ngày trước lại dám nói một Hạ cấp rằng Trung thu năm sau người sẽ trở thành Thượng đẳng ca vũ đấy.

_ Là do nhất thời tức giận nên...- Giọng của Lôi Vi nhỏ dần.

_ Dù là do nhất thời tức giận, người cũng không nên đặt mình vào thế khó như thế.- Vừa phóng tầm mắt ra xa, Phúc Hoảng vừa chậm rãi nói.- Biến một việc không thể thành có thể nào đâu phải chuyện dễ dàng. Người đã nghĩ ra hướng đi để có thể phá vụ án của Linh Thân vương tại sao lại thiếu suy nghĩ đến vậy. Chuyện của người khác thì lo chu toàn còn chuyện của mình lại khó trăm bề.

Lôi Vi thật không biết nói gì bởi câu nào câu nấy Phúc Hoảng cũng nói đúng cả. Lần này quả thật nàng đã tự đặt mình vào thế khó rồi. Khẽ đưa mắt liếc nhìn chàng, nàng thật không dám tin người đang ngồi ngay trước mặt mình lại là người có tâm cơ. Về đẹp ấy không vương chút bụi trần nào, thật chẳng khác nào một tiên nhân.

_ Dù bản lĩnh của nàng có lớn đến đâu ta cũng không tin nàng có thể trở thành Thượng đẳng ca vũ trong vòng hơn một năm.

Câu nói của Phúc Hoảng như đánh trúng sự tự ái của Lôi Vi khiến nàng bùng tỉnh ngay lập tức.

_ Tại sao Ngài có thể khẳng định tiểu nữ không thể trở thành Thượng đẳng ca vũ được chứ? Ngài chưa xem tiểu nữ múa bao giờ mà Ngài nói cứ như là đúng rồi vậy.

_ Ta chưa xem nhưng ta biết là nàng không thể.- Chất giọng của Phúc Hoảng vẫn điềm nhiên.- Bởi ta biết để trở thành một Thượng đẳng ca vũ không phải là điều dễ dàng.

_ Tiểu nữ công nhận đó sẽ không phải là một con đường dễ dàng. Nhưng chỉ cần tiểu nữ quyết tâm ắt sẽ làm được.- Lôi Vi khẳng định.

_ Quyết tâm không là chưa đủ. Nàng còn cần có một cái đầu thông minh và cả sự chịu đựng nhẫn nại nữa. Ta tin sự thông minh của nàng là có thừa, ta tin nàng có thể phân biệt được thật giả, phân biệt được ai là hữu bằng, ai là địch thù.

Sự nhẫn nại của Phúc Hoảng ở những câu cuối cùng khiến Lôi Vi không khỏi nhăn trán khó hiểu. Dường như, chàng còn đang ám chỉ đến điều gì đó sâu xa hơn nữa.

_ Còn về sự chịu đựng nhẫn nại...ta thấy không chắc lắm.

_ Dựa vào đâu Ngài nói thế?- Lôi Vi đáp chất lại.

Nhìn Lôi Vi lúc này, Phúc Hoảng mới tin nàng chính là người đã nói ra câu nói khiến những ai nghe thấy cũng phải chấn động cách đây vài bữa. Thật không ngờ về bề ngoài là thực nữ nhưng tinh thần phản kháng của nàng lại cao đến vậy.

_ Dựa vào những gì đang diễn ra trước mắt.

Lôi Vi mở căng mắt nhìn Phúc Hoảng. Con người này sao lại giống tên Sước Xuyên đến vậy? Chỉ biết đánh giá nàng qua vẻ bề ngoài. Nhưng lần này...quả là Phúc Hoảng đã nói đúng. Nàng không còn gì để nói.

_ Không phục?- Phúc Hoàng chậm rãi hỏi lại.

_ Không có!- Lôi Vi xằng giọng.

Thái độ của Lôi Vi khiến Phúc Hoàng phải gắng lắm mới nhìn được cười. Nhìn gò má đỏ lên vì tức, không hiểu sao chàng lại thấy nàng xinh đẹp vô cùng. Càng ngắm càng yêu. Một đoạn ký ức gần được tua lại trong đầu chàng. Đó chính là hình ảnh nàng trong bộ Nguyệt y trắng muốt tham dự buổi đại thọ của Thái hậu. Trong tất cả những nữ nhân có mặt ngày hôm ấy, nàng là người duy nhất mặc một bộ y phục trắng như ánh trăng và là người duy nhất trang điểm đơn giản. Chính điều đó đã làm toát lên vẻ đẹp trong sáng của nàng.

_ Đừng tức giận!- Vừa nói, Phúc Hoàng vừa mỉm cười.- Ta tin rồi nàng sẽ làm được.

Chất giọng của Phúc Hoàng khiến Lôi Vi không khỏi giật mình ngỡ ngàng. Nàng vội quay lại để khẳng định những gì mình vừa nghe đã bắt gặp ngay ánh mắt ôn nhu cùng khóe miệng hơi nhếch lên tạo thành một nụ cười kín đáo của chàng. Và nàng thầm nghĩ rằng, nếu ở thời đại của nàng, chàng chắc chắn sẽ trở thành một nam thần có không ít fangirl như chàng Tôn thượng trong một bộ phim nàng từng xem, ai ai cũng mê điên đảo.

_ Vừa mới nói tiểu nữ không làm được, giờ lại nói tiểu nữ sẽ làm được. Rốt cuộc, Ngài...có ý gì?

Vừa nói, Lôi Vi vừa vội quay đi để che đi sự lúng túng của mình. Nhưng mọi nét biểu cảm trên gương mặt của nàng đều đã được Phúc Hoàng ghi nhận cả.

_ Một người dám nói ra câu nói đó, ta tin người đó sẽ làm được. Còn thời gian mất bao lâu lại phụ thuộc vào sự quyết tâm cũng như sự nhẫn nại của người đó. Vậy nên, ta tin nàng có thể trở thành Thượng đẳng ca vũ nhưng chỉ trong vòng một năm là điều không thể.

Nghe Phúc Hoàng nói thế, Lôi Vi lại càng thêm âu lo. Xem chừng sự việc này sẽ ngày một nghiêm trọng. Sự lo lắng vốn đã tích tụ từ nhiều ngày nay giờ lại càng dâng cao trong lòng nàng.

_ Đừng lo! Ta sẽ giúp nàng! Rồi nàng sẽ tiến bộ nhanh thôi.

Trước câu nói của Phúc Hoàng, Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên. Tại sao chàng lại nói như thế? Một người không giỏi về ca vũ lại có thể nói như thế. Không lẽ chàng có thể giúp được nàng. Và trên hết, tại sao chàng lại giúp nàng?

_ Tại sao Ngài lại giúp tiểu nữ?

Không suy xét, câu hỏi bật ngay ra cửa miệng của Lôi Vi. Nàng nhìn thẳng vào mắt Phúc Hoàng đầy nghi hoặc và nàng nhận ra một chút bối rối thể hiện trên gương mặt tuấn tú kia.

_ Vì...ta nghĩ ta thích nàng và ta muốn làm một điều gì đó cho nàng.

Ngay khi Phúc Hoàng vừa nói ra câu đó, Lôi Vi mở căng đôi mắt của mình ra. Nàng như không tin vào những gì mình vừa nghe được. Chấn động! Đó là những gì nàng có thể nói trong lúc này. Liệu đây có phải là sự thật hay không?

_ Ngài...ngài nói cái...cái gì?

Lấp bắp mãi Lôi Vi mới hoàn tất được câu hỏi của mình. Đầu của nàng lúc này trống rỗng. Nàng thật sự không nghĩ được điều gì cho ra hồn nữa.

_ Thật sự thì trong ngày đại thọ của Thái hậu ta đã để ý nàng- Nhìn sâu vào mắt của Lôi Vi, Phúc Hoàng chậm rãi nói.- Trong bộ Nguyệt y, nàng quả thật rất đẹp. Thật không thể khiến ta có thể rời mắt khỏi nàng. Sau đó ta tình cờ đi ngang qua Ngự hoa viên và nghe được những suy luận của nàng về vụ án của đệ đệ ta. Nàng quả thật khiến ta đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, khiến ta không thể không để tâm. Đến hôm nay ta mới khẳng định được rằng, ta thích nàng.

_ Vương...Vương gia!- Lôi Vi lúng túng thấy rõ.

_ Đừng gọi ta là Vương gia. Trước mặt nàng, ta chỉ là một nam nhân bình thường như bao nhiêu nam nhân khác mà thôi. Lôi Vi! Nàng có chấp nhận tấm chân tình của ta không?

_ Hà?

Hết từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác Lôi Vi chỉ biết ngồi như tượng đá. Nàng muốn tránh nhìn vào ánh mắt đầy mê hoặc của Phúc Hoàng nhưng đôi mắt của nàng như đã bị đôi mắt của chàng ghì giữ bắt nó phải nhìn thẳng vào, không rời. Rốt cuộc, chuyện này là thế nào? Ở thời đại của nàng, những rung động của tuổi học trò thật đáng trân quý bởi nó trong sáng và đẹp rất tự nhiên. Nhưng đây không phải là mối tình học trò. Nàng có cảm giác đây là sói già đang tìm cách dụ dỗ cừu non vậy.

Cố hít một hơi thật sâu, Lôi Vi hơi dịch người ra để lấy không khí để thở. Song nàng lại quên mất rằng mình đang ngồi trên cây nên chẳng mấy chốc nàng đã thấy mình rơi tự do.

_ A!

Vừa rơi, Lôi Vi vừa hét lên và chơ dơi cú tiếp đất của mình. Nhưng không, một vòng tay đã ôm lấy hông nàng, giữ chặt nàng. Nàng vội mở mắt ra và

thấy mình đã nằm gọn trong vòng tay của Phúc Hoàng. Mờ to đôi mắt của mình, nàng nhìn vào gương mặt anh tú kia. Ba lần bị ngã từ trên cây xuống là ba lần nàng được ba nam nhân khác nhau cứu. Nàng thật không biết đây là phúc hay họa nữa.

_ Yên tâm! Ta sẽ bảo vệ nàng!

Chỉ một câu nói thôi! Chỉ một câu nói chàng nói ra nó như chạm đến trái tim Lôi Vi. Bị đưa đến một thời đại với nhiều rối ren, hơn tất cả mọi điều nàng mong muốn nếu không thể trở về thì sẽ có một nam nhân sẵn sàng làm chỗ dựa cho nàng, bảo vệ nàng trước mọi tai ương.

Những bước chân của Lôi Vi mỗi lúc một trở nên chậm lại. Những gì Phúc Hoàng vừa nói như vẫn còn đọng lại trong đầu nàng. Nó như một câu thần chú khiến đầu óc của nàng đặc ngèn lại. Nên làm gì lúc này, nàng thật sự nghĩ không ra. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh khiến nàng không kịp chuẩn bị tâm thế để đón nhận nó. Trí nhớ của nàng không được tốt nhưng những gì nàng nhớ nàng đều chắc như đinh đóng cột. Song, với lịch sử lại khác. Vốn dĩ nàng không đam mê bộ môn lịch sử nên những kiến thức lịch sử của nàng về triều đại Tân Thực này cũng không nhiều, mà nếu có nhớ cũng chưa chắc nàng đã nhớ một cách chính xác và đúng tuyệt đối. Vậy nên, nàng thật sự không biết có nên tin vào những gì Phúc Hoàng vừa nói hay không.

.....

Hết lắc đầu rồi thở ra, Lôi Vi bước từng bước chân vào Xuân Hoa viện. Vừa bước chân vào tới cổng nàng đã dừng khựng lại. Ngồi dưới gốc Tử đằng là hình ảnh một nam nhân quen thuộc. Nhưng dáng vẻ lại đầy u uẩn khiến nàng không khỏi ngạc nhiên.

_ Sước Xuyên?- Chết giọng của Lôi Vi đầy ngạc nhiên.

Nhìn nhanh vào bên trong tiểu viện, Lôi Vi không thấy một ai cả. Vậy Sước Xuyên đến đây để làm gì? Nói đến đây nàng mới sực nhớ ra, bình thường chiều nào hắn cũng tới hồ để trò chuyện với nàng nhưng chiều nay lại chả thấy đâu cả.

_ Anh làm gì ở...

Không để Lôi Vi nói hết câu, Phúc Tuần đã vội chạy đến ôm lấy Lôi Vi khiến nàng không khỏi ngạc nhiên. Vòng tay của chàng mỗi lúc một xiết chặt lấy nàng, nó như không muốn buông nàng ra. Vòng tay ấy khiến nàng vừa cảm thấy bình yên lại vừa cảm thấy bất an. Thật sự điều gì đang xảy ra?

_ Sước...Xuyên?- Lôi Vi khó nhọc gọi tên.

_ Vi Nhi! Ta thật không biết từ khi nào ta trở nên thế này. Ta chỉ biết rằng ta không thể thiếu nàng.

Lại một lần nữa Lôi Vi đứng bất động. Hết người này đến người khác tỏ tình với nàng. Về thời cổ đại, sao số của nàng lại đào hoa đến thế? Nhưng đó không phải là điều nàng bận tâm. Điều nàng bận tâm lúc này chính là nàng phải đối mặt như thế nào với tình cảm của hai nam nhân trong khi chính bản thân nàng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện tình cảm nam nữ với những con người ở thời đại này?

.....

Ngon lửa vẫn nhảy múa theo biết bao nhiêu là tâm trạng ngổn ngang của người thiếu nữ. Lạc vào một thời đại vốn dĩ mình không thuộc về, Lôi Vi ngày ngày chỉ nghĩ đến việc làm thế nào để có thể tồn tại, sống sót chờ đến ngày trở về thời đại của mình. Vậy mà tại nơi này, những mối quan hệ tình cảm xuất phát điểm chính là nàng bắt đầu. Nàng chưa bao giờ nghĩ quá nhiều. Nhưng giờ có lẽ đã đến lúc nàng cần suy nghĩ về nó. Một người bày tỏ tình cảm của mình, nếu đồng ý nàng có thể nói thẳng. Nếu không, nàng cũng phải nói thẳng để người đó biết. Nhưng đó là với một người chứ không phải là hai hay ba người. Cùng một ngày, hai người tỏ tình với nàng. Mọi sự dường như đang vượt tầm kiểm soát của nàng. Nó khiến nàng không khỏi bất ngờ.

Hướng đầu nhìn về ô cửa sổ, Lôi Vi cố tìm một ngôi sao chỉ đường để chỉ cho nàng biết nàng nên làm thế nào. Tình cảm một khi đã vương vào là không thể nào dứt ra được. Hơn thế, nó còn là một điều thiên liêng và đáng trân quý.

_ Tỷ làm gì mà thần thờ mãi thế?

Giọng của Vũ Linh vang lên khiến Lôi Vi thoát khỏi dòng suy nghĩ triền miên của mình. Nàng vội quay về phía Vũ Linh, trên tay nàng ta là bộ y phục màu trắng của nàng.

_ Muội đến rồi!

_ Uhm!- Vũ Linh gật đầu.- Mãi làm cho xong chuyện nên giờ muội mới đem y phục của tỷ qua được. Muội xin lỗi!

_ Không sao đâu!- Vừa nói Lôi Vi vừa mỉm cười.- Ta vẫn còn bộ khác mà. Muội đừng suy nghĩ nhiều.

_ Uhm! À! Vừa nãy muội vào, muội thấy tỷ đang thần thờ. Tỷ đang nghĩ gì thế?

Câu hỏi của Vũ Linh khiến Lôi Vi không khỏi bối rối. Nàng khẽ hờ dãi không biết nên bắt nguồn từ đâu.

_ Tỷ đã xem một nô tỳ thấp bé là muội muội. Vậy có phải tỷ muội nên sẻ chia, tâm sự với nhau không?

_ Ta cũng không biết nên bắt đầu từ đâu nữa.- Lôi Vi thành thật.

_ Cứ nói những gì tỷ nghĩ đi.

_ Thật ra thì...ta từ một nơi rất xa lạc đến Chiêu Anh hầu phủ. Ta mang ơn cu rư mang của gia đình Thiên Phương Công chúa nên ta luôn muốn đền đáp gia đình Công chúa. Và rồi Công chúa dẫn ta tiến cung vào Thái Thường Nhạc phủ này để luyện tập ca vũ sau đó về giúp ca kỹ trong phủ. Ta ra sức tập luyện để báo đáp ơn của Công chúa. Nhưng lòng ta vẫn luôn mong một ngày nào đó ta được trở về nơi ta sinh ra và lớn lên. Nhưng...có quá nhiều chuyện xảy ra ngoài dự tính của ta.

_ Muội có thể hiểu!- Vũ Linh chậm rãi nói- Rơi vào hoàn cảnh của tỷ, tỷ không thể lường trước được việc gì.

_ Đúng vậy! Điều khiến ta không ngờ nhất chính là Hình Thân vương đã bày tỏ lòng mình với ta. Còn có cả Đào Sước Xuyên nữa.

_ Đào Sước Xuyên?- Chất giọng của Vũ Linh vừa ngạc nhiên xen lẫn với tò mò, khó hiểu.- Người đó là...

_ Là một vị quan ở Lễ bộ. Hình như là có quan hệ khá thân thiết với Thiên Phương Công chúa và Linh Thân vương.

_ Vậy...tỷ đã gặp Linh Thân vương bao giờ chưa?- Vũ Linh dò hỏi.

_ Chưa!- Lôi Vi khẳng định.

_ Ra là thế! Giờ tỷ tính thế nào?

_ Ta không biết!- Lôi Vi khề thờ dài.

_ Vậy theo tỷ, hai người đó như thế nào?

_ Hình Thân vương vì ta chưa tiếp xúc nhiều nên không thể nói được gì. Còn Sước Xuyên...huynh ấy là một người vui tính. Dù mỗi lần gặp nhau là chúng ta luôn cãi nhau. Nhưng ở bên cạnh huynh ấy thật sự rất vui. Cảm giác yên bình! Khi ta có tâm sự, huynh ấy lại lắng nghe những gì ta nói. Và khi ấy, dù những gì huynh ấy nói ra rất hão huyền song lại rất chân thành. Nhưng...đối với huynh ấy và ngay cả Hình Thân vương, ta chưa bao giờ nghĩ xa đến thế. Ta chỉ muốn sống bình bình an an đến ngày trở về thôi.

_ Có một chỗ nương tựa không phải là sẽ tốt hơn rất nhiều ở chốn xa lạ sao? Có ai nói rằng tỷ không thể không có tình cảm với một nam nhân ở chốn xa lạ trong khi chờ đến ngày về đâu. Nữ nhi chúng ta vốn chẳng thể làm được gì nên nếu có một nam nhân yêu thương mình thật lòng, đó chẳng phải là tốt sao?

Lôi Vi ngạc nhiên về những gì Vũ Linh nói. Cùng ở độ tuổi mười sáu, nhưng suy nghĩ của Vũ Linh, năng quả thực không thể theo kịp. Nữ nhân của thời đại này thật đúng là già trước tuổi.

_ Nhưng...

_ Tỷ chỉ cần nghe theo trái tim của mình là được. – Vũ Linh cắt ngang lời của Lôi Vi. Môi nàng nở một nụ cười, một nụ cười mơ hồ.- Còn những chuyện khác tỷ đừng bận tâm. Đó mới chính là cuộc sống bình bình an an chờ đến ngày về.

_ Là như vậy thật sao?

Lôi Vi ngẩn người. Câu hỏi của nàng như hỏi chính mình nhiều hơn là hỏi Vũ Linh.

Hết chương 17

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Người không nên gặp

Ẩn phía sau một tán cây cổ thụ cao to, một khối [1] y nữ tử đang cúi người chú ý lắng nghe lời của một nữ tử bên ngoài có mặc một chiếc áo choàng màu đen. Nhờ những làn gió khiến tà áo nhẹ bay bay, nên khối y nữ tử nhận ra bộ áo bên trong của nữ tử kia là màu cam nhạt. Nữ tử ấy là cung nữ của cung nào, nàng ta thật không biết. Nàng ta chỉ biết không nên đắc tội với những cung nữ trong cung. Vừa chú ý lắng nghe, khối y nữ tử vừa cố hít vào thở ra thật sâu để giữ bình tĩnh.

_ Ngươi hiểu chưa?

_ Nô tỷ đã hiểu!

Vốn đã cúi thấp nay khôì y nữ tử còn cúi thấp hơn.

_ Hãy là việc thật gọn gàng rồi chủ nhân của ta sẽ trọng thưởng.- Vừa nói nữ tử kia vừa đưa cho khôì y nữ tử một túi nhỏ.- Đây là một ít ngân lượng đủ để ngươi lo cho gia đình ngươi.

_ Đa tạ cung nữ!- Vừa nói, khôì y nữ tử vừa cung kính đưa hai tay về phía trước.

_ Hãy nhớ nếu ngươi phản bội thì cả phủ sẽ biết được những việc tốt đẹp của ngươi. Đến khi đó để ta xem ngươi và gia đình ngươi sống sót như thế nào.

_ Nô tỳ không dám!

_ Rất tốt!

Dứt câu nữ tử trong bộ áo choàng kia chậm rãi rời khôì gốc cây. Còn đứng lại một mình, khôì y nữ tử vội thở lấy thở để, mồ hôi cũng bắt đầu túa ra như tắm cứ như thể nàng ta vừa tỉnh giấc sau cơn ác mộng vậy. Nhìn theo nhân ảnh đang dần mờ đi của nữ tử kia, khôì y nữ tử biết rằng mình đang phải làm việc cho một chủ nhân rất có thể lực trong cung. Và chắc chắn người đó là một cung phi. Nhưng...nếu quả thật là cung phi vậy tại sao lại bảo nàng làm việc này đối với một người vốn không có khả năng diện kiến long nhan?

_ Diệt trừ hậu họa?- Khôì y nữ tử tự hỏi.- Có khả năng! Với gương mặt như thế chỉ cần chờ gió đông [2] thổi.

*

Cật lực luyện tập không ngừng, cùng với đó là sự chỉ dạy đầy nghiêm khắc của Trần Chương sự, Chương sự của Học sự, cuối cùng Lôi Vi cũng có những bước tiến bộ vượt bậc. Nhưng để có thể vượt qua kỳ thi thăng cấp sắp tới, nàng cần phải nỗ lực nhiều hơn nữa. Thực hành có thể xem là tạm ổn, song phần lý thuyết của nàng cần phải trau dồi nhiều. Ngày nào cũng học Tam tự kinh sau đó đọc qua quyền Vũ ký và Thanh Luật tập do Đặng Chương sự, Chương sự ca vũ đưa cho nhưng số chữ vào được đầu nàng lại chẳng bao nhiêu. Nhớ lại những gì Quân Đài nói về kỳ thi lên cấp nàng thật sự cảm thấy lo lắng.

_ Thứ chữ vuông này đúng là muốn giết chết mình.- Vừa thở ra, Lôi Vi vừa úp quyền Vũ ký lên mặt.- Đọc mãi không hiểu.

_ Nếu không hiểu thì học vẹt vậy!

Chất giọng quen thuộc vang lên khiến Lôi Vi không khỏi giật mình. Nàng tức giận quay người xuống nhưng khi vừa nhìn thấy gương mặt kia nàng không khỏi lúng túng. Vòng tay kia cùng những gì nam nhân ấy nói trong buổi chiều hôm ấy dưới gốc Tử Đằng thật sự đã khiến cho nàng bị chấn động. Giờ nàng thật không biết phải đối diện với Sước Xuyên như thế nào, kể cả với Phúc Hoảng cũng vậy.

Nhận thấy sự khó xử của Lôi Vi, đôi mắt Phúc Tuần se lại, một nỗi trầm thống chợt hiện lên trong mắt chàng. Chàng nhớ rất rõ những gì chàng đã nghe Tam huynh của mình nói với Lôi Vi trong buổi chiều hôm ấy. Khi ấy chàng thật không biết mình đã đến Xuân Hoa viện, nơi nghỉ của Lôi Vi như thế nào. Chỉ biết rằng lúc ấy chàng như hồn lìa khỏi xác. Và lúc vừa nhìn thấy nàng bước vào, chàng đã không thể ngăn nỗi bản thân mà chạy đến ôm nàng, cầu xin nàng. Đó là lần đầu tiên chàng cầu xin một nữ nhân như vậy. Có lẽ chàng đã yêu nàng, yêu đến độ hết thuốc chữa rồi. Nghĩ đến đây, lòng chàng không biết nên vui hay nên buồn. Gắng điều chỉnh lại phong thái, Phúc Tuần chậm rãi tiến đến đứng ngay bên dưới gốc cây.

_ Ta thật không hiểu nàng đang nghĩ gì!- Vừa nói, Phúc Tuần chậm rãi ngẩng đầu lên.- Đã không thể xuống được sao lại còn leo lên đó? Nếu không có ai đi ngang qua đây, nàng xuống bằng cách nào?

_ Tôi...

Lôi Vi định cãi lại nhưng không hiểu sao từ ngữ của nàng bay biến đi đâu cả. Và trước lúc nàng kịp điều chỉnh lại tinh thần, nàng đã thấy mình bay giữa không trung.

_ Wey...Này! Anh làm gì thế! Bỏ tôi ra!

_ Bỏ nàng ra để nàng rớt xuống đất hả?

Không thể cãi lại, Lôi Vi đành yên vị trong vòng tay đó cho đến khi cả hai tiếp đất. Vừa chạm đất nàng vội đẩy Phúc Tuần ra.

_ Đào Sước Xuyên! Anh làm cái trò gì thế? Ai mượn anh giúp tôi xuống? Tôi có xuống được hay không cũng không đến lượt anh bế tôi như thế.

Dù biết những gì mình vừa nói là quá đáng nhưng Lôi Vi vẫn quyết làm lo. Ai bảo gã Đào Công tử ấy tự tiện đến thế. Nói gì nàng cũng là con gái. Và con gái ở thời đại nào cũng cần phải có sự tôn nghiêm của mình.

_ Vậy nàng định ở trên đó để chết sao? Công chúa đưa nàng vào cung nào đâu phải để nàng tìm một cành cây nào đó mà chết.

_ Anh...

Mặc kệ sự tức giận của Lôi Vi, Phúc Tuần chậm rãi cầm lấy quyền Vũ ký trong tay nàng.

_ Theo ta thấy trí nhớ của nàng cũng không đến nỗi nào, sao lại đọc mãi quyền Vũ ký không xong thế?

Câu hỏi của chàng khiến Lôi Vi đứng tim. Nàng nào có phải không được học hành. Đi học gần mười năm trời những kiến thức nàng thu lượm được không phải là ít. Thế nhưng đem những kiến thức đó vận dụng vào việc học thời đại này quả không phải là chuyện dễ dàng. Nhận ra tên khùng kia vẫn đang nhìn mình, nàng cố gắng vận hành cái đầu, bịa ra một câu chuyện sao cho hợp lí.

_ Thì...tại tôi không hiểu nó. Vốn từ nhỏ tôi cũng được học hành như nam nhân nhưng phụ mẫu không cho học nhiều lại thêm tính tình hiếu động nên...

Hết nhìn Lôi Vi rồi nhìn vào quyển sách, Phúc Tuần khẽ thở dài. Đôi mày của chàng hơi nhíu lại dường như chàng đang nghĩ điều đó rất mông lung. Chờ đợi có lẽ là những gì chàng nên làm lúc này. Nghĩ vậy chàng khẽ thở ra, đôi mày cũng tự động dần ra.

_ Vậy thì chỉ còn cách học thuộc thôi.

_ Học thuộc?- Lôi Vi mở căng đôi mắt nhìn người đứng trước mặt như quái vật.- Hết chỗ này? Anh không đùa tôi chứ? Anh đang đùa tôi phải không? Trí nhớ của tôi không siêu phẩm như thế đâu?

_ Siêu...phàm?

Thấy nét mày của chàng cau lại, Lôi Vi biết mình lại nói hớ. Tần suất sử dụng từ ngữ thời hiện đại của nàng dạo gần đây đã giảm đi khá nhiều nhưng...nó vẫn là một thói quen khó bỏ.

_ Ý tôi là...trí nhớ của tôi không tốt được như anh.

_ Ra là vậy! Ta có nói nàng học thuộc hết chỗ này đâu. Chỉ học thuộc những phần quan trọng mà thôi.

Lôi Vi lắc đầu ngao ngán. Nàng chưa đọc được một nửa quyển sách làm sao biết được đâu là phần trọng tâm. Nhưng khoan đã, Sước Xuyên nói vậy chứng tỏ chàng ta biết. Phải! Vị quan Lễ bộ này chắc chắn sẽ biết. Nở một nụ cười đầy ẩn ý, nàng đưa đôi mắt đầy ranh mãnh nhưng cũng không kém phần tinh nghịch của mình nhìn kẻ đang đứng kế bên...

.....

Sau nửa canh giờ được Sước Xuyên chỉ những phần trọng tâm, cuối cùng Lôi Vi cũng có thể ghi nhớ một số điều cần chú ý trong sách. Tuy nhiên nếu cứ mãi học vẹt, chắc chắn hiệu quả sẽ không cao. Nàng cần nhanh chóng nghĩ ra cách nào đó để việc đọc và học đồng chữ Hán đó trở nên hiệu quả hơn. Vừa đi vừa mãi nghĩ ngợi nên không biết từ khi nào nàng đã vào đến Thái Thường Nhạc phủ. Chậm rãi đi qua các đình, các nàng tiến về phía hậu viện, sau đó là Tây Khương viện. Vừa đi ngang qua nàng đã nghe thấy tiếng cười nói rôm rả trong một điểm nghỉ. Nhìn sơ qua nàng biết được, hôm nay là ngày các ca vũ cũng như nhạc công nhận được quà gửi từ gia đình. Ngồi ở giữa, Tú Đình đang hớn hờ khoe với những Học sự, Sơ kỳ cũng như Hạ cấp và một vài Trung sinh khác về những món trang sức nàng ta nhận được từ gia đình.

_ Quà không hồ danh là con gái của Thái thú!- Một Trung sinh đầy tông giọng lên cao tỏ ý thán phục.- Nghê muội muội, trong phủ này, không ai có giá mồn bằng muội cả.

_ Chứ còn gì nữa!- Chất giọng Tú Đình đầy tự mãn.- Muội thấy dù cha muội chỉ làm Thái thú nhưng vẫn còn tốt chán so với kẻ là ca vũ trong phủ Công chúa, mà lại là Công chúa cung của Hoàng thượng. Giờ này vẫn không có ai tặng đồ. Muội thấy chắc Công chúa đã quên cô ta ngay khi cô ta vào đây rồi.

Nghe thấy vậy, Lôi Vi cười khẩy. Đúng là một lũ ghen ăn tức ở. Tú Đình thấy vậy liền nổi nóng. Vốn định chọc tức Lôi Vi nhưng không ngờ nàng không tức lại còn cười nhạo nàng ta.

_ Ngươi cười cái gì!- Vừa đứng phắt lên, Tú Đình vừa hỏi.- Ngươi nên nhớ, ngươi chỉ là một Học sự. An phận chút đi. Ta không tính sổ những lời nói ngông cuồng của ngươi hôm trước là may lắm rồi.

_ Ta cười! Ta cười một đám các ngươi chỉ biết bám váy lũ nhà giàu ô hợp này.- Vừa nói Lôi Vi vừa chỉ và từng gương mặt một và ngón tay của nàng dừng lại ở Tú Đình.

Cả đám người trong điểm nghỉ sững sờ nhìn Lôi Vi. Và một lần nữa, Thái Thường Nhạc phủ lại được dịp náo động. Rất nhanh chóng, tất cả các ca vũ trong Tây Khương viện đều chạy đến vây quanh điểm nghỉ đó.

_ Giàu không phải là một cái tội. Nghèo càng không phải là một cái tội. Mà cái tội chính là kẻ giàu thì tỏ kiêu ngạo, đàn áp khiến dân chúng khổ cơ hàn. Cái tội chính là người nghèo đánh mất nhân cách của mình mà đi ăn bám lũ nhà giàu đó.

_ Ngươi...- Tú Đình giật run.- Im ngay cho ta!

_ Sao lại run thế? Ca vũ là những tú nữ được tuyển chọn rất nghiêm ngặt bởi nó là một nghề thanh cao. Và người làm cái nghề này cũng phải là một người thanh cao. Các ngươi tự cho mình là người thanh cao vậy chẳng lẽ không biết câu này: Tiền bạc chỉ là vật ngoài thân.

_ Vậy ngươi nghĩ người thanh cao sao?- Tú Đình cãi lại.

_ Ta chưa bao giờ nghĩ ta thanh cao.- Lôi Vi chậm rãi đáp.- Để đi đến sự thanh cao, ta còn phải khổ luyện rất nhiều. À! Nhân tiện đây, ta có chuyện muốn kể cho các người nghe, không biết các người có hứng thú không.

Dứt câu, Lôi Vi khẽ quét mắt nhìn một lượt xung quanh rồi quay lại nhìn Tú Đình và nở một nụ cười đầy ẩn ý.

_ Lần xuất cung vừa rồi, trên đường từ Bắc Đình thành đến Quang Dương thành, ta có ghé vào một thành và đã nghe một câu chuyện rất thú vị. Các vị tỷ muội có ai muốn nghe không?

Tú Đình hốt nhiên không rét mà run, gương mặt ngay lập tức chuyển sang màu xanh.

_ Cảm ơn lắm!

_ Sao thế? Ta còn chưa kể mà!

Thấy tình hình không ổn, một Thanh Nhi, một Học sự cùng lớp vội chạy đến nắm tay Lôi Vi.

_ Lôi Vi! Không phải tối nay muội còn phải luyện tập sao. Sao không về viện nghỉ ngơi rồi ăn cơm?

Khẽ bật cười, Lôi Vi chậm rãi bước đi. Nàng và Thanh Nhi trên lớp cũng chơi khá thân với nhau nên nàng cũng không muốn cãi lại nàng ấy. Hơn nữa, hơn thua với Tú Đình chi bằng nàng về viện chuẩn bị cho buổi luyện tập tối nay còn hơn.

.....

Vọng Vũ đài là đài cao nhất và đẹp nhất trong của Thái Thường Nhạc phủ. Thế nhưng nơi này lại rất ít khi được sử dụng để làm nơi dạy học cũng như mở tiệc. Mọi hoạt động của đài đều bị hạn chế đến tối đa. Vậy nên nơi này trở thành một nơi ít người lui tới.

Chậm rãi bước lên Vọng Vũ đài, Lôi Vi cố giữ mình thật bình tĩnh. Nàng cảm thấy nơi này thật sự không ổn cho lắm. Cái im lặng của đài này khiến tâm trạng người ta nặng nề hẳn so với các đài khác. Vẫn bước lên đài, nàng chậm rãi nhìn khắp lượt xung quanh và hồi tưởng lại những gì Thanh Nhi nói với nàng lúc chiều.

"_ Lôi Vi! Gần tới kỳ thi lên cấp rồi nên ai ai cũng chăm chỉ luyện tập ngày đêm cả. Muội chắc cũng vất vả lắm phải không?

_ Không có!- Vừa cười, Lôi Vi vừa nói.- Muội chỉ mong sự cố gắng của muội bằng một phần nhỏ các tỷ mà không được đây này.

_ Ta thấy muội tập chăm chỉ lắm. Muội đừng khiêm tốn. À! Tối nay muội tập múa phải không?

_ Đúng vậy!- Lôi Vi gật đầu xác nhận.

_ Tất cả Học sự bây giờ đều tự luyện tập một mình nên khó mà tìm được các hay đài còn trống cho muội tập lắm.

_ Vậy sao?!

Nghe vậy, Lôi Vi không khỏi thở dài. Ngày mai Trần Chương sự sẽ lại kiểm tra nàng mà điệu múa bà chỉ nàng vẫn chưa nắm hết và múa vẫn chưa thật nhuyễn. Vừa bước đi, nàng đưa đôi mắt của mình nhìn về một nơi nào đó rất xa.

_ Nhưng muội đừng lo! Phía sau Trần Cẩm các có Vọng Vũ đài. Nơi đó rất yên tĩnh. Muội có thể đến đó luyện tập.

_ Thật vậy sao?- Đôi mắt của Lôi Vi sáng rỡ.- Cảm ơn tỷ!

_ Không có gì đâu! Ta rất mong muội có thể qua được kỳ thi thăng cấp. Con người muội khẳng khái như thế ở chốn cung đình này quả thật rất hiếm.

_ Tỷ quá lời!"

Và theo như những gì Lôi Vi quan sát, quả như những gì Thanh Nhi nói. Ngoài Vọng Vũ đài, đa phần các đài các đều ồn ào náo nhiệt. Bước hẳn lên đài, một khung cảnh tuyệt đẹp hiện ra trước mắt nàng. Đúng như cái tên của nó, đài được mở rộng không gian ra bên ngoài hết mức để có thể ngắm mưa. Và nơi đây được bày trí quả thật rất trang nhã. Thật khiến người ta cảm thấy phấn kích và muốn hòa nhập vào không gian này.

Hít một hơi thật sâu rồi nở một nụ cười thật tươi, Lôi Vi chậm rãi đặt đèn xuống đất rồi tiến về phía giữa đài và bắt đầu múa những động tác đầu tiên. Vì không có nhạc nền nên nàng đành phải tự dùng miệng tạo nên nhạc để dễ bắt nhịp. Cứ vậy, Lôi Vi chìm trong thế giới của riêng mình. Và giờ nàng mới hiểu được tại sao Hạ Huyền, chị gái nàng lại đam mê bộ môn nghệ thuật này đến vậy. Từng chút, từng chút một những động tác của nàng trở nên uyển chuyển hơn...

"Cạch" một tiếng động vang lên khiến Lôi Vi giật mình vội quay về phía sau. Và hình ảnh đập ngay trước mắt nàng là một vị Công công đang đứng thất thần. Gương mặt như căng cứng. Còn đôi mắt ánh lên sự bi thống đến kỳ lạ. Đường như người đó đang cố kiềm nén. Hít một hơi thật sâu nàng chậm rãi tiến lại gần vị Công công đó và nhặt phát trượng đang nằm dưới đất lên.

_ Công công! Ông không sao chứ?- Vừa hỏi, Lôi Vi vừa đưa cây phát trượng cho người đó.

_ Cô...cô nương! Ta không sao!

Chất giọng đầy uy nghiêm của vị Công công ấy khiến Lôi Vi không khỏi nhẩn trán lại khó hiểu.

_ Cô nương sao cô lại đến đài này?

_ Há?- Câu hỏi không bất ngờ, những vì mãi nghĩ ngợi nên Lôi Vi không chú tâm lắm.- Đài này...có vấn đề gì sao?

_ Chẳng lẽ cô nương không biết đài này nếu không có sự cho phép của Hoàng hậu thì không ai được tới?

_ Há? Phải có sự cho phép của Hoàng hậu?

Lôi Vi cá kinh. Và nhìn vào nét mặt hoảng hốt của nàng, vị Công công kia biết nàng không hề hay biết gì chuyện này. Nhưng ông thật sự rất tò mò về việc tại sao nàng lại không biết việc này.

_ Đúng vậy! Lệnh này đó có hơn mười năm rồi. Tại sao cô nương lại không biết.

_ Cái này...- Lôi Vi không biết trả lời thế nào.

Một cơn gió nhẹ thổi vào đài, những tấm rèm màu xanh nhạt nhẹ nhàng bay trong gió tựa như một màn sương mờ ảo. Nơi Lôi Vi đang đứng thật trùng hợp khiến vị Công công kia có cảm giác nàng là hư ảnh.

_ Mẫn phi!

_ Công công! Ông...vừa gọi ai thế?

Chất giọng đầy tò mò và nghi ngờ của Lôi Vi kéo vị Công công kia trở lại với thực tại.

_ Không...không có gì! Nếu đã lỡ lên đây rồi vậy hãy ở đây ngắm mưa cùng ta một lát.

_ Mưa?- Vừa hỏi, Lôi Vi vừa nhìn về phía bầu trời đêm.

_ Đúng vậy! Hôm nay là khất xảo [3], trời sẽ mưa nhanh thôi.

Khất xảo! Vậy là Lôi Vi đến thế giới này hơn ba tháng rồi. Hơn ba tháng với không biết bao nhiêu là sự việc liên tiếp xảy ra. Cuộc đời nàng chưa bao giờ xảy ra nhiều việc đến thế trong một thời gian ngắn. Nhìn về phía bầu trời đêm trong vắt đang dần bị những áng mây đen bao phủ, nàng vô thức tiến về phía ban công. Tết khất xảo ở thời đại nàng không phải là một ngày lễ tết đặc biệt, nó cũng không quan trọng bằng ngày Valentine nhưng mỗi năm cứ đến ngày này, ba mẹ nàng lại tặng quà cho nhau và ba anh chị em nàng cũng được tặng những món quà bé xinh. Vậy mà giờ, nàng không thể ngờ rằng nó đã trở thành quá khứ. Khất xảo năm nay không ai ở bên cạnh nàng cả. Nói tới đây nàng chợt nhớ đến buổi chiều hôm ấy có hai nam nhân tỏ tình với nàng. Một người nói rằng sẽ bảo vệ nàng, một người nói rằng không thể sống thiếu nàng. Một giọt nước nóng hổi lăn dài trên gò má của nàng.

_ Cô nương! Cô đang có tâm sự?- Vị Công công nọ tỏ vẻ quan tâm.

Gạt đi giọt nước mắt còn vương trên khóe mi, Lôi Vi quay về phía vị Công công nọ và mỉm cười.

_ Không có gì đâu ạ!- Vừa nói, Lôi Vi vừa lắc đầu.

_ Nếu có chuyện phiền lòng, cô nương có thể nói ra.

Sự quan tâm của vị Công công ấy khiến Lôi Vi cảm thấy ấm lòng. Nhưng nàng chỉ mỉm cười, một nụ cười rất nhẹ.

_ Không sao đâu ạ!- Vừa nói Lôi Vi vừa nhìn về phía bầu trời.- Mỗi một người đều có một chiếc hộp bí mật ở trong tim mà không muốn chia sẻ với bất kỳ ai.

_ Thì ra là vậy! Cô nương không muốn, ta cũng không ép.

Gió bắt đầu thổi mạnh hơn và những hạt mưa bắt đầu rơi tạo nên những thanh âm thật êm dịu và mang theo đó là hương vị thanh tân của đêm. Đâu đó, những chiếc phong linh được làm từ tre trúc ngân lên tạo nên một bản hợp xướng nghe thật du dương.

_ Mưa rồi!- Lôi Vi thốt lên.- Vậy là Nguru Lang và Chức Nữ đã gặp nhau rồi!

Nụ cười nhạt trên môi Lôi Vi mỗi lúc một trở nên mờ đi cứ như nó đang tan đi theo những làn sương đêm. Ngày trước khi bà nội nàng vẫn còn sống, trong mỗi dịp về quê nghỉ hè, bà nội nàng vẫn kể cho nàng nghe về câu chuyện của Nguru Lang và Chức Nữ vào đêm Khất xảo. Và những gì bà của nàng nói như vẫn còn vang vọng bên tai. Nghĩ đến đây, nàng không khỏi bật cười bởi đứng đây cũng nàng đêm nay lại là một vị Công công. Nhắc đến đây, nàng như sức nhớ ra.

_ Phải rồi Công công! Khi nãy ông nói nơi này trừ khi có lệnh của Hoàng hậu mới được lên. Còn không, không ai được lên cả. Sao lại như vậy? Và ông có phải lên đây theo lệnh của Hoàng hậu?

_ Đài này có rất nhiều ký ức của Hoàng đế và một vị phi tử. Ta chỉ có thể nói như thế. Còn về việc ta có phải lên đây theo lệnh của Hoàng hậu hay

không, ta nói là không phải.

_ Hà?- Lôi Vi cả kinh.- Vậy là ông lên lên đây?

_ Có thể xem là như thế! Nhưng có sự khác biệt. Bởi ta đã ở bên cạnh phi tử đó rất lâu. Cùng người đó trải qua rất nhiều chuyện nên ta có thể lên nơi này nếu muốn.

_ Một tình cảm chủ tớ thân thiết.

Không nói gì, vị Công công ấy chỉ mỉm cười. Đôi mắt ông cũng trở nên xa xăm hơn, dường như nó có thể chạm đến các tinh cầu nhỏ bé lấp lánh nấp sau màn mưa, nấp sau áng mây đen kia.

_ Mẫn phi!- Chất giọng của Lôi Vi đầy nghi hoặc.- Đó có phải là vị phi tử ấy?

Vị Công công kia ngạc nhiên nhìn Lôi Vi. Đáp lại nàng nở một nụ cười, một nụ cười rất nhẹ.

_ Là lúc này tiểu nữ nghe Công công gọi nên đoán vậy.

_ Đúng vậy!- Vị Công công kia chậm rãi nói.- Đó quả đúng là Mẫn phi.

Cách nói năng đến hành xử đều rất chuẩn mực của vị Công công kia khiến Lôi Vi có phần cảm thấy bất an. Nhưng trong một đêm mưa đẹp thế này nàng thật không muốn để sự bất an xâm chiếm. Giờ nàng mới hiểu hết ý nghĩa của hai chữ "Vọng Vũ". Thật đẹp! Nụ cười mơ hồ của nàng dần trở nên tươi hơn như một cơn gió xuân mơn mơn.

_ Tiểu nữ vốn không biết làm thơ nhưng cũng xin làm một bài thơ ngắn để cảm ơn Công công.

Ánh mắt của vị Công công kia lộ vẻ hiếu kỳ.

_ Ta rất chờ đợi!

Ngẩng lên nhìn bầu trời vẫn đang mưa Lôi Vi chậm rãi ngâm:

Vũ trung hoài tương tư

Đài vũ giai nhân ảnh

Nghê thường vũ y vũ

Thất tịch tư dạ vũ*

_ Bài thơ không hay, xin Công công bỏ qua cho.

Vừa nói, Lôi Vi vừa quay sang nhìn vị Công công nọ. Dáng vẻ bồi hồi của vị Công công ấy khiến nàng ngạc nhiên tột độ. Nó càng khiến nàng chắc chắn hơn về phán đoán của mình. Nghĩ vậy tim nàng đập nhanh một nhịp.

_ Không! Bài thơ rất đúng tâm trạng.

Vị Công công kia khẳng định. Dường như ông cũng đoán biết được phán đoán của Lôi Vi. Ông chậm rãi quay về phía nàng, nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh đầy bình thân của nàng.

_ Ta...

Chưa kịp nói câu nào, tiếng ồn ào bên dưới đã thu hút sự chú ý của Lôi Vi và vị Công công đó. Tiếng nói, tiếng bước chân mỗi lúc một rõ ràng hơn. Nàng hốt hoảng chạy về phía cầu thang.

_ Chắc chắn là bọn họ!- Chất giọng của Lôi Vi có không ít nộ khí.- Đúng là tiết đường sống của người khác mà.

_ Có chuyện gì vậy?

Vừa tiến về phía Lôi Vi, vị Công công nọ chậm rãi lên tiếng. Dừng chân ở cầu thang, ông nhanh chóng hiểu ra vấn đề.

_ Nơi này còn có một lối đi khác. Cô nương đi theo ta.

Cắt câu cả hai nhanh chóng bước đi. Nhưng chỉ mới được vài bước Lôi Vi vội quay lại.

_ Chờ tiểu nữ chút.

Vừa nói, Lôi Vi vừa chạy nhanh về phía cầu thang. Vội cầm lồng đèn lên, nàng chạy nhanh về phía vị Công công.

_ Xong rồi! Chúng ta đi thôi.

Khẽ mỉm cười, vị Công công họ không khỏi thán phục về sự cẩn trọng cũng như khôn ngoan của nàng. Ông nhanh chóng dẫn nàng rời khỏi Vọng Vũ đài trước khi nhóm người kia kịp tới.

[1] Khô: màu xám

[2] Lấy từ tích Gia Cát Lượng của Thục Hán giúp Chu Du của Đông Ngô gọi gió đông trong đại chiến Xích Bích.

[3] Khất xảo: hay còn gọi là Thất tịch bắt nguồn từ câu chuyện Ngưu Lang- Chức Nữ. Nó diễn ra vào ngày 7/7 âm lịch. Ngày nay nó được biết đến như là lễ Valentine phương Đông.

* Trong mưa nhớ nỗi tương tư

Đài múa (có) bóng giai nhân

Điệu Nghê thường vũ y

Thất tịch nhớ đêm mưa

Hết chương 18

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa

Chia tay vị Công công họ, Lôi Vi nhanh chóng chạy về Xuân Hoa viện. Nàng phải về trước khi mọi người trong Thái Thường Nhạc phủ kịp tìm thấy mình, nếu không nàng có lẽ sẽ không toàn mạng mất. Vừa nghĩ đến đây, con thịnh nộ của nàng lại dâng lên. Nàng thật không biết tại sao Thanh Nhi lại lừa nàng, chỉ nàng tới Vọng Vũ đài. Nàng có làm gì đắc tội với nàng ta đâu chứ. Hay là do Tú Đình?

_ Quả có tiền đúng là khác!- Chất giọng của Lôi Vi đầy nộ khí.

Vừa chạy vừa mãi nghĩ, nên Lôi Vi không để ý xung quanh. Chỉ đến khi có tiếng "á" vang lên, nàng mới trở lại thực tế. Lúc này nàng mới nhận ra mình vừa đâm sầm một người. Xoa xoa cái đầu, nàng cố mở mắt ra.

_ Vũ Linh!?- Vừa chạy về phía Vũ Linh, Lôi Vi vừa lên tiếng. Chất giọng của nàng đầy ngạc nhiên.- Sao muội lại ở đây? Muội không sao chứ?

_ Muội không sao!- Vội đứng lên Vũ Linh vừa trả lời.- Vừa nãy muội đến đưa đồ cho tỷ, nghe Đồng Thảo tỷ nói tỷ đến Vọng Vũ đài nên vội vã chạy đến.

_ Ta vừa từ nơi đó ra. Thật không ngờ bọn người đó lại hiểm đến vậy.

_ Tỷ không sao là tốt rồi. Chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi đây.

Nơi đây dù đã cách Vọng Vũ đài một khoảng cách tương đối nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc Lôi Vi đã được an toàn nên cả nàng và Vũ Linh đều cố chạy về Xuân Hoa viện nhanh nhất có thể. Vừa chạy vừa thở cả hai hy vọng giờ này không ai còn chú ý đến họ nữa. Dừng ở cổng Xuân Hoa viện cả hai hít một hơi thật sâu rồi nhìn nhau mỉm cười.

_ Tới nơi rồi! Muội nên về đi không lại bị nghi ngờ.

_ Vậy cũng được! Chúng ta chia tay nhau ở đây. Hẹn gặp tỷ sau!

Nói đoạn Vũ Linh chậm rãi rời đi. Lôi Vi nhìn theo cho đến khi nàng ta chìm hẳn trong màn đêm tĩnh lặng nàng mới bước vào viện. Bước vào sân viện, nàng cảm nhận được một bầu không khí lạ lùng, nó im ắng đến lạ kỳ và ẩn sâu là một sự nguy hiểm đang rình rập. Ánh đèn bên trong gian phòng hắt ra chút ánh sáng làm soi sáng một vùng nhỏ của sân viện khiến ta có cảm giác cô tịch. Nghi ngại, nàng đưa mắt nhìn khắp lượt sân viện. Nhận thấy không có gì bất thường, nàng mới đẩy cửa bước vào trong.

_ Hả?- Chất giọng của Lôi Vi đầy thẳng thốt.

Trước mặt Lôi Vi là Quân Đài và Đồng Thảo nằm sóng soà ra đất. Ngay bên cạnh mỗi người là một thức dịch lỏng với không ít đồ ăn, dường như cả hai đã nôn mửa trước khi ngất. Một vài thứ trên bàn như ly, chén, đĩa bị ngã đổ.

_ Quân Đài tử! Đồng Thảo tử!

Vừa kêu lên, Lôi Vi vừa chạy về phía hai người.

*

_ Người nói cái gì?

Đóng nắp rượu lại, Phúc Tuần quay sang nhìn Tiểu An Tử đầy ngạc nhiên. Trong khi đó, Tiểu An Tử vội quỳ mọp xuống đất.

_ Trúng độc sao?

_ Dạ vâng!- Tiểu An Tử vội thưa.- Quân Đài và Đồng Thảo đều bị trúng độc bởi củ của hoa thủy tiên. Thật may Cát tiểu thư không bị sao cả.

Tiểu An Tử nói vậy, lòng Phúc Tuần lại càng lo sợ hơn. Dường như chàng đang nghĩ đến một điều gì đó. Khả năng nó xảy ra không phải là không có. Song lúc này chàng cần phải giữ bình tĩnh để sáng suốt giải quyết mọi chuyện.

_ Nhưng nô tài nghe nói...- Chất giọng của Tiểu An Tử nhỏ bất thường.

Thấy bộ dạng ngập ngừng, lúng túng của Tiểu An Tử khiến Phúc Tuần càng thêm hồ nghi.

_ Đứng lên đi!

Vội đứng lên, Tiểu An Tử ghé vào tai Phúc Tuần nói nhỏ. Sau khi Tiểu An Tử dứt câu, mặt chàng cắt không còn giọt máu.

_ Những ai đã biết chuyện này?

_ Đặng Chương sự và một vài ca vũ của phủ ạ. Họ đang tìm manh mối nhưng chưa ra.

Vậy là đã rõ, xem ra có kẻ muốn hãm hại Lôi Vi hòng để nàng bị đuổi khỏi Thái Thường Nhạc phủ. Từ lâu Phúc Tuần đã luôn lo lắng chuyện này. Thật không ngờ nó lại đến nhanh đến vậy. Giờ, địch trong tối, nguy hiểm lại trùng trùng. Không còn cách nào khác là nàng phải thận trọng bước từng bước. Nhưng quan trọng nhất vẫn là giờ chàng phải nghĩ cách để giải vây cho nàng.

_ Được rồi! Người hãy đem cái rượu này đến Xuân Hoa viện và làm theo những gì ta đã dặn.

Hiểu ý chủ nhân, Tiểu An Tử vội đứng lên cầm lấy rượu gỗ rồi nhanh chóng lui ra.

.....

Đặt hai xô nước xuống, Lôi Vi nhanh chóng đẩy cửa nhà bếp ra rồi bước vào. Hiện giờ cả Đồng Thảo lẫn Quân Đài đều đang không thể xuống giường nên việc trong viện này nàng đều phải lo cả. Vấn đề nấu ăn với nàng thật ra rất đơn giản, song ở thời đại này nó trở nên khó khăn vô cùng. Nguyên nhân cũng bởi vì nàng chưa bao giờ nấu đồ ăn bằng củi cả. Việc này từ trước đến nay đều do Đồng Thảo phụ trách. Giờ việc đến tay, nàng mới biết mình vẫn chưa thật sự thích nghi với thể giới này.

Cho gạo rồi đổ một ít nước vào xoong, Lôi Vi bắt đầu nhóm lửa lên để nấu cháo. Công việc nhóm lửa tưởng chừng rất đơn giản nhưng lại không hề dễ với nàng một tí nào. Thổi mãi, thổi mãi lửa mới chịu bắt củi và cháy. Chỉ trong một phút, mặt nàng đã dính đầy bụi, chiếc váy trắng của nàng cũng đã lấm lem.

"Khục...khục...", tiếng cười lập tức thu hút sự chú ý của Lôi Vi, nàng vội ngẩng đầu lên và không khỏi choáng nhẹ. Cả cơ thể nàng dường như đứng bất động khi nhìn thấy nam nhân mặc bộ lam y.

_ Ngài...ngài đến đây có chuyện gì?

Mãi Lôi Vi mới có thể hỏi Phúc Hoàng một câu hỏi hoàn chỉnh.

_ Ta đến đây dĩ nhiên là để tìm nàng.- Chất giọng của Phúc Hoàng nghiêm túc.

Chậm rãi từng bước, chàng tiến vào bên trong gian bếp nhỏ bé.

_ Nhưng thật không ngờ lại chứng kiến cảnh tượng thú vị này.

Lôi Vi không thèm đáp trả. Nàng trở lại với công việc của mình. Khiến cho người ta hoa đầu chóng mặt xong rồi lặng mắt tăm đến nay mới xuất hiện. Nàng thật không thể nào hiểu được con người này. Mấy ngày nay vốn đã bức bối nên vừa nhìn thấy Phúc Hoàng lòng nàng lại càng bức bối, tức giận.

hon. Nhận ra sự bất ổn, Phúc Hoàng tắt ngấm nụ cười trên môi.

_ Giận sao?- Vừa hỏi, Phúc Hoàng vừa tiến lại gần Lôi Vi.

_ Tiểu nữ nào dám giận Vương gia!- Chất giọng của Lôi Vi đầy mỉa mai.- Chẳng qua là tiểu nữ không có thời gian cho Vương gia đem ra đùa cợt. Xin Ngài đi cho. Còn có hai người cần tiểu nữ chăm sóc.

_ Nàng không tò mò tại sao lâu như vậy ta mới tới sao?

Chất giọng đầy nghiêm túc của Phúc Hoàng khiến Lôi Vi không khỏi bối rối. Nàng thật không thể nghĩ được điều gì cả. Lúc này quả thật tiện thoái lưỡng nan.

_ Vương gia! Nói chuyện này lúc này e không thích hợp.

_ Ta lại nghĩ đây là lúc thích hợp!- Phúc Hoàng khẳng định chắc nịch.

Lôi Vi đưa đôi mắt ngạc nhiên của mình nhìn Phúc Hoàng. Và đáp lại nàng là đôi mắt ôn nhu nhưng cũng rất cương quyết.

_ Thân nữ nhi một mình nơi cung cấm, nàng lẽ nào không muốn tìm một chỗ dựa để mình có thể dựa vào sao? Lôi Vi! Ta thật sự muốn bảo vệ nàng.

Chất giọng đầy tha thiết khiến Lôi Vi thơ thẩn cả tâm thần. Điều Phúc Hoàng vừa nói không phải không có lí. Là thân con gái, một mình giữa nơi xa lạ, nàng cần tìm cho mình một chỗ dựa thật tốt cho bản thân để tránh mọi tai ương. Và chọn người sẵn sàng bảo vệ mình luôn là một lựa chọn đúng đắn. Nhưng Phúc Hoàng...tham vọng của chàng quá lớn liệu chàng có chịu buông bỏ? Và trái tim nàng...

_ Vương gia! Ngài thật sự muốn bảo vệ tiểu nữ? - Lôi Vi hỏi thẳng.

_ Đúng vậy!- Phúc Hoàng trả lời chắc nịch.

_ Vậy xin trả lời tiểu nữ một câu.

_ Được!

Phúc Hoàng hít một hơi thật sâu chờ đợi câu hỏi của Lôi Vi. Nhưng đáp lại chàng là ánh mắt đầy e ngại của nàng nhìn về phía cửa. Hiểu ý chàng quay lại đóng cửa rồi chậm rãi tiến lại gần nàng.

_ Mong Hoàng đế! Ngài có không?

Như sét đánh ngang tai, Phúc Hoàng nhìn Lôi Vi đầy kinh ngạc. Nhưng rất nhanh sau đó chàng thu lại ánh mắt này. Chàng chăm chú quan sát biểu cảm trên gương mặt nàng. Chàng thật sự muốn hiểu nàng đang nghĩ gì. Song gương mặt của nàng quá bình lặng khiến chàng không thể nhìn thấy gì cả. Chàng chỉ có thể biết được rằng, đây là cơ hội duy nhất của chàng. Nếu không nắm bắt, e rằng sau này chàng sẽ chẳng còn cơ hội nào nữa.

_ Có!- Phúc Hoàng trả lời dứt khoát.

_ Vậy...

_ Chẳng phải nàng nói hỏi ta một câu sao? - Phúc Hoàng cắt ngang lời Lôi Vi.

_ Chỉ câu này nữa thôi!- Lôi Vi nhẹ nhàng mỉm cười.

Phúc Hoàng không nói gì, chàng chỉ gật đầu.

_ Giữa quyền lực và tiểu nữ. Nếu chỉ được chọn một và chỉ một, Ngài sẽ chọn điều nào?

Ra đây mới chính là câu hỏi Lôi Vi muốn hỏi Phúc Hoàng. Điều này chàng đã lường trước nhưng vẫn không tránh khỏi kinh ngạc vì chàng không ngờ nàng lại dám hỏi thẳng chàng như vậy. Một nữ nhi có vẻ ngoài tuy hoạt bát song ẩn yếu lại có khẩu khí lớn đến vậy. Và chàng càng ngạc nhiên hơn khi nàng hỏi chàng câu ấy, gương mặt nàng không hề có một chút ngập ngừng, đắn đo nào. Vẫn là gương mặt ấy, gương mặt tĩnh như nước và hồn nhiên như ánh nắng.

_ Nàng muốn ta trả lời như thế nào? Theo ý nàng hay theo ý ta.

_ Vậy Ngài thử trả lời theo cả hai ý xem.

_ Nếu theo ý ta, ta sẽ trả lời là quyền lực. Còn nếu theo ý nàng, ta sẽ trả lời là nàng.

Câu trả lời của Phúc Hoàng không nằm ngoài dự đoán của Lôi Vi khiến bản thân nàng có chút thất vọng. Nhưng điều đó giúp nàng biết được rằng Hình Thân vương này cũng rất thẳng tính. Nên xét trên phương diện này, chàng là một người đáng tin cậy.

_ Xem ra Ngài cũng rất biết cách lấy lòng nữ nhân. Nhưng về sau, Ngài trả lời sai rồi. Theo ý của tiểu nữ, Ngài vẫn sẽ chọn quyền lực.

Hết lần này đến lần khác, Lôi Vi khiến Phúc Hoàng kinh ngạc. Nàng quả thật có con mắt tinh tường. Chỉ mới mười sáu tuổi đầu, tại sao nàng lại có thể nhạy bén đến vậy? Câu hỏi ấy bỗng chốc thành hình trong đầu chàng và khiến chàng không khỏi cảm thấy tò mò thích thú cùng với đó là cả sự hiếu kỳ.

_ Là nữ nhi, khi đặt ra câu hỏi này, ai cũng mong muốn nam nhân sẽ trả lời là mình. Nhưng Vương gia...chúng ta quen nhau được bao lâu? Tình cảm Ngài dành cho tiểu nữ được bao phần? Nó có đủ đậm để Ngài đánh đổi cả giang sơn này không? Thêm vào đó, Ngài nghĩ rằng tiểu nữ sẽ chấp nhận là hồng nhan họa thủy sao?

Những gì Lôi Vi nói thật khiến cho Phúc Hoàng không còn gì để nói. Tiếp xúc với nàng vài lần, cũng biết nàng có tài ăn nói nhưng đây là lần đầu tiên chàng bị nàng dồn vào thế bí như thế này. Nữ tử này quả đúng là biết cách gây ấn tượng với người khác. Phúc Hoàng càng lúc càng thấy thú vị.

_ Cát tiểu thư!

Tiếng Tiểu An Từ từ sân vọng vào khiến cả Lôi Vi và Phúc Hoàng giật mình. Nàng vội đẩy cửa bước ra. Thấy Tiểu An Từ hết ngó đông rồi ngó tây khiến nàng không khỏi bật cười.

_ Ngươi tìm ta có chuyện gì?

Thấy Lôi Vi bật cười, Tiểu An Từ hơi cúi đầu xuống. Nhưng nhìn đáng vẻ của nàng, hẳn phải gắng lắm mới không bật cười.

_ Tiểu thư! Tiểu thư đi đâu nô tài tìm mãi.

_ Chẳng phải ngươi đã tìm ra rồi sao? Ngươi tìm ta có chuyện gì?

Toan mở miệng nhưng nhìn thấy Phúc Hoàng từ trong gian bếp bước ra, Tiểu An Từ không khỏi ngạc nhiên.

_ Vương gia cát tường!- Vừa tung hô, Tiểu An Từ vừa sụp lạy.

Lôi Vi quay đầu lại và nhận ra Phúc Hoàng đang tiến lại gần. Nhìn về phía Tiểu An Từ, mặt nàng đỏ bừng lên chả khác nào sắc đỏ lúc mặt trời đang lặn.

_ Đứng lên đi!

_ Tạ Vương gia!

Có mặt Phúc Hoàng ở đây, Tiểu An Từ không biết nên mở lời với Lôi Vi như thế nào. Bàn tay hắn cứ giữ chặt chiếc rương đang cầm trên tay.

_ Tiểu An Từ!- Phúc Hoàng chậm rãi lên tiếng.- Ngươi đang cầm cái gì trên tay vậy?

_ Hồi Vương gia! Đây...đây là một ít tư trang Chiêu Anh Công chúa gửi cho Cát tiểu thư ạ.

_ Chiêu Anh Công chúa gửi cho ta?- Lôi Vi tỏ ra ngạc nhiên.- Ngươi nhận được ở đâu?

_ Thừa tiểu thư! Nô tài nhận được từ chỗ...Thất Hoàng tử vào sáng nay.

_ Ra là vậy!- Lôi Vi gật đầu.

Xem trong cách nói của Tiểu An Từ, Phúc Hoàng đoán được hắn đang nói dối Lôi Vi. Còn nguyên nhân tại sao, chàng cũng đã rõ. Câu chuyện này quả thật khá thú vị. Và chàng đang chờ xem Ngũ đệ của chàng sẽ làm như thế nào khi nàng biết rõ mọi sự. Nhìn về phía Tiểu An Từ, chàng hơi nhếch môi lên kín đáo tạo thành một nụ cười.

Tiểu An Từ thận trọng đặt rương gỗ lên bàn đá gần đó rồi quay sang Lôi Vi.

_ Vương gia! Cát tiểu thư! Không còn việc gì, nô tài xin phép cáo lui.

_ Uhm!- Vừa nói, Lôi Vi vừa gật đầu.

Khẽ thở phào nhẹ nhõm, Tiểu An Từ vội rời gót. Nhưng chưa kịp ra khỏi viện, một toán người toàn là cung nữ bước vào trong. Nhìn cách ăn mặc của họ cả ba người đang có mặt trong viện không khỏi kinh ngạc.

_ Trương Tổng quản! Nhân Chính phủ có việc gì vậy?- Vừa tiến về phía trước, Phúc Hoàng vừa lên tiếng, chất giọng dày uy nghiêm.

Toán người vừa bước vào không khỏi ngạc nhiên trước sự có mặt của Hình Thân vương Phúc Hoàng, song người dẫn đầu lấy lại dáng vẻ bình thường rất nhanh.

_ Tham kiến Hình Thân vương!- Vừa tung hô, Trương Tổng quản và đám cung nữ đi theo vừa sụp lạy.- Vương gia cát tường.

Khẽ liếc nhìn về phía Lôi Vi, Phúc Hoàng chậm rãi nói:

_ Đứng lên đi!

Trong khi Phúc Hoàng và Tiểu An Từ đã lấy lại dáng vẻ bình thường, Lôi Vi vẫn ở trong trạng thái ngạc nhiên. Nàng nhớ, theo như những tài liệu lịch sử ghi chép, Nhân Chính phủ là phủ chuyên giải quyết các xung đột cũng như điều tra các vụ án xảy ra nơi hậu cung của triều Tân Thực. Họ tìm đến nơi này, xem ra sự việc tại Vọng Vũ đài đã bại lộ rồi. Chỉ cần nghĩ đến đó, tim nàng lại đập như trống trận. Gắng lấy lại bình tĩnh, Lôi Vi chậm rãi tiến về phía trước thi lễ.

_ Chào Trương Tổng quản! Không biết Tổng quản đến đây có việc gì?

_ Ngươi là Cát Lôi Vi, Học sự của Thái Thường Nhạc phủ?- Trương Tổng quản hỏi thẳng.

_ Dạ vâng!

_ Chúng ta tới để đưa ngươi về Nhân Chính phủ điều tra.

_ Về việc gì?- Phúc Hoàng hỏi.

_ Hồi Vương gia! Chúng thần nhận được thư tố cáo cô nương đây đầu độc Trung sinh Thang Quân Đài và Học sự Đồng Thảo của Thái Thường Nhạc phủ hiện đang sinh hoạt cùng Cát cô nương trong viện này.

Những gì Trương Tổng quản nói khiến Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên. Thật ngoài sức tưởng tượng của nàng.

_ Đầu độc?- Chất giọng của Lôi Vi đầy kinh ngạc.- Là ai? Là ai đã tố cáo tôi?

_ Ta không thể nói cho ngươi biết. Tốt nhất ngươi nên hợp tác với chúng ta. Hãy theo ta về phủ để điều tra.

Một sự không can chịu toát ra từ người Lôi Vi. Kề nào lại cả gan đi vu oan giả họa chứ? Nàng thật sự không can tâm. Không thể để mọi chuyện diễn ra theo ý muốn của kẻ đó được. Nàng nhất định không để kẻ đó đắc thắng. Nhưng giờ nếu nàng không đi theo họ, không phải mọi chuyện sẽ càng thêm rắc rối sao? Song Quân Đài và Đồng Thảo hiện không thể xuống giường được. Nàng cần phải ở lại chăm sóc họ.

_ Trương Tổng quản! Tiểu nữ sẵn sàng hợp tác với phủ để lấy lại sự trong sạch cho mình. Nhưng giờ Quân Đài và Đồng Thảo đang cần người chăm sóc...

_ Chuyện này Nhân Chính phủ sẽ lo.- Trương Tổng quản cắt ngang lời Lôi Vi.- Chúng ta còn phải lấy khẩu cung của họ.

_ Vậy tiểu nữ không còn gì để nói.

Dứt câu, Lôi Vi quay lại thi lễ với Phúc Hoàng rồi bước đi thẳng, toan người Nhân Chính phủ cũng vội thi lễ rồi nhanh chóng rời đi trả lại cho Xuân Hoa viện một bầu không khí cô tịch và lạnh lẽo đến thấu xương.

Đôi mắt nhìn theo dáng Lôi Vi đôi mắt Phúc Hoàng như se lại. Và âm ỉ bên trong nó là một ngọn lửa đang bùng cháy mãnh liệt.

_ Tiểu An Từ!- Phúc Hoàng cất tiếng, chất giọng đầy uy quyền.

_ Có nô tài!- Tiểu An Từ vội vàng đáp lại.

_ Chiêu Anh Công chúa đang mang thai hồi cung không tiện. Nhưng một bức thư thì có thể đấy.

_ Nô tài lập tức hồi báo cho Linh Thân vương.

_ Đi đi!

Chỉ chờ có thế, Tiểu An Từ vội rời đi. Hắn chạy thục mạng về Bảo Khánh cung để báo tin cho chủ tử của mình. Vừa chạy, hắn vừa nhớ lại những gì vừa mới xảy ra và nhận ra, Lôi Vi quả thật có sức hút. Bỗng chốc hai từ "họa thủy" xuất hiện trong đầu hắn.

Hết chương 19

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chân tình thuộc về ai?

Ba ngày! Ba ngày rồi từ khi Lôi Vi bị giam tại Nhân Chính phủ. Đầu nàng vẫn chưa thôi căng lên. Tinh thần của nàng cũng sụt giảm nghiêm trọng. Lần đầu tiên trong đời phải rơi vào cảnh ngục tù lại không có người thân bên cạnh để động viên, nàng tưởng như cả thế giới này đã quay lưng lại với mình, bỏ mặc mình. Một sự chán nản, thất vọng tràn trề. Đã vậy nàng còn phải nghĩ cách tự cứu lấy bản thân mình thử hỏi sức lực nàng còn được bao nhiêu? Tất cả những gì có thể khai, nàng đều khai cả. Quân Đài và Đồng Thảo cũng đã được đưa tới để lấy khẩu cung. Có lẽ giờ Nhân Chính phủ đang lục tung mọi góc ngách để điều tra vụ ngộ độc này.

Nói không có ai đến thăm mình cũng không đúng. Nhìn vào hộp gỗ bên cạnh, Lôi Vi không khỏi chạnh lòng. Đồng Thảo mấy ngày nay vẫn cứ đều đều mang cơm vào cho nàng dù nàng có khuyên cơm ở Nhân Chính phủ cũng không đến nổi tẻ và nàng ấy nên giữ sức khỏe. Quân Đài và cả Vũ Linh cũng thường lui tới thăm nàng. Nhiều lần Vũ Linh muốn đứng ra làm chứng nhưng đều bị nàng cản lại. Nguyên nhân cũng vì cung quy quá nghiêm ngặt, một nô tỳ rời khỏi chỗ ở của mình lúc đêm khuya đã phạm quy rồi chứ đừng nói chi tới chuyện Vũ Linh chạy đến Vọng Vũ đài để tìm nàng. Còn Phúc Hoảng vẫn đến thăm nàng hằng ngày. Vẫn là những câu hỏi thông thường, nhưng kỳ thực đối với một người đang phải sống trong cảnh ngục tù lại vô cùng ảm áp huống hồ nàng lại là con gái. Nhắc đến đây nàng lại nhớ đến Sước Xuyên, bình thường mỗi khi nàng gặp chuyện, ngày hôm sau hẳn đều chạy đến chỗ nàng nhưng lần này lại chẳng thấy tăm hơi hẵn đâu cả.

Lạ thật! Bình thường Lôi Vi có nghĩ đến tên cuồng thư ấy đâu cơ chứ. Chẳng qua là vì vắng mặt hẵn chẳng? Nàng cũng không biết nữa! Nàng chỉ biết rằng nhờ có sự vụ này mà nàng hiểu hơn những người xung quanh mình. Có một chút thất vọng len lỏi vào trái tim của nàng. Phải chăng là nàng đã tự hão huyền hay không? Càng nghĩ, lòng nàng càng chùng xuống. Nàng thấy tái tê cả cổ họng. Cảm giác này càng đáng sợ hơn cái cảm giác nàng khi bị bắt cóc ở Quang Dương thành. Chợt, không hiểu vì sao một giọt nước mắt lăn dài trên gò má của nàng. Nàng gục mặt vào đầu gối của mình. Đôi vai hơi run lên.

"Cạnh", tiếng mở khóa vang lên thu hút sự chú ý của Lôi Vi. Một tia sáng lóe lên trong đầu nàng.

_ Vương gia! Mời Ngài!

Người bước vào là Hình Thân vương chứ không phải là người nàng đang nghĩ đến. Có một chút buồn bực nhưng giờ nàng có thể làm gì đây. Nàng thật không muốn ngừng đầu lên.

_ Sao nàng lại không ăn gì cả?- Phúc Hoảng chậm rãi hỏi.

Lặng im. Lôi Vi như đang cố dồn hết sức của mình để đè nén rồi nàng hơi ngừng đầu lên. Nàng cố mím môi thật chặt để không thoát ra thứ âm thanh nào nề ai oán.

_ Lôi Vi! Nàng sao vậy?

Im lặng! Lôi Vi vẫn im lặng. Những giọt nước mắt bắt đầu lăn khỏi bờ mi tạo thành dòng trên gương mặt nàng. Có chút hoảng hốt, Phúc Hoảng vội lấy khăn tay lau nước mắt cho nàng.

_ Lôi Vi! Có chuyện gì, nàng đừng khóc, hãy nói ta biết. Ta sẽ giúp nàng!

_ Vương gia!- Chất giọng của Lôi Vi vỡ òa.- Ngài...ngài có thể...có thể cứu tiểu nữ không?

Sau câu nói ấy, bao nhiêu nỗ lực của Lôi Vi đều sụp đổ. Cả gương mặt nàng đầm lệ khiến Phúc Hoảng không khỏi chấn động chân tâm. Chàng lặng đi khi nhận ra rằng nữ tử nghịch ngợm nhưng cũng không kém phần sắc sảo này thực ra cũng chỉ là một nữ nhi yếu đuối như bao nhiêu nữ nhi khác. Nàng cũng biết hoảng sợ và cần có một chỗ dựa vững chắc trong lúc hiểm nguy. Hít một hơi thật sâu, chàng vòng tay qua ôm lấy thân thể nhỏ bé của nàng. Tiếng khóc của nàng không lớn nhưng đủ xé nát một trái tim.

_ Nàng yên tâm! Ta nhất định cứu nàng ra khỏi đây.- Phúc Hoảng khẳng định chắc nịch.

Cứ thế Phúc Hoảng ôm Lôi Vi cho đến khi nàng thiếp đi vì quá mệt. Nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của nàng, ngắm nhìn gương mặt chất chứa không biết bao nhiêu sợ hãi của nàng, lòng chàng chợt thất lại. Hít một hơi thật sâu, chàng chậm rãi đặt nàng xuống chiếu rom rồi chậm rãi đứng lên và quay đi...

*

Mặt trời chậm rãi lên cao trải từng tia nắng vàng óng ánh xuống mặt đất. Hương vị tươi mới của ngày mới nhanh chóng tràn ngập khắp bầu không gian rộng lớn. Bao bọc quanh Bảo Khánh cung là một bầu không khí đầy tâm trạng: ngóng chờ, bất an, lo lắng...không biết bao nhiêu thứ cảm xúc len lỏi vào nhau khiến cho tâm trạng của chủ nhân nơi đây càng thêm ngổn ngang hơn. Bỗng qua lối nhỏ lát đá, Tiểu An Tử chạy vội vào bên trong cung. Hơi thở của hắn khá đứt quãng xem chừng hẳn đã chạy một quãng đường khá dài và phải dùng hết sức bình sinh để về đến đây.

_ Vương gia!

_ Ngươi về rồi!- Chất giọng của Phúc Tuần đầy cung bậc cảm xúc.

_ Vương gia cát...

_ Miễn đi!- Phúc Tuần vội ngắt lời Tiểu An Tử.- Đứng lên! Thế nào? Đã làm xong việc chưa?

_ Dạ rồi!- Vừa nói, Tiểu An Tử vừa đưa cho Phúc Tuần một tráp gỗ.

Cầm lấy tráp gỗ, môi Phúc Tuần hé nở một nụ cười. Cuối cùng thứ chàng chờ cũng đã đến, bức thư của Thiên Phụng Công chúa. Với sức ảnh hưởng

của tỷ mình, chẳng tin rằng bức thư này sẽ cứu được Lôi Vi.

_ Bên chỗ Ông Công công đã ổn thỏa chưa?

_ Dạ bẩm Ông Công công đã sắp xếp đâu vào đó rồi ạ.

_ Tốt!- Vừa gọi Tiểu An Từ, Phúc Tuần vừa vẩy tay ý bảo lại gần.- Ngươi lại đây! Nghe cho kỹ những gì ta nói.

Chả biết hai người nói cái gì chỉ thấy Phúc Tuần nói gì Tiểu An Từ liền gật đầu tóit đó.

_ Nô tài mạo muội hỏi Vương gia một câu được không ạ?

_ Ngươi hỏi đi!

Tiểu An Từ khẽ nhăn trán sắp xếp lại câu chữ trong đầu mình.

_ Liệu làm như vậy có ổn không ạ? Cát tiểu thư có được minh oan hay không?

Phúc Tuần không khỏi thở dài. Chẳng biết đây không phải là cách triệt để song không thể để cho nàng phải sống trong cảnh ngục tù được. Đối với một nữ nhi như nàng đó quả thật là ngoài sức tưởng tượng.

_ Chỉ có thể minh oan được phần nào. Trước hết cần phải tìm cách để nàng ấy được ra ngoài, được dự kỳ thi thăng cấp. Sau đó, chúng ta sẽ tìm hiểu cặn kẽ việc này. Minh oan triệt để cho nàng ấy.

_ Nô tài đã hiểu!

_ Vương gia!- Tiếng Tiểu Đậu Từ từ bên ngoài vọng lên.

_ Có chuyện gì?- Phúc Tuần nhanh chóng lấy lại phong thái bình thường của mình.

_ Có Phùng Công công tới ạ!

Phùng Công công là Công công tại Trường Sinh điện. Không biết bên đó có chuyện gì mà lại sai ông ta tới đây. Lòng đang bất an, nên Phúc Tuần không tài nào nghĩ ra lí do. Thôi thì cứ để ông ta vào vậy.

_ Truyền!

Sau câu nói ấy của Phúc Tuần, một dáng người hơi khom xuống nhanh chóng bước vào từ cửa lớn của cung. Dừng chân cách chàng một khoảng, Phùng Công công vội quỳ xuống thi lễ.

_ Vương gia cát tường!

_ Đứng lên đi!- Vừa nói, Phúc Tuần vừa nâng một tay lên ra hiệu.

Phùng Công công nhanh chóng tạ ơn rồi đứng lên. Nhìn trong đôi mắt ông ta, Phúc Tuần nhận ra có chút bất an.

_ Phùng Công công! Trường Sinh điện có chuyện gì vậy?

_ Hồi Vương gia! Thái hậu muốn triệu kiến Ngài sau nửa canh giờ nữa.

Câu nói của Phùng Công công khiến Phúc Tuần không khỏi nhăn trán. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà Thái hậu muốn nửa canh giờ sau chàng mới đến Trường Sinh điện?

_ Ngươi có biết lí do tại sao không?

_ Vương gia...

Chưa nói hết câu, Phùng Công công đã ngừng lại và quan sát xung quanh. Kín đáo mỉm cười, Phúc Tuần háng giọng.

_ Tiểu An Từ, những việc ta phân phó, ngươi hãy đi làm đi.

Đội Tiểu An Từ đi khỏi Phùng Công công mới tiến lại gần Phúc Tuần...

.....

_ Tham kiến Thái hậu!- Vừa quỳ xuống, Phúc Tuần vừa tung hô.- Thái hậu thiên tuế! Thiên tuế! Thiên thiên tuế!

_ Đứng lên đi!

Chất giọng của Minh Đức Thái hậu chứa không ít nộ khí khiến Phúc Tuân có dự cảm cảm chẳng lành. Dù đã được Phùng Công công nói trước nhưng đối diện với người có quyền lực lớn như vậy, lại là bà nội của chàng, chàng vẫn không thể không lo sợ. Làm sao để Thái hậu hiểu, làm sao để bảo vệ được tấm chân tình của mình, lúc này, nó quả là vấn đề nan giải.

_ Tạ ơn Thái hậu!

_ Tuần Nhi! Con nghĩ ta đây có thể thiên tuế được hay không khi Tiểu Nhạn ngày nào cũng phải rửa mặt bằng nước mắt?

Trước câu hỏi của Minh Đức Thái hậu, Phúc Tuân không thể nói gì. Bởi chính chàng đã khiến Ngọc Nhạn đau khổ, điều đó đã quá rõ ràng rồi. Sao chàng có thể chối bỏ được chứ?

_ Con nói đi Tuần Nhi! Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với hai đứa vậy. Chẳng phải từ nhỏ, hai đứa có tình cảm rất thân thiết với nhau sao? Tình cảm vốn tốt đẹp như vậy, Hoàng thượng chỉ hôn hai đứa cũng không phản đối. Vậy sao trong ngày đại thọ của ta, khi ta tặng quà cho Tiểu Nhạn, con lại kiên quyết từ chối? Con làm như vậy là có ý gì? Là muốn làm mất mặt Tiểu Nhạn hay làm mất mặt ta?

_ Thái hậu!- Chất giọng của Phúc Tuân đầy hoảng hốt.- Phúc Tuân tuyệt không có ý đó.

_ Lại còn cái?

Vừa nói, Thái hậu vừa đập tay xuống bàn khiến Phúc Tuân phải quỵ xuống ngay lập tức. Chàng hiểu rõ Thái hậu là một người hết mực yêu thương từ tôn nên Người luôn tìm mọi cách khiến họ được hạnh phúc. Tuy nhiên cách làm của Người đôi khi cực đoan và thái quá.

_ Nhi thần không dám!

_ Ngươi có biết từ hôm ta sai Tiểu Nhạn giao điểm tâm cho ngươi về là mặt mày nó ủ rũ, cả ngày thất thần. Sáng nào ra ta cũng thấy đôi mắt nó đã hoe hay không hả?

Từng câu, từng chữ Thái hậu nói ra như đâm vào tim Phúc Tuân. Không câu nào, từ nào không đau cả. Chàng đã khiến Ngọc Nhạn đau khổ nên chàng cũng phải trả giá. Song chàng cũng biết rằng cái giá mình phải nhận vẫn còn nhẹ so với những gì chàng gây ra cho nàng. Nhưng nếu mãi dây dưa chỉ khiến cả chàng và nàng phải chịu nhiều đau khổ hơn mà thôi. Chi bằng nói rõ ràng mọi việc. Tò bầy tất cả, thể hiện chân tình của mình mới mong có được sự thấu hiểu của Thái hậu.

_ Thái hậu! Xin Thái hậu nguôi giận! Nhi thần có vài điều muốn nói.

_ Nói đi!

Hít một hơi thật sâu, Phúc Tuân sắp xếp lại câu chữ và bắt đầu.

_ Thái hậu! Nhi thần và Tiểu Nhạn từ nhỏ đã lớn lên bên nhau. Cùng nhau chơi đùa, cùng nhau đàm luận, cùng nhau dùng bữa và cũng không ít lần cùng nhau xuất tuần. Vậy nên tình cảm từ đó mà nảy sinh. Khi ấy, nhi thần cũng nghĩ rằng lớn lên nhi thần sẽ cùng muội ấy kết tóc se duyên nên nghĩa phu phụ. Vậy nên khi Hoàng thượng ban hôn cho nhi thần và Tiểu Nhạn, nhi thần thực tâm vui mừng khôn xiết.

_ Vậy tại sao lại xảy ra cơ sự này?- Thái hậu lạnh lùng hỏi.

_ Khởi bẩm Thái hậu chuyện như ngày hôm nay, nhi thần thật sự không mong muốn. Nhưng nếu còn dây dưa chỉ khiến Tiểu Nhạn thêm đau khổ.

_ Nói rõ ràng đi!

_ Trong chuyến xuất tuần trước ngày đại thọ của Thái hậu khoảng một tháng, nhi thần đã gặp một nữ nhi và...đã động lòng với nàng ấy. Từ khi gặp người con gái đó, nhi thần đã suy nghĩ rất nhiều. Và nhi thần nhận ra rằng tình cảm nhi thần dành cho Tiểu Nhạn đơn thuần chỉ là tình huynh muội. Vì cùng lớn lên bên nhau, cùng chơi đùa với nhau đã khiến nhi thần lầm tưởng tình cảm mình dành cho Tiểu Nhạn là tình yêu. Nhưng thật ra là không phải.

_ Hồn láo!- Vừa quát, Thái hậu vừa đập bàn.- Phúc Tuân! Tại sao ngươi lại có thể nói ra những lời như thế? Nếu ngươi đối với Tiểu Nhạn chỉ là nhất thời vậy sao ngươi dám chắc ngươi với nữ tử kia là sâu đậm?

_ Nhi thần cũng đã từng nghĩ đến việc này và cũng từng sợ rằng tình cảm ấy chỉ là nhất thời, sợ rằng vì nó mà nhi thần sẽ phụ lại Tiểu Nhạn. Nhưng quả thực, không lúc nào nhi thần không nghĩ đến nữ tử ấy, lo lắng cho nữ tử ấy. Có lẽ vì nữ tử ấy không sống trong Hoàng cung nên khiến nhi thần cảm thấy ở nàng ấy có điều gì đó mới lạ, muốn tìm hiểu. Nhưng tiếp xúc lâu dần, nhi thần nhìn thấy được con người của nàng ấy. Một cô nương đơn thuần, hồn nhiên, trong sáng, không toan tính. Nàng ấy cũng là một nữ tử thông minh, sắc sảo và có tài. Quan trọng nhất đó là một cô nương khi nhi thần ở bên cạnh cảm thấy chốn hồng trần thật tươi mới, đẹp đẽ chả khác nào chốn Bồng Lai.

_ Nói như ngươi vậy nữ tử đó là tiên chứ chẳng phải là người nữa.- Vừa nói, Thái hậu vừa nhếch môi lên cười.- Nam nhân các ngươi thấy hoa thơm cỏ lạ ai mà không động tâm. Đây cũng là chuyện dễ hiểu. Nhưng chỉ vì một nữ tử thôn dã như thế mà dám cự tuyệt Tiểu Nhạn, ngươi thật quá đáng.

_ Thái hậu! Tình cảm của Phúc Tuân dành cho nữ tử kia tuyệt không phải là động tâm nhất thời. Còn đối với Tiểu Nhạn, nhi thần biết nhi thần đã gây nhiều đau khổ cho muội ấy nhưng...đau ngắn hơn đau dài. Lấy một người không trao cho mình trái tim, liệu muội ấy có hạnh phúc? Thái hậu! Xin Người minh xét.

_ Người đang dạy dỗ ta đây à?

_ Nhi thần không dám. Nhi thần chỉ mong Thái hậu hiểu cho tấm chân tình của nhi thần.

Dứt câu, Phúc Tuấn vội sụp lạy. Nhìn thấy chàng như thế, Thái hậu đã tức lại càng thêm tức song Người lại không làm được gì vì câu nào câu nấy của chàng cũng có lý cả.

_ Thái hậu!

Chất giọng trong veo vang lên khiến cả Thái hậu và Phúc Tuấn đều phải quay lại nhìn. Bên ngoài cửa, Ngọc Nộn Công chúa đã đứng đó từ bao giờ. Từng tia nắng chậm rãi chiếu lên người nàng càng khiến nàng lộ ra vẻ xanh xao. Đôi mắt nàng đỏ hoe và ngấn nước như thể nó có thể tuôn ra bất kỳ lúc nào. Hít một hơi thật sâu, Ngọc Nộn chậm rãi bước vào.

_ Tiểu Nộn!- Phúc Tuấn khẽ gọi tên Ngọc Nộn.

_ Thì ra Thái hậu bảo Tiểu Nộn ra Ngự Hoa viên hái hoa để về làm bánh cho Người là vì Người muốn gặp riêng Phúc Tuấn?

_ Đúng vậy!- Thái hậu khẳng định chắc nịch.- Tiểu Nộn! Con yên tâm! Ta nhất định sẽ làm chủ cho con.

Vội quỳ xuống, Ngọc Nộn lắc đầu liên tục.

_ Tiểu Nộn không cần! Nếu huynh ấy đã cự tuyệt Tiểu Nộn như vậy thì Tiểu Nộn không cần nữa.- Chất giọng của Ngọc Nộn nghẹn ngào.- Dành tình cảm cho một người không có hình bóng của mình trong tim đã là điều đau khổ nhất đối với Tiểu Nộn rồi. Giờ phải bắt Tiểu Nộn ở bên cạnh người đó, chỉ bằng...chỉ bằng..

_ Tiểu Nộn! Ta xin lỗi! Là ta có lỗi với muội.

_ Tuấn Nhi! Người xem đi! Người xem Tiểu Nộn vì người mà đau khổ bao nhiêu. Vậy mà người phong hoa tuyết nguyệt bên ngoài, động tâm với yêu nữ bỏ rơi Tiểu Nộn.

Dứt câu Minh Đức Thái hậu vội tiến về Ngọc Nộn và nâng nàng đứng lên.

_ Tiểu Nộn đáng thương của ta!

_ Thái hậu! Nếu Người đã thương Ngọc Nộn muội muội như vậy, tại sao Người không dàn xếp một hôn sự khác, chọn cho muội ấy một phò mã hết lòng yêu thương muội ấy?

Vừa nói Phúc Vân chậm rãi bước vào điện.

_ Nhi thần vãn an Thái hậu!- Vừa quỳ xuống, Phúc Vân vừa tung hô.- Thái hậu nương nương thánh an!

_ Đứng lên đi!- Chất giọng của Minh Đức Thái hậu đầy chán nản.

_ Tạ Thái hậu!

_ Thái tử điện hạ cát tường!- Vừa tung hô, Ngọc Nộn vừa cúi người thi lễ.

_ Muội muội không cần đa lễ!- Dứt câu, Phúc Vân quay về phía Thái hậu.- Thái hậu! Cả Ngũ đệ và Ngọc Nộn muội muội đã nói ra hết nỗi lòng của mình. Nếu Người cứ ép buộc vậy không phải khiến hai người họ thêm đau khổ, còn Thái hậu thêm bận lòng sao ạ?

Bao trùm lên điện là một bầu không khí nặng nề. Ai ai cũng hướng sự chú ý của mình về Thái hậu. Một lời của Người lúc này sẽ quyết định tất cả.

_ Tiểu Nộn! Con nghĩ như thế nào?

Ngọc Nộn e dè đưa mắt nhìn Phúc Tuấn lúc này vẫn đang quỳ. Thái độ kiên quyết của chàng khiến nàng đau hơn cả dao cứa. Thật không ngờ giờ mọi chuyện lại phụ thuộc vào tay nàng.

_ Con muốn thế nào ta sẽ làm thế ấy!

Một câu nói của Thái hậu khiến Phúc Vân lẫn Phúc Tuấn tái mặt. Xem ra Người đã quá yêu thương Ngọc Nộn rồi. Vậy nên nếu nàng vẫn cứ chọn Phúc Tuấn, chàng buộc sẽ phải đấu tranh tới cùng. Chàng không sợ! Chỉ sợ rằng Lôi Vi sẽ không chịu nổi mà thôi. Sóng gió Hoàng cung quả thật rất khó lường.

_ Thái hậu! Xin...xin Người tam tứ [1]!

Nghe Ngọc Nộn nói vậy Thái hậu thở một hơi dài đầy mệt mỏi. Người quay sang nhìn Phúc Tuấn với ánh mắt khó chịu vô cùng.

_ Ta mệt rồi! Các người lui ra cả đi!

Dứt câu Thái hậu chậm rãi bước đi. Phúc Vân, Phúc Tuấn và Ngọc Nhận vội thi lễ rồi bước ra ngoài.

_ Tiểu Nhận! Ta...

_ Huynh đừng nói gì nữa!- Ngọc Nhận cắt ngang lời Phúc Tuấn.- Những gì huynh vừa nói muội đều hiểu cả. Chỉ là muội chưa thể tiếp nhận lúc này. Muội cần thời gian. Nỗi đau này...rồi cũng sẽ qua thôi.

_ Được!

_ Huynh yên tâm!- Vừa nói, Ngọc Nhận vừa nở nụ cười, một nụ cười yếu ớt.- Muội sẽ khuyên Thái hậu.

Dứt câu, không để Phúc Tuấn kịp lên tiếng, Ngọc Nhận đã quay người về phía Phúc Vân rồi thi lễ cáo lui.

.....

_ Thừa Công chúa!- Vừa lên tiếng, tỳ nữ Yên Mai vừa e dè bước vào.- Cúi đã cháy rồi!

_ Đё đó đi!- Chất giọng của Ngọc Nhận đầy trịch thượng.

Cúi bắt lửa một lúc bắt đầu cháy, khói cũng bắt đầu bay lên. Một lúc sau đó đôi mắt của Ngọc Nhận đã ngấn nước và đỏ lên.

Tiếng thút thít vọng ra bên ngoài khiến ai nghe thấy cũng phải náo nức. Tâm trạng đang ngổn ngang, nghe thấy tiếng khóc ấy lòng Minh Đức Thái hậu càng ngổn ngang trầm bẻ. Cuối cùng Người cũng hiểu rõ tâm ý của Ngọc Nhận. Nói Người tam tứ nhưng thực ra lại không hề muốn, đứa cháu gái này của Người vẫn còn nặng lòng lắm.

_ Công chúa! Xin Người đừng khóc nữa!- Tiếng tỳ nữ Lệ Uyên khuyên nhủ vang lên.

_ Ta...ta thật không hiểu tại sao huynh ấy lại nói ra những lời tuyệt tình như vậy. Đây là lần đầu tiên ta thấy huynh ấy kiên quyết đến như thế. Rốt cuộc ta không bằng nữ tử đó ở chỗ nào?

_ Công chúa! Không phải là Người thua ả ta mà là ả ta có ma lực ghê gớm khiến Linh Thân vương bị u mê. Công chúa, Người phải đấu tranh để bảo vệ tình yêu của mình chứ.

_ Đấu tranh! Ta cũng muốn lắm chứ nhưng nhìn thái độ của huynh ấy như vậy ta...ta nghĩ rằng không những sẽ không có kết quả mà còn khiến huynh ấy căm ghét ta thêm. Ta không muốn như vậy. Chỉ bằng...chỉ bằng tác thành cho bọn họ.- Chất giọng của Ngọc Nhận vỡ òa.

*

Hít một hơi thật sâu, Lôi Vi nhìn thẳng vào mắt Trương Tổng quản và chậm rãi tường thuật lại những gì đã xảy ra. Đây là lần thứ hai nàng lấy khẩu cung. Phúc Hoàng đã căn dặn rất kỹ nàng nên nói những gì. Nhưng để khớp với khẩu cung lần trước quả không hề dễ. Thêm vào đó khẩu cung của nàng cũng phải khớp với khẩu cung của Quân Đài và Đồng Thảo, có như vậy mới chứng minh được nàng có bằng chứng ngoại phạm. Khó khăn nhân đôi!

_ Người nhận ra cái này chứ?- Vừa nói, Trương Tổng quản vừa đặt một phong thư trên bàn.

_ Cái này là...- Vừa nói, Lôi Vi vừa nhăn trán suy nghĩ.- Là bức thư của Chiêu Anh Công chúa gửi cho tiểu nữ.

_ Người nhận được nó khi nào? Nội dung bức thư viết gì?

_ Tiểu nữ nhận được nó vào khoảng gần một tháng trước, sau khi tiểu nữ hồi cung được tầm hơn mười ngày. Trong thư Công chúa căn dặn tiểu nữ về việc sinh hoạt trong cung thêm vào đó Người còn nói là sẽ gửi cho tiểu nữ một ít tư trang vào ngày ca vũ cũng như nhạc công Thái Thường Nhạc phủ được nhận đồ.

_ Theo như người nói vào ngày toàn phủ được nhận đồ từ tư gia, người cũng được nhận. Nhưng mãi đến hôm sau người mới nhận được, không phải là vô lý sao?

_ Thừa Tổng quản! Chiêu Anh Công chúa không gửi trực tiếp đến phủ mà lại gửi đến phủ đệ của Linh Thân vương sau đó họ mới chuyển vào cung của Ngài ấy. Và như đã khai lúc này, đúng lý ra tối hôm ấy tiểu nữ đến cung của Linh Thân vương theo lệnh của Ngài ấy để nhận đồ. Nhưng đi được nửa đường, Vũ Linh đã chạy đến báo với tiểu nữ Quân Đài tỷ và Đồng Thảo tỷ bị ngắt nên tiểu nữ vội quay về. Vì vậy đến hôm sau Tiểu An Tử đem đồ đến cho tiểu nữ.

Bầu không khí im lặng nhanh chóng bao trùm lên cả gian phòng nhỏ. Dường như Trương Tổng quản đang cố tìm ra sơ hở trong lời khai của Lôi Vi nhưng không thành công. Đôi mày bà khẽ nhíu lại đầy dăm chiêu. Trong khi đó, Lôi Vi cố điều hòa hơi thở để giữ lấy bình tĩnh. Chỉ cần nàng chứng minh được bản thân có chứng cứ ngoại phạm nàng có thể ra khỏi đây.

_ Người có thể đi!- Trương Tổng quản chậm rãi nói,

Khẽ thở ra, Lôi Vi chậm rãi đứng lên cúi chào Trương Tổng quản rồi bước đi. Dẫn nàng đi vẫn là hai cung nữ của Nhân Chính phủ. Nàng cố bước thật chậm để quan sát nét mặt của Trương Tổng quản. Với thái độ ấy xem chừng chỉ vài ngày nữa nàng sẽ được trả tự do. Lòng nàng nhẹ nhõm đôi phần. Nhưng rất nhanh sau đó tâm trạng nàng lại chùng xuống. Tự do song vẫn chưa được minh oan, làm sao nàng có thể ngẩng cao đầu đây?

.....

Hết ngó đông rồi lại ngó tây, lòng Phi Đào nóng như lửa đốt. Quả là đợi chờ thật mệt mỏi. Nhất là khi điều nàng đợi chờ chính là tin tức về Lôi Vi mà tỷ phu của nàng, Hinh Thân vương đem về. Từ lúc biết tin Lôi Vi gặp nạn, đã mấy lần nàng muốn vào thăm nàng ấy nhưng luôn bị tỷ phu cản lại, cho rằng chưa phải lúc thích hợp. Vậy nên hôm nay nàng phải đứng trước cổng chờ bằng được tỷ phu về để hỏi chuyện.

Nhác thấy chiếc xe ngựa đang tiến về phủ mỗi lúc một gần, Phi Đào hé nở một nụ cười. Chờ người ngồi bên trong xuống xe, nàng nhanh chóng cúi người thi lễ.

_ Tham kiến Vương gia! Vương gia cát tường!

_ Đứng lên đi! Muội đừng chờ ta từ sớm giờ sao?- Vừa bước đi Phúc Hoảng vừa hỏi.

_ Vâng! Muội muốn biết tin tức của Vi muội muội nhanh nhất có thể.

_ Xem ra tình cảm tỷ muội của hai người khá tốt. Hiếm thấy!

Không nói gì Phi Đào nở một nụ cười thật tươi. Nhưng rồi nụ cười ấy cũng nhanh chóng tắt đi để thay vào đó là sự ngóng đợi.

_ Muội yên tâm! Vài ngày nữa Lôi Vi sẽ được thả ra.

_ Đa tạ tỷ phu!- Chất giọng của Phi Đào mừng rỡ.

Không nói gì, Phúc Hoảng chậm rãi bước đi. Chàng thật không ngờ Lôi Vi lại dễ kết bằng hữu và để lại ấn tượng tốt đẹp trong lòng nhiều người như vậy. Nàng quả thật có sức hút, sức ảnh hưởng. Những người như thế chỉ có thể gặp chứ không thể cầu. Đây quả là điều may mắn với chàng.

Từ xa, Hinh Thân vương phi, Liễu Phi Anh đã nhìn thấy tất cả. Nữ tử Lôi Vi này rất cuộc là ai mà có thể khiến cho nhiều người hao tâm tổn trí vì nàng ta đến vậy. Nhớ lại bức họa vẽ nàng ta trong thư phòng của Vương gia, lòng nàng chợt nhói đau. Chưa bao giờ Vương gia đối xử với nàng cũng như các thê thiếp khác trong phủ như thế cả. Chỉ là một ca nữ bước ra từ Chiêu Anh hầu phủ sao lại có sức ảnh hưởng lớn đến như vậy? Nàng càng nghĩ càng tức. Đôi bàn tay nhỏ nhắn của nàng nắm chặt lấy chiếc khăn tay.

_ Hồ ly!- Phi Anh gằn từng chữ một.

-----

[1] Tam tứ: suy nghĩ kỹ.

Hết chương 20

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Hoạ vô đơn chí

Thả tin điều đi, Phúc Tuần hé nở một nụ cười. Cuối cùng mọi chuyện cũng đã được giải quyết rồi. Giờ việc còn lại là chờ đợi và chuẩn bị thực hiện kế hoạch. Đã đến lúc rồi và chàng muốn đưa mọi chuyện ra ánh sáng. Chỉ có như vậy chàng mới có thể tiến lên nắm lấy điều mình mong muốn.

_ Vương gia!- Tiếng Tiểu An Tử từ sau vọng lên.- Canh gà hầm đã chuẩn bị xong rồi.

Chậm rãi mở nắp ra xem, Phúc Tuần gật gù.

_ Được rồi! Ngươi mang đi đi! Và hãy đem đến cho nàng ấy tin tức tốt đẹp.

Hiểu ý, Tiểu An Tử cúi đầu để tuân mệnh và cũng để giấu đi một nụ cười thật tươi rồi quay người bước đi.

*

Chỉ còn hai ngày nữa cuộc thi thăng cấp sẽ bắt đầu vậy mà giờ này Lôi Vi vẫn chưa chọn được bài múa phù hợp với mình. Lướt Ipad xem hết các clip ghi lại những bài múa của Hạ Huyền, nàng không khỏi thở dài. Mới "vào nghề" nàng làm sao có thể múa được những động tác khó như chị của mình được. Lại chưa nói đến sức của nàng bây giờ không được tốt cho lắm.

Còn nhớ tám ngày trước, Nhân Chính phủ thả Lôi Vi ra vì nàng có chứng cứ ngoại phạm thêm vào đó họ cũng không có chứng cứ để buộc tội nàng. Vừa về đến Xuân Hoa viện, ngay đêm hôm ấy nàng lên cơn sốt và mê man năm ngày liền. Quân Đài và Đồng Thảo phải thay phiên nhau chăm sóc nàng trong khi đó sức khỏe của họ vẫn chưa bình phục hoàn toàn. Nhớ lại chuyện này, nàng lại cảm thấy áy náy vô cùng. Sau khi tỉnh lại nàng phải nằm trên giường hai ngày nữa nên thời gian luyện tập của nàng bị rút ngắn trầm trọng. Vì vậy, bằng bất cứ giá nào nàng cũng phải luyện tập thật chăm chỉ để lọt qua kỳ thi này. Công sức luyện tập gần hai tháng trời không thể để trôi sông trôi bể được. Nghĩ vậy, nàng càng hạ quyết tâm hơn.

Hít một hơi thật sâu, Lôi Vi dựa đầu vào gốc cây. Với tình hình như thế này, xem ra mọi việc sẽ không khả quan cho lắm. Nhưng chưa đến phút cuối cùng, nàng tuyệt không bỏ cuộc. Không thể dùng những bài múa của Hạ Huyền nhưng nàng có thể cắt ghép những động tác trong các bài múa đó lại với nhau chỉ cần hợp lý và đúng nhịp là ổn. Nghĩ vậy, nàng hít một hơi thật sâu rồi đứng lên và bắt đầu luyện tập. Không còn nhiều thời gian cho nàng nữa. Trong hai ngày tới nàng buộc phải hoàn thành một bài múa để tham dự kỳ thi. Cứ thế nàng miệt mài tập luyện mà không để ý rằng trời đã bắt đầu tối.

...Chậm rãi hạ đôi tay xuống, Lôi Vi khẽ thở ra. Tập luyện không ngừng nghỉ trong nhiều giờ liền khiến toàn thân nàng bắt đầu mỏi mệt. Sương đêm đang dần xuống trong khi người nàng đang đầm mồ hôi.

_ Nàng nên nghỉ ngơi thôi! Mới khỏe lại đừng tập quá sức.

Chất giọng quen thuộc vang lên sau lưng khiến Lôi Vi không khỏi khó chịu. Quay ngoắt về phía sau, nàng nhìn người đối diện với đôi mắt đầy tức giận.

_ Tôi có chết cũng không cần anh quan tâm.

_ Đang giận ta vì ta không tới thăm nàng phải không?- Chất giọng của Phúc Tuần đầy buồn bã.

_ Nhờ có sự vụ này tôi mới hiểu được lòng dạ người ta.

Dứt câu Lôi Vi rào bước đi. Nhìn thấy tên cuồng thư này, nàng thật không chịu nổi. Chi bằng nàng đi chỗ khác còn hơn.

_ Khoan đã!

Bực mình quay lại, Lôi Vi trừng mắt nhìn người đối diện.

_ Anh muốn gì?

Khẽ thở ra, vừa tiến về phía Lôi Vi, Phúc Tuần vừa chậm rãi rút khăn từ trong tay áo ra và nhẹ nhàng lau mặt cho nàng. Hành động này khiến nàng không khỏi bất ngờ.

_ Luyện tập vất vả thế mồ hôi và ra nhiều không tốt cho sức khỏe của nàng đâu. Vừa mới khỏe lại, nàng đừng cố gắng quá. Việc gì cũng có cách giải quyết cả vậy nên giờ quan trọng nhất là nàng phải giữ gìn sức khỏe.- Vừa nói, Phúc Tuần vừa cởi áo choàng ra choàng cho Lôi Vi.- Sương bắt đầu rơi rồi, nàng lại không quen chịu lạnh nên choàng áo ta vào đi. Sau này, khi ra ngoài nhớ choàng nó vào phòng khi về muộn còn có áo để giữ ấm. Còn nữa, nàng mới khỏe lại, nên đừng nên tắm nước lạnh, không tốt đâu.

Hàng loạt những hành động kỳ lạ của Sước Xuyên khiến Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên. Nàng như sốc toàn tập trước những gì vừa xảy ra với mình. Nàng thật không hiểu được hôm nay hắn bị làm sao. Tại sao lại có những hành động kỳ lạ như thế? Nhưng phải công nhận một điều rằng những gì hắn vừa làm đã hạ hỏa nàng khá tốt. Giờ ngoài sự ngạc nhiên ra, nàng còn cảm nhận được sự ấm áp. Thế nhưng chưa hiểu được nguyên do của cảm nhận ấy, hắn đã quay lưng bước đi khiến nàng không khỏi tiếc nuối. Được quá nhiều nam nhân ân cần quan tâm, nàng thật không biết mình dành tình cảm cho ai. Không hề có tình nhưng tính cách hiện đại của nàng xem ra đã thu hút những cây si thời cổ đại mất rồi. Sự quan tâm của họ khiến nàng cảm thấy ấm áp và được bảo bọc giữa thế giới đầy xa lạ. Nhưng nàng chỉ có một trái tim. Và trái tim nàng đã có một bóng hình. Nàng nên làm gì đây?

_ Vi Nhi!

Hắn gọi tên nàng khiến nàng thoát ra những suy nghĩ hỗn độn. Vội ngược nhìn nàng thấy hắn đã dừng chân và quay đầu lại từ bao giờ.

_ Nàng vẫn còn nhớ tên của ta chứ?

Câu hỏi khiến Lôi Vi không khỏi khó hiểu. Rốt cuộc con người ấy đang úp mở điều gì? Hay là hắn có điều gì muốn nói cho nàng biết?

_ Nhớ!- Lôi Vi chậm rãi trả lời.

_ Ta không muốn giải thích bất cứ điều gì vào lúc này cả. Ta mong nàng có thể kiên nhẫn chờ đợi. Đến khi đó ta sẽ cho nàng biết tại sao ta không vào ngục của Nhân Chính phủ thăm nàng.

Dứt câu Phúc Tuần quay đi. Lần này chàng đi hẳn. Lòng chàng lúc này đầy những tâm trạng. Đau lòng. Buồn. Vui. Hối hập. Lo lắng...Chúng như đan xen vào nhau, quện hòa vào nhau tạo nên một thứ cảm xúc từ trước đến nay chàng chưa hề trải qua.

Lôi Vi vẫn đứng đó ngẩn ngơ. Nàng thực sự không hiểu lắm về những gì người đó nói. Chỉ biết rằng con người ấy đang giấu nàng một chuyện. Và giờ,

người đó rất muốn nói nhưng lại chưa phải lúc. Rốt cuộc đó là chuyện gì? Nó có quan trọng hay không?

Vừa bước đi Lôi Vi vừa miên man nghĩ mãi. Hàng loạt câu hỏi hiện lên trong đầu nàng. Tuy nàng không thông minh nhưng cũng không đến nỗi ngốc, không hiểu chuyện song những gì hần vừa nói nàng thật sự không thể nào hiểu được. Người cổ đại thật sự khó hiểu. Toàn nói chuyện theo kiểu bóng gió xa xôi. Đúng là nàng không hợp để sống ở thời đại này. Càng nghĩ nàng càng cảm thấy bức mình.

Dừng chân trước một điểm nghỉ, Lôi Vi nhẹ nhàng kéo áo choàng vào. Một mùi hương đầy nam tính bay vào mũi nàng. Gió nhẹ thổi càng khiến mùi hương ấy như quấn chặt lấy nàng khiến nàng không thể nào cưỡng lại nó. Nàng còn nhớ rất rõ có lần nàng trút bầu tâm sự với Sước Xuyên bên bờ hồ, nơi nàng vẫn thường hay tập múa, hần đã nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy bờ vai của nàng. Vòng tay ấy thật ấm áp và vững chãi. Giờ, dường như vòng tay ấy vẫn đang ôm nàng. Một người hay trêu chọc nàng, khiến nàng không ít lần nổi giận, một người có phần vô tâm...tại sao trong lúc này nàng lại nhớ đến. Những câu nói của người đó chợt hiện rõ trong đầu nàng từng chữ một. Tuy toàn là những câu nói ngông cuồng, hoang đường nhưng lại khiến nàng an tâm. Song nào chỉ có mình người ấy để lộ tâm chân tình của mình với nàng... Trong đời người sẽ có ít nhất một lần ta phải đứng trước sự chọn lựa và ta chỉ có thể chọn một. Nàng nên làm gì bởi trong tình cảm sự lựa chọn quả thật rất khó khăn.

Vũ Linh từng nói với nàng hãy nghe theo trái tim. Nhưng trái tim nàng lại thích cả ba. Đối với Phúc Hoảng, nàng thích chàng bởi chàng đem đến cho nàng sự trưởng thành chín chắn, bên cạnh chàng nàng có cảm giác được bảo vệ. Đối với Sước Xuyên, hần đem đến cho nàng những niềm vui, tuy rằng hai người cãi nhau rất nhiều nhưng nàng thấy rất thoải mái, bên cạnh hần nàng cảm thấy vui vô cùng. Còn đối với Phúc Khải, chàng đem đến cho nàng sự thích thú, bên cạnh chàng nàng nhớ lại tuổi học trò của mình. Mỗi người nàng thích một kiểu khác nhau. Đúng vậy! Chính là như thế! Ở tuổi của nàng, vẫn còn sớm để nói đến chuyện yêu đương dù rằng ở thời đại nàng, yêu sớm không hề hiếm. Nhưng...ở tuổi họ, nói chuyện yêu đương là chuyện hết sức bình thường.

_ Á!

Chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, Lôi Vi đã thấy mình lăn từ trên điểm nghỉ xuống. Toàn thân nàng đau ê ẩm, nhất là phần chân. Vì bị ngã bất ngờ nên nàng đứng không vững, thành ra lúc này có lẽ chân nàng đã bị trật hoặc đã bị bong rồi cũng nên. Cố gắng ngồi dậy, nàng lơ mơ thấy một bóng đen đang chạy đi. Giờ nhớ lại, nàng mới để ý đến lúc này dường như có người đã xô nàng xuống. Rốt cuộc trong cung này, ngoài Tú Đình ra nàng đã đắc tội với ai khiến nàng liên tiếp gặp "xui xẻo". Cố gắng đứng lên nhưng không được, nàng khóc không ra nước mắt. Công sức tập luyện bao lâu, nay đã có chút thành quả, giờ nó lại có nguy cơ đổ sông đổ bể. Rốt cuộc là ai không hại nàng không được?

*

_ Cát Lôi Vi! Đạt

Buổi thi lý thuyết cuối cùng cũng kết thúc. Nhờ có sự giúp đỡ chỉ dạy của Sước Xuyên cuối cùng Lôi Vi cũng vượt qua nó một cách dễ dàng. Sau đợt này, số chữ nàng có thể đọc và viết được cũng đã tăng lên đáng kể. Hít một hơi đầy căng, nàng tiến về phía thành hồ rồi ngồi xuống. Bàn chân trái của nàng bắt đầu lên cơn đau. Sau buổi tối hôm ấy chân nàng sưng to, tuy nhiên vì không phải bong gân nên không có gì đáng ngại. Chỉ có điều vì sưng to nên nàng không được đi lại. Song hai ngày nay nàng lại bắt nó hoạt động quá sức nên chân đã sưng lại càng sưng hơn. Chiều nay nàng phải thi múa, Một bài múa không quá dài, chỉ khoảng từ 4 đến 5 phút theo đơn vị đo thời gian ở thời đại của nàng, nên nàng hy vọng có thể cầm cự được cho đến khi hết bài.

Để chuẩn bị cho màn múa của mình, Lôi Vi đã phải nhờ đến sự giúp đỡ của Quân Đài. Sau khi chọn bài xong, nàng chơi bài ấy bằng cổ cầm một lần cho Quân Đài xem. Cuối cùng, cả hai ráp phần nhạc và phần múa lại với nhau. Đây là công đoạn vất vả nhất cho cả nàng và Quân Đài vì cả hai phải hiểu ý cũng như ăn khớp với nhau trong từng giai điệu, từng động tác. Luyện tập miệt mài trong hai ngày, cuối cùng cũng đã xong. Giờ chỉ cần biểu diễn một lần nữa thôi.

Nhắc tới bản nhạc Lôi Vi chọn để múa, Đồng Thảo và Quân Đài đều không khỏi ngạc nhiên. Ngạc nhiên bởi giai điệu lạ lẫm, họ chưa nghe bao giờ. Và họ cũng không thể ngờ rằng nàng lại có thể chơi được cổ cầm. Nói đến đây nàng có chút tự cao vì ở thời đại của mình, số người biết chơi cổ cầm có thể đếm được trên đầu ngón tay. Biết chơi đã hiếm, chơi hay lại càng hiếm hơn. Và người truyền thụ cho nàng để nàng có thể chơi hay được như vậy chính là bà nội của nàng. Còn nhớ thời gian đầu, ba mẹ nàng làm việc tại một bệnh viện địa phương ở quê nên cả nhà đều ở nhà nội. Mỗi tối, bà nội của nàng lại lấy cổ cầm ra chơi. Ông nội nàng cũng lấy sáo ra hơp âm. Nàng còn nhớ rất rõ những đêm dưới ánh trăng tròn trong vắt một màu, ba anh chị em nàng lại ngồi im lặng nghe ông bà tấu những khúc nhạc xưa cũ. Chính điều đó đã truyền cảm hứng cho nàng, khiến nàng muốn học cổ cầm. Và bà nội nàng đã tận tâm chỉ dạy cho nàng từng li từng tí một. Sau này khi cả nhà chuyển lên thành phố sống, khi bà nàng mất đi, khi nàng được ba mẹ cho đi học múa với Hạ Huyền, khi tài năng hội họa của nàng phát triển, nàng vẫn luyện tập cổ cầm hằng ngày. Luyện tập để có thể đàn hay hơn, luyện tập để nhớ về bà của mình.

Bà của nàng từng nói chỉ cần nàng chăm chỉ luyện tập nàng sẽ đàn rất hay. Mười năm trôi qua nàng vẫn miệt mài luyện tập. Đến giờ tuy không thể nói là hay nhưng khi nhìn ánh mắt trầm trồ của Quân Đài, nàng không khỏi tự cảm thấy hài lòng. Còn nói về bản nhạc nàng chọn đó là một bài hát trong một bộ phim cổ trang nàng đã từng xem cách đây khoảng hai năm. Khi giai điệu ấy vừa ngân lên nàng đã ấn tượng sâu sắc. Và lời của bài hát, có lẽ phần nào nói được tâm trạng của nàng lúc này...

"Đời người phải khóc bao nhiêu lần mới thôi lưu luyến?

Đời người phải rơi bao nhiêu lệ mới hết đau nhói con tim?

Khóe mắt thiếp xanh xao tiêu tụy

Nhưng biết có ai hiểu thấu?"

Nơi đất khách có chỗ nào cho nàng có thể nương tựa? Chỉ cần nghĩ đến thời sống mũi Lôi Vi lại cay cay. Kinh qua việc sinh tử, kinh qua chốn ngục tù, giờ nàng đã hiểu rõ hơn về thời đại này rất nhiều. Nàng ước giờ mình được ở nhà biết bao. Ở nhà nàng sẽ chẳng phải lo lắng bất kỳ điều gì, nàng sẽ chẳng phải bị cuốn vào vòng sinh tử...

Chốn này nàng phải đối mặt với quá nhiều chuyện. Sinh tử đã dành ngay cả tình cảm cũng khiến nàng không khỏi lo sợ. Nên cự tuyệt ai nên đáp trả ai nào đâu phải chuyện dễ dàng. Sợ đi sai một bước, điện Diêm La sẽ ở ngay trước mắt...

_ Thì ra muội ngồi ở đây!

Tiếng Đồng Thảo cất lên khiến Lôi Vi không khỏi giật mình mà thoát ra những dòng suy nghĩ của mình.

_ Sao muội không về viện ăn trưa mà lại ngồi đây?

_ Ngồi ở đây để khỏi trễ giờ.- Chất giọng của Lôi Vi đầy bông đùa.- Hơn nữa chân muội vẫn đang sưng, nên phải giữ để còn thi.

_ Muội nói cũng đúng! Phương pháp ngâm chân Hinh Thân vương chi rất tốt. Chỉ cần làm theo là chân muội sẽ nhanh chóng bình phục và mềm mại thôi.

Không nói gì, Lôi Vi nở một nụ cười.

_ Nào!- Vừa nói Đồng Thảo vừa đặt hộp gỗ xuống.- Ăn chút gì đi để tỳ nữa có sức mà thi. Quân Đài tỳ nói tỳ nữa sẽ sang ngay.

_ Uhm! Muội biết rồi! Cảm ơn tỳ!

Dứt câu, cả Lôi Vi và Đồng Thảo vui vẻ ăn bữa trưa của mình mà không để ý rằng bên ngoài cửa có người đang lén nhìn mình...

Nắng chiều dần trải đều trên các mái ngói, trên mặt hồ, trên từng ngọn cỏ. Ngồi tựa người vào cây cột của một điểm nghỉ giữa hồ, Lôi Vi đưa mắt hướng về nơi đang diễn ra phần thi múa. Phải còn rất lâu nữa mới đến lượt của nàng nên nàng muốn có một tâm trạng thoải mái nhất, bình tĩnh nhất để bước vào một phần thi của mình.

Trên các, các Học sự vây quanh chăm chú theo dõi. Một màu trắng tựa mây như tràn ngập cả các. Trong nắng chiều những tà áo ấy càng trở nên lung linh, mơ hồ khiến ta có cảm giác họ là những tiên nữ nơi Dao Trì. Những con người ấy, qua kỳ thi này sẽ có người ở lại và sẽ có người phải ra đi. Nàng chỉ mới học tập chung với họ chưa được hai tháng nhưng cũng không tránh khỏi cảm giác tiếc nuối. Tuy nghĩ thế, nhưng ngay cả nàng cũng không biết bản thân mình sẽ đi về đâu. Nếu đạt, nàng sẽ ở lại nơi này và những chuỗi ngày tiếp sau đó, nàng tin rằng đó sẽ là những chuỗi ngày vô cùng mệt mỏi vì phải đề phòng cảnh giác. Một cuộc sống như vậy thật không phù hợp với tính cách của nàng tỳ nào. Song nếu thua, nàng biết phải đối diện với Thiên Phụng Công chúa thế nào đây? Càng nghĩ lòng nàng càng rối.

Quay về phía mặt hồ sen, Lôi Vi hít một hơi thật sâu để có thể tĩnh tâm trở lại. Giờ nàng không nên nghĩ ngợi bất kỳ điều gì cả. Nàng cần tập trung tinh thần lẫn sức lực cho phần thi của mình. Đừng chỉ cần nàng thể hiện hết sự cố gắng của bản thân là sẽ ổn.

_ Lôi Vi!- Đặt nhẹ bàn tay lên vai Lôi Vi, Quân Đài khẽ gọi.

_ Quân Đài tỳ!- Lôi Vi nhòe cười.

_ Gần tới lượt muội rồi. Chúng ta vào thôi!

Vừa gật đầu, Lôi Vi vừa đứng lên. Vì chân vẫn còn đau nên nàng phải tựa vào Quân Đài và để nàng ấy dìu đi.

_ Muội cẩn thận! Nếu múa không được, muội đừng gắng quá.

_ Muội không muốn phụ lòng của Công chúa nên không thể không gắng được. Tỳ yên tâm! Muội sẽ không sao đâu!

Vừa đi cả hai vừa nói chuyện chẳng mấy chốc đã đến các. Khi họ vừa đến các, một Học sự cũng vừa kết thúc phần thi của mình. Thoáng nhìn qua gương mặt đó nàng biết rằng Học sự đó xếp trên mình một người. Vậy là chỉ còn một bài nữa sẽ đến lượt nàng. Là người đã đi thi nhiều lần nhưng những kỳ thi ở thời hiện đại thật sự không gây áp lực quá lớn đối với nàng. Còn kỳ thi ở thời đại này...nàng có nên ví nó như kỳ thi Đại học ở thời nàng không nhỉ? Áp lực của kỳ thi này thật sự quá lớn.

_ Đạt! Tiếp theo! Cát Lôi Vi!

Tiếng Vương Tổng quản vang lên khiến Lôi Vi không khỏi giật mình. Hít một hơi đầy căng nàng cố nhấc chân lên và bước ra giữa các cùng với Quân Đài. Sau khi cúi chào các Tổng quản và Chương sự, nàng bắt đầu phần thi của mình. Khúc dạo đầu nổi lên khiến ai nấy cũng bàn tán vì sự lạ lẫm của nó. Tiếng bàn tán càng nổi lên nhiều hơn khi nhìn thấy sự kết hợp mới lạ giữa các động tác của nàng khiến bản nhạc cũng như bài múa trở nên sinh động. Với tất cả những kỹ năng của mình, Lôi Vi gắng truyền tải hình ảnh cánh hoa đang rơi đến cho tất cả mọi người. Hít một hơi thật sâu nàng nhảy về phía trước rồi xoay một vòng. Hai động tác khó liền kề nhau khiến chân nàng đau thấu xương, mồ hôi bắt đầu vã cả ra nhưng nàng vẫn phải cắn răng chịu đựng để cố hoàn thành bài múa của mình.

Nhìn thấy sự cố gắng của Lôi Vi, Trần Chương sự chậm rãi gật đầu hài lòng. Tuy rằng động tác của nàng vẫn chưa thật sự nhịp nhàng nhưng đôi tay nàng đã mềm mại uyển chuyển rất nhiều, cùng với đó là sự kết hợp mới lạ giữa các động tác cho thấy nàng có tinh thần chịu khó sáng tạo rất cao. Bà nhận ra rằng, Thái Thường Nhạc phủ này rất cần những ca vũ như nàng. Bà tin chỉ cần rèn luyện nàng thật tốt, trở thành Thượng đẳng ca vũ không phải

là chuyện viễn vông với nàng.

_ Á!

Đang múa bỗng nhiên Lôi Vi kêu lên thất thanh rồi ngã xuống khiến ai nấy có mặt cũng không khỏi ngạc nhiên. Còn nàng lúc này cắt không còn giọt máu. Gương mặt nàng nhả lại vì đau đớn.

_ Lôi Vi!- Hốt hoảng, Quân Đài vừa chạy về phía Lôi Vi vừa kêu lên.- Muội không sao chứ?

_ Lôi Vi!- Đồng Thảo từ trong đám đông vội chạy ra.

Vội vàng ngồi xuống đỡ Lôi Vi, Quân Đài thấy bàn chân của Lôi Vi có vết bầm tím không hề nhỏ. Bên cạnh đó, nàng còn nhìn thấy vài hạt tròn nhỏ đang lăn dài trên sàn. Với sự nhạy bén của mình, Quân Đài nhanh chóng nhận ra có người ngấm hại Lôi Vi. Nghĩ đến đây nàng không khỏi bức mình. Từ trước đến nay Lôi Vi luôn ra mặt bảo vệ mọi người giờ đã đến lúc có người đứng ra bảo vệ nàng rồi.

_ Không..

_ Vương Tổng quản! Xin khoan đã!- Vừa nói Quân Đài vừa đứng lên.- Theo tiểu nữ thấy, Lôi Vi bị ngã không phải là lỗi của muội ấy.

_ Ngươi có ý gì?- Vương Tổng quản hỏi lại.

_ Xin hãy nhìn xuống sàn!- Vừa nói, Quân Đài vừa chỉ xuống sàn ngay chỗ Lôi Vi.

Vương Tổng quản, Đặng Chương sự cũng như Trần Chương sự vội vàng nhìn xuống và không khỏi ngạc nhiên khi thấy một ít hạt cườm nằm lăn trên sàn. Ngay cả Lôi Vi, nàng cũng không khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy chúng.

_ Thế này là thế nào?- Vương Tổng quản gắt giọng.- Hạt cườm này là của ai?

Nghe Vương Tổng quản hỏi, ai ai cũng lo lắng. Họ vội vàng kiểm tra tay áo cũng như cổ của mình. Tiếng bàn tán nổi lên, ai cũng nhìn nhau đầy ái ngại. Vương Tổng quản quan sát từng gương mặt một để tìm ra thủ phạm. Bước chân bà chậm rãi tiến về phía trước.

_ Số hạt bị rơi ra có phải là của ngươi không, Đồng Thảo?

Nghe thấy vậy cả Lôi Vi và Quân Đài cả kinh quay lại nhìn. Gương mặt Đồng Thảo lúc này cắt không còn giọt máu.

_ Thưa...thưa... Vương Tổng quản...

_ Ta hỏi có phải là của ngươi không?

_ Dạ...vâng ạ!

_ Ngươi to gan thật! Ngươi đâu!

_ Khoan đã!- Vội vịn lấy tay Quân Đài, Lôi Vi vừa đứng lên vừa nói.- Vương Tổng quản! Xin hãy khoan đã.

_ Âm hại đồng môn là đã trái quy định của Thái Thường Nhạc phủ rồi. Tội này không thể tha được.

_ Không phải đâu ạ! Là...là lỗi của tiểu nữ.- Cố hít một hơi thật sâu, Lôi Vi chậm rãi nói.- Sáng nay trước khi đến dự thi, tiểu nữ có sửa lại áo cho Đồng Thảo tỷ. Khả năng khâu vá của tiểu nữ còn kém nên có lẽ vì thế mà hạt cườm trên áo của Đồng Thảo tỷ bị sút chỉ và rơi ra đúng lúc tiểu nữ đang múa.

_ Lôi Vi!- Đồng Thảo kêu lên thất thanh.

_ Là lỗi của ngươi? – Chất giọng của Vương Tổng quản đầy hồ nghi.- Thật không?

_ Vâng ạ!

_ Lôi Vi!- Trần Chương sự lên tiếng.- Ngươi hãy suy nghĩ cho kỹ.

_ Lôi Vi à!- Chất giọng của Quân Đài đầy lo lắng.

_ Đồng Thảo!- Vương Tổng quản quay về phía Đồng Thảo.- Những gì Lôi Vi nói có thật không?

_ Là như vậy!- Lôi Vi vội lên tiếng.- Xin Tổng quản đừng truy vấn nữa.

_ Nếu ngươi đã muốn chịu trách nhiệm đến cùng, vậy được!- Vương Tổng quản cứng giọng.- Cát Lôi Vi! Rót!

*

Hoàng hôn đang chậm rãi buông xuống. Sắc đỏ nơi cuối chân trời chẳng khác nào cục than hồng đang rực cháy trước lúc lụi tàn. Gió đưa hương của những ngày mùa thu hây còn đây nức vào nơi khuôn viên rộng lớn khiến những cành cây ngọn cỏ khẽ lay động.

Bằng qua khuôn viên, một tỷ nữ nhanh chóng đi ra hậu hoa viên của cung. Đứng hít một hơi thật sâu nàng ta vội vàng tiến vào điểm nghỉ. Sau khi quỳ lạy chủ nhân của mình xong, nàng ta tiến đến ghé vào tai chủ nhân của mình thì thầm điều gì đó.

_ Rất tốt!- Vừa nói, khuôn miệng xinh xắn kia vừa mỉm cười.- Ngươi hãy tiếp tục theo dõi tình hình đi.

_ Nô tỳ tuân mệnh!

Cắt câu tỷ nữ kia vội vàng lui ra.

_ Đúng là thú vị! Giờ ta chỉ cần làm ngư ông đắc lợi!

Một cách khoan thai, vị chủ tử kia chậm rãi cầm tách trà bằng ngọc lên và nhấp một ngụm.

Hết chương 21

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Chữ "ngờ";

Vừa đi, Phi Đào vừa kéo Lôi Vi cho bằng được. Lúc này bước chân của nàng thật sự hối hả. Bắc môn Huyền Vũ dần hiện ra trong sự mừng rỡ xen lẫn hồi hộp của nàng. Đã hai tháng nay rồi! Đã hai tháng nay rồi nàng không nhìn thấy dáng người tuấn tú ấy. Nàng nhớ chàng đến phát điên rồi.

Nhìn thấy vẻ vui mừng rồi bồn chồn của Phi Đào, Lôi Vi phải cố gắng lắm mới nén được cười. Bao nhiêu cảm xúc đều được nàng ấy thể hiện một cách rõ ràng trên gương mặt thanh tú. Người cổ đại thật dễ động tình nhưng cũng chung tình bậc nhất. Những câu chuyện về mỹ nhân thời xưa, nàng đọc không ít song tận mắt chứng kiến thấy sự động tình lẫn chung tình của họ nàng vẫn không khỏi ngạc nhiên. Nghĩ tới đây, nàng lại nghĩ đến Sước Xuyên, Phúc Hoảng và cả Phúc Khải. Chợt giật mình, nàng đưa mắt nhìn nhanh Phi Đào.

Cánh cửa lớn nặng nề mở ra. "Cộc...cộc...cộc...", tiếng vó ngựa vang lên mỗi lúc một dồn dập. Một đoàn quân cầm giáo mác vội chạy vào rồi dàn đội hình ra hai bên. Chẳng mấy chốc một đoàn ngựa chạy vào dẫn đầu là Thất Hoàng tử, theo sau là Đồng Vũ ở giữa tốp quân là một dãy xe tù. Nheo mắt lại, Lôi Vi nhìn thấy Nga Anh đang đứng trong đó. Bà ta vẫn giữ gương mặt điềm tĩnh như nước, lạnh như băng của mình, không một chút sợ hãi. Nhìn thấy gương mặt ấy, nàng thật không biết mình nên khinh bỉ hay nên cảm phục người đàn bà này.

_ Đi thôi!

Chưa kịp định thần lại, Lôi Vi đã bị Phi Đào kéo đến chỗ Phúc Khải. Vừa nhìn thấy chàng, Phi Đào lấy lại dáng điệu khuê nữ cúi người thi lễ khiến nàng không khỏi bật cười. Nàng thật không ngờ tình yêu lại có thể khiến con người ta thay đổi đến vậy. Chỉ có điều, con người này còn lâu lắm mới có thể thay đổi triệt để. Nếu vậy không phải cứ là mình sẽ tốt hơn sao.

_ Nàng cười cái gì?

Câu hỏi của Phúc Khải khiến Lôi Vi bừng tỉnh nhận ra ở đây có ít nhất ba người đang nhìn nàng với đôi mắt khó hiểu.

_ Không có gì!- Vừa nói, Lôi Vi vừa nở một nụ cười rạng ngời.

_ Vậy sao không thi lễ với ta?- Phúc Khải cố tỏ vẻ nghiêm trọng.

Nghe ngữ điệu Lôi Vi biết ngay có kẻ muốn kiểm chuyện với nàng. Được thôi, nếu có người đã thích kiểm chuyện đến vậy nàng cũng không khách khí. Xem ra sau hai tháng Huyền Vũ môn lại được dịp "háo nhiệt".

_ Thi lễ với Ngài!- Lôi Vi đẩy tông giọng của mình lên cao.- Tiểu nữ còn chưa tính sổ với Ngài về việc không dung dưỡng người ta về đây.

Đám binh lính hộ tống được dịp tròn xoe mắt ngạc nhiên. Họ không ngờ một nữ tử nhỏ bé, có gương mặt thanh tú lại có gan lớn đến vậy. Xem ra tri nhân, tri diện bất tri tâm [1] chính là đây.

Phúc Khải lập tức cứng giọng. Trước mặt bao nhiêu binh sĩ thế này sự đạo mạo của một Hoàng tử bị Lôi Vi làm cho mất sạch. Chàng thật không hiểu Ngũ huynh của mình đã dùng cách gì để đối phó lại với nữ tử này.

_ Được! Ta còn chưa định tội nàng về việc thi hồng kỳ thăng cấp đấy.

Nghe Phúc Khải nói thế, Lôi Vi lập tức im re không nói gì. Hừ! Tên Hoàng tử đáng ghét, người ta sắp phải đi khỏi đây rồi cũng không cho người ta vênh vào một chút xú. Nhưng càng nghĩ lòng nàng càng buồn bực. Kể ra nàng đã phụ lòng Thiên Phuong Công chúa rồi. Rồi khỏi cung rồi, nàng nào còn mặt mũi nào trở về Chiêu Anh hầu phủ nữa.

_ Tam huynh!

Nghe thấy chất giọng vừa nghiêm túc vừa mừng rỡ của Phúc Khải, Lôi Vi nhanh chóng thoát khỏi dòng suy nghĩ và đưa mắt về phía trước. Hình Thân vương Phúc Hoảng xuất hiện cùng với dáng vẻ đạo mạo thật khiến người ta có cảm giác vừa gần vừa xa. Chợt nhớ đến dáng vẻ ân cần của chàng khi ở bên cạnh nàng, nàng cảm thấy chàng tuy một mà thành hai người vậy. Một nụ cười khẽ nở trên môi nàng.

_ Thất đệ! Đệ đã về!

_ Vâng! Tam huynh! Nhờ có huynh sai Tiêu Nhất đến nên vụ này mới được phá nhanh như vậy.

_ Phụ hoàng đã giao cho ta điều tra, ta lại làm phiền đệ thế này nên tự thấy hổ thẹn...

Nhìn hai huynh đệ nhà này chơi trò tung hứng, Lôi Vi khẽ lè lưỡi rồi chậm rãi tiến về phía Đồng Vũ.

_ Đồng Vũ huynh! A Sa thế nào rồi?

_ Bọn huynh đã sắp xếp ổn thỏa cho nàng ấy rồi. Từ giờ trở đi nàng ấy và gia đình sẽ không phải lo bị bắt gán nợ nữa.

_ Thật tốt quá!- Vừa nói, đôi mắt Lôi Vi vừa vụt sáng.- Cảm ơn huynh!

_ Là chuyện nên làm!- Đồng Vũ từ tốn nói.

Trong khi Lôi Vi trò chuyện với Đồng Vũ, Phúc Khải vừa nói chuyện với Phúc Hoảng vừa không ngừng đưa mắt nhìn về phía nàng. Chàng nhận ra rằng nụ cười của nàng đã kém tươi đôi phần. Cũng phải thôi! Với một người trọng tình nghĩa như Lôi Vi, việc bị đuổi khỏi Thái Thường Nhạc phủ xem như là nàng đã phụ tấm lòng của Công chúa. Sao nàng có thể vui được. Trên đường hồi kinh, khi nhận được tin này, chàng thật sự lo lắng cho nàng biết bao. Giờ, chàng đã về, chàng chắc chắn phải tìm cơ hội để giúp nàng ở lại. Không hẳn là để nàng không phải áy náy với Công chúa mà còn là vì bản thân chàng. Tuy không thể ở bên cạnh nàng, nhưng chàng muốn được gặp nàng mỗi ngày...

Trong khi đó, Phi Đào lại không ngừng đưa mắt nhìn về phía Phúc Khải. Lần này chàng trở về, nàng cảm thấy chàng phiêu dạt hơn, trưởng thành hơn và dường như chàng đặt tâm tư của mình vào Lôi Vi nhiều hơn. Tính tình Lôi Vi cởi mở, dễ gần, ai tiếp xúc lần đầu cũng đều mến cả. Nàng cũng vì vậy mà mến nàng ấy hưởng hồ chi là chàng. Nhưng trái tim vốn có lý lẽ riêng của nó, nó có sự ích kỷ riêng không thể nào lý giải được. Là nữ nhi, nàng cũng mong tìm được một đáng trọng phụ cho riêng mình, yêu thương nàng, bảo vệ nàng suốt đời suốt kiếp. Chỉ là người nàng khao khát lại...Càng nghĩ lại càng buồn lòng.

*

Im lặng! Cả bầu không khí của Đại điện lặng im như tờ. Trong khi Định An Hoàng đế đang xem xét tấu chương, bên dưới Thái tử cùng các Hoàng tử cũng như các quan đại thần ai nấy cũng cúi người xuống không dám hó hé. Đứng giữa Đại điện, cả Hình Thân vương lẫn Linh Thân vương đều đang hồi hộp chờ đợi phán quyết của Hoàng đế đồng thời cũng là phụ hoàng của mình. Dù không ai để lộ ra ngoài nhưng sự lo lắng của họ luôn thường trực. Bởi đối với Hình Thân vương đây là một vụ án lớn lại liên quan đến hoàng đế, nếu không chu đáo ắt sẽ gặp họa. Còn đối với Linh Thân vương sự trong sạch của chàng đều nằm cả trong đó, không những vậy nó còn liên quan đến tính mệnh của người phụ nữ tứ tuần kia.

Đứng ở một bên, Thất Hoàng tử Phúc Khải khẽ liếc mắt lên nhìn phụ hoàng rồi đưa mắt qua nhìn tám lưng cũng Ngũ huynh mà lòng dần mất kiên nhẫn. Sau hơn hai tháng điều tra, cuối cùng chàng và Đồng Vũ cũng truy ra gốc tích và tìm được chủ mưu. Ngay khi có kết quả, chàng lập tức phi ngựa không quản ngày đêm trở về kinh thành bàn bạc với Tam huynh của mình để đưa ra kế sách vẹn toàn nhất. Cuối cùng, ngày hôm nay, ngày minh oan cho Ngũ huynh cũng đã tới.

_ Ta đã xem kỹ các chứng cứ cũng như khẩu cung mà Hình Thân vương cùng như Thất Hoàng tử thu thập được.- Định An Hoàng đế chậm rãi lên tiếng.- Tất cả đều rất rõ ràng. Tuyên!

Nghe vậy, Trịnh Tổng quản đứng hầu nhanh chóng bước lên phía trước mở thánh chỉ ra và đọc to.

"Thuận thiên thừa vận. Hoàng đế chiếu viết:

Sau hơn hai tháng điều tra hai vụ án có liên qua đến Linh Thân vương là cái chết của cung nữ Ngâm Hương cung và cái chết của đầu bếp tại Ngự Trù phòng, với sự thú nhận của phạm nhân, cuối cùng vụ án cũng đã được sáng tỏ. Nay ta tuyên:

Linh Thân vương trong sạch. Từ giờ trở đi các hình phạt của Linh Thân vương sẽ được xóa bỏ cũng như khôi phục lại hoàn toàn phẩm vị của Linh Thân vương.

Các phạm nhân trong vụ án này đã phạm tội cực kỳ nghiêm trọng không chỉ vu oan cho Linh Thân vương mà còn bôi nhọ danh dự của Hoàng tộc. Bên cạnh đó, bọn chúng còn lợi dụng sự giao thương của nước ta với các nước vùng biên giới để trục lợi cá nhân, mưu đồ bất chính hòng gây ảnh hưởng xấu

đến mối quan hệ của nước ta với các nước khác. Những tội này không thể tha thứ được. Nay tuyên: Hội trưởng Khải Phát thương hội, Nga Anh là chủ mưu trong vụ án, chém đầu. Hội phó Quang Dương thương hội, Nữ Minh can tội cấu kết với Hội trưởng Khải Phát thương hội hòng trục lợi cá nhân, làm mất uy tín của các thương hội triều ta bên cạnh đó còn phạm thêm tội ám hại cố Hội trưởng Quang Dương thương hội, nay tuyên ban rước độc. Các đồng bọn còn lại không dính líu trực tiếp đến vụ án nên tha cho đường sống. Tuy nhiên tội chết có thể miễn tội sống không thể tha. Nay tuyên, các phạm nhân này lưu đầy biệt xứ, vĩnh viễn không được trở về. Giờ ngo ba khắc ngày mai thi hành lệnh này.

Trong việc phá vụ án có công không nhỏ của Hinh Thân vương Phúc Hoảng, Thất Hoàng tử Phúc Khải. Nay phong Hinh Thân vương là Ngự sử hàm tam phẩm. Thất Hoàng tử là Thị lang Hinh bộ hàm tứ phẩm. Bên cạnh đó không thể không kể đến công lao của Đồng Vũ. Xét thấy Đồng Vũ là người có võ nghệ cao cường lại thêm trí đa mưu nay phong làm Chương Minh giám, thống lĩnh đội cấm vệ Chương Minh cung.

Không thử"

_ Hoàng thượng anh minh!- Bên dưới, vừa tung hô mọi người vừa quỳ xuống.- Hoàng thượng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!

*

Bước từng bước mỗi một ra khỏi nơi ngục tù, Lôi Vi không khỏi xót xa trước những gì mình về được nghe. Thanh Nhi, cuộc đời của một kỹ nữ. Giờ khi đã hiểu rõ nguồn cội, những gì còn đọng lại trong nàng là một sự thương cảm. Thân phận của nữ nhi chưa bao giờ rẽ rúng đến thế. Một giọt nước mắt lăn dài trên gò má của nàng.

Lôi Vi còn nhớ rất rõ cái cảm giác tức giận khi biết được Thanh Nhi đã hại mình khiến nàng suýt nữa bị phát hiện ở Vọng Vũ đài. Sáng hôm sau, nàng đã tìm Thanh Nhi để hỏi cho ra lẽ, chẳng những vậy nàng còn rút giận lên nàng ấy trong khi nàng ấy chỉ đứng im thín thút. Đến hôm Thanh Nhi bị người của Hinh bộ đến dẫn đi nàng không khỏi bàng hoàng. Đến hôm nay nàng mới biết rõ mọi việc. Thanh Nhi vốn là con gái của một gia đình nông phu nghèo khó bên ngoài Chương Thủy thành. Vì là con gái lớn trong nhà nên những việc trong nhà nàng đều phải quán xuyến cả để mẫu thân của nàng ra đồng làm công cho người ta. Phụ thân của nàng lại là một gã đàn ông bê tha, rượu chè cờ bạc. Mẫu thân nàng làm được bao nhiêu, ông ta đều lấy đi chơi bạc hết cả. Không ngày nào ông ta không triển miên trong những cơn say. Nên gia đình nàng đã nghèo lại càng nghèo. Năm nàng tròn mười bốn tuổi, mẫu thân của nàng qua đời vì ngã bệnh do phải làm việc quá mức. Từ đó việc nhà, việc đồng áng..đều tới tay nàng. Mấy đứa em nàng còn nhỏ nên chúng chỉ có thể ở nhà làm vài việc đơn giản để công việc của nàng đỡ vất vả hơn. Nàng những tưởng rằng sau khi mẫu thân qua đời, phụ thân nàng sẽ tu tâm, cải tà quy chính, chăm sóc gia đình, nhưng nào ngờ ông ta vẫn cứ như vậy thậm chí còn hơn cả thể khiến gia đình nàng tan hoang. Cho đến một ngày, vì mắc nợ sòng bạc, ông ta đem nàng đi bán cho My Hoa lâu, một kỹ viện nổi tiếng của Chương Thủy thành. Ba năm nàng sống trong đó là ba năm đầy đau đớn, nhục nhã. Đã biết bao nhiêu lần nàng tìm cách thoát thân nhưng đều bị bắt lại và bị đánh cho thừa chết thiếu sống. Và cũng không ít lần nàng tìm đến cái chết hòng được giải thoát nhưng không thành công.

Rồi một ngày, nàng hạ quyết tâm chạy trốn. Sau khi chuẩn bị kỹ càng mọi thứ, nàng đã trèo qua cửa sổ của kỹ viện và chạy trốn ngay trong đêm. Đối với nàng đó là một đêm kinh khủng. Nhưng nếu không có đêm đó có lẽ nàng mãi sẽ không thoát khỏi My Hoa lâu. Khi phát hiện ra nàng bỏ trốn, My Hoa lâu đã sai người lục tung cả Chương Thủy thành để tìm nàng khiến nàng mãi không thể ra khỏi thành. Khi cơ hội tới, nàng lại bị bọn chúng phát hiện và đuổi theo. Nàng chạy bán sống bán chết để thoát khỏi bọn chúng. Nhưng vì sức nữ nhi lại thêm trên người chẳng chịt vết thương nên chẳng mấy chốc bọn chúng đã đuổi kịp nàng. Không còn cách nào khác nàng đành gieo mình xuống sông và lặn đi lúc nào không hay. Đến lúc nàng tỉnh lại đã là mười ngày sau tại trong một ngôi nhà nhỏ của một lão bà tại Bắc Đình thành. Và nàng quyết định làm lại cuộc đời mình tại đây. Nàng nhận lão bà ấy là bà và giúp đỡ bà quán xuyến mọi việc trong nhà. Nàng thích múa từ nhỏ thêm vào đó nàng cũng có tài, nên ở đây nàng đã chăm chỉ luyện múa. Lão bà cũng đồng ý và sẵn sàng dẫn nàng vào thành để học múa. Cứ vậy, cuộc sống của nàng trôi đi trong những ngày tháng êm ả cho đến nửa năm sau đó, lão bà bị bệnh nặng qua đời. Nhận ra mình không thể ở đây lâu thêm nữa, nàng bèn tìm đến Lưu Khải Minh để giả hộ tịch sau đó xin vào phủ đệ của Duệ Thân vương, đệ đệ của đương kim Hoàng thượng làm ca nữ. Nhận thấy nàng là một ca vũ tài năng nên Duệ Vương phi đã gọi ý việc đến Thái Thường Nhạc phủ để học tập và đã giúp đỡ nàng.

Câu chuyện của Thanh Nhi càng khiến Lôi Vi hiểu được thế nào là thân phận bèo trôi của nữ nhi thời đại này. Ngay từ khi sinh ra, họ không có quyền nắm giữ số mệnh của mình. Họ chỉ là những công cụ! Công cụ trao đổi. Công cụ mua vui. Công cụ mua bán...Nghĩ đến đây, một cảm giác ớn lạnh như chạy dọc xương sống của nàng và nó càng rõ ràng hơn khi nàng nhớ lại những gì Thanh Nhi vừa cảnh báo với nàng.

"_ Lôi Vi! Cuộc đời ta vốn là chuỗi ngày đen tối nên khi vào đây ta chỉ muốn được yên ổn mà thôi. Vì vậy ta vốn dĩ không có ý định làm hại muội. Huống hồ chỉ muội lại là một cô nương lương thiện. Nhưng vì ta bị uy hiếp nên không thể không làm thế. Ta xin lỗi!"

_ Uy hiếp?- Lôi Vi ngạc nhiên.- Là ai?

_ Ta không rõ! Ta vốn chỉ gặp một tỷ nữ. Ta đoán người đó có thể là một cung phi. Cung cấm muôn vàn nguy hiểm. Các cung phi luôn tìm cách hạ bệ nhau thậm chí họ không ngần ngại ra tay để giết chết địch thủ của mình bất kể người đó là ai hòng độc chiếm ân sủng của một nam nhân duy nhất. Nơi này so với bên ngoài còn nguy hiểm hơn nhiều. Những chuyện ta đã làm, ta xin lỗi muội.

_ Những chuyện tỷ đã làm? Vậy tỷ không chỉ hại muội một lần?- Lôi Vi nhún mày.- Có phải là tỷ đã đẩy muội ngã hôm trước khi thi? Và khiến muội bị ngã trong lúc thi?

_ Đúng là ta đã đẩy ngã muội. Còn chuyện thả hạt cườm trong y phục của Đồng Thảo không phải ta làm.- Thanh Nhi cúi đầu thú nhận.- Ta bị dẫn vào chân tường rồi. Ta không thể...nhưng ta tuyệt nhiên không bức muội đến đường cùng.

Lúc này Lôi Vi thật không biết nên cười hay nên khóc.

_ Lôi Vi! Muội phải hết sức cẩn thận. Nếu có cơ hội hãy thoát khỏi nơi này, một đi không trở lại. Bằng không, muội phải tìm cho mình một chỗ dựa thật tốt rồi sau đó khẳng định địa vị của mình để họ có muốn cũng không thể ra tay một cách dễ dàng được."

Những lời Thanh Nhi vừa nói như vắn vẳng bên tai khiến Lôi Vi không rét mà run. Nàng thật không ngờ trong cung này lại có người muốn tìm cách diệt trừ nàng. Không lẽ từ giờ trở đi nàng sẽ không có nổi một ngày bình yên sao? Nàng thật không dám nghĩ thêm nữa.

_ Ngươi có phải là Cát Lôi Vi?

Chất giọng ái nam ái nữ của một Công công khiến Lôi Vi không khỏi giật mình. Nhìn thấy sự hoảng sợ lộ rõ trên mặt nàng, ông ta không khỏi nhăn trán khó hiểu. Song khi nhìn kỹ gương mặt nàng, ông ta không khỏi giật mình.

_ Tiểu nữ chính là Cát Lôi Vi.- Lôi Vi gắng giữ bình tĩnh để nói hết câu.- Không biết Công công tìm tiểu nữ có chuyện gì?

_ Giao phi nương nương muốn gặp ngươi.

_ Giao phi nương nương!?

Vừa nói, Lôi Vi vừa nhăn trán khó hiểu. Nếu nàng nhớ không nhầm, Giao phi chính là mẫu thân của Phúc Khải, là dưỡng phi của Thiên Phụng Công chúa và Linh Thân vương Phúc Tuấn. Từ khi vào cung, nàng chỉ thấy bà ta một lần duy nhất, ấy chính là trong buổi Đại thọ của Thái hậu. Nàng và bà ta chưa hề gặp nhau lần nào, vậy bà ta muốn gặp nàng rốt cuộc là có chuyện gì?

_ Chúng ta đi thôi!

Nghe thấy tiếng vị Công công kia giục, Lôi Vi vội vàng bước theo. Vừa đi, nàng vừa suy nghĩ cách ứng phó với mọi trường hợp. Bởi, đối với nàng đây là một chuyện bất bình thường. Đầu nàng bắt đầu căng lên khiến nàng gần như không nghĩ được gì cho ra hồn. Cố gắng trấn tĩnh bản thân, tự khuyên mình không việc gì phải lo lắng nhưng cái cảm giác sợ hãi không hiểu sao cứ bủa vây lấy nàng. Từng bước chân của nàng trở nên thận trọng hơn như sợ chỉ cần sơ sẩy một cái là nàng sẽ không toàn mạng trở về. Nàng thật không muốn như thế một tý nào. Hít vào rồi lại thở ra nàng gắng lấy lại bình tĩnh thêm lần nữa vì nàng biết chỉ có cách này mới có thể giúp nàng qua ải. Lo lắng sẽ chẳng được gì. Chi bằng cứ bình tĩnh đương đầu với thử thách. Đó mới chính là con người nàng. Nghĩ vậy, nàng nhanh chóng điều chỉnh lại tác phong của mình. Quan sát cảnh vật xung quanh, nàng biết rằng mình đang tới rất gần Ngâm Hương cung. Hít vào thật sâu, nàng bước từng bước thật vững chắc tiến về phía Ngâm Hương cung.

_ Nương nương! Cát Lôi Vi đã tới!- Vị Công công đi cùng Lôi Vi lên tiếng thông báo.

_ Cho vào!

Hít một hơi đầy căng, Lôi Vi chậm rãi bước chân vào bên trong Ngâm Hương cung. Một hương thơm dịu ngọt tỏa ra khắp gian phòng khiến nàng ngay khi vừa đặt chân vào đã cảm thấy bị cuốn hút. Với lối kiến trúc đậm chất Tân Thực, sự thoải mái, sang trọng được tôn lên hàng đầu khiến ai bước vào cũng thấy nơi này thật rộng lớn và xa hoa. Tiến vào gian phòng khách bên trái, nàng nhanh chóng nhìn thấy một cung nhân ăn vận sang trọng với bộ y phục màu đỏ có thêu những đám mây bông bành bành chỉ vàng thật khiến người ta choáng ngợp.

_ Tham kiến Giao phi nương nương!- Vừa sụp lạy, Lôi Vi vừa tung hô.- Nương nương cát tường!

_ Miễn lễ!- Chất giọng của Giao phi không chậm cũng không nhanh nhưng dứt khoát rõ ràng.- Ban ngồi!

Giao phi vừa dứt câu, một cung nữ đã vội bụng ra một chiếc ghế thấp đặt bên cạnh Lôi Vi, đối diện với Giao phi.

_ Tạ ơn nương nương!

Vừa nói, Giao phi vừa quan sát gương mặt của Lôi Vi. Và lòng bà không khỏi chấn động. Bà thất thần nhìn nàng với đôi mắt vừa có sự ngỡ ngàng lẫn ngạc nhiên. Phải mất một lúc sau đó bà mới có thể bình tĩnh.

_ Ngươi là Cát Lôi Vi, là ca nữ của Chiêu Anh hầu phủ. Giờ đang là Học sự của Thái Thường Nhạc phủ. Ta nói đúng chứ?

_ Dạ...dạ vâng!- Lôi Vi đáp ứng thưa.- Hiện tại, tiểu nữ vẫn ở Thái Thường Nhạc phủ.

Cách nói của Lôi Vi khiến Giao phi mơ hồ nhận ra điều gì đó. Nhưng rất nhanh sau đó, bà nở một nụ cười.

_ Thật không ngờ ngươi ít tuổi như vậy lại có thể giúp Hình Thân vương và Thất Hoàng tử phá được một vụ án lớn.

Vừa nói, Giao phi vừa chậm rãi nhìn một lượt Lôi Vi từ trên xuống dưới để đánh giá. Càng nhìn lòng bà càng không khỏi chấn động bởi sự giống nhau đến kỳ lạ. Ngũ quan của hai hòa của nàng tạo nên một nét đẹp kín đáo, càng nhìn kỹ càng thấy được vẻ đẹp cũng như tư chất thông minh của nàng. Đặc biệt là đôi mắt sắc, sáng cộng với nét mày thanh tú khiến người khác không thể không bị cuốn hút. Đôi môi nhỏ xinh như một đóa hoa đang hé nở. Giờ, bà đã hiểu tại sao Phúc Tuấn lại ra sức chống đối hôn sự với Ngọc Nhạn.

_ Việc ngươi xuất cung cùng Thất Hoàng tử để phá án, vạn lần không thể công khai được. Nên hôm nay ta mới triệu kiến người đến đây để ban thưởng cho ngươi.

Giao phi vừa dứt câu, mắt của Lôi Vi lập tức tròn xoe. Dường như nàng không tin vào những gì mình vừa mới nghe được. Nàng thật không thể ngờ rằng nàng sẽ được Giao phi một trong hai ái phi của Định An Hoàng đế ban thưởng.

_ Ban...ban thường ạ?- Lôi Vi ngập ngừng hỏi lại.

_ Đúng vậy!- Chất giọng của Giao phi chắc nịch.- Người muốn ta ban thường cái gì, cứ nói.

_ Nương nương! Chuyện này...chuyện này quá đột ngột với tiểu nữ...Tiểu nữ....

_ Đừng căng thẳng!- Vừa cười, Giao phi vừa chậm rãi nói.- Đây là chuyện ta nên làm. Thứ nhất là vì người đã giúp Thất Hoàng tử phá vụ án này, trả lại sự trong sạch cho Linh Thân vương. Hẳn người cũng biết chúng từ nhỏ đều một tay ta nuôi nấng và chúng chơi với nhau rất thân.

_ Tiểu nữ biết ạ!

_ Vậy nên, chuyện này đối với ta rất quan trọng. Thứ hai, ta muốn bù đắp để người không phải chịu uất ức, thiết thời khi không thể ban thường cho người trước Đại điện.

_ Tiểu nữ không dám!- Vừa nói, Lôi Vi vừa sụp lạy.- Tiểu nữ chỉ nỗ lực hỗ trợ Thất Hoàng tử phá án. Tiểu nữ chưa từng có ý nghĩ về vấn đề thiệt hay không thiệt, được ban thường hay không ạ.

Vừa cười, Giao phi vừa tiến về phía Lôi Vi. Bà chậm rãi cúi người xuống, từ từ nâng hai tay của Lôi Vi và đứng lên.

_ Đứa trẻ ngốc này! Người quá thật thà, quá thiện lương. Nơi cung cấm này, mấy ai được như người. Vậy nên ta càng phải thưởng.

Hơi ngẩng mặt lên, Lôi Vi quan sát thật kỹ Giao phi. Ở khoảng cách gần thế này, nàng mới cảm nhận được vẻ đẹp sang trọng, quý phái cũng như sự đôn hậu của bà. Bỗng chốc nàng thấy con người này thật gần gũi, áp áp như mẹ của nàng.

_ Linh Thân vương tới! Thất Hoàng tử tới!

Tiếng hô của Thái giám đứng bên ngoài điện khiến dòng suy nghĩ của Lôi Vi bị gián đoạn. Nàng vội quay về phía cửa. Nhưng nơi ấy chỉ là một khoảng không với thứ ánh sáng trắng xóa của ánh nắng mặt trời.

_ Cho vào!- Chất giọng của Giao phi khoan thai.

Từ ngoài cửa, hai nhân ảnh chậm chậm tiến vào. Hai nhân ảnh ấy đối với Lôi Vi không thể quen thuộc hơn nữa. Tuy nhiên nàng vẫn không thể không ngạc nhiên. Và hai con người kia cũng ngập ngừng bước chân khi nhìn thấy nàng.

_ Tham kiến đường phi! Đường phi cát tường!

_ Tham kiến mẫu thân! Mẫu thân cát tường!

Một tiếng nổ văng trời vang lên trong đầu Lôi Vi. Sước Xuyên gọi Giao phi là đường phi. Điều đó có nghĩa chàng chính là Linh Thân vương bấy lâu vẫn được mọi người không chỉ thời đại này mà thời đại của nàng ca tụng. Thì ra, ngay từ đầu nàng đã bị lừa. Nàng thật quá ngốc khi dễ dàng bị mắc lừa như vậy. Thật không biết diễn tả cảm xúc của mình lúc này như thế nào nữa.

_ Đứng lên cả đi!

Vì mãi đuổi theo những dòng suy nghĩ của mình, Lôi Vi không để ý rằng ngoài Phúc Tuấn và Phúc Khải, những ai có mặt trong phòng này cũng nhìn nàng bằng đôi mắt kỳ lạ. Một vài tiếng xì xầm nổi lên. Cho đến mãi một lúc sau, nàng mới ý thức lại mình đang đứng ở đâu.

_ Tham kiến Linh Thân vương!- Lôi Vi cúi người xuống thi lễ.- Tham kiến Thất Hoàng tử! Nhị vị cát tường.

_ Miễn lễ!- Chất giọng của Phúc Tuấn đượm sự lo lắng.

_ Tạ ơn Vương gia!

Lòng vốn đã tức giận, lại nghẹt nổi bản thân đang bị triệu kiến, nên Lôi Vi phải nắm thật chặt đôi bàn tay của mình lại để không làm điều bất kính. Song càng nghĩ, nàng càng tức nên không thể tránh được việc nàng hít vào thở ra liên tục để kiềm ném sự tức giận của mình.

_ Hai con tới thật đúng lúc! Ta đang muốn ban thường cho Lôi Vi vì đã giúp Phúc Khải điều tra được án này, minh oan cho Phúc Tuấn. Nhưng nghĩ mãi chưa ra. Hai con nói xem, ta nên ban tặng cho Lôi Vi cái gì bây giờ?

_ Nương nương! Người quá lời rồi! Tiểu nữ không dám nhận đâu ạ!

_ Lôi Vi! Ta thấy mẫu thân nói vậy hoàn toàn đúng. Nàng đừng e dè. Ta vốn định tâu lên phụ hoàng thưởng cho nàng nhưng xét thấy làm như vậy không ổn nên đến giờ vẫn chưa có cách nào ổn thỏa. Nay mẫu thân ta đã nói thế, ta thấy đây cũng là cách hay.

Phúc Khải nói thế, Lôi Vi càng tức hơn. Tên này quả là một tên ba hoa, gió chiều nào ngả chiều nấy lại thêm cái tật nói dối nữa. Chẳng phải trước khi điều tra án, chàng ta đòi dành công lao với nàng sao giờ lại nói vậy. Đã thế lại còn giúp tên khùng kia nói dối nàng. Quả đúng là huynh đệ tốt của nhau. Đang lúc bực mình, Lôi Vi đưa mắt liếc xéo khiến Phúc Tuấn lẫn Phúc Khải không rét mà run. Giờ, họ cuối cùng đã biết con giận của nữ nhi dễ sợ đến thế nào. Chỉ có điều, đây mới chỉ là bắt đầu.

Vẫn cố giữ phong thái bình thường, nhưng kỳ thực lòng Phúc Tuân rối như tơ vò. Chàng định chờ vài hôm nữa, đến ngày sinh thần của Lôi Vi, chàng sẽ nói hết tất cả mọi chuyện với nàng và hy vọng nàng có thể trở thành nữ chủ nhân duy nhất của Linh Thân vương phủ. Song giờ xem ra việc ấy còn khó hơn cả lên trời. Tính thể nào chàng cũng không thể nào ngờ được, đường phi của chàng lại triệu kiến nàng. Chàng không thể ngờ được hai người lại gặp nhau trong hoàn cảnh này. Xem ra, lần này chàng quả thật sai một ly đi một dặm rồi. Nhưng tuyệt đối, chàng sẽ không bỏ cuộc dễ dàng.

_ Tặng quà là biểu thị thành ý của Đường phi cũng như của ta và Thất đệ đến nàng. Nàng đừng phụ lòng của ta và Thất đệ, trên hết là của Đường phi.

Mỗi người một câu góp vào khiến Lôi Vi không biết phải xử trí như thế nào. Nếu không nhận thì không phải. Nhưng nhận trong hoàn cảnh thế này lại chẳng khác nào nàng tha thứ cho hai huynh đệ nhà này chuyện nói dối nàng. Làm gì có chuyện dễ dàng như thế được.

_ Chuyện này...

_ Quyết định như thế!

Lôi Vi chưa kịp lên tiếng, Giao phi đã lên tiếng khiến nàng không thể từ chối thêm được nữa. Không còn cách nào khác nàng đành ngáp bỏ hồn làm ngơ. Nhưng ý nàng đã quyết, nàng sẽ không dễ dàng tha thứ cho hai người này. Dám lừa gạt nàng lâu như vậy, nàng phải tìm cách trả đũa mới được...

Vừa bước ra khỏi Ngâm Hương cung, Lôi Vi quay ngoắt lại liếc xéo cả Phúc Tuân lẫn Phúc Khải một cái rồi bỏ đi khiến hai chàng không rét mà run. Họ biết họ đắc tội với nàng nhưng làm căng đến thế này thật khiến hai người lao đao. Nói đến đây cả hai không khỏi thở dài, đường đường là Hoàng tử đương triều lại đi sợ một nữ nhi chân yếu tay mềm. Có phải là hơi quá đáng không? Song kỳ thực, giờ họ chả thể nghĩ được nhiều đến thế. Giờ họ chỉ mong có cách nào đó giúp họ có thể làm Lôi Vi nguôi giận mà thôi.

_ Ngũ huynh! Huynh đuổi theo nàng ấy đi. - Phúc Khải vội giục. - Đệ sẽ vào nhà lao trước.

_ Nàng ấy đang giận. Giờ giải thích cái gì cũng vô ích. - Vừa nói, Phúc Tuân vừa thở ra. - Hơn nữa, việc quan trọng nhất là phải minh oan cho nàng ấy. Chuyện này, ta sẽ tìm cơ hội giải thích sau.

Dứt câu, Phúc Tuân chậm rãi tiến về phía trước nhìn theo bóng người đang khuất dần sau những hàng cây. Là chàng có lỗi trước nên giờ chàng sẽ phải tìm mọi cách để chuộc lỗi. Chàng chỉ hy vọng nàng có thể hiểu phần nào nỗi lòng của chàng.

_ Chúng ta đi thôi! - Vừa quay về phía Phúc Khải, Phúc Tuân chậm rãi nói.

[1] Tri nhân tri diện bất tri tâm: biết người biết mặt không biết lòng.

Hết chương 22

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Câu trả lời của trái tim

Ngư hoa viên rộng lớn tràn ngập nắng vàng. Những tia nắng của mùa thu không còn gắt gao nữa mà nó trở nên mỏng manh hơn khiến người ta dễ cảm thấy xao lòng. Đâu đó tiếng chim ngân vang giúp nơi này có chút ít tiếng động.

Chậm rãi bước trên con đường nhỏ Hiếu Nhân Hoàng hậu quay sang nhìn Giao phi nương nương. Bà, Mẫn phi và Giao phi đều cùng nhập cung một lượt nhưng đến nay người thì đã đi, người thì có quyền lực, người thì có được sự sủng ái. Nghĩ đến đây, bà không khỏi ngẫm ngùi. Trái tim quân vương chả khác nào mặt nước, khi thì bình lặng chẳng thể nào đoán được, khi thì chỉ cần một cơn gió nhẹ bay qua là lập tức xao động. Là nữ nhân, ai mà không ghen khi thấy đáng trọng phu của mình ân ái cùng người khác. Nhưng tính bà vốn chả thích tranh giành, hơn nữa bà cũng đã tứ tuần rồi tranh giành làm chi nữa. Không con cái song lại được ngồi vào ngôi vị mẫu nghi thiên hạ, đây có lẽ là sự ân sủng lớn nhất của Hoàng đế giành cho bà. Nói bà không ghen lại không đúng song bà nương nong mộ nhiều hơn, trong thâm tâm, bà thực sự ngưỡng mộ Mẫn phi. Nếu bà có được quyền lực tột đỉnh, Giao phi có được sự sủng ái tột đỉnh thì Mẫn phi lại là người nắm trọn cả hai điều này, ngay cả cố Hoàng hậu cũng không bằng.

Cả ba người nhập cung cùng một lúc, khi ấy Hoàng đế vẫn còn là Hoàng thái tử và Người đã lập Thái tử phi từ lâu rồi. Trong đám tú nữ nhập cung năm ấy, ba người là được sủng ái nhất nên rất nhanh chóng bà được phong làm Nghi Thừa huy, Mẫn phi được phong làm Mẫn Thừa huy, Giao phi được phong làm Giao Thừa huy. Tuy nói là sủng ái cả ba người nhưng Hoàng thượng khi ấy sủng ái nhất là Mẫn Thừa huy. Ai lại không thích một cô gái sắc sảo thông minh, tính cách lại ngay thẳng, vô tư? Hoàng thượng cũng không ngoại lệ. Một thời gian sau, Mẫn Thừa huy hoài thai bà được phong lên làm Mẫn Lương đệ rồi sau đó hạ sinh ra Thiên Phụng Công chúa. Sau khi lên ngôi, Hoàng thượng sủng ái thương yêu hai mẹ con Mẫn Lương đệ hết mực nên đã sắc phong bà làm Mẫn Quý phi khiến đương kim Hoàng hậu ghen ghét tìm cách hạ bệ song bà ta không chỉ vạ lẫn thất bại mà còn khiến Hoàng

thượng chán ghét và càng thêm thương yêu Mẫn phi. Song lòng quân vương dễ đổi thay, ngoài Thái tử Phúc Văn, Nhị Hoàng tử Phúc Vinh và Tam Hoàng tử Phúc Hoàng ra, Hoàng thượng vẫn muốn có thêm con trai để nối dõi hoàng hờ chi khi ấy Tử Hoàng tử Phúc Minh, con của Lệ phi lại qua đời sớm càng khiến ước ao ấy của Hoàng thượng trở nên mãnh liệt. Thế nhưng hết năm này qua năm nọ, Mẫn phi lại không hoài thai khiến Hoàng thượng ngày càng lạnh nhạt.

Khi Thiên Phụng Công chúa được bảy tuổi, Mẫn phi hoài thai, không lâu sau đó bà khi ấy là Nghi Quý tần và Giao Quý tần cũng hoài thai. Bà và Giao Quý tần nhanh chóng được phong lên làm phi: Nghi Quý phi và Giao Quý phi. Nhưng nếu Mẫn phi hạ sinh được Ngũ Hoàng tử Phúc Tuấn, Giao phi hạ sinh được Thất Hoàng tử Phúc Khải thì Lục Hoàng tử Phúc Bản của bà lại yếu mệnh, chế sớm. Đến giờ khi nhớ lại, lòng bà vẫn còn đau như cắt. Có lẽ vì lý do này nên sau khi cố Hoàng hậu qua đời, Hoàng đế đã sắc phong bà là Hoàng hậu xem như là một sự bù đắp. Còn Hoàng hậu trong lòng Hoàng thượng không ai khác chính là Mẫn phi. Giữa hai người ấy đã xảy ra không ít chuyện mới được ở bên nhau. Thêm vào đó Mẫn phi tư chất thông minh nên cũng đỡ dần được Hoàng thượng phần nào khi ra những quyết sách quan trọng nên Mẫn phi qua đời trái tim của Hoàng thượng của lập tức đóng băng và không thể dung nạp thêm bất kỳ phi tần nào khác. Dòng ký ức nhạt nhòa bao năm bỗng nhiên hiện về khiến người ta không khỏi đau lòng.

_ Muội yên tâm! Chuyện này ta sẽ an bài cho muội!- Vừa bước đi, Hoàng hậu chậm rãi nói.- Chi có điều, nữ tử này là người như thế nào lại khiến Giao muội để tâm đến vậy.

_ Chẳng giấu gì Hoàng hậu, nữ tử này vốn là ca vũ trong Chiêu Anh hầu phủ của Thiên Phụng Công chúa. Nàng ta có công không hề nhỏ trong vụ án minh oan cho Tuấn Nhi.

_ Ra là vậy! Nhỏ tuổi nhưng lại có thể giúp Khải Nhi minh oan cho Tuấn Nhi quả không hề tầm thường. Thật giống với Mẫn phi trước kia.

Thoáng trên môi hai người nở một nụ cười buồn.

_ Quả là như thế! Nhưng thần thiếp đang không biết phải xử trí như thế nào.

_ Chuyện gì vậy?

_ Là chuyện của Tuấn Nhi. Tuấn Nhi chính là vì nữ tử ấy mà kiên quyết từ chối hôn sự với Ngọc Nạn.

_ Vậy sao?- Hoàng hậu khẽ thờ dài.- Chuyện tình cảm không thể ép buộc được. Chúng ta là trưởng bối chỉ nên dẫn lối. Còn mọi việc cứ để Tuấn Nhi, Ngọc Nạn và nữ tử đó giải quyết.

_ Nhưng...chuyện không đơn giản như vậy!

Đưa ánh mắt khó hiểu quay sang nhìn Giao phi, Hoàng hậu chưa kịp lên tiếng, một tỷ nữ tử đầu xuất hiện vội thưa:

_ Thưa Hoàng hậu nương nương! Thưa Giao phi nương nương! Thái hậu muốn gặp hai người tại Bạch Thủy [1] đình phía trước ạ.

_ Ta biết rồi! Ngươi bẩm với Thái hậu chúng ta sẽ tới ngay.

Ngay khi nữ tỷ kia cáo lui, Hoàng hậu và Giao phi cũng nhanh chóng đến Bạch Thủy đình. Bạch Thủy đình là đình cao nhất và đẹp nhất trong Ngự Hoa viên. Từ đây, người ngồi trong đình có thể quan sát bao quát phong cảnh hữu tình của Ngự hoa viên. Ngay bên dưới đình là một con sông nhân tạo nhỏ uốn quanh. Mùa hạ đến con sông này không chỉ giúp không khí quanh đình trở nên mát mẻ mà còn là nguồn nước giúp hoa cỏ trong Ngự Hoa viên tươi tốt.

_ Tham kiến Thái hậu!- Vừa sụp lạy, Hoàng hậu và Giao phi vừa tung hô.- Thái hậu cát tường!

_ Đều đứng lên cả đi!- Chất giọng của Minh Đức Thái hậu có phần nghiêm khắc.

Khẽ đưa mắt nhìn nhau, Hoàng hậu và Giao phi chậm rãi tiến đến ghé bên cạnh và ngồi xuống.

_ Thái hậu!- Hoàng hậu chậm rãi thưa.- Chẳng hay Thái hậu triệu kiến chúng thần thiếp có chuyện gì ạ?

_ Ta nghe nói Hoàng hậu đang can dự vào việc xét tuyển thăng cấp của Thái Thường Nhạc phủ. Hoàng hậu! Có đúng như thế không?

Thông tin truyền đến tai Thái hậu thật là nhanh khiến trong phút chốc Hoàng hậu và Giao phi không khỏi ngạc nhiên. Vội lấy lại bình tĩnh, Hoàng hậu chậm rãi thưa:

_ Chẳng giấu gì Thái hậu, thần thiếp quả đúng là đang giúp đỡ một Học sự của Thái Thường Nhạc phủ để nữ tử đó có thể thi lại kỳ thi thăng cấp chứ thần thiếp tuyệt không can thiệp vào việc xét tuyển.

_ Tạo điều kiện để Học sự đó thi lại, đó không phải can thiệp vậy là gì?

_ Thái hậu! Thần thiếp...- Hoàng hậu tỏ ra lúng túng.

_ Hồi Thái hậu!- Giao phi vội lên tiếng.- Việc này là do thần thiếp nhờ Hoàng hậu giúp đỡ. Xin Thái hậu đừng trách phạt Hoàng hậu.

_ Ngươi nói rõ ta xem nào?

_ Hồi Thái hậu! Nữ tử ấy vốn là ca vũ trong Chiêu Anh hầu phủ được Chiêu Anh Công chúa đem vào Thái Thường Nhạc phủ để học ca vũ. Trong vụ án của Tuần Nhi, nàng ta đã giúp Khải Nhi điều tra, làm rõ vụ án. Nên có thể nói công của nàng ta không nhỏ. Thần thiếp muốn ban thưởng cho nàng ta để nàng ta không bị thiệt thòi. Nhân nghe được việc trong kỳ thi thăng cấp của Thái Thường Nhạc phủ vừa rồi nàng ta vì gặp sự cố trong lúc thi nên đã thi hỏng. Vì vậy, thần thiếp đã đến cầu xin Hoàng hậu ra lệnh Thái Thường Nhạc phủ cho nàng ta thi lại xem như là món quà của thần thiếp tặng cho nàng ta. Còn có được ở lại hay không là phải dựa vào năng lực của nàng ta. Chúng thần thiếp tuyệt đối không can thiệp.

_ Ra đây là một món quà! Có nhiều cách để tặng quà. Việc phá luật lệ như thế này tuyệt không phải là quà. Hoàng hậu! Con hãy thu lại mệnh lệnh đi.

_ Thái hậu! Lệnh đã ban ra rồi không thể thu lại được ạ. Hơn nữa thần thiếp nghĩ ai cũng có một cơ hội để sửa chữa sai lầm ạ.

_ Hoàng hậu! Con đang chống đối ta sao?- Thái hậu gắt giọng.

_ Thần thiếp tuyệt đối không dám!- Vừa thưa, Hoàng hậu vừa sụp lạy.

Nhìn sắc diện của Thái hậu lúc này thật không một ai dám lên tiếng hó hé. Giao phi vội nàng quỳ xuống cầu xin Thái hậu.

_ Xin Thái hậu bớt giận! Việc này từ thần thiếp mà ra. Xin Thái hậu đừng trách phạt Hoàng hậu.

_ Con cũng biết việc này từ con mà ra sao. Con có phải là đang tạo điều kiện cho yêu nữ đó lưu lại trong cung phá hoại hôn sự của Tuần Nhi và Tiểu Nhạn không?

Cả Hoàng hậu và Giao phi cả kinh nhìn Thái hậu. Thật không ngờ Thái hậu lại biết nhiều chuyện đến vậy.

_ Thái hậu! Thần thiếp tuyệt không có ý đó!- Giao phi vội thưa.- Nhưng nếu Thái hậu đã nói thế thần thiếp cũng xin có đôi điều. Theo thần thiếp việc tình cảm vốn là việc của bản thân. Không ai có thể can thiệp vào được. Vậy nên, chuyện của Tuần Nhi và Tiểu Nhạn, thần thiếp cũng nghĩ rằng nên để bọn chúng tự giải quyết với nhau, sau đó chúng sẽ cho bậc trưởng bối chúng ta một câu trả lời xác đáng.

_ Tự giải quyết?- Thái hậu khề lắc đầu.- Giao phi vào cung bao nhiêu năm rồi sao lại có thể ngây thơ như thế? Tuần Nhi đã trước mặt ta cự tuyệt tình cảm của Tiểu Nhạn. Con bảo chúng tự giải quyết như thế nào đây? Ta thấy chúng chưa giải quyết được thì đã bị con yêu nữ kia phá tan rồi.

_ Thái hậu!

Chất giọng trong trẻo vang lên thu hút sự chú ý của Thái hậu, Hoàng hậu và Giao phi. Từ xa Ngọc Nhạn Công chúa người đầm mồ hôi vội vàng bước vào đình.

_ Xin Thái hậu đừng trách phạt Hoàng hậu và Giao phi nương nương nữa ạ.- Vội quỳ xuống, Ngọc Nhạn Công chúa cầu xin.- Xin Người hãy cho nữ tử kia một cơ hội ạ.

_ Tiểu Nhạn! Con có biết con làm như thế là tự làm khó mình không?

_ Tiểu Nhạn biết ạ! Nhưng Tiểu Nhạn không thể vì lý do đó không cho nữ tử kia một cơ hội. Bởi chuyện xảy ra với nữ tử đó trong kỳ thi là một tai nạn ngoài ý muốn. Hơn nữa nữ tử đó đã giúp Khải huynh mình oan cho Tuần huynh nên Tiểu Nhạn nghĩ đây là món quà hoàn toàn xứng đáng ạ.

_ Dù vậy việc này cũng không đáng để con phải làm thế này.

_ Tiểu Nhạn muốn cạnh tranh công bằng với nàng ta. Nếu nàng ta có thể vượt qua kỳ thi lại này xem như nàng ta có tài, xứng đáng với Tuần huynh. Và Tiểu Nhạn sẽ nỗ lực hết sức mình để cạnh tranh, giành lại Tuần huynh. Còn nếu nàng ta không thể vượt qua kỳ thi này, Tiểu Nhạn sẽ tìm cách giúp Tuần huynh tình ngộ rằng nữ tử kia không xứng đáng với huynh ấy.

_ Công bằng?- Vừa nói, Thái hậu vừa thờ dài.- Ngay từ đầu nó đã không công bằng rồi.

Bên dưới không một ai dám lên tiếng khiến bầu không khí trong đình trở nên ngột ngạt. Đưa mắt nhìn Ngọc Nhạn, Thái hậu nhận ra sự quyết tâm của nàng. Xem ra chuyện này không còn cách giải quyết nào khác. Biết đến khi nào bà mới có thể sống mà không phải lo nghĩ đây?

_ Tùy các người!

Dứt câu Thái hậu bỏ đi. Ngọc Nhạn vội quay về phía Hoàng hậu và Giao phi rồi sụp lạy.

_ Hoàng hậu! Giao phi! Tiểu Nhạn xin lỗi vì đã khiến hai người...- Ngọc Nhạn bỏ lửng câu nói.

_ Con đừng bận tâm!- Giao phi chậm rãi lên tiếng.- Đây vốn là chủ ý của ta mà.

_ Chuyện tình cảm không thể cưỡng cầu.- Hoàng hậu chậm rãi nói.- Con đừng nên có chấp niệm quá sâu bằng không người chịu thiệt lại là con.

_ Tiểu Nhạn xin vâng theo lời Hoàng hậu!

*

Vườn người ra, Lôi Vi nằm dài trên bãi cỏ xanh. Ngắm những đám mây trắng đang trôi lững lờ vô định trước mặt lòng nàng lại cảm thấy bình yên. Nhưng chỉ cần nghiêng người qua một bên và nhớ rằng từng có một người ngồi tại nơi đây trò chuyện cùng nàng sau khi nàng luyện tập vất vả là lòng nàng lại trở nên bức bối. Dù Phúc Tuấn đã nói hết toàn bộ sự thật cho nàng nghe nhưng nàng đến giờ vẫn chưa thể nào nguôi giận được. Nàng còn nhớ chiều hôm ấy khi chàng vừa xuất hiện trước Xuân Hoa viện là nộ khí của nàng lại nổi lên. Mặc kệ chàng đứng đó chờ đợi, nàng vẫn cứ bỏ đi thẳng vào trong không thèm ngo ngoàng.

__ Vì Nhi! Nàng hãy nghe ta nói đã!- Vừa đuổi theo, Phúc Tuấn vừa gọi Lôi Vi.

__ Tôi không nghe! Một lần mất tín vạn lần bất tín. Giờ những gì anh nói tôi đều không tin. Anh về đi!

__ Ta thật sự không hề có ý lừa gạt nàng. Nàng hãy nghe ta giải thích đã.

__ Không có ý lừa gạt tôi?- Vừa nói, Lôi Vi vừa bật cười.- Cứ cho rằng tại Chiêu Anh hầu phủ anh không thể nói ra. Nhưng sau khi tôi nhập cung, chàng phải chứng ta đã gặp nhau rất nhiều lần sao. Mỗi một lần gặp tôi, anh đều có cơ hội để giải thích. Nhưng anh đâu có chịu nói. Vậy mà anh còn nói anh không có ý.

Dứt câu, Lôi Vi quay ngoắt đi.

__ Là vì có quá nhiều chuyện xảy ra khiến ta dù muốn nói cũng chưa thể nói ngay được.- Vừa giải thích, Phúc Tuấn vừa nắm lấy cổ tay của Lôi Vi.- Hôn nữa...tuy ta không nói ra nhưng ta đã ngầm nói cho nàng biết mà.

Phúc Tuấn nói vậy khiến Lôi Vi ngó người. Nhớ lại thái độ của Phúc Tuấn từ sau khi nàng trở về cung quả có chút khác thường so với trước kia. Trong trường hợp này không phải nàng đã trở thành người quá đáng sao. Khẽ hít một hơi thật sâu, nàng gạt tay chàng ra rồi tiến về phía chiếc ghế đá bên dưới gốc Tử đằng.

__ Được rồi! Anh giải thích đi kéo rồi lại nói tôi là người không hiểu lý lẽ.

Lôi Vi cuối cùng cũng chịu nghe Phúc Tuấn nói. Giờ chàng chỉ cần bấy nhiêu thôi. Chỉ cần nàng chịu nghe chàng giải thích thôi là được rồi. Khẽ mỉm cười, chàng chậm rãi tiến về phía nàng.

__ Sước Xuyên! Nàng vẫn còn nhớ cái tên này chứ?

__ Nhớ!

Chấm một ít nước trong gàu, Phúc Tuấn chậm rãi viết tên của mình trên mặt bàn. Đưa mắt nhìn theo từng nét chữ, Lôi Vi lại một lần nữa ngó người, thì ra hai chữ "Sước" và "Xuyên" ghép lại sẽ thành chữ "Tuần", tên của chàng.

__ Ngay từ khi nàng nhập cung, ta đã ngầm nói cho nàng biết tên của ta rồi nhưng vì nàng quá vô tư lại không để tâm bất kỳ chuyện gì nên đã không nhận ra. Sau này, khi nàng từ Quang Dương thành trở về ta cũng đã nhiều lần gợi ý cho nàng. Song tâm trạng của nàng lúc đó lại không tốt và lại nàng liên tục gặp chuyện nên coi như là công dã tràng se cát.

__ Mạnh Phúc Tuấn! Ý anh tất cả là lỗi của tôi?- Lôi Vi nổi đóa lên.

__ Không! Từ trước đến nay ta chưa hề cho đó là lỗi của nàng. Ta chỉ muốn nàng biết rằng thật ra ta đã nhiều lần muốn nói cho nàng biết nhưng không thể. Việc ta bị nghi oan. Việc nàng gặp nguy hiểm tại Quang Dương thành rồi cả việc nàng phải ngồi nhà lao nữa. Có quá nhiều việc xảy ra khiến ta không thể nào nói cho nàng biết. Suy đi tính lại vẫn là ta sai. Nếu lúc đó, ta bất chấp mọi việc diễn biến như thế nào vẫn nói cho nàng biết thì có lẽ nàng sẽ không giận ta đến mức này. Chỉ có điều ta quá cố chấp. Ta muốn là một nam nhân trong sạch đứng trước mặt nàng. Ta muốn nàng có thể tiếp nhận ta khi nàng cảm thấy thoải mái nhất.

__ Vậy nếu không có chuyện hôm qua chúng ta gặp nhau ở Ngâm Hương cung, anh định đến khi nào mới nói cho tôi biết chân tướng sự thật.

__ Ngày sinh thần của nàng!- Phúc Tuấn khẳng định chắc nịch.- Chỉ có điều ta thật không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở Ngâm Hương cung.

__ Cứ cho là đúng như những gì anh nói đi. Nhưng có thật vì có quá nhiều chuyện đã xảy ra hay không? Hay là tự bản thân anh thấy tôi chả là gì nên chuyện có giải thích hay không cũng không quan trọng? Nói thật, dù chúng ta rất hay cãi nhau nhưng tôi luôn xem anh là hữu bằng. Còn anh, sợ rằng anh chưa từng xem tôi là hữu bằng.

__ Tuyệt không có chuyện đó! Đúng là từ trước đến nay ta chưa hề xem nàng là hữu bằng. Song ta...

__ Vậy anh xem tôi là cái gì?- Lôi Vi cắt ngang lời Phúc Tuấn.

__ Là nữ nhân quan trọng nhất cuộc đời ta.

Câu trả lời không chút do dự của Phúc Tuấn khiến Lôi Vi bị chấn động ngay tại chỗ. Nhìn thẳng vào mắt chàng, nàng cố gắng tìm kiếm một chút sự bông đùa. Nhưng nàng tuyệt nhiên không thể nhìn thấy điều đó. Thứ nàng nhìn thấy trong đôi mắt ấy đó chính là một ngọn lửa. Một ngọn lửa đang cháy âm ỉ và nó như muốn thiêu đốt nàng.

_ Anh đã có Ngọc Nhạn Công chúa rồi!- Lôi Vi cứng giọng

_ Đào Công tử?

Phúc Tuấn chưa kịp lên tiếng, từ phía sau đã vang lên chất giọng có chút ngạc nhiên khiến Lôi Vi và Phúc Tuấn phải quay đầu lại. Từ cổng viện, Đồng Thảo và Quân Đài ngạc nhiên nhìn hai người đang ngồi dưới gốc cây.

_ Đào Công tử?- Chất giọng của Quân Đài đầy nghi hoặc.

Từ khi vừa nhìn thấy cách ăn vận của nam nhân ngồi đối diện Lôi Vi, Quân Đài biết rằng chàng không phải là người tầm thường. Nhưng nghe Đồng Thảo gọi là Công tử, nàng không khỏi ngạc nhiên. Làm sao một Công tử lại có thể ra vào cung cấm dễ dàng như thế được.

_ Công tử cái gì chứ?- Lôi Vi gắt giọng.- Hẳn là Thân vương đại lừa bịp thì có.

_ Thân Vương?- Cả Đồng Thảo lẫn Quân Đài đồng thanh.

_ Ta là Linh Thân vương!- Phúc Tuấn chậm rãi nói.- Nhưng ta tuyệt đối không phải là tên đại lừa bịp.

Nghe thấy vậy Quân Đài vội quỳ xuống và kéo mạnh Đồng Thảo lúc này vẫn còn đứng ngây ngốc.

_ Tham kiến Vương gia! Vương gia cát tường!

_ Hai người đứng lên đi!

Dứt câu Phúc Tuấn vội quay về phía Lôi Vi nhưng nàng chỉ hừ một tiếng rồi bỏ thẳng vào trong "

Càng nhớ lại, Lôi Vi lại càng bức mình. Thở một hơi đầy khó chịu, nàng ngồi bật dậy. Nàng thật không biết có nên tin Phúc Tuấn hay không nữa. Đồng Thảo, Quân Đài, ai cũng bảo nàng nên nguôi giận nên tha cho chàng. Vũ Linh khuyên nàng cứ làm theo chủ kiến của mình. Phúc Hoảng khi biết chuyện cũng nói Phúc Tuấn tuy sai nhưng chưa đến độ quá đáng, nàng nên suy xét kỹ. Thật không biết hậu thế tại sao lại đánh giá một tên đại lừa bịp là ông vua tốt cơ chứ. Giờ đây nàng thật sự muốn bốc hỏa rồi.

_ Người là Cát Lôi Vi!

_ Phải thì sao? Không phải thì sao?

Lôi Vi đang bức bối tự nhiên lại có người đến nàng cũng chẳng cần giữ lễ làm gì. Chỉ có điều khi vừa thốt ra những câu ấy nàng đã lập tức hối hận. Quay ngoắt về nơi phát ra tiếng nói, nàng không khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy một nam nhân có dáng người cao ráo hơi ốm mặc một bộ y phục màu vàng. Trong cung này, ngoài Hoàng thượng, người có quyền mặc y phục màu vàng chỉ có thể là Thái tử. Nghĩ đến đây nàng có chút hốt hoảng nhưng vẫn không dám khẳng định. Vội đứng lên, nàng tiến về phía trước một bước.

_ Người...Người là...là...

_ Dương kim Thái tử của Thục quốc!- Vừa nói, Phúc Vân vừa làm ra vẻ đạo mạo hùng hù dọa Lôi Vi.

Lôi Vi vừa nghe đến mặt cắt không còn giọt máu. Nàng không ngờ lúc này mình lại lỡ lời với Thái tử. Nhang chóng sụp lạy, nàng hy vọng mình có thể toàn mạng.

_ Khấu...khấu kiến Thái tử điện hạ! Điện hạ cát tường!

Phúc Vân nhìn Lôi Vi bằng con mắt thích thú. Thật không ngờ một nữ tử nghịch ngợm, mạnh mẽ như vậy giờ lại sợ hãi sụp lạy trước mặt chàng.

_ Đứng lên đi!

_ Tạ ơn Điện hạ!

Chậm rãi quan sát Lôi Vi, Phúc Vân khẽ mỉm cười. Xem ra nữ tử này cũng không đến nỗi dữ dằn. Quan sát kỹ hơn gương mặt của nàng, chàng không khỏi ngưỡng người. Ký ức nhạt nhòa chợt đập chòn hiện về trong tâm trí chàng.

_ Ta không muốn vòng vo làm gì. Ta đến để hỏi ngươi rằng ngươi định xử trí chuyện Phúc Tuấn nói dối ngươi như thế nào?

Lôi Vi không khỏi thở ra. Xem ra lại có thêm một người tới nói đỡ cho Phúc Tuấn. Không lẽ chàng ta lại được lòng nhiều người đến vậy. Nhưng càng nghĩ nàng càng cảm thấy bức mình thêm mà thôi. Đúng là trang xoang tác thế [2]!

_ Tiểu nữ thật không hiểu tại sao lại có nhiều người lại nói giúp cho một kẻ nói dối như thế. Trên đời này có hai loại người tiểu nữ ghét nhất đó chính là người chuyên đi nói dối và người bêu xấu người khác. Linh Thân vương, Ngài ấy rơi vào một trong hai loại người mà tiểu nữ ghét nên tiểu nữ sẽ không dễ dàng tha thứ cho Ngài ấy dù mọi người có nói gì đi chăng nữa.

_ Ngươi kiên định với việc này chứ?- Tiến về phía trước một bước, Phúc Vân ngờ vực hỏi.

Không nói gì, Lôi Vi gạt đầu đầy chắc chắn.

_ Thật là khổ cho đệ đệ của ta.- Vừa nói, Phúc Vân vừa thở dài.- Đệ đệ của ta chính là sợ thái độ này của ngươi mà mãi không dám nói. Mà không dám nói cũng không đúng chỉ là không biết nên nói như thế nào để cho ngươi hiểu thôi.

_ Cứ nói thật là được!- Lôi Vi thuận miệng nói.

Khẽ mỉm cười, Phúc Vân quay sang nhìn Lôi Vi. Giờ chàng đã hiểu phần nào lí do tại sao Phúc Tuấn lại để tâm đến nữ tử này nhiều đến vậy. Dù trong bất kỳ môi trường nào nàng vẫn là chính mình. Một con người giản đơn, vô tư, ngay thẳng. Xem ra, môi trường sống đã phải khuất phục nàng.

_ Được! Vậy để ta nói thật. Ngay từ khi ở Chiêu Anh hầu phủ, Phúc Tuấn đã để ý đến ngươi. Nhưng khi ấy chỉ là vì hiếu kỳ và đệ ấy cho rằng ngươi chỉ là thoáng qua. Thêm vào đó nữa, khi ấy đệ ấy đã có thánh chỉ chỉ hôn với Ngọc Nạp Công chúa. Đệ ấy có tình cảm với Tiểu Nạp nên đệ ấy không muốn phụ muội ấy. Đệ ấy không nói với ngươi đệ ấy là ai vì không có gì chắc chắn cả. Song thời gian cứ thế trôi đi khiến đệ ấy nhận ra rằng hình bóng ngươi đã in sâu vào trong tim của đệ ấy. Đó không phải là sự hiếu kỳ, thú vị nhất thời. Cũng không phải là sự bông bột như một con gió thoảng qua. Tuy nhiên bên cạnh đệ ấy lúc này đã có Tiểu Nạp cùng với thánh chỉ chỉ hôn và món quà của Thái hậu là sự ràng buộc không sao gỡ ra được. Đệ ấy lúng túng vì không biết phải làm thế nào để ổn thoai mọi việc, phải làm thế nào để mở lời với ngươi. Thêm vào đó lúc này đệ ấy lại bị nghi oan. Với tính cách có phần cao ngạo của mình, đệ ấy càng không thể nói cho ngươi biết đệ ấy chính là Linh Thân vương, người đang bị nghi oan.

_ Vậy còn sau đó?- Lôi Vi lên tiếng hỏi.

_ Ngươi liên tiếp xảy ra chuyện không hay. Theo ngươi đối với đệ ấy, giữa việc cứu ngươi và việc nói cho ngươi biết sự thật, việc nào quan trọng hơn?

Lôi Vi đành im lặng không nói gì. Quả thật lúc này nàng cũng không biết nói gì hơn bởi nàng đang rối bời. Nàng như bị kẹt trong chính tình cảm của mình. Trái tim đã thật sự rung động nhưng lại bị kẹt trong chính tình cảm của nó. Phải làm cách nào để thoát ra, phải làm cách nào để có thể đi đúng hướng? Nàng không thể nào biết được.

_ Ta đến đây không phải là với tư cách thuyết khách. Ta đến chỉ để nói những điều cần nói thôi. Phúc Tuấn không hề cố ý nói dối ngươi.

_ Nhưng Ngài ấy đã không nói sự thật! Đối với tiểu nữ, niềm tin rất quan trọng.

Trong suốt ba tháng qua đã có quá nhiều chuyện xảy ra. Có nhiều người đặt chân vào cuộc đời nàng. Có những cảm xúc mới nảy nở trong tim nàng. Giờ khi đối diện với sự thật, với tất cả, nàng thật sự không biết mình nên làm gì, làm như thế nào cả. Lý trí và tình cảm đều như rối tung cả lên.

_ Ngươi vẫn cố chấp như vậy sao?- Chất giọng của Phúc Vân có chút bức mình.

_ Không phải là tiểu nữ cố chấp. Những gì Thái tử vừa nói, tiểu nữ đều hiểu cả. Chỉ có điều...- Lôi Vi bỏ lửng câu nói.

_ Chỉ có điều?

_ Không phải chuyện gì cứ giải thích rõ ràng là được.

Hướng mắt nhìn ra mặt hồ xa xăm, Phúc Vân khẽ thở dài. Câu nói của Lôi Vi, chàng dường như hiểu được phần nào. Xem ra không chỉ Phúc Tuấn bị mắc kẹt mà cả Lôi Vi cũng bị mắc kẹt. Nếu biết được điều này, thật không biết Phúc Tuấn sẽ có phải ứng như thế nào. Chuyện của hai người này rõ ràng đang ngày một rắc rối. Chàng thật không biết hai kẻ ngốc này liệu có gỡ được nút rối mà đến với nhau hay không. Càng nghĩ chàng càng lo lắng. Phúc Tuấn đã đấu tranh rất nhiều còn Lôi Vi lại đang chịu áp lực không nhỏ. Mọi chuyện rồi sẽ ra sao?

_ Thái tử diện hạ! Tiểu nữ phải về chuẩn bị cho kỳ thi lại ngày mai nên không thể ở đây lâu được. Tiểu nữ xin phép cáo lui.

Không nói gì, Phúc Vân chỉ khẽ gạt đầu. Đôi mắt chàng vẫn nhìn xa xăm về phía mặt hồ rộng lớn.

_ Đòi như nước chảy. Phiêu bạt khắp chốn. Chỉ cầu tri kỷ. Tiêu dao cười đùa.

Bước chân của Lôi Vi trở nên ngập ngừng. Những gì Phúc Vân vừa nói không chỉ đơn giản là lời cầu chúc mà còn là lời nhắn nhủ. Tâm trạng đã ngổn ngang lại càng trở nên ngổn ngang hơn. Khẽ hít vào một hơi thật sâu, nàng vội dời gót.

_ Hy vọng hai người không đưa ra quyết định sai lầm- Hướng mắt về phía Lôi Vi, Phúc Vân khẽ thở ra.

[1] Bạch Thủy: trong Thần thoại Trung Quốc là con sông xuất phát từ núi Côn Luân, Uống nước sông này có thể trường sinh bất tử.

[2] Trang xoang tác thế: gần nghĩa với câu làm bộ làm tịch. Chỉ là làm ra vẻ bên ngoài cho mọi người xem

Chương 24: Không thể cưỡng cầu

Hít một hơi đầy căng, Ngọc Nhận chậm rãi tiến vào bên trong Trường Sinh điện. Vừa nhìn thấy Minh Đức Thái hậu, nàng đã vội quỳ xuống.

_ Thái hậu!

Minh Đức Thái hậu không nói gì. Ngay cả liếc nhìn bà cũng lười đưa mắt tới. Đứa cháu gái này bà lo lắng cho nó đấy vậy, vun vén hạnh phúc cho nó đến vậy không ngờ giờ lại đổ sông đổ bể.

Ngọc Nhận vẫn kiên trì quỳ ở đó không chịu đứng lên khiến lòng Thái hậu nóng như lửa đốt. Bà không nỡ làm căng nhưng nếu dễ dàng quá, sau này hậu cung sẽ xem Thái hậu này là cái gì. Khê thờ dài, bà vội đứng lên.

_ Thái hậu!- Vừa gọi, Ngọc Nhận vừa túm lấy đuôi váy của Thái hậu.- Người mắng Tiểu Nhận cũng được, đánh Tiểu Nhận cũng được. Nhưng xin người đừng bỏ mặc Tiểu Nhận.

_ Con đấy! Ta làm như vậy là tốt cho con. Không ngờ con lại chuốc khổ vào người. Từ nay, chuyện của con ta không quản nữa.

_ Tiểu Nhận biết Tiểu Nhận sai rồi! Tiểu Nhận không nên làm vậy. Nhưng...Thái hậu...Hoàng hậu làm thế là cũng hợp tình hợp lý. Thái hậu chắc cũng không muốn người trong thiên hạ nói triều ta bức người quá đáng. Chỉ vì xảy ra sự cố ngoài ý muốn mà đã đuổi người ta ra khỏi cung.

_ Con đang đe dọa ta sao?

_ Tiểu Nhận không dám!- Ngọc Nhận vội thưa.- Tiểu Nhận chỉ nghĩ rằng...giả như nữ tử đó rời khỏi cung, Tuần huynh sẽ đưa nàng ta về phủ hoặc giả như nếu nàng ta về Chiêu Anh hầu phủ, Tuần huynh sẽ xuất tuần liên tục để gặp nàng ta. Đến khi đó Người sẽ khó lòng bảo ban huynh ấy. Thái hậu! Người cũng biết đây tiền đồ của Tuần huynh rất xán lạn nhưng cũng rất nguy hiểm. Không thể không phòng! Tiểu Nhận không muốn huynh ấy vì một nữ tử mà mất đi tương lai của mình. Lưu nàng ta lại trong cung tuy khó lòng tránh được việc họ thường xuyên gặp nhau nhưng Thái hậu có thể kiểm soát hành tung của họ, tìm cách răn đe nàng ta và kịp thời khuyên nhủ để Tuần huynh sớm ngày tỉnh ngộ.

Nghe Ngọc Nhận nói vậy, Minh Đức Thái hậu không khỏi thờ dài. Đứa cháu này của bà không ngờ lại quan tâm và chu đáo đến vậy. Nếu Phúc Tuần biết được điều này của Ngọc Nhận thì tốt biết bao.

_ Con nói không phải không có lý.- Vừa nói, Thái hậu vừa nâng Ngọc Nhận đứng lên.- Nhưng Tiểu Nhận à, nếu làm như vậy con sẽ chịu thiệt.

_ Tiểu Nhận không thiệt ạ! Chỉ cần có thể giúp cho tương lai của Tuần huynh, Tiểu Nhận không thiệt.

_ Tiểu Nhận à! Con thiệt là khờ!

Ngọc Nhận im lặng không nói gì, nàng chỉ gục đầu vào vai Thái hậu và mỉm cười, một nụ cười đầy ẩn ý.

*

Trong đời học sinh ngắn nhất là cảnh thi lại. May mắn cho Lôi Vi trong suốt quãng đời đi học của mình nàng chưa bao giờ phải tham gia kỳ thi được tổ chức vào khoảng thời gian giữa hạ ấy để được xét đủ điều kiện lên lớp. Nhưng ở thời đại này, nàng đang đối mặt với thi lại. Thà rằng kì thi lại có nhiều người cùng thi nàng sẽ cảm thấy yên tâm hơn. Nhưng kỳ thi lại này lại chỉ có mình nàng và một vài Học sự trong Thái Thường Nhạc phủ đều nhìn nàng với ánh mắt không mấy thiện cảm. Ấy là còn chưa nói đến ánh mắt kinh bỉ của đám Tú Đĩnh. Mà thôi! Chuyện ấy cũng chẳng quan trọng. Dù sao, ở thời đại nàng thi lại cũng không phải là một việc quá tệ. Song, nàng nói thế chỉ để an ủi bản thân thôi chứ thi lại chỉ không quá tệ với sinh viên còn đối với học sinh, nó vẫn là một cơn ác mộng.

Giờ, thi lại có phải là cơn ác mộng hay không thì ngày đó cũng đã tới rồi. Hít một hơi thật sâu Lôi Vi cầm hộp gỗ tiến vào khuôn viên phía trước của phủ. Ngoài sân, mọi người ai nấy cũng đang tập nập luyện tập chuẩn bị cho tết Trung thu đang tới mỗi lúc một gần. Vài ca vũ lẫn nhạc công nhìn thấy nàng liền vội đưa tay lên chào tỏ ý động viên. Đáp lại, nàng cũng nở một nụ cười đầy tự tin.

Bước vào bên trong phòng cất nhạc cụ, Lôi Vi đưa mắt nhìn một lượt. Trong phòng đang có vài tỷ nữ lau chùi nhạc cụ, ngoài ra còn có một vài nhạc công đang lấy nhạc cụ để chuẩn bị luyện tập. Vừa bước vào, nàng vừa cúi đầu chào từng người. Vũ Linh vừa nhìn thấy nàng, ý cười lộ rõ trong mắt khiến nàng cảm thấy ấm áp vô cùng. Men theo lối đi, nàng vừa đi vừa quan sát các giá đỡ để tìm Quân Đài. Hôm nay, nàng ấy vẫn sẽ là người đệm đàn cho nàng múa. Bản nhạc hôm nay nàng chọn là một bản nhạc đơn giản, êm tai và không có quá nhiều động tác khó. Khi vừa chọn xong bài và múa qua một lượt, Quân Đài đã gật đầu về sự lựa chọn này của nàng. Chỉ có điều nàng ấy đối với những bản nhạc nàng chọn càng lúc càng tỏ ra hiểu kỳ khiến nàng không biết nên trả lời thế nào.

_ Quân Đài tỷ!- Vừa nhìn thấy Quân Đài, Lôi Vi đã reo lên.

_ Muội đến sớm thế?- Vừa hỏi, Quân Đài vừa mỉm cười.- Phải còn một canh giờ nữa mới thi mà.

_ Thấy tỷ đi sớm thế muội cảm thấy mình nên có chút trách nhiệm.

Không nói gì, Quân Đài khẽ bật cười. Hai chữ "trách nhiệm" được nói ra từ miệng Lôi Vi khiến nàng không thể nén cười. Lôi Vi không phải là người vô trách nhiệm nhưng để trở thành một người có trách nhiệm đối với một cô gái có tính tình nghịch ngợm, hoạt bát lại vô tư như Lôi Vi, chuyện đó phải mất một quãng thời gian rất dài.

_ Đồng Thảo tỷ có làm chút đồ ăn này! Tỷ ăn cùng với muội nhé.

_ Uhm! Chúng ta ra ngoài ăn!

Dứt câu Quân Đài cầm đàn cùng với Lôi Vi bước ra khỏi phòng, họ tìm một cái đình nhỏ ở giữa hồ để thưởng thức bữa sáng của mình. Vừa ăn, cả hai vừa thưởng thức phong cảnh lại cùng nói chuyện với nhau. Đối với Lôi Vi những câu chuyện nàng muốn kể thật sự rất bình thường, nó là những câu chuyện phiếm của các cô gái ở thời đại nàng. Nhưng ở thời đại này nàng lại không thể kể nếu không muốn mọi người nhìn nàng bằng ánh mắt kinh hoàng rồi sau đó gán cho nàng như cái tên như "yêu quái", "phù thủy"...Nên nàng chỉ có thể gọi chuyện sau đó để Quân Đài nói rồi nàng mới hưởng ứng theo. Cách làm này tuy có ba phải nhưng lại đảm bảo tính mạng. Thế nhưng muốn đảm bảo tính mạng 100% nàng phải xác định được chuyện gì có thể nói được chuyện gì không thể nói được. Muốn nói chuyện phiếm ở thời đại này thật là quá mệt mỏi.

_ Lôi Vi! Muội sẽ đem đến cho chúng ta bao nhiêu bát ngò đây?

Câu hỏi của Quân Đài khiến Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên. Nhất thời không biết trả lời sao, nàng đành im lặng. Nhưng trong cái im lặng lại có ý dò hỏi.

_ Đầu tiên là muội giúp Thất Hoàng tử phá án đã là một điều ngoài sức tưởng tượng với ta rồi. Nữ nhân triều này toàn chỉ biết đến việc thù hằn may và hoặc cảm kỳ thi họa mà thôi. Còn muội, muội lại phá án. Tiếp sau đó, cái này là muội giấu kỹ nhất. Ở cùng muội bao lâu nay, ta không hề biết rằng muội lại biết chơi cờ cầm. Không những biết chơi mà muội chơi rất tuyệt. Còn cả câu nói của muội thật sự khiến mọi người chấn động.

_ Đó là vì nhất thời tức giận nên muội mới nói thế.- Chất giọng của Lôi Vi nghe buồn thiu.

_ Nhưng phải là người bản lĩnh tới đâu mới có thể nói được câu nói đó. Muội thật không đơn giản đâu.- Vừa nói, Quân Đài vừa cười đầy ẩn ý.

_ Ấy dza! Quân Đài tỷ! Tỷ đừng có ghẹo muội nữa!- Vừa nói, Lôi Vi vừa đẩy vai Quân Đài.- Giờ muội không biết phải làm thế nào đây.

_ Việc này không phải là không có cách!

_ Lôi Vi!

Có tiếng gọi khiến Lôi Vi và Quân Đài không khỏi chú ý. Cả hai vội quay lại và nhận ra Phi Đào đang tiến về phía cả hai. Trên gương mặt nhỏ nhắn kia là một nụ cười tươi rọi rõ như nắng buổi mai.

_ Phi Đào! Tỷ tới làm thế?

_ Muội hỏi hay thật!- Phi Đào gắt giọng.- Là ta lo cho muội nên mới tới để động viên muội vậy mà...

Nhìn gương mặt phúng phính hệt như trẻ con của Phi Đào khiến Lôi Vi không khỏi bật cười. Trước mặt nàng, nàng ấy hệt như một đứa trẻ đòi làm người lớn. Trước mặt Thất Hoàng tử lại là một tiểu cô nương khuê các, dịu dàng. Quả là một con người "hai mặt", càng nghĩ nàng càng thấy thích thú với nữ tử này. Mà nhắc đến đây nàng lại tò mò không biết chị gái của Phi Đào, Hinh Vương phi là người như thế nào. Nhưng chắc chắn một điều Hinh Vương phi chín chắn hơn Phi Đào.

_ Được rồi! Là muội sai! Muội xin lỗi!

_ Hừ!- Vừa hừ, Phi Đào vừa quay ngoắt đi làm bộ giận dỗi.

_ Thôi mà! Tỷ đừng giận nữa. Bằng không...muội sẽ méc với Thất Hoàng tử là tỷ hai mặt đến thế nào.

Nghe Lôi Vi nói thế, Phi Đào tỏ ra hốt hoảng. Nàng vội quay ngoắt về phía Lôi Vi, gương mặt nhăn nhó hết chỗ.

_ Ta chỉ mới giận muội, muội lại...

_ Thôi thôi được rồi! Muội chỉ đùa thôi mà!

_ Lôi Vi!- Quân Đài chậm rãi lên tiếng.- Đến giờ rồi!

Nghe Quân Đài nhắc, Lôi Vi khẽ gật đầu rồi quay sang mỉm cười với Phi Đào bảo nàng đợi mình dưới này sau đó nàng và Quân Đài nhanh chóng rời khỏi đình lên các để thi. Từ dưới sân nhìn lên các, nàng không khỏi giật mình. Hôm thi trước các còn đông đúc, hôm nay đã vắng hoe. Số là để đề phòng có người lại giả trò nên Vương Tổng quản yêu cầu không một ai ngoài các Chương sự chấm thi, thí sinh và người đệm nhạc mới được lên các. Còn những ai muốn xem có thể đến các đình, các gần nhất để xem.

Hít một hơi thật sâu, Lôi Vi nhẹ nhàng vén áo lên rồi bước từng bước lên các. Đây là cơ hội cuối cùng để nàng có thể lưu lại nơi này. Nàng nhất định phải nắm bắt bằng được. Nàng quyết không thể phụ lòng của Thiên Phụng Công chúa. Vừa đi, nàng vừa ngẩng mặt lên bên trên các, bóng dáng của Vương Tổng quản, Đặng Chương sự và Trần Chương sự dần hiện ra. Cả ba người ai nấy cũng ngồi ngay ngắn vào vị trí của mình.

Khẽ thở ra, Lôi Vi bước bước cuối cùng, đặt chân lên các rồi tiến về trước mặt ba vị giám khảo cúi chào thi lễ.

_ Được rồi!- Vương Tổng quản chậm rãi nói.- Ngươi có thể bắt đầu.

Khẽ mỉm cười với Lôi Vi, Quân Đài tiến về một bên các ngồi xuống và bắt đầu đàn. Hít một hơi thật sâu, Lôi Vi bắt đầu những động tác đầu tiên. Thanh âm đầu tiên vừa cất lên đã khiến người nghe có cảm giác như mình đang ở bên một khe suối có tiếng nước róc rách, tiếng gió vi vu, tiếng chim liu lo, tiếng lá rơi khẽ...Theo đó, từng động tác của nàng dần giúp người xem hình dung ra cảnh sắc, tình cảm được thể hiện trong bản nhạc.

Cả ba người chú ý quan sát từng động tác biểu diễn, kỹ thuật kỹ năng của Lôi Vi. Sự tiến bộ một cách nhanh chóng của nàng khiến họ có phần ngạc nhiên. Một bản nhạc với những tiết tấu đơn giản, với những động tác múa đơn giản nhưng nàng đã biến hóa linh hoạt khiến nó trở nên đặc sắc. Đôi bàn tay của nàng cũng uyển chuyển, mềm mại hơn rất nhiều giúp nàng có thể bù vào chỗ thiếu sót của kỹ thuật.

Vừa dõi theo từng động tác của Lôi Vi, Trần Chương sự vừa mỉm cười, gật đầu. Bà quả đã không nhìn nhầm người. Nữ tử này quả có căn cơ tốt. So với lần thi trước, nàng có sự tiến bộ rõ rệt. Chỉ mới có một thời gian ngắn mà đã tiến bộ như vậy quả là hiếm có. Nhìn những động tác mỗi lúc một nhanh của nàng, đôi mắt bà ánh tia vui mừng. Thiên Phụng Công chúa nếu biết được sẽ rất vui mừng..

Bên ngoài, ở các đình, các gần đó, mọi người ai nấy cũng tập trung vào xem Lôi Vi đang thi ở các bên này. Họ như cuốn hút vào từng động tác mềm mại, tao nhã của Lôi Vi. Và tiếng bàn tán nổi lên, không ít người trầm trồ khen Lôi Vi chỉ trong một thời gian ngắn lại có thể tiến bộ nhanh như vậy. Quả là một tài nữ. Đứng trong một các, Đồng Thảo không khỏi mỉm cười. Nàng tới ngay khi Lôi Vi bắt đầu phần thi của mình và quan sát rất kỹ bài múa của Lôi Vi. Lôi Vi múa so với Thái Kiều không hề thua kém.

Hít một hơi thật sâu, Lôi Vi chậm rãi đưa tay ra rồi xoay về phía trước. Nụ cười trên môi nàng mỗi lúc một tươi hơn khiến ai nhìn vào cũng cảm thấy tươi mới như mùa xuân. Nhưng kỳ thực trong lòng nàng lại đang rất lo lắng. Bài múa này nhìn tổng thể thì đơn giản song khoảng xoay ba vòng liền ở cuối bài lại có phần khó với nàng. Chẳng là khả năng giữ thăng bằng sau khi xoay tròn của nàng không được vững lắm. Lúc đầu khi chọn bài này để múa, nàng cũng rất đắn đo. Nhưng thời gian gấp rút, bài múa này động tác lại đơn giản, không quá phức tạp và dễ nhớ nên nàng mới quyết định chọn nó. Giờ có hối cũng chẳng kịp nữa, thôi thì nàng đành liều một phen.

Sải một bước dài về phía trước, Lôi Vi hít một hơi thật sâu rồi nhắm mắt lại. Bắt nhịp nàng nhanh chóng xoay vòng. Đầu óc nàng tập trung cao độ để có thể giữ thăng bằng. Bên cạnh, Quân Đài đang vừa gảy những thanh âm cuối cùng, vừa nhìn Lôi Vi đầy lo lắng. Đối với nàng, đây là phần khó nhất trong bài múa. Chỉ cần sơ sẩy một cái là tất cả sẽ đổ sông đổ bể.

Dừng xoay người, Lôi Vi chậm rãi mở hai mắt ra. Khẽ mỉm cười hài lòng, nàng chậm rãi ngồi xuống đưa hai tay qua một bên và không quên kết thúc bài múa của mình bằng một nụ cười thật tươi.

_ Cát Lôi Vi! Đạt!

Lời tuyên bố của Vương Tổng quản khiến Lôi Vi, Quân Đài và những ai nghe thấy đều vỡ òa. Cuối cùng nàng cũng vượt qua kỳ thi thăng cấp, trở thành Sơ kỳ. Cuối cùng nàng cũng không phụ lại tấm lòng của Thiên Phụng Công chúa. Cuối cùng nàng đã thành công.

_ Cảm ơn Tổng quản!- Vừa cảm ơn, Lôi Vi vừa cúi người thi lễ.

Nở một nụ cười thật tươi, Lôi Vi tiến về phía Trần Chương sự.

_ Cảm ơn Trần Chương sự!

_ Là ngươi có thực tài!- Trần Chương sự chậm rãi nói.- Ngươi có căn cơ rất tốt tuy nhiên ngươi không được vì thế mà tự mãn, tự cao. Sau này, dưới sự chỉ dạy của Đậu Chương sự, ngươi sẽ ngày càng tiến bộ.

_ Đa tạ Trần Chương sự! Tiểu nữ sẽ ghi nhớ những gì Chương sự đã dạy.

Đưa mắt nhìn Quân Đài đầy ẩn ý, Trần Chương sự quay sang nhìn Lôi Vi và mỉm cười.

_ Sau này, có gì khó khăn cứ đến tìm gặp ta.

_ Vâng ạ!

Vừa đặt chân xuống sân của phủ, Phi Đào và Đồng Thảo đã vội chạy đến chúc mừng Lôi Vi hết lời khiến nàng vui tít cả mắt. Cả bốn người nói chuyện rôm rả khiến một góc phủ huyền ảo. Nàng cuối cùng cũng đã được ở lại Thái Thượng Nhạc phủ. Giờ nàng có thể yên tâm được rồi. Chỉ là bây giờ thời giờ về lâu dài sao nàng có thể yên tâm được. Nghĩ thế, nụ cười của nàng cũng vui đi ít nhiều.

Gần trưa Quân Đài có buổi học nên Lôi Vi, Phi Đào và Đồng Thảo rời khỏi khu Khánh viện đến Xuân Hoa viện. Vừa đi cả hai vẫn vừa cười đùa với nhau rất vui vẻ. Thế nhưng, niềm vui của nàng chả thể kéo dài được lâu khi từ xa, nàng nhìn thấy Phúc Khai. Sự bức dọc mấy ngày nay đã lắng xuống song vừa nhìn thấy chàng là nàng không thể nào nuốt được cục tức này.

_ Tham kiến Thất Hoàng tử!

Trong khi Phi Đào và Đồng Thảo cúi người thi lễ, Lôi Vi lại đứng im chẳng nhúc nhích.

_ Lôi Vi!- Vừa tiếc lại gần Lôi Vi, Phúc Khải chậm rãi lên tiếng.

Nhìn sắc diện của nàng, chàng biết ngay nàng vẫn còn đang giận. Nhưng giờ đó không phải là điều chàng quan tâm, điều chàng quan tâm chính là làm sao để kéo nàng ra khỏi cung. Xem tình hình việc này chắc chắn không dễ dàng.

_ Đã nhiều ngày như vậy rồi, nàng cũng nên nguôi giận đi chứ. Sao lại cố chấp như vậy?

_ Rõ ràng là không có ý nhưng vẫn nói dối đến cùng. Dám hỏi Thất Hoàng tử, đó có phải là cố chấp không?

Bị Lôi Vi vặn lại, Phúc Khải nhất thời không biết trả lời thế nào. Nhận thấy tình hình chưa chi đã căng thẳng, cả Phi Đào lẫn Đồng Thảo đều không khỏi thờ dãi.

_ Có gì chúng ta về viện rồi nói!- Phi Đào vội lên tiếng.- Lôi Vi! Đừng giận quá. Chỉ thiệt thân thôi.

_ Muội không giận chỉ là không thích gặp mấy kẻ lừa bịp thôi!

_ Nàng...- Phúc Khải tức quá không nói được gì.- Được rồi! Hôm nay ta đến đây không phải để đòi co với nàng. Ta muốn nàng ra ngoài cùng với ta một chuyến.

_ Xin lỗi! Tiểu nữ thân phận thấp hèn lại không có khả năng nói dối nên không thể ra ngoài cùng Thất Hoàng tử.

Từng câu từng chữ của Lôi Vi rõ ràng là đang tìm cách công kích Phúc Tuấn thế nhưng Phúc Khải lại là người phải hứng chịu tất cả. Chàng thật không hiểu tại sao mình lại vô cớ bị đem ra làm khiêu dâm như thế này. Nhưng nhờ vậy chàng mới hiểu được nữ nhân nổi giận đáng sợ như thế nào.

_ Đi đâu vậy Thất Hoàng tử?- Phi Đào vội hỏi.- Có vui không? Có thể cho tiểu nữ đi cũng được không? Biết đâu tiểu nữ đi cùng Lôi Vi sẽ hết giận.

Trong khi Lôi Vi nhăn mặt khó chịu, Phúc Khải lại mừng như mở cờ vì có đường thoát. Nhưng liệu có ổn không? Song chàng mặc kệ, có đường thoát là tốt rồi.

_ Được tất nhiên nàng có thể đi cùng. Đồng Thảo người cũng đi cùng cho vui.

_ Tiểu nữ không dám!- Đồng Thảo vội từ chối.

_ Vậy...chúng ta đi!- Vừa nói, Phúc Khải vừa rảo bước về phía trước.

Song bước được vài bước, Phúc Khải đã phải dừng bước khi Lôi Vi ra sức từ chối. Sự việc này xem ra ngày một không ổn, vậy nên chàng buộc phải dùng đến quyền lực của một Hoàng tử để ép Lôi Vi đi. Dù biết làm như vậy sẽ khiến nàng khó chịu nhưng thời gian gấp rút, chàng không thể không làm. Vậy nên trên xe ngựa, trong khi Phi Đào lúi lo đủ chuyện, Lôi Vi lại nhìn chàng hằm hằm còn chàng chỉ biết ngồi im thín thút mà nhẫn nhịn. Lòng luôn tự nhủ chịu đựng, chịu đựng chỉ một lát là tới.

Xe ngựa nhanh chóng qua Nam môn Chu Tước, vùng thị thành dưới chân thiên tử nhanh chóng mở ra ngay trước mặt cả ba. Sự ồn ào tập nập khiến Lôi Vi không khỏi hào hứng. Hai bên đường là những hàng quán với những lời chào mời đon đả của chủ sạp nghe thật vui tai. Đầu đó, mùi thức ăn bay tới khiến người ta cứ ngây ngất và phải chảy cả nước miếng vì thèm. Vốn là một cô gái hoạt bát, phải sống nơi cung cấm đầy yên tĩnh, đối với nàng đó là một cực hình. Nay được ra khỏi cung, dù chỉ một chút thôi cũng khiến nàng vui rồi. Xem ra chuyến đi này cũng không đến nỗi tệ.

Thấy nụ cười nở trên môi Lôi Vi, Phúc Khải mới yên tâm phần nào. Lôi Vi tuy bướng bỉnh nhưng chỉ cần đoán được tâm ý và biết được sở thích của nàng, không có gì là không thể hóa giải được. Nghĩ đến đây chàng bật cười thích thú. Không biết Ngũ huynh của chàng đã biết được điều này hay chưa. Ngắm Lôi Vi lộ rõ vẻ thích thú của mình, lòng Phúc Khải như rộn ràng, vui sướng. Một nữ tử thật giản đơn, hồn nhiên, giận đó nhưng cũng vui đó. Phải chi chàng có thể ở bên cạnh nàng thật tốt biết bao. Nghĩ đến đây, nụ cười trên môi chàng chơi vơi đi vài phần.

Xe ngựa chạy mỗi lúc một nhanh, trên xe đã thôi không còn tiếng cười nói nữa. Ai cũng mãi trôi theo dòng suy nghĩ miên man của mình. Đôi mắt của Phi Đào chậm rãi sụp xuống cốt để giấu đi nỗi buồn đang thấm dần, thấm dần trong đáy mắt. Vẫn biết sẽ chứng kiến cảnh này nhưng nàng vẫn không thể dằn lòng được mà đòi đi theo hai người họ. Phải chăng nàng đã quá tự tin vào sự mạnh mẽ của bản thân mình rồi?

_ Chúng ta đang đi đâu vậy Thất Hoàng tử?

_ Đừng gọi ta là Thất Hoàng tử. Cứ gọi ta là Khải ca. Một tý nữa, nàng sẽ biết chúng ta đi đâu thôi.

Cách nói của Phúc Khải khiến Lôi Vi nhất thời không biết nên phản ứng thế nào nên chỉ uhm một cái. Đối với nàng, cách xưng hô ấy không có gì là không ổn. Nhưng ở thời đại này quả là không ổn tý nào. Nàng chợt nhận ra một điều rằng Phúc Khải đang cố ép bản thân làm một điều gì đó. Song nàng không rõ điều đó là gì. Cứ như thể có một lớp sương mù bao quanh vậy, nàng không thể nào nhìn rõ cảnh vật xung quanh, cũng không thể phán đoán được chuyện gì sẽ xảy ra.

Xe ngựa đi nửa canh giờ thì dừng lại. Cả ba chậm rãi bước xuống xe. Vừa bước xuống xe, Lôi Vi vừa nhìn lên tấm hoành phi treo ngay ngắn trên một cổng phủ. Ngoài chữ "Viên" ra nàng tuyệt không thể đọc được hai chữ còn lại. Luận thể nào nàng cũng không tài nào đoán ra.

_ Vườn? Đây là vườn gì vậy?- Lôi Vi quay về phía Phúc Khải và vội hỏi.

_ Trùng Hoa [1] viên!- Phúc Khải chậm rãi trả lời.

Nghe Phúc Khải trả lời Lôi Vi không khỏi giật mình. Nơi đây không phải chính là khu vườn ban cho Phúc Tuấn sau khi chàng được sắc phong là Linh Thân vương sao? Ở thời đại nàng, khu vườn này vẫn còn khá nguyên vẹn và người ta nói nếu ai muốn biết và hiểu kiến trúc của triều Tân Thục thì nên đến thăm Trùng Hoa viên. Nàng thật không ngờ rằng sẽ có một ngày nàng có thể đặt chân và tham quan một Trùng Hoa viên nguyên vẹn. Nhìn lên tấm hoành phi, Lôi Vi khẽ mỉm cười, một nụ cười buồn.

_ Quá nhiều kỳ vọng! Quá nhiều áp lực!- Tự nói với mình, Lôi Vi khẽ thở dài.

_ Chúng ta vào thôi!- Vừa nói, Phúc Khải vừa bước vào.

Vừa bước vào cổng Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên về vẻ đẹp kỳ vĩ nhưng rất nên thơ của nó. Theo những gì sử sách ghi lại, Trùng Hoa viên được xây dựng dưới thời Định An Hoàng đế với những quần thể kiến trúc đồ sộ hòa hợp với thiên nhiên. Trong vườn này quy tụ không ít loài trân cầm dị thảo từ khắp mọi nơi của Tân Thục cũng như của các nước lân cận. Sau khi Định An Hoàng đế tặng lại cho Linh Thân vương, chàng đã quy hoạch, bày trí lại khu vườn này nhờ vậy nó đã trở thành khu vườn, kiến trúc đại diện cho cả triều Tân Thục.

Trùng Hoa viên nổi tiếng với những hồ nước nên Lôi Vi không ngạc nhiên lắm khi vừa đặt chân vào vườn đã nhìn thấy một bờ hồ. Những mái đình ở giữa hồ, những cây cầu cong cong bắt ngang qua hồ, những tán lá rủ xuống... tạo nên một khung cảnh tuyệt đẹp... Tuy nhiên, Lôi Vi biết rằng đây chỉ là một phần nhỏ của Trùng Hoa viên rộng lớn này.

Men theo lối nhỏ, cả ba dần tiến sâu hơn vào trong vườn. Con đường dài với những hàng cây xanh có tán rộng che cả lối đi khiến bầu không khí nơi này thật trong lành, dễ chịu. Vừa đi, Lôi Vi vừa hít thở thật sâu. Bầu không khí trong lành thật thoải mái. Càng vào sâu bên trong vườn, khung cảnh mở ra càng đẹp, càng khiến nàng không thể không ngạc nhiên. Quả là chốn Đào Nguyên giữa nhân gian.

_ Phi Đào! Chúng ta dừng lại đây thôi!- Dừng chân, Phúc Khải chậm rãi quay lại nói.- Lôi Vi! Nàng tiếp tục đi về phía trước sẽ tới một biệt viện. Đó là nơi nàng cần đến.

Lôi Vi không khỏi tò mò trước những gì Phúc Khải nói. Nàng cảm thấy khó hiểu và không rõ điều gì đang chờ đợi nàng phía trước ngoài việc nàng sẽ gặp Phúc Tuấn. Khẽ gật đầu với Phúc Khải, nàng chậm rãi bước đi. Dù là gặp chuyện gì, nàng tin Phúc Tuấn sẽ không làm nàng gặp nguy hiểm. Giờ, nàng thật sự không biết tại sao mình lại có niềm tin này nữa.

Không nghĩ ngợi nhiều, Lôi Vi tiến bước về phía trước. Quả nhiên, đi được một đoạn, nàng gặp một biệt viện. Tấm bảng gỗ nơi cổng viện vẫn chưa đề tên khiến nàng có đôi chút ngạc nhiên. Tiến hẳn vào bên trong nàng không khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy rất nhiều gốc cây Tử Vi. Một màu hồng bao phủ khiến nàng không khỏi choáng ngợp. Vừa đi, nàng vừa quan sát thật kỹ để chắc rằng mình không gặp ảo mộng. Một cơn gió nhẹ bay qua, từng cánh hoa nhẹ rụng. Trong ánh nắng chiều, chúng càng trở nên lung linh và lay động lòng người. Từng bước, từng bước nàng ngỡ rằng mình đang bước vào cõi mộng.

Một ngôi nhà nhỏ thấp thoáng xa xa. Và bên cạnh đó, bóng dáng của một bạch y nam tử quen thuộc dần hiện ra. Chưa bao giờ Lôi Vi thấy Phúc Tuấn lại trở nên tuấn tú và phiêu dật đến vậy. Con người, thiên nhiên hòa hợp với nhau tạo nên một bức tranh đơn giản nhưng đầy màu sắc tuyệt đẹp trước mặt nàng. Nàng cố gắng bước từng bước thật khẽ cứ như sợ rằng chỉ cần động mạnh thôi, bức tranh sẽ bị hủy.

_ Cuối cùng nàng cũng tới rồi!- Mỉm cười, Phúc Tuấn chậm rãi nói.

_ Anh...- Lúng túng, Lôi Vi không nói được gì.

_ Nàng thấy nơi này thế nào?- Vừa hỏi Phúc Tuấn vừa đưa mắt quan sát.

Tiến về phía Phúc Tuấn, Lôi Vi một lần nữa đưa mắt nhìn ngắm không gian xung quanh. Bầu trời cao, trong xanh với những tia nắng vàng. Một sắc hồng bao phủ khiến nơi này thật thơ mộng.

_ Rất đẹp!- Lôi Vi gật gù.

Bầu không khí của cả hai đột nhiên rơi vào im lặng. Cái im lặng thật lạ lùng. Khẽ đưa mắt nhìn lên tầng cao, Lôi Vi hơi lắc đầu. Nàng thật sự không tin nơi mình đang đứng là chân thật. Quá hư ảo! Ở độ tuổi nàng, nàng biết mình có quyền mơ mộng nhưng đây quả thật vượt quá xa sức tưởng tượng của nàng rồi.

_ Anh nhờ Phúc Khải đưa tôi đến đây để làm gì?- Chậm rãi quay về phía Phúc Tuấn, Lôi Vi lên tiếng hỏi phá tan bầu không khí im lặng.

_ Hôm nay là sinh thần của nàng, ta muốn dẫn nàng đến một nơi nào đó thật đẹp nhưng lại nghĩ nàng chắc chắn sẽ không chịu đi cùng ta nên ta đành nhờ đến Thất đệ.

Phúc Tuấn nói vậy Lôi Vi đành im lặng. Nghĩ đi nghĩ lại những ngày vừa qua nàng quả có chút quá đáng. Cũng chỉ có thể trách nàng không thể nào chấp nhận được sự lừa dối. Nay chàng đã nói thế nàng nếu còn giận chẳng phải quá đáng lại càng quá đáng hơn hay sao?

_ Cảm ơn anh! Nơi này thật sự rất đẹp! Cứ như là trong mộng vậy.

_ Ta vốn định đợi đến ngày hôm nay, đưa nàng đến đây rồi sau đó sẽ nói cho nàng rõ ràng mọi việc. Rằng ta không hề cố ý lừa dối nàng. Rằng từ trước đến nay ngoài việc nói dối tên ra, ta đối với nàng hoàn toàn là chân tâm. Nàng...có thể tha thứ cho ta không?

_ Tha thứ?- Lôi Vi cười khẽ.- Nếu cứ làm sai rồi sau đó xin lỗi và cầu xin sự tha thứ là xong chuyện vậy kỷ cương để làm gì? Quan phủ để làm gì?

Câu hỏi của Lôi Vi khiến Phúc Tuần đứng chôn chân tại chỗ. Đã nói rõ lòng mình như vậy, nàng vẫn không tha thứ cho chàng.

_ Tuy nhiên, nhìn thấy thái độ thành khẩn của anh như vậy nếu tôi không tha thứ chẳng hóa ra tôi là người không hiểu lý lẽ sao?

Một nụ cười thật tươi nở trên môi Phúc Tuần. Lôi Vi thật biết cách dọa chàng. Song nàng đã tha thứ cho chàng, vậy là chàng đã vui lắm rồi. Giờ chàng chỉ cầu có thể thôi. Chậm rãi tiến lại gần nàng, chàng nhẹ nhàng đưa đôi bàn tay mình nắm lấy đôi bàn tay nàng. Tay trong tay, hơi ấm trao nhau. Ánh mắt chàng lộ rõ vẻ vui mừng

_ Cảm ơn nàng!

Cái nắm tay của Phúc Tuần khiến Lôi Vi chợt nhớ đến cái nắm tay của Phúc Hoảng trong nhà lao. Vòng ngực rộng lớn cho nàng dựa vào và sưởi ấm nàng trong lúc nguy khốn. Nắm chặt tay nàng, chàng hứa sẽ tìm mọi cách cứu nàng thoát khỏi chốn ngục tù. Ánh mắt chàng tinh như nước nhưng cũng muốn thiêu đốt nàng. Ở bên cạnh chàng, nàng cảm thấy được chở che. Dù mọi thứ vẫn chưa thật sự rõ ràng, nhưng không hiểu sao nàng lại có cảm giác mình lại đang bội phản lại chàng. Bất giác, nàng vội buông tay Phúc Tuần khiến nụ cười của Phúc Tuần chợt trở nên khô cứng.

_ Vi Nhi!- Chất giọng của Phúc Tuần có chút ngạc nhiên.- Nàng...nàng không tha lỗi cho ta?

_ Không phải!- Lôi Vi chậm rãi lắc đầu.- Chỉ là...trong lòng tiểu nữ còn vương bận.

Cách xưng hô của Lôi Vi khiến Phúc Tuần không khỏi ngạc nhiên. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến nàng lại xưng hô với chàng như vậy. Dù không hiểu cách xưng hô trước kia của nàng nhưng chàng thích cách xưng hô đó. Bởi nó khiến chàng cảm thấy hai người gần gũi với nhau. Còn cách xưng hô quen thuộc này bỗng chốc khiến chàng cảm thấy xa lạ vô cùng. Nàng đã tha thứ cho chàng. Vậy chàng còn mắc phải lỗi lầm nào nữa để khiến chàng trở nên xa lạ với nàng như vậy. Lòng chàng bỗng chốc trở nên hoang mang, nhất thời không thể nào nghĩ thông.

_ Vương bận sao? Là chuyện gì vậy? Ta có thể biết được không?

Không nói gì, Lôi Vi đưa mắt nhìn Phúc Tuần. Dù đang cố kiềm tĩnh nhưng sự hoang mang đang dần hiện rõ trong đôi mắt chàng. Lần đầu tiên thấy chàng như vậy, nàng thật cảm thấy không quen tí nào. Nhưng nếu cứ tiếp tục lưỡng lự, nàng e Phúc Hoảng sẽ bị tổn thương, Phúc Tuần cũng sẽ bị tổn thương và chính bản thân nàng cũng sẽ bị tổn thương. Hít một hơi thật sâu, nàng quay đi và bước từng bước về phía cổng khiến chàng không khỏi thần thờ.

_ Chuyện tình cảm không phải cứ cầu là được.

Một cơn gió nhẹ bay qua mang theo bao nhiêu nỗi niềm. Nhìn bóng Lôi Vi dần khuất xa sau những gốc cây, ánh mắt Phúc Tuần chợt trở nên trầm thống. "Chuyện tình cảm không phải cứ cầu là được" câu nói ấy cứ văng vẳng bên tai chàng khiến chàng nhận ra một điều trái tim nàng chưa bao giờ thuộc về chàng. Chợt một dòng ký ức ứa về khiến tim chàng quặng thắt. Buổi chiều hôm ấy, chàng đến bờ hồ tìm gặp nàng như thường lệ và nhìn thấy Tam huynh của mình đang trò chuyện với nàng rất vui vẻ. Trong khi nàng lúc thì giận dỗi lúc thì ngượng ngùng, huynh ấy lại nhìn nàng với ánh mắt nhu tình, chan chứa cảm xúc. Những lời huynh ấy nói chợt văng bèn tai chàng...

_ Vi Nhi! Không lẽ là huynh ấy?

Nhìn vào cuộn giấy để trên bàn, Phúc Tuần thở ra đầy bất lực. Giờ chàng mới hiểu, Lôi Vi tha thứ cho chàng vì nàng không muốn vương bận chứ không phải vì trong tim nàng có chàng.

.....

Bước từng bước lên gác, Phi Đào nghiêng nghiêng cái đầu của mình nhìn tấm lưng của Phúc Khải. Tim nàng bỗng đập nhanh một nhịp. Không phải vì hồi hộp mà là vì nhói đau. Từ lúc dẫn Lôi Vi đến trước một biệt viện đến giờ, chàng vẫn cứ mãi đứng đây u uẩn. Một nam nhân vốn vui vẻ, lạc quan lại u uẩn vì một nữ tử, chứng tỏ rằng chàng đã để tâm đến nàng ấy rất nhiều. Nghĩ đến đây lòng nàng chợt cảm thấy ganh tỵ với Lôi Vi. Tỷ phu của nàng, Hinh Thân vương Phúc Hoảng để tâm đến nàng ấy khiến tỷ tỷ của nàng bị bỏ rơi. Linh Thân vương vì để tâm đến nàng mà chống đối lại hôn sự với Ngọc Nhạn Công chúa. Thái Hoàng tử Phúc Khải, người nàng yêu cũng vì để tâm đến nàng ấy mà như biến thành con người khác. Ba anh em họ vì một nữ tử mà dần thay đổi, nàng thật không biết đây là phúc hay họa.

_ Khải ca!- Vừa tiến về phía Phúc Khải, Phi Đào vừa cất tiếng gọi.

Có chút ngạc nhiên, Phúc Khải vội quay về phía sau. Một chút thất vọng hiện lên gương mặt chàng khi người tới không phải là Lôi Vi.

_ Tiểu nữ có thể gọi Ngươi như vậy không? Tỷ tỷ của tiểu nữ là thê tử của Hinh Thân vương, nên tính ra chúng ta cũng là gia nhân. Vậy nên tiểu nữ nghĩ gọi Ngươi là "Khải ca" sẽ hợp lẽ hơn.

_ Được!- Phúc Khải chậm rãi gật đầu.- Vậy ta sẽ gọi nàng là...

_ Đào Đào!- Phi Đào trả lời tấp lự.- Tuy tiểu nữ mang tên một loài hoa nhưng vì tính tình hoạt bát vui vẻ nên phụ mẫu cũng như huynh đệ tỷ muội đều gọi tiểu nữ là Đào Đào.

_ Cái tên nghe hay đấy! Ta cũng mong muội sẽ luôn vui vẻ.

_ Khái ca cũng vậy!- Phi Đào vui vẻ nói.- Có Đào Đào ở đây, Khái ca chắc chắn sẽ luôn vui vẻ.

Hoi nhếch môi lên tạo thành một nụ cười, Phúc Khái phóng tầm mắt ra xa, nơi biệt viện Ngũ huynh của chàng đặt biệt làm riêng cho Lôi Vi. Mấy chục gốc cây Tử Vi trong biệt viện ấy đều là do Ngũ huynh sai gia nô trong vườn đi tìm và chăm sóc cả tháng trời. Đám gia nô ấy phải chăm sóc những gốc cây đó cực kỳ kỹ lưỡng, cẩn thận để cây không vì lí do bị đi dòi mà không thể ra hoa. Phía sau viện còn có cả một Phù dung viên được mô phỏng theo Phù dung viên của Chiêu Anh hầu phủ. Không biết Ngũ huynh đã dẫn nàng đến nơi ấy chưa bởi chàng thấy nơi ấy dù là mô phỏng nhưng lại là nơi đẹp nhất của biệt viện. Bởi Ngũ huynh đã phí không ít tâm sức của mình để sửa sang lại nơi ấy để nàng có thể vừa cảm thấy lạ nhưng lại quen thuộc. Chỉ tiếc mùa Phù dung vẫn chưa tới. Nhưng nghĩ đến đây chàng chợt lo lắng. Phù dung sớm nở tối tàn.

_ Khái ca! Đừng buồn! Muội tin rồi huynh sẽ tìm được người thật lòng yêu huynh.

_ Ta không nghĩ nhiều đến vậy! Dù không nở, nhưng ta đã sớm buông tay nàng ấy. Chỉ là khu vườn kia gọi ta nhớ lại khung cảnh ta bắt gặp muội ấy đang nằm trên cành cây trong vườn của Phù Dung trai ở Chiêu Anh hầu phủ thôi. Khi ấy vẫn chưa đến mùa Phù dung nở hoa. Nếu đến mùa, ta thật sự tò mò không biết khung cảnh trước mặt ta còn đẹp đến thế nào nữa.

Vừa nói, Phúc Khái vừa trôi theo miền ký ức của mình. Chàng còn nhớ rất rõ sau khi cứu được Lôi Vi, Đồng Vũ nhanh chóng đưa nàng về Chiêu Anh hầu phủ. Tại Phù Dung trai của phủ, nàng được chăm sóc cẩn thận nên hồi phục khá nhanh. Đến khi có thể hoạt động lại được. Nàng lại chạy ra vườn, trèo lên một cây Phù dung tương đối vững chãi trong vườn ngồi chơi. Từng cơn gió bay ngang qua khiến tà áo nàng nhẹ nhàng bay. Gió khẽ đưa, cây Phù dung đón đầu gió mà rung rinh. Còn nàng lại đẹp như một đóa Phù dung đang vào mùa. Từ trong Phù dung nhìn ra, chàng thấy tất cả được kết hợp hài hòa với nhau tạo nên một khung cảnh tuyệt đẹp khiến chàng cứ mãi ngẩn ngơ ngắm nhìn. Nếu không phải vì nàng ngã từ trên cây xuống, có lẽ chàng đã đứng đó ngây ngốc ngắm nàng mãi mà quên đi việc bảo nàng phải hồi cung gấp. Giờ nhớ lại, lòng chàng lại rạo rực thế nhưng cũng lắm những tiếc nuối.

Khẽ giật mình, Phúc Khái quay về phía Phi Đào.

_ Xin lỗi muội! Tự nhiên ta lại bắt muội nghe tâm sự của ta.

_ Chỉ cần giúp huynh vơi đi nỗi buồn là muội vui rồi.

Một nụ cười thật tươi được vẽ trên môi Phi Đào. Thế nhưng trong đáy mắt nàng lại ánh lên một tia buồn...

-----

[1]Trùng Hoa: chỉ vua Nghiêu Thuấn, một trong ngũ đế của Trung Quốc cổ đại. Theo truyền thuyết, đế Thuấn là một vị Thánh quân.

Hết chương 24

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Cạn tại chỉ xích hà xứ thiên nhai*

Chiếc khăn tay vẫn vương hương thơm gợi nhớ về một miền ký ức xa xưa. Thấp thoáng màu hồng phấn bay bay trong gió. Gió đưa hương. Hương đưa tình ái. Tình ái khiến trái tim lồi nhịp khi nào, nào ai hay. Hình ảnh Lôi Vi nằm dài trên một cành cây thấp trong Phù Dung viên của Chiêu Anh hầu phủ vẫn còn in đậm trong tâm trí chàng. Nàng chính là đóa Phù dung rạng rỡ nhất mà chàng từng gặp. Cứ ngỡ rằng tất cả chỉ mới vừa xảy ra hôm qua. Đã có những khoảng thời gian vui vẻ bên nhau. Đã có những khoảnh khắc cười đùa không vướng bận. Đã có lúc ôm lấy bờ vai mỏng manh của nàng. Nhưng giờ, dù những hình ảnh ấy vẫn ở ngay trước mắt song chúng như đã trôi xa. Đưa tay ra chỉ là một khoảng không vô định, không thể nào nắm bắt được.

_ Vi Nhi!- Vừa thì thầm tên Lôi Vi, Phúc Tuấn vừa nâng chiếc khăn của nàng lên.

_ Thất Hoàng từ tới!

Bên ngoài, sau tiếng hô của Tiểu An Tử là dáng vẻ vội vàng của Phúc Khái. Vừa nhìn thấy Phúc Tuấn, chàng lại không nhận được.

_ Ngũ huynh! Rốt cuộc chuyện này là thế nào? Sao Lôi Vi lại...- Phúc Khái bỏ lửng câu nói.

_ Ta cũng không rõ tại sao. Nhưng tâm ý của nàng đã rõ.

_ Vậy...người đó là ai?- Phúc Khải khẽ nhú mày.- Lẽ nào là...Đồng Vũ? Hôm ở Nam môn Chu Tước, đệ nhìn thấy hai người họ nói chuyện khá thân mật.

Nghe Phúc Khải nói vậy, Phúc Tuấn khẽ bật cười. Vi Nhi à! Nàng có biết không, nàng chẳng khác nào một mầm họa, nàng khiến cho không ít người thất điên bát đảo vì nàng, bao gồm cả ta. Nhưng là mầm họa đã sao? Chỉ cần ta vẫn còn sống...không, dù có chết ta vẫn yêu nàng. Nghĩ đến đây, lòng chàng nhẹ đi đôi phần nhưng cũng buồn thêm đôi phần.

_ Đồng Vũ có ý với Vi Nhi ta sớm đã biết. Nhưng Vi Nhi chắc chắn không có ý với hắn.

_ Sao huynh dám khẳng định?- Chất giọng Phúc Khải có phần ngạc nhiên.- Vậy giờ...huynh định thế nào?

Câu hỏi của Phúc Khải như thức tỉnh Phúc Tuấn. Phải! Lôi Vi đã từ chối chàng, giờ chàng phải làm thế nào? Quay về với Ngọc Nhạn? Nhưng rõ ràng người chàng yêu là Lôi Vi. Tình cảm chàng dành cho Lôi Vi đã quá sâu rồi, không thể nào và cũng không có cách nào buông bỏ được. Thành thân với Ngọc Nhạn, chàng sẽ khiến nàng ấy đau khổ, khiến chính bản thân mình đau khổ. Năm thê bảy thiếp là chuyện bình thường. Nhưng lấy Ngọc Nhạn về rồi tương tư đến Lôi Vi, thật chẳng đáng mặt nam nhân. Làm như vậy chàng vừa phụ Ngọc Nhạn lại vừa phụ cả chính bản thân mình.

_ Nàng ấy không yêu ta, không có nghĩa ta không yêu nàng ấy. Ta sẽ dùng cả đời này đổi theo nàng ấy, bảo vệ nàng ấy, chăm sóc nàng ấy.

_ Vương gia!- Bên ngoài, Tiểu An Từ vọng tiếng vào.- Phùng Công công tới.

_ Truyền!- Chất giọng của Phúc Tuấn đầy uy quyền.

Chỉ sau câu nói ấy, Phùng Công công nhanh chóng bước vào trong. Vừa nhìn thấy Phúc Khải ông không khỏi ngạc nhiên. Thảo nào khi nãy đến Hành Đức cung ông lại không tìm được Phúc Khải.

_ Tham kiến Vương gia! Tham kiến Thái Hoàng tử!

_ Miễn lễ!- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa quay về phía Phùng Công công.- Phùng Công công trong cung xảy ra chuyện gì vậy?

_ Vương gia! Thái hậu triệu kiến Người gấp. Hoàng thượng cùng các vị nương nương, Thái tử, hai vị Thân vương cùng các Hoàng tử và Công chúa khác đều có mặt tại Trường Sinh điện cả rồi. Chỉ thiếu hai người thôi!

_ Chỉ thiếu chúng ta?- Phúc Khải ngạc nhiên.

_ Vâng ạ! Lão nô vừa nãy có đến Hành Đức cung tìm Ngài nhưng không gặp. Đoán rằng Ngài đang ở phủ của Vương gia nên cấp tốc đến đây nhưng vẫn lo trễ nãi.

Nghe chất giọng của Phùng Công công cả Phúc Tuấn lẫn Phúc Khải không khỏi nhú mày. Trong cung xảy ra chuyện lớn gì tại sao Thái hậu lại phải triệu tập nhiều người, thiếu điều triệu tập luôn văn võ bá quan đến vậy. Nhưng giờ, ngồi đây suy đoán phỏng có ích gì. Chỉ còn cách tương kế tự kế. Nghĩ đến đây, ai trong hai người bọn họ ai cũng cảm thấy mình đang bước trên băng mỏng cả.

_ Phùng Công công!- Phúc Tuấn bình tĩnh nói.- Ông hỏi cung báo cho Thái hậu biết, chúng ta sẽ đến ngay.

_ Vâng!- Phùng Công công cúi người xuống.- Lão nô xin cáo lui.

_ Vương gia của đệ! Đệ nghĩ...chúng ta nên chuẩn bị tinh thần.- Chất giọng của Phúc Khải có chút bông đùa.

*

Tình cảm không thể nào phân định rõ ràng ngày một ngày hai. Lôi Vi thật sự đã mất một thời gian rất lâu để làm rõ trái tim của chính mình. Đến khi làm rõ rồi, tâm trạng nàng lại u sầu. Hình ảnh của Hình Thân vương tràn ngập trong đầu nàng khiến nàng mong muốn ngày nào được gặp chàng. Nhưng...người ta đã có vợ rồi. Nàng không muốn làm kẻ thứ ba. Sinh ra và lớn lên với tư tưởng thời hiện đại. Nàng thật sự khó lòng chấp nhận được việc yêu người đã có vợ hay những mối quan hệ đại loại như vậy. Nghĩ đến đây nàng bỗng cảm thấy có lỗi với Phi Đào với Hình Vương phi mà nàng chưa gặp mặt bao giờ. Trái tim nàng rốt cuộc là đúng hay sai?

Ở thời đại này, chuyện năm thê bảy thiếp là chuyện bình thường. Nhưng với một người sinh ra, lớn lên và mang theo tư tưởng thời hiện đại như Lôi Vi, chuyện này thật quá phi thực tế, đi ngược lại đạo lý. Buổi học hôm nay kết thúc sớm, nàng lững thững bước trên con đường dài phía trước. Đầu óc nghĩ miên man nên nàng chẳng để ý mình đâu. Đến khi ý thức được, nàng thật không nhận ra mình đang đứng ở nơi nào. Nhìn thấy phía trước có một điểm nghỉ, chân nàng bỗng mỏi vì đi quá lâu. Ngao ngán, nàng chậm rãi về phía điểm nghỉ. Rốt cuộc nàng đang nghĩ cái gì thế này? Dù là sai hay đúng nàng cũng đã lựa chọn. Tại sao lại phải bận tâm nhiều đến vậy? Chỉ là đó là về phía nàng, còn về phía người ấy thì sao? Dù đã nói sẽ bảo vệ nàng, nhưng...đó phải chăng chỉ là nhất thời? Chuyện tình cảm thật đúng là rắc rối. Không hiểu sao nàng lại có cảm giác tự mua dây buộc mình thế không biết?

Ngồi vào thành, tựa đầu vào cột, Lôi Vi không khỏi thở dài. Nàng giờ chưa thể nghĩ được điều gì cho ra hồn cả. Lý trí và cảm xúc của nàng đang thật sự đấu tranh dữ dội với nhau. Phải làm thế nào mới là tốt?

Xa xa có tiếng cười nói thu hút sự chú ý của Lôi Vi. Vội quay đầu lại nàng nhìn thấy có không ít nam nhân đang tiến về lại gần. Trên người, ai nấy cũng ăn vận sang trọng. Thật diệu kỳ! Họ càng tới gần, nàng càng nghe thấy rõ câu chuyện họ đang bàn tán. Đường như đó là chuyện liên quan đến một hôn sự nào đó khiến Thái hậu vô cùng tức giận. Còn hôn sự của ai nàng thật không nghe rõ lắm. Nhưng nhìn gương mặt ai cũng âu lo thế kia, thêm vào đó Thái hậu lại tức giận, nàng đoán tám, chín phần hôn sự này bất thành.

_ Nàng sao lại ở đây vậy?

Chất giọng quen thuộc vang lên từ phía sau khiến Lôi Vi không khỏi giật mình. Nàng vội vàng quay lại và gò má nàng nhanh chóng ửng đỏ khi nhận ra người đứng trước mặt mình là Hình Thân vương. Nhìn dáng vẻ có phần xa vời của chàng, nàng lại chạnh lòng. Cái cảm giác xa xôi không hiểu tại sao lại rõ ràng đến vậy trong khi người vẫn đứng ngay trước mặt nàng đấy thôi.

_ Tham kiến Vương gia!- Lôi Vi cúi người thi lễ.- Vương gia cát tường!

_ Miễn lễ!- Vừa nói, Phúc Hoàng vừa nâng tay lên.- Chỉ còn khoảng mười ngày nữa là sẽ đến Trung thu, nàng sao lại không luyện tập mà lại chạy lung tung thế?

_ Tiểu nữ vừa luyện tập xong.- Lôi Vi vội giải thích.- Trong đầu nghĩ vài chuyện...nên đi lạc.

_ Là chuyện gì khiến nàng phải tập trung suy nghĩ đến vậy?

_ Không có gì quan trọng!

Vừa nói Lôi Vi vội lắc đầu và quay đi để giấu đi sự bối rối của mình. Nhưng Phúc Hoàng đã nắm bắt được mọi cảm xúc trên gương mặt thanh tú đang đỏ dần lên như trái mận chín của nàng. Nơi khóe môi chàng hơi cong lên tạo thành một nụ cười. Một cảm giác ấm áp nhẹ nhàng len vào bên trong chàng Vương gia tuần tú này.

_ Bọn họ là...- Lôi Vi bỏ lửng câu nói của mình.

_ Bọn họ chính là các đệ đệ của ta!- Vừa tiến về phía Lôi Vi, Phúc Hoàng chậm rãi nói.

Nghe thấy vậy Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên. Thật không ngờ Định An Hoàng đế lại nhiều con đến vậy.

_ Đệ ta chỉ cho nàng biết!- Vừa nói, Phúc Hoàng đưa tay chỉ vào từng người một.- Người mặc chiếc áo đỏ kia là Thái tử Phúc Vân, con trai duy nhất của cố Hoàng hậu.

_ Thái tử, tiểu nữ có gặp một lần.- Lôi Vi chậm rãi nói.

_ Vậy sao?!- Phúc Hoàng hơi cười, nói.- Người mặc chiếc áo màu đen kia là Nhị Hoàng tử, Phúc Vĩnh, giờ huynh ấy là Duyệt Thân vương, con trai của Lệ phi. Lệ phi còn hạ sinh được Tứ Hoàng tử Phúc Minh nhưng yếu mệnh. Người đang nói kia là Bát Hoàng tử Phúc Tường, là con của Hoa phi, năm nay tròn mười tám. Người đi ở cuối hàng là Cửu Hoàng tử Phúc Quang, con trai của Hiếu phi. Đệ ấy với Thập Hoàng tử Phúc Lan, người mặc chiếc áo màu lục là con của Thuần phi, đều tròn mười bảy. Thập nhất đệ Phúc Đạt mặc chiếc áo màu tím kia là con của Huệ phi. Đệ ấy, Ngọc Nhạn và nàng đều cùng một tuổi.

_ Mười sáu?- Lôi Vi hỏi lại.

_ Đúng vậy!- Phúc Hoàng chậm rãi gật đầu.

Vừa gật đầu, Lôi Vi vừa nhảm tính. Bỗng nhiên nàng cảm thấy kỳ quái.

_ Vương gia! Nếu Linh Vương gia là Ngũ Hoàng tử, vậy Thất Hoàng tử Phúc Khải phải là...Lục Hoàng tử chứ à?

Nghe Lôi Vi nói thế, Phúc Hoàng phải gắng lắm mới không bật cười.

_ Mẫn phi, Giao phi và đương kim Hoàng hậu bây giờ năm ấy đều hoài thai cùng một lúc.- Phúc Hoàng chậm rãi giải thích.- Và cả ba người đều hạ sinh Hoàng tử. Ngũ đệ Phúc Tuấn sinh vào Lự nguyệt, Lục đệ Phúc Bản sinh vào Sương nguyệt còn Thất đệ Phúc Khải sinh vào Hà nguyệt. Mọi người trong cung đều gọi chuyện này là "Tam long giáng thế". Nhưng đến hơn một năm sau, Lục đệ không còn nữa.

Trí nhớ không tốt thật đúng là rắc rối. Nghe đến đây Lôi Vi chột lạng người. Ra Lục Hoàng tử đã ra đi khi còn quá nhỏ. Nhắc đến đây, nàng man man nhớ ra nguyên nhân dẫn đến cái chết của Lục Hoàng tử. Đưa ánh mắt thận trọng nhìn Phúc Hoàng, nàng hít một hơi thật sâu.

_ Lục Hoàng tử...tại sao lại qua đời?

_ Ta không rõ lắm, khi ấy ta mới chỉ tám bốn tuổi vẫn chưa hiểu biết nhiều. Sau này cũng không nghe ai nhắc đến nên ta càng không rõ. Chỉ nghe loáng thoáng là Lục đệ bị trúng độc trong một thời gian dài mà chết.

_ Ngộ độc một thời gian dài?- Mi tâm của Lôi Vi khẽ nhăn lại.

Không nói gì, Phúc Hoàng chỉ gật đầu. Trong tâm trí chàng mơ hồ hiện lên hình ảnh các cung nữ, thái giám hầu hạ cho Lục đệ tại Ngọc Lâm cung đều bị

xử tử hết cả. Khẽ thở dài, chàng quay lại nhìn Lôi Vi và nhận ra nàng đã thất thần từ lúc nào.

_ Thôi không nhắc chuyện cũ nữa!- Phúc Hoàng chậm rãi lên tiếng.- Nhân lúc các đệ ta vẫn còn chưa đi xa, để ta chỉ tiếp cho nàng.

Lôi Vi chậm chạp quay đầu về phía Phúc Hoàng và gật đầu.

_ Thập nhị đệ Phúc Thái mặc áo trắng, thập tam đệ Phúc Hòa mặc áo màu lam đều là con của Minh phi.

_ Trông gương mặt của họ thật giống nhau. Chẳng lẽ...họ là huynh đệ song sinh?

_ Đúng! Vào ngày hai đệ ấy ra đời, bầu trời bỗng vang lên tiếng nhạc rất êm tai. Tương truyền đó là bản nhạc Thái. Nên Phụ hoàng mới dựa vào đó mà đặt tên cho hai đệ ấy

Nghe vậy Lôi Vi không khỏi bật cười, thật chả có cơ sở khoa học nào cả. Trong khi đó, Phúc Hoàng nhìn nàng với ánh mắt có phần khó hiểu và xen lẫn cả sự thích thú.

_ Nàng cười cái gì?

_ Nếu nói như Ngài, vậy không lẽ lúc Ngài sinh ra, nếu có một ngôi sao chổi bay ngang qua, hay trời đất đảo lộn, người ta sẽ gọi Ngài là tai tinh giáng hạ, hoặc yêu thần xuất thế sao?

_ Yêu thần xuất thế?

Nghe Phúc Hoàng hỏi, Lôi Vi không khỏi giật mình. Thói quen nghiện truyện của nàng về đến thời cổ đại cũng không sửa được. Cái tật này nếu không mau bỏ, nói không chừng người thời đại này sẽ xem nàng là yêu thần xuất thế thật mất.

_ Tùy tiện nói chơi thôi!- Vừa nói, Lôi Vi vừa nở nụ cười cho qua chuyện.- Ngài đừng để ý. Ngài liệt kê huynh đệ của mình như vậy, tiểu nữ thực nhớ không hết. Chung quy giờ, phụ hoàng của Ngài có bao nhiêu người con?

_ Hai mươi ba!- Phúc Hoàng chậm rãi nói.- Trong đó mười bảy nam và sáu nữ. Tiêu phi sắp đến ngày lâm bồn. Hiện vẫn chưa rõ sẽ là một đệ đệ hay muội muội.

_ Dân số tăng nhanh thật!- Lôi Vi nói cực nhỏ để Phúc Hoàng không nghe thấy.- À phải rồi! Nói từ nãy giờ, tiểu nữ vẫn không rõ...mẫu thân của Ngài..

_ Mẫu thân của ta là Dung phi.- Phúc Hoàng chậm rãi nói.- Hiện Người đang sống ở Vĩnh An cung.

Vừa nghe Phúc Hoàng nói, Lôi Vi vừa gật đầu tỏ ý đã rõ. Vừa nhìn nàng, Phúc Hoàng vừa mỉm cười. Một nụ cười rất nhẹ và chỉ phớt qua nhưng có đủ cả tình ý trong ấy.

_ Hiếm khi nàng muốn biết về Hoàng tộc này đến vậy. Có cần ta ghi lại để nàng ghi nhớ không?

_ Tiểu nữ chỉ là một chút tò mò không nên có thôi.- Lôi Vi ra sức lắc đầu.- Vương gia không trách phạt đã là may cho tiểu nữ rồi. Còn chuyện ghi nhớ, tiểu nữ thật không dám.

_ Thật ra nàng không cần nhớ ai trong bọn họ cả. Nàng chỉ cần...nhớ mình ta là đủ rồi.

Câu nói của Phúc Hoàng bất chợt khiến Lôi Vi đỏ mặt. Đứng đối diện với nhau thế này, nàng thật không biết giấu mặt đi đâu nữa. Phúc Hoàng nhẹ nhàng nâng tay nàng lên khiến nàng có chút bất ngờ. Vội quay lại nhìn, nàng thấy chàng đang vén tay áo nàng lên.

_ Ngọc xuyên [1] ta tặng nàng hôm sinh thân, sao nàng không đeo vào?

Cử chỉ nhẹ nhàng của Phúc Hoàng ngay lập tức chạm đến trái tim của Lôi Vi khiến nó đập liên hồi. Khẽ hít vào, nàng đưa mắt nhìn chàng. Gương mặt tuấn tú ấy chỉ cách nàng vài centimet. Đôi lông mày rộng, đôi mắt sâu đầy cuốn hút ánh lên ánh nhìn đầy sự quan tâm. Một lần thôi! Nàng muốn quên đi tất cả chỉ để nghe thao trái tim mình, làm theo ý nguyện mình...

_ Vi...vì quý trọng nên không đeo vào. Sợ rằng đeo vào sẽ hư.

Câu nói đầy ẩn ý của Lôi Vi khiến Phúc Hoàng mừng như mở cờ trong bụng. Gương mặt đồ ùng của nàng dường như đã nói lên hết tất cả mọi thứ. Không cần một lời nói nào cả, chỉ cần những hành động ấy là đủ rồi.

_ Từ khi nào nàng nói chuyện không có thứ bậc như vậy?

Trước câu hỏi của Phúc Hoàng, Lôi Vi chỉ biết làm thinh. Nàng thật không biết nên nói như thế nào cả. Chàng cũng chỉ mỉm cười và vắn về bàn tay nhỏ nhắn của nàng.

_ Để ta đưa nàng về!- Phúc Hoàng chậm rãi lên tiếng.- Về rồi nhớ phải lấy ngọc xuyên ta tặng đeo vào. Không là ta sẽ phạt nặng đấy.- Dù cố gắng nghiến tức nhưng trong giọng nói của chàng vẫn có ý cười.

Bóng người dần khuất xa. Nơi gốc cây, một dáng người cao cao vẫn dõi mắt nhìn theo không rời. Phúc Tuân chậm rãi đưa tay lên rồi vươn ra nhưng thứ chàng bắt được...chả là gì cả. Trái tim chợt thất lại. Nói ký ức rồi sẽ phai nhạt nhưng nó sẽ chẳng thể nào bị xóa nhòa. Những hình ảnh ấy của nàng cứ vấn vương mãi trong tâm trí chàng. Rõ ràng chàng vẫn có thể đến bên cạnh nàng, trò chuyện với nàng song sao chàng chẳng thể. Gần nhau đấy nhưng khoảng cách lại dài ra, dài ra đến độ chàng không thể nào với tới.

Khẽ thở dài, Phúc Tuân chậm rãi quay đi. Bước chân của chàng mỗi lúc một trở nên vô định. Chàng không biết nên đi đâu lúc này cả. Hoàng cung rộng lớn này sao chẳng có nơi nào để chàng có thể dừng chân, ngồi xuống, nghỉ ngơi. Bỗng chốc chàng cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Sải một bước dài về phía trước, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời cao rộng, chàng thầm ước nếu mọi chuyện có thể quay về điểm xuất phát thì tốt biết bao nhiêu. Nhưng quá khứ mãi không thể thay đổi được...

"Xào..." có tiếng lá cây vang lên đầu đó thu hút sự chú ý của Phúc Tuân. Hạ tầm mắt xuống quan sát xung quanh, chàng nhìn thấy một tà áo màu cam thấp thoáng sau tán cây. Thận trọng bước từng bước về nơi ấy, chàng nghe thấy hai chất giọng nữ xa lạ thì thầm to nhỏ điều gì đó. Nhìn cử chỉ của họ, chàng đoán, họ đang thực hiện một cuộc giao dịch. Cố gắng lắng nghe, chàng nghe được lờ mờ vài câu.

_ Xin nghe theo sự phân phó của cung nữ.

_ Được! Tốt hơn hết ngươi hãy nghe lời ta. Bằng không chủ tử ta sẽ vạch trần bí mật của ngươi. Đến khi đó ngươi có sống được ở đây hay không ta không chắc đâu.

_ Tiểu nữ hiểu!

_ Hãy làm cho kín kẽ! Nếu lộ ra đừng trách chúng ta vô tình.

_ Vâng!

Đoạn đối thoại ngắn ngủi khiến Phúc Tuân không khỏi khó hiểu xen lẫn với tức giận. Chàng thật không ngờ trong cung cấm lại ngày càng có nhiều chuyện mờ ám đến vậy. Để có được sự sủng ái của Hoàng đế, các cung phi không ngừng dấn dáp, hãm hại nhau đã vậy còn kéo cả người vô tội vào cuộc. Cuộc chiến chốn hậu cung đến khi nào mới chấm dứt đây? Nhưng khoan đã! Cung nữ kia khi nãy nói gì nhỉ?

_ Ở đây? Ở đây là nơi nào?

Mỉm cười Phúc Tuân lập tức chau lại. Không hiểu cuộc giao dịch vừa rồi rốt cuộc là liên qua đến ai, đến chuyện gì. Vội quay đầu lại nhìn chàng nhận ra đối diện với cung nữ kia là một nữ tử mặc áo choàng màu xám.

Cuộc giao dịch kết thúc hai nữ tử ấy vội vàng rời đi. Cả hai đi về hai hướng khác nhau. Vội núp vào lùm cây gần đó, Phúc Tuân đưa mắt nhìn theo hướng chạy của nữ tử mặc áo cung nữ. Khẽ nhăn trán, chàng vội đuổi theo. Vừa đuổi theo, chàng vừa quan sát và nhận ra rằng nơi này đang dẫn chàng đến một nơi rất quen thuộc. Đôi lông mày của chàng mỗi lúc một nhíu sát vào nhau. Lòng chàng mỗi lúc một trở nên bất an hơn. Rốt cuộc chuyện này là thế nào?

-----

[1] Ngọc xuyên: vòng tay bằng ngọc.

* Cận tại chỉ xích hà xứ thiên nhai: Gần ngay trước mắt xa tận chân trời

-----

Hết chương 25

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Lời nguyện ước Khổng Minh dâng

Bước những bước vội vàng, Ông Quốc Dương vừa đi vừa nghĩ cách nên trả lời thế nào với Hoàng thượng. Người mà Người cần tìm ông thật sự không thể giúp được, trả lời không khéo, nhẹ thì chức Tổng quản Đại điện của ông sẽ bay mất, nặng thì e mạng khó toàn. Hít một hơi thật sâu, ông đưa mắt lên ngược nhìn cánh cửa rộng lớn. Tầm hoành phi được làm từ vàng với ba chữ Thanh Đức điện nổi rõ khiến người đối diện không khỏi nhúc nhích. Lắc lắc cái đầu cho tỉnh táo, ông chậm rãi đẩy cửa vào. Bên trong vài tỷ nữ đứng hầu xem chừng tò mò một mối nhưng vẫn phải đứng vững.

_ Các người lui ra đi!

Bọn tỷ nữ nghe vậy vội nhanh chóng cúi người thì lễ rồi lui ra ngoài. Ngóay đầu nhìn bọn họ một lúc, ông chậm rãi đẩy cửa bước phòng làm việc của Định An Hoàng đế.

_ Ông Quốc Dương! Ngươi đã về rồi đấy à?

_ Vâng! Nô tài đã về.

Cái lưng của Ông Quốc Dương lại thấp thêm mấy phần.

_ Thế nào? Ngươi đã tìm được người chưa?

_ Hồi Hoàng thượng! Chuyện này...- Ông Quốc Dương tỏ ra lúng túng.

_ Vẫn chưa tìm thấy?- Chết giọng của Định An Hoàng để vẫn điềm tĩnh.

Nghe vậy, Ông Quốc Dương vội quỳ xuống sụp lạy xin tha mạng. Định An Hoàng để cũng biết việc này có phần làm khó ông ta vì ngoài việc về lại nhân dạng, ông cũng không biết gì hơn về người này. Khẽ thở dài, ông chậm rãi đứng lên tiến về phía cửa sổ.

_ Ngươi...chắc chắn là ở trong cung. Phạm tội tày trời như thế không thể không có ai biết.

_ Nô tài sẽ tiếp tục tìm.

_ Tìm được rồi phải báo cho ta ngay. Không được rút dây động rừng.

Nghe Hoàng thượng nói vậy trong lòng Ông Quốc Dương dấy lên một mối nghi ngờ. Tại sao Hoàng thượng lại không để chuyện này cho Hoàng hậu điều tra mà lại tự mình điều tra? Thêm vào đó tại sao sau khi điều tra lại không muốn lộ chuyện? Rốt cuộc Người đang lo lắng điều gì? Hay là...

_ Hoàng thượng!- Hít một hơi thật sâu, Ông Quốc Dương tiến lại gần Định An đế.- Nô tài có một thắc mắc...

_ Nói!

_ Chuyện này nói lớn không phải lớn. Tại sao Hoàng thượng lại...

_ Liên quan đến một mạng người, ngươi dám nói là không lớn?

_ Nô tài không dám!- Ông Quốc Dương vội quỳ xuống.- Nô tài không dám!

_ Ngươi đi theo ta bao năm rồi sao lại có thể nói như thế?

_ Nô tài nhất thời hồ đồ. Xin Hoàng thượng tha mạng!

_ Thôi được rồi!- Định An Hoàng để khẽ thở dài.- Ngươi tiếp tục tìm đi! Nhớ không được cho ai biết. Bằng không ta sẽ lấy mạng ngươi thí cho nàng.

Ngay lập tức, Ông Quốc Dương tái mét mặt mày. Có thể khiến Hoàng đế nói ra những câu ấy, xem ra con người này quả không tầm thường.

_ Vâng! Nô tài xin cáo lui!

Không nói gì, Định An Hoàng để xua tay ý bảo Ông Quốc Dương ra ngoài. Phóng tầm mắt ra xa, hình ảnh ấy lại hiện lên trong đầu ông...

*

Trung thu tới! Lại thêm một lễ hội nữa để cả Hoàng tộc hội tụ đầy đủ với nhau. Nửa tháng nay, trong ngoài cung cấm ai nấy cũng bận rộn trang hoàng lại Đại điện, sửa sang lại các cung cấm để thêm phần rực rỡ. Cũng nửa tháng nay, những vị Thân vương là anh em của Hoàng đế, những Quận chúa, Công chúa xuất giá nơi xa...được lệnh triệu về đều gấp rút hồi cung. Vậy nên Thiên Phụng Công chúa không phải là một ngoại lệ. Thế nhưng vì nàng đang trong thời kỳ sinh nở nên cả nhà mất hơn nửa tháng mới đến nơi. Khi nàng về đến nơi cũng đã sát ngày Trung thu.

Lần này hồi cung ngoài việc dự yến tiệc Trung thu ra, Thiên Phụng Công chúa còn muốn biết rõ hơn tình hình của Lôi Vi. Dù vẫn nhận được thông tin của nàng thông qua Ông Công công nhưng nàng vẫn rất lo lắng. Những chuyện xảy ra với Lôi Vi thật nằm ngoài dự tính của nàng. Nhưng điều đó cũng giúp nàng biết được rằng mình không hề nhìn nhầm Lôi Vi. Song suy cho cùng, giờ Lôi Vi chả khác nào bước trên băng mỏng, nàng lại ở xa, không thể nào ứng cứu nàng ấy kịp thời. Nàng nhất định phải tìm cách bảo vệ thật tốt nàng ấy cũng như bảo vệ thật tốt mối lương duyên của đệ đệ mình.

Đưa mắt nhìn lên bầu trời xanh. Trong đầu Thiên Phụng chợt có một cánh diều bay ngang qua. Một đoạn ký ức như hiện về trong đầu nàng...

"Ấy là Trung thu cách đây hai năm trước. Khi ấy sau khi lấy Nam Cung Hàn một thời gian, nàng và quân hầu hồi cung để thăm Thái hậu cũng như mọi người và dự yến tiệc. Thời điểm nàng hồi cung, bọn thảo khấu phurong Nam vẫn đang quấy nhiễu vùng biên cương nên phụ hoàng nàng phải phái Phúc Tuân đi dẹp loạn. Cứ đi rồi về, về rồi lại đi mãi đến gần giữa năm nay đệ đệ nàng mới dẹp xong loạn.

Một buổi chiều, sau khi Thiên Phụng viếng thăm dưỡng phi, Giao phi nương nương, nàng chậm rãi bước trên con đường nhỏ của Ngự Hoa viên. Vừa đi, nàng vừa phóng tầm mắt quan sát khung cảnh xung quanh. Cảnh xưa không đổi khác, khiến lòng nàng ấm áp. Bởi nơi đây là nơi lần đầu tiên nàng gặp Nam Cung Hàn. Những ký ức ngày đầu mới gặp nhau hiện về trong đầu nàng khiến nàng chìm đắm và vô thức bước đi. Bất thình lình, một loạt tạp âm

lọt vào tai nàng khiến nàng không khỏi chau mày. Vợ bưng tỉnh thoát khỏi dòng ký ức, nàng nhanh chân bước về phía trước và nhìn thấy một cảnh tượng không mấy đẹp đẽ.

_ Xuống!- Chất giọng của Ngọc Nhận nghe thật đáng sợ.- Xuống nhặt điều lên cho ta!

Tiếp sau đó, một tỳ nữ mà Thiên Phuong Công chúa không nhìn rõ mặt vội lội ra giữa hồ để nhặt con điều hồ điệp lên cho Ngọc Nhận.

_ Nhanh lên!- Trên bờ, Ngọc Nhận ra lệnh.- Ngươi làm cái gì mà chậm như con rùa vậy? Ta nói cho ngươi biết điều đó là của Tuấn huynh tặng cho ta, ngươi mà để nó tồn tại gì ta sẽ không tha cho ngươi đâu.

Càng ra giữa hồ, nước càng dâng cao khiến những bước chân của tỳ nữ ấy thêm phần khó khăn. Thấy tình hình không ổn, Thiên Phuong Công chúa vội tiếng về phía Ngọc Nhận Công chúa.

_ Muội thôi ngay đi!- Vừa tiến tới, Thiên Phuong Công chúa vừa lên tiếng.- Con điều tuy quý thật nhưng mạng người mới quan trọng. Điều mất rồi, Tuấn đệ có thể làm lại cho muội con khác. Người chết rồi, muội có đền được mạng cho người ta không?

Trong khi đám tỳ nữ lẫn nô tài vội cúi người thi lễ với Thiên Phuong Công chúa, Ngọc Nhận lại chẳng thèm nhìn nàng một cái.

_ Thiên Phuong tỷ! Người hầu của muội, muội muốn làm gì thì làm. Tỷ đừng có quản việc không phải của mình.

_ Đây vốn dĩ là việc liên quan đến mạng người, ta không thể không quản.- Nói đoạn, Thiên Phuong vội quay nửa người về phía mặt hồ.- Ngươi lên bờ đi!

_ Yên Mai! Ngươi dám! Chưa lấy được con điều đó mà dám lên bờ can thiệp cái mạng của người.

_ Muội...Tiểu Nhận! Muội thật quá đáng! Xem ra Tuấn đệ đã nhìn lầm muội rồi.

_ Tỷ tỷ! Muội đã nói rồi! Người của muội, muội tự có cách quản. Tỷ đừng xen vào.

Vừa lúc đó, Yên Mai đã nhặt được điều và tiến lên bờ. Bộ váy vì bị ướt nên bệt dính vào người còn đôi bàn chân nhỏ nhắn của nàng máu đã tứa ra từ khi nào.

_ Hồi Công chúa, nô tỳ đã nhặt được điều rồi ạ.

Liếc nhìn Thiên Phuong Công chúa, Ngọc Nhận tiến về phía tỳ nữ Yên Mai cầm lấy con điều. Bất thần nàng quăng nó xuống nước trước sự kinh ngạc của Thiên Phuong Công chúa.

_ Quay xuống nhặt điều cho ta! Chưa có lệnh của ta, ngươi không được lên bờ.

_ Muội...

Không nói gì, Ngọc Nhận chỉ đưa mắt nhìn Thiên Phuong Công chúa rồi mỉm cười, một nụ cười đầy ác ý.

_ Ngươi xuống giúp Yên Mai đi!- Quay nửa người về phía sau, Thiên Phuong Công chúa ra lệnh cho nô tài của mình.

_ Nếu tỷ nghĩ cách đó có thể giúp được ả ta, muội khuyên tỷ nên thôi đi.

Nói là khuyên nhưng thật ra lại là một lời cảnh báo. Thiên Phuong Công chúa không còn cách nào khác ngoài việc phải đứng nhìn Yên Mai chịu đau mà lội xuống hồ nhặt điều lên cho Ngọc Nhận.

_ Hồi Công chúa! Nô tỳ đã nhặt được điều rồi ạ.

_ Đem lên đi!- Ngọc Nhận hạ lệnh.

Hít một hơi thật sâu, Thiên Phuong dõi mắt nhìn theo Yên Mai đang cố gắng bước vào bờ. Nàng ta vừa lên đến nơi, nàng khẽ thở phào. Nhưng chưa được bao lâu đầu nàng lại căng lên như dây đàn khi nhìn thấy Ngọc Nhận tiến về phía Yên Mai. Rồi sau đó, Ngọc Nhận dùng một chân dúi Yên Mai ngã xuống hồ.

_ Tiểu Nhận! Muội quá quắc quá rồi đấy. Giờ, ta sẽ đến gặp Thái hậu, để xem muội còn dám nữa hay không.

Thiên Phuong Công chúa vội quay đi nhưng mới chỉ bước được một bước, nàng đã phải đứng bất động tại chỗ, tiếng cầu xin của Yên Mai khiến nàng vội quay người lại. Lúc này tỳ nữ Yên Mai đã được kéo lên bờ nhưng vài tên nô tài lại theo lệnh của Ngọc Nhận mà đánh nàng ấy. Dù cảm thấy tội nghiệp cho Yên Mai nhưng phận nô tài không ai dám bất tuân.

_ Muội...muội dừng lại ngay cho ta.

_ Tỷ tỷ!- Chất giọng của Ngọc Nhận lạnh còn hơn cả băng.- Nếu giờ tỷ đi nói với Thái hậu, muội không đảm bảo mạng Yên Mai sẽ không sao đâu.- Vừa nói, Ngọc Nhận vừa tiến về phía Thiên Phuong Công chúa.- Tỷ tốt nhất đừng quản những chuyện không liên quan đến mình đi. Bằng không sẽ có

người phải trả giá cho cái gọi là thấy chuyện bất bình chẳng tha của tỷ đấy.

_ Thì ra đây mới thật sự là con người muội.- Vừa nói, Thiên Phuong Công chúa vừa liếc nhìn Ngọc Nhạ.- Thì ra ta từ trước đến nay đã đánh giá lầm muội. Tuần đệ cũng nhìn nhầm muội. Ta nói cho muội biết, ta sẽ không để muội bước chân vào Linh Thân vương phủ nửa bước.

Nghe Thiên Phuong Công chúa nói vậy, Ngọc Nhạ bật cười. Tiếng cười của nàng khiến vầng thái dương phải vội núp sau những áng mây vậy cả đang lượn lờ quanh nó.

_ Muội và Tuần huynh là thanh mai trúc mã từ nhỏ. Bọn muội làm gì cũng có nhau, tình cảm lại rất gắn bó. Hơn nữa, huynh ấy rất hiểu tính muội. Tỷ nghĩ Tuần huynh sẽ nghe những gì tỷ nói sao?

_ Muội đừng quên, dù muội có là thanh mai trúc mã với Tuần đệ nhưng ta và đệ ấy từ nhỏ đã nương tựa nhau mà sống. Vậy nên cho dù không tin song đệ ấy vẫn nghe lời ta. Bởi vì ta là tỷ tỷ ruột của đệ ấy.

Dứt câu, Thiên Phuong Công chúa quay ngoắt đi để mặc Ngọc Nhạ đứng đó tức nổ đom đóm mắt."

Phóng mắt về phía xa, Thiên Phuong Công chúa nhìn thấy Phúc Tuần đang đứng thất thần dưới mái hiên. Tâm trạng thất thần này khẳng định rõ ràng rằng đệ đệ của nàng đã biết chuyện gì đó hoặc cũng có thể đệ ấy đang lo lắng cho Lôi Vi. Khẽ mỉm cười, nàng chậm rãi tiến về phía Phúc Tuần.

_ Đệ đang nghĩ gì vậy? Lo lắng cho Lôi Vi sao?

Vội quay về phía Thiên Phuong Công chúa, Phúc Tuần hơi mỉm cười, một nụ cười chả vui về gì.

_ Thời gian gần đây nàng ấy thường xuyên gặp chuyện. Đầu tiên là ở Vọng Vũ đài sau đó là bị nghi oan đầu độc mà tổng giám. Kế là bị trật chân rồi xảy ra chuyện trong lúc thi. Giờ lại là ngã từ trên cầu thang xuống. Những chuyện này rõ ràng là muốn dồn nàng ấy vào chỗ chết.

Từ sau khi biết tin Lôi Vi bị nghi đầu độc mà tổng giám Thiên Phuong Công chúa quả thực rất lo lắng nhưng nàng vẫn tin Lôi Vi là cát nhân tự hữu thiên tương, hoàng thiên sẽ phù hộ nàng. Song hồi cung rồi nàng thật không ngờ Lôi Vi lại gặp nhiều chuyện như vậy. Về chuyện Vọng Vũ đài chắc chắn phải do người trong cung gây ra, hơn nữa người này còn phải biết chuyện gì đã xảy ra trong cung vào mười bảy năm trước.

_ Về chuyện bị nghi oan đầu độc, đệ đã điều tra được gì chưa?

_ Có khả năng là do một Hạ cấp làm. Đệ vẫn phải điều tra thêm. Nhưng xem ra có hai kẻ muốn hại nàng ấy. Hôm đệ thăm tù một Học sự mới hay có một người trong cung muốn hại nàng ấy nên đã tìm cách ép Học sự đó ra tay. Nhưng Học sự này không hề hạ độc hay vu oan đầu độc cho Vi Nhi.

_ Xem ra chuyện này diễn biến ngày một phức tạp rồi!- Chát giọng Thiên Phuong Công chúa lo lắng - Đệ dự tính như thế nào?

Phúc Tuần lặng im không nói. Hết lần này đến lần khác Lôi Vi gặp chuyện vậy mà chàng chưa một lần nào bảo vệ nàng một cách chu toàn cả. Giờ, dường như cả đến tư cách bảo vệ nàng, chàng cũng không có.

_ Có phải đệ đã tìm ra được manh mối gì rồi không?- Thiên Phuong Công chúa dò hỏi.

_ Đệ cũng không biết nữa!

Nhìn sắc mặt của Phúc Tuần, Thiên Phuong Công chúa đoán chàng bầy, tám phần là đã biết được chuyện gì đó nhưng lại không muốn thừa nhận. Chàng không muốn thừa nhận chỉ có một khả năng. Xem ra, đã đến lúc nàng cần cho đệ đệ của mình nhìn thấy rõ mọi chuyện, nhìn thật rõ ràng, nhìn thật kỹ càng rồi. Tiến một bước về phía trước, nàng quay lại nhìn Phúc Tuần.

_ Chuyện của Lôi Vi nói là chuyện thì không phải nhỏ nhưng cũng phải to. Nóng vội không được. Phải chờ thời cơ thích hợp thôi. Vậy nên đệ có thể từ từ giải quyết. Giờ ta muốn đệ tìm hiểu một việc.

Phúc Tuần hơi nhăn trán nhìn tỷ tỷ mình.

_ Đệ còn nhớ Yên Mai chứ?

_ Yên Mai? Là một tỷ nữ của Tiểu Nhạ?

_ Đúng vậy! Nữ tử này vốn hoạt bát nhưng hai năm nay lại trở nên sợ hãi, dễ bị hót hoảng. Còn thân thể đang khỏe mạnh không hiểu sao lại cứ yếu dần. Ta muốn đệ thử tìm hiểu xem sao.

_ Nhưng nửa tháng trước, Yên Mai đã rời khỏi cung rồi.

_ Ta biết!- Thiên Phuong Công chúa mỉm cười.- Nhưng ta tin, nếu đệ thật sự muốn tìm hiểu, chắc chắn sẽ có cách. Ta hơi mệt! Có gì đệ cứ đến Bối Hồng cung tìm ta.

Hít một hơi thật sâu, Thiên Phuong Công chúa chậm rãi rời đi để lại cho Phúc Tuần một dấu hỏi to đùng. Bất chợt, nàng dùng chân quay đầu lại.

_ Bên ngoài hoàn mĩ chưa chắc bên trong đã như vậy. Đồ vật cũng vậy, con người cũng vậy.

*

Hít một hơi thật sâu, Phúc Tuấn chậm rãi tiến về phía Xuân Hoa viện. Tối nay Trung thu, ở Đại điện tổ chức yến tiệc nhưng vì để tránh đến việc Thái hậu lại đem chuyện hôn sự ra bàn nên chàng đành phải tránh mặt. Xét theo tình hình, giờ chỉ còn cách này là khả dĩ vậy nên chuyện ở đó đành phải nhờ đến tỷ chàng và Phúc Khải ứng phó. Nhìn thấy Quân Đài và Đồng Thảo cầm đèn lồng rời khỏi viện, bước chân của chàng bước mỗi lúc một nhanh hơn. Chàng thật không hiểu tại sao Thái Thường Nhạc phủ năm nay lại được lệnh phải để Tân Sơ kỳ mới được tuyển tham gia phục vụ yến tiệc. Tiệc lớn chỉ có Thượng đẳng ca vũ và Trung sinh mới được múa. Không triệu tập Hạ cấp thì thôi sao lại triệu tập Sơ kỳ?

_ Quân Đài! Đồng Thảo!- Vừa tiến về phía họ, Phúc Tuấn vừa cất tiếng gọi.

_ Linh Thân vương cát tường!- Vừa tung hô, cả hai vừa cúi người thi lễ.

Vừa cúi người, Đồng Thảo hơi nhướng mày lên để có thể quan sát Phúc Tuấn. Chàng vẫn anh tuấn như ngày nào, gương mặt vẫn bình thản như vậy nhưng đôi mắt lại mang một nỗi buồn, một nỗi buồn chất chứa. Là điều gì đã phủ bóng lên đôi mắt tinh anh của chàng? Phải chăng là vì bị Lôi Vi cự tuyệt? Càng nghĩ, Đồng Thảo càng không khỏi chạnh lòng.

_ Miễn lễ!- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa đưa tay ra ra hiệu.- Lôi Vi có ở trong viện không?

_ Hồi Vương gia! Lôi Vi giờ vẫn ở trong viện ạ.- Đồng Thảo chậm rãi trả lời.

_ Nàng ấy vẫn còn đau?

_ Dạ phải!- Quân Đài khề lên tiếng.- Bị lẫn vài vòng như vậy, thương tích của muội ấy nói nặng thì không nặng nhưng cũng không nhẹ ạ. May là muội ấy không bị gãy tay hay gãy chân gì cả.

_ Ta nhất định sẽ làm rõ chuyện này.- Phúc Tuấn khẳng định chắc nịch.- Hai người đi đi kéo trễ nải.

_ Vậy...tiểu nữ xin cáo lui!

Sau khi Đồng Thảo và Quân Đài đi khỏi, Phúc Tuấn nhanh chân bước về Xuân Hoa viện. Hôm nay chàng đem theo ít cao cho nàng hy vọng dán lên nàng sẽ bớt đau. Nhưng khi vừa bước vào sân, chàng không khỏi ngạc nhiên khi thấy bầu không khí trong viện lạnh ngắt như tờ. Bỗng nghe thấy tiếng động, chàng vội vàng chạy ra sau và nhìn thấy một nhân ảnh quen thuộc đang chạy đi.

_ Vẫn còn chưa khỏi mà nàng chạy đi đâu thế không biết!

Thầm nghĩ, Phúc Tuấn nhanh chóng chạy theo. Nhưng xem dáng chạy lên la lên lút của nàng, chàng bèn chạy chậm lại. Chàng thật rất muốn biết nàng rốt cuộc định làm gì.

.....

Bước chân của Lôi Vi mỗi lúc một nhanh dần. Yến tiệc trong cung tuy vui nhưng cũng chỉ là phù phiếm, sự phù phiếm của một nơi chốn xa lạ mà thôi. Vậy nên nàng đã tìm cách trốn buổi yến tiệc này. Huống hồ chỉ, giờ lại có người kiên quyết chờ nàng.

Băng qua con đường nhỏ dẫn vào Ngự hoa viên, Lôi Vi nhanh chóng tiến về phía bờ hồ, nơi nàng vẫn thường hay tập múa. Trời tối đen như mực thêm vào đó nàng vừa mới bị ngã cầu thang nên những bước chân của nàng có phần chậm lại song không vì thế mà nó kém phần vội vàng. Hít một hơi đầy căng hương thơm thanh tân của buổi đêm, nàng nở một nụ cười, một nụ cười thật tươi. Dừng chân, phóng tầm mắt ra xa, nàng nhanh chóng bắt được một chuyển động.

_ Vương gia cát tường!- Lôi Vi cúi người thi lễ.

_ Nàng tới rồi!

Trong đêm tối, chất giọng quen thuộc vang lên khiến trái tim nhỏ bé của Lôi Vi đập nhanh vài nhịp. Cả gương mặt của nàng như nóng lên. Và giờ nàng thầm cảm ơn thời đại này không có đèn điện nếu không có lẽ nam nhân trước mặt sẽ nhìn thấy gương mặt đang đỏ lên của nàng mất. Tiến về phía Phúc Hoàng, nàng cố điều chỉnh lại nhịp thở của mình, một nụ cười hé nở trên gương mặt thanh tú của nàng.

_ Nào!

Vừa nói, Phúc Hoàng vừa dìu Lôi Vi về phía bờ hồ. Một chút ngập ngừng thoáng hiện lên trong bước chân của nàng khiến chàng càng cảm thấy thú vị. Cảm giác hồi hộp không hiểu sao lại len lỏi rồi ngấm dần, ngấm dần vào bên trong chàng, cứ như thể đây là lần đầu tiên chàng biết thế nào là rung động vậy. Quả thật khó tin, một người đã có thể tử như chàng lại có lúc gặp phải trường hợp này. Chậm rãi ngồi xuống bên cạnh nàng, chàng đưa mắt ngắm nhìn nàng. Đôi mắt đen láy và lấp lánh như ngôi sao đêm. Nụ cười ngây thơ thích thú như trẻ thơ. Ánh trăng tròn vành vạch soi sáng nhân gian, soi sáng nàng khiến chàng có cảm giác nàng thật hư ảo, mơ hồ và khó nắm bắt biết bao.

_ Đẹp quá!- Lôi Vi reo lên.- Trăng đêm nay đẹp quá!

_ Đêm nay là Trung thu tất nhiên trăng sẽ đẹp rồi!

Lôi Vi không nói gì. Nụ cười của nàng tươi hơn trước. Nhưng rồi rất nhanh sau đó nó lại vui đi đôi phần. Tết Trung thu ở thời đại nàng cũng có ý nghĩa như Tết Nguyên Đán vậy, Tết của sự đoàn viên. Nhưng...giờ nàng và gia đình mình lại ở hai thế giới cách biệt, không thể nhìn thấy nhau. Nàng từng thầm ước rằng mình có thể có được cánh cửa thần kỳ hay cỗ máy thời gian của Doraemon để có thể quay trở lại thế giới của mình. Ở nơi đó nàng có ba mẹ, có anh chị. Cả nhà vui vẻ bên nhau thật hạnh phúc. Ở nơi đó, nàng sẽ được người cậu là ảo thuật gia chỉ dạy cho nàng những màn ảo thuật đặc sắc để rồi vào dịp lễ tết hai người lại cùng nhau khiến cả ngôi nhà vang vọng tiếng cười...Song giờ điều đó lại không thể nào. Biết đến khi nào nàng mới có thể quay về nhà, quay trở lại vòng tay của cha mẹ, quay trở lại với sự yêu thương, cưng chiều của Phong Đạt và Hạ Huyền? Ngắm vàng trăng sáng tỏ, nàng chợt nhớ đến bài Tĩnh dạ tư của Lý Bạch:

"Sàn tiền minh nguyệt quang,

Nghi thị địa thượng sương.

Cử đầu vọng minh nguyệt,

Đề đầu tư cố hương."*

Nghĩ đến đó lòng nàng lại thất lại. Một giọt nước mắt được mặt trăng chiếu sáng lấp lánh khẽ lăn dài trên gò má của nàng.

_ Nàng sao vậy? - Chất giọng của Phúc Hoàng lo lắng - Chân nàng lại đau sao?

_ Không có! - Lôi Vi ra sức lắc đầu - Tiểu nữ không sao! Chỉ là một chút cảm thán trong lòng thôi.

Quay hẳn người về phía Lôi Vi, Phúc Hoàng đặt hai tay lên đôi bờ vai của nàng rồi nhẹ nhàng xoa người nàng lại. Ngập ngừng, chàng đưa tay về phía nàng, áp lên gò má và lau đi giọt nước mắt vẫn còn vương trên gương mặt nàng. Những cử chỉ ấy của chàng khiến nàng có chút không quen nên cái đầu đầu đã cúi thấp lại thấp hơn đôi phần. Khẽ thở ra, chàng chậm rãi hạ tay mình xuống cầm và nâng gương mặt nàng lên rồi nhìn thật sâu vào đôi mắt đang mọng nước của nàng.

_ Có chuyện gì nàng không thể sẽ chia cùng ta được sao?

Lôi Vi không nói gì. Nàng muốn tránh ánh nhìn quá tha thiết của Phúc Hoàng và trên hết, nàng vẫn chưa quen với những cử chỉ ân cần này của chàng. Song đôi mắt chàng như có một mị lực khiến mắt nàng không thể dịch chuyển dù chỉ một chút.

_ Nếu nàng không muốn nói, ta cũng không ép. Nhưng ta hy vọng ta có thể trở thành người có thể cùng nàng tâm sự mọi điều, sẽ chia buồn vui. Dù chuyện ấy là nhỏ hay lớn ta vẫn mong nàng có thể nói cho ta biết. Bởi nó thể hiện niềm tin của nàng dành cho mối quan hệ của chúng ta.

_ Thiếp rất nhớ nhà! - Chất giọng của Lôi Vi nghẹn ngào. - Thật sự rất nhớ nhà! Thiếp nhớ phụ mẫu! Nhớ ca ca, nhớ tỷ tỷ! Nhớ món bánh Trung thu mà thiếp được ăn. Nhớ những chiếc lồng đèn được phụ mẫu tặng. Nhớ! Thiếp thật sự rất nhớ!

Nói đến đây chất giọng của Lôi Vi vỡ òa. Trên gương mặt nàng, nước mắt đã chảy thành hai hàng dài từ khi nào. Không nói gì, Phúc Hoàng chậm rãi dịch lại gần nàng, nghiêng và tựa đầu nàng vào vòng ngực của mình rồi vòng tay qua ôm lấy bờ vai đang run lên của nàng. Tất cả mọi cử chỉ của chàng đều tràn ngập sự yêu thương và quan tâm. Và trong thâm tâm chàng bỗng dấy lên một sự sợ hãi. Sợ rằng đến một ngày nào đó nàng sẽ rời xa chàng...

Càng về khuya, ánh trăng càng lên cao, ánh sáng của nó càng trở nên lung huyền hơn khiến người ta thật muốn chìm đắm vào cõi mộng. Dù Lôi Vi đã ngưng khóc nhưng Phúc Hoàng vẫn ôm chặt bờ vai nàng. Và chàng nhận ra nàng mỗi lúc rúc một sâu vào vòng ngực chàng. Có lẽ là vì sương đêm đã rơi dày khiến nàng lạnh. Dù là vậy, lòng chàng vẫn không kiềm được mà reo lên vui sướng. Về một nụ cười thật tươi trên gương mặt, chàng chậm rãi cúi đầu xuống nhìn nàng và nhận ra nha đầu này đã ngủ từ khi nào.

_ Lôi Vi! - Vừa gọi, Phúc Hoàng vừa lay vai Lôi Vi. - Lôi Vi! Dậy đi nào! Lôi Vi!

Đang mơ màng bị gọi dậy, Lôi Vi có mở mắt ra. Hít một hơi thật sâu nàng đưa tay lên dụi mắt và nhận ra từ nãy giờ mình vùi đầu vào người của Phúc Hoàng mà ngủ ngon lành. Hốt nhiên cả gương mặt nàng đỏ bừng lên. Một cách nhanh chóng, nàng vội dịch người ra sau. Nhìn một loạt hành động có chút ngô nghê của nàng, Phúc Hoàng phải gắng lắm mới không bật cười. Đứng lên phải sơ ý phục, chàng chậm rãi quay người ra sau. Nhìn theo dáng chàng, nàng cũng nhanh chóng đứng lên và không khỏi ngạc nhiên.

_ Không Minh đăng [1]! - Chất giọng của Lôi Vi đầy ngạc nhiên. - Ngài chuẩn bị từ khi nào thế?

_ Nàng đôi cách xưng hô với ta nhanh thật! - Quay nửa người về phía Lôi Vi, Phúc Hoàng nghiêm giọng.

Ngẩn người ra một lúc, Lôi Vi khẽ nhăn mặt rồi cúi xuống. Vừa này nàng không chỉ khóc một trận mà còn chàng chàng thiếp thiếp với Phúc Hoàng. Thiệt là mất mặt quá đi mất.

_ Gọi lại xem nào!

Câu nói của Phúc Hoàng khiến Lôi Vi giật mình. Nàng ngẩng đầu lên mở to mắt nhìn chàng đang chậm rãi tiến về phía mình. Trong khi chàng vừa tiến tới vừa cười, nàng lại đứng chôn chân tại chỗ không biết phải làm thế nào.

_ Lôi Vi? Gọi lại ta nghe nào?

_ Th...thi...- Lôi Vi lúng búng mãi không thành câu.

Thật đúng là ép nàng mà. Nàng đã xuất giá đâu mà phải xưng thiếp thiếp chàng chàng chứ. Chẳng qua khi nãy do quá kích động nên nàng mới gọi thế. Phúc Hoàng có cần ép nàng đến thế không?

_ T...thi...thi...Tiểu nữ muốn xưng hô với Ngài như thế nào là chuyện của tiểu nữ. Sao Ngài lại ép tiểu nữ?

Phúc Hoàng không nói gì, chàng chỉ nhìn xoáy vào đôi mắt đang thể hiện rõ sự bức dọc lẫn khó chịu của nàng. Quả đúng là giang sơn khó đổi, bản tính khó dời.

_ Người ta không quen mà!- Chết giọng của Lôi Vi tiu nghỉu.

_ Không có chuyện gì có thể quen ngay từ lần đầu cả.- Phúc Hoàng bật cười.- Nếu có thể quen ngay thì chẳng cần phải luyện tập làm gì. Được rồi! Ta tạm tha cho nàng. Nhưng lần sau, ta quyết không tha đâu. Chúng ta thà đèn thoi không thối.- Vừa nói, chàng vừa quay người đi.

Nhìn theo bóng lưng của Phúc Hoàng, Lôi Vi không khỏi bĩu môi.

_ Là Ngài làm trễ chứ ai.

_ Nàng nói gì thế?

Giật bản mình, Lôi Vi vội lắc đầu rồi cười giả lã với Phúc Hoàng. Hít một hơi đầy căng, nàng nhanh chóng tiến về phía Không Minh đằng. Đôi mắt nàng lộ rõ vẻ thích thú. Ở thời đại của nàng, Không Minh đằng dần trở thành một thứ xa xỉ phẩm bởi không có chỗ thích hợp để thả nó. Nhìn ngọn lửa nhỏ nhảy múa bên trong đèn, lòng nàng chợt dâng lên một niềm vui thích.

Nhẹ nhàng nâng chiếc đèn Không Minh lên, Lôi Vi và Phúc Hoàng nhìn nhau mỉm cười.

_ Một!- Cả hai người cùng đếm- Hai! Ba!

Buông tay ra, nhìn chiếc đèn đang dần bay cao, Lôi Vi nhanh chóng chấp hai tay rồi nhắm mắt lại nguyện cầu. Lời nguyện cầu về sự đoàn viên, về bình an. Một, hai, ba...rất nhiều ánh đèn sau đó được thả lên trời đêm tạo nên một vùng sáng huyền ảo mang theo không biết bao nhiêu hy vọng..

Ngắm Lôi Vi chấp tay nguyện cầu, Phúc Hoàng có cảm giác bình yên vô cùng. Chàng thầm mong thời gian có thể đứng yên. Chỉ có như vậy, chàng mới có thể ở bên cạnh nàng mãi. Chỉ có như vậy chàng mới có thể thỏa sức ngắm nhìn nàng..

_ Nàng ước điều gì vậy?

Chậm rãi mở mắt ra, Lôi Vi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời cao rộng. Giữa màn đêm bao la rộng lớn là những ánh đèn đang mỗi lúc một xa dần, xa dần. Và ánh đèn của nàng đang đem theo lời ước nguyện của nàng. Nàng hy vọng, nó có thể trở thành sự thật.

_ Không nói được!- Vừa nói, Lôi Vi vừa quay về phía Phúc Hoàng.- Nếu nói điều ước ra sẽ mất linh.

Khẽ mỉm cười, Phúc Hoàng quay đầu nhìn về phía bầu trời đêm rồi sau đó quay lại nhìn Lôi Vi. Ánh mắt chàng trầm ấm hơn bao giờ hết.

_ Còn nguyện ước của ta đã trở thành sự thật rồi!

Dứt câu, Phúc Hoàng tiến một bước về phía Lôi Vi. Hơi nghiến đầu qua một bên, chàng cúi đầu xuống. Chậm rãi, chậm rãi từng chút một. Hai hơi thở dần quyện hòa vào nhau. Lôi Vi khẽ khép rèm mi lại và chờ đợi, chờ đợi điều ngọt ngào nhất mà nàng những tưởng chỉ có trong tiểu thuyết, trong phim. Trán rồi sóng mũi chạm vào nhau. Hơi thở của cả hai hốt nhiên phiêu tán theo gió...

"Hắt...xì...", tiếng hắt hơi rõ to vang lên khiến Phúc Hoàng vội mở mắt. Và trước mặt chàng là gương mặt đầy xấu hổ của Lôi Vi. Cả thân thể nàng cũng co lại vì lạnh. "Hắt...xì..." lại một tiếng hắt hơi khác vang lên. Khẽ thở ra hơi thở đầy tiếc nuối, chàng nhanh chóng cởi áo khoác của mình ra quàng cho nàng.

_ Trời lạnh rồi! Để ta đưa nàng về!

Không nói gì, Lôi Vi ngượng ngùng gật đầu rồi nhanh chóng theo Phúc Hoàng rời đi..

Xa xa, khuất sau một góc cây, Phúc Tuấn tựa đầu vào thân cây và nhắm mắt lại. Vốn đã nghĩ đến khả năng này, vốn đã muốn quay về khi biết được Lôi Vi đi gặp ai nhưng thật không ngờ chàng lại trở thành kẻ rình trộm, chứng kiến mọi chuyện từ đầu đến cuối để rồi người đau lòng lại là chàng. Khẽ mỉm cười, một nụ cười có phần chua chát, chàng chậm rãi bước ra khỏi góc cây. Những gì vừa diễn ra như hiện lên trong tâm trí chàng. Đôi mắt chàng như se lại.

_ Tam huynh!- Hướng mắt về Không Minh đằng giờ chỉ còn là cái chấm hư ảo trên bầu trời, Phúc Tuấn chậm rãi nói lên ước nguyện của mình.- Huynh nhất định...nhất định...phải khiến Vi Nhi hạnh phúc. Nhất định phải khiến nàng ấy được hạnh phúc. Huynh nhất định phải làm được!

-----

[1] Khổng Minh đăng: đèn được làm bằng giấy dùng để thả cho bay lên trời sau khi đốt lên do Khổng Minh Do Gia Cát Lượng thời Tam Quốc phát minh. Khổng Minh đăng còn được gọi là Thiên đăng (đèn trời). Đốt đèn trời bắt nguồn từ ước vọng mong cuộc sống trường tồn. Đốt đèn trời vào dịp lễ tết còn có ý nghĩa xua đuổi ma quỷ.

* Tình dạ tứ của Lý Bạch

Đầu giường ánh trăng sáng

Ngỡ mặt đất phủ đầy sương

Ngẩng đầu nhìn trăng sáng

Cúi đầu nhớ cố hương

Hết chương 26

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Vương phi tranh sủng

_ Ông Quốc Dương!- Vừa đập bàn, Định An Hoàng đế vừa cất tiếng hỏi.- Ngươi định giải thích sao về việc này?

Vội quỳ mọp xuống đất, lưng áo của Ông Quốc Dương đã thấm đẫm mồ hôi từ khi nào không hay.

_ Cách của người không những không tìm được người cần tìm mà còn gây sự tò mò, chú ý của cả Hoàng cung. Giờ, ngươi định trả lời ta thế nào?

_ Nô tài đáng chết! Xin Hoàng thượng trách phạt!

_ Trách phạt ngươi lúc này phỏng có ích gì! Nhưng coi như ngươi cũng nhảy bén. Biết nàng có khả năng đang ở đâu. Đến Lễ bộ lấy danh sách cho ta ngay đi.

_ Vâng!

Dứt câu Ông Quốc Dương vội lui ra ngoài nhưng vừa ra đến cửa Đại điện, ông gặp ngay Lễ bộ Thượng Thư Liễu Ngọc Long và Đông Các Đại Học Sĩ Mã Đức Thiên đang đứng trước điện. Người đi đi lại lại, người đứng trầm mặc.

_ Liễu Thượng Thư! Mã đại nhân!- Vừa gọi, Ông Quốc Dương vừa chấp tay chào.

_ Ông Tổng quản!- Vừa mỉm cười, Liễu Ngọc Long và Mã Đức Thiên chấp tay chào lại.

_ Có chuyện gì khiến hai Ngài lo lắng vậy?

Cả hai đưa mắt nhìn nhau một hồi rồi quay sang nhìn Ông Quốc Dương.

_ Là chuyện gấp nhưng chúng ta chưa biết nên tâu với Hoàng thượng thế nào.

Câu nói của Liễu Ngọc Long khiến Ông Quốc Dương không khỏi ngạc nhiên. Trong triều, ông ta nổi tiếng là người thanh liêm, túc trí đa mưu, có không ít ý kiến táo bạo. Chuyện dẹp loạn bọn thảo khấu vùng phương Nam, ông ta cũng đóng góp chút công sức. Tuy rằng không nhận thưởng công lao nhưng ai cũng biết sau Linh Thân vương, công lao của ông ta không hề thua Lâm Trí Bình. Nay rốt cuộc có chuyện gì xảy ra khiến ông ta khó nghĩ đến vậy? Trong khi đó Đông Các Đại Học Sĩ Mã Đức Thiên từ khi vào triều luôn được xem là nhân tài, luôn được Hoàng thượng trọng dụng, nay gương mặt bộ họ nặng nề thế này xem chừng chuyện không hề nhỏ.

_ Vậy sao?- Vừa hỏi, Ông Quốc Dương vừa chau mày.- Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Quan sát xung quanh thấy ai không để ý, quay sang thấy Liễu Ngọc Long khẽ gật đầu, vị Đại Học Sĩ trẻ tuổi chậm rãi nghiêng người lại và nói.

_ Bình Nguyên Hoàng đế của Yên Khâu đã băng rồi. Thái tử của họ đăng cơ là Anh Đức Hoàng đế. Chúng ta phải cử người qua đó một là để chia buồn hai là chúc mừng. Nhưng giờ Liễu Thượng Thư và ta chưa nghĩ ra nên tiến cử ai.

Nghe Mã Đức Thiên nói vậy Ông Quốc Dương không khỏi thở dài. Tân Hoàng đăng cơ các nước thường cử sứ thần là Thái tử, Thân vương hoặc Hoàng tử qua chúc mừng. Nhưng xét tình hình hiện tại có vẻ không ổn tí nào. Thái tử vốn thân thể suy nhược không thể đi xa được. Linh Thân vương Phúc Tuần lại càng không thể. Mỗi lần Định An Hoàng đế thiết triều, ông đứng bên cạnh nghe nên cũng hiểu đại khái rằng Tân Thục và nước vùng phía Nam này hiện đang tranh chấp lãnh thổ. Bọn thảo khấu do Linh Thân vương dẹp loạn đa phần đều là người của nước này. Khai Phát thương hội là thương hội lớn dọc biên giới phía bắc của Yên Khâu nay lại bị Tân Thục bắt gọn một mẻ như thế khiến không chỉ Tân Thục mà cả Yên Khâu mất đi nguồn lợi lớn, song Yên Khâu vẫn thiệt hại lớn hơn. Mâu thuẫn của hai nước tuy chưa đến độ động binh đao nhưng khó lòng mà xóa bỏ được. Mà trong cả hai vụ ấy Linh Thân vương đều đóng vai trò chính, nên không thể cử Ngài ấy đi được. Còn Hình Thân vương Phúc Hoàng...nhìn sắc mặt của Liễu Ngọc Long, Ông Quốc Dương hơi lắc đầu. Xem chừng Liễu Thượng Thư này không muốn con rể của mình đi sứ lần này.

_ Ông Tổng quản!- Liễu Ngọc Long chậm rãi gọi Ông Quốc Dương.

_ Ngài có điều gì?

_ Tổng quản xin vào báo với Hoàng thượng chúng ta xin cầu kiến.

_ Ngài đã có đối sách? - Chất giọng của Ông Quốc Dương có chút ngạc nhiên.

_ Vẫn chưa!- Vừa nói, Liễu Ngọc Long vừa lắc đầu.- Nhưng ta vẫn phải báo với Hoàng thượng xem ý Người như thế nào.

_ Vậy Ngài đợi lâu nê một chút.

Dứt câu, Ông Quốc Dương, chậm rãi mở cửa bước vào bên trong Đại điện.

*

Ngày tháng trôi đi vội vã! Mới đó tháng chín đã về. Trong Ngự hoa viên hoa cúc bắt đầu đua nhau khoe những sắc hoa màu vàng uom, không rực rỡ nhưng khiến ai đi qua cũng phải dừng chân lại ngắm nhìn. Từng cơn gió cuối thu cũng mỗi lúc một trở nên lạnh hơn. Vốn lúc ra hồ Lôi Vi có mặc thêm áo khoác nhưng vì vướng víu nên nàng đành cởi áo khoác ra để múa.

Cách đây tầm khoảng mười ngày trước Quân Đài có nói với Lôi Vi về một điệu múa. Theo những gì còn lưu lại điệu múa này có tên là Thiên vũ [1]. Điệu múa này cùng với Cửu nhạc được cho là do vua Thuấn sáng tác. Song tài liệu lại không còn nhiều. Khi nàng vào Tầng thư các lục một ngày trời mới tìm ra được một cuộn sách nói về Cửu Thiệu. Nhưng khổ nỗi cuộn sách này lại được ghi bằng kiểu chữ Đại triện [2], nàng không cách nào đọc được. Lối viết chữ Khái [2] nàng còn chưa học xong, giờ phải đọc cuộn sách viết theo lối Đại triện, nàng đến hoa đầu chóng mặt mất. Chung quy lại chỉ có một câu: hiểu chết liền!

Cũng may hôm ấy Đồng Vũ đến Xuân Hoa viện thăm Lôi Vi và Đồng Thảo nên đã giúp nàng chuyển từ kiểu chữ Đại triện sang kiểu chữ Khái. Nguyên do cũng là vì trước kia chàng từng đọc cuốn Tôn Tử binh pháp [3]. Trong cuốn ấy dùng kiểu chữ Đại triện mà viết. Nên chẳng mấy chốc chàng đã giúp nàng chuyển từ kiểu chữ Đại triện sang kiểu chữ Khái. Và cũng nhờ vậy nàng biết được Đồng Vũ có chí lớn cỡ nào. Chương Minh giám Chương Minh cung chắc chắn chỉ là bước đầu. Nhưng con đường này cũng chẵn chẵn sẽ không dễ dàng gì với chàng ấy.

Thôi không nghĩ ngợi nữa, Lôi Vi gắng tập trung vào luyện múa. Những động tác đầu tiên còn đơn giản nhưng càng về sau sẽ càng khó. Nếu nàng không tập trung chắc chắn sẽ tập sai nhịp. Giá như Hạ Huyền từng múa bài này thì tốt biết mấy. Khi ấy nàng chỉ cần lấy Ipad ra quay lại là xong. Nhưng khổ nỗi nàng chưa bao giờ được xem Hạ Huyền múa bài này và có lẽ, theo trí nhớ của nàng, Hạ Huyền cũng chưa từng múa bài này. Nếu nàng nhớ không nhầm, bài vũ này đến thời đại của nàng đã thất lạc rồi. Lên Internet tìm cũng không có nữa là. Đã vậy khi luyện thành công bài múa này, nàng nhất định phải quay lại bài múa này. Biết đâu với những gì nàng vẽ, nàng quay về thời đại này nó sẽ trở thành tài liệu quý ở thời đại nàng. Càng nghĩ, nàng càng không nén được cười. Chẳng bao lâu, động tác của nàng loạn hết cả lên. Nói nàng múa chi bằng nói nàng đang hươ tay múa chân còn hơn.

Thở dài, Lôi Vi nhìn vào cuốn sách lại càng ngán ngấm hơn. Điệu múa này quả không đơn giản tí nào. Chán nản, nàng ngồi bệt xuống đất và phóng tầm mắt ra xa. Nơi này vẫn vậy, chẳng đổi khác gì. Còn lòng nàng dường như tư tư nhiều hơn. Nàng ước gì mình vẫn có thể vô tư như trước, không vướng bận bất kỳ điều gì. Rất nhiều lần, rất nhiều lần nàng thầm mong đây chỉ là một giấc mộng, tỉnh giấc rồi nàng sẽ lại được ở trong vòng tay ấm áp, yêu thương của gia đình. Nhưng...sao giấc mộng này lại dài đến vậy? Nàng thật sắp không phân biệt được thật giả nữa rồi.

Có tiếng lá khẽ kêu. Lôi Vi hơi giật mình song nàng giờ chả còn tâm trạng để chú ý đến nó nữa. Tiếng xào xạc dừng hẳn.

_ Lôi Vi!

Một chất giọng nữ cất lên. Chất giọng quen thuộc nhưng không hiểu tại sao nó lại buồn đến thế. Nàng vội ngẩng đầu lên và nhận ra Phi Đào đang đứng một bên. Đôi mắt đượm buồn của Phi Đào khiến nàng không khỏi ngạc nhiên.

_ Phi Đào!- Vừa nói, Lôi Vi vừa vội đứng lên.- Tỷ sao vậy? Có chuyện gì xảy ra với tỷ vậy?

Đưa mắt nhìn Lôi Vi, đôi mắt buồn của Phi Đào lộ rõ sự lo lắng cũng như trách móc. Nàng chăm chú quan sát thật kỹ gương mặt thanh tú với đôi mắt sáng của Lôi Vi. Từ khi quen biết đến nay, nàng luôn xem Lôi Vi như tỷ muội của mình. Nàng thật không ngờ cả hai lại có ngày này. Cả hai đều rơi vào tình thế khó xử.

_ Không có gì!- Mím cười, Phi Đào vừa lắc đầu vừa nói.- Ở Xuân Hoa viện có người đang đợi muội. Chúng ta về đi!

Câu nói của Phi Đào khiến Lôi Vi không khỏi nhú mày tò mò. Rốt cuộc là ai đang chờ nàng ở Xuân Hoa viện? Chắc không phải là Phúc Tuần chứ?

Nhưng nếu là Phúc Tuấn, chàng ta chỉ cần đến thẳng đây là thấy nàng rồi, việc gì phải vòng vo thế này. Vậy rốt cuộc là ai? Khẽ gật đầu, nàng chậm rãi bước từng bước theo Phi Đào trở về Xuân Hoa viện. Trên cả con đường dài, Phi Đào không nói với nàng một lời nào. Điều đó càng khiến nàng cảm thấy khó hiểu. Phi Đào thường ngày hoạt bát, nói cười hơn nàng rất nhiều. Rốt cuộc hôm nay nàng ấy đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại như biến thành người khác như vậy. Càng thắc mắc, tìm nàng càng gấp nhanh. Hồi hộp! Và trên hết là sự lo lắng. Một sự lo lắng không hiểu sao xâm nhập vào nàng. Hít một hơi thật sâu, nàng quay lại mỉm cười với Phi Đào.

_ Phi Đào tỷ! Rốt cuộc ai đang chờ muội ở Xuân Hoa viện vậy?

_ Tôi nơi rồi muội sẽ biết thôi!

Chà biết ai muốn gặp nàng mà Phi Đào lại úp mở đến vậy. Hít vào một hơi thật sâu, Lôi Vi lắc lắc cái đầu để tỉnh táo, xua đi những suy nghĩ u ám về việc trước mắt. Hiện nàng đang ngẫm nghĩ nên khuyên Phúc Tuấn thế nào để chàng từ bỏ chuyện đi sứ sang Yên Khâu. Hôm qua, Phúc Hoàng tìm gặp nàng phân tích lợi hại về việc nếu Phúc Tuấn đi sứ Yên Khâu. Nàng nghe xong thấy hại nhiều hơn lợi liền không khỏi lo lắng. Đánh răng không ai giết khách của mình tại nhà nhưng...Haizzz! Nàng cũng biết nên nói sao về cảm xúc của mình nữa.

Dừng chân trước Xuân Hoa viện. Phi Đào chậm rãi quay về phía Lôi Vi và nở một nụ cười, một nụ cười có phần kém tươi.

_ Muội vào đi! Ta phải đi tìm Hạo Nhi.

Gật đầu, Lôi Vi tiến vào bên trong. Vừa bước, nàng vừa ngẫm nghĩ. Hạo Nhi chính là Kỳ Hạo, con trai của Phúc Hoàng năm nay tròn bốn tuổi. Phúc Hoàng bình thường vào cung nào đâu có đem theo nhi tử. Vậy có nghĩa là...mẹ của đứa trẻ này vào cung. Nghĩ đến đây gương mặt nàng bỗng tái đi. Hít một hơi thật sâu, nàng chậm rãi bước vào. Dù đã biết trước nhưng nàng vẫn không khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy dưới gốc Tử đằng là một nữ nhân ăn vận sang trọng. Từ trên xuống dưới đều toát ra khí chất cao quý. Gương mặt đượm buồn, một nỗi buồn không thể nói nhưng cũng rất kiên cường khiến nàng càng thêm ngạc nhiên.

_ Ngươi là Lôi Vi?

Chất giọng toát lên sự uy quyền càng khiến Lôi Vi khẳng định nữ nhân này có xuất thân không hề nhỏ một tí nào. Ngầm đưa mắt quan sát lần nữa, nàng cố đưa ra một đánh giá khách quan nhất để xem nữ nhân kia rốt cuộc là ai.

_ Vâng! Chính là tiểu nữ.- Lôi Vi chậm rãi lên tiếng.- Xin hỏi Ngươi là...

_ Ta là Hinh vương phi!

Hinh vương phi! Ba chữ đó khiến nàng không khỏi ngạc nhiên. Liều Phi Anh, chị gái cùng cha cùng mẹ với Liều Phi Đào, con của Thượng thư Lễ bộ nổi danh Liều Ngọc Long. Truy ra gốc tích của nữ nhân đứng đối diện, Lôi Vi bất giác không rét mà run.

_ Tham kiến Hinh vương phi! Tiểu nữ không biết Hinh vương phi tới nên không kịp nghênh đón. Xin Hinh vương phi trách phạt.

Ở trong cung cũng được một thời gian nhưng nàng chưa bao giờ phải nói ra những từ ngữ sáo rỗng này. Giờ phải nói ra nàng không hiểu sao có cảm giác buồn nôn.

_ Không biết không có tội!- Phi Anh chậm rãi nói.- Đứng lên tới đây ngồi đi.

_ Đa tạ Hinh vương phi!

Hít một hơi thật sâu, Lôi Vi chậm rãi tiến về gốc cây Tử đằng và ngồi xuống. Hinh vương phi đích thân đến gặp nàng, nàng đoán tám, chín phần là có liên quan đến Phúc Hoàng. Chuyện năm thế bảy thiệp ở thời đại này không phải là chuyện lạ, chắc Phi Anh không đến đây để đánh ghen chứ? Nếu đến để đánh ghen, lúc này quả là xuân ngọc. Song nàng nghĩ, với nữ nhân này chuyện này là hoàn toàn có thể.

_ Ta nghĩ, dù không nói ra nhưng ngươi cũng biết ta tới đây vì chuyện gì phải không?

Có chút e dè, Lôi Vi thận trọng gật đầu.

Nhắm một ngụm trà, Phi Anh chậm rãi đưa mắt quan sát Lôi Vi một lượt từ trên xuống dưới. Đôi mắt nàng nhanh chóng dừng lại ở đôi tay trắng ngần của Lôi Vi. Thấp thoáng trong tay áo màu lục, nàng nhìn thấy ngọc xuyên. Nhìn kỹ hơn, nàng nhận ra đó chính là chiếc ngọc xuyên của Dung phi đưa cho phu quân của chàng để chàng tặng nó cho nữ nhân chàng yêu thương nhất. Nghĩ đến đây, tìm nàng nhanh chóng thất lại vì đau.

_ Nếu đã như vậy, ta cũng nói thẳng với ngươi luôn, hôm nay ta đến đây vì chuyện giữa ngươi và Hinh thân vương. Tuy rằng chàng không nói cho ta biết nhưng ta cảm nhận được chàng rất để tâm đến ngươi. Ta còn nhớ, sau bữa mừng đại thọ của Thái hậu trở về, chàng đã họa chân dung của ngươi. Làm thế tử của chàng bao nhiêu năm chàng chưa từng họa tranh ta. Vậy mà chàng mới chỉ nhìn thấy ngươi một lần, chàng đã họa tranh ngươi.

Nói tới đây Phi Anh cười khẽ. Nụ cười mang một nỗi buồn xa vời vợi. Đôi mắt nàng cũng trở nên đượm buồn nhưng thẳng sâu bên trong là một ngọn lửa âm ỉ cháy.

_ Khi ngươi xuất cung, chàng cũng thấp thỏm không yên. Khi người phải ngồi nhà lao chàng đêm nào cũng mất ngủ nghĩ cách cứu ngươi.- Chất giọng của Phi Anh đã thêm vài phần mỉa mai.- Vì ngươi, chàng như trở thành một người khác. Cũng có thể, vì ngươi...chàng mới chính là chàng.

_ Vương...Vương phi! Người tới đây là để nói những lời này với tiểu nữ sao?

Phi Anh chậm rãi đưa mắt nhìn Lôi Vi. Nhìn dáng vẻ của nàng, Phi Anh biết nàng quả đang sợ. Nhưng cho dù có sợ đến đâu, khẩu khí của nàng vẫn lớn. Có thể nàng không muốn mình bị thiệt. Cũng có thể nàng cố gắng che giấu đi sự sợ hãi của mình. Nhìn vào đôi mắt trong veo và tỉnh như nước của nàng, Phi Anh nhận ra từ từ này không thể xem thường được.

_ Ta tới đây là để muốn nói với ngươi rằng, các thế thiếp của Hình thân vương đều là những nữ tử có xuất thân danh gia vọng tộc [4], lầu son gác tía, có thế lực trong triều. Với khả năng của gia đình chúng ta, chúng ta sẽ giúp được cho Vương gia rất nhiều việc, bao gồm cả việc...đăng cơ. Còn ngươi có xuất thân như thế nào? Đừng tưởng rằng ngươi là ca nữ trong Chiêu Anh hầu phủ thì có thể hô phong hoán vũ [5]. Ca nữ cũng chẳng khác nào là kỹ nữ cả.

Tôi để mắng ngươi, uy hiếp, ra đây mới là mục đích thật sự của Phi Anh. Quả thật con người này không biết thời cuộc, chỉ biết làm theo bản năng và cảm tính của mình. Lôi Vi đoán quả không sai, song đoán ra rồi nàng lại thật không biết là do nàng ta quá ấu trĩ hay do bản thân mình dễ bị người khác dọa nạt.

_ Thì ra Vương phi tới đây là để mắng ngươi?- Lôi Vi chậm rãi nói.- Nếu vậy, tôi nghĩ Người nên biết thời cuộc một chút. Từ xưa vốn đã có câu "Anh hùng nan quá mỹ nhân quan" [6], tôi dù không phải là quốc sắc thiên hương [7] hay kim chi ngọc diệp [8] nhưng tôi cũng không nghĩ dung mạo của tôi bị xếp vào xú nữ [9]. Vậy nên Vương gia có cảm tình với tôi, để tâm đến tôi cũng là chuyện bình thường. Vương phi không nên tới đây mà đổ dấm chua lên đầu tôi tránh Vương gia biết được mà tức giận.

_ Ngươi...ngươi cũng to gan lắm! Dám ăn nói như thế với bản Vương phi ta. Ngươi nghĩ mình là ai chứ. Ngươi chỉ là một nha đầu không rõ lai lịch gốc tích. Nói không chừng ngươi chính là Hồ ly chuyển hại người.

Càng nói càng hàm hồ. Lôi Vi nghe mà muốn cười đứt cả ruột. Giờ nàng mới hiểu được tại sao phụ nữ đáng sợ nhất nhưng cũng đáng thương nhất chính là lúc lên cơn ghen. Từ một nữ nhân có vẻ ngoài tao nhã bỗng chốc đã trở nên dữ tợn chẳng khác nào quỷ dạ soa cả. Thật khiến người ta nghĩ thế nào cũng không thông.

_ Hồ ly hại người? Vương phi! Nếu tôi nhớ không nhầm đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, tôi hại Vương phi bằng cách nào vậy?

_ Vương gia này sinh tình cảm với ngươi, ngươi không hại ta còn gì? Còn nữa, Linh Thân vương cũng vì ngươi mà cự tuyệt thậm chí là hủy hôn với Ngọc Nhận Công chúa còn gì? Đào Nhi cũng vì ngươi mà không có cách nào chiếm được tình cảm của Thất Hoàng tử còn gì?

Một tiếng nổ vang trời vang lên trong đầu Lôi Vi. Ở trong cung lâu như vậy nhưng không ngờ nàng chuyện gì cũng không biết cả. Chuyện Phúc Tuân từ chối khéo hôn sự với Ngọc Nhận nàng đã tận mắt chứng kiến nhưng không ngờ lý do chàng thẳng thừng từ hôn lại chính là nàng. Nàng cũng vốn cho rằng tình cảm của Phúc Khải chỉ là hơi hợt nhất thời rồi sẽ qua không ngờ nó lại biến thành sâu nặng khiến Phi Đào không có cơ hội.

_ Ngươi rút cuộc có gì tốt đẹp tại sao hết người này đến người nọ đều si mê ngươi đến vậy? Vương gia thì thôi đi, ngay cả đến Linh Thân vương, Thất Hoàng tử, ngươi cũng không tha. Phụ mẫu ngươi quả đúng là chẳng có gì tốt đẹp nên mới sinh ra một nữ tử như ngươi.

Sau câu nói đó, Lôi Vi lập tức trừng mắt lên với Phi Anh. Từ tỉnh như nước chuyển sang sắc như đao, bắt giác khiến Phi Anh giật mình.

_ Vương phi! Người có biết tại sao chữ "sắc" lại có bộ "đao" [10] không? Là để nhắc cho người ta nhớ rằng sắc đẹp luôn ẩn chứa nguy hiểm. Vương phi chắc cũng không muốn gây thù chuốc oán với tôi khiến tôi làm cho Vương phi sống dở chết dở chứ?

_ Ngươi...

_ Nể mặt Phi Đào là tỷ muội tốt với tôi, tôi không đối co với Vương phi làm gì tránh chúng ta gây thù chuốc oán với nhau. Mời Vương phi về cho.

Đứt câu Lôi Vi đứng lên, thi lễ rồi bỏ vào trong mặc kệ Phi Anh ngồi đó tức giận.

_ Khẩu khí được lắm! Để ta xem xem ngươi có thể kiêu ngạo được mấy ngày.

*

Áng tà dương nơi cuối chân trời tạo nên một sắc xanh khiến lòng người cảm thấy thật hạnh phúc. Thế nhưng lòng Phúc Tuân sao lại thấy thế lương đến vậy? Những chuyện đã qua, chàng thật không có cách nào buông bỏ được. Chấp niệm trong chàng quá sâu rồi. Chàng không thể quên, cũng không muốn quên đi bóng hình của nàng. Nếu đã không thể quên được, chàng chỉ có thể đợi. Đợi cho đến khi nào nàng cảm nhận được tấm chân tình này của chàng. Chàng nguyện dùng cả đời này để đợi nàng. Kiếp này không được, đợi tiếp kiếp sau. Kiếp sau không được đợi tiếp kiếp sau nữa. Đợi đến khi nào nàng quay về.

Cuối thu, từng cơn gió dần mạnh lên. Mưa cũng mỗi lúc một dày hơn. Đứng trước mưa gió, chưa bao giờ chàng trở nên phiêu dạt và cô độc đến thế. Trước kia là vì chốn triều đình đầu đá, tin tưởng chẳng được mấy người nên chàng phải phòng thủ trước thủ sau. Còn giờ là vì nàng. Chàng lo lắng về nàng, chàng bắt an vì nàng. Những cảm xúc này có lẽ cũng chỉ vì nàng, chàng mới có. Quả thật rất đúng là con người. Đôi mắt chàng dần trở nên xa mù khơi chẳng thể nhìn thấy gì. Chỉ thấy trong hư ảo là hình ảnh nàng đang múa, nàng đang cười.

_ Vương gia!

Tiếng bước chân rồi giọng nói của Tiểu An Tử cất lên khiến Phúc Tuân hơi giật mình. Song rất nhanh sau đó chàng khôi phục lại dáng vẻ bình thường

khiến người ta không biết cái giết mình vừa rồi của chàng liệu có thật hay không.

_ Về rồi à?- Chút giọng của Phúc Tuần vẫn điềm tĩnh.

_ Dạ vâng!- Đưa mắt nhìn xung quanh, Tiểu An Từ thận trọng tiến về phía Phúc Tuần nói nhỏ.- Vương gia! Có chuyện rồi!

Mi tâm của Phúc Tuần khẽ chau lại.

_ Theo ta vào thư phòng!

Hít một hơi đầy căng, Tiểu An Từ vội đi theo Phúc Tuần vào thư phòng. Trong đầu hần đường vẫn còn vang lên tiếng nổ ầm khi nghe được câu chuyện kia. Thật không biết Vương gia của hần sẽ đối diện với sự thật này như thế nào. Đóng cửa thư phòng lại, Tiểu An Từ tiến lại gần bàn gỗ cúi người xuống chờ đợi.

_ Đã xảy ra chuyện gì?

_ Hồi Vương gia! Yên Mai...đã chết rồi!

_ Chết rồi?- Quay ngoắt về phía Tiểu An Từ, Phúc Tuần gặng hỏi.- Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Biết không thể nào giấu được, Tiểu An Từ khẽ lắc đầu cho tỉnh táo.

_ Người nói đi!

_ Chuyện phải bắt đầu từ mùa thu khoảng ba hay bốn năm trước, là khoảng thời gian Vương gia đang đi dẹp loạn thảo khấu biên giới phía Nam. Năm đó trong cung có tổ chức yến tiệc để uy danh thanh thế. Nên mọi người đều tới dự, bao gồm cả phu thê Chiêu Anh hầu mới cưới. Một lần, Chiêu Anh Công chúa đi dạo trong Ngự Hoa viên tình cờ nhìn thấy cảnh Ngọc Nhận Công chúa bắt Yên Mai xuống hồ nhặt con điều Hồ Điệp do Vương gia làm cho. Yên Mai khi ấy khá yếu nhưng vẫn phải xuống hồ để nhặt điều. Và không có lệnh của Ngọc Nhận Công chúa, nàng ta không được phép lên bờ. Chiêu Anh Công chúa thấy vậy liền ra mặt can ngăn nhưng không được. Ngược lại chính vì sự can ngăn này Yên Mai còn bị Ngọc Nhận Công chúa sai đánh tại chỗ. Sau việc này, Yên Mai ốm nặng. Còn Ngọc Nhận Công chúa và Chiêu Anh Công chúa bằng mặt không bằng lòng.

_ Thảo nào tỷ tỷ ta năm lần bảy lượt khuyên ta nên suy xét kỹ lưỡng hôn sự với Tiểu Nhận.

Phúc Tuần không khỏi thở dài trước những gì mình vừa được nghe. Chàng vẫn biết Ngọc Nhận vốn tính tình có chút ngạo mạn, ngày thường có chút kiêu căng hay la rầy kẻ dưới. Nhưng chàng không nghĩ rằng nàng lại đi xa đến thế.

_ Vậy Yên Mai sau đó thì sao?- Phúc Tuần hỏi tiếp.

Tiểu An Từ cúi đầu đắn đo. Hần thật ra không phải là hần không muốn nói mà là không dám nói. Đi theo Vương gia từ nhỏ, sự đối đãi của Vương gia dành cho hần khiến hần tâm phục khẩu phục, hần thề không bao giờ hai lòng với Vương gia nhưng nếu để Vương gia biết được chuyện này Người sẽ đau lòng biết nhường nào. Dù gì đi chăng nữa Vương gia và Ngọc Nhận Công chúa cũng là thanh mai trúc mã của nhau, dành cho nhau không ít tình cảm.

_ Sao vậy?- Phúc Tuần hồ nghi hỏi Tiểu An Từ.- Có chuyện gì khó nói?

_ Dạ...dạ không!- Tiểu An Từ đáp ứng.- Vương gia...hay là thôi đi ạ. Chuyện vừa rồi, nô tài nghĩ cũng đủ để Vương gia hiểu được Ngọc Nhận Công chúa rồi ạ.

_ Người đang giấu ta chuyện gì?- Phúc Tuần chau mày.

_ Dạ...dạ không có!

_ Vậy thì nói đi!- Chút giọng của Phúc Tuần đầy uy quyền khiến người đối diện không khỏi rét run.

Không còn cách nào khác, Tiểu An Từ đành kể tường tận những việc Ngọc Nhận Công chúa đã gây ra cho đám người dưới, bao gồm cả Yên Mai như thế nào. Từ việc khi tức giận sẽ xả giận ra sao, khi không vừa lòng cái gì sẽ trừng phạt thế nào, khi muốn uy hiếp bọn họ sẽ dùng cách gì. Mỗi chi tiết đều sống động đến mức Phúc Tuần ngỡ rằng mình đang chứng kiến cảnh tượng đó. Chàng thật không ngờ Ngọc Nhận mà chàng quen biết vốn từ lâu là một nữ nhân có lòng dạ hẹp hòi, nhỏ nhen và mưu mô xảo quyệt đến vậy.

_ Sau đó thì sao?

Sau khi trấn tĩnh trở lại, Phúc Tuần mới lên tiếng hỏi Tiểu An Từ.

_ Sau đó, thượng tuần tháng tám vừa rồi Yên Mai được Ngọc Nhận Công chúa cho về nhà. Khi nô tài phụng lệnh Vương gia đến nhà điều tra thì Yên Mai đã chết. Nàng ấy chết bởi những vết thương do bị đánh đập quá nặng. Nghe đâu...trên đường về nàng ấy gặp phải bọn thổ phỉ và bị bọn chúng...

Cách nói lấp lửng của Tiểu An Từ khiến Phúc Tuần không khỏi bàng hoàng.

_ Vết thương nào tên người Yên Mai cũng nặng cả. Mới cũ chần chịt. Nặng nhất chính là nàng ấy bị thương trên đầu có lẽ là do bọn thổ phỉ gây ra. Nó

tài còn hỏi người nghiệm xác của nàng ấy mới biết trên thân thể của nàng ấy có vô số vết kim châm. Vết mới vết cũ chồng chéo lên nhau. Vương gia! Ngọc Nạ Công chúa quả thật...mục thị vô nhân [11].

Khẽ nhắm mắt lại Phúc Tuần không khỏi thở dài. Ngọc Nạ rốt cuộc đã biến thành như thế từ khi nào? Vậy mà bao lâu nay chàng chả hay biết gì cả. Tự cho mình có khả năng nhìn người vậy mà chàng lại chả thể nào nhìn ra Ngọc Nạ.

_ Được rồi!- Giọng nói của Phúc Tuần mỏng tựa như gió.- Người lui ra đi!

Không nói gì Tiểu An Từ cúi đầu lui ra ngoài. Hắn thật không an tâm khi để Phúc Tuần ở lại một mình. Không biết chủ tử của hắn sẽ phải đối diện việc này như thế nào. Nhìn nhân ảnh đầy bi thương của Phúc Tuần, sự bất an của hắn càng tăng cao...

[1] Thiều vũ: là điệu nhạc múa Cừu Thiều (Cừu ca và Thiều vũ) tương truyền do vua Thuần làm ra. Vì nhạc Thiều được cho là nhạc tiêu biểu của quốc gia nên quốc ca cũng được coi là quốc thiều.

[2] Là các lối viết chữ Trung Quốc.

Đại triện được có từ trước thời Tần Thủy Hoàng. Với loại chữ này mặt dù cùng một chữ song mỗi nước có một lối viết chữ khác nhau, không thống nhất. Nên sau này khi Tần Thủy Hoàng lên ngôi thống nhất Trung Quốc ông đã lệnh cho Thừa Tướng Lý Tư thống nhất văn tự. Do đó từ Đại triện chuyển sang Tiểu triện.

Lối chữ Khải còn được gọi là chính thư. Nó được cải biên từ lối chữ Lệ và bắt đầu thông dụng, phổ biến vào thế kỷ thứ 3. Đây là kiểu chữ chính thức, thông dụng dễ đọc, dễ nhận biết nhất. Ngày nay, chúng ta có thể nhìn thấy lối chữ này trong các dòng phụ đề phim của nhà làm phim Trung Quốc (vì mỗi vùng của Trung Quốc lại có cách phát âm khác nhau nên họ phải làm phụ đề bên dưới màn hình). Trên các tờ báo điện tử từ Trung Quốc, chúng ta cũng dễ dàng nhìn thấy lối chữ Khải này.

[3] Tôn Tử binh pháp: Cuốn sách này có không ít bản chép. Cuốn do Tôn Vũ (tên chữ Trường Khanh nhờ Tôn Tử binh pháp nên được gọi là Tôn Tử) biên soạn dâng lên Ngô vương Hạp Lư được viết vào năm 512 TCN được cho là quyển đầy đủ nhất. Theo Sử ký, Tào Tháo cũng có 1 quyển gồm 13 chương. Đến đời nhà Tùy cuốn sách này bị thất truyền. Đến đời nhà Thanh, người ta cho rằng Tôn Tử binh pháp và Tôn Tẫn binh pháp là 1 quyển. Họ cho rằng Tôn Tử và Tôn Tẫn (là quân sư quân sự nổi tiếng thời Chiến Quốc. Có giả thuyết cho rằng ông là cháu của Tôn Tử) là cùng một người, thậm chí chỉ có Tôn Tẫn chứ không có Tôn Tử.

[4] Danh gia vọng tộc: Chỉ những gia tộc có danh tiếng, được người đời trọng vọng trong xã hội phong kiến.

[5] Hô phong hoá nư: Hô mưa gọi gió. Đúng ra là hô gió gọi mưa nhưng vì dễ thuận miệng nên thành hô mưa gọi gió.

[6] Anh hùng nan quá mỹ nhân quan: anh hùng khó qua cửa mỹ nhân.

[7] Quốc sắc thiên hương: sắc nước hương trời. Chỉ người con gái đẹp.

[8] Kim chi ngọc diệp: cành vàng lá ngọc. Chỉ người con gái có xuất thân cao quý.

[9] Xú nữ: người con gái xấu xí. Ngũ xú: năm người phụ nữ xấu trong lịch sử Trung Quốc: Chung Vô Diệm vợ Tề Tuyên vương, Hoàng Nguyệt Anh vợ Gia Cát Lượng, Mỗ Mầu vợ của Hoàng Đế, Mạnh Quang vợ Lương Hồng, Nguyễn thị vợ Hứa Doãn.

[10] Chữ sắc được ghép bộ "đao" trên đầu chữ "ba".

[11] Mục thị vô nhân: trong mắt không có ai. Không coi ai ra gì.

Hết chương 27

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Thanh mai là hồ Ly

Đưa mắt nhìn về phía Đồng Vũ đang chăm chỉ luyện võ ở sân, Đồng Thảo không khỏi thở dài. Chỉ vài bữa nữa thôi là đại ca của nàng sẽ hộ tống Linh Thân vương sang Yên Khâu để mừng tân Hoàng đăng cơ. Từ đây sang Yên Khâu cả đi lẫn về cũng mất tầm hơn 1 tháng. Huynh ấy vừa mới phá án về chưa được bao lâu, giờ lại tiếp tục lên đường khiến nàng không khỏi lo lắng. Đã vậy trên đường ắt sẽ gặp không ít nguy hiểm. Mưa gió đã đành lại còn thêm phường trộm cướp nữa.

Nàng tuy không hiểu chính sự, chiến trường nhưng nàng biết Tân Thục và Yên Khâu là hai nước lớn, xưng đế. Các thuộc quốc [1] dựa vào hai nước này không hề nhỏ. Tuy vậy nước nhỏ vẫn muốn ngoi lên để xưng bá thiên hạ. Còn nước lớn lại càng muốn bành trướng lãnh thổ, thôn tính luôn nước lớn khác. Đã vậy dọc các vùng biên giới còn có các dị tộc sinh sống. Tiếc là muốn chung sống hòa hảo nhưng có dị tộc nào lại muốn ở mãi vùng Thảo Nguyên hoang vu đâu. Nên chuyển đi sứ lần nào lần nấy đều trùng trùng nguy hiểm cả. Khẽ thở dài, Đồng Thảo chậm rãi cột tay nải lại.

Quan sát gian phòng nhỏ, Đồng Thảo lại không thể nén lại một tiếng thở dài. Phòng của nam nhân, hơn nữa lại là phòng của một tráng sĩ có khác. Tuy không bừa bộn nhưng lại có phần lộn xộn, không ngăn nắp. Vội đứng lên, nàng cầm lấy chổi và bắt đầu quét dọn mọi thứ. Bất chợt, một đoàn đao lọt vào nhân giới của nàng. Nàng nhớ, khi Lôi Vi trở về cung, nàng ấy có đem theo đoàn đao của đại ca nàng. Chắc có lẽ đại ca nàng đã đưa nó cho Lôi Vi. Dù để thấy đại ca nàng quan tâm đến nàng ấy như thế nào. Sau đó, cách đây không lâu, sau tết Trung thu, một lần Đồng Vũ đến thăm nàng và Lôi Vi, nàng ấy đã trả lại cho Đồng Vũ. Trong khi Đồng Vũ kiên quyết không lấy lại, Lôi Vi cũng cương quyết không nhận lại. Không còn cách nào khác, Đồng Vũ đành phải nhận lại. Lúc nhận lại, gương mặt chàng dù vẫn bình tĩnh, nhưng nổi bi thống lại thể hiện rất rõ trong đôi mắt. Hôm ấy, khi tiễn Đồng Vũ, nàng đã hỏi đại ca mình sao không nói rõ tình cảm của mình với Lôi Vi, huynh ấy đã trả lời:

"_ Yêu không nhất thiết phải nói ra. Chỉ cần người mình yêu hạnh phúc, đối với đại ca vậy là đủ rồi. Giờ, nàng ấy lại đang mắc kẹt giữa hai vị Vương gia, ta không muốn nàng ấy thêm rối loạn.- Nói đến đây, Đồng Vũ đưa mắt nhìn xuống đoàn đao.- Có lẽ giờ nàng ấy không cần ta bảo vệ nữa rồi."

_ Đại ca!

Vừa bước ra cửa, Đồng Thảo vừa cất tiếng gọi Đồng Vũ.

Vung kiếm về phía trước, Đồng Vũ vội quay lại nhìn Đồng Thảo đang từ từ bước ra giữa sân. Vừa bước đi, chàng vừa hít thở sâu.

_ Đại ca nghĩ ngoi một chút đi!- Vừa nói, Đồng Thảo vừa đưa khăn lên lau mồ hôi cho Đồng Vũ

_ Cảm ơn muội!

_ Gì chứ? Huynh có phải là huynh ruột của muội không thế?

Không nói gì, Đồng Vũ chỉ bật cười, tiếng cười thật sáng khoái.

_ Lần này đại ca đi lâu như vậy, hứa với muội, huynh nhất định phải bảo trọng.

_ Muội yên tâm! Ta nhất định sẽ tự chăm sóc tốt bản thân.- Chát giọng của Đồng Vũ chắc nịch.- Ngược lại, muội trong thời gian không có ta phải tự chăm sóc bản thân mình cho thật tốt. Từ ngày về đây làm việc ta mới biết nơi cung cấm này không phải là nơi dễ dàng gì. Chốn triều đình đã đành, hậu cung cũng giống vậy. Cứ nhìn những gì Lôi Vi trải qua, ta lại lo cho muội.

Như hiểu được ẩn ý trong câu nói của Đồng Vũ, Đồng Thảo khẽ mỉm cười.

_ Muội sẽ cẩn thận! Đồng thời cũng sẽ nhắc nhở Lôi Vi cẩn thận. Nhưng huynh đừng quên, bên cạnh muội ấy còn có nào là Vương gia, nào là Hoàng tử. Thậm chí cả Thái tử cũng quan tâm

_ Hai vị Vương gia và Thái Hoàng tử thì đã rồi. Còn sao lại có Thái tử?- Đồng Vũ nhăn trán khó hiểu.

_ Uhm...muội còn nhớ trước ngày sinh thân của Lôi Vi, Thái tử có đến chỗ hồ muội ấy hay tập múa để tìm muội ấy. Vì muội đứng ở khoảng cách tương đối xa nên không nghe được gì cả. Chỉ thấy Thái tử có vẻ rất quan tâm đến muội ấy. Muội nghĩ hẳn Thái tử có ý với muội ấy rồi.

_ Đừng có vô đoán!- Vừa nói, Đồng Vũ vừa đẩy nhẹ đầu Đồng Thảo.- Theo như muội kể thì hôm đó là trước hôm Lôi Vi đến Trùng Hoa viên. Có khả năng Thái tử đến nói vài điều về Vương gia với muội ấy. Thái tử là huynh đệ tốt với Linh Thân vương và Thái Hoàng tử nên chuyện muội khó xảy ra lắm.

_ Khó xảy ra?! Hừ! Huynh cũng vô đoán đấy thôi. Thôi không nói chuyện với huynh nữa. Muội phải về Thái Thường Nhạc phủ đây.

_ Uhm!- Đồng Vũ gạt đầu.- Muội nhớ cẩn thận.

Không nói gì, Đồng Thảo mỉm cười rồi bước đi. Còn lại mình trong sân, lòng Đồng Vũ dấy lên chút bất an. Lần này Linh Thân vương đi sứ quả nguy hiểm vạn phần. Đường đi Yên Khâu địa hình chủ yếu là rừng núi, rất dễ bị bọn thảo khấu chặn đường, hoặc bị những kẻ Vương gia từng trừng trị mai phục. Lại thêm vào đó, vào được Yên Khâu rồi chưa chắc có thể ra. Chuyện dẹp thảo khấu Yên Khâu dọc biên giới phía Nam hồi đầu năm rồi chuyện Khải Phát thương hội, chuyện nào cũng gây tổn hại không nhỏ cho Yên Khâu. Nếu quy về một mối đều liên quan đến Linh Thân vương. Nhưng nếu lần này Vương gia không đi lại chứng tỏ Tân Thục không đủ thành ý. Bởi Vương gia được xem là yếu nhân [2] của Tân Thục. Thêm vào đó cả hai nước lại là nước lớn cả không thể tùy tiện cử đại một ai đi làm sứ thần được. Lần này đi, Vương gia lại cương quyết không để Đại tướng quân Hoắc Thành Uy theo cùng. Thật chưa chi đã thấy mịt mờ. Song chàng tin Vương gia đã lo liệu và có dự tính cả. Việc của chàng giờ là nhất mực trung thành và bảo vệ Vương gia.

*

Bên trong Trường Sinh điện có một cung nhỏ. Nơi ấy được xây dựng ngay sau khi Ngọc Nhạn chuyển vào cung. Tuy nói là nhỏ song quy mô cũng chẳng khác nào các cung tẩm khác của hậu cung. Ấy là cũng bởi Thái hậu nhất mực yêu thương Ngọc Nhạn, không muốn nàng phải chịu bất kỳ áp lực thiệt thòi nào. Người muốn nàng luôn được sống trong vui vẻ, không lo âu. Chính bởi vậy Người đã đặt tên cung ấy là Hỷ Nhạn cung.

Đứng trước cổng vào Hỷ Nhạn cung, lòng Phúc Tuân không khỏi hoang mang. Chàng thật không biết nên đối diện với Ngọc Nhạn như thế nào. Biết những gì nàng đã gây ra, chàng không thể làm ngơ được. Song quả thật giờ, chàng không muốn gặp Ngọc Nhạn. Chàng cần có thời gian để suy nghĩ kỹ càng mọi việc. Khẽ lắc đầu rồi lại thở dài, Phúc Tuân nhanh chóng rời khỏi Hỷ Nhạn cung.

Từng bước, từng bước trên con đường dài, bước chân của Phúc Tuân mỗi lúc một trở nên vô định. Những gì Tiểu An Tử thuật lại với chàng về Ngọc Nhạn, những gì tỷ tỷ của chàng đã nói về muội ấy cứ vang vọng mãi trong đầu. Nói rằng chàng không muốn gặp Ngọc Nhạn lúc này chỉ bằng nói thẳng ra rằng chàng chưa có đủ dũng khí để đối diện với sự thật thì hơn. Chàng thà nghĩ tất cả là giả hơn là phải tin Ngọc Nhạn là một nữ nhân như thế. Nghĩ đến đây chàng không khỏi tự cười. Từ khi nào chàng lại trở nên nhu nhược, yếu đuối và sợ hãi đến như vậy? Song dù có yếu đuối, nhu nhược đến đâu chàng vẫn không thể không thừa nhận rằng Ngọc Nhạn đã không còn là Ngọc Nhạn mà chàng quen biết.

Bước chân bước vô thức. Chẳng mấy chốc Phúc Tuân đã nghe thấy tiếng cười nói. Đưa mắt nhìn xung quanh, chàng nhận ra mình đã đến bên hồ mà Lôi Vi hay tập múa. Bên cạnh nàng thấp thoáng dáng dấp của một nam nhân. Không cần đoán, chàng cũng biết người đó là ai. Cử chỉ của Phúc Hoảng dành cho nàng không quá thân thiết cũng không quá hờ hững. Vừa đủ để người ngoài nhìn vào là thấy ngay mối quan hệ giữa hai người. Chàng nghe nói mấy ngày hôm nay Lôi Vi đang chăm chỉ luyện tập Thiền vũ. Nếu tập bài này thuần thục và có hồn khẳng định nàng có thể tăng một lúc mấy cấp. Như vậy lời nói năm sau trở thành Thượng đẳng ca vũ của nàng sẽ trở thành sự thật. Nhưng để luyện bài này thật sự không dễ. Rất vất vả và là đẳng khác. Những chấn thương nó mang lại cho người múa không hề ít một chút nào. Càng nghĩ chàng càng lo lắng cho Lôi Vi. Mấy hôm nay, chàng vốn có ý đến thăm nàng nhưng lại sợ làm kỳ đà cản mũi giữa Tam huynh và nàng. Thật không ngờ người tính vẫn không bằng trời tính. Cuối cùng, chàng vẫn nhìn thấy cảnh hai người thân mật, tình chàng ý thiếp với nhau.

_ Vậy ta phải về rồi! Nàng ở lại luyện tập. Đừng gắng sức quá!

Vốn đã quay người định rời đi nhưng nghe Phúc Hoảng nói vậy, Phúc Tuân vội quay người lại. Bóng của Phúc Hoảng dần khuất xa, chàng chậm rãi bước ra. Nhìn thấy nụ cười tươi rói của Lôi Vi, lòng chàng chợt thất lại. Hít một hơi thật sâu, chàng mỉm cười tiến về phía nàng.

_ Trời gần tối rồi, nàng vẫn chưa về sao?

Trong lòng Lôi Vi vốn chả còn bức dọc nữa chỉ còn lại chút bối rối. Nhớ lại hôm ấy ở Trùng Hoa viên nàng từ chối chàng, quả thật giờ đối diện, nàng thấy có phần khó xử.

_ Tham kiến Linh Thân vương!- Vừa tung hô, Lôi Vi vừa cúi người thi lễ.- Vương gia cát tường!

_ Nàng hà tất phải đa lễ với ta?- Chặt giọng của Phúc Tuân đượm buồn.

Sau khi biết chàng là ai, Lôi Vi nhất mực tuân theo lễ nghi. Hành động, lời nói dành cho chàng đều không còn giống như trước nữa. Điều này khiến chàng quả thật khó chịu.

_ Đã là lễ nghi rồi không thể không tuân!

Không nói gì, Phúc Tuân chậm rãi tiến về phía trước. Mặt hồ rộng tĩnh lặng, nước trong vắt có thể soi thấy bóng mình. Nhưng có thể thấy bóng mình, song chàng lại chẳng thể nhìn thấy tâm của mình. Cũng giống như nàng lúc này, liệu ngoài hình đánh bằng xương bằng thịt của chàng ra, nàng có nhìn thấy được tâm sự của chàng?

_ Đây chính là lý do ta không muốn cho nàng biết ta là ai. Lễ nghĩa quân thần khiến cho khoảng cách của chúng ta lớn ra. Giờ muốn cùng nàng bầu bạn cũng thật khó khăn.

Dù cố gắng không bộc lộ ra song trong giọng nói của Phúc Tuân, Lôi Vi vẫn nghe ra chút bức dọc. Cuộc sống của gia đình đế vương đem đến cho người ta rất nhiều điều như sự giàu sang, quyền thế, địa vị...nhưng cũng khiến con người ta mất đi nhiều điều như sự tự do, thoải mái, tình thân...Giờ nàng mới hiểu được câu mỗi người có một nỗi khổ tâm riêng, đế vương cũng có nỗi khổ tâm riêng. Đầu cứ phải sinh ra được ngăm chĩa khóa vàng là sẽ được như ý. Chậm rãi đưa mắt nhìn xuống thất lúng của chàng, nhìn về phía bên hông, nàng nhìn thấy một đoàn đao. Chàng vốn là một người ôn nhu nhưng sống vẫn phải luôn phòng trước phòng sau như vậy đủ thấy cuộc sống nơi cung cấm này thật không dễ thở một tý nào.

_ Chúng ta vẫn có thể làm bạn với nhau chỉ có điều...lễ nghĩa quân thần không thể không thiếu được.

Một thoáng ngạc nhiên hiện lên trong mắt Phúc Tuân bởi chàng biết Lôi Vi ghét nhất là bị lừa dối. Và một khi đã phát hiện ra, nàng sẽ xem người đó chẳng khác nào là kẻ thù không đội trời chung. Và dù nàng đã tha thứ song cũng sẽ mất một thời gian để hai người có thể quay lại như cũ. Vậy mà...

_ Đừng ngạc nhiên!- Lôi Vi mỉm cười.- Vi Ngải đã thành thật nói rõ lý do của mình, hơn nữa Ngải còn giúp tiểu nữ giấu Đậu Chương sự lý do vì sao trong đêm Trung thu không đường thương lại bỏ ra ngoài, cũng xem như là đại tội lập công [3] nên tiểu nữ cũng không có lý do gì để giận Ngải.

_ Nàng thật sự tha lỗi cho ta rồi?

Không nói gì Lôi Vi gật đầu, cái gật đầu đầy chắc chắn. Có lẽ nàng sẽ không hiểu hết cái gật đầu của nàng có ý nghĩ to lớn như thế nào đối với kẻ si tình kia. Chỉ mới vừa nãy thôi tâm trạng của chàng đang rất tệ nhưng nhờ có cái gật đầu của nàng, tâm trạng của chàng tốt lên rất nhiều. Có thể so sánh nó như vàng thái dương vậy. Đáng tiếc giờ bầu trời đang dần chạng vạng. Cứ vậy họ lại ngồi xuống bên cạnh bờ hồ, nói chuyện với nhau. Hết chuyện này đến chuyện khác. Chàng nghe nàng lú lo, nghe nàng cười để cảm nhận được thế giới này thật tươi đẹp biết bao. Chưa bao giờ chàng mong ước sự giản đơn, yên bình như lúc này. Ngồi cạnh nàng, cùng nàng trò chuyện, thật lòng không gian dối. Chỉ cần như vậy thôi với chàng nơi đâu cũng có thể trở thành Doanh Hải [4] cả.

_ Nếu không có người ngoài, nàng cứ gọi tên ta đi.

_ Phúc Tuấn?- Lôi Vi hơi nhăn trán lại.- Nếu vậy tiểu nữ vẫn thích gọi Ngài là Đầooooo Côngggg tttừ hơn!

Vừa kéo dài chất giọng, Lôi Vi cười phá lên khiến Phúc Tuấn tròn xoe mắt nhìn nàng. Thật không ngờ nữ tử lại ngang nhiên đắc tội với chàng thế này. Gan của nữ tử này quả thật ngày càng lớn rồi.

_ Gan nàng cũng lớn thật! Dám bôi nhọ cả ta.

_ Tiểu nữ đây đã trải qua chuyện sống chết một lần rồi, Ngài thử nói xem, tiểu nữ còn sợ cái gì nữa.

Nghe Lôi Vi nói thế, lòng Phúc Tuấn chợt cảm thấy sợ hãi. Nàng tuy đã thoát nạn nhưng dường như số mệnh vẫn đang mãi treo trên đầu. Liệu nàng có nhận ra được điều này hay không? Vì nàng như đoá phù dung quả thật không sai. Phù dung sớm nở tối tàn, đau lòng người quân tử. Mong manh như nàng có thể chịu được bao nhiêu sóng gió đây?

_ Đào Công tử!

Thấy Phúc Tuấn thất thần, Lôi Vi cất tiếng gọi.

_ Đào Công tử? Đào Công tử? Mạnh Phúc Tuấn!

_ Há?- Phúc Tuấn giật mình quay lại.

_ Ngài vẫn định đi sứ sang Yên Khâu sao?- Chất giọng của Lôi Vi có chút lo lắng.

Không nói gì, Phúc Tuấn gật đầu chắc nịch.

_ Tiểu nữ không khuyên Ngài nữa. Tiểu nữ chỉ có thể nói Ngài hãy bình an trở về.

Nhìn thật sâu vào đôi mắt trong veo của Lôi Vi, Phúc Tuấn chậm rãi nở một nụ cười.

_ Ta nhất định bình an trở về.

Không nói gì, Lôi Vi nở một nụ cười thật tươi. Song như sức nhớ ra điều gì, mi tâm của nàng khẽ chau lại.

_ Ngài vừa nảy nghĩ gì mà thần thờ thế?

Phúc Tuấn mỉm cười, nụ cười có chút bí ẩn.

_ Ta đang nghĩ...ta có một người hữu bằng chơi thân từ nhỏ. Ta và người đó đối với nhau rất tốt. Thế nhưng dạo gần đây ta phải nghe nhiều điều không hay về người đó. Theo nàng, ta phải làm thế nào?

_ Uhm...!!- Lôi Vi ra vẻ nghi ngại.- Theo tiểu nữ, trong bất kỳ mối quan hệ nào thì chữ "tín" cũng phải đặt lên hàng đầu. Ngài và người ấy đã thân với nhau từ nhỏ thì tự nhiên lòng tin dành cho người kia sẽ hơn so với lòng tin dành cho những người khác một bậc. Ngài sẽ nghĩ rằng những lời nói kia là vì đồ kỵ mà ra, không có căn cứ. Điều này cũng dễ hiểu! Nhưng lý do vì sao lại có những lời đồn đó? Ngài có từng nghĩ qua? Không có lẽ làm sao có khó. Nên tiểu nữ nghĩ, Ngài nên tự mình kiểm tra. Nếu những lời đồn đó là giả thì tiện thể Ngài dập tắt lời đồn. Còn nếu những lời đồn đó là thật...thì Ngài phải xem lại cách chọn bạn của mình rồi. Đánh rằng con người không ai thập toàn thập mỹ cả. Song cái gì cũng có mức độ và giới hạn.

_ Vậy có cách nào để biết được sự thật mà không làm tổn thương đến người đó không?

_ Không!- Vừa nói, Lôi Vi vừa lắc đầu để tăng thêm phần khẳng định.- Chuyện này nhất định cả hai phải đối diện. Một khi đã như thế thì tổn thương luôn là điều không thể tránh khỏi. Nhưng...có cách để tránh người đó bị tổn thương tới mức thấp nhất. Song dù dùng cách nào thì mức độ tổn thương lại dựa vào sự sâu đậm trong mối quan hệ của hai người.

_ Cách gì?- Phúc Tuấn vội quay lại hỏi Lôi Vi.

Lôi Vi mỉm cười tinh quái. Nhìn vào Phúc Tuấn biết ngay cách của nàng chắc chắn không tốt đẹp gì rồi. Nhưng chàng vẫn muốn nghe thử xem nàng rốt cuộc là có cách gì.

*

Đêm không trăng, mặt đất trở nên u ám hơn hẳn. Đông vẫn chưa sang nhưng mặt đất đã bắt đầu phủ đầy sương tạo nên một vùng hư ảo, nửa thực nửa hư. Càng về đêm trời càng trở nên lạnh và cái tĩnh mịch cũng trở nên rõ ràng hơn.

_ Công chúa! Công chúa!

Tiếng ai oán đầu đầu vọng khiến mi tâm của Ngọc Nhạn khẽ nhăn lại.

_ Công chúa! Công chúa!

Tiếng ai oán mỗi lúc một trở nên rõ ràng hơn. Giật mình mở mắt ra, Ngọc Nhận đưa mắt quan sát xung quanh. Không có gì ngoài màn đêm tối đen như mực. Nàng giữ chặt chăn lại rồi hít thở thật sâu.

_ Công chúa! Nô tỳ chết oan quá! Công chúa!

_ Là ai?- Chất giọng của Ngọc Nhận dù bình tĩnh nhưng vẫn có chút hoảng sợ.- Là ai thì mau ra đi! Đừng có giả thần giả quỷ.

_ Công chúa!

Kèm theo tiếng kêu thê lương kia là một bóng trắng chậm chậm tiến về phía đầu giường. Ngọc Nhận cố gắng nheo mắt để nhìn rõ kẻ đang tiến lại gần mình.

_ Công chúa! Nô tỳ chết oan quá! Tại sao nô tỳ phải chết oan uổng thế này?

Bóng trắng tiến lại mỗi lúc một gần khiến Ngọc Nhận bỗng chốc lạnh xương sống.

_ Yên Mai! Là người?

_ Nô tỳ chết oan uổng quá Công chúa! Người trả lại mạng cho nô tỳ! Công chúa!

_ Đừng có qua đây! Người đừng có mà qua đây!- Ngọc Nhận hét lên.- Chuyện của người ta không hay biết gì cả.

_ Công chúa! Tại sao Người lại giết nô tỳ? Nô tỳ chết oan uổng quá.

_ Không! Ta không giết chết người! Là do lũ cầu nô tài đánh người. Có trách thì trách bọn chúng ra tay mạnh quá. Không liên quan tới ta!

_ Nhưng người ra lệnh cho bọn chúng chính là Công chúa! Là Người!!!

Bóng trắng đứng ngay cạnh đầu giường. Cả gương mặt trắng bệch khiến Ngọc Nhận cảm thấy không còn giọt máu.

_ A! Người đâu! Người đâu! Mau vào đây!

_ Công chúa! Trả mạng lại cho nô tỳ!

Bức quá, Ngọc Nhận nuốt ực nước miếng rồi ngồi thẳng lên. Con người một khi đã đi đến cái giới hạn cuối cùng ắt phải bộc phát bản tính thật của mình. Chỉ là một con ma, đừng hòng dọa được Ngọc Nhận năng.

_ Tránh ra! Tránh ra đi! Ai bảo một đứa nô tỳ như người lại dám có tâm tư với Linh Thân vương chứ? Người nghĩ mình là ai mà dám có ý đó? Ta tha cho người đã là nương tay cho người lắm rồi.

_ Vậy bọn cường bức nô tỳ là ai? Có phải là do Công chúa phái đi không?

_ Phải thì sao? Ta chính là phái bọn chúng đi để khiến người hoảng sợ đấy. Nhưng không ngờ bọn chúng nổi thú tính lên. Người muốn báo thù thì đi tìm bọn chúng mà báo thù! Đừng có tới tìm ta. Tránh ra! Tránh xa ta ra!

_ Thật không ngờ nô tỳ lại hầu nhầm chủ. Hôm nay nô tỳ không chỉ đến đòi mạng của mình mà còn muốn Người phải chịu báo ứng. Người phải chịu báo ứng!

_ Đừng có nằm mơ! Người chẳng qua chỉ là một con ma thôi. Ở cõi dương này người chả làm được gì cả. Người nghe cho rõ đây người dọa được ai chứ không dọa được ta đâu. Ta có thể giết chết người ở cõi dương cũng sẽ có cách khiến người không sống nổi ở cõi âm. Người tốt nhất là nên yên phận đi.

Như chỉ chờ có vậy, cánh cửa lớn mở toan ra, căn phòng trong chốc lát sáng rực ánh lửa. Phúc Tuấn nhanh chóng bước vào gương mặt lạnh như tảng băng vạn năm.

_ Muội còn muốn bức hại Yên Mai đến bao giờ?

Chất giọng điềm tĩnh không lộ chút nộ khí nào nhưng cũng chả có lấy sự yêu thương của Phúc Tuấn khiến Ngọc Nhận không khỏi hoảng hốt. Nàng vội đưa mắt nhìn nữ tử mặc y phục trắng kia, ra là Từ Huyền, tỳ nữ của chàng. Thì ra, chàng đã cài bẫy nàng.

_ Huynh cài bẫy muội! Huynh rốt cuộc là vì chuyện gì mà cài bẫy muội?- Vừa nói, Ngọc Nhận vừa bước xuống giường để đối chấp Phúc Tuấn.- Tại sao? Tại sao huynh lại cài bẫy muội?

_ Nếu muội không làm thì liệu có rơi vào bẫy không?- Phúc Tuấn hỏi lại.- Muốn không ai biết trừ phi muội đừng làm.

Ngọc Nạ ngã gục xuống đất trước những gì Phúc Tuấn nói. Nàng thật không ngờ bản thân nàng lại có ngày hôm nay.

_ Tiểu Nạ! Muội khiến ta thật sự rất đau lòng. Ta vốn nghĩ rằng là ta có lỗi với muội nên muội mới trái tính trở nết nhưng xem ra lỗi của ta chính là không nhìn rõ muội sớm hơn. Tại sao muội lại trở nên như thế? Tại sao muội lại trở nên thế này?

_ Không phải thế? - Ngọc Nạ vội đứng lên nắm lấy tay áo của Phúc Tuấn. - Huynh nghe muội nói! Muội không hề giết chết Yên Mai. Lúc nãy do...do huynh dọa muội nên muội nhất thời hồ đồ mà thôi.

_ Do ta dọa muội? Muội không làm điều khuất tất thì sao có thể bị dọa được cơ chứ. Chỉ vì Yên Mai có tâm tư với ta, muội hại nàng ấy đến nỗi trọng thương khiến nàng ấy phải chết trong đau đớn. Đến chết cũng không được yên thân. Tại sao? Tại sao muội lại làm thế?

Câu hỏi của Phúc Tuấn như tiếng nổ vang trời khiến Ngọc Nạ không khỏi thần thờ. Nàng làm tất cả những việc ấy là vì lẽ gì chàng sao lại có thể không biết mà lại đi hỏi nàng chứ.

_ Là vì muội yêu huynh! Phúc Tuấn! Chỉ có muội mới thật tâm yêu huynh.

Phúc Tuấn nhìn thật sâu vào đôi mắt của Ngọc Nạ. Một đôi mắt thần thờ có, sự hãi có, có cương quyết và cũng có cả hận ý. Đâu rồi đôi mắt trong veo làm lay động lòng người thuở nào? Giờ chàng thật sự không thể nào phân biệt được người đứng trước mặt chàng liệu có phải là Ngọc Nạ mà chàng đã từng quen biết.

_ Đó không phải yêu! - Phúc Tuấn khẳng định chắc nịch. - Đó là sự chiếm đoạt, là sự ích kỷ của bản thân muội.

_ Vì là yêu huynh nên muội mới ích kỷ như thế! - Ngọc Nạ hét lên.

_ Cho dù là như vậy muội cũng không được bức hại người khác. - Phúc Tuấn chậm rãi quay sang nhìn Ngọc Nạ.

Nhớ đến tỷ nữ của Ngọc Nạ lên la lên lút trao đổi với nữ tử khác ở Ngự hoa viên, mi tâm Phúc Tuấn khẽ chau lại.

_ Ngoài chuyện của Yên Mai ra, muội còn có chuyện gì giấu ta nữa không?

_ Không có! - Ngọc Nạ khẳng định chắc nịch. - Ngoài chuyện Yên Mai ra, muội không động đến ai cả. Nhưng muội thật sự muốn động đến một người. Người đã cướp mất hồn phách của huynh. Nếu không phải vì con nha đầu đó, huynh đã không bỏ rơi muội.

_ Muội... - Phúc Tuấn không nói nổi. - Muội tốt nhất đừng có đụng đến nàng ấy. Nếu không ta sẽ không để yên cho muội đâu.

Thở ra một hơi đầy khó nhọc, Phúc Tuấn chậm rãi cầm lấy tay Ngọc Nạ và gạt tay nàng ra. Nhưng Ngọc Nạ kiên quyết giữ lấy tay áo chàng. Vừa níu kéo, nàng vừa cầu xin và cả gương mặt nàng đã ướt đầm từ khi nào.

_ Hôn sự giữa ta và muội, ta không thể chấp nhận được.

Nghe Phúc Tuấn nói vậy, Ngọc Nạ càng cố giữ chàng hơn.

_ Tuấn huynh! Chúng ta vốn là thanh mai trúc mã của nhau. Từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau. Nên huynh là người hiểu rõ muội nhất mà. Muội vốn kiêu căng, ngạo mạn không phải huynh không biết. Giờ, huynh muốn Tiểu Nạ thay đổi, Tiểu Nạ sẽ thay đổi. Tiểu Nạ chắc chắn sẽ thay đổi. Thay đổi để trở thành một thê tử tốt của huynh. Muội nhất sẽ khiến huynh hài lòng. Chỉ có điều huynh đừng hủy hôn.

_ Tiểu Nạ! Hôm nay ngoài Tử Huyền ra, ta không đem theo bất kỳ ai cả. Ta nghĩ chắc muội hiểu được ý ta. Ta mong muội có thể suy nghĩ thật kỹ về những gì mình đã làm. Thành tâm suy nghĩ! Thành tâm thay đổi bản thân. Không phải vì ta mà là vì bản thân muội. Đến một lúc nào đó, muội sẽ tìm được cho mình một đáng trọng phu thực tâm yêu thương muội.

_ Không! Muội không muốn! Muội yêu huynh! Muội thật sự rất yêu huynh. Còn con nha đầu kia, huynh đã hao tâm tổn trí vì nó đến vậy nhưng nó lại đi theo Tam huynh.

_ Dù là vậy, ta vẫn yêu nàng ấy. Trái tim ta chỉ có nàng ấy, không thể dung nạp bất kỳ ai được nữa.

Dứt câu, Phúc Tuấn chậm rãi quay đi. Nhìn theo nhân ảnh của chàng dần xa khuất, cả thân hình Ngọc Nạ đổ sụp xuống, không còn chút sức lực nào để gượng dậy. Chàng quay lưng bỏ đi, cả thế giới của nàng cũng theo đó mà sụp đổ. Những tiếng nấc thoát ra mỗi lúc một lớn hơn, cả thân người nàng run lên cầm cập.

_ Công chúa! Công chúa! Người không sao chứ ạ?

Sau tiếng kêu ấy là đám người hầu vội chạy vào. Lệ Uyên vội đến bên cạnh đỡ lấy Ngọc Nạ.

_ Tại sao? - Quay sang nhìn Lệ Uyên, Ngọc Nạ gắng từng chữ. - Tại sao khi ta kêu, các người không chịu vào sớm?

_ Chúng nô tỳ bị người của Vương gia giữ cả ở bên ngoài, không cho vào ạ,

Thần thờ một lúc Ngọc Nạ cất tiếng cười. Tiếng cười mỗi lúc một lớn. Mỗi lúc một điên dại khiến ai nghe thấy cũng phải hoảng sợ...

-----

[1] Thuộc quốc: nước phụ thuộc vào nước khác.

[2] Yếu nhân: người quan trọng.

[3] Đái tội lập công: lấy công chuộc tội.

[4] Doanh Hải: nơi tiền ở.

Hết chương 28

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Tình địch gặp nhau

Nguyên Đức năm thứ 30, Triều Yên Khâu

Tháng 9 Nguyên Đức năm 30, Bình Nguyên Hoàng đế của triều Yên Khâu gia băng. Cả nước để tang. Thái tử Yên Khâu tiếp vị [1] trở thành Tân Hoàng đế của triều, quyết định cải niên [2] thành Thọ Thủy sẽ bắt đầu tính vào năm sau.

Yên Khâu là một đế quốc lớn nằm ở phía Nam của Tân Thục. Từ Tân Thục muốn đi đến nước này, đoàn người phải vượt qua vùng Thảo nguyên. Đây là nơi sinh sống của không ít dị tộc. Mỗi dị tộc có một Tộc trưởng của riêng mình. Các dị tộc này cũng đã trải qua một thời kỳ dài chiến tranh xâm lấn lẫn nhau, đến cuối cùng, dị tộc người Khiết giành chiến thắng, họ nhận được sự kính trọng của các dị tộc khác. Tộc trưởng của họ xưng Vương chủ, cai quản các dị tộc khác. Từ trước đến nay, những dị tộc này như một quốc gia độc lập, không chịu sự kìm hãm của Thục quốc cũng như Yên Khâu quốc nên bọn thảo khấu luôn hoành hành gây bất ổn vùng biên giới giữa hai nước. Lại nói về bọn thảo khấu phía Nam Thục quốc này không thể không nhắc đến vụ việc Linh Thân vương Phúc Tuần ba năm nay đi dẹp loạn và đến đầu năm nay đã diệt được toàn bộ. Nói diệt toàn bộ không hẳn là chính xác bởi những ai quy thuận, thế từ nay không gây rối, Phúc Tuần đều tha cả. Song vì đa phần bọn thảo khấu này là người Yên Khâu nên làm gì có chuyện bọn chúng quy thuận. Cũng chỉ là nói miệng mà thôi. Nhưng xem ra chúng cũng biết điều vì gần một năm nay bọn chúng chả quấy rối gì cả. Song việc này cũng khiến Yên Khâu tức giận không ít. Nói gì chúng cũng là con dân Yên Khâu. Con dân Yên Khâu lại bị Tân Thục bắt đi thù hờ có vị quân vương nào lại không tức. Dù có tội hay không có tội cũng nên giao người cho Yên Khâu.

Cứ như vụ việc Khai Phát thương hội là thấy rõ. Thương hội này là một thương hội lớn của Yên Khâu thường xuyên giao dịch, làm ăn với các thương hội lớn của các nước khác. Mỗi năm làm giàu ngân khố của Yên Khâu không ít. Đó là còn chưa kể nhờ có thương hội này nên Yên Khâu cũng trấn áp được các thuộc quốc của mình. Nay, Hội trưởng Khai Phát thương hội là Nga Anh có ân oán cá nhân với Linh Thân vương nên kết bè đảng với Quang Dương thương hội ngầm ám hại Linh Thân vương. Tân Thục bức mình, Yên Khâu cũng tức giận không kém. Nhưng sao Tân Thục lại có thể xử tội người của nước khác được. Nếu muốn truy tận gốc tích vụ này cũng là tại Linh Thân vương mà ra. Nguyên do ba năm trước, Phúc Tuần trong lúc dẹp loạn thảo khấu vùng này đã lỡ tay giết chết một thủ lĩnh của bọn thảo khấu. Tên thủ lĩnh ấy lại trùng hợp là cháu của Nga Anh. Chị gái của Nga Anh vì quá đau buồn nên qua đời. Vì vậy Nga Anh sinh hận mà lên kế hoạch trả thù. Chung quy, mọi đầu mối đều là do ba năm trước gây ra cả.

Lại nói về Yên Khâu quốc. Yên Khâu là một trong hai nước lớn xung đột của thời đại này. Nếu đem Yên Khâu so sánh với Tân Thục cả hai chỉ có ngang tài ngang sức nhau. Nhưng về cách trị quốc mỗi bên lại khác nhau. Thục quốc lấy thiên hạ bằng nhân tâm còn Yên Khâu quốc lấy thiên hạ bằng vũ lực. Điều đó đủ để thấy Yên Khâu có tham vọng lớn thế nào. Nói như vậy, không có nghĩa Tân Thục không động binh đao, họ vẫn sử dụng trong những trường hợp cần thiết. Còn Yên Khâu dù động binh đao nhưng cũng quyết không làm tổn hại đến dân lành, đây có lẽ là điểm chung duy nhất giữa hai nước này. Vậy nên sau nhiều trận chiến, hai nước mới quyết định đình chiến để dân hai nước có thể an cư lạc nghiệp. Song với một nước có dã tâm như Yên Khâu, Tân Thục không thể không phòng. Lần đi sứ này cũng vậy...

Tựa người ra phía sau, Anh Đức Hoàng đế đưa tay lên xoa nhẹ huyệt thái dương. Mới vừa tiếp nhận ngôi báu này, căn cơ vẫn chưa vững, chẳng xem ra vẫn còn phải lao tâm khổ tứ nhiều.

_ Hoàng thượng!- Bên ngoài Búi Tổng quản vọng lên.- Mật thám từ Tân Thục đã về ạ.

_ Truyền!

Sau câu nói đó, Anh Đức Hoàng đế ngồi thẳng rồi chỉnh lại tác phong. Mật thám kia chính là người từ Tân Thục trở về. Bao lâu nay động tĩnh trong triều Tân Thục, Yên Khâu đều nắm rất rõ. Ngược lại, e là động tĩnh của Yên Khâu, Tân Thục cũng nắm rất rõ. Hai bên cứ thế mà kìm kẹp nhau.

_ Thần Triệu Trung khấu kiến Hoàng thượng! Ngõ hoàng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế.

_ Miễn lễ!

_ Tạ Hoàng thượng!

_ Triệu Trung! Lần này đi Tân Thục lâu như vậy người có tìm hiểu được gì không?

_ Khởi bẩm Hoàng thượng! Sau vụ Khải Phát Thương hội, hiện triều Tân Thục khá im ắng, không có chút lộn xộn nào cả. Duy chỉ có chốn hậu cung là có chút vấn đề.

_ Vấn đề gì?

_ Thần nghe nói Linh Thân vương Mạnh Phúc Tuấn vì một ca vũ trong Thái Thường Nhạc phủ mà hủy hôn với Ngọc Nhạn Công chúa. Ngọc Nhạn Công chúa ban đầu không can lòng nhưng cách đây vài ngày, không hiểu sao nàng ta lại thay đổi chủ ý.

_ Nghe có vẻ thú vị đấy! Vậy Định An Hoàng đế xử lý vụ này thế nào?

_ Định An Hoàng đế khá tức giận nhưng vì nhận ra sự thay đổi này của Linh Thân vương từ lâu nên cũng có ý hủy hôn tìm cho Ngọc Nhạn Công chúa một hôn sự khác. Song Thái hậu lại hết sức khuyên ngăn nên ông ta chỉ hoãn hôn sự chứ không hủy.

_ Có thể làm khuynh đảo chốn hậu cung, xem ra ca vũ này cũng không vừa. Người có biết ca vũ này là ai không? Biết đâu nàng ta lại giúp ích được cho chúng ta.

_ Thưa Hoàng thượng! Thần nghe nói ca vũ này vốn xuất thân trong Chiêu Anh hầu phủ ở Quang Dương thành.

_ Quang Dương thành?!- Mi tâm của Anh Đức Hoàng đế khê chau lại.

_ Vâng ạ! Nghe nói nữ tử này họ Cát tên Vi. Thường được Linh Thân vương gọi là Vi Nhi.

_ Vi Nhi?- Mời Anh Đức Hoàng đế hơi nhếch lên tạo thành một nụ cười.- Không bàn chuyện đó nữa. Triệu Trung! Người có biết được Tân Thục lần này cử ai đi sứ không?

_ Thưa! Chính là Linh Thân vương Mạnh Phúc Tuấn ạ. Cách đây sáu ngày trước đã khởi hành.

Nghe đến đây Anh Đức Hoàng đế bật cười. Để Linh Thân vương đi không phải Tân Thục muốn vào chỗ chết đấy chứ. Đối với Yên Khâu, Linh Thân vương là người khơi mào cho tất cả những vụ việc xảy ra trong ba năm gần đây. Đối với Tân Thục, Linh Thân vương lại là yếu nhân. Không kể đến vị Thái tử ốm yếu Mạnh Phúc Vân kia và Duyệt Thân vương Mạnh Phúc Vĩnh thích hưởng lạc thì con người đó là người có khả năng thừa kế ngai vàng nhất, bên cạnh đó cũng không thể không nói đến Hinh Thân vương Mạnh Phúc Hoàng. Cho Phúc Tuấn đi khác nào Định An Hoàng đế tự chặt mất tay của mình? Ông ta rốt cuộc là không biết điều này hay đang suy tính điều gì?

_ Người lui ra đi!

_ Thần xin cáo lui!

Sau khi Triệu Trung lui ra, Anh Đức Hoàng đế lại gọi Bùi Tổng quản truyền các đại thần vào nghị sự. Trong đầu chàng vẫn lớn vồn mãi chuyện hậu cung của triều Tân Thục.

Triều Tân Thục

Hạ tay xuống rồi nâng tay lên. Lôi Vi cứ thế tập đi tập lại động tác này nhiều lần những mong có thể bắt kịp nhịp múa. Song điều ấy quả không dễ. Phúc Tuấn trước khi đi có khuyên nàng thử tập múa trống để khi luyện điệu này sẽ dễ dàng hơn. Nàng cũng đã hỏi qua Đậu Chương sự. Bà ta nói căn cơ của nàng rất tốt nhưng để có thể múa trống, nàng cần phải luyện tập nhiều hơn nữa. Trước hết, nàng cần phải nắm bắt được nhịp của trống sau đó mới có thể múa được. Vậy là từ khi Phúc Tuấn rời khỏi, nàng ngày nào cũng chạy sang Đông Khương viện nhờ những Nhạc công đánh trống bên đó chỉ cho nàng. Lần nào đi cũng tới tới tới mới về khiến Phúc Hoàng lắm lúc cau mày trách mắng. Hôm nay vì Nhạc công bận thi nên nàng đành ra hồ luyện múa. Luyện đi luyện lại nàng cũng tự thấy căn cơ của mình cũng khá nhưng sao vẫn không hài lòng. Phải chăng vì ngày nào nàng cũng lấy Ipad ra mở những video Hạ Huyền múa lên xem nên nàng có phần tự ti ở bản thân, sợ mình chưa đủ tốt? Kỳ lạ! Nàng từ trước đến nay đâu bị chê toi bởi cũng chưa từng mặc cảm bao giờ vậy mà nay...Chẳng lẽ là vì Hinh Thân vương?

Cũng có thể lắm chứ! Người ta là Hinh Thân vương xuất chúng. Là một trong những người con trai tài giỏi của Định An Hoàng đế. Từ địa vị đến tài năng đều cao hơn nàng gấp mấy lần. Còn nàng chỉ là một ca vũ nhỏ bé thôi. Chút tài múa của nàng chả thấm vào đâu cả. Thử hỏi nàng sao không tự ti cho được. Lời nói của Dung phi trong lần đầu tiên nàng đến Vĩnh An cung diễn kiến như vẫn còn vọng lại. Bởi vậy nên nàng càng muốn cố gắng để có thể xứng đáng với chàng. Không xứng đáng về thân phận thì cũng xứng đáng về tài năng. Để người khác không thể coi thường nàng được. Càng nghĩ vậy, nàng càng quyết tâm hơn. Giờ Thượng đẳng ca vũ chính là đích ngắm của nàng. Nàng phải nỗ lực mới được.

_ Người là Cát Lôi Vi?

Chất giọng đầy nghi hoặc vang lên khiến Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên. Vội quay lại, nàng nhận ra đứng cách nàng một khoảng là một nữ tử ăn vận vô

cùng xinh đẹp. Xét dung mạo xem chừng nữ tử này vẫn còn rất trẻ. Mi tâm nàng khề neo lại. Gương mặt này có chút quen thuộc, song nàng không tài nào nhớ ra. Theo sau nàng ta là một vài tỷ nữ.

_ Phải!- Lôi Vi chậm rãi trả lời.- Ta chính là Cát Lôi Vi. Cô nương là...

_ To gan!- Một nữ tỷ phía sau hét lên.- Ngươi dám vô lễ với Ngọc Nhận Công chúa sao? Còn không..

_ Lệ Uyên!- Ngọc Nhận Công chúa nghiêm giọng.

Lôi Vi sau một hồi đứng như trời trồng đã vội sụp lạy hành lễ. Trời đất ơi! Ở cái nơi này sao đi đâu cũng đụng phải người có địa vị cao thế này. Khi thì đụng phải Phúc Tuân, lúc lại đụng phải Phúc Hoảng, giờ lại đụng trúng Ngọc Nhận Công chúa. Cũng may nàng chưa đụng phải Thái hậu hay Hoàng thượng cũng như các phi tần của Ngải không thì số nàng tận thật rồi.

_ Không cần đa lễ đâu!- Vừa nói, Ngọc Nhận vừa đưa tay ra ý bảo Lôi Vi đứng lên.

Vừa đứng lên Lôi Vi vừa đưa mắt quan sát. Cờ chỉ ngôn hành đều cho thấy Ngọc Nhận là một người con gái thanh tao, hiền thực. Nhưng không hiểu sao nàng lại cảm thấy có điều gì đó không ổn ở người con gái này. Linh cảm của nàng chưa bao giờ sai nên có lẽ nàng nên giữ một khoảng cách chừng mực với con người này thì hơn. Đụng ai nàng cũng có thể đụng nhưng bảo nàng đụng vào Lữ hậu [3] hay Chiêu Tín [4] nàng thật không dám đụng. Mà khoan đã! Tại sao nàng phải sợ? Nàng có định cưa Phúc Tuân đâu cơ chứ. Đúng là nghĩ vớ vẩn!

_ Ta có đi ngang qua đây vài lần, lần nào cũng nhìn thấy người luyện múa rất chăm chỉ. Ngươi múa, ta cảm thấy rất đẹp.

_ Công chúa quá khen!- Lôi Vi từ tốn nói.- Tiểu nữ chỉ là nỗ lực hết mình để lời nói của mình không trở thành trò đùa thôi.

Lời nói Lôi Vi nói ra không hề ám chỉ bất kỳ điều gì, nhưng Ngọc Nhận lại nghe ra và nghĩ đến tuyên bố trong vòng một năm sẽ trở thành Thượng đẳng ca vũ của nàng. Mỗi Ngọc Nhận hơi nhếch môi lên.

_ Chỉ cần kiên trì sẽ được!- Ngọc Nhận chậm rãi quay về phía Lôi Vi.- Có thể đi dạo cùng ta một lúc được chứ?

_ Vâng!- Vừa nói, Lôi Vi vừa cúi đầu xuống.

Ngự hoa viên của Hoàng gia bao giờ cũng là khu vườn đẹp nhất với nhiều loài trân cầm dị thảo nhưng đi cùng với Ngọc Nhận, Lôi Vi thực chả có tâm trạng để ngắm cảnh. Quả mọi người nói chẳng sai tí nào. Ngắm cảnh phải đi với người mình thích, hoặc chí ít người mình cảm thấy thoải mái mới có thể thưởng thức được trọn vẹn vẻ đẹp của thiên nhiên. Còn đi với người khiến bản thân bất an, cảnh đẹp đến mấy bản thân cũng cảm không được.

_ Ngươi vào Thái Thường Nhạc phủ chắc cũng đã lâu?

_ Thưa Công chúa! Tiểu nữ vào Thái Thường Nhạc phủ được khoảng bốn tháng.

_ Vào lâu như vậy rồi mà đây là lần đầu tiên ta gặp ngươi. Dung mạo ngươi cũng được lắm. Rất giống một đoá Phù Dung.

_ Công chúa quá khen! Tiểu nữ không dám nhận!

_ Có gì đâu mà không dám nhận!- Ngọc Nhận mỉm cười.- Câu này ta chỉ nói lại thôi.

_ Nói lại ạ?- Chất giọng của Lôi Vi có chút ngạc nhiên.

_ Đúng vậy! Ta nói lại từ những ai đã gặp qua ngươi.- Chất giọng của Ngọc Nhận trở nên vui vẻ hẳn.- Họ nói ở Thái Thường Nhạc phủ có một nữ tử từ Chiêu Anh hầu phủ đến. Trông nữ tử đó chẳng khác nào một đoá Phù Dung kiều diễm khiến ai cũng say đắm cả. ta chỉ thắc mắc...- Nàng dừng chân quay về phía Lôi Vi ra chiều nghĩ ngợi.-...không biết nếu ngươi thật sự là một đoá Phù Dung, ngươi sẽ khiến bao nhiêu nam nhân đau khổ vì ngươi. Vì nói về Phù Dung ta chỉ có một chữ để nói. Đó là "Bạc".

Câu cuối cùng của Ngọc Nhận khiến Lôi Vi cắt không còn giọt máu. Bạc mệnh lại bạc tình. Không! Nàng không muốn làm hồng nhan bạc mệnh càng không muốn làm hồng nhan họa thủy. Nhưng nói đến đây, nàng chợt nhớ đến ngày Đại thọ của Thái hậu, Linh Thân vương tỏ thái độ không muốn kết hôn ngay với Ngọc Nhận. Mấy ngày gần đây nàng lại nghe được Hoàng thượng hoãn hôn sự của Phúc Tuân và Ngọc Nhận. Thật sự nguyên nhân việc này đúng như Hinh Vương phi nói, đều là vì nàng sao? Hít một hơi thật sâu, nàng lấy lại dáng vẻ bình thường nhìn thẳng vào đôi mắt Ngọc Nhận.

_ Công chúa! Tiểu nữ là người tự do phóng khoáng, thích nói chuyện thẳng thắn cởi mở. Vậy nên Người không cần phải nói bóng gió xa xôi đâu. Về chuyện xảy ra giữa Người và Linh Thân vương tiểu nữ cảm thấy...bản thân mình không có lỗi. Tình cảm là tự do bản thân mỗi người chứ không phải là do người khác quyết định. Không ai có quyền quyết định tình cảm của người khác. Linh Thân vương có cảm tình với tiểu nữ hay không, tiểu nữ không biết và cũng không muốn biết bởi đó là chuyện của Ngải ấy, tiểu nữ quản không được. Còn bản thân tiểu nữ từ trước tới nay chưa hề có tư tâm với Ngải ấy. Mỗi quan hệ giữa tiểu nữ và Ngải ấy hoàn toàn trong sạch.

_ Ngươi thẳng thắn lắm!- Vừa nói, Ngọc Nhận vừa gật gù.- Nhưng ta chưa nói gì, sao ngươi đã vội thanh minh?

_ Không! Tiểu nữ không thanh minh cho mình.- Lôi Vi khẳng định.- Công chúa dù có lớn đến đâu cũng không bằng Hoàng thượng, Hoàng thượng dù có lớn đến đâu cũng không bằng ông trời. Ông trời dù có lớn đến đâu cũng không bằng lương tâm của chính mình. Vậy nên tiểu nữ nghĩ rằng mình không có trách nhiệm phải giải thích với Công chúa về chuyện của mình cả. Tiểu nữ chỉ cảm thấy Linh Thân vương là một hảo nam nhân. Ngải ấy không đáng bị

hiểu lắm.

Lôi Vi nói vậy Ngọc Nhận giật run. Hiểu lắm sao? Phúc Tuấn đã rực tiếp thừa nhận vậy còn hiểu lắm chỗ nào nữa?

_ Hồn láo!- Ngọc Nhận nghiêm giọng.- Ngươi dám buông lời bất kính với Hoàng thượng. Ngươi quả thật ngông cuồng!

Những tưởng Lôi Vi sẽ sợ hãi sụp lạy nào ngờ nàng vẫn đứng vững như bàn thạch khiến Ngọc Nhận Công chúa không khỏi ngạc nhiên.

_ Công chúa! Có bất kính hay không, Người phải suy xét đã chứ. Hoàng thượng được dân chúng gọi là Thiên tử. Thiên tử chính con của trời. Mà đã là con của trời rồi sao có thể lớn hơn trời được.

_ Ngươi...

Ngọc Nhận á khẩu không biết nói gì hơn. Nữ tử này quả thật miệng lưỡi sắc bén, ngay đến cả Hoàng thượng nàng cũng không tha. Xem ra để đối phó với nàng, Ngọc Nhận phải tốn không ít công sức rồi. Cố hít vào một hơi thật sâu, Ngọc Nhận từ từ lấy lại bình tĩnh.

_ Nói hay lắm!

Tiếp sau câu nói đó là một tiếng cười giòn tan khiến Ngọc Nhận lẫn Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên mà phải quay lại nhìn. Theo gió, mùi thuốc bay tới khiến Lôi Vi biết được người đang tiến tới là ai.

_ Tham kiến Thái tử! Thái tử cát tường!

_ Tiểu nữ Cát Lôi Vi tham kiến Thái tử! Thái tử cát tường!

_ Đứng lên cả đi!- Vừa nói, Phúc Vân vừa đưa tay về phía trước.

_ Tạ Thái tử!

Khẽ mỉm cười, Phúc Vân tiến một bước lại gần Lôi Vi. Chàng nhìn thật sâu vào đôi mắt nàng. Một đôi mắt tĩnh lặng không hề gọi sóng và có chút gì đó tinh quái. Càng nhìn, chàng càng nhận ra rằng nữ tử này thực sự rất cuốn hút. Chân thành, thẳng thắn, không hề giả tạo một chút nào.

_ Lôi Vi à! Ngươi thật sự khiến ta đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác đấy. Thật không ngờ cái miệng nhỏ nhắn này của ngươi lại có thể thốt ra những lời vàng ngọc đó.

Biết Thái tử đang có ý trêu đùa khiến mình tức giận, Lôi Vi chỉ cười khẽ.

_ Lời vàng ngọc? Thái tử! Ngài nói thế có phải là đang hạ thấp giá trị bản thân mình không vậy.

_ Ngươi...

Chỉ mới một câu, Phúc Vân đã không thể nào cãi lại Lôi Vi. Giờ thì chàng chẳng thấy nữ tử này đáng yêu chút nào cả. vậy mà không hiểu sao Tam đệ, Ngũ đệ rồi cả Thất đệ của chàng lại có thể để tâm nữ tử này đến vậy.

_ Ngọc Nhận!- Vừa quay về phía Ngọc Nhận, Phúc Vân vừa thờ dài.- Muội xem đây! Đến ngay cả ta, nha đầu này cũng không tha. Nên muội đừng để ý đến những gì nàng ấy nói.

_ Ngọc Nhận không dám!- Vừa nói, Ngọc Nhận vừa cúi đầu xuống.

_ Công chúa! Người cũng đang đề cao tiểu nữ quá rồi. Tiểu nữ thật ra cũng chỉ là một nữ tử bình thường, không đáng để Người phải bận tâm đâu. Người dành thời gian để bận tâm đến tiểu nữ như thế này chỉ bằng người hãy dành thời gian tìm cách nối duyên lại thì hơn.

Tình địch mà đứng cạnh nhau chỉ có một khả năng là sấm chớp nổi lên mà thôi. Trong trường hợp này dù Lôi Vi không có tư tình với Phúc Tuấn nhưng Ngọc Nhận vẫn xem nàng là tình địch vậy nên, bỗng chốc Phúc Vân cảm thấy trên đầu có một đám mây vần vũ vây quanh. Không nên đến đây! Giờ chàng có hối hận cũng đã muộn! Thật là khổ!

_ Tình cảm là phải đến từ hai phía.- Phúc Vân chậm rãi nói.- Nếu thật sự bền chặt thì dù có người thứ ba cũng không sao cả. Muội hiểu ý ta chứ Ngọc Nhận?

Ngọc Nhận không nói gì chỉ hơi cúi người xuống thi lễ rồi chậm rãi quay người đi. Nhìn theo bóng nàng dần xa khuất, Phúc Vân không khỏi thờ dài.

_ Ngươi đừng lo lắng! Ngọc Nhận sẽ ổn thôi!

_ Vâng! Hy vọng Công chúa ổn không thì cái mạng của tiểu nữ khó bảo toàn.

_ Ngươi thật ích kỷ đấy!- Vừa nói Phúc Vân vừa bật cười.

_ Trước khi có thể lo cho người khác thì tiểu nữ phải lo tốt cho bản thân mình. Mà cái miệng này của tiểu nữ lại vô phép vô tắc vô cùng. Nên dĩ nhiên

tiểu nữ phải lo cho cái đầu mình trước rồi.

Nghe Lôi Vi ca thán, Phúc Vân càng cười to hơn. Thật lâu lắm rồi chàng không được cười sảng khoái như thế này. Tiếng cười của chàng mỗi lúc một lớn và khá lâu khiến tâm trạng của chàng tốt lên.

Đám tỳ nữ, nô tài theo hầu không khỏi ngạc nhiên. Thái tử vốn xưa nay ít cười không ngờ lần này lại cười nhiều đến vậy.

_ Cuối cùng cũng thấy Ngài cười! Từ khi quen Ngài, đây là lần thứ hai tiểu nữ gặp Ngài. Chẳng lần nào tiểu nữ thấy Ngài cười thật thoải mái cả.

_ Khi này không phải là ta cười rất thoải mái sao?- Phúc Vân ngạc nhiên hỏi.

_ Không!- Vừa kéo dài giọng, Lôi Vi vừa xụ mặt lắc đầu.- Khi cười tiếng cười phải to, phải sảng khoái. Cười đến độ ta cảm thấy không thể cười được nữa nhưng vẫn muốn cười thì đó chính là tiếng cười thoải mái nhất.

_ Ta thấy như thế đã tươi lắm rồi! Hay là như thế này đi, sau này chúng ta gặp nhau thường xuyên, người dạy ta cách cười thế nào cho thoải mái có được không?

_ Dạy cười?

Lôi Vi ngạc nhiên nhìn Phúc Vân chả khác nào nhìn người ngoài hành tinh. Trên đời này có chuyện gì còn lạ hơn chuyện này không. Dạy cười?! Nhưng kể ra cũng đúng! Một người có tài, có chí khí song lại mang bệnh tật trong người, không thể giúp sức được cho triều đình cũng như bá tánh làm sao có thể cười thật thoải mái được. Nghĩ vậy Lôi Vi lại chạnh lòng thương cảm.

_ Được! Tuy tiểu nữ không phải là khai tâm quả nhưng nếu Thái tử muốn, tiểu nữ sẽ giúp Ngài cười thật thoải mái.

_ Tốt! Uhmhm!!! Để cảm ơn người, ta đem đến cho người một tin tốt. Chiêu Anh Công chúa đã sinh rồi.

_ Công chúa sinh rồi?- Lôi Vi reo lên ngạc nhiên.

_ Đúng!- Phúc Vân gật đầu xác nhận.- Là một Hoàng tôn, sau này đứa trẻ này sẽ tập tước [5] của Nam Cung Hàn.

_ Whoa! Thật tốt quá! Thái tử! Tiểu nữ muốn chúc mừng Công chúa liệu có được không ạ? Dù gì Công chúa cũng có ơn cứu tiểu nữ, tiểu nữ muốn chúc phúc cho Người và Công tử.

_ Được! Tất nhiên là được! Muội ấy nếu biết Người tặng quà chắc chắn sẽ mãn ý. Người muốn tặng quà gì thì chuẩn bị đi, ta sẽ giúp người chuyển đến Chiêu Anh hầu phủ.

_ Tốt quá!

Vừa reo lên, Lôi Vi vừa nắm lấy cánh tay của Phúc Vân và nhảy lên đầy vui mừng. Một chút bối rối thoáng hiện lên trên gương mặt chàng. Đây không phải là hành vi mạo phạm nhưng vì lễ nghĩa quân thần nên từ trước đến nay chưa có một ai nắm lấy tay chàng như thế này. Nhận ra sắc mặt đổi khác của chàng, Lôi Vi vội tắt ngấm nụ cười và không khỏi hoảng hốt khi biết mình đã nắm lấy cánh tay của Thái tử từ khi nào.

_ Tiểu nữ xin lỗi!- Vừa nói, Lôi Vi vừa cúi người xuống.- Tiểu nữ không cố ý mạo phạm ngọc thể của Ngài.

_ Không sao!- Vừa nói, Phúc Vân vừa đỡ Lôi Vi đứng lên.- Lôi Vi! Tính cách người tự nhiên, chân thành như vậy thật sự rất đáng quý. Ta mong người sau này dù có xảy ra bất kỳ chuyện gì cũng sẽ giữ được tính cách này. Nhưng người phải nhớ người nên cân nhắc cử chỉ ngôn hành của mình tránh rước họa sát thân.

_ Đa tạ Thái tử! Tiểu nữ sẽ ghi nhớ!

Phúc Vân không nói gì, chàng chỉ mỉm cười và gật đầu.

[1] Tiếp vị: tiếp bước, kế thừa ngôi vị.

[2] Cải niên: thay đổi niên hiệu.

[3] Lữ hậu: tên thật Lữ (Lã) Trĩ là Hoàng hậu của Hán Cao Tổ Lưu Bang. Bà là một người thông minh, rất biết cách đối xử với phi tần của chồng. Song "con ghen" của bà cũng rất khủng khiếp. Tiêu biểu đối với mỹ nhân Thích Cơ. Bà đã biến nàng thành "nhân trư" (người lợn) vì ý muốn phế truất lập thứ của nàng, đưa con trai của nàng là Lưu Như Ý lên ngôi Thái tử thay cho Lưu Doanh (con trai của Lữ Trĩ).

[4] Chiêu Tín: Dương Thành Chiêu Tín là Vương hậu của đất Quảng Xuyên dưới thời Hán Vũ đế. Từ khi nhập cung Quảng Xuyên nàng đã ra tay độc ác, giết hại các cơ thiếp của Quảng Xuyên vương khiến chốn hậu cung không được yên ổn. Nàng bị các sử gia đánh giá là ác phụ.

[5] Tập tước: kế thừa tước hiệu của cha.

Hết chương 29

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Họa từ miệng

Ngồi nhâm nhi tách trà hoa cúc, Ngọc Nhận vừa nhớ lại những gì nàng và Lôi Vi đã nói với nhau cách đây bốn ngày trước. Nàng phải thừa nhận rằng nữ tử kia thật sự rất có khí chất. Lời nói của nàng ta khiến nàng không khỏi kinh ngạc. Khiêm tốn nhưng lại không vì thế khiến người khác đánh giá thấp bản thân mình. Cứ chỉ rất tự nhiên không bị gò bó tuy nhiên cũng rất chừng mực. Gặp nàng ta rồi nàng mới hiểu được phần nào lí do tại sao lại có nhiều nam nhân đề tâm nàng ta đến vậy. Sự mạnh mẽ, tự tin đầy cuốn hút. Khí chất ngất trời không chịu bất kỳ sự ràng buộc lễ nghi nào. Kiểu nữ nhi này quả hiếm gặp trong nhân gian.

Bấu chặt tay vào váy, bàn tay Ngọc Nhận hơi run lên. Không! Nàng nhất định không thể thua cuộc được. Tuy giờ nàng ta đi theo Hình Thân vương nhưng Phúc Tuân vẫn không thôi nghĩ về nàng ta. Nàng phải bằng mọi cách đánh bại nàng ta.

"_ Trái tim ta chỉ có nàng ấy không thể dung nạp bất kỳ ai được nữa."

Câu nói ấy của Phúc Tuân chợt vang lên trong đầu Ngọc Nhận khiến trái tim nàng không khỏi nhói đau. Tại sao chàng lại có thể nói ra những câu nói tuyệt tình đến vậy? Tình cảm sâu đậm bao nhiêu năm giữa hai người lại không bằng một nữ tử chàng mới chỉ quen biết trong một khoảng thời gian rất ngắn. Nàng không muốn! Nàng không muốn nhận lấy kết quả này. Hôn sự vẫn chưa hủy, nàng quyết không buông tay dễ dàng như thế được. Hít một hơi đầy căng, nàng lấy lại tinh thần.

"_ Công chúa dù có lớn đến đâu cũng không bằng Hoàng thượng. Hoàng thượng dù có lớn đến đâu cũng không bằng ông trời. Ông trời dù có lớn đến đâu cũng không bằng lương tâm của chính mình. Vậy nên tiểu nữ không việc gì phải giải thích với Công chúa về chuyện của mình cả."

Câu nói hôm ấy của Lôi Vi vang lên trong đầu Ngọc Nhận. Đôi môi nhỏ nhắn của nàng hé nở một nụ cười, một nụ cười ẩn chứa sự nguy hiểm.

_ Lệ Uyên!

Đứng ở phía sau, Lệ Uyên vội tiến lại gần Ngọc Nhận.

_ Có nô tỳ!

*

"Két..." tiếng cửa vang lên nặng nề. Ánh sáng mặt trời chậm rãi chiếu từng tia nắng vào căn phòng rộng lớn. Hít một hơi đầy căng, nàng hết đưa mắt nhìn Đâu Chương sự rồi lại đưa mắt nhìn vào bên trong. Nhờ có ánh sáng nên nàng biết được bên trong có rất nhiều trống với đủ loại kích cỡ khác nhau.

_ Chương sự! Đây là...- Vừa quay sang nhìn Đâu Chương sự, Lôi Vi vừa hỏi, chất giọng của nàng đầy ngạc nhiên.

_ Đây là phòng luyện múa trống.- Vừa bước vào trong, Đâu Chương sự vừa chậm rãi nói.- Sau khi người được thăng cấp, Trần Chương sự có nói với ta về người. Ta cũng đã theo dõi người một thời gian và thấy người thật sự có năng khiếu và là người phù hợp để múa điệu múa trống này.

Lôi Vi vội theo Đâu Chương sự vào bên trong và nàng không khỏi ngạc nhiên trước sự quy mô của căn phòng này. Trống lớn, trống nhỏ, đủ loại kích cỡ khác nhau được xếp lại theo đủ kiểu. Có những loại trống dựng đứng xếp song song nhau lại có kiểu những loại trống nhỏ xếp xung quanh trống cái tạo thành như một đóa hoa...

_ Nhưng thưa Chương sự, các đồng sự khác múa tốt hơn tiểu nữ rất nhiều, tại sao Chương sự lại...- Lôi Vi bỏ lửng câu nói.

_ Đúng vậy! Họ múa tốt hơn người nhưng không ai trong số họ có thể múa điệu múa này.

_ Dạ?- Lôi Vi mở tròn mắt kinh ngạc.- Không ai ạ?

_ Người chẳng phải muốn học điệu Cửu Thiên sao? Hãy luyện trống cho tốt, Luyện đến khi nào người thuần thục động tác, nhịp điệu uyển chuyển, bắt được nhịp độ thì khi đó người có thể luyện Cửu Thiên. Cửu Thiên tuy không phải là một điệu múa phức tạp nhưng nó là một điệu múa tinh tế buộc người múa phải khổ công luyện tập. Nên không phải ai cũng có thể múa được. Vì cả ta và Trần Chương sự đều nhìn thấy những tố chất cần thiết ở người nên mới chỉ dẫn cho người.

_ Đâu Chương sự quá khen!- Vừa nói, Lôi Vi vừa hơi cúi đầu xuống.

_ Ta chỉ nói đúng mà thôi!- Vừa nói, Đậu Chương sự vừa mỉm cười.- Đây là Cổ vũ tập. Nó sẽ giúp ích cho người trong việc luyện tập.

Vừa nói, Đậu Chương sự vừa đưa cho Lôi Vi quyển Cổ vũ tập. Đón lấy quyển sách, nàng chậm rãi mở từng trang ra xem và không khỏi ngạc nhiên. Thay vì chỉ chữ như hai quyển kia quyển này là những hình vẽ sống động dễ hiểu. Đôi mắt nàng sáng rực lên vì thích thú.

_ Quyển sách này có hình vẽ thật sinh động! Tiểu nữ đọc qua là có thể hiểu ngay.

_ Đúng vậy!- Đậu Chương sự gật đầu.- Sách dù có dễ hiểu đến đâu cũng vẫn là lý thuyết. Cái quan trọng nhất vẫn là thực hành.

_ Vâng! Tiểu nữ sẽ chăm chỉ luyện tập để không phụ công chỉ dạy, tín nhiệm của Trần Chương sự và Đậu Chương sự ạ.

_ Rất tốt!

Dứt câu, Đậu Chương sự đưa cho Lôi Vi một chiếc chìa khóa và căn dặn nàng có thể đến đây bất kỳ lúc nào. Ngoài ra nếu có chỗ nào không hiểu nàng cũng có thể trực tiếp đến gặp bà, bà sẽ giải đáp. Tuy nhiên việc luyện tập hàng ngày nàng không được phép nghỉ. Vừa nói, đôi mắt của bà vừa ánh lên tia sáng của sự tin tưởng, của niềm hy vọng. Chưa bao giờ Lôi Vi cảm thấy có một áp lực vô hình đến vậy. Nhưng áp lực này thật khiến nàng cảm thấy ấm áp nhiều lắm. Nàng chỉ mong đến khi đăng ký kiểm tra, nàng có thể múa được bằng một phần hai Triệu Phi Yên [1] để không phụ sự kỳ vọng của hai Chương sự.

.....

Cầm hộp gỗ trên tay, Lôi Vi hớn hờ chạy về nơi ở của nô tỳ trong Thái Thường Nhạc phủ. Chả là hôm nay là sinh nhật của Vũ Linh, nên nàng muốn tặng quà cho nàng ấy. Món quà của nàng chẳng có gì to tát cũng chẳng phải là đồ hiếm gì cả. Nàng chỉ mong Vũ Linh có thể hiểu được tấm chân tình của nàng mà thôi. Vừa đi nàng vừa cảm thấy thích thú vô cùng. Từ khi đến thời đại này, đây là lần đầu tiên nàng được làm một việc có thể làm dù ở bất kỳ thời đại nào. Hôm trước là nhờ Thái tử gửi quà cho Thiên Phụng Công chúa và tiểu Công tử, còn hôm nay lại tặng quà cho Vũ Linh. Nghĩ đến đó tâm trạng của nàng vui hẳn lên, những bước chân của nàng cũng nhanh hơn. Vừa đi, nàng vừa ngẫm ngẫm một bài quen thuộc với nàng nhưng lại lạ lẫm với người của thời đại này. Phớt lờ những ánh mắt khó hiểu, nàng thẳng tiến về phía dãy nhà dành cho các nô tỳ của Thái Thường Nhạc phủ.

_ Vũ Linh!- Vừa bước vào, Lôi Vi vừa cất tiếng gọi.- Vũ Linh! Tỳ có quà sinh thần cho...

Chưa dứt câu nói, Lôi Vi đã phải ngạc nhiên trước những gì mình thấy. Vũ Linh vừa khóc vừa cột tay nải lại khiến nàng không khỏi bàng hoàng.

_ Vũ Linh!- Vội chạy đến, Lôi Vi vội hỏi.- Có chuyện gì xảy ra? Sao muội lại...

_ Vi tỷ!- Chất giọng của Vũ Linh nghẹn ngào.- Thúc thúc của muội...Sớm nay muội vừa nhận được tin thúc thúc của muội mất rồi.

_ Thúc của muội mất rồi?- Lôi Vi kinh ngạc.

Tuy Vũ Linh chưa bao giờ nói cho nàng nghe về gia cảnh của nàng ấy cũng như nàng chưa bao giờ hỏi nàng ấy về gia cảnh nhưng bản thân nàng cũng đoán được Vũ Linh vốn xuất thân trong một hào môn vì gia biến nên mới phải lưu lạc đến bước đường này. Nay người thân qua đời, nỗi đau chồng chất nỗi đau. Không còn cách nào hơn, nàng nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai của Vũ Linh mà an ủi.

_ Nhân sinh vốn thế! Muội cũng đừng quá đau buồn. Giờ việc trước nhất là lo tang sự cho thúc thúc của muội. Muội đã có dự tính gì chưa?

_ Muội biết rồi! Muội đã xin Ma ma cho muội rời khỏi cung nửa tháng để về quê lo tang sự cho thúc thúc rồi.

_ Vậy thì tốt! Có chuyện gì cần giúp, muội cứ nói với tỷ một tiếng. Tỷ sẵn sàng giúp muội.

Ngẩng đầu lên nhìn Lôi Vi, Vũ Linh cảm thấy cảm kích vô cùng. Nơi thâm cung này thật khó có được một hảo tỷ tỷ như nàng ấy. Được quen biết với người tỷ này quả thật ông trời đã đối đãi với nàng quá tốt rồi. Tình nghĩa này nàng nguyện khắc ghi mãi trong tim.

_ Đa tạ tỷ tỷ! Muội sẽ thu xếp ổn cả thôi.

_ Giữa tỷ muội ta, muội còn khách sao thế à?- Chất giọng của Lôi Vi tỏ vẻ hờn giận.

Vũ Linh không nói gì, nàng chậm rãi quay về phía bàn để thu xếp cho xong tư trang của mình. Chợt hộp gỗ nhỏ lọt vào nhãn giới của mình, nàng nhẹ nhàng cầm lên quan sát kỹ lưỡng.

_ Vi tỷ đây là...

_ À! Quà sinh thần của muội đấy!- Lôi Vi vui vẻ nói.- Hai hôm trước, Hinh Thân vương có dẫn ta ra ngoài để mua ít đồ tặng cho Thiên Phụng Công chúa và cho muội. Đang trong lúc không biết nên tặng gì cho muội, ta nhìn thấy món trang sức này.

Ngạc nhiên nhìn Lôi Vi, Vũ Linh nhanh chóng mở hộp gỗ ra. Bên trong là một đôi bông tai bằng ngọc hình giọt nước. Chậm rãi cầm lên, nàng ngắm nó thật kỹ.

_ Đẹp không? Ta tuy vẫn chưa biết cách chọn quà nhưng ta biết quà ta chọn đảm bảo người nhận sẽ thích.

_ Tỷ tự tin thật đấy!- Vừa nói, Vũ Linh vừa bật cười.- Đẹp quá! Thật sự rất đẹp! Cảm ơn tỷ!

_ Đẹp thì đeo vào!- Vừa nói, Lôi Vi vừa cầm một chiếc hoa tai lên.

_ Lôi Vi! Lôi Vi!

Tiếng gọi hót hơ hót hời khiến Lôi Vi và Vũ Linh không khỏi giật mình. Cả hai vội chạy ra cửa và nhìn thấy Đồng Thảo chạy vào với gương mặt đầy lo lắng.

_ Nhanh! Muội về nhanh lên! Có người của Trường Sinh điện tới tìm muội.

_ Trường Sinh điện.- Mi tâm của Lôi Vi hơn hẳn lại nghỉ ngơi.- Là chỗ của Thái hậu?

_ Uhm!- Đồng Thảo vội gật đầu.- Nhanh lên! Chậm trễ là không xong đâu.

Dứt câu, không để Lôi Vi kịp phản ứng, Đồng Thảo đã vội nắm lấy tay của nàng và chạy đi. Cả hai như chạy bán sống bán chết trên con đường rộng lớn. Thật không biết có chuyện gì tại sao trong cung hết người này đến người khác đến tìm nàng vậy chứ? Cứ thế này chắc có ngày nàng lên con đau tim mà chết mất. Ông trời ơi! Ông có thể để cho nàng sống yên ổn được hay không? Lúc này ngoài việc ngẩng đầu lên trời cao thán, nàng không biết là gì hơn nữa.

Vừa chạy về đến nơi, Lôi Vi đã nhìn thấy một Công công đứng chờ ở giữa sân. Hít một hơi thật sâu, nàng tiến lại gần và thi lễ.

_ Công công!

Phùng Công công chậm rãi quay lại và quan sát hai nữ tử mới bước vào. Đôi mắt ông nhìn Lôi Vi có chút kinh ngạc. Cổ trăn tỉnh lại, ông cất tiếng hỏi:

_ Ngươi là Cát Lôi Vi?

_ Dạ vâng ạ!

_ Đi theo ta.

Nói dứt câu Phùng Công công chậm rãi sai bước. Nhưng bước chưa được hai bước, Lôi Vi đã lên tiếng xin vào trong sửa soạn lại đôi chút. Ông ta khẽ gật đầu đồng ý. Thật ra vào trong sửa soạn cũng chỉ là cái cớ mà thôi. Cái chính là nàng muốn bình tâm trở lại. Mỗi lần đi gặp chủ tử chẳng khác nào đi đến Quỷ môn quan cả nên nàng phải chuẩn bị tâm lý thật vững để có thể ứng phó trong mọi trường hợp. Sống trong thời đại này, nàng buộc phải có một dây thần kinh thép, tâm lý vững vàng. Có như vậy nàng mới có thể trụ lại được ở nơi này. Hít một hơi thật đầy rồi chậm rãi thở ra, Lôi Vi lại bước ra sân.

_ Công công! Có thể đi được rồi ạ.

Không nói gì, Phùng Công công gật đầu rồi quay người bước đi. Lôi Vi chậm rãi theo sau giữ một khoảng cách an toàn.

.....

_ Thái hậu nương nương!- Vừa cúi người xuống, Phùng Công công vừa tâu.- Sơ kỳ...Cát Lôi Vi của Thái Thường Nhạc phủ...đã tới rồi ạ.

_ Truyền!- Chất giọng của Minh Đức Thái hậu đầy uy quyền.

Hít một hơi thật sâu, Lôi Vi nhanh chóng bước vào bên trong Trường Sinh điện. Một chút sợ hãi len lỏi vào khiến lúc này nàng quả thật không dám ngược mặt lên nhìn. Vừa bước nàng vừa suy tính những gì nên nói và những gì không nên nói. Nàng vẫn còn muốn sống lắm.

_ Sơ kỳ Thái Thường Nhạc phủ Cát Lôi Vi tham kiến Thái hậu nương nương!- Vừa quỳ xuống, Lôi Vi vừa tưng hô.- Thái hậu thiên tuế. Thiên tuế. Thiên tuế.

_ Đứng lên đi!

_ Tạ Thái hậu!

Trên cao, Minh Đức Thái hậu chậm rãi đưa mắt quan sát Lôi Vi từ trên xuống dưới. Dáng người nhỏ nhắn, trông có vẻ mỏng manh nhưng lại toát lên một sự kên cường hiên cố.

_ Ngẩng đầu lên ta xem!

Chất giọng đầy uy quyền của Minh Đức Thái hậu khiến tim Lôi Vi đập nhanh một nhịp. Dường như trên trán nàng bắt đầu lấm tấm mồ hôi thì phải. Lệnh Thái hậu không thể không tuân. Nàng nhanh chóng ngẩng đầu lên. Và chỉ có lúc này, nàng mới nhìn thấy được sự rộng lớn của Trường Sinh điện. Một không gian rộng lớn khiến người ta không khỏi hoa mắt bởi sự xa hoa của nó. Dọc hai bên lối đi lên điện là những cái trụ bằng vàng được chạm trổ rất công phu. Dưới sàn là một tấm thảm đỏ được làm từ loại từ loại vải thượng hạng của vùng Giang Dương, nó được trải từ cửa điện lên tới bảo tọa [2] của Thái hậu. Và chiếc bảo tọa của Thái hậu được cho là đẹp nhất của thời kỳ này, bảo tọa của Thái hậu triều Tân Thực nhanh chóng lọt ngay vào nhãn giới của nàng. Dù phải quan sát nó ở rất xa nhưng với con mắt của một người học vẽ lâu năm, nàng không khỏi thán phục về sự tuyệt mỹ của nó. Quả là lời

đồn không sai tý nào.

Sau khi ngằm đưa mắt quan sát khắp Trường Sinh điện, Lôi Vi lại đưa mắt quan sát Minh Đức Thái hậu. Sứ sách có ghi lại bà là một vị Thái hậu nghiêm nghị, quyết đoán, sáng suốt nhưng đôi khi xử lý mọi việc có phần tiêu cực. Hôm nay nàng được diện kiến thánh nhan, là một con người bằng xương bằng thịt, không phải là một diễn viên đã có tuổi thể hiện bà. Lòng nàng không khỏi chấn động. Ngồi trên bảo tọa, bà toát lên vẻ uy nghi, lạnh lùng của một Thái hậu đương triều.

_ Dung mạo cũng khá đấy!- Minh Đức Thái hậu từ tốn nói, nghe trong giọng nói của Người có chút chấn động.- Chả trách hết Vương gia đến Hoàng tử, ai ai cũng để tâm đến ngươi. Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?

_ Hồi Thái hậu! Tiểu nữ vừa tròn mười sáu.

_ Mười sáu!- Vừa nói Thái hậu vừa gật gù.- Bằng tuổi con gái của Doãn Thân vương. Ai gia nghe nói người là từ Chiêu Anh hầu phủ vào?

_ Hồi Thái hậu! Vâng ạ!

Nhấp một ngụm trà, Thái hậu đưa mắt quan sát Lôi Vi. Dù cùng ở tuổi mười sáu, xét về dung mạo nàng với Ngọc Nhận chỉ có bằng chứ không có kém. Còn xét về khí chất nàng quả thật hơn hẳn Ngọc Nhận. Những câu trả lời của nàng dứt khoát và khá bình tĩnh. Điều này không phải ai lần đầu diện kiến Người cũng có thể làm được. Vậy mà nữ tử này lại làm được. Người quả thật bắt đầu hiếu kỳ về nữ tử này. Thật muốn xem gan nàng ta lớn cỡ nào. Chậm rãi đặt tách trà trên tay xuống, Người chậm rãi tiến về phía Lôi Vi.

_ Gặp ta, người cảm thấy thế nào? Có lo sợ không?

_ Hồi Thái hậu! Được diện kiến thánh nhan, trong lòng tiểu nữ chỉ có lo chứ không có sợ ạ. Lo bản thân kém cỏi khiến Người thất vọng.

Một nụ cười chậm rãi được vẽ trên môi Thái hậu.

_ Một nữ tử có gan nói trong vòng một năm có thể trở thành Thượng đẳng ca nữ như ngươi, ngươi còn lo Ai gia thất vọng sao?

_ Hồi Thái hậu! Đó chỉ là những lời nói trong lúc tiểu nữ nhất thời tức giận thôi ạ.

_ Nhất thời tức giận?- Vừa nói, Thái hậu vừa khẽ bật cười.- Cho dù có tức giận đến đâu ngươi cũng không nên để bản thân bị roi vào thế khó như vậy chứ. Ngươi chẳng lẽ không biết lời nói một khi đã nói ra rồi tuyệt không thể rút lại được. Chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng ngươi có thể một tay che trời sao?

Ở câu cuối cùng, chất giọng của Thái hậu được đẩy lên cao khiến Lôi Vi khẽ giật mình. Người thời cổ đại thật biết cách chuyển bé xé ra to. Giờ thì tốt rồi. Chỉ với những gì Thái hậu vừa nói, cũng đủ để cuộc đời nàng không nhìn thấy vầng thái dương rồi. Nhưng dù Thái hậu đã niên kỷ song sao lại có chuyện người hiện đại thua người cổ đại được và sẽ càng không có chuyện người hiện đại bị người cổ đại trấn áp được.

_ Hồi Thái hậu! Tiểu nữ không hề có ý một tay che trời ạ. Song nếu Thái hậu hỏi tiểu nữ có hối hận vì đã nói ra những lời đó không, tiểu nữ xin trả lời là mình tuyệt không hối hận. Bởi vì tiểu nữ tin với sự nỗ lực của chính bản thân mình, tiểu nữ sẽ làm được.

Khẩu khí thật lớn! Minh Đức Thái hậu có phần ngạc nhiên trước thái độ của nàng. Khiêm nhường nhưng quyết không để bản thân chịu chèn ép. Quay đầu lại, Người chậm rãi quan sát kỹ hơn gương mặt của Lôi Vi. Bất giác Người chấn động cả tâm thần. Người thật như không tin vào mắt mình. Thật không ngờ trên đời này lại có sự lạ đến vậy. Chả trách Phúc Tuân lại có tình cảm với nữ tử này.

_ Ngươi thật có dã tâm!

_ Muốn được tự khẳng định giá trị của bản thân, theo Thái hậu là dã tâm sao? Vậy đó có lẽ đó là dã tâm lớn nhất của tiểu nữ.

_ Thì ra là như thế.- Thái hậu hơi nhếch môi lên.- Giờ thì ta quả thật đã nhìn thấy lá gan của ngươi. Ngươi dám so sánh đương kim Hoàng thượng không bằng trời?

Chất giọng mỗi lúc một lạnh ở những chữ cuối cùng khiến Lôi Vi bỗng chốc thót tim. Gương mặt nàng giờ cắt không còn giọt máu nàng. Thật không ngờ chuyện này lại truyền đến tai Thái hậu. Vậy có nghĩ là nó cũng đã được truyền đến tai cả hậu cung, thậm chí cả Hoàng thượng. Chỉ nghĩ đến đây thôi nàng đã nhìn thấy viễn cảnh của mình thời gian sắp tới nếu qua được ải của Thái hậu. Sẽ bị Hoàng hậu hoặc các vị phi tần nào đó có thế lực trong cung triệu kiến. Và cũng có thể nàng sẽ "một bước lên trời" với Hoàng thượng mất.

_ Ngươi thật to gan! Mới chỉ là một Sơ kỳ của Thái Thượng Nhạc phủ mà lại không biết lớn nhỏ, dám lộng ngôn đến vậy. Dám nhục mạ Hoàng thượng, ngươi nghĩ mình là ai? Địa vị thế nào? Ngươi nghĩ rằng vì ngươi có được sự quan tâm của Hình Thân vương Phúc Hoảng, Linh Thân vương Phúc Tuân, Thất Hoàng tử Phúc Khái thì người muốn nói gì thì nói, làm gì thì làm sao? Ai gia nói cho ngươi biết, trên bọn chúng còn có ta và Hoàng thượng. Ngươi chẳng lớn hơn ai đâu. Một nha đầu như ngươi mà lại khiến cho hậu cung trong thời gian gần đây không thể nào yên ổn. Đúng là mầm họa! Giờ ngươi còn dám buông lời nhục mạ như vậy, có phải là ngươi chán sống rồi không?

Nộ khí bùng lên, Thái hậu không tiếc lời mắng Lôi Vi khiến nàng từ đầu đến cuối chỉ biết im lặng. Nhưng nhờ vậy nàng mới có thời gian suy nghĩ. Suy nghĩ làm thế nào Thái hậu biết được những lời này của nàng. Nàng tin rằng với sự thông minh của mình, Ngọc Nhận sẽ không chạy đến mè neoh Thái hậu. Thái tử lại càng không, bởi xét thái độ, nàng thấy Thái tử đối với nàng rất tốt, quyết không lợi dụng sự nóng giận của người khác để mua trò tiêu khiển. Và có khả năng người kể cho Thái hậu đã không kể hết những gì nàng nói.

_ Hồi Thái hậu! Tiểu nữ vẫn còn chưa muốn đầu lia khỏi cổ đầu ạ.

_ Chưa muốn đầu lia khỏi cổ vậy mà cả gan buông những lời đó. Ta thấy người chẳng muốn sống rồi.

_ Hồi Thái hậu! Tuy chưa muốn chết nhưng nếu phải chết, tiểu nữ cũng không muốn chết oan. Vậy nên tiểu nữ có thể hỏi Người một câu không ạ?

_ Nói đi!

_ Tiểu nữ muốn hỏi, những lời tiểu nữ nói, Thái hậu đã nghe ai kể lại? Người đó có kể lại cho Người biết toàn bộ sự việc hôm đó? Những lời tiểu nữ nói trước và sau câu nói đó Người đã nghe chưa? Thái hậu chắc đã nghe qua câu tam sao thất bản rồi phải không ạ? Vậy nên không gì đáng tin bằng tận mắt chứng kiến, tận tai nghe thấy và quan trọng nhất là dùng tâm để nghĩ cả.

_ Người đang dạy bảo Ai gia sao?

_ Tiểu nữ không dám! Tiểu nữ ngu muội muốn hỏi Thái hậu một câu. Thiên tử là gì ạ?

_ Người thật quá kinh thường bà già này đó. Thiên tử chính là con của trời.

_ Vâng! Thiên tử chính là con của trời. Vậy có lí nào con lại lớn hơn cha không ạ. Dân chúng tôn sùng Hoàng thượng, gọi Người là Thiên tử, là con của trời. Vậy nên Hoàng thượng không bằng trời thì có gì là sai? Ngược lại, nếu Hoàng thượng lớn hơn trời, chẳng phải Hoàng thượng đã phạm tội bất kính sao ạ?

_ To gan!- Thái hậu giận dữ quát.- Người chẳng những lộng ngôn mà còn xảo trá, đổi trắng thay đen.

_ Thái hậu! Tiểu nữ chỉ nói những gì tiểu nữ nghĩ mà thôi. Như vậy sao có thể cho là đổi trắng thay đen được ạ? Không lẽ chỉ vì suy nghĩ của tiểu nữ không thuận theo suy nghĩ của Thái hậu mà Thái hậu đã khép tội tiểu nữ? Nếu quả thật như vậy, dân chúng sẽ nghĩ về triều ta như thế nào ạ?

_ Hay cho câu dân chúng nghĩ về triều ta như thế nào. Lẽ nào người muốn trở thành Võ hậu [3] thứ hai?

_ Hồi Thái hậu! Tiểu nữ không dám. Tiểu nữ là con dân Tân Thực, tiểu nữ chỉ nói lên tiếng lòng của con dân Tân Thực thôi ạ.

_ Tiếng lòng con dân Tân Thực? Được! Vậy Ai gia hỏi người, trong mắt con dân Tân Thực, đương kim Hoàng thượng đáng bao nhiêu tiền?

_ Hoàng...

Bên ngoài cửa điện, tiếng Ông Tổng quản chưa kịp vang lên đã bị Định An Hoàng đế ngăn lại. Ông chậm rãi tiến lại gần cửa điện hơn để nghe rõ câu trả lời.

Lôi Vi không khỏi giật mình khi nghe Thái hậu hỏi. Câu hỏi rất quen. Nhưng nếu trả lời không khéo, nàng đừng mong ra khỏi nơi này. Mí tâm của nàng khẽ nhúc nhích, nàng cố gắng vận dụng chút kiến thức hạn hẹp của mình để có thể tìm ra câu trả lời thỏa đáng nhất.

_ Một đĩnh vàng ạ!

_ Một đĩnh vàng?- Thái hậu tỏ ra ngạc nhiên.

_ Vâng! Thực quốc được xem như là một đất nước hùng mạnh, không hề thua kém Yên Khâu. Nhưng chiến tranh xảy ra liên miên khiến đời sống nhân dân bất ổn. Tuy mấy năm gần đây đời sống nhân dân đã ổn định trở lại nhưng họ vẫn sống trong sự lo sợ. Sự chiến tranh xảy ra, sợ cảnh chia li tái diễn. Vài năm gần đây, lụt lội lại thường xuyên xảy ra khiến lòng họ càng hoang mang. Hoàng thượng tuy hạ lệnh tiếp tế kịp thời nhưng liệu người có nhìn thấy hết nỗi khổ của nhân dân, tiếng lòng của họ hay không? Lẽ vận đại đồng thiên [4] đó mới là điều họ mong muốn. Nên đối với họ, Hoàng thượng chẳng khác nào một đĩnh vàng. Nhìn thì rất đáng giá song tác dụng lại chẳng được bao nhiêu.

Đứng bên ngoài Định An Hoàng đế không khỏi sửng người trước những gì Ngài vừa nghe được. Ngài thật sự là một đĩnh vàng, có giá trị nhưng không mang lại tác dụng lớn cho nhân dân sao? Đối với một quân vương, đây quả thật là một sự thật phũ phàng. Càng phũ phàng hơn khi những lời đó lại được nói ra bởi một thiếu nữ trẻ tuổi. Khẽ thở dài, Ngài chậm rãi rời đi.

_ Hoàng thượng...- Ông Tổng quản không khỏi ngạc nhiên.

_ Đi thôi!- Vừa nói Định An Hoàng đế không khỏi thở dài.- Hôm khác ta sẽ đến thăm Thái hậu.

_ Vâng!- Ông Tổng quản vội lên tiếng.

Trong khi đó, bên trong, Thái hậu cũng không khỏi ngạc nhiên trước những gì Lôi Vi nói. Hoàng thượng nói riêng và triều đình nói chung không ngờ trong mắt nhân dân lại như vậy. Vậy hóa ra họ chỉ được về bề ngoài còn bên trong lại trống rỗng thôi sao. Đôi mắt Người trở nên xa xăm hẳn.

_ Hồi Thái hậu!- Lôi Vi thận trọng lên tiếng.- Trong mắt dân chúng, Hoàng thượng cũng như triều đình rất quan trọng nhưng triều đình vẫn chưa phát huy hết tác dụng của mình. Dân chúng không phải không thấy những việc triều đình đã làm chỉ là họ mong triều đình nhìn thấy nhiều hơn, nghe thấy nhiều hơn.

_ Được rồi! Người không cần nói nữa. Ai gia mệt rồi! Người lui ra đi!

Hít một hơi thật sâu, Lôi Vi thận trọng quan sát gương mặt của Thái hậu. Đường như lúc này sự già nua đã thể hiện rõ trên gương mặt của Người. Bỗng chốc trong nàng dấy lên nỗi xót xa.

_ Thái hậu! Tiểu nữ tin Hoàng thượng là một minh quân, Người chắc chắn sẽ tìm ra biện pháp để giúp dân chúng ngày một ấm no hơn. Vậy nên xin Người đừng quá lo lắng mà tổn hại đến ngọc thể. Tiểu nữ...xin phép cáo lui.

Dứt câu, Lôi Vi cúi người thi lễ rồi chậm rãi rời đi. Ra đến cửa điện lòng nàng như trút được gánh nặng.

_ Lôi Vi! Lôi Vi!

Có tiếng gọi khiến Lôi Vi giật mình quay lại. Từ trong một ngách nhỏ, Phúc Khải vội chạy ra. Gương mặt chàng lộ rõ vẻ lo lắng.

_ Muội không sao chứ? Tại sao Thái hậu đột nhiên lại triệu kiến muội?

_ Khải ca! Muội không sao!- Vừa trả lời, Lôi Vi vừa cười thật tươi.

Trên con đường dài trải những nắng vàng mỏng nhẹ của mùa thu, Lôi Vi vừa đi vừa kể lại cho Phúc Khải nghe những gì vừa xảy ra...

-----
[1] Triệu Phi Yến: Hán Hiếu Thành Hoàng hậu. Nàng xuất thân là một ca nữ trong phủ của Dương A Công chúa. Tương truyền thân thể nàng rất nhẹ, vòng eo rất nhỏ, khi múa chả khác nào chim Yến đang bay nên Dương A Công chúa mới đặt tên nàng là Phi Yến. Nghe đồn, nàng múa trông rất uyển chuyển và đẹp.

[2] Bảo tọa: ghế ngồi. Thường dùng để chỉ ghế ngồi của Thái hậu, Hoàng hậu hoặc của các phi tử có phẩm hàm cao.

[3] Võ hậu: tức Võ Tắc Thiên. Nàng nhập cung nhà Đường từ khi còn rất nhỏ. Nàng là phi tử của Lý Thế Dân sau trở thành Hoàng hậu của Lý Trị (con trai của Lý Thế Dân). Nàng là vị nữ hoàng đầu tiên và cũng gần như là duy nhất trong lịch sử Trung Quốc. Nàng sáng lập ra triều đại Võ Chu của riêng mình, tuy vậy đến cuối đời nàng vẫn muốn để lại giang sơn cho Hoàng thất nhà họ Lý. Tuy là một nữ nhân tài năng xuất chúng, vượt bậc nhưng nàng bị các sử gia đánh giá là vết nhơ trong lịch sử Trung Quốc bởi sự độc ác của nàng.

[4] Lễ vận đại đồng thiên: một thiên trong Lễ kinh của Khổng Tử. Theo Khổng Tử "Lễ vận đại đồng thiên" nói một cách dễ hiểu là dân chúng không phải lo lắng chuyện cơm ăn áo mặc cũng như trộm cướp. Mọi người đều sống hòa thuận, yêu thương nhau, chăm sóc nhau, giúp đỡ lẫn nhau. Nam nhân có công việc phù hợp, còn nữ nhân có chốn gửi gắm tốt. Trẻ em được giáo dục tốt. Người lớn tuổi có thể an nhàn. Người tàn tật được chăm sóc...Mọi người đều tận lực với chức trách, bổn phận, công việc của mình, không ích kỷ chỉ vì bản thân. Mọi âm mưu, quỷ trí không có cơ hội phát tác. Đó chính là cảnh giới lý tưởng của mọi người.

Hết chương 30

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Nhịp trống Phi Thiên lâu

Yên Khâu quốc

Buổi sớm, ánh mặt trời cuối thu không còn rực rỡ nữa. Nó trở nên chan hòa hơn khiến bầu không khí dịu nhẹ và giúp lòng người thư thái, thanh tịnh. Mặt trời vừa mới nhô lên cao, xe ngựa của các vị quan đại thần đã lần lượt kéo nhau vào cung để thượng triều. Vì vẫn đang trong thời kỳ đề tang nên ai cũng phải mặc tang phục. Từ quan lại đến thái giám cung, cung nữ, ai ai cũng mặc. Chẳng những thế sắc trắng còn bao phủ lên toàn bộ cung điện. Màu trắng chưa bao giờ trở nên bi thương đến thế.

Cái lạnh của mùa đông đã bắt đầu rồi. Những cơn mưa cũng bắt đầu rơi. Từng dòng người tiến bước về Đại điện trong lặng lẽ như những linh hồn mãi không thể siêu thoát.

_ Hoàng thượng thiết triều!

Bùi Tổng quản vừa dứt câu các đại thần bên dưới đã sụp lạy.

_ Ngô Hoàng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!

_ Bình thân!

Sau câu nói đó, Anh Đức Hoàng đế chậm rãi đưa mắt nhìn Bùi Tổng quản và gật đầu. Bùi Tổng quản tiến về phía trước rồi đồng đặc gọi:

_ Cho mời sứ thần Tân Thục nhập điện!

Từ cửa điện, Phúc Tuân cùng đoàn tùy tùng khiêng lễ vật cống tặng vào điện. Sự tạo nãi dường như thể hiện ngay trong từng bước chân của chàng thế nhưng nó cũng không kém phần mạnh mẽ kiêu hùng. Chàng đi tới đâu tiếng bàn tán nổi lên đến đó. Ánh nhìn của các quan đại thần dành cho chàng vừa có cả sự thần phục lẫn bất phục.

_ Sứ thần Tân Thục Mạnh Phúc Tuân tham kiến Yên Khâu Bệ hạ!- Vừa nói, Phúc Tuân vừa chấp tay về phía trước hành lễ.- Yên Khâu Bệ hạ vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế.

_ Sứ thần Tân Thục to gan!- Một vị quan đại thần vừa quát vừa bước ra giữa điện.- Gặp mặt Hoàng đế sao lại không hành đại lễ.

Hơi nhếch môi lên, Phúc Tuân chậm rãi quay lại nhìn vị đại thần kia.

_ Hành đại lễ? Vì Tân Thục không phải là thuộc quốc của quý quốc, nên chúng tôi không biết phải hành đại lễ thế nào mong Ngài chỉ giáo.

Nhìn bề ngoài câu chữ nghe như Phúc Tuân đang khiêm nhường nhưng xét kỹ càng sẽ thấy chàng chính là muốn nói Thục quốc cũng là một đại quốc và chỉ có bằng hoặc hơn Yên Khâu quốc chứ không hề kém. Tiếng bàn tán nổi lên, còn vị đại thần kia không biết cãi lý thế nào. Vâng! Cãi thế nào được với vị Vương gia văn hay chữ tốt này chứ.

_ Được rồi!

Anh Đức Hoàng đế lên tiếng đập tắt sự ồn ào bên dưới.

_ Chu khanh! Thục quốc là một đại quốc coi trọng đời sống của dân chúng nhất là vấn đề lễ nghĩa nên sao có thể không hiểu vấn đề này được chứ?

_ Là lỗi của hạ thần!- Vừa nói, vị quan họ Chu kia vừa sụp lạy.

Đưa mắt nhìn vị quan họ Chu kia thêm lần nữa, Phúc Tuân hơi nhếch môi lên tạo thành kiểu cười nửa miệng.

_ Bệ hạ nói phải! Thục quốc là đại quốc coi trọng đời sống của dân chúng. Đặc biệt là vấn đề lễ nghĩa. Từ nhỏ con dân Thục quốc đã được dạy rằng không được để người khác chèn ép mình. Và thần biết quý quốc cũng là một nước coi trọng lễ nghĩa không kém gì Tân Thục. Vậy nên theo lý mà nói, hai ngày sau khi sứ thần đến nước sẽ được yết kiến Bệ hạ của quý quốc. Nhưng hôm nay là ngày thứ tư, Bệ hạ mới triệu kiến sứ thần. Tội thiết nghĩ có phải Bệ hạ muốn việc đón tiếp được chu toàn? Như thế lại hay, chúng tôi cũng sẽ có thời gian chuẩn bị tốt hơn.

Rõ ràng là chửi người ta nhưng không ai có thể tìm được đường để bắt bẻ. Cao tay! Các vị đại thần chỉ còn biết đưa mắt nhìn nhau, trong đó ẩn chứa ít nhiều nộ khí.

_ Thời gian gần đây ta bận nhiều việc nên đến giờ mới thu xếp được thời gian gặp sứ thần.

_ Vâng!- Vừa nói, Phúc Tuân vừa hơi cúi thấp đầu xuống- Nếu đã như vậy, sứ thần Tân Thục không làm mất thời gian của Bệ hạ nữa.

Dứt câu, Phúc Tuân chậm rãi quay về phía đám người đi theo. Họ nhanh chóng mở từng nắp rương ra. Vài vốc, châu báu nhanh chóng hiện ra trước mắt mọi người.

_ Nhân dịp Tân Hoàng đế Yên Khâu đăng cơ, Tân Thục chúng tôi có một tí quà để chúc mừng. Mong quý quốc nhận lấy tấm lòng của Thục quốc.

Vừa nói, Phúc Tuân vừa chấp tay về phía trước. Ngón hành cử chỉ của chàng nhất nhất đều chừng mực không e dè nhưng cũng không ngạo mạn. Quay về phía sau, chàng chậm rãi giới thiệu từng tặng phẩm một. Bên trên, Anh Đức Hoàng đế vừa dõi theo từng cử chỉ của chàng vừa chú ý lắng nghe những gì chàng nói. Phong thái điềm tĩnh, có chút lạnh lùng của chàng khiến vị Hoàng đế trẻ tuổi có chút nghi ngờ những gì mình nghe được về chuyện hậu cung của Tân Thục. Về bề ngoài như thế quả thật khiến người khác nhìn không ra.

_ Đây là những tặng phẩm của Hoàng đế Tân Thục tặng cho quý quốc. Hy vọng hai nước sau này sẽ giao hảo thật tốt. Mong Bệ hạ nhận cho.

_ Tấm lòng cũng như tặng phẩm của Hoàng đế Tân Thục ta sẽ nhận. Ngươi hãy giúp ta chuyển lời cảm ơn đến Bệ hạ của các ngươi. Sứ thần chắc cũng đã mệt mỏi. Ta cho ngươi lui xuống.

_ Tạ Bệ hạ! Chúng tôi cáo lui!

Dứt câu, Phúc Tuân cùng tốp người của mình cúi người hành lễ rồi chậm rãi rời khỏi Đại điện.

*

Tân Thục triều

Nằm dài trên cành cây, Lôi Vi không khỏi nén tiếng thở dài đầy mệt mỏi. Từ sau hôm được Đậu Chương sự giao cho phòng trống, nàng sáng luyện tập cùng các Sơ kỳ, chiều lại đến phòng trống luyện tập. Cứ thế, cứ thế trong thời gian ngắn toàn thân nàng dẻo dai đầu chưa thấy chỉ thấy mỏi nhừ. Đôi khi đầu óc lại choáng váng cứ như người say. Hôm nay, nàng tự cho phép mình nghỉ ngơi một bữa để lấy sức mà luyện tập tiếp.

Vừa xoa bóp cánh tay, Lôi Vi vừa nghĩ đến những gì xảy ra mấy ngày hôm nay. Từ sau khi được Thái hậu triệu kiến, nàng Dung phi rồi Giao phi gọi đến để nói rõ sự tình. Hôm ấy, tại Ngâm Hương cung của Giao phi còn có cả Hoàng hậu đương triều. Nàng vừa ngẩng mặt lên để Hoàng hậu nhìn, Người ngay lập tức đánh đổ tách trà đang cầm trên tay rồi miệng lẩm bẩm:

“_ Giống! Thật giống!”

Thái độ của Hoàng hậu khiến Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên. Câu nói của Người cũng làm nàng nhớ lại hôm đầu tiên nàng bị xuyên không đến Chiêu Anh hầu phủ. Hôm ấy trong cơn mê man, nàng có nghe thấy một giọng nữ thần thốt nói nàng giống. Nhưng giống ai nàng lại không biết. Đến giờ nhớ lại, nàng cảm thấy giọng nữ này có chút quen thuộc. Càng nghĩ, mi tâm của nàng càng nhăn lại. Rốt cuộc nàng giống ai, sao lại khiến cho ai nấy trong hậu cung vừa nhìn thấy nàng đã giật mình? Rốt cuộc đây là phúc hay họa của nàng?

_ Vi Nhi!

Bên dưới, chất giọng trầm vang lên nhưng xem ra Lôi Vi chẳng để tâm.

_ Vi Nhi! Vi Nhi! Cát Lôi Vi!

_ Há?

Lôi Vi giật mình quay lại nhận ra Phúc Khải đã đứng bên dưới từ khi nào. Trông sắc mặt của chàng lúc này thật khó coi.

_ Khải ca!- Lôi Vi vọng tiếng xuống.- Huynh làm gì ở đây vậy?

_ Ta phải hỏi muội mới đúng! Muội ngoài việc trèo lên cây ra thì không biết làm gì à?

_ Muội chỉ là...

Lôi Vi chưa hoàn tất câu nói, Phúc Khải đã phi người lên rồi bế nàng xuống. Đây là lần thứ mấy nàng được bay rồi nhỉ? Xem ra con người thời này chẳng cần máy bay làm gì. Họ cứ bay lên, bay xuống chẳng khác nào siêu nhân. Nghĩ đến đó nàng bật cười ngớ ngẩn mà nàng cũng quên bém đi rằng việc bay lên bay xuống ấy là nhờ tập võ công, kình công mà ra.

_ Muội cười gì thế?- Đáp xuống đất, Phúc Khải quay lại hỏi.

_ Không có gì!- Vừa cười Lôi Vi vừa nói.- Có nói huynh cũng không hiểu.

Phúc Khải vờ thở dài đầy thất vọng.

_ Muội không nói, dĩ nhiên ta không hiểu rồi. Đi!- Vừa nói Phúc Khải vừa nắm tay Lôi Vi.- Đi theo ta!

_ Đi đâu!- Lôi Vi vội giữ tay Phúc Khải lại.

_ Đưa muội đến một nơi! Cứ đi rồi sẽ biết!

Cứ vậy, Lôi Vi bị Phúc Khải kéo đi rồi cho vào xe ngựa. Đi được một quãng đường, nàng bắt đầu nghe thấy tiếng huyền não. Vội vén màn lên, nàng không khỏi ngạc nhiên và mỉm cười thích thú khi nhận ra mình đã ra khỏi Hoàng cung. Nhịp sống của mảnh đất dưới chân thiên tử vẫn luôn ồn ào và huyền não như vậy. Cũng hơn một tháng rồi nàng không được ra ngoài. Giờ được ra ngoài, nàng có cảm giác nhịp sống nơi này đã nhanh hơn thì phải. Ra ngoài rồi, nàng mới có một chút cảm giác thân thuộc. Sự huyền não, ồn ào, tấp nập...ngoại trừ cảnh quan và quy mô, công nghệ ra còn nơi này quả có giống thời đại của nàng.

_ Lâu lắm rồi không ra ngoài! Thật là thích!

_ Chỉ mới tầm một tháng thôi mà!- Vừa nói, Phúc Khải vừa bật cười.

_ Đúng vậy!- Lôi Vi vờ xụ mặt.- Đúng là chỉ mới có tầm một tháng thôi. Nhưng một ngày ở trong cung chẳng khác nào một năm cả. Rất lâu! Rất lâu!

Nhìn dáng bộ của Lôi Vi, Phúc Khải còn bật cười lớn hơn lúc này. Nàng quả thật đáng yêu, ngay cả đến xụ mặt làm nũng cũng đáng yêu thế này thử hỏi chàng làm sao có thể cầm lòng cho được.

_ Vậy...vậy hôm nay muội hãy chơi cho thỏa thích đi!

_ Thật chứ?- Lôi Vi reo lên, đôi mắt nàng sáng rỡ.

Không nói gì, Phúc Khải mỉm cười gật đầu. Không ngờ nhìn thấy người mình yêu thương vui vẻ lại hạnh phúc đến vậy. Nhưng chàng hạnh phúc chưa được bao lâu đã nhận ngay ánh mắt nghi ngờ của Lôi Vi.

_ Huỳnh không phải đang có âm mưu gì đấy chứ?

Chất giọng của Lôi Vi lộ rõ sự nguy hiểm khiến Phúc Khải dù bản thân không làm gì sai cũng cảm thấy ớn lạnh.

_ Muội đã nghi quá rồi đấy!

_ Muội không phải Tào Tháo nhưng đang yên đang lành lại dẫn muội ra khỏi cung thể này chắc chắn có âm mưu.

_ Được rồi! Ta có âm mưu!- Phúc Khải thờ dài.- Tí nữa, muội sẽ biết!

Vậy là suốt dọc đường đi Phúc Khải phải chịu đựng ánh mắt đầy nghi ngờ của Lôi Vi. Chẳng thật chỉ mong lúc này trên đường ít người qua lại một chút để xe ngựa có thể chạy nhanh hơn. Nếu không phải vì giúp nàng có thể luyện tập múa trống, chàng quyết không để nàng trắng thẽ còn bản thân chịu ầm ức thế này. Cát Lôi Vi! Nợ này ta nhất định phải tính lên đầu nàng. Nghĩ vậy, chàng kín đáo nở một nụ cười.

Xe dừng lại. Phúc Khải nhanh chóng nhảy xuống xe và đỡ Lôi Vi xuống. Vừa vén màn lên nàng không khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy một lầu các lộng lẫy với đèn và hoa. Chưa kể bên ngoài người ra kẻ vào lại tấp nập mà đa phần họ toàn là nam nhân.

_ Phi Thiên lâu?!

Vừa bước xuống xe, Lôi Vi vừa đọc tên của lầu. Cái tên khiến nàng liên tưởng đến một nơi nhưng nàng không dám khẳng định. Quay sang nhìn Phúc Khải với ánh mắt ngờ vực, nàng chờ đợi câu trả lời.

_ Là thanh lâu!- Phúc Khải trả lời tinh bơ.

_ Hà? Thanh lâu?!- Lôi Vi hét lên.- Huỳnh đưa muội đến thanh lâu? Huỳnh thừa biết đây là chỗ nào mà. Sao huỳnh lại đưa muội đến chỗ này? Mạnh thất Công tử! Huỳnh định bán muội à?

Vốn đã nghĩ đến phản ứng này của Lôi Vi song Phúc Khải thật không ngờ nàng lại phản ứng thái quá đến vậy. Chỉ vài ba câu úp úp mở mở chàng lại khiến nàng sợ đến cả không còn giọt máu. Chẳng thật là muốn cười thật lớn.

_ Muội nghĩ ta sẽ bán muội?

_ Nếu không, huỳnh dẫn muội tới đây để làm gì? Muội nói cho huỳnh biết, sĩ khả sát bất khả nhục [1]. Huỳnh coi chừng, muội sẽ không để yên cho huỳnh đâu. Huỳnh...huỳnh đúng là biết ức hiếp người khác.

Vừa giữ chặt tay Phúc Khải, Lôi Vi vừa nói liên thanh không ngừng khiến Phúc Khải phải bịt tai lại. Còn người đi đường cứ nhìn hai người bọn họ bằng đôi mắt kỳ quái. Kể ra cũng phải! Một đôi nam nữ nhìn rất xứng đôi thế mà lại có mặt tại một thanh lâu đã vậy lại còn cãi nhau, ai mà không ngạc nhiên cho được. Người đi đường không khỏi thờ dài.

_ Dừng!- Bức quá, Phúc Khải phải hét lên.- Ta mà bán muội, ít nhất sẽ có một người giết chết ta. Ta còn chưa muốn chết. Chẳng lẽ muội từ trước đến nay chưa nghe qua những cái tên Vệ Tử Phu [2], Chiêu Thuyền [3], Hoắc Tiểu Ngọc [4], Tiết Đào [5].

_ Có nghe!- Lôi Vi gật đầu.

_ Họ đều là những danh kỹ đấy! Bán nghệ chứ không bán thân.

Lôi Vi tại sao lại không biết họ là những danh kỹ nổi tiếng chứ. Dù nàng tới từ thời đại cách thời đại này gần ngàn năm nhưng e rằng số danh kỹ nàng biết còn nhiều hơn Phúc Khải biết. Dám cá là chàng không biết Tần Hoài bát diễm [6].

_ Muội biết họ đều là những danh kỹ bán nghệ không bán thân. Muội còn biết cái kết cuộc đời họ rất thảm.- Vừa nói, Lôi Vi vừa thờ dài.- Sao? Huỳnh định biến muội thành kỹ nữ lừng danh để cuộc đời muội bầy nổi ba chìm giống họ phải không?

_ Muội...

Phúc Khải á khẩu, không nói lại được Lôi Vi. Bực mình, chàng vội nắm lấy tay và kéo nàng vào trong. Nàng chống trả quyết liệt còn chàng phải dùng hết sức bình sinh mới kéo nàng vào được. Lần đầu tiên chàng cảm thấy nàng nhất đến vậy. Nhưng vậy cũng tốt. Dù nói buông tay song chàng vẫn muốn mình trở thành chỗ dựa cho nàng mỗi khi nàng cần đến. Chàng nhẹ nhàng kéo nàng lại gần rồi cả hai nhanh chóng chọn cho mình một chỗ ngồi kín đáo gần vũ đài. Ngồi ngay ngắn xong chàng mới giải thích lý do chàng đưa nàng tới chỗ này. Phi Thiên lâu vốn là một vũ lâu do Cô cô của chàng mở ra. Nơi này, chỉ cần nữ nhân nàng có tài đều được Cô cô của chàng thu nhận. Khách đến nơi đây cũng chỉ để thưởng thức tài năng lẫn mỹ vị chứ không như các chôn thanh lâu khác. Vậy nên khác tới đây đều là những văn nhân mặc khách tứ phương nên mới đông đến vậy. Hiện trong lầu, có một ca vũ xinh đẹp múa giới, đặc biệt là múa trống nên chàng dẫn nàng tới để nàng có thể học hỏi. Nói đến đây, chàng chăm chú quan sát gương mặt Lôi Vi, tâm trạng có chút bất an. Bởi nói gì, nhìn nơi này vẫn có vẻ giống một thanh lâu.

_ Muội có sao không? Nếu không thích, ta sẽ đưa muội về.

_ Không sao!- Vừa nhìn Phúc Khải bằng đôi mắt oán hận, Lôi Vi vừa lắc đầu.- Chỉ là...muội cảm thấy nơi này chẳng khác nào cái lò hấp. "Nóng"!

_ Nóng?

Không hiểu hàm ý của Lôi Vi, Phúc Khải chau mày hỏi lại. Đáp lại chàng là một tiếng cười thích thú của nàng. Nàng nhớ hồi đầu năm nay, ba mẹ nàng phải đi dự hội thảo ở nước ngoài, Phong Đạt phải trực ở bệnh viện còn Hạ Huyền lại đi lưu diễn ở thành phố khác, anh chị em họ của nàng đã đầu độc tâm hồn nàng bằng cách kéo nàng vào vũ trường. Trời ạ! Nàng vẫn đang ở tuổi vị thành niên mà. Ôi những con người có đầu óc đen tối đó... Cũng may nơi họ ở trong phòng riêng hát hò quậy phá không nàng chắc chắn sẽ không xong mất. Lần đầu tiên nàng vào vũ trường, cảm giác của nàng chính là "hóng" Còn lần này, vào một nơi gần giống với vũ trường, nàng chính là cảm thấy "hóng" theo nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Thật đúng là nóng mắt!

"Đào lý phương phi lê hoa tiếu

Châm tỷ ngã chi đầu xuân ý náo

Thược dược a na lý hoa tiêu

Hương trà nhất trần nghinh quân đảo

Tinh nhi dao dao

Vân nhi phiêu phiêu

Hà tất Tây Thiên vạn lý dao?"

Hoan lạc tự tại kim triều" *

Nghe Lôi Vi ngâm bài thơ, Phúc Khải không khỏi chấn động. Chàng nhìn nàng với ánh mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc. Thật không ngờ nữ tử này lại có thể làm ra một bài thơ ý tứ lãng mạn đến vậy.

_ Thật không ngờ muội lại có thể làm ra bài thơ này.

_ Nếu đặt trong bối cảnh rõ ràng, ý nghĩa của bài thơ sẽ khác. Đừng nhìn muội như vậy. Muội chỉ tức cảnh ngâm thơ thôi. Bài thơ này không phải của muội.

_ Vậy thì là của ai?- Phúc Khải tỏ ra hiếu kỳ.

_ Uhhmm...là...uhmmmm...

Lôi Vi tỏ ra lúng túng không biết nên kể như thế nào cho Phúc Khải hiểu. Không lẽ lại kể đây là một câu chuyện được viết bởi một nhà văn sống sau thời đại này vài trăm năm nữa. Nàng nhăn trán suy nghĩ để tìm ra một câu chuyện hợp lý. Nếu nàng nhớ không nhầm câu chuyện này có từ thời Đường. Lập tức một tia sáng lóe lên trong đầu nàng.

_ Chuyện là ở đời Đường, dưới thời vua Lý Thế Dân, có một Cao tăng tên là Trần Huyền Trang thường được gọi là Đường Tam Tạng. Ông ta được Quan Thế Âm Bồ Tát chỉ định sang Tây Trúc, đến chùa Đại Lôi Âm của Phật Tổ thỉnh chân kinh. Trên đường đi ông ta thu nhận được ba đồ đệ. Ba đồ đệ này của ông ta đã giúp ông ta thoát khỏi yêu ma quỷ quái.

_ Yêu ma quỷ quái? Nghe có vẻ ly kỳ đấy.

_ Đúng vậy! Rất ly kỳ! Rất nhiều yêu ma quỷ quái muốn ăn thịt ông ta vì cho rằng ăn thịt ông ta có thể trường sinh bất lão. Còn có con lại muốn cưới ông ta. Trong số các yêu nữ muốn cưới ông ta có một yêu nữ tên là Hạnh Tiên Cô, là một cây Hạnh đã luyện thành tinh. Con yêu nữ này thật sự rất đa tình nên nó đã làm bài thơ này để níu chân Đường Tam Tạng ở lại. Vậy nên trong bài thơ mới có câu "Hà tất Tây Thiên vạn lý dao? Hoan lạc tự tại kim triều".

Phúc Khải chậm rãi gật đầu rồi ngâm lại bài thơ. Ngâm lại chàng cảm thấy bài thơ thật thú vị. Có sự e lệ cũng như có sự bạo dạn của nữ nhi. Tinh ý chan chứa. Thật khiến người khác không khỏi say lòng.

_ Hương Y! Hương Y kìa!

"Tùng...tùng...tùng...", tiếng trống nổi lên, Phúc Khải và Lôi Vi vội hướng nhìn về vũ đài. Lúc này nàng mới để, sân khấu của lầu này là một sân khấu nổi giữa mặt nước, hoàn toàn tách biệt với khán đài xung quanh. Trong hồ có không ít cây sen. Vì đã qua mùa sen nở nên giờ chỉ còn có lá mà thôi.

Trên vũ đài là một thiếu nữ mặt y phục màu đỏ đang đánh đều từng nhịp trống. Từng động tác uyển chuyển linh hoạt khiến mọi người không thể rời mắt. Bên cạnh đó, tiếng trống đôi khi dồn dập, đôi khi chậm rãi khiến mọi người phải chú ý lắng nghe. Nhìn những động tác nhanh nhẹn, uyển chuyển của cô gái đó, Lôi Vi không khỏi thần phục. Đôi mắt nàng dường như không thể nào rời khỏi từng bước chân nhanh nhẹn uyển chuyển của nàng ấy. Múa kết hợp cùng với đánh trống, độ khó tăng lên gấp nhiều lần thế nhưng nữ tử đó lại trình diễn thuần thục và đẹp đến như vậy đủ để thấy được muốn múa được điệu múa này người tập phải kiên trì và bền bỉ đến mức nào.

Chăm chú theo dõi từng nhịp múa, nghe từng nhịp trống Lôi Vi cố gắng quan sát thật kỹ mọi động tác của ca vũ trên đài. Bước chân linh hoạt, thanh thoát hết như một con chim nhỏ giúp ca vũ vừa có thể múa vừa có thể giữ nhịp trống. Càng về sau điệu vũ càng lúc càng nhanh tiếng trống cũng càng lúc càng dồn dập khiến người xem chú ý xem kỹ hơn vì nếu không họ có lẽ sẽ lỡ mất một động tác nào đó. Nàng quả không thể không thần phục người con gái đó. Càng thần phục bao nhiêu, nàng càng hạ quyết tâm phải múa được điệu múa trông này bấy nhiêu.

_ Khài ca!- Vừa nói, Lôi Vi vừa kéo nhẹ tay áo Phúc Khái.- Sau này, huynh có thể dẫn muội tới đây nhiều hơn không?

Đang xem múa, nghe Lôi Vi nói vậy Phúc Khái không khỏi giật mình. Chàng vội quay lại và nhìn nàng với đôi mắt đầy ngạc nhiên.

_ Tới đây? Thường xuyên?

Lôi Vi gật đầu lia lịa. Nhưng rồi nàng chợt nhớ ra dù việc ra vào Thái Thường Nhạc phủ so với các nơi khác trong Hoàng cung tương đối thoải mái song ra ngoài quá thường xuyên chắc chắn sẽ bị đề ý.

_ Khoảng tám hoặc chín ngày một lần!

_ Không được!- Phúc Khái dứt khoát từ chối.- Tuy đây không phải là thanh lâu, nhưng muội là thân nữ nhi ra vào chốn này thường xuyên không tốt cho muội.

_ Muội sẽ cải trang!

_ Cải trang cũng không được. Muội thử nghĩ đi, có nam nhân nào lại mình hạc sương mai như muội không? Nhìn vào là nhận ra ngay muội là nữ nhi rồi. Không được! Chuyện này dứt khoát không được.

Thái độ cương quyết của Phúc Khái khiến Lôi Vi ảm ức không chịu được. Mọi việc đâu đến nỗi tệ hại. Vậy mà chàng lại làm quá lên như vậy. Hơn nữa, nàng đâu có vào chốn này một mình. Nàng rõ ràng là nhờ chàng dẫn đi cơ mà. Càng nghĩ, nàng lại càng tức.

_ Nếu muốn tốt cho muội thì ngay từ đầu huynh đừng có dẫn muội tới đây.

Chỉ một câu nói của Lôi Vi khiến Phúc Khái phải ngậm đắng nuốt cay. Thành ý của chàng lại bị nàng biến thành ra thế này đây. Nếu không phải vì giúp nàng có thể hiểu hơn về múa trống, chàng tuyệt không đưa nàng đến nơi này. Nàng liệu có biết từ khi vào đây, ngoài mặt thì cười nói với nàng nhưng trong lòng chàng lo lắng cho nàng biết bao nhiêu không? Tuy nơi này không xấu, Phi Thiên là một thanh lâu gồm các nữ nhi chỉ bán nghệ chứ không bán thân, họ có thể ngồi tiếp khách chứ tuyệt không có chuyện làm ra những trò đồi bại, nhưng chàng vẫn không an tâm, dù gì đi chăng nữa nàng vẫn là nữ nhi. Nữ nhi bước vào chốn này, thử hỏi sau này danh phẩm của nàng sẽ bị tổn hại thế nào. Hôm nay là chàng liều mạng đưa nàng vào đây vậy nên chàng sẽ chịu trách nhiệm tới cùng. Nhưng không thể để nàng cứ vào đây mãi được.

_ Dù thế nào, đây sẽ là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng nàng đặt chân vào đây.

Từ ngày quen biết Phúc Khái, đây là lần đầu tiên Lôi Vi thấy chàng cự tuyệt lời đề nghị của nàng như vậy. Cục tức này thật nuốt không trôi.

Nhìn thấy gương mặt của Lôi Vi mỗi lúc một đỏ lên vì tức giận, Phúc Khái lại càng bất an. Những giọt mồ hôi bắt đầu lấm tấm trên trán chàng. Nữ nhân tức giận thật đáng sợ. Sự im lặng của họ lại càng đáng sợ hơn. Để làm dịu tình hình, chàng nhanh chóng nhờ Cô cô của chàng cho nàng ca vũ kia ra tiếp chuyện. Và rất nhanh chóng nàng và Hương Y nói chuyện rất hợp ý nhau. Những gì họ nói xoay quanh vấn đề về điệu múa trống. Hương Y đã chỉ cho nàng những điều cơ bản cần lưu ý khi múa trống cũng như làm thế nào để động tác trở nên nhanh nhẹn, linh hoạt hơn...Nhìn hai người họ nói chuyện với nhau, Phúc Khái cảm thấy yên tâm phần nào nhưng chàng không ngờ rằng nữ tử ngồi cạnh chàng đang vạch ra một kế hoạch...

_ Thế nào? Muội chắc học hỏi được nhiều lắm phải không?- Vừa bước ra khỏi Phi Thiên lâu, Phúc Khái vừa quay sang hỏi Lôi Vi.

_ Cũng khá nhiều!- Vừa nói Lôi Vi vừa gật đầu.- Giờ muội biết mình nên chú ý điều gì rồi.

_ Vậy thì tốt!

Vừa nói Phúc Khái vừa thở ra nhẹ nhõm như trút được một gánh nặng. Chàng quả thật rất sợ, sợ Lôi Vi đòi chàng dẫn nàng tới đây thêm lần nữa. Chốn này dù sao cũng không phải là nơi tốt đẹp. Đưa nàng tới một lần là quá đủ rồi.

_ Ta dẫn muội đi ăn rồi đưa muội về cung.

Không nói gì, Lôi Vi vừa mỉm cười vừa gật đầu nhìn Phúc Khái.

-----

[1] Sĩ khả sát bất khả nhục: kẻ sĩ có thể chết không thể chịu nhục.

[2] Vệ Tử Phu: Vệ Hoàng hậu, Hoàng hậu thứ hai của Hán Vũ đế nhà Tây Hán xuất thân là ca nữ trong Bình Dương hầu phủ của Bình Dương Công chúa.

[3] Điêu Thuyền: là một trong tứ đại mỹ nhân của Trung Quốc. Nàng được mệnh danh là Bế nguyệt Điêu Thuyền. Nàng là ca nữ trong phủ Tư đồ Vương Doãn cuối thời Đông Hán.

[4] Hoắc Tiểu Ngọc: nàng vốn là một tiểu thư bị hại đến bước lưu lạc lầu xanh. Nàng sống dưới thời Đường.

[5] Tiết Đào: nàng sống vào thời văn Đường. Nàng là ca kỹ, thi kỹ nổi danh đất Thành Đô.

[6] Tản Hoài bát diễm: tám ca kỹ đẹp nhất bến sông Tản Hoài dưới thời nhà Minh. Có một bài thơ khái quát về tám mỹ nhân này như sau:

Phong lưu nữ hiệp Khẩu Bạch Môn

Trường trai tú phật Biện Ngọc Kính

Hiệp cốt phương tâm Cổ Mi Sảnh

Diễm diễm phong trần Đồng Tiểu Uyển

Phong cốt tăng tuấn Liễu Như Thị

Hiệp can nghĩa đảm Lý Hương Quân

Khuynh quốc danh cơ Trần Viên Viên

Linh tú đa tài Mã Trương Lan.

* Bài Hà tất Tây phương vạn lý dao của Hạnh cô đề dụ dỗ Đường Tăng trong Tây Du ký:

Đào mạn ngát hương, hoa lê hé nở

Sao bằng được em trên cảnh ý xuân xôn xang rạo rức

Hoa thược được mềm mại, hoa mạn xinh tươi

Sao bằng được em mưa thấm ướt cánh sen hồng thùy mỵ đẹp đẽ

Trà thơm một chén đón chàng đến

Sao sáng lung linh

Mây trời lững lờ

Việc gì phải đi xa ngàn dặm đến Tây thiên?

Hãy hoan lạc ngay tại ngày hôm nay

Hết chương 31

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Bánh xe số phận

Yên Khâu quốc

Chậm rãi bước từng bước, Phúc Tuần cứ mãi nở nụ cười. Ngắm cây Cổ cầm màu đen tuyền trên tay, lòng chàng ngập tràn niềm vui sướng. Chàng còn nhớ rất rõ một ngày trước kỳ thi lại của Lôi Vi, chàng tình cờ gặp Đồng Thảo và biết được Lôi Vi chơi Cổ cầm rất hay. Bản nhạc nàng sử dụng để múa là do đích thân nàng chọn nghe rất mới lạ, khi nàng đàn lên vừa rộn ràng lại vừa bi ai. Khi nghe Đồng Thảo nói chàng quả thực không tin nên hôm thi, chàng đã đứng ngoài cửa của Thái Thường Nhạc phủ chờ đợi nàng thi. Nghe bản nhạc mới lạ do Quân Đài đàn, chàng mới tin những gì Đồng Thảo nói. Lôi Vi thật biết cách đem đến bất ngờ cho người khác. Chàng thật không biết nàng còn có bao nhiêu bất ngờ nữa.

Lần này đi sứ sang Yên Khâu quốc, Phúc Tuần đã hạ quyết tâm phải mua bằng được một cây Cổ cầm cho Lôi Vi. Cổ cầm nơi nào cũng có cả, tại Thục quốc của chàng cũng có. Nhưng để làm ra một cây Cổ cầm tốt thì chỉ có kỹ thuật làm Cổ cầm tại Yên Khâu mới là tốt bậc nhất. Cây Cổ cầm ở Yên Khâu được làm từ gỗ cây Ngô Đồng nên âm thanh nghe hay hơn so với những Cổ cầm được làm từ các loại gỗ khác. Đưa tay gảy thử một lượt, chàng không khỏi gật gù hài lòng. Tiếng đàn nghe thật trong và có chút sầu bi. Rất nhanh chóng, chàng thử gảy những âm điệu đầu tiên của bài Tiêu Tương Thủy Vân [1]. Tiết tấu vừa phải, âm sắc có phần trầm lắng tạo nên một bản nhạc bi nhưng không lụy. Từng tiết tấu một ngân lên như dẫn dắt người nghe đến với một dòng suối, ở nơi đó có dòng nước trong xanh, có cỏ cây rung rinh, có đám mây trôi lững lờ...Bỗng nhiên một ý nghĩ lóe lên trong đầu chàng. Rất nhanh sau đó, tiếng đàn im bặt. Trong lúc chờ cho dây đàn bình lại, chàng lấy ra một thanh đoản đao mà chàng vẫn luôn đeo bên mình. Cầm cây đàn

một cách thận trọng, chàng nhang chóng úp cây đàn lại và cẩn thận khắc lên mặt sau từng con chữ một.

"Phất bi bạch thạch, đàn ngã tổ cầm

U giản thiếu hề lưu tuyền thâm

Thiện thủ minh huy, cao trường thanh tâm

Tịch lịch tự thiên cổ, tưng suru lưu hề vạn tâm"*

_ Hy vọng nàng mãi như khe suối này!

Vừa ngắm cây đàn, Phúc Tuấn vừa mỉm cười. Giờ cây đàn này đã trở thành cây đàn đặc biệt. Bởi trên đó không chỉ lưu lại bút tích của chàng mà chàng đã gửi vào cả sự hy vọng, hy vọng Lôi Vi sẽ mãi như dòng nước trong mát, tinh khiết của con suối đã có từ ngàn xưa kia đem đến sự thư thái, tĩnh lặng cho mọi người.

_ Vương gia!- Bên ngoài, Tiểu An Tử kính cẩn vọng tiếng vào.- Có Châu đại nhân tới!

_ Mời vào!

Sau câu nói ấy Châu đại nhân nhanh chóng bước vào. Phúc Tuấn cũng nhanh chóng cất đoản đao và đặt cây đàn xuống rồi bước ra đón ông ta. Vốn là một người không ưa lắm Tân Thực, nên lần này ông ta tới chỉ nói ngắn gọn với Phúc Tuấn vài câu rồi cáo từ. Nhìn từ cử chỉ, hành động đến lời nói của ông ta, Phúc Tuấn nhận thấy con người này hành sự rất lễ mễ thêm vào đó ông ta lại không mấy thiện cảm với Tân Thực, vậy nên, nếu sau này hai nước có xảy ra chiến tranh, ông ta chắc chắn sẽ tìm mọi cách dôn Tân Thực vào đường cùng. Con người này không thể không phòng. Khẽ mỉm cười, Phúc Tuấn chậm rãi tiến về phía trước.

_ Tiểu An Tử!

Ngay lập tức Tiểu An Tử có mặt trong phòng chờ lệnh.

_ Vương gia có gì phân phó ạ?

_ Truyền lệnh xuống Đồng Vũ! Tới nay hần sẽ cùng ta nhập cung dự tiệc.

Nghe Phúc Tuấn nói thế, lòng Tiểu An Tử bỗng cảm thấy bất an. Ấn tượng của Yên Khẩu về chủ tử hần vốn không tốt nên chuyến đi sứ lần này của chủ tử hần hết sức nguy hiểm. Lần này nhập cung dự tiệc lại chỉ mang theo Đồng Vũ, hần thật lo lắng.

_ Dự tiệc ạ?

_ Đúng! Anh Đức Hoàng đế đã cử người tới mời ta không thể không đi.

_ Vương gia thứ lỗi cho nô tài lảm lời. Liệu đây có phải là Hồng Môn yến [2] không?

_ Không ai giết người trong nhà mình đâu.- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa bật cười.- Người yên tâm đi!

Nhìn Tiểu An Tử khẽ thở ra rồi lau mồ hôi, Phúc Tuấn thật muốn bật cười. Hần theo chàng từ khi còn nhỏ, tính đến nay cũng đã hơn mười năm rồi. Trong đám nô tài, chàng xem hần là thân tín và hần cũng là người lo lắng cho sự an nguy của chàng nhất. Từ ngày rời xa vòng tay của Dương phi, về sống tại Bảo Khánh cung rồi sau đó là Linh Thân vương phủ nhờ có hần chăm sóc, lo lắng nên chàng không còn hoảng sợ như thời gian đầu chàng phải đột ngột sống một mình nữa. Cũng nhờ có hần giúp chàng nên gia pháp chàng lập ra trong phủ mới được giữ vững. Và cũng nhờ có hần nên chàng mới nắm bắt kịp thời những chuyện xảy ra với Lôi Vi. Hần quả đúng là một tôi tớ trung thành. Nếu hần không phải là Thái giám, chàng nhất định sẽ giúp hần thành gia lập thất.

*

Tân Thực triều

Cuối thu, bầu trời bắt đầu trở nên hôn ám. Gió thổi mỗi lúc một mạnh và lạnh hơn. Nơi đường chân trời những tia nắng yếu ớt tụ lại một chỗ tạo thành một thứ ánh sáng màu vàng óng và sáng rực. Cảnh tượng huy hoàng cuối cùng của mặt trời khi mặt đất chuẩn bị chìm vào đêm tối thật khiến người ta không khỏi cảm thán. Ánh sáng ấy tuy âm áp nhưng lại cô độc vô cùng.

Thế nhưng nơi cung cấm này muốn nhìn thấy bình minh cũng như hoàng hôn nào đâu phải chuyện dễ dàng. Bức tường thành cao và dài, bao trọn lấy Hoàng cung, đoạt đi sự tự do vốn có của con người. Nơi cung cấm này quả là một cái lồng chim khổng lồ. Nó nhốt tất cả các loài chim xinh đẹp khao khát tự do lại vào một chỗ khiến chúng không thể nào thoát ra ngoài và buộc phải phục tùng chủ nhân. Hoàng cung, không phải không có tình yêu, song tình yêu của quân vương đôi khi cũng rất đáng sợ. Không phải là tình yêu ấy đáng sợ mà những người muốn có được tình yêu ấy thật rất đáng sợ. Nghĩ đến đây Hoàng hậu lại lạnh lòng. Lòng bà chợt dâng lên nỗi sợ đến thấu xương. Nếu năm ấy bà không bị đau, có lẽ người bị giết chết là bà rồi và bà cũng mãi không thể nào trở thành chủ nhân của Duyệt Lạc cung này được...

Chậm rãi hạ tầm mắt xuống, Hoàng hậu nhẹ nhàng vuốt ve chiếc kim loan thoa trên tay. Nó như đưa bà trở lại một miền ký ức xa xưa. Ấy là khi Định

An Hoàng đế đăng cơ. Chiếc trâm này vốn phải được cài lên mái tóc của Hoàng hậu nhưng Hoàng đế khi ấy đã cài nó lên mái tóc của Mẫn phi đủ để thấy người nam nhân ấy sùng ái nàng ấy như thế nào. Bà khi ấy đã từng ghen tỵ, cũng đã từng muốn tranh giành. Nhưng sau cuộc mưa máu nổi lên chốn hậu cung bà thật chẳng muốn gì nữa. Bà chỉ mong có một cuộc sống giản đơn, bình lặng vậy thôi. Không có con nhưng lại được ngồi trên địa vị cao nhất của chốn hậu cung này đó có lẽ là sự ân sủng lớn nhất của Hoàng đế giành cho bà. Bởi bà biết dù năm nào cũng nạp phi song lòng vị quân vương ấy mãi chỉ khắc ghi một bóng hình. Vì Ngài không thể trao bà tình yêu nên đành trao cho bà quyền lực là để bù đắp và cũng là để bà có thể tự bảo vệ bản thân mình.

Nhớ lại gương mặt của Sơ kỳ Thái Thường Nhạc phủ bà gặp tại Ngâm Hương cung cách đây mấy ngày trước, lòng Hoàng hậu vẫn chưa thôi chấn động. Bà không biết mình phải giải thích chuyện này thế nào ngoài câu mà dân gian vẫn thường hay nói: Thật không ngờ trên đời này lại có điều lạ thường. Giờ bà đã hiểu tại sao khi ấy Giao phi lại tỏ ra bồn chồn, lo lắng. Và bà càng hiểu tại sao Chiêu Anh Công chúa lại cho Cát Lôi Vi nhập cung. Số phận rồi sẽ xoay vòng như bánh xe, bà thật sự tò mò đoạn đường phía trước của nữ tử kia liệu có bị lặp lại hay không. Nếu quả vậy, bà thật không mong muốn nó tái diễn một tý nào. Chợt nhớ đến những gì Ngọc Đông tìm hiểu được mấy ngày nay, lòng bà càng lo lắng hơn. Có thể là do bà không muốn Phúc Tuấn đau khổ cũng có thể là do tình cảm năm nào đột nhiên khơi dậy. Bất kể vì lý do gì, bà cũng không muốn người con gái ấy lặp lại vòng đời đau khổ.

_ Ngọc Đông!

Hoàng hậu cất tiếng gọi. Chất giọng không nhanh cũng không chậm. Rất nhanh sau đó, tỳ nữ Ngọc Đông có mặt.

_ Nương nương có gì phân phó?

.....

Bước trên con đường dài trở về Xuân Hoa viện, lòng Lôi Vi không hiểu sao không thể nào yên ổn được. Mấy ngày nay nàng thật không hiểu tại sao bản thân lại bị hoa đầu chóng mặt. Ban đầu nàng nghĩ rằng do bản thân luyện tập múa trống quá sức nên mới bị như vậy. Nhưng càng ngày triệu chứng càng rõ rệt. Người nàng cứ dần trở nên mệt mỏi, lơ đãng. Thật không biết nàng đã ăn hay uống thứ gì mà lại bị như thế này. Kinh nghiệm về Đông y của nàng lại không nhiều, giờ nàng chỉ còn biết cầu trời cho nàng nhanh nhanh khỏi bệnh để có thể tiếp tục luyện múa trống.

Nhắc tới truyện múa trống, tinh thần Lôi Vi lại phấn chấn lên một chút. Từ sau hôm nàng được Phúc Khải dẫn tới Phi Thiên lâu và được gặp Y Hương, nàng cảm thấy kỹ thuật múa trống của nàng có chút tiến bộ. Đem chuyện này khoe với Phúc Khải, chàng mỉm cười vui thích nhưng tuyệt nhiên cả hai người không ai đã động đến việc đến Phi Thiên lâu một lần nữa. Với Phúc Hoàng, nàng tuyệt không kể chuyện đến Phi Thiên lâu vậy nên chàng có chút ngạc nhiên về sự tiến bộ của nàng. Nhìn biểu cảm trên gương mặt của chàng, nàng thật không thể nén nổi tiếng cười. Giờ nhớ lại, nàng vẫn không nén nổi cười.

_ Cô nương có phải là Cát Lôi Vi?

Chất giọng trong trẻo của một cô gái vang lên thu hút sự chú ý của Lôi Vi. Nàng vội dừng bước và nhìn về phía đối diện. Đứng trước mặt nàng là một cô gái mặc một bộ y phục màu cam giản đơn.

_ Đúng vậy! Cô nương là...

_ Ta là tỳ nữ bên cạnh Hoàng hậu. Cô nương có thể gọi ta là Ngọc Đông.- Ngọc Đông chậm rãi nói.- Hoàng hậu muốn cô nương đến Duyệt Lạc cung để hỏi chuyện.

Khi Ngọc Đông còn chưa nói xong, đầu Lôi Vi đã nổ ầm một tiếng. Cung cấm giờ đã trở thành một nơi chẳng mấy thú vị với nàng nữa. Rốt cuộc nàng tại sao lại bị hết người này đến người kia triệu kiến vậy? Hết Thái hậu rồi đến Giao phi, Dung phi, giờ là Hoàng hậu. Không lẽ từ nay trở đi nàng cứ phải đi hầu những con người đức cao vọng trọng ấy. Thiệt là khổ quá đi mất! Nàng thật là khóc không ra nước mắt. Cứ vậy, cứ vậy nàng đến Duyệt Lạc cung. Đến khi tới nơi nàng mới sực tỉnh lại và ngây ngốc tự hỏi mình đến đây bằng cách nào. Trong lúc cố gắng vận hành lại cái đầu, Ngọc Đông từ trong bước ra, tiến về phía nàng.

_ Cô nương vào đi! Hoàng hậu đang ở bên trong.

Không nói gì, Lôi Vi nhẹ gật đầu rồi hít một hơi đầy căng và tiến vào bên trong. Duyệt Lạc cung tuy là cung của Hoàng hậu nhưng lại bày trí khá đơn giản, không cầu kỳ song trong mỗi đồ vật dường như toát lên sự tao nhã không nơi nào có thể sánh bằng. Sang trọng nhưng không cầu kỳ. Khẽ đưa mắt quan sát một lượt, nàng thầm đánh giá chủ nhân hiện tại của Duyệt Lạc cung là người ưa thích sự giản đơn, yên tĩnh, không mặn mà với sự xa hoa càng không thích khoa trương, đặc biệt Hoàng hậu rất chú ý đến tiểu tiết và cũng là một người ưa sự trang nhã. Khẽ gật đầu, nàng tạm yên tâm phần nào. Lấy lại dáng vẻ bình thường, nàng chậm rãi tiến vào bên trong. Hiện ra trước mặt nàng là hình ảnh một nữ nhân vừa quen vừa lạ mặc một bộ y phục sang trọng nhưng không cầu kỳ, toàn thân bà không đeo nhiều trang sức nhưng mỗi thứ trang sức đều nói lên địa vị của bà.

_ Sơ kỳ Cát Lôi Vi của Thái Thường Nhạc phủ bá kiến Hoàng hậu.- Vừa quỳ xuống, Lôi Vi vừa tung hô.- Hoàng hậu thiên tuế! Thiên tuế! Thiên thiên tuế!

_ Đứng lên đi!

Chất giọng của Hoàng hậu trầm ấm, nghe ra có phần dễ gần song kỳ thực ẩn sau bên trong là sự quyền uy vốn có của bậc mẫu nghi thiên hạ.

_ Tạ Hoàng hậu!

Nói đoạn Lôi Vi chậm rãi đứng lên. Trong lòng nàng vốn khi bước vào đã không còn sợ hãi nữa nhưng sự im lặng đột ngột khiến nàng không khỏi lo

lặng. Hít một hơi thật sâu, nàng cố không để lộ bất kỳ điều gì trên gương mặt của mình.

_ Ngươi giữ bình tĩnh rất tốt! Thật giống với một...tỷ muội của Bôn cung.

_ Hoàng hậu quá khen!

Cười nhẹ, Hoàng hậu chậm rãi cầm tách trà lên, khoan thai mở nắp và nhấp một ngụm.

_ Ngươi là từ Chiêu Anh hầu phủ tiến cung phải không? Theo như Bôn cung được biết trong Chiêu Anh hầu phủ có không ít ca vũ xuất sắc, đủ tiêu chuẩn để vào Thái Thường Nhạc phủ nhưng Công chúa lại chọn ngươi đủ để thấy, Công chúa kỳ vọng rất nhiều vào ngươi. Những chuyện của ngươi ở trong Thái Thường Nhạc phủ, ta ít nhiều cũng có nghe qua. Ta nghĩ ngươi sẽ không làm Công chúa thất vọng.

_ Hồi Hoàng hậu! Tiểu nữ cũng chỉ là cố gắng hết sức, nỗ lực hết sức để Công chúa và Hầu gia không thất vọng. Nhưng tiểu nữ thật sự thấy bản thân mình làm chưa đủ tốt. Bản thân không kiềm được tính nóng nảy khiến không ít chuyện ngoài ý muốn xảy ra làm cho Công chúa phải bận tâm lo lắng.

Từng lời từng chữ Lôi Vi nói rất rõ ràng. Không tăng bốc, nịnh bợ. Câu nào câu nấy của nàng cũng đều rất chân thành. Nghe nàng nói, Hoàng hậu khẽ gật đầu hài lòng. Thiên Phụng Công chúa quả đã không nhìn lầm người. Nàng thật xứng đáng làm nữ nhân bên cạnh Phúc Tuấn. Nhưng bên cạnh Phúc Tuấn lại đã có Ngọc Nạn Công chúa cũng với Thánh chỉ chỉ hôn cứ như thanh kiếm treo lơ lửng trên đầu. Nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường song thê thiếp trong một nhà liệu có thể sống hòa thuận với nhau được hay không. Cứ nghĩ đến những gì đã xảy ra trong quá khứ, bà lại không khỏi choáng váng.

_ Có hối hận không?- Hoàng hậu chậm rãi hỏi.- Theo những gì ta biết, trước khi vào Thái Thường Nhạc phủ, Chiêu Anh Công chúa có hỏi qua ý của ngươi. Ngươi đã đồng ý nhập cung. Sau những gì đã xảy ra ở trong Thái Thường Nhạc phủ. Giờ nghĩ lại, ngươi có hối hận không?

_ Thưa không ạ!- Lôi Vi trả lời tấp lự.- Chiêu Anh Công chúa có ơn cứu mạng tiểu nữ. Nếu không có Công chúa, có lẽ giờ này tiểu nữ đã không còn rồi ạ. Vậy nên, có thể giúp được gì cho Công chúa, tiểu nữ tình nguyện làm để báo đáp ơn cứu mạng của Công chúa. Tuy từ khi vào Thái Thường Nhạc phủ, tiểu nữ gặp phải không ít chuyện, nhưng tiểu nữ không hối hận. Ai cũng mong muốn mình có một cuộc sống bình bình an an, giản đơn cả. Tiểu nữ cũng không ngoại lệ. Nhưng tiểu nữ cũng biết, cuộc sống không phải lúc nào cũng thuận theo ý mình. Thêm vào đó, tiểu nữ nghĩ, nhờ trải qua những chuyện đó tiểu nữ sẽ trưởng thành hơn. Nên tiểu nữ không hối hận.

_ Vậy giờ, ngươi đã có dự tính gì cho tương lai bản thân chưa?

Tương lai! Tương của nàng chính là chờ đến ngày được trở về nhà. Nhưng khi Hoàng hậu hỏi Lôi Vi câu này, nàng không hiểu sao lại có cảm giác mục đích của nàng như đang lệch đi. Giờ, nàng cảm thấy mọi thứ thật mệt mỏi. Nàng rốt cuộc nên làm gì? Đường chia làm hai ngã, nàng nên đi theo con đường nào?

Thấy Lôi Vi im lặng bối rối, Hoàng hậu biết rằng nàng vẫn chưa có dự định gì cho tương lai bản thân.

_ Có những chuyện ngươi thân bất do kỷ [3]. Nhưng cũng có những chuyện ngươi có thể định đoạt. Ca vũ trong Thái Thường Nhạc phủ không giống như những cung nữ trong cung. Đến một lúc nào đó ngươi sẽ được về nhà. Huống hồ chỉ Công chúa lại chỉ muốn ngươi lưu lại trong cung tầm một năm. Vậy nên sau khi xuất cung ngươi sống như thế nào, làm gì, ngươi nên định liệu trước. Dĩ nhiên nếu ngươi muốn lưu lại trong cung, ta nghĩ Chiêu Anh Công chúa cũng sẽ giúp ngươi. Nhưng thâm cung vốn là một nơi phức tạp ngươi cũng nên tự lượng sức mình, bằng không đến ta cũng e rằng khó giúp được ngươi.

Những từ ngữ sau cùng của Hoàng hậu khiến Lôi Vi không khỏi chấn động. Ngạc nhiên, nàng đưa mắt lên nhìn Hoàng hậu. Đôi mắt bà đầy uy nghiêm nhưng lại rất nhu mì, hiền hậu. Nụ cười nhẹ nhàng như cơn gió xuân ấm áp giữa trời đông khiến người đối diện thấy an yên biết nhường nào.

_ Hoàng hậu Nương nương! Ý của Người là...

_ Không ai giúp đỡ ngươi mà không có mục đích.- Hoàng hậu chậm rãi nói.- Ta cũng vậy. Giao phi cũng vậy. Chiêu Anh Công chúa cũng vậy. Thậm chí đến cả Hoàng Nhi, Tuấn Nhi, Khải Nhi cũng vậy. Mục đích của họ là gì, ta không bận tâm. Ta giúp ngươi vì không muốn ngươi có vận mệnh giống như người đó. Vậy nên, nếu ngươi muốn lưu lại trong cung, ta sẽ tìm cách giúp ngươi không bị uy hiếp. Còn nếu ngươi không muốn lưu lại nơi này, ta cũng sẽ tìm cách giúp ngươi có một cuộc sống yên ổn. Ta chỉ hy vọng ngươi đưa ra lựa chọn chính xác. Đừng khiến những người quan tâm ngươi và chính bản thân ngươi bị tổn thương.

Từng câu từng chữ Hoàng hậu nói khiến lòng Lôi Vi không khỏi chấn động. Nếu người nói với nàng không phải là Hoàng hậu có lẽ nàng đã nghĩ rằng mình là yếu nhân trong lòng không chỉ một mà rất nhiều người cũng nên. Sự giúp đỡ nào cũng có mục đích, nàng hiểu. Nhưng sự lựa chọn chính xác để không làm tổn thương những người xung quanh và chính bản thân mình, nàng không hiểu lắm. Phải chăng Người đang nói đến hôn sự của Phúc Tuấn và Ngọc Nạn Công chúa, chuyện của gia đình Phúc Hoảng?

Từ sau khi gặp Ngọc Nạn, Lôi Vi thi thoảng có nhìn thấy nàng ấy. Dáng vẻ thất thần. Bước đi không rõ chủ đích. Nói chuyện này không phải do nàng lại không đúng nhưng nàng quả thật không muốn tiến lại gần Ngọc Nạn để hỏi thăm. Không phải nàng có ác cảm với vị Công chúa này mà là bởi nàng luôn cảm thấy ở nàng ấy có cái gì đó không bình thường. Sự không bình thường đó phải chăng là do ảnh hưởng của việc hoàn hôn sự với Phúc Tuấn gây ra? Rốt cuộc hai con người ấy đã xảy ra chuyện gì? Có phải nguyên nhân lại vì nàng?

Còn cả gia sự của Phúc Hoảng nữa. Mấy ngày trước, Lôi Vi có gặp Phi Đào. Nàng ấy có nói Hình Thân vương phi dạo gần đây chênh mảng chuyện ăn uống, lười ra ngoài, hay nhốt mình trong phòng. Còn Phúc Hoảng tuy có hỏi thăm nhưng cũng không tỏ ra quan tâm lắm. Nàng có nói với chàng, chàng chỉ nói sơ thiếp trong phủ chàng tự biết lo liệu. Chàng nói vậy, nàng cũng yên tâm. Nhưng hôm trước, nàng thấy Phi Đào đứng thất thần. Tiến lại hỏi nàng

mới biết đêm hôm trước Phúc Hoàng và Phi Anh cãi nhau to. Nguyên nhân cũng là chuyện nàng ấy tới tìm nàng, răn đe nàng. Nàng cũng là nữ nhân nên cũng hiểu được phần nào vì sao nàng ấy lại làm vậy. Nhưng chuyện này xem ra mỗi lúc một lớn rồi.

Càng nghĩ, Lôi Vi càng cảm thấy đầu óc mình trống rỗng không nghĩ ra cách gì để giải quyết. Bất giác, nàng đưa một tay lên day day huyệt Thái dương.

_ Ngươi không khỏe?

Khẽ giật mình, Lôi Vi vội ngẩng đầu lên nhìn Hoàng hậu. Bà đang nhìn nàng với một đôi mắt hết sức chăm chú. Đôi mắt của bà rất tinh nhưng dường như thăm sâu trong đáy mắt lại động.

_ Thưa không ạ!- Hít một hơi đầy căng, Lôi Vi chậm rãi nói tiếp.- Tiểu nữ xin tạ trước lời chỉ dạy của Hoàng hậu nương nương. Tiểu nữ tin rằng trong cuộc đời của mình, tiểu nữ sẽ buộc phải lựa chọn rất nhiều điều. Lựa chọn đó có thể là đúng, cũng có thể là sai. Bất kể xảy ra chuyện gì, tiểu nữ cũng sẽ không hối hận. Bởi đó là lựa chọn của tiểu nữ.

Một lần nữa, Hoàng hậu đưa mắt quan sát để đánh giá Lôi Vi. Một cô gái có khí chất. Khí chất ấy từ trong xương cốt mà toát ra. Vậy nên bà tin rằng cho dù có bị rơi vào hoàn cảnh ngặt nghèo hay nguy hiểm nhất nàng sẽ đứng cảm, bình tĩnh mà đối mặt với mọi chuyện. Thật trái ngược với vẻ ngoài tinh nghịch và có chút gì đó mỏng manh của nàng.

_ Ta tin ngươi!- Vừa nói Hoàng hậu vừa nở một nụ cười.

.....

Từ Duyệt Lạc cung trở về Thái Thường Nhạc phủ là một đoạn đường không hề ngắn. Đối với một người lười vận động như Lôi Vi đây quả thật là một thử thách. Còn nhớ học kỳ vừa rồi trong giờ thể dục, thầy giáo cho cả lớp của nàng chạy bộ một vòng quanh sân bóng của trường. Nàng chạy chưa được một nửa đoạn đường đã thấy hoa mắt chóng mặt còn tim cứ như muốn văng ra khỏi lồng ngực. Cũng may, lần này nàng là đi chứ không phải chạy. Nhớ đến câu chuyện huyền thoại Pheidippies [4] nàng không khỏi rung mình. Nàng quả thật không thể lấy đâu ra ý chí và tinh thần thép đó...

Nhớ lại cuộc trò chuyện vừa rồi với Hoàng hậu. Tâm trạng của nàng thật không biết là nên vui hay nên buồn. Người ta nói, chơi với vua chả khác nào như chơi với cọp. Vậy, chơi với Hoàng hậu tuy không dễ sợ như chơi với vua nhưng chắc chắn đó cũng chẳng phải hảo sự gì. Song, từ ý tứ của Hoàng hậu, nàng biết bà hoàn toàn thật lòng muốn giúp đỡ nàng. Nghĩ đến đây nàng chợt có sự so sánh giữa Hoàng hậu và Giao phi.

Giao phi sắc sảo, nhạy bén. Hoàng hậu lại ôn nhu, hiền hậu. Trong chuyện hôn sự của Phúc Tuân, Giao phi nhìn bề ngoài không phản đối gì nhưng khi hôn sự bị hoãn, bà cũng không phản đối. Điều đó chứng tỏ trong chuyện này, bà ủng hộ Phúc Tuân. Còn Hoàng hậu, qua những gì bà nói vừa rồi, nàng cảm thấy bà tuy không hài lòng lắm với cách giải quyết sự việc này của chàng nhưng vẫn tôn trọng và luôn tìm cách toàn vẹn để mọi chuyện được giải quyết một cách êm thấm nhất. Tuy nhiên, nàng nghe nói Hoàng hậu đã trái lệnh Thái hậu khi an bài cho nàng có thể thi lại kỳ thi thăng cấp tại Thái Thường Nhạc phủ. Khi ấy nàng còn chưa diện kiến Hoàng hậu, vậy lý do gì bà lại giúp nàng? Là vì sự nhờ vả của Giao phi hay là vì tình cảm của Phúc Tuân dành cho nàng? Nàng rất cuộc nên làm thế nào để mới có thể vẹn toàn mọi chuyện. Vướng vào tình cảm, nàng thật khó nghĩ.

Dừng chân trên nhịp cầu nhỏ nhỏ bên bờ hồ, Lôi Vi chậm rãi hạ tầm mắt xuống ngắm bóng mình dưới mặt nước trong xanh. Chợt nhận ra nàng so với nàng lúc mới tới đây đã khác đôi phần. Thân hình gầy đi đôi phần. Gương mặt lại phẳng phất một nỗi ưu tư, một nỗi buồn. Còn đôi mắt, nó đã tinh hơn rất nhiều. Con người của nàng đang dần thay đổi thì phải. Bỗng nhiên, câu nói ngày nào của Phúc Tuân chợt vang lên bên tai.

"_ Vi Nhi! Nàng hãy cứ là chính mình. Còn ta, ta sẽ bảo vệ nàng!"

Lôi Vi thật muốn là chính mình. Không phải vì nàng muốn được Phúc Tuân hay Phúc Hoàng bảo vệ nàng. Mà bởi nàng muốn được là chính mình, là con người thật của bản thân. Chỉ có như vậy, nàng mới thật sự được sống. Nhưng nơi cung cấm này, dù là người phóng khoáng đến đâu cũng sẽ có rất nhiều điều thân bất do kỷ. Thế giới này dường như đang dần trở nên phức tạp trong mắt nàng. Liệu có cách nào để quay trở về như ngày xưa hay không?

Khẽ thở dài, Lôi Vi chậm rãi quay đi, bước từng bước xuống cầu. Bỗng nhiên, mặt cầu trong mắt nàng dường như chao đảo. Cảm giác thật trùng trùng, chông chênh. Cùng lúc này, đầu óc nàng như trống rỗng, choáng váng. Toàn thân nàng như mềm nhũn. Dù vịn vào thành cầu, nàng cũng không thể nào đứng vững được. Mọi thứ mờ đi rồi rất nhanh chóng, tất cả mọi thứ trước mặt nàng liền chuyển thành màu đen. Toàn thân nàng ngã xuống.

_ Lôi Vi! Lôi Vi!

Còn sót lại chút lý trí, Lôi Vi nghe thấy có một giọng nam nhân trầm ấm gọi tên nàng. Nàng cố mở mắt ra nhưng không tài nào mở được. Sau đó, tất cả mọi thứ tắt lịm kể cả trong ý nghĩ của nàng.

-----

[1] Tiêu Tương Thủy Vân: một bản nhạc dành cho Cổ cầm.

[2] Hồng Môn yến: bữa tiệc diễn ra tại Hồng Môn, bên ngoài Hàm Dương vào năm 206 TCN. Bữa tiệc này là do Hạng Vũ mời Lưu Bang đến dự. Với mục đích hợp lực chống Tần (209- 206 TCN) và là sự kiện quan trọng của chiến tranh Hán- Sở. Đây thực chất là bữa tiệc để tiêu diệt Lưu Bang của Hạng Vũ. Nhưng Lưu Bang sau đó đã bỏ trốn. Có một vài sử gia cho rằng, nếu Hạng Vũ biết tận dụng cơ hội ở bữa tiệc này, chắc chắn sau này Hạng vương đã không phải bỏ mạng tại Ô giang và Lưu Bang sẽ không trở thành Hoàng đế khai quốc triều Hán. Ngày nay cụm từ "Hồng Môn yến" được dùng như để chỉ những bữa tiệc có tính chất tương tự.

[3] Thân bất do kỷ: có những chuyện tự bản thân mình không thể định đoạt.

[4] Pheidippies: chàng lính đưa tin của Hy Lạp. Chàng đã chạy một mạch không nghỉ ngơi từ Marathon đến Athens để thông báo tin thắng trận của Hy Lạp tại Persia trong trận Marathon (490 TCN) với dòng chữ "chúng tôi đã giành chiến thắng. Ngay khi đến Athens và truyền tin xong chàng đã ngã gục xuống và chết vì kiệt sức.

*Trích bài "U giãn tuyến" của Lý Bạch:

Phẩy đá trắng kia, đánh đàn cầm đẹp của ta.

Khe nước lặng lẽ trầm buồn chảy xuống suối sâu.

Tay lạnh ánh vẽ sáng tốt, cát cao tắm lòng trong sạch.

Áng lặng tự nghìn xưa, gió cây từng vù vù tít muôn tầm.

Hết chương 32

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Đẳng sau cuộc tình

"_ Vương gia! Thất Hoàng tử sai người đến báo Cát tiểu thư bị trúng độc Thần Sa hiện đang mê man không tỉnh."

Câu nói ấy của Tiểu An Tử sáu ngày trước chợt vang lên trong đầu Phúc Tuân. Đến giờ nó vẫn rõ ràng như thể chàng chỉ mới vừa nghe xong. Phi ngựa thật nhanh, chàng những mong có thể về Tân Thục càng sớm càng tốt. Chàng thật không hiểu tại sao lại xảy ra cố sự này. Chàng rời khỏi Hoàng cung gần hai mươi ngày, một quãng thời gian không quá dài, nàng ở nơi đó lập tức gặp chuyện, đó lại là chuyện nguy hiểm đến tính mạng. Có Tam huynh che chở lại có sự quan tâm của Thái tử và Thất đệ, kẻ nào lại có lá gan to đến vậy? Tốt nhất kẻ đó đừng để chàng tóm được bằng không chàng tuyệt không dung thứ.

Nghĩ đến việc tính mạng Lôi Vi đang nguy cấp, lòng chàng càng nóng như lửa đốt. Ngựa đã chạy hết tốc độ của nó, không hiểu sao chàng vẫn cảm thấy nó chạy chậm. Rốt cuộc, chàng phải làm thế nào mới có thể trở về Hoàng cung một cách nhanh chóng nhất có thể? Từ kinh đô của Yên Khâu quốc về đến kinh đô của Thục quốc phải mất chục ngày. Tuy chàng có thể chạy ngày chạy đêm không ngừng nghỉ để rút ngắn thời gian nhưng những thuộc hạ của chàng và ngựa không thể không nghỉ ngơi được. Năm ngày! Tuy rằng đã vào địa phận Thục quốc nhưng còn những hơn năm ngày nữa chàng mới có thể về tới kinh thành. Mới chỉ nghĩ đến đó thôi, tim chàng dường như bị bóp nghẹt lại.

Đêm nay trời lạnh. Gió Bắc đang thổi từng cơn lạnh lùng. Mùa đông nơi phương Bắc thường đến sớm hơn nên cũng không lạ gì khi từng cơn gió cứ rít mãi không ngừng. Nơi lều trại, ánh lửa vàng rực phát ra thứ ánh sáng ấm nóng. Ngọn lửa nhấp nháy sinh động, tựa hồ như một ca vũ trong bộ xiêm y màu vàng đang múa. Thật đẹp!

Quân lính đã mặc thêm áo và ngồi gần nhau hơn để giữ hơi ấm. Thế nhưng, Phúc Tuân vẫn mãi đứng lặng lẽ. Bộ y phục màu trắng của chàng bay bay trong gió khiến chàng trở nên phiêu dật và xa vời vợi. Ai nhìn vào cũng thấy rõ sự cô độc, lạnh lẽo nơi tim chàng. Đồng Vũ đưa mắt nhìn về phía chàng cũng không khỏi cảm thán. Đồng Vũ còn nhớ rất rõ hôm chủ tử của chàng đến gặp Lôi Vi để phân trần mọi việc, vì sao lại che giấu thân phận, nàng đã phản ứng rất gay gắt, thậm chí còn nói những lời không nên nói thế nhưng Phúc Tuân vẫn không hề tức giận với nàng dù thấy nàng trong tim Phúc Tuân quan trọng đến thế nào. Nay nàng bị trúng độc, chàng tin nếu nàng xảy ra mệnh hệ gì chủ tử của chàng sẽ chỉ có hai kết cục một là phát điên hai là chết theo nàng. Nghĩ đến đây chàng thật sự cam bái hạ phong [1]. Chàng thật sự không có dũng khí lớn đến thế. Rút lui thôi! Chàng nên chính thức rút lui thôi!

_ Vương gia!- Vừa bước tiến về phía Phúc Tuân, Tiểu An Tử vừa cúi người.- Đêm lạnh! Ngài hãy choàng áo khoác này vào cho ấm

Dứt câu, Tiểu An Tử chậm rãi khoác chiếc áo khoác trắng như tuyết lên người Phúc Tuân. Đang khoác nửa chừng, chàng chậm rãi lên tiếng khiến hán không khỏi thờ dãi.

_ Không cần đâu! Nàng giờ sống chết thế nào ta còn không biết. Ngoài việc chỉ biết đứng đây lo lắng cho nàng một cách vô dụng thế này những việc khác ta chẳng bận tâm. Vậy nên người đừng làm vương vãi chân tay ta làm gì. Lạnh hay không cũng như nhau cả thôi.

_ Vương gia! Ngài không thể nói như thế được. Nếu Cát tiểu thư biết Ngài vì tiểu thư mà để mặc bản thân mình như thế này, Ngài nghĩ liệu tiểu thư có an tâm hay không? Vương gia! Dù thế nào Ngài cũng phải chăm sóc tốt bản thân mình thì mới có thể chăm sóc tốt nàng ấy.

_ Bên cạnh nàng ấy đã có Tam huynh. Còn có cả Thất đệ nữa.

_ Nhưng tiểu thư vẫn cần Ngài!- Tiểu An Tử phản đối.- Dù tiểu thư không đáp lại tình cảm của Ngài nhưng trong tim nàng ấy vẫn cần Ngài. Vì nàng ấy là một người sống rất có tình cảm. Không lẽ...Ngài thật sự muốn nàng vì Ngài mà dần vật?

Phúc Tuân đứng lặng im không nói gì. Tiểu An Tử thận trọng đưa mắt lên quan sát gương mặt chàng. Xem chừng tâm trạng của chàng đã bình ổn được phần nào. Hắn khẽ thở ra một hơi nhẹ nhàng rồi chậm rãi tiến về phía chàng mà choàng áo lên.

"Vù..." một âm thanh như xé toạc cả không khí vang lên. Rất nhanh sau đó, Phúc Tuân quay ngoắt lại nhìn. Từ trong một bụi rậm, một mũi tên lao tới với tốc độ chóng mặt. Chàng nhanh chóng kéo Tiểu An Tử ra tránh một bên. Cả hai ngã nhào xuống đất. Mũi tên lao thẳng xuống đất. Với ánh sáng hắt ra từ ngọn lửa không xa, Tiểu An Tử nhìn thấy một vết đỏ thấm vào đất. Hắn cả kinh vội quay lại đã thấy cánh tay áo trắng muốt của chủ tử hắn đã loang đỏ một ít máu.

_ Người đâu! Có người hành thích Vương gia!- Tiểu An Tử vội hét lên.- Mau bảo vệ Vương gia!

Trước khi Tiểu An Tử hô hoán, Đồng Vũ và quân lính đã chạy tới. Cùng lúc đó, một trận mưa tiễn bay ra từ phía bụi rậm. Nhanh như chớp, Phúc Tuân vừa tuốt kiếm ra vừa phi người lên phía trước cùng các quân sĩ đánh lại từng mũi tên một.

_ Mau ra đi! Đừng có núp trong bụi rậm làm chuyện mờ ám.

Sau câu nói đó của Phúc Tuân, một đám hắc y nhân khoảng chục tên bay ra. Hai bên nhanh chóng lao vào một cuộc hỗn chiến. Có thể nói rằng hai bên ngang sức nhau nhưng vì chênh lệch về số lượng nên chỉ trong chớp lát, nhóm hắc y nhân có vài người bị thương. Cảm thấy không thể dễ bình sĩ hy sinh vô ích. Phúc Tuân nhanh chóng đoạt cung từ một quân lính, giương cung lên và bắn. Mũi tên lao nhanh về phía hắc y nhân cầm đầu khiến hắn bị thương.

_ Rút!- Phúc Tuân hạ lệnh.

Toàn bộ quân tướng vừa đánh trả vừa leo lên ngựa chạy đi. Đám quân lính vừa chạy vừa quay đầu về phía sau, nhằm hướng bọn hắc y nhân đang phóng tên mà đánh trả, cùng lúc họ cũng giương cung lên bắn lại khiến vài tên hắc y nhân nữa bị thương...

*

Mười ngày! Sáu ngày hôn mê, bốn ngày nằm liệt giường. Giờ toàn thân Lôi Vi cứng đờ. Nàng có cảm giác người mình chẳng khác nào khúc gỗ cằn. Nghe Đồng Thảo và Quân Đài kể lại những gì xảy ra trong sáu ngày nàng hôn mê, nàng thật không dám tưởng tượng. Sau khi nàng bị ngất và rơi vào trạng thái hôn mê, người đưa nàng về Thái Thường Nhạc phủ chính là Thái tử. Cũng chính Thái tử đã lệnh cho Thái y đến khám bệnh cho nàng.

Sau khi biết Lôi Vi bị trúng độc bởi Thần Sa, Phúc Hoảng và Phúc Khải ngay lập tức điều tra. Họ nhanh chóng tìm đến Thái y viện để hiểu rõ nguồn gốc cũng như làm thế nào có thể mua được Thần sa ở bên ngoài. Vì Thần sa ở Tân Thục là loại dược liệu thuộc vào hàng hiếm nên bên ngoài chỉ có thể tìm mua ở những phòng khám lớn. Hơn nữa phải chi ra không ít tiền mới có thể mua được. Vậy là họ nhanh chóng khoanh vùng các phòng khám lớn trong kinh thành cùng như các thành lân cận. Kiểm tra từng phòng khám một cũng như từng đơn giá một của các phòng khám nhưng vẫn chưa tìm ra điểm khả nghi. Việc điều tra gần như đi vào bế tắc. Hiện họ đang chuyển hướng điều tra xem thời gian gần đây, trong cung ai sử dụng Thần sa.

Nghe Phúc Khải kể sơ qua, Lôi Vi cũng chẳng mấy ngạc nhiên. Từng xem nhiều bộ phim cổ trang, nàng cũng biết thâm cung vốn chỗ hiểm độc, lòng người khó lường. Nàng chỉ cảm thấy buồn bực trong lòng. Tại sao nàng muốn sống yên ổn lại khó đến vậy? Là ai muốn dồn nàng vào chỗ chết? Chậm rãi tựa đầu vào thành giường, Lôi Vi khẽ thở dài. Rốt cuộc nàng nên làm thế nào mới có thể sống yên ổn ở nơi này? Không lẽ nàng buộc phải thay đổi? Không! Nàng tuyệt không vì bị dồn ép mà thay đổi bản thân, vứt bỏ chính mình.

Lúc này đây Lôi Vi thật chẳng muốn nghĩ ngợi gì cả. Nàng muốn tìm một ai đó để nói chuyện, nói bất kỳ chuyện gì để nàng thôi cảm thấy buồn bã và mệt mỏi nữa. Song Quân Đài và Đồng Thảo đều đã lên lớp cả rồi. Quân Đài phải chuẩn bị cho đêm giao thừa sẽ được tổ chức khoảng hơn hai tháng nữa. Còn Đồng Thảo phải lên lớp để về mà còn chỉ dạy lại cho nàng. Một mình ở một nơi rộng thênh thang thế này thật là buồn chán. Hít một thật, nàng chậm rãi kéo tấm chăn ra, bước xuống đất. Chỉ mới vừa muốn đứng lên, đầu nàng đã ong ong rồi. Ngồi thêm một tý nữa để đầu óc tỉnh táo lại đôi chút rồi nàng mới đứng lên bước ra ngoài.

Mấy ngày rồi không nhúc nhích. Giờ vận động tay chân một lúc, Lôi Vi đã cảm thấy rã rời hết cả. Vất vả và làm nàng mới ra được gốc Từ Đàm. Ngồi xuống chiếc ghế đá. Nàng hít một hơi thật trong lành. Trong bầu không bầu khí nàng nghe thấy hơi lạnh. Vậy là mùa đông đã về rồi. Mùa đông này so với mùa đông hàng trăm năm sau cũng không khác nhau là bao. Vì ở vùng phương Bắc nên mùa đông đến sớm hơn và lạnh hơn. Bầu trời âm đạm, những đám mây vân vũ chậm chạp bay trên bầu trời. Sớm thôi, đợt tuyết đầu mùa sẽ tới. Khi ấy từng bông tuyết rồi cũng sẽ trở nên nặng nề hơn, bay cũng sẽ chậm hơn...

Ngắm quan cảnh vắng lặng xung quanh, Lôi Vi chợt nhớ đến sự ồn ào huyền ảo biết bao. Ở thời đại nàng, cuối năm luôn gắn liền với rất nhiều dịp lễ. Sau rằm Trung thu vào tháng tám âm lịch sẽ đến lễ Halloween diễn ra vào cuối tháng mười dương lịch. Tuy thời gian du nhập vào phương Đông chưa lâu nhưng cũng đã được giới trẻ ở độ tuổi nàng chấp nhận và rất nhộn nhịp. Sau lễ Halloween là sẽ tới lễ Giáng sinh vào tháng mười hai. Lễ nối tiếp lễ nên đây là khoảng thời gian mua sắm lý tưởng nhất. Vì vậy thời gian này dù trời khá lạnh nhưng ngoài đường vẫn người xe như nắc cù. Nàng thật nhớ sự ồn ào náo nhiệt ấy biết bao. Nhớ cả cái lạnh nhưng rất ấm áp, ấm áp lòng người. Giờ, dường như tâm trí của nàng đã trôi về nơi xa rồi. Một nụ cười khẽ nở trên môi nàng. Chợt, một ý nghĩ lóe lên trong đầu nàng. Nàng nhanh chóng vào trong...

.....

Đường phố không mấy tấp nập. Vài ba sạp hàng đã đóng cửa. Có lẽ vì trời lạnh nên mọi người không mấy hào hứng ra đường. Song kinh thành không vì điều này mà kém náo nhiệt. Vẫn có tiếng rao bán, vẫn tiếng có người mặc cả, vẫn có tiếng xe ngựa chạy ngang qua...nhịp sống vẫn sôi động như vậy. Đôi mắt Lôi Vi mỗi lúc một trở nên sáng rõ và tinh nghịch hơn. Tuy thân thể chưa khỏe hẳn nhưng vì ra ngoài dạo phố khiến tinh thần nàng khoan khoái,

nờ vậy bước chân của nàng cũng trở nên nhanh nhẹn hơn. Xem hết đồ ở gian hàng này nàng lại sà đến gian hàng khác. Cứ vậy nàng chả khác nào một con chim nhỏ. Tự do tự tại biết bao!

Nửa đi nửa chạy, chẳng mấy chốc Lôi Vi đã đến Phi Thiên lâu. Trong cuộc gặp lần trước với Hương Y, Hương Y từng nói nếu có gì khó khăn nàng có thể hỏi nàng ấy. Khi ấy vì có Phúc Khai nên nàng cũng chỉ trả lời lấp lửng. Giờ, nàng tự mình ra ngoài cung, có cơ hội đến xin Hương Y chỉ giáo thêm, sao nàng lại không tới chứ.

Lần trước đến Phi Thiên lâu, Lôi Vi đã quan sát rất kỹ nơi này. Sau khi về, nàng cũng đã mở Ipod ra xem chút kiến thức và biết được lâu này là của Mạn Hương quận chúa, biểu muội của Định An Hoàng để mở ra cho các văn nhân mặc khách đến hoặc thưởng thức ca vũ hoặc cùng đàm đạo với các cô nương của lâu. Nên tuyệt đối đây không phải là chốn thanh lâu. Nở một nụ cười thật tươi, nàng đưa mắt nhìn ngắm bên ngoài của Phi Thiên lâu lần nữa. Vẫn là một cái lâu cao đầy xa hoa, nhộn nhịp. Những người từ nơi khác nếu mới tới đây lần đầu chắc sẽ muốn phen kinh ngạc.

Cười thật tươi Lôi Vi tiến vào bên trong Phi Thiên lâu. Lần này đến, nàng vào đúng lúc Hương Y đang biểu diễn trên sân khấu, Lại được dịp theo dõi nàng ấy múa trống lần nữa, nàng tỏ ra háo hức vô cùng. Cố chen lên phía trên, nàng tìm cho mình một chỗ đứng phù hợp để có thể nhìn rõ từng động tác của Hương Y.

_ Ngươi lại đến xem Hương Y biểu diễn sao?

Chất giọng nửa lại nửa quen vang lên khẽ khiến Lôi Vi giật mình mà quay lại.

_ Mạn Hương Quận chúa!- Vừa nói, Lôi Vi vừa cúi người.

_ Đây không phải Hoàng cung, ngươi không cần đa lễ.- Vừa nói, Mạn Hương Quận chúa vừa đưa tay nhẹ đỡ Lôi Vi.

_ Tạ Quận chúa!

Không nói gì, Mạn Hương Quận chúa chậm rãi đưa mắt lên sân khấu dõi theo từng động tác của Hương Y. Lôi Vi cũng im lặng không nói thêm. Nàng chăm chú nhìn theo từng động tác của chiếc váy đỏ trên sân khấu. Tất cả đều uyển chuyển mềm mại. Xoay tròn, uốn người...tất cả đều được Hương Y thực hiện một cách thuần thục và giữ được nhịp trống. Quan sát một lúc, Lôi Vi nhận ra, bài múa này có tốc độ dường như nhanh hơn so với bài múa hôm trước nàng được xem. Quả không chỉ là một cô nương có tài mà còn chịu khó học hỏi. Nàng thật khâm phục!

_ Ngươi đến đây thế này, Khai Nhi không nói gì sao?- Chất giọng của Mạn Hương Quận chúa có chút khó hiểu.

_ Là...là tiểu nữ trốn đi ạ!- Lôi Vi thật thà thừa nhận.

Nhìn vẻ mặt của Lôi Vi lúc này, Mạn Hương Quận chúa thật không thể nén cười.

_ Ngươi cũng gan thật!- Mạn Hương Quận chúa nghiêm giọng.

_ Tiểu nữ biết tội rồi ạ!

Lôi Vi có chút luống cuống. Trốn ra ngoài chơi, đây rõ ràng là lỗi của nàng. Đã là lỗi của nàng, nàng nhất định sẽ nhận. Còn không, dù đánh chết nàng cũng không nhận.

_ Chưa kể ngươi có vi phạm cung quy hay không. Ta nghe nói mấy ngày trước, ngươi ở trong cung bị trúng độc. Thân thể ngươi còn yếu mà lại chạy ra ngoài thế này, ngươi chẳng lẽ muốn nằm liệt giường rồi hại các cháu của ta lo lắng cho ngươi sao?

Rõ ràng là tiếng quở trách nhưng chẳng hiểu sao Lôi Vi lại nghe trong giọng nói của Mạn Hương Quận chúa có lẫn khuất tiếng cười và cũng có cả sự lo lắng.

_ Tiểu nữ biết tội! Nhưng...quả thật nằm mãi một chỗ toàn thân tiểu nữ rất mệt. Hơn nữa...tiểu nữ bản tính vốn thích chỗ vui vẻ, vì đang phải dưỡng bệnh nên không được lên lớp, cảm thấy buồn chán vô cùng nên tiểu nữ mới...Thêm vào đó, tiểu nữ nghĩ nếu đã không thể luyện tập thực hành thì bằng học lý thuyết để sau này có được cái cơ bản sẽ thực hành tốt hơn. Nên tiểu nữ...

_ Được rồi! Được rồi! Ngươi đã tới đây không lý ta lại đuổi ngươi về? Nhưng nếu thân thể không được khỏe, ngươi phải báo ta để ta sắp xếp.

_ Tạ Quân chúa quan tâm!

Bên trên, tiếng trống mỗi lúc một dồn dập. Bên dưới, tiếng bàn tán xôn xao cũng nổi lên. Toàn là những từ ngữ hoa mỹ, Lôi Vi nghe mà chẳng muốn hiểu. Bầu không khí trở nên hưng phấn hẳn khiến nàng như cũng bị cuốn vào đó. Nhìn Hương Y múa, nàng không thể không cất lời tán thưởng...Điều múa kết thúc một hồi trống giòn tan vang vọng khắp cả tầng lầu.

_ Quận chúa!- Vừa quay về phía Mạn Hương Quận chúa, Lôi Vi vừa nói.- Tiểu nữ xin phép!

Không nói gì, Mạn Hương Quận chúa chậm rãi gật đầu. Chỉ chờ có vậy, Lôi Vi nhanh chóng lách qua các dãy bàn đi về phía hậu đài.

_ Hương Y! Hương Y!

Vừa đuổi theo, Lôi Vi vừa gọi Hương Y. Trong bộ y phục màu đỏ, Lôi Vi có cảm giác Hương Y chẳng khác nào một con Hồng Hạc. Thanh thoát nhẹ nhàng, uyển chuyển. Nàng ấy quả thật rất đẹp khiến bản thân nàng trong phút chốc phải ngáy người. Khi sức tỉnh, Hương Y đã cách nàng một quãng mắt rồi. Cố dựng hết sức bình sinh, Lôi Vi vội đuổi theo. Đến cuối hành lang, nàng cuối cùng cũng đã đuổi kịp Hương Y.

_ Hương Y!- Vừa gọi, Lôi Vi vừa thở ra.

_ Cô nương là...- Hương Y chau mày.- Lôi Vi! Cô nương là Lôi Vi?

_ Phải! Là ta đây!- Lôi Vi gật đầu xác nhận.- Được gặp lại cô nương thật tốt quá.

_ Cô nương tìm ta có việc gì không?

_ Uhm...ta muốn thỉnh giáo cô nương về múa trống.

_ Được! Mời cô nương đi theo ta.- Vừa nói, Hương Y vừa cười đôn hậu.

Đi đến cuối lối hành lang nhỏ, Hương Y dẫn Lôi Vi lên cầu thang. Đến nơi, một loạt các dãy phòng hiện ra trước mắt nàng. Đứng bên lối hành lang, nàng có thể nhìn thấy cả lầu một với đài vũ và những dãy bàn xếp chạy dài gần tới cửa lầu. Hình ảnh này khiến nàng liên tưởng đến dãy nhà trọ dành cho sinh viên. Những dãy nhà trọ nhỏ xíu nối tiếp nhau, liên kề nhau còn ở giữa là một khoảng sân rộng.

_ Cô nương mời vào!

Giật mình quay lại, Lôi Vi nhận ra mình đã đứng trước cửa phòng của Hương Y từ khi nào. Cánh cửa bật mở, một cô gái ăn vận trong trang phục đơn giản bước ra.

_ Tỷ tỷ!

_ Muội đi nói với Cô cô, hôm nay ta mệt không tiếp khách, mong Cô cô đừng để ai lên làm phiền ta.

_ Vâng ạ!

_ Còn nữa, hãy đem giúp ta một ít thức ăn và một bình rượu nóng lên.

_ Vâng!

Dứt câu cô gái kia nhanh nhẹn bước đi. Còn Lôi Vi cùng Hương Y chậm rãi tiến vào trong. Căn phòng nhỏ bày trí đơn giản và rất tao nhã. Giữa phòng là một cái bàn tròn, bên trên bàn là một bình trà. Trong cùng là một chiếc giường nhỏ giản đơn màu tím với màn che cùng màu. Gần đó, ngay bên dưới cửa sổ là bàn trang điểm. Trên bàn là một bông hoa cài đầu, một hộp giấy đỏ dùng để làm son môi và một ít đồ thêu thùa. Tất cả đều được để rất ngăn nắp gọn gàng. Bên đối diện có treo một bức tranh thủy mặc. Lôi Vi chậm rãi tiến lại gần để có thể nhìn rõ hơn. Đó là một bức tranh vẽ cảnh đêm với ánh trăng huyền diệu soi mình trên dòng sông. Giữa dòng là một chiếc thuyền nhỏ đang lặng lẽ xuôi dòng. Và trên bờ, gốc đào đã nở rộ. Cảnh tuy đẹp nhưng khiến người xem không khỏi thương cảm xen lẫn nỗi bi ai. Sự nhớ thương mời mời của kẻ ở người đi khiến lòng nàng chợt gọn sóng. Nét bút thanh thoát nhẹ nhàng nhưng lại để nặng tâm trạng. Toàn bức tranh như bao trùm bởi niềm thương nỗi nhớ ẩn hiện trong từng nét vẽ.

_ Bức tranh này...là do cô nương vẽ phải không?- Lôi Vi phỏng đoán.

_ Khiến cô nương phải chê cười rồi!- Chất giọng của Hương Y có chút ngại ngùng.

_ Không đâu! Nàng vẽ rất đẹp!- Vừa nói Lôi Vi vừa cười thật tươi.

"Xuân giang triêu thủy liên hải bình,

Hải thượng minh nguyệt cộng triêu sinh.

Diễm diễm tùy ba thiên vạn lý,

Hà xứ xuân giang vô nguyệt minh.

Giang lưu uyển chuyển nhiều phương diện,

Nguyệt chiếu hoa lâm giai tự tiểu.

Không lý lưu sương bất giác phi,

Đỉnh thượng bạch sa khan bất kiến.

Giang thiên nhất sắc vô tiêm trần,

Hạo hạo không trung cô nguyệt luân.

Giang bạn hà nhân sơ kiến nguyệt?

Giang nguyệt hà niên sơ chiếu nhân?

Nhân sinh đại đại vô cùng dĩ,

Giang nguyệt niên niên vong tương tư.

Bất tri giang nguyệt chiếu hà nhân,

Đãi kiến trường giang tổng lưu thủy."*

Chất giọng trong trẻo, man mác buồn của Hương Y chậm rãi cất lên. Lôi Vi chăm chú lắng nghe và nhận ra bức tranh Hương Y vẽ chính là bài thơ nàng vừa ngâm. Nàng không nhớ chính xác tên của bài thơ ấy, nàng chỉ nhớ bài thơ ấy so với các bài thơ nàng đã từng học, nó tương đối dài. Nếu viết ra có thể mất khoảng hơn một trang giấy. Và tên bài thơ thật khiến người ta liên tưởng đến một cảnh đêm thơ mộng. Nhưng khi đọc lên rồi mới thấy cảnh tuy đẹp song lại rất buồn và tràn ngập nỗi tương tư.

_ Bài thơ này...nếu ta không nhầm là của Trương Nhược Hư. Hình như tên của bài thơ...cũng là tên của một khúc nhạc phù trong...Thanh thương ca khúc của Trần Hậu chủ trước đó.- Vừa nói, Lôi Vi vừa cố nhớ lại chút kiến thức.

Không nói gì, Hương Y chỉ gạt đầu tỏ vẻ thán phục. Sau đó, hai cô nương đã cùng nhau trò chuyện rất sôi nổi. Ngoài chuyện Lôi Vi xin chỉ giáo Hương Y về mùa trồng, cả hai còn nói về thơ từ ca phú. Lôi Vi tuy không biết làm thơ song từ nhỏ đã được ông bà nội dạy đọc thơ nhất là Đường thi nên nàng cũng không gặp khó khăn mấy trong việc đàm đạo thi ca với Hương Y. Bên cạnh đó Lôi Vi cũng kể vài ba điển tích liên quan đến thơ ca. Những điển tích nào ra đời sau triều Tần Thục, nàng đều khéo léo, uyển chuyển biến hóa nó thành một câu chuyện mang phong vị của bản thân để Hương Y không cảm thấy ngi ngờ. Cứ vậy, cả hai càng nói càng hợp ý nhau, càng nói càng hăng say mà không để ý rằng màn đêm đã buông xuống từ lâu rồi.

_ Đã muộn thế này rồi sao?

Ngoáy đầu nhìn ra cửa sổ, Lôi Vi khẽ thốt lên, chất giọng của nàng đã ngà ngà say. Bên cạnh Hương Y chậm rãi gạt đầu. Từ khi bước vào phòng đến giờ, cả hai nói rất nhiều chuyện, vì không có ai đến làm phiền nên hai người đều không để ý đến thời gian.

_ Đúng vậy! Hay là...tôi nay, cô nương hãy nghỉ tạm lại đây?

Dù say nhưng đầu óc của Lôi Vi vẫn hoạt động tốt. Tuy đây không phải thanh lâu, nhưng thân con gái một mình ra vào chốn này thật không hay không hay. Nay còn ở lại đây qua đêm chắc chắn sẽ có điều tiếng không tốt. Thêm vào đó, nàng chắc rằng ở Thái Thường Nhạc phủ lúc này Quân Đài và Đồng thảo đang nháo nhào tìm nàng. Không được, nàng không thể ở đây, nàng phải quay trở về.

_ Không cần đâu!- Vừa nói Lôi Vi vừa loạn choạng đứng lên.

_ Vậy để ta sai người đưa cô nương về!

_ Không cần đâu!- Lôi Vi lắc đầu từ chối.- Nhà của ta ở một nơi rất xaaa...cô nương không thể phái người đi cùng ta được. Họ sẽ mất kiên nhẫn mất. Ta không sao. Cô nương yên tâm đi!

Vừa nói, Lôi Vi vừa tiến ra cửa. Bước chân của nàng đã loạn choạng mấy phần nhưng nàng vẫn không dừng lại. Và phải khó khăn lắm nàng mới ra được Phi Thiên lâu. Ngoài trời, mưa bụi lất phất. Từng cơn gió khẽ rít lên hơi lạnh. Khẽ co người, nàng xoa xoa hai tay để tìm hơi ấm.

_ Cô nương! Cô nương!

Lôi Vi vội quay về nơi phát ra tiếng gọi liền thấy nữ tỳ của Hương Y vội vàng chạy ra, trên tay nàng là một chiếc áo choàng màu đỏ.

_ Trời lạnh rồi! Hương Y tỷ tỷ bảo nô tỳ đem áo choàng ra cho cô nương. Cô nương hãy choàng vào đi.

Nhận lấy tấm áo choàng từ tay nữ tỳ, Lôi Vi mỉm cười.

_ Ta vẫn chưa biết tên ngươi.

_ Nô tỳ tên Dương Lâm!

_ Dương Lâm! Cảm ơn ngươi!- Lôi Vi chậm rãi nói.- Giúp ta gửi lời cảm ơn đến Hương Y cô nương.

_ Vâng ạ!

Dứt câu, Lôi Vi nhanh chóng quay đi. Nhìn bầu trời đêm, nàng không nén được tiếng thở dài. Đã khuya rồi, chắc cũng đã quá giờ giới nghiêm của Hoàng cung. Nàng giờ sao có thể vào cung, song nàng cũng không thể trú ở Phi Thiên lâu được. Chậm rãi bước từng bước trên con đường xám, nàng không khỏi âm nã. Tối nay nàng biết ngủ nơi đâu. Chợt nàng cảm thấy tình cảnh của nàng thật giống với tình cảnh của Cô bé bán diêm trong tác phẩm cùng tên của Andersen. Chỉ là nàng không có rô diêm mà thôi. Cô bé bán diêm có diêm để sưởi ấm. Còn nàng, nàng có tấm áo choàng. Cũng không quá tệ. Chỉ

mong là nàng không phải chết rét thôi.

Sự việc nào cũng có hai mặt của nó. Lôi Vi tuy khổ sở vì tối nay không thể về được Thái Thường Nhạc phủ, ngủ trên chiếc giường có chăn đệm ấm áp nhưng lại rất vui vì có thể tìm được một người bạn mới chốn này, hơn nữa hai người lại rất hợp nhau. Nàng không thích bị ràng buộc bởi những quy tắc chốn cung đình. Còn Hương Y lại là một cô gái phóng khoáng. Nếu có thể, nàng thật muốn nhận nàng ấy làm tri kỷ. Chỉ cần nghĩ đến thôi, lòng nàng lại cảm thấy vui.

Con phố vẫn còn đó bóng người nhưng sự sầm uất đã giảm đi rất nhiều rồi. Những con người lặng lẽ trong đêm. Bên ánh đèn lồng leo lắt họ chậm rãi thu dọn đồ đạc và gánh hàng về nhà. Tất cả đều diễn ra trong âm thầm lặng lẽ. Và con người Lôi Vi dường như cũng vậy. Nàng lặng lẽ quan sát chốn kinh kỳ về đêm. Lặng lẽ hồi tưởng lại cuộc sống thời hiện đại. Lặng lẽ nhìn lại hiện thực đang diễn ra trước mắt. Và lặng lẽ lắng nghe trái tim để có câu trả lời mình cần. Thế sự vô thường, cần khôn biến đổi. Chỉ một cái chớp mắt mọi chuyện có thể đổi thay. Nhưng nàng vẫn luôn tin, vận mệnh của mình là do mình nắm lấy, tuyệt không ai có thể nắm lấy vận mệnh và không ai có thể thay đổi được con người của nàng. Nàng sẽ không thay đổi bất kỳ điều gì trong con người mình, nhưng nàng sẽ trở nên kiên cường hơn để đối mặt với phong ba bão tố phía trước. Bởi chỉ vài năm nữa thôi, mọi chuyện sẽ thay đổi khôn lường...

Một bóng dáng quen thuộc bỗng nhiên vụt qua mắt Lôi Vi khiến nàng không khỏi ngạc nhiên. Bóng người lướt qua rất nhanh nên nàng không thể nhìn rõ. Song nàng rất hiếu kỳ vì sao đêm khuya thế này người ấy lại ra ngoài? Khẽ chau mày, nàng nhanh chóng bước theo bóng người kia và giữ một khoảng cách an toàn.

Bỏ lại sự ồn ào còn sót lại trong ngày, Lôi Vi nhanh chóng đi theo người đó vào một khu rừng trúc. Bởi là lần đầu âm thầm đi theo người khác nên nàng sợ bị phát hiện vì vậy khoảng cách giữa nàng và người đó mỗi lúc một lớn ra. Phải khó khăn lắm nàng mới có thể nhìn thấy người đó trong màn đêm đen kịt. Tiếng gió lạnh rít lên thật dài khiến mũi của nàng nhanh chóng bị lạnh. Dùng hết sức lực của mình, nàng cố gắng không để hắt hơi ra tiếng. Ấy vậy mà trong nháy mắt nàng đã không thấy người đó đâu nữa. Một chút hoảng sợ thoáng qua, nàng vội đưa mắt nhìn khắp lượt xung quanh. Trước mắt nàng ngoài đêm đen ra chả còn gì khác. Không một bóng người cũng không có lấy một sự chuyển động. Ở lại rừng vào ban đêm không phải nàng chưa từng trải qua nhưng một mình ở trong rừng vào ban đêm, đây là lần đầu tiên. Tim nàng nhanh chóng đập nhanh. Trời lạnh nhưng không hiểu sao người nàng bắt đầu đổ mồ hôi.

Đêm tối khiến Lôi Vi không thể nào xác định được phương hướng. Nàng đành nhắm phía trước mà đi với một hy vọng mỏng manh có thể tìm thấy dáng người quen thuộc kia. Vừa đi, nàng vừa quan sát xung quanh. Lúc này, cây cối, bụi rậm đều mang một dáng vẻ cổ quái kỳ lạ. Hít một hơi thật sâu, nàng cố gắng không suy diễn lung tung và bước từng bước thật vững chãi về phía trước. Chợt trong làn sương, nàng nhìn thấy một ánh sáng xa xa. Nhìn kỹ hơn, nàng nhận ra phía trước có một ngôi nhà với khoảng sân nho nhỏ. Khẽ mỉm cười, nàng nhanh chóng tiến lại gần.

_ Hạc Đình Hồng kết hợp với Không Tước đàm [2] là một trong thiên hạ tứ kịch độc không tài nào giải được.

Đang định gõ cửa, Lôi Vi chợt nghe thấy giọng nói quen thuộc vang lên khiến bàn tay sắp chạm cửa của nàng ngừng lại. Theo những gì nàng biết, Hạc Đình Hồng kết hợp với mật Không Tước sẽ trở thành loại độc vô phương cứu chữa. Khoảng thời gian từ khi trúng độc đến khi phát độc mà chết sẽ dựa theo sức chống chọi của người bị trúng độc. Nhưng thường không quá một ngày. Nghe chất giọng của nữ tử bên trong nàng đoán nàng ta chắc trúng độc cũng đã được vài canh giờ. Như vậy, chậm nhất là chạng vạng ngày mai...Nghĩ đến đây lòng nàng bỗng lo lắng lạ thường.

_ Chủ tử! Thuộc hạ không thể đi theo Người nữa rồi!

Bên trong chợt có tiếng thở dài nặng nề.

_ Việc hành thích Linh Thân vương đáng lẽ đã thành công nhưng vì thuộc hạ kém cỏi nên đã phụ sự kỳ vọng của chủ tử. Nay xem như ông trời trừng phạt thuộc hạ, khiến thuộc hạ bị trúng độc này.

Ba chữ Linh Thân vương khiến Lôi Vi cả kinh. Vậy là có kẻ mượn chuyện đi sứ này của chàng để giết chàng. Chỉ cần nghĩ đến đó thôi, nàng đã túa mồ hôi lạnh. Nhưng xem cách nói của nữ tử kia dường như ả ta đã thất bại.

_ Ngươi vì ta nên mới bị thương đến mức này. Tại sao ngươi lại ngốc đến vậy? Chẳng lẽ ngươi cho rằng giết ta dễ như thế sao?

_ Đúng vậy! Ngài đường đường là một Vương gia, con trai của đương kim Hoàng thượng sao có thể dễ dàng bị giết được chứ. Là do tiểu nữ ngốc nghếch. Nhưng Ngài biết không, kể từ khi Ngài cứu tiểu nữ từ nơi đầu đường xó chợ, tiểu nữ đã thề, nguyện sẽ dùng tính mạng của mình để bảo vệ Ngài. Lần này, xem như tiểu nữ đã thỏa ước nguyện.

_ Vũ Linh! Ngươi thật ngốc!- Chất giọng nam tử bên trong nghẹn lại.- Ngươi thừa biết ta chỉ xem ngươi như một quân cờ vậy mà ngươi còn liều mình vì ta. Có đáng không?

Một tiếng nổ vang lên trong đầu Lôi Vi khiến nàng đứng yên bất động.

_ Vương gia! Có đáng hay không tiểu nữ biết rõ. Ngài xem tiểu nữ là thân tín cũng được, quân cờ cũng được. Tiểu nữ đều can tâm tình nguyện. Vì nếu không có Vương gia cứu giúp e rằng tiểu nữ đã không thể sống đến tận bây giờ.

Bầu không khí lại rơi vào im lặng. Ngoài tiếng thở khó khăn của Vũ Linh ra, Lôi Vi tuyệt không nghe gì nữa.

_ Vương gia!- Vũ Linh lại lên tiếng.- Ngài biết không, tiểu nữ từ khi theo Ngài chưa bao giờ thấy Ngài cười một cách thoải mái cả. Chỉ đến khi gặp được Cát tiêu thư...tiểu nữ có cảm giác đó mới chính là Ngài. Như vậy thật tốt!!! Vương gia! Cát tiêu thư là một cô nương tốt. Ngài và nàng ấy đến có cảm tình với nhau. Vậy nên, Ngài đừng lợi dụng nàng ấy nữa tránh để sau này không thể cứu vãn, khi quay đầu lại hối cũng không kịp. Ngài cũng biết,

Cát tiểu thư là người trọng tình nghĩa, nếu nàng ấy biết được lí do tại sao Ngải tiếp cận nàng ấy, tại sao Ngải bảo nàng ấy đi khuyên Linh Thân vương đừng đi sứ, chắc hẳn nàng ấy sẽ không thể nào chịu nổi. Đó sẽ là sự đả kích rất lớn với nàng ấy, vậy nên nếu Ngải muốn tốt cho nàng và muốn nàng lưu lại bên mình, Ngải hãy chôn giấu chuyện này và đối đãi với nàng ấy thật tốt.

Từng bước chân của Lôi Vi như lùi lại với từng câu nói của Vũ Linh. Như vậy, người từ nãy giờ trò chuyện với Vũ Linh chính Hinh Thân vương. Gương mặt nàng cắt không còn giọt máu. Từng giọt, từng giọt nước mắt lạnh lẽo lăn dài trên gò má của nàng. Nàng thật không ngờ nàng lại trở thành quân cờ trong tay Phúc Hoảng để diệt trừ Phúc Tuấn. Rốt cuộc...rốt cuộc nàng đang làm gì thế này?

"Rắc", có tiếng cành cây gãy vang lên. Khẽ giật mình, Lôi Vi đưa mắt hướng nhìn về phía ngôi nhà. Dáng người cao lớn xuất hiện.

_ Là ai?

Trước khi cánh cửa kịp mở ra Lôi Vi đã quay đầu chạy đi. Nhưng rất nhanh sau đó, bàn tay nhỏ bé của nàng đã bị kéo lại bởi một lực rất mạnh.

_ Lôi Vi!- Chất giọng của Phúc Hoảng kinh ngạc.

_ Thả tay ra!- Chất giọng của Lôi Vi đầy cứng rắn.

_ Lôi Vi! Nàng hãy nghe ta giải thích đã.

_ Giải thích cái gì? Ngải định nói với tôi rằng những lời Vũ Linh vừa nói là nói dối sao?

_ Không! Không phải! Là...

_ Vậy thì Ngải không có quyền giải thích bất kỳ điều gì cả. Tôi những tưởng rằng trước đây là do trí nhớ của tôi kém cỏi nên suy luận của tôi không chính xác. Thật không ngờ...Ngải lại độc ác đến vậy. Ngải không tiếc thủ đoạn để diệt trừ huynh đệ ruột của Ngải. Ngải còn lợi dụng tình cảm đầu đời của tôi nữa. Vương gia! Tôi là con người chứ không phải là con tốt thí của Ngải.

Từng câu, từng chữ như từng nhát dao đâm vào tim Phúc Hoảng. Cuối cùng ngày chàng lo sợ cũng đã tới nhưng chàng thật không ngờ nó lại đến sớm như vậy. Tại sao hạnh phúc lại cứ phải ngắn ngủi như thế? Cánh tay dường như không còn đủ sức lực để níu giữ nàng. Là bởi chàng đã sai nên giờ ngay cả quyền giải thích chàng không có, cả quyền níu giữ chàng cũng không có.

Thấy bàn tay của Phúc Hoảng đã buông lơi, Lôi Vi nhanh chóng đưa tay lên gạt tay chàng đi rồi quay đi, không một lần ngoảnh lại. Trong màn đêm tĩnh mịch, tiếng bước chân vang lên mỗi lúc một nhanh, mỗi lúc một dồn dập. Nàng nhanh chóng lao vào khu rừng trúc. Gương mặt nàng ướt đầm. Nàng không trách Vũ Linh, cũng không trách Phúc Hoảng. Nàng tự trách bản thân mình sao quá ngu ngốc. Rõ ràng bị đưa đến một nơi loạn thế tranh hùng vậy mà bản thân lại không biết phòng trước phòng sau, cứ dễ dàng tin người như vậy. Cuối cùng bị người ta lợi dụng khiến người khác suýt mất mạng còn bản thân lại bị thương. Nàng giờ thật thê thảm và đáng trách biết bao.

Cứ thế, bước chạy của Lôi Vi một nhanh. Nhưng đầu óc nàng nhanh chóng quay cuồng. Cả mặt đất dường như chao nghiêng trước mắt nàng.

_ A!

Chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, Lôi Vi đã thấy mình ngã nhào. Mọi thứ trong mắt nàng trở về màu đen nguyên thủy. Từ chân nàng truyền lên một cơn đau buốt song nàng không tài nào mở mắt ra được.

_ Lôi Vi! Lôi Vi!

Chất giọng nam nhân quen thuộc truyền tới khiến Lôi Vi hiểu ra lý do vì sao từ lúc rời khỏi ngôi nhà nhỏ kia, ngoài tiếng chân của bản thân nàng còn nghe thấy có tiếng chân khác. Cảm nhận có người đang nâng mình lên, nàng dùng chút mẩu lí trí cuối cùng đẩy người đó ra nhưng vô lực...

-----

[1] Cam bài hạ phong: gần nghĩa với từ tâm phục khẩu phục.

[2] Khổng Tước đầm: mặt của chim Công. Là một trong các loại kịch độc không có thuốc giải của thời xưa.

*Trích bài Xuân giang hoa nguyệt dạ của Trương Nhược Hư. Trần Trọng Kim có nói: Đời vua Hậu Chủ nhà Trần ở Nam triều cùng với các nữ học sĩ và các triều thần làm thơ, rồi nhặt những bài thơ đóng thành tập gọi là Xuân giang hoa nguyệt dạ. Trương Nhược Hư lấy cái đề ấy làm bài thơ này, là một bài thơ cổ rất hay:

Sông xuân sáng nước liền ngang bể,

Vàng trắng trong mặt bể lên cao.

Ánh trăng theo sóng đẹp sao!

Sông xuân muôn dặm chỗ nào không trăng?

Dòng sông chảy quanh rừng hoa ngát,

Trăng soi hoa như tán trập trùng.

Sương bay chẳng biết trong không

Trên soi cát trắng nhìn không thấy gì.

Trời in nước một ly không bụi.

Mảnh trăng trong rồi rọi giữa trời.

Thấy trăng thoát mới là ai?

Trăng sông thoát mới soi người nằm nao?

Người sinh mãi, kiếp nào cho biết,

Nhìn trăng sông nằm hết không sai.

Trăng sông chẳng biết soi ai,

Dưới trăng chỉ thấy sông dài nước trôi.

Hết chương 33

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Ký ức màu máu

Tiếng mưa rả rít mãi không ngừng. Cái lạnh len lỏi vào từng góc ngách nhỏ bao trùm lên rừng trúc. Trên cao một vài tia nắng yếu ớt xuyên qua đám mây đen dày kịt chiếu xuống nhân gian thứ ánh sáng ấm áp nhưng xem chừng hiệu quả không được bao nhiêu. Cả một khu rừng rộng lớn vậy mà chẳng có chút âm thanh nào. Kể cả tiếng chim kêu cũng không có.

Chậm rãi bước từng bước về phía ngôi nhà nhỏ, từng câu từng chữ Lôi Vi nghe được đêm qua như vang vọng trong đầu nàng. Không sót một câu nào. Người nàng đem trao trái tim lại là một người mưu mô thủ đoạn. Nàng vẫn biết Phúc Hoảng là người có tâm cơ, có tham vọng lớn và sẽ tìm mọi cách để đạt được mục đích của mình. Nhưng nàng thật không ngờ chàng lại ra tay độc ác đến vậy. Chẳng những thế, chàng còn lợi dụng tình cảm của nàng để đạt được mục đích. Quả thật quá phũ phàng!

Chỉ có thể trách là do bản thân nàng quá ngốc. Vẫn biết Phúc Hoảng là người không đơn giản vậy mà nàng vẫn yêu, chẳng khác nào con thiều thân bay vào lửa, bị ngọn lửa đốt cháy rồi hóa thành tro tàn. Bỏ qua người thật lòng để đến với một người giả dối, nàng thật sự ngốc đến độ hết thuốc chữa rồi.

Vẫn còn nhớ, trưa nay khi Lôi Vi thức dậy, nàng đã thấy mình nằm trong một căn phòng nhỏ của Hình Thân vương phủ. Bên cạnh nàng, ngay đầu giường, vẫn là gương mặt quen thuộc ấy nhưng sao nàng có cảm giác xa lạ đến vô cùng. Một cảm giác sợ hãi tràn ngập trong tim nàng. Nghe chàng ân cần hỏi han nàng, nàng sợ hãi. Thấy chàng ân cần chăm sóc nàng, nàng cũng sợ hãi. Nhìn vào đôi mắt tràn ngập bi thương của chàng, nàng cũng sợ hãi. Sợ rằng chàng vẫn đang tiếp tục đóng kịch với nàng. Chàng quả thật cao tay! Có thể khiến nàng sợ hãi, không tài nào phân biệt được thật giả, chàng quả thật cao tay.

Dừng chân trước ngôi nhà gỗ, Lôi Vi chậm rãi đẩy cổng, tiến vào khoảng sân nhỏ. Mặt đất bởi cơn mưa nên đã lấy lại ít nhiều khiến cho váy của nàng cũng lấm lem hết cả nhưng điều đó không khiến nàng bận tâm nữa. Có thể khiến một nữ tử toàn tâm toàn ý giúp sức cho tham vọng của mình, Phúc Hoảng đã sử dụng những thủ đoạn gì, đó mới là điều nàng bận tâm. Nàng thật sự rất tò mò. Khẽ cười, nàng cười một nụ cười thật chua chát.

Bên trong, tiếng ho khe khẽ liên hồi vọng ra. Lôi Vi không khỏi thất thần khi nhận ra thời gian của Vũ Linh không còn nhiều. Có kim lòng, nàng nhẹ nhàng đẩy cửa vào. Gian phòng giản đơn hiện ra trước mắt nàng với bộ bàn ghế gỗ đơn giản và nơi cuối phòng là một chiếc giường nhỏ. Trong bộ y phục màu đen, trông làn da của Vũ Linh trắng bệch. Vội rót ly nước, nàng nhanh chóng tiến về phía Vũ Linh.

_ Nào! Muội uống nước đi!- Vừa đưa ly nước cho Vũ Linh, Lôi Vi vừa vỗ nhẹ lưng nàng.

Vừa uống nước, Vũ Linh vừa đưa mắt nhìn Lôi Vi. Đôi mắt của nàng mang một nỗi buồn thăm thẳm, không thể nào nói thành lời.

_ Cát tiểu thư!- Chất giọng của Vũ Linh nghe ngào.- Tiểu nữ xin lỗi!

_ Muội đừng nói vậy!- Vừa nói, Lôi Vi vừa đứng lên tiến về phía chiếc bàn nhỏ đặt ly nước xuống.- Có trách thì chỉ có thể trách ta quá ngốc mà thôi. Đáng lý ra ta nên thận trọng hơn để không bị Hinh Thân vương lợi dụng.

_ Không! Không phải đâu tiểu thư!- Vũ Linh vội lắc đầu.- Hinh Thân vương đối với tiểu thư hoàn toàn thực lòng.

_ Thực lòng?- Vừa nói nàng vừa quay ngoắt về phía Vũ Linh.- Thực lòng vậy mà lợi dụng tình cảm của ta để ám hại Linh Thân vương? Và nếu không có chuyện tối qua, ta có lẽ vẫn tiếp tục bị lợi dụng rồi.

_ Cát Tiểu thư! Xin Tiểu thư đừng nói như vậy. Xin Tiểu thư đừng nghĩ về Ngải ấy như kẻ không có trái tim như thế. Xin hãy nghĩ đến những gì Ngải ấy đã làm cho Tiểu thư.

_ Ta đã nghĩ rồi! Từ khi tỉnh giấc cho đến giờ ta đã nghĩ cả chục lần rồi. Con người ấy...thật ra là có bao nhiêu mặt nạ. Đây là gương mặt thật của Ngải ấy? Ta thật không thể nào nhìn rõ.

_ Vậy để tiểu nữ kể cho Tiểu thư nghe một câu chuyện.

Một loạt hình ảnh chợt hiện về trước mắt Vũ Linh. Bụi thời gian được lau sạch, quá khứ hiện về sao rõ ràng đến vậy. Những ngày tháng êm đềm hạnh phúc cả nỗi đau đầu đời đều lần lượt, lần lượt hiện lên một cách sắc nét, sống động...

Minh Uy Tiêu cục trong Dương Khánh thành là một tiêu cục nổi tiếng uy tín, lưu danh lâu đời. Các thương buôn trong thành mỗi lần có hàng lớn cần vận chuyển đến nơi xa đều tìm đến Minh Uy Tiêu cục để vận chuyển hàng. Đến đời Khúc Hùng Minh, Minh Uy Tiêu cục đã vang danh tứ phương. Mỗi tháng họ đều nhận vận chuyển ít nhất là bốn đến năm chuyến hàng lớn. Vậy nên những kẻ ghen ăn tức ở với họ cũng không ít.

Trong đời sống thường ngày, Khúc Hùng Minh là một người có nhân phẩm tốt, tính tình hào sảng, phóng khoáng rất được lòng mọi người. Đối với thể thiếp, con cái trong nhà gia pháp rất nghiêm, không ai dám trái chính vậy trong nhà không có gì rối loạn, trên dưới hòa thuận với nhau. Khúc gia không thể cho rằng là lâu son gác tía nhưng cái ăn cái mặc đều không phải lo lắng. Có lẽ đó cũng là phúc mấy đời của ông.

Năm Hùng Minh tròn năm mươi tuổi, đứa con gái út của ông chào đời. Ở cái tuổi đã quá nửa đời người, ông trời vẫn ban cho ông một đứa con quả là một chuyện đáng mừng, đáng hạnh phúc. Vì cô bé sinh vào một ngày mưa cuối thu, lúc sinh, tiếng phong linh bên ngoài không ngừng vang lên như để chúc mừng sự ra đời của của đứa trẻ nên ông đã đặt tên cho nó là Khúc Vũ Linh.

Cũng như các tỷ của mình, từ nhỏ Vũ Linh đã được chỉ bảo thêu thùa may vá và cả cầm kỳ thi họa. Bên cạnh đó nàng cũng được cha và các huynh của mình dạy võ công. So với việc học cầm kỳ thi họa, nàng học võ công rất nhanh lại rất giỏi. Những ngày tháng bên cạnh gia đình thật hạnh phúc. Nàng hồn nhiên lớn lên trong vòng tay yêu thương của cha mẹ, của các huynh tỷ. Vì là con út trong nhà nên nàng được cưng chiều hết mực. Có thể nói trong nhà nàng là người nghịch ngợm nhất, nhưng gia quy trong nhà nghiêm là thể song cha chưa bao giờ phạt nàng lần nào. Cũng nhờ có nàng mà anh chị em trong nhà mỗi lần mắc lỗi cha đều chỉ phạt nhẹ. Nàng thật chẳng khác nào phúc tinh cả.

Cha nàng là người biết chăm lo cho gia đình. Chưa bao giờ ông để gia đình rơi vào cảnh thiếu thốn hay để cho thể thiếp, con cái trong nhà tỵ nạnh nhau cả. Ông đối với mọi người trong nhà đều rất công bằng. Chính vì vậy thể thiếp, con cái trong nhà tuy đông nhưng chưa một lần cãi nhau. Nàng còn nhớ rất rõ, mỗi lần đi tải hàng về, cha nàng lại đem quà về cho cả nhà. Những món quà ấy tuy nhỏ thôi nhưng lại có ý nghĩa rất lớn. Chỉ bấy nhiêu đó thôi, cả nhà nàng đã tràn ngập tiếng cười hạnh phúc.

Cuộc sống đủ đầy, vui vẻ hạnh phúc. Trong tâm trí non nớt của một đứa trẻ, Vũ Linh nghĩ rằng nàng sẽ mãi sống những ngày tháng bình yên như thế. Nhưng sự đời nào có thể lường trước mọi việc. Không rõ kẻ nào dờ dẫm mà những lần tiêu cục gia đình nàng tải hàng đều xảy ra cướp bóc trên đường khiến thời gian giao hàng trễ hẹn hoặc chất lượng hàng được giao không còn được đảm bảo như ban đầu...đã khiến tiêu cục gia đình nàng mất dần uy tín với khách hàng. Song cha nàng vẫn tìm mọi cách để khôi phục lại danh tiếng của tiêu cục, quyết không để cơ nghiệp bao đời bị hủy hoại trong tay ông.

Khi danh tiếng có thể khôi phục trở lại, khi khách hàng bắt đầu tin tưởng trở lại vào tiêu cục gia đình nàng, tai họa bất ngờ ập đến. Một vị khách phương xa giao cho tiêu cục nhà nàng một lượng hàng lớn toàn đồ quý hiếm, người đó muốn đích thân cha nàng áp tải hàng. Nếu cha nàng đích thân đi, người đó nguyện đồng ý trả tiền công gấp ba lần. Khi kiểm tra hàng, nhận thấy hàng đều là những đồ quý hiếm, cha nàng đã nhận lời với vị khách đó, ông sẽ đích thân áp tải hàng. Lộ trình áp tải hàng lần đó chủ yếu phải đi trong rừng nên mọi người trong cục ngày đêm luyện tập võ công để có thể đối phó với bọn cướp trên đường. Ai ai cũng hùng hực khí thế và niềm tin. Thấy mọi người tin tưởng như vậy, trong nhà nàng ai cũng vui mừng. Nào ngờ đâu năm ngày sau ngày khởi hành, gia đình nàng nhận được tin tiêu cục gia đình nàng áp tải vũ khí nên đã bị quan phủ bắt giam. Áp tải vũ khí trái phép là phạm vào điều cấm kỵ của triều đình, tội không hề nhẹ. Vậy nên mọi người trong nhà nàng ai cũng thất kinh sợ hãi, tìm mọi cách để cứu cha và các huynh của nàng ra. Nhưng chưa dừng lại đó, vị khách nọ lại kiện cha nàng lên quan phủ tội tráo hàng, hấn muốn gia đình nàng phải bồi thường cho hấn. Và cái giá hấn đưa ra không hề nhỏ.

Tội chồng tội, cha và các huynh nàng xem chừng khó thoát khỏi vòng lao lý. Mọi người trong nhà nàng, ai ai cũng chạy khắp nơi để cứu cha và các huynh. Người đem tư trang đi cầm cố, người về gia đình cha mẹ ruột mượn tiền. Mẫu thân nàng gia thế không mấy khá giả nên mượn chẳng được bao nhiêu, bà đành đem hết số tư trang được cha nàng tặng đi bán, gom góp lại cũng được một ít tiền. Nào ngờ đâu đến khi tiền gom góp đủ, nhà nàng lại bị cướp. Vốn tiêu cục là nơi bọn cướp vẫn thường e dè. Song vì nhà chỉ toàn là đàn bà con gái nên khó lòng địch lại bọn cướp toàn là nam nhân cường tráng. Thể thiếp của cha nàng nào có ai biết võ công. Ba người con gái, tính thêm cả nàng là bốn vừa phải đánh nhau vừa phải bảo vệ mọi người nên cũng nhanh chóng đuối sức. Vì vậy có bao nhiêu tiền, ngân phiếu...đều bị bọn chúng cướp đi cả. Đêm hôm ấy quả thật là một đêm kinh hoàng với gia đình nàng. Tiếng kêu la vang lên khắp nơi mà trời chẳng thể nào nghe thấu.

Không có tiền để bồi thường. Không có nhân chứng để chứng minh sự trong sạch. Quan phủ lại chẳng hiểu vì sao gán thêm cha nàng tội phản loạn,

chuyển vũ khí cho giặc. Sĩ khí sát bất khả nhục! Cha nàng dù có rơi đầu cũng không chịu ký tên điểm chỉ vào bảng cáo trạng khai man đó. Vậy nên, bao nhiêu tội gộp lại, cha và các huynh của nàng không ai có thể thoát khỏi tội chết. Ngoài ra, gia đình nàng còn bị tịch biên toàn bộ gia sản, thế thiếp của cha nàng sẽ bị bán hoặc chia vào các gia đình giàu có làm người hầu còn các tỷ nàng sẽ bị đem vào kỹ viện. Thế nhưng không một ai chịu tuân theo.

Buổi chiều hôm ấy, mẫu thân của nàng kéo nàng vào phòng dặn dò nàng kỹ lưỡng mọi việc. Từng câu từng chữ vẫn còn in đậm trong tâm trí nàng.

"_ Linh Nhi! Con hãy nghe mẫu thân nói. Con hãy nhớ kỹ, con giờ đã trưởng thành rồi, không còn nhỏ nữa. Vậy nên con phải chăm sóc thật tốt cho bản thân mình, phải biết yêu thương bản thân mình. Sau này nếu gặp phải chuyện nên lấy chữ "nhẫn" là đầu, trừ phi là chuyện quá đáng, không thể không ra tay. Tính con từ nhỏ đã bướng bỉnh lại có phần nóng tính. Con phải bỏ đi, không được như vậy nữa. Bằng không bản thân con sẽ phải chịu thiệt thậm chí còn mang họa sát thân vào người.

_ Mẫu thân sao hôm nay mẫu thân lại nói với con những điều này?

Ôm nàng vào lòng, đôi vai mẫu thân nàng run lên.

_ Là vì mẫu thân lo cho Linh Nhi. Mẫu thân rồi sẽ đến một lúc nào đó không còn trên đời này nữa. Nên mẫu thân lo lắng cho Linh Nhi. Lo Linh Nhi một mình sẽ bị người ta ăn hiếp.

_ Có mẫu thân rồi, Linh Nhi không lo gì nữa. Mẫu thân yên tâm! Mẫu thân sẽ sống thật lâu, thật lâu với Linh Nhi. Chúng ta còn phải cứu phụ thân nữa mà.

_ Đúng! Linh Nhi nói đúng! Linh Nhi ngoan! Con nghe mẫu thân nói. Con phải tự hào về phụ thân. Phụ thân của con là nam nhân tốt nhất trên đời. Ông tuyệt đối không làm ra những chuyện thiên địa bất dung. Hôm nay xảy ra cơ sự này là vì phụ thân và các huynh của con là bị người ta hãm hại. Con nhất định phải tin vào điều này. Linh Nhi! Gia đình chúng ta gặp phải họa lớn rồi. Mỗi người trong chúng ta đều khó lòng thoát khỏi nó. Nhưng con phải tin vào công lý, vào chính nghĩa. Con phải sống! Phải sống thật tốt để sau này có thể quay lại báo thù cho phụ thân con, cho các huynh con và cho chúng ta. Con nghe rõ không?

_ Dạ rõ!"

Sau cuộc trò chuyện ấy, nàng được vú nuôi theo hầu mẹ nàng nhiều năm dần về phòng. Sau đó...nàng không biết gì nữa. Mãi đến trưa hôm sau khi tỉnh dậy nàng đã thấy mình cùng bà vú ở một nơi xa lạ. Song nàng phỏng đoán nơi này cách Dương Khánh thành không xa. Nàng nằng nặc đòi trở về nhà nhưng bà vú quyết không cho. Phải đến vài ngày sau đó, nàng tìm cách trốn đi mới quay trở lại nhà được. Và cảnh tượng khi ấy khiến nàng không thể nào quên được. Nhìn từ bên ngoài vào, nhà nàng đã bị phá tan hoang, cả căn nhà rộng lớn trống trơn, không còn bất kỳ thứ gì. Giữa sân nhà nàng phơi đầy tử thi đang thối rữa, đó đều là thế thiếp cũng như con gái của cha nàng. Từ khi bốc lên nồng nặc khiến nàng không khỏi nhợn nhạo. Lân la hàng quán ven đường nàng biết được sáng hôm sau khi nàng bị đánh thuốc mê mang đi, cha và các anh nàng đã bị xử trảm. Ngay sau đó, thế thiếp của cha nàng, bao gồm cả mẫu thân của nàng cùng các tỷ của nàng đã uống thuốc độc tự tử. Thi thể của họ bị phơi giữa sân nhà. Còn thi thể của cha và các huynh nàng đã bị liệng ngoài bãi tha ma. Càng nghe lòng nàng càng uất hận. Nhưng nhớ đến lời căn dặn của mẫu thân, nàng đành nhẫn nhịn.

Sau khi quay trở về căn lều nhỏ nằm sâu trong rừng, Vũ Linh đã lên kế hoạch trộm thi thể của toàn thể gia đình nàng. Nhưng đối với một nữ tử vẫn còn non nớt như nàng, điều đó là bất khả thi. Song dù thế nào nàng vẫn phải thực hiện. Đúng lúc này, nơi ở của nàng bị một lũ du thủ du thực sống trong rừng phá đám. Với võ công của mình, nàng chẳng những nhang chóng dẹp yên bọn chúng mà còn khiến bọn chúng tâm phục khẩu phục vì chúng không ngờ một nữ tử miêng còn hôi sữa lại giỏi võ công đến vậy. Vì thế nàng đã cùng bọn chúng đánh cắp thi thể của gia đình nàng về. Sau đó nàng đã đắp cho cả nhà nàng một ngôi mộ chung nằm sâu trong rừng, ở nơi bọn quan phủ không thể tìm thấy. Trên bia mộ có ghi "Khúc gia chi oan mộ".

Nạn diệt môn [1] năm ấy xảy ra khi nàng mới chỉ có mười tuổi.

Nghe đến đây Lôi Vi không khỏi lặng người. Trong tâm trí nàng chợt hiện lên hình ảnh của máu và nước mắt. Bên cạnh đó là tiếng gào khóc, kêu la thảm thiết. Lòng nàng chợt lạnh đi. Nàng như không thể nào tin vào những gì mình vừa được nghe.

Tiếng ho của Vũ Linh lại vang lên đưa Lôi Vi trở lại với hiện tại. Nàng chậm rãi quay nhìn về phía Vũ Linh. Mười tuổi! Khi ấy Vũ Linh chỉ mới có mười tuổi vậy mà nàng ấy đã phải chịu một nỗi đau quá lớn. Họa diệt môn thật đáng sợ!

_ Sau...sau đó thì sao?

_ Muội ở với vú già của mình trong rừng một năm- Vũ Linh chậm rãi kể tiếp.- Ngày ngày muội đều ra viếng mộ của gia đình muội. Là vì muội không muốn quên họ, muội muốn tin họ vẫn còn ở bên cạnh muội. Là vì muội muốn bản thân khắc cốt ghi tâm mối thâm thù huyết hải này, muội muốn báo thù.

Trong đầu Vũ Linh nhanh chóng hiện lên hình ảnh một cô bé có thân hình nhỏ nhắn quỳ trước ngôi mộ to nằm sâu trong rừng. Đôi mắt của cô bé Vũ Linh khi ấy hừng hực ánh lửa. Ánh lửa của sự giận dữ. Ánh lửa của sự căm thù. Ai là người đã khiến nàng rơi vào cảnh nhà tan cửa nát, rơi vào cảnh tứ cố vô thân? Nàng quyết không thể bỏ qua cho thủ phạm thật sự dễ dàng như thế được. Nàng quyết phải trả mối thù của cả nhà.

Càng lớn quyết tâm ấy của nàng càng cao. Ngày ngày qua đi, nàng nung trong lòng một thanh kiếm, một thanh kiếm sắc bén được luyện từ sự hận thù và quyết tâm để trả thù. Thanh kiếm ấy mỗi ngày một sắc bén hơn và chỉ cần thời cơ chín mùi nó sẽ vung ra những đường kiếm thật ngọt vào kẻ thù mà không hề khoan nhượng. Nàng chăm chỉ luyện tập võ công, kinh công và ám khí. Bất kể là ngày hay đêm. Là mưa hay nắng, nàng đều không màng đến mà vẫn kiên trì, chăm chỉ luyện tập để nâng cao võ nghệ của mình. Bên cạnh đó, nàng cũng thăm dò, thám thính tình hình rồi cuối cùng nàng cũng biết được kẻ thù thực sự của nàng là ai.

Trong Dương Khánh thành ngoài Minh Uy Tiêu cục của gia đình nàng còn có một gia Tiêu cục khác thanh thế cũng không hề thua kém, đó là Phúc

Khoái Tiêu cục. Nàng từng nghe cha nàng nói, tính về thời gian, tiêu cục này xuất hiện sau tiêu cục gia đình nàng vài năm. Khi ấy gia đình nàng đã trở thành một tiêu cục có tiếng trong thành nên tiêu cục này gặp không ít khó khăn. Nhưng sau nhiều năm, tiêu cục này cũng đã khẳng định được vị trí của mình. So với gia đình nàng, đây quả là một đối thủ xứng tầm. Song, từ đời Không Đạt, đồng lứa với cha nàng, tiêu cục này bắt đầu giờ những mảnh khõe làm ăn dễ tiện hồng cướp khách hàng của tiêu cục nhà nàng. Những vụ cướp bóc xảy ra mỗi lần gia đình nàng tài hàng trong thời gian trước đều do tiêu cục này gây ra khiến tiêu cục gia đình nàng nhanh chóng mất uy tín với khách hàng.

Một năm trước khi Minh Uy tiêu cục gặp họa diệt môn, trong một lần tình cờ người của Minh Uy Tiêu cục gặp người của Phúc Khoái Tiêu cục tại Bạch Vân lâu, một lầu có tiếng trong thành. Không Tuấn Kinh, con trai của Không Đạt đã không tiếc lời chửi bới tiêu cục nhà nàng. Kỷ luật trong tiêu cục rất nghiêm nên người của Tiêu cục nhà nàng không tranh luận cũng không động thủ với người của Phúc Khoái Tiêu cục. Song người của Phúc Khoái Tiêu cục được nước lấn tới. Chẳng những chửi đệ tử của Tiêu cục mà còn chửi cả nhà nàng. Lúc người của Tiêu cục nhà nàng đứng lên bỏ đi, người của Phúc Khoái Tiêu cục đột nhiên xông vào đánh người của tiêu cục nhà nàng. Hai bên nhanh chóng xảy ra xô xát. Vì vậy, bao nhiêu tức giận trong lòng đều được huynh đệ của Minh Uy Tiêu cục xả ra hết cả. Tức nước vỡ bờ! Đó luôn là hệ quả tất yếu! Nhưng do quá nóng nảy nên Khai Bình, một đồ đệ của Minh Uy Tiêu cục đã ra tay quá mạnh vào Tuấn Kinh khiến hắn bị trọng thương. Sau đó khoảng bốn ngày sau, tên Tuấn Kinh ấy qua đời. Đại phu cho biết hắn chết vì giang mai. Tên đó vốn là tên ăn chơi có tiếng, ra vào kỹ viện như cơm bữa nên chết vì căn bệnh ấy vốn chả có gì lạ. Nhưng mọi chuyện sẽ yên ổn nếu hắn không chết sau khi xảy ra xô xát với người của Minh Uy Tiêu cục. Không Đạt vốn ganh ghét với Hùng Minh nên hắn tìm cách che đậy việc Tuấn Kinh chết do giang mai rồi kiện người của Minh Uy tiêu cục với tội cố sát [2]. Khai Bình vì vậy bị tống vào nhà lao và xử tử. Song chưa dừng lại đó, hắn vì muốn "báo thù" cho con trai nên đã lên kế hoạch tì mi một năm trời để gây nên vụ án oan nổi tiếng của Dương Khánh thành.

Phúc Khoái Tiêu cục dưới thời Không Đạt đã giờ không ít mảnh khõe hồng thu nhiều mối hời. Bên cạnh đó hắn cũng đã cấu kết với bọn chuyên đi cướp bóc để vận chuyển hàng hóa trá hình. Bề ngoài nhìn vào ai cũng nghĩ rằng hắn vận chuyển hàng công phẩm hoặc đồ quý giá, đắt tiền. Nhưng kỳ thực bên trong lại là vũ khí. Vì giúp bọn cướp bóc vận chuyển không ít chuyển hàng nên giữa Không Đạt và bọn chúng có mối quan hệ tương đối. Vậy nên chúng đã liên thủ với nhau để hại Minh Uy Tiêu cục.

Đầu tiên, sau khi chuẩn bị hàng là những thứ đồ quý giá, chúng cho người đến nhờ Minh Uy Tiêu cục vận chuyển hàng. Chúng ra giá cao hơn so với các vị khách khác. Minh Uy Tiêu cục đang trong thời gian cần lấy lại uy tín nên chúng biết họ sẽ nhận vận chuyển chuyển hàng này lớn này. Đợi sau khi đích thân Khúc Hùng Minh tới kiểm tra hàng và nhận lời, chúng sẽ tráo hàng. Bên trên rương là những đồ đã được kiểm tra còn bên dưới chính là vũ khí.

Sau đó, chúng tính thời gian của lộ trình vận chuyển rồi báo với quan phủ khiến người của Minh Uy Tiêu cục không kịp trở tay, bị tóm gọn mà không thể phản kháng gì được. Tiếp theo Không Đạt hối lộ quan phủ để đẩy nhanh tiến độ xét xử. Liên kế sau đó, Không Đạt sai người nhờ vận chuyển đồ kiện ngược lại Minh Uy Tiêu cục tráo hàng can thêm tội vận chuyển vũ khí trái phép. Quan phủ đã nhận tiền của Không Đạt nên chỉ xét xử qua loa. Ép Khúc gia phải bồi thường để cứu mạng cha và các huynh của nàng.

Trong lúc Khúc gia gom tiền bồi thường, bọn Không Đạt ngồi chờ. Đến khi Khúc gia gom gần đủ tiền, Không Đạt cho bọn cướp kia tới cướp một mẻ thật lớn khiến toàn bộ Khúc gia rơi vào cảnh diệt môn.

Khi điều tra được toàn bộ sự việc, Vũ Linh càng nung nấu ý chí quyết tâm trả thù cho gia môn. Song đúng lúc này, bà vú già của nàng ngã bệnh. Trong nhà không có đủ tiền để mua thuốc chữa bệnh cho vú, nàng đành phải đến Kiến Đức thành gần đó để kiếm việc làm may ra có ít bạc để mua thuốc. Lúc này, nàng thật không ngờ kiếm tiền lại khó khăn đến thế. Nếu không bị ông chủ gây khó dễ thì cũng bị khách hàng có ý đồ xấu. Nàng còn nhớ có một lần vì không thể nào chịu được sự sàm sỡ của một tên khách quen nên đã động thủ khiến ông chủ tức giận đuổi đánh nàng ra tới tận cửa. Đúng lúc đó một cỗ xe ngựa sang trọng lao tới chỉ một tý nữa thôi nàng đã chết dưới cỗ xe ấy rồi.

_ Đi đứng kiểu gì thế?- Tên phu xe quát lên.

_ Phu xe! Không thấy tiểu cô nương đó bị ngã sao?

Từ trong vọng ra chất giọng của một nam nhân. Chất giọng ấy điềm tĩnh đến lạ lùng. Vũ Linh có cảm giác như người đó đang nói một điều rất hiển nhiên và điều đó không liên quan gì đến người đó. Đương lúc nàng đang lồm cồm đứng dậy, nam nhân đó đã bước xuống xe, đứng ngay trước mặt nàng.

_ Người không sao chứ?

Không biết nói gì Vũ Linh chỉ nhẹ lắc đầu. Nam nhân đó nhìn nàng một lượt từ trên xuống dưới khiến nàng không khỏi xấu hổ. Quần áo xộc xệch, tóc tai lồi thối, mặt mày nhem nhuốc. Nói gì nàng vẫn là nữ nhi hơn nữa người đứng trước mặt nàng lại là một nam tử ăn vận sang trọng. Chỉ nghĩ đến đó thôi gương mặt nàng đã đỏ bừng rồi.

_ Vậy thì tốt!

Sau câu nói đó, nam nhân kia quay đi. Vũ Linh vội ngẩng đầu lên, lúc này nàng mới có dịp quan sát kỹ lưỡng hơn nam nhân kia. Người đó vận y phục màu lam toát lên khí chất lạnh lùng, cao quý. Từng bước chân lại dứt khoát, mạnh mẽ khiến nàng có cảm giác kiêu hùng. Nghĩ đến bệnh của vú nuôi mãi vẫn chưa khỏi, nghĩ đến mối thâm thù huyết hải mãi vẫn chưa thể báo, nàng liền đánh liều một phen.

_ Công tử!- Vũ Linh cất tiếng gọi.

Nam nhân kia chậm rãi quay đầu lại nhìn. Đôi mắt chàng điềm tĩnh đến lạ thường. Nhìn vào đôi mắt ấy, trái tim nàng khẽ run lên. Hít một hơi thật sâu, nàng tiến về phía nam nhân đó rồi quỳ lạy.

_ Xin hãy giúp tiểu nữ!

Thoáng chút ngạc nhiên hiện lên trong đôi mắt của nam nhân kia song rất nhanh sau đó nó khôi phục lại trạng thái bình thường khiến Vũ Linh cảm thấy có

chút mơ hồ. Mơ hồ không biết liệu những gì nàng vừa nhìn thấy có phải là thật hay không.

_ Ta tại sao lại phải giúp ngươi?

_ Tiểu nữ đã đến đường cùng rồi! Xin Công tử hãy giúp tiểu nữ! Tiểu nữ nguyện làm thân trâu ngựa để báo đáp Người.

_ Làm trâu ngựa? Nhìn dáng vẻ của ngươi, ta đoán việc ngươi muốn ta giúp không phải là việc nhỏ. Vậy nên ta e rằng dù ngươi có làm trâu ngựa cũng không thể nào báo đáp được ta.

Trong phút chốc Vũ Linh cảm thấy lúng túng. Nàng thật không biết nên nói như thế nào để nam nhân trước mặt có thể giúp đỡ. Nhưng nàng đã đánh liều rồi nàng không thể để vuột mất cơ hội này được.

_ Công tử! Công tử muốn tiểu nữ làm gì tiểu nữ sẽ làm cái đó. Làm nô tỳ cũng được. Làm vật thí mạng cũng được.

_ Làm nô tỳ? Nhà ta không thiếu nô tỳ. Làm vật thí mạng? Ta tuy không phải người tốt nhưng cũng không xấu đến mức đem người khác thí mạng để bảo vệ mạng sống của mình. Ngoài những điều đó, ngươi còn có thể làm gì?

_ Tiểu nữ...tiểu nữ...tiểu nữ có biết chút ít võ công. Có thể...có thể sẽ giúp được Công tử.

_ Cũng không tồn!- Vừa nói, nam nhân đó vừa gật đầu.- Vậy nếu ta muốn...mạng của ngươi thì sao?

Khẽ gật mình, Vũ Linh mở to đôi mắt nhìn nam nhân đang đứng trước mặt mình. Gương mặt nàng cắt không còn giọt máu.

_ Việc ngươi nhờ ta khẳng định đây chắc chắn không phải là việc nhỏ. Nói không chừng việc này có thể khiến ta không những lao tâm khổ tứ mà còn nguy hiểm đến tính mạng bản thân. Nên đừng mạng của ngươi để báo đáp ta cũng không quá đáng chứ?

Thoáng ngập ngừng hiện lên gương mặt của Vũ Linh. Nàng thật không biết mình có nên nhận lời hay không.

_ Nếu ngươi không đồng ý, ta cũng không ép.

Dứt câu, nam nhân kia dứt khoát quay đầu đi.

_ Tiểu nữ đồng ý!- Chât của Vũ Linh trở nên bình tĩnh lạ thường.- Chỉ cần Công tử có thể giúp tiểu nữ chữa cho vú nuôi khỏi bệnh và giúp tiểu nữ giải được mối oan cho gia môn, tiểu nữ nguyện trao cho Công tử mạng này.

Kể từ ngày hôm đó, Vũ Linh nhận một khoản ngân lượng không hề nhỏ, vú nuôi của nàng được chăm sóc chu đáo. Bệnh tình cũng dần thuyên giảm. Và chỉ trong một tháng sau, án oan của Khúc gia đã được giải. Chính lúc ấy, nàng biết được người nàng nhờ cậy chính Hinh Thân vương Mạnh Phúc Hoảng. Khi biết được sự thật nàng không khỏi kinh ngạc. Lúc ấy nàng tưởng chừng mình đã hồn bay phách tán, không thể nào tin được.

_ Sau đó, tiểu nữ trở thành thuộc hạ của Vương gia. Ngày ngày ở bên Người, giúp Người an bài mọi việc, âm thầm bảo vệ Người. Tiểu thư cũng biết, Hoàng cung không phải là nơi dành cho những người có tâm cơ giản đơn. Quy luật tất yếu của nơi đó chính là mình không hại người người khác sẽ hại mình. Người nào sinh ra là người của Hoàng thất, chắc chắn người đó sẽ gặp không ít nguy hiểm. Vậy nên hoặc là mãi câm nín, an phận mà hưởng lạc, hoặc là phải đoạt được thiên hạ để mọi người quy phục. Vương gia không phải là người chịu ngồi yên nên Ngài ấy buộc phải đoạt thiên hạ. Vì vậy nguy hiểm rình rập Ngài ấy càng cao. Có vài lần Vương gia từng bị hành thích nhưng nhờ có võ nghệ cao cường nên Ngài ấy mới có thể thoát nạn. Tiểu nữ ngày ngày ở bên Vương gia, phụng mệnh Ngài ấy làm việc. Ban đầu tiểu nữ cũng chỉ nhìn thấy sự tàn nhẫn nhưng khi hiểu ra quy luật sống còn chốn Hoàng cung, tiểu nữ không thể không giúp Ngài ấy. Vương gia đối với tiểu nữ không quá ân cần cũng không quá lạnh nhạt, không quá quan tâm cũng không quá vô tâm. Cứ như vậy, Ngài ấy bước vào trái tim của tiểu nữ. Sinh mạng giao cho Ngài ấy, trái tim cũng trao cho Ngài ấy. Có thể trong mắt tiểu thư, tiểu nữ là một nha đầu ngốc nghếch. Nhưng đối với tiểu nữ được ở bên cạnh, bảo vệ Vương gia là niềm hạnh phúc lớn nhất đời này. Dù có chết, tiểu nữ cũng không hối tiếc.

_ Có đáng hay không?- Câu hỏi ấy đột nhiên thoát ra khỏi vành môi của Lôi Vi.

_ Vương gia biết rõ Ngài ấy đang lợi dụng tiểu thư để đạt được mục đích của mình nhưng vẫn động tâm với tiểu thư. Một lòng, một dạ với tiểu thư và luôn mong muốn có thể ở bên cạnh tiểu thư dù Ngài vẫn biết rằng trước sau gì tiểu thư cũng sẽ phát hiện ra mọi chuyện, tiểu thư sẽ khó lòng tha thứ cho Ngài ấy. Vậy theo tiểu thư, Ngài ấy làm như thế có đáng hay không? Đáng hay không đáng chỉ có chính bản thân mình biết rõ.

Nghe trong chât giọng, Vũ Linh đã yếu một đi rất nhiều. Nhưng nàng vẫn gắng gượng, cầm cự để nói hết những gì nàng muốn nói.

_ Tiểu thư! Từ khi quen biết Vương gia đến giờ, Vũ Linh chưa một lần nhìn thấy Ngài ấy nở một nụ cười tự tận đáy lòng. Chỉ từ khi Ngài ấy gặp tiểu thư, tiểu nữ mới nhìn thấy nụ cười ấy của Ngài ấy. Tiểu thư! Vương gia là hoàn toàn thật lòng với tiểu thư. Tiểu nữ không xin tiểu thư tha thứ cho tiểu nữ chỉ xin tiểu thư hãy hiểu cho những việc Vương gia đã làm. Mong...mong tiểu thư có thể...có thể bỏ qua mà...mà ở bên cạnh Ngài...Ngài ấy.

Sau câu nói ấy, Vũ Linh đổ rạp xuống giường như một cái cây bị bứng cả gốc rễ. Nàng đã ra đi và không nuôi tiếc bất kỳ điều gì. Một giọt nước mắt lăn dài trên gò má của Lôi Vi. Tiếng khóc của nàng khẽ vang vọng vào mọi góc ngách của ngôi nhà gỗ.

_ Vũ Linh!- Chât giọng của Lôi Vi nghẹn ngào.- Muội có biết không...có chuyện không phải cứ bỏ qua...cứ quên đi là được. Ta làm sao có thể...

Tiếng khóc của Lôi Vi mỗi lúc một dữ dội. Vũ Linh! Nàng tin cả hai kết nghĩa chị em không phải là giả. Nàng cũng tin tình cảm tỷ muội hai người dành

cho nhau cũng không phải là giả. Nhìn Vũ Linh nằm bất động trên giường, tâm can nàng không khỏi đau nhói, nó như bị xé nát ra cả ngàn mảnh.

"Két..." tiếng cửa bật mở, Phúc Hoảng chậm rãi bước vào. Nhìn Vũ Linh nằm im trên giường, Lôi Vi đứng khóc dữ dội chàng biết được chuyện gì đã xảy ra. Dù đã biết cái kết song chàng vẫn không khỏi bàng hoàng. Vũ Linh theo chàng bốn năm, không ngày nào tiểu cô nương ấy không bị rình rập bởi hiểm nguy ấy vậy mà nàng vẫn chỉ luôn lo lắng cho chàng, không nghĩ gì đến bản thân mình. Nhớ lại đêm hôm ấy, nàng thay chàng đón lấy mũi tên tầm độc, lòng chàng quặng thất lại. Vũ Linh! Kiếp này chàng đã nợ nàng, không cách gì báo đáp được. Kiếp sau, chàng nhất định báo đáp nàng.

Nhìn Lôi Vi ngồi thụp xuống đất mà khóc dữ dội, lòng Phúc Hoảng đau đớn khôn cùng. Bất chấp sự sợ hãi nàng sẽ đẩy chàng ra, chàng vội lao đến ôm lấy nàng. Chàng mặc kệ nàng có vùng vẫy như thế nào trong lòng chàng, chàng vẫn ôm chặt nàng không buông. Mặc kệ nơi cánh tay chàng bị nàng cắn đến chảy máu, chàng vẫn quyết ôm chặt nàng. Bởi đây có lẽ là lần sau cuối chàng có thể ôm nàng vào lòng. Đôi mắt nhắm nghiền, chàng cố kiềm nén cơn đau, không phát từ nơi cánh tay mà từ trái tim. Hạnh phúc đối với chàng chưa bao giờ mong manh, chênh vênh đến thế...

[1] Nạn diệt môn: án giết chết cả nhà. Ngày nay nó là giết chết cả gia đình đó tại nhà. Vụ án ở Bình Phước có thể xem là án diệt môn.

[2] Có sát: có ý giết người.

Hết chương 34

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Đường đôi ngã

Canh ba nửa đêm! Những phiến lá đang dần trở nên nặng trĩu. Từng giọt sương đọng trên lá chậm chạp lăn rồi rơi tí tách xuống mặt nước. Sương rơi dày khiến đêm mang hương thanh tân nhưng lại ẩm ướt và lạnh lẽo. Ngồi tựa đầu vào cột cửa cái đình nhỏ vurun ra giữa hồ, những gì xảy ra hai ngày nay hiện lên thật rõ nét trong tâm trí của Lôi Vi. Những lời nói của Vũ Linh vọng về thật rõ ràng cứ ngỡ như lúc này, nàng ấy vẫn đang ở bên cạnh nàng.

Đến cuối cùng, trước khi nhắm mắt xuôi tay, Vũ Linh không xin nàng tha thứ cho nàng ấy mà lại xin nàng bỏ qua và có thể ở bên cạnh Hình Thân vương. Tình cảm của nàng ấy dành cho Phúc Hoảng phải đậm sâu bao nhiêu mới có thể nói ra được những lời ấy? Chỉ nghĩ cho hạnh phúc của người khác chứ không hề nghĩ cho bản thân.

Hạnh phúc đối với rất nhiều người chính là có thể được nhìn thấy người mình yêu hạnh phúc. Nhưng hạnh phúc đôi khi với rất nhiều người khiến họ phải mài miết đi tìm mà không nhận ra rằng nó đang ở ngay trước mặt mình. Hạnh phúc của nàng rốt cuộc là ở nơi đâu? Là ở ngay trước mắt hay là ở một nơi chốn xa xôi nào đó? Những câu nói của Vũ Linh cứ lặp đi lặp lại trong đầu Lôi Vi khiến nàng càng nghĩ càng cảm thấy mơ hồ.

Sương đêm mỗi lúc một dày. Đôi vai của Lôi Vi mỗi lúc một co lại. Thế nhưng nàng kỳ thực không muốn về. Nhắm mắt lại hình ảnh của Vũ Linh rồi cả Phúc Hoảng lại hiện lên trong đầu nàng khiến nàng không thể nào chọn mắt được. Hơn một ngày nay tâm tư của nàng nặng trĩu. Suy nghĩ cũng trở nên hỗn loạn. Nàng thật không biết mình phải nghĩ về Phúc Hoảng như thế nào nữa. Nàng chỉ biết giờ đây nàng thật sự rất sợ con người ấy. Nàng không dám đối diện với con người ấy.

Kể ra cũng thật lạ! Người sai là Phúc Hoảng, người có lỗi rõ ràng là chàng ấy mà nàng lại sợ chàng. Nàng thật không hiểu bản thân mình rồi. Nàng không trách Phúc Hoảng chỉ trách bản thân mình quá ngốc nghếch. Giờ nàng mới biết được rằng nàng đã quá ngây thơ, nghĩ mọi việc quá giản đơn rồi. Ở thời đại tranh quyền đoạt vị này, lòng người vốn dĩ rất khó đoán. Lời nói của Hoàng hậu chợt vang vọng lên trong đầu nàng. Không ai cho không ai, giúp đỡ ai mà không cần báo đáp cả. Một giọt nước mắt lăn dài trên gò má của nàng. Nàng khóc cho sự ngốc nghếch của mình. Sự ngốc nghếch ấy không chỉ khiến cho mối tình đầu đời của nàng trở nên đáng sợ mà còn khiến nàng gián tiếp giết chết vị vua tương lai của của Tân Thực. Làm thế nào để mọi chuyện có thể trở về đúng quỹ đạo được đây?

_ Không!- Lôi Vi khẽ lắc đầu.- Lịch sử sẽ không vì ai, vì bất cứ chuyện gì mà thay đổi. Chàng ấy nhất định sẽ lên ngôi Hoàng đế của Tân Thực. Nhất định!

Đúng vậy! Lịch sử sẽ không vì ai mà thay đổi. Nhưng...những gì đã xảy ra lại không thể thay đổi được. Cục diện ngày hôm nay chưa đến mức rối ren song nó cũng đủ khiến cho nàng cảm thấy bất an. Trong tương lai liệu sẽ còn xảy ra những chuyện gì? Ôi! Giá như nàng chịu khó học kỹ Lịch sử thì sẽ không đến mức đau đầu đến thế này. Giờ thì tốt thật! Vì sự không hiểu biết của nàng mà đã tạo nên một quá khứ sai lầm, hiện tại lộn xộn còn tương lai cũng mịt mờ, không thể nào định đoạt được. Bị lợi dụng như thế này, nàng thật không biết vận mệnh liệu có còn nằm trong tay bản thân mình nữa hay không. Việc này thật chẳng khác nào rút cạn sức lực của nàng cả. Thật giống với lời Tiểu Yến Tử trong phim Hoàn Châu cách cách vẫn hay nói, sức lực của nàng đã hóa thành hồ dán cả rồi.

Ngước nhìn lên bầu trời, Lôi Vi thật không thể nào tìm thấy một ngôi sao chỉ đường. Màu đen của đêm thật dày khiến nàng cảm thấy u tối biết bao. Con đường này nàng rốt cuộc nên đi thế nào? Cuộc đời nàng rồi sẽ ra sao? Đáp án ấy đến khi nào nàng mới có thể biết được? Có lẽ nàng đành phải chờ đợi

thời. Song trong lúc chờ đợi, nàng tuyệt không để người khác thao túng vận mệnh của mình.

*

Đầu đông tuyết vẫn chưa rơi. Chỉ đến khi nào trời thật lạnh mới thấy tuyết rơi còn bình thường vẫn là trời mưa. Con mưa rả rích từ sáng sớm cho đến bây giờ vẫn chưa dứt hẳn. Trên cao, mây đen tụ lại mỗi lúc một dày, bầu trời lại như thấp xuống tưởng chừng có thể đụng tới được báo cho người ta biết rằng con mưa này vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

Bầu không khí trong lành. Mọi vật như được tắm gội, chỉ có điều mặt đất lại trở nên lầy lội. Dấu xe ngựa đi ngang qua và chạy dài vô tận in hằn rất rõ trên con đường đất không có điểm kết thúc. Con sông nhỏ bắt đầu đầy ắp nước. Mặt sông lặng lẽ. Dòng sông lặng lẽ trôi, trôi về nơi nào chẳng ai hay cứ như dòng thời gian cứ mãi trôi về nơi vô tận, nơi con người không thể nào nắm giữ được.

Từng bước chân mỗi lúc một trở nên chậm chạp hơn. Chiếc ô nghiêng nghiêng giờ cũng đã ướt sũng. Đưa mắt nhìn vào một khoảng không không xác định, Lôi Vi cứ thế bước đi. Nàng không rõ nàng sẽ phải bước đi như thế này trong bao lâu. Nàng chỉ biết nơi nàng tới hiện đang ở ngay trước mắt song lại xa vô cùng. Tiễn một người không ngờ lại đau đến vậy. Tâm trạng mệt mỏi, giờ nàng chẳng muốn nghĩ ngợi gì thêm. Nếu có thể nàng chỉ muốn bản thân có thể quên đi tất cả. Không có dối lừa. Không có bội phản. Cũng không có nỗi đau. Không có nỗi mất mát.

Bên cạnh Lôi Vi, Phúc Hoàng vẫn bước đi lặng lẽ. Không ai nói với ai câu nào. Có lẽ đối với họ lúc này mọi câu nói đều thừa thãi, đặc biệt đối với nàng, chàng không còn đáng tin nữa. Cố giấu đi vẻ mặt bi thương song nỗi đau đớn khôn cùng đã hiện rõ ràng trong đôi mắt của chàng, không cách nào che giấu được. Nàng tuy đang cùng chàng bước đi trên một con đường nhưng sao lại xa xôi quá. Con đường dài bỗng chốc trở nên thật mệt mỏi, tối tăm. Giờ chàng không biết phải làm thế nào mới có thể giữ nàng bên cạnh mình.

Thật nực cười, chàng đường đường là một Vương gia tuần tũ, lại có tài năng không có vấn đề nào làm khó được chàng, trong phủ lại có không ít thê thiếp và chưa có bất kỳ ai dám cự tuyệt chàng ấy vậy mà Lôi Vi lại trở thành vấn đề nan giải của chàng. Một bài toán tình yêu thật sự! Thê thiếp trong phủ chàng đa phần đều xuất thân từ những gia môn quyền thế, từ nhỏ đã hiểu lễ giáo, biết khuôn phép vậy nên bọn họ khi được gả cho chàng không ai dám trái lời chàng chứ đừng nói gì đến việc cự tuyệt chàng. Thê thiếp của chàng tuy bằng mặt không bằng lòng nhưng họ chưa bao giờ khiến chàng thất vọng. Ấy là bởi với xuất thân của họ, họ có thể giúp chàng đạt được mục đích của mình. Vậy nên đối với chàng, mọi việc đều là hiển nhiên.

Nhưng đến khi gặp Lôi Vi, một nữ tử có thể nói lai lịch không rõ ràng lại thêm vào đó tính tình có phần nghịch ngợm, sốc nổi, nói năng không biết nặng nhẹ chẳng chừa một ai, chàng cảm thấy rất hiếu kỳ. Ban đầu chàng nghĩ nữ tử này chẳng qua chỉ là một tiểu yêu thích nghịch ngợm nhưng khi nghe nàng đưa ra những phán đoán của mình trong vụ án của Phúc Tuấn, chàng cảm thấy ngạc nhiên vô cùng. Bởi chàng không ngờ tiểu yêu này lại thông minh đến vậy. Chàng cảm thấy thú vị. Chàng hiếu kỳ và bắt đầu quan sát nàng. Vậy nên khi Vũ Linh báo lại với chàng về những việc nàng đã gặp trên đường đi từ kinh thành đến Quang Dương thành, chàng không khỏi kinh ngạc về sự tức tởm đa mưu cũng như sự dũng cảm của nàng.

Khi nàng về cung chàng tìm cách tiếp cận nàng. Cho đến khi chàng biết Phúc Tuấn để tâm đến nàng, mọi chuyện bắt đầu đi trật quỹ đạo. Chàng vốn không phải là người dễ bị tiểu tiết làm cho vướng bận càng không phải là người vì nữ nhi thường tình quên đi đại cục. Nếu mục đích tiếp cận nàng ban đầu là vì hiếu kỳ và muốn hiểu nàng hơn thì về sau mục đích ấy chính là muốn lợi dụng nàng và chờ thời cơ để diệt Phúc Tuấn. Mọi việc diễn ra khá thuận lợi, ngoài việc nàng luôn đem lại chàng hết bất ngờ này đến ngạc nhiên khác thì không có gì nằm ngoài dự tính của chàng. Song điều khiến chàng không ngờ nhất chính là chàng thật sự động tâm với nàng. Nhiều lần nhìn thấy nàng trò chuyện vui vẻ với Phúc Tuấn tại bờ hồ nằm bên ngoài ngự hoa viên, lòng chàng nóng hừng hực, chàng có cảm giác toàn thân chàng như phát ra hỏa khí, chỉ muốn chạy đến giật nàng ra khỏi tay của Phúc Tuấn. Đó là lần đầu tiên chàng biết thế nào là ghen. Cũng là lần đầu tiên chàng biết thế nào là yêu.

Sau đêm gặp nàng trong ngục, chàng tự hứa với bản thân rằng sẽ không bao giờ lợi dụng nàng. Nhưng cho đến cuối cùng chàng vẫn hèn hạ lợi dụng tình cảm của nàng để đạt được mục đích. Chàng vẫn là vì quyền thế mà lợi dụng nàng. Chàng biết đệ đệ mình nếu càng khuyên can đừng làm việc gì, đệ ấy sẽ càng làm việc đó cho bằng được. Vậy nên nhân việc đi sứ mừng tân Hoàng đế của Yên Khâu quốc, chàng đã nói Lôi Vi khuyên Phúc Tuấn đừng đi. Mục đích chính là để Phúc Tuấn đi sứ. Và quả thật Phúc Tuấn sa bẫy. Mọi chuyện sẽ không có gì nếu Lôi Vi không bị hạ độc khiến thời gian đi sứ của Phúc Tuấn bị rút ngắn lại. Chàng luôn biết có không ít kẻ muốn ám hại chàng. Đó luôn là hệ quả tất yếu! Mình hại người không thể trách người khác sẽ hại lại mình. Vì vậy việc ám sát Phúc Tuấn phải được lên kế hoạch kỹ lưỡng. Việc này mất không ít thời gian. Nhưng vì Phúc Tuấn quay trở về Tân Thực gấp nên mọi việc không thể nào chu toàn. Đã có lúc chàng lưỡng lự, song một cơ hội tốt như thế biết đến khi nào mới có lại, chàng tuyệt đối không thể bỏ qua. Vì vậy, chàng vẫn hạ lệnh cho Vũ Linh tiếp tục thực hiện kế hoạch khiến nàng ấy như trở về hỏi báo với chàng trong tình trạng bị thương. Để vậy nàng còn nhận thay chàng mũi tên tâm độc. Và cứ thế, sự việc diễn ra đến độ không thể挽 hồi được nữa. Vũ Linh chết. Lôi Vi biết toàn bộ sự thật. Còn chàng, chàng như đứng trước bờ vực. Một tình yêu được dựng xây trên sự dối lừa nào có thể bền vững, rất nhanh thôi nó sẽ lao xuống vực thẳm.

Một khung cảnh trắng xóa với rất nhiều giấy hiện ra trước mắt cả hai. Ngôi mộ giản đơn với bia mộ làm bằng gỗ. Trên đó có ghi "Khúc Vũ Linh chi mộ". Mộ mới lập nhưng không hiểu sao Lôi Vi có cảm giác nó đã được đắp từ lâu lắm rồi. Có lẽ là do mưa gió nên gây ảo giác chăng. Một giọt nước mắt lăn dài trên gò má có nàng. Hít một hơi thật sâu, nàng chậm rãi tiến về phía mộ phần của Vũ Linh và ngồi xuống. Một bầu không khí lạnh lẽo và đặc quánh bao trùm cả không gian xung quanh. Đưa mắt nhìn theo nàng, Phúc Hoàng nhanh chóng đưa ô về phía trước che cho nàng.

Tiếng mưa mãi rả rích không ngừng như bản bị khúc não nùng và đau nhói cả tâm can. Vừa rút khăn tay ra, Lôi Vi vừa ngồi xuống. Ngắm nhìn thật kỹ từng nét chữ khắc trên bia gỗ, nàng đưa khăn lên lau sạch những vệt nước. Từng tiếng nấc thoát ra khỏi vành môi nàng. Bờ vai nàng run lên mỗi lúc một dữ dội. Và đôi mắt nàng cũng nhanh chóng đỏ lên.

_ Vũ Linh!- Vừa nói, Lôi Vi vừa bày hoa quả trong giỏ ra.- Tuy rằng chúng ta quen nhau không bao lâu, nhưng trong lòng ta, ta thật sự xem muội là muội muội của ta. Ta tin tình cảm tỷ muội của chúng ta là thật, không một chút giả dối. Ta cũng tin rằng muội cũng có cùng suy nghĩ với ta. Vậy nên, Vũ Linh, ta không hề giận muội đâu...Chỉ là...ta mong muội có thể yên nghỉ. Hy vọng muội có thể gặp lại gia đình của mình nơi cõi cực lạc.

Dứt câu, Lôi Vi chậm rãi vái lay trước phần mộ của Vũ Linh ba cái. Cùng lúc này Phúc Hoàng cũng ngồi xuống bên cạnh nàng. Quay sang nhìn nàng

đang lặn dài nước mắt, lòng chàng quặng thất lại. Từ tay áo, chàng rút ra một chiếc khăn và ngấp ngừng đưa về phía nàng. Chàng muốn lau khô những giọt nước mắt đang lặn dài trên gò má của nàng. Song chàng lại không dám. Chàng sợ giờ chỉ cần một hành động nhỏ của chàng thôi cũng sẽ kéo dài khoảng cách giữa hai người ra. Nắm chặt chiếc khăn trên tay, chàng chậm chạp thu về. Lôi Vi chậm rãi đứng lên khiến chàng khẽ giật mình. Hít một hơi thật sâu, chàng tiến về phía nàng.

Nhìn về phía dòng sông đang chậm chạp trôi, đôi mắt Lôi Vi trở nên xa xăm hẳn. Trong dòng sông ấy, hình ảnh của Vũ Linh từ khi hai người quen biết đều hiện lên rõ ràng, chân thật và sống động. Và cả những hình ảnh giữa nàng và Phúc Hoảng cũng hiện lên. Dựa theo những gì Vũ Linh nói, nàng cũng thật sự muốn biết, trong tim chàng, nàng liệu có chút chỗ đứng nào hay không hay chỉ là một con tốt mà thôi.

_ Vương gia!- Lôi Vi chậm rãi lên tiếng.- Tiểu nữ có chuyện muốn hỏi Vương gia. Hy vọng Ngài có thể thành thật trả lời cho tiểu nữ biết.

_ Được! Nàng có chuyện muốn hỏi, cứ hỏi đi, ta sẽ trả lời.

_ Việc...việc Ngài bảo tiểu nữ khuyên Linh Thân vương đừng đi sứ, có phải cũng đã nằm trong dự liệu của Vương gia?

_ Đúng vậy!- Phúc Hoảng chậm rãi trả lời.

Câu trả lời của Phúc Hoảng không nằm ngoài dự tính của Lôi Vi những vẫn khiến nàng không khỏi bàng hoàng.

_ Tại sao Ngài lại chắc chắn Linh Thân vương sẽ không nghe lời của tiểu nữ?

_ Ngủ đi xưa nay luôn là người hành sự có chừng mực, không gây sự chú ý. Nhưng tính cách của đệ ấy có phần cố chấp, càng khuyên giải, đệ ấy càng không nghe. Bởi vậy...ta mới để nàng khuyên đệ ấy. Đệ ấy vốn có tình cảm với nàng, để nàng khuyên đệ ấy sẽ càng kích thích vào tính cách bướng bỉnh này của đệ ấy. Dù gì đệ ấy cũng chỉ mới mười chín tuổi, trước mặt người mình thích đệ ấy càng muốn chứng tỏ mình có thể trở thành chỗ dựa vững chắc. Càng hưởng hờ việc đẹp thảo khấu vùng biên cương và vụ án của Khai Phát Thương hội đều có xuất phát điểm là từ đệ ấy nên đệ ấy càng phải đi. Nam nhi chỉ tại tứ phương, đệ ấy sao lại có thể chịu là con rùa rụt cổ được.

Càng nghe, tim của Lôi Vi càng đau nhói. Bởi Phúc Hoảng không chỉ lợi dụng tình cảm của nàng mà còn lợi dụng cả tình cảm của Phúc Tuấn dành cho nàng để đạt được mục đích. Nàng muốn nghe sự thật nhưng đây lại là sự thật nàng không muốn nghe. Tại sao? Tại sao sự thật lại luôn khiến con người ta đau lòng đến vậy. Giờ nàng thật không biết nên tin vào điều gì nữa. Thời đại này lẽ nào không có cái gọi là tình thân, tình người nữa hay sao? Chẳng lẽ không còn điều gì để nàng có thể tin tưởng, lấy đó làm chỗ dựa cho mình sao?

_ Vậy...Ngài có phải ngay từ đầu lao tâm khổ tứ tiếp cận tiểu nữ là vì mục đích này?- Chết giọng của Lôi Vi chột như nghẹn lại.

_ Ta...- Phúc Hoảng không biết trả lời như thế nào.

_ Thì ra là vậy! Thì ra từ trước đến giờ vẫn là tự tiểu nữ đa tình, vẫn là tiểu nữ ngốc nghếch. Đáng lý ra tiểu nữ phải sớm hiểu rằng trên đời này không ai cho không ai điều gì kể cả trái tim. Những con người như vậy sớm đã không còn rồi.- Chết giọng của Lôi Vi mỗi lúc một kích động.- Thời đại này là thời đại của quyền thế, là thời đại của lọc lừa. Người ta có thể làm tất cả, bao gồm cả việc lợi dụng tình cảm và hy sinh tính mạng của người khác để leo lên đỉnh cao, để đoạt lấy điều mình mong muốn. Thời đại này căn bản không có chỗ dành cho những người ngốc nghếch, có tâm cơ đơn giản như tiểu nữ. Gì mà cuộc sống giản đơn, gì mà được ở bên cạnh người mình yêu thương. Đó chẳng qua chỉ là giả, chỉ là những thứ viễn vông, xa xỉ phẩm mà thôi. Không có! Căn bản không có cái gọi là chân tình!

_ Không phải như vậy! Lôi Vi! Không phải như vậy đâu!- Phúc Hoảng vội giữ lấy vai Lôi Vi.

_ Không phải như vậy, vậy thì là thế nào?- Vừa nói, Lôi Vi vừa quay lại hất văng cây dù Phúc Hoảng đang cầm trên tay.- Có trời đất ở đây, Ngài có dám thề Ngài chưa từng lợi dụng tình cảm của tiểu nữ cũng như tình cảm của Linh Thân vương dành cho tiểu nữ và kể cả tình cảm của Vũ Linh dành cho Ngài không?

Im lặng! Phúc Hoảng im lặng. Đôi mắt chàng nhắm nghiền đầy đau khổ. Từng giọt mưa bay vào mặt chàng chả khác nào hàng vạn mảnh thủy tinh găm vào da thịt. Đau nhói!

_ Vương gia! Ngài lợi dụng nhiều người như vậy có bao giờ Ngài từng nghĩ qua họ cũng là con người, có suy nghĩ, có tình cảm chưa? Tiểu nữ là người chứ không phải là con tốt thí của Ngài để khi hữu dụng thì Ngài lợi dụng còn khi vô dụng thì trở thành khí từ [1] trong tay Ngài. Vũ Linh nói Ngài thật lòng với tiểu nữ nhưng giờ, tiểu nữ quả thật không thể nào chấp nhận được chuyện này. Là Ngài thật lòng quan tâm đến tiểu nữ hay thật lòng lợi dụng tiểu nữ? Nhờ có phúc của Ngài mà giờ tiểu nữ ngay cả lời thật lòng của Vũ Linh trước lúc lâm chung cũng không dám tin. Chẳng lẽ thứ tình cảm Ngài dành cho tiểu nữ chỉ là sự lợi dụng? Tiểu nữ không tin! Nhưng Vương gia biết không, khi Ngài lợi dụng tình cảm của tiểu nữ cũng chính là lúc Ngài đang lợi dụng tình cảm của chính Ngài. Ngài không cảm thấy khó chịu sao? Mấy ngày nay tiểu nữ đều mong rằng tất cả những gì xảy ra việc chỉ là ác mộng, ngủ một giấc là sẽ không có chuyện cả. Không có chuyện Vũ Linh bị thương mà chết, cũng không có chuyện tiểu nữ bị Ngài lợi dụng. Càng không có chuyện Linh Thân vương suất chút nữa thì mất mạng. Nhưng nhắm mắt rồi mở mắt, mở mắt rồi lại nhắm mắt, mọi chuyện đến một chút cũng không thay đổi. Tất cả đều là thật! Đúng vậy! Sự thật luôn tàn khốc như vậy. Trò chơi này của Ngài, tiểu nữ thật sự không thể chơi nổi.

Hít một hơi thật sâu, Lôi Vi kiên quyết nâng đôi bàn tay lên. Di chuyển đôi mắt theo từng hành động nhỏ nhất của nàng, Phúc Hoảng không khỏi sửng sờ khi nhìn thấy nàng cố tháo chiếc ngọc xuyên chàng tặng nàng trong ngày sinh thần của nàng ra khỏi tay.

_ Lôi Vi! Đừng!- Vừa nói, Phúc Hoảng vừa vội giữ tay của Lôi Vi lại.- Ta xin nàng đừng tháo nó ra! Nàng có thể mắng ta, đánh ta thế nào cũng được nhưng xin nàng đừng tháo nó ra.

Dù đã cố kiềm nén nhưng những tiếng nấc vẫn cứ thoát ra khỏi vành môi của Lôi Vi, nó dường như còn át cả tiếng mưa. Gương mặt nàng cũng ướt đầm bởi mưa và nước mắt. Vạn lần không nở nàng cũng phải nở bởi nàng thật không thể tiếp tục ở bên cạnh một người như chàng được nữa. Kiên quyết hất tay Phúc Hoàng ra, nàng tháo chiếc ngọc xuyên ra khỏi tay. Bởi nàng chỉ đeo nó có vài tháng nên cổ tay nàng vẫn chưa lớn vì vậy nàng dễ dàng tháo nó ra. Cầm nó trên tay, nàng chậm rãi tiến về phía chàng lúc này đang đứng sững sờ một chỗ.

_ Tình yêu được xây dựng trên sự dối trá lọc lừa thì không thể nào bền vững được. Nó chẳng khác nào lâu đài cát đến một lúc nào đó cũng sẽ bị sóng biển đánh sập. Vương gia! Mỗi tình này...bắt buộc phải chấm dứt!

Nói đoạn Lôi Vi đặt chiếc ngọc xuyên vào tay Phúc Hoàng rồi dứt khoát quay gót, không một lần ngoáy đầu nhìn lại.

Nhìn bóng dáng Lôi Vi dần khuất sau những gốc cây già, nhìn chiếc ngọc xuyên trong lòng bàn tay, tâm can Phúc Hoàng như bị xé nát. Bất chợt chàng hét lên một tiếng "A" thật to và thật dài. Vừa hét chàng vừa khụy gối xuống. Miệng chàng ngoài vị thanh mát của nước mưa chợt có thêm vị mặn đắng. Chàng yêu người con gái ấy phải sâu đậm bao nhiêu mới thành ra thế này? Đến khi hiểu được, tất cả đã quá trễ, không thể vãn hồi. Nàng mãi mãi rời xa chàng, không bao giờ trở lại nữa.

*

Tiếng mưa mỗi lúc một nhỏ. Con mưa cũng ngớt dần. Ngồi bên đình, Lôi Vi chậm rãi đưa mắt ngược nhìn bầu trời. Nàng như muốn nhìn xuyên thấu qua đám mây đen đó, nhìn tới tận vầng thái dương sáng chói kia. Nàng thật sự rất muốn hỏi Ngọc Hoàng rằng nhân gian này liệu có còn cái gọi là tình người, chân tình hay không. Nhưng đáp lại nàng chỉ có tiếng mưa rơi lộp độp trên mái đình. Có lẽ, lão thiên gia cũng không biết trả lời nàng như thế nào.

Thời đại này muốn tìm một người mình có thể nương tựa đã khó, tìm sự chân tình lại càng khó hơn. Chân tình! Nó mỏng manh và thật hiếm hoi tựa như những tia nắng ngày đông. Những tia nắng ấy thật đẹp song lại yếu ớt vô cùng, nó không thể nào chiếu xuyên qua tầng tầng lớp lớp đám mây đen dày kịt kia để ban phát hơi ấm cho nhân gian.

Từ khi bị đưa tới thời đại này. Ngoài việc chờ ngày trở về, Lôi Vi luôn mong muốn mình có thể tìm được một chỗ dựa. Nghe theo trái tim, nàng lựa chọn Phúc Hoàng làm chỗ dựa cho mình. Nàng vẫn biết chàng là người có tâm cơ nhưng chưa bao giờ nghĩ nhiều và xa đến thế. Bản thân chỉ là một quân tốt trong tay chàng. Thế giới của nàng vốn đang tốt đẹp giờ đều bị một tay chàng phá hỏng. Chàng thật tàn nhẫn! Giờ tuy nàng vẫn giữ trong mình niềm tin về những điều tốt đẹp song nàng lại không dám tin rằng những điều tốt đẹp ấy sẽ tìm đến nàng.

Ngồi tựa đầu vào đầu gối, Lôi Vi thả trôi tâm hồn mình. Nàng thật sự không muốn nghĩ gì về hiện tại nữa. Nàng muốn nghĩ về một điều gì đó tươi sáng hơn một tí. Có như vậy nàng mới có thể bình tâm mà bước tiếp được. Nàng không thể cứ mãi chìm đắm trong nỗi đau. Nàng càng không muốn mình có những suy nghĩ tiêu cực. Thế giới riêng của nàng đã bị người khác phá nàng không thể tự phá thế giới ấy được.

_ Vi Nhi! Vi Nhi!

Có tiếng gọi Lôi Vi hốt hơ hốt hải. Chậm rãi đưa mắt lên nhìn, nàng nhìn thấy Phúc Tuấn đang cầm dù chạy về phía nàng. Dáng vẻ của chàng tràn ngập sự lo lắng. Nhìn thấy chàng, tim nàng bỗng run lên, một cảm giác tội lỗi xen vào tim nàng.

_ Vi Nhi! Sao nàng lại ở đây? Thân thể chưa khỏe hẳn, nàng không nên ngồi đây.

Sáng nay, sau khi hồi kinh và diện kiến Hoàng thượng, Phúc Tuấn đã gặp Phúc Khải để hỏi về tình hình của Lôi Vi. Phúc Khải nói với chàng rằng Thái y đã loại bỏ hết chất độc trong người nàng, giờ nàng không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa. Song không hiểu vì sao mấy ngày nay tâm trạng của nàng rất tệ. Việc ăn uống ngủ nghỉ rất thất thường, nàng lại cả ngày không nói gì, tâm trạng rất u uẩn. Hai ngày nay lại bị lên cơn sốt. Vừa nghe Phúc Khải nói xong, chàng đã vội vàng chạy đi tìm nàng. Mặc kệ mưa to gió lớn đến thế nào, chàng phải tìm bằng được nàng. Chàng chạy khắp nơi quanh Thái Thường Nhạc phủ tìm nàng, đến những nơi nàng hay đến để tìm nàng. Nhưng không thấy. Cuối cùng chàng chạy tìm nàng trong tình trạng không xác định phương hướng. Chạy đi nửa ngày trời, chàng đã tìm thấy nàng. Nàng ngồi lặng lẽ bên cái đình này, một cái đình ẩn mình trong những tán cây cao, người qua lại nếu không chú ý sẽ không thể nào tìm thấy được.

Hít một hơi đầy căng, Phúc Tuấn chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Lôi Vi.

_ Rốt cuộc nàng đã gặp phải chuyện gì vậy?

Đưa mắt nhìn Phúc Tuấn, Lôi Vi lặng im không nói. Nàng không biết mình nên nói gì và cũng không có đủ can đảm để nói cho chàng biết rằng, chàng suýt mất mạng là vì nàng mà ra. Nàng trên đời này ghét nhất là bị đổ oan và lừa dối. Nếu không phải là chuyện nàng gây ra, nàng chết cũng sẽ không nhận. Còn nếu là chuyện của bản thân mình gây ra, nàng sẽ nhận. Nhưng giờ đây, đối diện với chàng, nàng không lấy đâu ra dũng khí để nhận lỗi với chàng.

_ Được rồi!- Phúc Tuấn từ tốn lên tiếng.- Nếu nàng không muốn nói ta cũng không ép. Nhưng nàng tuyệt đối không được tự dằn vặt bản thân mình như thế này. Dù có xảy ra chuyện gì, đã có ta bên cạnh nàng. Ta sẽ gánh vác thay nàng.

Từng giọt, từng giọt nước mắt lăn dài trên gò má của Lôi Vi. Chàng quan tâm nàng bao nhiêu, cảm giác tội lỗi của nàng lại tăng lên bấy nhiêu. Nàng không xứng, nàng quả thật không xứng với những gì chàng dành cho nàng.

_ Đừng khóc!- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa dịch lại gần, kéo tay áo của mình lau nước mắt cho nàng.- Nàng đừng khóc!

_ Vương gia!- Lôi Vi nức nở.- Tiểu nữ không đáng! Tiểu nữ không đáng để Ngài phải quan tâm, lo lắng như thế này đâu. Tiểu nữ thật sự không đáng đâu! Thật sự không đáng!

Mi tâm của Phúc Tuân khẽ nhả lại song chàng vẫn tiếp tục lau nước mắt cho nàng.

_ Nha đầu ngốc! Nàng nói gì thế! Gì mà đáng với không đáng?! Ta là can tâm tình nguyện vì nàng mà.

_ Nhưng mà...nhưng mà...tiểu nữ...

_ Đừng "nhưng" nữa! Vi Nhi! Để ta nói nàng nghe! Vì nàng mọi việc ta làm đều đáng cả. Ta chỉ sợ bản thân mình làm chưa đủ tốt, khiến nàng buồn mà thôi.

Lôi Vi thật không biết phải nói như thế nào để Phúc Tuân hiểu, nàng chỉ biết lắc đầu liên tục.

Khẽ thở ra, Phúc Tuân chậm rãi giữ lấy bờ vai Lôi Vi, khiến nàng phải nhìn thẳng vào đôi mắt ôn nhu nhưng cũng rất mãnh liệt của chàng.

_ Vi Nhi! Ta đã nói rồi! Nàng cứ là nàng, là một tiểu cô nương hay nghịch ngợm, thích đấu khẩu với người khác. Còn ta, ta sẽ toàn tâm toàn ý bảo vệ nàng, để nàng luôn được vui vẻ.

Lôi Vi mở to đôi mắt nhìn Phúc Tuân. Tiếng nấc đã không còn nhưng giọt nước mắt vẫn lăn dài trên gò má của nàng.

_ Vương gia! Tiểu nữ có lỗi với Ngài!

_ Nếu nàng cảm thấy có lỗi với ta vậy thì hãy ngưng khóc đi.- Chết giọng của Phúc Tuân có chút bông đùa.- Ta thật sự rất sợ nước mắt của nữ nhi, đặc biệt là của nàng đó.

Không nên được, Lôi Vi bật cười. Tiếng cười có chút khàn đi do khóc quá nhiều.

_ Vậy có phải tốt hơn không!- Phúc Tuân mỉm cười.- Ta không biết nàng gặp phải chuyện gì. Nàng không muốn nói ta cũng không ép. Ta chỉ muốn nàng biết một điều rằng bất kể nàng gặp phải chuyện gì, hãy luôn nhớ, ta sẽ mãi luôn ở bên cạnh nàng, chăm sóc nàng, bảo vệ nàng. Nàng nói nàng có lỗi với ta, ta nói cho nàng hay, nàng sẽ chỉ có lỗi với ta khi nàng quên những gì ta vừa nói, có biết không?

Lúc này, Lôi Vi chả còn tâm trí đâu mà đấu khẩu với Phúc Tuân nữa. Nàng chỉ biết lặng lẽ gạt đầu mà thôi.

_ Thật hiếm thấy nàng nghe lời ta như vậy!- Phúc Tuân bật cười.- Vậy giờ nàng có thể nghe lời ta, cùng ta về Xuân Hoa viện được không? Đồng Thảo và Quân Đài đang rất lo lắng cho nàng.

-----

[1] Khí tử: quân cờ chết.

Hết chương 35

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Phù dung thiếu nữ

Những ngày cuối tháng mười, trời trở nên âm u hơn. Trong bầu không khí cái lạnh cũng trở nên rõ ràng hơn. Chốn Hoàng cung nguy nga lộng lẫy bỗng chốc khoác lên mình cái u tịch. Nhìn từ xa, Hoàng cung cũng chẳng khác chốn cô thôn [1] là bao.

Chậm rãi bước đi trên con đường dài đầy nước, Lôi Vi ngẩn ngẩn trở về Xuân Hoa viện. Mấy hôm trước, không hiểu là ai lại giờ trò khiến một bộ trống trong phòng trống của Thái Thường Nhạc phủ đều bị hư hết cả. Vậy nên, trước khi có kết quả điều tra, nàng không được tới phòng trống nữa. Chỉ dùng nửa bộ óc của mình, nàng cũng biết rằng kẻ ghen ăn tức ở lại phá đám. Không tìm cách đuổi được nàng ra khỏi phủ thì khiến nàng sống dở chết dở. Đã vậy, nàng càng phải kiên quyết bám trụ lại nơi này, quyết không để cho bọn họ đắc thắng.

Càng nghĩ, Lôi Vi càng hạ quyết tâm. Nhưng làm cách nào để khiến bọn chúng không rét mà run lại là cả một vấn đề. Phúc Tuân rồi cả Phúc Khải đều khẳng định chắc chắn với nàng rằng sẽ giúp nàng giải quyết chuyện này, hơn nữa sẽ biến nguy cơ thành thời cơ giúp nàng minh oan việc hạ độc luôn một thể. Trên thực tế, theo những gì nàng biết, Phúc Khải đã giúp nàng minh oan một nửa rồi, nhưng vì thiếu chứng cứ nên chàng đành tạm thời dừng lại. Giờ, có Phúc Tuân, nàng nghĩ ngày nàng lấy lại sự trong sạch của mình cũng không còn xa nữa. Song...nàng không thể cứ nhờ họ mãi. Lỗi nhỏ dài tít tắp, bước chân nàng bỗng chốc trở nên ngập ngừng. Đúng vậy, nàng không thể cứ bắt họ lo chuyện của nàng mãi được.

_ Vi Nhi!

Có tiếng gọi từ phía sau. Chất giọng quen thuộc khiến môi nàng bắt gặp vẻ một nụ cười. Phúc Tuấn quả đúng là tên cuồng thư, cứ không có việc gì là lại tới tìm nàng. Chẳng như vậy không thấy mệt hay sao chứ?

_ Mỗi lần rảnh rỗi là anh chạy đến tìm tôi, anh không thấy mệt hay sao?

_ Không!- Phúc Tuấn lắc đầu.

_ Nhưng tôi thì có!- Chất giọng của Lôi Vi trở nên nghiêm túc hẳn.- Tôi cảm thấy rất mệt và có cảm giác...hình như tôi chỉ được nhớ đến khi anh buồn chán thì phải.

Nghe Lôi Vi nói vậy, Phúc Tuấn không khỏi bật cười.

_ Vậy chứ nàng có thể làm khai tâm quả của Thái tử sao không thể làm khai tâm quả của ta?

_ Vì anh và Thái tử không giống nhau.- Lôi Vi tròn mắt.

_ Tại sao chứ? Bọn ta đều là huynh đệ của nhau cả.

Đôi mắt của Lôi Vi càng mở to hơn nhìn Phúc Tuấn. Chẳng chẳng lẽ không biết rằng anh em cùng một cha một mẹ tính cách đã không giống nhau nói chi đến chuyện hai người lại chỉ chung có nửa dòng máu. Là chàng ngốc thật hay ngốc giả vậy?

_ Thái tử vốn mang bệnh, nên tâm trạng không tốt. Nên tôi muốn có thể đem đến bầu không khí vui vẻ cho Ngài ấy. Còn anh, chạy nhảy thế kia, bệnh tật chỗ nào. Chưa kể suốt ngày cứ chạy lung tung.

_ Ta có sao?- Trong giọng nói của Phúc Tuấn có lẫn khuất tiếng cười.- Nàng chạy lung tung thì có. Mấy ngày nay, không tập trống được có người xuất cung vào chốn không nên vào.

Phúc Tuấn nói thế, Lôi Vi không biết cãi lại thế nào. Nhìn vẻ mặt đắc thắng của chàng, đầu nàng thật muốn bốc hỏa tới nơi.

_ Đây là một trong những lí do tôi ghét anh. Con người anh đúng là xấu không kể xiết.

_ Được rồi! Được rồi! Không chọc nàng nữa. Cùng ta xuất cung một chuyến.

Trong lúc Lôi Vi vẫn còn đang ngạc nhiên, Phúc Tuấn đã kéo nàng đi. Và có lẽ họ không để ý rằng, ẩn mình sau tán cây, Đồng Thảo đã nghe thấy hết những gì họ nói với nhau. Đồng Thảo nghe rất rõ dù trong giọng nói của Phúc Tuấn đầy ý cười nhưng lại dịu dàng vô cùng. Chẳng nói chuyện với nàng chưa bao giờ dịu dàng như vậy. Chất giọng của chàng tuy vẫn ôn nhu nhưng rất uy nghiêm. Hình ảnh buổi chiều mưa hôm ấy, hai người bọn họ cùng nhau trở về Xuân Hoa viện chợt hiện lên trong đầu nàng. Vừa đi, Phúc Tuấn vừa che ô và kể chuyện cười khiến Lôi Vi không khỏi bật cười. Nàng đứng trong Xuân Hoa viện nhìn thấy hết cả. Họ dường như đắm chìm trong thế giới riêng của mình, không màng thế sự.

Chẳng mấy chốc cả hai đã đến Nam môn Chu Tước. Từ xa, Lôi Vi nhìn thấy một cỗ xe ngựa đã đứng sẵn. Đứng bên cạnh chiếc xe là một dáng dấp khá quen thuộc.

_ Đồng Vũ?- Chất giọng của Lôi Vi có chút ngạc nhiên.- Sao huynh ấy lại ở đây?

_ Trong chuyến đi sứ của ta vừa rồi...ta suýt chút nữa bị hành thích.

Phúc Tuấn vừa dứt câu, Lôi Vi lập tức mặt cắt không còn giọt máu. Nàng quay sang nhìn chàng với đôi mắt đầy kinh ngạc. Phải chăng chàng đã biết được chủ mưu của vụ hành thích ấy là ai. Sự sợ hãi, lo lắng bỗng chốc ngập tràn trong tim nàng.

_ Chuyện này...- Lôi Vi mãi không thể nói thành câu.

_ Ta không nói cho nàng biết vì sợ nàng lo lắng. Chuyện cũng không có gì to tát, nhưng truyền đến tai phụ hoàng nên Người rất lo lắng. Và vì Đồng Vũ có công đầu hộ giá nên Người đã phong cho hắn làm Thị trung, đặc biệt cho hắn trở thành cận vệ của ta, có thể bên cạnh ta.

Dù Lôi Vi biết rằng, Phúc Hoàng khó có thể tìm ra được cơ hội thứ hai để ám sát Phúc Tuấn, nhưng nghe được tin này nàng quả thực rất vui. Nói cho cùng, nàng cũng không muốn chứng kiến cảnh huynh đệ tương tàn, anh em họ nội da xối thịt lẫn nhau. Nàng thật sự không muốn chứng kiến cảnh đó. Đặc biệt khi Phúc Tuấn lại quan tâm nàng nhiều như vậy, nàng càng không muốn chàng gặp phải bất kỳ chuyện gì.

_ Vậy thì tốt quá!- Chất giọng của Lôi Vi vui vẻ hẳn.

_ Đi thôi!

Dứt câu cả hai nhanh chóng bước lên cỗ xe ngựa kia. Cả ba người gồm Phúc Tuấn, Lôi Vi và Đồng Vũ nhanh chóng ra khỏi cổng thành và tiến về phía nơi thành thị náo nhiệt ngay dưới chân thiên tử. Chốn đô hội náo nhiệt bao giờ cũng thu hút mọi người. Lôi Vi đã rất nhiều lần xuất cung rồi nhưng lần nào nàng cũng có cảm giác mới mẻ khiến nàng cảm thấy thích thú. Có lẽ vì thời gian trong cung quá lâu và mỗi lần nàng xuất cung lại chỉ có một buổi nên cảm thấy chưa thỏa mãn. Vì vậy, mỗi lần xuất cung đối với nàng là một trải nghiệm.

Nhìn Lôi Vi thích thú ngắm cảnh, thăm sâu trái tim chàng hạnh phúc như mỗi lúc một lấp đầy. Chậm rãi vén màn ra quan sát, chàng vọng tiếng ra.

_ Đồng Vui!

_ Công tử có gì phân phó?

_ Phía trước có một khách điểm nhỏ, chúng ta ghé đó nhờ họ giữ xe. Nhớ cho họ ngân lượng nhiều một chút.

_ Vâng ạ!

Lôi Vi nghe Phúc Tuần nói vậy, mắt nàng lộ vẻ ngạc nhiên. Nhưng sau đó nó vụt sáng như ánh sao trên trời cao.

_ Chúng ta đi bộ sao?

Không nói gì, Phúc Tuần mỉm cười rồi chậm rãi gật đầu.

Sự vui mừng khôn xiết lộ rõ trong đôi mắt, trên gương mặt của Lôi Vi. Nàng reo "a" một tiếng đầy thích thú. Đã lâu rồi nàng không được hòa vào dòng người. Những lần lên xuất cung, nàng toàn phải tìm những con đường tắt để có thể tranh thủ thời gian nhanh đến Phi Thiên lâu để xem Hương Y múa trống rồi lại tranh thủ về. Những lần ấy, nàng chả thể ngắm phố xá gì được cả. Lần này được ngắm phố xa, thích thú gì bằng. Nhưng quả thật trong lòng nàng lại cảm thấy có chút gì đó không ổn.

_ Không phải anh lại tính bày trò gì đó chứ?- Lôi Vi quay sang nhéo mắt nhìn Phúc Tuần.

_ Sao nàng lại nghĩ thế?

_ Không ai cho không ai cái gì.- Lôi Vi chậm rãi nói.- Đó là điều tôi đã học mấy ngày qua. Nên anh cho tôi ra ngoài dạo chơi thế này chắc chắn có âm mưu.

Nghe Lôi Vi, Phúc Tuần không khỏi toát mồ hôi lạnh. Nàng quả thật biết cách suy diễn.

_ Âm mưu thì không có nhưng nhờ vả thì có.

_ Biết ngay mà!- Vừa nói, Lôi Vi vừa vờ thờ dài.- Anh có chuyện gì?

_ Sắp tới sinh thần của Thất đệ, ta muốn tặng đệ ấy một món quà. Nhưng không biết nên mua món gì. Nên ta hy vọng nàng có thể chọn giúp ta.

Vừa nghe, Lôi Vi vừa gật gật cái đầu tỏ ý đã hiểu. Thật nam nhân thời đại nào cũng vậy những việc cần đến sự tinh tế, tỉ mỉ thế này họ chẳng có tí kinh nghiệm nào cả. Nhưng..bản thân nàng chưa từng mua quà tặng con trai cùng lứa bao giờ chứ đừng nói gì mua quà tặng con trai lớn hơn nàng vài tuổi như Thất Hoàng tử. Đây chẳng phải đang làm khó nàng sao? Nhận ra điều này, nụ cười của nàng chợt trở nên đông cứng. Giờ nên làm thế nào đây?

Vậy là buổi xuất cung vui vẻ của Lôi Vi tan tành mây khói rồi. Dường như nhận ra bản thân mình đang làm khó nàng nên Phúc Tuần hết kể chuyện cười lại kéo nàng vào một sạp hàng nào đó dành cho nữ khiến nàng tròn mắt không biết chàng rốt cuộc là đang đi mua quà cho đệ đệ mình hay đi mua đồ cho nàng. Nhìn gương mặt hớn hở như trẻ con lần đầu ra phố của chàng, tiếng cười của nàng mỗi lúc một giòn.

Thật ra mua quà không hẳn là chuyện lớn nhưng nó cũng chẳng phải là chuyện nhỏ. Ở thời nàng, mua quà tặng bạn bè hay anh chị em, chỉ cần bản thân cảm thấy ổn là được. Nhưng ở thời đại này, tặng quà có thể xem là một lễ nghi. Bởi nó hội tụ rất nhiều yếu tố trong đó quan trọng nhất chính là món quà phải biểu đạt được thành ý của người tặng. Vậy nên quà mua để tặng phải phù hợp với mối quan hệ cũng như tình cảm của bản thân với người nhận quà. Trị giá của món quà không được thấp, nó có thể cao nhưng cũng không được quá cao. Ngoài ra, quà tặng lại phải phù hợp với tính cách của người nhận. Ví như không thể tặng một văn phẩm tinh tình nho nhã, ôn nhu một thanh kiếm được. Đây quả thật là hai yếu tố khiến Lôi Vi đau đầu nhất. Nàng có như không trong những bộ phim, truyện cổ đại nàng hay xem, người ta thường tặng gì cho một người có tính cách tương đối phóng khoáng, trọng tình nghĩa lại có phần trẻ con như Phúc Khải. Nhưng nghĩ mãi, nghĩ mãi nàng vẫn không thể nào nghĩ ra.

_ Chúng ta cứ đi vòng quanh thế này liệu có tìm được món quà thích hợp không?- Quay sang hỏi Phúc Tuần, chất giọng của Lôi Vi có phần thiếu ngủ.

_ Đừng vội!- Chất giọng của Phúc Tuần vẫn điềm tĩnh.- Ta tin sẽ tìm được thôi.

_ Xem ra anh đã có dự tính?- Chất giọng của Lôi Vi đầy nghi hoặc.

_ Đúng vậy! Ta muốn tặng cho đệ đệ ta một món quà mới lạ nên rủ nàng đi cùng xem thử nàng có nảy ra được ý tưởng gì hay không. Nếu không ta cũng đã có sự sắp xếp của mình. Nên nàng đừng quá lo lắng.

Trong khi Phúc Tuần đề cao sự thành thật dành cho Lôi Vi thì nàng tròn mắt nhìn chàng. Nàng giờ thật không biết nên khóc hay nên cười nữa. Khiến nàng lo vất óc suy nghĩ từ này giờ...

_ Thật không biết anh nhờ vả tôi kiểu gì nữa. Nếu đã có dự tính rồi, anh rủ tôi đi để làm con bù nhìn à?

_ Ta đâu có!

_ Vậy anh là con bù nhìn à?

_ Nàng...Sao nàng lại nói thế?- Phúc Tuấn hết ngỏ nói với Lôi Vi.

_ Không nói nhiều! Anh chọn đi! Hoặc là anh hoặc là tôi làm con bù nhìn.

Phía sau, Đồng Vũ phải cố gắng lắm mới nhìn được cười. Cách ví von của nàng thật mới mẻ và khiến người khác cảm thấy thích thú. Nhưng quả cách ví von này không sai. Linh Thân vương nhờ nàng giúp đỡ để chọn quà cho Thất Hoàng tử, nàng cứ nghĩ rằng hôm nay mình là nhân vật chính nào ngờ chủ tử của chàng sớm đã có sự an bài như thế chẳng hóa ra nàng đi chỉ để cho vui, cho có thôi sao. Còn nếu để nàng toàn quyền quyết định, sự sắp xếp của Linh Thân vương sẽ bị hủy hết và không có giá trị sử dụng vậy chẳng phải chàng ở "ngôi cao" nhưng lại không có "thực quyền" sao?

_ Được rồi!- Phúc Tuấn thở dài.- Ta là con bù nhìn. Nàng vừa lòng chưa?

_ Phải thế chứ?- Vừa cười, Lôi Vi vừa nói.- Ai bảo anh nhờ tôi giúp?!

Vừa cười, Lôi Vi vừa xoay người chậm rãi bước đi. Bỗng, một cửa hàng bán giấy lọt vào nhãn giới của nàng. Nhìn vào bên trong, nàng thấy có rất nhiều giấy với nhiều màu sắc khác nhau. Một ý tưởng bay vút qua đầu nàng.

_ Tôi có ý này!

.....

Vừa đi, Lôi Vi vừa suy nghĩ để làm thế nào để thực hiện được ý tưởng của mình trong thời gian nhanh nhất. Nên có thể vì vậy mà mãi một lúc sau nàng mới nhận ra rằng nàng và Phúc Tuấn đã đến biệt viện trong Trùng Hoa viên. Đến khi nhận ra, cả hai đã đứng giữa những hàng Tử vi. Đang tiết Sương giáng nên Tử Vi cũng thưa lá hơn, vẻ đẹp dịu dàng gần như không thể nhìn ra nữa. Nhưng đứng ở một góc khác, Tử vi vẫn đẹp đến độ khiến người ngắm nó không khỏi thương cảm.

_ Ô! Anh đưa tôi đến đây làm gì?- Chất giọng Lôi Vi có chút ngạc nhiên.- Tôi cứ tưởng Trùng Hoa viên của anh rộng lớn và có nhiều nơi đẹp lắm chứ?! Thì ra chả có chỗ nào đẹp.- Chất giọng của nàng càng về cuối càng đầy sự mỉa mai.

_ Trùng Hoa viên vốn là của phụ hoàng ta dĩ nhiên là có không ít cảnh đẹp.- Phúc Tuấn chậm rãi nói.- Ta chỉ sợ trong một lúc không thể dẫn nàng đi tham quan hết. Nên ta mới chọn nơi đẹp nhất của Trùng Hoa viên để dẫn nàng tới.

_ Nơi đẹp nhất?- Trong giọng nói của Lôi Vi có lần khụt tiếng cười.

_ Đúng vậy!- Phúc Tuấn gật đầu.- Nàng chờ ta một chút!

Nói đoạn Phúc Tuấn chậm rãi cầm sắp giấy có đủ màu sắc và túi gạo nếp đã được xay mịn vào trong nhà trước sự khó hiểu của Lôi Vi. Còn lại một mình đứng giữa không gian có chút quen thuộc, nàng lại nhớ về buổi chiều hôm ấy, buổi chiều lần đầu tiên nàng bước vào biệt viện này. Nàng còn nhớ rất rõ, khi nhìn lên cửa viện nàng thấy biển đề tên viện vẫn còn trống. Lúc này bước vào nàng không để ý nên cũng không biết viện đã được đặt tên hay chưa. Tử vi nở rộ rợp một màu hồng nay đã không còn nữa. Giờ chỉ còn lại một màu xanh úa tàn nhưng nó vẫn đậm chất thơ. Nàng tự hỏi, nếu buổi chiều hôm ấy nàng nhận lời, có phải mọi chuyện đã khác? Quả thật nhân sinh khó lường trước mọi việc.

_ Nào!

Chất giọng Phúc Tuấn chột vang lên khiến Lôi Vi khẽ giật mình. Trong buổi chiều hôn ám của mùa đông, bạch y nam tử ấy như khiến cảnh sắc nơi đây trở nên đẹp đẽ, sáng rõ, vạn vật như trở nên sinh động và tràn đầy sức sống. Chàng tiến về phía nàng với nụ cười tươi trên môi khiến nàng không khỏi thất thần.

_ Cùng ta ra hậu hoa viên.

Có chút giật mình, Lôi Vi đưa mắt nhìn Phúc Tuấn lúc này đang đứng ngay trước mặt mình. Vội định thần lại, nàng gật đầu rồi theo chàng bước đi.

Một con đường nhỏ lát đá bọc hậu bên phía phải của ngôi nhà. Men theo con đường này cả hai nhanh chóng tiến đến một hồ nhỏ với những hàng liễu rủ xuống và nhịp cầu trắng nổi giữa hai bờ. Đứng từ trên cầu, Lôi Vi có thể nhìn bao quát toàn bộ khung cảnh của hồ. Hàng liễu xanh đang chờ đợi người thương, xa xa là một mô đất khá cao mô tả một ngọn đồi thấp. Mô đất nhấp nhô trông thật sống động khiến nàng cứ ngỡ nó là thật. Chút hùng vĩ, chút nên thơ khiến cho những ai dường chân lại nơi này đều không nở rời đi và có chút gì đó tiếc nuối. Qua khỏi cây cầu, trước mặt cả hai là một hang đá. Địa hình bên này dường như khá cao so với bên kia. Đảo mắt nhìn xung quanh một lượt, nàng nhanh chóng cùng chàng bước vào trong hang. Nhìn vào kết cấu và độ kiên cố của hang đá này, nàng đoán, nó không phải là nhân tạo. Tiếng nước nhỏ xuống đất vang lên rất to và rõ ràng. Bầu không khí có chút ẩm ướt khiến nàng khẽ run lên. Tiến vào sâu bên trong, nàng có thể nhìn thấy ánh sáng mờ mờ. Dường như, ánh sáng đã bị chặn lại. Nàng nheo mắt lại để nhìn rõ hơn nhưng vô lực.

_ A!

Chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, Lôi Vi đã thấy toàn thân mình chao đảo về phía sau. Nhưng rất nhanh sau đó, một bàn tay mạnh mẽ đã kịp kéo nàng lại. Chẳng mấy chốc mái đầu nàng đã tựa hẳn vào một vòng ngực rộng lớn. Mùi hương nam tính, mạnh mẽ tỏa ra từ người Phúc Tuấn khiến đầu óc nàng trở nên văng vắn. mang theo đó là một con sóng thủy triều thật khó tả trong lòng nàng.

_ Nàng không sao chứ?- Chết giọng của Phúc Tuấn ngập tràn lo lắng.

_ Không sao! Chỉ là tôi trượt chân thôi.

Vừa dịch đầu ra khỏi người Phúc Tuấn, Lôi Vi vừa trả lời. Nàng giờ thật không dám ngẩng đầu lên nhìn chàng. Cũng may cả hai hiện vẫn đang ở trong đá nếu không có lẽ nàng đã tự đào cho mình một cái lỗ để chui xuống rồi.

Không gian xung quanh chợt ngưng đọng. Ngoài tiếng nước ra, Lôi Vi tuyệt không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào cả. Sự tò mò của nàng càng tăng lên cao. Khẽ ngược nhìn, nàng nhận ra Phúc Tuấn đang nhìn nàng khá chăm chú. Đưa mắt quan sát xung quanh, gương mặt nàng càng đỏ hơn khi biết rằng họ đang đứng thuận chiều ánh sáng. Điều đó đồng nghĩa với việc có khả năng chàng đã nhìn thấy gương mặt đỏ ửng của nàng. Xem cách chàng nhìn nàng thế này, chắc rằng chàng đã thấy rất rõ ràng rồi.

_ Anh...anh nhìn gì thế?

_ Ta đang nghĩ...ta có nên là sắc lang không?!

_ Hà?- Lôi Vi ngạc nhiên nhìn Phúc Tuấn.

Nhìn bộ dạng của Lôi Vi, Phúc Tuấn không tài nào nén nổi tiếng cười. Tiếng cười của chàng nhanh chóng vang khắp cả hang đá. Vì bị dội lại nên nó vừa to hơn bình thường lại có chút ma quái khiến nàng không khỏi nhẩn mặt.

_ Ta chỉ đùa thôi mà! Nào!

Dứt câu, Phúc Tuấn chậm rãi khoác lấy vai Lôi Vi. Để tránh nàng bị trượt ngã lần nữa, lần này, chàng lùi về phía sau nàng một bước. Bước chân của cả hai dường như cũng trở nên chậm hơn. Khẽ nghiêng đầu về phía sau một chút, nàng lên đưa mắt quan sát chàng. Nhưng tất cả những gì nàng nhìn thấy chỉ là vòng ngực rộng và rắn chắc của chàng. Nhớ lại cảnh bị trượt lúc này, nàng vẫn không khỏi thấy ngượng. Hít một hơi thật sâu, nàng thôi không nhìn nữa.

Tia sáng mỏng manh dần trở thành một khoảng ánh sáng trước mặt hai người. Nhưng vì nhờ có những sợi dây Thường xuân buông xuống nên ánh sáng đã giảm đi phần nào. Chậm rãi đưa tay lên vén tấm rèm Thường xuân, Phúc Tuấn dẫn Lôi Vi tiến về phía trước.

Một khung cảnh đẹp chẳng khác nào chốn thần tiên hiện ra ngay trước mắt Lôi Vi. Từng hàng, từng hàng cây Phù dung cao chưa quá đầu người. Màu đỏ xen lẫn với màu xanh chẳng khác nào gương mặt người thiếu nữ đang e ấp nấp sau tán lá. Hoa Phù dung đang vào mùa rộ một màu đỏ khiến nàng không khỏi ngạc nhiên. Từng cánh hoa rung rinh trong gió hết như những nàng vũ công ngày thơ nhưng cũng không kém phần gợi cảm đang khéo léo khoe dáng qua điệu vũ. Hình ảnh trước mắt nàng thật kỳ diệu. Nàng thật không thể tưởng tượng được rằng lại có một nơi nên thơ đến vậy.

Nhìn ánh mắt vụt sáng đầy ngạc nhiên của Lôi Vi, lòng Phúc Tuấn không khỏi vui sướng. Cuối cùng, sau nhiều ngày ủ rũ, chàng đã được nhìn thấy nụ cười rạng rỡ, ngọt ngào và đáng yêu của nàng. Nụ cười tươi của nàng khiến lòng chàng nhảy múa vui mừng. Thật chàng không biết diễn tả cảm xúc của mình lúc này như thế nào nữa. Chàng chỉ biết rằng, chỉ cần nàng vui chàng đã cảm thấy hạnh phúc rồi. Và chàng nguyện làm tất cả để nhân niềm vui, hạnh phúc của nàng lên gấp nhiều lần. Giờ chàng hiểu được phần nào tại sao U vương không tiếc công sức để có được nụ cười của nàng Bao Tự. Hít một hơi thật sâu, chàng chậm rãi rút từ trong tay áo ra một cuộn giấy rồi mở ra đưa tới trước mặt nàng.

Hình ảnh một thiếu nữ đang nằm ngủ bên những cánh hoa Phù dung đang nở rộ hiện ra trước mắt Lôi Vi khiến nàng không khỏi ngạc nhiên. Vội quay sang nhìn Phúc Tuấn, nàng nhận ra chàng đang nhìn nàng với đôi mắt nồng ấm. Môi chàng khẽ cong lên tạo thành một nụ cười rất dễ dãi dàng.

Đón lấy bức tranh từ tay Phúc Tuấn, Lôi Vi không khỏi trầm trồ. Hình ảnh rồi màu sắc kết hợp với nhau rất hài hòa. Nét vẽ lại thanh thoát nhẹ nhàng càng khiến bức họa thêm hoàn mỹ. Lại thêm chất liệu giấy là giấy Tuyên Thành càng khiến bức tranh trở nên hoàn mỹ. Đôi mắt nàng trở nên tập trung hơn khi nhìn vào người thiếu nữ đang ngủ. Hình ảnh chân thật sống động, nàng tựa hồ như đang nhìn thấy chính mình.

"Sương giáng đảo trung viên

Mộc liên khai nhất biện

Mỹ nhân như Phù dung

Quần tử hóa cuồng thư*"

Chất giọng trầm khàn ngâm nga thu hút sự chú ý của Lôi Vi. Đến khi Phúc Tuấn ngâm xong, nàng mới nhận ra chàng chính là ngâm bài thơ đề trên bức họa.

_ Tôi không biết bình thơ đâu!- Vừa cười, Lôi Vi vừa nói.

_ Như thế lại hay!- Chất giọng Phúc Tuấn trở nên bông đùa.- Nàng không biết bình thơ như vậy nếu ta có chê nàng, nàng cũng không biết.

_ Hà? Anh...

Không nói được câu nào, Lôi Vi đưa tay lên đánh Phúc Tuấn tới tấp. Trong khi đó chàng vừa cười vừa đưa tay lên đỡ đòn của nàng.

_ Nàng nghĩ rằng ta đang chê nàng thật sao?- Túm lấy tay Lôi Vi, Phúc Tuần nhìn thẳng vào mắt nàng.- Trong lòng ta nàng là đẹp nhất, hoàn mỹ nhất.

Gò má của Lôi Vi đỏ ửng lên. Nàng nhanh chóng cup mắt xuống vì ngượng.

_ Ai...ai mà tin được lời nói của nam nhân các người chứ. Chỉ được cái dẻo miệng, giỏi nịnh.

Cong khoe môi lên, Phúc Tuần chậm rãi thả tay của Lôi Vi ra rồi nâng gương mặt nàng lên.

_ Ta chỉ dẻo miệng khéo nịnh với nữ tử mà để tâm thôi.

Không tránh được ánh mắt của Phúc Tuần, gương mặt của Lôi Vi đã đỏ lại càng đỏ hơn. Nàng thật không biết bản thân nên làm gì lúc này cả.

_ Đi nào! Ta còn có thứ muốn tặng nàng.

Dứt câu, Phúc Tuần nắm tay Lôi Vi rồi kéo nàng xuống dưới chân hang. Lúc này nàng mới để ý giữa cánh đồng, cách nơi họ đứng không xa có một mô đất khá cao, trên đó có một cái đình nhỏ. Băng qua một con đường lát đá nhỏ, họ nhanh chóng tiến vào giữa cánh đồng vào trong đình. Từ đây, nàng có thể tha hồ nhìn bao quát cánh đồng Phù dung. Từ trên cao nhìn xuống, cánh đồng thật sự tươi đẹp ngoài sức tưởng tượng của nàng.

Lần đầu tiên nàng nhìn thấy Phù dung chính là tại Chiêu Anh hầu phủ. Nhưng khi ấy Phù dung vẫn chưa vào mùa khai hoa. Và cây Phù Dung trong vườn cũng không nhiều để tạo nên một cánh đồng như thế này. Nghĩ đến đây, nàng không khỏi chau mày khó hiểu.

_ Làm sao anh có thể tạo ra cánh đồng Phù dung này được?- Lôi Vi quay về phía Phúc Tuần hỏi.

_ Đất của Trùng Hoa viên vốn tươi tốt, rất thích hợp để trồng Phù dung. Nên từ thời nó còn là của phụ hoàng ta, phụ hoàng ta đã trồng không ít Phù dung trong vườn. Sau khi phụ hoàng tặng ta vườn này. Ta liền nghĩ, Phù dung rất đẹp nhưng nếu tập trung lại một chỗ không phải sẽ đẹp hơn sao? Nghĩ là vậy nhưng phải đến đầu năm ngoái, ta mới thực hiện được ý định này. Khi ấy, ta muốn tổng sửa sang lại Trùng Hoa viên. Trong lúc nghỉ ngơi, ta tình cờ đi vào hang động này. Qua khỏi hang động, ta nhìn thấy một vùng đất rộng ngay bên dưới chân hang. Ta thật không ngờ trong Trùng Hoa viên lại sót một nơi như thế này. Vậy là ta thực hiện ý định của mình. Đắp một mô đất thật cao ở giữa vùng đất rồi sau đó xây cái đình nhỏ này cuối cùng là chuyển tất cả Phù dung trong vườn đến đây. Ta căn dặn thợ làm vườn thật kỹ, ngoài việc chăm sóc tốt cánh đồng này còn phải để Phù dung không được cao quá đầu người và các cây phải cao gần bằng nhau. Như vậy từ trên nhìn xuống mới có cảm giác như một cánh đồng.

_ Nhưng...năm ngoái chẳng phải anh còn đang dẹp thảo khấu phía Nam sao? Làm sao có thời gian để làm việc này được?

_ Ta nhờ Thất đệ!- Phúc Tuần chậm rãi trả lời.

Khẽ gật đầu, Lôi Vi lại quay về với mỹ cảnh trước mắt. Sắc chiều càng buông xuống, sắc đỏ của Phù dung càng đậm.

_ Phù dung một ngày đổi màu ba lần. Đến tối sẽ tàn úa.- Chất giọng của Lôi Vi có chút thương cảm.- Đứng đây ngắm nhìn nó, giờ tôi đã hiểu tại sao nó lại được ví như phận hồng nhan. Hồng nhan bạc mệnh!

_ Nhưng nàng là đóa Phù dung đẹp nhất. Vĩnh viễn không bao giờ tàn.

Dứt câu, Phúc Tuần chậm rãi tiến lại chiếc bàn nhỏ đặt giữa đình. Trên bàn chính là Cổ cầm Ngô đồng chàng mua từ Yên Khâu. Mím cười thật tươi, chàng chậm rãi gảy lên những thanh âm đầu tiên. Thanh âm chậm rãi không quá nhanh. Tiếng nhạc réo rắt nghe tựa như sự háo hức của thiên nhiên khi đất trời vào xuân. Đây đó nàng còn nghe thấy tiếng tuyết rơi khẽ. Nghe kỹ hơn, nàng nhận ra đó là bản Dương xuân bạch tuyết [2]. Nàng từng nghe bà nội của nàng chơi bài này. Bài này tiết tấu khá nhanh nhưng chàng đã đánh chậm lại khiến bản nhạc như ngân nga vang vọng mãi. Tiếng đàn bay xa hòa vào thiên nhiên càng khiến nơi này đậm chất tình.

Nhìn phong thái đánh đàn của Phúc Tuần, trái tim Lôi Vi bỗng lỡ một nhịp. Nhìn chàng thật giống như một văn nhân mặc khách hơn là một Vương gia cao quý. Thoải mái, không gò bó. Lúc này đây sự vương giả toát ra từ người chàng như một vầng hào quang tôn lên vẻ đẹp của chàng. Khẽ quay đi nàng giấu một nụ cười e ấp của một thiếu nữ tuổi vẫn đang lớn.

Trong ánh chiều tà, nụ cười duyên của người thiếu nữ khiến bản nhạc của người quân tử chợt đánh mất một nhịp...

-----
[1] Cô thôn: thôn nhỏ nằm tách biệt, cô đơn.

[2] Dương xuân bạch tuyết: một bản nhạc dành cho Cổ cầm.

*Sương giăng đến trong vườn

Phù dung nở từng cánh

Mỹ nhân như phù dung

Quân tử biến thành chàng khùng

Chương 37: Món quà bất ngờ

Nhìn ra ngoài sân để chắc chắn Đồng Thảo và Quân Đài đã rời khỏi viện, Lôi Vi mới an tâm khép cửa lại. Tiến về phía bàn, nàng tiếp tục công việc với bức tranh còn đang dang dở. Trước kia nàng từng được Phong Đạt dẫn đi xem triển lãm hội họa tranh xé giấy. Tại đó, có những họa sĩ thực hiện bức tranh dán giấy của mình cho mọi người xem. Nàng còn nhớ, khi xem, nàng cảm thấy rất thú vị và nghĩ rằng loại tranh này không đến nỗi quá phức tạp. Nhưng đến nay khi thực hiện nó, nàng mới nhận ra rằng suy nghĩ của mình khi ấy thật quá ngốc nghếch và ngây thơ.

Bức trang này Lôi Vi thực hiện gần năm ngày mà vẫn chưa thể nào hoàn thành được. May nhờ có Phúc Tuần một nửa bức tranh mới được hoàn thành sớm. Nhưng kể ra khi nhờ chàng làm việc này nàng cũng không khỏi lúng túng. Vì loại hình tranh xé giấy, thời đại này làm gì có chứ. Nhìn thấy sự ngạc nhiên của chàng, nàng chỉ còn cách lấp liếm giải thích qua loa. Đã vậy chàng còn nhận xét "có khổ công nhưng hiệu quả không cao". Nói vậy chi bằng chàng thẳng thừng chê nó xấu như ma nàng còn thấy nhẹ lòng hơn. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại dù chê xấu song chàng vẫn giúp nàng rất nhiệt tình vậy nên nếu nó có xấu, đâu chỉ mình nàng bị cười chê. Nghĩ đến đây nàng lại tự cười bản thân.

Song nhìn kỹ lại bức tranh, Lôi Vi quả thấy nó không được đẹp cho lắm. Vì đây là lần đầu tiên nàng làm tranh xé giấy nên chỉ còn biết cố gắng, cố gắng mà thôi. Nhưng với khiếu thẩm mỹ của thời đại này thật không biết Phúc Khải sẽ nhìn nó thành cái gì nữa. Thật là khổ tâm quá! Đây vốn dĩ là món quà hai trong một của nàng vừa mừng sinh thần Phúc Khải vừa cảm ơn Phúc Khải đã giúp nàng minh oan được vụ ngộ độc. Chuyện này kể ra cũng không quá phức tạp. Hôm ấy, trên đường từ Trùng Hoa viên về Hoàng cung, nàng đã đề nghị giúp Phúc Khải và Phúc Tuần phá án. Ban đầu cả hai đều không chịu nhưng cuối cùng họ cũng buộc phải đồng ý.

Lôi Vi cho họ biết từ khi vào phòng trống luyện tập nàng đã rất nhiều lần muốn son lại trống để trông mới hơn. Nhưng những việc ngoài ý muốn xảy ra khiến nàng quên mất ý định này. Cách đây vài hôm nàng tình cờ nhìn thấy các nhạc công đánh trống son lại trống nàng mới chợt nhớ lại. Sau khi xin son từ các nhạc công nàng nhanh chóng về phòng trống để son lại trống. Nhưng trong phòng có tất cả là mười bộ trống mỗi bộ trống lại có ít nhất là sáu cái trống. Thêm vào đó kích cỡ lại khác nhau nên việc son lại trống rất mất thời gian. Vì vậy nàng quyết định son bộ trống nàng vẫn hay tập trước. Nàng son cả một buổi chiều đến khi chàng vạng mới son xong. Thật không ngờ tối hôm ấy chính bộ trống đó lại bị hỏng. Dựa vào mức độ hư hại của bộ trống nàng phỏng đoán hung thủ là một nữ tử. Vì hành sự vào ban đêm, thủ phạm không muốn gây chú ý dù phòng trống cách xa những phòng khác trong phủ nên chắc chắn sẽ không thấp đèn vì vậy bất cẩn là điều hoàn toàn có thể xảy ra.

Dựa vào điểm này, Phúc Tuần và Phúc Khải đã kiểm tra lại hiện trường vụ án một lần nữa và phát hiện ra trên trống có một miếng vải màu xám nhạt. Và thêm một điểm nữa chính là son vào mùa đông sẽ khô nhanh được vậy nên có khả năng trên y phục của thủ phạm chắc chắn sẽ dính son. Theo hướng đó điều tra, cả hai chẳng mấy chốc tìm thấy một bộ y phục màu xám nhạt được chôn qua loa phía sau Tây Khương viện. Cùng với đó là ít gói Thần sa, gói nào gói nấy cũng có liều lượng cao, ngoài ra còn có một tí củ cây Thủy tiên. Qua hai ngày điều tra, họ biết được bộ y phục ấy là của một nô tỳ làm việc trong phủ. Tra hỏi cả nửa ngày trời. Nô tỳ ấy khai nàng ta nhận được lệnh của một nữ tử song nàng không biết nàng ta là ai. Còn nàng không biết gì thêm. Thậm chí ngay cả dáng vẻ của người đó nàng cũng không biết bởi hai người chỉ gặp nhau có một lần vào buổi tối. Sau đó, mỗi khi có chuyện nàng sẽ nhận được một tờ giấy để chỉ thị. Nàng thật không biết tờ giấy chỉ thị xuất hiện từ khi nào. Chỉ biết sau khi nàng xong việc về phòng đã thấy nó dưới gối của mình. Đến ngày hôm sau nàng trở lại phòng, tờ giấy đã biến mất. Như vậy việc hạ độc bằng củ Thủy tiên, hạ độc Lôi Vi bằng Thần sa và phá hoại phòng trống của Thái Thuờng Nhạc phủ được đưa ra ánh sáng. Lôi Vi được minh oan trong vụ ngộ độc bằng củ Thủy tiên. Giờ chỉ cần tìm ra ai chủ mưu sau tất cả việc này. Nhưng ba hôm trước, nô tỳ đó đã chết bất đắc kỳ tử trong nhà lao của Nhân Chính phủ. Manh mối đến đây bị đứt. Họ không cách nào điều tra tiếp được.

Vừa dán giấy, Lôi Vi vừa suy nghĩ mông lung rốt cuộc là kẻ quyền cao chức trọng nào muốn ám hại nàng? Một lần, hai lần có thể sẽ chỉ là tình cờ nhưng nhiều lần như vậy không thể chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên được. Chợt nhớ đến lời căn dặn của Thanh Nhi trong ngục, tay nàng khẽ run lên.

"Két..." tiếng cửa vang lên khiến Lôi Vi không khỏi giật mình. Hít một hơi thật sâu, nàng vội ngẩng đầu lên và nhìn thấy nhân ảnh quen thuộc đang chậm rãi bước vào. Nàng nhanh chóng lấy lại nét tươi cười. Lòng nàng chợt cảm thấy bình yên.

_ Anh tới rồi!

Không nói gì, Phúc Tuần chậm rãi gạt đầu rồi ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Lôi Vi. Nét buồn phảng phất trên gương mặt nàng khiến chàng không khỏi chau mày. Nàng lại gặp phải chuyện gì rồi?

_ Nàng gặp phải chuyện gì sao?

_ Hà?- Lôi Vi ngạc nhiên.- Sao anh nói thế?

_ Gương mặt nàng phảng phất nét buồn. Nếu không có chuyện gì, nàng sẽ không có gương mặt như vậy.

_ Phải rồi!- Lôi Vi vờ kéo dài giọng ra.- Tôi vừa đang buồn lại vừa chán nản đây. Không biết đến ngày nào, tháng nào, năm nào mới hoàn thành bức tranh này để tặng cho Thất Hoàng tử.

_ Không phải ta đã đến để giúp nàng sao?

Không nói gì Lôi Vi bật cười. Cả hai nhanh chóng làm tiếp công việc vẫn còn đang dang dở. Trong yên tĩnh dường như có một bầu không khí thật khác.

*

Ườn người ra phía sau, Lôi Vi cố lấy lại tinh thần. Bận rộn cả buổi cuối cùng nàng cũng có thể tạm nghỉ ngơi được rồi. Cả một khoảng sân rộng lớn trong Linh Thân vương phủ được sắp xếp và trang trí để trở thành một sân khấu. Không gian thoáng mát, không khí lại trong lành thật thích hợp để tổ chức một buổi yến tiệc nho nhỏ. Sân khấu lãn khán đài được trang trí giản đơn, không quá cầu kỳ song lại rất trang nhã, sang trọng nhìn vào lại có chút lạ mắt. Đây chính là chủ ý của nàng. Tuổi mười tám ở thời đại nàng được xem là đã trưởng thành rồi, thế nhưng khi Phúc Khải tổ chức sinh nhật mười tám tuổi, nàng vẫn còn đang yên lành ở nhà, chưa bị đưa đến đây. Nên thôi đành mượn tuổi mười chín, giúp Phúc Tuần tổ chức sinh nhật cho Phúc Khải coi như là món quà nàng dành tặng đứa trẻ lớn vậy. Chi nghĩ đến đây nàng đã không nhịn được cười. Ngồi tựa người vào ghế nàng đang tưởng tượng xem Phúc Khải sẽ có thái độ như thế nào khi nhìn thấy một sân khấu có phần lạ lẫm như thế này.

Tiếng bàn tán phía xa vọng tới thu hút sự chú ý của Lôi Vi. Vội quay đầu lại, nàng nhận ra một tốp toàn nam thanh nữ tú đang tiến về phía này. Không sai họ chính là các Hoàng tử và Công chúa của Định An Hoàng đế. Ngoài Thiên Phụng Công chúa ra còn 20 người con còn sống của Định An Hoàng đế đều có mặt đông đủ. Đi đầu hàng là Phúc Tuần trong y phục màu lam, bên cạnh Phúc Khải trong y phục màu đỏ bọc- đỏ, tiếp là Thái tử Phúc Văn trong bộ y phục màu lục. Còn hàng sau, ngoài Phúc Hoàng ra nàng đành chịu. Mới chỉ nhìn mặt một lần nàng không tài nào nhớ nổi tên của họ. Hít một hơi thật sâu, Lôi Vi chậm rãi tiến về phía trước cúi người thi lễ. Đám gia nô cũng vội cúi người xuống.

_ Thái tử cát tường! Các vị Vương gia, Hoàng tử, Công chúa cát tường!

_ Đứng lên cả đi!- Vừa nói, Phúc Văn đưa tay về phía trước.

Sau câu nói đó, đám gia nô ai lại vào việc nấy của mình. Còn Lôi Vi khẽ đưa mắt nhìn qua một lượt mọi người rồi chậm rãi lui bước nhưng chưa kịp bước Phúc Khải đã lên tiếng.

_ Trong đây ngoài Thái tử, Linh Thân vương, Linh Thân vương và ta thì mọi người đều chưa biết nàng ấy. Vậy để ta giới thiệu một chút.- Vừa nói, Phúc Khải vừa tiến về phía Lôi Vi.- Nàng ấy là Cát Lôi Vi, Sơ kỳ trong Thái Thường Nhạc phủ. Hôm nay ta đặc biệt mời nàng ấy tới đây một là để trang hoàng nơi này, hai là dự tiệc. Tài năng và trí óc của nàng ấy thật sự khó ai bì được. Không chỉ túc trí đa mưu mà còn rất nhạy bén và nhiều ý tưởng.

Nghe Phúc Khải nói ra chữ "nời", Lôi Vi vội thúc nhẹ khuỷu tay vào bên hông chàng nhưng xem ra nó không có tác dụng là bao. Tiếp sau đó là một tràng khen ngợi chàng khiến nàng phải kim lăm mới không nhăn mặt.

_ Đa tạ Thất Hoàng tử đã khen ngợi. Tiểu nữ thật không dám nhận.

Chữ nào của Lôi Vi đều ẩn chứa một con dao khiến người đứng bên cạnh không khỏi lạnh xương sống. Tiếng bàn tán bắt đầu nổi lên.

_ Có phải chính là Sơ kỳ khiến Thái hậu nổi giận không?- Một chất giọng lạnh lốt vang lên. Trong chất giọng ấy ngoài sự tò mò ra còn có cả sự khinh thường.- Hôm ấy, Thái hậu triệu tập Hoàng thất, thiếu điều triệu tập luôn các Hoàng thúc, Hoàng bá, Cô cô vào cung hình như là vì chuyện giữa Ngọc Nhạn tỷ với Ngũ huynh và Sơ kỳ đó. Buổi triệu tập hôm đó quả thật quá đặc sắc. Một Sơ kỳ của Thái Thường Nhạc phủ lại có thể khiến trời long đất lở.

_ Thi Anh đủ rồi!- Phúc Tuần chậm rãi lên tiếng. Chất giọng tuy bình thường nhưng sức nặng tựa ngàn cân.

Một thoáng choáng váng, một loạt hình ảnh chợt hiện lên trong đầu Lôi Vi. Đó là buổi chiều nàng đi lạc trong Hoàng cung. Vào một điểm nghỉ không lâu nàng nhìn thấy các con trai của Định An Hoàng đế đi ngang qua, sắc mặt của ai cũng nặng nề u ám cả. Chẳng lẽ chính là vì nguyên nhân mà Thi Anh Công chúa nói? Chậm rãi đưa mắt lên, nàng nhận ra ngoài những người nàng quen biết còn những người còn lại ai cũng nhìn nàng với đôi mắt tò mò, hiếu kỳ trên hết là kinh ngạc.

_ Chuyện tình cảm vốn chẳng thể nói trước được điều gì.- Phúc Văn chậm rãi nói.- Nhưng ta nghĩ đều là do hai chữ "duyên phận" mà ra cả. Có những người bên cạnh nhau rất lâu nhưng lại chỉ là con gió thoảng qua, đó chính là duyên. Lại có những người vốn dĩ chẳng là gì của nhau cả nhưng vì một lý do nào đó họ ở bên cạnh nhau đó chính là phận. Còn có những người chỉ mới gặp nhau vài lần nhưng lại sâu nặng không thể dứt ra đó chính là duyên phận. Hai chữ này không thể thiếu chữ nào cả. Nếu thiếu một trong hai, hạnh phúc không thể nào hoàn chỉnh được. Thi Anh à! Nhanh lớn lên rồi muội sẽ hiểu những gì ta nói.

Một bầu không khí im lặng bao bọc lấy họ. Đến lúc này Lôi Vi chợt nhận thấy có một áp lực vô hình. Nàng thật không ngờ Phúc Tuần lại vì nàng mà công khai chống đối với Thái hậu thậm chí có thể là với Hoàng thượng. Chẳng vì nàng như vậy liệu có đáng không?

_ Hôm nay chẳng phải Thất đệ là chủ sao?- Chất giọng của Phúc Văn trở nên hồ hởi.- Thất đệ! Chẳng lẽ đệ định để cho chúng ta dự tiệc chỗ này?- Vừa nói, Phúc Văn vừa hứng quạt xuống đất.

_ Thất lễ! Thất lễ!- Vừa nói, Phúc Khải vừa cười.- Mời mọi người vào trong.

_ Xin phép các vị, tiểu nữ phải vào trong chuẩn bị.

Dứt câu, Lôi Vi cúi người thi lễ rồi đi về phía hậu đài. Nhìn theo bóng nàng một lúc, Phúc Khải vội dẫn mọi người vào trong. Tiếng cười nói lại nổi lên như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Vẫn dừng chân, nhìn theo bóng Lôi Vi cho đến khi khuất hẳn, Phúc Tuấn mới rời bước. Nhưng chưa bước đến bức thứ ba, một cây quạt đã chắn ngang ngực chàng. Ngạc nhiên quay sang nhìn, chàng nhận ra, cả gương mặt của Phúc Hoảng toát ra lãnh khí.

_ Nếu đệ không chăm sóc, bảo vệ tốt nàng ấy, ta tuyệt đối không tha cho đệ đâu. Hãy nhớ cho kỹ!

Dứt câu, Phúc Hoảng chậm rãi bước đi, không một lần quay đầu nhìn lại.

Bên trong hậu đài, Tô Chương sự, Chương sự Hạ cấp cùng các Hạ cấp khác, bao gồm cả Tú Đình đang chuẩn bị những khâu cuối cùng để buổi tiệc sinh thần của Phúc Khải diễn ra suông sẻ. Từng không ít lần theo Hạ Huyền tham gia các buổi biểu diễn tại thành phố, nên Lôi Vi hiểu rất rõ công việc chuẩn bị bận rộn đến mức nào. Từ trang phục đến trang điểm, làm tóc...tất cả đều rất tốn thời gian vậy nên dù chỉ biểu diễn có vài phút song họ phải chuẩn bị cả tiếng đồng hồ thậm chí cả một buổi. Bỏ qua ánh mắt khinh thường của đám Tú Đình, nàng tiến về phía Tô Chương sự.

_ Tô Chương sự!- Vừa nói, Lôi Vi vừa vui vẻ mỉm cười.- Để tiểu nữ giúp Người.

Đáp lại Lôi Vi là ánh mắt không mấy thân thiện của Tô Chương sự song bà cũng chậm rãi gật đầu để nàng giúp. Sau đó, bà nhanh chóng rời chỗ ra bên ngoài.

_ Thái Thường Nhạc phủ của chúng ta từ khi nào có một con chim sẻ vậy không biết.- Chất giọng của Thái Âm, một Hạ cấp cùng bọn với Tú Đình chậm rãi cất lên.- Bề ngoài thì nhìn có vẻ thanh khiết, tao nhã nhưng bên trong lại giờ không ít thủ đoạn khiến các vị Thân vương, Hoàng tử anh tú như bị bỏ bùa mê thuốc lú hết cả.

_ Thái Âm à!- Tú Đình chậm rãi lên tiếng.- Muội đừng vội coi thường người ta. Nghe đâu lai lịch của người ta trước khi vào Chiêu Anh hầu phủ hiện giờ còn mập mờ lắm. Không biết chừng người ta là con nhà khuê các hay là hiệp nữ giang hồ, đặc tội là không xong đâu.

_ Lai lịch chưa rõ ràng?- Thái Âm phì cười.- Chỉ có Hồ cung chủ [1] mới lai lịch không rõ ràng thôi. Nói không chừng mẫu thân cũng là hồ ly hại người, hại chết phụ thân nó rồi sau đó tìm cách đưa nó vào Chiêu Anh hầu phủ cũng nên.

_ Các cô ngâm miệng lại hết đi!- Đức Minh, một nhạc công lên tiếng.- Nói người khác mà không nhìn lại mình.

_ Kệ bọn này, liên quan gì tới huynh?- Trình Nhi, một Hạ cấp khác góp tiếng vào.- Không lẽ huynh cũng bị con hồ ly này hớp hồn rồi? Coi chừng nó đem cả dòng tộc hồ ly nhà nó tới giết huynh đấy. Loại này là phải thẳng tay...

Câu nói còn chưa dứt cả bọn lấy ra một cái hũ nhỏ...

Đối với loại người này, chữ "nhịn" hoàn toàn không có trong từ điển của Lôi Vi. Nhưng hôm nay là sinh thần của Phúc Khải, nàng thật không muốn buổi tiệc này bị phá hỏng. Song không thể nhịn mãi được. Hai bàn tay xiết chặt cổ kiềm chế cơn giận, nàng quay người lại.

_ Các người làm gì thế hả?

Khẩu khí trong câu nói của Tiểu An Tử khiến Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên. Nàng vội quay phắt người lại thì thấy Tiểu An Tử đã đứng chắn trước mặt nàng. Liền sau đó, nàng thấy toàn thân hắt ánh một chất dịch màu đỏ, nghe trong không khí có vị tanh tanh.

_ Các người...Các người...- Tiểu An Tử tức không nói nên lời.

Đám Tú Đình lúc này cất không còn giọt máu. Bọn họ không ngờ An Công công của Linh Thân vương phủ lại đến đúng lúc như vậy. Toàn bộ ca vũ lẫn nhạc công của Thái Thường Nhạc phủ có mặt tại đó ai nấy đều dừng công việc của mình lại và đứng im thin thít.

_ Đây...đây...đây là cái gì vậy hả?

_ Hồi An Công công là máu chó ạ.- Đức Minh đáp.

_ Há? Máu chó?- Tiểu An Tử cả kinh nhìn Đức Minh rồi quay sang nhìn Lôi Vi.- Máu chó dùng để làm gì? Các người đem cái thứ tà ma này vào phủ để làm gì?- Vừa nói, hắn vừa quay về đám Tú Đình.- Có phải là để ám hại Thái tử và các vị Vương gia, Hoàng tử, Công chúa không hả? Các người muốn chết à?

_ An Công công việc gì phải tức giận.

Từ phía sau, Lôi Vi cất đầy giọng nói của mình lên đến quãng tám khiến hàm ý mỉa mai trong câu nói càng lộ rõ.

_ Ngài mà biết lí do thì Ngài chết đấy. Cười chết hoặc tức chết!

Câu nói sắc nhọn của Lôi Vi bỗng chốc khiến không gian xung quanh im ắng. Tiểu An Tử lúc này nhận ra rằng khẩu khí của Lôi Vi không ổn. Hắn thầm ngán ngẩm thở dài. Khi nãy vừa bước vào hắn nhìn thấy đám Hạ cấp hắt một hũ có thứ nước màu đỏ hơi sệt vào người Lôi Vi, không nghĩ ngợi nhiều hắn vội lao tới chắn cho nàng. Ai ngờ thứ chất kia là máu chó khiến hắn nhất thời tức giận mà chửi mắng bọn chúng. Nào ngờ việc này khiến nàng tức giận thật sự. Hắn nghe nói khi nữ nhân tức giận mặt không biến sắc, ngữ khí rất bình thường nhưng trong mỗi chữ đều chứa hàng vạn con dao rất sắc.

Giờ xem ra hẳn đã được lĩnh giáo rồi.

_ Xin Cát Tiểu thư đừng gọi nô tài như vậy. Nô tài giảm thọ mất!

_ Nếu ta không gọi như thế, có người sẽ nghĩ rằng ngay đến cả Công công ta cũng hợp hôn đó. Tội nghiệt này ta gánh không nổi đâu!

Cuối cùng Tiểu An Từ cũng hiểu ra vấn đề thì ra bọn này không chỉ có ý định hắt máu chó vào người Lôi Vi mà còn chửi rửa nàng hợp hôn nam nhân, chẳng khác nào hồ ly. Quen biết nàng được một thời gian, hẳn cũng phần nào hiểu được tâm tính của nàng. Nàng vốn thích cười đùa, không để bụng điều gì càng không quan tâm đến những kẻ chuyên nói xấu người khác. Nhưng khiến nàng dùng đến ngữ khí này để nói chuyện thì chắc chắn không phải là chuyện nhỏ.

_ Cát Tiểu thư! Thất Hoàng tử hiện đang tiếp khách tại Trung các. Linh Thân vương muốn tiểu thư đến Bắc các để chuẩn bị ạ.

Lôi Vi chậm rãi quay về phía Đức Minh cúi đầu cảm tạ rồi theo Tiểu An Từ rời khỏi hậu đài đến Bắc các. Vừa đi vừa nhìn tác phong lúc này của Tiểu An Từ, bụng nàng cứ cuộn lên như con sóng.

_ Tiểu An Từ!- Lôi Vi thều thào nói.

_ Tiểu thư có gì phân phó?

_ Ngươi bảo ai đó đưa ta đến Bắc các cũng được. Người đi thay y phục đi. Rất cảm ơn ngươi vì đã đỡ...cái thứ đó cho ta nhưng ta thật sự chịu không nổi.

Nhìn lại bộ dạng của mình, bản thân Tiểu An Từ cũng không khỏi kinh hãi. Đường đường là Công công của Linh Thân vương phủ vậy mà lại bị biến thành ra thế này. Thật đáng hận!

_ Nô tài tuân mệnh!

Lôi Vi không nói gì, nàng chỉ nhẹ gạt đầu. Sau khi kêu Tiểu Đậu Từ tới, Tiểu An Từ nhanh chóng rời đi. Con đường từ sân khấu đến Bắc các không xa nhưng khá ngoằn ngoèo. Nàng vì lần đầu tiên tới đây nên phải có người dẫn đường. Vừa đi, nàng vừa nhìn ngắm xung quanh. Cây cối được chăm sóc rất cẩn thận, đến cỏ cũng được tỉ tót tỉ mỉ.

_ Dừng lại đã!

Vừa nói Lôi Vi vừa dừng lại. Phóng tầm mắt ra xa, nàng nhìn thấy không ít khúc gỗ, khúc nào khúc nấy ước chừng cũng cao hơn đầu người.

_ Tiểu Đậu Từ! Người qua đem số gỗ kia lại đây ta xem.

Sau khi dạ ran một tiếng, Tiểu Đậu Từ vội đến chỗ Lôi Vi chỉ đem hết số gỗ bên đó qua. Cầm từng khúc gỗ lên quan sát kỹ càng một lượt, nàng chậm rãi mỉm cười, ánh mắt lộ rõ sự tinh quái.

_ Bây giờ là giờ gì rồi?- Lôi Vi chậm rãi hỏi.

_ Hồi Tiểu thư! Hiện vẫn đang là giờ Mùi [2] ạ.

_ Ngươi khỏi cần dẫn ta đến Bắc các nữa. Người đi tìm cho ta hai người khiêng đồng gỗ này theo ta. Sau đó ngươi đi tìm Tiểu An Từ bảo hắn nhanh chóng tìm cho ta...sáu tay thợ mộc khéo léo, nhanh nhẹn một chút. Ta đợi hắn sau hậu hoa viên của Thanh Chương lâu có việc. Hắn có hỏi lý do, ngươi chỉ cần nói ta có cách giúp hắn báo thù.

_ Vâng!

Dứt câu, Tiểu Đậu Từ vội quay đi.

_ Khoan đã! Đến Trung các nói riêng với Vương gia các ngươi, ta có tiết mục cuối cùng rất đặc sắc muốn mọi người thưởng thức vậy nên mong Ngài ấy có thể tìm cách kéo dài thời gian. Ngoài ra mong Ngài ấy đừng cho bất kỳ ai đến Thanh Chương lâu làm phiền. À! Ngươi đi tìm cho ta mấy tấm đệm. Chừng mười cái đem đến Thanh Chương lâu cho ta. Gọi cả Từ Huyền đến cho ta.

Dứt câu, nụ cười của Lôi Vi càng lúc càng tươi hơn.

_ Vâng!

Sau khi Tiểu Đậu Từ rời đi. Hai tên lính tốt khỏe mạnh trong phủ được phái tới khiêng đồng gỗ theo nàng tới hậu hoa viên của Thanh Chương lâu. Có thể nói, trên dưới Linh Thân vương phủ ai ai cũng nghe theo lệnh của nàng, không dám trái. Bởi họ cứ nhìn cách chủ tử của mình đối xử với nàng mà ngầm hiểu được rằng, nàng có khả năng trở thành nữ chủ nhân của họ trong tương lai. Thêm vào đó, dù mới chỉ tiếp xúc với nàng có khoảng hai ngày song họ thấy nàng thật sự dễ gần, cười nói vui vẻ, đối xử chân thành, không ai trong phủ không thích nàng.

Giờ Dậu [3], buổi tiệc mừng sinh thần của Phúc Khải chính thức bắt đầu. Giờ tuy vẫn là đang chiều nhưng trời mùa đông rất nhanh tối nên chả có gì là lạ khi khắp khán đài cũng như sân khấu đều thấp đèn rực rỡ.

Bên trên sân khấu là tiếng nhạc sôi động, bên dưới là tiếng cười nói náo nhiệt. Tất cả quyện lại tạo nên một thanh âm thật vui vẻ, sảng khoái. Mọi người có mặt tại đây, ai nấy cũng đều bàn tán về món quà của Linh Thân vương. Bức "Đồng hỉ" [4] đầy lạ lẫm. Chất liệu lạ lẫm, màu sắc lạ lẫm, cách sắp xếp lạ lẫm...nói chung mọi thứ đều lạ lẫm đối với họ. Và điều khiến họ ngạc nhiên hơn chính là bức tranh ấy được làm ra từ nữ tử "tài đi với tài" kia. Khi Linh Thân vương cho họ biết bức tranh là do Lôi Vi làm ai nấy trong phòng kể cả Phúc Vân, Phúc Hoàng và Phúc Khải đều im bật. Cái im bật của sự ngạc nhiên đến tột độ. Và cho đến giờ phút này, họ vẫn không giấu nổi sự ngạc nhiên của mình. Khi nhìn phản ứng của mọi người, Phúc Tuấn thật không ngờ mọi người lại phản ứng mạnh đến vậy. Chẳng nghĩ nếu kể cho nàng nghe có lẽ nàng cũng không tin. Giờ nhớ lại, khóe môi chàng bắt gặp lại cong lên tạo thành một nụ cười.

_ Ngọc Nạ Công chúa tới!

Tiếng hô từ xa vọng tới của một tiểu thái giám khiến bầu không khí đang sôi nổi bỗng nhiên im bật. Trên sân khấu, tiếng nhạc cũng ngưng lại. Đám gia nô và ca vũ lẫn nhạc công của Thái Thường Nhạc phủ vội quỳ xuống tung hô. Phía khán đài, lần lượt mọi người chậm rãi đứng lên tiến về phía nàng.

_ Ngọc Nạ tham kiến Thái tử!- Vừa cúi người, Ngọc Nạ vừa thi lễ.- Tham kiến các vị Vương gia, Hoàng tử và Công chúa.

_ Đều là người nhà cả!- Phúc Vân chậm rãi nói.- Muội hà tất phải đa lễ!

Không nói gì, Ngọc Nạ chậm rãi đứng lên, ánh mắt nàng dừng lại trên gương mặt anh tú quen thuộc của Phúc Tuấn. Trong khi nàng nhìn chàng chăm chú, chàng lại chỉ mỉm cười nhàn nhạt, lấy lệ với nàng rồi chậm rãi quay đầu đi.

_ Tiếp tục đi!- Phúc Vân hạ lệnh.

Liền sau đó, tiếng nhạc lại nổi lên, ca vũ lại tiếp tục điệu múa dang dở. một điệu múa đang múa bỗng nhiên phải dừng lại sao có thể lấy lại tâm thế mà múa tiếp. Song không ai trong các vị Hoàng tử và Công chúa kia để ý đến việc này, vậy nên ca vũ cũng chỉ múa qua loa để xong điệu vũ này.

_ Hôm nay muội tới đây là phụng ý chỉ của Thái hậu tặng Thất huynh một món quà.

Vừa nói, Ngọc Nạ vừa dừng chân ở giữa khán đài. Nhìn liếc qua mọi người nàng biết rằng không ai trong số họ ngạc nhiên về việc này. Trong một nhà, bề trên tặng quà cho con cháu và ngược lại, con cháu tặng quà cho bề trên là chuyện hết sức bình thường. Nhưng đây là Hoàng tộc nên làm gì cũng đưng đến lễ nghi, trang trọng cả.

Tỳ nữ Lệ Uyên nhanh chóng bưng một cái khay tới. Bên trên khay phủ một lớp vải đỏ nên không ai nhìn rõ nó là cái gì. Chỉ biết nó là một khối vuông. Ngọc Nạ chậm rãi lấy tấm vải đỏ ra, một cái hộp vuông bằng gỗ quý và được trạm trổ tinh xảo hiện ra ngay trước mắt mọi người. Dù không ai trong số những người có mặt tỏ ra ngạc nhiên nhưng họ đều không giấu nổi sự tò mò, hiếu kỳ.

_ Thất huynh!- Vừa nói, Ngọc Nạ vừa quay về phía Phúc Khải.- Huynh đến mở ra xem đi.

Nở một nụ cười thật tươi, Phúc Khải chậm rãi tiến đến nâng hộp gỗ lên. Một khối Bạch ngọc dần xuất hiện trước mắt mọi người. Đường cong mềm mại dần dần hiện ra. Mở hẳn chiếc hộp gỗ ra, một con Bạch Long ngâm ngọc châu đang vươn mình hiện ra trước mắt mọi người. Bạch Long ngâm ngọc châu đang uốn lượn vươn mình lên cao, từng đường nét được chạm trổ hết sức tinh tế ngay cả đến vảy rồng nhỏ xíu cũng được chạm rất sinh động. Tất thấy những ai có mặt trên khán đài đều không khỏi trầm trồ.

_ Thất huynh! Bạch Long ngâm ngọc châu này là Thái hậu đặc biệt sai người tìm thợ làm để mừng sinh thần của huynh. Hy vọng huynh có thể phát huy hết tài năng của mình, trở thành rường cột của quốc gia.

Nghe xong, Phúc Khải vội quỳ xuống:

_ Tạ ơn Thái hậu! Thái hậu thiên tuế! Thiên tuế! Thiên thiên tuế!

Sau khi trao món quà tặng của Thái hậu, Ngọc Nạ xin phép hồi cung nhưng lại bị Hoàng tử, Công chúa khác ra sức giữ lại. Trong khi nàng đang kiên quyết từ chối, tiếng nhạc trên sân khấu lại được tấu lên. Đó là một giai điệu hoàn toàn lạ lẫm đối với người chơi cũng như người nghe. Ngay lập tức nó thu hút sự chú ý của mọi người, bao gồm cả Ngọc Nạ. Trên sân khấu một tà váy mang sắc xanh của sự sống mơn mẩn chậm rãi bước ra khiến mọi người trên có mặt trên khán đài cũng như người của Thái Thường Nhạc phủ vô cùng kinh ngạc. Bởi đó chính là Lôi Vi. Đám người của Thái Thường Nhạc phủ kinh ngạc là bởi theo như sự sắp xếp hôm nay, nàng không hề tham gia bất kỳ bài vũ nào cả. Còn đáng con cháu Hoàng thất ngạc nhiên vì họ không ngờ nữ tử bọn họ xem thường lúc này lại xuất hiện như một thiên tiên. Hơn nữa, động tác múa lại uyển chuyển và đẹp đến vậy. Con mưa bay lất phất càng khiến nàng trở nên hư ảo hơn. Từ dải lụa của nàng, từng cánh hoa trắng ngần nhẹ nhàng bay ra mang theo hương thanh tân ngọt ngào càng khiến bầu không khí trở nên say lòng người.

_ Cửu thiên tiên nữ! Đúng là Cửu thiên tiên nữ hạ phàm!

Chất giọng trầm cất cao của một vị Hoàng tử nhận được sự đồng tình của mọi người. Phúc Tuấn chậm rãi tiến về phía Phúc Khải, đặt tay lên vai chàng mỉm cười.

_ Đây là món quà Vi Nhi tặng cho đệ đấy.- Chất giọng của Phúc Tuấn trầm thấp đủ để hai người nghe.

_ Vương gia của đệ! Món quà này đúng sống động và mỹ lệ. Đệ nhận! Đệ nhận!- Chất giọng của Phúc Khải có chút bông đùa.

Nhận ra Phúc Tuân đang chau mày, Phúc Khải ngay lập tức bày ra vẻ mặt ngây thơ.

_ Gì chứ! Là quà của đệ, đệ phải nhận thôi!

_ Đệ...

_ Được rồi! Được rồi! Đệ mỹ nhân lại cho huynh là được chứ gì?!

Tiếng tranh cãi nho nhỏ của hai người dù không gây sự chú ý cho ai nhưng cũng đủ lớn để một hai người nghe thấy, trong đó có cả Ngọc Nạ. Nắm chặt gấu váy, nàng cố giữ vẻ bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra.

Trong khi đó, đám người của Thái Thường Nhạc phủ vẫn đang kinh ngạc theo dõi điệu vũ của Lôi Vi. Điệu vũ ấy dường như vận dụng hết những kỹ năng của một ca vũ bởi nó có rất không ít động tác khó thêm nữa nhịp điệu lại nhanh nếu bắt không kịp sẽ bị mất nhịp còn nếu bắt kịp sẽ có khả năng xảy ra sự cố ngoài ý muốn. Càng nhìn bọn họ càng không khỏi thần phục. Trong khi đó, bọn Tử Đình ai nấy đều nhìn nàng với đôi mắt tóe lửa. Ngọn lửa ấy như chỉ chờ mỗi là có thể thiêu đốt tất cả.

Cứ vậy, cứ vậy ai nấy cũng theo dõi điệu vũ của Lôi Vi một cách chăm chú. So với các điệu vũ trước, sự tập trung của họ cho điệu vũ này là tuyệt đối. Chỉ đến khi nàng cất tiếng, tất cả mọi người mới bừng tỉnh.

_ Điệu vũ này xin được xem như là món quà tiểu nữ tặng cho Thất Hoàng tử nhân sinh thần của Ngài. Chút tài mọn mong các vị đừng chê cười.

_ Tuyệt!- Vừa vỗ tay, Thái tử Phúc Vân lên lên tiếng.- Cát Lôi Vi! Ngươi múa rất tuyệt. Không hề có bất kỳ sai sót nào. Ngươi quả là có thực tài, chỉ tiếc ngươi hiện giờ mới chỉ là Sơ kỳ. Ta thấy ngươi nên làm Hạ cấp hoặc Trung sinh mới xứng với trình độ của ngươi lúc này.

Nghe xong câu nói đó của Thái tử, cả đám người của Thái Thường Nhạc phủ lập tức tái mặt.

_ Thái tử quá khen!- Lôi Vi vội đáp.- Tiểu nữ không tài đến thế đâu ạ.

_ Ngươi đừng khiêm tốn!- Phúc Tuân chậm rãi nói.- Tô Chương sự! Không biết ý ngươi thế nào?

_ Thái tử và Linh Thân vương nói phải ạ!- Vội quỳ xuống, Tô Chương sự nói.

Phía bên đám người của Thái Thường Nhạc phủ, bầu không khí lập tức trở nên đông cứng. Nhận thấy tình hình không thể kéo dài. Thêm vào đó phải để cho đám người đó biết được tài năng của Lôi Vi, Phúc Khải chậm rãi tiến về phía trước một bước.

_ Lôi Vi! Ta được biết, ngoài việc biết múa ra ngươi còn biết chơi Cổ cầm, biết vẽ tranh. Vậy ngươi có biết là thơ không?

Chậm rãi đứng lên, Lôi Vi mỉm cười, một nụ cười ngọt ngào.

_ Hồi Thất Hoàng tử! Trong tứ nghệ [5], thứ tiểu nữ không biết chính là đánh cờ. Thứ tiểu nữ thích nhất chính là vẽ tranh. Tuy không bị cho là điều trùng tiểu kỹ [6] nhưng cũng không phải là xuất sắc. Thứ tiểu nữ ghét nhất chính là làm thơ. Sinh thời, gia gia [7] của tiểu nữ, từng dạy tiểu nữ làm thơ. Nhưng tiểu nữ học hoài không vào và làm rất dở. Gia gia của tiểu nữ vì việc làm thơ như thường thức rượu. Muốn thưởng thức rượu cần cả một quá trình. Từ chưng cất đến ủ lên men bao lâu để có rượu ngon đều phải kỹ lưỡng. Làm thơ cũng như vậy, cũng không thể vội vàng được. Vậy nên, sau rất nhiều lần bắt tiểu nữ làm thơ, gia gia của tiểu nữ lại bảo "thơ của con chẳng khác nào hũ rượu hỏng, chả ai dám thưởng thức. Vì nếu thưởng thức chắc chắn sẽ tức đến chết."

Lôi Vi nói đến đây, ai nấy có mặt trên khán đài cũng cười nghiêng ngả vì giọng điệu hóm hỉnh của nàng.

_ Là ngươi ghét chứ không phải là không biết là phải không? Vậy...ngươi thử làm một bài thơ để bọn ta xem xem có bị thơ của ngươi làm cho tức đến chết như cái miệng nhỏ của ngươi không.- Vừa bật cười, Duyệt Thân vương Phúc Vinh vừa nói.

Lôi Vi vờ xụ mặt ra chiều nghĩ ngợi. Trong khi đó, một vài Hoàng tử, Công chúa có độ tuổi bằng tuổi nàng trở xuống tỏ ra thích thú. Phúc Tuân nhìn nàng với đôi mắt vừa thú vị vừa hiếu kỳ, khoe môi chàng khẽ cong lên.

_ Vậy thì cung kính không bằng tuân lệnh ạ. Nhưng nếu các vị có xảy ra chuyện, tiểu nữ không chịu trách nhiệm đâu.

_ Yên tâm đi!- Phúc Vân chậm rãi lên tiếng.- Bọn ta mà có chuyện gì, Thất đệ sẽ chịu trách nhiệm.

Phúc Khải đứng bên lập tức trở mặt nhìn.

_ Tại sao lại là đệ? Mọi người...

Khẽ bật cười, Lôi Vi nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng để hoạt động cái bộ não vốn không mặn mà với những bộ môn thuộc khối C.

Con mưa bay lất phất vẫn chưa ngừng khiến bầu không khí càng về đêm càng trở nên se lạnh. Trong khi đó, mọi người đứng bên kia vẫn đang hồi thúc. Khẽ thở dài, nàng chậm rãi cúi đầu xuống. Những cánh hoa trắng khi nãy lập tức lọt vào nhãn giới của nàng. Một ý nghĩ vụt qua đầu. Nở một nụ cười, nàng chậm rãi cúi người xuống cầm một vốc cánh hoa rồi vung lên cao. Trong màn đêm, dưới ánh đèn, từng cánh hoa trắng trở nên sáng rõ như tuyết. Nàng chậm rãi ngậm.

"Vũ tuyết phi mạn thiên

Trường vũ trường thọ thần

Đa tuyết đa niên kỷ

Tinh nguyệt tụ lạc địa"*

Lôi Vi ngâm xong, Phúc Khải chậm rãi ngâm lại một lần. Mọi người ai cũng gật đầu cho rằng bài thơ tuy chưa suông như có ý nên chưa đến nỗi trở thành rượu hồng không ai dám thưởng thức. Cúi người cảm tạ, nụ cười trên môi nàng càng trở nên rạng rỡ. Liếc nhìn Tú Đình, nụ cười ấy lập tức trở nên tinh quái.

_ Các vị!- Lôi Vi chậm rãi lên tiếng.- Ngoài món quà một điệu múa để tặng cho Thất Hoàng tử ra tiểu nữ còn chuẩn bị một tiết mục dành cho tất cả mọi người. Đảm chắc rằng, đây là lần đầu tiên các vị được xem tiết mục này.

Bên dưới lại nổi lên tiếng bàn tán xôn xao. Sự hiếu kỳ ngày càng tăng cao. Mọi người ai ai cũng phỏng đoán tiết mục Lôi Vi nói tới là gì. Nhưng không ai có thể đoán ra.

_ Sinh thần của đệ đã trở thành buổi biểu diễn của nàng ấy rồi!- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa vờ thờ dài.

_ Không sao! Không sao! Đệ thấy vui! Vương gia của đệ! Đệ càng ngày càng cảm thấy nàng ấy tinh ranh. Huynh coi chừng không lại tự mình chuốc khổ.

_ Là ta cam tâm tình nguyện nên sẽ không có chuyện thấy khổ.

_ Phục huynh!

Tiếng "cót két" vang lên thu hút sự chú ý của mọi người. Tiểu An Tử dẫn đám gia nô trong phủ chậm rãi đẩy lên sân khấu một vật được bọc bằng vải khiến ai nấy cũng chau mày không biết đó là cái gì.

_ Xưa kia có hai mỹ nhân xinh đẹp phá nát một triều đại được cho là do hồ ly biến thành đó là Muội Hỷ [8] và Tô Đắc Kỷ [9]. Chính vì vậy, hồ ly trong truyền thuyết nghiêm nhiên trở thành loài động vật chuyên hại người. Nhưng nói đi cũng phải nói lại nếu hai ông vua Kiệt- Trụ không ham mê tửu sắc, hoang dâm vô độ liệu có bị hồ ly dẫn dụ đến nỗi mất cả cơ nghiệp trăm năm của tổ tiên họ hay không? Tiểu nữ thật không hiểu sử sách sao lại đổ hết tội lỗi lên đầu nữ nhân? Lẽ nào trong chuyện này nam nhân không có tội?

Lôi Vi ngừng lại quan sát nét mặt của từng người đang có mặt trên khán đài. Ai cũng lặng thinh suy nghĩ. Liếc nhìn sang đám Tú Đình đang đứng ngay dưới sân khấu đang chau mày khó hiểu, nàng lại chậm rãi mỉm cười.

_ Nhưng thôi đó là chuyện của sử sách. Sự khó hiểu của tiểu nữ có lẽ cũng không thay đổi được sự bất công đó. Hy vọng một ngày nào đó, được các vị chỉ giáo. Còn mục đích hôm nay của tiểu nữ không phải là cùng các vị đàm luận về vấn đề này. Mục đích của tiểu nữ là dù hồ ly là loài chuyên đi tác oai tác quái hại người nhưng nó cũng là một loài vật đem đến sự may mắn. Có truyền thuyết còn nói rằng, một người nếu ăn thịt hồ ly, người đó sẽ được bảo vệ khỏi mọi tai kiếp. Không biết điều này có đúng không ạ?

Bên dưới chậm rãi gật đầu tán thành.

_ Vậy nên, hôm nay tiểu nữ sẽ bắt một con hồ ly về cho mọi người cùng xem

Vừa nói, Lôi Vi vừa kéo vải lên, Lúc này mọi người mới biết đó là một cái lồng gỗ hình trụ cao hơn đầu người. Ai nấy cũng ngạc nhiên không biết nàng định làm gì với nó.

_ Một mình tiểu nữ, không thể nào bắt được hồ ly, vậy nên hy vọng mọi người có thể giúp đỡ.- Lôi Vi chậm rãi quay về phía đám người của Thái Thường Nhạc phủ.- Nghe Hạ cấp, ta hy vọng người có thể giúp đỡ ta bắt hồ- ly.

Trước lời đề nghị của Lôi Vi, Tú Đình không thể nào thoái thác. Vừa tiến lên sân khấu, nàng ta vừa nhìn Lôi Vi như thể muốn ăn tươi nuốt sống nàng. Nhưng Lôi Vi lại không để tâm, nàng vẫn mỉm cười, nụ cười ngọt ngào.

_ Tiểu nữ có thể nhờ một vị lên giúp tiểu nữ được không ạ?

_ Đề ta!- Phúc Khải xung phong

_ Thất Hoàng tử! Thật xin lỗi! Ngài đứng thứ bảy nên không thể lên được, hồ ly không thích điều này. Vậy nên tiểu nữ mạo muội xin mời Bát Hoàng tử lên đây.

Vừa dứt lời đề nghị, Bát Hoàng tử Phúc Tường trong bộ y phục màu vàng chanh chậm rãi lên sân khấu. Hiếm khi có dịp vui, lại được mỹ nhân mời thế này chàng sao không tham gia được chứ. Vừa lên, Lôi Vi đã đề nghị chàng kiểm tra một lượt quanh lồng để chắc chắn không có gì bất thường. Sau khi chàng kiểm tra xong, nàng chậm rãi tháo chốt cửa ra bảo Tú Đình bước vào trong. Tú Đình thật sự không biết nàng định giờ trò gì, nàng ta không muốn bước vào tí nào nhưng có Hoàng tử đứng ngay trước mặt, nàng ta không thể không nghe theo lời nàng. Chốt cửa lại, nàng chậm rãi kéo vải xuống. Ngay

lập tức mọi người được dịp bàn tán không biết nàng định làm gì. Ngọc Nhận từ đầu chí cuối đều im lặng quan sát. Quả thật, nàng rất hiếu kỳ không biết nữ tử kia định giờ trò gì.

_ Bát Hoàng tử!- Vừa nói, Lôi Vi vừa giữ hai bên lồng sắt.- Chúng ta cùng bắt hồ ly.

Dứt câu, Lôi Vi ra hiệu Phúc Tường giữa hai đầu bên kia của lồng. Đưa mắt quan sát bên dưới, nàng quay về phía chàng chậm rãi gật đầu. Cả hai cùng xoay cái lồng một vòng rồi sau đó, nàng quay về phía mọi người.

_ Các vị! Bát Hoàng tử và tiểu nữ đã bắt được một con hồ ly.

Câu nói của Lôi Vi khiến mọi người nín thở. Không ai hiểu được hàm ý của nàng. Đưa mắt nhìn đám bạn của Tú Đình ánh mắt nàng lộ rõ sự thích thú. Chậm thật chậm, nàng kéo tấm vải lên. Đến khi nàng dứt khoát kéo lên, trước mắt mọi người quả thật mà một con hồ ly, hơn nữa còn là cừu vỹ thiên hồ [10]. Ai nấy đều ngạc nhiên hết cỡ không hiểu có làm sao rõ ràng họ vừa nhìn thấy Tú Đình giờ lại là hồ ly.

_ Tú...Tú Đình!- Thái Âm lấp lất.

Thuận nước đẩy thuyền, Lôi Vi không ngần ngại quay về phía Thái Âm mà khẳng định.

_ Chính xác!

Đám ca vũ Thái Thường Nhạc phủ cất không còn giọt máu. Cùng lúc đó vì con hồ ly có kích cỡ nhỏ còn khoảng cách giữa các thanh của lồng lại quá lớn nên chẳng mấy chốc con hồ ly chui ra khỏi lồng chạy mất. Vội quay sang nháy mắt với Tiểu An Tử, Lôi Vi vội hét lên.

_ Tú Đình đứng lại! Bắt lấy con hồ ly không là Tú Đình không thể trở về đâu.

Sau câu nói đó, trong khi đám gia nô vội đuổi theo con hồ ly, đám ca vũ của Thái Thường Nhạc phủ lại chạy tán loạn, chỉ cần nhìn thấy nó là họ bỏ chạy mất dép.

_ Nhanh! Đưa các vị Hoàng tử, Công chúa về Trung các.- Tiểu An Tử vội hét lên.

_ Bát Hoàng tử xin mời!

Lôi Vi vội quay về phía Phúc Tường lúc này vẫn đang đứng như trời trồng không hiểu chuyện gì. Rõ ràng là một con người cao lớn vậy mà xoay một vòng đã biến thành hồ ly. Đầu bên kia, nhìn thấy nụ cười tinh ranh của Lôi Vi, Phúc Tuấn lẫn Phúc Khải đoán ra nàng đã "giở trò". Trong khi Phúc Tuấn hơi chau mày không hài lòng Phúc Khải lại cố gắng nhin cười.

_ Đi! Về thư phòng đệ sẽ kể cho huynh nghe!

Nghe Phúc Khải nói vậy, Phúc Tuấn càng ngạc nhiên. Lẽ nào phía sau màn biểu diễn này của Lôi Vi có ẩn tình? Khẽ gật đầu, chàng cùng đệ đệ của mình nhanh chóng về thư phòng.

-----
[1] Hồ cung chủ: thủ lĩnh tối cao của Hồ ly được truyền từ đời này sang đời khác. Và thường được truyền cho con hồ ly mà Hồ ly cung chủ yêu thương nhất hoặc tài giỏi nhất trong bảy. Tương truyền, Đắc Kỷ từng là Hồ cung chủ thời đó.

[2] Giờ Mùi: từ 13h đến 15h.

[3] Giờ Dậu: 17h đến 19h.

[4] Tranh "Đồng Hỷ": tranh vẽ cây Ngô đồng và chim khách báo hi. Ý nghĩa chỉ sự cát tường, may mắn.

[5] Tứ nghệ: cầm- kỳ- thi- họa (chơi đàn- đánh cờ- làm thơ- vẽ tranh).

[6] Điều trùg tiểu kĩ: chạm khắc một thứ côn trùg bằng một chút kỹ năng. Ý chỉ sự vụng về hoặc chỉ là những kỹ năng vụn vặt.

[7] Gia gia: ông nội hoặc ông ngoại.

[8] Muội Hỷ: mỹ nhân nước Hữu Thi sau được tiến cung và trở thành sùng phi của Hỷ Kiệt nhà Hạ. Nàng được xem là bà tổ của phi tần loạn cung đình.

[9] Tô Đắc Kỷ: mỹ nhân nhân nước Tô. Nàng và Bá Ấp Khảo, con trai trưởng của Cơ Xương tâm đầu y hợp. Nhưng vì một lần Trụ vương nhìn thấy nhan sắc của nàng nên cha nàng Tô Hộ bị ép phải tiến cống nàng vào hậu cung nhà Thương. Vì an nguy của nước Tô nên nàng buộc phải chấp nhận. Ngày nàng lên kiệu hoa về Triều Ca bỗng nhiên gió to nổi lên một hồi rất lâu mới ngừng. Sau trận cuồng phong đó, nàng thay đổi tâm tính. Có người cho rằng khi ấy nàng đã bị hồ ly do Nữ Oa sai xuống để trùg phạt Trụ vương nhập vào.

[10] Cừu vỹ thiên hồ: Hồ ly chín đuôi. Tu 100 năm sẽ mọc ra 3 cái đuôi gọi là Yêu hồ. Tu đến 1000 năm sẽ mọc thêm 3 cái đuôi gọi là Lục vỹ ma hồ (hồ ly sáu đuôi). Đến cảnh giới cuối cùng sẽ có 9 cái đuôi gọi là Cừu vỹ thiên hồ. Mỗi một cái đuôi là một cái mạng. Thời gian tu luyện không có thời hạn nhất định nên chỉ có thể ước chừng.

*Mưa tuyết bay đầy trời

Mưa dài (lâu) tuổi càng dài

Nhiều tuyết tuổi càng nhiều

Trăng sao tụ lại mặt đất vui vẻ

Hết chương 37

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chân tình

Buổi luyện tập của các Hạ cấp kết thúc. Lôi Vi chậm rãi bước đi. Phía đài bên kia, lớp Sơ kỳ của Đồng Thảo vẫn đang miệt mài luyện tập. Từng tà áo màu lục nhẹ nhàng bay bay trong gió khiến điệu vũ của họ càng trở nên hư ảo. Nàng vẫn còn nhớ cách đây chưa đầy hai tháng trước, vào ngày sinh thần của Phúc Khải, chỉ một câu nói "vô tư" của Phúc Vân, nàng lập tức được khoác trên mình bộ tứ y [1] của Hạ cấp. Giờ nghĩ lại, nàng có chút ảm nã. Nói gì, nàng vẫn muốn đi lên bằng chính sức mình hơn là nhờ vào mối quan hệ hay một câu nói vô ý của Phúc Vân. Đơn giản là bởi lần ấy, nếu chỉ vì một câu nói nàng được thăng cấp vậy có khả năng lần sau cũng chỉ cần một câu nói nàng có thể mất đầu.

Ngay sau khi nàng được thăng cấp, một lần nữa sủng hậu và sủng phi của Hoàng thượng lần lượt triệu nàng tới Duyệt Lạc cung và Ngâm Hương cung để hỏi chuyện. Giao phi sau một thời gian không gặp, dường như trở nên quan tâm nàng hơn, ân cần hỏi han nàng hơn. Trong khi đó, Hoàng hậu vẫn giữ khoảng cách với nàng, nhắc nhở nàng. Hai người một người khiến nàng cảm thấy thoải mái, một người lại khiến nàng cảm thấy áp lực. Bọn họ phải chăng là hai thế lực đang đối chọi nhau? Nhưng nàng nghĩ đi nghĩ lại đều cảm thấy không đúng. Bởi từ trước đến nay mối quan hệ giữa Hoàng hậu và Giao phi rất tốt. Nếu buộc phải giải thích, vậy chỉ bốn từ thích hợp để miêu tả mối quan hệ này: tỷ muội tình thâm. Hơn nữa, Hoàng hậu cũng rất yêu thương Phúc Tuấn và Phúc Khải. Vậy nên chuyện đối đầu càng khó xảy ra. Rốt cuộc, là chuyện gì? Nàng quả thật nghĩ mãi không ra.

Đi ngang qua Tú Đình, Lôi Vi nén lăm mồm không bật cười thành tiếng. Kể từ sau hôm sinh thần của Phúc Khải, bè cánh của Tú Đình bắt đầu có thái độ với nàng ta. Bề ngoài không ai tỏ ra khác thường nhưng khi nàng ta quay đi, bọn họ liền né xa. Còn nhớ đêm đó, sau khi đưa Tú Đình ra, nàng thấy nàng ta thất thần cực kỳ. Có lẽ nàng ta cuối cùng cũng đã nhìn thấy gương mặt thật những người hằng ngày ở bên cạnh mình, mở miệng là tỷ tỷ muội muội với mình. Song điều đó không có nghĩa nàng ta xem trọng nàng, coi nàng là bằng hữu, nàng cũng chẳng bận tâm. Việc nàng bận tâm chính là luyện tập thật chăm chỉ để nâng cao võ nghệ của mình sao cho xứng với cái danh Hạ cấp này.

Bước ra khỏi Khánh viện, Lôi Vi liếc nhìn thấy Phúc Khải. Nàng hừ lạnh một tiếng rồi bước đi, chẳng thèm thi lễ với chàng. Tiểu Trúc Tử, Công công theo hầu của chàng thấy vậy không khỏi ngạc nhiên. Hắn định lên tiếng mắng nàng thì chàng đã đưa tay ra hiệu hắn im lặng.

_ Muội muội tốt của ta!- Vừa đuổi theo Lôi Vi, Phúc Khải vừa nói.- Người muội giận là Linh Thân vương chứ đâu phải là Thất Hoàng tử ta đâu.

_ Nhưng muội thừa biết, huynh tới đây để làm thuyết khách cho tên cuồng thư đó.

_ Ta không có!

_ Hai người như hình với bóng. Nếu không phải là huynh đệ cùng cha chắc hẳn người ta đã nghĩ hai người bị Long dương [2] rồi. Người ta đã nói đi nói lại đó là ảo thuật rồi vậy mà...Cái gì mà quỷ kế đa đoan, cái gì mà yêu ma quỷ quái chứ.

_ Nhưng huynh ấy không nói muội. Là huynh ấy lo lắng. Lo muội bị người ta nghĩ thành ra như thế thì sau này muội càng khó sống trong Thái Thường Nhạc phủ hơn mà thôi.

_ Không cần! Có chết muội cũng không cần.

_ Được rồi! Được rồi!- Vừa nói, Phúc Khải vừa gạt đầu lia lịa.- Chuyện đó hai người tự nói với nhau ta không can thiệp. Ta hôm nay đến đây là muốn dẫn muội đến Hành Đức cung của ta chơi.

_ Hành Đức cung của huynh?- Lôi Vi tỏ ra ngạc nhiên.

_ Uhm! Hôm nay ra ngoài, ta thấy có mấy thứ hay hay, nghĩ muội sẽ thích nên mua về. Đi!

Hành Đức cung so với các cung khác có sự khác biệt rất lớn. Phong cách kiến trúc đơn giản, không quá cầu kỳ song đồ đạc lại rất sang trọng thể hiện được địa vị của chủ nhân. Đây chính là nét đặc biệt trong kiến trúc triều Tân Thực. Không gian bên trong không quá lớn nhưng vì nó được mở rộng ra

bên ngoài hết cỡ bằng cửa sổ, cửa lớn nên nhìn các gian phòng tự nhiên có cảm giác rộng, thoáng và sáng hẳn. Vừa bước vào, Lôi Vi vừa đưa mắt quan sát một lượt Hành Đức cung. Con người như thế nào, không gian sống sẽ như thế này. Câu này quả không sai. Không gian của Hành Đức cung quả nhiên rất hợp với con người của Phúc Khải.

_ Từ Hành Đức cung đi về phía bên trái khoảng một trăm bước sẽ tới Bảo Khánh cung.

Bảo Khánh cung! Thời hiện đại, Lôi Vi, từng đến thăm Hoàng cung triều Tân Thục vài lần. Nếu nàng nhớ không nhầm, cung ấy cũng thoáng đảng chẳng kém gì của Hành Đức cung. Và điểm đặc biệt của cung này chính là ngay sau lưng cung có một con đường nhỏ dẫn đến một cái đình khá rộng. Đình này ba mặt đều là nước khiến không gian quả thực được mở rộng nhưng nếu muốn nó trở thành một không gian khép kín cũng rất dễ. Chỉ cần buông rèm xuống là lập tức người bên trong đình sẽ cảm thấy ấm cúng, còn bên ngoài đình nhìn vào vừa có cảm giác hư ảo lại rất...gọi cảm. Song, tại sao Phúc Khải lại nhắc đến Bảo Khánh cung với nàng? Khẽ chau mày, nàng quay sang nhìn chàng một cách khó hiểu.

_ Ta chỉ thuận miệng nói thôi!

Nhìn sắc mặt của Lôi Vi, Phúc Khải vội cười xòa cho qua chuyện rồi dẫn nàng vào bên trong phòng khách. Phúc Khải là người phóng khoáng nên việc chàng đưa thiên nhiên vào trong phòng cũng không có gì lạ. Nhìn ngắm cây tùng nhỏ đặt trên bàn, nàng khẽ mỉm cười.

_ Vi Nhi! Lại đây ngồi đi!- Vừa nói, Phúc Khải vừa rót trà.

Vừa tiến lại gần, Lôi Vi vừa quan sát xung quanh. Không gian thật khiến người ta cảm thấy thư thái. Chậm rãi ngồi xuống, nàng cầm cây chong chóng trên bàn và thổi.

_ Khải ca!- Vừa thổi chong chóng, Lôi Vi chậm rãi nói.- Cung của huynh mùa hạ thì cảm thấy mát mẻ. Nhưng đến mùa đông huynh không sợ sẽ cảm thấy lạnh sao?

_ Lạnh hay không là nằm ở trong tâm của mỗi người. Ta không cảm thấy lạnh đó là bởi trong tâm ta ngoài việc không vương bận ra còn vì ta luôn tràn đầy nhiệt huyết.

_ Nói hay lắm! Muội lấy trà thay rượu kính huynh một ly.

Dứt câu cả hai cùng cười sảng khoái rồi dứt khoát uống sạch tách trà chẳng khác nào uống rượu. Tiếng cười đùa vang vọng khắp một khoảng không gian rộng lớn. Chủ nhân của Hành Đức cung tuy rằng là một người ưa tự do thích thoải mái song chàng rất ít khi cười hào sảng như vậy. Có lẽ nếu không phải sinh ra trong gia đình đế vương, chàng sẽ cười nhiều hơn, thoải mái hơn.

_ Phải rồi! Vi Nhi!- Chậm rãi đặt tách trà xuống, Phúc Khải chậm rãi nói.- Quen biết muội cũng được một khoảng thời gian rồi nhưng ta thật không hiểu rõ muội lắm.

_ Uhm? Là sao?- Chất giọng của Lôi Vi đầy khó hiểu.

_ Ví dụ như...muội thích ăn gì, đi đến đâu hay lúc nhàn rỗi muội hay làm gì.

_ Ý huynh là sở thích của muội phải không?

Không nói gì, vừa cười Phúc Khải vừa gật đầu.

_ Muội á muội thích sự giản đơn.- Đưa tay lên chống cằm, Lôi Vi chậm rãi nói.- Cuộc sống giản đơn. Suy nghĩ giản đơn. Muội cũng thích sự tự do nữa. Muội thích đến những nơi xa lạ. Muội muốn khám phá những nơi đó.

_ Tóm lại muội thích một cuộc sống giản đơn nhưng đầy sắc màu phải không?

_ Uhm!- Lôi Vi gật đầu.- Đúng là như thế!

_ Uhm...nhưng muội có thể nói cụ thể được không?

Nhìn ánh mắt có chút khó hiểu và lúng túng của Phúc Khải, Lôi Vi không khỏi bật cười.

_ Vậy Khải ca muốn biết điều gì?...Không thì thế này, huynh hỏi muội trả lời.

_ Được đấy!- Phúc Khải gật gù.- Vậy...khi rảnh muội thường làm gì?

_ Về tranh! Đây cũng là sở trường của muội. Vậy nên muội rất thích vẽ. Đôi khi muội cũng múa. Múa cùng tỷ tỷ của muội. Hoặc là luyện lại những bản Cổ cầm do...tổ mẫu [3] của muội trước khi mất đã dạy.

_ Muội có tỷ tỷ, tổ mẫu?- Chất giọng của Phúc Khải có chút ngờ vực.- Ta chưa bao giờ nghe muội nhắc tới cả.

_ Đó là chuyện trước khi muội lạc đến Chiêu Anh hầu phủ. Nội tổ mẫu của muội đã qua đời rồi.

_ Ta xin lỗi!

Không nói gì, Lôi Vi chỉ mỉm cười và lắc đầu. Bà nội của nàng đã qua đời rồi! Đó là cái đích cuối cùng của đời người mà ai cũng phải tới. Nàng không còn đau lòng nữa chỉ là mỗi lần nhắc tới đều không khỏi buồn lòng mà thôi.

_ Vậy...muội thích ăn gì?- Phúc Khải tiếp tục hỏi.

_ Một tô mỳ thơm phức do chính tay mẹ...mẫu thân muội nấu. Nó rất ngon! Vị ngọt đậm đà. Sợi mỳ dai dai. Cả tô mỳ bốc khói nghi ngút. Mùi thơm sóng dậy thật lôi cuốn. Ăn hết rồi vẫn cảm thấy thèm.

_ Nghe muội kể ta cũng thấy thèm!- Vừa nói, Phúc Khải vừa vờ đưa tay xuống xoa bụng.

Nhìn vẻ mặt của Phúc Khải, Lôi Vi bật cười khúc khích.

_ Muội muốn tới nơi nào nhất?

_ Một nơi nào đó cao cao. Không phải là để muội có cảm giác chinh phục hay cảm thấy mình đứng trên mọi người mà chính là cảm giác nhân gian thật rộng lớn và cảm thấy mình được tự do. Huynh biết không, lúc muội còn nhỏ, mỗi lần trời nắng đẹp là phụ thân của muội hay dẫn muội lên một ngọn đồi để thả diều. Nhìn con diều muội ước gì cũng được như nó được ngắm nhân gian. Còn tự do...chắc hẳn là không thể có được.

Trong khi Lôi Vi say sưa kể, Phúc Khải lại chăm chú ngắm nàng. Đôi mắt sáng rực, đôi môi nhỏ vừa nói vừa cười. Tất cả mọi biểu cảm trên gương mặt kia đều được mắt chàng thu nhận...

*

Đêm giao thừa, Hoàng cung trang hoàng rực rỡ lộng lẫy không gì sánh bằng. Khắp mọi ngóc ngách trong cung đều được kết hoa thắp đèn, tiếng cười nói của các Thái giám, cung nữ từ trong các khuôn viên, các cung bay ra khắp nơi tạo nên bầu không khí nhộn nhịp chả khác gì chốn đô hội bên ngoài Hoàng cung.

Tối nay có lẽ đối với Thị vệ Đại nội là buổi tối mệt mỏi và đầy áp lực nhất. Bắt đầu từ lúc chạng vạng, từ bốn cửa chính vào Hoàng cung, xe ngựa ra vào nườm nượp. Bọn họ phải kiểm tra thật kỹ từng chiếc xe một tránh để thích khách có cơ hội lọt vào Hoàng cung. Áp lực công việc lại thêm càng về đêm trời càng lạnh, tuyết càng rơi nhiều khiến công việc trở nên khổ cực vô cùng. Dịp này, trong cung tăng cường bảo vệ nên Đồng Vũ được điều ra Đông môn Thanh Long trực, xem ra đêm nay chàng phải thức trắng đêm vào phải thức đến tận sáng mai. Nhìn lòng gỗ đựng thức ăn chẳng khác nào không mỉm cười. Muội muội của chàng bao giờ cũng chu đáo như vậy.

Nơi Đại điện, đèn hoa, bàn ghế đã được sắp xếp từ nhiều ngày trước. Có thể nói trong tất cả các cung, điện của Hoàng cung, Đại điện chính là nơi được chăm chút kỹ lưỡng nhất sao cho đêm Giao thừa nó trở thành nơi đẹp nhất, sáng nhất Hoàng cung. Hiện tại lúc này Định An Hoàng đế, Minh Đức Thái hậu cùng các phi tử, Hoàng tử, Công chúa, Hoàng thân quốc thích và các vị Đại thần đều đã có mặt tại nơi đây để thưởng thức vũ hội. Tiếng nhạc vang lên rộn rã, điệu múa sinh động, tuyết trắng bay bay càng khiến nó trở nên hư ảo hơn. Một bầu không khí vui tươi ngập tràn.

Kể từ lúc buổi tiệc bắt đầu, bốn cửa vào Hoàng cung đều trở về trạng thái yên tĩnh như thường ngày nhưng không vì thế bầu không khí của bốn nơi này bớt căng thẳng. Không gian xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, không có một chút tiếng động nào. Lĩnh canh thậm chí có thể nghe thấy tiếng gió thì thầm bên tai. Vậy nên chả có gì lạ khi bọn họ có thể nghe thấy tiếng vó ngựa rõ mồn một vọng lại từ đằng xa...

_ Đứng lại!- Một tên lính chặn xe lại hỏi.- Là xe của ai đấy?

_ Xe của Thất Hoàng tử!- Tiểu Trúc Tử nghiêm giọng nói.

Bọn lính canh hết nhìn xe rồi lại đưa mắt nhìn nhau. Xem chừng bọn họ có chút nghi hoặc. Bởi lúc này, tại Đại điện yến tiệc vẫn còn diễn ra tưng bừng nên sẽ không có một ai rời đi cả.

_ Thất Hoàng tử có việc! Các người nếu làm trễ nãi công việc của Hoàng tử liệu có đền tội được hay không?

Nghe thấy câu hỏi của Tiểu Trúc Tử, bọn lính canh lập tức xanh mặt mà quỳ xuống nhận lỗi rồi nhanh chóng mở cổng để chiếc xe ngựa của Thất Hoàng tử xuất cung.

Những gì Tiểu Trúc Tử vừa nói đều lọt vào tai của Lôi Vi cả. Nàng thật sự không hiểu, rốt cuộc Phúc Khải có "âm mưu" gì. Tại sao lại đưa nàng ra khỏi cung vào lúc này? Lại còn giả danh của chàng nữa. Chàng rốt cuộc là đang làm việc gì? Đáng lý ra nàng không nên nghe theo sự an bài của Phúc Khải mới đúng. Sự việc mà lộ ra, nàng chắc chắn sẽ không được yên.

Nhưng nghĩ đến đây Lôi Vi chợt cảm thấy kỳ lạ. Bởi nàng biết, Phúc Khải dù tính tình trẻ con song chàng sẽ không làm việc nếu không suy nghĩ kỹ càng. Song nghĩ đến việc chàng lừa mình như thế, nàng thật có chút bất an.

Chiếc xe ngựa nhanh chóng đến chốn phồn hoa ngay dưới chân thiên tử. Vì là đêm giao thừa nên đường phố quả thật rất náo nhiệt. Tiếng cười nói, tiếng kèn trống...rộn rã. Dường như ai ai cũng vui mừng đón chào một năm mới sắp bước sang. Ngồi trong xe, Lôi Vi không khỏi hiếu kỳ. Vội vén màn lên, nàng nhanh chóng nhìn thấy những trò tạp kỹ thu hút không ít người xem. Bao nhiêu màn biểu diễn đặc sắc bày ra ngay trước mắt nàng làm nàng không khỏi thích thú. Đêm giao thừa thật huyền ảo khiến mọi người ai ai cũng muốn nhập cuộc. Đã lâu lắm rồi nàng không được sống trong bầu không khí này. Phố phường rộn ràng, rực rỡ ánh đèn, người người nói cười, không khí tấp nập...đưa mắt quan sát xung quanh, nàng nở một nụ cười thật rạng rỡ.

Bỏ lại tiếng ồn chốn đô hội, chiếc xe ngựa đi thẳng ra ngoại thành. Lôi Vi không nhớ chiếc xe đã ra khỏi thành bao lâu, nàng chỉ biết rằng ánh đèn và tiếng nói không còn nữa. Một khoảng không gian vô cùng yên tĩnh và tối bao trùm lên chiếc xe ngựa. Con đường phía trước cũng đã khó đi hơn rất nhiều. Gồ ghề, khúc khuỷu và dốc. Có vẻ như bọn họ đang lên một ngọn đồi. Vén màn lên, nàng thật không thể nào nhìn thấy gì ngoài màn đêm vô tận. Những tán cây, những ngôi nhà thưa thớt ven đường chìm vào trong bóng tối tạo nên những hình thù kỳ quái. Từng bông tuyết rơi dày càng khiến cảnh vật trở nên mơ hồ. Gió từ trên đỉnh đồi thổi xuống khiến nàng không khỏi run lên. Vội hạ rèm xuống, nàng nhanh chóng kéo áo khoác lên một chút.

Nhìn chiếc áo khoác màu trắng ấy Lôi Vi lại chau mày khó hiểu. Không hiểu tại sao Phúc Khải lại bắt nàng phải mặc chiếc áo khoác này cho bằng được. Hay là vì chiếc áo khoác này là của Phúc Tuần cho nàng nên Phúc Khải mới làm thế? Hai người này lẽ nào đang âm mưu chuyện gì? Nhưng xem thái độ của Phúc Khải rõ ràng đây là chủ kiến của mình chàng ấy. Nghĩ đến đây nàng không khỏi bật cười. Thật trẻ con!

Bánh xe lăn mỗi lúc một chậm rồi sau đó dừng hẳn. Ngồi bên trong, Lôi Vi ghé mắt nhìn qua kẽ hở của tấm màn. Vẫn là màn đêm bất tận và dựa vào hình thù, có lẽ nàng vẫn đang ở giữa nơi sơn cùng thủy tận [4] nào đó. Đôi lông mày nàng nhíu lại đầy ngờ vực.

_ Cát Tiểu thư!- Bên ngoài, chất giọng ái nam ái nữ của Tiểu Trúc Từ truyền vào.- Đã đến nơi! Mời Tiểu thư xuống xe.

Thoáng ngạc nhiên xuất hiện trên gương mặt Lôi Vi. Nàng nhanh chóng điều chỉ lại y phục rồi vén màn lên và bước xuống xe. Những ánh đèn đang nhảy múa lập tức lọt vào nhãn giới của nàng. Giữa chốn hoang vu, những chiếc đèn lồng được mắc trên cao như thấp sáng và sưởi ấm nơi đây. Cảnh tượng trước mắt nàng thật hư ảo. Bên trong những chiếc đèn lồng ấy là ngọn lửa đang nhảy múa chả khác nào nàng vũ nữ yêu kiều và gợi cảm. Sắc đỏ phát ra từ lồng đèn càng khiến ngọn lửa bên trong trở nên rực rỡ. Và nhờ có những ngọn lửa ấy nàng nhận ra bản thân hiện đang ở giữa một bãi đất trống trên một ngọn đồi thấp. Ở giữa là một cái đình nhỏ được dựng tạm. Tấm rèm có lớp vải mỏng màu xanh dương bay bay trong gió khiến người bên ngoài đứng nhìn vào đình có cảm giác...gợi cảm. Có lẽ người tạo nên khung cảnh này muốn làm một điều gì đó thật lãng mạn song so với thời đại của nàng, khung cảnh xung quanh vẫn chưa đạt đến cảnh giới cao của sự lãng mạn. Tuy nhiên nhờ có tuyết rơi nên nó đã trở nên hư ảo hơn rất nhiều. Nhìn cách trang trí, xem ra con người này đã bỏ ra không ít công sức.

_ Có đẹp không?

Từ phía sau, chất giọng trầm thấp và ấm áp quen thuộc chậm rãi truyền tới. Dường như Lôi Vi cảm nhận được có một hơi ấm đang nhẹ nhàng bao phủ nàng. Vội vàng quay lại, nàng nhận ra Phúc Tuần đã đứng ngay trước mặt nàng từ bao giờ. Gương mặt anh tú xuất hiện đột ngột khiến nàng khẽ giật mình. Dưới ánh đèn lung huyền, những đường nét trên gương mặt của chàng hiện lên rất rõ ràng rất gần. Nhưng không hiểu sao nàng lại có cảm giác không chân thực một tý nào. Chợt nhớ lại lần đầu tiên nàng nhìn thấy chàng, nàng đã ngỡ chàng là Lan Lăng vương. Phải! Một mỹ nam tú mỹ như thế làm thế nào lại có thực được cơ chứ. Giờ chàng đứng đây. Ngay trước mặt nàng, dưới ánh đèn rực rỡ, trong làn tuyết bay bay, cảm giác ấy lại rõ ràng hơn bao giờ hết.

_ Lôi Vi!- Phúc Tuần cất giọng hỏi.- Nàng không sao chứ? Hay là thân thể nàng có chỗ nào không khỏe?

Khẽ gạt mình, Lôi Vi vội định thần lại.

_ Tôi làm gì có chỗ nào không khỏe! Tôi chỉ là đang nghĩ anh lại bày trò gì đây. Tôi nói cho anh biết dù anh có bày trò gì tôi cũng không quan tâm. Lần này không giống như lần trước, tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh đâu.

Nghe Lôi Vi nói, Phúc Tuần không khỏi thở dài. Khi nghe Phúc Khải kể lại chuyện nàng bị đám Hạ cấp của Thái Thường Nhạc phủ dờ dẫm, hắt máu chó vào người, chàng rất tức giận. Chàng quả thật lúc đó muốn tìm bọn chúng trả thù thay cho nàng, muốn giúp nàng tiếp tục xả hận trong lòng. Nhưng sau khi suy xét kỹ càng, chàng nhận ra việc nàng làm trò trong buổi tiệc sinh thần của Phúc Khải thật sự quá nguy hiểm. Bởi đó là một trò từ trước tới nay chưa có một ai nhìn thấy và chơi nên khi nàng biểu diễn sẽ thu hút sự chú ý của mọi người. Hơn nữa trò đó còn là trò biến một con người thành hồ ly. Sự chú ý càng tăng lên gấp bao nhiêu lần. Những kẻ không hiểu chuyện, những kẻ chuyên leo mép thích chọc gậy bánh xe chắc chắn sẽ lấy đó làm chuyện phiếm mà theo dõi nên vô số tình tiết, khiến một trò biểu diễn nhằm mục đích mua vui trở thành trò bằng môn tà đạo [5] còn bản thân nàng sẽ bị mọi người cho là yêu nữ.

Bởi Phúc Tuần biết những trò nghịch ngợm của Lôi Vi thường có ít nhiều sự kỳ quái, cách nói chuyện của nàng đôi khi cũng kỳ quái nên chàng chưa bao giờ hoài nghi nàng có phải là ma nữ hay không. Vì chàng tin nàng! Song người ngoài dễ gì tin tưởng nàng, đặc biệt là những kẻ ghen ghét nàng sẽ lấy đó mà đơm đặt, nói xấu nàng. Vì lo lắng nên chàng đã tìm gặp nàng nói chuyện. Nào ngờ đầu chàng lại bị nàng phản công. Sau đó, nàng làm căng với chàng từ hôm ấy đến nay. Hai tháng trời! Trời ạ! Gần hai tháng trời! Lần này thật đúng là chàng tự đẩy mình xuống địa ngục.

_ Vi Nhi!- Phúc Tuần chậm rãi nói. Chất giọng của chàng mềm mòng hết sức.- Nàng có thể tha lỗi cho ta được không?

Không quan tâm đến Phúc Tuần, Lôi Vi quay ngoắt đi.

_ Ta biết ta sai rồi! Hôm ấy ta không nên dùng những từ ngữ đó để nói với nàng. Ta không nên như vậy! Từ nay trở đi, ta sẽ không thế nữa.

_ Trên đời này thứ không đáng tin nhất chính là miệng lưỡi nam nhân.

_ Được!- Vừa nghiêm giọng lại, Phúc Tuần vừa xoay người Lôi Vi về phía mình.- Nếu nàng đã nói như thế, ta lấy tư cách là con của Thiên tử, là Vương gia của Thục quốc ra đề thề với nàng.- Vừa nói, chàng vừa rút kim bài ra.- Ta Mạnh Phúc Tuần, Vương gia triều Tần Thục thề với Cát Lôi Vi nàng, từ nay về sau ta quyết sẽ không để bất kỳ người và việc nào, bao gồm cả ta gây tổn thương đến nàng. Ta nguyện dùng sức lực và sinh mạng của mình để chăm sóc bảo vệ nàng, không để nàng xảy ra chuyện gì. Có nhật nguyệt chứng giám, nếu ta làm trái lời thề của mình, ta...

_ Không cần!- Lôi Vi vội lên tiếng cắt ngang lời Phúc Tuần.- Anh không cần thề nữa.

Vừa nãy khi thấy Phúc Tuần lấy kim bài ra mà thề, Lôi Vi đã thất thần kinh ngạc vô cùng. Đến khi chàng gần lập xong lời thề, nàng mới vội vàng bừng tỉnh. Lập lời thề thì dễ, song giữ lời thề lại không phải là chuyện dễ dàng. Lỡ lời thề hiển linh thật, nàng biết làm thế nào?

_ Không được!- Chất giọng của Phúc Tuần đầy kiên quyết.- Ta nhất định lập lời thề này.

_ Lập lời thề rồi thì sao chứ?- Chất giọng của Lôi Vi cũng kiên quyết không kém.- Anh cũng không thể theo tôi hết ngày này qua ngày nọ để đảm bảo tôi không xảy ra chuyện được. Thêm vào đó tôi và anh gần như ngày nào cũng cãi nhau. Nếu cho đó là sự tổn thương thì ngay lần gặp đầu tiên anh đã làm tổn thương tôi rồi. Giờ anh lập lời thề này không lẽ từ nay trở đi mỗi lần tôi gặp chuyện xui xẻ hay tôi và anh cãi nhau, anh sẽ phải nhận lại quả báo sao?

_ Ta hiểu những gì nàng nói! Đó là những gì điều chúng ta không thể tránh trong cuộc sống..

_ Vậy nên, lời thề của anh là phi thực tế.

_ Nhưng ta có niềm tin, mình sẽ làm được. Và vì ta muốn trao gửi niềm tin đó đến nàng nên ta mới lập lời thề này. Ta muốn nàng tin rằng ta có thể bảo vệ và chăm sóc nàng thật tốt. Ta lấy thân phận của mình ra để thề, ta lấy sinh mạng mình ra để thực hiện lời thề đó là bởi ta tin nàng sẽ tin ta. Ta mong nàng hãy tin ta. Nếu như đến một ngày nào đó ta không giữ lời thề này ta can tâm tình nguyện chịu hình phạt cao nhất của ông trời.

Trong khi Lôi Vi vẫn còn đang ngẩn ngơ, Phúc Tuần đã lập xong lời thề của mình. Đến khi bừng tỉnh, những gì nàng nhìn thấy là đôi mắt ấm áp đong đầy yêu thương và một nụ cười thật tươi trên gương mặt hoàn mỹ của chàng.

Từ lần đầu tiên gặp Lôi Vi trong Phù dung viên của Chiêu Anh hầu phủ, bị nàng "lừa" lập lời hứa, Phúc Tuần đã cho đó là định mệnh của mình chứ không phải trò đùa nữa. Tuy khi đó tình cảm của chàng vẫn còn phức tạp và rối ren nhưng chàng chưa bao giờ quên lời hứa ấy, một lòng tin tưởng nàng. Những lúc nàng lấp lửng nói dối, chàng biết cả nhưng chàng vẫn chọn cách tin nàng bởi chàng tin đến một ngày nào đó nàng sẽ nói rõ cho chàng biết mọi chuyện. Khi ấy dù sự thật có hoang đường đến đâu, chàng cũng sẽ chấp nhận. Vậy nên chàng mong nàng có thể tin tưởng chàng như vậy. Song chàng không muốn nàng bị ràng buộc bởi lời thề nào cả. Chàng mong nàng được tự do, vui vẻ trong thế giới của mình. Vậy nên chàng nguyện lập lời thề này để tự trói buộc mình và trên hết là để nàng có thể tin tưởng chàng. Nhìn gương mặt vẫn còn ngây ngốc của nàng, nở một nụ cười rất dễ dàng, chàng nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của nàng.

_ Đừng nghĩ ngợi nữa! Cùng ta vào đình nào!

Nói đoạn Phúc Tuần dẫn Lôi Vi vào đình. Càng tiến gần phía đình nàng càng nghe thấy một hương thơm thoang thoảng khiến tuyến nước bọt của nàng hoạt động tích cực, còn cả dạ dày của nàng cũng liên tục phát ra những âm thanh kỳ lạ khiến nàng không khỏi đỏ bừng cả mặt. Đến khi cả hai bước vào hăn, nàng mới nhận ra giữa đình nhỏ có một cái bàn thấp, trên bàn là hai tô mỳ đủ màu sắc trông rất hấp dẫn.

_ Hôm nay không vào cung dự tiệc nên ta quả thật rất đói. Nàng có thể cùng ăn với ta không?

Không nói gì, Lôi Vi chậm rãi gạt đầu rồi cùng Phúc Tuần tiến về phía bàn ăn và ngồi xuống. Hai tô mỳ nghi ngút khói thật khiến người khác không thể "cầm lòng được".

_ Món mỳ này có lẽ sẽ không giống trong trí nhớ của nàng nhưng ta hy vọng nàng có thể thích nó.

Nghe Phúc Tuần nói vậy, đầu Lôi Vi nỏ ằm một tiếng. Giờ thì nàng đã hiểu tại sao hôm trước Phúc Khải lại dẫn nàng đến Hành Đức cung chơi, đã vậy còn dò hỏi sở thích của nàng. Ra là hai huynh đệ nhà họ Mạnh này liên thủ với nhau diễn cho nàng xem một trò. Nói đến đây nàng thật là dờ khóc dờ cười. Nhìn thái độ chân thành của Phúc Tuần lúc này nàng quả không thể không thở dài một tiếng ngao ngán tự trách bản thân.

_ Mỳ ngon hay không còn phải xem người làm là ai nữa.

Nghe Lôi Vi nói thế, bàn tay đang cầm đũa của Phúc Tuần chợt dừng lại giữa không trung.

_ Cảm ơn tâm ý của anh!

Vừa nói Lôi Vi vừa nở một nụ cười thật tươi rồi bắt đầu ăn.

Trong khi đó, Phúc Tuần khẽ thở ra một hơi dài. Chàng cứ tưởng mình lại gây nên họa gì rồi. Nha đầu này thật là. Nàng đúng là biết cách dọa người. Bây giờ nhớ lại những gì Phúc Khải từng nói, chàng sẽ bị nàng làm cho khổ sở, quả không sai tí nào. Nhưng vì can tâm tình nguyện, chàng sẵn lòng.

Vừa cuộn từng sợi mỳ, Lôi Vi vừa đưa mắt lên nhìn ngắm gương mặt của Phúc Tuần. Rất dễ dàng! Chàng không phải là phúc hắc đại nhân hay soái ca lạnh lùng trong các tiểu thuyết ngôn tình nàng từng đọc nhưng dường như dù tâm tính ôn nhu song gương mặt tuấn mỹ của chàng thường uy nghiêm và có chút lạnh lùng khiến người khác rất khó tiếp cận. Thêm vào đó, trên gương mặt ấy thường phảng phất sự thâm trầm, có lẽ là do biến cố lớn xảy ra lúc nhỏ nên chàng mới như vậy chăng? Nàng thật không thể nào đoán được nam nhân đang ngồi cùng nàng với nam nhân giữa chốn triều đình có phải là một hay không.

Nói đến đây, Lôi Vi chợt nhớ đến lời thề ban nãy của Phúc Tuần. Nam nhân ấy rốt cuộc đã dành cho nàng bao nhiêu tình cảm mới có thể không màng đến thân phận, địa vị và cả sinh mạng của mình để lập và giữ lời thề ấy? Nàng không biết và nàng cũng tin rằng, chàng có lẽ cũng không biết. Tình cảm một khi đã đến sẽ chẳng khác nào sóng thủy triều. Hết đợt sóng này đến đợt sóng nọ xô nhau, không thể nào kiểm soát được nó sâu đậm đến mức nào. Ta chỉ có thể biết được rằng nó rất nhiều, rất nhiều. Nơi tầng sâu thẳm nhất trong trái tim nàng dường như cũng có một con sóng đang chậm chậm, chậm chậm dâng lên. Nhưng nàng vẫn sợ...

_ Có đáng hay không?

Câu hỏi không đầu không đuôi của Lôi Vi khiến Phúc Tuần không khỏi ngạc nhiên. Chàng vội đưa mắt nhìn nàng. Gương mặt nàng tràn ngập nỗi ưu tư. Chậm rãi buông đầu xuống, chàng im lặng chờ đợi.

_ Tôi chỉ là một cô gái không rõ lai lịch gốc gác, được Chiêu Anh hầu thu nhận làm ca vũ mà thôi. Ca vũ! Nói cho công bằng cũng chẳng khác kỹ nữ là bao. Thật sự rất thấp hèn! Anh làm như vậy liệu có đáng không?

_ Vì nàng! Ta làm gì cũng thấy đáng cả.- Phúc Tuần kiên định trả lời.

Lôi Vi khẽ mỉm cười, một nụ cười buồn.

_ Ngoài câu trả lời này ra. Ta thật không biết nên trả lời nàng thế nào. Bởi đó là lời nói từ tận đáy lòng ta! Ta tin nàng hiểu rõ! Còn nếu nàng muốn ta trả lời cụ thể hơn ta chỉ có thể nói, ta yêu nàng. Không vì nguyên do gì cả! Lai lịch không rõ ràng thì sao? Thân phận thấp hèn thì sao? Những thứ đó ta không quan tâm. Ta chỉ biết nàng là nữ tử ta yêu và mong muốn bảo vệ suốt đời. Vậy là đủ rồi!

Những câu nói của Phúc Tuần khiến Lôi Vi có cảm giác mình chẳng khác nào nàng Lộ lem bước ra từ câu chuyện cổ tích xa xưa. Nàng thật không dám tin vào mắt, vào tai mình nữa. Không chân thực tí nào! Một hơi ấm nhẹ nhàng phủ lên bàn tay nàng khiến nàng khẽ giật mình. Nàng giật mình nhận ra người ngồi đối diện mình là thật. Khung cảnh này cũng là chân thật. Và niềm tin một lần nữa quay trở về với nàng. Một nụ cười được vẽ trên gương mặt của nàng.

_ Để em tặng anh một điệu múa...xem như đáp lễ.- Vừa nói, Lôi Vi vừa cười thật tươi

Lưng chừng một ngọn đồi thấp tiếng Cổ cầm du dương vang vọng tứ phía. Ánh sáng của pháo hoa đêm giao thừa khiến một khoảng đất trống rộng lớn bừng sáng. Và trong ánh sáng ấy có một hình ảnh hư ảo nhưng cũng rất chân thật. Trong làn tuyết trắng bay bay, một thiếu nữ đang nâng cao cánh tay lên và múa. Nàng nở một nụ cười thật tươi với nam nhân đang ngồi đệm đàn cho mình. Chút xuân tình phảng phất khiến bản nhạc và điệu vũ thêm say lòng người...

[1] Từ y: y phục màu tím

[2] Long dương: Đồng tính luyện ái. Cách gọi khác chính là Đoạn tú.

[3] Tổ mẫu: bà (nội hoặc ngoại).

[4] Sơn cùng thủy tận: nơi rừng núi hoang vu.

[5] Bàng môn tả đạo: "Bàng môn" là cửa đi phụ không phải cửa đi chính. "Tả đạo" là đạo sai trái, không phải là "chính đạo". Bàng môn tả đạo là những việc làm sai trái, không đúng với lẽ phải, gây hại cho người khác.

Hết chương 38

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Món quà vùng Thảo Nguyên

Ngăn cách giữa Yên Khâu và Tân Thục là một vùng Thảo Nguyên rộng lớn. Nơi đây vốn có nhiều dị tộc sinh sống lâu đời, bọn họ có chế độ riêng của mình, họ không chịu quyền quản lý của bất kỳ nước nào. Vậy nên vùng Thảo Nguyên này chẳng khác nào như một dòng sông chia hai nước lớn này thành hai bờ sông. Hằng năm, hai nước này vẫn thường cử sứ thần tới thăm thủ lĩnh của Thảo Nguyên, Đại vương bộ tộc Khiết, cũng là Vương chủ vùng Thảo Nguyên, Tác Đan để thắt chặt tình cảm, nâng cao mối giao hảo giữa hai bên. Thêm vào đó cả hai cùng thúc đẩy quan hệ kinh tế, kêu gọi các Thương hội giao thương, buôn bán với vùng đất này. Nhưng xem trong ý tứ ai cũng thấy rõ sáu bảy phần là hai nước này muốn lôi kéo đồng minh.

Song trong năm vừa rồi Yên Khâu quốc chưa cử người đi sứ đến Thảo Nguyên lần nào. Có thể là vì Tiên đế bệnh nặng rồi qua đời cũng có thể là vì Tân Hoàng mới đăng cơ, căn cơ vẫn còn chưa vững vàng, chính sự quá bận rộn. Trong khi đó, những năm gần đây Tân Thục vẫn luôn cử người đi sứ đã vậy còn tặng cho thủ lĩnh của vùng Thảo Nguyên vô số món đồ mà ở nơi họ không thể nào có được. Và mấy năm gần đây, cứ vào dịp xuân sang, đích thân Định An Hoàng đề xuất cung đến thăm vùng đất Thảo Nguyên rộng lớn này. Cùng đi với ông đợt này gồm có: Thái Tử Phúc Vân, Hình Thân vương Phúc Hoàng, Linh Thân vương Phúc Tuần, Thất Hoàng tử Phúc Khái, Bát Hoàng tử Phúc Tường, Cửu Hoàng tử Phúc Quang và Thập Hoàng tử Phúc Lan. Theo họ ngoài Cung nữ, Thái giám, Thái y, Đầu bếp, Ca vũ ra còn có một số vị Đại thần trọng yếu như Lễ Bộ Thượng Thư Liễu Ngọc Long, Đại Tướng

Quân Hoắc Thành Uy, Đông Các Đại Học Sĩ Mã Đức Thiên bên cạnh đó còn có hai vị Vương gia mà huynh đệ Phúc Tuân gọi là Hoàng thúc là Duệ Thân vương và Hưng Thân vương, đệ đệ ruột của Định An Hoàng đế...Thật là một chuyến xuất tuần náo nhiệt.

Áng theo luật, Thái Thường Nhạc phủ chỉ cửa Trung Sinh và Thượng đẳng ca vũ đi theo xuất tuần. Bởi đây vốn là việc ngoại giao nên không thể để những ca vũ có phẩm hàm thấp đi được. Tuy nhiên Thiên Phương Công chúa đã viết thư bảo Ông Quốc Dương, Tổng quản Đại điện gây áp lực với Vương Tổng quản của Thái Thường Nhạc phủ, bên cạnh đó, Phúc Tuân và Phúc Khải cũng cử người tới Khánh viện nói chuyện nên Vương Tổng quản đã sắp xếp Lôi Vi đi theo với tư cách là người chuẩn bị y phục cho các ca vũ. Hiếm có dịp được ra ngoài lại đến một nơi xa như vậy nên tâm trạng của nàng rất tốt. Dù cho phải ngồi trên xe hơn năm ngày trời nhưng chỉ cần nhìn thấy màu xanh của vùng Thảo Nguyên rộng lớn là bao nhiêu mệt mỏi trong nàng đều tan biến hết cả.

Ngày đầu tiên xuất tuần bao giờ cũng bận rộn. Nào là dựng lều, sắp xếp chôn ở, rồi chuẩn bị y phục...khi mặt trăng đã lên cao rồi Lôi Vi mới được tạm nghỉ ngơi. Vốn tưởng rằng có thể dạo quanh vùng đất này nào ngờ lại bận đến vậy. Tựa người vào ghế, nàng lắng nghe âm thanh rộn rã bên ngoài. Thật huyền ảo! Thật vui vẻ! Nhưng hiện tại nàng chỉ có tâm trạng để ý nữa. Ngáp một hơi dài, nàng chậm rãi khép mắt lại.

_ Đói rồi phải không?

Chất giọng dịu dàng quen thuộc vang lên bên tai khiến tai Lôi Vi có chút nhột nhột. Khẽ mỉm cười nàng chậm rãi mở mắt ra. Gương mặt anh tuấn ngay trước mắt. Rất gần! Rất gần!

_ Không đói! Chỉ sắp chết đói thôi!

Dựa người vào thành ghế, Phúc Tuân bật cười sáng khoái. Ngồi thẳng người, chàng chậm rãi lấy ra một gói bằng giấy có kích cỡ trung bình. Nhìn đôi mắt hiếu kỳ của Lôi Vi, chàng nhanh chóng mở gói giấy ra. Mùi thịt nướng thơm phức bay lên càng khiến cho bụng nàng cồn cào.

_ Thịt dê nướng!- Vừa reo lên, Lôi Vi vừa đón lấy gói giấy từ tay Phúc Tuân.- Trông ngon quá!

_ Ngon thì nàng ăn nhiều vào.

Vừa cắn một miếng thịt, Lôi Vi vừa quay sang mỉm cười với Phúc Tuân. Sự quan tâm của chàng khiến nàng thật sự rất cảm động. Lúc này đây nàng chỉ mong khoảnh khắc này dừng lại mãi thôi.

_ À phải rồi!- Khẽ giật mình, Lôi Vi vội quay sang Phúc Tuân.- Bên ngoài vẫn còn tiệc, anh vào lúc này không sợ bị Hoàng thượng trách tội sao?

_ Cho dù có bị trách tội ta cũng không thể để nữ nhân của ta chết đói được.

_ Nữ nhân của anh?- Vừa nói, Lôi Vi vừa cúi đầu xuống để giấu đi gò má đang ửng đỏ của mình.- Ai mà thêm chứ?!

Không nói gì, Phúc Tuân chậm rãi quay người về phía Lôi Vi rồi đặt một tay lên vai nàng. Cơ thể của nàng lập tức phản ứng song nàng vẫn ngồi im không nhúc nhích. Thấy vậy chàng dịch lại gần nàng hơn rồi chậm rãi cúi gương mặt anh tuấn của mình xuống gần gương mặt của nàng.

_ Nàng nói lại ta nghe xem nào?

Trong lều, ban nãy bầu không khí còn mang theo chút hơi lạnh bên ngoài lúc này đã trở nên ấm nóng và có chút ẩm ướt. Hít một hơi thật sâu, Lôi Vi quay lại nhìn Phúc Tuân. Thế nhưng chỉ mới vừa chạm mắt chàng, khả năng ngôn ngữ của nàng lập tức bị vô hiệu hóa. Hai hơi thở quyện vào nhau mỗi lúc một chặt. Cả gương mặt nàng nhanh chóng nóng ran và đỏ bừng cả lên. Nàng thật sự muốn nhìn đi nơi khác để tránh ánh mắt của chàng song đôi mắt của chàng đã khóa chặt đôi mắt nàng khiến nàng không thể nào không nhìn vào nó, nhìn vào ngọn lửa đang cháy mỗi lúc một dữ dội nơi đáy mắt. Khoảng cách giữa hai gương mặt mỗi lúc một rút ngắn lại. Nắm chặt gấu váy, nàng khẽ khép rèm mi lại và chờ đợi. Chờ đợi nụ hôn đầu...

_ Khụ...khụ...

Tiếng ho vang lên làm ngưng mọi động tác của cả Phúc Tuân và Lôi Vi. Cả hai vội ngẩng mặt lên và nhận ra con kỳ đà mang tên Phúc Khải đang đứng ngay cửa lều từ lúc nào. Lôi Vi vội đẩy Phúc Tuân ra rồi đứng lên.

_ Khải ca! Huynh...huynh đến từ lúc nào thế?

_ Vừa lúc để ta thấy cảnh nên thấy.- Chất giọng của Phúc Khải đầy sự châm chọc.- Xem cảnh nên xem. Nhanh! Hai người đứng là nhanh thật. Có phải là nếu đệ không tới, Ngũ huynh sẽ bế nàng ấy từ trên ghế đến thẳng giường không?

Câu nói sau cuối không kiêng nể của Phúc Khải thật sự khiến Lôi Vi muốn độn thổ. Nàng phân vân không biết có phải chàng sinh nhằm thời đại hay không, sao lại có thể nói một cách trắng trợn như thế. Cái tên này tại sao lại không một chút kiêng nể gì hết vậy? Dù sao ngồi trước mặt chàng ấy còn có cả huynh ruột của chàng nữa mà. Đúng là trẻ con, ấu trĩ. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, so với thời đại này, tốc độ yêu đương giữa nàng và Phúc Tuân cũng có thể cho là nhanh. Nàng cứ nghĩ nam nhân ở thời đại này, đặc biệt là những nam nhân ưu nhã như chàng sẽ đặt chữ "lễ" lên hàng đầu, dù ở trong bất kỳ mối quan hệ nào, kể cả nam- nữ cũng sẽ giữ một khoảng cách nhất định, đúng mực không quá xa cách nhưng cũng không quá thân mật.

Song Lôi Vi thật không ngờ, chàng tuy tôn trọng nàng nhưng lại yêu nàng mãnh liệt đến vậy. Nhớ lại những ngày đầu cả hai đưa mối quan hệ của mình sang trang mới, chàng thật khiến nàng chóng mặt. Nếu như trước kia, chàng chỉ ngồi bên cạnh nàng, giữ một khoảng cách nhất định, vừa phải với nàng, sau khi yêu nhau chàng không ngần ngại nắm tay nàng, thậm chí còn ôm ấp nàng, cho nàng tựa vào ngực hoặc nằm lên người chàng. Yêu nhau hôm trước, hôm sau chàng đã dẫn nàng đến Bảo Khánh cung, giữ nàng ở lại tròn một ngày. Nàng còn nhớ, nguyên cả ngày hôm đó chàng nếu không nắm tay

cũng ôm nàng vào lòng. Cái ôm của chàng rất dịu dàng tựa hồ chàng muốn nâng niu nàng nhưng cũng có lúc nó lại rất mãnh liệt tựa như chàng muốn trói chặt nàng...Nếu hôm nay quả thực xảy ra chuyện như Phúc Khải nói nàng chắc chắn trở thành nữ tử đầu tiên được Linh Thân vương lâm hạnh. Mọi chỉ nghĩ đến đó thôi cả gương mặt nàng đã đỏ chín rồi.

_ Huỳnh đừng nói linh tinh!

_ Đệ đừng nói linh tinh!

Cả Lôi Vi lẫn Phúc Tuần đồng thanh lên tiếng. Phúc Khải dù vẫn tròn mắt song vẫn bật cười. Thật không ngờ hai người này lại có thần giao cách cảm với nhau.

_ Tâm đầu ý hợp thật! Hai người thật đúng là một cặp trời sinh. Sao? Hai người định khi nào báo hỷ cho đệ? Tới nay hay ngày mai? Hay là...ngày mai đi. Còn phải để thời gian để Ngũ huynh đóng thuyền, nấu com nữa chứ.

Phúc Khải thật đúng là chọc Lôi Vi đến mức không còn biết chui mặt đi đâu nữa.

_ Hai người ra khỏi lều cho tôi!- Chết giọng của Lôi Vi đầy cáu bẳn.

Vừa nói Lôi Vi vừa một tay kéo Phúc Tuần một tay kéo Phúc Khải ra khỏi cửa lều nhưng sức nữ nhân không thể địch lại sức nam nhân, huống hồ là hai người cường tráng như thế.

_ Sao nàng lại đuổi ta?- Phúc Tuần lên tiếng, chất giọng đầy ảm ức.- Có đuổi thì đuổi đệ ấy chứ.

_ Hai người, một người phóng hỏa, một người quạt lửa. Không đuổi cả hai thì sao tắt được lửa.

_ Muội muội tốt của ta à! Muội nói nhầm rồi.- Phúc Khải phân bua.- Ta tới không phải là để phóng hỏa càng không phải là để quạt lửa cho hai người đâu.

_ Vậy đệ tới làm gì?

Nhận ra ánh mắt sắc bén của Phúc Tuần, Phúc Khải chậm rãi nuốt nước bọt rồi cười xòa.

_ Vương gia của đệ! Đệ đây là người làm gì cũng quang minh lỗi lạc cả. Đệ không có làm chuyện mờ ám như huynh đâu.

_ Đệ...

_ Được rồi! Được rồi! Đệ tới đây để báo cho muội muội tốt của đệ biết ngày mai có một người khách đặc biệt sẽ ghé thăm nàng.

Phúc Khải vừa dứt câu, Lôi Vi quay lại nhìn chàng bằng ánh mắt khó hiểu. Là ai đến tìm nàng? Nơi Thảo Nguyên rộng lớn thế này nàng nào có quen biết ai.

_ Vậy nhé! Mai ta sẽ an bài cho muội!

Dứt câu Phúc Khải chậm rãi rời khỏi lều trước sự ngạc nhiên và khó hiểu của Lôi Vi lẫn Phúc Tuần.

_ Hai người làm gì làm không cần đuổi đệ.

*

Tháng hai tiết trời dần trở nên ấm áp, bầu trời trở nên trong hơn và cao hơn. Từng tia nắng màu vàng nhẹ nhàng ban phát hơi ấm cho mặt đất bao la. Thấp thoáng trong những tán cây là những ánh sáng lấp lánh của những giọt sương đêm đọng trên đầu ngọn cỏ. Hít một hơi đầy căng, Lôi Vi mỉm cười thật tươi rồi nhanh chóng ngồi dậy và vươn vai. Trong lều nàng ở, ngoài Quân Đài ra còn có một Trung sinh khác tên là Băng Tư lớn hơn nàng hai tuổi. Nàng ấy vốn là đồng môn thân thiết của Quân Đài, nàng cũng đã từng gặp qua nàng ấy vài lần khi nàng ấy đến Xuân Hoa viện thăm Quân Đài. Một cô nương kiêu lười và có chút lạnh lùng đó là những gì nàng có thể khái quát được về Băng Tư. Chuyến xuất tuần lần này cả hai lại ở chung một lều với nhau, nàng hy vọng có thể kết bạn với cô nương này.

Vội vàng xếp lại chăn đệm, Lôi Vi nhanh chóng sang lều của nhà bếp để lấy ít đồ ăn về cho cả ba. Nhà ăn tập thể! Đó là những gì nàng nghĩ trong đầu lúc này. Xung quanh lều bếp có không ít người đến để chờ lấy đồ ăn mang về. Ai ai cũng có phần nóng ruột nhưng đều không dám lên tiếng bởi lều bếp phải ưu tiên phục vụ cho Hoàng đế cùng các vị Hoàng tử trước sau đó mới tới lượt các đại thần cuối cùng mới là cung nữ, thái giám và ca nữ. Như vậy đồng nghĩa với việc phải mất một khoảng thời gian không nhỏ nữa mới tới lượt nàng. Chỉ vừa nghĩ đến thôi nàng đã không khỏi thở dài rồi.

_ Cát Tiểu thư cát tường!

Chất giọng ái nam ái nữ có phần quen thuộc vang lên khiến Lôi Vi khẽ giật mình. Vội quay lại nàng nhận ra Tiểu Trúc Từ, Công công theo hầu Phúc Khải đang cúi người trước mặt nàng.

_ Đứng lên! Ngươi mau đứng lên đi!- Lôi Vi vội giục.- Ngươi làm thế này ta sau này làm sao có thể sống được trong cung.

_ Nô tài biết sai rồi!- Mặt Tiểu Trúc Tử lập tức tái mét.

_ Được rồi! Được rồi! Ngươi sửa là được rồi! Ngươi đến lấy điểm tâm cho Thất Hoàng tử?

_ Vâng! Thất Hoàng tử có dặn nô tài lấy luôn phần điểm tâm cho Tiểu thư.

Nghe vậy Lôi Vi khẽ bật cười. Nam nhân này nhìn trẻ con là thế không ngờ lại biết quan tâm người khác.

_ Ngài ấy còn bảo nô tài nhắn với Tiểu thư là chiều nay Ngài ấy sẽ chờ Tiểu thư phía sau trại lớn.

Lôi Vi khẽ chau mày, rốt cuộc là có chuyện gì khiến Phúc Khái phải hẹn gặp riêng nàng? Lẽ nào là chuyện tối qua chàng ấy nói? Nhưng người đó là ai lại khiến Phúc Khái lao tâm khổ tứ đến vậy?

_ Có chuyện gì vậy?

_ Nô tài không rõ!

_ Được rồi ngươi đi lo chuyện của mình đi.

Lấy điểm tâm xong, Lôi Vi nhanh chóng trở lại lều. Lúc này cả Băng Tư và Quân Đài đều đã thức dậy cả. Mặt ai nấy cũng có phần mệt mỏi. Cũng phải thôi tối qua lúc nàng đi ngủ rồi họ vẫn còn chưa về. Nàng cứ nghĩ họ sẽ về sớm nhưng nào ngờ nửa đêm nàng mơ màng nghe thấy tiếng động mới vỡ lẽ buổi tiệc kéo dài đến vậy.

_ Quân Đài tỷ! Băng Tư tỷ! Ăn điểm tâm thôi!

Vừa đặt điểm tâm lên bàn, Lôi Vi vừa quay sang gọi Quân Đài và Băng Tư. Đến khi quay lại nàng phát hiện ra trên bàn đã có phần điểm tâm khác.

_ Điểm tâm này là...

_ Là của ai đó đem qua đây!- Chất giọng của Quân Đài đầy bông đùa.- Vốn dĩ ta định đi gọi muội nhưng nghĩ đi nghĩ lại ta cảm thấy sáu phần vẫn tốt hơn ba phần.

_ Đúng là nhờ ai đó chúng ta được hưởng phúc từ ai kia.

Quân Đài một lời, Băng Tư một lời khiến Lôi Vi trong chốc lát đã đỏ mặt chẳng khác nào trái gấc. Tuy ngượng ngùng nhưng lòng nàng dâng lên một cảm xúc rất ngọt ngào. Một nụ cười khẽ nở trên gương mặt đỏ ửng ấy...

.....

Trời chiều mang theo một chút nóng bức của nắng mới song nhờ có những cơn gió không ngừng thổi nên vùng Thảo Nguyên rộng lớn tuy nắng nhưng không khiến mọi người cảm thấy nóng bức. Buổi chiều nếu các lều trại của Tân Thục tương đối yên tĩnh, bên lều trại của tộc người Khiết lại vô cùng rộn rã. Họ vốn sinh ra và lớn lên trên vùng đất Thảo Nguyên tự do tự tại không chịu bất kỳ sự ràng buộc lễ nghi nào nên sự hoạt bát năng động dường như đã ngấm vào trong máu của những con người nơi đây.

Vừa tiến về phía sau lều lớn, Lôi Vi vừa ngó đồng ngó tây chả khác nào chuẩn bị làm điều mờ ám. Rõ ràng là nàng chả làm điều gì khuất tất nhưng đây là lều của Đương kim Hoàng thượng, Phúc Khái lại hẹn nàng đến đây thử hỏi lòng nàng sao không lo lắng cho được. Điều chỉnh lại nhịp thở, nàng cố lấy lại bình tĩnh. Tiến về phía trước hai bước nàng nhìn thấy trước lều chính Định An Hoàng đế đang cùng hai đệ đệ và các con của mình ngồi giữa sân nói chuyện rôm rả với nhau. Dường họ đang nói chuyện về lễ nghi phong tục của người Khiết thì phải. Đứng xa, nàng quả thật không thể nào nghe rõ được.

Bỗng nhiên có ai đó bịt miệng Lôi Vi rồi kéo nàng qua một bên. Vội quay ngoắt ra phía sau, nàng không thể không thốt lên.

_ Huynh làm trò gì thế?

_ Suyt!- Phúc Khái đưa tay lên ra hiệu.- Ta phải trốn ra đây để gặp muội đây.

_ Rốt cuộc là chuyện gì?

Không trả lời, Phúc Khái chậm rãi mỉm cười, một nụ cười tinh quái và có phần bí hiểm.

_ Bẩm Hoàng thượng!- Từ xa, một tên lính tốt vội vào hồi báo.- Vương chủ người Khiết, Tác Đan đã tới hiện đang chờ bên ngoài để được vào yết kiến.

_ Truyền!

Sau câu nói đó, tên lính tốt nhanh chóng chạy đi. Lôi Vi cùng Phúc Khái vội đưa mắt quan sát. Lúc này ai cũng đã về chỗ của mình. Ông Tổng quản đứng ngay bên cạnh Định An Hoàng đế. Các đệ đệ cùng con trai của Hoàng đế, ngoại trừ Phúc Khái cũng đã ngồi vào vị trí của mình. Các vị Đại thần đi theo cũng đã có mặt từ lúc nào. Bên ngoài một đoàn người nhanh chóng tiến vào. Đi đầu là Vương chủ người Khiết tiếp là Thái tử và Công chúa người Khiết. Theo sau họ là một đoàn tùy tùng.

_ Ngô Hoàng vạn tuế!- Vừa tung hô cả đoàn vừa đặt một tay lên ngực và cúi người xuống.- Vạn tuế! Vạn vạn tuế!

_ Bình thân!- Định An Hoàng đế chậm rãi lên tiếng.

Đang quan sát, Phúc Khải vỗ nhẹ vào vai khiến Lôi Vi giật mình quay lại.

_ Muội có nhận ra nữ tỳ kia không?- Vừa nói, Phúc Khải vừa đưa tay chỉ vào một tỳ nữ.

Lôi Vi ra sức mở to mắt nhìn theo nhưng vì khoảng cách khá xa thêm vào đó ai nấy cũng đeo mặt nạ nên nàng không thể nào nhìn rõ được. Song đường nét của nữ tỳ đó khá quen thuộc. Nhất thời nàng không thể nhận ra.

_ Nhìn quen quen!

_ Muội thử nhớ lại xem!

Lôi Vi cố vắt óc suy nghĩ nữ tỳ kia là ai. Rốt cuộc nàng có quen ai là người Khiết hay không. Nhưng nghĩ mãi, nghĩ mãi nàng chẳng thể nghĩ ra. Ngoại trừ việc nàng có quen với một nữ tử dị tộc phương Nam ra...

_ Không lẽ...là...A Sa!

_ Cuối cùng muội cũng nhớ rồi!- Vừa nói Phúc Khải vừa bật cười.- Sau khi được cứu, A Sa đã theo hầu Băng Luân Công chúa.

Nghe Phúc Khải nói, đôi mắt của Lôi Vi như sáng lên, nụ cười của nàng trở nên tươi tắn hẳn. Trong nắng xuân ấm áp nó chẳng khác nào là cơn gió mát khiến trái tim chàng đập nhanh một nhịp.

_ Thật tốt quá!

Đêm hôm ấy, sau khi chuẩn bị phục trang cho các ca vũ, Lôi Vi vội chạy sang lầu của Phúc Khải để gặp A Sa. Nữ tử dị tộc này vẫn dễ thương như ngày đầu nàng gặp. Thêm vào đó, giờ nàng mới biết nàng ấy phóng khoáng, hoạt bát như thế nào. Hai người lại nói chuyện hợp cạ với nhau nên những câu chuyện của họ dường như không có điểm dừng báo hại Phúc Tuấn và Phúc Khải ngồi xem hai người nói chuyện chả khác nào con bù nhìn.

Hết chương 39

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Sốt tình

Trời trong, gió nhẹ, nắng lên cao. Thời tiết những ngày đầu xuân quả thật khiến tâm hồn con người trở nên rạo rực, háo hức và tràn đầy sức sống. Hôm nay, Lôi Vi vốn định ở trong lầu thêu một chiếc khăn tay nhưng chưa kịp xô chỉ vào kim nung đã bị A Sa kéo ra ngoài chơi. Nguyên do là vì Băng Luân Công chúa muốn được gặp mặt nàng. Còn tại sao Công chúa muốn gặp nàng chính là nhờ cái miệng lú lo không ngừng của A Sa. Gặp nhau hôm trước, hôm sau A Sa đã đem chuyện giữa hai người kể cho Băng Luân Công chúa nghe. Người Thảo Nguyên vốn tính cách hào sảng, khoáng đạt lại chân thành, trọng nghĩa nên sau khi nghe A Sa kể xong, Công chúa rất muốn được gặp mặt nàng.

Vừa chạy, Lôi Vi vừa nghe A Sa kể, trong lòng thầm than trời đất. Nếu thời đại này có ngành truyền thông có lẽ nàng đã trở thành hot girl mất rồi. Từ sau những lần bị triệu kiến nàng đoán nàng đã nổi tiếng khắp mọi góc ngách của Hoàng cung Tân Thục. Ngoài những người triệu kiến nàng ra, nàng tin ai ai ít nhiều cũng biết đến nàng. Nhớ lại hôm sinh thần của Phúc Khải nàng không khỏi rung mình. Phúc Khải chỉ mới giới thiệu có một câu, ai ai cũng bàn tán sôi nổi về nàng. Thật không ngờ tốc độ lan truyền tin tức của thời đại này nhanh cũng chẳng kém gì Internet.

Chạy đến bãi cỏ, Lôi Vi nhìn thấy một chấm đỏ đang vui đùa giữa màu xanh tươi mát. Trên nền xanh của trời, nền xanh của cây cỏ, chấm đỏ ấy như một bông hoa đang nở rộ khoe sắc, tràn đầy sức sống.

_ Nhìn Công chúa thế kia ta nghĩ tên nàng ấy không nên là Băng Luân [1].- Vừa cười, Lôi Vi vừa nhận xét.

_ Sao lại thế?- A Sa nghiêng đầu khó hiểu.

_ Băng Luân là mặt trăng.- Lôi Vi chậm rãi giải thích.- Nàng nghĩ thử đi mặt trăng gọi người ta nhớ đến Hằng Nga tiên tử, một tiên nữ nhẹ nhàng, thanh thoát, dịu dàng. Nàng thấy những điều đó có phù hợp với Công chúa nhà nàng không?

Đưa mắt quan sát một lúc A Sa gật đầu đồng tình.

"Bụp..."

_ Adza!

Nghe thấy một bên vai đau nhức, Lôi Vi vội quay người lại phát hiện ra Bát Hoàng tử Phúc Tường đang ngồi trên yên ngựa mà cười sảng khoái, trên tay chàng là cái nã. Nhìn điệu bộ của chàng, nàng biết ngay chàng ta vừa làm gì.

_ Bát Hoàng tử!- Lôi Vi hét lên.- Ngài thật quá đáng!

Không nói gì, Phúc Tường chậm rãi cười ngựa tiến về phía Lôi Vi. Trong khi A Sa cúi người thi lễ, nàng lại cương mặt nhìn chàng.

_ Ta quá đáng?- Nhảy xuống yên ngựa, Phúc Tường chậm rãi nói.- Ta đang bắn chim sẽ ai ngờ người lại lọt vào tầm ngắm của ta.

_ Ngài bắn chim sẽ [2]? Nực cười! Tiểu nữ đứng đây từ nãy giờ chả thấy con chim nào đâu. Ngài đứng xa thế lại thấy. Mắt Ngài tinh thật.

_ Có đấy! Chính là người!

_ Ngài...

_ Haiz! Người biến ta thành tông phạm của người. Báo hại ta mỗi lần đi dạo ai ai cũng nói ta dùng tà thuật biến một nữ tử thành hồ ly. Ta xem người là chim sẽ thì có sao đâu.

Cuối cùng Lôi Vi cũng đã hiểu nguồn cơn vấn đề. Thật ấu trĩ! À! Nếu nàng nhớ không nhầm tính cách của Bát Hoàng tử này chính là ấu trĩ như vậy và hình như còn chơi ác nữa. Nhắc đến đây nàng không khỏi thở dài. Đụng phải quả bom rồi, không biết lần tiếp theo sẽ phát nổ là khi nào đây.

_ Sao hai người tới rồi còn không mau ra với ta?

Chất giọng trong trẻo vang lên khiến Lôi Vi giật mình. Vội quay lại nàng thấy Băng Luân Công chúa đã đứng ngay bên cạnh từ lúc nào.

_ Bái kiến Công chúa!- Vừa tung hô, Lôi Vi và A Sa vội hành lễ.

_ Đứng lên đi!- Băng Luân vui vẻ nói.- Vị này là...

_ Ta là Bát Hoàng tử Mạnh Phúc Tường.

Nở một nụ cười thật tươi, Băng Luân Công chúa đưa mắt nhìn chàng một lượt từ trên xuống dưới. Phong thái toát lên khí chất như khiến nàng ngáy ngất.

_ Bát Hoàng tử quả rất ưu nhã, khí chất bất phàm.

Nghe lời bình phẩm của Băng Luân Công chúa, Lôi Vi phải gắng lắm mới nhịn được cười. Tên Bát Hoàng tử này trẻ con còn hơn cả Phúc Khai chưa kể trò đùa thường rất ác. Vậy mà ưu nhã, bất phàm. Nàng thật nhìn không ra chàng ta ưu nhã chỗ nào, bất phàm chỗ nào?

_ Người cười cái gì?

Chất giọng trịch thượng vang lên bên tai khiến nụ cười của Lôi Vi tắt ngấm. Quay về phía Phúc Tường, nàng vội lắc đầu. Lúc này, Băng Luân Công chúa mới để ý đến nàng.

_ Người chính là Lôi Vi? Ta nghe A Sa kể về người khá nhiều. Trong lòng rất muốn kết giao một người đầy nghĩa khí lại thông minh như người.

_ Công chúa quá khen!- Vừa nói, Lôi Vi vừa cúi đầu xuống.

_ Không đâu! Không đâu! Người Thảo Nguyên chúng ta vốn thẳng thắn nên những gì ta nói đều xuất phát từ sự ngưỡng mộ dành cho người.

Nghe Băng Luân Công chúa nói vậy, nụ cười của Lôi Vi càng trở nên rộng hơn. Nhưng ngay sau đó nụ cười của nàng nhanh chóng tắt ngấm trước những lời "tán thưởng" của Phúc Tường.

_ Nàng ấy không chỉ nghĩa khí, thông minh mà còn cổ quái nữa. Đến giờ nghĩ lại ta thật không hiểu nàng ấy dùng cách nào mà có thể khiến một con người cao lớn thành hồ ly. Haizzz! Nghĩ không ra!

A Sa quay sang nhìn Lôi Vi bằng đôi mắt không kìm được sự kinh ngạc. Nàng chỉ mỉm cười rồi nháy mắt với A Sa ngầm báo mặc kệ Phúc Tường.

_ Hà?- Băng Luân Công chúa ngạc nhiên.- Biến người thành hồ ly?

_ Đúng vậy!- Phúc Tường kéo dài chất giọng của mình ra

_ Lôi Vi như vậy người không phải là thầy phù thủy sao?- Băng Luân Công chúa hỏi.- Ở bộ tộc chúng ta tuy rất coi trọng việc cúng tế nhưng nếu không có sự kiện gì tuyệt đối không cho cúng tế bừa bãi vậy nên những ai tùy tiện làm phép sẽ bị thiêu sống đó. Vì vậy số thầy phù thủy trong bộ tộc chưa tới mười người.

Nghe Băng Luân Công chúa nói vậy Lôi Vi thật không biết nói sao. Nhưng nhìn thấy nụ cười đắc thắng của Phúc Tường, nàng lại tức không chịu được.

_ Công chúa à! Đứng bên cạnh Công chúa cũng có một thầy phù thủy đấy.- Vừa nói, Lôi Vi vừa đưa mắt nhìn sang Phúc Tường.- Còn nhớ hôm ấy, tiểu nữ không có làm phép một mình mà còn có cả Bát Hoàng tử đây nữa. Trông Ngài ấy hôm ấy rất vui vẻ.

Nói qua nói lại chung quy cũng là việc trả đũa nhau. Hai con người này xem ra ai cũng ấu trĩ ngang nhau. Song quả thật dù có lý hay không có lý Lôi Vi đều có thể nói được, còn Phúc Tường chỉ mới nói được một lúc đã đuối lý. Đường đường là nam nhân lại thua một nữ nhân, thua ngay trước mặt Công chúa đất khác thật là mất mặt. Thù này chàng nhất quyết phải báo.

Đúng lúc đó tiếng ngựa phía sau hí vang, Phúc Tường liền nảy ra một chủ ý.

_ Công chúa! Người Thảo Nguyên vốn thích cưỡi ngựa. Hay là Công chúa, ta, Lôi Vi và nữ tỳ của nàng cũng nhau đua ngựa tranh tài cao thấp.

Trước lời đề nghị của Phúc Tường, Băng Luân Công chúa dĩ nhiên đồng ý trong khi đó, mặt Lôi Vi lập tức biến sắc. Từ khi đến đây nàng nào có biết cưỡi ngựa. Lần này xem ra bị chàng ta nắm thót. Nhưng cũng không thể mất mặt được. Nàng tìm cách thoái thác song thoái thác thế nào cũng bị tiểu Công chúa vùng Thảo Nguyên này làm cho không có đường lui, nàng ấy bảo sẽ chỉ nàng cưỡi ngựa. Liếc nhìn qua Phúc Tường ý cười ẩn hiện nàng càng thêm bức. Một tiểu Công chúa thế này khẳng định là chưa có kinh nghiệm dạy ai cưỡi ngựa. Nhưng Công chúa là chủ, nàng là thần nên không thể không nghe theo. Nàng vội quay sang cầu cứu A Sa song A Sa nói thế nào cũng không được. Nàng Công chúa này quả là nhiệt tình quá mức rồi. Vậy là Băng Luân Công chúa chỉ nàng cưỡi ngựa chưa được nửa canh giờ nàng đã ngã xuống và lăn mấy vòng liên trên đất, toàn thân ê ẩm. Trong khi đó, Phúc Tường nhìn nàng bằng ánh mắt kiêu ngạo đắc thắng. Mượn đao giết người! Kế này của chàng ta thật hiểm.

*

Một buổi sáng nữa lại đến trên vùng Thảo Nguyên. Ánh mặt trời chiếu rọi qua ô cửa sổ làm bừng sáng và sưởi ấm cả căn lều. Nằm trên giường, vừa dụi mắt, Lôi Vi vừa trở người để tránh ánh sáng. Một hồi sau, phải khó khăn lắm nàng mới có thể mở mắt ra. Nguyên do cũng bởi vì cả ngày hôm qua từ sáng cho đến chiều muộn nàng nhờ Phúc Tường chỉ nàng cách cưỡi ngựa. Nàng tuyệt không thể để Phúc Tường cưỡi nhạo mình thêm lần nào nữa. Nào ngờ đầu cưỡi ngựa chưa học xong toàn thân nàng đã đau ê ẩm. Phúc Tường phải khuyên nàng mãi nàng mới chịu về lều nghỉ ngơi.

Giờ nhớ lại ánh mắt xót xa của Phúc Tường lòng nàng lại dâng lên cảm xúc ngọt ngào và xúc động. Nở một nụ cười thật tươi, nàng vội ngồi dậy sắp xếp lại giường rồi thay y phục và đến phòng ăn để lấy phần ăn về.

Từ sau ngày đầu tiên Phúc Tường đã không còn sai người đem thức ăn đến cho Lôi Vi nữa. Nhận được sự quan tâm của chàng, nàng thật sự rất vui nhưng nàng không muốn sự quan tâm đó khiến mọi người xung quanh cảm thấy khó chịu rồi nói những điều không hay về chàng, miệng lưỡi thiên hạ thật sự rất đáng sợ. Chàng sẽ trở thành một vị minh quân trong tương lai nàng không muốn chàng vì nữ nhi thường tình mà lưu lại tiếng xấu trong sử sách. Một con người nhỏ bé như nàng không có khả năng thay đổi lịch sử song những gì nàng có thể giúp chàng, chỉ cần nằm trong khả năng, nàng đều giúp.

Chỉ có điều giờ nghỉ lại, Lôi Vi có cảm giác Phúc Tường không can tâm làm chuyện này cho nàng. Dù chàng đã hứa sẽ không sai Tiểu An Tử đến phòng ăn lấy điểm tâm cho nàng song nàng phát hiện ra khẩu phần ăn của nàng nhiều hơn so với mọi người. Không cách này thì cách khác, thế nào chàng cũng tìm ra cách chăm sóc nàng cho bằng được. Nghĩ vậy nàng không khỏi bật cười.

_ Ta đã dặn dò rồi. Bảo các người khi ta quay lại là phải lập tức đưa đồ ngay sao giờ vẫn chưa xong?

Tiếng quát trách quen thuộc vang lên, Lôi Vi vội quay lại nhìn.

_ Tiểu An Tử?- Chất giọng của Lôi Vi đầy nghi hoặc.- Xảy ra chuyện gì vậy?

Vừa nhìn thấy Lôi Vi, Tiểu An Tử mặt cắt không còn giọt máu, hần trở nên lấp ba lấp bắp hẳn.

_ Cát...Cát Tiểu thư! Khô...không...có...có gì...ạ!

_ Không có gì mà lấp ba lấp bắp thế kia chắc chắn là có chuyện.

_ Không có thật mà Tiểu thư!- Tiểu An Tử rảng nặn ra một nụ cười vô cùng méo mó.

Tiến lên phía trước một bước, Lôi Vi neho mắt lại nhìn thẳng vào mặt Tiểu An Tử.

_ Uhm???

_ Tiểu thư! Tiểu thư tha cho nô tài đi. Vương gia không cho nô tài nói.

_ Người không nói ta càng hỏi. Hỏi cho tới khi nào một là người khai ra hai là người tức chết.

_ Vậy nô tài thà tức chết!- Tiểu An Tử trả lời tấp lự.

_ Người...Được! Người không nói vậy thì ta tới tận lều chủ tử người.

Dứt câu không thềm để ý đến thái độ của đám người xung quanh, Lôi Vi bỏ đi một nước. Trong khi đó Tiểu An Tử vội cầm khay đồ ăn chạy theo sau.

Đến khi hần đuổi kịp nàng đã chạy đến lều của Phúc Tuấn.

_ Phúc...

Vén màn lên, Lôi Vi gọi to tên Phúc Tuấn nhưng chưa kịp gọi xong nàng đã thấy chàng nằm trên một chiếc ghế gấp đáng vẻ mệt mỏi vô cùng.

_ Phúc Tuấn!- Vừa gọi tên Phúc Tuấn, Lôi Vi vừa chạy đến ngồi bên cạnh.- Anh sao thế?

Mệt mỏi mờ mắt ra, Phúc Tuấn chậm rãi mỉm cười nhìn Lôi Vi.

_ Không sao! Ta không sao! Nàng đừng lo lắng!

_ Hôm qua còn khỏe mạnh. Hôm nay đã nằm bẹp thế này mà anh còn nói không sao.- Vừa nói, Lôi Vi vừa đưa tay sờ lên trán Phúc Tuấn.- Sao người anh nóng thế này? Tiểu An Từ! Vương gia nhà các người rốt cuộc sao lại biến thành bộ dạng này?

Nhìn đáng vẻ sốt sắn và lo lắng của Lôi Vi lòng Phúc Tuấn thật không nổi tí nào. Chàng không muốn nàng vì chàng mà lại lo lắng đến thế. Song lòng chàng lại không ngừng dâng lên cảm giác ngọt ngào. Được nữ nhân mình yêu thương quan tâm chăm sóc, có hạnh phúc nào bằng.

_ Chuyện này...- Tiểu An Từ liếc thấy ánh mắt nghiêm nghị của Phúc Tuấn liền lúng túng.- Chuyện này...thưa Tiểu thư...có lẽ tối qua vì... Vương gia tắm khuya, hàn khí xâm nhập vào người nên mới bị cảm ạ.

_ Tắm đêm?- Chất giọng của Lôi Vi đầy nghi hoặc.- Thời tiết đang ẩm áp thế này tắm đêm bệnh thế nào được. Hơn nữa chẳng phải trong phòng có lò sưởi sao?

Bị Lôi Vi vạch trần, cả Phúc Tuấn lẫn Tiểu An Từ đều không biết phải giải thích thế nào.

_ Anh có nói thật không?- Lôi Vi vội quay về phía Phúc Tuấn.- Nếu không việc của anh từ nay em không quan tâm nữa.

Nói xong, Lôi Vi dứt khoát đứng lên quay người bước đi. Nhưng bước chưa được hai bước, Phúc Tuấn đã vội nắm lấy tay của nàng.

_ Được rồi! Được rồi! Ta đầu hàng nàng!- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa thờ dãi.- Là ta bị cảm nắng!

_ Cảm nắng?

Ngạc nhiên Lôi Vi vội quay đầu lại nhìn Phúc Tuấn. Lần này nàng biết chàng không nói dối nên đôi mắt của nàng càng mở to hơn nhìn chàng. Nắng mới lên thường khiến con người cảm thấy mệt mỏi. Hôm qua chàng lại cùng nàng giăng nắng cả ngày không vắng đâu cũng chóng mặt. Song nàng thật không ngờ chàng lại bị cảm.

_ Có phải là do em không?- Chất giọng của Lôi Vi đầy ăn năn như người phạm lỗi.

_ Không phải!- Phúc Tuấn vội xua tay.- Không phải do nàng. Ta vốn mấy ngày nay đã cảm thấy thân thể mệt mỏi rồi.

_ Nhưng nếu không phải vì hôm qua em bắt anh tập cưỡi ngựa cả ngày cho em thì anh đã không bị cảm.

Một giọt nước mắt lăn dài trên gò má của Lôi Vi rồi rơi xuống mu bàn tay của Phúc Tuấn khiến lòng chàng không khỏi chấn động. Bệnh tình của chàng vốn chả có gì nghiêm trọng chỉ cần nghỉ ngơi một, hai ngày là khỏe lại rồi vậy mà nàng lại lo cho chàng đến mức này. Tấm chân tình này của nàng, chàng vĩnh viễn không quên...

.....

Phía chân trời từng tia sáng hừng đỏ chẳng khác nào ánh lửa bập bùng. Hoàng hôn đang dâng buông. Trên những tầng không, ẩn nấp sau những đám mây đang trôi vô định là từng đàn chim đang vội vã bay về tổ. Một ngày dài kết thúc, vạn vật đã bắt đầu nghỉ ngơi. Mặt đất cũng đang dần nhuộm màu của đêm đen.

Trên một cành cây thấp, vừa dõi mắt về phía chân trời, Phúc Tuấn vừa ôm Lôi Vi vào lòng. Chàng vốn đã hết sốt vào đầu buổi chiều nhưng vì không muốn nàng lo lắng nên chàng đành yên phận ở trong lều để nàng chăm sóc. Nhìn thấy sự săn sóc của nàng dành cho mình, lòng chàng vừa xót xa lại vừa ngọt ngào. Thật là một loại cảm xúc phức tạp mà chàng chưa trải nghiệm bao giờ.

Đến cuối chiều khi không thể nào tiếp tục ngồi yên một chỗ được nữa Phúc Tuấn bèn tìm cách thuyết phục Lôi Vi ra ngoài dạo chơi. Những tưởng chàng phải vất vả lắm mới thuyết phục được nàng nào ngờ chàng vừa mới đề nghị, nàng đã đồng ý, hơn nữa nàng lại còn tỏ ra hứng khởi vui vẻ nữa. Đôi lúc chàng thật không thể nào hiểu được cách suy nghĩ của nữ tử này. Vừa ngắm ánh chiều tà, cả hai vừa kể chuyện cho nhau nghe, đặc biệt là những câu chuyện chàng gặp mỗi khi xuất tuần...

_ Đẹp quá!- Vừa tựa đầu vào vai Phúc Tuấn, Lôi Vi vừa lên tiếng.

_ Đúng vậy! Hoàng hôn thật đẹp.

Nghe chất giọng trầm thấp pha lẫn chút bi thương trong giọng nói của Phúc Tuấn, lòng Lôi Vi chợt chùng lại. Nàng nhận ra rằng đối với chàng việc ngắm

bình minh hay hoàng hôn chẳng khác nào hải sao trên trời. Khó vô cùng! Ngôi nhà của chàng tuy rộng lớn nhưng lại không thể có được sự tự do. Bức tường dài bao bọc bên ngoài Hoàng cung không những cướp đi sự tự do của chàng mà còn cướp đi cả tầm nhìn của chàng.

Không nói gì, Lôi Vi nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của Phúc Tuần. Ánh mắt nàng lộ rõ sự quan tâm.

_ Nếu lòng ta không vướng bận, ta rất muốn được cùng nàng du sơn ngoạn thủy.- Vừa nói, Phúc Tuần vừa cúi người xuống ngắm nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của nàng.

_ Em thích tự do bay nhảy từ nơi này đến nơi khác, được ngắm cảnh đẹp. Nhưng giờ, chỉ cần có anh ở bên, nơi nào đối với em cũng đẹp cả.

_ Dù ở bất kỳ nơi đâu, chỉ cần có nàng, ta đều cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Lời nói chân thành từ trái tim, không hoa mỹ nhưng lại rất đẹp đẽ. Từ sâu thẳm trong đáy mắt cả hai dâng lên một cảm xúc thật ngọt ngào. Khẽ nghiêng người qua một bên, gương mặt của Phúc Tuần mỗi lúc một gần gương mặt Lôi Vi hơn.

Khẽ mím môi, Lôi Vi e lệ cúi mặt xuống. Nắm bắt được mọi cảm xúc trên gương mặt nàng, Phúc Tuần chậm rãi đưa tay nâng cằm nàng lên, không cho nàng có cơ hội cúi đầu thêm lần nữa.

Đỉnh đầu, trán rồi sống mũi nhẹ nhàng chạm vào nhau. Hai hơi thở nhanh chóng quyện hoà. Bờ môi Phúc Tuần nhang chóng phủ lên bờ môi của Lôi Vi. Nụ hôn đầu vụng về nhưng ngọt ngào vô cùng. Phút đầu tiên còn lúng túng sau đó cả hai từ từ cảm nhận, cảm nhận nhịp đập trái tim nhau. Chậm rãi hạ tay xuống eo nàng, vòng tay chàng tăng thêm lực níu giữ. Nụ hôn của chàng mỗi lúc một trở nên cuồng nhiệt hơn nhưng vẫn giữ được sự tao nhã như chính con người chàng...Cứ thế, nụ hôn kéo dài cho đến khi cả hai phải buông nhau ra để thở. Nụ hôn đầu! Luyến tiếc của sự trọn vẹn!

[1] Băng Luân: vòng băng, ý chỉ mặt trăng.

[2] Chim sẻ: thường được ví như là tiểu nhân. Trái với người quân tử được ví với cây Trúc, bên cạnh đó còn có Tùng- Cúc- Mai.

Hết chương 40

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Thề ước Hồng đậu

Vùng Thảo Nguyên bao la rộng lớn luôn có một sức hút không thể nào cưỡng lại đối với những con người yêu tự do. Ban ngày săn bắn, ban đêm ca hát. Thật tiêu điều tự tại không gì sánh bằng. Hơn mộ tháng ở vùng đất này, Lôi Vi cảm thấy mình lúc nào cũng tràn đầy sức sống. Vì công việc chuẩn bị y phục cho Trung sinh và Thượng đẳng ca vũ chủ yếu là vào buổi chiều nên nàng chỉ cần có thời gian rảnh rỗi một là tập múa, hai là thêu thùa và ba là rong chơi trên cánh đồng xanh bạt ngàn. Và nhờ những lần rong chơi như thế nên nàng đã học được điệu múa của vùng Thảo Nguyên từ Băng Luân Công chúa và A Sa. Những động tác múa tuy đơn giản nhưng lại có ích rất nhiều cho nàng trong việc luyện tập múa rồng. Nghĩ đến việc chẳng còn bao lâu nữa nàng có thể múa rồng một cách thuần thục, lòng nàng không khỏi vui mừng.

Và Lôi Vi cũng thầm cảm ơn chuyến đi này đã giúp nàng hiểu được nhiều chuyện hơn, giúp nàng có lại được niềm tin để bước tiếp về con đường phía trước. Hiểu được tình cảm của Phúc Tuần dành cho mình, nàng nguyện cùng chàng bước trên con đường dài phía trước. Tương lai dù có ra sao, chỉ cần hai người yêu thương nhau thật lòng nàng tin cả hai sẽ vượt qua mọi chông gai. Có lẽ vì có được suy nghĩ ấy, nên những lần tình cờ gặp Phúc Hoàng nàng không còn lúng túng, bị động nữa.

Tương lai có lẽ sẽ có trận phong vân xảy ra nhưng hiện tại Lôi Vi rất hạnh phúc. Nàng không muốn vì quá lo lắng cho tương lai mà đánh mất hiện tại. Ở thời đại này, mọi việc có thể thay đổi trong một tích tắc rất nhỏ. Vậy nên thay vì lo nghĩ quá nhiều cho tương lai, chỉ bằng hãy sống thật tốt cho hiện tại. Nghĩ đến đó những mối kim của nàng mỗi lúc một trở nên nhanh nhẹn hơn. Hôm nay nàng quyết chí phải thêu cho xong Tương tư phạ [1].

Cứ thế, cứ thế, Lôi Vi chẳng biết mình đã thêu trong bao lâu. Nàng chỉ biết rằng đến khi nàng thay chỉ trời đã về chiều. Nàng muốn thêu xong nó càng nhanh càng tốt. Bởi theo lịch từ Ipad của nàng báo, ngày Valentine đã qua rồi nên giờ, nàng chỉ có thể tặng quà cho Phúc Tuần vào ngày 14/3 mà thôi.

Từ sau khi bị lạc về thời đại này, chiếc Ipad trở thành vật bất ly thân của Lôi Vi. Vì nó là đồ dùng điện tử thời hiện đại duy nhất của nàng đem đến thời đại này để nàng có thể nắm bắt được thời gian cũng như những kiến thức ứng dụng cần thiết khác. Vậy nên, sau khi đến đây một thời gian, nàng đã điều chỉnh lại thời gian cho Ipad. Nhờ lại việc này thật khiến nàng khổ tâm. Thời đại này đâu đã sản xuất ra Ipad và cái này cũng chỉ có ở thời đại nàng, vậy nên bộ đếm thời gian của nó cũng chỉ nằm trong phạm vi thế kỷ XX-XXI mà thôi. Phải vất vả lắm nàng mới mở được ứng dụng lịch vạn niên trong máy ra rồi cài lại thời gian. Để làm việc này các ngón tay của nàng phải làm việc hết công suất đến độ các đầu ngón tay đều đỏ cả lên.

_ Muội vẫn cầm cũi thêu sao?

Chất giọng trong trẻo của Quân Đài vang lên khiến Lôi Vi không khỏi giật mình. Ngẩng đầu lên nàng nhận ra Quân Đài và Băng Tư đã tập múa về rồi. Bên ngoài trời cũng đã ngả sang màu vàng rán.

_ Đã chiều rồi sao?!

Câu cảm thán của Lôi Vi khiến Quân Đài lẫn Băng Tư không khỏi bật cười. Đến khi cười xong họ mới nhận ra nàng đã chạy ra khỏi lều để đi chuẩn bị phục trang cho ca vũ tối nay.

_ Xem ra hôm nay chúng ta phải giúp Vi Nhi một tay thôi.

Không nói gì, Băng Tư gật đầu đồng tình. Cả nhanh chóng đuổi theo Lôi Vi sang lều phục trang của Thái Thường Nhạc phủ.

Chưa đầy nửa canh giờ, cả ba đã chuẩn bị xong phục trang cho tiệc tối nay. Từ lúc Định An Hoàng đề xuất tuần đến nay, không tối nào là không tổ chức yến tiệc. Chẳng biết những người dự tiệc có thất chặt thêm tình cảm hay không nhưng sự xa hoa là điều có thể nhìn thấy rõ ràng. Song đãi khách, họ sao có thể dùng những thứ tầm thường, dân dã được. Tuy biết là tốn kém nhưng vẫn phải chi. Quả thật không thể xét sự việc chỉ qua vẻ bề ngoài.

Sau khi sắp xếp y phục xong, Lôi Vi vội kéo Quân Đài và Băng Tư vào khu rừng cách đó không xa. Cách đây mấy ngày trước, trong lúc dạo chơi cùng Băng Luân Công chúa và A Sa, nàng tình cờ phát hiện ra một ngọn thác trong rừng. Ngọn thác trắng xóa. Dòng nước mát lạnh. Được ngâm mình trong đó còn gì tuyệt hơn. Tuy nhiên đối với một người đến từ thời hiện đại như nàng, tắm tiên quả thật là một việc khó thực hiện vô cùng. Vậy nên dù hờn hờ dẫu Quân Đài và Băng Tư đến thác nước song trong khi Quân Đài và Băng Tư không ngại trút bỏ xiêm y rồi xuống nước, nàng lại chần chừ mãi. Hai Trung sinh đi cùng nàng phải khuyên mãi nàng mới mạnh dạn cởi bỏ y phục và xuống nước.

Lần nước mát lạnh xua tan đi bao mệt mỏi muộn phiền. Cả ba vui vẻ đùa vui dưới thác nước trắng. Tiếng cười hòa lẫn với tiếng nước vang vọng vào trong không trung tạo nên một âm thanh tươi trẻ và tràn đầy sức sống. Cứ vậy họ vui đùa với nhau trong làn nước, bỏ quên mọi sự ưu phiền đến khi ngẩng đầu lên nhìn họ mới nhận ra trời đã chạng vạng từ lúc nào.

Cả ba vội lên bờ mặc lại y phục. Song trong khi Quân Đài và Băng Tư nhanh chóng tìm được y phục của mình, Lôi Vi lại tìm mãi không thấy đâu. Cả ba đưa mắt đảo giác tìm khắp nơi hòng có thể nhìn thấy sắc tím của bộ y phục. Không có y phục nàng sao có thể lên bờ được chứ. Trong khi đó sắc trời đang tối dần, việc tìm kiếm sẽ càng trở nên khó khăn hơn.

_ Tìm cái này phải không?

Chất giọng nhàn nhã vui thú chậm rãi cất lên khiến cả ba giật mình quay lại nhìn. Trong gió bộ y phục màu tím nhẹ nhàng bay bay mang theo đó là hương hoa thoang thoảng. Dịch đôi mắt nhìn sang bên cạnh. Lôi Vi nhìn thấy Phúc Tường đang ngồi trên bờ một tay cầm bộ y phục của nàng một tay đưa lên chống cằm. Đáng vẻ cực kỳ thoải mái cứ như chàng ta đang thưởng thức kịch hay vậy.

_ Tham kiến Bát Hoàng tử!- Quân Đài và Băng Tư vội hành lễ.- Bát Hoàng tử cát tường.

_ Miễn!- Chất giọng của Phúc Tường đầy cao ngạo.- Các người về trước đi!

_ Bát Hoàng tử!- Lôi Vi kêu lên.- Ngài...ngài lại định dờ dờ gì vậy?

Quân Đài lẫn Băng Tư hét đưa mắt nhìn nhau rồi lại quay sang nhìn Lôi Vi và Phúc Tường. Rất nhanh thôi trời sẽ tối và trong rừng, sương đêm cũng sẽ xuống nhanh hơn, nếu Lôi Vi vẫn cứ tiếp tục ngâm mình trong nước như thế này khẳng định nàng sẽ nào cũng nằm liệt giường mấy ngày. Sự lo lắng thể hiện mỗi lúc một rõ trong đôi mắt của Quân Đài.

_ Sao còn chưa đi? Hay là các người muốn Lôi Vi ngâm nước ở đây mãi?

Vượt qua tiếng "ầm ầm" của thác nước, Phúc Tường lạnh lùng lên tiếng. Đưa mắt liếc nhìn Lôi Vi, Băng Tư hít một hơi thật sâu rồi quay về phía Phúc Tường.

_ Bát Hoàng tử!- Băng Tư chậm rãi lên tiếng.- Thứ lỗi cho tiểu nữ nhiều chuyện nhưng trước khi đi, tiểu nữ có lời nhất định phải nói.

_ Nói!- Phúc Tường khẽ nhếch mép.- Để ta xem thử xem có lọt vào tai ta không.

_ Vâng! Trong cung giờ ai cũng biết Lôi Vi đã đi theo Linh Thân vương. Tình cảm của hai người họ như thế nào ắt hẳn Ngài cũng hiểu rõ. Ngài là đệ đệ của Linh Thân vương. Hy vọng Ngài đừng vì thú vui nhất thời của mình mà để mất hòa khí huynh đệ.

Dứt câu, Băng Tư chậm rãi gật đầu với Quân Đài rồi cả hai nhanh chóng rời đi. Dõi theo hai người đang chầm chậm khuất sau những tán cây, Lôi Vi đưa mắt nhìn về phía Phúc Tường.

_ Ngài rốt cuộc muốn gì đây?

Ngoài sự bức tức, chất giọng của Lôi Vi ít nhiều sự ngang tàng khiến ngay cả chính bản thân nàng cũng phải giật mình. Nhìn chằm chằm vào Phúc Tường, nàng thật muốn ăn tươi nuốt sống tên này.

_ Không...không muốn gì cả!- Vừa cười, Phúc Tường vừa trả lời.- Chỉ muốn chơi cùng người tí thôi.

Nghe câu trả lời của Phúc Tường, Lôi Vi đã tức lại càng thêm tức. Trong khi đó chàng ta lại nhàn nhã ngồi trên bờ nhìn nàng bằng ánh mắt khiêu khích.

_ Nếu người cầu xin ta, ta sẽ suy nghĩ mà trả lại y phục cho người sớm.

Im lặng! Lôi Vi quyết không nói với Phúc Tường nửa lời. Nàng mặc kệ! Dù nàng có lạnh chết nàng cũng không cúi đầu cầu xin gã nam nhân xấu xa đáng ghét kia. Bầu trời vẫn chưa tối nhưng trăng đã bắt đầu nhô lên. Nửa mảnh trăng mỏng manh ẩn hiện giữa tầng không chẳng khác gì một làn sương có thể tan đi bất kỳ lúc nào. Bầu không khí xung quanh hai người yên tĩnh tuyệt đối. Ngoài tiếng thác đổ ra, tuyệt không còn có bất kỳ âm thanh nào khác.

Vẫn ngồi trên bờ, Phúc Tường vẫn dõi mắt quan sát mọi cảm xúc bộc lộ trên gương mặt thanh tú của Lôi Vi. Bình tĩnh. Ngang bướng. Không chịu khuất phục. Đó là những gì chàng nhìn thấy lúc này. Hoàn toàn trái ngược với hình ảnh thường ngày của nàng. Tình nghịch. Náo loạn. Lạc quan. Nữ tử này ngay khi vừa vào cung chàng đã tò mò, hiếu kỳ. Không biết nàng là người như thế nào mà có thể khiến Hoàng cung bao phen náo động. Chàng kiên nhẫn nghe ngóng và chờ đợi một dịp thích hợp để gặp nàng. Bởi chàng tuy mê tư sắc nhưng cũng có nguyên tắc riêng của mình. Cuộc chiến tranh giành mỹ nhân của Tam huynh và Ngũ huynh, chàng không có hứng thú xen vào. Đến khi chuyện ngã ngũ, nàng đi theo Phúc Tường, người huynh trưởng chàng luôn kính trọng, chàng bắt đầu tìm cách gặp nàng một lần. Xem thử nàng có giống như trong tưởng tượng của mình. Thật không ngờ cơ hội lại tới trong ngày sinh thần của Thất huynh chàng. Nàng mà chàng nhìn thấy khi ấy là một nữ tử biết tiến lùi, sắc sảo, hài hước. Còn trên sân khấu nàng khiến chàng phải thốt lên câu: "Cửu thiên tiên nữ! Đúng là cửu thiên tiên nữ hạ phàm!". Nhưng khi nàng mời chàng lên sân khấu, chàng mới biết nàng náo loạn đến mức nào. Thật là một nữ tử thú vị! Trong một tích tắc rất nhỏ, Phúc Tường chợt thần người ra.

_ Vi Nhi!

Chất giọng quen thuộc vang lên khiến cả Lôi Vi lẫn Phúc Tường giật mình. Vội quay lại nhìn cả hai nhận ra một nam nhân trong y phục màu khói đang tiến về phía này.

_ Khai ca!- Lôi Vi reo lên.

Hơi chau mày, Phúc Tường vội vàng đứng lên. Vì bất cẩn, y phục của Lôi Vi tuột khỏi tay chàng rơi xuống nước và nhanh chóng trôi theo dòng chảy của con suối.

_ Bát Hoàng tử! Ngài...

Chất giọng của Lôi Vi như sắp khóc đến nơi khiến Phúc Tường vội quay lại. Đến khi chàng nhận ra, bộ y phục màu tím của nàng đã mất hút. Lúng túng, chàng đứng chôn chân tại chỗ, không biết nên làm thế nào cho phải.

_ Bát đệ! Đệ làm gì vậy? Vi Nhi vốn không thể chịu lạnh được.

Vừa tới nơi, Phúc Khai đã lên tiếng quở trách. Dứt câu, chàng vội cởi áo khoác ra.

_ Áo của muội!- Vừa nói, Lôi Vi vừa chỉ về phía xa dòng suối.- Trôi mất rồi!

Phúc Khai quay ngoắt về phía Phúc Tường khiến chàng toàn thân đông cứng tại chỗ. Vẫn giữ thái độ đó, Phúc Khai chậm rãi đứng lên tiến về phía Phúc Tường.

_ Cởi áo ngoài của đệ ra.

Phúc Tường ngớ người. Dù không nói câu nào nhưng gương mặt chàng thể hiện rõ thái độ không can tâm.

_ Chấp nhất với một tiểu cô nương, đệ có xứng là nam nhân không vậy?

Sự nghiêm khắc hiện rõ trong đôi mắt của Phúc Khai khiến Phúc Tường dù không can tâm cũng phải tự động cởi áo ngoài ra. Xong việc, chàng bỏ đi một nước không thèm quay đầu lại nhìn. Nhìn tướng đi của chàng, Lôi Vi muốn nhin cười cũng không nhin được.

_ Được rồi! Muội mặc tạm áo của Bát đệ vào đi.- Vừa nói, Phúc Khai vừa đưa áo cho Lôi Vi.

_ Huynh quay mặt đi chỗ khác!- Vừa nói, Lôi Vi vừa đón lấy áo.

Đợi cho Phúc Khai quay mặt đi, Lôi Vi mới vội vàng lên bờ rồi nhanh chóng mặc chiếc áo của Phúc Tường vào. Nhìn thân thể của Phúc Tường cũng không quá cao lớn vậy mà y phục của chàng ta lại rộng thùng thình.

_ Khai ca!- Vừa mặc áo, Lôi Vi vừa lên tiếng.- Muội muốn trả thù! Huynh phải giúp muội.

_ Được! Được! Ta giúp muội!- Phúc Khai đồng ý ngay lập tức.

_ Còn nữa! Chuyện này đừng để Phúc Tuần biết, không chàng ấy lại lo lắng.

Không nói gì, Phúc Khai thở ra. Trong hơi thở ngoài ngán ngấm ra còn có cả sự ngưỡng mộ. Đưa mắt nhìn lưng của chàng, Lôi Vi không khỏi bật cười.

_ Sớm tìm một tiểu cô nương đi. Rồi huynh sẽ không phải chờ dài nữa.

Lôi Vi! Người như muội vốn chỉ có thể gặp chứ không thể cầu. Muội bảo ta đi đâu để tìm nữ tử giống muội trong khi ta đã dành hết tình cảm cho muội? Những gì ta có thể làm đó là trở thành một hảo ca ca âm thầm chăm sóc và bảo vệ muội.

Nụ cười trên môi Phúc Khải nhạt dần, nhạt dần rồi vụt tắt. Nhìn Lôi Vi chậm rãi bước ra khỏi khu rừng. Lòng chàng dâng lên một cảm xúc vừa ngọt ngào nhưng cũng đau nhói.

_ Vi Nhi! Với ta, hạnh phúc lớn nhất chính là ta nhìn thấy muội có được hạnh phúc, một đời bình an.

Từ xa, Lôi Vi vờ như không nghe. Nhưng tâm trí nàng không khỏi hỗn loạn. Phúc Khải cứ như vậy khiến nàng không yên tâm tí nào. Chàng nếu cứ như vậy, nhất định sẽ bỏ qua người con gái tốt đang chờ đợi chàng. Gọi chàng một tiếng Khải ca, nàng mong chàng tìm được hạnh phúc cho riêng mình.

*

Ngồi trên giường quần chần, vừa xỏ từng mũi kim, Lôi Vi vừa cười. Nhớ lại gương mặt của Phúc Tường vừa này nàng lại không thể nào nhịn được cười khiến toàn thân theo đó mà rung động. Gương mặt hốt hoảng nhanh chóng chuyển sang ngơ ngệt, bộ dạng thất thần, tất cả đều rất sống động. Chỉ cần nhớ đến thôi nàng lại ôm bụng cười no, không cách nào kìm lại được. Cũng bởi vậy nên nàng phải vất vả lắm mới thêu được đường thêu thẳng thớm vừa mắt.

Công phu thêu thùa của Lôi Vi vốn không đến nỗi quá tệ nhưng vì cứ cười mãi nên mũi kim bắt đầu có dấu hiệu lệch đường. Cô không nghĩ đến chuyện cái bẫy Phúc Tường thành công nữa, nàng tập trung sức lực của mình vào từng đường kim mũi chỉ. Đây là chiếc khăn tay đặc biệt, nàng quyết không thể để nó xảy ra sai sót được. Cứ thế, từng mũi thêu nối tiếp nhau. Đến khi cắt chỉ, nàng mới nhận ra trong phòng xuất hiện thêm một người nữa từ khi nào.

_ Phúc Tuấn?- Chất giọng của Lôi Vi đầy ngạc nhiên.- Anh vào từ khi nào thế?

_ Từ khi nàng cặm cụi thêu chiếc khăn đó.

Vừa nói, Phúc Tuấn vừa từ chiếc ghế cách giường một khoảng đứng lên tiến về phía Lôi Vi. Đôi mắt chàng hết nhìn vào chiếc khăn đang thêu dở dang lại nhìn vào gương mặt thanh tú của nàng. Khóe môi chàng khẽ mỉm cười. Đáy mắt dâng lên sự ấm áp, ngọt ngào.

_ Hôm nay trời không lạnh lắm sao nàng lại trùm chăn thế này?- Vừa ngồi xuống bên cạnh Lôi Vi, Phúc Tuấn vừa hỏi.

_ Lúc chiều, em đi tắm ở ngoài suối với Quân Đài và Băng Tư. Vì ngâm mình hơi lâu nên em thấy hơi lạnh.

Mi tâm của Phúc Tuấn hơi chau lại nhưng trên gương mặt chàng tuyệt không nhìn ra sự tức giận. Chàng chỉ là lo lắng cho nàng. Thân thể của nàng vốn không phải thuộc dạng ốm yếu, dễ đổ bệnh song nàng vốn không được khỏe mạnh cho lắm. Chỉ cần trời trở lạnh một chút cũng đủ khiến nàng run lên rồi.

_ Nàng nên chú ý thân thể. Trời mùa này đang ấm lên nhưng đêm đến vẫn còn lạnh. Trời tối, nàng đừng nên tắm.

Nhận thấy sự quan tâm thể hiện qua từng câu, từng chữ của Phúc Tuấn, sự ấm áp cứ thế mà len vào trong trái tim nhỏ bé của nàng. Xò mũi kim lên, nàng chậm rãi quay về phía chàng, hé nở nụ cười.

_ Được rồi! Sau này em sẽ chú ý!

Gật đầu hài lòng, Phúc Tuấn nhào người về phía Lôi Vi.

_ Nàng đang thêu gì vậy?

_ Không cho anh biết!- Vừa nói, Lôi Vi vừa lấy tay che lại không cho Phúc Tuấn xem.- Chờ đến khi em thêu xong đã.

Có chút nghi ngờ song Phúc Tuấn vẫn mỉm cười vui vẻ.

_ Được! Ta qua bên kia đợi nàng.

Dứt câu, không để Lôi Vi kịp phản ứng Phúc Tuấn đã nhanh chóng đặt môi mình lên môi nàng. Rồi cũng nhanh chóng như vậy, môi chàng rời khỏi môi nàng. Khẽ mỉm cười thích thú, chàng nhanh nhẹn đứng lên tiến về phía chiếc bàn nhỏ gần đó cầm quyền kinh thi của nàng lên đọc.

Từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Đến khi phát hiện ra Phúc Tuấn đã làm gì, hai gò má của Lôi Vi đã đỏ lựng lên từ bao giờ. Chàng liệu có thể bớt cuồng nhiệt lại không? Cứ như thế này có lẽ nàng không chết vì say tình cũng chết do đau tim bởi những hành động bất ngờ, không thể đoán trước của chàng.

Dư vị ngọt ngào vẫn còn vương trên môi. Nhẹ nhàng đưa tay lên chạm vào, Lôi Vi đưa mắt nhìn về phía Phúc Tuấn. Một con người đạo mạo, tài năng xuất chúng, có vẻ ngoài điềm tĩnh lại biết chừng mực như chàng không ngờ khi yêu lại có thể làm ra những điều không ai dám nghĩ tới. Cách đây không lâu, nụ hôn đầu của nàng và chàng là vào một buổi chiều tà, khi cả hai đang cùng nhau ngắm hoàng hôn. Đêm nay nụ hôn thứ hai diễn ra rất nhanh, rất nhẹ nhưng địa điểm lại là nơi có khả năng người ngoài có thể vào bất kỳ lúc nào. Có khi nào một ngày nào đó chàng sẽ hôn nàng trước mặt bao nhiêu là

người, không có kiêng kỵ gì nữa hay không? Nghĩ đến đây nàng không khỏi giật mình. Với tình cách này, chàng sinh ra ở thời cổ đại thật ư ờng quá. Nếu sinh ra ở thời hiện đại, chàng chắc chắn sẽ trở thành hảo soái ca, trở thành nam thần khiến vạn thiếu nữ mê mết. Câu "vạn tiền xuyên tâm" [2] khi ấy có khả năng phải đổi lại thành "tiền xuyên vạn tâm" [3] cũng nên.

Nhanh như làn gió. Nhẹ như cánh hoa.

Nhưng bấy nhiêu đó thôi cũng đủ khiến Lôi Vi cảm thấy hạnh phúc và ngọt ngào. Mũi kim như hiểu lòng nàng. Từng mũi, từng mũi bỗng trở nên đẹp đẽ hơn và mang trong nó là hạnh phúc tràn đầy.

Kỳ thực mà nói Lôi Vi với việc thêu thùa này cũng có một chút kinh nghiệm vì khoảng thời gian trước khi bị xuyên không đến đây, nàng có tham gia một cuộc thi thiết kế thời trang dành cho đối tượng học sinh của tập đoàn thời trang nổi tiếng quốc tế FK tổ chức. Tuy đích đến cho con đường sự nghiệp sau này của nàng không phải là tập đoàn ấy mà là tập đoàn Gres, tập đoàn thời trang nổi tiếng số một trong nước và hiện đang vươn mình ra biển lớn, nhưng có được học bổng của tập đoàn FK cũng không phải là một kế hoạch tồi. Có được học bổng của tập đoàn đó, nàng có thể tới Milan học ở Milano và được làm việc tại FK nữa. Nhờ vậy nàng sẽ có cơ hội lớn được vào làm việc tại tập đoàn Gres một tập đoàn tuyển nhân sự gắt gao bậc nhất. Trong quá khứ, Gres là một tập đoàn thời trang có thế lực, vậy nên chắc chắn trong tương lai, Gres sẽ còn phát triển mạnh và nổi tiếng hơn nữa. Vì tương lai ấy, nàng đã thức đêm thức hôm để học thêu thùa, tự tay thêu mẫu thiết kế của mình. Nhưng từ ngày nàng bị ngã xuống hồ nước, tất cả liền trở thành một giấc mộng không thể nào với tới...

Giờ nghỉ lại, lòng Lôi Vi đã không còn dâng lên sự chua xót như những ngày đầu nữa. Chỉ có nỗi buồn man mác mà thôi. Song ngay thời khắc này, lúc nàng đang thêu chiếc khăn tay này, lòng nàng dâng lên hạnh phúc triền miên. Thêu khăn tay cho người mình yêu thương nhất quả thật rất ngọt ngào, hạnh phúc. Xem ra công phu thêu thùa của nàng không những không bị ư ờng phí mà nó còn trở nên rất có ý nghĩa nữa.

Ngắm nghía thật kỹ chiếc khăn tay, Lôi Vi nhẹ nhàng đưa tay lên phui bụi vải đang bám trên khăn. Nhìn từng đường kim mũi chỉ, nàng khẽ gật đầu hài lòng. Nở một nụ cười thật tươi, nàng nhanh chóng tiến về phía Phúc Tuấn.

Lúc Lôi Vi tiến đến, Phúc Tuấn vẫn đang chăm chú đọc sách. Lúc này chàng đã đọc đến Khiêm thường. Nàng có nhớ trước bài này vài trang chính là bài thơ nàng đã đọc trong lần đầu tiên hai người gặp nhau tại Phù Dung viên của Chiêu Anh hầu phủ, Sơn hữu phủ tồ. Khi ấy nàng chỉ đọc bữa một bài để hả tức không ngờ bài thơ ấy quả thật có trong quyển Kinh thi này. Giờ nhớ lại nàng thật phải gắng lắm mới nhận được cười.

_ Anh định lên phen với ai hay sao mà đọc bài Khiêm thường [4] thế?

Nghe giọng nói Lôi Vi vang lên bên cạnh, Phúc Tuấn khẽ mỉm cười rồi thuận tay kéo nàng ngồi xuống đùi mình và ôm nàng vào lòng.

_ Ta căn bản là không "định" mà chính là "đang" lên phen đấy.- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa hôn một cái thật sâu vào một bên má của Lôi Vi.

Lôi Vi vội đẩy Phúc Tuấn ra nhưng vẫn ngồi trên người chàng. Nàng cố tình dùng ánh mắt ngùn ngụt lửa giận nhìn chàng. Những tưởng chàng sẽ sợ ai dè chàng lại cười lớn.

_ Đừng nói với ta là nàng đang ghen với chính mình đấy nhé?

Gi chữ? Phúc Tuấn nói thế nghĩa là chàng đang lên phen với nàng. Bỏ nhí sao? Thật tức chết mà! Không chịu được Lôi Vi đưa tay lên đánh chàng không ngừng nghỉ. Mặc kệ nàng đánh, chàng vẫn cười sảng khoái với nàng. Tức quá nàng kiên quyết đứng lên nhưng lại bị vòng tay chàng kiềm chặt.

_ Nàng định đâu? Không phải là nàng có thứ muốn cho ta xem sao?

Nhớ tới khi nãy bản thân nói sau khi thêu khăn xong sẽ cho Phúc Tuấn xem, nàng hơn ngàn người. Song bị chàng làm cho tức đến thế này, nàng kiên quyết có chết cũng không đưa.

_ Thứ gì chứ? Làm gì có?

Nhìn đôi mắt đang lúng liếng của Lôi Vi, Phúc Tuấn nhẹ nhàng mỉm cười, chàng vén tay áo của mình lên rồi cho tay vào trong ống tay áo của nàng khiến nàng khẽ giật mình. Quả thật từ ngày yêu nhau hai người mỗi lần gặp nhau là một lần ôm ấp nhưng những lúc ấy cả hai vẫn có tầng tầng lớp lớp y phục ngăn cách. Nay chàng cho tay vào ống tay áo nàng, da thịt cả hai trực tiếp tiếp xúc với nhau khiến tim nàng nhanh chóng đập rộn lên dù khoảnh khắc ấy chỉ diễn ra trong một tích tắc rất ngắn.

Rút tay mình ra khỏi ống tay áo của Lôi Vi, vừa ngắm gương mặt đang đỏ lự của nàng, Phúc Tuấn vừa mở lòng bàn tay ra. Chiếc khăn tay nàng vừa thêu xong hiện ra trước mắt. Chàng nhanh chóng mở chiếc khăn ấy ra ngắm. Trên chiếc khăn thêu hình một cảnh Hồng đậu [5]. Cảnh cây cảnh tràn sức sống với những chiếc lá xanh mơn mơn. Hồng đậu từng hạt nhỏ hình trái tim màu đỏ. Khẽ mỉm cười, chàng chậm rãi ngắm đầu lên ngắm nàng và nhận ra đôi mắt nàng lộ rõ sự bối rối.

_ Vi Nhi! Ta cứ nghĩ đôi mắt nàng vạn năm tĩnh lặng không ngờ hôm nay nó lại biểu hiện sinh động đến vậy.

_ Trả lại cho em!

Vừa hét lên, Lôi Vi vừa vói tay ra. Nhưng Phúc Tuấn đã nhanh hơn nàng, chàng đã kịp đưa chiếc khăn lên cao.

_ Không được! Tương tư phạm này ta nhất định phải lấy. Mười chín hạt Hồng đậu này nhất định phải thuộc về bốn Vương gia của nàng.

Vốn chiếc khăn này Lôi Vi thêu để tặng cho chàng vậy nên khi chàng giành lấy nàng cũng không tranh chấp, giành lại làm gì. Chỉ biết cúi đầu giấu đi nụ cười.

Ngắm gương mặt của Lôi Vi, lòng Phúc Tuấn dâng lên không biết bao nhiêu cảm xúc. Chạm rảnh chàng trải chiếc khăn ra giữa bàn rồi cùng nàng đứng lên. Nét cuồng thảo [6] thanh thoát, bay bổng hiện ra trước mắt hai người. Trong khi chàng phóng bút, nàng lại cố gắng đọc từng chữ. Nhưng kiểu chữ thiếu nét này thực sự làm khó nàng rồi. Đến khi chàng viết xong rồi nàng vẫn chưa đọc xong. Ở thời hiện đại bụng nàng tuy không đầy kinh thư nhưng nàng cũng đã đi học được mười năm trời, chữ nghĩa không ít vậy mà về đến thời cổ đại, nàng lập tức thành kẻ mù chữ. Bởi thế mới nói sự đòi thật lắm điều dị thường.

_ Anh...anh viết gì thế?

Nhìn vẻ mặt đang chăm chú đọc của Lôi Vi, Phúc Tuấn cũng không muốn ghẹo nàng. Chàng chậm rãi đọc bài thơ mình vừa viết cho nàng nghe:

Bạch quyền hồng đậu chi

Hồng tâm chu nhất sắc

Tương tư tình mạn phạ

Tương ái đa bất thiếu. *

_ Vẫn không hay bằng thơ của Vương Duy [7]!

Biết rõ Lôi Vi cố ý chọc mình, Phúc Tuấn không bận tâm. Chàng chậm rãi lấy từ trong ngực ra một sợi dây trước mặt Lôi Vi khiến nàng không khỏi ngỡ ngàng. Chiếc vòng được kết từ những hạt Hồng đậu thật sự.

_ Đây là...

_ Chiếc vòng này được kết từ một trăm hạt Hồng đậu tất cả.- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa đeo chiếc vòng vào tay nàng.- Tuy nó không phải là món đồ đắt giá, nhưng nó là tấm lòng của ta. Không chỉ là kiếp này, kiếp sau hay kiếp sau nữa; không chỉ là chục năm, trăm năm hay vạn năm bất luận thế nào ta vẫn muốn ở bên nàng, tương thân tương ái. Vĩnh viễn không rời.

Từng hạt Hồng đậu màu đỏ tươi như trái tim căng tràn sức sống, tràn đầy tình yêu. Thật mãnh liệt! ngắm nhìn chiếc vòng trên tay gò má của Lôi Vi cứ đỏ dần cả lên. Hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh, nàng nhẹ nhàng vươn tay về phía Phúc Tuấn cầm một lọn tóc của chàng, tay kia cầm một lọn tóc của mình rồi kết lại với nhau.

_ Kết tóc thề, nguyện cùng quân tử đến trời cuối đất. Vĩnh viễn không rời xa.

Mỹ nhân như hoa. Đẹp đẽ và yêu kiều. Chỉ xứng với người quân tử.

Và cũng chỉ có người quân tử mới xứng đáng có được bông hoa đẹp nhất. Đôi mắt Phúc Tuấn trở nên nồng ấm hơn bao giờ hết.

_ Vĩnh viễn không rời xa!

Vừa nắm bàn tay nhỏ nhắn của Lôi Vi, Phúc Tuấn vừa chậm rãi nói. Chất giọng của chàng dịu dàng như nước nhưng cũng mãnh liệt như sóng thủy triều. Và trên hết đó là sự kiên định.

Thật nhẹ nhàng, Phúc Tuấn nghiêng đầu qua rồi chậm rãi cúi xuống. Đôi môi mềm tựa cánh hoa của Lôi Vi nhanh chóng đưa môi chàng bao phủ. Một nụ hôn dịu dàng nhưng cũng không kém phần mãnh liệt khiến cả hai ngây ngất. Chiếc lưới chàng lướt một đường thanh tao lên vành môi của nàng rồi nhanh chóng xâm nhập vào bên trong, quấn lấy chiếc lưỡi nhỏ của nàng. Vòng tay chàng càng lúc càng xiết chặt lấy thân hình nhỏ bé của nàng. Hơi thở cả hai văng vẳng, hòa quyện vào nhau không rời...

-----

[1] Tương tư phạ: khăn tay tương tư.

[2] Vạn tiền xuyên tâm: vạn mũi tên đâm xuyên vào tim.

[3] Tiền xuyên vạn tâm: một mũi tên đâm xuyên vạn trái tim.

[4] Khiêm thường: một bài thơ trong Kinh thi:

"Từ huệ tư ngã,

Khiên thường thiệp vĩ.

Từ bất ngã tư,

Khi vô tha sĩ?

Cuồng đồng chi cuồng dã thư."

Dịch:

"Chàng mà thương yêu nghĩ nhớ đến em,

Thì em sẽ xăn quần lội qua sông Vì để theo chàng.

Chàng mà không nghĩ nhớ đến em,

Thì há lại chẳng có người khác (để em đi theo hay sao)?

Chàng bé bỏng cuồng ngồng này thật là điên khùng vậy."

Ở đây chữ "ngã" trong Hán văn nghĩa là "ta". Vì vậy Lô Vi ám chỉ rằng bài thơ này, Phúc Tuấn đang tự nói chính mình.

[5] Hồng đậu: không phải đậu đỏ của mình. Đây là Hồng đậu sinh trưởng tập trung ở các vùng phía Nam của Trung Quốc: Vân Nam, Quảng Tây, Hồ Nam... Đậu màu đỏ có hình dáng như hình trái tim. Vậy nên ngoài tên Hồng đậu nó còn có tên là Khổng Tước đậu hoặc Tương Tư đậu. Hồng đậu từ xưa đến nay được mọi người xem là tín vật tình yêu. Số lượng hạt Hồng đậu cũng mang ý nghĩa riêng:

1 hạt: Trong lòng anh chỉ có một mình em

2 hạt: Đôi ta như chim liền cánh

3 hạt: Anh yêu em

10 hạt: Yêu em toàn tâm toàn ý

11 hạt: Một lòng một dạ yêu em

13 hạt: Em yêu, xin hãy đón nhận tình yêu của anh

17 hạt: Bên em suốt đời

18 hạt: Thanh xuân mãi mãi

19 hạt: Yêu đến tận cùng

21 hạt: Yêu nhất là em

22 hạt: Trong em có anh, trong anh có em

33 hạt: 3 đời 3 kiếp bên nhau

36 hạt: Tình yêu của anh chỉ có em

66 hạt: Yêu em mãi không đổi thay

99 hạt: Thiên trường địa cửu

100 hạt: Bách niên giai lão; hoặc là Yêu em một vạn năm

999 hạt: Anh là người hạnh phúc nhất trên thế gian này

[6] Cuồng thảo: một lối viết nhanh, các nét trong chữ dính liền nhau. Kiểu viết này được viết chỉ trong một lần chấm bút nên người viết thường chỉ viết những nét chính của chữ còn bỏ những nét không cần thiết đi.

[7] Vương Duy: một nhà thơ thời Đường. Ông là tác giả bài thơ Tương tư. Hình ảnh được sử dụng trong thơ chính là Hồng đậu.

*Tám vãi trắng (có) cảnh Hồng đậu

Trái tim đỏ một màu

Tình tương tư đầy khăn tay

Tương ái nhiều không thiếu

Hết chương 41

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Linh Vi đình

Từ vùng Thảo Nguyên trở về trời cũng đã chuyển tiết sang tháng tư. Đào hồng, liễu lục đã không còn nữa. Trời trở nên trong hơn, ánh nắng cũng mỗi lúc một trở nên gay gắt hơn vậy nên Định An Hoàng đế quyết định chuyển cả Hoàng cung về hành cung Trần Thủy còn hậu cung vẫn ở lại kinh thành.

Hành cung Trần Thủy là một cung điện rộng lớn, tính theo đơn vị đo lường hiện tại, nó cách kinh thành khoảng 60 km về phía Đông Nam và nằm gần một con sông lớn lưng lại dựa núi vậy nên hành cung vào mùa hạ cũng trở nên mát mẻ hơn. Nơi này có quy mô không kém hơn kinh thành là bao nhưng đẹp hơn kinh thành rất nhiều bởi trong quá trình xây dựng, nó vẫn giữ được dáng vẻ hoang sơ như thuở ban đầu của mình. Ngoài việc trồng thêm nhiều cây cối ra, tất cả các công trình trong cung điện này đều hòa hợp với thiên nhiên. Màu vàng lưu ly xen lẫn với màu xanh tươi mát khiến từ xa nhìn vào người ta có cảm giác cao sang nhưng lại rất gần gũi.

Vì cả Hoàng cung chuyển về hành cung Trần Thủy nên Phúc Tuân cũng như các Hoàng tử khác của Định An Hoàng đế cũng buộc phải chuyển về đây. Vậy nên lúc này Lôi Vi và Phúc Tuân, mỗi người ở mỗi đầu nỗi nhớ. Cũng may, sau khi trở về Hoàng cung nàng tập trung vào luyện trống nên nỗi nhớ chẳng không quá da diết. Ngày kiểm tra điệu múa trống của nàng tới mỗi lúc một gần, nàng không thể lơ là việc luyện tập được.

Một tháng cật lực luyện tập cùng với đó là việc nàng không ngừng ghé thăm Phi Thiên lâu để học hỏi kinh nghiệm của Hương Y nên điệu múa trống của nàng có bước tiến bộ rõ rệt. Chẳng mấy chốc kỹ năng, kỹ xảo của nàng đã được nâng cao khiến Trần Chương sợ, Đậu Chương sợ đều gật đầu hài lòng còn Tô Chương sợ có muốn làm khó nàng cũng không thể nào làm khó được.

Lại nằm dài trên cành cây, Lôi Vi khẽ thở ra. Thời gian gần đây vì muốn kỹ năng tiến bộ mà nàng luôn buộc thân thể mình phải hoạt động với cường độ cao giờ khắp người nàng không đau thì cũng nhức mỏi ê ẩm. Đưa tay lên day nhẹ huyệt thái dương, nàng chậm rãi đưa mắt quan sát xung quanh. Bên kia hồ, Ngọc Nhạn Công chúa đang cùng mấy tỷ nữ của mình tiến về đình nghỉ mát cách đó không xa. Gặp qua Ngọc Nhạn Công chúa vài lần, lần nào cũng thấy nàng ta tươi cười, nhưng câu nói lại mang đầy ẩn ý sâu xa. Ánh mắt của nàng ta tuy nhu mì nhưng lại ẩn giấu một ngọn lửa khiến nàng mỗi lần ngẩng đầu nhìn phải kiềm chế lắm mới có thể nhìn thẳng vào đôi mắt đó. Quả thật, con người này không nên tiếp xúc nhiều. Hơn nữa nàng cũng không muốn tiếp xúc nhiều với chốn hậu cung. Sau khi hồi cung, những người cần gặp nàng đã diện kiến rồi còn những người không cần gặp, tốt nhất vẫn nên tránh đi. Nghĩ vậy nàng vội leo xuống rồi nhanh chóng quay bước rời khỏi hồ.

Trong khi đó, ở bên kia hồ, tỷ nữ Lệ Uyên của Ngọc Nhạn Công chúa vừa xoay người lại đã nhìn thấy Lôi Vi đang chậm rãi rời đi, nàng ta nhanh chóng tiến về chủ nhân của mình.

_ Công chúa!

Vừa nói, Lệ Uyên vừa đưa mắt về phía bên kia hồ, theo đó Ngọc Nhạn cũng đưa mắt nhìn sang. Ánh mắt nàng trở nên sắc sảo lạ thường. Khóe môi nàng khẽ cong lên.

_ Đi! Chúng ta đến Xuân Hoa viện!

Dứt câu, Ngọc Nhạn chậm rãi đứng lên rồi rời bước ra khỏi đình tiến về phía bên kia hồ.

*

Thông thường đối với những gì trở nên quen thuộc rồi ta sẽ không còn run sợ khi đối diện với nó nữa. Nhưng đối với những lần kiểm tra, thi cử lại khác hoàn toàn. Vì mỗi lần kiểm tra thi cử độ khó lại ngày một tăng cao. Nên Lôi Vi dù đã quen rồi cũng không tránh khỏi lo lắng.

Ngồi trên các nhìn xuống, Lôi Vi nhìn thấy những người phục vụ trong Thái Thường Nhạc phủ đang khiêng và sắp những chiếc trống ra giữa sân của Khánh viện. Đợt kiểm tra này của nàng sẽ không tổ chức tại đình, các nữa mà chính là diễn ra giữa sân. Một cuộc khảo nghiệm diễn ra ngay trước mặt mọi người. Bỗng nhớ đến những gì Ngọc Nhạn Công chúa nói với nàng cách đây mấy hôm, nàng không khỏi lo lắng. Giờ trên dưới trong chốn hậu cung ai ai cũng biết nàng đi theo Linh Thân vương nên mỗi lần kiểm tra là mỗi lần mũi nhọn chia về phía nàng. Ngọc Nhạn nói không sai, nàng có trượt cũng không sao nhưng nàng tuyệt không thể khiến Phúc Tuân mất mặt được.

Nghĩ đến đây, Lôi Vi chợt nhớ đến hai phần của bộ phim "Thơ ngây" nàng từng xem hồi còn bé. Từ khi đi học Đại học cho đến khi ra trường đi làm, Viên Tương Cầm đã chịu áp lực không ít khi phải mang theo cái mác "vợ của thiên tài Giang Trục Thụ". Cái mác ấy tuy khiến cô nàng hạnh phúc nhưng cũng khiến cô chịu áp lực không ít trong chuyện học hành và công việc. Giờ, nàng phải chẳng đã thành một Viên Tương Cầm thứ hai? Ngoài chỉ số IQ của hai người khác nhau ra xem chừng hoàn cảnh về cơ bản là giống nhau. Yêu phải người thông minh tài giỏi như thế này thiệt là khổ tâm, khổ tâm. Vạn lần khổ tâm! Thiệt là muốn khóc quá đi mất. Haizzz!!!

Đang mãi đuổi theo dòng suy nghĩ của mình, chợt ai đó vỗ nhẹ lên vai Lôi Vi. Vội quay lại nàng nhìn thấy bốn người Đồng Thảo, Quân Đài, Băng Tư và Phi Đào. Từ sau đợt tuần du, nàng và Băng Tư gặp nhau thường xuyên hơn, dù rằng nàng ấy bề ngoài vẫn lạnh lùng như vậy nhưng lời nói ra đã mềm mỏng và không còn lạnh lùng nữa. Còn Phi Đào, quả thực đã lâu lắm rồi không gặp người tỷ tỷ bé nhỏ này. Vốn cả hai có thể gặp nhau vào đêm giao thừa và mấy ngày tết nhưng nàng thì bận rộn với tiếng sét ái tình của mình còn nàng ấy cũng bận rộn với tiếng sét tình ái của nàng ấy. Ôi sức mạnh của tình yêu!

_ Sao mọi người tụ tập đông đủ thế?- Chút giọng của Lôi Vi trở nên hồ hởi.

_ Ta là ta đến xem muội ngã!- Băng Tư tự nhiên lên tiếng.

_ Há?- Vừa nhăn mặt, Lôi Vi vừa thảng thốt.- Băng Tư tỷ! Sao tỷ lại độc ác đến thế chứ?

Không nói gì, Băng Tư chỉ bật cười sáng khoái. Lôi Vi mặc kệ! Nàng ấy nghĩ gì nàng chả quản, nàng cũng không muốn quản. Vờ xụ mặt, nàng quay đi chỗ khác vừa lúc gặp nụ cười bí hiểm của Phi Đào.

_ Tỷ tỷ yêu dấu! Lâu lắm rồi không gặp tỷ. Lần này gặp, tỷ có quà cho muội không?

_ Quà?- Phi Đào hồn nhiên hỏi.- Quà gì?

_ Tỷ đừng có giả vờ! Bộ mặt tỷ rất đáng ngờ. Nên tỷ nói không có quà, muội không tin đâu.

_ Không có!- Vừa nói, Phi Đào vừa lắc đầu.

Trước thái độ của Phi Đào, Lôi Vi nở một nụ cười đứng lên tiến về phía Phi Đào, khiến nàng ấy nuốt ực nước miếng, cười khan mà lùi dần. Sau đó là một màn chọc cười. Lôi Vi thả sức cù vào mọi nơi trên cơ thể của Phi Đào khiến nàng vừa cười vừa oằng mình lên chẳng khác nào con giun. Đồng Thảo, Quân Đài và Băng Tư thấy vậy cũng cười nức ruột. Đến khi cười không nổi nữa, nàng mới đưa cho Lôi Vi một bức thư.

_ Tín điều [1] đã làm xong nhiệm vụ rồi đây!- Vừa thở, Phi Đào vừa xụ mặt nói.- Muội cũng thật độc ác quá đi mất.

Mặc kệ Phi Đào, tâm tư của Lôi Vi đều đặt cả vào bức thư đang cầm trên tay. Từ ngày Định An Hoàng đế chuyển đến hành cung Trần Thủy, gia quyến của các Thân vương cũng được theo về, vậy nên Phi Đào cũng không ngoại lệ. Thành ra cứ cách khoảng bảy ngày, Phi Đào lại trở thành tín điều cho nàng và Phúc Tuần. Hết nở một nụ cười, nàng nhanh chóng mở giấy ra, mùi mực nhẹ nhàng bay lên. Hương thơm thân thuộc dễ chịu. Nhìn những nét vân trên giấy nàng không khỏi mỉm cười, bởi đây chính là loại giấy chàng dùng để vẽ bức "Phù dung thiếu nữ" tặng nàng, giấy Tuyên Thành [2]. Chỉ là một bức thư thôi mà chàng lại cẩn trọng đến vậy. Phải dùng loại giấy tốt nhất để viết cho nàng. Nét chữ thân quen cũng dần hiện ra trước mắt. Lối viết ưa thích của chàng vốn là lối cuồng thảo nhưng trừ những lần đề tranh tặng nàng còn những lần viết thư cho nàng, chàng đều dùng lối viết chữ Khải để nàng dễ đọc.

"Vi Nhi! Ta ở nơi này thật sự không ổn chút nào. Ngày ngày nhớ nàng đến thất thần. Nếu không phải là việc chính sự bận bịu ta nhất định sẽ bay đến chỗ nàng để nàng cho ta yên định tâm đan.

Khi bức thư này tới tay nàng có lẽ nàng chuẩn bị kiểm tra rồi. Ta tin với tài năng của mình, nàng sẽ thể hiện tốt. Vì vậy, nàng đừng quá căng thẳng mà quên chăm sóc bản thân mình đấy. Nếu lúc ta quay về thấy nàng ốm đi, ta sẽ giận đấy.

Cuối cùng ta chỉ muốn nói với nàng rằng ta rất nhớ nàng."

Bức thư ngắn gọn nhưng chứa đựng biết bao sự nhung nhớ cũng như quan tâm của Phúc Tuần khiến Lôi Vi nàng không khỏi cảm động. Nụ cười của nàng dường như mỗi lúc một tươi hơn làm những ai có mặt cũng cảm thấy có chút ghen tỵ.

_ Thôi được rồi tiểu cô nương!- Băng Tư chậm rãi lên tiếng.- Tôi giờ rồi!

Nghe Băng Tư nói vậy, Lôi Vi vội quay sang nhìn xuống sân. Bên dưới ca vũ đã tề tựu đông đủ. Vì là biểu diễn dưới sân nên khó lòng ngăn cấm được mọi người đến xem. Song vì là múa trống nên rất khó để đỡ trò. Nghĩ vậy, nàng yên tâm phần nào. Gấp thư lại, nàng nhờ Đồng Thảo giữ hộ sau đó cả năm người nhanh chóng rời khỏi các buồng Khánh viện.

Tiếng bàn tán nổi lên. Đa số mọi người đều tỏ ra lo lắng cho Lôi Vi bởi múa trống không phải là việc dễ dàng. Họ tin vào thực lực của nàng, song tiến bộ nhanh như vậy thật khiến cho không ít người kinh ngạc. Số còn lại dĩ nhiên là số đồ kỵ nàng. Vẫn là những cái lườm, cái bĩu môi. Thái độ của họ dành cho nàng dường như có phần khác trước. Từ sau hôm nàng biến Tử Đình thành hồ ly, bọn họ chẳng khác nào như rắn mất đầu. Vậy nên đối với việc làm khó nàng dường như cũng không xảy ra nữa.

Từ bên trong Khánh viện, Vương Tổng quản, Trần Chương sự, Đậu Chương sự, Tô Chương sự lần lượt bước ra. Sau mỗi lần thăng cấp, số thành phần ban giám khảo lại tăng lên thêm một người. Có lẽ họ muốn có một cái nhìn khách quan, tổng quát về sự tiến bộ của ca vũ. Chờ cho ai nấy ngồi vào vị trí của mình, Lôi Vi nhanh chóng tháo giày ra rồi tiến về phía trước cúi người thi lễ với giám khảo và bắt đầu bài múa của mình.

Theo từng bước chân của Lôi Vi, tiếng trống vang lên. Lúc nhanh lúc chậm. Lúc giòn giã lúc khoan thai. Tay và chân kết hợp đồng bộ với nhau tạo nên một điệu múa sinh động mang đầy đủ phong vị, âm sắc khiến mọi người không thể nào rời mắt. Từng sải chân đều gắn liền với một tiếng trống. Từng tiếng trống gắn liền với một tiết tấu khiến người nghe dần hình dung ra được âm thanh lẫn cảnh sắc trong từng tiếng trống ấy.

Nở một nụ cười rạng rỡ, Lôi Vi chậm rãi xoay người. Tiếng trống theo đó cũng trở nên êm dịu hơn tựa hồ như tiếng suối chảy róc rách. Cánh tay đưa lên nhịp nhàng, bàn tay chậm rãi xòe ra như một đóa hoa mỉm cười khiến người xem ai cũng ngẩn ngơ...

Bên dưới, một lần nữa tiếng bàn tán lại nổi lên. Là những tiếng trầm trồ khen ngợi tài năng của Lôi Vi. Nàng vào Thái Thường Nhạc phủ là nhờ Thiên Phụng Công chúa lại không phải trải qua kì kiểm tra gắt gao, ban đầu gần như trong phủ này không ai có thiện cảm với chuyện này. Nhưng theo thời gian, với tính cách cởi mở, thân thiện của mình, nàng đã có được sự tin tưởng cũng như yêu quý của mọi người. Cùng với đó, nàng đã khẳng định được bản thân, khẳng định được thực tài của mình. Nàng đã cho mọi người thấy những gì nàng nói, nàng nhất định sẽ làm được. Vậy nên, lúc này đây ai cũng chắc như đinh đóng cột, ngày nàng trở thành Thượng đẳng ca vũ không còn xa nữa.

Xoay một vòng, Lôi Vi sải một bước dài về phía trước một tiếng "tùng" giòn tan vang lên. Xoay thêm vòng nữa, nàng nhẹ nhàng khom người xuống tựa như một đóa hoa đang e lệ. Sự biến hóa trong từng động tác của nàng khiến giám khảo cũng phải trầm trồ. Kỹ thuật, kỹ năng của nàng tiến bộ rõ rệt. Giờ, nàng có thể thực hiện những động tác khó một cách khéo léo.

Hít một hơi thật sâu, Lôi Vi nhảy mạnh một cái trên nền trống sau đó phi người xuống giữa sân rồi khom người xuống kết thúc màn biểu diễn của mình. Những ai có mặt ở đó lập tức cho nàng một tràng pháo tay dài tán thưởng. Kèm theo đó, đôi mắt của bốn vị giám khảo cũng lộ rõ vẻ hài lòng. Nhìn quan cảnh xung quanh, bầu chặt gấu váy Tú Đình quay gót bỏ đi.

.....

Cùng Trần Chương sự trò chuyện một lúc, Lôi Vi nhanh chóng rời khỏi Khánh viện cùng với Đồng Thảo và Phi Đào. Quân Đài và Băng Tư vì phải lên lớp nên không đi theo ba người.

_ Muội tiến bộ nhanh thật!- Vừa thở dài, Đồng Thảo vừa nói.- Đến khi nào tỷ mới được như muội đây?

_ Có công mài sắt có ngày nên kim!- Lôi Vi mỉm cười.- Muội nghe nói trung tuần tháng bảy sẽ có một buổi kiểm tra dành cho Sơ kỳ. Những ai đạt sẽ được thăng lên Hạ cấp. Giờ đã sang tháng tư rồi. Vẫn còn khoảng hơn hai tháng để luyện tập. Vậy nên tỷ hãy cố lên!

Không nói gì, Đồng Thảo chậm rãi gật đầu. Cả ba vừa chầm bước rời khỏi sân của Thái Thường Nhạc phủ đã gặp ngay Bát Hoàng tử Phúc Tường. Từ sau khi xuất tuần trở về, vì mẫu thân của chàng là Hoa phi trở bệnh nên chàng lưu lại trong cung để tiện bề chăm sóc. Song nàng thật không biết chàng lưu lại là để chăm sóc mẫu thân hay lưu lại để quấy phá nàng. Nàng thật nghĩ không thông!

Cách vài ba bữa, Lôi Vi lại trở thành chuột bạch của Phúc Tường. Hôm thì chàng ta làm một cành cây bên hồ bị nứt báo hại nàng vừa leo lên đã gãy, ngã xuống. May là cành cây thấp, thân nàng chỉ bị ê ẩm. Hôm thì chàng ta không biết tìm đâu ra được một đồng giun khiến nàng đang tập múa bên dưới lên phải hứng chịu một trận mưa giun. Giờ nghĩ đến cảm giác vẫn còn "hoang mang"...Con người này thật có cho nàng cả núi vàng hay đánh chết nàng, nàng cũng không dám day vào.

Nhưng tức nước thì vỡ bờ. Biết được bản tính của Phúc Tường thích quấy phá, không thích sự gò bó, nàng không biết chàng ta có thật sự như thế hay không, song nắm được điều này, nàng quyết cho chàng ta sống dở chết dở.

"Triệu Thái phó họ Triệu tên Hoài vốn là một nhân tài xong phải tội gương mặt khá xấu. Nếu không phải vì sự học rộng của ông ta có lẽ Định An Hoàng đế đã không trọng dụng ông ta, mời ông ta làm thầy dạy cho các Hoàng tử. Là người liêm chính nghiêm khắc nên nghiêm nhiên Triệu Hoài trở thành khắc tinh của Phúc Tường. Sư đồ không ưa nhau. Hôm ấy gặp Phúc Tường, Lôi Vi bảo chàng viết tên của sư phụ mình. Chàng ta nghĩ ngợi mãi mới viết được tên của sư phụ Triệu Hoài. Nàng bèn bĩu môi:

_ Ngài viết sai rồi! Sao lại là bộ Tâm phải bộ Thổ mới đúng. [3]- Vừa chỉ vào giấy, Lôi Vi vừa nói.

Vậy là Phúc Tường viết lại chữ Hoài, sửa bộ Tâm thành bộ Thổ. Sửa bộ Tâm thành bộ Thổ chữ Hoài ngay lập tức biến thành chữ Hoại. Từ sự nhớ mong biến thành xấu xa. Nghĩ đến đây Lôi Vi phải cố lắm mới nén được cười để còn gật gù khen Phúc Tường và khuyên hôm sau lên lớp chàng nên khoe với Triệu Thái phó.

Hai ngày sau, trong cung truyền ra đại ý là Triệu Thái phó cáo bệnh, không dạy học nữa. Nhưng kỳ thực nội tình bên trong chính là Phúc Tường đã khiến Triệu Hoài tức chết. Vì chuyện này, chàng ta bị Thái hậu rồi Hoàng hậu và cả mẫu thân của mình, Hoa phi cho một bài giáo huấn, bắt chàng ta phải đến phủ Thái phó quỳ xin Triệu Hoài tha thứ, hồi cung để dạy học trở lại.

Sau khi chuyện qua rồi, một lần Lôi Vi hỏi Phúc Tường sao không tố cáo nàng, chàng trả lời:

_ Ta đúng là mắc bẫy của ngươi. Nhưng đây quả thật là lỗi của ta. Là nam nhân, gây ra họa thì tự chịu lấy. Đâu ra lý để nữ nhi như ngươi chịu thay.

Đang cảm động, Phúc Tường bồi cho Lôi Vi một câu.

_ Với cái miệng của ngươi, để ngươi "chịu thay" không biết chừng ngươi sẽ cho ta thể thảm hơn nữa."

Từ đó, Phúc Tường cũng bớt chọc phá Lôi Vi hơn. Lần này chàng xuất hiện ở đây không biết có phải lại có trò gì mới lôi nàng ra làm chuột bạch hay không đây.

_ Tham kiến Bát Hoàng tử! Bát Hoàng tử cát tường!

Cùng với Đồng Thảo, Phi Anh, Lôi Vi vừa cúi người thi lễ, vừa nhường mảy lên nhìn Phúc Tường. Bộ dạng bình thản thế này xem chừng chàng vẫn chưa

tìm được trò mới.

_ Miễn lễ!

_ Sao hôm nay Ngài lại có nhã hứng đến Thái Thường Nhạc phủ thế?- Vừa mỉm cười, Lôi Vi vừa hỏi.

_ Ta đến để xem người thi cử thế nào. Không ngờ lại tệ thế! Chẳng được thăng cấp!

Chàng Hoàng tử này rốt cuộc là khinh người hay không biết luật lệ vậy?

_ Bát Hoàng tử! Tiểu nữ là kiểm tra chứ không phải thi cử nên sao có thể thăng cấp được. Nếu thăng cấp dễ như thế chắc giờ này, Thái Thường Nhạc phủ đã toàn là Thượng đẳng ca vũ cả rồi.

Nghe Lôi Vi nói thế, Phúc Tường "ò" một tiếng. Thật chẳng biết chàng tiếp thu được bao nhiêu. Nhưng nàng cũng chẳng quan tâm làm gì. Cả bốn người đứng trên cầu nói chuyện làm huyên náo một góc hồ. Nguyên nhân cũng là vì cuộc đấu khẩu không thể trẻ con hơn được nữa giữa Lôi Vi và Phúc Tường. Trước kia, nàng nghĩ rằng nàng với Phúc Tường là oan gia, gặp nhau là cãi nhau như cơm bữa. Song giờ ngẫm lại nàng mới thấy tuy cãi nhau nhưng chàng luôn nhường nhịn nàng, thậm chí còn ra sức dỗ dành, phân tích cho nàng hiểu. Còn đối với Phúc Tường cả hai cãi nhau như thế không đội trời chung, không ai chịu nhường ai. Quả thật chàng ta mới đúng là oan gia của nàng.

_ Bát Hoàng tử cát tường!

Chất giọng ái nam ái nữ quen thuộc vang lên, Lôi Vi vội nghiêng đầu qua nhìn. Tiểu An Tử? Sao hắn lại ở đây?

_ Đứng lên đi! Chẳng phải người đang ở hành cung Trần Thủy với chủ tử người sao?

_ Hồi Bát Hoàng tử! Linh Thần vương phái nô tài về tìm Cát tiểu thư có chuyện ạ.

_ Tìm ta?- Lôi Vi ngạc nhiên.- Có chuyện gì thế?

Thận trọng đưa mắt nhìn xung quanh, Tiểu An Tử đưa đôi mắt có chút lúng túng của mình nhìn ba người còn lại. Hiểu ý, Phúc Tường khẽ cười.

_ Xem ra có người sắp không chịu nổi rồi! Lôi Vi! Ngũ huynh của ta mà xảy ra chuyện gì, ta sẽ đổ hết tội lỗi lên đầu người xem người ăn nói cách sao.

_ Ngài...

Không để cho Lôi Vi nói hết câu, Phúc Tường đã quay gót dời đi. Đồng Thảo và Phi Đào hiểu ý cũng nhanh chóng rời đi. Còn lại hai người đứng trên cầu, Tiểu An Tử không nói không rằng gì chỉ bảo nàng xuất cung cùng hắn. Mi tâm của nàng không khỏi nhăn lại. Thật không biết chủ tử nhà này lại bày trò gì. Thôi thì cứ theo vậy. Dù gan Phúc Tường to đến đâu chàng chắc chắn cũng không hại nàng. Ngoài Nam môn Chu Tước, một chiếc xe ngựa đợi sẵn cả hai. Nàng thầm đoán có lẽ Tiểu An Tử dẫn nàng về vườn. Nhưng từ khi lên xe, cả hai đi một đoạn khá xa. Tiếng ồn ào huyên náo chốn kinh thành xa dần mà nàng vẫn thấy chưa tới. Mãi cho đến khi con đường trở nên gồ ghề và dốc hơn, nàng mới thấy có gì đó không ổn. Vội vén rèm lên xem, nàng nhận ra chiếc xe đang lên một ngọn đồi. Phóng tầm mắt ra xa nàng không khỏi ngạc nhiên khi biết được, ngọn đồi này nằm ngay sau lưng của Trùng Hoa viên. Một chút quen thuộc chợt hiện lên trong tâm trí nàng. Nơi này, dường như nàng đã đến một lần rồi. Nhưng khung cảnh trong ký ức của nàng khá mơ hồ, nên nàng mãi không thể nào xác định được...

Xe đi một đoạn rồi dừng lại. Quan sát quan cảnh xung quanh, Lôi Vi biết được xe đang dừng trên sườn đồi.

_ Cát tiểu thư!- Tiếng Tiểu An Tử vọng vào.- Đã tới nơi rồi ạ.

Nghi hoặc, Lôi Vi chậm rãi bước xuống xe. Vừa bước xuống nàng vừa quan sát. Quan cảnh khá quen thuộc. Cho đến khi nhìn thấy Phúc Tường, nàng không khỏi ngạc nhiên.

_ Ta nghe nói nàng kiểm tra rất tốt!- Vừa cười, Phúc Tường vừa chậm rãi lên tiếng.

Trong lúc Lôi Vi vẫn còn đang đứng ngây ngốc vì không hiểu tại sao Phúc Tường có mặt ở đây, chàng đã tiến về phía nàng.

_ Sao vậy? Nàng không vui khi gặp ta sao?

_ Không phải!- Vừa đáp, Lôi Vi vừa lắc đầu.- Chỉ là...bất ngờ quá! Em nghĩ lúc này anh vẫn đang ở hành cung. Anh về khi nào?

_ Sáng nay!- Nắm tay Lôi Vi, Phúc Tường ôn nhu đáp.- Vì muốn nàng bất ngờ nên ta dù nhớ nàng sắp chết nhưng vẫn phải ráng chịu đựng không chạy đến gặp nàng.

Chất giọng khò sở của Phúc Tường khiến Lôi Vi không khỏi bật cười. Hít một hơi thật sâu, nàng đặt hai tay lên vai chàng rồi nhẹ nhàng nghiêng chân lên và đặt một nụ hôn thật khẽ lên má của chàng. Nụ hôn rất nhẹ khiến chàng không khỏi ngạc nhiên trước sự chủ động của nàng. Trái tim chàng như được một bàn tay nhẹ nhàng xoa bóp, vỗ về khiến nó dù đập liên hồi nhưng chàng lại có cảm giác bình yên và sắp tan chảy đến nơi.

_ Vi Nhi!- Vội ôm lấy Lôi Vi, Phúc Tường thì thầm gọi tên nàng.

Cả gương mặt Lôi Vi nhanh chóng đỏ lên. Bối rối nàng vội cúi mặt xuống. Hơi thở của Phúc Tuấn ngay trên đỉnh đầu mỗi lúc một gần mặt nàng hơn khiến nàng toàn thân đông cứng không biết làm thế nào. Nghĩ đến trường hợp nàng đã từng nghĩ qua, đó là chàng sẽ hôn nàng trước "bàn dân thiên hạ" khiến nàng thật muốn tìm một chỗ chui xuống ngay lập tức.

_ Ô...ở đây còn có người!- Lôi Vi lúng túng nói.

Tiểu An Tử, Tiểu Đậu Tử và Từ Huyền cùng một số tùy tùng của Phúc Tuấn phải gắng lắm mới nhìn được cười. Quay sang liếc từng người một một cái, chàng quay lại nhìn Lôi Vi bằng ánh mắt thâm tình, sùng nịnh.

_ Có người thì sao? Có ai thấy đâu!

Mức độ thâm tình và cuồng si của Phúc Tuấn quả thật đạt đến trình độ cao thâm khiến cho các soái ca ngôn tình mà Lôi Vi từng đọc qua cũng phải ngả mũ cúi chào. Không được! Lôi Vi quyết phải tìm lối thoát. Không thèm để ý đến gương mặt lúc này cách nàng chỉ vài milimet, nàng ngoảnh đầu đi quan sát xung quanh hồng tìm kiếm điều gì đó bất thường. Và trời không phụ lòng người.

_ Ở đây có cái đình từ khi nào thế?

Vừa reo lên, Lôi Vi vừa vùng thoát ra khỏi vòng tay Phúc Tuấn. Trong khi nàng mừng rỡ chạy về phía đình, chàng lại nhìn công trình do mình một tay xây dựng nên bằng ánh mắt ngùn ngụt lửa giận. Nhờ có nó mà chàng không hôn được Lôi Vi. Chỉ vừa nghĩ đến thôi, chàng đã muốn đốt trụi cái đình này ngay lập tức rồi. Cố kiềm chế, chàng hít một hơi thật sâu rồi tiến về phía nàng.

_ Nàng có thích không?

_ Thích! Đẹp lắm!- Lôi Vi trầm trồ.- Nhưng em nhớ không nhầm, lần trước tới đây là vào đêm giao thừa chỗ này không có đình. Sao giờ lại...

_ Là ta cho xây đấy! Còn nhớ hôm đó nàng nói với ta nàng muốn chỗ này có một cái đình để mùa hạ có thể ngắm sao, mùa đông có thể ngắm tuyết. Vậy nên ta đã cho xây cái đình này trong thời gian chúng ta xuất tuần với phụ hoàng ta.

Đôi mắt của Lôi Vi mở mỗi lúc một to. Nàng thật không ngờ chỉ vì một câu nói băng quơ của nàng, chàng lại nhọc công xây dựng, biến nó trở thành sự thật. Nàng chợt nhớ đến một câu nói của một chàng diễn viên ở thời đại nàng, nguyên văn nàng không nhớ rõ nhưng đại ý là "em hãy cứ ước mơ, còn tôi sẽ thực hiện ước mơ ấy cho em." Nàng không ngờ điều này lại trở thành sự thật.

_ Nhưng em...không muốn làm hồng nhan họa thủy đâu.- Vừa nói, Lôi Vi vừa vờ xụ mặt.

_ Nếu nàng vì ta mà gánh tội danh hồng nhan họa thủy, ta cũng sẽ vì nàng mà can tâm tình nguyện gánh tội danh thiên cổ si tình.

Nghe Phúc Tuấn nói, Lôi Vi thật không biết nói thế nào. Rõ ràng "tội danh" của chàng là ca tụng ấy chứ. Bất công! Thật là bất công quá đi mất. Không can tâm! Nàng không can tâm.

_ Thiên cổ si tình? Vậy em sẽ là thiên cổ hận tình.

_ Nàng...tàn nhẫn quá!

Không để ý đến Phúc Tuấn, Lôi Vi quay sang tiếng tục ngắm đình. Đình cao, có bốn cột ở bốn phía và được ngăn cách với bên ngoài bằng một lớp màn che bằng vải màu xanh dương. Ở bốn phía của đình đều treo phong linh bằng tre. Bên cạnh đình là một góc Tử Vi. Ngẩng mặt lên cao một chút, bức hoành phi đề tên đình lọt vào nhãn giới của nàng.

_ Linh Vi đình? Dở tệ!

Ngay khi Lôi Vi có tình thốt ra câu đó, Phúc Tuấn quả thật không thể chịu được nữa.

_ Cát Lôi Vi!- Phúc Tuấn nghiêm giọng gọi tên nàng.- Nàng có thể nói thật lòng mình được không?

_ Được rồi! Được rồi!- Lôi Vi cười hòa.- Cái tên rất hay! Em thật sự rất thích, rất thích, rất thích.

_ Thật không?

Không nói gì, Lôi Vi gật đầu lia lịa. Tự bản thân nàng thấy, tên của hai người ghép lại khá hay. Vậy nên chẳng nể chốc cái tên ấy nằm lòng trong tâm trí nàng.

_ Vì lời khen của nàng, ta sẽ tặng nàng một món quà.

Quá bất ngờ Lôi Vi quay sang nhìn Phúc Tuấn. Song chàng không nói gì mà chỉ vỗ tay. Vội quay về phía sau, nàng thấy sau tiếng vỗ tay của chàng, một con điều hồ điệp to được đẩy ra một cách cẩn thận.

_ Wow!- Lôi Vi reo lên.- Anh định cho em bay lên trời thật sao?

_ Đúng vậy!

Vừa nói, Phúc Tuấn vừa tiến về phía Lôi Vi. Và chẳng mấy chốc cả hai đã cùng con điều bay lên bầu trời cao. Trời đất rộng bao la, con điều sai cánh bay trong niềm vui thích của nàng. Nàng chưa đi mấy bay bao giờ, nhưng nàng có thể khẳng định rằng bay bằng điều thích hơn bay bằng máy bay nhiều. Cảm giác tự do cũng rõ ràng hơn rất nhiều. Vừa giữ chặt thanh chắn, nàng vừa hét thật to vừa thưởng thức cảnh vật bên dưới. Chốn hồng trần lúc này thật đẹp không gì có thể sánh bằng..

Một tay giữ thanh chắn, một tay quàng qua ôm lấy vai Lôi Vi, Phúc Tuấn lặng lẽ ngắm nhìn nụ cười tươi rạo rờ của nàng. Nụ cười ấy khiến chàng cứ mãi ngẩn ngơ, càng ngắm càng say. Đến giờ tuy có chút lo lắng, nhưng chàng vẫn cho rằng tặng nàng món quà này là lựa chọn hoàn toàn chính xác. Nhìn nàng vui thích, lòng chàng cũng rộn ràng. Và nhân gian trong mắt chàng cũng trở nên đẹp đẽ hơn bao giờ hết...

Lượn một vòng, con điều chậm rãi đáp xuống bãi đất trống nơi sườn đồi. Lôi Vi chậm rãi đưa mắt nhìn Phúc Tuấn. Nơi đáy mắt nàng một niềm hạnh phúc nhẹ nhàng dâng lên. Hít một hơi đầy căng, cả hai nắm tay nhau trở lại đỉnh.

_ Nào lại đây!

Vừa dẫn Lôi Vi vào trong đình, Phúc Tuấn vừa lấy đoản đao bên hông ra rồi chàng nhanh chóng tiến về một cây cột. Đôi mắt nhìn theo, nàng nhận ra chàng đang khắc chữ lên cột. Đường như chàng muốn ghi dấu ngày hôm nay. Trời ơi! Thời đại này liệu có còn nam nhân nào lãng mạn hơn chàng nữa không? Nghĩ thế, nụ cười trên môi nàng nở càng tươi hơn...

Trong lúc mãi dịch thơ, tiếng Cổ cầm đã vang lên bên tai nàng. Vội quay lại nhìn, Lôi Vi không khỏi bất ngờ khi nhìn thấy cây Cổ cầm chàng tặng cho nàng xuất hiện trong đình từ bao giờ. Lần trước đã vậy, lần này cũng vậy. Vị Vương gia này dường như có tài ăn cắp vật thì phải.

Theo tiếng đàn là tiếng ngâm của Phúc Tuấn. Chính là bài thơ chàng vừa khắc xong:

Ngâm giai ngẫu sự tại cao đình,

Phong trung thánh hợp khúc.

Hoan hỷ tối mỹ thời,

Sầu bi tối ai khác.

Hồ điệp phi mẫn thiên.

Thiếu quang chiếu mạn cơ ảnh,

Tĩnh như mộng, giai nhân như hoa.

Hối bất khả tảo tương ngộ,

Nhất sinh nhất thế uyên ương mộng.

Nguyên bởi thê đảo thiên trường địa cửu.*

Câu cuối cùng của bài ngâm khiến Lôi Vi không khỏi bối rối. Câu ngâm ấy chẳng khác gì Phúc Tuấn đang cầu hôn nàng. Nàng đứng chôn chân tại chỗ không biết nên nói gì cũng không biết phải mở lời như thế nào. Một hơi ầm phũ lên đôi bàn tay của nàng. Bàn tay chàng nhẹ nhàng nâng đôi bàn tay của nàng, theo đó nàng ngẩng đầu lên lên gương mặt anh tuấn ngày trước mặt mình. Chàng không nói gì chỉ mỉm cười nhìn ngắm gương mặt nàng. Rồi nhẹ nhàng ôm lấy nàng và đặt lên đỉnh đầu nàng một nụ hôn thật sâu.

_ Vi Nhi! Ta muốn đợi nàng lớn thêm chút nữa sẽ xin phụ hoàng ban nàng cho ta. Ta muốn nàng trở thành thê tử duy nhất đời này kiếp này của ta. Nàng có đồng ý sẽ cùng ta đi hết kiếp này không, để ta có thể bảo vệ và đem đến hạnh phúc cho nàng?

Mỹ nhân như ngọc. Ngọc chỉ tỏa sáng vì tấm chân tình người quân tử.

Chân tình tựa máu. Lời chàng không chỉ đơn giản là lời nói mà đó là lời thề ước được rút ra từ thẳm sâu trong trái tim của chàng. Từ khi nào Phúc Tuấn đã xem Lôi Vi như một phần không thể thiếu của cuộc đời mình. Chàng muốn bên cạnh nàng từng khắc. Chăm sóc, bảo vệ và nâng niu nàng mọi lúc mọi nơi. Vậy nên lời nói ra không mỹ miều nhưng lại rất đẹp đẽ.

Song...

Nàng không thuộc về thời đại này! Đến một ngày nào đó, nàng cũng sẽ phải rời đi. Rời khỏi thế giới của chàng. Dù yêu nhau đậm sâu đến thế nào nàng cũng phải trở về với nơi nàng thuộc về, trở về với gia đình của nàng. Gia đình! Phải! Gia đình nàng là ở thời hiện đại. Họ chắc chắn là đang rất lo lắng cho nàng. Những tháng ngày qua vì mãi đắm chìm trong tình yêu của Phúc Tuấn, nàng đã quên mất điều này.

Khẽ gạt mình, Lôi Vi vội rút tay lại và rời khỏi vòng tay của Phúc Tuấn.

_ Vi Nhi!- Chât giọng của Phúc Tuấn đầy thẳng thốt.

_ Trong thế giới của anh, em ở đâu?

_ Nàng ở đây!- Vừa nói, Phúc Tuân vừa đưa tay lên áp vào ngực trái mình.

_ Anh có tin em không?

_ Ta vĩnh viễn tin nàng!- Phúc Tuân khẳng định chắc nịch.

_ Vậy là đủ rồi!- Lôi Vi gạt đầu hài lòng - Chỉ cần có niềm tin, em sẽ mãi ở trong tim anh

Như linh cảm có chuyện chẳng lành, mặt Phúc Tuân lập tức biến sắc. Đôi mắt của chàng trở nên hoảng hốt.

_ Vi Nhi! Rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Có thể nói cho ta biết không?

_ Em phải về với gia đình của mình, nơi mà em thuộc về. Nhưng không phải lúc này. Bản thân em cũng không biết khi nào em sẽ phải trở về. Nhưng em biết được rằng, khi em phải trở về cũng là lúc...chúng ta...chúng ta phải xa nhau...vĩnh viễn.

Lôi Vi vừa dứt câu, Phúc Tuân đã nhào tới ôm lấy nàng. Vòng tay của chàng tăng thêm lực níu giữ hơn bao giờ hết khiến nàng nhanh chóng bị ngộp thở.

_ Không! Vi Nhi! Ta không cho phép nàng rời xa ta dù là hiện tại hay tương lai. Nếu nàng rời xa ta, ta nhất định tìm nàng bằng được.

_ Phúc Tuân!- Chát giọng của Lôi Vi nghẹn ngào.

_ Thiên hạ rộng lớn như thế nào ta không cần biết, chỉ cần nàng còn sống trong nhân gian, ta nhất định sẽ tìm ra nàng. Quyết không để nàng rời xa ta!

Bờ vai khẽ run lên. Nước mắt của Lôi Vi nhanh chóng thấm đẫm vai áo Phúc Tuân. Nàng không nỡ rời xa chàng. Không nỡ! Nhưng xuyên không vốn là một hiện tượng khoa học chưa có lời giải đáp. Song nàng biết chắc nàng có thể xuyên không đến cổ đại được thì cũng có thể trở về thời hiện đại được. Vấn đề chỉ là thời gian mà thôi. Hai người ở hai thời đại khác nhau làm sao có thể đến với nhau được đây?!

*

Vừa đọc tấu chương, bàn tay của Định An Hoàng để xiết mỗi lúc một chặt. Vùng biên giới Tây Nam lại xảy ra chuyện. Trì quốc vốn là một thuộc quốc quy thuận Tân Thực. Dã tâm của nước này vốn đã có từ lâu song mãi vẫn chưa có động tĩnh gì là vì Tân Thực đã dùng nhu khắc cương. Nay tân Quốc chủ của Trì quốc vừa mới đăng cơ đã muốn tỏ rõ sức mạnh, đối chọi với Thực quốc. Trong lịch sử ghi lại các vị tân Hoàng đăng cơ muốn tỏ rõ uy vũ của mình nên xuất binh cũng là điều bình thường. Chỉ cần cử một đạo quân thiện chiến là có thể đập tắt được âm mưu của địch quốc. Song điều đáng ngại chính là Trì quốc đã bắt tay với tộc người Hạ, một tộc người có thế lực lớn ở vùng Tây Bắc rộng lớn lan xuống tận Tây Nam. Tộc người này vốn hung hãn, lại gian xảo, Tân Thực từng không ít lần đau đầu vì tộc người này. Bởi vùng đại mạc của tộc người Hạ này có thể giúp Tân Thực phát triển và giao lưu với vùng bên ngoài ở phía Bắc rộng lớn. Song càng nhượng bộ, tộc người này càng ngang ngược lấn tới khiến dân vùng biên giới không cách nào yên ổn.

Nay Trì quốc và tộc người Hạ này bắt tay với nhau, dã tâm quá rõ ràng không thể không xuất chinh. Nhưng nếu xuất chinh sẽ lại gây nên một trận huyết vũ tanh phong [4] khiến sinh linh vùng biên giới rơi vào cảnh điêu linh.

_ Ông Quốc Dương!- Cố giữ bình tĩnh, Định An Hoàng để vọng tiếng ra bên ngoài.

_ Có nô tài!- Vừa bước vào, Ông Tổng quản vừa khom người.

_ Lập tức chuẩn bị mọi thứ, sáng mai chúng ta hồi cung sớm. Ngươi hãy thông báo đến các đại thần, sớm mai phải có mặt trước Đại điện để nghị sự.

_ Vâng!

Dứt câu, Ông Quốc Dương vội lui ra ngoài.

Bên ngoài, trời bắt đầu đổ cơn mưa. Con mưa trái mùa! Con mưa ấy không tí tách như đầu xuân nhưng cũng không ồn ào như mùa đông. Lòng quân vương chợt xao động khi nhớ về một đêm mưa nào đó.

_ Rốt cuộc...đến khi nào ta mới có thể...- Vừa lẩm bẩm, Định An đế vừa thờ dài.- Xong chuyện này, ta nhất định, nhất định...

-----

[1] Tín điều: chim đưa thư.

[2] Giấy Tuyên Thành: là loại giấy dùng trong thư pháp. Giấy Tuyên ra đời vào thời nhà Đường- Trung Quốc, có lịch sử đến nay đã 1500 năm.

[3] Chữ "Hoài" (nhớ) theo lối viết Giản thể là do bộ "tâm" và chữ "bất" ghép lại. Chữ "Hoại" (xấu, tồi) theo lối viết Giản thể là do bộ "thỏ" và chữ "bất" ghép lại.

[4] Huyết vũ tanh phong: Mưa máu gió tanh.

* Ngâm khúc ngẫu sự đẹp tại đình cao,

Trong gió nghe (bản) hợp khúc.

Vui vẻ (là) thời khắc đẹp nhất,

Buồn đau (là) khoảng khắc bi ai nhất.

Bướm bướm bay rợp trời.

Thiếu quang chiếu vào cô gái xinh đẹp,

Tinh như mộng, người đẹp như hoa.

Hối không thể sớm gặp mặt,

Một đời một kiếp mộng uyên ương.

Nguyện đi cùng thê tử đến thiên trường địa cửu.

Hết chương 42

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Mạch đầu dương liễu sắc*

Bao lâu rồi Lôi Vi không gặp Phúc Tuấn nhỉ? Nàng cũng không biết nữa. Có lẽ cũng đã hơn năm ngày rồi. Nói không gặp nhau cũng không đúng. Định An Hoàng để hỏi cung rồi, chàng cũng theo về. Cả hai vẫn nhìn thấy nhau ít nhất một ngày một lần. Nhưng lần nào chàng cũng tỏ ra không nhìn thấy nàng rồi quay đi. Chàng giận rồi! Lần này chàng giận nàng thật rồi!

Nàng nào muốn làm tổn thương chàng. Khiến chàng bị tổn thương nàng cũng đau lắm. Nhưng nàng không thể không nhìn nhận sự thật được. Dù hai người có yêu nhau đậm sâu đến đâu cũng khó lòng bền nhau được. Nếu vì cái chết mà phải chia lìa, nàng tuyệt không có gì để nói và sẽ toàn tâm toàn ý yêu chàng đến lúc chết. Nhưng đây lại là xuyên không. Nàng có thể ra đi bất kể lúc nào. Thậm chí rất đột ngột. Làm sao, làm sao nàng có thể chịu đựng nổi đây?

Có lẽ nếu không yêu Phúc Tuấn quá đậm sâu, đến lúc rời đi hai người sẽ không phải quá đau khổ, Lôi Vi nghĩ vậy. Đến giờ nàng vẫn nghĩ vậy. Vậy nên dù rất muốn làm lành với chàng song nàng vẫn quyết xem như không có chuyện gì xảy ra. Không tìm gặp chàng, cũng không làm hòa với chàng.

Cách đây vài hôm, Phúc Vân và Phúc Khải đến tìm gặp nàng để gắng hỏi tại sao Phúc Tuấn và nàng lại trở nên như vậy. Nàng chỉ mỉm cười không nói. Nói gì với họ bây giờ? Không lẽ lại nói rằng nàng và bọn họ vốn không cùng chung một thời đại. Nàng đến từ tương lai, cách họ cả trăm năm, là con cháu mấy chục đời của họ? Họ liệu có tin? Nếu họ không cảm thấy hoang đường cũng sẽ cảm thấy nàng bị điên cũng nên.

Phúc Khải khi ấy đã khuyên nàng:

"_ Người ta cứ nói đau ngắn tốt hơn đau dài. Kỳ thực ta lại không nghĩ vậy. Phải là đau bao sâu mới đúng. Vi Nhi! Dù cho sau này có đau khổ, muội cũng đừng để bản thân mình phải hối hận vì ngày hôm nay. Tương lai ra sao hãy cứ mặc kệ nó, muội chỉ cần sống trọn và yêu trọn ngày hôm nay là được rồi. Có như vậy, sau này dù có đau khổ nhưng muội cũng sẽ không phải hối hận. Nếu hôm nay muội bỏ lỡ chắc chắn nỗi đau của muội sau này sẽ sâu hơn hôm nay gấp vạn lần."

Kỳ thực, lời khuyên của Phúc Khải khá giống với câu nói của Pavel Kochargin [1]: "Đời người chỉ sống có một lần. Phải sống sao cho khỏi xót xa, ân hận vì những năm tháng đã sống hoài, sống phí...". Nhưng nàng có thể không xót xa ân hận song nàng không thể để Phúc Tuấn phải đau khổ được. Càng yêu chàng bao nhiêu, nàng càng không muốn chàng đau khổ bấy nhiêu. Nàng không nỡ đoạn tuyệt chàng, không nỡ rời xa chàng song nàng càng không nỡ biến tương lai của chàng trở thành những ngày tháng dài đau khổ. Biết trước tương lai đã như thế, nàng sao có thể nghe theo trái tim mình được?

Phúc Tường cũng đã đến tìm nàng. Chàng ta với cái đầu chỉ nghĩ ra đủ trò tình quái để quấy của mình lẽ dĩ nhiên không tài nào nhận ra được sự tình. Chỉ đến khi ngồi quây nàng cả buổi chả thấy nàng ừ hử, chàng ta mới để ý mà hỏi ngọn ngành. Nàng biết chuyện này không giấu được nên đành kể qua loa cho chàng ta nghe. Nghe xong, chàng ta hí hửng, tiếp tục...phá nàng như thường. Người gì đâu mà vô tâm vô tình đến lạ kỳ ấy vậy mà sau này lại có thể làm nên nghiệp lớn. Nàng cũng thật không hiểu được. Song thôi kệ! Chàng ta giúp nàng giải khuây cũng tốt. Nhưng nàng quả thật không thể nào cười được. Cứ nhớ đến dáng vẻ đau khổ của Phúc Tuấn, trái tim nàng như bị bóp nghẹt, không sao thở nổi.

Mấy ngày nay, tâm trạng Lôi Vi bị xáo trộn dữ dội. Nên ngoài việc lên lớp ra nàng hầu như chả ra ngoài luyện tập gì thêm cả. Thật sự mệt mỏi! Nằm dài trên bàn, nàng đưa mắt nhìn về phía chiếc Cỗ cầm đang lặng lẽ phôi nắng bên ô cửa sổ. Chiếc Cỗ cầm chẳng tặng như là chứng nhân cho khởi đầu tình yêu của họ. Và ngày hôm ấy, nó cũng là nhân chứng cho câu chuyện tình yêu đã đi vào ngõ cụt của họ. Nghĩ đến đây, một giọt nước mắt lại lăn dài trên gò má của nàng...

"Két...", có tiếng cửa vang lên. Lôi Vi vội vàng lau nước mắt rồi ngồi thẳng lên. Đồng Thảo chậm rãi bước vào. Gương mặt Đồng Thảo ửng đỏ khiến nàng không khỏi ngạc nhiên. Bình thường, mỗi lần nàng ấy đi thăm Đồng Vũ về, gương mặt đều vui vẻ sao hôm nay lại...

_ Đồng Thảo tỷ! Có chuyện gì vậy?- Chất giọng của Lôi Vi có phần khàn đi.- Đồng Vũ huynh đã xảy ra chuyện gì sao?

Vừa nói, Lôi Vi vừa rót cho Đồng Thảo một tách trà. Gương mặt nàng lộ vẻ lo lắng thật sự.

_ Vùng Tây Nam xảy ra chiến sự.- Nhấp ngụm nước, Đồng Thảo âm thầm nói.- Tri quốc liên kết với tộc người Hạ đánh chiếm các thành trì vùng biên giới nước ta. Hiện chúng đã chiếm được mười thành trì dọc biên giới rồi.

_ Vùng biên giới tuy là vùng trọng yếu của triều đình nhưng quân sự quả thật lại không mạnh. Chưa kể tộc người Hạ lại thường xuyên quấy nhiễu khiến tình hình càng thêm bất ổn.- Lôi Vi chậm rãi nói.- Thêm nữa vì ở xa kinh thành nên vùng đó kinh tế cũng không thật sự khả quan. Vì vậy quan viên dù có cố gắng đến đâu cũng buộc phải đầu hàng nếu không muốn xảy ra cảnh sinh linh đồ thác.

_ Đúng vậy!- Đồng Thảo chậm rãi gật đầu.- Hoàng thượng đã quyết định đem quân đi xuất chinh.

Nghe Đồng Thảo nói vậy, Lôi Vi cũng đoán ra được nguyên do nàng ấy âm thầm. Nhấp một ngụm trà, nàng quay về phía Đồng Thảo.

_ Đồng Vũ phải đi?!

Không nói gì, Đồng Thảo gật đầu. Bất giác một giọt nước nhỏ xuống bàn tay trắng ngần của nàng. Nàng biết là linh, đến một ngày nào đó, Đồng Vũ cũng sẽ phải ra trận. Song nàng thật không ngờ, đại ca nàng lại phải ra trận sớm đến vậy. Từ nhỏ hai huynh muội nàng đã nương tựa nhau mà sống. Giờ đại ca nàng phải xuất chinh, lòng nàng vừa lo lắng lại vừa sợ hãi nhưng lại không dám để lộ ra vì sợ huynh ấy lo lắng, không an tâm...

_ Huynh ấy sẽ không sao đâu!- Vừa nói, Lôi Vi vừa nắm tay Đồng Thảo an ủi.- Tỷ đừng lo lắng quá! Nào! Tỷ uống nước đi!

Dứt câu, Lôi Vi chậm rãi cảm ấm trà lên pha trà vào tách rồi đưa cho Đồng Thảo.

_ Lôi Vi!- Chất giọng của Đồng Thảo ngập ngừng.

_ Gì vậy?

_ Đi xuất chinh lần này ngoài Đại Tướng quân Hoắc Thành Uy ra còn có ba người nữa.- Chất giọng của Đồng Thảo trở nên thận trọng.- Thắt Hoàng tử Phúc Khai, Bát Hoàng tử Phúc Tường. Và...Linh Thân vương là Bình Mặc Đại Nguyên soái.

"Xoảng..." tách trà trên tay Lôi Vi lập tức rớt xuống đất bẽ tan tành. Gương mặt nàng lập tức trắng bệch.

_ Tỷ nói sao?- Chất giọng của Lôi Vi như lạc đi.- Phúc Tuấn...chàng ấy...chàng ấy phải ra trận sao?

Nhìn cái gật đầu đầy chắc chắn của Đồng Thảo, đầu Lôi Vi như muốn nổ bung đến nơi. Nàng biết rằng chiến tranh vẫn chưa thật sự bắt đầu. Nàng biết rằng trận chiến này sẽ kết thúc rất nhanh. Nàng biết rằng chàng sẽ bình an trở về. Nhưng nàng cũng biết rằng mỗi lần ra trận là mỗi lần chàng phải đối mặt với cái chết. Và giờ, sinh ly tử biệt dường như đang ở ngay trước mắt họ. Nước mắt vẫn chưa kịp khô lại bắt đầu tuôn ra như thác...

*

Đại diện rộng lớn sớm nay đông nghịt người. Tất cả văn võ bá quan cũng như các binh lính đều tụ tập đông đủ, hàng ngũ chỉnh tề. Bầu không khí hùng hực, khí thế dường như đã bao trùm lấy cả một vùng rộng lớn của Hoàng cung này. Bầu trời trong xanh âm ập càng khiến cho sĩ khí tăng cao hơn bao giờ hết.

Đưa hai tay về phía trước, chờ cho tất cả im lặng hoàn toàn Định An Hoàng đế mới chậm rãi lên tiếng, tiếng nói của ông vang vọng ra tứ phía:

_ Các binh sĩ của Tân Thục! Như các ngươi biết, Thục quốc chúng ta không thích chiến tranh. Bởi chiến tranh gây nên không ít cảnh sinh linh đồ thác, đất nước không được yên ổn. Nghĩ đến viễn cảnh đó, lòng Trần thật rất đau xót. Nhưng nay Tri quốc liên thủ với tộc người Hạ xâm lấn vùng biên giới nước ta, chúng không những cướp thành trì của Tân Thục mà khiến con dân Tân Thục vùng biên giới không thể nào sống yên ổn. Vậy có phải chúng ta nên xuất trận lấy lại lãnh thổ, bảo vệ con dân Tân Thục?

_ Phải! Phải! Phải!

_ Vậy các ngươi nhất định phải nhớ rõ: ra trận, các ngươi không được làm trái quân kỷ. Không được gây nhiễu loạn, làm ảnh hưởng đến đời sống của bách tính. Không được ý thể là binh sĩ xuất chinh mà sách nhiễu, phiền hà tới bách tính khiến bách tính phải oán thán. Không được lạm sát người vô tội. Phàm con dân của Tân Thục, các ngươi không được giết. Con dân của Tri quốc hay tộc người Hạ các ngươi cũng không được giết. Bởi bọn họ vô tội! Quân địch phạm những ai quy thuận hãy tha cho họ con đường sống song tuyệt đối không được để lại mầm họa về sau. Ai làm trái quân kỷ, phạt nghiêm

không tha. Các người rõ chưa?

_ Rõ! Rõ! Rõ!

_ Chiến tranh là điều không ai mong muốn! Nhưng một khi các người đã cầm trên tay ngọn giáo đồng nghĩa với việc các người gánh trên vai mình trách nhiệm bảo vệ quốc gia, bảo vệ bách tính trong đó còn có cả gia quyến của các người. Vậy nên các người hãy vì quốc gia mà lập công, vì sự bình yên của gia quyến các người nơi quê nhà mà xông pha trận mạc. Về phần gia quyến các người, Trẫm nhất định sẽ thay các người chăm sóc họ, đảm bảo cuộc sống của họ, tạo nghề lập nghiệp cho họ có cái ăn cái mặc đầy đủ. Vậy nên các người hãy yên tâm ra trận! Chờ đến ngày các người trở về, gia quyến của các người sẽ được đoàn tụ.

_ Tạ ơn Hoàng thượng!- Vừa tung hô, tất cả binh sĩ vừa quỳ xuống.- Ngõ Hoàng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!

Chậm rãi gạt đầu, Định An Hoàng để quay về phía Phúc Tuân. Đưa con này của Ngải bốn năm trước đã xông pha trận mạc, diệt bọn thảo khấu phương Nam. Mới về được một năm mà nay chàng lại phải tiếp tục ra trận chiến đấu. Mỗi lần ra trận là mỗi lần đối diện với cái chết, chỉ nghĩ đến thôi, lòng Ngải đau như cắt nhưng thân là Quân vương một nước Ngải không có sự lựa chọn. Hít một hơi đầy căng, Ngải đưa cho chàng một chum rượu.

Nhận lấy chum rượu từ tay phụ hoàng, Phúc Tuân quay về phía binh sĩ hô to.

_ Quyết đánh tan phản tặc sớm ngày khai hoàn!

Đứt câu chàng uống cạn chum rượu rồi bước xuống đi vào giữa hàng binh sĩ trong tiếng hô vang đầy khí thế của binh lính.

_ Quyết đánh tan phản tặc sớm ngày khai hoàn! Quyết đánh tan phản tặc sớm ngày khai hoàn!

Cả đoàn quân nhanh chóng rời khỏi Đại điện tiến ra Tây môn Bạch Hổ. Trên cả chặng đường dường như bầu không khí sục sôi vẫn còn đó. Cánh cửa Hoàng cung vừa mở, Phúc Tuân chậm rãi ngoáy đầu lại nhìn lên tầng cao. Nàng không tới! Ngày chàng xuất chinh nàng không tới. Lẽ nào nàng thật sự tuyệt tình đến vậy. Trong một sớm một chiều đã muốn cắt đứt với chàng. Hít một hơi thật sâu, chàng giờ cao thanh kiếm trong tay.

_ Tiến lên!

Vậy là cả đoàn người ngựa nhanh chóng chạy về phía trước, Chỉ trong chốc lát họ đã đi vào chốn thành thị ngay dưới chân Thiên tử. Và chỉ đến lúc này họ mới đi chậm lại. Dọc đường đi, dân chúng đứng dạt ra hai bên, hoặc có người chạy theo đoàn quân. Cả vùng đất kinh kỳ sục sôi khí thế. Ai ai cũng hò hét cổ vũ đoàn quân quyết giành chiến thắng khai hoàn trở về. Những ánh mắt tràn đầy hy vọng, những gương mặt ẩn hiện không biết bao nhiêu niềm tin cứ thế, cứ thế lướt qua bọn họ.

Vừa đi, Phúc Khải vừa quan sát về mặt của Phúc Tuân. Từ lúc diễn ra lễ xuất quân đến giờ, Ngũ huynh của chàng vẫn giữ mãi một biểu cảm không đổi. Vẻ cô độc như bao trọn lấy người huynh ấy. Cũng chỉ vì một nỗi mà thôi.

_ Vương gia của đệ!- Hoi nghiêng người qua, Phúc Khải chậm rãi nói.- Không lẽ huynh thật sự mong muốn lúc này Lôi Vi xuất hiện trước mắt huynh với gương mặt nức nở, sụt sướt sao?

Quay sang nhìn Phúc Khải, Phúc Tuân mở căng đôi mắt của mình. Tuy là lời châm chọc nhưng quả thật đúng vậy. Không lẽ bây giờ chàng muốn nhìn thấy dáng vẻ lo lắng, gương mặt ủ ê của Lôi Vi của chàng sao. Chàng đã từng hứa sẽ không để nàng phải đau lòng. Vậy nên sao chàng lại có thể mong muốn nàng chứng kiến cảnh chàng xuất chinh được chứ. Sinh lý từ biệt! Có nỗi đau nào sánh bằng. Lúc này có lẽ họ chưa tới mức đó, song chàng thực tâm không muốn nàng phải lo lắng, đau lòng.

_ Đệ khua môi múa mép ít thôi!- Khẽ nhếch môi lên, Phúc Tuân chậm rãi nói.- Nên nhớ giờ đệ là Tướng quân đấy.

_ Chưa chi đã bị huynh chinh rồi!- Phúc Khải vờ thờ dài.- Vương gia của đệ! Huynh khôi phục tâm trạng nhanh quá đấy.

_ Lại còn nói!

Vừa nói, Phúc Tuân vừa quan sát đệ đệ mình và nhận ra trên cổ Phúc Khải có đeo một miếng ngọc nhỏ. Nếu chàng nhớ không nhầm, hôm qua sau khi bãi triều, Phi Đào có đến tìm Phúc Khải, vậy xem ra miếng ngọc ấy là của tiểu ty ty của Lôi Vi tặng cho Phúc Khải rồi. Đệ đệ của chàng đến khi nào mới nhận ra tấm chân tình của tiểu cô nương ấy đây? Vừa mỉm cười, chàng vừa lắc đầu sau đó nhanh chóng thúc ngựa chạy nhanh...

_ Thất đệ! Đệ đã nhận tín vật của người ta rồi cũng nên nghĩ đến chuyện báo đáp ân tình của người ta như thế nào đi.

Hai con người này có lẽ sẽ đi vào sử sách khi trở thành Đại Nguyên soái và Phó Nguyên soái đầu tiên trên đường xuất chinh bàn về chuyện tình cảm cá nhân. Thật không biết họ làm cách nào mà yên được lòng quân vậy? Song tuy nói đùa với nhau như thế nhưng lòng ai cũng nặng trĩu. Ai cũng mãi miết đuổi theo suy nghĩ riêng của mình. Nhưng suy nghĩ chung của họ đều tựu chung về một người. Đó chính là Lôi Vi.

Với Phúc Khải, chàng hiểu ý của Phúc Tuân. Một hảo cô nương như vậy cầu cũng chẳng được. Nhưng tiếc là trong tim chàng đã có bóng hình của Lôi Vi. Dù rằng sau khi biết được tình cảm của Ngũ huynh dành cho nàng, chàng đã từ bỏ ý định theo đuổi nàng, song hình bóng nàng vẫn cứ mãi ở trong tim chàng. Chàng sao có thể dung nạp người con gái khác khi trong tim chàng chỉ có mình nàng?

Còn Phúc Tuân, chàng lúc này quả thật không hiểu những gì xảy ra giữa chàng và Lôi Vi mấy ngày qua. Rõ ràng mối quan hệ của cả hai đang rất tốt, vậy mà sau buổi chiều hôm ấy tất cả trở nên đảo lộn và tồi tệ. Rồi đi! Nàng đã nói như vậy. Ngày nàng trở về với gia đình của mình cũng là ngày nàng rời xa

khỏi chàng. Trong đôi mắt của nàng hôm ấy có sự lo sợ và tuyệt vọng. Nàng rút cuộc lo sợ điều gì? Tại sao ngày nàng tìm lại được gia đình của mình lại là ngày nàng và chàng rời xa nhau? Chàng thật không hiểu! Liệu rằng chuyện này có liên quan đến những lần nàng lấp lửng nói dối chàng hay không? Chàng chưa bao giờ đặt nghi vấn về lai lịch của nàng. Từ trước đã vậy, bây giờ vẫn vậy. Nhưng ngay lúc này đây, một loạt câu hỏi chọt vang lên trong đầu chàng: nàng rút cuộc là ai? Từ đâu tới? Tại sao ngày nàng được về với gia đình lại là ngày cả hai phải rời xa?

Chàng giận nàng! Phải! Chàng thật sự giận nàng vì nàng vẫn không chịu nói thật với chàng. Hôm ấy dù chàng gắng hỏi nàng thế nào, nàng cũng chỉ qua loa trả lời, không chịu nói sự thật cho chàng biết. Phúc Tuấn biết rõ rằng Lôi Vi đang có chuyện giấu chàng, song chàng chưa bao giờ gắng hỏi nàng vì chàng tin đến một ngày nào đó, nàng sẽ nói sự thật cho chàng biết. Nhưng sự việc đã đến nước này, nàng tại sao vẫn không chịu nói cho chàng biết? Chẳng lẽ bên nhau lâu như vậy rồi nàng vẫn không thể tin tưởng chàng? Còn gì đau đớn hơn khi biết được rằng người mình yêu thương thật ra từ trước đến nay chưa bao giờ tin tưởng mình.

Mấy ngày nay tuy chàng cố tình không để ý mỗi khi nhìn thấy nàng song thật tâm chàng rất muốn ôm nàng vào lòng. Chỉ cần nàng chịu tiến một bước về phía chàng, chàng nhất sẽ chạy đến ôm nàng vào lòng. Sẽ không tỏ mò nữa. Sẽ không làm những việc nàng không muốn nữa. Vậy mà...nàng cũng xem như không thấy chàng luôn. Nàng thật sự muốn cứ vậy mà cắt đứt với chàng sao?

Tây môn của kinh thành đã hiện ra trước mắt. Qua khỏi cánh cổng kia, Phúc Tuấn cùng đoàn quân của mình sẽ chính thức rời khỏi kinh thành, cuộc xuất chinh cũng sẽ chính thức bắt đầu. Ngóay nhìn kinh thành lần cuối, chàng dứt khoát cho ngựa chạy ra khỏi cổng thành. Con tuấn mã cùng chàng nhang chóng ra khỏi cổng thành. Song khi vừa ra khỏi, một dáng hình quen thuộc xuất hiện bên quán nước ven đường dưới gốc Dương liễu khiến chàng không khỏi ngạc nhiên. Nhân ảnh của nàng mỗi lúc một rõ nét hơn. Hôm nay nàng vẫn mặc y phục màu tím của Hạ cấp ca vũ, bên ngoài còn khoác thêm chiếc áo choàng chàng từng đưa cho nàng. Dáng vẻ nàng vẫn bình tĩnh như vậy nhưng trong đôi mắt lại ánh lên tia buồn không thể che giấu.

_ Ngủ huynh!- Chất giọng của Phúc Khải đầy nghiêm túc.- Đệ không biết giữa huynh và Lôi Vi đã xảy ra chuyện gì, hai người cãi nhau to đến thế nào, đệ chỉ hy vọng huynh đừng kiên nhẫn ấy đau khổ thêm nữa.

Lôi Vi đã đợi Phúc Tuấn bên ngoài Tây môn này rất lâu, rất lâu rồi. Cuối cùng nàng cũng đợi được chàng xuất hiện. Chàng xuất hiện cùng đoàn quân Tây tiến của mình. Hình bóng nàng nhớ nhưng mấy ngày nay cuối cùng đã xuất hiện. Chàng vẫn vậy. Vẫn anh tuấn, cao ngạo như vậy. Chiếc áo choàng màu trắng phía sau càng khiến chàng trở nên lạnh lùng và phiêu dật hơn. Khoác trên người tấm áo sắt chàng quả thật trở thành một đấng tướng kiêu hùng. Cần tài trí có tài trí. Cần sắc bén có sắc bén. Cần quyết đoán có quyết đoán. Cần kiêu ngạo có kiêu ngạo. Gương mặt chàng dùng để đối diện với cả triều đình chính là đây: khiêm nhường nhưng vẫn cao ngạo, ôn nhu nhưng vẫn lạnh lùng. Chàng lúc này so với chàng khi bên cạnh nàng thật khác nhau một trời một vực. Có chăng điểm giống nhau duy nhất chính là đôi mắt của chàng. Đôi mắt của chàng dường như lúc nào cũng phủ một lớp sương. Mà lớp sương ấy cũng thật khác nhau. Trước là lớp sương của sự thâm tình, đắm đuối. Nay lại là lớp sương của sự u buồn, lạnh lẽo.

Nhân ảnh của chàng tiến mỗi lúc một gần nàng hơn. Nàng vội đứng lên tiến về phía trước hòng nhìn rõ gương mặt thân thuộc kia. Chỉ mấy ngày thôi, chỉ mấy ngày thiếu đi hơn ấm của chàng thôi, nàng đã không thể nào chịu đựng được rồi. Ý chí quyết tâm cắt đứt với chàng để sau này cả hai không phải đau khổ đã bị sụp đổ hoàn toàn khi nàng nghe được tin chàng phải ra chiến trận. Đối diện với sự ly biệt, nàng mới nhận ra rằng, nàng không thể rời xa chàng.

Cả đoàn quân dừng hẳn, Phúc Tuấn nhanh chóng xuống ngựa. Lôi Vi vội bước nhanh vài bước ra giữa đường. Nàng dường như không dám tin vào mắt mình rằng chàng đang ở đây, đang đứng đối diện và nhìn về phía nàng. Hít một hơi đầy căng nàng vội lao về phía chàng như mũi tên rời khỏi dây cung. Ôm chặt lấy chàng, đôi vai nàng khẽ run lên.

_ Nếu không phải ta phải ra trận có phải nàng định sẽ không gặp mặt ta nữa, cứ thế cắt đứt duyên phận giữa hai ta, cứ thế xóa sạch những gì hai ta đã có? Vì Nhì! Nàng thật tàn nhẫn! Thật sự rất tàn nhẫn!

Vùi sâu vào vòng ngực rộng lớn của Phúc Tuấn, Lôi Vi lắc đầu ngoay ngoay.

_ Không! Không phải như thế! Chỉ là...em có rất nhiều điều thân bất do kỷ không thể nói cho anh biết được.

_ Vậy nàng hãy trả lời cho ta biết, nàng liệu có tin tưởng ta?

_ Em tin!- Rời khỏi vòng ngực của Phúc Tuấn, Lôi Vi ngẩng đầu lên trả lời.- Em luôn tin tưởng anh. Chỉ là...

_ Nàng không cần giải thích!- Phúc Tuấn nhẹ nhàng cắt ngang lời Lôi Vi.- Chuyện nàng không muốn kể, ta tuyệt đối không ép nàng. Ta muốn hỏi nàng một câu nữa. Nàng có muốn rời xa ta?

Từ ngày biết tin Phúc Tuấn phải ra trận Lôi Vi mới vỡ lẽ tình yêu chàng dành cho nàng giống như là hơi thở. Nàng không thể sống thiếu hơi thở của mình. Bởi thiếu nó nàng chết. Hình ảnh của chàng cứ mãi lặp đi lặp lại trong đầu nàng. Đôi mắt ôn nhu của chàng. Nụ cười rạng rỡ của chàng. Vòng tay ấm áp của chàng. Nụ hôn ngọt ngào của chàng. Tất cả cứ quẩn lẩn nàng khiến nàng không sao quên được. Trái tim nàng thật sự đau nhói khi nghĩ rằng cả đời này nàng sẽ không được gặp chàng nữa. Tương lai phải ly biệt thì sao? Sau này phải vĩnh viễn xa nhau thì sao? Nàng không quan tâm cũng không muốn quan tâm nữa. Nàng chỉ biết rằng dù cho sau này chàng đang cơ, nhưng nếu hôm nay chàng gặp phải chuyện gì trên sa trường nàng sẽ phải ân hận suốt đời. Ân hận vì đã cắt đứt mối nhân duyên này. Ân hận vì để vuột mất tình yêu lớn của đời nàng. Ân vì đánh mất cơ hội yêu và được yêu. Ân hận vì bỏ lỡ một hảo nam nhân như chàng. Không! Nàng không muốn phải ân hận cả đời!

Thay thế cho câu trả lời là cái lắc đầu liên tục của Lôi Vi. Như chỉ chờ có thế Phúc Tuấn vội ôm lấy nàng vào lòng. Cái ôm ấy thật chặt khiến nàng ngỡ rằng chàng đang sợ, sợ chỉ cần lỏng tay một chút nàng sẽ biến mất. Suy nghĩ ấy nàng cũng đã từng có, đến giờ nghĩ lại nàng vẫn còn cảm giác hoang mang...

Tiếng ngựa hí vang khiến cả Lôi Vi lẫn Phúc Tuấn giật mình vội buông nhau ra. Đến lúc này nàng mới để ý không chỉ có binh sĩ mà cả những người qua

đường cũng đang dừng lại đứng nhìn họ chẳng khác nào đang xem kịch hay. Xấu hổ, nàng vội cúi mặt xuống.

Vẫn nắm tay Lôi Vi, một tay Phúc Tuần nhẹ nhàng đưa lên lau giọt nước mắt còn vương nơi khóe mắt nàng.

_ Anh đi đi!- Lôi Vi ngượng ngùng nói.

_ Không có điều gì muốn nói với ta nữa sao?- Lần khuất trong giọng nói của Phúc Tuần là tiếng cười.

_ Uhm...dân vùng biên giới vốn chịu không ít cực khổ, anh cố gắng đừng khiến họ rơi vào cảnh điêu tàn.

_ Điều này bản thân ta hiểu rõ! Còn gì nữa?- Ánh mắt Phúc Tuần đầy mong chờ.

_ Uhm...anh nhớ giữ gìn sức khỏe. Trời nóng thì uống nước nhiều vào. Trời lạnh thì mặc thêm áo. Nhớ ăn đủ bữa đừng vì mải đánh trận mà quên ăn uống.

_ Còn gì nữa?

Phúc Tuần nheo mắt lại nhìn Lôi Vi khiến mặt nàng đã đỏ lại càng đỏ hơn.

_ Bảo trọng!- Vừa nói, Lôi Vi vừa đưa cho Phúc Tuần bùa bình an.

Nhận lấy lá bùa, Phúc Tuần nhìn xoáy sâu vào Lôi Vi.

_ Hết rồi?

Lôi Vi thật hết cách với Phúc Tuần. Chẳng liệu có biết việc quân không thể trễ nãi. Trong khi chàng tìm cách ép nàng thế này có khi quân địch đã chiếm thêm được một thành nữa rồi cũng nên. Thôi thì nàng đành chịu xấu hổ vậy không nàng thật không biết chàng định kéo cao su đến bao giờ. Hít một hơi thật sâu, nàng kiễng chân lên cao. Chẳng biết nàng nói gì chỉ biết chàng nhăn trán lại tỏ ý không hiểu.

_ Là ý gì vậy?

_ Đây là một loại ngôn ngữ! Chờ đến khi anh về em sẽ nói cho anh biết.

_ Ta sẽ khai hoàn trở về để nghe câu trả lời của nàng.- Vừa nói, Phúc Tuần vừa lấy ra một thanh đoản đao nhỏ có bao màu xanh ngọc.- Hãy giữ nó, nó sẽ thay ta ở bên cạnh bảo vệ nàng.

Đây là đoản đao hộ thân, Phúc Tuần luôn mang bên mình. Sự kinh ngạc nhanh chóng hiện lên trên gương mặt nàng.

_ Nhưng đây...

_ Không nhưng gì cả!- Vừa nói, Phúc Tuần vừa đặt đoản đao vào trong tay của Lôi Vi.

Không còn cách nào khác Lôi Vi đành gật đầu thuận theo.

_ Em biết rồi! Giờ thì anh đừng làm trễ việc quân nữa.

_ Được rồi!- Vừa nói, Phúc Tuần vừa mỉm cười.

Dứt câu Phúc Tuần lưu luyến lên ngựa nhìn Lôi Vi đứng nép bên đường. Nàng nở một nụ cười thật tươi nhìn chàng, nụ cười tươi như đóa hàm tiếu sớm mai.

Chậm rãi thúc chân vào bụng ngựa, Phúc Tuần cùng đoàn quân của mình nhanh chóng rời đi...

Trên lầu của cổng thành có lẽ họ không biết rằng có một người đã theo dõi họ từ đầu đến cuối. Không ai khác đó chính là Phúc Hoàng. Chứng kiến tất cả những gì vừa diễn ra, đôi mắt chàng như se lại. Lôi Vi đã đến đây từ rất sớm chỉ để đợi đoàn quân của Phúc Tuần đi ngang qua, chỉ để gặp nhau trong khoảng khắc ngắn ngủi trước khi biệt ly. Chỉ nghĩ đến thôi lòng chàng chợt nhói đau. Những gì nàng nói với chàng hôm qua như chợt vang lên càng khiến tâm can chàng quặn thắt.

"Hôm qua, vì theo yêu cầu của Dung phi, mẫu thân của chàng nên chàng dẫn Phi Anh và Hạo Nhi, vào cung vấn an Ngươi. Sau khi vấn an xong, ba người đi dạo Ngự hoa viên. Đang nói cười vui vẻ với con trai, Lôi Vi không biết đã chờ chàng từ khi nào chậm rãi lại gần và cúi người thì lễ với chàng.

_ Hình Thân vương cát tường! Hình Vương phi cát tường!

_ Miễn lễ!

_ Vương gia! Tiểu nữ có thể nói chuyện riêng với Ngài một chút được không?- Vừa đứng lên, Lôi Vi vừa nhìn thẳng chàng và hỏi.

Hít một hơi đầy căng, Phúc Hoàng chậm rãi quay sang nhìn Phi Anh rồi cúi xuống nói với con trai mình.

_ Hạo Nhi! Bên kia có cảnh đẹp, con và mẫu thân qua bên đó chơi trước, phụ thân bàn chuyện xong sẽ qua chơi với con.

_ Vâng! Hải nhi cáo lui!

_ Thần thiếp cáo lui!- Lần khuất trong giọng nói của Phi An là sự bức tức.

Chờ cho đến Phi An đi một quãng xa, Phúc Hoảng mới quay về phía Lôi Vi hỏi:

_ Nàng muốn nói chuyện gì với ta?

_ Ngày mai Linh Thân vương sẽ xuất chinh. Đây là một cơ hội tốt cho Ngải. Ngải chỉ cần tìm một người nào đó nhanh nhẹn, cẩn thận, biết nắm bắt thời cơ là có thể diệt được không chỉ mình chàng ấy mà còn cả Thất Hoảng tử và Bát Hoảng tử.

Từng câu, từng chữ Lôi Vi nói ra khiến Phúc Hoảng không khỏi thất kinh. Chàng thật không ngờ giữa chốn tai vách mạch rừng thế này nàng lại cả gan nói ra những điều đó.

_ Lôi Vi!- Chất giọng của Phúc Hoảng có chút phẫn nộ.- Những lời ấy là đại nghịch bất đạo, nếu để truyền đến tai phụ hoàng ta, nàng sẽ bị tru di cửu tộc đấy.

_ Tiểu nữ chả có cửu tộc hay tam tộc gì đó để cho Hoàng thượng tru di cả.- Chất giọng của Lôi Vi đầy kiên định.- Tiểu nữ chỉ có cái mạng này thôi. Nhưng nếu có một Vương gia chết cùng, điều này cũng không quá tệ.

Hít một hơi đầy căng, Lôi Vi tiến một bước dài về phía Phúc Hoảng.

_ Ngải trả lời cho tiểu nữ biết...- Lôi Vi hạ giọng nhưng âm tiết của nàng vẫn rất rõ ràng.- Ngải có ý định ra tay với chàng ấy không?

_ Tuy rằng ta không phải là quân tử nhưng ta tuyệt đối không lấy công báo tư.

_ Lấy công báo tư? Câu này Ngải dùng sai rồi! Ngải không ra trận thì công đâu mà báo tư. Thêm vào đó Ngải định báo chàng ấy vì lẽ gì? Vì chàng ấy là chân nhân bất lộ tướng [2] giữa chốn triều đình? Hay vì chàng ấy là đệ đệ của Ngải?

Lôi Vi càng nói, Phúc Hoảng càng tái mặt. Nàng quả thật liều lĩnh. Nếu hôm nay người đứng trước mặt nàng không phải chàng, có khi nàng đã bay đầu sớm rồi.

_ Hình Thân vương! Hy vọng những gì Ngải vừa nói với tiểu nữ, Ngải sẽ giữ lời.

_ Nàng yên tâm! Những gì ta nói, ta nhất định sẽ giữ lời. Ngược lại nàng, nàng cũng nên hiểu chuyện một chút. Nơi cung cấm này không phải là nơi nàng có thể tùy tiện nói bất kỳ điều gì mà không phải kiêng dè đâu.

_ Tiểu nữ tự biết những gì nên nói những gì không nên nói. Thậm chí tiểu nữ còn hiểu được loại người nào nên tránh xa. Nếu Vương gia không có gì căn dặn, tiểu nữ xin phép cáo lui!

Dứt câu, không đợi Phúc Hoảng lên tiếng, Lôi Vi cúi người thi lễ rồi quay bước đi thẳng."

_ Lôi Vi! Nàng thật sự đã nặng tình với đệ ấy đến độ có thể liều cả tính mạng của mình để bảo vệ đệ ấy sao?

Thở ra một hơi dài đầy nặng nề, Phúc Hoảng chậm rãi cất bước rời khỏi tầng lầu.

-----

* Mạch đầu dương liễu sắc: câu được trích từ câu thơ "Hốt kiến mạch đầu dương liễu sắc" của bài Khuê oán- Vương Xương Linh.

Nguyên cả câu thơ này được Ngô Tất Tố dịch như sau:

"Đầu được chột thấy tơ xanh liễu"

Liễu thời xưa thường được trồng phía bên ngoài cổng thành hoặc gần các dịch trạm. Và các đôi nam nữ thường chia tay nhau ở đây. Khi ấy, người ở lại sẽ tặng người ra đi một cành liễu

[1] Pavel Kochargin: nhân vật trong "Thép đã tôi thế đấy" của Nikolai A. Ostrovsky.

[2] Chân nhân bất lộ tướng: không cần nhận ra mình qua vẻ bề ngoài, cũng không cần thiên hạ ngưỡng mộ.

Hết chương 43

Chương 44: Tử đằng

Yên Khâu quốc

Cả Đại điện lặng im như tờ. Ngồi trên Ngai vàng, Anh Đức Hoàng đế chậm rãi quét mắt nhìn một lượt các mệnh quan triều đình bên dưới.

_ Chúng ái khanh nghĩ như thế nào về việc này?

_ Tàu Bệ hạ!- Vừa tâu, Chu Liêm vừa bước ra giữa điện.- Theo ngu ý của thần, thần cho rằng việc Thục quốc điều động một lượng binh mã lớn trong lần xuất chinh này không chỉ đơn giản lấy lại những thành trì đã mất mà họ còn muốn thôn tóm luôn Trì quốc cũng như bình định vùng đại mạc phía Tây. Trì quốc quy thuận và trở thành thuộc quốc của Tân Thục đã lâu. Song Trì quốc vẫn luôn nung nấu ý chí trở thành một quốc gia độc lập hùng mạnh. Nhưng thời cơ mãi vẫn chưa tới. Đối với Thục quốc, để một con hổ như thế ở bên mình quả là điều bất ổn. Nay Tân Quốc chủ của Trì quốc là người có dã tâm và háo thắng nên mới bắt tay với tộc Hạ dẫn binh đánh Thục quốc. Thiết nghĩ, Thục quốc sẽ nhân cơ hội này mở rộng lãnh thổ của mình. Đối với chúng ta đây vừa là một chuyện vừa tốt lại vừa không tốt.

_ Tại sao khanh lại nói như vậy?

_ Tàu Bệ hạ! Lưỡng hồ tương tranh [1], một trong hai con chắc chắn sẽ có con bị thương. Dù con nào bị thương đối với chúng ta đều là chuyện tốt. Xuất quân, dù là bên nào cũng đều phải chịu tổn thất về binh sĩ cũng như về nhu yếu phẩm. Sau khi kết thúc, chắc chắn cả hai bên cần một khoảng thời gian không hề nhỏ để chỉnh đốn lại quân ngũ của mình. Chúng ta chỉ cần chờ đợi ắt sẽ có thời cơ thích hợp để xuất chinh, tóm gọn cả Thục quốc cũng như thuộc quốc của Thục quốc. Còn nói là chuyện không tốt là bởi, nước nào thắng cũng sẽ gây bất lợi cho ta. Nếu Thục quốc thắng, Tân Thục không chỉ củng cố được địa vị của mình mà còn mở rộng được bờ cõi. Vùng biên giới phía Tây Bắc của chúng ta có khả năng lâm nguy. Nếu Trì quốc thắng, Trì quốc sẽ mở rộng được bờ cõi của mình. Khi đó Trì quốc sẽ không còn là thuộc quốc của Tân Thục nữa. Ba nước Yên Khâu, Tân Thục và Trì quốc sẽ tạo nên thế chân vạc kiềm hãm lẫn nhau. Đối với chúng ta điểm này rất bất lợi.

_ Nói như vậy, việc này với chúng ta bất lợi nhiều hơn. Trừ vị ái khanh có biện nào không?

Cả Đại điện nổi lên tiếng bàn tán xôn xao. Dường như không có vị đại thần nào đưa ra được biện pháp khả thi.

_ Tàu Hoàng thượng!- Vừa tâu, một vị đại thần chậm rãi bước ra.- Theo ngu ý của thần, chúng ta nên củng cố quân đội vùng biên giới đồng thời nên lôi kéo các dị tộc vùng Thảo Nguyên về phía chúng ta. Lôi kéo được dị tộc này, chúng ta sẽ có lực lượng đồng minh rất lớn. Tân Thục nếu có ý xâm lấn nước ta sẽ phải vượt qua bức tường rào này trước tiên.

_ Tàu Bệ hạ!- Một vị đại thần khác bước ra.- Thần cho rằng chúng ta nên lôi kéo Trì quốc. Trì quốc dù thắng hay thua cũng sẽ đem lại lợi ích riêng cho Yên Khâu chúng ta.

_ Dương khanh nói vậy là có làm sao?

_ Tàu Bệ hạ! Xét tình hình hiện tại, Trì quốc nếu thua với cách cai trị của Định An Hoàng đế, Thục quốc sẽ không dồn Trì quốc vào đường cùng. Song Trì quốc sẽ khó lòng quay đầu trở về làm thuộc quốc của Thục quốc được nữa. Khi đó, chúng ta đang tay ra giúp đỡ Trì quốc, khiến Trì quốc mang ơn mà trở thành đồng minh của chúng ta. Trì quốc vốn ôm tham vọng bá chủ thiên hạ, chúng ta có thể lợi dụng điều này, giúp Trì quốc đánh chiếm nước khác sau đó, chờ thời cơ thích hợp, ta sẽ nuốt trọn luôn Trì quốc. Còn nếu Trì quốc thắng, chúng ta càng nên kết giao với Trì quốc để kiềm hãm Tân Thục.

_ Ý kiến của các khanh đều đúng cả. Song Trì quốc ôm tham vọng bá chủ thiên hạ, nay Quốc chủ Trì quốc liên minh tộc người Hạ đánh vào Tân Thục, xem chừng đã có sự tính toán kỹ càng. Chúng ta không thể xem thường. Nên kết giao với Trì quốc như thế nào, chúng ta vẫn phải suy nghĩ cẩn thận. Tránh để tình trạng nuôi ong tay áo, nuôi cáo trong nhà. Các khanh hãy về suy nghĩ thêm. Buổi thiết triều ngày mai, ta muốn các khanh đưa ra một sách lược vẹn toàn, lâu dài.

Dứt câu, Anh Đức Hoàng đế chậm rãi đứng lên rồi đi.

_ Bãi triều!- Bù Tổng quản hô to.

Bên dưới, các vị quan đại thần đều quỳ xuống.

_ Ngô Hoàng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!

*

Tân Thục quốc

Nửa tháng tư đang dần trôi đi, gốc Tử đằng trong sân Xuân Hoa viện đã vào mùa nở hoa. Từng dải hoa màu hồng tím xinh đẹp gọi Lôi Vi nhớ bao điều. Kỷ niệm giữa nàng và Phúc Tuân dưới gốc cây ấy tuy không nhiều song lại là những hồi ức đẹp đẽ, không thể nào quên được. Đêm đêm, đó là tất cả những gì nàng có thể nói về mối tình của nàng và chàng. Giờ nhìn lại quãng đường cả hai đã đi qua, nàng phải nói rằng ông trời đã quá ưu ái nàng khi cho nàng một con đường tình rất chi bằng phẳng. Tương lai dù có sóng gió thế nào, nàng nhất định, nhất định sẽ trân trọng quãng thời gian này để vững vàng tiến bước.

Gió khẽ thổi. Nhánh hoa khẽ đung đưa. Hương thanh tân nhẹ nhàng quyện vào làn gió rồi bay về phía những đám mây đang lững lờ trôi về nơi xa. Ngược nhìn lên bầu trời, tâm tư Lôi Vi khẽ xao động. Bao ngày trôi qua rồi, mỗi lần nhìn gốc Tử đằng nở rộ từng bông hoa một cách mạnh mẽ, lòng nàng lại dâng lên niềm hy vọng và niềm tin. Hy vọng vào câu "chân tình cảm động trời đất". Và tin vào lời hứa của chàng.

Chàng đến bên đời nàng một cách mơ hồ nhưng lại rất gần gũi ám áp khiến nàng không thể nào quên được. Nàng cũng tin rằng với sự thông minh và nhạy bén của mình, chàng sớm đã nhận ra được nàng có điều giấu diếm chàng. Song chàng vẫn không gặng hỏi nàng. Chàng xem như không hay biết gì mà chấp nhận ở bên cạnh nàng. Sự tin tưởng tuyệt đối chàng dành cho nàng, đến giờ nghĩ kỹ lại nàng thật sự cảm kích vô cùng.

Đối với những thiếu nữ thích đọc tiểu thuyết ngôn tình như nàng, chàng là một nam nhân lý tưởng vĩnh viễn chỉ có trong giấc mộng. Bao lần nàng tự hỏi, Lôi Vi nàng có phúc phận gì lại gặp được người như chàng? Nếu đây quả thật là giấc mộng, nàng thực không muốn tỉnh lại. Nàng muốn ở lại bên chàng, cùng chàng thực hiện lời thề nguyện của cả hai. Tuy khó lòng đến thiên trường địa cửu nhưng ít nhất nàng sẽ không phải ân hận. Hạnh phúc dù khó có thể kéo dài song rất đáng trân trọng.

"Con người mơ hồ là người khó quên nhất

Vì mãi lưu lại nơi giấc mộng ấy

Con người lãng mạn nhất là người khó thanh tỉnh nhất

Vì mãi không tin có người vô tình

Nếu có thể như gió hòa vào mây

Vừa xa cách lại vừa thân mật

Không kể chuyện anh có nói ra bí mật của mình không

Hạnh phúc có thể hay không sẽ mãi kéo dài?"

Bài "Tử đằng hoa" Lôi Vi mới chỉ nghe có một lần, nhưng nàng đã thuộc nằm lòng bài hát ấy. Khi ấy đơn giản là vì nó được phổ nhạc theo lời một bài hát của nhóm nhạc nàng rất thích. Còn giờ, có lẽ là vì hợp với tâm trạng của nàng..

Chàng và nàng chia tay nhau mới đó cũng gần được một tháng rồi. Một tháng dài đằng đẵng. Không biết lúc này tình hình của chàng ra sao rồi. Liệu chàng có đẩy lui lại được quân địch, lấy lại được những thành trì đã mất? Liệu quân của chàng có bị tổn thất nặng nề hay không? Quan trọng hơn vẫn là liệu chàng có biết tự chăm sóc tốt bản thân mình hay không? Thật nàng muốn gửi hết những tâm tư này vào trong gió để gió bay đến nhắn nhủ với chàng rằng, nàng nhớ chàng biết bao. Và nơi này nàng vẫn ngày ngày viết những lời cầu chúc rồi treo lên cây Tử đằng để mong chàng bình an trở về.

Nhẹ nhàng nâng một nhánh Tử đằng, Lôi Vi cố rướng người lên cao sau đó ngắt nhánh hoa xuống. Ngắm nghía một lúc nàng chậm rãi quấn Tử đằng thành một vòng hoa quanh đầu rồi tết tóc đuôi sam. Chỉ trong phút chốc mái tóc dài của nàng đã trở nên bóng bệ như một đám mây. Mím cười hài lòng, nàng nhanh chóng lấy Ipad giấu dưới sách ra chụp một kiểu. Đã lâu lắm rồi nàng không chụp hình. Hôm nay bỗng muốn ghi lại khoảnh khắc này. Nếu có thể, đến một ngày nào đó, nàng sẽ vẽ lại bức hình này rồi vẽ chàng kẻ bên sau đó đưa cho Phúc Tuân xem để chàng biết nàng nguyện cầu điều gì.

Nở một nụ cười thích thú, Lôi Vi lướt nhanh tay mình trên màn hình cảm ứng. Các ứng dụng lướt nhanh trong phút chốc khiến nàng có phần hoa mắt. Vậy nên khi nàng vừa chạm tay vào, một ứng dụng bật mở. Đó là Ghi nhớ của nàng trong Ipad. Đang định thoát ra, một hình ảnh hiện ra trước mắt nàng. Đó là hình một cây Tử đằng đẹp như cổ tích tại Công viên hoa Ashikaga nàng đã chụp vào đầu hè năm ngoái khi cùng Hạ Huyền đến Tochigi tham quan và lưu diễn. Bên dưới tấm ảnh nàng đã viết vài câu ngắn gọn:

"Cây Tử Đằng trên 140 tuổi. Được người Nhật xem là biểu tượng của tình yêu bất diệt. Mang ý nghĩa tình yêu phải kiên trì vượt qua khó khăn và thử thách.

P/s: Hy vọng có được một tình yêu như thế!"

Thời điểm Lôi Vi viết những câu ấy đơn giản vì ngưỡng mộ trước vẻ đẹp như bước ra từ truyện cổ tích của nó, nhất là vào ban đêm, nó càng trở nên huyền ảo. Nay đọc lại, nàng thật sự cảm động! Rất cảm động! Và rất nhanh chóng một ý nghĩ lóe lên trong đầu nàng. Nở một nụ cười thật tươi, nàng vội vàng đem Ipad đi cất rồi chạy ra khỏi Xuân Hoa viện.

Bảo Khánh cung hiện ra ngay trước mắt. Song nhìn thấy cánh cổng đóng im lìm, Lôi Vi mới vỡ lẽ người của Bảo Khánh cung sớm đã về Linh Thân vương phủ sau khi Phúc Tuân xuất chinh. Bình thường, cứ cách vài ba bữa chàng lại về sống Bảo Khánh cung một lần nên trong Bảo Khánh cung luôn có người đến chăm sóc vì vậy, Bảo Khánh cung khi ấy không tĩnh lặng, cô tịch như lúc này.

Đứng ở bên ngoài nhìn vào cánh cổng đóng kín uy nghiêm đó, Lôi Vi tự hỏi từ khi được phong làm Vương gia, Phúc Tuân đã sống như thế nào. Chẳng ưu tú đến vậy, xuất chúng đến vậy lại biết tùy cơ ứng biến, chắc rằng trong triều sẽ có không ít người nể phục chàng song cũng sẽ có không ít người ganh ghét, ngầm ngầm ám hại chàng. Phải chăng vì biết rõ điều này, nên trong số những Hoàng tử được phong là Vương gia, Định An Hoàng đế đã đặc cách cho chàng sau khi thành Vương gia, ngoài việc có phủ đệ chàng vẫn có thể sống trong cung như trước kia?

Song đặc cách ấy càng khiến chàng trở thành cái gai trong mắt của những kẻ ganh ghét. Bởi vậy chàng mới phải ngày nào cũng mang theo một đoàn đao bên hông, ngay cả khi ngủ cũng để nó trong tầm tay của mình để đề phòng bị ám hại. Giấc ngủ của chàng chưa bao giờ ngon, chưa bao giờ tròn.

"Lôi Vi còn nhớ hôm đầu tiên nàng đến Bảo Khánh cung, Phúc Tuân đã giữ nàng lại nguyên một ngày. Đến trưa, khi cả hai đã thấm mệt, chàng đưa nàng đến một phòng nhỏ để nghỉ ngơi. Gọi là nhỏ nhưng kỳ thực căn phòng ấy không hề nhỏ tí nào vậy nên nằm được một lúc nàng đã cảm thấy có chút không quen và lạnh lẽo. Không chợp mắt được, nàng trở mình ngồi dậy đi đến tư phòng của chàng. Nhìn thấy chàng đang ngủ, nàng nhẹ nhàng đóng cửa lại và xuống bếp nấu món chè Trái vải nhân hạt sen. Món chè này chỉ thích hợp vào mùa hạ, song khi nhìn thấy một ít hạt sen và vải được bảo quản trong hầm băng nhỏ, nàng đã lấy ra làm thử món chè này.

Sau khi làm xong, Lôi Vi nhanh chóng bê vào phòng Phúc Tuân lúc này chàng vẫn đang say ngủ. Mím cười nàng nhẹ nhàng bước đến ngồi ngay đầu giường ngắm nhìn gương mặt anh tuấn của chàng. Bàn tay không chịu an phận của nàng bắt đầu đưa lên mặt vẽ theo từng đường nét trên gương mặt của chàng. Vừa vẽ, nàng vừa bật cười khe khẽ. Bất thần, một bàn tay của chàng túm lấy tay nàng kéo mạnh rồi đè nàng xuống giường còn tay kia của chàng đã nhanh chóng rút đoản đao dưới gối ra từ khi nào kẻ ngay vào cổ nàng. Ngay lúc ấy, gương mặt nàng cắt không còn giọt máu. Hơi thở của nàng như bị đông cứng lại. Cả đôi mắt nàng mở to nhìn chàng lúc này đang từ từ mở mắt. Chỉ một đường thôi, nàng sẽ mất mạng ngay dưới lưỡi dao của chàng.

_ Phúc...Phúc Tuân!

_ Vi Nhi?

Mở hẳn mắt ra, Phúc Tuân hoảng hốt nhìn nàng. Ngay lập tức chàng vội buông đoản đao ra và đỡ nàng ngồi dậy.

_ Nàng không sao chứ?- Chặt giọng của Phúc Tuân tràn ngập lo lắng.

Vừa nói, Phúc Tuân vừa đưa mắt quan sát khắp lượt Lôi Vi. Chỉ đến khi nàng lắc đầu chàng mới yên tâm. Nhưng khi nhìn thấy vết hằn đỏ trên tay nàng, lòng chàng không khỏi quặn đau.

_ Đồ cả rồi!- Vừa nói, Phúc Tuân vừa nâng bàn tay của Lôi Vi lên.- Ta xin lỗi!

_ Không sao đâu! Một chút nữa sẽ hết đồ thôi. Anh đừng lo lắng cũng đừng tự trách mình. Anh chẳng qua là phòng vệ thôi. Là do em không tính ý.

Nhìn Lôi Vi bằng đôi mắt thâm tình, Phúc Tuân vội ôm nàng vào lòng. Cái ôm của chàng rất chặt, khiến nàng không khỏi ngỡ ngàng.

_ Thiếu chút nữa ta đã phạm phải sai lầm lớn! Thiếu chút nữa ta đã phải ăn hận suốt đời!"

Giờ nhớ lại, lòng Lôi Vi chẳng những không vui mà còn cảm thấy xót xa. Ở ngay chính trong nhà của mình, chàng phải đề phòng chính huynh đệ của mình. Phúc Tuân có nhà cũng chẳng khác nào không có nhà, có người thân cũng chẳng khác nào không có người thân. Thật quá cô độc!

*

Nhìn Tiểu An Tử cùng thợ trồng vườn giám canh Tử đằng xuống đất, Lôi Vi không thể không hài lòng. Mạnh Cát viện này sau này ngoài sắc Tử Vi vào đầu thu, sắc Phù dung vào giữa đông còn sẽ có thêm sắc Tử đằng vào giữa hạ. Trong khi nàng thích thú ngắm nhìn cảnh Tử đằng, bên cạnh nàng, Phúc Vân không khỏi thờ dài. Biết rõ chàng đang cố ý trêu mình, nhưng nàng vẫn không khỏi khó chịu.

_ Điện hạ! Ngài đừng thờ dài nữa!- Vừa nói, Lôi Vi vừa nhăn mặt lại.- Sớm biết thế này, tiểu nữ nhất quyết không tìm Ngài.

Vài hôm trước Lôi Vi đến Đông cung tìm Phúc Vân. Ban đầu chàng còn tưởng vì lâu rồi không gặp nên nàng có hảo ý đến thăm chàng nào ngờ đâu nàng đến nhờ chàng dẫn nàng đến Linh Thân vương phủ của Phúc Tuân. Lý do nàng đưa ra cực kỳ đơn giản. Đó là, trước kia, mỗi lần đến phủ, Phúc Tuân toàn cho nàng ngồi xe ngựa nên nàng căn bản không biết đường đến phủ đệ của tỉnh lang [2] như thế nào nên nàng đành đến tìm Phúc Vân.

Sau khi giúp Lôi Vi đến Linh Thân vương phủ, Thái tử Phúc Vân đáng thương lập tức bị nàng cho ra rìa. Chân trước vừa vào phủ đệ, chân sau nàng đã cùng Tiểu An Tử, Tử Huyền bàn "đại sự". Và "đại sự" ấy của nàng chính là quy hoạch lại Mạnh Cát viện trong Trùng Hoa viên của Phúc Tuân để trồng một cây Tử đằng. Vừa nghe nàng bàn chuyện, chàng vừa thờ dài, tự trách mình đã nghĩ ngợi quá nhiều. Thật là tự mình đa tình!

Phúc Vân vốn ít khi đến Trùng Hoa viên của Phúc Tuân. Song nhất cử nhất động của nơi này chàng gần như nắm rõ. Đơn giản vì đây là một trong những khu vườn phụ hoàng của chàng rất thích. Những thứ gì Hoàng đế thích, tự động mọi người sẽ lưu tâm nhiều hơn hưởng hờ chi chàng là con trai của Ngài. Vì vậy, khi Phúc Tuân cho sửa sang lại đây nhà nơi hậu viện rồi sai người đi tìm mấy chục gốc Tử Vi về trồng chàng đều biết cả. Vậy nên hôm nay khi đứng ở nơi này tuy có chút lẩm cẩm song chàng không hề bất ngờ. Tuy nhiên nhìn về phía dãy nhà, chàng không khỏi bật cười. Nói đệ ấy sửa lại chỉ bằng nói đệ ấy xây lại còn hơn. Dãy nhà sửa lại này khác xa so với trước kia. Tuy giản dị, không cầu kỳ, mỹ lệ nhưng nhìn vào lại vô cùng quý phái, sang trọng. Không gian thoáng đãng được mở rộng khiến dãy nhà trở nên sáng sủa và tràn ngập ánh nắng. Đây chắc chắn là nơi Phúc Tuân thích nhất trong Trùng Hoa viên, chỉ có điều, xem chừng chủ nhân của viện này không phải là chàng. Quay sang nhìn Lôi Vi, ý cười thể hiện mỗi lúc một rõ trong đôi mắt Phúc Vân.

_ Tại sao người lại trồng cây này mà không phải loài cây khác?- Chặt giọng của Phúc Vân đầy tò mò.- Loài cây này phát triển khá chậm

_ Bởi vì nó tượng trưng cho tình yêu bất diệt.- Không suy nghĩ, Lôi Vi trả lời ngay.

Câu trả lời của nàng khiến Phúc Vân và đám nô tài đang có mặt trong Mạnh Cát viện đều không khỏi ngạc nhiên. Quay sang nhìn nàng, chàng nhận ra nàng đã phiêu du tận nơi đâu.

_ Tình yêu bất diệt?! Ý nghĩa hay lắm!- Phúc Vân gật gù.

_ Đúng vậy!- Lôi Vi trả lời.- Ở Nhật Bản nó được xem là biểu tượng của tình yêu vĩnh cửu. Thân cây nhìn tuy yếu ớt nhưng lại rất dẻo dai, không dễ gì bị đứt của nó hàm ý tình yêu phải trải qua sóng gió mới bền chặt.

Nghe Lôi Vi nói, mọi người không khỏi gật gù. Giờ Tiểu An Tử đã hiểu tại sao Lôi Vi lại trồng gốc cây Tử đằng này ở Mạnh Cát viện. Nơi bắt đầu tình yêu luôn là nơi có ý nghĩa nhất. Vào lần đầu tiên Vương gia của hắn đưa nàng đến cánh đồng Phù dung sau viện, lúc đi ra, hắn để ý thấy trong khi gò má của nàng hồng hồng, chủ tử của hắn lại nở một nụ cười thật tươi theo sau.

_ Cát Tiểu thư!- Tiểu Đậu Tử chậm rãi lên tiếng, chất giọng của phần khó hiểu.- Nhật Bản...là nước nào vậy?

Câu hỏi của Tiểu Đậu Tử khiến Lôi Vi không khỏi tái mặt. Cố lục chút ít kiến thức lịch sử còn sót lại, nàng quả không tài nào nhớ ra liệu thời đại này, cái tên Nhật Bản đã có chưa hay vẫn gọi bằng cái tên cũ.

_ Là Oa quốc [3]!

Nghe câu trả lời của Phúc Vân, Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên song cũng thờ phào nhẹ nhõm.

_ Oa quốc?- Tử Huyền tò mò.- Điện hạ! Có phải đó là nước ở ngoài biển hàng năm vẫn hay đến nước ta tiến cống không ạ?

_ Đúng vậy!- Phúc Vân từ tốn trả lời.- Ta đọc trong sách thấy có ghi trước kia nó được gọi là Oa quốc. Sau dưới đời Đường, trong một lần tiến cống cho vua Đường, nó đã được cải danh thành Nhật Bản.

Nghe Phúc Vân giải thích, Lôi Vi mới thờ phào nhẹ nhõm.

_ Lôi Vi! Kiến thức của ngươi cũng rộng thật.- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa quay sang nhìn cảnh cây Tử đằng vừa được giám cảnh xong.- Thật không ngờ ở đất nước man di ấy lại có thể cho một loài cây có ý nghĩa hay như vậy.

Không nói gì Lôi Vi chỉ mỉm cười. Nhìn về phía cảnh Tử đằng vừa mới trồng, nụ cười của nàng mỗi lúc một tươi hơn. Từ cái cảnh nhỏ bé ấy, tương lai nó sẽ trở thành một gốc cây vững chãi với tán lá rộng rũ xuống tựa như dòng suối. Đến mùa, cây sẽ tràn ngập sắc tím dịu dàng. Cứ thế, từ một cái cây nhỏ bé sẽ lớn lên, lớn dần lên theo năm tháng như tình yêu của hai người họ.

-----

[1] Lưỡng hồ tương tranh: Hai con hồ đánh nhau.

[2] Tình lang (hoặc tình quân): bạn trai.

[3] Oa quốc: Tên cũ của Nhật Bản dưới thời phong kiến do Trung Quốc đặt có nghĩa là nước lùn. Tương tự như vậy, Oa nhân là người lùn, cách người Trung quốc cổ đại gọi người Nhật.

Hết chương 44

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Mối quan hệ bất ổn

Sa trường

Vách đá cheo leo, địa hình hiểm trở...đó là tất cả những gì mọi người có thể nhìn thấy trên địa đồ. Vừa nhìn vào địa đồ, Phúc Tuấn vừa suy tính kế hoạch tác chiến cho trận tiếp theo. Trận này diễn ra tại vùng đất có nhiều vách đá, là nơi ẩn náu lý tưởng cho quân địch. Vậy nên một khi đánh trận, quân xuất chinh sẽ gặp không ít bất lợi. Song trong hai trận đầu, điểm yếu của địch đã dần lộ ra. Đó chính là quân đội của địch là một đội quân tạp nham. Quân của tộc người Hạ lẫn quân của Tri quốc trộn vào nhau, không sớm thì muộn nội bộ cũng sẽ dẫn đến mâu thuẫn, bất đồng. Nếu biết lợi dụng điểm này, chúng ta sẽ không phải hao tổn nhiều sức lực mà vẫn lấy lại được tám thành trì kia.

_ Tuy hai trận đầu chúng ta nắm thế chủ động, nhưng lần này chúng ta phải cảnh giác cao độ.- Vừa nói, Phúc Tuân vừa chỉ tay vào các địa điểm trên địa đồ.- Mọi người xem, địa hình ở đây rất có lợi cho quân địch. Muốn công thành không phải là chuyện dễ.

_ Đúng vậy!- Đại tướng quân Hoắc Thành Uy chậm rãi nói.- Địa hình gồ ghề hiểm trở, quân địch dễ dàng lẫn trốn và đặt bẫy. Chúng ta không thể không phòng. Thêm vào đó, chúng đã bị mất hai thành trì rồi, ắt hẳn chúng cũng sẽ nhận ra nhược điểm của bản thân.

_ Nhược điểm đó rất khó khắc phục.- Vừa cười Phúc Tường vừa nói.- Chúng nói gì thì nói cũng chỉ là một đạo quân ô hợp. Hai bên liên thủ với nhau có bên nào không muốn mình được nhiều lợi ích. Chỉ cần chúng ta chọc đúng điểm này, nhân cơ hội công thành, Thái Châu thành khẳng định sẽ trở về với Tân Thực.

_ Đệ nói không sai!- Phúc Tuân gật đầu tán đồng.- Thât đệ! Đệ thấy thế nào?

_ Đệ thấy cách của Bát đệ rất có lý. Chỉ có điều, thời điểm vẫn chưa tới.

_ Vì sao?- Phúc Tuân chậm rãi hỏi.

_ Lần xuất chinh này tuy chỉ mới có hơn một tháng nhưng quân địch chuẩn bị rất kỹ. Vậy nên chúng chắc chắn sẽ không thể dễ dàng nắm đằng cán nhanh như vậy. Đệ nghĩ, không biết chừng đám quân đó đang quây quần ăn uống no say, hòa hợp với nhau cũng nên.- Chất giọng của Phúc Khải có chút bông đùa.- Bỏ qua yếu tố này, quả thật chúng là một địch thủ đáng gờm. Nếu đạo quân này thật sự chỉ là một đạo quân ô hợp, việc công hai thành trước đã không vất vả như thế. Chúng tuy ô hợp nhưng mỗi bên lại có thế mạnh riêng của mình. Chúng hỗ trợ lẫn nhau để chiến đấu. Điểm mấu chốt chúng ta phải tìm ra điểm yếu, phá tan sự liên kết, hỗ trợ này của chúng. Trận này, nếu chúng ta đầu sức e rằng sẽ đại bại. Đệ nghĩ, chúng ta nên đầu trí. Trà trộn vào hàng ngũ địch, do thám tình hình của chúng sau đó tìm cách khiến nội bộ chúng lục đục. Thời cơ chín mùi, chúng ta trong ứng ngoại hợp, tóm gọn một mẻ.

Ngẫm nghĩ ý kiến của Phúc Khải, Phúc Tuân thấy hoàn toàn có lý. Bởi làm như vậy có thể tránh được thương vong cho quân ta. Nhưng...còn dân trong thành.

_ Cách của đệ sẽ giúp quân ta đỡ hao phí sức lực. Nhưng còn dân trong thành? Nếu chúng bị dồn vào đường cùng, không có gì chúng không dám làm.

_ Điều này...- Phúc Khải ra chiều nghĩ ngợi.

Bầu không khí nhanh chóng trở nên nặng nề.

_ Chúng ta cần nghĩ ra kế sách vẹn toàn. Như thế này đi, chúng ta sẽ cử người vào trong thành để do thám tình hình trước. Sau khi biết được tình hình rồi chúng ta sẽ lên kế hoạch chiến đấu sao cho dân trong thành bảo toàn được tính mạng.

Hiện giờ ngồi đây nghĩ cách vẹn cả đôi đường cũng không thể nào nắm được tình hình trong thành. Chỉ bằng vào thành do thám rồi đưa ra kế sách vẹn toàn sẽ khả thi hơn nhiều. Mọi người gật đầu tán thành.

_ Vậy ai sẽ trà trộn vào quân địch?- Phúc Tuân lên tiếng hỏi.

_ Đệ đệ!- Phúc Tường xung phong.

Phúc Tuân chậm rãi quay sang nhìn Phúc Tường. Có lẽ chỉ những lúc như thế này người đệ đệ này mới thật sự nghiêm túc và thể hiện bản lĩnh của mình. Nhìn vào đôi mắt rực lửa của Phúc Tường, chàng tin người đệ đệ này sẽ làm nên chuyện.

_ Được! Vậy để Phúc Tường và Đồng Vũ đi. Ngày mai, hai người sẽ giả dạng phu xe vận chuyển lương thực vào thành rồi đột nhập vào doanh trại địch. Hai người nhất định phải bàn bạc với nhau thật kỹ lưỡng trước khi hành động. Có chuyện gì hãy thả tin điều ra. Cứ cách một ngày báo tin một lần phòng khi cả hai gặp chuyện gì bất trắc không thể truyền tin được.

_ Được! Để hiểu rồi. Giờ đệ sẽ báo cho Đồng Vũ biết để chuẩn bị.

_ Được!- Phúc Tuân gật đầu.- Đệ đi chuẩn bị rồi nghỉ ngơi sớm đi. Ngày mai sẽ xuất phát sớm.

Phúc Tuân vừa dứt câu, Phúc Tường đã nhanh chóng bước ra khỏi lều.

_ Hoắc Đại tướng quân! Ngày mai chúng ta chinh đồn lại quân ngũ, tích cực luyện tập. Ngoài ra người cũng phải quản lý chặt chẽ nhu yếu phẩm. Không được để quân nhu thiếu hụt dẫn đến tình trạng binh sĩ thiếu ăn.

_ Mạt tướng tuân mệnh!

_ Lui ra đi!

Phúc Tuân dứt câu, Hoắc Thành Uy nhanh chóng rời khỏi lều. Lúc này Phúc Khải mới tiến về phía Phúc Tuân.

_ Ngũ huynh! Việc này giao cho Phúc Tường liệu có ổn không?- Chất giọng của Phúc Khải đầy lo lắng.

_ Ta tin đề ấy sẽ làm được!- Phúc Tuần khẳng định.- Hôn nữa, chắc đề cũng hiểu tại sao lần này phụ hoàng đề đề ấy cùng chúng ta xuất chinh đúng không? Phải đề đề ấy thấy được cuộc sống khốn khổ của lê dân đề đề ấy có thể chuyển tâm học hành, luyện tập đề tạo phúc cho muôn dân.

_ Nhưng..

_ Yên tâm đi!- Phúc Tuần chậm rãi cắt ngang lời Phúc Khai.- Có Đồng Vũ ở bên, hấn sẽ nhắc nhở Bát đề.

*

Hết múa trống, Lôi Vi tiếp tục luyện tập điệu Cừu Thiều. Dù là điệu múa nào, điều quan trọng nhất vẫn là người múa phải thể hiện được cái hồn của điệu múa. Điều này nàng vẫn đang trong quá trình học hỏi và tiếp thu. Song không thể không phủ nhận sự cố gắng vượt bậc của nàng. Chỉ trong một thời gian ngắn nàng từ Học sự thăng lên Sơ kỳ rồi Hạ cấp. Quả thực nàng đã nỗ lực vượt qua sức của mình.

Hít một hơi thật sâu, Lôi Vi tập trung vào động tác múa của mình. Nở một nụ cười ngọt ngào, nàng đưa mắt nhìn về phía trước. Đưa tay lên cao rồi hạ tay xuống thấp, đá chân trái rồi đá chân phải...tất cả các động tác đều được phối hợp một cách nhịp nhàng.

_ Được! Được lắm!

Chất giọng trong trẻo có phần quen thuộc vang lên khiến Lôi Vi dừng lại động tác và quay về nơi phát ra tiếng nói.

_ Tham kiến Công chúa!- Vừa tung hô, Lôi Vi vừa cúi người thi lễ.- Công chúa cát tường.

_ Ngươi không cần đa lễ!- Nở một nụ cười, Ngọc Nhận chậm rãi lên tiếng - Ngươi múa đẹp lắm!

Không ít lần Lôi Vi và Ngọc Nhận tình cờ gặp nhau trong trường hợp nàng đang luyện múa. Mỗi lần như vậy, Ngọc Nhận đều dành cho nàng lời khen. Nàng quả thật không biết lời khen đó là thật hay giả. Thế nhưng là thật hay là giả với nàng đều không quan trọng. Bởi nàng không muốn tiếp xúc nhiều với con người này. Không nắm chắc lịch sử đã gây cho nàng không ít phiền phức khi phải tới thế giới này rồi. Nàng tuy không thông minh cũng không ngốc đến nỗi tự đi tìm phiền phức cho mình.

_ Công chúa quá khen!

_ Ta chỉ nói đúng sự thật thôi!- Ngọc Nhận khẽ mỉm cười bước lại gần Lôi Vi.- Chỉ có điều...ta thấy điệu múa này dường như vẫn còn thiếu điều gì đó. Nhất thời ta nghĩ không ra.

Câu trả lời của Ngọc Nhận khiến Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên. Ngạc nhiên vì hai lẽ. Thứ nhất, nàng đã luyện tập theo đúng điệu phổ của bài múa này, vậy sai sót là chỗ nào? Thứ hai, nghe trong giọng nói dường như Ngọc Nhận thật tâm muốn giúp nàng. Vị Công chúa này thực sự tốt đến vậy sao? Hay là do nàng đã nghĩ ngợi quá nhiều?

Đang định đáp lại Ngọc Nhận, Lôi Vi đã thấy nàng ấy chậm rãi nâng cánh tay lên bắt đầu múa. Từng động tác uyển chuyển, nhẹ nhàng, thanh thoát. Ngọc Nhận quả đúng như tên của nàng ấy. Một con chim nhận nhỏ nhắn đang chao lượn. Thật thoát tục! Lôi Vi thật sự cuốn hút vào trong điệu múa của nàng Công chúa ngay trước mặt. Quan sát kỹ hơn, nàng nhận ra Ngọc Nhận đang múa điệu múa nàng vừa mới múa xong. Nàng vốn không tin vào việc vừa chỉ nhìn qua một lần đã thuộc được động tác. Nhưng nhìn Ngọc Nhận múa, nàng quả thật không thể không tin. Quả đúng là núi cao còn có núi cao hơn.

Kết thúc điệu múa, Ngọc Nhận quay về phía Lôi Vi rồi nở một nụ cười ngọt ngào.

_ Ngươi thấy thế nào?

_ No...à...Công chúa múa rất đẹp. Tiểu nữ không nhìn ra bất kỳ sai sót nào.

Lời nói là thật lòng nhưng không hiểu sao khi vừa ra tới miệng, Lôi Vi lại có cảm giác nổi da gà. Cứ như mình đang nịnh bợ Ngọc Nhận vậy.

_ Quan trọng là ngươi tìm ra mình thiếu cái gì hay không?

Chất giọng vẫn ôn hòa nhưng khẩu khí lại rất cao ngạo và có chút tự mãn. Quả đúng là khí chất của một Công chúa. Nói chuyện với nàng Công chúa này thật khiến Lôi Vi nàng cảm thấy "hại não".

_ Tiểu nữ tuy giờ vẫn chưa nhìn ra được mình thiếu cái gì. Song tiểu nữ tin trong quá trình luyện tập, tiểu nữ có thể dần hoàn thiện, bổ sung vào những thiếu sót của mình để bài múa trở nên đặc sắc và độc nhất vô nhị.

Lôi Vi nhún giọng ở những từ cuối cùng.

_ Độc. Nhất. Vô. Nhị?- Một sự tức giận và khó chịu lần khuất trong chất giọng của Ngọc Nhận.- Ngươi nghĩ rằng mình có thể múa được điệu múa này và biến nó trở thành độc nhất vô nhị sao?

_ Tại sao lại không? Công chúa, Ngươi đã bao giờ nghe đến bốn chữ "phong cách cá nhân" chưa?

Nét mày của Ngọc Nhận khẽ chau lại. Trước sự tự tin của Lôi Vi, phải cố lắm nàng mới không tức giận. Nữ tử ấy nghĩ mình là ai chứ? Nàng ta nghĩ

nàng ta hơn nàng sao? Gì mà độc nhất vô nhị? Cuồng ngôn lộng ngữ [1]! Chỉ là một Hạ cấp ca vũ thấp kém mà cũng có thể múa nên điệu múa độc nhất vô nhị hay sao? Lại còn gì mà phong cách cá nhân? Nó là cái gì chứ? Chẳng qua là sự ngụy biện của nàng ta mà thôi.

_ Nó là...cái gì?

_ Ở nơi tiểu nữ sinh ra, bên cạnh tính cô...tập thể, người ta cũng rất xem trọng tính cá nhân. Bởi không có cá nhân cũng sẽ không có tập thể. Vậy nên mới có khái niệm "phong cách cá nhân" này. Khái niệm này nói một cách dễ hiểu chính là mỗi một cá nhân là một cá thể hoàn chỉnh, không ai giống với bất kỳ ai. Vậy nên dù hai người múa cùng chung một điệu múa nhưng trong đó vẫn có phong cách, dấu ấn riêng của từng người, không thể trộn lẫn được. Phong cách cá nhân nói một cách đơn giản chính là những thứ chỉ mình mình có, người khác không thể có được. Chẳng hạn như...thần thái, dáng đi, tính cách, ngôn ngữ, cử chỉ, lối ứng xử. Đó là những thứ hoàn toàn thuộc về bản thân, người khác không thể có được và cũng không thể làm giả được. Vậy nên khi múa điệu múa này cả tiểu nữ lẫn Công chúa không chỉ đơn giản là múa mà còn đưa vào đó cả thần thái, cả tâm hồn cũng như cả tính cách của mình. Vì vậy dù đều là cùng một điệu múa, dù cho kỹ năng múa của tiểu nữ không cao thì điệu múa của tiểu nữ vẫn là độc nhất vô nhị.

Vẫn là cái khẩu khí ấy. Rất bình tĩnh, không chịu để bất kỳ ai đánh giá thấp mình. Ngọc Nhận vẫn còn nhớ hôm Thái hậu triệu kiến Lôi Vi cách đây mấy tháng trước, hôm ấy nàng ở bên trong điện đều nghe thấy cả. Trong khẩu khí của Lôi Vi khi ấy dù có sự cung kính khiêm nhường nhưng tuyệt đối nàng ta không để Thái hậu xem thường mình. Hôm ấy, Thái hậu đã nói với nàng mấy câu:

"_ Nha đầu này quả không đơn giản. Nó tuy khiêm nhường, lễ độ song luôn không để bản thân chịu thiệt. Ai gia không thể không thừa nhận nếu nó vào hậu cung, với tính cách này, nó sẽ nhanh chóng làm chủ lục cung. Tuy nhiên tính cách của nó có phần háo thắng. Tuần Nhi rơi vào tay nó rồi chắc chắn nó sẽ không buông tha cho Tuần Nhi. Tiểu Nhận! Con nhất định phải kiên trì thì mới có thể giành lại được Tuần Nhi."

Giờ nhớ lại lời của Thái hậu, Ngọc Nhận thấy quả không sai. Lôi Vi đúng là có tính háo thắng nhưng sự háo thắng này chiếm bao nhiêu phần nàng lại không biết được. Bởi đôi khi, háo thắng chỉ là mặt nạ chứ không phải là mặt thật.

_ Nghe người nói thế, ta thấy cũng có lý.

Lôi Vi không nói gì, nàng chỉ nhẹ nhàng mỉm cười.

_ Thật là muốn kết hữu bằng với người!

Câu nói ấy đối với Lôi Vi chẳng khác nào sét đánh giữa trời quang. Toàn thân nàng đứng im bất động. Đôi mắt nàng mở to nhìn Ngọc Nhận. Nàng chắc đã nghe nhầm rồi. Khẳng định là thế!

Nhận ra sự ngạc nhiên trong đôi mắt của Lôi Vi, Ngọc Nhận mỉm cười.

_ Ta nói thật! Những gì người nói rất hay, khiến ta cảm thấy những gì ta biết quá hạn hẹp. Nên ta muốn kết hữu bằng với người để biết nhiều hơn.

_ Công chúa quá khen!- Vừa nói, Lôi Vi vừa sụp lạy.- Tiểu nữ thật không dám nhận.

_ Sao lại không chứ?! Ta thật tâm muốn kết hữu bằng với người mà.

_ Tiểu nữ chỉ là một ca nữ thôi không đáng để Công chúa phải bận tâm. Những gì tiểu nữ hiểu biết so với Công chúa là mới mẻ nhưng với tiểu nữ mà nói đây chỉ là những kiến thức cơ bản, không có gì là cao siêu hay thần thông quảng đại. Không đáng để Công chúa bận tâm!

Đến cả hạ mình Lôi Vi cũng không chịu yếu thế. Bảo mình chỉ là ca nữ nhỏ bé nhưng lại nói kiến thức mà Ngọc Nhận cho là mới mẻ đối với bản thân chỉ là cơ bản, bình thường. Nói như thế chẳng khác nào chửi Ngọc Nhận rằng đây là ngu dốt, không bằng một ca vũ hay sao? Không được! Hôm nay nàng nhất định phải kết hữu bằng với nàng ta sau đó...sau đó nàng sẽ tính tiếp.

_ Kiến thức người cho là bình thường đối với ta là mới mẻ. Lẽ nào người cho rằng ta đường đường là một Công chúa nhưng lại ngu dốt, không xứng đáng để kết hữu bằng với người.

_ Tiểu nữ không có ý đó!

Cái miệng quả đúng gây họa. Lôi Vi giờ quả thật tự mình dồn mình vào chân tường, để Ngọc Nhận nắm đằng cán rồi. Xong! Chuyện này nàng xong thật rồi. Không đồng ý sẽ bị tội kháng chỉ còn nếu đồng ý sau này nàng sẽ phải dòm trước ngó sau. Ôi cuộc đời!

_ Vậy hãy kết nghĩa chi lan với ta.

Nghe ngữ khí, rõ ràng câu nói của Ngọc Nhận mang tính ra lệnh chứ không phải là hỏi ý kiến, đề nghị. Hít một hơi thật sâu, Lôi Vi chậm rãi ngược lên nhìn Ngọc Nhận lúc này vẫn đang nở một nụ cười ngọt ngào. Nàng sợ đi từ trước đến nay đều ứng phó được vì chưa ai đưa ra bất kỳ đề nghị tương tự nào với nàng. Nhưng nay...Nàng không muốn bay đầu sớm! Hết cách rồi! đành tương kế tự kế vậy!

_ Đa tạ Công chúa đã coi trọng!

_ Có thể chứ!- Lăn khuôn trong giọng nói của Ngọc Nhận là tiếng cười.- Từ giờ trở đi, chúng ta là hữu bằng tốt của nhau. Người đứng lên đi!

Không nói gì, Lôi Vi chậm rãi đứng lên.

_ Thật là vui quá! Chúng ta là hữu bằng rồi nên ta sẽ tặng ngươi một món quà, xem như quà ra mắt.

_ Quà ra mắt?- Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên.

_ Là tin của...Bình Mạc Đại nguyên soái.

Ở những chữ cuối cùng, Ngọc Nhận nhấn mạnh từng chữ khiến Lôi Vi toát mồ hôi hột. Nàng lơ mơ đoán ra được lý do tại sao nàng Công chúa này lại muốn kết bạn với nàng. Nghĩ đến những ngày tháng sau này nàng cảm thấy thật đen đui. Giờ nàng chỉ biết hy vọng, hy vọng mọi việc không diễn biến quá nhanh như con sóc nếu không nàng thật không thể ứng phó kịp mắt.

_ Công...Công chúa!

Huỳnh ấy à...đã lấy lại được hai thành trì rồi. Giờ đang lấy thành trì thứ ba. Dân chúng vùng biên giới ai ai cũng ngợi ca đoàn quân xuất chinh của huỳnh ấy cả. Ngươi hẳn chưa thấy đáng vẻ uy dũng của huỳnh ấy trên sa trường đâu phải không? Ta nhớ có lần...

Mặc kệ Ngọc Nhận thao thao bất tuyệt, Lôi Vi cứ mãi chìm trong suy nghĩ của mình. Không phải nàng không quan tâm đến Phúc Tuấn mà là vì những gì Ngọc Nhận nói, nàng đã nghe từ chỗ Tiểu An Tử, từ chỗ Tiểu Trúc Tử của Hành Đức cung, từ chỗ Thái tử. Thậm chí trong Thái Thường Nhạc phủ mọi người cũng bàn tán. Nàng đã nghe không biết bao nhiêu lần rồi. Mỗi lần nghe nàng đều cảm thấy vui mừng. Song khi nghe Ngọc Nhận nói, nàng quả thật không vui nổi. Nàng hiện đang có cảm giác mình vừa bê đá đập vào chân mình. Mỗi quan hệ giữa nàng và Ngọc Nhận rồi sẽ phát triển tới mức nào, sẽ phát sinh những vấn đề gì...nàng không biết. Nàng chỉ cảm thấy không ổn, hoàn toàn không ổn chút nào. Hít một hơi thật sâu, nàng hy vọng là do nàng đã nghĩ quá nhiều.

-----

[1] Cuồng ngôn lộng ngữ: Lời nói ngông cuồng.

Hết chương 45

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Sẩy chân

Tháng bảy về, hương sen lan tỏa khắp mặt hồ tạo nên một hương thơm thanh mát, dịu nhẹ. Làn gió nhẹ bay, nhẹ bay khiến từng cành lá khẽ đung đưa. Trên bầu trời trong xanh, từng đàn chim nhỏ chao lượn, liu lo. Một bức tranh thật sinh động và tràn đầy sức sống.

Hít một hơi thật sâu, Lôi Vi nhanh chóng bước vào Đông cung. Ra đón nàng là một tiểu thái giám theo hầu Phúc Vân lâu năm. Mỗi lần gặp tiểu thái giám này nàng phải gọi đầy đủ tên hán chữ không dám gọi như cách thông thường nàng hay gọi mấy tiểu thái giám khác. Đắc tội! Đắc tội!

_ Không Vĩnh Tú!

_ Cát...Cát tiểu thư!- Chất giọng của Không Vĩnh Tú có chút lúng túng, hoảng sợ.

_ Điện hạ đâu? Hôm nay ta có làm cho Điện hạ một ít điểm tâm là món chè. Điện hạ phải thường xuyên uống thuốc nên trong người hỏa khí không ít. Ăn món chè này vào Điện hạ sẽ đỡ rất nhiều.

_ Điện hạ...Điện hạ...

_ Ngươi sao thế?- Chất giọng của Lôi Vi đầy nghi hoặc.- Hay là Điện hạ xảy ra chuyện gì?

Phúc Vân vẫn chưa tận số, Lôi Vi biết chắc điều đó. Nhưng nhìn đáng vẻ của Không Vĩnh Tú, nàng không khỏi lo lắng.

_ Không có ạ!- Không Vĩnh Tú vội đáp.- Tiểu thư! Để nô tài đưa Tiểu thư đi gặp Điện hạ.

Nghe Không Vĩnh Tú nói vậy, Lôi Vi cũng yên tâm phần nào. Nàng vội theo hần ra hậu viện. Trong hậu viện của Đông cung có một cái hồ. Đây là cái hồ khá rộng, vậy nên các đài, các trong Đông cung đều có một mặt giáp với cái hồ này. Trên bờ có một thư phòng mở khá rộng với ba mặt là nước. Thư phòng này nhìn từ bên ngoài vào nó chẳng khác nào một cái sân dưới hiên nhà. Song nó lại được bài trí như một thư phòng hoàn chỉnh với ghế dài, với bàn gỗ, với chậu cây cảnh, với những bức thư pháp treo trên cột...Một không gian tao nhã lý tưởng cho văn nhân. Phía sau căn phòng này có một cây cầu nhỏ hẹp dẫn ra một tiểu đình nằm ngay giữa lòng hồ sen. Đó là nơi ưa thích của Phúc Vân.

Nhìn vị Thái tử trẻ tuổi đứng lặng im trong đình, lòng Lôi Vi không khỏi cảm thán, xót xa. Nàng tới đây cũng đã được hơn một năm rồi, thời gian nàng

quen biết Phúc Vân cũng không thể gọi là lâu được. Song nàng hiểu được cảm giác của chàng. Đó là cảm giác bất lực, bất mãn với chính bản thân mình.

_ Thái tử! Có Cát Tiểu thư tới ạ!- Vừa quỳ xuống, Không Vĩnh Tú vừa bẩm báo.

_ Cho vào!

Chỉ chờ có vậy Lôi Vi nhanh chóng vén tấm rèm mỏng lên bước vào. Cùng lúc ấy, Phúc Vân chậm rãi quay lại mỉm cười với nàng, nụ cười có phần không được tự nhiên.

_ Tham kiến Thái tử! Thái tử cát tường!

_ Ngươi không cần đa lễ!

Sau khi làm xong thủ tục chào hỏi rườm rà kia, Lôi Vi đặt hộp gỗ lên bàn.

_ Đây là gì vậy?- Vừa đưa mắt nhìn vào hộp gỗ trên tay Lôi Vi, Phúc Vân vừa lên tiếng hỏi.

Mỉm cười thật tươi, Lôi Vi đặt hộp gỗ trên bàn rồi từ từ mở nắp ra.

_ Đây là chè trái vải nhân hạt sen!- Vừa lấy chén chè ra, Lôi Vi vừa nói.- Chè này đặc biệt thích hợp ăn trong mùa hạ vì nó sẽ làm dịu cơ thể trong những ngày nắng bức. Hôm nay tiểu nữ đặc biệt làm cho Thái tử Điện hạ ăn.

_ Thật không ngờ ta lại có phúc này!- Vừa nói, Phúc Vân vừa cười.- Tiểu Không Tử! Không cần đâu!

Liếc thấy Không Vĩnh Tú vội lấy ngân kim [1] ra, Phúc Vân chậm rãi lên tiếng. Ngay lập tức, Tiểu Không Tử vội cất ngân kim đi.

_ Điện hạ! Ngài thật sự không sợ tiểu nữ hạ độc sao?- Vừa ngồi xuống, Lôi Vi vừa mỉm cười ranh mãnh.

_ Ngươi ấy à! Ngươi sẽ không ngờ đến nỗi hạ độc ta trong chính Đông cung được canh gác nghiêm ngặt chẳng khác gì Đại điện đâu.

_ Nhưng có câu nói nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất mà.

_ Ngươi dám không?- Phúc Vân hỏi ngược lại.

Không nói gì, Lôi Vi chỉ cười xòa. Xem ra nàng gặp phải cao thủ rồi.

Chậm rãi cầm lấy chén chè, Phúc Vân đưa mắt nhìn Lôi Vi mà không khỏi đau lòng. Chàng thật không biết lúc này nên làm gì, nên nói gì để tránh việc nàng bị rối trí, đã kích. Chỉ vài ngày nữa thôi, nàng sẽ phải kiểm tra rồi. Một cuộc kiểm tra rất quan trọng. Lúc này, chàng không biết nên làm thế nào cho phải.

_ Điện hạ làm sao thế? Hay là tại món chè của tiểu nữ không ngon???

Nghe thấy âm thanh sắc nhọn ở câu cuối cùng, Phúc Vân hồn đang "phiêu du" lập tức nhập xác. Không nên chọc giận nữ nhân!

_ Không có!- Vừa nói, Phúc Vân vừa múc một muỗng lên ăn.- Uhm...rất ngon!

_ Thật sao?

_ Đúng vậy! Có vị thanh của hạt sen, vị ngọt của trái vải, lại thêm chút lạnh của băng nữa. Rất ngon!

_ Vậy là tốt rồi!

Thấy nét vui vẻ lạ thường của Lôi Vi, Phúc Vân không khỏi chau mày tò mò.

_ Sao thế?

_ Điện hạ không biết đâu! Món chè này nhất thiết phải ăn lúc lạnh mới ngon được. Lần trước tiểu nữ có làm món này cho Phúc Tuấn một lần. Vì vào đúng tiết trời đang rét mướt, chàng ấy ăn vào liền rụng mình. Nói là ngon nhưng kỳ thực là đang rất lạnh. Tiểu nữ ép mãi chàng ấy mới nói là vì quá lạnh nên ăn không ra vị gì cả. Lần này tiểu nữ muốn làm lại cho chàng ấy ăn.

_ Nói như vậy xem ra ta lại đánh giá nhầm ngươi rồi.- Phúc Vân vờ thờ dài.- Thật không ngờ ta lại bị ngươi đem ra làm thử nghiệm cho Ngũ đệ. Hào đệ đệ của ta, đệ nhanh về đây mà xem!

Nhìn vẻ bi thương của Phúc Vân, Lôi Vi không thể không nhìn được cười.

_ Ở chỗ tiểu nữ...uhm...trước khi...dâng một món ăn nào đó lên, người ta thay vì dùng ngân kim, họ sẽ dùng chuột bạch để thử thức ăn.

_ Thật kỳ lạ!- Phúc Vân chau mày khó hiểu.- Ở nơi ngươi từng sống thật có nhiều điểm kỳ lạ. Phong cách cá nhân gì đó rồi giờ là ấy chuột bạch làm thí

nghiệm

Lôi Vi cười xòa. Nhưng khoan đã...sao Phúc Vân biết được bốn chữ "phong cách cá nhân" chứ? Khẽ nheo mắt lại, nàng nhìn vị Thái tử ngồi đối diện mình với đôi mắt đầy nghi hoặc.

Hiểu ý, Phúc Vân mỉm cười.

_ Hôm trước ta tình cờ nghe được người và Ngọc Nhận nói chuyện, nhưng vì có chuyện phải đi gấp nên ta chỉ nghe thoáng qua.

_ À!- Lôi Vi gạt gù cái đầu ra chiều đã hiểu.

_ Nói như vậy...ta chuột bạch sao?

Nghe Phúc Vân nói thế, Lôi Vi cười càng dữ dội hơn.

_ Điện hạ! Nếu Ngài tự ví mình là chuột bạch thì Phúc Tuấn là gì? Tiểu nữ lần đầu tiên nấu món chè này chưa biết ngon hay dở đã đem cho Phúc Tuấn ăn. Sau khi Phúc Tuấn ăn xong, đánh giá xong, tiểu nữ nấu lại rồi đem dâng cho Ngài ăn. Ngài thử nghĩ xem, ai mới là chuột bạch?

_ Là đệ đệ ta?- Phúc Vân nghi ngờ.

Không nói gì, Lôi Vi gạt đầu rồi bật cười. Thấy vậy Phúc Vân cũng không thể nào nhịn được cười.

_ Đệ ấy mà biết người cho đệ ấy ăn giám, không biết mặt sẽ khó coi đến mức nào.

_ Mặc kệ chàng ấy! Tiểu nữ, mình bạch, không sợ!

_ Có khẩu khí!

Cứ thế, tiếng cười rộn vang khắp một khoảng không gian nhỏ của Đông cung. Nhưng có một trong hai người phải cố lắm mới giữ được bình tĩnh để cười nói.

*

Cửu Thiệu đã luyện xong, giờ Lôi Vi chỉ cần làm một việc đó là tập trung sức lực và tinh thần để chuẩn bị biểu diễn cho thật tốt. Hôm rồi nàng xuất cung đến Phi Thiên lâu, Hương Y đã dặn nàng đôi điều cho buổi biểu diễn này. Ngồi trong một cái đình nhỏ, nàng phóng tầm mắt về đám ca vũ trong bộ y phục màu lục. Hôm nay là kỳ thi thăng cấp cho Sơ kỳ. Vượt qua kỳ thi này, các Sơ kỳ sẽ được thăng lên làm Hạ cấp ca vũ. Nếu không qua kỳ thi, họ phải chờ hai năm nữa. Hai năm nữa mới được thi lại, khi ấy yêu cầu của kỳ thi sẽ càng cao và gay gắt hơn, chính vì vậy, hôm nay ai cũng nỗ lực hết mình để được thăng cấp. Tinh cạnh tranh của sự học thời này cũng khốc liệt không kém gì thời đại của nàng.

Sau khi kỳ thi kết thúc sẽ là phần kiểm tra của một số ca vũ đã đăng ký trong đó có nàng. Trung bình từ một đến hai tháng, Thái Thường Nhạc phủ lại tổ chức một cuộc kiểm tra. Các ca vũ ngoại trừ Học sự, còn lại đều được đăng ký tham dự kỳ kiểm tra này chỉ cần họ đủ tự tin vào khả năng biểu diễn của mình. Nếu đạt sẽ được tính điểm thành tích. Đến cuối năm, các Chương sự sẽ tổng hợp điểm xem ca vũ nào có số điểm cao hơn, xứng đáng thăng cấp trước kỳ hạn. Nếu bài múa xuất sắc các Chương sự sẽ hợp lại suy xét có nên thăng cấp ngay hay không. Còn nếu không đạt, các ca vũ lại chờ đến đợt sau để đăng ký. Nhìn bên ngoài kỳ kiểm tra này có vẻ nhẹ nhàng hơn. Song yêu cầu của kỳ kiểm tra này lại cao hơn rất nhiều so với kỳ thi thăng cấp. Vậy nên chỉ những ai thực sự ưu tú, tự tin vào chính bản thân mới tham gia kỳ kiểm tra này. Đây là lần thứ hai Lôi Vi tham gia kỳ thi. Lần trước nàng đã được cộng điểm thành tích khá cao. Lần này nàng mong mình sẽ bứt phá. Bởi tham gia kỳ kiểm tra này còn có Nghê Tử Đình. Nàng và nàng ta là hai sắc tím đại diện cho Hạ cấp tham gia kỳ kiểm tra này.

Khi biết được tin này đám ca vũ rần rỗi trong phủ đã bàn tán không ngớt xem ai sẽ cao điểm hơn ai, hay ai sẽ được thăng cấp sớm. Đám nhạc công cũng không chịu thua kém Tây Khương viện. Lôi Vi nghe đâu người của Đông Khương viện đều đem số ngân lượng được thưởng ra để cá độ nàng và Tử Đình ai sẽ thắng. Vụ cá độ này khiến nàng liên tưởng đến những kỳ World Cup hay các giải bóng đá danh tiếng của thế giới. Thật là một màn kịch đầy máu lửa!

Vượt qua đám đông, Lôi Vi gắng phóng tầm mắt của mình về phía Đồng Thảo. Sau kỳ thi nhập môn, lên Sơ kỳ, đây là kỳ thi thăng cấp đầu tiên nàng ấy tham gia. Hai kỳ thi này lại cách nhau gần một năm. Cũng thật vừa vặn! Một năm đủ để con người ta quên đi cảm giác hồi hộp của lần thi đầu tiên và "giúp" họ lấy lại cảm giác ấy trong kỳ thi tiếp theo.

Thấy Đồng Thảo nhìn về phía mình, vừa mỉm Lôi Vi vừa đưa tay lên vẫy. Sau đó nàng đưa tay ra hiệu ý bảo muốn ra ngoài rồi đứng lên rồi khỏi Khách viện. Kỳ kiểm tra này, nàng muốn có một tinh thần thật thoải mái. Ra ngoài tận bộ luôn là phương pháp có hiệu quả giúp đầu óc thoải mái, thư thái. Hít một hơi thật sâu, nàng chậm rãi đi trên lối nhỏ với hai bên đường là những luống hoa nhỏ đang vào kỳ nở rộ. Những bông hoa ấy dù không phải là những bông hoa cao sang, vương giả được mọi người nâng niu song chúng cũng đẹp để không kém gì những bông hoa kia. Nhìn ngắm chúng, nàng cảm thấy tinh thần mình sáng khoái, tâm hồn thư thái hẳn.

Bỗng từ xa có tiếng chân vọng tới. Tiếng chân dồn dập hót hời khiến Lôi Vi không thể không chú ý. Quay lại nhìn, nàng thấy Lệ Uyên, tỷ nữ của Ngọc Nhận Công chúa đang vừa chạy vừa thở. Dáng vẻ trông rất vội vàng gấp gáp. Trên gương mặt còn ẩn hiện sự lo lắng. Có chuyện gì xảy ra mà nàng ta lại có thái độ như vậy? Khẽ chau mày, trong đầu nàng bỗng xuất hiện nghi vấn.

_ Lệ Uyên!- Vừa tiến về phía Lệ Uyên, Lôi Vi vừa gọi tên nàng ta.

.....

Lần lượt, lần lượt từng người, từng người một lên biểu diễn phần thi của mình. Chẳng mấy chốc, đám Sơ kỳ ca vũ đã thi xong. Thấy Đồng Thảo thuận lợi vượt qua kỳ thi, Lôi Vi mừng nhưng lại chẳng thể nào nở một nụ cười. Những gì Lệ Uyên vừa mới nói với nàng vẫn còn vang lên rất rõ trong đầu chẳng khác nào sấm chớp nổ "đi đoàng". Tâm trạng của nàng lúc này thật sự đã xuống dốc một cách thảm hại. Nhóm nhạc công luyện tập điệu Cửu Thiệu cùng nàng mấy ngày nay nhìn thấy nàng lúc này như vậy cũng đâm ra lo lắng.

_ Lôi Vi! Muội không sao chứ?- Trạch Minh, một nhạc công chơi trống quen biết với Lôi Vi từ trước đó lên tiếng hỏi nàng.

_ Mu...muội không sao!- Quay về phía Trạch Minh, Lôi Vi vội đáp.

_ Muội thật sự không sao chứ?- Chất giọng của Trạch Minh có chút nghi ngờ.- Ta thấy sắc mặt muội rất khó coi.

_ Vậy sao?- Lôi Vi mỉm cười, nụ cười hết sức gượng ép.- Chắc tại vì muội lo lắng quá ấy mà. Huynh cũng biết đề tập điệu Cửu Thiệu này muội đã tốn không ít thời gian.

_ Cát Lôi Vi!

Tiếng của Vương Tổng quản vang lên khiến Lôi Vi không khỏi giật mình.

_ Đừng căng thẳng quá! Muội sẽ làm tốt thôi.

Mỉm cười với Trạch Minh, Lôi Vi hít một hơi thật sâu rồi tiến bước ra giữa sân. Khi bước ra sân, nàng liếc thấy gương mặt ngạo nghễ của Tú Đình. Phần thi của nàng ta được đánh giá khá cao. Quả là áp lực không nhỏ đối với nàng. Tiếng bàn tán lại bắt đầu nổi lên. Vẫn là chủ đề cũ song chưa giảm nhiệt.

Bước ra giữa sân, Lôi Vi chậm rãi cúi người. Nhạc bắt đầu nổi lên. Tất cả những ai có mặt đều im bật, nín thở theo dõi phần thi của nàng, hồi hộp chờ đợi ai sẽ là người giành chiến thắng sau cùng. Là Cát Lôi Vi nàng hay là Nghê Tú Đình?

Đưa cánh tay lên, Lôi Vi bắt đầu điệu múa của mình. Nàng cố gắng nhập tâm vào điệu múa hết mức có thể. Song càng ép bản thân bao nhiêu, tay chân càng luống cuống bấy nhiêu. Nhận ra sự bất ổn trong từng động tác của nàng, tiếng bàn tán lại một lần nữa nổi lên. Bên trên Trần Chương sự, Đậu Chương sự không khỏi lo lắng. Còn Tô Chương sự chỉ mỉm cười, một nụ cười rất nhẹ nhàng ẩn giấu sự thích thú.

Ẩn mình trong đám ca vũ đang vây quanh sân của Khánh viện, Tú Đình nhanh chóng nhận ra những sai sót trong bài múa của Lôi Vi. Một nụ cười đắc ý hiện rõ trên gương mặt thanh tú của nàng ta. Trong khi đó, đôi mày của Đồng Thảo đã nhíu sát vào nhau, hai tay nàng cũng liên tục đan vào nhau, đáng vẻ vô cùng lo lắng. Bài múa luyện tập cả mấy tháng trời, Lôi Vi đã luyện thành thục rồi. Thế nhưng sao hôm nay lại thế này? Thật khiến người ta không sao hiểu được.

Các nhạc công thấy Lôi Vi bị chậm nhịp liền chơi chậm lại nhưng họ càng chơi chậm nàng lại càng sai nhịp nặng hơn. Vừa chơi nhạc họ vừa đưa mắt nhìn các giám khảo lúc này ai cũng nhíu sát đôi mày rồi quay sang nhìn Lôi Vi lúc này đang biểu diễn trong trạng thái thất thần. Rõ ràng khi này, tâm trạng của nàng còn đang rất tốt sao giờ lại thành ra thế này?

_ Á!

Trong khi mọi người đang đặt ra cho mình một dấu hỏi to đùng, tiếng kêu thất thanh lập tức kéo mọi người trở về với hiện tại và nhận ra Lôi Vi đã ngã trên đất. Nguyên nhân là vì nàng không chú ý nên đã dẫm chân lên dải lụa, cùng lúc đó nàng đưa tay vung dải lụa lên khiến nàng bị sảy chân mà ngã.

Một cảm giác đau đớn từ bàn chân dội thẳng lên khiến Lôi Vi phải thở ra. Vì khi ngã, bàn tay nàng bị ma sát với mặt đất nên lòng bàn tay của nàng bắt đầu tím mầu. Thế những những chấn thương ngoài da ấy dường như vẫn không tác động gì đến nàng. Nàng vẫn vậy, vẫn bộ mặt thất thần, lo lắng đó khiến ai cũng có chút xót xa. Tiếng bàn tán nổi lên từ này giờ lập tức im bật.

_ Lôi Vi!- Vừa chạy ra, Đồng Thảo vừa gọi tên Lôi Vi.- Muội không sao chứ?

Lôi Vi không nói gì, nàng chỉ quay lại nhìn Đồng Thảo rồi lắc đầu. Miệng mấp mấp muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi.

_ Cát Lôi Vi! Không đạt!

Tiếng tuyên bố của Vương Tổng quản dường như không mấy may tác động gì đến Lôi Vi. Nàng chậm rãi đưa một tay về phía Đồng Thảo ý muốn nhờ nàng ấy dìu nàng đứng lên. Vịn vào cánh tay của Đồng Thảo, nàng chậm rãi cúi người xuống rồi cả hai nhanh chóng rời khỏi Khánh viện về Xuân Hoa viện. Về đến nơi, Đồng Thảo vội lấy ra một lọ thuốc trị thương xoa vào lòng bàn tay của Lôi Vi. Vừa xoa, Đồng Thảo vừa quan sát nét mặt nàng. Sự lo lắng, bồn chồn và cả sợ hãi dường như đã thể hiện rất rõ ràng trên gương mặt nàng.

_ Hôm nay muội làm sao thế?- Đồng Thảo lên tiếng hỏi, chất giọng đầy quan tâm.

Lôi Vi quan sát từng động tác của Đồng Thảo. Chuyện kia vẫn cứ mãi lờn vờn trong đầu nàng khiến lòng nàng không thể nào yên ổn được. Cuối cùng, nàng cũng quyết định nói ra.

_ Tỳ có biết quân xuất chinh đang bị bao vây trong một khe núi bên ngoài Ân Kỳ thành không?

Sau câu hỏi của Lôi Vi, Đồng Thảo lập tức dừng động tác của mình lại. Nàng vội ngẩng đầu lên nhìn Lôi Vi với đôi mắt đầy ngạc nhiên.

_ Sao muội lại biết chuyện này?

_ Sao muội không được biết? Chuyện quan trọng như vậy, tại sao muội lại không được biết?- Chết giọng của Lôi Vi vỡ òa.- Tỷ có biết là muội lo lắng lắm không? Chẳng ấy bị vậy mấy ngày nay rồi. Chỗ đó lại là nơi hẻo lánh, muốn tìm đồ ăn thức uống đâu phải chuyện dễ. Quân địch chỉ cần chờ vài ngày nữa thôi là bọn chúng không cần đánh cũng thắng.

Lôi Vi nói một tràng. Đồng Thảo vẫn im lặng không nói gì. Nói gì được trong khi bản thân nàng cũng rất lo lắng cho Phúc Tuấn và Đồng Vũ. Chỉ mới là thành thử năm mà bọn họ đã thê thảm đến mức này rồi thật không biết đến ngày trở về ai chết, ai sống đây?

Nước mắt vẫn lăn dài trên gò má. Vừa nãy nếu không tình cờ gặp Lê Uyên, nếu không phải trong lúc gấp gáp Lê Uyên vô tình nói ra hung tin [2] này, nàng thật không biết mình sẽ bị giấu đến bao giờ. Nhưng khoan đã...một tin quan trọng như vậy ít nhất ra khi mới truyền về Hoàng cung, chuyện cũng sẽ trở nên ầm ĩ rồi. Nhưng đằng này, mấy ngày nay nàng lại không nghe thấy bất kỳ tiếng bàn tán nào.

_ Tin này có phải mọi đều biết cả?- Lôi Vi dò hỏi.

_ Đúng vậy!- Vừa nói, Đồng Thảo vừa gật đầu xác nhận.

_ Vậy tại sao muội lại không biết?

_ Là vì...là bởi vì...- Đồng Thảo lúng túng hẳn.- Là vì..

Nhìn dáng vẻ của Đồng Thảo, Lôi Vi cũng đoán được vài phần.

_ Đồng Thảo tỷ!

_ Ấy da!- Vừa nói, Đồng Thảo vừa đứng lên.- Muội đừng có ép ta...ta không nói được...

_ Rốt cuộc là ai khiến tỷ phải sợ đến vậy?

_ Là ta!

Chết giọng trầm thấp quen thuộc vang lên khiến Lôi Vi phải quay sang nhìn. Từ xa, Phúc Vân chậm rãi bước vào viện. Trong bộ y phục màu khói trông chàng gầy yếu, mỏng manh hẳn.

_ Tham kiến Thái tử! Thái tử cát tường!- Đồng Thảo vội hành lễ.

Không nói gì, Phúc Vân chỉ đưa tay về phía trước ra hiệu.

_ Là Điện hạ?- Chết giọng của Lôi Vi có chút ngờ vực.

_ Vì ta lo ngại sẽ không tập trung vào bài kiểm tra nên đã ra lệnh không ai được phép bàn tán chuyện này. Hơn nữa, đây cũng là chủ ý của Hoàng thượng. Hoàng thượng không muốn mọi người bàn tán tránh gây rối loạn tinh thần của mọi người.

_ Mấy ngày? Họ bị vậy mấy ngày rồi?

_ Bốn ngày!

Bốn ngày! Lôi Vi nhẩm tính và nhanh chóng nhận ra rằng hôm nàng đem điểm tâm đến Đông cung cho Thái tử chính là ngày nhận được tin họ bị bao vây. Hôm ấy nhìn sắc mặt Phúc Vân có nét u ám nàng đã nghĩ chẳng có chuyện nhưng nàng không thể ngờ được rằng đó chính là chuyện này.

_ Điện hạ! Ngài thật quá đáng!

Dứt câu, Lôi Vi bỏ vào trong để Phúc Vân đứng trước sân mà trong lòng không khỏi ca thán. Nghe tin nàng bị sảy chân trong lúc kiểm tra, chàng vội đến Xuân Hoa viện xem tình hình và đưa ít cao trị thương từ Bảo Khánh cung cho nàng. Nào ngờ đâu vừa tới nơi, chàng đã nghe thấy Lôi Vi chấp vấn Đồng Thảo. Ra mặt giải vây, cuối cùng chàng phải hứng chịu sự vô phép vô tắc của cô nàng này.

Còn nhớ hôm đó, ở Đông cung, Lôi Vi có nói với Phúc Vân rằng Thất tịch năm nay nàng đã cầu nguyện Phúc Tuấn được bình an và mong chàng sớm ngày khai hoàn trở về. Nhìn vẻ mặt vui tươi của nàng khi đó, chàng thật không ngờ làm nàng lo lắng, đau lòng. Nên chàng mới không nói mọi chuyện cho nàng biết. Vậy mà...chẳng lẽ đây chính là "làm ơn mắc oán" sao? Thật khôn khổ!

_ Thái...Thái tử!- Đồng Thảo vội lên tiếng.- Là Lôi Vi quá lo lắng! Mong Điện hạ đừng trách tội muội ấy.

_ Không sao!- Phúc Vân chậm rãi nói.- Ta có thể hiểu được tâm trạng của nha đầu đó.- Vừa nói, chàng vừa đặt lọ thuốc xuống bàn.- Đây là Đả thương cao, người giúp ta đưa cho Lôi Vi. Vài ngày nữa, nha đầu đó hạ hỏa rồi, ta sẽ quay lại. Ta đi đây!

_ Vâng ạ! Điện hạ đi thông thả!

[1] Ngân kim: cây kim dài nhỏ dùng để thêu dệt trong đồ ăn thức uống.

[2] Hung tin: tin dữ.

Hết chương 46

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Nghe theo trái tim

Nửa tháng nữa lại trôi qua! Cuối tháng bảy, Từ Vi trong Mạnh Cát viện bắt đầu bung nở những nụ hoa đầu tiên khiến cả khu biệt viện nhanh chóng tràn ngập một sắc hồng. Trong gió thoảng thoảng một hương vị thanh tân thật ngọt ngào.

Một mùa mưa gió sắp về. Vậy nên chiều nay sau khi kết thúc giờ học Lôi Vi nhanh chóng rời cung đến đây để tự tay mình chăm sóc cây Từ đằng nhỏ bé. Nhìn cây nhỏ mỗi ngày một cứng cáp và lớn lên như tình yêu của nàng và Phúc Tuân lòng nàng rộn rã niềm hạnh phúc. Từ sau đợt bị địch bao vây, những tướng quân xuất chinh sẽ nhứt chí nào ngờ họ lại nhanh chóng chiếm được thêm một thành nữa. Chẳng những vậy một phần tư lãnh thổ của tộc người Hạ cũng bị chiếm. Đây có thể xem là một trong những chiến thắng lớn của đợt xuất chinh này. Tin tức tốt lành bay về từ nơi sa trường khiến tâm trạng nàng trở nên sáng khoái hơn.

Vậy nên Lôi Vi cũng đã làm lành với Thái tử. Dù sao, nói đi cũng phải nói lại, hôm ấy mắng Phúc Vân quá đáng kể ra nàng cũng đã quá lỗ mãng rồi. Cũng may chàng ấy không chấp nhứt chuyện này. Và cũng từ sau hôm đó, Ngọc Nhạn cũng hay ghé thăm nàng hơn. Nàng có cảm giác mối quan hệ giữa nàng với nàng Công chúa này đang tốt lên. Song một nỗi lo vô hình vẫn luôn thường trực trong lòng nàng. Nàng không muốn có quan hệ quá mật thiết với người chốn hậu cung. Nhưng xét theo tình hình hiện tại, giờ nàng khó có thể tự làm chủ cho mình. Thật là gán!

Cầm mấy cái cây gỗ nhỏ xuống xung quanh cây Từ đằng, Lôi Vi bắt đầu lấy dây buộc chúng lại để chống đỡ cho cây Từ đằng vào mùa đông đang đến gần. Vừa buộc nàng vừa nhìn ngắm nó và mong sao nó lớn cho thật nhanh.

_ Chưa chi người đã rào lại rồi sao?

Chất giọng cao quen thuộc vang lên khiến Lôi Vi khẽ giật mình. Nàng vội quay lại và nhìn thấy Thiên Phương Công chúa đang chậm rãi tiến về phía mình.

_ Tham kiến Công chúa! Công chúa cát tường!

_ Đứng lên đi!- Vừa mỉm cười, Thiên Phương Công chúa vừa nói.

Khẽ gạt đầu Lôi Vi chậm rãi đứng lên. Mấy ngày trước Thiên Phương Công chúa nhập cung dẫn theo Nam Cung Long Công tử vào thăm Thái hậu, Hoàng thượng và Hoàng hậu. Khi ấy, đứng từ xa ngắm Công chúa, nàng mới hiểu hết câu "gái một con trông mòn con mắt". Sau khi sinh Công tử, Thiên Phương Công chúa càng trở nên sắc sảo hơn, mặn mà hơn khiến ngay cả nàng là nữ nhân cũng cảm thấy ghen tỵ với nàng ấy.

Chậm rãi bước trên con đường nhỏ trong vườn cả hai nhanh chóng rời khỏi Mạnh Cát viện. Bầu không khí im lặng như bao trùm lên cả hai. Khẽ liếc mắt sang nhìn Thiên Phương Công chúa, Lôi Vi đoán, nàng ấy có chuyện cần nói với nàng. Và có lẽ đó mới là mục đích thật sự của lần nhập cung này. Vậy nên, nàng ấy vẫn đang tìm từ ngữ để nói với nàng.

Công chúa đối với nàng không phải là người lạ song cũng không thể xem là thân quen. Dù sao đi nữa, nàng ấy vẫn là kim chi ngọc diệp [1] của đương kim Hoàng thượng, là người có thể nắm quyền sinh tử của người khác. Vậy nên nàng chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi nàng ấy lên tiếng. Song không may tính kiên nhẫn của nàng lại rất thấp. Khẽ hít một hơi thật sâu, Lôi Vi đánh bạo quay sang nhìn Thiên Phương Công chúa.

_ Công chúa! Có phải Người có chuyện gì muốn nói với tiểu nữ không ạ?

Dừng chân lại, Thiên Phương Công chúa quay sang nhìn Lôi Vi. Đôi mắt đen láy tĩnh lặng chờ đợi. Những lúc gặp phải chuyện, nàng đều tỏ ra bình tĩnh như thế. Một sự bình tĩnh đến lạ thường khiến Công chúa nàng đây dù đã sống trong cung nhiều năm, đã quen với chuyện đấu đá giữa các phi tần cũng phải học tập nhà đầu này. Chỉ có điều...giấu tâm tư kỹ quá, cuối cùng người chịu đau khổ nhất lại chính là bản thân mình.

_ Đôi mắt của người rất bình tĩnh!- Thiên Phương Công chúa chậm rãi lên tiếng.- Đường như...chỉ khi nào xảy ra chuyện người mới như thế phải không?

_ Dạ?- Lôi Vi cố tiếp thu những gì Thiên Phương Công chúa nói.

_ Dù ở xa, nhưng ta đã quan sát ngươi suốt một năm qua. Ta cảm nhận được mỗi khi đối diện với những gì bản thân ngươi tự cho là nguy hiểm, ngươi tự khác sẽ trưởng thành hơn. Ngươi đối mặt với những chuyện đó rất bình tĩnh. Ngươi nói chuyện rất khiêm nhường nhưng luôn không để bản thân mình bị lép vế. Ngươi che giấu sự sợ hãi của mình rất khéo léo. Điều này là một trong những tố chất cần thiết của nữ nhân chốn hậu cung.

Đầu Lôi Vi trong mơ hồ vang lên một tiếng nổ. Nàng thật sự không biết Thiên Phụng Công chúa muốn nói điều gì. Bỗng một cơn lạnh buốt chạy dọc sống lưng nàng.

_ Ngươi nghĩ sao nếu ta muốn...ngươi trở thành nữ nhân của đệ đệ ta, Linh Thân vương Mạnh Phúc Tuần?

Lời nói của Thiên Phụng Công chúa thoát ra khỏi vành môi rất nhẹ nhàng nhưng đến tai Lôi Vi lại trở thành một tiếng nổ vang trời đất. Phải cố lắm nàng mới không để bản thân mình ngã xuống đất vì choáng váng.

_ Công...Công chúa!- Chết giọng của Lôi Vi có chút hoang mang.

_ Ngươi là một nữ tử thông minh, nên ta tin rằng trong suốt một năm qua ngươi hiểu được dụng ý của ta, mục đích của ta khi đưa ngươi vào cung. Không sai! Là ta muốn ngươi lưu lại bên cạnh Phúc Tuần.

Dừng lại một lúc, Thiên Phụng Công chúa chậm rãi quan sát nét mặt, thái độ của Lôi Vi. Thoáng ngạc nhiên xuất hiện trên gương mặt thanh tú ấy nhưng rồi rất nhanh nó biến mất. Khẽ mỉm cười, nàng chậm rãi nói tiếp:

_ Hẳn ngươi không biết Phúc Tuần đã để tâm đến ngươi sau lần đầu tiên gặp mặt phải không?

Tiếng sét ái tình! Câu đó ngay lập tức xuất hiện trong đầu Lôi Vi. Nàng tin vào tình cảm của Phúc Tuần dành cho mình. Nhưng nàng thật sự không dám tin thần Cupid [2] đã bắn vào chàng một mũi tên ngay từ lần đầu tiên gặp nàng.

_ Ngươi hoạt bát, nhanh nhẹn lại có tài. Nam nhân để ý ngươi cũng là chuyện bình thường. Ban đầu ta nghĩ, đệ đệ ta để ý ngươi chẳng qua là vì hiếu kỳ, bởi ngươi rất khác so với các nữ nhân chốn cung đình. Nhưng trong thời gian đệ ấy ở lại phủ, ta nhận ra đệ ấy thật sự để tâm đến ngươi. Vậy nên ta nghĩ để ngươi nhập cung, ở bên cạnh đệ ấy không phải là chủ ý tồi. Nhưng ta không thể để ngươi làm nha hoàn trong phủ của đệ ấy được. Như vậy thật quá bất công cho ngươi. Vì thế, ta đưa ngươi vào Thái Thường Nhạc phủ. Đó là nơi xa chốn cung đình, việc ra vào cung ở đó lại tương đối thoải mái...- Nói tới đây Thiên Phụng Công chúa khẽ cười.

Lúc này, gương mặt của Lôi Vi đã ửng hồng.

_ Tóm lại, nhìn thấy ngươi và Phúc Tuần như hôm nay ta thật sự rất vui. Song...trong cung nguy hiểm luôn rình rập. Suốt một năm qua, sau những gì ngươi đã gặp, ta tin ngươi cũng biết nơi này khắc nghiệt như thế nào. Nếu ngươi muốn lưu lại trong cung ngươi buộc phải đấu tranh để sinh tồn.

Một loạt hình ảnh hiện lên trong đầu Lôi Vi. Bị nghi oan, hãm hại, hạ độc...lần lượt từng vụ một hiện lên trong đầu nàng. Nếu nàng lưu lại trong cung, nàng sẽ phải luôn cảnh giác và sẵn sàng đối mặt với những chuyện như thế bất kỳ lúc nào.

_ Ta rất mong muốn ngươi có thể lưu lại bên cạnh Phúc Tuần.- Đôi mắt của Thiên Phụng Công chúa ngày một trở nên xa xăm hơn.- Sinh ra trong gia đình đế vương có nhiều chuyện không muốn nó xảy ra nhưng nó vẫn xảy ra khiến người trong cuộc phải đau lòng. Vậy nên, ta mong ngươi ở bên cạnh đệ ấy, chăm sóc đệ ấy, an ủi đệ ấy, đem đến hạnh phúc cho đệ ấy.

Từng câu từng chữ như thấm vào trong Lôi Vi. Tình cảm tỷ đệ sâu nặng! Đó là tất cả những gì nàng cảm nhận được ở vị Công chúa này.

_ Lôi Vi! Ngươi hãy suy nghĩ cho kỹ về những gì ta nói. Đây là cuộc đời của ngươi, một khi ngươi đã chọn lựa rồi thì không thể quay trở lại được nữa. Nếu ngươi nguyện ý ta sẽ làm hậu thuẫn cho ngươi. Nếu ngươi không nguyện ý ta sẽ an bài nơi chốn tốt cho ngươi. Ta sẽ không ép ngươi!

Dứt câu, Thiên Phụng Công chúa mỉm cười rồi chậm rãi rời đi. Song chỉ mới bước được vài bước, Lôi Vi đã vội quay lại.

_ Công chúa!- Lôi Vi vội gọi theo.

Thiên Phụng Công chúa chậm rãi quay lại.

_ Tại sao lại là tiểu nữ? Đứng là Vương gia và tiểu nữ có tình cảm với nhau nhưng tại sao Công chúa lại muốn tiểu nữ ở bên cạnh chàng ấy mà không phải là ai khác?

_ Ai khác? "Ai khác" của ngươi...chính là Ngọc Nhạn phải không?

_ Vâng!- Lôi Vi gật đầu.- So với Ngọc Nhạn Công chúa, tiểu nữ chẳng qua chỉ là con gà rừng. Nàng ấy mới là phượng hoàng. Nàng ấy cái gì cũng tốt. Phẩm hạnh tốt, gia thế tốt, quan hệ tốt. Vậy nên nếu nàng ấy ở bên cạnh Vương gia chắc chắn nàng ấy sẽ giúp Vương gia làm nên nghiệp lớn. Không giống như tiểu nữ.

_ Từ khi nào ngươi trở nên tự ti như vậy?- Thiên Phụng Công chúa chau mày hỏi.- Cát Lôi Vi mà ta biết rất tự tin, bản lĩnh. Nói chuyện tuyệt nhiên không chừa ai cả cũng không chịu thua. Tại sao hôm nay ngươi lại tự ti đến vậy?

_ Tiểu nữ chỉ nói đúng thôi ạ!

Khẽ bật cười, Thiên Phương Công chúa chậm rãi nói.

_ Cát Lôi Vi! Ngươi sợ mình không xứng với Phúc Tuân?

Chỉ một câu nói, Thiên Phương Công chúa đã vạch trần sự sợ hãi của Lôi Vi không chút thương tiếc.

_ Đúng vậy! Xét về mọi mặt Ngọc Nhận xứng đáng với Phúc Tuân hơn ngươi. Muội ấy có gia thế tốt lại được Thái hậu sủng ái. Cưới muội ấy, Phúc Tuân sẽ có được hậu thuẫn tốt nhất chính là Thái hậu. Muội ấy thông minh sắc sảo. Cưới muội ấy, Phúc Tuân có khi sẽ có được một quân sư giỏi. Muội ấy phẩm hạnh tốt, lại cư xử khôn khéo. Cưới muội ấy, Phúc Tuân không phải lo nghĩ chuyện tề gia. Nhưng xứng đáng nhất chưa chắc là phù hợp nhất. Ngươi biết không, cuộc hôn nhân chính trị sẽ không bao giờ đem lại hạnh phúc thật sự. Còn ta, ta mong muốn đệ ấy có một cuộc hôn nhân hạnh phúc thật sự. Tuy Phúc Tuân và Ngọc Nhận là thanh mai trúc mã với nhau nhưng muội ấy không phải là sự lựa chọn phù hợp với đệ đệ ta. Ngươi là lựa chọn phù hợp. Bởi đệ ấy yêu ngươi và ngươi cũng vậy. Còn về đại nghiệp...ta tin rằng đệ đệ ta là một nam nhân thật sự. Có thể tự mình làm nên nghiệp lớn mà không phải dựa vào gia thế của thế tục.

Nghe những gì Thiên Phương Công chúa nói, Lôi Vi không khỏi chấn động. Nàng thật không ngờ, ở thời đại này lại có một nàng Công chúa có tư tưởng thoáng đến vậy. Liệu nàng Công chúa này có được xem là nữ trung hào kiệt không nhỉ. Bởi chỉ riêng tư tưởng ấy thôi nàng đã đi trước thời đại này một bước rồi.

*

Xoay một vòng thật tròn rồi đưa tay lên. Bài múa kết thúc! Lôi Vi khẽ thở ra rồi ngồi bệt xuống đất. Những gì Thiên Phương Công chúa nói với nàng hôm nào như vẫn cứ mãi vang lên trong đầu nàng mấy ngày nay. Mục đích, ý đồ của bản thân đều được Công chúa nói rõ ra cả. Đúng lý ra khi biết việc đó nàng nên cảm thấy tức giận vì bị Công chúa xem như là "công cụ hạnh phúc" của Phúc Tuân. Nhưng nàng lại không thể nào giận được. Vì nhìn vào đôi mắt Công chúa, nàng cảm nhận được tình tỷ đệ sâu sắc, sự lo lắng và cả sự thành tâm nữa. Nàng cũng nhận ra rằng, Công chúa đặc biệt quan tâm tới cảm xúc của nàng nên nàng ấy rất đần đo khi nói ra mọi chuyện với nàng. Và trên thực tế, Công chúa có thể dùng quyền lực để giữ nàng ở lại song nàng ấy lại để tự bản thân nàng quyết định việc đi hay ở.

Thiên Phương Công chúa nói không sai. Từ khi vào Thái Thường Nhạc phủ, Lôi Vi gần như liên tục xảy ra chuyện. Bị nghi oan phải ngồi nhà lao. Trượt chân té ngã, thi hồng. Hạ độc thiếu chút nữa mất mạng. Những tai họa ấy chẳng khác nào những đợt sóng. Từng đợt, từng đợt ập đến khiến cuộc sống của nàng bị đảo lộn một cách nghiêm trọng.

Ý định nhập cung ban đầu của Lôi Vi là để trả ơn Thiên Phương Công chúa. Song trong lòng nàng vẫn sục sôi ý muốn một ngày nào đó được trở về thời đại của mình. Vậy nên nàng cố gắng hạn chế tiếp xúc với chốn hậu cung. Nhưng hết chuyện này đến chuyện khác xảy ra khiến nàng không thể không tiếp xúc với hậu cung. Mà chung quy của tất cả những chuyện ấy chỉ nằm vón vén trong hai chữ "tình cảm". Tình cảm! Nói nghe thật dễ dàng nhưng chỉ đến khi có những trải nghiệm cụ thể rồi bản thân nàng mới biết được nó phức tạp đến thế nào. Quan trọng hơn, một khi đã vướng vào rồi, không cách nào có thể thoát ra được. Cứ thế cùng với người ấy chìm đắm...

Giờ tình cảm của nàng, nàng chẳng thể nào dứt được, cắt cũng không thể dứt được. Nhưng nếu nàng tiếp tục ở lại trong cung, tiếp tục bên cạnh Phúc Tuân, nàng sẽ phải đối mặt với không ít nguy hiểm. Mười bảy tuổi! Nữ nhân mười bảy tuổi ở thời đại này đã toan tính cho tương lai của mình càng huống hồ nữ nhân chốn hậu cung chắc chắn lao tâm khổ tứ không ít. Âm mưu chốn hậu cung, Lôi Vi xem phim đã nhiều, đọc truyện của đã nhiều nhưng chỉ đến khi nàng thực sự bước vào cuộc sống ấy nàng mới có thể hiểu hết sự tàn khốc của nó.

Lôi Vi thực chỉ mong muốn có một cuộc sống bình lặng qua ngày chờ đến ngày có thể quay trở về. Nàng đã từng nghĩ thế! Nàng đã từng mong muốn thế! Giờ khi đã nảy sinh tình cảm sâu đậm với Phúc Tuân, nàng chỉ muốn bên cạnh chàng. Có thể cả hai sẽ không thể nào sống đến bạc đầu răng long nhưng chỉ ở bên cạnh chàng nàng mới cảm nhận được rằng một ngày của mình có ý nghĩa như thế nào. Nàng muốn trước khi rời xa có thể bên cạnh chàng trọn vẹn từng ngày như thế. Không cầu mong gì hơn! Nhưng chàng lại là con của Hoàng đế, là người sau này có thể kế thừa đại nghiệp của Hoàng đế đương triều. Mọi ánh mắt dòm ngó chàng. Cảm phục có. Bất phục cũng có. Chưa kể chốn hậu cung lại thường xuyên đấu đá nhau cũng vì giành Hoàng vị cho con trai của các phi tử. Rồi sau này, nếu nàng theo chàng, nàng cũng sẽ phải đối mặt với những chuyện như vậy. Rồi nàng sẽ trở thành người như thế nào?

Chợt nghĩ đến điều này, lòng Lôi Vi có chút kinh sợ. Nàng sau này liệu có giống như ác phụ hay không? Phúc Tuân từng nói nàng hãy cứ là nàng còn chàng sẽ che chở, bảo vệ nàng. Song nàng không muốn bản thân mình trở thành gánh nặng của chàng.

Từ một cô nữ sinh chỉ biết đến chuyện ăn ngủ, học hành, bị đưa đến thời đại này, Lôi Vi phải suy nghĩ những chuyện ấy. Thật sự là quá sức tưởng tượng của nàng rồi. Khẽ lắc đầu, nàng chậm rãi thở ra một hơi thở dài thường trực.

_ Ngươi đang suy nghĩ gì vậy?

Chất giọng quen thuộc vang lên khiến Lôi Vi giật mình quay lại. Vội vàng đứng lên, nàng toan cúi người, nam nhân đối diện đã vội nói:

_ Ở đây chỉ có ta với ngươi. Không cần phải câu nệ lễ tiết.

_ Tà Thái tử!- Lôi Vi mỉm cười.

_ Nào!- Chậm rãi ngồi xuống, Phúc Vân lên tiếng.- Giờ thì nói ta nghe xem, ngươi rốt cuộc là phiền não chuyện gì?

_ Cũng không hẳn là phiền não!- Nụ cười của Lôi Vi có chút gượng gạo.- Chỉ là tiểu nữ khó nghĩ thôi.

Không nói gì, Phúc Vân chậm rãi gạt đầu ý bảo Lôi Vi tiếp tục.

Lôi Vi đắn đo không biết nên nói như thế nào với Phúc Vân. Nàng xem chàng là hữu bằng, là một người huynh trưởng. Vậy nên nàng không muốn chàng hiểu nhầm ý mình. Khẽ nhăn trán, nàng chọn lựa từ nghĩ để nói.

_ Tiểu nữ vì muốn trả ơn Thiên Phương Công chúa nên mới vào Thái Thường Nhạc phủ. Hôm rồi, tiểu nữ gặp lại Công chúa, Công chúa nói rõ mục đích của mình cho tiểu nữ nghe. Người nói vì...Linh Thân vương có tình cảm...với tiểu nữ nên Người muốn vun vén cho...tiểu nữ và chàng ấy. Nhưng không ngờ sau khi vào cung tiểu nữ lại liên tiếp xảy ra chuyện nên...Người không biết có nên để tiểu nữ tiếp tục ở lại Thái Thường Nhạc phủ hay không?

_ Là muội ấy không biết hay là người không biết?

Câu hỏi của Phúc Vân khiến Lôi Vi đơ người trong giây lát. Sau đó rất nhanh, nàng vội cúi mặt xuống.

_ Là...là...là tiểu nữ!- Lôi Vi lúng búng đáp.

_ Người lo sợ điều gì?- Vừa quan sát Lôi Vi, Phúc Vân vừa chậm rãi nói- Chuyện triều đình? Nếu là chuyện đó, người không cần phải lo. Phúc Tuấn thông minh như vậy, bản thân đệ ấy có thể lường trước mọi việc và biết việc gì nên việc gì không nên. Chuyện hậu cung? Vậy để ta nói cho người biết một khi Chiêu Anh Công chúa quyết định để người vào Thái Thường Nhạc phủ, muội ấy chắc chắn đã có sự an bài của riêng mình. Tuy người không ít lần xảy ra chuyện nhưng vì muội ấy vô hình chung đã trở thành chỗ dựa vững chắc cho người ở ngoài cung nên đến giờ vẫn chưa có ai dám ra đòn chí mạng với người.

_ Thần sa không phải là chí mạng hay sao ạ?

Nghe Lôi Vi nói vậy, Phúc Vân không khỏi bật cười. Nha đầu này thật tinh!

_ Đúng là lúc ấy người rất nguy kịch nhưng không đến nỗi mất mạng.- Trong giọng nói của Phúc Vân có lẫn khua tiếng cười.- Không riêng gì Chiêu Anh Công chúa, ngoài Phúc Tuấn ra, ta, Phúc Khải, thậm chí là cả Phúc Hoảng và có thể là cả Phúc Tường nữa, sẵn sàng trở thành chỗ dựa cho người.

Câu nói chắc như đinh đóng cột của Phúc Vân khiến Lôi Vi có chút ngạc nhiên. Những cái tên chàng kể ra là những cái tên có mối quan hệ thân thiết với nàng. Không chỉ vậy, họ còn là những người quyết định vận mệnh của Tân Thực sau này. Ngoài mối quan hệ huyết thống ra, một sợi giây vô hình liên kết họ lại với nhau. Và qua cách nói của vị Thái tử đương triều này, phải chăng nàng chính là sợi dây đó?

_ Điện hạ!

Một nụ cười thật tươi được vẽ lên trên khuôn mặt của Phúc Vân. Một nụ cười ấm áp, hiền hòa.

_ Huynh đệ bọn ta dù tính cách mỗi người khác nhau. Nhưng ai trong chúng ta cũng yêu mến người, trân trọng người. Nhiều khi ta nghĩ, nhờ có người Hoàng cung tẻ nhạt mới trở nên sôi động. Nhưng phải nói chính xác là nhờ có người bọn ta mới hiểu rõ bản thân mình hơn. Ở bên người, bọn ta không phải e ngại mà che giấu điều gì cả.

Một chút xúc động dâng trào trong lòng Lôi Vi. Nhưng chợt nhớ đến những gì Phúc Hoảng đã làm với nàng, lòng nàng lại khẽ nhói đau. Vết thương cũng đã lành nhưng vẫn để lại sẹo. Tuy giờ đây nàng có thể bình thản đối diện với Phúc Hoảng song nhớ lại chuyện cũ lòng nàng thật sự chỉ muốn bỏ chạy.

_ Thật vậy sao?

_ Phúc Tuấn là bằng chứng rõ ràng.

Nghe Phúc Vân nói thế Lôi Vi không khỏi bật cười.

_ Thực tế, tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, chúng ta đều không thể biết trước được. Nhưng lựa chọn của hôm nay lại quyết định đến ngày mai. Đừng để bản thân mình phải hối tiếc. Lôi Vi! Người hãy dũng cảm lên. Dùng trái tim để cảm nhận và dùng đầu để nghĩ. Cảm nhận xem người mong muốn điều gì nhất và nghĩ xem mình nên thực hiện mong muốn đó như thế nào.

Từng câu từng chữ của Phúc Vân thấm dần vào trong đầu Lôi Vi. Những gì chàng nói cũng là những điều nàng đã nghĩ qua nhưng vẫn còn e ngại. Cuộc sống không thể nào bằng phẳng mãi được. Thay vì ngồi đây lo trước sợ sau, chi bằng nghe theo trái tim và sống trọn vẹn từng giây của ngày hôm nay cũng với mong muốn của mình. Đó không phải là điều tốt hay sao. Nghe theo trái tim! Đúng vậy! Việc nàng cần làm lúc này đó chính là nghe theo trái tim.

_ Cảm ơn Điện hạ.

Không nói gì, Phúc Vân chỉ mỉm cười rồi gạt đầu. Chỉ vậy thôi. Hơn cả những lời nói.

-----

[1] Kim chi ngọc diệp: Cành vàng lá ngọc.

[2] Thần Cupid: trong Thần thoại La Mã, Thần tình yêu gọi là thần Cupid, tương đồng với thần Eros trong Thần thoại Hy Lạp.

Hết chương 47

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Lan can gãy

Sa trường

Đứng trên gác, phóng tầm mắt xuống bên dưới, Phúc Tuân gật đầu hài lòng về sự luyện tập chăm chỉ của binh sĩ. Trong bảy thành vừa giành lại được, giành lại Ân Kỳ thành là vất vả nhất. Thật may những khó khăn ấy đã qua hết rồi. Khi ấy nếu chàng không táo bạo cho phá vòng vây có lẽ giờ quân xuất chinh đã bỏ xác tại đại mạc này.

Còn nhớ sau khi thoát khỏi hiểm cảnh, Phúc Tường từng hỏi Phúc Tuân sao chàng lại quyết định táo bạo đến như vậy. Khi ấy chàng chỉ trả lời đơn giản là vì có niềm tin. Nhưng kỳ thực nguyên nhân để chàng trở nên táo bạo như vậy đó là bởi cả ngàn thậm chí cả vạn mạng người đang nằm trong tay chàng. Binh sĩ và những người họ yêu thương nơi quê nhà. Thậm chí, nếu chàng không quyết đoán, nhân dân vùng quan ải này cũng sẽ gặp nguy hiểm. Chỉ nghĩ đến đó thôi chàng không thể không táo bạo.

Khi phải đưa ra quyết định này, Phúc Tuân cũng đã đặt mình vào trường hợp của họ để suy nghĩ. Chàng cũng có gia đình, cũng có người mình yêu thương. Chàng cũng mong muốn được trở về nhà. Nhưng nếu để quân địch cứ được nước lấn tới, e rằng chàng sẽ không được gặp lại những người thân yêu của mình. Mấy ngày bị bao vây, chàng đã suy nghĩ rất nhiều. Bởi nếu phá vòng vây sẽ có không ít binh sĩ bị thương, thậm chí là mất mạng. Nhưng nếu không phá chắc chắn tất cả sẽ chết. Nếu buộc phải chết, chỉ bằng hãy chọn cho mình cái chết oanh liệt.

Nghĩ đến điều đó, chàng thậm chí đã viết cho Lôi Vi một bức thư. Nếu chàng không thể trở về, chàng sẽ nhờ Phúc Khải gửi lại cho nàng. Song càng nghĩ thế, lòng chàng càng đau. Một nam nhân có tình yêu, có lý tưởng nào có thể dễ dàng cam chịu số phận? Chàng quyết không dễ dàng bỏ mạng nơi sa trường này. Nhất định, nhất định chàng phải khai hoàn trở về.

Khẽ mỉm cười, Phúc Tuân chậm rãi rút từ tay áo ra chiếc khăn tương tự do chính Lôi Vi thêu. Khăn tương tự chứa đựng bao nhiêu tình ý, chứa đựng bao nhiêu nỗi nhớ. Bên trong chiếc khăn ấy là bím tóc thẻ nguyên của cả hai. Thẻ nguyên sẽ bên nhau trọn kiếp này. Chính điều ấy đã trở thành động lực cho chàng khiến chàng có thêm sức mạnh và quyết đoán. Có thể đó là sự ích kỷ. Nhưng sự ích kỷ ấy nào có của riêng mình chàng..

_ Tham kiến Linh Thân vương!- Vừa chấp tay về phía trước về, Hoắc Thành Uy vừa tung hô.

_ Hoắc Tướng quân không cần làm như thế đâu.- Vừa nói, Phúc Tuân vừa quay về phía Hoắc Thành Uy.- Tướng quân tìm ta có việc gì?

_ Hồi Vương gia! Kinh thành có tin a!

Tin tức chàng chờ đợi hơn ba ngày nay cuối cùng cũng đã đến. Quyết sách, chiến lược chiến đấu lần này đều phụ thuộc vào tin tức này.

_ Được!- Phúc Tuân gật đầu.- Hãy triệu tập Thất Hoàng tử, Bát Hoàng tử và Đồng Vũ vào lều. Chúng ta cùng bàn thảo chiến lược.

_ Vâng! Thần xin cáo lui.

Dứt câu, Hoắc Thành Uy nhanh chóng rời đi. Đợi Hoắc tướng quân đi khỏi, Phúc Tuân quay người về phía Đông. Đôi mắt chàng trở nên kiên định, quyết tâm hơn bao giờ hết.

_ Vi Nhi! Hãy đợi ta! Rất nhanh thôi, ta sẽ trở về bên cạnh nàng.- Vừa nói, Phúc Tuân vừa nắm chặt chiếc khăn trên tay.

*

Tân Thục triều

Gió thu khẽ thổi. Mặt hồ khẽ xao động. Từng con cá bơi thành từng đàn tung tăn trong làn nước. Một khung cảnh thật yên bình. Khung cảnh ấy thật sự khác xa so với những gì đang diễn ra trong Hoàng cung rộng lớn này. Tin tức từ sa trường thường xuyên được báo về. Thông qua Thái tử, Lôi Vi biết được đợt xuất chinh này có lẽ sẽ kéo dài. Bởi giờ họ không chỉ lấy lại mười thành trì đã mất mà còn thảo phạt luôn Trì quốc. Điều đó đồng nghĩa với việc cuộc chiến sẽ trở nên cam go hơn. Hoặc là lãnh thổ được mở rộng hoặc là bị thu hẹp.

Nhưng tin thắng trận liên tục bay về cũng khiến Lôi Vi yên tâm phần nào. Song đợi chờ thật sự có một sức mạnh ghê gớm nhất là khi ta không biết mình phải đợi chờ đến khi nào. Lúc tìm lại một ít dữ liệu về triều Tân Thục được lưu trong Ipad để tìm kiếm xem lần xuất chinh này, Phúc Tuân sẽ đi bao lâu. Nhưng tất cả chả có gì ngoài kiến thức về văn hóa, kiến trúc, nghệ thuật cũng như phục trang của thời đại này. Nếu biết trước bản thân sẽ rơi vào hoàn

cảnh chờ đợi mòn mỏi này, nàng chắc chắn sẽ lưu tất cả các thông tin về quân sự của Định An để cũng như Linh Phúc để. Nản! Thật là nản!

Song cứ mãi nản chỉ như thế này không phải là cách. Phúc Tuần nhất định sẽ trở về. Lôi Vi biết sẽ là như thế và tin chắc sẽ như thế. Bởi lịch sử sẽ không vì ai hay vì bất kỳ điều gì mà thay đổi. Vậy nên những gì nàng cần làm bây giờ chính là chăm chỉ luyện tập hơn nữa để khi chàng trở về nàng sẽ trở thành một nữ nhân xứng đáng với chàng hơn bây giờ nhiều. Đã quyết ở bên chàng rồi, nàng phải thể hiện sao cho mình thật xứng đáng với chàng. Có thể họ sẽ không trở thành cặp đôi đáng ngưỡng mộ trong các câu chuyện ngôn tình nàng đã đọc. Nhưng họ chắc chắn, chắc chắn sẽ trở thành cặp đôi hạnh phúc nhất, đẹp nhất. Chỉ cần nghĩ đến đó thôi, lòng nàng lại rộn rã và tràn đầy sức sống.

Nở một nụ cười rạng rỡ, Lôi Vi ném tất cả thức ăn trên tay xuống hồ rồi vurun mình đứng lên.

_ Cố gắng hết mình thôi!- Chất giọng của Lôi Vi tràn đầy nhiệt huyết.

Dứt câu, Lôi Vi quay về phía các đài các. Một cảm xúc dâng trào mãnh liệt trong tim nàng. Hôm nay, nàng nhất định, nhất định phải hoàn thành bài kiểm tra của mình thật tốt. Nàng nhất định phải trở thành Thượng đẳng ca vũ. Bởi giờ đây, nó không chỉ là sự hơn thua với Tú Đình, mà còn là danh dự, lòng tự trọng của nàng. Và còn vì Phúc Tuần nữa! Nàng không thể để chàng vì nàng mà mất mặt được.

Mười bảy tuổi! Ở thời đại nàng, suy nghĩ của người thiếu nữ thật sự rất giản đơn và ngây thơ, trong sáng. Nhưng lạc vào thời đại này, nàng không thể suy nghĩ giản đơn được nữa. Dù không muốn nghĩ ngợi quá nhiều song mọi suy nghĩ đều phải xa và rộng hơn so với những suy nghĩ giản đơn của nàng trước kia. Quả là môi trường sống có thể khiến con người ta thay đổi.

Hít một hơi thật sâu, Lôi Vi chậm rãi tiến về phía một đài cao. Trên đó, đợt kiểm tra định kỳ đang diễn ra. Trước kỳ Trung thu, đây là cơ hội cuối cùng giành cho nàng. Nàng nhất định phải nắm bắt và thể hiện thật tốt.

"_ Lôi Vi! Người đừng căng thẳng quá! Ta tin lần này người nhất định sẽ làm tốt. Hãy cứ thoải mái đi."

Lời động viên của Thái tử chợt vang lên trong đầu Lôi Vi khiến nàng cảm thấy ấm lòng. Một nụ cười nở trên môi, những bước chân của nàng trở nên kiên định hơn. Chậm rãi đưa mắt nhìn một lượt xung quanh, những người nàng yêu mến và ngược lại cũng đang có mặt ở đây Quân Đài, Đồng Thảo, Băng Tư và cả nàng tỷ tỷ nhỏ tuổi Phi Đào nữa. Bọn họ đều có mặt ở đây để cổ vũ nàng. Lần nào nàng thi, họ cũng xuất hiện. Thật hạnh phúc khi có những tỷ muội như vậy. Hôm nay, nàng muốn được yên tĩnh để giữ được tinh thần nên nàng đã lặng lẽ ngồi ở hồ một mình từ khi đến đây tới giờ. Có lẽ họ cũng hiểu nên không đến làm phiền nàng. Nhưng nàng tin, họ luôn dõi theo nàng. Dừng chân ở bậc cầu thang, Lôi Vi hít một hơi đầy căng, hướng mắt nhìn lên cao. Khi ngẩng đầu lên, vô tình, nàng nhìn thấy Tú Đình. Trong đợt kiểm tra trước, nàng ta chỉ được cộng điểm chứ không được thăng cấp. Dù vậy, xem thái độ của nàng ta hôm nay, nàng ta vẫn có thể cao ngạo như vậy. Thật khiến người ta có chút khó chịu. Song có lẽ đó cũng chỉ là vẻ bề ngoài để che giấu nội tâm, như Thiên Phương Công chúa từng nói với nàng. Phớt lờ ánh mắt đó, nàng kiên quyết bước lên các.

_ Cát Lôi Vi!- Vương Tổng quản hô to.

Hít một hơi đầy căng, Lôi Vi tiến về phía trước cúi người chào rồi bắt đầu bài múa của mình. Vẫn là bản nhạc ấy, vẫn là điệu múa ấy. Không có gì thay đổi. Nếu có chỉ là những động tác của nàng đã vào đúng khuôn khổ, không còn bị rối và loạn nhịp như lần trước nữa. Mọi động tác của nàng giờ đã trở nên nhịp nhàng, uyển chuyển và đúng nhịp hơn rất nhiều.

Nở một cười thật tươi, Lôi Vi xoay tròn một cái rồi đưa tay lên. Từng bước chân nhịp nhàng theo tiếng nhạc. Cứ vậy, nàng vừa bước đi vừa xoay người. Động tác của nàng cũng trở nên dứt khoát hơn. Cứ vậy, kỹ năng, kỹ thuật biểu diễn của nàng dần được bộc lộ rõ ràng hơn qua từng động tác.

Ở các đài các lân cận, tiếng xôn xao lại nổi lên. Việc Lôi Vi dự kỳ kiểm tra lần này không thật sự thu hút sự chú ý của mọi người so với lần trước. Nhưng mọi người vẫn tập trung khá đông để xem nàng trình diễn. Bởi lẽ từ trước đến nay trong Thái Thường Nhạc phủ này chưa có ca vũ nào tiến bộ nhanh như nàng. Kỹ năng của Lôi Vi ai ai cũng thấy rõ qua từng động tác. So với lần trước, điệu Cửu Thiều lần này của nàng quả thật khác xa. Vậy nên tiếng trầm trồ càng nổi lên nhiều hơn...

Hạ tay xuống, Lôi Vi bắt đầu xoay vòng liên tục và lùi về phía sau. Xoay vòng liên tục luôn là động tác khó với nàng bởi khả năng giữ thăng bằng của nàng sẽ giảm đi rất nhiều sau khi xoay xong. Chưa kể nàng còn bị chóng mặt nữa. Đối với một bài vũ, đây chính là điểm chí mạng của nàng. Vậy nên nàng đã phải tập đi tập lại động tác này rất nhiều lần. Kiên quyết không thể để mình bị ngã. Lôi Vi tự nhủ thầm với mình rồi lại xoay tròn thêm một vòng nữa. Hít một hơi thật sâu, nàng mở mắt ra rồi ưỡn người ra phía sau, trọng tâm dồn hết cả vào chân trái.

Bất thành linh, chân Lôi Vi nhói lên một cái khiến nàng không khỏi chau mày. Rất nhanh sau đó, nàng khôi phục lại sắc diện của mình để tiếp tục bài múa. Cố gắng đứng thẳng, nàng tiếp tục động tác múa của mình. Song chưa kịp rút chân về, nàng đã bị trượt chân bởi sàn gỗ khá trơn khiến chân trái của nàng kêu lên. Chưa dừng lại đó, toàn thân nàng ngã về phía sau, va mạnh vào lan can.

"Rắc" tiếng nước gầy vang lên khiến Lôi Vi tái mặt. Chưa kịp thoát thân, nàng đã thấy mình bay tự do giữa không trung. Bay cùng nàng là một đoạn lan can bị nứt gãy. Cái chết chưa bao giờ gần nàng đến thế.

_ A!- Lôi Vi kêu lên thất thanh

Bên tai Lôi Vi văng vẳng tiếng kêu thất thanh của mọi người. Cứ thế, cứ thế tai nàng dần ù đi, không còn nghe thấy bất kỳ thứ gì nữa. Gương mặt của Phúc Tuần bỗng chốc hiện lên rõ ràng trước mặt nàng. Một gương mặt thật tuấn mỹ. Đôi mắt đong đầy yêu thương. Đôi môi cong cong thành một nụ cười.

Phúc Tuần! Em xin lỗi! Còn nữa em rất yêu anh. Anh nhất định phải sống tốt.

Mang theo ý nghĩ đó, Lôi Vi chậm rãi nhắm mắt lại và chờ đợi cái chết đang tới rất gần. Một giọt nước mắt cố len ra khỏi khóe mắt của nàng rồi lăn dài, lăn dài trên gò má trắng bệch của nàng...

*

Tiếng nói chuyện, tiếng thủy tinh nhẹ va chạm...những thứ âm thanh ấy lọt vào tai khiến Lôi Vi không khỏi nhăn trán lại. Mi tâm của nàng càng nhăn lại hơn khi cảm nhận được một cơn đau buốt từ đầu đó trên cơ thể lan ra một vùng trên thân nàng. Một màu đen dày kịt khiến nàng thật sự không thể nào xác định được mình đang ở đâu. Cứ như dưới đáy đại dương. Sâu. Tối. Lạnh. Cảm giác không biết bản thân mình đang ở đâu thật sự đáng sợ. Càng đáng sợ hơn khi nhận ra xung quanh mình không có một ai.

_ Lôi Vi! Lôi Vi!

Có ai đó gọi tên nàng. Chất giọng rất quen. Nhưng nàng không thể nào biết được đó là chất giọng của ai và phát ra từ nơi nào. Sự hoang mang như nuốt chửng lấy nàng. Nàng muốn thoát ra khỏi nơi tối tăm này thật nhanh. Nàng không muốn ở lại nơi này thêm một phút giây nào nữa. Nàng muốn trở về, trở về với người nàng yêu thương. Bằng tất cả nỗ lực của bản thân, nàng cố gắng vùng vẫy để thoát ra khỏi nơi tối tăm này.

_ Lôi Vi! Tỉnh lại đi! Lôi Vi!

Có ai đó gọi nàng tỉnh lại. Vậy ra...nàng đang chìm trong giấc ngủ? Nàng cố gắng định thần lại và bắt bộ não mình phải hoạt động. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với nàng? Rất nhanh chóng một thước phim được tua lại. Những hình ảnh rõ nét và sinh động dần hiện lên. Buổi kiểm tra đầy nghiêm túc. Điều mửa Cửu Thiệu được nàng chăm chút từng động tác. Đưa lên, hạ xuống, tiến về phía trước lùi về phía sau...Mọi động tác được tái hiện lại thật rõ nét. Bỗng nhiên "rắc".

Thở ra một hơi thật mạnh, Lôi Vi mở mắt ra. Đôi mắt to tròn, ráo hoảnh có chút thất thần. Phai mắt vài phút sau, nàng mới bình tĩnh lại được và nhận ra bản thân mình đang nằm trên giường. Xung quanh nàng là gương mặt trần ngập lo lắng của Quân Đài, Đồng Thảo. Băng Tư đứng nơi cuối giường gương mặt dường như cũng vừa dụ đi.

_ Lôi Vi!- Chất giọng Đồng Thảo đầy lo lắng.- Muội tỉnh rồi!

_ Đau!- Lôi Vi nhăn trán và cố định hình lại cơn đau xuất phát từ nơi nào.- Chân muội!

_ Muội bị trật chân trong lúc diễn.- Băng Tư chậm rãi nói.- Thái y nói muội không được vận động mạnh, nằm trên giường mười ngày mới được đi lại.

Không nói gì, Lôi Vi chỉ biết thở dài. Nàng cố gắng nhớ lại những gì xảy ra. Nàng nhớ lúc bị trật chân, toàn thân nàng ngã về phía sau khiến lan can bị gãy. Sau đó nàng ngã từ trên các xuống. Sau đó...sau đó...vì cơn đau từ chân truyền lên nên trong lúc bị ngã nàng đã bất tỉnh. Ý nghĩ cuối cùng của nàng khi đó chính là mình đã chết rồi. Giờ tỉnh lại nàng mới hay mình vẫn còn sống. Nhưng ai đã cứu nàng? Và tại sao Thái y lại chữa trị cho nàng? Là ai đã ra lệnh?

_ Muội tại sao...

Lôi Vi bỏ lửng câu hỏi của mình. Như hiểu câu hỏi của nàng cả ba người có mặt đều nhìn nhau giây lát.

_ Là Vương gia cứu muội. Lúc đó...

_ Linh Thân vương?- Lôi Vi vội cắt ngang lời Quân Đài. Chất giọng của nàng có chút ngạc nhiên.- Chẳng ấy về rồi?...Không đúng!!! Nếu là chàng ấy...chàng ấy nhất định sẽ chờ muội tỉnh lại.

_ Là Hình Thân vương!- Băng Tư lên tiếng.- Khi ấy, Ngài ấy cùng Thiên Phụng Công chúa đang đi dạo, tình cờ đi qua Thái Thường Nhạc phủ. Cả hai quyết định lặng lẽ vào xem muội thi thế nào. Không ngờ, bọn họ vừa đến chân các đã thấy muội ngã từ trên các xuống. Lúc Ngài ấy đỡ muội, muội đã bất tỉnh. Nên Thiên Phụng Công chúa đã lập tức truyền gọi Thái y khám cho muội.

_ Công chúa cũng hạ lệnh điều tra sự việc.- Đồng Thảo tiếp lời.- Người không tin đó đơn thuần là một vụ tai nạn.

_ Không đơn thuần là một vụ tai nạn?- Lôi Vi cố tiếp thu những gì Đồng Thảo nói.

_ Uhm!- Đồng Thảo gật đầu.- Theo như Công chúa nói, các ấy được xây dựng cách đây khoảng mười năm trước. Khi ấy Người thành thạo có đến các ấy để múa. Nên hiểu rất rõ về các này. Các này được xây dựng rất kiên cố. Loại gỗ được dùng dựng các này là loại gỗ không bị mối mọt và chịu ẩm cao. Nên khả năng bị mục rất thấp. Nên việc muội bị ngã vì lan can bị gãy, có khả năng là do có người sắp đặt.

Đồng Thảo càng nói, Lôi Vi càng căm giận. Nếu lúc ấy không có Phúc Hoàng và Thiên Phụng Công chúa tới kịp có lẽ lúc này nàng đã không thể nào ngồi đây nói chuyện với các tỷ muội này rồi. Là ai? Rốt cuộc là ai có dã tâm lớn đến vậy? Không dôn nàng vào chỗ chết là không được.

_ Muội đừng nghĩ ngợi nữa!- Đồng Thảo chậm rãi nói.- Thái y có nói muội vì chăm luyện tập quá mức nên cơ thể suy kiệt. Muội cần phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Lôi Vi không nói gì, nàng chỉ im lặng.

_ Thôi được rồi!- Vừa nói, Quân Đài vừa mỉm cười.- Muội hãy yên tâm nghỉ ngơi đi. Chắc muội cũng không muốn Linh Thân vương vì muội là lo lắng

phải không?

Quân Đài nói vậy, Lôi Vi khẽ giật mình. Nếu để Phúc Tuấn biết được chuyện này, chàng chắc chắn sẽ rất lo lắng cho nàng. Sa trường đang phức tạp, nàng không muốn chàng phải lo lắng thêm.

_ Thái tử! Muội muốn gặp Thái tử!- Lôi Vi vội nói.

_ Vừa này, trước khi muội tỉnh, Điện hạ có ghé qua.- Chút giọng của Băng Tư vẫn bình tĩnh.- Điện hạ nói vài hôm nữa sẽ tới.

_ Không được!- Vừa nói, Lôi Vi vừa tung chân.- Muội phải gặp Điện hạ ngay. Không thể để Điện hạ truyền tin này đến chàng ấy được.

_ Không được! Muội phải tỉnh đường!

Cả Quân Đài lẫn Đồng Thảo vội giữ Lôi Vi lại. Thế trận căng co, một chọi hai.

_ Được rồi!- Băng Tư lên tiếng kiểm soát tình hình.- Giờ, ta sẽ gửi lời của muội đến Đồng cung.

Cả ba nhìn Băng Tư như những chú nai tơ ngơ ngác. Trong bốn người bọn họ, nếu Lôi Vi là người luôn có thể giữ được bình tĩnh trong những trường hợp mà bản thân nàng cho là nguy hiểm đến mình thì Băng Tư lại luôn giữ được bình tĩnh trong mọi trường hợp. Vậy nên nếu không thân quen với nàng ấy, người khác rất dễ hiểu nhầm nàng ấy là người vô tình.

_ Cảm ơn tỷ!

Trước khi Băng Tư bước bước cuối cùng ra khỏi phòng, Lôi Vi vội lên tiếng cảm ơn nàng ấy.

*

Sau mười ngày nằm yên một chỗ, cuối cùng Lôi Vi cũng có thể bước xuống giường và vận động. Phải nằm im một chỗ nên khi bước xuống giường nàng chẳng khác nào bị liệt cả. May vì nàng thường xuyên xoa bóp tay chân nên thân thể không đến nỗi trầm trọng, chỉ cần hoạt động gân cốt một chút là có thể đi lại như bình thường. Chỉ có điều hiện giờ nàng vẫn chưa thể thực hiện được những động tác khó. Vậy nên nàng chỉ có thể vung tay mà thôi.

Vừa ngồi xuống đất, Lôi Vi vừa xoay cổ tay cho đỡ mỏi. Đến giờ mỗi khi nhớ lại cảnh bản thân từ trên cao rơi xuống, nàng vẫn chưa hết bàng hoàng. Có những đêm, nó còn chui cá vào trong giấc mơ của nàng. Quả là một sự ám ảnh mà phải mất một thời gian khá dài nàng mới có thể thoát ra được.

Sau sự việc ấy, Thiên Phụng Công chúa đã hạ lệnh cho Nhân Chính phủ điều tra sự việc. Nhân Chính phủ được cho là nơi xử lý các vụ án hậu cung nhanh và chuẩn xác của triều Tân Thực. Nhưng đến nay họ vẫn không phát hiện ra bất kỳ manh mối nào đủ để thấy kẻ làm chuyện này thông minh và tỉ mỉ đến mức nào. Và nàng tự hỏi, liệu rằng kẻ làm lan can gây và kẻ không ít lần hãm hại nàng phải chăng đều cùng một người. Nghĩ đến đây, nàng quả thật muốn bật cười. Chỗ hậu cung nàng mới chỉ đặt chưa được một nửa bàn chân vào mà đã bị hại liên hoàn đến thế không biết liệu đến khi nàng đặt hẳn cả hai chân vào, nàng sẽ còn thể thâm đến mức nào? Quả đúng là...muốn ở bên cạnh Phúc Tuấn, nàng buộc phải có chỗ dựa. Nhưng nếu cứ dựa vào Thiên Phụng Công chúa như thế liệu có được không? Như vậy, chẳng khác nào nàng đang lợi dụng Công chúa cả. Chưa chi nàng đã cảm thấy tội lỗi rồi. Song chợt nhớ đến những gì Hoàng hậu nói, không ai tự nhiên đối tốt với ai, lòng nàng bỗng chốc hỗn loạn. Tuy nhiên...nếu người đó đối tốt với một người vì mục đích tốt đẹp, hẳn không thể xem đó là lợi dụng được. Vậy còn nàng, nàng đối xử thật tâm với Công chúa và mục đích là muốn bên cạnh Phúc Tuấn lâu dài, mục đích ấy là tốt đẹp nhưng có lẽ đối với nữ nhân chốn hậu cung thì không phải. Vậy, đối với Công chúa mục đích của nàng trong mắt nàng ấy là tốt hay xấu?

Lắc lắc cái đầu cho tỉnh táo một chút, nàng chậm rãi bước đi trên con đường nhỏ. Vừa đi vừa nghĩ ngợi mông lung nên bản thân nàng cũng không biết mình đang đi đâu. Chỉ đến khi nghe chân hơi mỏi, nàng mới vào trong một cái đình ngồi nghỉ.

_ Chân nàng vẫn còn đang bị thương, đừng nên luyện tập quá sức.

Chát giọng quen thuộc vang lên khiến Lôi Vi đông cứng người. Phải mất một lúc sau đó nàng mới lấy lại bình tĩnh và đứng lên.

_ Tham kiến Hình Thân vương! Vương gia cát tường!

Trong lúc Lôi Vi cúi người thi lễ, Phúc Hoàng lại chăm chú nhìn nàng. Giữa hai người giờ đây đã có một khoảng cách. Khoảng cách ấy chỉ có thể ngày một lớn dần lên chứ không thể nào thu hẹp lại được. Sự việc xảy ra đã lâu nhưng mỗi lần nhìn thấy nàng là hình ảnh nàng bỏ chạy vào rừng đêm lại hiện lên trong tâm trí chàng. Giữa hai người...tại sao mọi việc lại trở thành thế này? Là vì chàng đã lợi dụng nàng nên đây là cái giá phải trả hay là vì chàng chưa bao giờ thật sự trân trọng nàng đến khi nhận ra thì đã quá trễ để trân trọng? Thấy Lôi Vi vẫn mãi cúi người thi lễ chờ đợi, chàng kìm hờ đôi mắt lại.

_ Miễn lễ!

Như chỉ chờ có vậy Lôi Vi chậm rãi đứng lên.

_ Tiểu nữ còn có việc phải làm. Không làm phiền Vương gia tân bộ.

Dứt câu, Lôi Vi vội xoay người nhưng Phúc Hoàng đã nhanh hơn nàng.

_ Chẳng lẽ nàng không có gì muốn nói với ta?

Ngắn ngủi một lúc, Lôi Vi chau mày quay về phía Phúc Hoảng. Nếu hai người có chuyện để nói với nhau cũng là chuyện chàng đã lừa gạt nàng mà thôi. Là chuyện cũ! Chuyện đã qua! Nàng không muốn nhắc lại. Vậy nên ngoài chuyện đó ra, căn bản hai người không có chuyện gì để nói với nhau.

_ Vương gia có ý gì?

_ Chẳng lẽ nàng không biết...là Bồn vương cứu nàng thoát chết sao?

Bây giờ xem ra chỉ có chuyện này mới có thể níu giữ Lôi Vi nói chuyện với Phúc Hoảng. Nghĩ đến việc này tự bản thân chàng cũng cảm thấy mình dè dặt. Nhưng chỉ cần nàng chịu nói chuyện với chàng, dè dặt cũng chẳng là gì cả.

_ Ôn cứu mạng của Vương gia, nếu có cơ hội tiểu nữ sẽ báo đáp.

Sau một hồi im lặng Lôi Vi cũng lên tiếng. Chất giọng của nàng đầy miễn cưỡng.

_ Nếu ta muốn nàng báo đáp ngay bây giờ thì sao?

Thoáng sững sờ hiện lên trên gương mặt Lôi Vi. Nhưng rất nhanh sau đó nàng khôi phục lại sắc diện bình thường.

_ Tiểu nữ không hiểu!

_ Nàng thông minh như vậy, ta không tin nàng không hiểu ý ta. Giờ ta muốn nàng báo đáp ta...bằng chính thân thể nàng.

Chất giọng của Phúc Hoảng đột nhiên trở nên sắc lạnh ở những âm tiết cuối cùng khiến Lôi Vi tái mặt. Càng kinh ngạc hơn là đi kèm với câu nói đó, chàng tiến về phía nàng kéo nàng vào giữa đình, sau đó không ngần ngại dang một tay ra ôm lấy eo nàng khiến nửa thân dưới của cả hai như dán dính vào nhau.

_ Vương gia! Ngài hãy biết tự trọng!- Vừa đẩy Phúc Hoảng ra, Lôi Vi vừa cứng giọng.

_ Tự trọng? Trước mặt nữ nhân, tự trọng chả là cái gì cả.- Vừa nói, Phúc Hoảng vừa đưa tay lên vuốt mặt Lôi Vi.- Chúng ta làm một cuộc giao dịch nhé. Nếu nàng chịu lấy thân báo đáp, ta đảm bảo từ nay trở đi sẽ không đụng đến tình lang của nàng.

_ Ngài...

_ Chuyện ta sai người ám sát Phúc Tuấn trên đường từ Yên Khâu về Tân Thục nàng đã biết. Vậy hẳn nàng cũng biết ta có thể sẽ khiến Ngũ đệ của ta gặp nhiều tai họa hơn nữa. Nhưng chỉ cần nàng là người của ta, ta sẽ tha cho đệ ấy. Đối với cả ta và nàng đây là một cuộc giao dịch lợi cả đôi bên. Vẫn có câu anh hùng nan quá mỹ nhân quan. Ta tuy không phải anh hùng nhưng cũng là nam nhân nàng...nếu không có Phúc Tuấn nàng chắc chắn là nữ nhân của ta. Còn nàng, nếu "báo đáp" ta, nàng sẽ đảm bảo được sự an toàn của Phúc Tuấn ít nhất là từ phía ta.

_ Cho dù không có Phúc Tuấn, tôi cũng không trở thành nữ nhân của Ngài.

Phúc Hoảng không nói gì, chàng chỉ khẽ cười và chặn rãi hạ tay xuống khuôn ngực vẫn đang phát triển của nàng. Ngay lập tức Lôi Vi tái mặt. Nàng nhìn thẳng vào đôi mắt của Phúc Hoảng. Trong đôi mắt ấy, nàng nhìn thấy sự thích thú song nàng tuyệt nhiên không nhìn thấy sự khát dục. Và còn có một điều gì đó đang ẩn giấu bên trong đôi mắt ấy mà nàng không thể nào nhìn ra.

_ Nói những điều đó giữa nơi tai vách mạch rừng thế này, Ngài không sợ chết sao?

_ Trả lại nàng một câu: ta chỉ có mạng này thôi, nếu được chết cùng mỹ nhân như nàng đó không phải là điều quá tệ phải không?

Sự uất ức của Lôi Vi đã lên đến đỉnh điểm. Song nàng vẫn nhịn, cố gắng nhẫn nhịn. Bởi nàng biết trong triều, người có khả năng đối đầu với Phúc Tuấn chính là Phúc Hoảng. Và theo những gì Phúc Hoảng nói, chỉ cần nàng lấy thân báo đáp, chàng sẽ không đụng đến Phúc Tuấn. Chỉ cần Phúc Tuấn an toàn! Chỉ cần như vậy là đủ!

_ Là Ngài nói đấy! Ngài không được nuốt lời!

Dứt câu Lôi Vi hít một hơi đầy căng. Vẫn ở trong vòng tay Phúc Hoảng, nàng chậm rãi đưa tay lên tháo dây đai ra...

Nhìn đai áo của Lôi Vi tuột xuống, đôi mắt Phúc Hoảng lộ rõ vẻ kinh ngạc. Hướng mắt lên nhìn gương mặt đang nhắm nghiền đôi mắt của nàng, tìm chàng như bị bóp nghẹt. Dây đai tuột xuống. Lôi Vi chậm rãi đưa tay vào bên trong áo ngoài để tháo dây ở áo trong ra. Cứ như vậy hết lớp áo này đến lớp áo khác. Màu đỏ của chiếc yếm thấp thoáng sau những lớp áo khiến Phúc Hoảng không khỏi kinh hoàng. Chàng rút cuộc là đang làm gì thế này? Lẽ nào chàng thật sự muốn có được nàng theo cách này? Lẽ nào chàng thật sự muốn nàng từ nay trở đi phải sống trong đau khổ?...

Vẫn không mở mắt ra, Lôi Vi chờ đợi. Đối với người con gái dù ở bất kỳ thời đại nào đây vẫn là một sự nhục nhã. Nhưng vì Phúc Tuấn nàng chấp nhận. Chỉ có điều, từ giờ phút này trở đi nàng đã không còn xứng đáng với chàng nữa. Càng nghĩ, đôi mắt nàng càng nhắm nhủi. Một dòng nước ấm cổ len lỏi ra đôi mắt đang nhắm của nàng và lăn dài trên gò má. Bất thần nàng cảm nhận được mình bị xoay vòng rồi như được đặt ngồi xuống đất. Cùng lúc đó, một tiếng "roẹt" vang lên rồi một thứ mềm nhẹ phủ lên người nàng. Vội mở mắt, nàng nhận ra mình đã ngồi bệt xuống đất trên người nàng là tấm màn mỏng trong đình đã bị Phúc Hoảng xé toạt. Ngắn ngủi, nàng đưa mắt nhìn lên nam nhân đang đứng xoay lưng về phía mình.

_ Ta thừa nhận...ta muốn có nàng. Nhưng không phải bằng cách này!

Dứt câu Phúc Hoàng rời khỏi đình. Lòng chàng lúc này như quặng lại vì đau đớn. Bởi khi nhìn thấy giọt nước mắt của Lôi Vi, chàng đã biết rằng, dù chàng có làm cách nào chàng vĩnh viễn cũng không thể nào có được nàng. Không thể nào! Tại sao? Tại sao phải đến lúc nàng rời xa chàng rồi chàng mới biết được nàng đã chiếm một phần rất quan trọng trong trái tim cũng như trong cuộc đời chàng? Ngẩng mặt lên cao, chàng bật cười, cười chính bản thân mình. Một giọt nước mắt chậm rãi lăn dài trên gò má nam nhân ấy.

Hết chương 48

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Đêm diễn đầu tiên

Sa trường

Vừa nhìn vào địa đồ, Phúc Tuân vừa chú ý nghe Hoắc Thành Uy nói về kế hoạch tác chiến trận tới. Bây giờ họ không chỉ đơn giản là lấy lại mười thành trì đã mất mà còn thảo phạt Tri quốc. Nên mỗi bước đều phải hết sức thận trọng.

_ Mọi người thấy thế nào?- Ngẩng mặt lên, Phúc Tuân chậm rãi cất giọng hỏi.

_ Đệ thấy địa hình nơi này rất có lợi cho ta.- Phúc Khải đưa tay chỉ vào địa đồ.- Theo như những gì Hoắc Tướng quân nói, chúng ta sẽ bao vây địch theo thế gọng kiềm. Như vậy có thể chặt được đường tháo lui của quân địch.

_ Huynh đừng quên nơi này có một lối mòn!- Phúc Tường lên tiếng.- Đây là độc đạo [1]! Chúng ta phải chặn đường này mới triệt tiêu lối thoát của địch.

_ Chắc rồi!- Phúc Khải gật đầu.

Thu thập tất cả ý kiến của mọi người, cuối cùng Phúc Tuân cuối cùng cũng đưa ra nhận định của mình. Đưa mắt nhìn một lượt mọi người. Đôi mắt chàng dừng lại ở Đồng Vũ. Từ đầu đến giờ hẳn chỉ chăm chú quan sát địa đồ và nghe mọi người nói chứ chưa đưa ra bất kỳ ý kiến gì.

_ Đồng Vũ! Ngươi có ý kiến gì không?

_ Hồi Vương gia! Tiểu thần nghĩ...chúng ta có thể lợi dụng địa hình để cài bẫy quân địch. Làm như vậy, chúng ta sẽ giảm tổn thất binh lực xuống mức thấp nhất.

_ Với địa hình như thế này?- Phúc Tường tỏ ra ngờ vực.

_ Tiểu thần nghĩ điều này hoàn toàn có thể. Chỉ có điều chúng ta phải thận trọng để quân địch không phát hiện

_ Quá mạo hiểm!- Chặt giọng của Phúc Khải có chút bất an.- Nhưng không phải là không làm được. Chỉ cần lợi dụng tốt địa hình. Ở đây, ở đây và cả ở đây nữa.- Vừa nói, chàng vừa chỉ vào địa đồ.- Ngay cả độc đạo cũng có thể trở thành một cái bẫy.

_ Đệ nói đúng! Vậy giờ sẽ thế này...

Kế hoạch thay đổi. Bọn họ lại họp bàn đề thống nhất phương án tác chiến cũng như phòng thủ. Cứ vậy khi trăng đang dần ngả về phía bên kia bầu trời họ mới bàn xong kế hoạch tác chiến cho trận tới.

_ Trận này ta sẽ tiên phong dẫn dụ địch. Phúc Khải sẽ chờ sẵn ở đây. Đồng Vũ và Phúc Tường sẽ chờ ở nơi này và nơi này đợi địch mắc câu sẽ giăng bẫy. Hoắc Tướng quân sẽ ở lại trấn giữ trại.

_ Đệ phản đối!- Phúc Tường lên tiếng.- Ngũ huynh! Huynh là chủ soái phải ở lại trấn giữ trại.

_ Đệ cũng phản đối!- Phúc Khải lên tiếng.- Nếu huynh xảy ra chuyện gì bọn đệ sẽ ăn nói thế nào với phụ hoàng đây.

_ Vậy nên hai đệ có chuyện gì, ta sẽ ăn nói thế nào với phụ hoàng?

Câu hỏi ngược lại của Phúc Tuân khiến cả căn lều rơi vào im lặng.

_ Chúng ta là huynh đệ. Lần xuất chinh này chúng ta đã vào sinh ra tử không ít trận. Trận này cũng vậy ta sẽ vào sinh ra tử cùng các đệ.

_ Nhưng những trận trước thế cục khác. Còn trận này thế cục khác.- Phúc Tường lên tiếng phản đối.- Đang trong giai đoạn quan trọng nếu huynh có chuyện gì ai sẽ là người tiếp tục cuộc thảo phạt Tri quốc?

_ Dù là vậy ta cũng không thể tham sống sợ chết, để đệ đệ của mình vào chỗ nước sôi lửa bỏng được.

_ Vương gia!- Vừa chấp tay, Hoắc Thành Uy vừa nói.- Mặt tướng biết tình cảm huynh đệ của các vị. Nhưng quả thật Vương gia không thể ra trận được. Tính chất trận này đã khác chúng ta cần phải nghĩ kế lâu dài. Nếu Vương gia ra trận, vạn nhất...quân ta chẳng khác nào như rắn mất đầu cả. Xin Vương gia nghĩ cho toàn cục.

_ Xin Ngũ huynh nghĩ cho toàn cục!

Vừa nói, Phúc Khải lẫn Phúc Tường đều quỳ xuống trước mặt Phúc Tuấn. Ra trận từ khi còn khá trẻ, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời chàng rơi vào tình thế khó xử như vậy.

_ Mọi người...

_ Ngũ huynh! Bọn đệ nhất định sẽ chiến thắng trở về.- Phúc Khải nói chắc như đinh đóng cột.- Vậy nên huynh không cần phải liệu mình mạo hiểm trận này.

Trước khí thế của mọi người, tâm trí của Phúc Tuấn có chút rối loạn. Nhìn thấy sự quyết tâm của họ, chàng đành thờ dài.

_ Thôi được! Vậy đổi lại Phúc Khải sẽ tiên phong dẫn dụ địch. Hoắc Tường quân sẽ chờ địch đến rồi bao vây. Bấy sẽ do Phúc Tường và Đồng Vũ phụ trách. Ta sẽ ở lại trại trấn giữ.

_ Tuấn mệnh!

_ Nếu cảm thấy không ổn, mọi người phải rút về. Đừng cố gắng cầm cự. Đặc biệt là Bát đệ. Đừng có quá háo thắng mà bất chấp.

_ Đệ biết rồi!- Phúc Tường hơi nhếch môi lên.

Mọi người hô vang rồi đứng lên. Tiếng cười giòn tan cất lên trong lều. Còn Phúc Tuấn, chàng thật không cười nổi. Chàng thật hết cách với đám đệ đệ này. Dựa vào kinh nghiệm bản thân, chàng thấy biểu hiện của họ trên sa trường rất tốt. Song chàng vẫn lo. Để họ làm chủ trận này, chàng không cần thắng, chàng chỉ cần hai đệ đệ của mình bình an trở về.

_ Được rồi! Mọi người đi nghỉ đi!

_ Vâng!

Dứt câu, từng người, từng người một rời khỏi lều. Đợi mọi người đi hết, Phúc Khải mới quay về phía Phúc Tuấn.

_ Vương gia của đệ!- Vừa cười Phúc Khải vừa nói.- Đừng ủ rũ nữa!

_ Hai đệ cẩn thận một chút cho ta!- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa cau mày.

_ Được rồi! Được rồi! Đệ biết rồi!- Vừa nói Phúc Khải vừa cười.- Đệ có một tin, đảm bảo sẽ khiến huynh vui vẻ trở lại ngay.

_ Tin gì?- Phúc Tuấn tò mò hỏi.

_ Lúc chiều, Thái tử gửi tin báo, muội muội của đệ đây đã được thăng làm Thượng đẳng ca vũ rồi.

_ Hà?

Như không tin vào những gì Phúc Khải nói, Phúc Tuấn nhìn đệ đệ mình với đôi mắt đầy ngạc nhiên.

_ Vi Nhi được thăng cấp rồi? Là Thượng đẳng ca vũ? Đệ chắc chứ?- Phúc Tuấn hỏi dồn.

_ Chắc! Nữ tử này quả không đơn giản. Lời nói trong vòng một năm sẽ trở thành Thượng đẳng ca vũ giờ đã trở thành sự thật rồi. Biến điều không thể thành có thể. Đệ phục muội ấy sát đất. Điện hạ có nói, khi tin này truyền khắp hậu cung ai ai cũng kinh ngạc, không thể tin nổi...

Mặc kệ Phúc Khải vẫn đang thao thao bất tuyệt, Phúc Tuấn như chìm vào trong thế giới riêng của mình. Chàng thật không ngờ Vi Nhi của chàng lại gọi đến vậy. Những gì nàng nói cách đây một năm trước giờ đã trở thành sự thật rồi. Vi Nhi của chàng thật sự quá giỏi...

_ Vi Nhi! Vất vả cho nàng rồi!

_ Huynh nói gì?

Câu hỏi của Phúc Khải khiến Phúc Tuấn bưng tỉnh. Chàng húng hắng ho một cái rồi lấy lại dáng vẻ điềm tĩnh của mình.

_ Không có gì! Đệ đi nghỉ đi!

_ Được rồi!- Phúc Khải hơi nhếch môi lên đầy vẻ mờ ám- Đệ đi nghỉ đây! Vương gia của đệ cũng nên đi nghỉ đi. Làm chủ soái, mơ mộng nhiều không tốt đâu.

_ Đệ...

Không để Phúc Tuấn nói hết câu, Phúc Khải đã nhanh chóng rời khỏi lều của chàng. Một nụ cười lại nở trên môi chàng, đó là nụ cười của niềm hạnh phúc và nó cũng đọng đầy tự hào. Tin vui của nàng càng khiến chàng thêm quyết tâm để sớm ngày trở về với nàng.

*

Tân Thục triều

Trung thu tới gần, công việc của Thái Thường Nhạc phủ lại trở nên bận rộn. Ca vũ lẫn nhạc công đều tích cực luyện tập để chuẩn bị những màn biểu diễn tốt nhất, đẹp nhất trong bữa tiệc đêm Trung thu.

Lôi Vi cũng không phải là ngoại lệ. Tuy nhiên thời gian của nàng lại không có nhiều. So với các ca vũ khác, nàng vì mới được thăng cấp nên bắt đầu chậm hơn rất nhiều. Để chuẩn bị cho đêm Trung thu, ngay sau lễ Khất xảo, tất cả mọi người đã lo chuẩn bị cả rồi. Tính ra họ có gần một tháng rưỡi để chuẩn bị còn nàng chỉ có mười ngày. Phiền nào! Thật là phiền nào!

Nhưng cũng may trong đầu Lôi Vi đã có điệu múa cho riêng mình. Đó chính là điệu múa nàng đã thi trong lần thi đầu tiên thăng cấp lên Sơ kỳ. Chỉ khác một điều, lần này nàng sẽ biến điệu múa ấy thành múa lụa. Múa lụa cần thiết phải có sàn ngang trên cao để có thể bung lụa rồi bay lên. Nhưng vì buổi tiệc được tổ chức ngoài trời nên những chi tiết đó nàng sẽ dựa trên tình hình sân khấu mà quyết định có nên cắt bỏ hay không. Nếu cắt bỏ nó trở nên đơn giản hơn rất nhiều so với thực tế. Song quá đơn giản sẽ rất khó biến nó thành một màn biểu diễn đặc sắc. Phải biết kết hợp các động tác lại với nhau mới mong có một màn biểu diễn tạm gọi là vừa mắt. Chính vì vậy nên ngay khi vừa nhận được thông báo nàng sẽ tham gia vào đêm Trung thu, nàng đã phải lôi iPad ra và lục tung các video quay lại những màn múa lụa của Hạ Huyền để học hỏi. Sau đó nàng còn phải làm việc với nhạc công. Lúc trước chọn bản này để thi, nàng chỉ nhờ Quân Đài đơn tấu bằng Cổ cầm. Còn lần này nhất thiết phải hòa tấu.

Thu xếp mọi chuyện ổn thỏa cũng đã mất ba ngày. Giờ Lôi Vi chỉ còn bảy ngày để luyện tập. Bảy ngày! Trừ phi có kỳ tích xảy ra nàng mới có thể hoàn thành điệu múa này một cách hoàn hảo. Như giờ nàng không thể rút lui được. Hôm rồi nàng có tìm đến Phi Thiên lâu để tìm Hương Y học hỏi thêm song nghe Mạn Hương Công chúa nói nàng ấy đã về Trầm Châu thành, xem ra lần này nàng thật sự phải tự lực cánh sinh rồi. Còn nhớ lời nói chắc như đinh đóng cột của nàng cách đây một năm trước. Giờ nó đã thành hiện thực một nửa rồi. Một nửa còn lại phải chờ đến đêm Trung thu. Nó chưa trở thành hiện thực nàng không thể bỏ cuộc được.

Không phải vì nàng muốn thể hiện càng không phải nàng hiếu thắng. Đơn giản là vì nàng muốn bản thân mình được tôn trọng. Bởi nàng biết, một khi nàng đã quyết định bên cạnh Phúc Tuấn, nàng nhất định phải có được sự tôn trọng của mọi người dù người đó là ai. Và việc trước tiên để nhận được sự tôn trọng của mọi người chính là bản thân mình phải tôn trọng chính lời nói của mình. Vậy nên, nàng nhất định biến lời nói của mình trở thành sự thật, không thể để nó chỉ là lời nói suông được.

Từ khi được thăng cấp, thái độ của mọi người trong phủ giành cho Lôi Vi cũng khác đi ít nhiều. Các đồng học đã coi trọng nàng hơn, các Chương sự cũng gật đầu hài lòng hơn. Đối Chương sự, Chương sự của Thượng đẳng ca vũ đặc biệt lưu tâm và chỉ dạy cho nàng. Còn Tô Chương sự, Chương sự của Trung sinh dù không thích nàng nhưng xem chừng bà ta cũng không phản đối. Duy chỉ có thái độ của Tú Đình là vẫn vậy. Ngược lại, nàng xem chừng nàng ta còn có vẻ tức tối, hằn học nàng hơn so với trước. Nàng không quan tâm và cũng chẳng muốn quan tâm tư của nàng ta làm gì. Chính người mười ý nàng không thích làm hài lòng bất kỳ ai đặc biệt là những người như nàng ta.

Vung tay lên cao rồi từ từ khụy người xuống, bài múa của nàng kết thúc. Thở một hơi đầy nhẹ nhõm, Lôi Vi gạt đầu hài lòng. Giờ chỉ cần ráp nhạc nữa bài múa của nàng sẽ hoàn thiện. Có thể đây sẽ không phải là bài múa đẹp nhất nhưng chắc chắn là bài múa đặc sắc nhất, mới lạ nhất trong đêm Trung thu. Chỉ nghĩ đến điều đó thôi, nàng không khỏi nở một nụ cười thật tươi. Nhất định, nàng nhất định phải thể hiện thật tốt để xứng đáng với cấp bậc Thượng đẳng ca vũ mà nàng đang mang.

*

Trung thu, từng cơn gió heo may khẽ thổi khiến tiết trời se lạnh. Nhưng nó vẫn không thể nào át được bầu không khí nhộn nhịp. Từ mấy ngày trước cả Hoàng cung đã kết đèn hoa rực rỡ để chuẩn bị cho tết Trung thu. Đại điện cũng đã được sửa sang, trang hoàng long lẫy hơn để chuẩn bị cho bữa tiệc này.

Hít một hơi đầy căng, Lôi Vi đưa mắt nhìn qua khe hở của tấm màn. Bên ngoài thật náo nhiệt tấp nập. Nơi Đại điện, mọi người đã có mặt đông đủ và ngồi đúng vị trí của mình. Vị trí ngồi của họ so với tiệc mừng thọ Thái hậu không thay đổi. Vị trí của Phúc Tuấn, Phúc Khải và Phúc Tường vẫn được giữ nguyên. Theo lệ ba vị trí trống kia sẽ được lấp đầy nhưng Định An Hoàng đế lại vẫn để ba bộ bàn ghế như bình thường chứng tỏ, trong lòng vị Hoàng đế này xem trọng những đứa con của mình như thế nào. Thêm vào đó ông cũng muốn mọi người biết được rằng quân ta tất thắng và các Hoàng tử sẽ trở về để lấp đầy chỗ trống đó.

Nhìn vào chỗ trống đó, lòng Lôi Vi lại dâng lên những cảm xúc khó tả. Thật buồn khi năm nay không được đón Trung thu cùng chàng, Trung thu đầu tiên khi cả hai yêu nhau. Nhưng nàng cũng rất vui khi nàng biết được rằng chàng nhất định sẽ trở về, sẽ ngồi vào vị trí đó và sẽ cùng nàng đón những bữa tiệc như thế này vào năm sau và nhiều năm tiếp theo nữa.

Tiếng nhạc vang lên rộn rã, trên sân khấu từng tốp ca vũ bước ra bắt đầu bài múa của mình. Điệu nhạc sôi động, từng động tác khéo léo uyển chuyển

phát họa niềm vui. Năm nay, Định An Hoàng đế hạ lệnh phải tổ chức tiệc lớn hơn so với năm ngoái để quần địch thấy được sức mạnh của Thực quốc và cũng để cổ vũ tinh thần của quân ta. Nàng còn nghe phong thanh, triều đình đã sai một đoàn quân ra ngoài sa trường mang rất nhiều quần áo và lương thực cho binh sĩ. Quả đúng là hậu phương luôn là nơi vững chắc cho tiền tuyến. Nghĩ đến đó, lòng nàng thêm quyết tâm. Nàng nhất định phải vững vàng để Phúc Tuấn nơi tiền phương không bị phân tâm. Có như vậy, hai người mới sớm ngày gặp lại nhau.

_ Lôi Vi! Người đi chuẩn bị đi.

Chất giọng nhẹ nhàng của Đới Chương sự vang lên khiến Lôi Vi khẽ giật mình. Vội vàng một tiếng, nàng nhanh chóng vào bên trong chỉnh sửa lại y phục và trang điểm. Mỗi lần có dịp nàng vẫn thường hay theo Hạ Huyền đến các buổi biểu diễn. Ở đó vì để chương trình chạy đúng tiến độ nên diễn viên đều phải tự chuẩn bị cho mình. Vậy nên chị gái nàng cũng phải tranh thủ để kịp giờ diễn. Bối thế nàng học được không ít mẹo trang điểm từ chị gái mình. Song về thời cô đại có vẻ như việc trang điểm để lên sân khấu trở nên đơn giản hơn rất nhiều. Nhưng nếu muốn nổi bật, quả nàng phải bỏ ra không ít công phu. Tuy rằng đây là buổi biểu diễn đầu tiên của nàng song nàng không muốn mình trở nên nổi bật. Trở nên nổi bật trước mặt các vị Hoàng tử có thể không sao. Nhưng trở nên nổi bật trước mặt Hoàng đế khẳng định sẽ có vấn đề. Mối hơi đồ một chút. Má hơi hồng một chút. Chắc sẽ không có vấn đề gì. Gật đầu nhìn lại bản thân mình trong gương, nàng khẽ mỉm cười hài lòng...

Bài múa kết thúc. Trong khi nhóm múa rời khỏi sân khấu, Lôi Vi đã đứng vào đúng vị trí của mình. Nhìn người cuối cùng bước xuống, hít một hơi đầy căng, nàng khẽ gật đầu với nhạc công. Nhạc vừa nổi lên nàng nhanh chóng bung lụa về phía sân khấu. Dải lụa quấn chặt vào trụ đối diện, nhẹ giật một cái để chắc chắn nàng nhanh chóng phi người về phía sân khấu. Vừa phi vừa tạo tư thế như đang bay. Đoạn cao trào đầu bản nhạc kết thúc, nàng nhẹ nhàng hạ xuống và bắt đầu màn biểu diễn của mình.

Quá ấn tượng! Màn xuất hiện này thật sự quá ấn tượng rồi. Khi dải lụa vừa bung ra, tất cả mọi người đều quay về phía sân khấu và im lặng chờ đợi sự xuất hiện của nàng ca vũ. Rất nhanh chóng một thiếu nữ trong bộ y phục hồng đào bay ra giữa sân khấu chẳng khác nào một thiên tiên khiến mọi người không thể không trầm trồ. Khi nàng đáp xuống đất, tiến lại gần hơn, mọi người đều công nhận rằng nàng không giống bất kỳ ca vũ nào trước đó. Những ca vũ kia đều trang điểm khá đậm khiến người xem có cảm giác họ có gương mặt già trước tuổi. Còn người thiếu nữ này chỉ trang điểm nhẹ nếu không muốn nói là khá nhạt. Thế nhưng trong đàn ca vũ trang điểm đậm đặc kia, nàng thiếu nữ trang điểm nhạt nhòa này lại trở nên nổi bật. Mọi người tập trung dõi theo từng động tác của nàng, ai ai cũng gật đầu.

_ Giống! Thật là giống!

_ Giống quá đi mất!

_ Rất giống!- Thiên Phương Công chúa khẽ thốt lên, âm lượng vừa đủ để Nam Cung Hàn nghe thấy.- Khi trang điểm vào, Lôi Vi thật sự rất giống!

Không nói gì, Nam Cung Hàn chậm rãi quay lại nhìn thể tử của mình và chẳng nhận ra rằng lúc này Thiên Phương Công chúa đã phiêu du tới tận nơi nào. Gương mặt nàng hơi căng cứng như để kiềm chế điều gì đó. Còn nơi khóe mắt nàng, một giọt nước mắt đang cố len ra...

Trên sân khấu, Lôi Vi vẫn tập trung tinh thần để hoàn thành bài múa của mình. Tiếng bàn tán bay tới không phải nàng không nghe. Nàng cũng thật sự tò mò muốn biết mình giống cái gì. Nhưng những gì mọi người bên dưới nói đều không đầu không đuôi khiến nàng không hiểu gì. Xoay một vòng, nàng nở một nụ cười rồi hướng mắt về phía khán đài. Nàng nhận thấy cả Phúc Vân lẫn Phúc Hoàng đều không giấu nổi sự ngạc nhiên của mình. Trong hàng phi tần, nàng nhìn thấy sự điềm tĩnh của Giao phi song bà liên tục liếc nhìn lên trên, nơi Hoàng đế đang ngồi cùng với Thái hậu và Hoàng hậu. Vì cả ba người này ngồi cách sân khấu khá xa nên nàng không thể nào nhìn rõ gương mặt của họ được. Cố xua đi những suy nghĩ hỗn độn trong đầu, nàng nhanh chóng đưa hai tay lên rồi xòe ra như một đóa hoa, đưa mắt nhìn theo đôi bàn tay, Thiên Phương Công chúa lọt vào tầm mắt của nàng. Nàng ấy nở một nụ cười thật ngọt ngào rồi khẽ gật đầu khiến nàng yên tâm phần nào.

Đoạn nhạc cao trào lại tới, Lôi Vi nhanh chóng lùi lại vài bước. Vừa lùi, nàng vừa vung lụa lên cao. Rất nhanh sau đó một trận mưa hoa bay xuống trước sự trầm trồ của mọi người. Bên dưới, người tỏ vẻ thích thú với màn biểu diễn của nàng nhất có lẽ chính là Phi Đào. Bởi nàng ấy biết được Lôi Vi đã sửa lại toàn bộ động tác của bài múa này. Tuy nhiên nàng ấy chưa được xem Lôi Vi biểu diễn nên khi được xem lễ đương nhiên nàng ấy tỏ ra rất háo hức.

Rất nhanh chóng, một hương thơm dịu nhẹ từ trên sân khấu bay ra rồi lan tỏa vào bầu không khí rộng lớn xung quanh khiến mọi người không khỏi ngẩng ngơ rồi hít hà. Quả là một màn trình diễn mới lạ và đặc sắc khiến bọn họ không thể không chú ý. Xoay một vòng thật tròn, ca vũ chậm rãi khụy người xuống chào kết thúc bài múa của mình. Mọi người bên dưới vẫn chưa thôi bàn tán. Giai điệu độc đáo, điệu vũ mới lạ, tất cả mọi người đều như bị thu hút, khiến họ không sao rời mắt được. Cho đến khi người ca vũ lui hẳn vào bên trong, tiếng bàn tán mới giảm dần.

Vừa bước vào bên trong Lôi Vi vừa thở ra. Nàng thật sự không ngờ nàng lại có thể thể hiện tốt đến vậy. Đã vào bên trong rồi nàng vẫn còn nghe thấy tiếng bàn tán của mọi người. Thật quá khoa trương rồi!

_ Người làm tốt lắm!- Vừa nói, Đới Chương sự vừa gật đầu.- Ta tin, tương lai người sẽ không là một Thường đẳng ca vũ bé nhỏ đâu.

Rõ ràng là một lời khen, không hiểu sao Lôi Vi nghe ra chẳng khác nào tiếng sấm sét cả. Có khi nào mọi chuyện đã bắt đầu vượt xa dự liệu của nàng rồi hay không? Nhớ lại những gương mặt cùng lời bàn tán khi nãy, lòng nàng bỗng chốc cảm thấy bất an. Rốt cuộc, chuyện gì đang và sẽ xảy ra với nàng?

*

Đêm yên tĩnh. Cả Đại điện rộng lớn cũng tĩnh mịch đến lạ thường. Khẽ thở ra, Định An Hoàng đế chậm rãi bước đi từng bước. Bước qua, bước lại, cả phòng làm việc lớn này không biết ông đã đi qua đi lại mấy lần.

Nhìn về bàn làm việc, đến giờ Định An Hoàng đế như vẫn chưa thể nào tin vào mắt mình. Quả thật đến giờ ông vẫn cứ nghĩ rằng tất cả mọi việc là do mình suy diễn, tưởng tượng quá nhiều. Nào ngờ...

_ Quà không thể nào ngờ được!- Vừa nói, Định An Hoàng đế vừa hướng mắt về phía cửa sổ.

Những hình ảnh có chút hư ảo cứ liên tục xuất hiện trong đầu vị Hoàng đế ấy. Vất vả kiếm tìm cuối cùng lại phát hiện ra điều đó lại đang hiện hữu rất gần ngay trước mắt mình. Giá như hôm ấy ông nán lại một chút thì có lẽ sẽ không mất nhiều công sức đến thế.

Song giờ, khi đã tận mắt nhìn thấy rồi, ông tuyệt sẽ không để mất một lần nữa. Chắc chắn phải giữ chặt!

_ Hoàng thượng!

Tiếng Ông Công công bên ngoài vang lên nghe thật vội vã. Khẽ chau mày, Định An Hoàng đế quay nửa người về phía cửa.

_ Có chuyện gì?

Ông Công công nhanh chóng bước vào phòng. Vừa đi ông ta vừa cúi thấp người rồi vội quỳ mọp xuống.

_ Có tin từ sa trường ạ!

_ Truyền!

_ Vâng!

Dứt câu, Ông Công công vội vã rời đi nhưng vừa bước được vài bước, ông ta đã bị Định An Hoàng đế kêu lại.

_ Ngươi hãy làm việc này cho ta!

Vừa nói, Định An Hoàng đế vừa đưa một cuộn giấy cho Ông Công công. Nhận lấy tờ giấy, ông ta vội rời phòng để bảo lính đưa tin vào hầu. Chờ đến khi lính đưa tin khuất hẳn, ông ta mới chậm rãi mở cuộn giấy ra xem.

"Cạch!" Một tiếng động vang lên khiến đám người đứng hầu giật mình. Ai nấy đều nhìn thấy rất rõ ràng gương mặt của Ông Công công như cắt không còn giọt máu song chả ai dám hó hé nửa lời.

Vội đưa mắt nhìn xung quanh, Ông Công công vội nhặt cuộn giấy lên.

_ Nhìn cái gì mà nhìn?/- Tuy âm lượng không lớn nhưng rõ ràng Ông Công công đang quát tháo đám người hầu.- Các người đừng có mà bép xép!

Dứt câu, Ông Công công vội rời khỏi cửa Đại điện.

-----

[1] Độc đạo: độc nghĩa là độc nhất, chỉ có một; đạo nghĩa là đường. Độc đạo nghĩa là đường đi duy nhất.

Hết chương 49

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Thoắt gây cảnh thiên hương

Yên Khâu quốc

Ngự hoa viên của cung điện Yên Khâu từ ngày đổi chủ tràn đầy sức sống hơn so với trước. Tiếng cười nói đôi khi vọng vẳng từ xa khiến người ta có cảm giác huyền ảo, vui tươi. Thế nhưng, dường như lòng vị quân vương trẻ tuổi kia chưa thực sự vui một lần. Là do chính sự bận rộn. Là do trong đám phi tần của Ngài, thật không thể tìm đâu ra một người con gái bằng thanh ngọc khiết [1], vô tư hoạt bát, tràn đầy sức sống.

Tất cả những phi tần ấy vốn theo Anh Đức Hoàng đế từ khi Ngài còn là một Hoàng tử rồi đến Thái tử và giờ là Hoàng đế. Bọn họ sớm đã quen với cuộc sống cung đình với nhiều quy tắc lễ nghi. Vậy nên tính cách của họ cũng đã thay đổi ít nhiều để phù hợp với nếp sống chốn hậu cung. Ngài không phải là không coi trọng họ, bởi nếu không coi trọng họ Ngài đã không đưa họ về. Song Ngài cảm nhận được sự thay đổi của họ khiến họ không còn là chính mình nữa. Ngài cảm thấy họ chưa già nhưng tâm hồn của họ đã già rồi..

Cứ nghĩ đến việc này, Anh Đức Hoàng đế lại không khỏi thở dài. Chậm rãi bước vào trong đình nghi mát, Ngài rút từ trong tay áo ra một cây ngọc bích

tiêu [2] và bắt đầu thổi. Một buổi đêm mùa hạ nào đó, khi gió mang theo hơi nước thổi từng cơn se lạnh, khúc tiêu này đã vang lên. Một nỗi cô đơn. Một nỗi buồn. Và có chút bi ai. Cứ thế, khúc tiêu cứ ngân mãi, ngân mãi và bay theo làn gió, bay đến nơi nào đó xa xôi.

_ Hoàng thượng!- Vừa tiến vào trong đình, Bùi Tổng quản vừa lên tiếng.

Vẫn làm như không nghe thấy, Anh Đức Hoàng đế tiếp tục di chuyển các ngón tay của mình trên cây tiêu. Từng âm thanh thoát ra vừa mang theo sự cô độc lại vừa mang theo nỗi nhớ nhung tha thiết. Ký ức chẳng khác nào bị một lớp sương mờ bao phủ. Ngài muốn nhìn rõ ràng về quá khứ ấy...tiếc là mọi thứ diễn ra quá chóng vánh. Nỗi nhớ lại hình thành quá dễ.

_ Có chuyện gì?- Tiêu khúc kết thúc. Chậm rãi hạ cây ngọc bích tiêu xuống, Anh Đức Hoàng đế lên tiếng hỏi.

_ Dạ bẩm! Mật thám từ Tân Thục đã về ạ.

_ Truyền!

Như chỉ chờ có vậy, Triệu Trung, mật thám từ Tân Thục bước vào trong đình yết kiến Anh Đức Hoàng đế.

_ Ngươi đã điều tra được gì ở Tân Thục?- Chặt giọng của Anh Đức Hoàng đế đầy uy quyền.

_ Khởi bẩm Hoàng thượng! Tân Thục dạo gần đây rất kín kẽ nên thần khó lòng biết được động tĩnh. Tuy nhiên có một sự việc thần cảm thấy khó hiểu đó là Trung thu vừa rồi Hoàng cung Tân Thục tổ chức tiệc rất to so với mọi năm. Trong khi đó...

_ Trong khi đó quân xuất chinh của họ vẫn còn đang chiến đấu ở sa trường.- Vừa tiếp lời, Anh Đức Hoàng đế vừa nhếch môi lên.- Điều này cũng không phải khó hiểu. Định An Hoàng đế đang muốn cho thiên hạ thấy quân xuất chinh đang giành thế chủ động trên sa trường. Vậy nên họ chắc chắn sẽ thắng lợi. Đợi khi quân xuất chinh trở về, họ sẽ tổ chức tiệc mừng còn to hơn thế. Người ngoài không hiểu chuyện sẽ nghĩ rằng ông ta chỉ biết hưởng lạc, mặc chuyện sống chết nơi sa trường. Nhưng kỳ thực ông ta đã chuẩn bị rất chu đáo. Trẫm đoán, ông ta hẳn đã cử một đoàn quân vận chuyển đồ ra sa trường. Xem ra có vẻ như ông ta muốn nuốt trọn Trì quốc.

_ Thần cũng đoán thế.

_ Còn gì nữa không?

_ Còn một việc nữa ạ! Việc Hoàng thượng sai hạ thần dò la, thần đã dò la được rồi. Cát tiểu thư đó đúng là đã từng xuất cung để giúp Thái Hoàng tử Mạnh Phúc Khải điều tra một vụ án của Khải Phát Thương hội. Đó là vào khoảng tháng sáu năm ngoái, nàng ta từ kinh thành đến Bắc Đĩnh thành. Tại Bắc Đĩnh thành đã bị truy sát may đã trốn thoát. Rồi từ Bắc Đĩnh thành nàng ta lên thuyền đến Quang Dương thành. Đến Quang Dương thành nàng ta bị người của Khải Phát Thương hội bắt cóc. Sau khi bị bắt cóc nàng ta ở tại Chiêu Anh hầu phủ một thời gian rồi trở về kinh thành.

_ Sau đó?- Trong giọng nói của Anh Đức Hoàng đế có lẫn khuaht nộ khí.- Ngươi còn tra thêm được gì nữa? Sao nàng ta lại ở Chiêu Anh hầu phủ?

_ Bẩm Hoàng thượng là do Cát tiểu thư này vốn là người không rõ lai lịch, gốc gác như thế nào được Chiêu Anh Công chúa cứu. Sau đó trong ngày Đại thọ của Minh Đức Thái hậu, Chiêu Anh Công chúa đã dẫn nàng ta nhập cung với thân phận là biểu muội [3] của Chiêu Anh hầu. Sau buổi Đại thọ, nàng ta ở lại Thái Thường Nhạc phủ. Trong thời gian ở đây, ngoài việc giúp Thái Hoàng tử phá án ra thì bản thân nàng ta cũng gặp phải không ít chuyện phiền phức.

_ Là chuyện phiền phức gì?- Mi tâm của Anh Đức Hoàng đế khẽ chau lại.

_ Bẩm! Nàng ta từng bị hãm oan hạ ngục đồng học [4] ở cùng phòng bằng củ thủy tiên, từng bị ám hại trong kỳ thi thăng cấp lên Sơ kỳ, từng bị Thái hậu đối chất, từng bị hạ ngục bằng Thần sa. Nội bật nhất chính là dám công khai đối đầu với một Trung sinh trong phủ, nghe đâu Trung sinh này là con gái của một Thái thú.

_ Còn có chuyện này nữa sao?

_ Nguyên nhân cũng là vì nàng ta bất bình về cách đối xử của Trung sinh kia với một nô tỳ trong phủ. Nàng ta trước mặt mọi người đã tuyên bố với Trung sinh kia trong vòng một năm sẽ trở thành Thượng đẳng ca vũ và sẽ được biểu diễn trong đêm Trung thu.

Nghe đến đây, Anh Đức Hoàng đế không khỏi bật cười. Một Sơ kỳ mà trở thành Thượng đẳng ca vũ trong vòng một năm? Thật là chuyện hoang đường! Càng huống hồ Thái Thường Nhạc phủ của Thục quốc tuy thoải mái trong việc ra vào cung nhưng kỷ luật lại rất nghiêm, luyện tập vất vả vô cùng. Nói nàng ta trong vòng một năm có thể thăng lên được một cấp thì còn may ra chứ thăng liền mấy cấp quả là điều không tưởng.

_ Không thể! Chắc chắn không thể nào!- Vừa nói, Anh Đức Hoàng đế vừa cười.- Nha đầu đó thật gan to bằng trời. Dám tuyên bố chuyện không thể như thế.

_ Nhưng nàng ta đã làm được ạ!

Câu nói của Triệu Trung khiến Anh Đức Hoàng đế im lặng ngay lập tức. Và biểu cảm trên mặt Ngài lúc này chính là sự ngạc nhiên đến tột độ.

_ Ngươi nói sao? Nói lại cho Trẫm nghe!

_ Nàng ấy quả thật đã được thăng làm Thượng đẳng ca vũ và được múa trong đêm Trung thu vừa rồi của Tân Thực. Hơn nữa còn là một mình đứng trên sân khấu.

Một tiếng nổ như vang lên trong đầu Anh Đức Hoàng đế. Ngài thật không dám tin những gì mình vừa nghe là sự thật. Trên đời này còn có sự lạ lùng đến thế sao? Thật không thể nào tin được.

_ Hơn nữa, nhờ vậy thần còn nghe được một chuyện.- Triệu Trung tiếp tục tâu.

_ Là chuyện gì?- Anh Đức Hoàng đế vội hỏi.

_ Khi nàng ta biểu diễn, các quan đại thần cũng như các phi tần của Định An Hoàng đế đều bàn tán xôn xao, bảo rằng...

Nói đến đây, Triệu Trung đưa mắt nhìn khắp nơi. Khi chắc chắn không có vấn đề gì ông ta mới tiến lại gần Anh Đức Hoàng đế và nói nhỏ.

.....

Những gì Triệu Trung vừa nói như vẫn còn văng vẳng bên tai Anh Đức Hoàng đế. Từng câu từng chữ đều rất rõ ràng, không sót bất kỳ từ nào cả. Nhìn về phía mặt hồ rộng lớn, trong đầu Ngài bỗng hiện lên một đôi mắt tĩnh lặng...

_ Bùi Thạch An!

Nghe Hoàng đế gọi, Bùi Tổng quản vội tiến vào.

_ Có nô tài.

_ Truyền Đại Tư Mã Doãn Hoàng Thịnh vào triều gấp Trẫm.

_ Vâng!

Dứt câu, Bùi Tổng quản vội lui ra ngoài.

*

Tân Thực triều

Qua tết Trung thu trời trở nên lạnh hơn, bầu không khí cũng ngày một trở nên hôn ám hơn. Có lẽ mùa đông không còn xa nữa. Bước từng bước về phía trước, Lôi Vi ngẩng đầu lên nhìn bầu trời cao mà lòng không khỏi lo lắng. Rất nhanh thời trời sẽ trở lạnh. Không biết liệu nơi sa trường, Phúc Tuấn có chăm sóc tốt cho bản thân mình để chống chọi với cái rét nơi ấy hay không?

Vùng biên giới phía Tây tuy cách biển một khoảng rất lớn, gió từ biển thổi vào đến đó chắc chắn cũng đã không còn hơi nước nào nhưng điều đó không có nghĩa là trời không lạnh. Nàng thật mong chàng có thể về kịp, trước khi rét đầu mùa kéo tới. Nhưng mong là mong vậy thôi...chiến sự khó lường nên muốn chàng về kịp lúc cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

_ Á!

Trước khi kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, Lôi Vi đã ngã nhào xuống đất. Vừa xoa xoa cái đầu, vừa ngẩng đầu lên, Lôi Vi cố hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Ra là vì mãi ngẩng đầu lên trời nghĩ ngợi nên nàng va phải người ta.

_ Cát cô nương! Cô nương không sao chứ?

Tuy Lôi Vi trong cung rất nổi tiếng nhưng không phải ai cũng biết mặt nàng. Vậy nên khi nghe người kia gọi đúng họ của nàng, nàng không khỏi ngạc nhiên. Vội đứng lên quan sát kỹ, nàng nhận ra vị Công công trước mặt mình có chút quen thuộc.

_ Công công là...

_ Cô nương không nhận ra ta sao?

Nheo mắt lại nhìn kỹ hơn, Lôi Vi thật không thể nào nhận ra người đứng trước mặt mình là ai. Vậy nên nàng đành lắc đầu.

_ Hơn một năm trước, tại Vọng Vũ đài. Cô nương nhớ chứ?

Vị Công công kia vừa nói bấy nhiêu, Lôi Vi liền thất kinh. Quan sát kỹ hơn, nàng nhận ra đó là vị Công công đã ở cùng nàng trên Vọng Vũ đài vào đêm Khất xảo năm ngoái. Hai người tuy không quen thân nhưng dù sao cũng đã từng gặp nhau nên họ cũng có không ít chuyện để nói. Vừa đi, cả hai vừa nói chuyện khá vui vẻ. Đến khi vị Công công kia nhận ra cả hai đang tiến về cổng thành, ông không khỏi ngạc nhiên.

_ Cát Cô nương ra ngoài cung có việc gì vậy?

_ Tiểu nữ muốn ghé thăm một hữu bằng.- Vừa cười, Lôi Vi vừa nói.- Trời cũng không còn sớm nữa, tiểu nữ phải tranh thủ thôi.

_ Vậy để lão nô đi cùng cô nương.

_ Không cần đâu ạ!- Lôi Vi vội lắc đầu.- An Công công! Tiểu nữ xin phép!

_ Vâng! Cát Cô nương đi đường cẩn thận!

Dứt khoát gật đầu, Lôi Vi nhanh chóng ra khỏi công cung rồi hướng về nơi phồn hoa mà đi.

.....

Phi Thiên lâu vẫn như những lần Lôi Vi tới trước đây. Song hôm nay có vẻ như nó không huyền ảo so với mọi lần. Bầu không khí có phần trầm tĩnh hơn. Đưa mắt quan sát một lượt, nàng nhận ra rằng hôm nay Phi Thiên lâu không biểu diễn. Có thể vì lý do này nên bầu không khí mới có phần lắng xuống như vậy. Nhìn về phía xa, một người phụ nữ ăn mặc giản đơn nhưng toát lên khí chất sang trọng lọt vào nhãn giới của nàng. Rất nhanh nhẹn, nàng vượt qua các dãy bàn và lại gần người đó.

_ Mạn Hương Quận chúa!- Vừa mỉm cười, Lôi Vi vừa cất tiếng gọi.

_ Lôi Vi!- Vừa mỉm cười, Mạn Hương Quận chúa vừa lên tiếng.- Hôm nay Hương Y không biểu diễn.

_ Không sao ạ!- Lôi Vi vẫn tươi cười.- Tiểu nữ là muốn trò chuyện với nàng ấy nên mới đến đây ạ.

Mạn Hương Quận chúa chăm chú quan sát nét mặt của Lôi Vi. Dường như một thoáng lo lắng hiện lên trong đôi mắt của vị Quận chúa ấy. Suy nghĩ một lúc, Quận chúa cũng gật đầu.

_ Vậy cũng được! Ngươi lên với Hương Y đi.

Chất giọng trầm buồn của Mạn Hương Quận chúa khiến Lôi Vi không khỏi lo lắng.

_ Hương Y...đã xảy ra chuyện gì hay sao ạ?

_ Ngươi cứ lên đi!

Nhìn về lo lắng lộ ra mỗi lúc một rõ trên gương mặt Mạn Hương Quận chúa, Lôi Vi vội cúi người cáo lui rồi nhanh chóng lên lầu.

Vừa mở cửa phòng của Hương Y ra, Lôi Vi đã nghe thấy mùi rượu thoang thoang. Đưa mắt quan sát một lượt căn phòng, nàng thấy trong phòng vẫn ngăn nắp như vậy duy chỉ có cái bàn giữa phòng là có phần lộn xộn. Trên bàn, vài ba bình rượu ngã lăn lóc, khăn trải bàn bị xô lệch nhìn thật lộn xộn. Hương Y nửa ngồi nửa nằm trên ghế không biết là còn tỉnh hay đã say. Không nghĩ ngợi nhiều, nàng nhanh chóng tiến lại gần.

_ Y Y! Y Y!

Vừa gọi, Lôi Vi vừa lay người Hương Y. Lúc này nàng mới để ý trên bàn còn có một tờ giấy đã bị nhàu nát. Mở ra xem, nàng nhận ra đó là một bức họa. Bức họa vẽ hai con chim uyên ương một trống một mái đang bơi ngược chiều nhau. Ở một góc nhỏ bên phải bức họa có ghi bốn chữ mà phải khó khăn lắm nàng mới dịch ra được.

_ Uyên ương lộ thủy [5]?

Dịch xong, Lôi Vi không khỏi thất sắc kinh ngạc. Thì ra đây chính là nguyên nhân khiến Hương Y trở thành bộ dạng thế này.

_ Y Y!- Lôi Vi vội ngồi xuống bên cạnh.- Y Y! Nàng đừng đau lòng. Không đáng đâu

Hương Y cười. Nàng ngẩng đầu lên cười lớn. Tiếng cười nửa tỉnh nửa điên khiến ai nghe thấy cũng không khỏi quặng lòng. Đoạn nàng đứng lên tiến về phía bức tranh đang treo trên tường, vừa tiến đến nàng vừa ngâm thơ. Chất giọng trong trẻo của nàng bị men rượu làm trầm đi đôi phần càng khiến bài thơ trở nên bi ai:

"Bạch vân nhất phiến khứ du du,

Thanh phong giảng thượng bất thăng sầu.

Thùy gia kim dạ biên chu tử,

Hà xứ tương tư minh nguyệt lâu?

Khả liên lâu thượng nguyệt bồi hồi,

Ứng chiếu ly nhân tráng kính đài.

Ngọc hộ liêm trung quuyền bất khứ,

Đào y châm thượng phát hoàn lai.
Thử thời tương vọng bất tương vãn,
Nguyệt trực nguyệt hoa lưu chiếu quân.
Hồng nhạn trường phi quang bất lộ,
Ngư long tiềm được thủy thành văn.
Tạc dạ nhàn đàm mộng lạc hoa,
Khả liên xuân bán bất hoàn gia.
Giang thủy lưu xuân khứ dục tận,
Giang đàm lạc nguyệt phục tây tà.
Tà nguyệt trầm trầm tàn hải vụ,
Kiết Thạch, Tiêu Tương vô hạn lộ.
Bất tri thừa nguyệt kỷ nhân quy,
Lạc nguyệt dao tình nấn giang thụ." *

Khi Hương Y ngâm xong, Lôi Vi mới nhận ra đó là đoạn còn lại của bài thơ Xuân giang hoa nguyệt dạ. Muốn đuổi theo nhưng bất lực. Muốn đưa tay với tới nhưng không cách gì với tới được. Thật quá thê lương! Tiếng cười của Hương Y khiến Lôi Vi vạn phần lo sợ. Nàng vội vàng chạy đến điu Hương Y.

_ Y Y! Nàng say quá rồi!- Vừa nửa điu nửa kéo Hương Y về giường, Lôi Vi vừa nói.- Nào! Nàng lại giường nằm nghỉ đi.

_ Ta không say!- Hương Y dùng dằng.- Ta không có say! Nếu say rồi sao ta lại có thể nhìn thấy chàng rõ ràng đến vậy chứ? Ánh mắt của chàng, bờ môi của chàng, giọng nói của chàng, tất cả đều rõ ràng như vậy. Ta làm sao say được chứ. Nàng! Chính nàng mới say đấy Lôi Vi! Nàng say rồi nên mới không nhìn thấy vẻ tuần tú của chàng.

_ Được rồi! Được rồi! Là ta say!- Lôi Vi cố dỗ dành Hương Y.- Ta say nên mới không thấy chàng ấy. Giờ nàng nằm nghỉ đi.

_ Không!- Hương Y tiếp tục kháng cự.- Nàng chẳng hiểu gì cả! Ta không cần nghỉ ngơi! Ta chỉ muốn ngắm nhìn chàng. Nàng biết không, lâu lắm rồi ta không được nhìn ngắm chàng..

Vừa nói, Hương Y vừa tựa người vào Lôi Vi rồi nàng bắt đầu kể, nàng kể cho Lôi Vi nghe về câu chuyện của hai người. Chất giọng của Hương Y vì mang theo hơi rượu nên dù rằng nàng đang kể bằng chất giọng vui vẻ thì đến tai người khác cũng trở thành thống khổ, bi ai.

Gia đình Hương Y vốn làm công cho một phường vải có tiếng trong Trầm Châu thành, đó là phường vải Lung Sắc. Đây là một phường vải nổi tiếng gần trăm năm nay trong thành. Với bí quyết gia truyền họ đã cho ra đời những sản phẩm vải độc đáo khiến các phường vải khác không sao sánh kịp. Hương Y còn nhớ, có một năm nào đó rất lâu về trước, vì để mừng đại thọ của Thái hậu, quan Thái thú đã dâng vải của Lung Sắc để tiến cống. Nhờ vậy danh tiếng của Lung Sắc ngày càng bay xa, làm ăn cũng ngày càng phát đạt.

Năm mười sáu tuổi, Hương Y theo cha vào Lung Sắc làm việc. Gia đình nàng tuy nghèo khó nhưng thường hay mua sách về cho nàng đọc. Vì phụ mẫu nàng nghĩ rằng chỉ có biết chữ, may ra con cháu họ mới có thể thoát khỏi cái nghèo này. Ở thời buổi như vậy, những người có tư tưởng này thật hiếm như sao trời mùa đông. Vậy nên vì nàng sớm đã bụng đầy kinh thư nên được Nam Tử Diễm, người quản lý của Lung Sắc giao cho công việc sổ sách của phường vải. Sau một thời gian ngắn, nàng đã nắm bắt được công việc, sắp xếp mọi chuyện đầu ra đó khiến Diễm thúc rất hài lòng về nàng. Vì vậy, tiền thưởng của nàng cũng nhiều hơn một chút so với những người mới vào khác.

Nàng còn nhớ trong một lần ngồi ghi chép sổ sách, nàng tình cờ thấy Nam Dạ Minh. Vừa nhìn thấy dáng vẻ tuần mỹ của chàng, trái tim nàng đã đập liên hồi, không sao bình tĩnh lại được. Từ nơi chàng như phát ra một vầng hào quang, song vầng hào quang ấy lại không chói mắt mà rất dịu êm, đúng như tên của chàng. Nụ cười của chàng toát lên vẻ cao ngạo của một Công tử nhà giàu song lại không kiêu căng, ngạo mạn so với những kẻ cũng tầng lớp. Trái tim lồi nhịp nàng cứ vậy mà ngây ngốc nhìn ngắm nam nhân khiến bao nhiêu trái tim thiếu nữ trong phường vải này nói riêng và trong thành này nói chung như muốn nổ bung, khiến cho một trang trên quyển sổ nàng đang ghi loan một vết mực thật to từ khi nào. Năm ấy nàng vừa tròn mười bảy tuổi.

_ Lôi Vi à! Ta đã từng thấy qua Linh Thân vương của muội. Ta nói thật, Ngài ấy không đẹp bằng một góc của Dạ Minh.

Lôi Vi không phản pháo lại, nàng chỉ cười khẽ. Bởi nàng biết, khi yêu, trong mắt bản thân mình chỉ có đối phương là đẹp nhất, hoàn mỹ nhất. Dù cho người khác có đẹp hơn đối phương, bản thân cũng thấy người đó không thể nào sánh bằng đối phương. Đúng vậy! Chính là như vậy!

_ Ta cũng như những nữ nhi khác. Ban đầu để ý Dạ Minh vì chàng thật sự rất tuần mỹ.- Hương Y tiếp tục.- Nhưng sau đó ta để ý chàng là bởi vì tò mò.

Vậy nên ta để ý chàng từng li từng tí một. Ta quan sát chàng, để ý đến việc chàng thích gì, ghét gì, chàng hôm nay mặc gì, ăn gì. Chàng hôm nay vì sao vui, vì sao buồn, vì sao lại cau gặt. Ta để ý hết. Ta quan sát chàng kỹ đến độ ta chắc chắn rằng tất cả các thiếu nữ của Trầm Châu thành không ai hiểu rõ chàng bằng ta.

Có một lần, Hương Y đến phủ Nam gia đưa sổ sách theo lời của Diêm thúc. Nàng lại một lần nữa vô tình gặp Nam Dạ Minh lúc này đang đọc sách trong vườn. Nàng để ý kỹ thấy chàng đang đọc một quyển Đường thi. Nàng cứ vậy mà ngẩn ngơ ngắm nhìn chàng đến khi quản gia trong nhà gọi, nàng mới giật mình sức tỉnh lại rồi vội vàng chạy vào thư phòng. Đến lúc ra về, nàng lại đi ngang qua khu vườn ấy, lại dừng chân đứng lại, nhưng người đã không còn ở đó. Trong lúc lòng dâng lên sự hụt hẫng, một chất giọng trầm thấp vang lên. Chậm rãi, chậm rãi từng câu từng chữ, giúp nàng định hình được đó là một bài thơ:

"Xuân giang triều thủy liên hải bình,

Hải thượng minh nguyệt cộng triều sinh.

Diễm diễm tùy ba thiên vạn lý,

Hà xứ xuân giang vô nguyệt minh.

Giang lưu uyển chuyển nhiều phương diện,

Nguyệt chiếu hoa lâm giai tự tiêu."

Bài thơ đọc một nửa bỗng nhiên im bất khiến Hương Y không khỏi lấy làm lạ. Quay đầu nhìn về phía sau, nàng nhìn thấy Nam Dạ Minh đang chậm rãi tiến về phía mình. Khẽ giật mình nàng vội lùi lại rồi hơi khom người xuống thi lễ.

_ Nam Thiếu gia!

_ Câu sau là gì? Ngươi biết không?

Câu hỏi của Dạ Minh khiến Hương Y có chút khó hiểu. Vẫn khom người, nàng ngẩng đầu lên nhìn chàng với đôi mắt dò hỏi.

_ Ta quên mất câu sau là gì rồi! Nếu ngươi biết, có thể ngâm tiếp hộ ta không?

Chàng nói dối quả thật cũng không biết nói dối. Trên tay rõ ràng đang cầm quyển sách, nếu quên chỉ cần liếc vào sẽ thấy việc gì phải đi hỏi một nha đầu.

Đổi nhìn theo hướng mắt của Hương Y, Dạ Minh mới nhớ ra trên tay mình lúc này rõ ràng là quyển Đường thi. Bỗng chốc gương mặt chàng đỏ lên. Chàng vội vàng xoay người.

_ Thôi bỏ đi!

Nghe Dạ Minh nói vậy, Hương Y có chút hốt hoảng. Nàng biết rằng nếu không nắm bắt cơ hội này, nàng có thể sau này sẽ không được nói chuyện cùng chàng nữa chứ đừng nói gì đến việc trở thành bạn của chàng. Chính vì vậy, chàng vừa mới bước được hai bước, Hương Y đã đứng thẳng người rồi ngâm tiếp đoạn sau của bài thơ:

"Không lý lưu sương bất giác phi,

Đỉnh thượng bạch sa khan bất kiến.

Giang thiên nhất sắc vô tiêm trần,

Hạo hạo không trung cô nguyệt luân.

Giang bạn hà nhân sơ kiến nguyệt?

Giang nguyệt hà niên sơ chiếu nhân?"

Dạ Minh quay lại mỉm cười hài lòng với nữ tử trước mặt mình. Từ đó trở đi hai người thường xuyên gặp nhau hơn. Chàng dạy nàng cảm kỳ thi họa, nàng chỉ cho chàng công việc sổ sách của phường vải. Nàng thích múa nên thường tranh thủ lúc rảnh rồi nàng đều luyện múa, những lúc ấy Nam Dạ Minh là khán giả duy nhất của nàng. Cứ vậy, cứ vậy thời gian trôi đi tình cảm của cả hai ngày một tốt đẹp. Tình yêu cũng từ đó mà nảy nở. Đến khi giữa hai người không có chuyện bí mật nào nữa, chàng mới nói nàng biết rằng thật ra, ngay từ lần đầu tiên chàng nhìn thấy nàng trong vườn, chàng đã để ý nàng rồi nên mới tìm cách làm quen song chàng thật không ngờ chính mình lại phải xấu hổ. Khi nàng nghe được những câu nói ấy của chàng, nhớ lại chuyện chàng rõ ràng đang cầm quyển sách trên tay mà còn chạy lại hỏi mấy câu sau của bài thơ là gì, khiến nàng cảm thấy thật sự rất buồn cười. Song, nước mắt nàng lại rơi, rơi vì cảm động, rơi vì hạnh phúc vô cùng. Được nghe những lời nói xuất phát từ trái tim của chàng, nàng xúc động không gì bằng.

Tháng ngày êm đềm cứ thế trôi qua. Cả hai những tưởng rằng họ sẽ mãi vui vẻ như vậy. Dạ Minh còn đã tính đến chuyện hỏi cưới nàng. Song mọi chuyện lại không hề đơn giản như vậy. Gia đình chàng biết được đã kịch liệt phản đối mối quan hệ của hai người. Cũng như bao gia đình giàu sang khác, họ muốn có một cuộc hôn nhân môn đăng hộ đối [6], có như vậy Lung Sắc mới có thể càng ngày càng phát triển lên được. Còn những người con gái như Hương Y, nếu là chơi bời, họ chấp nhận, nhưng nếu cưới hỏi họ không bao giờ chấp nhận.

Gia đình chàng tìm mọi cách gây khó dễ cho Hương Y từ việc hạ tiền lương của gia đình nàng đến việc gây ra sự cố để đuổi hai cha con nàng ra khỏi phường vải. Trong nhà ba miệng ăn, việc làm lại mất, Hương Y phải một mình tìm việc những mong có thể kiếm được chút tiền về cho gia đình khốn khó của mình. Nàng thử đủ việc từ việc viết thư hộ, vẽ thư pháp, vào các kỳ xã [7], đến các khách điểm...không nơi nào chịu nhận nàng. Chỉ nghĩ chưa đầy một khắc nàng cũng nghĩ ra người đứng sau tất cả những chuyện này là ai. Họ rõ ràng là dòng gia đình nàng đến đường cùng, để gia đình nàng không thể sống ở Trầm Châu thành được nữa mà phải chuyển đi. Bởi họ nghĩ rằng, chỉ cần gia đình nàng chuyển đi, Dạ Minh sẽ không còn vắn vương bất kỳ điều gì, chàng sẽ thuận theo sự sắp đặt của họ.

Nhưng họ đã quên mất một điều, tình yêu một khi đã được thử thách sẽ càng trở nên bền chặt, đến độ không gì có thể chia cắt. Một lần Nam Tuấn Dương, phụ thân Dạ Minh dẫn chàng đến Tú Hồng viện mục đích chính để con trai ông thấy nàng dơ bẩn thế nào. Khi cả hai vừa nhìn thấy nhau, đôi mắt họ đều không giấu nổi sự ngạc nhiên. Gương mặt họ đều trắng bệch, mắt không còn một giọt máu. Sau khi định thần lại, Dạ Minh xông lên vũ đài [8] kéo nàng đi trước sự khó hiểu của mọi người. Nàng những tưởng rằng chàng sẽ truy vấn nàng tới cùng. Nhưng không! Chàng chỉ ôm nàng, cái ôm đong đầy yêu thương lẫn đau đớn bất lực.

Và cũng chính nhờ ngày hôm ấy, Dạ Minh đã đi đến một quyết định, đó chính là dẫn Hương Y bỏ trốn. Trong khi nàng do dự không quyết được, chàng lại trở nên quyết đoán hơn bao giờ hết. Cuối cùng chàng cũng thuyết phục được nàng. Vào một đêm không trăng, cả hai dẫn nhau bỏ trốn. Họ chạy về hướng kinh thành cả đêm không ngừng nghỉ. Năm ngày sau đó, họ đến một trấn nhỏ tên là Vân Lộ. Thấy nơi này có vẻ hẻo lánh, dân cư tuy không thưa thớt nhưng cũng không đến độ tập nập, điều kiện sống cũng tương đối, họ quyết định dừng chân, bởi cả hai cho rằng gia đình chàng sẽ không thể nào ngờ được hai người đang ở gần họ đến như vậy, thêm vào đó Hương Y vẫn luôn lo lắng cho gia đình mình nên chọn nơi nào gần mà kín đáo một chút sẽ thuận tiện cho việc họ trở về hơn.

Ở Vân Lộ trấn chừng một tháng, một lần cả hai vào chợ, họ nghe được phường vải Lung Sắc trong Trầm Châu thành cháy to, Nam Tuấn Dương tử nạn trong đám cháy. Cả hai thất kinh không dám tin vào những gì mình nghe thấy. Họ quyết định quay trở về. Và những gì diễn ra trước mắt họ đã nói lên tất cả. Phủ Nam gia treo dây vải tang, phường nhuộm bị đốt cháy thành than. Trước cửa phủ, trước cửa phường nhuộm đều là những người tới đòi nợ. Nam gia trong một đêm đã khánh gia bại sản, Lung Sắc trong một đêm đã bị thiêu trụi hoàn toàn. Dạ Minh không tin, nhưng những gì đang diễn ra trước mắt khiến chàng buộc phải nhìn thẳng vào sự thật. Giờ, chàng là trụ cột duy nhất của cả nhà. Hương Y hiểu rất rõ điều đó. Vậy nên, sau khi lo xong tang sự cho Nam Tuấn Dương, nàng không quản ngày đêm giúp đỡ chàng gây dựng lại cơ nghiệp. Nhưng...tài sản không còn, họ biết lấy gì mà gây dựng?

Nghĩ hoài nghĩ mãi, Hương Y thật không thể nào tìm ra cách. Chợt nàng nhớ đến Khương Chúc Anh, một Công tử nhà giàu ở kinh thành từng ve vãn nàng ở Tú Hồng viện. Hẳn thật sự có thể giúp được nàng. Vậy là nàng quyết định viết thư cho hắn nhờ hắn giúp đỡ. Trong thâm tâm nàng cũng đã nghĩ đến hậu quả nhưng nghĩ đến gánh nặng trên vai của Dạ Minh, nàng đành liều một phen.

Hơn tám ngày sau, Chúc Anh đến Trầm Châu thành với danh nghĩa tìm mối làm ăn. Hắn nhanh chóng tìm đến nàng để ngả giá. Điều kiện của hắn thật sự rất đơn giản, đơn giản đến không ngờ chỉ là cái giá thật sự rất đắt. Đó là hắn sẽ giúp Nam gia với điều kiện nàng phải về kinh thành, trở thành thê tử của hắn. Nuốt nước mắt vào trong, nàng chấp nhận.

Lúc chia tay, Hương Y đã phải dùng đến những lời nói tuyệt tình nhất để nói với Dạ Minh. Từng chữ, từng chữ như từng nhát dao không chỉ đâm vào trái tim chàng mà còn đâm vào chính trái tim của nàng. Nàng thật không biết khi ấy, nàng lấy đâu sự tàn nhẫn, cay nghiệt để nói với chàng. Khi ra đi, nàng không đem theo bất kỳ vật gì chỉ đem theo bức họa là bờ sông đêm xuân có trăng, có hoa, có dáng người thấp thoáng do chính tay chàng vẽ.

Lên đến kinh thành Hương Y mới biết thì ra Khương Công tử kia vốn là một tay ăn chơi có tiếng ở kinh thành. Không có kỹ viện, thanh lâu nào không biết hắn, không có tửu lâu nào không nhớ hắn. "Chuyện tốt" của hắn đã trở thành truyền kỳ của cả kinh thành để những kẻ trà dư tửu hậu [9] đem ra bàn tán, cá cược. Hơn cả thế, hắn còn là một kẻ thất phu tục tử. Nàng không phải không biết những nam nhân vốn ra vào thanh lâu đa phần đều là những kẻ không ra gì. Khi bán nghệ ở Tú Hồng viện nàng cũng đã thấy được hắn cũng là loại người ấy. Nhưng nàng thật không ngờ hắn đòi bại đến mức ấy. Giờ trách ai cũng đã muộn màng. Nàng đành ngậm đắng nuốt cay mà sống trong phủ Khương gia. Song nàng tuyệt không lên giường với hắn. Lan ngọc [10] của người con gái nàng đã trao cho Nam Dạ Minh, thân thể của nàng cả đời này chỉ thuộc về chàng mà thôi.

Nàng chống trả, hắn đem Lung Sắc và Nam Dạ Minh ra uy hiếp nàng. Nàng đành ngậm đắng nuốt cay chỉ mong có ngày Lung Sắc khôi sắc có thể tự mình độc lập, không phải dựa vào Khương gia. Đến khi ấy...nàng sẽ tự sát.

Có lẽ nhờ có ý chí ấy Hương Y mới có thể tồn tại trong Khương phủ một thời gian dài như vậy. Tuy rằng Khương gia đối với nàng không bạc, nhưng tính tình của Chúc Anh thật sự khiến nàng không thể nào chấp nhận nổi. Vài năm sau, lão gia nhà họ Khương qua đời, Khương Chúc Anh kế thừa sản nghiệp. Nhưng hắn vốn chỉ là một tên lông bông, lêu lổng. Vậy nên, Khương gia nhanh chóng sụp đổ.

Nàng khi ấy một lòng chỉ muốn chạy trốn, nên đã tranh thủ cơ hội trốn đi. Song bản thân nàng lại không biết đi đâu về đâu. Về Trầm Châu? Nàng căn bản không thể nào quay lại được nữa. Đi đến nơi khác bắt đầu lại từ đầu, nàng thật không dám. Vậy nên trong lúc túng quẫn tại kinh thành, trong một lần tình cờ, nàng được Mạn Hương Quân chúa giúp đỡ, đưa nàng về Phi Thiên lâu trở thành ca vũ ở đó. Năm đó nàng hăm một tuổi.

Hương Y ở Phi Thiên lâu thật sự không phải chịu đựng bất kỳ sự ảm ức nào. Dù Phi Thiên lâu tầng lớp nào cũng có nhưng những người tới đây toàn là những người đang hoàng đường đấn. Họ có thể là văn nhân mặc khách đến xem biểu diễn hoặc đàm đạo, họ cũng có thể là những thương nhân đến để bàn chuyện làm ăn hoặc thưởng thức ca vũ như bao người...nhưng tuyệt đối, không ai làm chuyện đồi trụy. Đây có thể được xem là chuyện tốt cho nàng.

Nàng ở đó một thời gian liền nghe được Khương Chúc Anh ra ngoài chơi bởi không biết trời cao đất dày nên bị người ta trả thù mà chết, sản nghiệp của Khương gia gây dựng bao đời sụp đổ hoàn toàn. Điều này khiến nàng không khỏi ngạc nhiên. Chúc Anh không phải trước đây đến "hỏi cưới" nàng nói chuyện làm ăn rất thạo hay sao? Còn nữa, Khi trở thành Khương thiếu phu nhân, nàng thấy hắn tuy chơi bời lêu lổng, tình tình cộc cằn, thất phu nhưng cũng không ít lần đi theo cha hắn bàn chuyện làm ăn với người ta. Vậy nên nói hắn tiếp quản cơ nghiệp trong vòng chưa đầy một năm đã sụp đổ nàng quả thật không thể nào tin được. Căn nhắc kỹ lưỡng nàng sai Dương Lâm điều tra mới vỡ lẽ tất cả là một màn kịch do Khương mẫu bày ra nhằm "rước" nàng về làm dâu nhà họ.

Ngày đó, Hương Y viết thư cầu cứu Chúc Anh, người nhận được bức thư của nàng không phải là hấn mà chính là mẫu thân hấn. Hấn là con trai duy nhất trong nhà, sau này sẽ tiếp quản cơ nghiệp nhà họ Khương nhưng hấn lại cứ mãi lêu lổng ngoài đường. Trong khi đó, Những người khác trong tộc cứ làm le hắt đổ phụ thân hấn khiến mẫu thân hấn vô cùng lo lắng không biết nên quản giáo hấn như thế nào. Bức thư của nàng lúc đó chắc khác nào là cứu tinh. Mẫu thân hấn lên kế hoạch bắt hấn đến Trầm Châu thành "hồi cưỡi" nàng và hứa giúp đỡ Nam gia. Khương mẫu nuôi hy vọng, sau khi thành gia lập thất rồi, hấn sẽ bớt lêu lổng trở lại, chăm lo cho gia đình một chút. Nhưng thật không ngờ hấn vẫn chứng nào tật nấy...Những lần hấn bảo ra ngoài bàn chuyện làm ăn cũng là do Khương mẫu lên kế hoạch tỉ mỉ để lừa nàng và lừa cả những người trong họ tộc. Khi nghe được sự thật này, nàng không khóc. Nàng cười, cười tự giễu mình sao khi ấy lại quá đỗi ngây thơ.

Dương Lâm cũng điều tra được nhà họ Khương căn bản không hề rót tiền cho nhà họ Nam. Mà Nam gia đã phải bán phủ của mình để có tiền đi nơi khác mở lại phường vải. Vì vải của phường vải Lung Sắc vốn đã nổi tiếng nên tuy đến vùng đất khác lập phường vải song họ không gặp nhiều khó khăn trở ngại. Sau một thời gian dài, nhà họ Nam mới quay trở lại Trầm Châu thành mở lại phường vải Lung Sắc. Giờ họ đã làm ăn phát đạt trở lại.

Nghe được tin ấy, nàng không khỏi vui mừng. Nàng thật rất mong gặp lại Nam Dạ Minh, nam nhân nàng ngày đêm mong nhớ bao nhiêu năm qua. Nhưng nàng sợ, nàng sợ chàng chê thân phận nàng bây giờ. Hơn nữa, nàng khi ấy đã nói những lời nói tuyệt tình với Dạ Minh. Nàng không thể nào quên được những lời ấy, thử hỏi chàng liệu có quên được không?

Nhận ra được tâm sự của nàng, gần tháng trước Trung thu Mạn Hương Quận chúa đã sớm an bài cho nàng trở về Trầm Châu thành một chuyến. Ban đầu nàng rất do dự, nhưng sau cùng vẫn quyết định đi. Nàng muốn nói rõ mọi chuyện với Dạ Minh. Nàng không muốn chàng hiểu lầm nàng. Nàng muốn ở bên cạnh chàng, tuy rằng nàng không thể bước vào nhà họ Nam được nữa nhưng nàng vẫn muốn ở bên cạnh chàng. Song nàng ở Trầm Châu thành mười ngày, chàng không đến khách điểm gặp nàng lấy một lần. Đến khi nàng nản chí muốn quay trở lại kinh thành, gia nô của chàng đến tìm nàng và trao cho nàng một chiếc hộp gỗ. Nàng đón nhận nó với biết bao nhiêu hy vọng. Cuối cùng cái nàng nhìn thấy chính là bức họa lộ thủy uyên ương. Chàng đến cả gặp mặt cũng không muốn. Đến cả nghe nàng giải thích cũng không nghe. Nàng thật sự vừa tuyệt vọng lại vừa đau khổ. Thật không ngờ tình cảm của nàng dành cho chàng bao nhiêu lâu nay lại không thể khiến chàng ngoài đầu lại một lần. Nàng không đến Nam phủ làm âm i. Nàng nhanh chóng thu xếp hành lý để trở về kinh thành và tự hứa sẽ không bao giờ quay trở lại Trầm Châu thành nữa.

Nhưng sự đời luôn khiến người ta bất ngờ. Vào hôm trước một ngày nàng rời khỏi Trầm Châu thành, nàng bị một nhóm người đến tìm. Nhóm người này không làm điều gì càn quấy, chỉ đơn giản đến bảo muốn đưa nàng đến gặp một người. Nàng bán tín bán nghi không quyết. Trong lúc nàng do dự, bọn họ đã vội bịt mắt, bịt miệng và trói tay nàng khiêng nàng lên xe ngựa. Khi được mở mắt ra, nàng nhận ra mình đang ở trong một căn phòng. Quan sát xung quanh nàng thật nhìn không ra mình đang ở nơi nào. Cho đến khi nàng nghe thấy tiếng kèn báo hỷ trong lòng có chút chột dạ. Nàng vội tiến về phía cửa lớn nhưng cửa đã bị khóa. Tìm đến cửa sổ, cửa sổ cũng vậy. Tiếng người cười nói càng khiến tim nàng như bị bóp nghẹt.

_ Nhất bá thiên địa!

Tiếng hô vang lên rất gần. Hương Y vội tìm đến nơi phát ra âm thanh và nhận ra căn phòng này ở ngay phía sau hỷ đường. Nàng nghe thấy tiếng bàn tán của mọi người. Ai nấy cũng chúc mừng lễ thành hôn ấy. Nghe kỹ hơn, nàng nhận ra họ đang nói đến Nam Thiếu gia với vị Thượng Quan Tiểu thư nào đấy.

Nam Thiếu gia! Nam Thiếu gia! Ba chữ ấy cứ lờn vờn trong đầu nàng. Nàng không muốn tin. Nhưng Trầm Châu thành chỉ có một Nam phủ, đó chính là Nam phủ của Nam Dạ Minh. Nước mắt dầy dụa nàng cố gắng kiềm chế để không phát ra âm thanh. Theo từng tiếng hô, nước mắt nàng càng chảy ra dữ dội hơn. Đến khi bên ngoài hô "động phòng hoa chúc", nàng hoàn toàn sụp đổ...

"_ Ngươi đã thấy rồi đấy! Nam Dạ Minh đã thành thân rồi. Nó đã quên ngươi và đang rất hạnh phúc với hiền thê. Ngươi tốt hơn hết đừng bao giờ đến tìm nó nữa. Sự xuất hiện của ngươi sẽ khiến cuộc sống của Dạ Minh bị đảo lộn.

_ Lão phu nhân!- Vừa nói, Hương Y vừa quỳ xuống cầu xin.- Tiểu nữ muốn gặp chàng ấy một lần. Chỉ một lần thôi! Tiểu nữ muốn nói rõ tất cả!

_ Lễ nào bức lộ thủy uyên ương còn chưa làm cho ngươi tỉnh ngộ sao? Nó sẽ không quay lại! Ngươi đừng mong gặp lại nó lần nữa. Ngươi nghĩ mình là ai? Ngươi giúp được gì cho nó hay chỉ làm vướng víu tay chân nó? Nếu không phải vì ngươi, Nam gia đã không phải gặp tai kiếp. Ngươi chính là khắc tinh của Nam gia, bao gồm cả Nam Dạ Minh. Giờ nó đã tỉnh ngộ rồi. Ngươi đừng trông chờ bất kỳ điều gì nữa"

Từng câu từng chữ của Nam lão phu nhân như từng nhát dao đâm vào tim Hương Y. Đến bây giờ vẫn còn rất rõ ràng.

_ Sau đó...ta thật sự không biết...bản thân đã trở về kinh thành bằng cách nào.

Nghe xong những gì Hương Y kể, chính bản thân Lôi Vi cũng không thể nào cảm lòng được. Trái tim nàng như rớt xuống một đáy vực, rất sâu, rất tối. Bỗng chốc một luồng khí lạnh bốc lên đến tận đỉnh đầu khiến nàng không khỏi rùng mình. Hương Y vẫn nửa tỉnh nửa say bên cạnh nàng. Gương mặt nàng ấy ướt đầm còn đôi mắt đã sưng mọng như hai quả cà chua từ bao giờ. Tiếng rên khê khê thoát ra khỏi vành môi khiến ai nghe thấy cũng đau từng khúc ruột.

_ Y...Y Y!- Khó khăn lắm Lôi Vi mới gọi được tên Hương Y.- Để ta đi lấy cho nàng thuốc giải rượu.

Hương Y không nói gì, nàng chỉ gật gật cái đầu rồi khép hờ mắt lại.

Khê thờ dài Lôi Vi vội xuống tầng dưới tìm Mạn Hương Quận chúa để xin thuốc giải rượu. Nhìn sắc mặt Hương Y không được tốt, nàng lo lắng vô cùng. Vậy nên bước chân của nàng mỗi lúc một nhanh hơn. Bởi nàng sợ...nàng sợ Hương Y sẽ làm điều dại dột. Song nàng vẫn chậm một bước. Chân vừa chạm xuống đất nàng đã nghe bên ngoài xôn xao náo loạn.

_ Có người nhảy lầu! Có người nhảy lầu!

Mặt cắt không còn giọt máu, Lôi Vi vội vàng chạy ra phố. Cảnh tượng trước mắt khiến nàng không khỏi kinh ngạc, bàng hoàng, đau đớn, thống khổ, kinh hãi. Hương Y nằm trong vũng máu, đôi mắt không nhắm. Bộ y phục màu trắng của nàng nhanh chóng loang nở vết máu...

[1] Băng thanh ngọc khiết: trong như băng, sạch như ngọc.

[2] Ngọc bích tiêu: cây tiêu (sáo) làm bằng ngọc bích.

[3] Biểu muội: em gái họ.

[4] Đồng học: bạn cùng học chung.

[5] Uyên ương lộ thủy (hay lộ thủy uyên ương): chỉ sự chia lìa, đôi lứa không thể ở bên nhau.

* Xuân giang hoa nguyệt dạ của Trương Nhược Hư. Đoạn đầu mình đã post trong các chap trước. Đây là đoạn cuối của bài thơ:

Đám mây trắng ngủi ngủi đi mãi,

Rặng phong xanh một dải sông sâu.

Đêm nay ai đó, ai đâu?

Chiếc thuyền để nhớ trên lầu trăng soi.

Trăng thờ thẩn nơi người xa ngắm,

Chốn đài gương tựa bóng thương ai.

Trong rèm cuốn chẳng đi thôi,

Trên bàn đập áo quét rồi lại ngay.

Cùng nghe ngóng lúc nay chẳng thấy,

Muốn theo trăng trôi chảy đến chàng.

Hồng bay, ánh sáng không màng,

Nước sâu cá quẫy chỉ càng vẩn tằm.

Đêm nọ giấc trong đầm hoa rữa,

Ai xa nhà xuân nữa còn chi!

Nước sông trôi mãi xuân đi,

Trăng tà lặn xuống bên kia cánh đầm.

Vàng trăng lặn êm chìm khói bể,

Đường bao xa non kệ sông Tương.

Về trăng mấy kẻ thừa lương,

Trăng chìm lay bóng đầy hàng cây sông

Toàn bộ bản dịch của bài thơ này được lấy từ Thơ Đường, Tân Đà dịch, Hội Nghiên cứu giảng dạy văn học TP. HCM, Nhà xuất bản Trẻ, 1989, tr.27-28.

[6] Môn đang hộ đối: đây là câu chuẩn, qua Việt Nam trở thành "môn đăng hộ đối". Câu này ý chỉ hai nhà có địa vị tương xứng nhau.

[7] Kỳ xã: quán đánh cờ, thường là cờ vây.

[8] Vũ đài: đài múa.

[9] Trà dư tửu hậu: ý chỉ rảnh rỗi, không có việc gì làm chỉ biết ngồi uống trà, uống rượu nói chuyện phiếm.

[10] Lan ngọc: trình tiết của người con gái.

Hết chương 50

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Tình đậm sâu

"_ Hương Nhi! Là lỗi của ta! Tất cả là lỗi của ta!

Quỳ bên ngôi mộ vừa mới đắp, nam nhân trong bộ y phục mà trắng vừa khóc lóc vừa kêu gào khiến Lôi Vi thật muốn cười mà cười không nổi. Không phải chính chàng ta là nguyên nhân trực tiếp khiến Hương Y nhảy lầu tự sát hay sao. Giờ lại đến đây khóc lóc. Chàng ta diễn kịch như vậy cho ai xem?

_ Nam Công tử!- Chất giọng của Lôi Vi cứng rắn.- Công tử tốt nhất đừng diễn hài kịch trước mộ của Hương Y.

_ Hài kịch?- Chất giọng Nam Dạ Minh khó hiểu.- Ta không hiểu cô nương nói gì. Ta chỉ biết ta từ trước đến nay đều một lòng một dạ với nàng ấy. Dù nàng ấy đã từng không tiếc lời tuyệt tình với ta khiến ta hận nàng ấy, ta vẫn không thể nào buông tay.

_ Giờ nói những lời đó liệu còn có ích nữa hay không?- Lôi Vi quát. Chất giọng của nàng vỡ òa.- Nếu không phải vì Nam gia các người, Y Y đã không chết không nhắm mắt. Công tử có biết nàng ấy yêu Công tử đến mức nào không? Khi hay tin của Công tử, nàng ấy vừa mừng rỡ lại vừa lo lắng. Nàng ấy rất yêu Công tử nhưng lại sợ Công tử không chấp nhận nàng ấy lần nữa. Y Y quay trở về Trầm Châu thành này chỉ mong một lần nói rõ ràng mọi chuyện. Nàng ấy nghĩ có thể Công tử sẽ khó chấp nhận nàng ấy lần nữa nhưng ít ra hai người vẫn có thể là hữu bằng của nhau. Nhưng thật không ngờ...thật không ngờ...Nam Công tử đây lại tuyệt tình đến như vậy. Đến một câu cũng không nghe. Còn nữa, chính Nam gia các người lại bức tử nàng ấy.

Từng lời, từng chữ của Lôi Vi như từng nhát dao đâm vào Dạ Minh. Mỗi câu mỗi chữ của nàng đều như muốn xé toạt màn mưa mà vang vọng lên tận trời xanh để đòi lại công đạo cho Hương Y. Trong khi đó Dạ Minh lại thất thần. Gương mặt trắng bệch chẳng khác nào xác chết. Chàng vội đứng lên nhìn thẳng vào mắt Lôi Vi.

_ Hương Nhi? Trở về? Trở về... Trầm Châu thành? Khi...khi nào?

Khó khăn lắm Dạ Minh mới lắp bắp được vài câu không đầu không đuôi. Đôi mắt vô thần hướng nhìn Lôi Vi.

_ Nam Công tử! Công tử đừng giả ngốc để mà phui hết trách nhiệm- Lôi Vi gặng từng chữ một.- Đừng nói với tôi, Y Y trở về Trầm Châu thành hơn mười ngày mà Công tử không hay biết gì. Không hay biết gì làm sao lại có thể sai người đưa bức họa Uyên ương lộ thủy cho nàng ấy được. Tôi có thể tạm tin Công tử không biết việc nàng ấy bị đưa đến Nam gia, chứng kiến người mình yêu thương bán đường thành thân nhưng tôi tuyệt không tin Công tử không biết gì về bức họa Uyên ương lộ thủy kia.

_ Thì ra là như vậy! Thì ra không phải là sợ cái thai trong bụng mà chính là vì Hương Nhi.

Chất giọng của Dạ Minh ngang ngang, nhạt nhẽo không có chút sinh khí khiến Lôi Vi cảm thấy ngột ngạt. Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Nàng thật không hiểu gì cả. Nhưng xem vẻ vô hồn lại bất cần đời, tiếng cười bi thương đến cực độ của Nam Dạ Minh khiến nàng không khỏi bàng hoàng.

_ Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Nam Dạ Minh không nói một lời. Chàng nhẹ nhàng xoay người bước đi. Dáng siêu vẹo không ít. Lòng Lôi Vi chợt dấy nên bất an.

_ Nam Công tử!- Vừa gọi, Lôi Vi vừa chạy theo Dạ Minh. Đứng trước mặt chàng, nàng nhìn thẳng vào đôi mắt vô hồn kia.- Chuyện đã đến nước này... Công tử nếu không nghĩ cho bản thân thì cũng nghĩ đến thế tử của chàng. Thiếu phu nhân không có tội và không đáng bị trừng phạt. Còn nếu... Công tử không nghĩ được như vậy thì ít nhất hãy nghĩ đến Hương Y. Nàng ấy không mong Công tử làm ra những việc xuẩn ngốc đâu. Thiên cô hận tình đã đủ lắm rồi, nàng ấy không mong bản thân là hồng nhan họa thủy đâu.

Dạ Minh không nói gì, chàng vẫn cứ vậy mà bước từng bước vô hồn. Lôi Vi cũng không biết làm gì hơn. Nhẹ có, nặng cũng có. Nàng đều nói cả rồi. Giờ chỉ có thể thuận theo ý trời.

Ý trời! Nghĩ tới đây Lôi Vi không khỏi bật cười, tiếng cười đầy mỉa mai. Đây rốt cuộc là thời đại gì mà ngay cả quyền tự quyết của bản thân cũng không có thể này? Nói thiên tử nắm quyền sinh tử của người khác có lẽ vẫn chưa đủ. Nghĩ đến Hương Y nàng lại không thể cầm được nước mắt. Gì mà gia đình quyền quý? Gì mà đức cao vọng trọng? Gì mà danh gia vọng tộc? Gì mà môn đang hộ đối? Những cái mác bề ngoài đó mới thật sự là hung thủ giết

người."

Nhớ lại những gì diễn ra bên mộ của Hương Y tại Trầm Châu thành, lòng Lôi Vi chợt lạnh lại. Có lẽ cái lạnh của mùa đông cũng không lạnh bằng lòng nàng lúc này. Nàng còn nhớ, sau khi thấy đáng về không còn ra hồn người của Nam Dạ Minh, nàng đã nán lại Trầm Châu thành vài ngày để điều tra. Và sự thật khiến nàng không khỏi bàng hoàng.

Tầm hai, ba năm trước Nam gia quay trở lại Trầm Châu thành để mở lại Lung Sắc. Chuyện mở lại phường vải Lung Sắc, Nam Dạ Minh nghĩ chỉ cần tìm một miếng đất hợp phong thủy đã là tốt lắm rồi. Nhưng Nam lão phu nhân lại không nghĩ vậy. Bà muốn gây dựng lại Lung Sắc trên chính mảnh đất của tổ tiên Nam gia. Người già thường có tâm lý hoài cổ. Thêm vào đó, Nam gia phải tha phương cầu thực bao nhiêu năm, Dạ Minh cũng phần nào hiểu được điều này. Chẳng nghĩ điều đó cũng không có gì quá đáng nên thuận theo. Song đất của Lung Sắc đã bị thu mua. Giờ muốn mua lại nhất định phải có tay trong tay ngoài lo liệu. Dạ Minh dựa vào danh tiếng của Nam gia, của Lung Sắc trước đây tìm đủ mọi cách thu mua lại miếng đất trước kia của Nam gia nhưng xem vận tài lực có lẽ vẫn chưa đủ.

Lúc này Thượng Quan Hạo, một thương nhân buôn vải có tiếng trong Trầm Châu thành đề nghị giúp đỡ. Điều kiện chính là Lung Sắc sẽ sản xuất vải độ quyền cho Thượng Quan gia trong vòng ít nhất là ba năm. Ban đầu, Nam Dạ Minh kiên quyết không đồng ý. Bởi làm như vậy, lỡ như Thượng Quan gia không vừa ý mà buông tay, Lung Sắc sẽ lập tức rơi vào tình cảnh sống dở chết dở. Thấy thái độ kiên quyết của chàng, Thượng Quan Hạo liền đưa ra điều kiện nói lòng đó chính là Nam gia có quyền quyết định giá vải của mình.

Trong lúc Nam Dạ Minh vẫn chưa thể nào quyết được, nội tổ mẫu của chàng lại hối thúc. Thêm vào đó, khi ra ngoài thăm dò, đồng loại các phú hộ, thương nhân...trong Trầm Châu thành đề đóng cửa không giúp đỡ. Trở về cổ hương chưa bao giờ vất vả như thế. Nhìn thấy nội tổ mẫu ngày một héo mòn chờ đợi. Dạ Minh thật không nỡ nên đành đồng ý với điều kiện của Thượng Quan gia.

Sau khi Lung Sắc đi vào hoạt động ổn định. Nam Dạ Minh có ý định lên kinh thành tìm Hương Y nhưng đều bị nội tổ mẫu của chàng chàng một sống một chết ngăn cản bằng được. Chẳng những vậy Nam lão phu nhân còn tìm cách se duyên cho chàng với Tiểu thư nhà Thượng Quan, Thượng Quan Bảo Phụng. Chàng càng không đồng ý bao nhiêu lại càng bị mọi người ép bấy nhiêu đặc biệt là Bảo Phụng không ngừng lộ rõ tình cảm của mình dành cho chàng.

Dạ Minh cự tuyệt. Chàng từng nói chàng đã có ý trung nhân và chỉ muốn lấy người đó làm thê tử. Bảo Phụng nói không sao, nàng có thể làm tiểu thiếp, làm nhị phòng của chàng. Chàng nói lấy chàng, nàng sẽ không được hạnh phúc, vì trái tim chàng sớm đã khắc sâu hình bóng nữ tử kia. Nàng lại nói chỉ cần nàng yêu chàng, vậy là đủ rồi. Mềm không xong, rắn cũng không xong. Cự tuyệt lại càng không thể thật khiến chàng đau đầu.

Đến trước Tết Trung thu khoảng gần mười ngày Nam gia mở tiệc mừng Thọ Nam Lão phu nhân mọi người tới dự, trong đó có cả cha con nhà Thượng Quan. Cũng cùng lúc ấy, người chàng sai lên kinh thành tìm tin tức của Hương Y trở về. hần nói Hương Y sau khi trốn khỏi phủ Khương gia liền không rõ tung tích. Điều này khiến chàng phiền muộn vô cùng nên trong bữa tiệc chàng đã quá chén. Kỳ thực bản thân chàng không uống quá nhiều bởi căn bản chàng chỉ uống được vài ly đã ngà ngà say. Nhưng lần này, chàng uống chưa tới năm ly đã nằm lăn trên bàn. Đến khi tỉnh lại, chàng mới giật mình trước những gì mình thấy. Bảo Phụng và chàng chung một giường. Cả hai ngoài cái mền ra còn họ không có lấy một mảnh vải che thân nào. Còn quần áo, tất nhiên nằm vung vãi từ trên giường xuống dưới đất. Chàng như không tin vào những gì đang diễn ra trước mắt mình. Chàng vốn định mở chăn lên kiểm tra, nhưng liệu có còn hữu ích nữa hay không?

Đúng lúc này, cửa phòng chàng bật mở. Nam lão phu nhân, mẫu thân chàng, Thượng Quan Hạo đều có mặt. Cười gập! Đó là câu duy nhất họ nói. Và hôn lễ được ấn định vào hai tháng sau.

Trước tết Trung thu mấy ngày, Nam gia nhận được thư của Hương Y. Trong thư nói rằng nàng đang trên đường trở về Trầm Châu thành và mong gặp Nam Dạ Minh một lần để nói rõ mọi chuyện. Người nhận được thư không ai khác chính là Nam lão phu nhân. Và cũng chính bà an bài mọi chuyện. Tìm người nhại lại nét vẽ của cháu trai mình để vẽ bức Uyên ương lộ thủy, an bài để hôn sự diễn ra sớm hơn, bí mật bắt Hương Y vào căn phòng gần hỷ đường để chứng kiến tất cả...

Khi tra ra rõ mọi sự tình Lôi Vi thật không biết nên cười hay nên khóc. Đây rốt cuộc là thời đại gì thế này? Tìm mọi cách, bất chấp cả tiết hạnh để có được người mình yêu. Thật quá ư mù quáng so với tưởng tượng của nàng.

Ngồi vắt trên cành cây, Lôi Vi phóng tầm mắt về nơi xa. Đôi mắt nàng chợt tức. Nàng cảm nhận được nó đang muốn trào ra. Một cảm giác chua xót tràn ngập lòng nàng. Nếu Hương Y chịu điều tra rõ ràng hơn, kiên nhẫn hơn một tý, mọi chuyện đã khác rồi. Nàng ấy và Dạ Minh ắt sẽ được gặp nhau một lần. Nhưng giờ, nàng ấy đã nằm sâu trong ba tấc đất. Không nghe, không thấy bất kỳ điều gì cả. Muộn màng! Tất cả đã quá muộn màng!

Ngẩng mặt lên nhìn những áng mây đang chậm chạp trôi, Lôi Vi không khỏi lạnh lòng. Mùa đông năm nay sao lại bi thương đến vậy. Hương Y! Nàng ấy ở nơi đó liệu có lạnh hay không? Liệu có còn đau khổ hay không? Quyết tâm ra đi như vậy chắc nàng ấy đã phải đau khổ rất nhiều. Một cô gái duyên dáng, dịu dàng như một đóa hoa vốn dĩ có thể có được một cuộc sống tốt đẹp nhưng lại vì có những con người không biết trân quý đóa hoa ấy nhẫn tâm vùi dập nó nên nó đã bị gãy nát, héo tàn.

_ Bi ngạn hoa! Có hoa không có lá. Có lá không có hoa. Ngàn năm nở một lần. Hương Y! Dạ Minh! Hai người...lẽ nào là Mạn Châu và Sa Hoa?

Nghĩ đến đây, lòng Lôi Vi lại càng đau như cắt. Quả thật quá xót xa cho một mối tình thủy chung nhưng lại không thể bên nhau.

Có tiếng xào xạc đầu đó vang lên. Lôi Vi chẳng buồn buông mắt xuống nhìn. Nàng giờ quả thật không muốn nhìn thấy gì cả. Một giọt nước mắt khẽ lăn dài trên gò má đang đỏ vì lạnh của nàng.

_ Lôi Vi!

Bên dưới, Đồng Thảo vọng tiếng lên. Song Lôi Vi cũng không quan tâm.

_ Lôi Vi! Lôi Vi! Cát Lôi Vi!

Mãi đến khi Đồng Thảo gọi khan cả cổ, Lôi Vi mới giật mình nhìn xuống. Thấy Đồng Thảo nàng không khỏi ngạc nhiên. Chẳng phải lúc này nàng ấy đang ở Khánh viện để tập múa hay sao? Không nghĩ ngợi nhiều, nàng vội trèo xuống...

*

Một ngày nắng hiếm hoi giữa tiết trời mùa đông lạnh giá! Sau những ngày dài bị mây đen che phủ, thiếu quang [1] dường như trở nên đẹp đẽ, rực rỡ hơn. Từng sợi nắng vàng óng ban phát sự ấm áp cho chốn kinh kỳ. Nhờ có nó, cảnh vật đang mỗi lúc một trở nên lay động lòng người hơn.

Khắp nơi trong kinh thành, ngay từ sáng sớm từ những con đường lớn cho đến những con ngõ nhỏ đâu đâu cũng rộn rã tiếng nói cười. Tâm trạng của họ hôm nay không chỉ đơn giản là thoải mái mà còn là sự vui sướng, phấn kích. Một niềm vui đặc biệt đang lan tỏa và thấm dần vào trong mọi ngóc ngách dù là nhỏ nhất của chốn đô hội.

Khi cánh cổng thành mở ra, tiếng ngựa hí vang khiến mọi người nhanh chóng dạt vào hai bên đường. Một đoàn người ngựa nhanh chóng tiến vào. Theo đó tiếng hô vang, tiếng vỗ tay cũng vang lên không ngừng. Bảy tháng trước, người dân tụ tập lại tiễn đoàn quân xuất chinh lên đường. Bảy tháng sau, họ một lần nữa tụ tập lại để chào đón họ trở về. Đúng vậy! Đoàn quân xuất chinh đã trở về. Họ đã khai hoàn trở về! Dẫn đầu là Bình Mạc Đại Nguyên Soái- Linh Thân vương- Mạnh Phúc Tuấn, bên cạnh là Thất Hoàng tử Mạnh Phúc Khải, Bát Hoàng tử Mạnh Phúc Tường, tiếp là Đại Tướng quân Hoắc Thành Uy.

Một đoàn người ngựa tiến vào vùng đất dưới chân thiên tử trong sự chào đón hô vang của mọi người. Lòng phấn khởi ngập tràn niềm vui, binh lính cũng theo đó mà hò reo hưởng ứng. Lần xuất chinh này, họ không chỉ thu lại được mười thành biên giới phía Tây đã mất mà còn sáp nhập luôn Trì quốc và vùng đất của tộc người Hạ vào lãnh thổ Thực quốc. Đợt xuất chinh này có thể xem là "lời to" cho triều Tân Thực.

Càng tiến về phía cổng vào Hoàng cung, đoàn người tụ lại càng lúc càng đông, tiếng reo hò cũng theo đó mà mỗi lúc một lớn hơn.

_ Tân Thực mãi mãi hưng thịnh! Tân Thực mãi mãi vững bền! Bình Mạc Đại Nguyên soái đại thắng trở về!

Vừa hô to không thôi, mọi người vừa đồng loạt quỳ xuống. Đây chính là sự tôn nghiêm lớn nhất mà bậc đế vương có được.

Ngồi trên ngựa, Phúc Tuấn lòng không khỏi bồn chồn. Chẳng tin rằng, Lôi Vi biết rõ hôm nay chàng sẽ về đến kinh thành. Song từ khi tiến vào cổng thành đến giờ, chàng vẫn không thấy bóng dáng nàng đâu. Một chút lo lắng, hồi hộp dấy lên trong lòng chàng. Nơi sa trường, chàng vẫn giữ liên lạc với Thái tử nên tình hình của nàng, chàng cơ bản nắm được. Chỉ là chàng không rõ nàng có thật sự tốt hay không, có gặp phải chuyện gì hay không...

_ Vương gia của đệ! Không biết nha đầu này lại chạy đi đâu rồi.- Trong tiếng thở dài của Phúc Khải có lẫn khua tiếng cười.

_ Nha đầu đó chắc chắn là đi gây chuyện rồi!- Vừa nói, Phúc Tường vừa bật cười.- Ngủ huynh! Huynh cứ chờ xem đi. Thế nào cũng có tai họa đang chờ huynh!

_ Nàng ấy quả thật biết cách làm ta lo lắng!- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa đảo mắt nhìn vào đám người đang quỳ.- Không biết mấy tháng qua nàng ấy sống có tốt không?

_ Thái tử chẳng đã nói rồi sao. Huynh lo gì chứ?!- Chất giọng của Phúc Khải đã trở nên nghiêm túc.- Đệ tin, muội ấy sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Cổng cung mở ra ngay trước mắt. Chẳng bao lâu cả đoàn quân đã có mặt tại sân của Đại điện rộng lớn. Nơi này, từ sáng sớm, Định An Hoàng để cùng văn võ bá quan đã có mặt để chờ đoàn quân xuất chinh khai hoàn trở về. Vừa nhìn thấy họ, lòng ai cũng khắp khỏi vui mừng. Những đứa con yêu dấu cuối cùng cũng đã trở về. Không có niềm vui, niềm hạnh phúc nào sánh bằng.

Sau khi chỉnh đốn xong hàng ngũ, Phúc Tuấn cùng các tướng lĩnh nhanh chóng xuống ngựa.

_ Ngô Hoàng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!- Cả đoàn quân đồng loạt quỳ xuống tung hô.

_ Bình thân!- Vừa đưa mắt nhìn khắp một lượt đoàn quân, Định An Hoàng để chậm rãi nói.- Lần xuất chinh này, mọi người đã vất vả không ít. Ta và nhân dân Thực quốc sẽ luôn ghi nhớ công lao cũng như xương máu vì quốc gia của các ngươi. Lần này các ngươi trở về, ta sẽ cho các ngươi đoàn tụ với gia quyến. Bên cạnh đó ai bị thương sẽ được chăm sóc chữa trị đến khi khỏi hẳn. Những ai đã tử trận nơi sa trường, gia đình người đó sẽ được hậu đãi.

_ Tạ ơn Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!

_ Tối nay sẽ ta sẽ mở tiệc tẩy trần cho các binh sĩ mừng chiến thắng lần này.

Định An Hoàng để vừa dứt câu, tiếng reo hò đã vang lên. Thật khiến người ngoài nhìn vào cảm thấy nức lòng, ấm áp.

Lễ nghênh đón tại Đại điện nhanh chóng kết thúc, văn mặc nguyên bộ áo giáp trên người, Phúc Tuấn nhanh chóng cưỡi bộ đến Xuân Hoa viện để tìm Lôi Vi. Thế nhưng Xuân Hoa viện im lìm khiến chàng không khỏi khó nghĩ. Khi đi ngang qua Thái Thường Nhạc phủ, chàng đã quan sát rất kỹ và không hề thấy bóng dáng của nàng đâu. Khi đến đây, chàng lại vẫn không thấy đâu. Rốt cuộc, nàng đã đi đâu rồi? Không biết lần này nàng lại bày ra trò gì nữa đây.

Khẽ thờ dài, Phúc Tuân vội quay người đi, hướng về phía bờ hồ Lôi Vi vẫn hay tập múa mà bước. Nhưng bước chưa được mười bước, chất giọng phía sau vang lên khiến chàng phải quay đầu lại.

_ Tham kiến Linh Thân vương! Vương gia cát tường! Mừng Vương gia đại thắng trở về!

_ Người không cần đa lễ!- Vừa nói, Phúc Tuân vừa đưa tay về phía trước.- Quân Đài! Người có thấy Vi Nhi đâu không?

_ Vi Nhi...chẳng phải đã đi đón Vương gia rồi sao?- Chất giọng của Quân Đài có chút ngạc nhiên.

_ Không có!- Vừa nói, Phúc Tuân vừa chau mày lại.- Ta đang tìm nàng ấy nhưng vẫn chưa thấy.

Quân Đài không khỏi nhăn trán khó hiểu. Rõ ràng sớm nay Lôi Vi ra ngoài rất sớm còn bảo là đi đón Phúc Tuân. Nhưng giờ Ngài ấy lại ở đây và bảo mình đi tìm nàng. Rốt cuộc, nàng đã đi đâu rồi? Bất chợt nàng cảm thấy có cái gì đó không đúng. Đường như nàng đã quên mất điều gì nhưng không tài nào nhớ ra.

_ Ta đi đây!

Đang suy nghĩ, nghe Phúc Tuân nói vậy, Quân Đài vội cúi người thi lễ.

Từ Xuân Hoa viện đến chỗ Lôi Vi hay tập múa không quá xa. Nên Phúc Tuân chỉ đi một chút là tới. Song khi tới nơi, chàng lại không khỏi thất vọng khi không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của nàng đâu. Nàng rốt cuộc là trốn đi đâu rồi không biết.

_ Vương gia! Vương gia!

Tiếng gọi từ sau truyền tới, Phúc Tuân nhanh chóng quay đầu lại và nhận ra Quân Đài đang chạy về phía chàng trên tay nàng là một tờ giấy mỏng.

_ Vương gia!- Vừa thờ, Quân Đài vừa nói.- Lúc này tiểu nữ quên mất. Lôi Vi trước khi đi có dặn tiểu nữ đưa cái này cho Vương gia.

Nghe Quân Đài nói vậy, Phúc Tuân nhanh chóng đón lấy tờ giấy rồi mở ra xem. Một bức họa hiện ra trước mắt chàng khiến chàng không khỏi ngạc nhiên.

_ Một cái đình?- Chất giọng của Phúc Tuân khó hiểu.- Nàng ấy có ý gì?

_ Lôi Vi bảo sẽ đợi Ngài ở đấy ạ! Muội ấy để lại cho Vương gia hai chữ là "cao" và "hậu" ạ.

Quan sát kỹ bức họa rồi ngẫm nghĩ lại hai chữ Lôi Vi nói, chẳng mấy chốc Phúc Tuân đã tìm ra lời giải.

_ Ta biết nàng ấy đi đâu rồi!- Vừa nói Phúc Tuân vừa mỉm cười.- Cảm ơn người, Quân Đài!

Dứt câu, không đợi Quân Đài thi lễ, Phúc Tuân đã vội chạy ra Nam môn Chu Tước rồi leo lên lưng ngựa. Không nghĩ ngợi nhiều chàng nhắm thẳng hướng Nam mà chạy. Nụ cười trên môi chàng đang trở nên mỗi lúc một tươi hơn. Bằng trực giác của mình, chàng tin rằng lần này chàng sẽ nhanh chóng tìm thấy Lôi Vi.

Đáy mắt Phúc Tuân sáng lên những tia sáng. Những tia sáng đọng đầy yêu thương khiến ai nhìn vào cũng cảm thấy vui lây. Cả người và ngựa nhanh chóng đi trên con đường nhỏ hẹp của một ngọn đồi. Chàng tin rằng, nàng đang ở bãi cỏ lưng chừng đồi ấy chờ đợi chàng. Bởi nơi đó đối với hai người có ý nghĩa vô cùng đặc biệt. Đó chính là nơi vào đêm giao thừa năm ngoái, cả hai đã chính thức xác lập một mối quan hệ mới, một mối quan hệ thật đặc biệt.

Tiếng ngựa hí vang, Phúc Tuân nhanh chóng xuống ngựa chạy vào trong Linh Vi đình nhưng ngay cả một bóng người chàng cũng không thấy. Sao lại có thể thế này được? Chàng không tin linh cảm của mình là sai. Nhưng nếu không sai vậy thì Lôi Vi đang ở đâu? Xoay người lại, chàng đưa mắt quan sát khắp xung quanh cốt để tìm ra động tĩnh của nàng nhưng vẫn không thể nhìn thấy bóng dáng thân thuộc của nàng đâu...

Trong lúc trái tim chàng bắt đầu đập những nhịp đập lo lắng, trong lúc tâm tình chàng mỗi lúc một trở nên rối loạn, từ phía sau, một bàn tay bé nhỏ che lấy đôi mắt của chàng. Chàng đứng bất động, hồi hộp chờ đợi người con gái người mình yêu thương xuất hiện trước mặt mình.

Tiếng cười trong trẻo thân thuộc nhẹ nhàng cất lên. Tiếp theo đó, Phúc Tuân cảm nhận được sự dịch chuyển của bàn tay nhỏ bé. Nhưng không phải là buông tay ra mà là xoay bàn tay lại. Trong lúc chàng nhăn trán không hiểu vì sao nàng lại làm như vậy, một bờ môi mềm đã nhẹ nhàng chạm vào bờ môi chàng. Một tiếng nổ âm như vang lên trong đầu chàng. Đây là lần đầu tiên Lôi Vi chủ động đến vậy. Chàng ngạc nhiên không dám tin vào những gì đang diễn ra.

Khi Phúc Tuân đã gọi đủ ba hồn bảy phách của mình trở về, chàng mới nhận ra lúc này Lôi Vi đã quàng hết cả hai tay qua vai chàng, ôm chặt cổ chàng và hôn chàng một cách say đắm. Ngắm nhìn gương mặt có chút mị hoặc của nàng, chàng nhanh chóng ôm lấy nàng và đáp trả lại nụ hôn của nàng, không để nàng tiếp tục chiếm thế thượng phong.

Tình càng nồng, nụ hôn càng sâu. Bao nhiêu niềm thương nỗi nhớ của những tháng ngày xa cách như được họ đặt trọn vào trong nụ hôn ấy. Nỗi nhớ triền miên. Yêu thương da diết. Cứ vậy cái ôm ấy càng lúc càng trở nên mạnh mẽ, nụ hôn ấy cũng càng lúc càng trở nên nồng đậm.

_ Nàng còn nợ ta một lời giải thích!- Nhẹ nghiêng đầu qua, Phúc Tuấn thì thào vào tai Lôi Vi.

Một chút thẹn thùng, Lôi Vi hơi ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào đôi mắt ôn nhu, thâm tình của Phúc Tuấn.

_ Saranghaeyo nghĩa là...em yêu anh.

Thoáng ngỡ ngàng xuất hiện trên gương mặt Phúc Tuấn sau đó là nụ cười rạng rỡ tựa như vầng thái dương khiến người khác phải mê đắm.

_ Ta cũng yêu nàng! Yêu nàng rất nhiều!

Một giọt nước mắt lăn dài trên khóe mi của Lôi Vi, theo đó lăn dài xuống gò má nàng. Nhẹ dịch người nàng ra, Phúc Tuấn nhìn thẳng vào đôi mắt của nàng.

_ Vi Nhi!- Chất giọng của Phúc Tuấn đong đầy yêu thương.- Đừng khóc! Ta về rồi! Ta đã về với nàng rồi!

_ Em nhớ anh! Em thật sự rất nhớ anh!- Chất giọng của Lôi Vi nghẹn ngào.

_ Ta cũng rất nhớ nàng! Càng yêu nàng bao nhiêu, ta càng nhớ nàng bấy nhiêu.

Dứt câu, Phúc Tuấn ôm chặt lấy Lôi Vi. Từng giọt nước mắt của nàng thấm ướt vai áo của chàng. Nhưng đó là những giọt nước mắt của hạnh phúc. Hít một hơi thật sâu, chàng nhẹ nhàng đặt một nụ hôn thật sâu, thật lâu lên đỉnh đầu của nàng..

*

Hành Đức cung từ sớm đã rộn rã tiếng cười nói. Cuối cùng, bảy tháng vắng lặng như tờ cũng đã đi qua. Chủ nhân của họ, Thất Hoàng tử đã trở về. Tuy rằng Phúc Khai về không khiến nơi này trở nên náo nhiệt như hội nhưng với tính cách vui vẻ của chàng, chắc chắn Hành Đức cung sẽ không rơi vào cảnh buồn tẻ.

Trong phòng Tiểu Trúc Từ đang hối thúc mọi người hoàn thành những công việc cuối cùng. Liếc nhìn sang gian phòng bên cạnh, hần không khỏi thở dài. Từ sớm, Phi Đào đã đến đây cùng mọi người lau dọn. Hần can thế nào cũng không xong cả. Nếu để cho chủ tử hần biết được chuyện này, hần chỉ có nước như đôn. Bảo Bạch Lê quét sạch cái ghế, hần lò dò bước vào thư phòng của chủ tử hần.

_ Liễu Tiểu thư!- Vừa cười, Tiểu Trúc Từ vừa nói.- Từ sớm giờ Tiểu thư đã cùng bọn nô tài dọn dẹp, chắc cũng đã mệt rồi. Hay là Tiểu thư nghỉ ngơi đi, phần việc còn lại cứ để chúng nô tài lo.

_ Không! Ta không mệt!- Vừa nói, Phi Đào vừa sắp lại chồng sách của Phúc Khai.- Ta có làm gì đâu mà mệt chứ. Mọi thứ các người trông nom rất cẩn thận, sạch sẽ ta chỉ sắp xếp lại một chút là xong thôi.

_ Tiểu thư quá khen! Thật ra đây là bổn phận của chúng nô tài. Tiểu thư không cần bận tâm.

_ Ta biết!- Phi Đào nhòe cười.- Tiểu muội muội của ta nói mọi người đều có công việc và trách nhiệm của riêng mình. Song nếu nằm trong khả năng của bản thân, chúng ta cũng có thể giúp đỡ, cùng làm việc với mọi người. Điều đó giúp tinh thần chúng ta sáng khoái rất nhiều.

Tiểu Trúc Từ không khỏi ngạc nhiên về cách lập luận này. Hần từ xưa đến nay chỉ nghe thấy đạo lý nô tài chính là nô tài, là nô tài phải phục vụ và trung thành với chủ nhân của mình. Phải xem đó là đặc ân. Những gì Phi Đào nói nghe quả thật mới mẻ.

_ Vâng! Vâng!

_ Nghĩ đi nghĩ lại ta thấy Lôi Vi nói không sai. Làm chút việc vặt, vận động gân cốt khỏe người lắm.

Lần này Tiểu Trúc Từ không nói gì. Hần chỉ thầm nghĩ nếu ai cũng nghĩ được như hai vị tiểu thư này thì tốt biết mấy. Đáng tiếc trong cung không mấy người có được suy nghĩ như vậy. Hần cảm thấy may mắn khi được hầu hạ một chủ tử tốt như Thất Hoàng tử.

_ Thất Hoàng tử về rồi! Tham kiến Thất hoàng tử.

_ Mọi người đứng lên cả đi!

_ Thất Hoàng tử! Lần này Ngài đi lâu như vậy chúng nô tài thực sự rất nhớ Ngài đó!

Bên ngoài, đám tỷ nữ đang chăm sóc khuôn viên nhìn thấy Phúc Khai bước vào liền reo lên mừng rỡ và vội vàng vây quanh chàng. Phi Đào cũng vội vàng chạy ra. Nhìn thấy chàng, nàng không khỏi mừng rỡ.

_ Khai ca!- Phi Đào reo lên.- Huynh về rồi!

Vừa mỉm cười, Phúc Khai vừa tiến về phía trước.

_ Tiểu Đào Đào! Sao muội lại ở đây?- Chất giọng Phúc Khai không khỏi ngạc nhiên.

_ Huỳnh đoán đi!- Vừa nói, Phi Đào vừa nhòe cười.

Có chút khó hiểu, Phúc Khải quan sát kỹ hơn Phi Đào. Tay áo được xắn lên cao, gương mặt có phần lấm lem càng khiến chàng ngạc nhiên hơn.

_ Sao lại thế này?- Chất giọng Phúc Khải ngạc nhiên.- Tiểu Trúc Từ! Chuyện này là thế nào? Sao ngươi lại để Liễu Tiểu thư...

_ Khả ca!- Phi Đào vội cắt ngang lời Phúc Khải.- Là do muội từ ý làm. Không liên quan gì đến Tiểu Trúc Từ cả.

Vờ thờ dài, Phúc Khải quay sang nhìn Phi Đào.

_ Muội ấy à!- Vừa nói, Phúc Khải vừa đẩy đầu Phi Đào.- Muội như thế ta ăn nói với phụ thân và tam tẩu đây?

_ Thì...huỳnh cười muội về là xong mà.- Phi Đào lí nhí.

_ Hà? Muội nói cái gì?- Nghe không rõ, Phúc Khải cau mày lại hỏi.

_ Không có gì!- Vừa nói, Phi Đào vừa lắc đầu lia lịa.

Hành Đức cung hôm nay tiếng cười không ngớt. Bầu không khí vui vẻ bao trùm khắp mọi nơi. Và ẩn mình đâu đó quanh đây là thứ tình cảm rất đối thuần khiết của người thiếu nữ...

[1] Thiệu quang: ánh sáng đẹp (thường dùng để chỉ ánh nắng mùa xuân hơn là ánh nắng mùa đông). Trong truyện Kiều của Nguyễn Du có câu:

"Ngày xuân con én đưa thoi

Thiệu quang chín chục đã ngoài sáu mươi"

Hết chương 51

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Giọt nước tràn ly

Mặt trời những ngày cuối đông trở nên rực rỡ và đẹp vô cùng. Từng sợi nắng vàng óng nhẹ nhàng xuyên qua những tầng mây, ban phát hơi ấm cho nhân gian. Trong nắng, cơn gió lạnh khẽ thổi mang theo hơi ấm của trận tuyết đêm qua khiến bầu không khí mang theo một hương vị đặc biệt thanh tân. Một hương vị tươi mới báo hiệu một mùa mới sắp sang.

Theo gió, một bản nhạc réo rắc vang lên giữa lưng chừng đồi làm say lòng người. Giữa bãi cỏ được bao phủ bởi tuyết trắng, bên trong đình nhỏ là một nam nhân trong bộ y phục màu trắng ngà đang gảy đàn. Vừa gảy, chàng vừa hướng mắt nhìn về phía nữ tử trong bộ y phục màu cam đang múa điệu múa làm say lòng người. Nơi đây mắt chàng phát ra những tia sáng rực rỡ, đẹp hơn cả ánh thái dương. Sự mê luyến dường như tràn ngập và thấm dần vào trong mọi góc ngách nhỏ nhất của bãi cỏ này.

Nở một nụ cười thật tươi, Phúc Tuấn lại đưa mắt lên dõi theo từng động tác uyển diệu của Lôi Vi. Đã lâu lắm rồi chàng không xem nàng múa. Quả là so với lúc chàng xem nàng múa tại Chiêu Anh hầu phủ, nàng đã có sự tiến bộ vượt bậc. Nàng cuối cùng cũng đã tự khẳng định được bản thân mình. Chàng thật sự vui mừng vì điều đó.

Lôi Vi nói với Phúc Tuấn rằng điệu vũ này là dành riêng cho chàng, chỉ riêng mình chàng. Khi nghe nàng nói như vậy, lòng chàng thật ngập tràn hạnh phúc không gì sánh bằng. Bởi dù chỉ là ngẫu hứng, nhưng chắc rằng nàng đã dồn cả tâm tư, tình cảm của mình vào đó. Bản nhạc, điệu múa chỉ thuộc về hai người. Hạnh phúc của họ như đang được nhân lên gấp nhiều lần.

Đưa một tay lên cao, một tay còn lại nhẹ nhàng đặt dưới cằm, Lôi Vi chậm rãi quay lại và hé nở một nụ cười. Xoay người thêm lần nữa, nàng kết thúc bài múa của mình. Cát tiếng cười giòn tan, nàng tiến lại gần Phúc Tuấn trong tiếng vỗ tay của chàng.

_ Đẹp! Đẹp lắm! Quả không hổ danh là Thượng đẳng ca vũ.

_ Gì chứ? Anh đẩy mĩa mai em đấy à?- Chất giọng của Lôi Vi có chút hờn dỗi.

_ Ta nào dám!- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa bóp nhẹ chóp mũi của Lôi Vi.

Những giây phút bên nhau như thế này thật yên bình. Ngắm gương mặt đang ửng đỏ của Lôi Vi, lòng Phúc Tuần cảm thấy ấm áp đến lạ kỳ. Một sự yên bình thật khó tả. Yêu thương trong tim mỗi lúc một tràn đầy.

Mỹ nhân như hoa. Chỉ nỡ vì người quân tử.

Đời này, chỉ có người con gái này là khiến Phúc Tuần mê đắm đến vậy. Chẳng nguyện dùng cả đời này của mình để ở bên nàng, dùng cả sinh mệnh của mình để bảo vệ nàng quyết không hối tiếc.

_ Nào! Thân thể nàng vốn không thể chịu lạnh, quàng áo vào cho ấm.

Vừa nói Phúc Tuần vừa choàng áo khoác vào cho Lôi Vi. Trước sự ôn nhu, dịu dàng của chàng, nàng thật không thể nào kháng cự lại được. Nàng chỉ có thể thuận theo trái tim mình mà thôi.

_ Chỉ cần được anh ôm là em đã cảm thấy ấm áp rồi.- Vừa nói, Lôi Vi vừa ôm lấy cánh tay của Phúc Tuần rồi rúc vào người chàng.

_ Chỗ này...- Vừa nói, Phúc Tuần vừa chỉ vào miệng Lôi Vi.-...biến thành kim khẩu [1] từ khi nào vậy.

Không nói gì, Lôi Vi chỉ cười rồi cọ cọ mũi mình vào người Phúc Tuần chẳng khác nào một chú chó nhỏ đang ra sức nựng chủ nhân của mình.

Họ cứ thế ngồi lặng lẽ bên nhau ngắm từng bông tuyết nhẹ rơi, nghe khúc nhạc phát ra từ cây Cổ cầm. Cho đến thật lâu sau đó, Lôi Vi nhận ra giờ nàng thật lâm bĩnh. Trước kia, sau kỳ thi thăng cấp lên Sơ kỳ nàng một tuần bảy ngày thường luyện đàn ít nhất hai lần. Từ sau khi ở bên cạnh Phúc Tuần rồi, nàng dường như luyện đàn rất ít, toàn bắt chàng đàn cho nàng nghe. Vậy mà chàng chẳng hề kêu ca, than vãn gì. Ngắm lại, nàng thật không biết đây có phải chính là điều mà người ta vẫn hay nói: vì người mình yêu, mình có thể làm bất kỳ chuyện vô vị hay quá đáng nào mà không hề kêu ca, phản đối. Nghĩ tới đây nàng khẽ mỉm cười, nụ cười tựa như một cánh hoa.

Cứ vậy, họ cứ vậy mà tựa vào vai nhau đến khi sắc trời chuyển màu.

_ Vi Nhi!- Vừa gọi, Phúc Tuần vừa nhẹ nhàng lay người Lôi Vi.- Vi Nhi! Dậy thôi!

_ Người ta muốn ngủ!- Vừa nói, Lôi Vi vừa xiết chặt vòng tay của mình quanh người Phúc Tuần.- Anh để cho em ngủ thêm tý nữa đi.

Nhìn dáng vẻ nửa tỉnh nửa mê của Lôi Vi, Phúc Tuần không khỏi bật cười. Nhẹ nhàng hạ tay xuống, chàng vỗ vào má của nàng.

_ Dậy đi nào Vi Nhi! Trời gần tối rồi!

_ Trời tối rồi sao?

Vừa hỏi, Lôi Vi vừa hé hé mở mắt ra. Lúc này nàng mới nhận ra bầu trời đã chuyển sắc. Gió nơi ngọn đồi cũng đang dần trở nên lạnh hơn. Đưa tay lên che miệng rồi ngáp một hơi dài, nàng nhanh chóng vươn người.

_ Sao lại có thể tối nhanh đến thế được?

_ Đây là tại nàng ham ngủ đấy!

Không nói gì, Lôi Vi hừ nhẹ một tiếng rồi cùng Phúc Tuần đứng lên tiếng về phía cỗ xe ngựa cách đó không xa.

_ Vậy là sắp hết một ngày rồi. Mai trời lại sáng.

_ Thật không ngờ, nàng cũng biết đạo lý đó!- Chất giọng của Phúc Tuần có chút kinh ngạc, trong giọng nói còn lẫn khuấy tiếng cười.

_ Sách đấy! Em đọc từ trong sách ra đấy.

_ Sách gì vậy?

_ Không nói cho anh biết!

Dứt câu, Lôi Vi chạy một mạch về phía cỗ xe. Một phần là vì muốn đùa giỡn với Phúc Tuần, một phần là vì nếu chàng tiếp tục truy hỏi tên sách, nàng quả thật không thể nào bịa ra được. Câu nàng nói vốn có trong một bộ truyện nổi tiếng nhưng vì nàng nhớ không chính xác nên chỉ nói dựa theo mà thôi. Chạy một mạch đến cỗ xe, nàng hướng mắt nhìn xuống bên dưới ngọn đồi.

Ngọn đồi nằm ngay phía sau lưng của Trùng Hoa viên vậy nên từ đây có thể nhìn thấy toàn bộ khu vườn rộng lớn đó. Kể cả khu vườn Phù dung cũng được thu vào trong mắt nàng. Nhìn từ trên cao nhìn xuống, nơi ấy thật giống như một cách đồng Phù dung mang sắc trắng thuần khiết cuối ngày.

_ Đẹp quá!- Lôi Vi thốt lên.- Vườn Phù dung, còn cả Mạnh Cát viện nữa, thật đẹp.

_ Đúng vậy!- Vừa nói, Phúc Tuần vừa tiến tới nắm lấy tay Lôi Vi.- Nhìn từ nơi này, nó chẳng khác nào chốn Bồng Lai. Vi Nhi! Có vui không?

Không nói gì, Lôi Vi chỉ gật đầu.

_ Vi Nhi! Nàng vì ta mà đã trồng trên mảnh đất đó loài cây tượng trưng cho tình yêu bất diệt. Còn ta, ta nguyện vì nàng mà biến nơi ấy trở thành chốn Bồng Lai. Trở thành nơi của riêng hai ta.

Nghe được những lời này, có người con gái nào lại không cảm động. Lôi Vi cũng không phải là ngoại lệ. Ngược lên nhìn Phúc Tuấn, ý cười như lan tỏa trong đôi mắt nàng, mang theo đó là biết bao nhiêu yêu thương, hạnh phúc, mãn ý. Hít một hơi thật sâu, nàng chậm rãi vòng tay qua ôm lấy Phúc Tuấn, cái ôm thật dịu dàng và đầy chân tình.

*

Thái Thường Nhạc phủ mỗi năm lại có một lần nhộn nhịp. Kể ra cũng không phải là chuyện gì to tát nhưng nó lại mang đến một niềm vui không nhỏ cho các ca vũ cũng như nhạc công trong phủ. Đó chính là ngày bọn họ nhận được quà từ người nhà gửi đến. Năm nay ngày này rơi vào dịp cuối năm nên có lẽ niềm vui của họ được nhân lên nhiều lần.

Nhớ năm ngoái, việc này khiến cả Thái Thường Nhạc phủ được một phen ồn ào. Vậy nên, để tránh lịch sử lặp lại, Lôi Vi quyết định đến bờ hồ chăm chỉ tập múa. Tốt nhất là không nên đụng tới đám người đó. Tú Đình tuy thời gian gần đây không gây chuyện với nàng. Nhưng nàng thực hiện được lời hứa của mình, chắc chắn trong lòng nàng ta có không ít cái gai. Chẳng qua là chưa tìm được thời cơ mà thôi. Sống trong Hoàng cung một năm, cuối cùng nàng cũng học được câu bớt được việc nào hay việc nấy. Càng hướng hồ giờ ai ai trong hậu cung cũng biết nàng đi theo Linh Thân vương Mạnh Phúc Tuấn nên càng phải bớt những việc phiền phức hơn trước nhiều.

Trước kia chỉ có mình nàng, có thể xem nàng muốn làm gì thì làm, không màng đến hậu quả. Nhưng giờ, những việc nàng làm lại có khả năng ảnh hưởng đến Phúc Tuấn. Nàng không thể mạo hiểm. Con người ta rồi cũng sẽ đến lúc phải trưởng thành, nhưng trưởng thành như thế này nàng thật không thích tí nào.

Vung tay trái lên cao, hạ tay phải xuống thấp sau đó xoay tròn rồi quay lại hé nở một nụ cười. Bài múa cho yến tiệc đón năm mới cuối cùng Lôi Vi cũng đã luyện xong. Cuối năm, tiết trời vẫn lạnh như cắt da cắt thịt nhưng vì để khỏi vương vãi tay chân nên nàng đã treo áo khoác lên cành cây. Nền hậu quả chính là tuyết bám đầy trên áo nàng. Phần lớn trong số đó đã tan ra và thấm vào bên trong.

_ Trời lạnh như thế này, người vẫn chăm chỉ luyện tập đến thế à? Bội phục! Bội phục!

Chất giọng quen thuộc vang lên, Lôi Vi quay lại nhìn.

_ Tham kiến Bát Hoàng tử! Bát Hoàng tử cát tường!

_ Đứng lên đi!

Trong lúc Lôi Vi đứng lên, Phúc Tường quát mắt nhìn một lượt.

_ Ngũ huynh đâu? Bình thường ta thấy huynh ấy chiều nào cũng ra Ngự Hoa viên này chắc chắn là đến chỗ người. Hôm nay sao ta không thấy?

_ Bát Hoàng tử! Từ sau khi từ sa trường trở về, tiểu nữ thấy Ngài càng ngày càng lăm lăm thì phải?!- Vừa cười, Lôi Vi vừa nói.- Đúng là Linh Thân vương rất hay ra chỗ này nhưng đâu nhất thiết ngày nào Ngài ấy cũng phải tới.

_ Cũng đúng!- Phúc Tường gật đầu.- Ngày nào cũng gặp nha đầu nhà người huynh ấy chắc đã sớm bị thất tam phong [2] rồi.

Ý tứ trong lời nói của Phúc Tường quá rõ ràng. Thật chẳng chọc nàng điên lên là không được hay sao chứ? Ấu trĩ hết chỗ nói.

_ Ngài...

_ Đấy! Đấy! Đấy! Ta nói có sai đâu! Mới chỉ chọc người một câu, người đã muốn động khẩu sát nhân [3].

_ Động khẩu sát nhân?- Lôi Vi kinh ngạc.

_ Uhm! Lời nói có tính sát thương rất cao, cao hơn cả vạn tiễn xuyên tâm. Chẳng lẽ người không biết?

Chào thua! Lần này Phúc Tường nói đúng, Lôi Vi ngã mũ chào thua. Nhưng...quả thật cục tức vừa rồi nàng nuốt không trôi.

_ Nếu lời nói có tính sát thương cao chắc có lẽ Bát Hoàng tử Ngài giờ đã mờ yên mã đẹp từ tám đời trước rồi.

_ Người...

Phía xa truyền tới tiếng nói cười nhanh chóng thu hút sự chú ý của Lôi Vi và Phúc Tường. Cả hai nhanh chóng nhìn thấy bên kia hồ, một tốp nữ nhân đang tiến về cái đình nghỉ mát gần đó.

_ Thật hiếm thấy các Công chúa ra đây hóng mát.- Vừa đưa mắt nhìn Lôi Vi vừa nói.

_ Người nghĩ thế thật à?

Trong lời nói của Phúc Tường có ẩn ý. Lôi Vi hoàn toàn nhìn ra được điều đó. Nhưng nàng thật sự không muốn bận tâm đến mấy chuyện vặt vãnh đó.

_ Bát Hoàng tử! Ngài là nam nhân chứ không phải là nữ nhân. Nên nghĩ thoáng một tý thì hơn.

Không nói gì, Phúc Tường tiến về phía trước một bước. Từ sau tiệc mừng sinh thần của Phúc Khải tại Linh Thân vương phủ năm ngoái, đám tỷ muội của chàng có người sớm đã nhìn không vừa mắt Lôi Vi. Nguyên nhân cũng bởi có nhiều Hoàng tử quan tâm đến nàng, còn bởi vì nàng lại có tài năng thật sự. Đêm Trung thu vừa rồi, khi Lôi Vi lên múa, chàng ngồi bên dưới quan sát, mười phần hết tám, chín phần tỷ muội của chàng tỏ ra khó chịu. Xem ra ngoài đám Hoàng tử ra, chỉ có Thiên Phụng Công chúa là thực tâm đối đãi và nâng đỡ nàng ấy. Nghĩ đến chàng không khỏi lo lắng thay cho nàng. Tuy nói rằng Phúc Tuấn sẽ che chở, bảo vệ nàng nhưng nếu nàng không lấy được thiện cảm của họ quả thật sau này sẽ khó sống ở hậu cung.

Nhắc thấy bóng dáng của Ngọc Nộn, mi tâm của Phúc Tường khẽ chau lại. Từ sa trường trở về, chàng nghe nói Ngọc Nộn dạo gần đây hay lui tới chỗ Lôi Vi. Chàng thật không biết đây rốt cuộc là phúc hay họa.

_ Ta nghe nói, Ngọc Nộn Công chúa dạo gần đây đối đãi với người rất tốt?

_ Đó là người ngoài nói, là tự bản thân Công chúa cảm nhận mà thôi.

_ Người đã có sự đề phòng?

_ Có thì sao? Không có thì sao? Tiểu nữ chỉ muốn kê cao gối mà ngủ thôi. Không muốn ngày ngày phải bất an lo cái này, sợ cái kia. Đối với người chốn hậu cung, tiểu nữ không muốn tiếp xúc nhiều. Nhưng Ngọc Nộn Công chúa...cứ như là bám riết lấy tiểu nữ. Tuy tiểu nữ muốn ngủ ngon nhưng cũng không muốn bay mất đầu.

Không nói gì, Phúc Tường bật cười.

_ Chuyện này, Ngài đừng nói cho Linh Thân vương biết.

_ Sớm đã lan truyền khắp hậu cung, người nghĩ Ngũ huynh còn không biết sao?

Lần này, Lôi Vi thật không nén được tiếng thở dài.

_ Vi Nhi! Người phải tự mình cẩn thận. Ngũ huynh rất lo lắng cho người đấy. Từ sau khi người bị trúng độc Thần sa, ta có cảm giác huynh ấy lúc nào cũng ngồi trên đồng lửa. Người thử nghĩ xem, người bị nghi oan hoặc xảy ra sơ suất gì huynh ấy còn có thể cứu được. Nhưng người bị hạ độc như vậy, huynh ấy...thật sự ngoài việc chết chung với người ra thì cứu người cách sao đây?

Nhớ lại chuyện này, Lôi Vi lại nhớ đến chuyện Phúc Hoàng hạ thủ với Phúc Tuấn. Từng chuyện, từng chuyện liên đới với nhau. Nàng thật sự không muốn nhớ đến những chuyện ấy nữa.

_ Tiểu nữ sẽ cẩn thận!

Chạng vạng Lôi Vi mới quay trở về Thái Thường Nhạc phủ. Kỳ thực nàng sớm đã rời khỏi bờ hồ rồi nhưng vì vẫn chưa muốn trở về nên nàng đành vào một cái đình ngồi tạm. Chờ đi khi mặt trời đã đi xuống được nửa đường rồi nàng mới trở về.

Bên trong Thái Thường Nhạc phủ xem ra tiếng bàn tán vẫn chưa ngớt. Càng đến gần Tây Khương viện, tiếng khoe khoang nịnh bợ càng lúc càng rõ ràng. Khoe quả, khoe lễ vật ở một mức độ nào đó có thể xem đây là việc chấp nhận được. Nhưng như thế này quả thật quá phô trương. Cứ như là không cho thiên hạ biết được mình có đồ mới là sẽ chết không bằng. Loại người này, Lôi Vi quả thật không thể nào cảm nổi. Nhìn vào liền có cảm giác buồn nôn.

_ Kia không phải là con dâu tương lai của Hoàng thượng sao? Sao đến ngày nhận quà của người thân lại không có quà gì cả vậy.

Không cần nhìn Lôi Vi cũng biết được ai đang phát ngôn. Tú Đĩnh vẫn luôn muốn tìm cơ hội để châm chọc, mỉa mai thậm chí là bài xích, chà đạp nàng. Hít một hơi thật sâu, vừa vòng hai tay trước ngực, Lôi Vi vừa quay về đám Tú Đĩnh đang ngồi trong đình nghỉ mát. Xem ra lần này so với lần trước chỉ có nàng ta là lên tiếng còn những kẻ còn lại đều im lặng, chỉ âm ờ mấy câu, a dua hùa theo. Hùa theo một kẻ nhà giàu có mà thôi. Chỉ đáng tiếc...

_ Ăn no rừng mỡ đi hóng chuyện người khác. Bản chất đúng là không thay đổi. - Chất giọng của Lôi Vi trầm ổn nhưng nếu nghe kỹ quả thật lời nào lời nấy cũng toát ra lãnh khí khiến người khác lạnh thấu xương. - Ta nói này, nếu có thời gian người hãy lo tốt chuyện của mình đi.

_ Còn chưa biết ai phải lo tốt chuyện của mình đâu. - Vừa cười mỉa, Tú Đĩnh vừa tiến lại gần về phía Lôi Vi. - Chuyện tốt của người ở chốn hậu cung còn chưa ít hay sao? Dam dúi với Hình Thân vương, sau đó lại còn phá đám chuyện của Ngọc Nộn Công chúa và Linh Thân vương. Hôm nay, người trèo cao đến như vậy ư rằng có ả tình.

_ ả tình? ả tình gì? Ta cũng thật sự muốn biết nó là ả tình gì? Trước khi nói ta dam dúi với Hình Thân vương, người hãy suy nghĩ cho kỹ hai chữ "dam dúi" có nghĩa là gì. Hình Thân vương năm thê bảy thiếp sao không nghe ai nói gì, trong khi đó ta khi ấy căn bản chả là người của ai, đi theo Hình Thân vương thì có gì là sai? Người nói ta dam dúi, có phải nào của người bị liệt rồi không?

_ Người...

_ Còn nữa! Chuyện tình cảm giữa Linh Thân vương và Ngọc Nhạ Công chúa, ta từ trước đến nay chưa hề phủ nhận trách nhiệm cũng không hề có bổn phận phải chịu trách nhiệm. Tình cảm là tự nó phát sinh và phát triển, ta căn bản không có sức quản, cũng không muốn quản. Ta không phủ nhận tình cảm của ta dành cho Linh Thân vương. Nhưng đó là sau này còn trước đó, ta đâu có. Người nói ta phá hoại tình cảm hai người họ, có phải người mất khả năng đánh giá, nhận thức sự việc không?

_ Người nói cái gì? Nào bị liệt? Mất khả năng đánh giá, nhận thức sự việc?

Tú Đình có chút choáng váng về khẩu khí của Lôi Vi. Khẩu khí của nàng, không phải nàng ta không biết nhưng lần nào nàng ta quả thật cũng đỡ không nổi. Mọi người nhanh chóng tụ lại, vây quanh Tú Đình và Lôi Vi. Lúc nào cũng vậy, mỗi lần hai người xảy ra chiến tranh là lại thu hút không ít sự chú ý. Điều này đôi khi khiến Lôi Vi liên tưởng đến Taylor Swift và Katy Perry. Điểm khác biệt lớn nhất chính là hai người kia là hai ca sĩ nổi tiếng khắp thế giới còn nàng và nàng ta chỉ là ca vũ của Thái Thường Nhạc phủ nhỏ bé bên trong Hoàng cung Tân Thực rộng lớn mà thôi.

_ Đúng thế!- Lôi Vi khẳng định.

_ Cát Lôi Vi! Người nghĩ mình là ai chứ? Mới chỉ lên Thượng đẳng ca vũ chưa được bao lâu mà đã vênh vào thế à. Ta nói cho người biết nếu không phải có Thái tử thì người căn bản không thể lên Thượng đẳng ca vũ trong vòng một năm. Chỉ một câu nói của Thái tử người lập tức lên Trung sinh. Ta không phục!

_ Ta căn bản không cần người phục!- Lôi Vi cứng giọng.- Người cũng không có tư cách để phản đối.

_ Người nói cái gì? Không có tư cách để phản đối? Người dựa vào cái gì mà bình phẩm ta có tư cách hay không có tư cách chứ?

_ Một kẻ chuyên đi nói dối thì có tư cách sao?

Sau câu nói đó một tiếng nổ ầm vang lên trong đầu Tú Đình. Nàng ta không dám nhìn vào đôi mắt tình như nước của Lôi Vi. Đôi mắt tình lạng ấy giờ đây chả khác nào một con dao có thể đâm một nhát chí mạng vào ngực nàng ta. Tiếng bản tán nổi lên. Phần lớn mọi người đều không hiểu Lôi Vi đang ám chỉ điều gì. Nhưng nhìn gương mặt xanh như tàu lá của Tú Đình, ai cũng đoán chắc sự việc không đơn giản.

_ Ta căn bản chỉ muốn sống những ngày tháng bình bình an an. Người tốt nhất đừng bức ta.

Dứt câu, Lôi Vi chậm rãi quay đi. Nhưng đi được vài bước, Tú Đình đã chạy đến giữ lấy bả vai và xoa người nàng lại.

_ Cát Lôi Vi!- Chất giọng của Tú Đình đầy phẫn uất.- Người dám nói với ta là người muốn có một cuộc sống bình bình an an sao? Nếu không phải vì người, ta đã không phải đi bước này. Người nghĩ mình là ai chứ? Người đừng tỏ ra thanh cao nữa. Bộ mặt đó không hợp với người đâu. Để ta nói cho người biết, bộ mặt hợp với người chính là bộ mặt Hồ ly. Hồ ly! Người hiểu không? Cái thứ lai lịch bất minh như người rõ ràng là Hồ ly hại người. Ta nguyện rửa người! Nguyên rửa tổ tông nhà người. Nguyên rửa những kẻ đã sinh ra con Hồ ly nhà người.

Tú Đình càng nói càng loạn. Còn Lôi Vi càng nghe hỏa khí càng bốc lên dữ dội. Không thể nhịn thêm được nữa, nàng đưa tay tát thẳng vào mặt Tú Đình một cái khiến ai nấy cũng sững sờ. Cùng lúc tiếng tát trời giáng vang lên, từ bên gác nhỏ của Tây Khương viện, nơi dẫn đến Xuân Hoa viện, xuất hiện một bóng áo màu lục. Phúc Tuân chính là đến Xuân Hoa viện để đưa đồ cho Lôi Vi. Nhớ lại ngày nhận quà năm ngoái, chàng đoán chắc nàng sẽ không về sớm như vậy. Nên chàng để lại đồ trong Xuân Hoa viên rồi đến Ngự hoa viên tìm nàng, thật không ngờ lại chứng kiến cảnh này.

_ Nghe Tú Đình! Người nói về ta như thế nào ta không quan tâm. Nhưng nếu người người đụng đến gia tộc ta, ta không dễ dàng bỏ qua cho người đâu. Người đã nói ta là Hồ ly hại người. Vậy được! Hôm nay ta sẽ diễn tròn vai diễn này, cho người biết thế nào là lễ độ.

Là người thông minh, Tú Đình biết những gì Lôi Vi sắp nói ra có thể sẽ khiến nàng không thể nào ở lại Thái Thường Nhạc phủ được nữa.

_ Câm miệng! Người câm miệng cho ta!

_ Người bảo ta câm là ta phải câm sao? Muộn quá rồi Nghe Tú Đình! Người thông minh nhưng lại chẳng thức thời.

Nói đoạn Lôi Vi quay về phía mọi người. Vẫn là đôi mắt tình lạng, trong veo ấy nhưng giờ ai ai cũng không dám nhìn thẳng vào nó.

_ Có lẽ mọi người không nhớ chuyện ta đã từng nói với mọi người trong ngày nhận quà năm ngoái phải không vậy để ta nói cho mọi người biết. Nghe Tú Đình thực ra là...

_ Vi Nhi!

Chất giọng quen thuộc vang lên cắt ngang lời Lôi Vi, nàng vội quay lại nhìn nhận ra Phúc Tuân đang nhanh chóng tiến về phía mình. Nhưng lúc này nàng không muốn quan tâm đến vậy.

_ Nàng ta vốn không phải là thiên kim tiểu thư...

_ Vi Nhi!

_...Của Thái thú Bách Xuân thành.

Mọi người ai nấy cũng sững sờ hết nhìn Lôi Vi rồi quay sang nhìn Tú Đình mà quên đi mất việc thi lễ với Linh Thân vương lúc này đang đứng ngay bên

cạnh Lôi Vi.

_ Vi Nhi! Nàng quá đáng rồi!- Chết giọng của Phúc Tuân trầm ổn nhưng lại chứa không ít nộ khí.

_ Linh Thân vương! Tiểu nữ không gây sự vô cớ.- Lôi Vi cứng giọng.- Tức nước thì vỡ bờ thôi!

_ Nàng..

Không màn đến Phúc Tuân, Lôi Vi tiến một bước dài về phía Tú Đình.

_ Nếu không phải ta vì giúp Thất Hoàng tử tra án phải ra khỏi cung, có lẽ ta cũng không biết chuyện tốt của Nghê Tú Đình. Họ của ngươi không phải là họ Nghê mà họ Cừ. Họ Cừ nhà ngươi vốn là một gia đình ngư phủ, sống lên đênh trên mặt biển gần Bách Xuân thành và bị mọi người trên bờ khinh thường. Gia đình ngươi không chỉ nghèo mà còn đồng huynh đệ tỷ muội. Phụ thân ngươi vốn là một kẻ thất phu, thích rượu chè, cờ bạc. Sau mỗi lần đi biển về, có bao nhiêu tiền, phụ thân ngươi liền đem đi đánh bạc tất. Một lần phụ thân ngươi say rượu trở về nhà đánh đập tử mẩu thân đến huynh đệ tỷ muội ngươi. Ngươi trong lúc luống cuống, vì tự vệ ngươi đã đẩy ngã ông ta xuống thuyền. Ông ấy không phải là không biết bơi mà do quá say nên khi ngã xuống nước chỉ có thể quẫy vài cái như cá mắc cạn sau đó ông ta chết, tạm cho là chết đuối đi. Mẩu thân ngươi vì sợ ngươi bị liên lụy nên bảo ngươi chạy trốn. Ngươi cũng hề do dự mà chạy trốn. Bởi trên thực tế ngươi cũng đã chán ghét cái cảnh đó rồi. Ngươi chạy đến Bắc Đình thành tìm Lưu Khải Minh để làm hộ tịch giả, đổi họ thành họ Nghê để cùng họ với Nghê Thái Cường, Thái thú Bách Xuân thành. Có biết vì sao cùng làm giả hộ tịch ở một nơi mà Thanh Nhi bị bắt, ngươi lại không không? Đây là sơ suất của ta!- Lôi Vi không khỏi tự mĩa mai mình.- Khi ta soát nhà của Lưu Khải Minh, ta thấy tờ giấy giao dịch giữa ngươi và hắn. Trong đó ghi rõ tên họ của ngươi trước và sau khi làm giả. Nhưng vì có người truy sát nên ta không thể soát thêm được, ta chỉ còn cách vội cầm chứng cứ cũng như tờ giấy giao dịch của ngươi đi. Nên ngươi mới thoát tội.

Nói tới đây tất cả lặng im. Bầu không khí vốn đã lạnh càng trở nên lạnh hơn. Phúc Tuân khi nhìn thấy phản ứng của Lôi Vi, chẳng biết thế nào nàng cũng sẽ nói ra chuyện động trời nhưng chẳng thật không ngờ chuyện này lại lớn đến vậy. Đến cuối cùng việc chẳng ngăn cản nàng lúc này là đúng hay sai, chẳng cũng không thể nào xác định được.

_ Khi Thanh Nhi bị bắt ta đã rất sợ hãi. Ta hoang mang không biết có nên giao tờ giấy giao dịch của ngươi ra hay không. Cuối cùng, ta đã không giao ra. Ta chỉ không muốn ngươi giống như nàng ấy. Phải chết thảm! Ta muốn để ngươi thay đổi. Nhưng thật không ngờ...ta đã quá ngây thơ. Ngươi xuất thân trong gia đình nghèo khó, phụ thân lại tàn nhẫn như vậy. Ngươi muốn thoát khỏi nó ta có thể hiểu. Nhưng ta thật không hiểu, ngươi có lẽ cũng muốn một cuộc sống bình bình an an, không bị quá khứ khuấy động, cái nghèo bám riết, vậy mà ta với ngươi không thù không oán, ngươi lại luôn tìm cách xúc xiển ta, thậm chí còn hại ta trật chân, suýt nữa thì trượt. Ta không hiểu! Giờ cũng không muốn hiểu! Ngươi biết không, nghèo không phải là cái tội, cái tội chính là viện cớ nghèo mà làm ra đủ chuyện bất lương hại người.

Nói đến đây, Lôi Vi khẽ bật cười, tiếng cười đầy mỉa mai, chua xót.

_ Ngươi có lẽ không biết, trong lúc ngươi ở Thái Thường Nhạc phủ ngày ngày luyện tập, ngày ngày ăn no mặc ấm, thì mẩu thân ngươi gần hai năm trước đã qua đời rồi. Huynh đệ tỷ muội của ngươi vì bị mọi người khinh rẻ cũng đã đi nơi khác rồi. Nghe đâu họ đã đến Lăng quốc. Nhưng không ngờ rằng, Lăng quốc năm ấy lại bị đại dịch. Họ cũng đã sớm chết trong đại dịch của Lăng quốc năm đó rồi.

Im lặng! Tú Đình hoàn toàn im lặng. Trên hết là một nỗi thống khổ. Đó không chỉ là sự thống khổ của nhục nhã mà còn là thống khổ của việc mất đi người thân. Mọi người không bàn tán gì, nhưng nàng ta biết rằng những ngày sắp tới đây bản thân mình sẽ không thể nào sống ở Thái Thường Nhạc phủ được nữa.

_ Vậy...vậy còn số đồ này?- Một ca vũ khẽ lên tiếng phá vỡ bầu không khí.

_ Cái này không cần nghĩ cũng biết được là nàng ta tìm một người ngoài thành, cho tiền người đó mua đồ gửi vào.- Lôi Vi lạnh lùng nói.- Sau khi khoe khoang xong rồi có khả năng sẽ đem một vài món đồ trong số đó cho người ta hoặc đem đi bán với giá cao để trả phí cho người đó. Mấy mảnh khoe này ta cứ tưởng lũ bám váy nhà giàu các ngươi phải biết chứ.

_ Lôi Vi!

Lần này Phúc Tuân không gọi nàng là "Vi Nhi" nữa mà gọi thẳng tên của nàng.

_ Sao thế?- Lôi Vi quay về phía Phúc Tuân hỏi.- Tiểu nữ nói sót chỗ nào? Nếu có, mời Linh Thân vương chỉ điểm.

_ Đủ rồi đấy!

Bốn mắt nhìn nhau. Một bên là nộ khí vẫn chưa tan, một bên là đang cố kìm nén cơn giận. Khẽ mỉm cười, Lôi Vi không nói gì chậm rãi rời gót. Nhưng đi được vài bước nàng vội quay về phía Tú Đình.

_ Đừng có nghĩ đến chuyện tìm cái chết. Ta nói cho ngươi biết, ngươi dù có chết cũng không được yên ổn đâu. Nên tốt nhất đừng nghĩ đến nó. Ngươi phải sống, sống để mà nếm trải những gì mẩu thân ngươi, huynh đệ tỷ muội ngươi đã trải qua.

Dứt câu, Lôi Vi bỏ đi một nước, không quay đầu lại.

*

Gió đã mạnh dần lên khiến cho lòng người thêm lạnh. Tà váy màu xám mỏng manh nhẹ nhàng bay trong gió tựa như một đám khói đang nghi ngút bay lên

khiến người ta có một chút chua xót, nao lòng. Nhưng khi nhìn người con gái ấy, người ta lại có một cảm giác lạnh thấu xương.

Đưa mắt nhìn về một nơi nào đó vô định, một suy nghĩ mông lung, mơ hồ thoáng bay qua trong đầu Ngọc Nhận. Một kế hoạch, một dự định hình thành nhưng ngay cả bản thân nàng cũng không tài nào dám chắc kế hoạch này sẽ thành công. Một là có tất cả, hai là mất tất cả. Nàng muốn cược một lần. Nhưng...lần này nàng lấy gì ra để cược đây?

_ Không được!

Vừa nói, Ngọc Nhận vừa lắc đầu. Nàng không thể nghĩ nhiều như thế. Nếu còn tiếp tục nghĩ nữa e rằng nàng không thể nào xoay chuyển cục diện này mất.

_ Lệ Uyên!- Hít một hơi thật sâu, Ngọc Nhận gọi tên của mình tới.

_ Có nô tỳ!

Ra hiệu cho Lệ Uyên cúi xuống, Ngọc Nhận thì thầm vài câu với nàng ta. Chẳng biết nàng nói cái gì chỉ biết rằng nàng nói tới đầu thị nữ của nàng liền xanh mặt tới đó.

_ Công chúa!- Chất giọng của Lệ Uyên có phần hốt hoảng.

_ Nhớ rõ, chuyện này không được để ai biết. Nếu không ta sẽ giết ngươi.

_ Vâng!

Vừa nói, Lệ Uyên vừa sụp lạy. Mặt cắt không còn giọt máu. Kế hoạch lần này của chủ tử nàng ta thật quá nguy hiểm rồi. Nhưng Công chúa đã nói như thế, nàng ta cũng không dám lăm lờ. Dù sao mạng mình vẫn quan trọng hơn cả.

_ Đi đi!

Hết chương 52

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Giao thừa bất an

Đứng trên cầu, phóng mắt nhìn về nơi xa, Phúc Khải lẫn Phi Đào đều không khỏi thở dài ngao ngán. Mấy ngày nay họ nhìn thấy Lôi Vi hoặc Phúc Tuấn đều không dám đến gần. Hai người đó chẳng khác nào như lò lửa. Hồi Lôi Vi, nàng bảo đi hỏi Phúc Tuấn. Hồi Phúc Tuấn, chàng lại nói không có chuyện gì. Cuối cùng đến Thái Thường Nhạc phủ tìm hiểu, dùng cách nào mọi người cũng không nói. Rốt cuộc hai người bọn họ ngã mũ chào thua.

_ Hai người này rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?- Chất giọng của Phi Đào có chút cáu.- Thật khiến người ta khó chịu.

_ Đây là lần đầu tiên ta thấy hai người này giận nhau. Lần trước, Vi Nhi giận Ngũ huynh mấy ngày trời, lần này...hai người này...không biết định giận bao nhiêu ngày đây?

Nghe Phúc Khải nói vậy, Phi Đào càng chán nản. Hơi nghiêng chiếc dù qua, nàng lén đưa mắt nhìn chàng. Dù trên gương mặt kia không biểu hiện gì nhiều song nàng biết lòng chàng đang lo lắng như lửa đốt.

_ Khải ca cũng đừng lo lắng quá!- Phi Đào nhẹ nhàng lên tiếng.- Tiểu Đào Đào nghĩ mọi chuyện sẽ ổn thôi.

_ Ta cũng chỉ mong vậy. Năm mới gần đến rồi hy vọng hai người họ nhanh chóng gương vỡ lại lành.

Phi Đào cũng không nói gì thêm. Nàng gờ như tập trung toàn bộ sức lực của mình để nhìn ngắm nam nhân ngay trước mắt. con gió nhẹ thổi tà áo bay bay. Tuyết nhẹ rơi vương trên mái đầu. Tất cả được phối hợp hài hòa với nhau tạo nên một khí chất không ai có được. Phóng khoáng. Tiếu diêu. Thâm tình.

Và sau khi từ sa trường trở về, chàng càng có dáng dấp của một nam nhân thực thụ, rắn rỏi, cứng cáp. Trái tim nhỏ bé của người thiếu nữ lại rung lên từng nhịp khiến bản thân nàng không khỏi bối rối...

Cứ vậy, Phi Đào cứ mãi ngẩn ngơ ngắm nhìn Phúc Khải...

*

Tâm trạng không tốt nên nhìn cái gì cũng không thuận mắt. Lôi Vi vung tay ném mạnh hòn sỏi xuống lòng hồ. Khổ nỗi lòng hồ giờ đã đóng băng nên đá rơi xuống vọng lại một âm thanh vừa khô khốc vừa lạnh lẽo. Nàng cúi bưng quờ tay trên mặt đất, tiện thể nhỏ trụi một đám cỏ trong tầm với.

Chuyện xảy ra ở Thái Thường Nhạc phủ hôm ấy tuy đã được Phúc Tuần hạ lệnh cấm bàn tán nhưng tiếng xì xào vẫn còn. Chỉ là vì lệnh cấm của chàng nên chả ai dám phát tán nó ra khỏi Thái Thường Nhạc phủ. Được rồi! Chuyện này, nàng thật sự cảm kích chàng. Thu dọn hậu quả nàng gây ra không một lời than vãn. Nhưng thái độ của chàng dành cho nàng mấy ngày nay vẫn không khá hơn. Từ hôm đó đến hôm nay, không gặp nhau thì thôi chứ gặp nhau là chàng lại giảng đạo lý cho nàng nghe. Nàng không phải không hiểu, nhưng...rõ ràng người ta muốn chàng đổ dành mà lại.

Haizzz!!! Càng nghĩ Lôi Vi càng bức mình. Lúc không cần ngọt thì ngọt hơn cả mật ong. Lúc cần ngọt thì lại nhạt như nước ốc. Bởi vậy người ta nói cấm có sai, nam nhân chả khác nào trẻ con, không biết lúc nào nên làm gì.

_ Ấu trĩ! Ấu trĩ! Ấu trĩ!

_ Nàng đang nói ai ấu trĩ vậy?

Không cần quay lại Lôi Vi cũng biết ai đang bước đến. Ngay khi Phúc Tuần vừa ngồi xuống, Lôi Vi đã đứng lên khiến chàng không khỏi thờ dãi.

_ Nếu Vương gia hôm nay lại đến để giảng đạo lý thì tiểu nữ không rảnh.

Hít một hơi thật sâu, Phúc Tuần đứng lên tiến về phía Lôi Vi.

_ Ta không phải là lão phu tử [1]. Ta chỉ muốn nàng hiểu và kiềm chế sự kích động của mình lại. Lần trước trong yến tiệc sinh thần của Thất đệ, cứ cho là trò nghịch ngợm của nàng nhưng xuất phát điểm vẫn là sự kích động. Lần này nàng vẫn vậy. Đối với nàng, tính này chỉ có hại chứ không có lợi.

_ Anh không phải là lão phu tử mà là lão hồ đồ. Đổng đạo lý của anh không phải người ta không hiểu. Nhưng anh cũng phải nhìn cục diện lúc đó chứ, rõ ràng là Nghê Tú Đình ép em. Em chịu không được! Lúc đó đến Khổng Tử cũng phải nổi giận!

_ Chịu không được thì nàng có thể bỏ đi!

_ Bỏ đi?- Vừa nói, Lôi Vi vừa cười khê.- Mạnh Phúc Tuần! Người ta là rùa cả tổ tông nhà em. Em bỏ đi chẳng khác nào là ngầm thừa nhận điều đó là đúng.

_ Vậy nàng muốn động khẩu với nàng ta? Cho dù thế đi chăng nữa, nàng cũng không thể nói chuyện xấu của nàng ta trước mặt bao nhiêu người như thế. Đành rằng nàng ta có sai nhưng nàng làm như vậy, quả thật trong mắt mọi người hai người chả khác gì nhau.

Những lý lẽ của Phúc Tuần, Lôi Vi không cách nào phản bác lại. Bởi quả thật, giờ nghĩ lại nàng cũng nhận thấy bản thân mình khi ấy đã quá đáng. Bêu chuyện xấu của người khác trước mặt bản dân thiên hạ thật chả hay ho gì. Nhưng câu cuối cùng của chàng khiến đầu nàng như nổ văng trời. Chỉ vì một phút bốc đồng, trong mắt chàng, nàng lại trở nên tầm thường như vậy sao?

_ Mọi người?- Lôi Vi cứng giọng hỏi.- Mọi người ở đây là những ai?

_ Là những ai chứng kiến!- Chặt giọng của Phúc Tuần trầm ổn.

Nghe câu trả lời của Phúc Tuần, nộ khí của Lôi Vi lại nổi lên. Lúc này nàng chỉ hận bản thân không thể xé xác chàng ra.

_ Là những ai chứng kiến? Bao gồm cả anh! Đúng không?- Lôi Vi nói như hét.

_ Ta không..

_ Mạnh Phúc Tuần! Anh quá đáng lắm!

Dứt câu, Lôi Vi bỏ đi một nước, không quay đầu lại nhìn.

Nhìn cái dáng chạy đầy bức mình của Lôi Vi, Phúc Tuần ý thức được rằng mình vừa châm thêm dầu vào lửa. Chàng hôm nay đến đây là muốn giảng hòa với nàng. Nhưng cuối cùng chàng vẫn nói ra một đổng đạo lý với nàng. Nàng nói không sai. Bị ép đến như vậy ai còn để ý đến chuyện đạo lý nữa chứ. Giờ nhớ lại cục diện lúc đó chàng căn bản không nắm được nhiều. Nhưng chàng tuyệt đối không hề đưa ra kết luận vội vàng. Bởi chàng hiểu bản tính của Lôi Vi tuy nói năng chẳng chứa ai nhưng nàng không phải là người thích gây chuyện vô cớ. Chỉ có điều, cục diện hôm đó quá hỗn loạn.

Nhớ lại câu nói vừa rồi của mình, bản thân chàng cũng tự cảm thấy mình quá đáng. Bảo nàng và Tú Đình giống nhau khác nào chàng hạ thấp nàng. Một người đầy tự trọng như nàng làm sao chịu được. Chàng đúng là tự bẽ đá đập vào chân mình. Không nghĩ ngợi nhiều, Phúc Tuần vội nhắm hướng Xuân Hoa viện mà chạy. Chuyện này không thể kéo dài thêm được nữa bằng không hai người sẽ đi đến mức không thể挽回 lại mất. Chàng thật sự không mong điều này xảy ra. Khó khăn lắm chàng mới nắm được tay nàng, chàng tuyệt đối không để chuyện nhỏ nhặt này làm ảnh hưởng đến mối quan hệ cả hai...

*

Đêm giao thừa! So với năm ngoái, Hoàng cung Tân Thực năm nay trang hoàng hoành tráng hơn, lộng lẫy hơn và cũng xa hoa hơn. Phô trương thanh thế

bằng cách này đúng là hiệu quả. Đúng lúc, đúng dịp khiến các nước khác không thể nào bắt bẻ được.

Tiếng ồn ào xôn xao nổi lên. Mọi người đã có mặt đông đủ. Ngoại trừ ba vị trí tối cao còn tất cả các vị trí khác trên bàn tiệc đều được lấp đầy. Đứng bên hông sân khấu nhìn ra, Lôi Vi dễ dàng trông thấy Phúc Tuấn đang cùng trò chuyện với các huynh đệ của mình. Nhìn nét mặt của chàng thật chả có chút gì gọi là u buồn hay khó xử, đau lòng cả. Một chút biểu hiện cũng không có. Khẽ cắn môi, Lôi Vi cố nén cơn tức của mình xuống.

_ Đúng là chỉ có mình là tự mình đa tình!- Lôi Vi lầm bầm.

_ Đang nhìn gì thế?

Chất giọng bông đùa vang lên bên tai khiến Lôi Vi không khỏi giật mình. Quay lại, nàng thấy Quân Đài đang cười ranh mãnh. Quân Đài và Băng Tư đã được thăng cấp lên làm Thượng đẳng ca vũ. Nhưng do họ được thăng cấp quá cận ngày giao thừa nên năm nay họ chưa được lên sân khấu. Nghĩ lại Lôi Vi có chút tiếc nuối cho họ. Còn Đồng Thảo cũng đã được thăng lên làm Trung sinh. Hy vọng năm sau, nàng ấy có thể được thăng lên làm Thượng đẳng ca vũ.

Không nói không rằng gì, Lôi Vi quay ngoắt đầu đi.

_ Vẫn đang giận Ngài ấy sao?- Quân Đài tiếp tục truy hỏi.

_ Thì sao chứ?!- Chất giọng của Lôi Vi có chút xẵng.

_ Rõ ràng lần này muội có lỗi. Người ta giúp muội thu dọn tàn cuộc không oán thán một câu nào, chỉ giảng đạo lý một tý mà hai người đã thành ra thế này rồi.

_ Một tý?- Lôi Vi đẩy tông giọng của mình lên cao.- Từ hôm ấy, mỗi lần gặp nhau chàng ấy đều giảng đạo lý với muội. Tỷ còn nói là một tý.

Quân Đài thờ dãi ngao ngán.

_ Là tại vì muội không chịu tiếp thu, cứ bướng bỉnh mãi. Muội chỉ cần xin lỗi một câu không phải đã xong rồi sao? Đàng này...Linh Thân vương hết lần này đến lần khác chiều muội, che chở cho muội ta nghĩ, muội cũng nhìn ra. Muội xin lỗi Ngài ấy một câu, chiều Ngài ấy một chút thì cũng đâu phải là việc gì quá đáng. Đành rằng, khi yêu người ta không đòi hỏi đối phương. Nhưng muội cũng không thể đòi hỏi người ta chiều muội mãi trong khi muội không chiều họ. Chẳng phải người ta có câu lùi một bước biển rộng trời cao là gì?!

Quân Đài nói thế, lòng Lôi Vi lại chùng xuống. Bản tính nàng không phải là người cố chấp nhưng trước sự kiêu căng, không biết phải trái của Tú Đình khiến nàng thật không thể nào chấp nhận được. Vậy nên nàng nghiêm nhiên cho rằng những gì mình làm là đúng. Vì vậy khi nghe Phúc Tuấn giảng đạo lý, nàng một mực cãi lại, không nghe.

_ Ta vốn nghĩ rằng Linh Thân vương nói nhiều thế, muội chắc đã nghĩ thông nên không nói. Nhưng xem ra lần này ta không nói không được rồi. Trong chuyện này, cả muội và Tú Đình đều sai. Muội sai ở chỗ chính là đã quá bốc đồng, không kiềm chế được dẫn đến cục diện Tú Đình buộc phải rời khỏi Thái Thường Nhạc phủ. Nàng ấy tuy tính tình không tốt, nhưng ở Thái Thường Nhạc phủ nàng ấy đã nỗ lực không ít. Với một người đã nỗ lực hết mình, muội nghĩ xem hành động của muội có phải là gáo nước lạnh không? Sai ở đâu thì nhận sai ở đó. Linh Thân vương cũng không bắt muội chịu hết trách nhiệm. Ngài ấy chỉ muốn muội kiềm chế lại bớt, tránh muội sau này càng lúc càng khó sống.

Không nói gì, Lôi Vi xụ mặt. Trông nàng lúc này chả khác nào một quả bóng bị xì hơi.

_ Được rồi!- Băng Tư ở đâu lên tiếng.- Thay vì xụ mặt thì đi tìm Ngài ấy đi.

_ Được không? Gần diễn rồi!- Chất giọng của Lôi Vi có chút lo lắng.

_ Giờ mới lo lắng sao?- Lăn khuôn mặt trong giọng nói của Băng Tư là tiếng cười.- Hoàng thượng chưa tới, vẫn còn kịp. Đi đi! Ta và Quân Đài sẽ nói với Vương Tổng quản.

Không nói gì, Lôi Vi gạt đầu lia lịa rồi vội chạy đi. Trước tiên nàng phải tìm được Tiểu An Tử trước đã. Người ta ngồi trên kia, nàng không thể tự tiện xông lên được. Nghĩ đến đây nàng thật hận mấy bữa tiệc cung đình này. Phép tắc, quy củ quá đi mất. Vừa chạy, nàng vừa xác định phương hướng.

_ Thái hậu nương nương giá đáo! Hoàng thượng giá đáo! Hoàng hậu nương nương giá đáo!

Xa xa vọng lại tiếng của Ông Công công khiến Lôi Vi không thể không quay đầu lại nhìn. Từ chỗ nàng đang đứng nhìn về phía khán đài khá xa nên không thể nào nhìn rõ. Nàng chỉ có thể nhìn thấy ba con người tối cao kia đang tiến về phía chỗ ngồi của mình. Đi bên cạnh Hoàng thượng là Ông Tổng quản. Còn đi bên cạnh Thái hậu là Ngọc Nạ Công chúa.

_ Hoàng thượng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!- Vừa tung hô, mọi người vừa quỳ xuống.- Thái hậu nương nương thánh an! Hoàng hậu nương nương kim an!

_ Bình thân!

Nhìn cảnh tượng này, Lôi Vi biết rằng nàng chậm một bước rồi. Nhưng nàng mặc kệ, dù sao muộn vẫn còn hơn không. Nghĩ vậy, nàng vội quay đầu lại chạy tiếp, không ngờ chỉ vừa chạy một đoạn ngắn, nàng đã va phải người.

_ Aidza! Ai thế?- Người kia rên lên.- Ai mà đi không nhìn đường gì hết vậy?

_ Đồng Thảo tỷ?- Lôi Vi ngạc nhiên.

Đờ Đồng Thảo đứng lên, Lôi Vi vội cúi xuống nhặt đồ hộ nàng ấy.

_ Lôi Vi?- Chết giọng Đồng Thảo cả kinh.- Không phải muội gần đấy rồi sao?

_ Chuyện đó để nói sau đi!

Vội đặt khay đồ vào tay Đồng Thảo, Lôi Vi vội chạy đi nhưng lần này, nàng chưa kịp chạy đã nhìn thấy Trần Chương sự.

_ Lôi Vi? Ngươi giờ này sao lại ở đây?

_ Trần Chương sự! Tiểu nữ có việc gấp phải đi! Tiểu nữ đảm bảo trước khi đến lượt mình sẽ về.

_ Không được!- Trần Chương sự kiên quyết.- Có việc gấp gì cũng phải bỏ hết. Ngươi giờ lập tức trở về để chuẩn bị lên đài.

_ Trần Chương sự. Tiểu nữ cần gặp Linh Thân vương..

_ Cát Lôi Vi!- Trần Chương sự nghiêm giọng cắt ngang lời Lôi Vi.- Yến tiệc Hoàng cung không phải là trò đùa. Không phải là nơi ngươi thích đến thì đến, thích đi thì đi. Ngươi đã là Thượng đẳng ca vũ rồi, ngươi phải có trách nhiệm của một Thượng đẳng ca vũ. Ngươi không thể vì chuyện giữa ngươi và Linh Thân vương mà bỏ đi như thế này được. Ngươi đảm bảo không về trễ, nhưng ta thì không thể đảm bảo được. Lỡ như vì sự cố gì đó ngươi không về kịp vậy Hoàng thượng giáng tội xuống, e rằng Linh Thân vương và cả Thái Thường Nhạc phủ này cũng không gánh giúp ngươi được đâu.

Trần Chương sự nói vậy, Lôi Vi cũng không còn gì để nói.

_ Theo ta về!

Dứt câu, Trần Chương sự dứt khoát dời bước. Lôi Vi thấy vậy vội quay về phía Đồng Thảo.

_ Đồng Thảo tỷ! Tỷ tìm gặp Tiểu An Tử nhờ hân nhân với Linh Thân vương giúp muội sau khi muội múa xong hẹn gặp Ngài ấy ở bờ hồ.

_ Uhm!- Đồng Thảo vội gật đầu.

Yên tâm phần nào Lôi Vi vội dời gót đi. Nhìn bóng Lôi Vi xa dần, Đồng Thảo khẽ lắc đầu rồi quay về phía ngược lại. Nàng vội chạy đến chỗ của các Thái giám để tìm gặp Tiểu An Tử. Nhưng ngay khi vừa đứng trước cửa phòng nghỉ, bước chân của nàng trở nên ngập ngừng. Một chút đồ kỵ, một chút không nở, một chút khó chịu, một chút cần rút đan xen vào nhau khiến nàng không thể nào bước tiếp được. Cuối cùng nàng dứt khoát quay đầu đi. Bước chân thần thờ, nàng thật sự không muốn nghĩ gì lúc này cả...

Vội vàng trở về phía hậu đài, Lôi Vi nhanh chóng chuẩn bị màn biểu diễn của mình. Lần này, nàng múa đơn một bài và múa nhóm một bài. Vì hai bài múa này chỉ cách nhau có hai bài nên đồ diễn nàng phải chuẩn bị sẵn để khi xong bài này liền mặc trang phục của bài kia vào. Ngay cả đầu tóc cũng phải chọn kiểu đơn giản nhất để ít tốn thời gian nhất có thể.

Đây không hẳn là một môi trường biểu diễn chuyên nghiệp, nhưng sự bận rộn của nó cũng đủ khiến Lôi Vi vã cả mồ hôi hột. Giờ, dù muốn dù không nàng cũng phải toàn tâm toàn ý vào bài biểu diễn của mình. Những chuyện khác đành gác lại sau vậy. Hơn nữa, nhờ Đồng Thảo chuyển lời, nàng hoàn toàn yên tâm.

Bên ngoài, bầu không khí có phần trầm lắng. Trên sân khấu là một vở kịch mừng năm mới. Bên dưới khán đài, đa phần mọi người đều chăm chú theo dõi vở kịch. Thi thoảng, khi Hoàng đế buộc miệng khen một câu, mọi người lập tức vỗ tay hưởng ứng. Tuy là một bữa tiệc vui vẻ nhưng xem chừng sự vui vẻ này cũng quá giả tạo khiến những người trong cuộc đều cảm thấy nhàm chán.

Vừa rót rượu vào ly, Phúc Tuần vừa đưa mắt về phía sân khấu. Trên sân khấu hết tiết mục này đến tiết mục khác nối tiếp nhau chả để lại ấn tượng gì cho vị Vương gia trẻ tuổi này. Chỉ đến khi Lôi Vi bước ra sân khấu, chàng mới tập trung sự chú ý của mình vào nàng. Nhưng tiếc là vì rượu đã ngấm vào người khiến chàng ngà ngà say, mọi vật trong mắt đã không còn rõ ràng nữa. Những động tác uyển chuyển của nàng nhanh chóng trở thành những động tác quơ tay múa chân trong mắt chàng.

Lắc lắc cái đầu để có thể tỉnh táo lại một chút, Phúc Tuần đưa tay lên chống đầu. Những gì xảy ra giữa chàng và Lôi Vi mấy ngày nay khiến chàng không khỏi âm ỉ. Chàng chỉ muốn nàng hiểu lợi hại vậy mà không ngờ lại khiến nàng nổi giận. Sao nàng lại không chịu hiểu chứ? Chàng nói nhiều như vậy cũng vì lo lắng cho nàng, chàng nào có dụng tâm gì. Vậy mà...Chàng có cảm giác hai người đang có khoảng cách mỗi lúc một lớn...

Trên sân khấu, sau phần độc diễn xong, qua hai tiết mục đã tới phần múa nhóm. Lôi Vi thật mong bài múa này nhanh chóng kết thúc. Vừa múa nàng vừa nhìn về phía Phúc Tuần. Xem dáng vẻ có lẽ chàng vẫn đang giận nàng nên mới chống tay quay đầu nhìn về hướng khác như thế. Giờ thì tốt rồi. Nàng thật không biết tỷ nữa gặp chàng liệu có thể làm lành được không đây. Xoay một vòng tròn, nàng vội lùi vào trong. Đứng trong cùng nàng có thể kín đáo quan sát chàng nhưng tầm nhìn lại bị hạn hẹp. Song điều đó dường như không ảnh hưởng gì đến nàng lắm. Hình ảnh chàng trong tim nàng vốn đã được khắc sâu rồi, nên dù lúc này không thể nhìn thấy rõ nhân dáng của chàng nhưng nàng vẫn biết được người nàng yêu là người đẹp nhất thế gian này. Dù thế nào đi nữa, hai người sẽ hòa hợp lại với nhau. Chỉ nghĩ đến đó, nụ cười của nàng tươi hân lên. Rẽ hai tay về hai bên, nàng nhảy một bước dài về phía

trước rồi xoay vòng kết thúc bài múa. Lúc này nàng mới để ý thấy Phúc Tuần đã rời đi từ lúc nào.

Theo nhóm, Lôi Vi vội vã rời sân khấu. Vào bên trong hậu đài, nàng vội tháo trang sức ra rồi quàng áo choàng vào.

_ Trần Chương sự! Tiểu nữ phải đi gấp! Ngày mai tiểu nữ sẽ đem y phục đến phòng phục trang ạ- Vừa chạy, Lôi Vi vừa vọng tiếng lại.

Nhìn theo dáng chạy của Lôi Vi, Trần Chương sự không nói gì. Bà chỉ khẽ lắc đầu.

_ Tuổi trẻ thật tốt!- Vừa nói, Trần Chương sự vừa mỉm cười.

Mặc kệ tuyết đang rơi, mặc kệ gió đang thổi, Lôi Vi vẫn cầm đầu cầm cổ chạy. Băng qua lối hậu điện của Đại điện, nàng phải băng qua cả một khu Nội điện rộng lớn với không ít cung, điện của các phi tần, Hoàng tử, Công chúa. Mà cung nào cung nấy cũng có cả một khoảng sân khá rộng. Mãi chạy được tầm hơn hai mươi phút nàng mới tới được Ngự hoa viên. Đứng thở một lúc, nàng lại chạy đến bờ hồ với ngọn lửa hy vọng đang cháy mỗi lúc một mãnh liệt...

Nhưng khi vừa tới nơi Lôi Vi không khỏi ngỡ ngàng khi nơi này không có một bóng người. Không phải Phúc Tuần sớm đã rời khỏi buổi yến tiệc rồi sao? Sao giờ này chàng vẫn chưa tới? Lòng nàng chợt cảm thấy hoang mang nhưng rồi rất nhanh sau đó, nàng đã trấn tĩnh lại.

_ Chắc là chàng ấy bận chuyện! Một chút! Chỉ một chút nữa thôi!

Tự trấn tĩnh mình, Lôi Vi tựa người vào gốc cây vào chờ đợi. Vừa chờ đợi chàng, nàng vừa mỉm cười. Khi chàng đến, nàng sẽ nhận lỗi sai về mình. Có lẽ khi ấy, chàng sẽ ngạc nhiên lắm, nhưng trên hết là niềm vui, niềm hạnh phúc. Rồi chàng sẽ ôm nàng vào lòng, vỗ về nàng, an ủi nàng, động viên nàng. Và bọn họ sẽ cùng nhau đứng đây chờ đợi khoảnh khắc chuyển giao của đất trời. Chỉ cần nghĩ thôi nàng đã không kìm nén được mà bật cười thích thú...

...Tuyết bắt đầu rơi dày hơn. Hơi lạnh phả lên từ mặt hồ đã đóng băng càng lúc càng nhiều. Toàn thân Lôi Vi đã trở nên lạnh cóng..

...Tròn một canh giờ! Lôi Vi đứng chờ Phúc Tuần đã tròn một canh giờ thế nhưng bóng dáng thân thuộc kia vẫn không thấy đâu. Sự lo lắng vốn đã thành hình giờ càng trở lên mạnh mẽ. Không nghĩ ngợi nhiều, nàng vội đứng lên. Mặc kệ chân đã tê cứng, nàng gắng lê thân mình rời khỏi bờ hồ để đến Bảo Khánh cung.

"Bụp...bụp...bụp bụp..." tiếng pháo hoa nổ vang lên. Lôi Vi giật mình quay đầu lại nhìn. Trên bầu trời, muôn ngàn tia sáng đang sáng lấp lánh rực rỡ với đủ loại màu sắc khác nhau. Theo đó muôn ngàn đóm sáng là từng bông tuyết trắng nhỏ xinh bay lơ lửng giữa không trung. Lòng hồ đã đóng băng trở thành một tấm gương phản chiếu vẻ đẹp long lanh của bầu trời đêm nay.

Thật không ngờ, năm mới của nàng lại bắt đầu bằng một sự lo lắng..

.....

Nhẹ đẩy cửa bước vào, Lôi Vi lê cả tấm thân mình đến bên chiếc bàn và ngồi xuống ghế.

_ Muội về rồi!- Quân Đài hớn hờ.- Sao? Đã nhận sai với Linh Thân vương chưa?

Không nói gì Lôi Vi chỉ lắc đầu. Nhìn dáng vẻ bần thần của nàng, Quân Đài không khỏi nhíu mày. Nàng vội lại gần Lôi Vi và nhận ra không ít bông tuyết đã tan ra và đang thấm ngược vào trong.

_ Sao thế? Có chuyện gì thế?- Vừa cởi áo choàng ra cho Lôi Vi, Quân Đài vừa hỏi.- Nào! Muội uống nước đi.

_ Muội đến bên hồ chờ chàng ấy đến qua giao thừa nhưng vẫn không thấy chàng ấy đâu. Chạy đến Bảo Khánh cung thì Bảo Khánh cung im lìm, bên trong không có một chút ánh sáng.

_ Hay là...Ngài ấy về phủ rồi!

_ Muội cũng nghĩ thế!- Nước mắt Lôi Vi lăn dài.- Chàng ấy chẳng lẽ giận muội đến mức không muốn gặp muội nữa sao?

_ Không có!- Vừa ôm Lôi Vi vào lòng, Quân Đài vừa nói.- Linh Thân vương không phải là người không hiểu chuyện như vậy đâu. Dù không muốn gặp muội, tỷ nghĩ Ngài ấy cũng sẽ bảo Tiêu An Tử đến báo cho muội biết chứ tuyệt không để muội chịu khổ như vậy.

Nghe Quân Đài nói thế, Lôi Vi khẽ giật mình. Nàng vội quay về phía nàng ấy.

_ Hay là chàng xảy ra chuyện gì rồi! Nhưng...không đúng...nếu chàng xảy ra chuyện gì, trong cung đã được một phen nháo nhào rồi. Nhưng mà...rất cuộc chuyện này...Không được...muội phải đến phủ...

_ Được rồi! Được rồi!- Quân Đài vội cắt ngang dòng suy luận của Lôi Vi.- Muội đừng nghĩ nữa. Giờ này muội xuất cung, muội nghĩ lính canh có cho không?

_ Nhưng...

_ Không nhưng gì cả! Nghe lời ta, giờ muội đi nghỉ ngơi trước đi. Sáng mai, Hoàng thượng thượng triều. Ngày đầu tiên năm mới theo thông lệ, các

Hoàng tử cũng như các đại thần sẽ đến chúc mừng và nhận hồng bao [2] của Hoàng thượng. Linh Thân vương không thể không đi. Chờ Ngải ấy vào triều xong, muội đến hỏi cũng chưa muộn.

Lôi Vi đưa mắt nhìn Quân Đài. Trong đôi mắt trong veo ấy, sự lo lắng vẫn chưa tan hết. Quân Đài khẽ mỉm cười rồi gật đầu với nàng. Như chỉ chờ có vậy, nàng mới cảm thấy yên tâm phần nào. Hít một hơi thật sâu, nàng nhanh chóng đứng lên, đến lúc này nàng mới nhận ra từ lúc về đến giờ không thấy Đồng Thảo đâu.

_ Đồng Thảo tý đâu?- Quay sang Quân Đài, Lôi Vi lên tiếng hỏi.

_ Lúc này ta nghe nói muội ấy bị vấp té nên vội về xem. Về đến nơi đã thấy muội ấy đi nghỉ rồi. Ta cũng không đánh thức làm gì.

Không nói gì, Lôi Vi chỉ gật đầu rồi bước vào phòng để nghỉ. Gọi là đi nghỉ, nhưng chắc chắn đêm nay sẽ là một đêm dài với nàng.

-----
[1] Lão phu tử: thầy giáo.

[2] Hồng bao: bao lì xì.

Hết chương 53

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Trách nhiệm của một nam nhân

"Xoảng", tách trà trên tay Lôi Vi rớt xuống đất vang lên một tiếng không chỉ đình tại như ở ốc mà còn đau thấu tâm can. Nàng dường như không thể nào tin được những gì Quân Đài vừa nói với nàng. Đầu óc nàng lúc này quay mòng mòng chả khác nào chong chóng.

Vừa mới sáng sớm, Lôi Vi định uống tách trà rồi đem y phục đến Khánh viện để cất sau đó sẽ đến Đại điện chờ Phúc Tuần. Nào ngờ đầu trà còn chưa kịp uống, Quân Đài đã chạy về báo cho nàng tin này.

_ Tỷ...tỷ nói...cái gì?- Gắng lắm, Lôi Vi mới rặn được từng chữ một.- Tội qua...Phúc Tuần...chàng ấy...lên...lên giường...vói...Ngọc Nhận Công chúa?

Nói tới đâu, nước mắt Lôi Vi liền rơi tới đó. Nàng không tin! Có đánh chết nàng cũng không tin.

_ Uhm!- Quân Đài đau xót gật đầu.- Đúng vậy! Chuyện này, sớm nay đã lan cả hậu cung rồi. Thái hậu và Hoàng thượng rất phần nộ. Hiện Linh Thân vương và Ngọc Nhận Công chúa đang ở Trường Sinh điện.

Không nghe Quân Đài nói hết câu, Lôi Vi đã chạy ra khỏi Xuân Hoa viện từ lúc nào. Trong tuyết lớn, nàng cầm đầu, cầm cổ chạy đến Trường Sinh điện. Nước mắt nàng sớm đã bị những cơn gió lạnh buốt hong khô. Nhưng trong hốc mắt nàng vẫn ướt ướt và có cảm giác như nhói không gì sánh bằng.

Băng qua Ngự hoa viên, Lôi Vi nhanh chóng đến khu vực cung, điện của các phi tần, Hoàng tử và Công chúa. Khi chạy ngang qua, nàng nghe thấy đủ lời bàn tán của các cung nữ, thái giám nổi lên. Đa phần họ đều không thể nào ngờ được chuyện xảy ra vào tối hôm qua. Có lẽ nếu ở thời hiện đại, hình tượng của Phúc Tuần đã sụp đổ ngay từ khi tin này bị phát tán rồi. Nhưng ở đây, mọi người chỉ tỏ ra ngạc nhiên, không dám tin chứ chả ai cảm thấy phần nộ cả. Chạy thêm một đoạn dài nữa, nàng cuối cùng cũng đến được Trường Sinh điện.

Bên ngoài Trường Sinh điện lạnh ngắt như tờ. Bầu không khí nơi này dường như đã bị đông cứng lại khiến nó trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết. Trước cửa điện, Thái tử, Phúc Khải cùng một vài Công chúa như đứng ngồi không yên. Đứng khuất một bên cổng của Trường Sinh điện, Lôi Vi im lặng chờ đợi...Khi chạy đến đây, nàng vẫn giữ trong mình một niềm tin rằng tất cả chỉ là giả, tất cả chỉ là một giấc mộng mà thôi. Nàng không tin! Kể cả lời bàn tán của các cung nữ, thái giám nàng cũng không chịu nghe lọt chữ nào. Nhưng khi đã đứng trước cổng của Trường Sinh điện rồi, một nỗi sợ vô hình dấy lên trong nàng. Nàng sợ phải đối mặt. Sợ phải đối mặt với những gì đang xảy ra. Nàng sợ rằng khi biết được sự thật, bản thân nàng sẽ không thể nào chịu đựng nổi.

Bên trong Trường Sinh điện, một bầu không khí căng thẳng bao trùm lên tất cả. Tiết trời vẫn đang lúc lạnh giá nhưng phàm những ai có mặt trong này đều cảm nhận được có một luồng hỏa khí bức người khiến họ toát mồ hôi hột. Ngồi trên cao, Minh Đức Thái hậu đưa mắt nhìn về hai tôn nhi [1] của mình đang quỳ bên dưới. Một người là nam nhi hành sự cẩn mật, xử lý mọi việc thấu tình đạt lý. Người kia là một nữ nhi băng thanh ngọc khiết [2]. Hai người này, Người đã sớm tác hợp, cũng đang tìm cách để chúng trở thành phu thê của nhau. Nhưng có nghĩ thế nào Người cũng không nghĩ ra hai đứa cháu của mình lại làm ra chuyện không có thể thống gì như thế này.

_ Nói!- Vừa nói, Minh Đức Thái hậu vừa đập bàn.- Tội qua rồi cuộc xảy ra chuyện gì?

Phúc Tuấn thật sự không có gì để nói. Chẳng chỉ biết tới qua chẳng uống khá nhiều rượu nên rồi yến tiệc khá sớm. Sau đó chẳng quả thực không biết mình đã về Bảo Khánh cung bằng cách nào.

_ Nhi thần...- Vừa chấp tay về phía trước, Phúc Tuấn vừa thưa.-...tôi qua uống say nên nhất thời hồ đồ.

_ Nhất thời hồ đồ?- Chất giọng của Định An Hoàng đế như sấm rền.- Con nói vậy mà nghe được sao?

Sau lần Phúc Tuấn đề nghị hủy hôn với Ngọc Nạn, lời bàn tán về việc chàng vì nữ nhi khác nên mới hủy hôn nổi lên không ít. Định An Hoàng đế vốn cũng đã nghe được. Khi ấy ông nghĩ Phúc Tuấn nhất thời mê muội nữ sắc nên mới như vậy. Là một nam nhân từng trải, ông cũng đã gặp qua chuyện này nên ông hiểu được. Nam nhân năm thế bảy thiệp là việc hết sức bình thường. Vậy nên ông chỉ hoãn hôn chứ không hủy hôn như đề nghị của chàng cốt để chàng có thời gian suy nghĩ. Nếu chàng muốn thành hôn với cả hai nữ nhân cùng một lúc, ông cũng sẵn sàng đồng ý.

Nhưng theo thời gian, ông nhận thấy, khoảng cách giữa Phúc Tuấn và Ngọc Nạn mỗi ngày một lớn, tình cảm của chàng dành cho nàng cũng dần phai nhạt. Vậy nên ông đã cho người âm thầm điều tra xem nữ tử kia là ai. Kết quả nữ tử kia là một ca vũ của Thái Thường Nhạc phủ, Phúc Tuấn gọi nữ tử đó là Vi Nhi. Vi Nhi! Cái tên nghe khá quen nhưng trong lúc này, ông nhất thời không thể nào nhớ ra.

_ Hồi Thái hậu! Hồi Hoàng thượng!- Vừa nắc, Ngọc Nạn vừa thưa.- Tất cả là do lỗi của Tiểu Nạn gây nên. Nếu lúc diu huynh ấy về đến Bảo Khánh cung xong, Tiểu Nạn nhanh chóng rời đi thì đã không có chuyện gì xảy ra. Là do Tiểu Nạn không tự chủ được. Xin Thái hậu và Hoàng thượng đừng trách phạt huynh ấy.

Càng nghe Ngọc Nạn nói, tâm can Phúc Tuấn càng bị dần xé dử dội. Chẳng không thể nào thờ nổi cứ như thể có ai đó bóp nghẹt trái tim của chàng vậy.

Ngồi bên trên cả Hoàng hậu và Giao phi đều không giấu nổi sự lo lắng của mình. Có trăm lần, vạn lần nghĩ họ cũng không thể nào nghĩ được đến chuyện này. Lúc này, mỗi người dường như theo đuổi một suy nghĩ riêng của mình. Nhưng cả đều tựu chung một điểm đó là lo lắng cho mối quan hệ của Phúc Tuấn và Lôi Vi. Họ muốn nói đỡ cho Phúc Tuấn nhưng quả thật họ không thể tìm ra lý do để nói đỡ giúp chàng.

_ Để một nữ nhi lên tiếng hộ mình. Phúc Tuấn! Người có thấy mình quá đáng không?- Chất giọng của Minh Đức Thái hậu có phần gắt gỏng.- Việc này người định thu xếp như thế nào?

_ Nhi thần sẽ chịu trách nhiệm về những gì đã xảy ra.- Chất giọng Phúc Tuấn đầy kiên quyết.- Nhi thần...sẽ lấy Ngọc Nạn...làm thê tử.

Từng câu từng chữ được nói ra chẳng khác nào Phúc Tuấn tự tay đâm từng nhát dao vào tim mình. Nhưng ngoài cách này ra chẳng quả thật không còn cách nào khả dĩ hơn. Là một nam nhân có gan làm phải có gan chịu. Chàng phải chịu trách nhiệm về những gì đã xảy ra. Dù đã không còn tình cảm với Ngọc Nạn nhưng chàng cũng không thể để nàng tự mình gánh lấy mọi hậu quả được.

_ Vậy nên mong Thái hậu, phụ hoàng đừng truy hỏi chuyện này thêm nữa.

Bên ngoài cổng Trường Sinh điện, Lôi Vi vẫn đứng ẩn mình sau một gốc cây. Đã hơn nửa canh giờ trôi qua rồi Phúc Tuấn vẫn chưa ra khỏi Trường Sinh điện. Nàng thật không biết đến khi nào buổi "thăm tra" này mới kết thúc. Giờ, ngoài việc sợ đối mặt với sự thật ra nàng còn lo lắng không biết liệu chàng có ổn hay không. Sức lực của nàng lúc này chẳng còn đủ để tức giận nữa. Vậy nên, có lẽ nếu lúc này chàng đứng trước mặt nàng thừa nhận tất cả những gì xảy ra là sự thật nàng cũng chẳng còn hơi sức đâu mà trách móc.

Tuyết vẫn rơi và gió vẫn thổi khiến bờ vai Lôi Vi run lên mỗi lúc một dữ dội. Khi này vì hoảng loạn, nàng đã vội chạy ra khỏi Xuân Hoa viện mà quên mang theo áo choàng. Giờ tuy da thịt đang chịu lạnh nhưng nàng cũng chẳng có tâm trạng nào để ý đến...

Trong sân Trường Sinh điện vang lên tiếng nói chuyện. Phúc Tuấn và Ngọc Nạn nặng nề bước ra khỏi sân. Huynh đệ tỷ muội hỏi nhiều nhưng chả ai muốn trả lời. Thái độ ấy cũng giúp mọi người xung quanh đoán ra được kết quả. Nên các Công chúa cũng nhanh chóng rời đi.

Hít một hơi thật sâu, Phúc Tuấn chậm rãi rời khỏi Trường Sinh điện với Phúc Vân và Phúc Khải. Nhưng đi chưa được mấy bước, Ngọc Nạn đã vội chạy theo.

_ Phúc Tuấn! Muội...

_ Muội yên tâm!- Quay nửa người về phía Ngọc Nạn, Phúc Tuấn chậm rãi nói- Ta sẽ chịu trách nhiệm với muội. Chỉ là...

Bỏ lửng câu nói, Phúc Tuấn quay bước về phía Phúc Vân và Phúc Khải. Nhìn theo cái dáng đi đầy bất lực của Phúc Tuấn, Ngọc Nạn không khỏi quặng thất. Nàng khẽ bật cười, tiếng cười chua xót.

_ Kết quả này...xem ra cũng đáng lắm!- Chất giọng của Ngọc Nạn chỉ vừa đủ để bản thân nàng nghe thấy.

Nhìn thấy các Công chúa đã rời đi hết, Lôi Vi mới lại gần cổng Trường Sinh điện cùng lúc Phúc Tuấn vừa bước ra. Bốn mắt lập tức chạm nhau. Cả hai cứ vậy mà lặng im nhìn nhau, không ai nói với ai câu nào. Có lẽ họ không dám nói bởi họ đều sợ. Một người sợ phải nhìn thấy sự thật. Một người sợ người mình yêu bị tổn thương, đau lòng.

Nhìn thấy Lôi Vi y phục mỏng manh, cả ba nam nhân không ai khỏi xót xa. Thu hết sự can đảm của mình, Phúc Tuấn nhanh chóng cởi áo choàng ra khoác lên người nàng. Nàng không nói gì cũng không tránh né. Đây có lẽ là cử chỉ yêu thương cuối cùng nàng có thể nhận được từ chàng trước khi nghe

chàng nói ra sự thật tàn nhẫn kia. Phúc Vân và Phúc Khải đưa mắt nhìn nhau rồi chẳng ai bảo ai họ lặng lẽ rời đi để lại khoảng không gian riêng cho hai con người đã và đang rơi vào bế khổ.

_ Có thật...tối qua...anh và Ngọc Nhạn Công chúa...

Im lặng thật lâu, cuối cùng Lôi Vi cũng quyết định lên tiếng phá tan sự im lặng. Nhưng lời vừa tới miệng lồng ngực của nàng đã đau nhói nên câu hỏi nàng mới chỉ có thể nói một nửa.

Nhìn vào đôi mắt vẫn tĩnh lặng của Lôi Vi, lòng Phúc Tuấn đau đớn vạn phần. Nếu lúc này chàng có cảm giác trái tim bị bóp nghẹt thì lúc này chàng lại có cảm giác nơi ngực trái của chàng như bị ai đó khoét mất trái tim. Trống rỗng nhưng đau đớn tột cùng. Bởi chàng biết để có được sự bình tĩnh này, nàng đã và đang phải gồng mình chịu đựng, ép cho nước mắt chảy ngược vào trong. Càng nhìn vào đôi mắt trong veo của nàng, chàng càng có cảm giác mình là một tội nhân.

_ Ta xin lỗi!- Nhắm chặt đôi mắt, Phúc Tuấn cay đắng nói.

_ Vậy...- Chất giọng của Lôi Vi bắt đầu run rẩy.- Anh định thế nào?

Hít một hơi thật sâu, Phúc Tuấn chậm rãi mở mắt ra. Không muốn đối diện vẫn phải đối diện thôi. Sự thật dù cho có tàn nhẫn đến đâu ta vẫn buộc phải chấp nhận.

_ Ta...sẽ thành hôn với Ngọc Nhạn. Vi Nhi! Ta...

Phúc Tuấn còn muốn nói chàng vẫn muốn đợi Lôi Vi lớn thêm chút nữa rồi sẽ rước nàng về, trở thành chính thất của chàng. Nhưng lúc này chàng ý thức được rằng chàng không có quyền có được mong muốn ấy. Bởi chàng đã làm tổn thương nàng sâu sắc đến như vậy chàng không có quyền đòi hỏi bất kỳ mong muốn cá nhân nào từ nàng. Chàng ước mình có thể ích kỷ một chút, tiểu nhân một chút. Nhưng nhìn về bình tĩnh đến độ đau thương của nàng, chàng không muốn cũng không thể làm tổn thương nàng thêm được nữa.

Lôi Vi muốn hỏi Phúc Tuấn khi nào chàng và Ngọc Nhạn sẽ tổ chức hôn lễ. Nhưng tổ chức sớm thì sao? Muộn thì sao? Mọi chuyện đã được an bài. Biết làm chi để thêm đau lòng. Không hiểu sao nàng lại mong chàng có thể vô trách nhiệm một chút, nhả tâm một chút. Song nếu chàng quả thật vô trách nhiệm, nhả tâm bỏ rơi Ngọc Nhạn, chàng không còn là Mạnh Phúc Tuấn mà nàng yêu sâu sắc nữa.

Nếu đã không thể đến được với nhau vậy hãy để mọi chuyện kết thúc êm thấm.

_ Tiểu nữ hiểu rồi!- Vừa nói, Lôi Vi vừa lùi lại. Nàng khẽ mỉm cười.- Tiểu nữ thật lòng...chúc phúc cho Vương gia và Công chúa.

Nói đoạn Lôi Vi chậm rãi đưa tay lên cởi áo choàng ra. Nhưng vừa cởi được một nửa, tay nàng đã bị Phúc Tuấn giữ lại.

_ Trời rất lạnh!

_ Trước khi biết sự thật, chiếc áo này vẫn còn hơi ấm. Sau khi biết rồi nó đã trở nên lạnh giá, lạnh hơn cả bầu không khí bên ngoài.

Dứt câu, Lôi Vi kiên quyết cởi chiếc áo ra trao tận tay Phúc Tuấn.

_ Tiểu nữ xin lỗi vì đã làm phiền Vương gia. Tiểu nữ xin phép cáo lui!

Cúi người thi lễ, Lôi Vi nhanh chóng quay đi nên không biết rằng trên gò má của Phúc Tuấn sớm đã có một giọt nước lăn dài. Chẳng biết là nước mắt hay là do bông tuyết tan ra chỉ biết rằng khi giọt nước ấy vào miệng chàng cảm thấy vừa lạnh lại vừa đắng.

*

Bầu không khí lặng ngắt như tờ. Ngoài tiếng gió thổi ra, xung quanh không có lấy một âm thanh nào. Căn phòng nhỏ bỗng chốc trở nên lạnh lẽo, dường như ngọn lửa nhỏ đang nhảy múa trong đĩa cũng không đủ sức làm nơi này ấm lên.

_ Hành động lúc say là hành động khó kiểm soát nhất.- Băng Tư lên tiếng phá vỡ bầu không khí.- Nhưng vì sao Linh Thân vương lại say đến mức độ đó? Ta cảm thấy khó hiểu!

Nghi vấn Băng Tư đặt ra khiến Lôi Vi lẫn Quân Đài vỡ lẽ. Hai, ba ngày nay Lôi Vi tuy không khóc lấy một lần nhưng tâm trạng thật sự rất tệ thêm vào đó nàng lại đang lên cơn sốt triền miên nên nàng chẳng nghĩ ngợi nhiều đến vậy. Còn Quân Đài hết an ủi lại cùng Đồng Thảo săn sóc nàng nên căn bản chẳng ai có thời gian đâu mà nghĩ ngợi. Giờ nghe Băng Tư hỏi, hai người mới vỡ lẽ.

_ Có khi nào...vì hai người giận nhau nên Linh Thân vương mới...- Quân Đài suy đoán.

_ Không thể nào!- Lôi Vi bác bỏ.- Chàng ấy chắc chắn đã biết rõ mọi hẹn gặp chàng ấy rồi. Sao có thể...

_ Theo như những gì muội nói, với tính cách của Linh Thân vương, Ngài ấy sẽ đứng ngồi không yên mà mong được gặp riêng muội.- Băng Tư phân tích.- Thêm vào đó, khi ấy Ngài ấy căn bản không rõ muội muốn nói chuyện gì. Nên Ngài ấy nhất định sẽ giữ cho mình thật tỉnh táo để gặp muội. Vì vậy Ngài ấy không có lý do gì để uống rượu say đến mức mất kiểm soát đó cả.

_ Hay là chàng ấy có lý do khác phiền não?- Lôi Vi nói như tự hỏi chính mình.

_ Ngoài muội ra, Ngài ấy còn có vấn đề nào phiền não đến độ "mượn rượu giải sầu" không?- Vừa nói, Băng Tư vừa bật cười.

Không nói gì, Lôi Vi đưa đôi mắt có chút oán giận nhìn Băng Tư. Nhưng Băng Tư phớt lờ như không thấy gì.

_ Trừ phi...- Quân Đài ngập ngừng lên tiếng.- Ngài ấy không nhận được tin nhắn của muội. Chúng ta bận rộn ở bên trong hậu đài, lúc lên sân khấu cũng phải chuyên tâm vào biểu diễn. Căn bản chúng ta không thể nào biết được Ngài ấy có thể nhận được tin nhắn của muội hay không.

_ Sao có thể được cơ chứ?- Nét mặt Lôi Vi hoang mang.

_ Lôi Vi!- Băng Tư nghiêm giọng.- Muội có chắc chắn muội đã gửi tin đến An Công công không?

_ Khi ấy, lúc muội đang trên đường tìm Tiểu An Tử đã gặp Trần Chương sự. Trần Chương sự bắt muội phải trở về gấp nên muội đã nhờ Đồng Thảo tìm Tiểu An Tử để chuyển lời. Muội tin rằng, tỷ ấy đã chuyển lời giúp muội.

_ Lúc muội lên diễn, ta nghe tin Đồng Thảo bị ngã nên mới chạy về Xuân Hoa viện.- Quân Đài tiếp lời.- Khi ta về đến, muội ấy đã đi nghỉ rồi.

Ráp từng sự kiện lại với nhau, cả ba cô gái nhanh chóng có một câu trả lời hoàn chỉnh. Tìm ra câu trả lời Lôi Vi càng thần thờ hơn. Nhưng vẫn không nén nổi một chút tức giận.

_ Không nhận được tin nhắn của muội, chàng ấy cũng không nên làm như vậy. Đáng ghét! Chàng ấy xem muội là gì chứ?

Hai người còn lại lặng im. Không ai nói thêm bất kỳ điều gì. Kể cả Băng Tư lúc này đang có một bụng nghi ngờ cũng không nói gì. Nàng chỉ sợ nàng nói ra nghi ngờ của mình rồi, Lôi Vi lại càng đau lòng.

Cánh cửa chậm rãi mở ra, một nam nhân nhanh chóng xuất hiện trước sự ngạc nhiên của mọi người.

_ Đồng Vũ!- Chất giọng của Quân Đài có chút ngạc nhiên.

_ Vi Nhi!- Chất giọng của Đồng Vũ trầm ổn nhưng nghe rõ, nó lại có không ít sự chua xót.

_ Đồng Vũ ca!

Bầu không khí im lặng và có chút gì đó ngập ngừng bao trùm. Băng Tư nhảy bén nhanh chóng kéo Quân Đài ra ngoài. Trong phòng lúc này chỉ còn lại hai người. Chậm rãi tiến vào, Đồng Vũ đến bên cạnh Lôi Vi và ngồi xuống.

_ Muội không sao chứ?

Mím cười yếu ớt, Lôi Vi lắc đầu.

_ Trông muội xanh xao quá!

_ Trời đang lạnh nên muội...huynh cũng biết là muội không chịu được lạnh mà.

Càng nhìn kỹ Lôi Vi, Đồng Vũ càng thêm đau lòng. Chàng thật sự không ngờ mọi chuyện lại đi đến mức này. Chàng thật sự muốn an ủi nàng nhưng lại không biết nên mở lời thế nào. Chỉ sợ lời vừa nói ra lại khiến nàng thêm đau lòng.

_ Vi Nhi! Nếu muốn khóc, muội hãy khóc đi!

Hiểu được ẩn ý trong câu nói của Đồng Vũ, Lôi Vi càng mím cười tươi hơn, nàng ra sức lắc đầu.

_ Muội không sao! Đồng Vũ ca! Huynh yên tâm đi! Muội sẽ không khóc đâu.

_ Vi Nhi!

_ Gọi muội là Lôi Vi đi!- Chất giọng của Lôi Vi có chút nghẹn lại.- Mọi chuyện đã xảy ra rồi có khóc cũng không thay đổi được gì. Vậy nên...khóc làm gì.

_ Ít nhất ra muội sẽ thấy nhẹ lòng hơn! Sẽ bớt đau lòng hơn!

Nụ cười của Lôi Vi trở nên mơ hồ.

_ Có thật thế không? Muội không biết liệu mình có nhẹ lòng hơn không. Muội chỉ cảm thấy mình đau lòng đến độ không thể khóc được nữa rồi.

Hơn một năm trước, Lôi Vi chia tay Phúc Hoảng. Khi ấy nàng rất đau lòng và khóc như mưa như gió rất lâu. Còn lần này, lời chia tay không nói ra nhưng nàng và Phúc Tuần chấm hết rồi. Nàng đau lòng và thật sự rất muốn khóc nhưng nước mắt lại không chịu chảy ra. Đôi mắt cứ tức mãi không thôi. So với khóc một lần cho thỏa thuê thì cảm giác này khiến nàng cảm thấy bị ức chế và đau đớn hơn nhiều.

_ Muội thật sự không biết nên trách chàng ấy hay nên trách bản thân mình nữa. Phải chi trước đêm hôm đó muội chịu lân lảnh với chàng ấy thì đã không đến nỗi này. Hoặc phải chi lúc chạy đi tìm Tiểu An Tử để nhắn hẹn gặp chàng ấy muội kiên quyết làm theo ý mình, không theo Trần Chương sự quay về hậu đài có lẽ chuyện đã khác. Hay là chàng ấy có thể tự chủ một chút thì đã không xảy ra cơ sự này. Trách ai bây giờ sự việc cũng đã bày ra trước mắt rồi.

Lời nói của Lôi Vi dần trở nên lộn xộn. Nhưng Đồng Vũ vẫn nắm được ý chính.

_ Muội nói tối hôm ấy muội có hẹn gặp Linh Thân vương?

Không để ý đến sự hồ nghi trong lời nói của Đồng Vũ, Lôi Vi gật đầu xác nhận.

_ Đúng vậy! Không ngờ muội lại bị chàng ấy cho leo cây còn chàng ấy đi ân ân ái ái với người khác. Muội kiên trì chờ chàng ấy một canh giờ, qua khỏi giao thừa, nhưng vẫn không thấy chàng ấy đến. Muội ngốc nghếch cho rằng chàng ấy gặp chuyện, định bụng sáng sớm hôm sau tìm gặp chàng ấy. Nhưng rồi muội nhận ra chàng ấy mà gặp chuyện cả Hoàng cung này sớm đã loạn lên rồi. Muội đúng là ngốc hết chỗ nói.

Lôi Vi càng nói càng lộn xộn khiến Đồng Vũ phải nghiền ngẫm một lúc mới có được câu trả lời hoàn chỉnh.

_ Vậy...Linh Thân vương có biết việc này không?

_ Biết thì sao chứ? Không biết thì sao?- Chất giọng của Lôi Vi có chút bất cần.- Việc cũng đã tới nước này rồi.

Lôi Vi nói vậy, Đồng Vũ cũng không hỏi thêm. Song chàng lơ mơ đoán ra được trong chuyện này có ẩn tình. Nán lại một lúc lâu để an ủi nàng, chàng vội rời Xuân Hoa viện. Nhưng vừa mới bước ra sân chàng đã nhìn thấy Quân Đài và Băng Tư đứng đó, dáng vẻ có phần căng thẳng.

_ Đồng Giám quân!- Vừa nhìn thấy Đồng Vũ, Băng Tư đã gọi.

_ Có chuyện gì vậy?

_ Đồng Thảo bị thương, Ngài biết chứ?- Băng Tư chậm rãi hỏi.

_ Bị thương?- Chất giọng Đồng Vũ có chút kinh ngạc.- Tại sao lại bị thương? Khi nào vậy?

_ Vào đúng đêm giao thừa!

Câu trả lời ngắn gọn của Băng Tư khiến Đồng Vũ khó hiểu. Nhìn vào đôi mắt của Băng Tư chàng nhận ra nữ tử này đang rất bình tĩnh nhưng ngữ khí của nàng giúp chàng biết rằng nàng đang có nghi vấn muốn giải đáp.

_ Cô nương nói với ta chuyện này để làm gì?

_ Là vì...

_ Là mong Ngài để tâm hơn đến muội muội của mình.- Băng Tư cắt ngang lời Quân Đài.

Dứt câu, Băng Tư nhanh chóng kéo Quân Đài vào trong để lại một mình Đồng Vũ với một mớ bong bong không biết đường nào lẩn. Trước khi cánh cửa phòng khép lại, chàng còn nghe loáng thoáng ấy hai ca vũ nói chuyện với nhau.

_ Chúng ta không có gì để khẳng định cả!

_ Nhưng sự trùng hợp như vậy quả thật rất đáng nghi.

Câu nói của Băng Tư khiến Đồng Vũ mơ hồ nhận ra một điều gì đó. Chi là chàng chưa thể xác nhận nên không thể khẳng định được điều gì.

_ Ca?!

Từ xa vọng tới giọng nữ quen thuộc. Vội quay lại nhìn, Đồng Vũ nhìn thấy Đồng Thảo đang tiến về phía mình, một bên chân bước đi có phần khó khăn.

_ Sao huynh lại ở đây thế?- Đồng Thảo hớn hờ.

_ Ta đến thăm Lôi Vi! Chân muội bị sao vậy?

_ Do muội không cẩn thận nên bị vấp té.

_ Muội nên cẩn thận chứ. Đả thương cao huynh cho có còn không?

_ Vẫn còn!- Đồng Thảo gật đầu.

_ Vậy thì hãy lấy ra thoa vào. Thôi huynh phải về rồi.

Không nói gì, Đồng Thảo chỉ gật đầu. Đồng Vũ ngấm kỹ mùi của mình rồi dời gót đi. Đến khi ra khỏi cổng Xuân Hoa viện, chàng chậm rãi quay đầu lại nhìn nhận ra Đồng Thảo đã bước đi bình thường và tiến đến mở cửa phòng bước vào bên trong.

[1] Tôn nhi: cháu bao gồm cả nam lẫn nữ.

[2] Băng thanh ngọc khiết: trong như giá, sạch như ngọc.

Hết chương 54

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Chính phi phải là người ta yêu

Tháng giêng, tiết trời vẫn còn giá lạnh. Thế nhưng so với mọi năm, năm nay dường như cái lạnh đã đỡ hơn đôi phần. Tuyết trên những ngọn cây, trên các mái hiên hay trên sân đang dần tan đi. Bức tranh toàn một màu trắng giờ đang lộ dần những màu sắc khác. Trên cao, ánh nắng nhẹ nhàng chiếu xuống khiến những nơi tuyết đã tan trở nên óng ánh, rực rỡ. Thật đẹp! Một vẻ đẹp thuần khiết của thiên nhiên.

Bầu không khí trong cung đã dần dịu trở lại. Nhưng sự ngột ngạt dường như vẫn còn lẫn khuất đâu đó. Vậy nên đám cung nữ, nô tài đều tự động cẩn trọng hơn trong lời ăn tiếng nói tránh bị chết oan uổng.

Thấp thoáng trong Ngự hoa viên là một chủ tử cùng với đám người hầu của mình. Vừa đi, vị chủ tử ấy vừa nghe người hầu thân cận của mình bẩm báo.

_ Rất tốt! Ngươi là tốt lắm!

_ Đa tạ chủ tử đã khen! Vậy tiếp sau đây chúng ta làm gì ạ?

_ Tiếp sau đây?- Vừa nói, chủ tử ấy vừa bật cười khe khẽ.- Tiếp sau đây chúng ta ngồi xem kịch.

Vừa tiến vào đình nghỉ, chủ tử vừa ngắm quan cảnh xung quanh. Nơi này, cảnh sắc mùa xuân đang hiện rõ qua từng ngày. Thật tươi mới!

_ Việc ta sai bảo ngươi làm tới đâu rồi?

_ Hồi chủ tử! nô tỳ vẫn đang cố gắng điều tra. Chỉ có điều...

_ Điều gì?

_ Vương gia hành sự rất cẩn mật, rất khó để điều tra.

_ Ngày tháng còn dài. Ngươi không phải vội! Để có vẻ bề ngoài an phận nhàn hạ đó, hẳn nó đã tốn không ít công sức rồi.

Dứt câu vị chủ tử kia không nói thêm điều gì. Tỳ nữ thân tín cũng chẳng dám lẩm lời. Lầm lòi e rằng lại rước họa vào thân. Sớm tối ở bên cạnh con người này, nàng ta cũng hiểu được chủ tử của mình không phải là người tàn độc đến tận cùng nhưng cẩn thận vẫn hơn.

*

_ Ngươi nói sao?- Buông quyển sách xuống, Phúc Tuần không khỏi ngạc nhiên.- Vi Nhi từng hẹn gặp ta?

_ Vâng! Là vào đêm yến tiệc!

Nghe Đồng Vũ khẳng định chắc nịch, bàn tay đang cầm sách của Phúc Tuần buông lỏng lúc nào không hay khiến quyển sách trên tay rơi xuống đất kêu lên một âm thanh khô khốc.

_ Sao...sao ta lại không biết chuyện này?- Chất giọng của Phúc Tuần ngoài sự thần thờ còn có cả sự tự giận.

_ Tiểu thần hiện...vẫn chưa tìm ra nguyên nhân.

_ Không cần đâu!

Nói đoạn Phúc Tuần chậm rãi đứng lên tiến về phía trước. Mắt nhìn về nơi nào đó thật xa xăm, từng tia bi thương hiện lên thật rõ ràng.

_ Là ta...là ta đã để mất nàng ấy!

_ Vương gia!

Bầu không khí trầm hẳn xuống. Trong đình này ngoài sự bi thương của vị Vương gia trẻ tuổi còn có sự đau xót của một tiểu thần. Từ lần đầu tiên Lôi Vi đến Chiêu Anh hầu phủ, Đồng Vũ đã để ý đến nữ tử nghịch ngợm này. Sự hoạt bát của nàng nếu dùng từ nào động có lẽ quá đáng nhưng quả thật điều đó đã khiến cho cả phủ đệ trở nên sôi động, náo nhiệt và tràn ngập tiếng cười. Chính sự hồn nhiên ấy của nàng đã thu hút chàng. Ngày qua ngày chàng để ý nàng nhiều hơn, quan tâm nàng nhiều hơn. Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi thôi nhưng chàng đã thật sự yêu nàng không cách gì thoát ra được. Khi chàng định thổ lộ tâm tình của mình, Linh Thân vương đến phủ, cả hai gặp nhau. Nói là tình cờ nhưng thật sự Thiên Phụng Công chúa đã an bài. Lúc ấy, chàng biết rằng, mình khó có cơ hội song chàng vẫn nuôi hy vọng.

Theo Thiên Phụng Công chúa, trở thành thuộc hạ dưới trướng Linh Thân vương, cơ hội Đồng Vũ được gặp Lôi Vi không nhiều. Nhưng bằng cách này hay cách khác chàng đều tỏ rõ tấm chân tình của mình với nàng. Chỉ đáng tiếc chàng luôn chậm một bước. Cái ngày chàng định đến Xuân Hoa viện để thổ lộ tâm tình với nàng, chàng đã bắt gặp Linh Thân vương ôm chặt nàng trong vòng tay và ngỏ ý với nàng. Tình yêu chưa kịp bắt đầu đã phải chôn giấu. Người ta có thể phẫn chàng nhu nhược, không có dũng khí để giành lấy tình yêu. Nhưng với chàng, nàng được hạnh phúc mới là điều quan trọng. Hơn nữa khi ấy, nàng lại được hai Vương gia, một Hoàng tử hết mực quan tâm như vậy, thêm chàng vào chẳng phải nàng càng thêm khó xử hay sao.

Sau đó Lôi Vi quyết định đi theo Hình Thân vương. Khi đó chàng cũng tự hứa với bản thân mình là sẽ chăm sóc, bảo vệ nàng như một ca ca quan tâm đến muội muội của mình. Bởi chàng biết rằng dù thế nào chàng vĩnh viễn không nằm trong sự lựa chọn của nàng.

Rồi Lôi Vi vì một vài nguyên nhân nào đó đến nay Đồng Vũ cũng không rõ mà chia tay Hình Thân vương. Rồi dưới sự quan tâm của chủ tử chàng, nàng lay động và đi theo Ngài ấy. Tròn một năm rồi! Nàng đi theo Linh Thân vương tròn một năm rồi. Câu chuyện của hai người chàng không chứng kiến tất cả nhưng cũng vừa đủ để chàng hiểu rằng bọn họ như cá với nước không thể tách rời. Song hôm nay lại xảy ra cơ sự này. Ai ai cũng ngỡ ngàng, bàng hoàng, không dám tin. Chàng cũng vậy! Chàng nghĩ rằng đi theo Linh Thân vương nàng sẽ hạnh phúc, bởi Ngài ấy sủng ái nàng hết mực. Nhưng thật không ngờ...

_ Ngươi quen biết Vi Nhi đã lâu...- Phúc Tuần lên tiếng phá tan sự im lặng,...theo ngươi, với tính cách của nàng, ta có còn cơ hội không?

Câu hỏi không thể hiện sự hồ nghi chứng tỏ Phúc Tuần đã biết trước câu trả lời. Nhưng chàng vẫn muốn hỏi. Để ít nhất ra chàng còn có một điều gì đó để níu giữ, để hy vọng.

_ Vương gia...

_ Cứ nói thật đi!

_ Tiểu thần quen biết nàng ấy cũng không lâu hơn Vương gia là bao nên cũng không rõ lắm. Chỉ có điều...nàng ấy là một tiểu cô nương thiện lương nếu không phải là lừa dối, nàng ấy đều không giận ai quá lâu.

Nếu không phải là lừa dối! Chàng chẳng phải là đã lừa dối nàng rồi sao? Chàng và nàng phải chăng thật sự không còn cơ hội? Cuộc sống không có nàng bên cạnh rồi sẽ ra sao? Chàng chưa bao giờ nghĩ nhưng không ngờ điều đó lại xảy ra.

_ Được rồi! Ngươi lui đi!

_ Tiểu thần cáo lui!

Dứt câu Đồng Vũ nhanh chóng rời khỏi tiểu đình.

Còn lại một mình trong tiểu đình, Phúc Tuần chậm rãi ngẩng mặt lên nhìn bầu trời không gợn chút mây. Mùa của sự ảm áp đã đến rồi nhưng sao lòng chàng vẫn lạnh thế này? Đã hứa với nàng rằng chờ nàng lớn lên thêm chút nữa, chàng sẽ xin phụ hoàng ban hôn cho hai người. Và nàng khi ấy sẽ trở thành thê tử duy nhất của chàng. Vậy mà...chàng đã phản bội lời hứa của chính mình. Có thật, Lôi Vi sẽ không tha thứ cho chàng? Bởi chàng thật sự không muốn mất nàng.

Dù thế nào, Phúc Tuần cũng không thể buông tay Lôi Vi ra được. Nhưng hiện thời nàng đang rất khó chấp nhận việc chàng chuẩn bị thành thân và trên hết là sự tổn thương sâu sắc. Vết thương ấy có lẽ phải mất một thời gian khá dài để lành lại. Vậy chàng sẽ tình nguyện đợi, đợi đến khi nào vết thương của nàng khép miệng và phai mờ.

Không nghĩ ngợi thêm nữa, Phúc Tuần vội vã rời phủ đệ để tiến cung. Ngọc Nhận, vì trách nhiệm chàng sẽ thành hôn. Còn Lôi Vi, nàng là người cả đời này chàng không thể nào từ bỏ được. Chưa bao giờ chàng thấy mình tiểu nhân, bi ối và ích kỷ như lúc này. Nhưng chàng không muốn cả đời này mình phải sống trong đau khổ, nuối tiếc thậm chí là ân hận. Không! Chàng tuyệt không thể để điều đó xảy ra. Nghĩ vậy chàng càng hối thúc Tiểu An Tử cho xe ngựa chạy nhanh.

*

_ Tuần Nhi! Con nói cái gì?- Trong chất giọng đầy ngạc nhiên của Định An Hoàng đế còn có cả sự tức giận.- Con muốn để Ngọc Nhận làm thứ phi sao?

_ Vâng!- Vẫn quỳ dưới đất, Phúc Tuần trả lời chắc nịch.- Nhi thần sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm về những gì đã xảy ra đêm hôm ấy. Vậy nên nhi thần sẽ thành hôn với Ngọc Nhận. Nhưng nhi thần không thể để muội ấy làm chính phi được.

_ Tại sao?- Chất giọng của Định An Hoàng để trầm ồm nhưng vẫn đầy uy quyền và sức mạnh.

_ Ngồi vị Linh Vương phi chỉ có một người có thể ngồi vào. Đó chính là nữ nhân mà nhi thần yêu thương.

Một thoáng chấn động hiện lên trên gương mặt đã bị thời gian bào mòn của Định An Hoàng đế. Ông cũng đã từng trải qua tuổi trẻ, đã từng yêu đương nồng nhiệt. Nhưng thái độ kiên quyết này ông chưa thật sự được trải nghiệm. Giả như lúc đó ông cũng kiên quyết như thế này, kiên quyết đưa Mẫn phi lên làm Hoàng hậu...

_ Chẳng lẽ con không yêu thương Ngọc Nhận?

_ Phụ hoàng! Khi nhi thần đã dành hết tình yêu của mình cho một nữ nhân rồi, nhi thần không thể và cũng không muốn chia sẻ tình yêu ấy với bất kỳ nữ nhân nào ngoại trừ nữ nhân nhi thần yêu. Vậy nên đối với Ngọc Nhận giờ đây, chỉ còn là trách nhiệm và sự xấu hổ của bản thân. Nếu có tình cảm cũng chỉ là tình cảm huynh muội đơn thuần mà thôi.

Đại diện bỗng nhiên im lặng. Đứng từ trên nhìn xuống, Định An Hoàng đế nhìn thật kỹ đứa con trai của mình. Trưởng thành rồi! Đứa con trai này của ông đã trưởng thành và trở thành một nam nhân biết tự chịu trách nhiệm về những gì mình đã làm cũng như về tình cảm của bản thân.

_ Nữ tử đó là ai?

Thoáng ngạc nhiên xuất hiện trên gương mặt Phúc Tuần nhưng rồi rất nhanh sau đó, gương mặt chàng khôi phục lại trạng thái bình thường.

_ Nàng ấy là Thượng đẳng ca vũ của Thái Thường Nhạc phủ. Cát Lôi Vi!

_ Cát Lôi Vi?- Định An Hoàng đế chau mày.- Có phải là nữ tử đang được mọi người trong cung bàn tán?

_ Vâng!

Lời xác nhận của Phúc Tuần khiến Định An Hoàng đế được một phen choáng váng. Những hình ảnh về một thiếu nữ vừa hoạt bát lại vừa uyển điệu, vừa tinh nghịch lại vừa duyên dáng trên sân khấu như hiện lên ngay trước mắt ông.

_ Là ca vũ sao?- Chất giọng của Định An Hoàng đế ít nhiều đã trở nên khó chịu.- Tuần Nhi! Con thật làm Trẫm thất vọng. Trẫm thật không ngờ con lại vì một ca vũ thấp kém mà bỏ rơi Ngọc Nhận.

_ Thấp kém?- Phúc Tuần cả kinh.- Phụ hoàng! Người không nên nói về nàng ấy như vậy. Tuy nàng ấy là ca vũ nhưng nàng ấy có tâm hồn đẹp và thiện lương hơn bất kỳ nữ nhi nào mà nhi thần biết.

_ Vậy chẳng lẽ Ngọc Nhận không xứng làm chính phi của con? Từ địa vị cho tới nhân phẩm, nó có chỗ nào không tốt? Nếu nó trở thành chính phi, nó có thể giúp con rất nhiều việc sau này.

Câu nói đầy ẩn ý của Định An Hoàng đế, Phúc Tuần hiểu nhưng lúc này chàng thật không muốn hiểu nó tý nào.

_ Phụ hoàng! Người ngoài thấy tốt chưa chắc bản thân mình đã thấy tốt. Thứ tốt nhất chưa chắc đã phù hợp với mình. Con người cũng vậy. Nhi thần không nói Ngọc Nhận không tốt nhưng quả thật muội ấy không phù hợp với nhi thần. Càng huống hồ địa vị chính phi không nhất thiết phải là người có xuất thân danh môn. Nhi thần cảm thấy ngôi vị chính phi nên là một người tâm đầu ý hợp với mình. Hôn nữa là thân nam nhi chỉ tại tứ phương lại phải dựa vào thê tử để làm nên nghiệp lớn thật không đáng là nam tử hán đại trượng phu.

_ Con...

_ Phụ hoàng! Nếu tình yêu mà dựa trên bốn chữ "môn đăng hộ đối" hoặc dựa trên quyền thế, địa vị của đôi phương thì tình yêu đó đã bị biến chất và mất đi sự chân thành cần có rồi. Người nhi thần muốn lấy và lập làm chính phi phải là người nhi thần yêu thương.

_ Nói hay lắm! Vậy con có nghĩ đến việc nếu lập ca vũ đó làm chính phi thì mọi người sẽ bàn tán thế nào hay chưa? Cả hai đứa đều sẽ bị đem ra bàn tán. Con nói con yêu nàng ấy nhưng lại khiến nàng ấy phải sống trong sự dị nghị vậy thì con yêu nàng ấy ở chỗ nào.

Điều này Phúc Tuần không phải là không nghĩ qua. Chàng cũng lo sợ Lôi Vi sẽ phải chịu áp lực không nhỏ từ những điều tiếng không hay ấy. Song dù có xảy ra bất kỳ chuyện gì, chàng cũng sẽ dùng toàn bộ sức lực, thậm chí cả tính mạng của mình để chống đỡ, bảo vệ cho nàng. Hôn nữa, chàng cũng tin rằng, với tính cách của nàng, nàng chắc chắn sẽ cùng chàng đối mặt, cùng chàng tìm mọi cách dập tắt những lời bàn tán đó.

_ Phụ hoàng! Chẳng phải Hoàng hậu thứ hai của Hán Vũ đế, Vệ Tử Phu [1] cũng xuất thân là ca vũ hay sao à? Nếu quả thật có những lời bàn tán không hay nhi thần sẽ vừa cùng nàng ấy đối mặt vừa bảo vệ nàng ấy trước những lời bàn tán đó. Nhi thần tin rằng với tình yêu của mình nhi thần và nàng ấy sẽ vượt qua tất cả.

_ Con thật sự nghĩ như vậy sao? Con thật sự nghĩ mọi chuyện đơn giản như vậy sao? Còn dám lấy gương của Vệ Tử Phu ra nói. Đã vậy, con có dám khẳng định ca vũ đó sẽ không trở thành Triệu Phi Yến [2] thứ hai không?

_ Nhi thần khẳng định!

Lời khẳng định của Phúc Tuần khiến chân mày vốn dĩ đã chau lại của Định An Hoàng để càng nhíu sát vào nhau. Một cảm giác giận dữ như dâng lên trong ông. Song dường như đó không phải là một cơn giận dữ thông thường. Bản thân ông lúc này cũng không thể nào lý giải được tại sao ông lại như vậy...

_ Ra ngoài đi!

_ Phụ hoàng! Nếu Người không đồng ý với yêu cầu của nhi thần, nhi thần sẽ quỳ ở đây đến khi nào Người đồng ý.

_ Người đang uy hiếp Trẫm sao?- Chất giọng của Định An Hoàng để đầy nộ khí.

_ Nhi thần không dám! Nhi thần chỉ không muốn bản thân mình sau này phải tiếc nuối, hối hận.

_ Hối hận?- Lăn khuôn trong câu nói của Định An Hoàng để có lăn khuôn tiếng cười.- Được vậy Trẫm sẽ cho con biết thế nào là hối hận. Ra ngoài quỳ cho Trẫm.

Không nói gì, Phúc Tuần chậm rãi lay Định An Hoàng để một cái rồi đứng lên ra giữa sân của Đại điện mà quỳ. Bên ngoài, gió đã bắt đầu mạnh lên. Vầng thái dương cũng sớm đã bị những áng mây đen che khuất...

.....

Gió một lúc thổi một mạnh. Lôi Vi vội giúp Đồng Thảo thu dọn y phục vào trong. Y phục cái nào cái nấy cũng đang ướt sũng khiến nàng không khỏi ảm nã. Ông trời thật đúng là...Cứ tưởng hôm nay trời nắng đẹp mới đem y phục ra phơi nào ngờ đầu phơi mới chỉ được một lúc, gió đã nổi lên, mây đen cũng thi nhau kéo tới.

_ Lôi Vi!- Vừa chạy, Quân Đài vừa hét hơ hét hải gọi Lôi Vi.- Mau! Mau tới Đại điện nhanh lên.

Nghe Quân Đài nhắc đến hai chữ "Đại điện", Lôi Vi không khỏi giật mình.

_ Quân Đài tỷ! Xảy ra chuyện gì?

_ Linh Thân vương đang quỳ ở Đại điện. Còn có cả Thái tử, Thất Hoàng tử và cả Bát Hoàng tử nữa.

_ Linh Thân vương đang quỳ ở Đại điện?- Chất giọng của Đồng Thảo kinh ngạc.

_ Cái gì?- Lôi Vi cả kinh.- Bốn người đó quỳ ở Đại điện? Nhưng tại sao?

_ Ta không rõ! Chỉ biết là Linh Thân vương cầu xin điều gì đó với Hoàng thượng nhưng cuối cùng hai người cãi nhau to. Hoàng thượng phạt quỳ Linh Thân vương. Sau đó các vị kia cũng đến cùng chịu tội.

Càng nghe Lôi Vi vừa cảm thấy có gì đó quen thuộc lại vừa nực cười.

_ Họ định đóng Bộ bộ kinh tâm sao?

Nếu Phúc Tuần là Thập tứ gia vậy ai sắm vai Tứ gia, Bát gia, Thập tam gia? Ai nàng cũng không quan tâm, nàng không muốn bọn họ hay bản thân mình phải đóng bất kỳ vai nào trong bộ phim bi thương đó.

_ Bộ bộ kinh tâm là gì?- Đồng Thảo ngạc nhiên hỏi.

_ Không có gì!- Lôi Vi hồ hững đáp.- Chỉ là tên của một bộ truyện thôi.

_ Muội nhanh tới Đại điện đi!

Quân Đài thúc giục. Vừa nói, nàng vừa nắm tay Lôi Vi. Nhưng không ngờ Lôi Vi lại hất tay ra. Cả Đồng Thảo và nàng đều không khỏi ngạc nhiên.

_ Muội không đi!

_ Lôi Vi! Muội sao thế?- Chất giọng của Đồng Thảo có lăn khuôn nộ khí.- Sao muội lại không đi chứ?

_ Muội không muốn dính đến chuyện này nữa. Muội mệt mỏi rồi!

_ Lôi Vi!- Vừa nói, Quân Đài vừa thở dài.- Bây giờ chuyện của Linh Thân vương và Ngọc Nhận Công chúa đã dính vào muội rồi. Chỉ cần là chuyện hôn sự của hai người đó, muội lập tức bị dính vào.

_ Tại sao lại cứ gán ghép muội với hai người họ? Muội biết làm vậy là ích kỷ và có chút nhẩn tâm. Nhưng sao không ai chịu hiểu muội mới là người bị tổn thương? Muội như vậy cũng chẳng có gì là quá đáng cả.

_ Không chỉ mình muội mới bị tổn thương!- Quân Đài đẩy tông giọng lên đến quãng tám.- Ngọc Nhận Công chúa cũng bị tổn thương. Linh Thân vương cũng bị tổn thương.

Sự bác bỏ của Quân Đài khiến Lôi Vi thất thò. Đúng vậy, khi tai họa ập đến, ai cũng thấy mình đáng thương nào còn hơi sức đâu mà quan tâm đến việc người khác có bị tổn thương hay không. Chỉ có người ngoài mới nhìn rõ.

_ Tỷ cũng không ngại nói cho muội biết. Tỷ nghe người của Đại điện nói, Linh Thân vương và Hoàng thượng sở dĩ cãi nhau to như vậy là vì muội. Ngài ấy vì bảo vệ muội nên mới chống đối Hoàng thượng đến nỗi bị phạt như thế.

_ Vì muội?- Lôi Vi như không dám tin vào những gì mình nghe được.

Đứng bên cạnh Lôi Vi, Đồng Thảo cũng đã thất thò từ lúc nào. Nàng thật sự không thể ngờ được Phúc Tuân lại vì Lôi Vi mà cãi nhau với Hoàng thượng, vì Lôi Vi mà bị trách phạt. Nghĩ thế nào, nàng nghĩ cũng không tới.

_ Đúng vậy!- Quân Đài hạ tông giọng xuống, chậm rãi nói.- Tỷ nghe người của Đại điện nói thế.

Không nghĩ ngợi nhiều Lôi Vi lập tức chạy ra khỏi Xuân Hoa viện mặc kệ tiếng kêu nhắc nàng đem theo áo choàng của Đồng Thảo. Ra khỏi Xuân Hoa viện, nàng nhang chóng tìm đường tắc để vào Ngự hoa viên. Suốt dọc đường đi nàng chỉ mong mình không va phải vị chủ tử nào đó. Cũng may, ông trời giúp nàng, không để nàng gặp phải bất kỳ ai, thuận lợi chạy băng qua Ngự hoa viên rồi chạy một mạch đến Đại điện.

Đây không phải là lần đầu tiên Lôi Vi đến Đại điện. Nhưng đây là lần đầu tiên nàng đến nơi này vào ban ngày. Tuy rằng bầu trời đang dần bị những đám mây đen che phủ nhưng điều đó vẫn không làm giảm đi ánh hào quang phát ra từ nơi ấy. Ánh hào quang rực rỡ, sáng chói khiến những ai đến đây lần đầu tiên không khỏi ngợp thở.

Đứng bên ngoài cổng Đại điện nhìn vào, Lôi Vi nhìn thấy bốn tà áo bay phất phới trong gió. Bốn nhân ảnh quen thuộc hiện ra trước mắt nàng khiến nàng không khỏi nhói lòng. Vì nàng! Cuối cùng vẫn là vì nàng nên mọi chuyện mới trở thành thế này. Giờ nàng phải làm sao mới tốt đây?

Buông tay nàng không muốn nhưng níu kéo nàng lại không thể. Chưa bao giờ như lúc này nàng cảm thấy mình đang đứng trước một sự lựa chọn khó khăn như vậy. Đường đôi ngã, nàng nên đi như thế nào trong khi ngã nào cũng sẽ đem lại cho nàng khổ đau. Rốt cuộc trường hợp lụy tình này là sao chứ?

Hít một hơi thật sâu, Lôi Vi cố gắng bước từng bước về phía sân của Đại điện. Sự xuất hiện của nàng khiến bốn nam nhân đang quỳ ở đó có phản ngạc nhiên.

_ Tham kiến Thái tử!- Vừa tung hô, Lôi Vi vừa cúi người thi lễ.- Tham kiến các vị Vương gia, Hoàng tử.

Đưa mắt nhìn Lôi Vi, Phúc Vân đưa tay về phía trước ra hiệu nàng đứng lên.

_ Vương gia! Ngài việc gì phải cực khổ vì tiểu nữ như vậy chứ?

_ Đây là việc của ta, nàng không cần bận tâm.- Chất giọng của Phúc Tuân ôn nhu nhưng nghe kỹ, bên trong giọng nói ấy ẩn chứa một sự kiên định không gì lay chuyển được.

Nhìn vẻ mặt kiên quyết của Phúc Tuân, Lôi Vi không khỏi đau lòng. Chẳng không nên vì nàng làm gì. Cả hai giờ đã không thể bên nhau nữa vậy nên chàng cũng không cần phải dùng bản thân mình để bảo vệ nàng như thế này. Nó chỉ khiến cả hai thêm đau khổ mà thôi. Nhưng nói đi cũng phải nói lại. Chẳng phải nàng cũng vì chàng mà bất chấp đầu choáng mắt hoa để chạy đến đây hay sao. Con người ta thật mâu thuẫn! Vẫn biết là khổ đau nhưng vẫn cứ lao vào. Song lần này, nàng tuyệt không thể để chàng liều mạng được. Ở gần vua như gần với hổ, nàng không thể để chàng vì nàng mà đi nhờ rằng hổ được. Nghĩ tới đây nàng không khỏi sợ hãi. Theo những gì nàng biết, Định An Hoàng đế không phải hôn quân vô đạo nhưng...ai có thể nói trước điều gì. Lỡ một ngày nào đó nàng vĩnh viễn không được nhìn thấy chàng bởi chàng vì nàng mà đi nhờ rằng cọp, nàng biết phải làm sao đây.

_ Vương gia! Ngài có thể nói chuyện riêng với tiểu nữ được không?

Ngước lên nhìn Lôi Vi, Phúc Tuân có chút ngạc nhiên nhưng rồi chàng cũng nhanh chóng gạt đầu. Chàng chậm rãi đứng lên, nhưng vì quỳ quá lâu nên hai chân đã tê cứng từ lúc nào. Thấy vậy, Lôi Vi vội đỡ chàng. Cả hai sau đó nhanh chóng ra hậu hoa viên của Đại điện.

_ Tiểu nữ nghe nói, Vương gia vì tiểu nữ nên cãi nhau với Hoàng thượng, vậy nên mới bị phạt.

Tin tức truyền đi thật nhanh và khá chính xác. Nhưng trước khi vết thương của Lôi Vi lành lại, Phúc Tuân sẽ không nói ý định của mình với nàng. Nói ra chỉ càng khiến vết thương ấy thêm sâu hơn mà thôi.

_ Đây là việc riêng của ta! Không liên quan tới nàng.

_ Được! Tiểu nữ hy vọng chuyện này thật sự không liên quan tới mình. Càng hy vọng sau này Vương gia sẽ không tham gia vào bất kỳ vấn đề gì có liên quan đến cá nhân tiểu nữ.

Chất giọng lạnh lùng của Lôi Vi tựa hồ như đang dìm Phúc Tuân xuống dưới đáy sâu lạnh lẽo. Lẽ nàng nàng thật sự muốn chàng và nàng không có bất kỳ liên quan gì đến nhau hay sao? Nàng...sao có thể nhẫn tâm đến như vậy?

_ Muốn quản hay không là việc của ta, không phải của nàng.- Chết giọng Phúc Tuần trầm ồm, song nếu nghe kỹ sẽ nghe thấy chút nộ khí.- Nàng đứng ở đây thay ta quyết định.

_ Chẳng lẽ Ngài không hiểu sao?- Lôi Vi đẩy tông giọng lên cao.- Tiểu nữ và Ngài đã không còn là gì của nhau, không có mối quan hệ ràng buộc nào nữa rồi. Đã như vậy thì không được can dự vào chuyện cá nhân của mỗi người.

_ Nàng thật mâu thuẫn!- Khóe miệng Phúc Tuần hơi cong lên.- Nàng nói ta không được can dự vào chuyện cá nhân của nàng. Vậy tại sao nàng lại tới đây can dự vào chuyện cá nhân của ta?

_ Tiểu nữ...

Một câu nói trùng ngay tim đen của Lôi Vi khiến nàng nhất thời không biết nói gì.

_ Sao? Nàng không giải thích được phải không? Nếu đã như vậy, nàng dường như không có quyền ngăn cản ta.

Hít một hơi thật sâu, Lôi Vi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Phúc Tuần.

_ Tiểu nữ chẳng qua không muốn mình bị mang cái danh "hồng nhan họa thủy" mà thôi. Phụ tử các người có cãi nhau cũng đừng có kéo tiểu nữ vào cuộc.

_ Nàng..

Câu cuối cùng, Lôi Vi nói như hét lên. Chẳng lẽ chàng không hiểu sao? Nàng không muốn chàng vì mình mà cãi nhau, mà phạm thượng. Đó là tử tội! Nàng không muốn chàng vì mình mà chết. Nàng không muốn! Nàng không muốn! Sao chàng không chịu hiểu chứ? Không kiềm nén được, một giọt nước mắt tự nhiên lăn dài trên gò má của nàng. Lạnh buốt và đau nhói như chính trái tim nàng lúc này.

Đang cả kinh về những gì Lôi Vi nói, nhìn thấy giọt nước mắt của nàng lòng Phúc Tuần như quặng lại. Bao nhiêu đau khổ nàng cố giấu cuối cũng cũng phơi bày ra trước mặt chàng. Chỉ trong vòng có mấy ngày mà hết lần này đến lần khác chàng đã không ngừng làm tổn thương nàng.

_ Ta và phụ hoàng cãi nhau về việc sắc phong cho Ngọc Nhạn sau khi muội ấy trở thành thê tử của ta.

Ngẩng mặt lên, Lôi Vi nhìn thẳng và mắt Phúc Tuần. Dường như nàng không tin vào những gì mình nghe được.

_ Nàng yên tâm! Chuyện ta bị phạt hoàn toàn không liên quan gì đến nàng cả. Một chút cũng không?

Đây là điều nàng muốn nghe sao? Đúng vậy! Nhưng sao khi nghe được rồi nàng lại đau lòng đến vậy. Thì ra hết yêu cũng không đau đớn bằng người mình từng yêu bỏ mặc sống chết của mình, không còn quan tâm đến mình nữa. Bỗng chốc nàng cảm thấy trống rỗng. Phải gắng gượng lắm nàng mới đứng vững.

_ Chúng ta từ nay về sau...không còn liên quan gì đến nhau nữa!

Vừa nói, Lôi Vi vừa rút từ tay áo ra thanh đoản đao Phúc Tuần tặng ngày nào. Và cũng chẳng cần biết chàng có đồng ý hay không, nàng nhẹ nhàng đặt nó vào trong lòng bàn tay của chàng rồi nhanh chóng rời đi.

Đau khổ đến tột cùng là gì? Đó không phải là hết yêu, cũng không phải là sinh ly tử biệt. Đối với nữ nhân đó chính là sự phản bội của nam nhân họ hết lòng yêu thương. Còn đối với nam nhân đó chính là sự đau khổ của nữ nhân họ yêu thương hết lòng.

Nhìn theo dáng người nhỏ bé bước đi, Phúc Tuần nắm chặt thanh đoản đao trong tay.

_ Vi Nhi! Xin lỗi! Ta không buông tay được!

Yêu sâu đậm là gì? Là sự ích kỷ đến tận cùng của trái tim. Dù không còn quan hệ gì với nhau nhưng vẫn không thể nào buông tay, cũng không cách nào buông bỏ được. Dù biết đó là khổ đau nhưng vẫn thà chọn nó hơn là mất đi một nửa sinh mệnh của bản thân.

[1] Vệ Tử Phu: Vệ Tử hậu là Hoàng hậu thứ hai của Hán Vũ đế nhà Tây Hán vốn là ca nữ trong Bình Dương hầu phủ của Bình Dương Công chúa, chị gái Hán Vũ đế.

[2] Triệu Phi Yến: Hiếu Thành Hoàng hậu là Hoàng hậu thứ hai của Hán Thành đế nhà Tây Hán, có giả thiết cho rằng tên thật của nàng là Phùng Nghi Chủ. Nàng cùng em gái của mình là Triệu Hợp Đức vào phủ của Dương A Công chúa làm ca nữ. Vì Dương A Công chúa thấy dáng người nàng nhỏ nhắn uyển chuyển, nhẹ nhàng như chim yến đang bay nên đặt tên nàng là "Phi Yến". Trong một lần Hán Thành đế tới phủ Dương A Công chúa chơi đã gặp Triệu Phi Yến. Sau đó nàng tiến cung và lập tức được phong làm Triệu Tiệp dư (chỉ xếp sau Hoàng hậu lúc đó vì không có phi tần nào phong tới Chiêu Nghi, địa vị cao thứ hai trong hậu cung nhà Tây Hán từ Hán Nguyên đế trở đi, sau Hoàng hậu). Không lâu sau đó, Hán Thành đế lại gặp Triệu Hợp Đức, em gái của Triệu Phi Yến. Thành đế cho Hợp Đức nhập cung phong làm Triệu Tiệp dư còn Phi Yến được phong làm Triệu Chiêu nghi. Sau khi cả hai chị em họ Triệu nhập cung, hậu cung nhà Hán không được yên ổn. Lợi dụng sự sủng ái của Hán Thành đế, hai người vu oan cho Hứa Hoàng hậu và Ban Tiệp dư là yểm bùa khiến Hứa Hoàng hậu bị phế, Ban Tiệp dư phải xin đến cung Thái hậu để hầu hạ tránh bị hai chị em họ Triệu ám hại.

Chuyện này đã từng xảy ra một lần dưới triều Hán Vũ đế, được gọi là Vu Cỗ án. Lệ Thái tử bị gian thần hãm hại vu cáo Ngải yểm bùa hại Hoàng đế, cả nhà Thái tử từ già đến trẻ đều bị giết bao gồm cả mẫu hậu Ngải là Vệ Tư hậu phải tự sát. May còn sót lại một giọt máu là Lư Bệnh Dĩ tức Lư Tuấn cháu gọi Lệ Thái tử là ông nội, còn sống Sau Lư Tuấn trở thành Hán Tuyên đế, ông nội của Hán Thành đế. Sau khi loại bỏ được những cái gai trong mắt, hai chị em Phi Yến và Hợp Đức làm chủ cả một hậu cung, không xem ai ra gì. Cứ nghe ai mang long thai liền tìm cách bức hại, giết chết đứa trẻ từ trong trứng nước khiến Hán Thành đế không có người nối dõi. Với việc ác này của hai chị em Triệu Hoàng hậu ở chốn hậu cung, cùng với sự thao túng quyền lực trong triều đình của Vương Mãng (gọi Vương Thái hậu, Vương Chính Quân là cô) nhà Tây Hán nhanh chóng sụp đổ, Vương Mãng lên nắm quyền lập ra nhà Tân.

Hết chương 55

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Sắc đỏ bi thương

Thọ Thủy năm thứ 2, triều Yên Khâu

Ánh sáng tràn ngập. Ngự hoa viên tràn ngập sắc màu. Theo gió, hương thơm những loài hoa khác nhau quyện hòa lại vào nhau tạo nên một mùi hương thật đặc biệt không thể có ở những mùa còn lại trong năm. Một sức sống mới đang ngập tràn nơi đây.

Tiếng chim líu lo đầu đó khiến cả Ngự hoa viên rộng lớn có âm thanh hơn hẳn. Ngồi trong đình nghỉ mát, Anh Đức Hoàng đế chăm chú ngắm nhìn Tề phi đang ru ngủ Ngao Dương, đứa con trai thứ năm của Ngải mới ra đời cách đây hơn một tháng trước. Tuy lòng còn nhiều bộn bề nhưng khi ở bên cạnh hài tử, không phụ mẫu nào không vui mừng và cảm thấy lo toan đều tan biến.

_ Hoàng thượng!- Vừa ngắm nhìn Ngao Dương, Tề phi vừa mỉm cười nói.- Người nhìn xem, Ngao Dương ngủ trông thật đáng yêu.

_ Đúng vậy!- Anh Đức Hoàng đế cười nói.- Đôi lông mày của con trông rất giống nàng.

_ Còn cái miệng thì giống Hoàng thượng!

Phu một câu, thê một câu. Cứ vậy họ hết lời khen ngợi đứa con nhỏ của mình. Nhìn Tề phi, lòng Anh Đức Hoàng đế ấm áp đôi phần. Trong cung cấm này xem ra chỉ còn sót lại Tề phi là chưa bị sự tranh giành quyền lực cuốn vào mà thay đổi bản thân. Nàng chỉ mới theo Ngải 2 năm vậy nên tính cách vốn có của mình, nàng vẫn còn giữ được. Nhưng chỉ vài năm nữa thôi...Nghĩ đến đó, phải kiềm lắm, Ngải mới nén được tiếng thở dài.

_ Hoàng thượng!- Bên ngoài, Bùi Tổng quản vọng tiếng vào.

_ Có chuyện gì?

Nghe Anh Đức Hoàng đế hỏi, Bùi Tổng quản vội tiến vào.

_ Khởi bẩm Hoàng thượng! Sứ thần đi Lãng quốc đã trở về hiện đang đợi ở Đại điện.

Nghe vậy, Anh Đức Hoàng đế vội quay về phía Tề phi. Nhưng Ngải còn chưa kịp lên tiếng, nàng đã mỉm cười nói:

_ Hoàng thượng! Chính sự quan trọng! Ngải mau đi đi! Đừng lo lắng cho mẫu tử thần thiếp.

_ Vậy được!- Anh Đức Hoàng đế gật đầu.- Mẫu tử nàng hãy về Côn Thủy cung nghỉ ngơi sớm. Ta sẽ quay lại sau.

Dứt câu, Anh Đức Hoàng đế nhanh chóng rời khỏi cái đình nhỏ để lại phía sau tiếng tung hô của Tề phi:

_ Cung tiễn Hoàng thượng!

Từ Ngự hoa viên đến Đại điện không quá xa nên chỉ mất một khoảng thời gian ngắn Anh Đức Hoàng đế đã về đến Chính Khiết điện. Từ xa, các cung nữ, thái giám nhìn thấy Ngải đều cúi người thi lễ đến khi Ngải khuất hẳn sau cánh cửa.

_ Hoàng thượng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!

_ Miễn lễ!

_ Tạ Hoàng thượng!

Tiếp sau đó, Anh Đức Hoàng đế đưa mắt ra hiệu. Ngay lập tức Bùi Tổng quản cùng đám cung nữ có mặt bên trong rời đi và đóng cửa lại.

_ Tình hình thế nào rồi?

_ Hồi Hoàng thượng! Quốc chủ Lăng quốc đã chấp nhận cho ta tiến quân và dựng trại ở biên giới phía Bắc nước họ rồi ạ.

Như đoán trước được điều này, Anh Đức Hoàng đế khẽ nhếch miệng lên cười.

_ Bọn họ buộc phải đồng ý. Thục quốc đã chiếm được lãnh thổ của tộc người Hạ, Trì quốc. Vậy nên giờ Lăng quốc trở thành nước có đường biên giới chung với Thục quốc. Thục quốc vốn không phải là nước thích động binh đao nhưng một khi động vào, Lăng quốc chống cự không nổi.

_ Hoàng thượng! Nguy cơ Thục quốc chiếm Lăng quốc không phải không có. Nhưng Lăng quốc là thuộc quốc của chúng ta. Thục quốc dựa vào lí do gì để xâm chiếm Lăng quốc?

_ Dựa vào lí do bất kỳ Hoàng đế nào cũng muốn làm bá chủ, độc chiếm thiên hạ.

Từng câu, từng chữ của Anh Đức Hoàng đế vang lên khiến vị sứ thần kia lạnh buốt xương sống. Trong phút chốc, ông ta nhận ra được rằng vị Hoàng đế trẻ tuổi của mình có tham vọng ôm cả thiên hạ hơn bất kỳ ai.

_ Được rồi! Khanh lui ra đi!

Nghe vậy, vị sứ thần kia vội cúi đầu.

_ Thần xin cáo lui!

Ngay khi sứ thần vừa đi khỏi, Anh Đức Hoàng đế đã sai Bùi Tổng quản lập tức gọi Đại Tư Mã Doãn Hoàng Thịnh, Tướng quân Chu Liêm tiến cung để cùng bàn sách lược. Chẳng biết ba người này nghị sự bao lâu, chỉ biết rằng khi mặt trời đã ngã về phía Tây bọn họ mới thống nhất được ý kiến và đổi sách.

_ Đến lúc đó...- Vừa nói, Anh Đức Hoàng đế vừa nhìn ra ngoài cửa sổ...-...chúng ta sẽ tạo nên một vụ việc rồi san bằng Lăng quốc.

Chất giọng trầm ổn nhưng chứa không ít lãnh khí khiến căn phòng này trở nên lạnh lẽo gấp bội phần. Song điều đó dường như cũng không thể nào xua đi được khí thế hùng hục của quân thần đang có mặt tại đây.

_ Hoàng thượng!- Đại Tư Mã Doãn Hoàng Thịnh lên tiếng.- Vì sự nghiệp thống nhất thiên hạ chúng thần sẽ dốc hết sức mình phò tá Người.

Sau câu nói đó hai vị tướng lập tức quỳ xuống.

_ Ngô Hoàng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!

Cùng lúc này, từ bên ngoài Bùi Tổng quản vội bước vào.

_ Hoàng thượng! Có thư mật báo từ Tân Thục.

Anh Đức Hoàng đế vội quay người lại và đón lấy bức thư từ tay Bùi Tổng quản.

Hai vị Tướng bên dưới chỉ biết trong thư viết gì chỉ biết gương mặt anh tuấn của vị Hoàng đế trẻ tuổi kia rất nhanh chóng đã sa sầm xuống.

_ Hoàng thượng!- Chu Tướng quân bạo gan lên tiếng.- Mật thám báo về tình hình Tân Thục thế nào vậy ạ?

_ Tân Thục có hỷ sự! Linh Thân vương Mạnh Phúc Tuấn thành thân với Ngọc Nhạn Công chúa, con gái của Doãn Thân vương.

_ Doãn Thân vương?- Đại Tư Mã Doãn Hoàng Thịnh khẽ chau mày.- Chính là vị Vương gia đã bị chúng ta giết chết dưới thời tiên đế sao ạ?

_ Đúng vậy!- Anh Đức Hoàng đế khẳng định.

Gương mặt của Anh Đức Hoàng đế lập tức đóng băng. Nó lạnh còn hơn cả băng vạn năm. Cuộc chiến này xem ra không thể không chiến nhưng xem chừng nó sẽ không đến nỗi khó khăn.

*

Thành Thục thứ 26, triều Tân Thục

Mùa xuân cuối cùng cũng đã về. Nắng chan hòa ấm áp giúp cây cối thuận lợi sinh sôi phát triển và mang theo sức mạnh của sự sống. Trong Ngự hoa viên từng đàn chim vui vẻ bay lượn, từng đàn bướm nhẹ nhàng đậu trên những bông hoa đang rộ nở. Tất cả trở thành một bức tranh sinh động có sức lay động lòng người...

Trong cung, sắc đỏ của hỷ sự dường như tràn ngập khắp nơi khiến Lôi Vi cảm thấy nhức mắt vô cùng. Mấy ngày nay ngoại trừ những lần lên lớp ra còn

nàng cứ ở mãi trong Xuân Hoa viện. Nàng thật sự không muốn nhìn thấy hôn sự này. Nàng không muốn và cũng không có đủ dũng khí để đối mặt với thực tại.

Từ ngày xảy ra chuyện đến ngày cử hành đại hôn của Phúc Tuân là hôm nay, mọi thứ diễn ra chưa quá mười ngày. Nhưng Lôi Vi lại có cảm giác bản thân đã trải qua mấy chục năm. Dường như những biến đổi cảm xúc lớn nhất của con người nàng đều đã trải qua. Phẫn nộ. Tức giận. Đau đớn. Thống khổ. Bất cần. Một cái chớp mắt không ngờ mọi chuyện lại vượt xa sức tưởng tượng của nàng.

Bầu không khí trong Hoàng cung dường như náo nhiệt lên từng ngày. Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đâu đâu trong Hoàng cung cũng thấy kết hoa chúc đỏ thắm, dán đầy chữ hỷ. Lôi Vi đoán chắc đám cưới này sẽ linh đình lắm đây. Không linh đình sao được khi Tân lang là con trai đang được Hoàng đế đương triều yêu mến còn Tân nương lại là cháu gái được Thái hậu yêu thương. Đây có thể là bữa tiệc đám cưới xa hoa nhất được tổ chức cho các con của Định An Hoàng đế cũng nên.

Càng nghĩ, Lôi Vi càng mỉm cười. Nụ cười thật cay đắng. Khi còn ở thời hiện đại, nàng cũng giống như các bạn đồng trang lứa của mình, mơ về những câu chuyện cổ tích. Những chàng Hoàng tử và những nàng Công chúa xinh đẹp, cùng với đó là câu chuyện tình lay động lòng người. Nàng từng ước rằng, sau này khi lớn lên, nàng sẽ gặp được chàng Bạch mã Hoàng tử. Rồi cả hai sẽ viết nên câu chuyện cổ tích cho riêng mình. Và kết thúc của họ sẽ là một đám cưới đẹp như truyện cổ tích. Đến khi đọc các tiểu thuyết ngôn tình, nàng ước mình cũng có thể gặp được một soái ca như vậy: đó có thể là một tổng tài khí chất bất phàm, hoặc một thiên tài lạnh lùng ngay từ lần đầu nhìn thấy, nhưng âm áp vô cùng, cũng có thể là một soái ca tao nhã, chừng chạc...nàng mơ mộng nhiều thậm chí có lúc phi thực tế như vậy đấy. Đến khi bị đưa tới thời đại này và gặp Phúc Tuân nàng mới hiểu chỉ cần hai người yêu nhau bằng cả tấm chân tình là đủ rồi. Còn những thứ kia đều không quan trọng.

Bên cạnh chàng, nàng cũng lo lắng và sợ đến một ngày nào đó hai người sẽ phải chia xa mãi mãi. Song chưa bao giờ nàng không toàn tâm toàn ý yêu chàng. Vậy nên, nàng cũng luôn khát khao hai người sẽ có một cái kết viên mãn. Chàng từng nói muốn chờ nàng lớn lên thêm tý nữa, chờ nàng đến một trong những tuổi đẹp nhất của người thiếu nữ, tuổi 18, chờ đến khi nào nàng hoàn toàn chắc chắn về tình cảm của hai người, đến khi ấy chàng sẽ xin Hoàng thượng ban hôn cho hai người. Chỉ còn khoảng bảy tháng nữa thôi nàng sẽ được 18 tuổi vậy mà họ lại không thể chờ được. Càng nghĩ nàng càng xót lòng. Trái tim dường như bị co rút liên hồi khiến nàng cảm thấy khó thở vô cùng.

Bên ngoài Xuân Hoa viện, tiếng xô xao lại nổi lên. Nàng không muốn nghe cũng không muốn nhìn thấy bất kỳ điều gì vào lúc này. Nàng thật sự không chịu đựng nổi. Không nghĩ ngợi nhiều, nàng vội chạy ra khỏi Xuân Hoa viện. Sự kiềm chế mấy ngày nay cuối cùng cũng đã đi đến giới hạn. Nước mắt nàng bắt đầu thi nhau tuôn ra như thác đổ...

*

Hôn lễ của Phúc Tuân được tổ chức tại Linh Vương phủ. Đội rước dâu sẽ xuất phát từ Lạc Nhạn cung đi qua Nam môn Chu Tước rồi tiến thẳng đến phủ đệ của chàng. Suốt cả chặng đường đi, đội kèn trống nổi nhạc liên tục làm huyền não cả con đường.

Đoàn rước dâu nhanh chóng rời khỏi Hoàng cung, đến chôn đồ hội dưới chân thiên tử. Dân chúng trong thành lập tức dạt vào hai bên đường để họ đi qua. Đoàn đi tới đâu mọi người liền vỗ tay hưởng ứng đến đó. Vài ba đứa trẻ tụ lại thành một nhóm chạy theo sau đoàn rước mà đùa nghịch. Có lẽ đã lâu lắm rồi kinh thành mới có một đám cưới linh đình như lễ hội như thế này. Trong thâm tâm dân chúng, ai cũng nghĩ rằng vì Linh Thân vương lập được đại công cho đất nước nên được ban hôn. Vậy nên đây không phải là chuyện đã vui lại càng vui hay sao? Chỉ cần bấy nhiêu đó thôi cũng đủ để bọn họ vui lay cùng đôi uyên ương này rồi. Cứ thế đoàn người hò reo chúc phúc cho cặp đôi này.

Kiểm dừng ngay cổng lớn của Linh Vương phủ, mọi người trong phủ nhanh chóng hướng ra ngoài chờ đợi sự xuất hiện của Tân nương. Đứng bên cạnh Phúc Tuân, Phúc Khải chậm rãi đặt tay mình lên vai chàng. Hỷ nương [1] chậm rãi vén rèm lên rồi đỡ Tân nương bước ra. Phúc Tuân chậm rãi cầm lấy một đầu của hoa chúc kết bằng vải đỏ rồi dẫn Ngọc Nhạn vào hỷ đường [2]. Đi tới đâu tiếng chúc mừng của các huynh đệ tỷ muội, của các vị quan trong triều vang lên tới đó. Mỗi người một câu khiến bầu không khí trong sân nhộn nhịp, rộn ràng hẳn lên.

_ Chúc mừng Linh Thân vương! Chúc mừng Ngọc Nhạn Công chúa!

_ Chúc hai người vĩnh kết đồng tâm [3]! Bách niên hảo hợp [4]!

Những lời chúc ấy đối với Phúc Tuân mà nói chẳng khác nào là hoa ngôn xảo ngữ [5]. Thật sáo rỗng! Nếu Tân nương hôm nay là Lôi Vi, chàng chắc chắn sẽ cười thật tươi để đáp lại lời chúc đó. Nhưng giờ, khóe miệng chàng tươi cười không chịu cong lên. Miễn cưỡng lắm chàng đành gật đầu đáp lễ cho có.

Đứng trước bàn thờ, Phúc Tuân có cảm giác mình như khúc gỗ, chủ hôn nói gì chàng làm theo đó, chẳng quan tâm nó có ý nghĩa như thế nào.

_ Nhất bái thiên địa!

Cả hai xoay về phía cửa lớn vái ba vái rồi lại quay vào.

_ Nhị bái cao đường!

Cả hai hướng lên hỷ đường rồi lại tiếp tục vái ba vái.

_ Phu thê giao bái!

Phúc Tuân và Ngọc Nhạn quay mặt về phía nhau. Miễn cưỡng chàng hơi cong môi lên một chút để bên trong khăn trùm đầu nhìn ra, nàng không phải buồn tẻ.

_ Động phòng hoa chúc!

Gọi là động phòng hoa chúc nhưng trên thực tế, Ngọc Nhận được nô tỳ của mình, Lệ Uyên điều vào bên trong. Nàng sẽ ngồi trong đó cho đến khi tiệc rượu kết thúc. Khi ấy, Phúc Tuân sẽ vào phòng, mở khăn trùm đầu của nàng, sau đó cả hai sẽ uống rượu giao bôi. Làm xong tất cả, những khâu đó Ngọc Nhận sẽ chính thức trở thành thê tử của chàng.

Trong phòng, Ngọc Nhận im lặng chờ đợi. Mỗi nàng ngọt ngào cong lên. Một cảm xúc dâng trào. Có lẽ, đó là hạnh phúc. Bên ngoài tiếng huyền não của mọi người càng khiến nàng phấn chấn tinh thần.

Bỗng nhiên tiếng cửa phòng kêu lên khiến Ngọc Nhận không khỏi ngạc nhiên song nàng vẫn không mở khăn trùm đầu lên.

_ Ngọc Nhận!

Chất giọng trong trẻo quen thuộc vang lên khiến Ngọc Nhận không khỏi ngạc nhiên. Nàng vội vén khăn che mặt lên nhìn. Quả nhiên là Thiên Phương Công chúa đang đứng trước mặt nàng.

_ Tỷ tỷ!

Không nói gì, Thiên Phương Công chúa chậm rãi tiến về phía Ngọc Nhận. Khi nghe tin Phúc Tuân phải lấy nàng ta, nàng đã tức tốc trở về Hoàng cung. Không phải để dự hỷ yến [6] này mà chính là để ngăn cản nó. Nhưng cuối cùng nó vẫn diễn ra. Bởi người ngăn cản nàng chính là Phúc Tuân. Nàng còn nhớ rõ thái độ kiên quyết của đệ đệ mình hôm ấy.

"_ Tỷ tỷ! Tỷ không cần làm như thế!- Chất giọng của Phúc Tuân kiên quyết.- Đệ đã quyết định rồi, đệ sẽ thành thân với Ngọc Nhận.

Nghe Phúc Tuân nói, Thiên Phương Công chúa cả kinh. Nàng thật không muốn tin vào tai mình.

_ Nhưng đây là hạnh phúc cả đời của đệ. Tỷ không thể trơ mắt đứng nhìn như thế này được.

_ Hạnh phúc của đệ có lẽ cần phải được thử thách để bền chặt, để trân trọng. Nó chỉ đến với đệ muộn hơn so với dự tính mà thôi.

Nghe trong ý tứ của Phúc Tuân, Thiên Phương Công chúa ngẫm ra ý khác song vẫn hồ nghi. Nàng đưa mắt nhìn chàng ý dò hỏi.

_ Đệ không thể nào từ bỏ Vi Nhi được! Giờ nàng ấy đang chịu tổn thương, đang rất giận đệ. Thậm chí nàng ấy đã buông tay đệ. Nhưng đệ không cách nào từ bỏ nàng ấy được. Đệ sẽ chờ! Chờ đến khi nào Vi Nhi chấp nhận đệ một lần nữa. Tích thủy xuyên thạch [7]! Đệ tin vào điều đó.

_ Vậy còn Ngọc Nhận? Muội ấy cũng là nữ nhi, cũng là người yêu đệ sâu sắc. Đệ làm như vậy, đệ nghĩ rằng muội ấy không chịu tổn thương sao?

Khẽ nhăn mặt Phúc Tuân quay đi. Chàng hiểu Ngọc Nhận sẽ bị tổn thương. Nhưng trái tim của chàng chỉ có một. Và nó đã toàn tâm toàn ý yêu Lôi Vi. Chàng làm sao có thể san sẻ nó cho Ngọc Nhận được? Có lẽ giờ, ngoài hai chữ "trách nhiệm" ra chàng không thể cho nàng điều gì.

_ Đối với Ngọc Nhận, đệ sẽ cố gắng giảm sự tổn thương của muội ấy xuống mức thấp nhất có thể. Vì đệ không thể trao trái tim mình cho muội ấy nên đây có lẽ là cách bù đắp tốt nhất.

Thiên Phương Công chúa hiểu, giờ, đây là cách tốt nhất. Song Ngọc Nhận...

_ Ta chỉ hy vọng Ngọc Nhận chịu an phận. Đệ cũng đã biết Ngọc Nhận...- Thiên Phương Công chúa cố nén tiếng thở dài.

_ Đệ biết! Cưới muội ấy về, đệ hy vọng đến một ngày nào đó muội ấy sẽ từ bỏ được tà tâm. Đệ tuy không thể trao cho muội ấy trái tim mình nhưng sẽ cố gắng dùng sự khoan dung để đối xử với muội ấy.

_ Có lên! Ta sẽ ủng hộ đệ!- Vừa nói, nàng vừa mỉm cười.- Về phía Lôi Vi, đệ nên thư thả để nàng ấy có tinh thần trở lại. Chuyện này không thể gấp được. Ta sẽ nghĩ cách lâu dài cho hai người.

Phúc Tuân chậm rãi quay về phía Thiên Phương Công chúa và mỉm cười.

_ Cảm tạ tỷ tỷ!"

_ Tỷ tỷ! Tỷ đến chúc mừng muội sao?

Câu hỏi của Ngọc Nhận cắt ngang dòng ký ức của Thiên Phương Công chúa.

_ Trước mặt ta, ngươi không cần phải trung bộ mặt ngây thơ đó đâu. Nó không hợp với ngươi!

Đúng vậy! Ngọc Nhận biết Thiên Phương Công chúa đã nhìn khá rõ mình nên nàng cũng chẳng cần giấu diếm làm gì.

_ Vậy thì đã sao?- Mỉm cười ngọt ngào, Ngọc Nhận bình tĩnh đáp.- Tỷ xem muội đã bước chân vào Linh Vương phủ rồi này. Hơn nữa còn là đường chính chính, không ai có thể ngăn cản, bao gồm cả tỷ.

_ Ngươi thật xảo quyệt! Ngươi rút cuộc đã dờ dờ gì với đệ đệ ta khiến nó phải rước ngươi về phủ?

Biết câu trả lời mình nhận được sẽ không đúng sự thật, song Thiên Phuong Công chúa vẫn không thể nào nén được mà hỏi.

_ Là chàng ấy say rượu rồi ân ân ái ái với muội, muội không cưỡng lại được, cũng không muốn cưỡng lại.

Thiên Phuong Công chúa bật cười khe khẽ, lần khuất trong tiếng cười là sự mỉa mỉa.

_ Tình tình của đệ đệ ta, ta hiểu rõ hơn ngươi gấp mấy lần.

_ Vậy thì sao?- Ngọc Nhận cứng giọng.- Tỷ hiểu rõ thì sao? Chàng ấy cũng đã làm rồi.

Nhìn gương mặt tới chết cũng không biết hối cải của Ngọc Nhận, Thiên Phuong Công chúa thật sự muốn cho nàng ta một bạt tai. Phải kiềm lắm nàng mới giữ được đôi bàn tay của mình. Không thể đổ dầu vào lửa được! Nàng cố dè nén cơn giận xuống.

_ Ngọc Nhận! Đừng quên, ta là tỷ tỷ ruột, cùng lớn lên với Phúc Tuân. Tình tình đệ ấy như thế nào, ta hiểu rõ hơn ai hết. Vậy nên...ngươi đã làm gì thì tự kiểm điểm lại. Giữa ta và ngươi vốn không có trò cá cược nào hết. Nên đối với ta ngươi bước vào Linh Vương phủ này cũng chẳng có gì đáng để bận tâm, lo sợ hơn thua cả. Bởi vì...ngươi bước vào được thì nữ nhân khác cũng có thể bước vào được. Vì vậy, nếu muốn Phúc Tuân còn niệm tình cũ mà để ý đến ngươi một chút, ngươi hãy an phận cho ta. Ta tuy ở xa, nhưng nếu ngươi dám làm loạn Linh Vương phủ này lên, ta sẽ không để yên đâu.

_ Tỷ đang uy hiếp muội sao?- Gương mặt Ngọc Nhận đầy thách thức.

Không nói gì, Thiên Phuong Công chúa chỉ cong miệng lên rồi bước ra ngoài. Cánh cửa phòng được hai tỷ nữ chậm rãi khép lại vang lên một tiếng nghe thật thôn lòng...

*

Hoàng cung cuối cùng cũng đã được trả lại sự im ắng vốn dĩ phải có của mình. Đoàn rước dâu đi rồi, sự nhộn nhịp cũng theo đó mà đi mất. Thế nhưng lời bàn tán to nhỏ dường như vẫn còn. Đối với đám cung nữ trong cung, Linh Thân vương anh tuấn, điểm trai, văn võ song toàn chả khác nào hình mẫu lý tưởng. Dường như việc chàng ăn cơm trước kẻng với Ngọc Nhận Công chúa cũng không thể làm suy suyển hình tượng của chàng trong lòng họ. Thậm chí có cung nữ còn phàn rằng:

_ Nam nhân mà! Phong hoa tuyết nguyệt [8] như thế cũng là chuyện bình thường thôi. Chỉ tiếc...người đó không phải là ta.

Đám cung nữ này nếu ở thời hiện đại đảm bảo được liệt vào nhóm fan cuồng. Nghĩ vậy, Lôi Vi càng cảm thấy buồn cười. Nếu là ngày thường nàng sẽ cười đến độ đau cả ruột mắt. Nhưng giờ, quả thật nàng cười không nổi. Ừ thì cười sao nổi chứ!

Tựa cằm vào lan can, Lôi Vi phóng tầm mắt ra xa. Trong mắt nàng dường như hiện lên một bạch y nam nhân quen thuộc đang che ô tiến về phía mình. Nàng còn nhớ một ngày sau khi đi viếng mộ Vũ Linh về, vì không muốn mọi người để ý nên nàng đã tìm một cái đình nhỏ khuất sau những tán cây cao mà ngồi thần thờ rồi khóc như mưa như gió. Phúc Tuân vừa mới đi sứ Yên Khâu về đã lật tung cả Ngự Hoa viên lên mới tìm được nàng. Nàng khi ấy trước sự ôn nhu, dịu dàng của chàng cảm thấy thật ấm áp. Cảm giác đó nàng mãi không quên. Nhưng giờ, vẫn tại nơi ấy, vẫn cảnh cũ song trong nàng chỉ còn lại sự lạnh lẽo mà thôi.

Đang thất thần, bỗng nhiên từ đâu một con sâu màu vàng ngoay ngoay ngay trước mặt Lôi Vi. Nàng tuy là không được bạo gan lắm song cũng không nhát đến độ nhìn thấy mấy sinh vật không xương này là hồn phi phách tán.

_ Bát Hoàng tử! Trò này của Ngài không dọa được tiểu nữ đâu.

Sau câu nói đó là một tiếng thở dài. Ném con sâu vàng kia ra cả thước, Phúc Tường chậm rãi ngồi bên cạnh Lôi Vi, ánh mắt nhìn nàng có chút oán hận.

_ Ngươi không thể giả vờ tỏ ra sợ sệt cho ta vui được sao?

_ Vui trên nỗi đau của người khác.- Vừa nói, Lôi Vi vừa cười.- Ngài cũng độc ác thật!

_ Ta độc ác mấy cũng không bằng ngươi.- Phúc Tường nghiêm giọng lại.- Tự dằn vò bản thân mới chính là độc ác nhất.

Nghe Phúc Tường nói vậy, Lôi Vi thật không có cách nào cười tiếp được.

Nhìn Lôi Vi như vậy, Phúc Tường đành thở dài.

_ Nào!

Vừa nói, Phúc Tường vừa lấy ra hai bầu rượu rồi đưa cho Lôi Vi một cái. Không chần chừ, nàng nhận lấy rồi cùng bầu rượu với chàng và uống một ngụm nhỏ.

_ Ngài sao lại ở đây?

_ Ta không hứng thú với những kiểu tiệc tùng như thế này.

Phúc Tường không phải là không thích tiệc tùng. Trong số các huynh đệ của mình chàng là người thích tiệc nhất, đặc biệt là những bữa tiệc có mỹ nhân. Song nếu không phải vì có nguyên nhân buộc phải tham gia, chàng tuyệt đối không bao giờ tham gia vào những bữa tiệc có tính chất giả tạo.

Lôi Vi nghe Phúc Tường nói vậy lòng nàng có chút bất an. Nếu nàng nhớ không nhầm, sau khi Phúc Tuấn lên làm Thái tử, người đệ đệ này của chàng không hiểu vì lý do gì đã trở mặt. Liệu đây có phải là mằm móng hay không?

_ Ngài như vậy, người ngoài sẽ nghĩ rằng Ngài đang chống đối Ngũ huynh của mình đấy.

_ Người ngoài nghĩ gì ta không quan tâm. Ta tin huynh ấy hiểu được lý do.

_ Thật không?- Lôi Vi cất tiếng hỏi.- Vậy tiểu nữ mong sau này dù giữa hai người xảy ra bất kỳ việc gì, Ngài cũng hiểu lý do của cha...của Ngài ấy. Những người như các vị có rất nhiều điều thân bất do kỷ. Mong Ngài có thể hiểu được điều ấy.

_ Điều này không cần ngại nhắc.- Uống ngụm rượu, Phúc Tường chậm rãi nói.

Chậm rãi mỉm cười, Lôi Vi đưa bầu rượu lên nhấp một ngụm. Hương rượu nhàn nhạt nhưng lại có thể khiến người ta say. Chỉ tiếc bản thân nàng dù rất muốn say nhưng vẫn không thể say.

_ Ngươi nói với ta những điều này để làm gì? Ngươi vẫn đang lo lắng cho huynh ấy?

_ Không có!- Lôi Vi lắc đầu.- Giữa tiểu nữ và Ngài ấy...đã không quan hệ gì với nhau nữa rồi. Dù bị tổn thương nhưng tiểu nữ không thể không thừa nhận Ngài ấy là một nam nhân tốt. Vậy nên tiểu nữ hy vọng Ngài có được một huynh đệ tốt như Ngài ấy.

_ Lôi Vi! Có phải giờ ngươi đang rất đau lòng không?

Câu hỏi không ăn nhập gì với đề tài hai người đang nói của Phúc Tường khiến Lôi Vi có chút khó hiểu. Song nàng cũng mỉm cười.

_ Đã và đang! Nhưng không còn quan trọng nữa.

_ Tại sao?

Hóp một ngụm rượu, Lôi Vi đưa tay lên quạt ngang miệng.

_ Vì không thể thay đổi được gì. Tiểu nữ từ trước đến nay luôn chỉ làm theo ý mình vì tiểu nữ không muốn số phận của bản thân bị người khác nắm giữ, thao túng. Nhưng đến thời gian gần đây, tiểu nữ mới nhận ra, có rất nhiều việc tiểu nữ phải học cách chấp nhận. Nếu không chấp nhận chỉ khiến bản thân càng bị tổn thương nặng nề hơn mà thôi.

_ Lôi Vi! Ngươi trưởng thành rồi!

Lôi Vi cười nhạt, trong tiếng cười có lẫn khuất sự bi ai.

_ Nếu có thể, tiểu nữ muốn mình vĩnh viễn không trưởng thành.

Uống hết ngụm rượu này đến ngụm rượu kia, Phúc Tường và Lôi Vi luyên thuyên hết từ chuyện này đến chuyện khác. Đến độ vàng trắng non mới nhú đã lên từ lúc nào, bọn họ cũng không hay biết. Gió đêm khẽ thổi, theo đó là hương thơm quyến rũ của rượu. Trong cái đình nhỏ có hai kẻ đã say nhưng vẫn khẳng khái mình đang tỉnh...

_ Tiểu nữ đang tỉnh! Không tin để tiểu nữ hát một bài cho Ngài nghe.

_ Được! Được! Ngươi hát đi!

Vừa đứng lên, Lôi Vi vừa ngửa cổ lên toan dốc bầu rượu vào miệng.

_ Uhm? Hết rượu rồi!

_ Ngươi thật phiền phức! Rượu hết thì đã sao? Mau hát cho ta nghe xem. Ta chưa nghe ngươi hát bao giờ.

_ Ở chỗ tiểu nữ, không có rượu là hát không có hay. Uhm... Thôi được rồi! Tiểu nữ hát vậy! Nhưng tiểu nữ hát xong, Ngài phải đưa bầu rượu của Ngài cho tiểu nữ.

_ Được! Được! Được!

Loạng choạng bước về phía trước vài bước, Lôi Vi hít một hơi thật sâu lấy tinh thần rồi hát. Thật ra nàng cũng không biết mình nên hát bài gì. Tuy đầu óc quay mòng mòng nhưng trong sâu thẳm nàng lại rất tỉnh táo. Cảm thấy thống khổ vô cùng. Rồi trước khi nàng kịp nghĩ nên hát gì, dây thanh quản của nàng đã cất lên những ca từ đầu tiên của bài The day you went away. Bài hát đúng là hợp tâm trạng, song người nghe lại hoàn toàn không hiểu nó. Nhưng giờ nàng cũng chẳng còn sức đâu mà để ý đến việc Phúc Tường có hiểu hay không.

"...I remember date and time September twenty-second Sunday twenty-five after nine. In the doorway with you case. Now longer shouting at each other. There were tears on our face..." cứ thế, từng câu từng chữ của bài hát cất lên khiến trái tim Lôi Vi buốt nhói. Nàng ngỡ rằng trái tim đã bị lấy mất rồi. Không ngờ nó vẫn còn ở trong lồng ngực nàng, chẳng những vậy nó lại khiến nàng đau đến độ không tài nào thở nổi...

_ Lôi Vi! Ngươi còn bảo mình không say? Ngươi rót cuộc đang hát cái gì vậy?- Phúc Tường cắt ngang Lôi Vi.- Ta nghe chẳng hiểu gì cả.

_ Không hiểu?- Vừa ngồi phịch xuống, Lôi Vi vừa nói- Không hiểu thì Ngài ráng chịu. Trình độ văn hóa kém!

Đầu đã quay mòng mòng nên Phúc Tường vốn không hiểu Lôi Vi đang nói gì lại càng cảm thấy lúng túng.

_ Ngươi nói gì?

_ Tôi nói Ngài đấy! Vô học!

_ Ngươi...

_ Ngươi, ngươi, ngươi cái gì? Ngôn ngữ đó là tiếng Anh. Đó là một thứ ngôn ngữ của phương Tây.

Vì cái đầu đã lúng túng nên Phúc Tường căn bản không nhớ ra việc gì.

_ Phương Tây ta chưa nghe bao giờ!

_ Ngài thì làm sao mà biết được.- Lôi Vi vừa thờ dài.- Thậm chí cả Tân Thực này cũng không biết phương Tây ấy chứ.

_ Vậy bọn chúng là bộ tộc nào?

Nghe Phúc Tường nói thế, Lôi Vi cười nắc nẻ. Phải mất một lúc lâu sau nàng mới nhận được cười.

_ Nếu bọn họ là bộ tộc vùng Thảo nguyên, chúng ta chắc chắn là thổ dân trong thâm sơn cùng cốc [9] đó.

_ Ngươi dám nhục mạ đất nước mình như thế à?

_ Tôi không có nhục mạ mà chỉ nói đúng sự thật. Để tôi cho Ngài xem cái này.

Vừa nói, Lôi Vi vừa lấy ra cây đèn pin nhỏ xíu Phong Đạt tặng cho nàng và bật lên. Thứ ánh sáng màu trắng phát ra chiếu vào mặt Phúc Tường khiến chàng kinh ngạc vô cùng.

_ Đây là cái gì thế?

_ Đây là một cái đèn pin mini...uhm...là nó. Nhờ có nó, tôi đã tìm ra manh mối quan trọng để phá vụ Khải Phát Thương hội đấy.

_ Đèn gì?- Vừa nói, Phúc Tường vừa trở mắt nhìn.

_ Đèn pin mini! Ở thời đại này không có đâu. Chỉ ở thời đại của tôi mới có. Đây là một trong những thành tựu của phương Tây. Tiền thân cái này chính là bóng đèn có thể soi sáng một căn phòng vào ban đêm. Người sáng tạo ra nó là Edison, một người phương Tây. Uhhmm!!! Hiện bây giờ, ông ấy chưa có được sinh ra. Đối với các vị ông ấy là "hậu bối" còn đối với tôi, ông ấy là "tiền bối".

_ Lôi Vi những thứ ngươi nói ta chẳng hiểu gì cả.- Vừa nói, Phúc Tường vừa chăm chú nhìn vào cây đèn nhỏ đang phát sáng.- Thứ này có thể làm sáng một căn phòng sao?

_ Cái này thì không!- Lôi Vi lắc đầu.- Thứ có thể soi sáng cả căn phòng là cái khác. Người ta gọi nó là bóng đèn. Có rất nhiều loại bóng đèn như đèn sợi đốt, đèn tuýp, đèn điện tử. Những thứ đó mới có thể làm sáng một căn phòng được.

Càng nghe Phúc Tường càng rối trí.

_ Ta chẳng hiểu ngươi nói gì cả.

_ Ngài không hiểu vì Ngài không biết nó. Chứ Ngài biết rồi sẽ cảm thấy nó rất giản đơn. Người phương Tây tạo ra rất nhiều thứ. Ở thời đại của tôi, chúng tôi không dùng xe ngựa nữa mà có nhiều sự lựa chọn như xe đạp, xe máy, hoặc xe hơi. Đi đường dài thì có máy bay, tàu hỏa. Rất tiện! Đường thủy, chúng tôi cũng không dùng tàu gỗ nữa mà dùng tàu vỏ sắt hoặc thép, chạy bằng động cơ.

_ Theo như ngươi nói thì người phương Tây rất thông minh?

Vừa cười, Lôi Vi vừa gật đầu.

_ Ngài cuối cùng cũng thông minh ra rồi!

_ Nha đầu thôi! Nhà người dám nói ta thế đấy à?

Lôi Vi chỉ nói gì chỉ cất tiếng cười. Rất nhanh chóng cả hai rơi vào trạng thái im lặng. Phúc Tường dù đã lơ mơ nhưng vẫn nhận ra trong lời nói của nàng có gì đó không ổn nên vừa chống tay lên lan can, chàng vừa nhìn nữ tử đối diện lúc này đã đỏ cả mặt.

_ Lúc này người nói tên E-di-son gì đó là "hậu bối" của ta, còn ông ta lại là "tiền bối" của người. Ý người là gì?

_ Là tôi và các vị không cùng chung thời đại- Chả để ý gì, Lôi Vi thuận miệng nói- Tôi đến từ tương lai, nơi cách thời đại này xấp xỉ ngàn năm. Có thể xem tôi là "hậu duệ" của các vị, còn các vị có khi là tổ tông mấy chục đời của tôi. Tôi thật chẳng hiểu vì sao khi bị ngã xuống nước, tôi lại bị đưa đến nơi này và vướng vào những chuyện này. Nếu một ngày nào đó tôi có thể rời được khỏi đây thì tốt biết mấy. Không phải sợ hãi, lo lắng và quan trọng là...không phải đau khổ.

_ Người nói càn!- Phúc Tường quát, chất giọng dường như không kiềm được sự giận dữ.

Lôi Vi bật cười. Nàng chậm rãi tắt cây đèn mini trong tay rồi đưa nó về phía Phúc Tường.

_ Cái này là minh chứng hùng hồn nhất cho những gì tôi nói là sự thật.

Gương mặt Phúc Tường chuyển màu liên tục. Lúc này chàng thật sự mong rằng cả hai vì quá say nên nói năng lộn xộn. Chàng thả tin như thế còn hơn là tin vào chuyện nàng là "hậu duệ" mấy chục đời của chàng, vì nguyên nhân nào đó mà bị đưa đến đây, và quan trọng nhất là đến một ngày nào đó nàng sẽ trở về thời đại của mình, không ở đây nữa. Chàng vừa cảm thấy chuyện này thật hoang đường và...đau lòng, quá đau lòng..

*

Màn đêm buông xuống đã lâu. Bên ngoài tiếng huyền ảo cũng đã ngớt từ lúc nào. Ngọc Nhận lặng im ngồi trong phòng chờ đợi. Tâm trạng của nàng lúc này thật khó diễn tả thành lời. Nếu có thể, nàng chỉ có thể dùng hai chữ "phức tạp" để diễn tả mà thôi. Hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh, nàng đan hai tay vào nhau và chờ đợi.

Đôi tai Ngọc Nhận hướng về phía cửa lớn. Chăm chú lắng nghe mọi tiếng động. Cuối cùng tiếng động nàng chờ đợi cũng đã tới.

Phúc Tuần chậm rãi đẩy cửa tiến vào. Phòng ngủ một màu đỏ rực quả thật khiến chàng cảm thấy nhức mắt vô cùng. Hít một hơi thật sâu, chàng tiến về phía giường, ngồi bên cạnh Tân nương. Có một chút căng thẳng, song chàng không hề có cảm giác hồi hộp như những Tân lang khác. Nhìn chăm chú vào người con gái bên cạnh, chàng ước khi vén khăn đội đầu lên, người chàng nhìn thấy sẽ là Lôi Vi, người con gái chàng yêu, chứ không phải là ai khác. Nhưng sự thật luôn trái với ước muốn của bản thân.

Nhẹ nhàng xoay người lại, Phúc Tuần chậm rãi đưa tay lên vén khăn che mặt. Gương mặt yêu kiều của Ngọc Nhận dần hiện ra. Nụ cười ngọt ngào hé nở lay động lòng người, đáng tiếc giờ đây ngoài hai chữ "trách nhiệm" ra chàng không còn tình cảm nam nữ gì với nàng nữa, nên nụ cười ấy tự khắc cũng biến thành một nụ cười hết sức bình thường đối với chàng.

Một tỷ nữ vội bước đến quỳ trước mặt hai người và dâng lên một cái khay có hai chum rượu. Đưa mắt nhìn nhau rồi mỉm cười, cả hai cầm lấy chum rượu của mình. Lúc này đây, không hiểu sao bàn tay Phúc Tuần trở nên cứng ngắc không thể nào cử động được. Bàn tay cầm chum rượu của chàng như bị ai đó giữ chặt, không thể nào thực hiện động tác tiếp theo. Ngẩn người một lúc, chàng quay sang nhìn Ngọc Nhận lúc này vẫn đang kiên nhẫn chờ đợi.

_ Ta xin lỗi!- Vừa nói, Phúc Tuần vừa đặt chum rượu xuống khay rồi đứng lên.- Ta...Muội nghỉ ngơi sớm đi!

Dứt câu, Phúc Tuần chậm rãi bước đi. Nhưng chỉ vừa bước được hai bước, Ngọc Nhận đã gọi chàng lại.

_ Phúc...Vương gia! Đêm nay là đêm tân hôn của chúng ta, chàng không thể ở lại với thiếp sao?

Phúc Tuần chậm rãi quay đầu lại đưa mắt ra hiệu cho những ai có mặt ở trong phòng rời đi. Chờ khi cánh cửa khép lại chàng mới tiến về phía nàng.

_ Tiểu Nhận! Ta có thể làm ca ca tốt của muội, ở bên cạnh chăm sóc muội, bầu bạn với muội cả đời. Duy chuyện ân ái nam nữ, ta không thể làm được. Trái tim của ta đã sớm thuộc về người khác rồi.

Nghe Phúc Tuần nói vậy, Ngọc Nhận biết rằng mình đã đi sai nước cờ. Không! Có lẽ nó đã sai từ khi nàng bắt đầu thực hiện rồi cũng nên. Nàng biết Phúc Tuần chắc chắn sẽ lấy nàng. Ban đầu nàng chỉ cần có thể. Nhưng lúc này đây nàng muốn nhiều hơn thế. Đó là tình yêu của chàng, nàng muốn tình cảm nào chàng dành cho nàng quay trở lại..

_ Vậy sao chàng còn lấy thiếp?- Chất giọng của Ngọc Nhận như tắc nghẽn.- Là vì trách nhiệm sao? Thiếp không muốn là một thê tử hữu danh vô thực [10]. Thiếp là người, thiếp cũng có trái tim. Thiếp muốn người thiếp yêu yêu thiếp.

Từng câu, từng chữ của Ngọc Nhận như từng nhát dao đâm vào tim Phúc Tuần khiến chàng có cảm giác tội lỗi của mình đã lên đến tận mái nhà rồi cũng nên.

_ Tiểu Nhận! Ta không thể hứa hẹn với muội bất kỳ điều gì cả. Nhưng muội yên tâm, ta nhất định sẽ chăm sóc muội thật tốt.

Dứt câu, Phúc Tuần nhanh chóng rời khỏi phòng. Cảm giác thống khổ khiến chàng thật sự không thể nào ở lại đây được nữa. Chàng cần chút bầu không khí để thở. Ngọc Nhận nhìn theo bóng chàng khuất sau cánh cửa mà lòng như tê dại hẳn đi. Giờ nàng đã hiểu tại sao chàng kiên quyết lập nàng làm thứ

phi chứ không phải là chính phi. Bởi chàng không xem nàng là thê tử, chàng chỉ xem nàng là muội muội mà thôi. Còn vị trí chính thê là phải dành cho người chàng yêu thương nhất.

_ Cát Lôi Vi!- Ngọc Nhận gắng từng chữ một.- Thật không ngờ ta lại bại dưới tay ngươi. Ta không can tâm! Ngươi cứ chờ đấy!

[1] Hỷ nương: người hướng dẫn Tân lang và Tân nương thực hiện nghi thức thành hôn. Những người này thường là những nữ nhân có kinh nghiệm đi theo đoàn rước dâu để dẫn dò Tân nương nên hay không nên làm những gì.

[2] Hỷ đường: nơi tổ chức lễ thành hôn. Thời xưa, hỷ đường thường là sảnh chính trong nhà. Tại đây họ sẽ bày bàn thờ, bên dưới là hai chiếc ghế dành cho phụ mẫu của Tân lang.

[3] Vĩnh kết đồng tâm: nghĩa là phu phụ mãi đồng lòng với nhau.

[4] Bách niên hảo hợp: gần nghĩa với trăm năm hạnh phúc.

[5] Hoa ngôn xảo ngữ: Theo nghĩa đen, nó có nghĩa là những lời nó hay, đẹp lòng người nghe. Theo nghĩa bóng nó là những lời nói hay nhưng sáo rỗng, mang tính chất nịnh bợ.

[6] Hỷ yến: tiệc vui, tiệc mừng.

[7] Tích thủy xuyên thạch: nước chảy đá mòn.

[8] Phong hoa tuyết nguyệt: ý chỉ những nam nhân có cuộc sống phóng túng.

[9] Thâm sơn cùng cốc: ý chỉ nơi hoang dã ít người biết tới.

[10] Hữu danh vô thực: chỉ có tiếng, trong thực tế không có gì.

Hết chương 56

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Ân ý của Thái tử

Một ngày sau ngày đại hôn, Phúc Tuần đưa Ngọc Nhận tiến cung thăm Thái hậu và Hoàng hậu. Nàng tuy trong lòng bất mãn nhưng vẫn luôn mỉm cười đáp lại sự quan tâm của các bậc tiền bối. Nàng thậm chí không tiếc lời khen ngợi và tỏ ra hạnh phúc về cuộc sống gia đình của mình. Thiên Phương Công chúa cũng chịu khó đóng một vở kịch thập toàn thập mỹ [1] với nàng để mọi người yên tâm.

Duy chỉ có Phúc Tuần, chàng ngồi lặng im, hỏi thì trả lời còn không thì thôi. Những việc như thế này phải để Ngọc Nhận chống đỡ quả thật không phải tí nào nhưng lòng chàng ngổn ngang trăm bề nên không thể nào tập trung được.

Bước ra khỏi Duyệt Lạc cung, cả hai chậm rãi bước từng bước trên con đường nhỏ dẫn tới Ngâm Hương cung. Sự im lặng khiến cho bầu không khí giữa hai người càng trở nên nặng nề hơn. Chậm rãi quay sang nhìn Ngọc Nhận, Phúc Tuần hơi cong khóe môi lên.

_ Ngọc Nhận! Cảm ơn muội!

_ Chàng đừng nói vậy!- Vừa nói, Ngọc Nhận vừa mỉm cười.- Chúng ta...đã là phu thê rồi, nhưng câu như vậy chàng không cần nói đâu.

Không nói gì, Phúc Tuần chậm rãi bước đi. Từ Duyệt Lạc cung đến Ngâm Hương cung không quá xa, song trong mắt chàng, chàng lại có cảm giác nó dài vô tận.

_ Hay là...-Ngọc Nhận ngập ngừng.-...Một mình thiếp đến thăm dưỡng phi được rồi. Chàng không phải đến đâu.

Ngừng cước bộ, Phúc Tuần quay về phía Ngọc Nhận.

_ Như vậy sao được! Có đi thì hai chúng ta cùng đi!

_ Chàng không cần miễn cưỡng bản thân!

Một câu! Chỉ một câu thôi Ngọc Nhận đã nói trúng tâm trạng của Phúc Tuần lúc này. Chàng đứng chôn chân tại chỗ không biết nên nói gì lúc này. Nhưng chàng thật sự không thể để mình nằng gánh chịu hết mọi việc cả.

_ Chúng ta đi thôi! Đây là quyết định của ta!

Không đợi Ngọc Nhận lên tiếng, Phúc Tuần chậm rãi cước bộ về phía Ngâm Hương cung.

Cả hai đến Ngâm Hương cung đúng lúc Giao phi ra Ngự hoa viên dạo chơi. Vậy là hai người quyết định ra Ngự hoa viên tìm Giao phi. Nhưng Ngự hoa viên rộng thênh thang biết tìm ở đâu bây giờ. Hai người vừa đi, vừa quan sát xung quanh hòng nhìn thấy dáng dấp của Giao phi. Phải mất một lúc khá lâu, họ mới nhìn thấy bóng dáng bà. Men theo bờ hồ, cả hai nhanh chóng tiến về đình nghỉ mát gần đó.

Bước chân của Phúc Tuần chợt trở nên chậm lại. Chàng vội quay lại nhìn bên kia hồ hòng tìm kiếm dáng hình quen thuộc. Nhưng nhìn mãi chàng chẳng thấy đâu. Phúc Khải nói với chàng, sau buổi thượng triều xong, đệ ấy có đi tìm Lôi Vi để xem nàng có ổn không. Nhưng tìm hết cả Thái Thường Nhạc phủ, Xuân Hoa viện mà Phúc Khải vẫn không tìm thấy nàng đâu. Rồi cuộc nàng đã đi đâu? Liệu nàng có gặp phải chuyện bất trắc gì hay không? Hay là...Hàng ngàn, hàng vạn câu hỏi được đặt ra khiến đầu chàng như muốn nổ tung.

_ Tuần Nhi?

Chất giọng dịu dàng nhưng cũng không kém phần nghiêm khắc của Giao phi vang lên khiến Phúc Tuần giật mình. Chàng vội quay lại và tiến vào đình.

_ Tham kiến đường phi!- Vừa tung hô, Phúc Tuần vừa cúi người xuống.- Đường phi cát tường!

_ Đứng lên đi!

Sau câu nói ấy của Giao phi, Phúc Tuần chậm rãi tiến đến ngồi bên cạnh Ngọc Nhận. Song tâm trí của chàng lại không ở đây. Vậy nên những gì Giao phi căn dặn chàng và Ngọc Nhận đều từ tai bên này bay qua tai bên kia rồi bay đi mất, không để lại chút dấu vết nào...

*

Đầu đau như búa bổ. Đó là cảm nhận đầu tiên khi Lôi Vi dần lấy lại được ý thức. Phải khó khăn lắm nàng mới có thể mở mắt ra. Đưa tay lên xoa đầu, nàng chậm rãi ngồi dậy rồi đưa mắt quan sát xung quanh. Lại! Đó là từ đầu tiên bật ra khỏi đầu nàng. Căn phòng lạ lẫm, cách bày trí tuy quen mắt song vẫn lạ. Kháng định chắc chắn đây không phải là phòng của nàng tại Xuân Hoa viện. Sự giản đơn nhưng vẫn sang trọng. Đó là tất cả những gì nàng nhìn thấy trong căn phòng này. Cách bày trí sang trọng này chỉ có thể nhìn thấy ở tam cung của các cung phi hoặc các Hoàng tử, Công chúa mà thôi. Nghĩ tới đó đầu nàng vốn đã đau liền muốn nổ tung.

_ Tầm cung?

Hai chữ ấy bật thoát ra khỏi miệng Lôi Vi khiến trời rung đất chuyển. Nàng vội đứng lên tiến về phía cửa, lúc này mới nhận ra trên người nàng chỉ còn lại bộ quần áo lót trắng muốt. Đối với nàng bộ quần áo lót màu trắng thời cổ đại này chả khác nào bộ pijama thời đại nàng. Nhưng bị "lột sạch" thế này thì đúng là cả một vấn đề. Vậy nên nàng vội quay về phía giường xốc chăn lên. Đến khi nhìn thấy drap trải dưới giường không bị lấm sặc màu nào, nàng mới yên tâm.

"Két...", tiếng đẩy cửa vang lên. Lôi Vi vội quay lại nhìn, liền thấy một nữ tỳ khá quen bước vào. Đầu đau như búa bổ nên nhất thời nàng không nhớ ra.

_ Cát Tiểu thư! Tiểu thư tỉnh rồi!

Nữ tỳ kia vui vẻ nói càng khiến Lôi Vi phải vắt óc ra nghĩ xem mình đã gặp nàng ấy lúc nào.

_ Ngươi là...

_ Nô tỳ là Thương Ngọc đây.- Thương Ngọc vui vẻ cười.

_ Thương Ngọc?- Chất giọng của Lôi Vi đầy ngạc nhiên.- Vậy ta...ta đang ở Đông cung?

_ Vâng ạ!- Thương Ngọc trả lời.- Tiểu thư đã ngủ nguyên cả ngày chắc mệt rồi. Mời Tiểu thư rửa mặt.

Nghe Thương Ngọc nói thế, đầu Lôi Vi nổ ầm một tiếng.

_ Ta đã ngủ nguyên một ngày?

_ Còn không phải thế sao?

Người chưa vào tới nơi nhưng giọng đã cất lên. Theo gió, mùi thuốc thoang thoang bay vào. Phúc Vân vừa bước vào vừa thờ dãi ngán ngẩm.

_ Tham kiến Thái tử!- Thương Ngọc vội cúi người thi lễ.- Thái tử cát tường!

_ Tội qua người làm gì mà say bí tỉ thế hả? Ta đi...công chuyện về thấy người ngồi tựa vào một phiến đá nửa say nửa tỉnh nói lảm nhảm nên đem người

về đây.

Nghe Phúc Vân nói vậy Lôi Vi không khỏi cảm thấy mất mặt, thật muốn đào một cái lỗ để chui xuống.

_ Say tới mức quên cả phép tắc rồi à?- Phúc Vân vờ nghiêm giọng.

_ Há?- Lôi Vi hờn ngẩn người.- À! Tham kiến Thái tử! Thái tử cát tường!

_ Thiệt tình!- Vừa lắc đầu, Phúc Vân vừa ngồi xuống ghế.

Vừa day vàng thái dương, Lôi Vi vừa tiến đến ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Phúc Vân. Rót cho mình một tách trà, nàng chậm rãi đưa lên uống.

_ Tiểu nữ tối qua...thật sự rất tệ sao?

_ Tối qua ngươi nôn ra hết cả.- Vừa kể, Phúc Vân vừa mừng tặc lại cảnh tượng tối qua.- Nhưng ngươi nôn ra toàn là nước. Ta thực sự muốn biết ngươi tại sao lại say đến mức độ đó?

Không nói gì, Lôi Vi mím chặt môi mình lại. Xem ra tối qua nàng quả đúng là tệ hại rồi. Tự ngược đãi bản thân thậm chí đến thế là cùng.

Không nhận được câu trả lời của Lôi Vi, Phúc Vân cũng không gắng hỏi. Chẳng biết nguyên nhân, chỉ là chẳng không ngờ nàng lại tự dày dora bản thân mình đến thế. Nhớ lại đêm qua, khi chẳng thấy nàng ngồi dưới tảng đá trong Ngự hoa viên, nàng vừa nói nhảm vừa gào khóc khiến từ xa đi tới, đám người hầu đi theo chẳng nghĩ rằng trong Ngự hoa viên có ma nên cứ chân này đá chân kia. Đến khi nhìn thấy nàng, cả đám người mới thở phào nhẹ nhõm. Vì từ nơi chẳng tìm thấy nàng về Xuân Hoa viện khá xa mà nàng lại say đến độ không biết gì chưa kể nếu để nàng ở ngoài lâu, nàng chắc chắn sẽ bị cảm nặng nên chẳng đưa nàng về Đông cung. Sau khi đưa nàng đến Tây An các trong Đông cung, chẳng đã hạ lệnh cho bọn người hầu đi không được để lộ chuyện tối hôm ấy ra ngoài.

_ Tiểu nữ phải về không mọi người lại lo lắng.

Lôi Vi lên tiếng phá tan sự im lặng. Phúc Vân đưa mắt nhìn nàng. Chẳng xem chừng tâm trạng của nàng đã khá hơn nhưng dường như nét mệt mỏi vẫn còn trên gương mặt ấy.

_ Ngươi cứ ở đây nghỉ ngơi cho khỏe rồi về Xuân Hoa viện sau. Ta đã cho người đến Xuân Hoa viện báo rồi nên ngươi không phải vội.

_ Không cần đâu ạ!- Vừa nói, Lôi Vi vừa đứng lên.- Tiểu nữ thật sự không sao!

_ Vậy để Tiểu Không Tử đưa ngươi về.

Lôi Vi định lên tiếng từ chối nhưng nhìn vào đôi mắt có phần nghiêm nghị lẫn sự quan tâm của Phúc Vân, nàng thật sự không thể từ chối được. Không nói gì, nàng cúi người thi lễ rồi cùng Tiểu Không Tử rời khỏi Đông cung.

Đường từ Đông cung về Xuân Hoa viện vốn đã xa nay lại càng trở nên xa xôi hơn trong mắt Lôi Vi. Đi qua từng con đường là những hình ảnh ký ức lại hiện lên khiến tâm can nàng quặn thắt. Ngự hoa viên rộng lớn, không phải nơi nào cũng có ký ức của nàng và Phúc Tuấn. Nhưng ở những nơi nào có, nàng đều nhìn thấy rõ ràng, sống động như thể nó đang hiện hữu ngay trước mặt nàng. Cứ ngỡ lòng đã hết đau nào ngờ đâu, đó thật ra chỉ là ảo tưởng mà thôi. Thật ra muốn để một vết thương có thể lành lại phải mất một thời gian âm ỉ rất lâu nó mới lên da non rồi từ từ, từ từ lành lại, đến khi lành lại rồi nó sẽ để lại vết sẹo, theo thời gian vết sẹo ấy sẽ mờ đi nhưng vẫn sẽ còn mãi để nhắc nhở ta rằng nơi ấy từng có một vết thương. Và vết thương lòng này cũng vậy. Nàng không phải là kẻ lụy tình nhưng đau khổ vẫn đang âm ỉ nơi trái tim nàng.

Để yêu một người chỉ cần một cái chớp mắt. Nhưng để quên một người phải mất cả đời. Có bao nhiêu dũng khí để yêu, cần phải có bấy nhiêu dũng khí để vượt qua và quên đi nỗi đau người ấy gây ra.

Con đường quen thuộc, tiểu đình quen thuộc, gốc cây quen thuộc...Những gì quen thuộc nhất đang hiện ra ngay trước mắt Lôi Vi khiến bước chân của nàng dừng khựng lại, không thể bước tiếp.

_ Tiểu Không Tử!- Lôi Vi cất tiếng gọi.

Tiểu Không Tử vội quay về phía Lôi Vi, cung kính cúi đầu xuống.

_ Cát Tiểu thư có gì phân phó?

Nhìn thái độ của Tiểu Không Tử, Lôi Vi thật không khỏi buồn cười. Trong cung Thái giám và cung nữ là những người có "chức vị" thấp nhất, thấp hơn cả ca vũ Hoàng cung. Nhưng vì được hầu hạ thân cận bên cạnh những chủ tử Hoàng tộc nên vô hình chung họ có địa vị cao nhất trong đám người hầu của Hoàng cung này. Vậy nên những tú nữ mới vào cung muốn có được sự ân sủng của Hoàng thượng đều phải nịnh nọt, đút lót cho các Thái giám bên cạnh Hoàng thượng may ra...Bởi vậy người của Thái Thường Nhạc phủ phải cúi người trước họ cũng không phải là chuyện lạ. Thế nhưng từ ngày nàng mới bước vào Thái Thường Nhạc phủ, là Sơ kỳ cho đến nay trở thành Thượng đẳng ca vũ, ngoại trừ các Thái giám cung nữ của các cung phi còn Thái giám cung nữ của các Thân vương, Hoàng tử nhìn thấy nàng đều tỏ ra cung kính như vậy. Có lẽ là vì mối quan hệ giữa nàng và các vị ấy cũng nên. Nghĩ vậy nàng chẳng biết vui hay buồn. Nhưng vui buồn chuyện này nàng cũng chẳng bận tâm lắm.

_ Ngươi về Đông cung hầu Thái tử đi! Ta tự về Xuân Hoa viện cũng được.

_ Nhưng Thái tử đã phân phó phải đưa Tiểu thư về đến Xuân Hoa viện.

Thấy Tiểu Khổng Tử có vẻ khó xử, Lôi Vi cũng không muốn làm khó hắn. Song kỳ thực nàng hiện đang muốn ở một mình.

_ Thế này đi, ngươi về nếu Thái tử có hỏi ngươi nói là ta đã về Xuân Hoa viện rồi.

Tiểu Khổng Tử tỏ ra lúng túng.

_ Ta ở một mình!

Thái độ kiên quyết của Lôi Vi khiến Tiểu Khổng Tử không còn cách nào khác mà vâng lời. Hắn cúi người xuống thi lễ với nàng rồi rời đi. Còn lại một mình, nàng tiến về phía về một bộ bàn ghế đá đặt dưới gốc cây gần đó mà ngồi.

Phía sau bức tường thành cao cả thước dày cả tấc thật khó lòng để nhìn thấy cảnh huy hoàng của mặt trời vào cuối ngày. Lôi Vi từng đọc đâu đó một câu nói rằng nếu bỏ lỡ Bình minh thì đừng nên bỏ lỡ Hoàng hôn. Song sống nơi cung cấm tường đồ cao vời vợi thế này ngắm Bình minh hay Hoàng hôn đều chỉ là mộng tưởng mà thôi. Không phải là không ngắm được mà kỳ thực rất khó ngắm, đặc biệt là thời khắc huy hoàng nhất của nó.

Tình rạn vỡ rồi, Lôi Vi nghĩ thông suốt nhiều chuyện hơn. Hiện tại nàng không phải là không đau nhưng đã bình tĩnh hơn nhiều rồi. Nàng tuy giận Phúc Vân nhưng kết cục đã định sẵn thì giận phùng có ích gì. Chỉ bằng buông lỏng một chút để bản thân dễ thở. Chỉ là...nhìn lại những cảnh chứa không ít kỷ niệm của cả hai, nàng thật sự không tài nào thờ nổi. Chia tay rồi, người ta thường tránh đến những nơi quen thuộc của cả hai để không phải đau lòng. Còn nàng từ nay về sau, ngày nào nàng cũng phải đi qua đi lại, đi tới đi lui những nơi ấy. Cứ như vậy thử hỏi vết thương của nàng đến khi nào mới lành? Không phải nàng yếu đuối, nhưng kỳ thực hiện giờ nàng chưa đủ can đảm để đối mặt với quá khứ.

"Quá khứ"! Hai từ này mới thật chua chát và đau xót làm sao! Ngày hôm qua còn mặn nồng vậy mà giờ tất cả đã trở thành quá khứ. Nhanh và dễ như lật một tờ giấy.

_ Ngươi định ngồi đây đến khi nào?

Chất giọng nam trầm vang lên khiến Lôi Vi giật mình quay lại. Nàng không khỏi hoảng hốt khi nhìn thấy nam nhân đứng đối diện mình đang chau mày lại nghiêm nghị.

_ Thái...Thái tử! Sao Điện hạ lại ở đây?

_ Tiểu Khổng Tử không dám nói dối!

Một câu của Phúc Vân đủ khiến Lôi Vi hiểu ra vấn đề. Sớm biết vậy nàng cứ để hắn đưa mình về tới cổng Xuân Hoa viện. Hắn đi rồi, nàng đi đâu thì đi. Giờ bị chàng bắt quả tang thật chẳng khác nào trẻ con làm việc sai cả. Nàng cũng chẳng có gì để thanh minh cho mình nên đành phồng mắt ra xa.

_ Không quên được?

Câu hỏi của Phúc Vân thật đúng tâm trạng của Lôi Vi lúc này. Nàng thật sự muốn phản bác lại.

_ Không phải là không được mà là chưa đủ dũng khí để đối diện với quá khứ.

Một bầu không khí im lặng nặng nề bao trùm lên cả hai.

_ Tiểu nữ...nếu xuất cung tiểu nữ lại chẳng có nơi nào để đi. Tiểu nữ không muốn quay trở lại Quang Dương thành. Nếu ở lại trong cung, ngày ngày tiểu nữ phải đối diện với tình cảnh cảnh còn người không còn, tiểu nữ chịu không nổi. Cứ như vậy, vết thương này không biết đến khi nào mới lành.

Bên cạnh Phúc Vân, Lôi Vi luôn muốn tâm sự. Bởi chàng khiến nàng có cảm giác mình có thể dựa vào như một cô em gái dựa vào anh trai mình. Bởi vậy nàng thích tâm sự với chàng hơn là với Phúc Khải và Phúc Tường. Hai người bọn họ chỉ nên chơi đùa nghịch ngợm chứ tâm sự thì...

_ Vậy đến Đông cung đi!

_ Há?

Câu nói của Thái tử khiến Lôi Vi ngạc nhiên.

_ Ngươi không thể ra khỏi cung được. Trong cung lại phải đối mặt với cảnh cũ. Chỉ bằng đến Đông cung một thời gian để người ngoại, đến khi ngươi có đủ dũng khí rồi thì quay về.

Chủ ý này xem ra cũng không tệ nhưng...

_ Nhưng như vậy không thỏa đáng lắm. Hơn nữa, tiểu nữ đang là người của Thái Thường Nhạc phủ.

_ Trong cung có hai nơi có ca vũ riêng, hơn nữa toàn là những ca vũ xuất sắc. Đó là Đại điện và Đông cung.

Ý tứ của Phúc Vân quá rõ ràng. Lôi Vi biết nàng không nên nhận lời. Nàng không muốn nhận quá nhiều ân tình từ vị Thái tử trẻ tuổi và nhân hậu này. Nhưng rồi cuối cùng, nàng thật sự không biết mình đã theo chàng về Đông cung như thế nào. Chỉ biết đến khi ý thức được, nàng đã ngồi trong Tây Ân các của Đông cung và được Phúc Vân an bài trở thành ca vũ của Đông cung. Ngay cả chuyện lấy đồ của nàng từ Xuân Hoa viện về chàng cũng lo tất. Điều này khiến nàng liên tưởng đến hình ảnh cô gái dọn đến nhà người yêu sống. Khoan đã...các thứ liên tưởng kiểu này không hợp với mối quan hệ giữa nàng và chàng. Hoàn toàn không hợp! Trời ạ! Nàng điên mất!

_ Cái tay nải của ngươi rõ là kỳ cục!

Vừa ngồi xuống, Phúc Vân vừa nhìn vào "tay nải" của Lôi Vi rồi nói. Lúc này, nàng mới ý thức được vấn đề. Khẽ giật mình, nàng vội quay lại nhìn túi xách của mình.

_ Thái tử! Điện...Điện hạ chưa mở ra xem chứ?

_ Lôi Vi! Ngươi nghĩ ta là loại người gì vậy?

Nhìn thẳng vào mắt Lôi Vi, chất giọng của Phúc Vân có chút bức dọc.

_ Xem như tiểu nữ chưa nói gì!- Vừa nói, Lôi Vi vừa cười xòa.

*

Năm ngày! Lôi Vi ở Đông cung đã được năm ngày rồi. Ngày ngày nàng luyện múa với các ca vũ của Đông cung tại Nhã Khiết viên xong nàng lại trở về Tây Ân các. Ngoài ra nàng không đi đâu ra khỏi Đông cung này. Nói rằng nàng đã nguôi ngoai chỉ bằng nói thẳng ra nàng đang buồn chán thì đúng hơn. Nhưng nếu nói vậy quả thật là quá tội nghiệp cho Phúc Vân. Bởi chàng đã tạo điều kiện tốt nhất cho nàng rồi còn gì. Đông cung có thể xem phủ là phủ đệ của Thái tử nên so với các cung khác dĩ nhiên nhiều phòng hơn rất nhiều. Các ca vũ của Đông cung thường sẽ tập trung sinh hoạt Vũ Hồng viện, nằm ngay bên cạnh Nhã Khiết viên, cùng với đó là nơi nghỉ của Thái giám cung nữ. Còn nàng lại ở Tây Ân các. Tuy cách Thuần Quân [2] điện của Thái tử một quãng tương đối xa nhưng lại có không gian riêng tương đối rộng, thoáng mát, không sợ bị quấy nhiễu. Mới ngày đầu khi tới đây, nàng đã từ chối ở trong Tây Ân các này song Thái tử lại lấy địa vị ra dọa nạt nàng khiến nàng chả khác nào rùa rụt cổ đành hậm hực chấp nhận. Ở đây mấy ngày, ngoài những ai hiểu chuyện như Tiểu Khổng Tử, Thương Ngọc ra còn mọi người đều nhìn nàng với đôi mắt khó hiểu. Có người vì sợ đắc tội với nàng nên nhìn thấy nàng họ đều cúi thấp đầu xuống, khẽ liếc nhìn nàng với đôi mắt có chút kiêng nể. Xem chừng nếu muốn sống ở đây yên ổn, việc trước tiên nàng cần làm đó chính là xé bỏ rào cản giữa nàng và họ. Cũng may tính nàng vốn hoạt bát, hòa đồng nên nàng tin việc này cũng sẽ sớm giải quyết.

Quả thực năm ngày trôi qua, tâm tình của Lôi Vi cũng đã đỡ ít nhiều. Trong lòng giờ chỉ là nỗi buồn man mác mà thôi. Vậy nên để không phải nghĩ ngợi lung tung, nàng sau những buổi luyện múa xong thường cùng các cung nữ trong Đông cung chơi đùa. Tuy rằng bọn họ vẫn còn e ngại nhưng nhờ sự chủ động của nàng nên bọn họ cũng bớt sợ hãi hơn. Chơi mệt rồi nàng lại thêu thùa. Công phu thêu thùa của nàng vốn không quá tệ nay lại "chăm chỉ" như thế nên ít nhiều cũng tiến bộ lên đôi phần. Thực ra nàng có thể lấy Ipad ra chơi trò chơi trong máy nhưng vì sợ có người bắt gắp nên trừ phi sặc pin cho nó, nàng gần như không lấy ra dùng là bao. Muốn tìm cách giết thời gian cũng có vô số cách. Nhưng thôi! Nàng vốn cũng chẳng muốn nghĩ ngợi gì.

_ Ngươi đang nghĩ ngợi gì thế?

Giật mình, Lôi Vi vội quay lại và nhìn thấy Phúc Vân đang tiến về phía mình.

_ Tham kiến Thái tử! Thái tử cát tường!

_ Đứng lên đi!- Vừa ngồi xuống ghế, Phúc Vân vừa đưa mắt nhìn Lôi Vi.- Sao? Ngươi rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

_ Đang nghĩ xem nếu Điện hạ tới thì tiểu nữ nên nói chuyện gì cho Ngài vui.- Vừa mỉm cười, Lôi Vi vừa nói.- Làm khai tâm quả đúng là không dễ!- Nàng vờ ra vẻ thêu nào.

Nhìn điệu bộ của Lôi Vi, Phúc Vân không khỏi bật cười.

_ Nhìn thấy bộ dạng của ngươi cũng đủ làm ta cười rồi.- Phúc Vân cười lớn.- Ngươi khỏi cần nghĩ nữa!

_ Hà?- Lôi Vi đẩy tông giọng lên quãng tám- Vậy ra trông tiểu nữ giống chú hề đến thế sao?

_ Chú hề?- Phúc Vân nhăn trán khó hiểu.

_ À! Ồ...nơi tiểu nữ sống, trong gánh xiếc tạp kỹ thường có một người chuyên làm trò mua vui. Mọi người nơi đó đều gọi là chú hề.

Ngắm lại những gì Lôi Vi nói, Phúc Vân khẽ gật đầu nhưng rồi một nét chau mày khá mãnh xuất hiện trên trán chàng.

_ Lôi Vi! Từ ngày ngươi vào Đông cung, ngươi đem theo không ít chuyện kỳ quái đấy. Từ cái tay nải của ngươi cho đến những câu chuyện ngươi kể.

Nghe Phúc Vân nói thế, Lôi Vi không khỏi đỏ mặt hời hợt. Đúng là mấy ngày nay nàng hay lơ lửng nói ra những từ ngữ không hợp thời đại thật. Bản thân nàng cũng không hiểu tại sao. Có thể là do Phúc Vân dù ngồi vị có thể xem là cao cao tại thượng nhưng lại khiến nàng có cảm giác gần gũi, ấm áp như ở bên cạnh người thân nên dường như dù có lơ lửng nàng cũng không sợ.

Chưa bao giờ Lôi Vi thử đem Phúc Vân ra so sánh với Phúc Hoảng, Phúc Tuấn, Phúc Khải và Phúc Tường cả. Nhưng kỳ thực trong năm người này,

ngoài Phúc Tuần ra, đem đến cho nàng cảm giác an toàn cùng với thoải mái ra chính là Phúc Vân. Nàng cảm thấy chàng rất giống một hảo ca ca tốt để nàng có thể dựa dẫm vào. Còn Phúc Hoàng, quá rõ ràng chàng là người có tâm cơ nên việc đặt niềm tin vào chàng để tâm sự là một điều hoang đường. Với Phúc Khải và Phúc Tường, nàng có thể thoải mái cười đùa nhưng phải hạn chế việc lơ lơi xuống mức thấp nhất. Không phải họ không đáng để tin tưởng nhưng tính cách của họ vẫn còn khá trẻ con. Nếu nàng lơ lơi và nếu họ nắm được sự lơ lơi đó, sự tò mò trẻ con của họ có khả năng giết chết nàng.

Khẽ mỉm cười, Lôi Vi đưa mắt nhìn Phúc Vân.

_ Vậy Điện hạ thấy thế nào?

_ Rất thú vị!

Mỉm cười Phúc Vân càng nhìn kỹ gương mặt của Lôi Vi hơn. Nàng đang cười. Đúng vậy! Nhưng nụ cười sao lại bi thương đến vậy? Còn cả nơi đáy mắt nữa, nỗi buồn như một lớp sương mỏng đang dần che đi mặt hồ trong veo trong mắt nàng. Nàng không muốn để bất kỳ ai trong bốn đệ đệ của chàng biết nàng đang ở đây. Chàng có thể hiểu, nàng đang cần thời gian. Nhưng xem chừng nếu cứ để kéo dài mãi cũng không phải là cách hay. Ngoài việc nàng có khả năng càng ngày càng thất thần hơn thì còn có việc bốn đệ đệ của chàng đang như lật tung cả Hoàng cung lần kinh thành lên để tìm nàng, trong đó rõ ràng có một người đang vì nàng mà sắp tẩu hỏa nhập ma rồi.

_ Lôi Vi!- Phúc Vân ho một cái rồi gọi Lôi Vi.

*

Nắng xuân nhẹ nhàng chiếu vào thư phòng giúp thư phòng bừng sáng, tràn đầy sinh khí, tươi mới. Thế nhưng, dường như nó không thể nào khiến bầu không khí nơi này trở nên dễ chịu hơn.

Đứng bên cạnh bàn gỗ, Phúc Tuần đưa mắt nhìn về nơi xa xăm bên ngoài cửa sổ. Đã hơn năm ngày rồi! Lôi Vi như biến mất không để lại vết tích. Mấy lần chàng ghé qua Xuân Hoa viện đều nhận được câu trả lời không biết của Quân Đài và Đồng Thảo. Nhìn sắc mặt của họ, chàng biết họ đang nói dối, nhưng thái độ kiên quyết của họ khiến dù chàng muốn dùng thân phận, địa vị ra để hỏi cũng không được. Chàng chỉ có thể hy vọng nàng vẫn đang ở nơi này mà thôi.

_ Vương gia của đệ! Huynh định thế nào?

Câu hỏi của Phúc Khải vang lên khiến Phúc Tuần giật mình. Định thế nào là định cái gì? Từ nãy giờ vì mãi lo nghĩ xuất thần nên chàng không nghe rõ Thất đệ của mình nói gì.

_ Đệ nói gì?- Phúc Tuần chậm rãi quay lại hỏi.

Thái độ của Phúc Tuần rõ ràng khiến Phúc Khải tức muốn tía tai đỏ mặt. Nếu không phải hiểu được tâm trạng lúc này của Ngũ huynh mình, chàng nhất định sẽ cho huynh ấy một trận.

_ Đệ nói lần này huynh phải ở lại Hoàng cung, huynh định thế nào?

_ Còn thế nào nữa! Làm những gì nên làm thôi!

_ Còn phải xử lý mọi chuyện cho thật tốt nữa.- Phúc Khải hậm hực nói.- Huynh đừng quên đây là cơ hội tốt để huynh thể hiện tỷ bản lĩnh của mình.

_ Ta biết rồi!

_ Đệ biết huynh biết! Nhưng đệ vẫn phải nhắc huynh! Giao cho huynh xử lý triều chính lần này là phụ hoàng đang muốn huynh chứng tỏ bản lĩnh, năng lực của mình. Để những ai đã nể phục huynh thì càng nể phục. Còn những ai ganh ghét sẽ đỡ bớt. Chuyện hôn sự với Ngọc Nạ khiến phụ hoàng đối phần không hài lòng rồi. Huynh mau chóng lấy lại tinh thần cho đệ đi!

Mặc kệ Phúc Khải thao thao bất tuyệt, Phúc Tuần lại xoay người nhìn về phía cửa sổ. Mặt trời đã ngả về Tây và đang dần đi xuống đường chân trời. Lần này không đi vùng Thảo nguyên lại hóa hay. Nếu tới đó có khi chàng lại nhìn cảnh nhớ người mất. Cảnh đẹp vì còn người, người đi rồi chỉ còn lại nỗi nhớ dài đằng đẵng. Mà giờ cái chàng cần không chỉ là nhung nhớ nàng mà còn là kéo nàng trở về bên mình.

_ Huynh...huynh lại thế rồi!

Nghe trong chất giọng xem chừng Phúc Khải đã tức giận rồi.

_ Vương...

_ Vương gia!

Phúc Khải đang định trút giận thì Tiểu An Tử bên ngoài vọng tiếng vào.

_ Có việc gì?

Thấy Phúc Tuần chẳng buồn để ý, Phúc Khải quay lại lên tiếng. Vừa dứt câu, Tiểu An Tử đẩy cửa bước vào.

_ Hồi Vương gia! Hồi Thất Hoàng tử! Có Khổng Công công tử Đông cung cầu kiến ạ. Khổng Công công tử nói có thứ phải đưa cho Vương gia.

Nghe Tiểu An Tử nói vậy, Phúc Tuân hơi quay đầu lại nhìn.

_ Cho vào!

Nghe vậy, Tiểu An Tử vội ra ngoài. Chỉ một lúc sau Tiểu Khổng Tử bước vào với một hộp gỗ trên tay.

_ Hồi Vương gia! Đông cung hôm nay có một món chè, Thái tử thấy ngon nên sai nô tài đem đến cho Vương gia thưởng thức ạ.

_ Để đó đi!- Vẫn giữ tư thế cũ, Phúc Tuân chậm rãi nói.

Điều này khiến Tiểu Khổng Tử thập phần lúng túng bởi khi đi, chủ tử hẳn đã dặn phải để ngay trước mặt Linh Thân vương cho Ngài ấy nhìn thấy. Giờ thì...

Nhìn thấy nét lúng túng trên mặt Tiểu Khổng Tử, Phúc Khải không khỏi lấy làm lạ. Quay sang nhìn Phúc Tuân, chàng lại thở dài. Vi Nhi ơi là Vi Nhi! Muội có biết muội biến mất không vết tích thì hồn của Ngũ huynh ta cũng theo muội không lưu lại dấu vết không?

_ Ngươi cứ để trên bàn đó đi.

Không còn cách nào khác, Tiểu Khổng Tử "dạ" một tiếng rồi để hộp gỗ trên bàn.

_ Thái tử có dặn nô tài nói với Vương gia là Vương gia cứ từ từ thưởng thức món chè tự khắc sẽ có đáp án.

Dứt câu Tiểu Khổng Tử cúi người rồi nhanh chóng thối lui.

Phúc Khải chau mày nghĩ ngợi rồi tiến đến mở hộp gỗ ra. Bên trong là một chén chè, món chè này chàng chưa nhìn thấy bao giờ. Nhìn có vẻ giống với chè trôi nước nhưng lại không phải. Bởi nước chè trôi nước có màu trắng đục còn nước chè này lại rất trong. Tò mò đang lấy muỗng lên ăn một miếng và không khỏi trầm trồ.

_ Vài à? Sao lại có hạt sen trong này nữa nhỉ?

Câu nói của Phúc Khải khiến Phúc Tuân giật mình, chàng vội quay người lại.

_ Để nói cái gì?- Vừa hỏi, Phúc Tuân vừa tiến về phía Phúc Khải.

_ Hương vị rất tuyệt!- Ngỡ Phúc Tuân tò mò, Phúc Khải tiếp tục bình phẩm chén chè.- Vị ngọt thanh của vài, hương thơm nhẹ nhàng của hạt sen lại thêm hơi lành lạnh của băng. Chỉ có điều hơi đắng! Món chè này đúng là tuyệt hảo! Vương gia của đệ! Huynh mà không thưởng thức sẽ phí lắm đây.

Vừa nói, Phúc Khải vừa quay lại và không khỏi giật mình khi thấy Phúc Tuân đứng bên cạnh mình từ lúc nào.

_ Giật cả mình! Huynh định dọa chết đệ à?

_ Đây là món chè của Vi Nhi!- Không để ý đến Phúc Khải, Phúc Tuân nhìn vào chén chè và nói.

"Cạch", tiếng muỗng rớt xuống bàn kêu lên một tiếng khô khốc.

_ Huynh nói cái gì? Đây là chè của Vi Nhi?

_ Không sai!- Phúc Tuân khẳng định.- Nàng ấy đã làm cho ta ăn một lần rồi. Khi ấy đúng vào lúc mùa đông rét mướt nên ngoài vị lạnh ra ta gần như không nghe ra những vị khác. Nhưng mùi vị của nó, ta có thể cảm nhận được. Ta không quên! Tuyệt đối không sai! Đây chính là món chè Vi Nhi làm.

Phúc Khải hết nhìn chén chè rồi lại nhìn Phúc Tuân. Động tác cứ lặp đi lặp lại vài lần. Món chè này rất lạ. Cả Tân Thục này, chàng chưa nhìn thấy bao giờ. Lôi Vi lại là người từ nơi khác đến nên rất có thể món chè lạ lẫm này là của nàng.

_ Vi Nhi đang ở Đông cung!- Vừa nói, Phúc Tuân vừa mỉm cười.- Thì ra đây chính là ngụ ý của huynh ấy!

_ Huynh chắc muội ấy đang ở Đông cung?

_ Bằng không tại sao chúng ta tìm lâu như vậy lại không có tin tức gì của nàng ấy?

Câu hỏi ngược lại của Phúc Tuân như một lời khẳng định chắc chắn. Nhìn vào chén chè, nụ cười của chàng càng trở nên rạng rỡ. Chén chè và muỗng lên, chàng chậm rãi ăn từng muỗng, từng muỗng. Vị ngọt thanh mát lại thêm hương thơm nhẹ nhàng của hạt sen tạo nên một hương vị thật đặc biệt. Tuy nhiên, trong cái ngọt chàng nghe thấy một chút đắng. Có lẽ Lôi Vi đã làm món chè này trong tâm trạng không tốt nên nàng chưa loại bỏ hết liên tâm [3], nên món chè này mới có vị đắng nhằn như vậy. Tâm trạng của món chè này cũng giống như chàng mấy ngày nay vậy. Đắng và ngọt cứ thế mà quện hòa. Nhưng đắng thì ít còn ngọt lại chẳng bao nhiêu.

_ Ở chỗ Thái tử là tốt rồi!- Phúc Khải nhẹ nhõm thở ra.- Huynh định thế nào?

_ Nàng ấy tâm trạng không tốt nên mới không muốn gặp ai trong chúng ta vào lúc này. Nàng ấy...không muốn đối mặt với thực tế.- Phúc Tuấn chậm rãi nói.- Nên hãy để nàng ấy bình tâm lại đã. Ta sẽ nói với Thái tử sắp xếp nàng ấy ra Thảo nguyên lần này. Nơi ấy có kỷ niệm của chúng ta, ta hy vọng trong thời gian ở đó, nàng ấy sẽ từng chút, từng chút bình tâm trở lại để đối mặt với...quá khứ. Hy vọng, nàng ấy biết rằng dù nàng ấy đi đâu, ta cũng đi theo nàng ấy...

[1] Thập toàn thập mỹ: gần nghĩa với mười phần vẹn mười.

[2] Thuần Quân: tức là thanh gươm Thuần Quân. Thời Xuân Thu, Việt vương Câu Tiễn thường tự hào có 5 thanh gươm quý: Trảm Lô, Thuần Quân, Thăng Tà, Ngự Trường, Cự Khuyết. Người khách từ Tần là Tiết Chúc vốn là người rành coi kiếm. Ông chỉ công nhận có một cái kiếm quý là Thuần Quân khi đưa ra cho ông coi.

[3] Liên tâm: tìm sen.

Hết chương 57

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Chỉ cần tình đủ sâu, yêu đủ đậm

Gió xuân khẽ thổi mang theo hương thơm thanh khiết và tràn đầy sức sống của cỏ cây khiến tâm hồn ta cảm thấy thoải mái vô ngần. Đầu đó tiếng chim líu lo tạo nên một bản hoà tấu mùa xuân. Cùng với đó là tiếng Cô cầm chậm rãi ngân lên từng nhịp nhẹ nhàng, êm tai nhưng lại khiến người nghe không khỏi bùi ngùi.

Trong đình nghỉ mát, một trang nam tử vận chiếc áo màu tím nho đang gảy từng dây đàn. Nghe trong tiếng đàn có sự vui mừng, hoan hỉ nhưng trên nét mặt kia không lấy đâu ra sự vui thích. Nụ cười nhạt càng khiến người đối diện này sinh cảm giác tiếng đàn sao lại bi thương đến vậy.

Vẫn gảy đàn, Phúc Tuấn đưa mắt nhìn về phía nào đó thật xa xăm. Một đoạn ký ức hiện lên. Chẳng vẫn còn nhớ rất rõ rằng, bên mái đình có một thiếu nữ đã múa một điệu múa say lòng người với bản nhạc này cho chàng xem. Bản nhạc và điệu múa của riêng hai người. Khi ấy thật hạnh phúc biết bao. Chàng còn nhớ khi ấy nàng đã đặt tên bản nhạc này là Long Vi Thần Thoại [1].

Một tà áo màu cam nhạt nhẹ nhàng bay ngang qua. Ngẩng đầu lên nhìn, Phúc Tuấn nhận ra Ngọc Nạ đã bước vào đình từ lúc nào và đang chậm rãi nâng cao cánh tay lên bắt đầu múa. Ngay lập tức, tiếng đàn im bặt khiến điệu múa của nàng không thể bắt đầu.

_ Vương gia!- Ngọc Nạ khẽ cất tiếng hỏi.

Không nói gì, Phúc Tuấn chậm rãi đứng lên và tiến về phía Ngọc Nạ. Nhìn vào đôi mắt của nàng, chàng không khỏi ngậm ngùi.

_ Ta hơi mệt! Ta về phòng trước!

Dứt câu, Phúc Tuấn chậm rãi bước đi. Nhưng vừa mới đi được vài bước chàng đã bị Ngọc Nạ gọi giật lại.

_ Vương gia! Thiếp thấy bản nhạc chàng vừa chơi rất hay. Hay là thiếp sáng tác một điệu vũ để phối cùng bản nhạc này được không?

_ Không cần đâu!- Phúc Tuấn này dứt khoát trả lời.- Muội không cần phải làm như vậy.

_ Thiếp thấy bản nhạc này rất hay!- Ngọc Nạ gương cười.- Nếu thêm một điệu vũ sẽ rất tuyệt. Đến khi đó, chàng gảy đàn còn thiếp sẽ múa.

Từng câu từng chữ của Ngọc Nạ chẳng khác nào từng con dao đâm thẳng vào tim Phúc Tuấn. "Chàng gảy đàn còn thiếp múa". Từng có một người đã cùng chàng làm việc này...

_ Tiểu Nạ! Muội không cần phải nhọc lòng đến như vậy. Cho dù bất kỳ ai sáng tạo nên bất kỳ điệu vũ nào cũng đều không phù hợp với bản nhạc này.

Dứt câu, Phúc Tuấn dứt khoát rời đi để lại Ngọc Nạ đứng một mình giữa đình mà thẫn thờ nhìn chàng. Chậm rãi nhìn về phía cây đàn đang nằm lặng im trên bàn, lòng nàng không khỏi nhói đau.

_ Bất kỳ ai sáng tạo nên bất kỳ điệu vũ nào cũng không phù hợp với bản nhạc này, trừ...yêu nữ đó.

*

"_ Nàng ấy không thích ăn đồ cay nên khi làm đồ ăn ngươi chú ý có thể cho một ít Hồ Tiêu [2] nhưng đừng cho Lạt Tiêu [3] vào. Nàng ấy thích ăn đồ mặn và ngọt nhưng cái gì cũng vừa phải thôi. Vật cực tất phản [4]! Không có lợi cho sức khỏe. Nàng ấy rất thích ăn vật, nên ngươi chịu khó làm ít Liên Hoa cao cho nàng ấy ăn. Đó là món ăn vật nàng ấy thích nhất. Thỉnh thoảng ngươi làm hồ lô hoặc một ít ngà đường để nàng ấy thay đổi khẩu vị. Vì luyện tập nhiều nên chân nàng ấy thường xuyên bị đau, tí nữa ta đưa cho ngươi bài thuốc, ngươi làm theo hướng dẫn rồi tối đến mang vào phòng để nàng ấy ngâm chân. Nàng ấy không chịu được lạnh, dù là mùa đông hay mùa hạ cũng vậy. Tối đến ngươi nhớ để ý đóng cửa sổ lại. Trừ phi nàng ấy bảo đừng đóng ngươi mới không đóng. Nàng ấy rất thích treo cây nhưng lại không biết cách xuống, vậy nên nhất thiết ngươi phải đặt một cái thang ngay bên dưới gốc cây để nàng ấy có thể xuống được. Đạo gần đây nàng ấy lại vừa mới bị cảm xong, ngươi chú ý làm cho nàng ấy những món thanh đạm, bổ dưỡng. Đừng nấu cháo vì nàng ấy không thích ăn cháo."

Nhớ lại những gì Phúc Tuấn căn dặn Đông Ngọc mà mình tình cờ nghe được, một chút ám áp chợt dâng lên trong lòng Lôi Vi. Nhưng có lẽ chút ám áp cũng khó lòng giúp vết thương nàng lành lại. Nàng còn nhớ rất rõ, hôm ấy chẳng đến Đông cung thăm Phúc Vân, nàng đang trò chuyện với Thái tử ở hậu viện với vầng ánh mặt. Một lúc lâu sau nàng thấy chàng vừa đi vừa căn dặn Đông Ngọc. Sau đó, trước khi về, chàng còn đưa cho Đông Ngọc một con chó nhỏ trắng như tuyết bảo là để nó bầu bạn với nàng.

Bản thân Lôi Vi biết rõ Phúc Tuấn rất quan tâm đến nàng. Nhưng nàng thật không ngờ chàng lại quan sát nàng tỉ mỉ đến vậy. Chàng quan sát nàng tỉ mỉ đến nỗi nàng ngỡ rằng chàng hiểu nàng còn hơn cả bản thân nàng hiểu nàng. Nhưng...hiểu rồi thì sao? Hai người đến cuối cùng cũng không thể ở bên cạnh nhau được nữa.

Nàng biết thời đại này, đa thê là chuyện bình thường. Song một người sinh ra và lớn lên ở thời hiện đại, tiếp nhận những tư tưởng tiến bộ như nàng, nàng thật sự rất khó chấp nhận việc này. Trước kia, với Phúc Hoàng, gạt bỏ suy nghĩ này đối với nàng cũng không dễ dàng gì. Song nàng chấp nhận được bởi khi ấy nàng nghĩ chàng đối với nàng là chân thật, đa thê chẳng qua là tư tưởng mà thôi, nếu phải ở lại đây cũng nên sống sao cho hợp với thời đại một tí. Nhưng giờ với Phúc Tuấn, nàng quả thật không thể nào chấp nhận được. Hai người rõ ràng vẫn là trai chưa vợ gái chưa chồng, hai người rõ ràng là tình nồng ý đậm với nhau, ấy vậy mà...chỉ gạt hờn một cái sự việc lại đi xa đến vậy. Nàng thật sự không chấp nhận nổi việc này.

Người ta thường nói, yêu là sự ích kỷ. Nếu không yêu sẽ không ích kỷ. Vậy phải chăng nàng đã yêu quá nhiều nên mới ích kỷ, cố chấp không chấp nhận việc chàng kết hôn với Ngọc Nhận cũng như không muốn nhìn mặt chàng? Nàng yêu chàng đậm sâu đến mức đó rồi sao? Nàng cũng không biết nữa. Nàng chỉ cảm thấy những ngày không có chàng thật trống vắng, nàng nhớ chàng tha thiết. Nàng thậm chí muốn bất chấp cả việc chàng giờ đã có thể từ mà chạy đến Linh Vương phủ tìm chàng. Nhưng...suy cho cùng, chính tư tưởng kia đã níu chân nàng lại.

_ Nhanh! Nhanh! Diu Thái tử vào!

Tiếng khẩn trương của Tiểu Khổng Tử thu hút sự chú ý của Lôi Vi. Nàng vội vén màn lên xem liền thấy Tiểu Khổng Tử còn một tên Thái giám nữa diu Phúc Vân trở về lầu. Bước chân của chàng đã có phần loạn choạng. Không nghĩ ngợi nhiều, nàng vội chạy ra khỏi lầu.

_ Thái tử say rượu sao?- Vừa tiến về phía bọn họ, Lôi Vi vừa cất tiếng hỏi.

_ Cát Tiểu thư! Không hẳn ạ!- Tiểu Khổng Tử vội lên tiếng.- Thái tử bị chóng mặt ạ.

_ Vậy diu Điện hạ vào lầu nhanh lên!

Dứt câu, Lôi Vi trở lại vào trong lầu sửa sang lại giường cho Phúc Vân. Sức khỏe của chàng vốn suy nhược, không thích hợp để đi xa. Nhưng thời gian gần đây, Lãng quốc không hiểu sao gây nhiều loạn vùng biên giới khiến Thục quốc và Lãng quốc luôn trong tình trạng căng thẳng, vậy nên dù năm nào của đến Thảo Nguyên, song năm nay chuyến đi này sẽ khá vất vả. Vì vậy Định An Hoàng đề cử người giúp sức, đảm đương chuyến này. Phúc Vân bình thường không hay lên triều cho lắm nhưng trong những lúc then chốt như thế này, chàng phải tham gia, thậm chí trực tiếp tiếp đón Vương chủ người Khiết, không giống như năm ngoái có thể thoái thác được.

Sau khi đặt Phúc Vân nằm xuống giường, Lôi Vi sai bọn Tiểu Khổng Tử đi lấy nước nóng và một ít nước giải rượu vào. Chậm rãi xoa hai bên Thái dương cho chàng, nàng khẽ thở ra.

_ Điện hạ! Ngài không sao chứ?

_ Chỉ là chóng mặt một chút thôi!- Khép hờ đôi mắt, Phúc Vân chậm rãi lên tiếng.- Thỉnh thoảng, ta vẫn hay bị như vậy. Không sao đâu!

Chóng mặt khẳng định không phải là chuyện tốt đẹp gì. Nếu cứ kéo dài sẽ ngã nhào lúc nào không hay. Nghĩ vậy, Lôi Vi bạo gan chấp hai tay lại vỗ nhẹ ấn đường [5] của Phúc Vân.

_ Điện hạ! Tiểu nữ có biết phương pháp...trị liệu bằng cách dùng tay tác động vào đầu và trán. Làm như vậy thường xuyên sẽ...lưu thông khí huyết lên đầu. Từ đó, Ngài sẽ đỡ chóng mặt. Hay là tiểu nữ làm thử cho Điện hạ nhé?

_ Ngươi định đem ta ra làm...con chuột bạch đấy à?

Nghe Phúc Vân nói vậy Lôi Vi khẽ bật cười. Thật không ngờ chuyện này qua lâu như vậy rồi mà chàng vẫn còn nhớ.

_ Đúng vậy! Sai lầm lớn nhất của tiểu nữ chính là biến Điện hạ thành chuột bạch.- Vừa nói, Lôi Vi vừa dùng hai tay ấn ấn vào trán của Phúc Tuấn.- Để bây giờ...con chuột bạch này quay lại phản...phản chủ.

_ Ngươi...- Phúc Vân hết ngữ nói.- Ai là chủ của ai đây hả? Ngươi càng ngày càng lộng ngôn! Hôm nào ta phải trị ngươi mới được.

_ Ngài chẳng phải đã trị rồi sao? Tiểu nữ hỏi Ngài! Con Tiểu Tuyết Cầu đó ở đâu ra?

Câu hỏi bất ngờ của Lôi Vi khiến Phúc Tuấn không khỏi ngó ngò. Chàng vội mờ mắt ra nhìn gương mặt thanh tú, đôi môi đang nở một nụ cười ngọt ngào của nàng. Bất giác một cảm giác lạnh buốt chạy dọc xương sống của chàng. Rốt cuộc, nữ tử này đã biết được những gì?

_ Chẳng phải Đông Ngọc mua sao?

_ Hôm Đông Ngọc đem nó đến cho tiểu nữ chính là hôm Linh Thân vương đến Đông cung chơi.

_ Trùng hợp vậy à?- Chất giọng Phúc Vân đầy Ngạc nhiên.- Khéo thật!

_ Đúng là khéo thật!

Vừa nói, Lôi Vi vừa ấn mạnh một cái vào đầu Phúc Vân khiến không khỏi nhăn nhó. Chàng thật không biết có nên gọi đây là làm ơn mắc oán hay không nữa. Nhưng nàng đã biết rồi, chàng cũng chả giấu làm gì nữa.

_ Trước sau cũng phải đối mặt vậy thì đối mặt sớm không tốt hơn sao?

Câu hỏi của Phúc Vân khiến đôi bàn tay của Lôi Vi dừng lại trong giây lát. Lúc này bọn Tiểu Khổng Tử vội bưng thau nước ấm và ly trà giải rượu vào. Nhìn thấy tình hình có phần hơi căng thẳng giữa hai người, họ nhanh chóng rời khỏi lều. Chờ cho bọn người đi ra hết cả, chàng mới chậm rãi ngồi dậy, mặt đối diện với nàng, mắt nhìn thẳng vào mắt nàng.

_ Ngươi đau khổ như vậy, chứng tỏ rằng ngươi rất yêu Ngũ đệ. Nếu đã yêu đậm sâu đến như vậy, ngươi cần phải kiên cường lên, đừng cảm đối mặt để vượt qua nó. Vết thương này ta không giúp được ngươi. Chỉ có bản thân ngươi và Ngũ đệ mới có thể chữa lành nó mà thôi.

Khẽ cụp đôi mắt xuống, Lôi Vi lặng lẽ nhìn vào đôi bàn tay của mình. Chính xác là nhìn vào chiếc vòng Hồng đậu Phúc Tuấn từng tặng cho nàng. Nàng không nở tháo nó ra! Nói đúng hơn, nàng không muốn tháo nó ra.

_ Ta biết việc này đối với ngươi rất khó chấp nhận. Nhưng ngươi hãy dũng cảm lên. Đừng để đệ ấy phải đau lòng, khổ sở vì ngươi.

_ Đau lòng? Khổ sở? Điện hạ! Người nói vậy chẳng khác nào tiểu nữ đang dây vò Ngài ấy vậy.

_ Hai người các người rõ ràng đang dây vò nhau. Nếu tình đủ đậm, yêu đủ sâu, ngại gì không thể vượt qua những cách trở?

Phúc Vân nói không sai. Nếu yêu đủ đậm sâu ngại gì những cách trở khó khăn ấy. Nhưng đằng này lại là vấn đề hôn nhân. Vì quá yêu nên nàng thật sự không thể nào chấp nhận được việc Phúc Tuấn thành hôn với Ngọc Nhạn, dù rằng đây là chế độ đa thê. Lôi Vi thật sự muốn phản bác song giờ phản bác còn có ích gì.

_ Muộn rồi! Điện hạ nghỉ sớm đi. Tiểu nữ cáo lui!

Dứt câu, không để Phúc Vân nói thêm điều gì, Lôi Vi nhanh chóng đứng lên và rời khỏi lều. Nhưng bước chân của nàng nhanh chóng trở nên ngập ngừng. Phúc Vân là người hiểu chuyện, nhưng điều ấy không đồng nghĩa với việc chàng hiểu rõ về tình yêu. Nàng thật tò mò không biết những "kiến thức" mà chàng có được là từ đâu ra.

_ Điện hạ?- Chậm rãi quay đầu lại, Lôi Vi lên tiếng hỏi.- Sao đến giờ...Điện hạ vẫn chưa thành thân?

Câu hỏi của Lôi Vi khiến Phúc Vân đang uống nước giải rượu phải sặc cả ra vì bất ngờ.

_ Há? Tại sao ngươi lại hỏi ta câu này?

_ Điện hạ là con trai trưởng của Hoàng thượng đáng lẽ ra đã phải thành gia lập thất từ sớm. Nhưng đến nay vẫn chưa thấy gì. Nên...tiểu nữ có chút hiếu kỳ không hiểu tại sao.

_ Vốn dĩ ta đã được phụ hoàng chỉ hôn cho Kiều Xương Công chúa, con gái của Duệ Thân vương. Ta gọi là tỷ song kỳ thực tỷ ấy bằng tuổi với Chiêu Anh Công chúa. Vài năm trước, không may tỷ ấy chết sớm.

Thì ra Phúc Vân đã từng được chỉ hôn chứ không phải là không. Nhưng tại sao sau khi Kiều Xương Công chúa qua đời, Định An Hoàng để lại không chỉ hôn cho chàng một Công chúa khác? Bởi theo như nàng biết, Hoàng tộc Tân Thực có không ít Công chúa, Quận chúa có thể xem là xứng đôi với chàng.

_ Vậy sau đó thì sao? Sao Hoàng thượng lại không ban hôn sự khác cho Ngài?

_ Ngay từ khi phụ hoàng muốn ban hôn sự cho ta và Kiều Xương Công chúa, ta đã phản đối rồi. Nhưng không được phụ hoàng chấp nhận. Sau khi tỷ ấy qua đời ta cật lực phản đối nên phụ hoàng mới không ban hôn sự cho ta.

_ Tạ sao lại như vậy?- Chất giọng của Lôi Vi càng lúc càng hiểu kỳ.- Tại sao Ngải lại phản đối chuyện này?

_ Vì ta không muốn thê tử của ta phải sống nửa đời cô độc nơi cung cấm.

Câu trả lời của Phúc Vân khiến Lôi Vi không khỏi chấn động. Không cần chàng phải giải thích, nàng hoàn toàn sáng tỏ nguyên do. Chàng tử nhỏ đã mang bệnh trong người, cơ thể suy nhược. Trời định sẵn kiếp này chàng phải đoản mệnh. Nếu thành thân, Thái tử phi của chàng sẽ phải sống một đời cô tịch, buồn tẻ. Và nếu như họ có con trai, sau khi chàng qua đời, có khả năng, con trai của họ sẽ được phong là Hoàng Thái tôn. Nhưng điều quan trọng nhất chính là bảo vệ ngôi vị đó. Đưa con còn nhỏ sao có thể, mọi việc phải trông cậy cả vào mầu thân của mình. Rồi hai mầu tử họ sẽ phải đối mặt với nguy hiểm chốn triều đình, không ngày nào được sống yên ổn. Đây có lẽ là điều chàng sợ nhất. Nếu để cho thê tử của mình sau khi mình chết đi phải chịu những cảnh ấy, chàng thà không thành thân còn hơn.

_ Tiểu nữ hiểu rồi!- Khẽ mỉm cười, Lôi Vi chậm rãi nói.- Nhưng...Hoàng thất vốn coi trọng chuyện nối dõi. Điện hạ làm như vậy không sợ...Thái hậu, Hoàng thượng phiền lòng sao?

_ Phiền lòng ta đành chịu. Chứ ta tuyệt đối không thể để thê tử của ta vì ta mà phải chịu khổ, gánh vác mọi chuyện suốt phần đời còn lại.

Chất giọng kiên quyết của Phúc Vân khiến Lôi Vi không khỏi cảm phục. Nếu ông trời ban cho chàng sức khỏe, cho chàng một gia đình riêng, chàng chắc chắn sẽ trở thành một đấng trượng phu khiến ai nấy cũng phải khao khát, ganh tỵ. Thê tử của chàng sẽ là người hạnh phúc nhất thế gian. Thật đáng tiếc!

*

Bãi cỏ mơn mẫm một màu xanh kéo dài đến tận chân trời. Trong không khí, gió nhẹ nhàng mang hương vị thanh tân len lỏi vào mọi góc ngách lớn nhỏ. Trên tầng không, từng đàn chim chao lượn cánh mềm. Tất cả hiện lên thật sinh động và tràn đầy sức sống.

Nửa ngồi nửa nằm dưới một gốc cây, Lôi Vi đưa mắt nhìn về nơi tưởng chừng như tận cùng. Nơi ấy, Băng Luân Công chúa cùng đám tỷ nữ của mình trong đó có A Sa đang nô đùa vui vẻ. Tiếng cười trong veo của họ bay lên đến tận trời khiến ánh dương càng trở nên rực rỡ. Giữa chốn thiên nhiên bạt ngàn này thật khiến cho tâm hồn người ta thư thái, sáng khoái hẳn. Mọi ưu tư muộn phiền dường như cũng tan biến hết. Trái lòng ra, vẫn còn nhiều điều tốt đẹp đang chờ đợi bản thân. Và thay vì chìm trong quá khứ, phải chăng ta nên dừng cảm đối mặt với quá khứ, với thực tế và tiến về tương lai? Khẽ nhắm mắt lại, nàng tập trung lắng nghe âm thanh của cuộc sống này.

_ Lôi Vi!

Chất giọng hồ hởi của Băng Luân Công chúa vang lên khiến Lôi Vi choàng mở mắt. Gương mặt tươi rói tựa như ánh trăng đêm rằm của Băng Luân Công chúa thật dễ khiến người khác xao xuyến. Nở một nụ cười thật tươi, nàng vội đứng lên để thi lễ nhưng đã bị nàng Công chúa này chặn lại.

_ Giữa ta và ngươi không cần những lễ nghi rườm rà đó!

_ Tạ Công chúa!

_ Ngươi thật là...Ngươi là bạn của A Sa cũng chính là bạn của ta. Người Thảo Nguyên chúng ta phóng khoáng, không cần câu nệ lễ tiết như thế. Phải không A Sa?

Vừa nói, Băng Luân Công chúa quay nửa người về phía A Sa. Bị hỏi bất ngờ, A Sa có chút lung túng nhưng rất nhanh sau đó nàng mỉm cười và gật đầu tán đồng. Nhìn hai người họ phối hợp ăn ý với nhau, Lôi Vi không khỏi mỉm cười thích thú.

_ Công chúa đồng ý kết bạn với tiểu nữ, tiểu nữ rất vui. Nhưng lễ tiết vẫn không thể thiếu được.

Đằng xa tiếng ngựa hí vang trời vọng lại. Không cần nhìn cũng biết hôm nay các Vương gia, Hoàng tử có mặt trong chuyến đi lần này đang đua ngựa với nhau. Băng Luân Công chúa không khỏi hiểu kỳ. Quay lại nhìn nàng nhìn thấy Duyệt Thân vương, Hình Thân vương, Bát Hoàng tử, Cửu Hoàng tử đang đốc toàn lực đua ngựa. Trong cái nắng chiều họ như những vị thần bước ra từ trong những câu chuyện thần thoại của vùng Thảo Nguyên. Đặc biệt Bát Hoàng tử, trong mắt nàng trở nên đẹp đẽ một cách lạ kỳ.

_ Nếu lễ tiết là không thể thiếu vậy tại sao ta thấy ngươi chưa bao giờ hành lễ với Bát Hoàng tử?

Một câu nói để lộ tâm ý của nàng Công chúa trẻ khiến Lôi Vi không khỏi giật mình. Nàng đang cố tiếp nhận điều mình vừa mới phát hiện ra được.

_ Uhm...đối với các vị Hoàng tử khác, tiểu nữ...thi thoảng cũng không hành lễ.

_ Vậy sao?- Chất giọng của Băng Luân Công chúa có chút ngờ vực.

Không nghĩ ngợi nhiều, Lôi Vi gật đầu ngay tắp lự. Thực ra, từ trước đến nay trong những tuần nam nơi cung cấm nàng quen biết, ngoài Phúc Vân và Phúc Hoàng ra còn ba người kia nàng rất hiếm khi hành lễ. Giờ nghĩ lại, xem ra bọn họ quả đã quá dung túng cho nàng rồi.

Một nụ cười không hẳn là tươi nhẹ nhàng nở trên môi Lôi Vi. Nàng chậm rãi quay sang nhìn Băng Luân Công chúa đang nhìn về phía các Vương gia, Hoàng tử. Quay sang nhìn A Sa, nàng nhận ra nàng ấy đang mỉm môi cười tủm tỉm. Tiến lại gần Băng Luân Công chúa, nàng húng hắng ho rồi cất tiếng:

_ Không phải Băng Luân Công chúa đang thầm thương trộm nhớ...Bát Hoàng tử đấy chứ?

Và phản ứng đầu tiên của Băng Luân Công chúa chính là giật thót tim như trẻ con bị phát hiện làm điều sai. Gương mặt nàng đã đỏ lại càng đỏ hơn chẳng khác nào cục than hồng.

_ Lôi Vi! Ngươi có cần nói thẳng như thế không?

Dứt câu, Băng Luân Công chúa bỏ chạy một mạch. Khổ thân A Sa và Lôi Vi phải chạy theo nàng đến tận rừng. Vừa chạy, bọn họ vừa thở ra thở vào.

_ Băng Luân Công chúa!- Dừng lại, Lôi Vi gọi to.- Thích thì thích! Có gì đâu mà Ngươi phải xấu hổ?

Câu nói của Lôi Vi khiến Băng Luân Công chúa dừng khựng bước chân lại. Lúc này, A Sa và nàng mới chậm rãi tiến lại gần.

_ Công chúa!- Vừa thở, A Sa vừa nói.- Xin Ngươi đừng làm khổ nô tỳ.

Không nói gì, Băng Luân Công chúa quay sang đánh nhẹ vào tay A Sa.

_ Ngươi Thảo Nguyên không phải là tính tình phóng khoáng sao?- Vừa tiến lại, Lôi Vi vừa cất tiếng hỏi.- Chuyện thích một người, có gì đâu Công chúa phải xấu hổ?

_ Không phải thế!- Băng Luân Công chúa phản bác.- Là ta ngượng! Dù sao...thì đây...ta thích chàng...nhưng...không biết chàng có thích ta không?

Tình yêu tuổi mới lớn đẹp để tình khôi nhưng lại mỏng manh vô cùng. Tình cảm đơn phương lại càng mỏng manh hơn nữa. Đó có thể chỉ là những rung động đầu đời đến một lúc nào đó rồi sẽ qua. Nhưng nếu nó thật sự cảm rên trong tim, tình đơn phương ấy thật sự khiến người ta phải thống khổ. Nghĩ đến đây, Lôi Vi không khỏi lo lắng cho nàng Công chúa trẻ.

_ Công chúa!- Chất giọng của Lôi Vi trở nên nghiêm túc.- Ngươi đã dành bao nhiêu tình cảm cho Bát Hoàng tử rồi?

Hơi bất ngờ trước câu hỏi của Lôi Vi, gò má của Băng Luân Công chúa lại ửng lên màu hồng nhuận.

_ Ta không biết! Ta chỉ cảm thấy rất vui khi được nhìn thấy chàng. Ngắm chàng từ xa, ta đã rất mừng rồi. Chàng buồn, ta cũng buồn. Chàng vui, ta cũng vui. Thấy chàng vui vẻ với nữ tử khác, ta có chút không can lòng. Nhưng khi biết chàng không có ý gì với họ ta vui khôn xiết. Khi chàng về kinh thành rồi, không được nhìn thấy chàng nữa, ta thực sự rất nhớ chàng. Ngày ngày ta đều nhớ lại những khoảnh khắc được nhìn thấy chàng. Lúc đó ta chỉ giận mình không có cánh để bay đến bên cạnh chàng. Nếu được ở bên cạnh chàng, dù là thị nữ ta cũng chấp nhận.

_ Công chúa!- Chất giọng A Sa có chút hoảng hốt.- Ngươi không nên nói vậy. Ngươi thân phận tôn quý không nên nói vậy. Nếu để Đại Vương nghe thấy sẽ...

_ Sợ gì chứ?- Băng Luân Công chúa cắt ngang lời A Sa.- Thân phận có tôn quý đến đâu mà không được ở bên cạnh người mình thích thì còn có ý nghĩa gì?- Nói đoạn, Công chúa quay sang nhìn Lôi Vi.- Nhưng ta thấy thị nữ cũng không thể sẽ chia mọi điều với chàng. Ta không chỉ muốn bên cạnh chàng mà còn muốn sẽ chia mọi điều với chàng. Lôi Vi! Theo ngươi thấy, ta có thể trở thành người như thế không? Trở thành thê tử của chàng, ngươi thấy thế nào?

Hồng rồi! Xong rồi! Băng Luân Công chúa này quả thực đã bị "giáng đầu thuật" đánh trúng, rơi vào lưới tình của Bát Hoàng tử rồi. Lôi Vi thật không ngờ trên đời này lại thực sự tồn tại tình yêu sét đánh. Nhưng ngắm lại chẳng phải có một cái cây không cần cưa cũng đổ ngay trước mặt nàng trong lần đầu tiên hai người gặp nhau đó sao?

_ Công chúa! Nếu Ngươi muốn trở thành thê tử của Bát Hoàng tử, Ngươi sẽ phải chịu đựng rất nhiều điều. Mà với tính cách của Ngươi...tiểu nữ cho rằng Ngươi sẽ khó lòng nhẫn nhịn.

_ Ta không hiểu!

_ Đầu tiên là về hôn sự này. Liên hôn giữa hai bên là chuyện tốt đẹp. Nhưng...liên hôn vốn là một chiêu...uhm...liên quan đến chính trị. Vậy nên người Công chúa lấy nhất định phải là Hoàng đế tương lai. Xét trên tình hình hiện tại, Hoàng đế tương lai của Tân Thực chính là Thái tử Điện hạ. Hoặc nếu không phải là Thái tử thì cũng là một Vương gia hoặc Hoàng tử đáng tin cậy như Hình Thân vương, Linh Thân vương. Bát Hoàng tử tuy không phải là người bất tài vô dụng, nhưng tuyệt đối không phải là sự lựa chọn tốt để liên hôn. Sau đó, giả sử hai người thật sự liên hôn được với nhau. Hai người cũng phải đối mặt với không ít vấn đề. Một người phóng khoáng, không thích ràng buộc như Ngài ấy, căn bản không phải là chỗ dựa tốt cho nữ nhân. Đó là chưa kể khi được gả cho Ngài ấy rồi, Công chúa sẽ phải đối mặt với chuyện nhị phòng, tam phòng này nọ nữa. Thê thiếp đấu đá với nhau không phải vì tranh sủng cho bản thân thì cũng vì con ruột của mình. Với tính tình của mình, nàng nếu không cho họ sức đầu mẻ trán cũng khiến họ toi bởi hoa lá. Lúc ấy dù Ngài ấy có nể mặt Đại Vương mà giúp Công chúa thì cũng sẽ cảm thấy chán ghét với việc đấu đá của hậu cung. Dù có tình cảm cũng sẽ trở nên lạnh nhạt. Rồi nàng sẽ phòng đơn gối chiếc. Nàng liệu có chịu đựng được cảnh có phu quân mà như không có như vậy không?

_ Những chuyện ngươi nói còn chưa đến!

_ Nhưng không phải là không có khả năng. Phải lường trước!

_ Ta nghĩ nếu tình đủ đậm, yêu đủ sâu, ta sẽ vượt qua mọi thử thách. Ta sẽ chứng minh cho chàng thấy ta là một thê tử tốt, khiến chàng ấy tự hào. Còn về chuyện nhị phòng, tam phòng hay đấu đá gì đó ta vốn không quan tâm. Ta chỉ quan tâm đến chàng ấy mà thôi. Chỉ cần chàng ấy cần ta, muốn giữ ta lại bên mình, những chuyện khác không quan trọng.

Chỉ cần tình đủ đậm, yêu đủ sâu! Có phải quan niệm về tình yêu của bất kỳ người nào trong thời cổ đại cũng giống nhau thế này không? Lôi Vi nghĩ như thế. Song nàng chợt nhớ ra rằng, thời đại nàng, ở tuổi nàng có không ít thiếu nữ có quan niệm này. Chỉ cần có tình yêu, bất kỳ chông gai nào cũng có thể vượt qua. Quan niệm ấy thật đẹp! Nhưng trải qua thực tế rồi mới biết bản thân mình không có đủ dũng khí và can đảm đến vậy. Tình yêu nếu không có yếu tố này cũng chẳng khác nào đã trảng se cát. Đối mặt với những gì đã xảy ra, nàng mới biết, bản thân không đủ lượng đến vậy. Nàng có thể bao dung rất nhiều việc, duy việc chàng có thể tử, nàng không thể bao dung. Trong chuyện này, nàng và Ngọc Nhận, ai là người thứ ba nàng cũng không biết và cũng không muốn biết nữa. Nàng chỉ biết rằng, tình vẫn đậm yêu vẫn sâu song để quay trở lại là điều rất khó khăn. Giờ, nhìn về phía trước thôi! Chỉ vậy là đủ rồi!

[1] Long Vi Thần Thoại: sở dĩ Lôi Vi không đặt tên bản nhạc là Tuấn Vi Thần Thoại hay Mạnh Cát Thần Thoại...mà là Long Vi Thần Thoại bởi nàng muốn ám chỉ Phúc Tuấn là rồng giữa chốn triều đình, trở thành Hoàng đế của Tân Thực sau này. Và câu chuyện của hai người là Thần Thoại giữa rồng và đóa Từ Vi.

[2] Hồ Tiêu: Tiêu.

[3] Lạt Tiêu: Ớt.

[4] Vật cực tất phản: khi sự vật sự việc đến cùng cực thì tất yếu sẽ xoay chuyển lại.

Sách Tả Truyện có viết rằng:

Vật cực tất phản, Lạc cực tất bi,

Thái hợp tất ly, Thế thịnh tất suy, Bĩ cực thái lai.

Nghĩa là: Vật đến cùng tốt thì trở lại, vui tốt thì buồn,

Rất hợp thì lìa, đời thịnh tất suy, Suy tốt thịnh đến.

[5] Ân đường: điểm nằm giữa hai lông mày.

Hết chương 58

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Sự nghi ngờ

Hết ngõ trước rồi ngõ sau, thận trọng đóng cửa lại, Lệ Uyên tiến về phía Ngọc Nhận.

_ Công chúa! Nô tỳ đã điều tra được rồi.

Nói đoạn Lệ Uyên ghé vào tai Ngọc Nhận nói nhỏ. Lệ Uyên nói tới đâu nàng mỉm cười gật đầu hài lòng đến đó.

_ Rất tốt! Ngươi hãy cứ tiếp tục theo dõi cho ta.

_ Chúng ta có cần làm gì không ạ?

_ Không cần!- Nụ cười của Ngọc Nhận càng lúc càng trở nên thâm hiểm.- Đến khi cần, ta tự có tính toán.

_ Nô tỳ hiểu rồi ạ!

"Cốc...cốc...", tiếng gõ cửa bên ngoài vang lên, Lệ Uyên vội mở cửa ra. Rất nhanh chóng nàng ta thấy một tỳ nữ đang bưng khay thuốc đứng trước cửa.

_ Lệ Uyên tỳ! Thuốc của Công chúa đã sắc xong rồi ạ.

_ Được rồi!- Cầm lấy khay thuốc, Lệ Uyên xua tay.- Ngươi lui đi!

Chờ cho đến khi nữ tỳ kia đi khỏi, Lệ Uyên lại thận trọng đưa mắt quan sát xung quanh rồi mới đóng cửa bước vào.

_ Công chúa!

Chậm rãi cảm lấy chén thuốc, Ngọc Nhận Công chúa nén cơn buồn nôn để uống hết chén thuốc đắng nghét vào. Ngoài đắng ra, hoàn toàn không có vị gì khác. Có lẽ vị đắng này cũng giống như lòng nàng bây giờ. Mí tâm nàng như nhũ sát vào nhau. Hai bàn tay xiết chặt lại để cố kiềm chế bản thân không nôn hết thuốc ra.

_ Công chúa! Sao Người lại phải vất vả như vậy?- Chất giọng của Lê Uyên có chút lo lắng.- Chẳng phải...

.....

Bên ngoài cửa, cánh tay đang định đưa lên gõ cửa của Phúc Tuấn rất nhanh chóng đã buông thõng xuống. Chàng quả thật không dám in vào những gì mình vừa nghe được. Chàng đã làm chuyện có lỗi với Ngọc Nhận khiến chàng và Lôi Vi phải xa nhau. Sự mạnh mẽ đến yếu đuối của nàng. Chỉ cần nghĩ đến đó thôi, chàng đã đau thấu tâm can rồi...Tuồng tượng! Ra tất cả chỉ do chàng tưởng tượng ra mà thôi.

Sau đêm giao thừa, chỉ còn bảy tháng nữa, Lôi Vi sẽ tròn mười tám, khi đó nàng đã đủ trưởng thành để xác định được tình cảm nàng dành cho chàng. Chàng định chờ đến khi ấy sẽ xin phụ hoàng ban hôn cho hai người. Nhưng thật không ngờ...chuyện ấy vốn đã được tính toán cả. Nhất tiễn song điêu!

Từng bước chân của chàng trở nên vô định. Chỉ nghĩ đến những mình vừa nghe được, chàng thật không muốn ở lại đây thêm một khắc nào nữa.

_ Vương gia!

Tiểu An Từ nhìn thấy thần sắc của Phúc Tuấn không khỏi hoảng hốt. Dường như hắn đã bị chàng dọa đến giật mình.

_ Chuẩn bị xe!

Nhả ra đúng ba chữ, Phúc Tuấn tiếp tục cất bước. Tiểu An Từ vội vã đuổi theo.

_ Vương gia! Ngài định đi đâu?

_ Trùng Hoa viên!- Suy nghĩ một lúc, Phúc Tuấn lại nói tiếp.- Từ giờ, ta sẽ tiếp các đại thần ở đó.

_ Vâng!

Tiểu An Từ vội lĩnh chỉ rồi rời đi.

Nhắm hướng Nam, cỗ xe ngựa của Phúc Tuấn chạy thẳng đến Trùng Hoa viên. Một bầu không khí nặng nề bao trùm lên cả cỗ xe khiến người đi đường không khỏi kinh ngạc và tự hỏi không biết kinh thành lại sắp xảy ra chuyện gì. Ngồi trong xe, tâm trạng của chàng mỗi lúc một tệ hại. Chàng nghĩ thế nào cũng không thông về những gì mình vừa nghe được. Sự thật này thật sự quá phũ phàng, phũ phàng hơn cả việc chàng phụ Lôi Vi. Có chuyện nào hoang đường hơn chuyện này? Có nam nhân nào ngu hơn chàng?

Phúc Tuấn muốn dùng sự bao dung của mình để bù đắp cho Ngọc Nhận. Đó là điều tốt nhất chàng có thể làm. Chàng không thể cho nàng tình yêu nhưng chàng sẽ thật tâm đối đãi, chăm sóc tốt và chịu trách nhiệm với nàng. Xong giờ mọi thứ đã đổ vỡ rồi. Khi biết được sự thật, chàng hận mình đã không xông vào và ngay lập tức viết thôi thê thư [1] trước mặt nàng, hoặc làm một điều gì đó tàn nhẫn hơn với nữ nhân kia. Tại sao nàng có thể bắt chấp mọi thứ như thế? Đau mắt rồi Ngọc Nhận của ngày xưa? Tuy tính tình có phần cao ngạo nhưng biết nghe lời chàng. Đau mắt rồi?

Cỗ xe ngựa nhanh chóng dừng trước Trùng Hoa viên. Bước xuống xe, Phúc Tuấn đi thẳng đến Mạnh Cát viện.

_ Từ giờ trở đi, không có lệnh của ta, các người không được để Ngọc Nhận Công chúa đến Mạnh Cát viện nửa bước.

Vừa đi, Phúc Tuấn vừa hạ lệnh. Nhìn sắc mặt của chàng, bọn họ vội vàng dạ một tiếng, không ai dám trái ý.

_ Tiểu An Từ!- Sực nhớ ra chuyện gì đó, Phúc Tuấn vội gọi Tiểu An Từ lại.- Đi theo ta vào trong, ta có việc cần người làm.

_ Vâng!

Vội "vâng" một tiếng, Tiểu An Từ nhanh chóng bước theo Phúc Tuấn vào Mạnh Cát viện.

*

Bầu trời Thảo Nguyên cao và rộng lớn khiến con người ta có được cảm giác tự do tự tại. Một tháng ở trên Thảo Nguyên bao la này là một tháng Lôi Vi cảm thấy mình thật sự sống khi được hít thở bầu không khí trong lành, không vướng bận bất cứ điều gì. Bước ra khỏi lầu bếp với Tiểu Khổng Tử, trên tay hắn và trên tay nàng là một ít đồ ăn thanh đạm cho Phúc Vân. Chả là tối qua vì phải tiếp Vương chủ người Khiết kia nên chàng không thể không uống rượu. Đến khi về tới lầu, ăn được bao nhiêu đều ỏi ra cả. Đến sáng vì mệt là người nên chàng không ăn gì. Lôi Vi phải ép lăm chàng mới chịu ăn ít đồ.

_ Cát Tiểu thư!- Vừa đi, Tiểu Khổng Tử vừa cất tiếng.- Toàn là rau thế này, Thái tử liệu có chịu không?

Quay về Tiểu Khổng Tử, Lôi Vi hơi chau mày lại. Quả là quen ăn sang rồi đến khi ăn thanh đạm lại không chịu nổi.

_ Không chịu cũng phải chịu!- Lôi Vi nghiêm giọng.- Rau rất tốt cho sức khỏe! Những món sơn hào hải vị kia bỏ thì có bỏ nhưng phải ăn quanh năm suốt tháng, chủ tử ngươi không ngán mới lạ. Thi thoảng nên thay đổi khẩu vị. Hơn nữa, ăn thanh đạm tốt cho sức khỏe hơn những thứ đại bổ kia.

_ Nô tài chỉ e Thái tử ăn không quen, ảnh hưởng đến khẩu vị.

_ Ngươi yên tâm! Những món này không chỉ tốt cho sức khỏe mà còn tốt cho việc tiêu hóa. Chắc chắn sẽ không ảnh hưởng đến khẩu vị của Thái tử.

Vừa đi vừa quay lại nói chuyện, Lôi Vi không để ý rằng có người từ nãy giờ vẫn theo dõi nàng để chờ cơ hội ra tay. Đến khi quay đầu lại nhìn nàng không khỏi tái mặt khi nhìn thấy một con rắn màu đen đang vắt mình trên một cành cây, uốn éo thân mình giữa không trung.

_ A! Rắn!

Vừa kêu lên một tiếng, Lôi Vi vừa vội chạy ra phía sau Tiểu Không Tử. Trong khi đó, Tiểu Không Tử vừa nhìn thấy con rắn, hai tay hai chân đã run lẩy bẩy.

_ Cát...Cát...Cát Tiểu thư!!!

Trong khi hai người đứng run như cây sậy, một giọng cười sáng khoải vang lên khiến cả hai giật mình. Theo tiếng cười đó, một nam nhân trong bộ y phục màu đen chậm rãi bước ra. Đến khi xác định được người đó là ai, Lôi Vi không khỏi tức tối.

_ Bát Hoàng tử cát tường!

_ Bát Hoàng tử!- Lôi Vi hét lên.- Ngài càng ngày càng quá đáng!

_ Vậy sao?- Phúc Tường tỉnh bơ.- Ta thấy thú vị mà!

Thú vị? Lôi Vi thật hết cách nói nổi. Tức khí, không quan tâm con rắn này có độc hay không, nàng vội cầm lấy con rắn định bụng sẽ ném thẳng vào người Phúc Tường.

_ Cẩn thận!- Chất giọng Phúc Tường hoảng hốt.

Đến khi nhận ra hàng động của mình, con rắn đã kịp để lại dấu vết trên tay Lôi Vi khiến nàng phải buông nó ra. Thấy vậy, Phúc Tường không khỏi xanh mặt, chàng vội vắt gậy đi cầm lấy tay nàng kiểm tra kỹ lưỡng.

_ Cũng may!- Vừa nói, Phúc Tường vừa thở phào.- Không phải rắn độc!

_ Có chuyện gì thế?

Từ xa truyền tới một chất giọng lo lắng thu hút sự chú ý của cả Lôi Vi lẫn Phúc Tường. Ngược đầu lên nhìn họ nhìn thấy Phúc Hoàng đang tiến về phía họ với sắc mặt có phần lo lắng đủ để hiểu rằng chàng đã nhìn thấy những gì.

_ Hình Thân vương cát tường!- Tiểu Không Tử vội cúi người thi lễ.

Không nói gì, Phúc Hoàng chậm rãi đưa tay về phía trước.

_ Hình Thân vương! Bát Hoàng tử! Cát Tiểu thư! Không có chuyện gì, nô tài xin phép cáo lui trước!

_ Uhm!

Chờ Tiểu Không Tử đi khỏi, Phúc Hoàng tiến lại gần Lôi Vi và Phúc Tường. Nhìn thấy bàn tay rỉ rỉ chảy máu của nàng, chàng không khỏi chau mày.

_ Bát đệ?- Vừa hỏi, Phúc Hoàng vừa quay sang Phúc Tường.- Ta thấy hai người tranh chấp gì đó phải không?

_ Tranh chấp gì đâu!- Chất giọng của Phúc Tường vẫn tỉnh rụi.- Đệ đây chỉ lấy rắn dọa nha đầu này một lát. Không ngờ nha đầu này nghĩ sao lại lại cầm lấy con rắn khiến nó cắn vào tay. Cũng may không phải là rắn độc.

_ Đệ...- Phúc Hoàng cứng họng.- Trò đùa của đệ ngày càng ác rồi đấy.

Không để ý đến sự có mặt của Phúc Hoàng, Lôi Vi quay mắt về phía Phúc Tường với đôi mắt sắc nhọn như gươm.

_ Bát Hoàng tử đã bao giờ nghe đến hai chữ "phản phệ" chưa?

_ Những từ ngữ của thời...của ngươi, ta nghe không hiểu.

_ Không phải nghe không hiểu mà cố tình không hiểu. Trò đùa của Ngài coi chừng có ngày phản lại Ngài đấy.

Chất giọng điềm tĩnh, nhẹ như không nhưng ẩn chứa trong đó là cái lạnh đến thấu xương, khiến Phúc Tường suýt nữa đổ mồ hôi lạnh.

_ Nếu không có việc tiểu nữ xin phép.

Dứt câu, Lôi Vi vội bước đi nhưng chưa kịp bước đến bước thứ ba, Phúc Hoảng đã gọi nàng lại.

_ Khoan đã! Vết thương không có độc nhưng dù sao cũng là do rấn cắn, nàng nhớ chú ý cẩn thận.

_ Tạ Hình Thân vương quan tâm!

Lần này Lôi Vi bước đi thẳng. Con đường từ lều bếp về đến lều của Phúc Vân không quá xa. Nhưng mỗi lần đối diện với Phúc Hoảng, nàng lại nghĩ ngợi nên bước chân có phần chậm lại. Chuyện giữa nàng và Phúc Hoảng đã qua hơn một năm rồi song đến giờ mỗi lần đối mặt với nhau, nàng thật sự không khỏi xót lòng, bản thân nàng thật không muốn đối diện với chàng. Điều đó khiến người ngoài nhìn vào cứ ngỡ rằng nàng không dám nhìn thẳng chàng vậy. Nếu vậy, đến khi về kinh thành, khi đối diện với Phúc Tuấn, nàng biết phải làm thế nào?

Nghĩ đến đây, bước chân của Lôi Vi bỗng nhiên dừng khựng lại. Mới thông suốt được mấy tuần, giờ dường như đầu nàng lại trở thành mớ bòng bong nữa rồi. Thật là...con người nàng quả thật thất thường. Đến khi nào mới có thể dứt khoát được đây?

Bất thành linh một vóc người cao to từ một căn lều bước ra lọt vào nhãn giới của Lôi Vi. Nhìn cách ăn vận người đàn ông lạ mặt kia là người của vùng Thảo Nguyên này. Và theo hướng lều hắt bước ra, nàng khỏi khỏi cả kinh. Vội bám đuôi theo tên đó, nàng thấy tên đó có phần quen thuộc. Nếu nàng nhớ không nhầm, dường như nàng đã thấy qua hắt một lần rồi thì phải. Nhìn điệu bộ mập mờ của hắt, khẳng định hắt có hành động bất minh, nàng vội vàng giữ khoảng cách và bám theo hắt.

Ra khỏi khu trại, Lôi Vi bám theo hắt vào rừng. Nguyên cả khu rừng rộng lớn nàng phải theo hắt rất lâu. Lân đến độ nàng không thể nào biết chính xác thời gian được nữa, nàng chỉ biết đến khi mặt trời chậm chậm xuống núi, cả hai mới ra khỏi rừng. Vì để giữ khoảng cách với hắt mà nàng mấy lần suýt mất dấu hắt. Quả thật nàng chưa phải theo dõi ai mà mất thời gian đến vậy.

Tựa người dưới một gốc cây, Lôi Vi vừa thở vừa quan sát xung quanh. Phía trước mặt nàng cách khu rừng không xa là một thôn làng nhỏ. Nàng thật không ngờ ở đây lại có một ngôi làng nằm gần như tách biệt đến vậy. Người đàn ông lạ mặt kia bỗng nhiên dừng lại khiến nàng không khỏi thót tim vội nấp vào sau gốc cây. Chờ một lúc sau đó, khi chắc chắn rằng người đàn ông kia không còn nghi ngờ gì nữa, nàng mới xoay người lại nhìn. Đến lúc này nàng phát hiện ra mình đã mất dấu đối tượng.

Song đã theo hắt đến đây rồi, Lôi Vi không thể bỏ về nữa chừng. Nàng thật sự rất muốn biết tại sao hắt lại có thể trà trộn vào khu vực cấm trại của Tân Thực? Hắt xuất hiện ở trại với mục đích gì? Không nghĩ ngợi nhiều, nàng vội tiến tới, bước vào thôn. Vừa bước vào, phàm những ai nhìn thấy nàng đều không khỏi ngạc nhiên. Ngược lại nàng cũng nhìn họ với đôi mắt ngạc nhiên không kém. Ôn định lại tinh thần nàng, nhìn vào cách ăn mặc của họ nàng nhận ra rằng họ là một tộc người khác có thể chưa tiếp xúc với người tới từ kinh thành bao giờ nên họ nhìn nàng với đôi mắt lạ lẫm, ngạc nhiên đến vậy.

Vừa đi, Lôi Vi vừa quan sát thật kỹ hai bên đường hòng tìm ra người đàn ông lạ mặt kia. Thôn này không lớn nên khả năng tìm ra người đàn ông đó khá cao. Chỉ có điều...nàng thật không biết người đàn ông đó đã chui vào xó xỉnh nào. Nếu cứ tìm loạn cào cào cả lên dù chỗ nhỏ đến đâu, cũng không thể tìm đích xác được. Nàng cố hồi tưởng lại dáng vẻ người đàn ông lạ mặt kia xem thử có thể tìm ra manh mối gì không. Hắt ta tuy mặc đồ của người trong thôn nhưng lại mang chút gì đó bụi bặm thêm vào đó dáng đi dường như rất vội vàng cứ như đang có việc gấp...

_ Hoặc là đi gặp ai đó!- Lôi Vi đoán định.

Nếu quả là như vậy, hắt hắt cũng không phải là người bản xứ ở đây nên chắc rằng hắt sẽ không có nhà ở đây.

_ Trà quán! Từu lâu!

Ngờ ra điều này, Lôi Vi vội quét mắt một lượt để tìm trà quán hoặc từu lâu. Song vì không thông thuộc giao thông nơi này nên nàng không thể tìm ra được. Nơi nhỏ nhưng không hiểu biết thì cũng chào thua. Không thể để lỡ thời gian, nàng lại sà xuống bên cạnh một người phụ nữ trông có vẻ phúc hậu để hỏi. Nhưng họ lại không hiểu ngôn ngữ của nàng. Vậy là nàng phải dùng tay miêu tả cả nửa ngày trời và câu trả lời nhận được là ở đây không có trà quán hay từu lâu nào. Thật đúng là không biết nên khóc hay nên cười.

Nhận được câu trả lời chẳng khác nào tạt nước lạnh vào mặt, Lôi Vi đứng như trời trồng giữa đường. Nhìn bầu trời đang dần chuyển sắc, lòng nàng càng thêm lo lắng. Mỗi một lúc sau, nàng mới ngộ ra, không có trà quán, từu lâu, còn có khách điểm. Vậy là nàng vội giữ tay một thanh niên tầm hai mươi tuổi để hỏi đường. Lần này so với lần trước ít nhiều nàng cũng có chút kinh nghiệm, thêm vào đó người thanh niên này xem chừng có vẻ hiểu ý nàng rất nhanh nên chẳng mấy chốc nàng đã hỏi được đường tới khách điểm.

Theo sự chỉ dẫn của người thanh niên đó, Lôi Vi chẳng mấy chốc đã tìm ra được khách điểm duy nhất của thôn nàng. Vì đây là khách điểm duy nhất của thôn, nên tại đây cũng tập hợp đủ thành phần khác nhau. Song vì nằm ở nơi ít ai biết đến nên khách khứa cũng không nhiều là bao. Hít một hơi đầy căng, nàng chậm rãi bước vào bên trong. Khách điểm có hai tầng: tầng trệt hơi nhỏ nên bàn ghế sắp xếp cũng không quá nhiều. Vì vậy, chỉ cần nhìn sơ qua một lượt, nàng liền biết ngay người mình cần tìm không có ở tầng trệt. Không nghĩ ngợi nhiều, nàng tiến lên lầu trên và chọn cho mình một chỗ ngồi gần cửa sổ.

_ Tiểu nhị!- Vừa ngồi xuống, Lôi Vi cất tiếng gọi.

Ngay lập tức Tiểu Nhị vội chạy đến.

_ Khách quan! Khách quan dùng gì ạ?

Một thoáng ngạc nhiên hiện lên trên gương mặt Lôi Vi. Không ngờ tên Tiểu Nhị này lại có thể hiểu được tiếng nàng nói.

_ Cho ta một ít thịt kho và một đĩa rau luộc lên.

_ Vâng! Có ngay!

Chờ tên Tiểu Nhị đi khỏi, Lôi Vi đưa mắt quan sát xung quanh. Theo kinh nghiệm xem phim lần đọc truyện cổ trang, nàng thấy hầu như khách điểm nào ngoài phòng nghỉ cho khách ra cũng có ít nhất một phòng ăn "VIP" và thường phòng ăn này sẽ nằm trên tầng hai. Chính vì vậy nên, nàng cố gắng quan sát thật kỹ, phóng mắt ra thật xa để có thể nhìn hết mọi góc ngách của tầng này.

_ Đồ ăn của khách quan đây ạ!

Tên Tiểu Nhị nhanh chóng đặt đồ ăn xuống bàn. Đưa mắt nhìn, Lôi Vi phỏng đoán tên Tiểu Nhị này khá giáo hoạt. Nếu biết "tận dụng" tốt, hẳn chắc chắn sẽ giúp được nàng.

_ Tiểu Nhị!- Vừa nói, Lôi Vi vừa lấy ra một ít ngân lượng- Chỗ tiền thừa, ngươi giữ lấy.

Tên Tiểu Nhị thấy vậy lập tức cảm ơn rồi rút. Thừa dịp, Lôi Vi bảo hắn lại gần.

_ Ta hỏi ngươi, trước khi ta vào khoảng chừng nửa canh giờ, có nam nhân nào trẻ trung người, cao cao, thân hình hơi mập...uhm...có cầm theo một thanh kiếm vào đây không?

_ Có ạ!- Sau một hồi suy nghĩ, tên Tiểu Nhị trả lời.

_ Vậy hắn giờ ở đâu?

Sau câu hỏi này, tên Tiểu Nhị lập tức nhìn Lôi Vi bằng ánh mắt nghi hoặc. Trời ạ! Trên phim làm gì có cảnh này chứ. Nàng nhớ, mấy tên Tiểu Nhị đó chỉ cần cho chút tiền là giải đáp tất, không thắc mắc, không nghi ngờ. Đằng này...phim quá là thứ lừa người.

_ Haizz!- Vừa chống đầu, Lôi Vi vừa thờ dài.- Ngươi tế nhị một chút được không? Bỏ cô nương đây là thích hắn nên đi theo hắn. Thật là, ngươi chả giữ một tý thể diện nào cho ta cả.

_ Tiểu nhân xin lỗi! Tiểu nhân xin lỗi!- Tên Tiểu Nhị xin lỗi rồi rút.- Tình lang của cô nương đang ngồi trong phòng đằng kia.- Vừa ghé sát vào tai Lôi Vi, tên Tiểu Nhị vừa đưa tay chỉ về phía một lối đi nhỏ.- Gian phòng thứ hai!

_ Trong đó có những ai? Ngươi biết không?

_ Tiểu nhân không biết! Chỉ thấy hai người bọn họ có vẻ thần bí. Cô nương! Tình lang của cô có chút kỳ quái!

Một chữ "tình lang", hai chữ "tình lang" Tam Muội Chân Hòa [2] thật sự đã bốc lên đến tận đầu Lôi Vi rồi. Phải kiểm soát nàng mới giữ được bình tĩnh.

_ Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe qua câu vô kỳ bất truyền [3] sao?

_ Vâng! Cô nương nói phải ạ!- Vừa nói, tên Tiểu Nhị vừa cười xòa.

_ Lui đi!

Sau câu nói đó của Lôi Vi, tên Tiểu Nhị cũng nhanh chóng lỉnh đi mất. Chờ hắn khuất dạng sau cầu thang, nàng theo lời hắn đã chỉ, tiến về lối đi nhỏ nơi cuối phòng, đến trước gian phòng thứ hai, nàng nhẹ nhàng rạch một cái lỗ nhỏ trên cửa sổ rồi ghé mắt vào quan sát.

Bên trong quả thật có hai người. Một người chính là người Lôi Vi theo dõi, người còn lại ăn trắng mặt trơn xem ra địa vị không hề nhỏ.

_ Đại nhân! Tiểu nhân đã lo liệu ổn thỏa hết cả. Quân của chúng ta đã qua sông để phòng có biến, mọi việc chỉ đợi lệnh thôi. Ngài yên tâm! Chuyện này nhất định thành công.

_ Chưa nhìn thấy kết quả, ta chưa yên tâm. Ngươi nên biết, để không phải động một binh một tốt nào, chúng ta đã phải sắp xếp vô cùng kỹ lưỡng. Đêm nay chỉ được phép thành công chứ không được phép thất bại.

_ Tiểu nhân hiểu! Đêm nay Tần Thục và Vương chủ người Khiết kia sẽ mở tiệc rượu. Rượu này vừa có rượu của người Khiết lẫn rượu của Tần Thục. Chỉ cần bọn chúng bị ngộ độc tất hai bên sẽ nảy sinh nghi ngờ lẫn nhau. Đến khi đó Tần Thục sẽ không thể kéo tộc người Khiết về phe chúng được nữa. Chúng ta sẽ nhân cơ hội này mà lôi kéo tộc người Khiết rồi nhanh chóng chiếm Tần Thục.

_ Tên Vương gia đó vẫn tin nhiệm ngươi?

_ Vâng ạ! Đến giờ hắn vẫn nghĩ rằng tiểu nhân là người của tộc người Chân có khát vọng muốn lên làm thủ lĩnh nên nhờ cậy đến hắn. Đến khi mọi chuyện sáng tỏ e rằng bản thân đã mang tội phản quốc.

_ Một kẻ khẩu phật tâm xà [4] như hần nếu biết cách lợi dụng sẽ rất có lợi cho chúng ta. Ngươi nên chú ý!

Nghe đến đây, Lôi Vi không khỏi thất kinh sợ hãi. Quả là một âm mưu âm hiểm.

_ Đại nhân! Khi nào Ngài định về Yên Khâu?

Ra đây là kế hoạch của Yên Khâu! Yên Khâu và Tân Thục đã trở thành hai trục lớn bất phân thắng bại. Tuy hai bên đã ngưng động binh đao nhiều năm song Yên Khâu luôn muốn thôn tóm Tân Thục, bành trướng lãnh thổ. Nay Tân Hoàng đăng cơ, muốn củng cố địa vị nên tìm cách chiếm Tân Thục. Vậy xem ra việc Lăng quốc quấy nhiễu vùng biên cương Nam- Tây Nam của Tân Thục để dụ Định An Hoàng để đến đây cũng nằm trong suy tính của Yên Khâu. Xem ra chuyến đi hằng năm này của Tân Thục đã bị Yên Khâu biến thành một cái bẫy, và vùng Thảo Nguyên sẽ là nơi chôn sống họ. Càng nghĩ, Lôi Vi càng lạnh cả sống lưng. Bất giác một bên vai của nàng đau thấu xương.

_ Vi Vi?

Chất giọng trầm thấp và có chút lạnh vang lên khiến Lôi Vi không khỏi giật bắn mình mà quay lại. Quay lại rồi nàng càng ngạc nhiên hơn khi nhận ra người đứng phía sau mình chính là một người bạn đã lâu nàng không gặp.

_ Hàn Phong huynh!- Lôi Vi khẽ thốt lên.

_ Muội làm gì ở đây vậy?

Giọng nói vẫn đều đều nhưng nghe kỹ, Lôi Vi còn nghe ra cả sự tức giận lẫn sự lo lắng bất an. Nàng thật không hiểu tại sao mình lại có cảm giác này. Song lúc này không phải là lúc kéo dài thời gian, nàng vội cầm lấy cánh tay Hàn Phong rồi cả hai chạy một mạch xuống lầu.

_ Vi Vi! Muội định đi đâu vậy?- Vừa chạy theo, Hàn Phong vừa lên tiếng hỏi.

Không nói không rằng gì, Lôi Vi kéo Hàn Phong chạy một mạch ra khỏi thôn. Đến khi cảm thấy an toàn rồi nàng mới dừng lại thở lấy thở để.

_ Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy Vi Vi?- Khẽ chau mày, Hàn Phong chậm rãi lên tiếng hỏi.

_ Chỗ khi này...huynh và muội đứng...bên trong đó là người của Yên Khâu.- Vừa thở, Lôi Vi vừa nói.- Bọn họ tới nay định ám hại Hoàng thượng Tân Thục cùng Vương chủ người Khiết. Không được! Muội phải quay về trại báo cho mọi người biết.

Không nghĩ ngợi được gì, Lôi Vi vội quay đầu chạy mà không hề để ý đến việc lúc này Hàn Phong như hóa thành một pho tượng, đứng chôn chân tại chỗ. Đến lúc lấy lại tinh thần, chàng mới vội chạy theo nàng. Rõ ràng là chạy cùng nhau nhưng lúc này người trước kẻ sau chẳng khác nào một cuộc rượt đuổi.

Nhắm thẳng hướng lều trại mà chạy, Lôi Vi gần như không để ý gì đến cảnh vật xung quanh. Hiện giờ trong đầu nàng chỉ lộn vờn những câu nói vừa rồi giữa hai người kia. Lúc này đây, ngoài việc làm thế nào để trở về lều trại một cách nhanh nhất, nàng không hề nghĩ điều gì khác, thậm chí con đau bên hông vì chạy lâu dường như cũng không thể nào bắt nàng ngừng tốc độ chạy của mình. Cứ vậy, nàng xé rừng mà chạy. Bất thình lình một con đau ập đến ngay gáy nàng, tiếp theo bầu trời trong mắt nàng bỗng nhiên tối sầm lại, ý thức cũng nhanh chóng mất đi.

-----

[1] Thôi thê thư: Thư bỏ vợ. Thời xưa nam nhân muốn bỏ thê tử phải dựa vào 7 điều, còn gọi là Thất khứ:

Thứ nhất: "Bất thuận phụ mẫu" (không hiếu thuận với cha mẹ)

Thứ hai: "Vô tử" (không sinh được con trai)

Thứ ba: "Dâm" (cái này là Hồng hạnh vượt tường)

Thứ tư: "Đố" (ghen tuông)

Thứ năm: "Hữu ác tật" (mang bệnh hiểm nghèo)

Thứ sáu: "Khẩu đa ngôn" (nhiều lời)

Thứ bảy: "Thiêt đạo" (ăn trộm)

Ngoài ra cũng có một số trường hợp ngoại lệ ví dụ như gia đình hay nam nhân đó rơi vào hiểm cảnh, vì thương thê tử nên viết thôi thê thư để thê tử của mình đi tìm hạnh phúc mới, có cuộc sống tốt đẹp hơn. Song trường hợp này rất hiếm.

Qua từng giai đoạn lịch sử, qua từng triều đại, "thất khứ" theo quan niệm của từng thời cũng thay đổi.

[2] Tam Muội Chân Hỏa: Là một phép tạo lửa của Hồng Hải Nhi. Lửa này nước không thể dập được. Lửa này được luyện từ lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân. Ở đây là chỉ sự tức giận.

[3] Vô kỳ bất truyền: Đại ý là không có vẻ ngoài kỳ quái không phải người tài. Đây là một quan niệm thường thấy trong văn học Trung Quốc.

[4] Khẩu Phật tâm xà: miệng thì nói lời tốt đẹp nhưng bụng toàn rắn rết xấu xa.

Hết chương 59

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Hoạ phúc song hành

Từ gáy, một cơn đau nhanh chóng lan lên tới đầu. Một cảm giác vô lực ập đến khiến Lôi Vi không thể cử động được. Chậm rãi đưa tay lên để xoa vâng thái dương nhưng không hiểu sao nàng không thể nhúc nhích. Nhấn trán lại, nàng nặng nề mở mắt ra và phát hiện mình đang bị trói trong một căn phòng nhỏ. Cửa sổ được đóng chặt khiến nàng không thể nào xác định được thời gian song nàng đoán thời gian cũng không còn sớm nữa. Nhờ có ngọn nến nhỏ nên nàng mới quan sát được khắp căn phòng. Hướng mắt về phía cửa lớn, nàng nhìn thấy hai bóng đen cao lớn đang đứng ngay cửa. Xem ra nàng đã bị bắt cóc. Nghĩ vậy nàng không khỏi bàng hoàng. Trời ạ! Không phải là lịch sử lặp lại chứ? Một năm rưỡi trước, khi mới tới Tân Thục chưa được bao lâu, vì điều tra án nàng đã bị bắt cóc rồi. Lần này vì nguyên nhân gì mà bị bắt cóc?

Nhưng giờ đó không phải là điều Lôi Vi quan tâm nhất lúc này. Nàng phải nhanh chóng thoát ra khỏi nơi này càng nhanh càng tốt bằng không mọi chuyện sẽ không thể nào cứu vãn được nữa. Nghĩ vậy, nàng vội đảo mắt quan sát xung quanh ghế để tìm nút thắt dây thừng song tìm thế nào được khi nàng không thể quay đầu về phía sau còn hai tay lại bị trón chặt vào tay vịn của ghế?

_ Chủ nhân!

Chất giọng trầm ẩn chứa sự hung ác vang lên khiến Lôi Vi giật thót tim vội hướng mắt về phía cửa. Lại thêm một bóng đen nữa xuất hiện, người kia không nói gì càng khiến nàng thêm lo lắng.

"Két..." tiếng mở cửa vang lên thật dài và thật chói tai. Một ít ánh sáng được rót vào giúp Lôi Vi biết được trời đã chuyển chạng vạng. Đôi đồng tử của nàng nhanh chóng mở căng hết cỡ khi nhìn rõ nhân ảnh của người đứng đối diện nàng. Một gương mặt quen thuộc nhưng lại như không. Bởi trên gương mặt quen thuộc kia là một sự đau khổ mà nàng chưa nhìn thấy bao giờ.

_ Hàn...Hàn Phong huynh?- Chất giọng của Lôi Vi đầy kinh ngạc.

Chậm rãi khép cánh cửa lại, Hàn Phong tiến từng bước về phía Lôi Vi. Nhìn vào đôi mắt đang dè chừng sợ hãi của nàng, chàng mới hiểu thế nào gọi là tê tâm liệt phế. Gặp nhau một lần, nàng để lại cho chàng một ấn tượng sâu sắc, không thể nào quên. Một nữ tử hoạt bát, vui vẻ, cỏi mở với đôi mắt trong veo như mặt hồ thu đã bước vào trái tim chàng khiến chàng mãi không thể nào quên được. Ngỡ rằng gặp lại nhau, chàng sẽ lại được nghe nàng huyền thuyên. Nhưng thật không ngờ...Có nghĩ thế nào chàng cũng không nghĩ ra rằng hai người lại gặp nhau trong tình cảnh như thế này.

_ Chắc muối đói rồi?- Vừa ngồi xuống, Hàn Phong vừa đặt túi bánh lên bàn.- Nào, muối ăn chút bánh đi.

_ Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?- Lôi Vi gắt giọng hỏi.

Bàn tay đang mở túi bánh ra bỗng nhiên ngừng lại nhưng rất nhanh sau đó, Hàn Phong tiếp tục với công việc của mình. Lấy ra một miếng Liên hoa cao, chàng chậm rãi đưa lên miệng nàng.

_ Nào! Muối ăn chút bánh đi!

_ Muối không ăn!- Lôi Vi cự tuyệt.- Huynh trả lời cho muối biết đi. Tại sao lại bắt cóc muối?

Nhìn vào đôi mắt kiên quyết của Lôi Vi, cơn sóng trong lòng chàng càng cuộn lên dữ dội. Khẽ mỉm cười, chàng chậm rãi lấy từ tay áo ra một lọ thuốc nhỏ rồi nhẹ nhàng bôi vào bàn tay nàng, nơi rắn cắn.

_ Muối tốt nhất không nên biết nhiều.- Vừa bôi thuốc, Hàn Phong vừa nói. Chất giọng chàng kiên quyết không kém.- Bằng không...

_ Bằng không huynh giết muối sao?- Lôi Vi cướp lời Hàn Phong.

Với Hàn Phong câu hỏi của Lôi Vi chẳng khác nào sét đánh ngang tai. Nữ tử này chàng yêu còn không hết sao lại có thể giết được chứ. Khẽ nhếch mép lên, khuôn miệng chàng tạo thành một nụ cười, một nụ cười rất đỗi bi thương.

_ Giết muối? Muối muốn ta tự sát sao?

Câu hỏi của Hàn Phong khiến Lôi Vi thất thần trong giây lát. Quay sang nhìn chàng, trong ánh đèn hiu hắt, nàng nhận ra đôi mắt kia không còn lạnh lẽo như trước nữa. Đường như ẩn chứa bên trong nó là một sự dằn xé, một sự đấu tranh. Nàng thật sự không thể nào hiểu được tâm trạng của Hàn Phong lúc này.

Hít một hơi thật sâu, Hàn Phong đưa tay lên điểm huyệt trong sự ngạc nhiên của Lôi Vi.

_ Huỳnh làm gì thế?

_ Điểm huyệt muối!- Vừa tháo dây trói, Hàn Phong vừa chậm rãi nói.- Ta không muốn trói muối nên chỉ còn cách này thôi. Sau hai canh giờ nữa, huyết đạo sẽ tự giải.

Khi còn nhỏ Lôi Vi từng được ông bà mình dạy qua đông y. Bốc thuốc, châm cứu nàng đều đã được nhìn thấy nhưng điểm huyệt nàng chưa tận mắt nhìn thấy cũng như kiểm chứng bao giờ. Vốn tưởng rằng điểm huyệt chỉ có trong mấy bộ phim kiếm hiệp, thật không ngờ...Có đánh chết nàng cũng không tin chỉ cần dùng hai đầu ngón tay là có thể khiến toàn thân bất động.

_ Huỳnh...- Lôi Vi nói không nên lời.- Bây giờ là giờ gì?

_ Giờ Dậu!- Bỏ dây thừng xuống, Hàn Phong từ tốn trả lời.

Câu trả lời rất nhẹ nhàng của Hàn Phong đến tai Lôi Vi chả khác nào sét đánh. Nàng hốt hoảng cố gắng đứng lên nhưng vô ích.

_ Hàn Phong! Huỳnh thả muối ra! Huỳnh thả muối ra nhanh đi!

Kiên quyết không giải huyết, Hàn Phong chậm rãi quay gót.

_ Lành Hàn Phong! Huỳnh thả muối ra!

_ Vi Vi!- Vẫn không quay người lại, Hàn Phong nói.- Ta làm như vậy là muốn tốt cho muối. Chuyện của Tân Thục và Yên Khâu, muối không nên xen vào.

Lôi Vi cắt không còn giọt máu.

_ Huỳnh nói cái gì? Chuyện của Tân Thục và Yên Khâu?- Lôi Vi cố gắng vận dụng bộ não của mình.- Huỳnh đã biết được âm mưu của Yên Khâu? Huỳnh...rốt cuộc huỳnh là ai?

_ Ta là người Yên Khâu! Dù xảy ra chuyện gì, ta cũng không phản bội lại đất nước của mình.

Dứt câu, Hàn Phong dứt khoát bước ra khỏi phòng.

_ Cho dù Hoàng đế của huỳnh là một tên hôn quân vô đạo, không từ bất kỳ thủ đoạn tiểu nhân, bỉ ổi, đê hèn nào để bành trướng lãnh thổ sao? Đó không phải yêu nước mà là mù quáng!

Đóng cánh cửa lại, Hàn Phong nhắm nghiền đôi mắt. Đau! Những từ ngữ của Lôi Vi khiến chàng đau thấu tận tâm can.

_ Chủ tử!

Trước khi tên thuộc hạ kịp bẩm báo, Hàn Phong đã đưa tay lên ra hiệu im lặng.

_ Các người hãy ở đây canh giữ cho tốt.- Chết giọng Hàn Phong lạnh tanh, không chút cảm xúc.- Nhớ kỹ không được để nàng ấy bị thương. Nếu nàng ấy mất một sợi tóc, ta sẽ chặt một ngón tay của người. Nếu nàng ấy bị thương, dù chỉ là trầy da, ta sẽ lấy mạng của người.

Bọn thủ hạ của Hàn Phong ngay lập tức không rét mà run. Bọn chúng chưa bao giờ thấy chủ tử mình lãnh khốc và tàn nhẫn đến thế. Chờ đến khi chàng đi khỏi, bọn chúng không khỏi thở ra. Hồng nhan họa thủy! Xem ra bọn chúng đang dần được kiểm chứng.

Con ngựa ô hí vang một tiếng rồi tung vó chạy vào khu rừng mang theo đó là tâm trạng nặng nề không thể nào xua đi của chủ nhân nó.

Bên trong, Lôi Vi đưa mắt nhìn khắp gian nhà nhỏ không có lấy một chút ánh sáng tự nhiên nào. Hai canh giờ! Bốn tiếng đồng hồ! Điều đó có nghĩa là sau khi mọi việc kết thúc, huyết đạo trên người nàng mới tự động được giải. Quá trễ! Nàng không thể nào chờ đến khi đó được. Nàng buộc phải tìm cách thoát khỏi nơi này càng sớm càng tốt. Nhưng nếu huyết đạo không được giải, nàng thoát khỏi nơi này bằng cách nào? Rốt cuộc, lúc này nàng nên làm gì?

.....

Thời gian trôi qua bao lâu Lôi Vi không biết, nàng chỉ biết rằng nàng đã ngồi trong căn phòng này rất lâu đến độ toàn thân nàng đều tê cứng. Tin rằng nếu giờ được giải huyết, cả người nàng sẽ mềm nhũn như loài động vật không xương sống và ngã oạch xuống. Thời gian đi qua càng nhanh, lòng nàng càng thêm bồn chồn lo lắng không yên.

Nhìn mấy mẫu bánh trên bàn, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Lôi Vi. Đảo mắt nhìn quanh, nàng quan sát thật kỹ mọi góc ngách trong căn phòng nhỏ này hòng tìm ra sơ hở.

_ Ngoài kia có ai không?- Chát giọng của Lôi Vi nghe thăm thiết.- Đau bụng quá! Ngoài kia có ai không?

Bên ngoài hai tên canh cửa bán tín bán nghi đưa mắt nhìn nhau.

_ Có chuyện gì?

Một tên vọng tiếng lên hỏi.

_ Đau bụng quá!- Lôi Vi kêu lên thăm thiết.- Ta đau bụng quá! Sắp không chịu nổi rồi! Ta phải đi nhà xí gấp! Đau chết mất!

Nghe vậy, hai tên canh cửa vội đẩy cửa vào. Và hình ảnh bọn chúng nhìn thấy chính là gương mặt thống khổ của Lôi Vi.

_ Đau quá! Ta phải đi nhà xí! Các người...các người cho ta đi nhà xí đi. Nhanh lên!

_ Người đã bị điểm huyết trên người rồi. Bọn ta muốn giúp cũng không giúp được! Người ráng chịu đi!

Lôi Vi á khẩu! Hai tên này có phải đầu đất không vậy? Người ta đau bụng, kêu gào thăm thiết như vậy mà còn nói ráng chịu. Nhịn! Cố nhịn vậy!

_ Hai vị huynh đài này! Ta đây là bị đau bụng đến mức cần phải đi nhà xí gấp rồi. Hai người bảo ta nhịn chi bằng bảo ta chết đi thì hơn.

Hai tên canh cửa lại đưa mắt nhìn nhau.

_ Tỉnh sao bây giờ?- Một tên hỏi.

_ Hai người làm ơn đi!- Lôi Vi vội chen vào.- Làm ơn giải huyết cho ta đi. Ta đảm bảo, sau khi đi nhà xí xong sẽ quay trở lại, sẽ không làm khó hai người.

Sau một hồi suy nghĩ thật kỹ lưỡng, hai tên canh cửa cuối cùng cũng đồng ý giải huyết đạo trên người Lôi Vi với điều kiện nàng phải giữ lời hứa. Giờ nàng cũng chỉ cần có vậy.

Sau khi giải huyết đạo, Lôi Vi vội đưa tay lên ôm bụng và đi theo bọn chúng ra khỏi lều. Lúc này nàng mới nhận ra sắc trời đã chuyển sang màu đen. Theo bọn chúng vào rừng, nàng thận trọng quan sát xung quanh và cố gắng xác định phương hướng để có thể tẩu thoát một cách nhanh nhất có thể.

_ Tới rồi!

Hai tên canh cửa dừng bước rồi quay về phía Lôi Vi và chỉ vào một bụi rậm gần đó.

_ Người vào đó đi! Đi nhanh ra nhanh!

Vội gạt đầu, Lôi Vi nhanh chóng ra phía sau bụi cây rồi ngồi xuống. Vừa kêu la, nàng vừa quan sát hai tên canh cửa đó. Trông bọn chúng khá căng thẳng, có vẻ như những lời nói của Hàn Phong trước khi đi đã hù dọa bọn chúng nên bọn chúng mới có phần lo lắng đến vậy. Kêu la một lúc, nàng từ từ im lặng dần, đến khi chắc chắn rằng bọn chúng vẫn nghĩ nàng đang mãi hầu Tào Tháo nàng mới chậm rãi lùi dần, lùi dần. Xác định lại phương hướng một lần nữa, nàng cố gắng không phát ra tiếng động và bỏ chạy một mạch. Chỉ cần tới được dòng suối là nàng có thể an tâm mình đã về đến lều trại.

Chạy trong rừng vào buổi tối bị lạc là điều không thể tránh khỏi, song nhờ có kinh nghiệm trong một lần đi dã ngoại trong rừng nên Lôi Vi cố vừa chạy vừa ngẩng đầu nhìn lên bầu trời để tìm chòm sao Bắc Đẩu. Bắc Đẩu từ xưa đã xem là chòm sao dẫn đường, chỉ cần tìm ra nó là sẽ không sợ bị lạc đường vào buổi tối nữa. Song giờ tinh thần nàng có chút căng thẳng nên việc xác định gặp chút khó khăn.

Tựa người vào một gốc cây, Lôi Vi thờ lầy thờ ể. Nàng cố vận dụng hết sức mình để điều hoà lại hơi thở nhanh nhất có thể. Ngẩng đầu lên quan sát bầu trời thêm lần nữa, nàng cố gắng quan sát thật kỹ. Và phải khó khăn lắm nàng mới xác định được chòm sao Bắc Đẩu.

Tiếng ngựa hí vang báo hiệu nguy hiểm đến gần. Lôi Vi vội chạy về hướng đã xác định. Nàng cầm đầu, cầm cổ chạy, không để ý đến ngoại cảnh. Nhưng chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn, nàng đã bị hai con ngựa chặn lại.

_ Các...các người muốn gì đây?

_ Người dám lừa bọn ta để bỏ trốn. Hôm nay, ta nhất định bắt người lại cho bằng được.

Dứt câu, một trong hai tên vừa phi người từ trên ngựa xuống vừa rút kiếm ra. Nhanh như cắt, tên kia vội lao xuống chặn đường kiếm lại.

_ Đừng quên những gì chủ tử đã nói.

_ Ta mặc kệ! Tự cổ chí kim, hồng nhan họa thủy. Giữ ả ta lại chẳng khác nào giữ mìn họa lại cho chủ tử.

Dứt câu, tên đó gạt tay tên đi cùng mình ra rồi nhanh chóng vung kiếm về phía Lôi Vi. Hoàng hốt, nàng vội vàng lùi lại phía sau. Song đường kiếm kia đã

nhanh chóng xé toạt gió và lao về phía nàng không một chút nương tay. Theo bản năng, nàng vội né qua một bên rồi ngồi thụp xuống ôm lấy đầu. Cây kiếm sắc bén nhanh chóng để lại một vết rạch khá sâu trên cánh tay nàng.

_ Á!- Lôi Vi kêu lên một tiếng.

Ngay lập tức, tên còn lại vội chặn đường kiếm tiếp theo của tên kia. Kết quả từ việc truy kích Lôi Vi đã trở thành cuộc giao đấu nội bộ. Nàng thật không biết đây là tình huống gì. Song đó là tình huống gì cũng không quan trọng, cái quan trọng chính là giờ nàng phải nắm lấy cơ hội mà thoát thân chạy về lều trại của Tân Thục may ra nắm được tia hy vọng mong manh. Không nghĩ ngợi nhiều, tranh thủ trong lúc hai tên này đang mải phe ta đánh phe mình, nàng nhanh chóng lên đi rồi lại tiếp tục cầm đầu chạy. Mặc kệ con đau không ngừng phát ra nơi cánh tay, nàng vẫn chạy.

Phía xa, một lần nữa nàng lại nghe thấy tiếng ngựa hí vang. Xem ra bọn chúng vẫn chưa chịu từ bỏ ý định bắt thậm chí là giết nàng. Và xem ra, lần này nàng chỉ có thể cược với ông trời một phen. Lúc này, nàng thật sự muốn có cánh cửa thần kỳ của Doraemon để có thể quay lại lều trong tích tắc... Tiếng nước chảy từ xa vọng tới, rất nhỏ, song nàng có thể nghe thấy. Một nụ cười thoáng nở trên môi. Gần tới lều trại rồi! Chỉ cần bước vào lều trại, nàng sẽ thoát khỏi sự truy kích của bọn chúng. Nghĩ vậy, nàng cố vận dụng hết sức lực của mình để chạy đến dòng suối. Chỉ cần đi dọc theo dòng suối một quãng, nàng sẽ thấy lều trại.

Hơi nước bốc lên một lúc một nhiều. Cái lạnh đầu xuân chưa tan hết hiện lên rất rõ rệt. Tiếng thác đổ càng lúc càng lớn. Không nghĩ ngợi gì nữa, Lôi Vi cuối cùng đã tìm ra dòng suối. Nhìn thấy nó nàng khẽ thở phào nhẹ nhõm. Nhưng tiếng vó ngựa phía sau nửa uy hiếp nửa hối thúc khiến nàng không dám dừng lại hay chậm trễ thêm một phút giây nào nữa. Nếu không thể ngăn chặn được sự việc ít nhất ra nàng có thể đưa những ai bị trúng độc đến nơi an toàn hơn dù biết việc này rất khó song nàng không thể từ bỏ. Nghĩ vậy, nàng chạy về lều không tiếc mạng.

"Vù", một âm thanh xé nát sự yên tĩnh. Vội quay lại, Lôi Vi nhìn thấy một mũi tên đang lao về phía nàng. Chưa kịp phản xạ, mũi tên đã cắm vào ngực phần gần vai nàng khiến nàng ngã nhào xuống suối. Gắng gượng chống lại với con đau với con buồn ngủ bất ngờ ập tới, nàng vội bám vào một móm đá giữa dòng.

_ Đủ rồi!- Một tên lên tiếng.- Nàng ta nếu không chết cũng bị thương. Với tài bản tiền của người, nàng ta chắc chắn sẽ không toàn mạng.

_ Chúng ta vẫn nên kiểm tra!

_ Kế hoạch đã bắt đầu rồi!

Bầu không khí im lặng bao trùm lên toàn bộ không gian xung quanh rất lâu. Một lúc sau, tiếng vó ngựa lại vang lên nhưng mỗi lúc một xa. Đến khi chắc chắn rằng hai tên kia đã rời đi, Lôi Vi vội vàng rẽ nước lên bờ. Nhưng đối với người đang bị thương, việc lên bờ căn bản không phải là điều dễ dàng. Chính vì vậy tuy chiều ngang của dòng suối không lớn song nàng lại mất không ít thời gian để lên bờ.

Chống chọi lại cái lạnh, chống chọi lại với vết thương ở cánh tay, chống chọi lại với mũi tên đang cắm vào ngực, với Lôi Vi mọi chuyện đều không dễ dàng. Lên đến bờ, con khó thở bất thành linh ập đến khiến nàng hoa mắt chóng mặt. Cố gắng đưa một tay lên, nàng vội cảm lấy thân mũi tên để rút ra với hy vọng khi rút ra sẽ bớt khó thở hơn. Nhưng nàng sức nhớ ra trong các bộ phim cổ trang nàng hay xem, nạn nhân bị tên hoặc dao đâm trúng ngực, khi rút ra sẽ bất tỉnh nhân sự ngay lập tức. Chẳng biết đây có phải là trò lừa người hay không nhưng nàng không thể mạo hiểm vào lúc này được. Vậy nên, nàng vội giữ chặt lấy vết thương rồi chạy một mạch về lều trại...

Từ xa lều trại của Tân Thục đã được thấp sáng bởi vô số ánh lửa. Có đóp lấy không khí, Lôi Vi vội chạy về phía cổng trại.

_ Ai đấy?- Một tên lính lên tiếng hỏi.

_ Cát...Cát...Lôi Vi!- Vừa thở, Lôi Vi vừa trả lời.- Là...ca vũ Đông cung điện...điện đang theo...hầu Thái tử.

Khi nhìn rõ bộ dạng của Lôi Vi, mấy tên lính canh cổng không khỏi kinh ngạc.

_ Nhanh! Nhanh báo với Hoàng thượng...liền hoàn kê.

_ Người nói cái gì?- Tên lính ngạc nhiên nhìn Lôi Vi.

Lôi Vi giờ không đủ sức để lặp lại những gì mình đã nói. Chờ đến khi bọn lính này nghe được có lẽ bên trong đã xảy ra chuyện rồi. Bất chấp con đau đang tăng tiến, nàng vội xông vào trong tìm đến khoảng sân rộng rãi trước lều của Hoàng thượng. Đó chính là nơi tổ chức tiệc.

Từ xa, Lôi Vi đã nghe thấy tiếng nói chuyện vui vẻ cùng tiếng nhạc nổi lên. Một bức tranh vui vẻ xa hoa. Song không ai trong bức tranh đó biết rằng bản thân mình đang gặp nguy hiểm. Chồng tay vào một cột gỗ, nàng nhìn thấy mọi người đang đồng loạt nâng chén rượu lên.

_ KHÔNG ĐƯỢC UỐNG!- Dừng hết sức lực, Lôi Vi hét lên.

Sau tiếng hét ấy nhất tề những ai có mặt trong bữa tiệc, bao gồm cả ca vũ đều quay lại nhìn Lôi Vi. Phúc Vân, Phúc Hoàng, Phúc Tường, Băng Luân Công chúa và A Sa đều nhìn nàng với đôi mắt kinh hoàng, mặt ai cắt cũng không còn giọt máu. Còn những người còn lại đều nhìn nàng với đôi mắt kỳ quái. Mặc kệ mọi ánh nhìn, nàng cố gắng tiến vào giữa sân.

_ Lôi Vi!- Chết giọng Phúc Vân thảng thốt.

Sau tiếng kêu ấy, Phúc Vân và Phúc Tường vội chạy về phía nàng. Còn Phúc Hoàng dù muốn chạy nhưng không hiểu sao chân chàng như hóa đá,

không tài nào nhắc lên nổi.

_ Ngươi đi đâu từ chiều giờ? Sao lại bị thương thế này?- Chết giọng Phúc Tường đầy lo lắng.- Đi để ta dìu ngươi vào trong.- Nói đoạn, chàng quay lại gọi toáng lên.- Thái y! Trần Thái y đâu.

_ Trong rượu...hai bên...có độc!- Bỏ ngoài tai câu hỏi của Phúc Tường, Lôi Vi nói thẳng vấn đề.

Tất cả mọi người lại một lần nữa đều sững sờ nhìn Lôi Vi.

_ Bệ hạ chuyện này rốt cuộc là như thế nào?- Chết giọng của Vương chủ người Khiết, Tác Đan có chút phẫn nộ.

_ Vương chủ!- Lôi Vi thều thào.- Đây là kế ly gián của Yên Khâu. Trong doanh trại của Ngài...có người của Yên Khâu...trà trộn vào.

_ Con yêu nghiệt này!- Vừa nói, Vương chủ người Khiết vừa vung kiếm- Ngươi dám nghi ngờ người của ta?

_ Là...

_ Lôi Vi!- Phúc Vân khẽ lên tiếng.- Đừng nói nữa!

_ Những...gì...tôi...nói...là...thật!

_ Ngươi...

_ Vương chủ! Hôm nay nếu ngươi dám động vào Diệp phi của ta, ta quyết không để yên cho ngươi.

Hai đôi mắt nặng trĩu của Lôi Vi lập tức mở ra và quan sát khắp một lượt xem ai vừa nói ra câu nói đó. Tiếng nói khá quen song nhất thời nàng không nhớ ra. Đứng bên cạnh nàng cả Phúc Vân lẫn Phúc Tường đều căng cứng người.

_ Diệp phi?- Chết giọng của Vương chủ người Khiết cả kinh.

_ Phải! Nữ nhân đó chính là Diệp phi, là phi tử của Trẫm.

Một tiếng nổ vang trời vang lên trong đầu Lôi Vi. Vận dụng một chút sức lực còn lại nàng nhìn về nơi phát ra tiếng nói. Đó là một gương mặt có phần quen thuộc, nhưng vì ở xa nên nàng không thể nhìn rõ được. Trong lúc cố gắng để nhìn, mí mắt nàng sụp xuống, màu đen nhanh chóng bao phủ lên đôi mắt nàng. Khi ý thức đang dần trôi đi, nàng vẫn có thể nghe thấy âm thanh.

_ Người đâu, mau đưa Diệp phi vào lều của Trẫm. Triệu Trần Thái y lập tức chữa trị.

_ Bệ hạ! Chuyện này phải nói cho rõ ràng. Nữ tử kia có phải là phi tần của Người hay không Tác Đan không cần biết. Nhưng những gì nữ tử kia nói có phải là thật không?

_ Thật hay không chỉ cần kiểm chứng là biết thôi!- Phúc Hoàng điềm tĩnh nói.

"Xoảng", tiếng chén vỡ vang lên. Một lúc sau, ngay bên dưới đồng chén vỡ, rượu bắt đầu sủi bọt. Khi nghe thấy âm thanh này, Lôi Vi thật muốn cười. Người cổ đại ngoài cách này ra không còn cách nào khác để kiểm tra rượu có độc hay không sao? Sau câu tự hỏi đó, ý thức của nàng trôi tuột đi, không để lại vết tích.

Hết chương 60

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Đồng sinh đồng tử

Vừa chạy, Lệ Uyên vừa thở lấy thở để. Hôm nay Ngọc Nhận Công chúa sai nàng đem ít điểm tâm đến Trùng Hoa viên cho Vương gia. Nào ngờ đâu nàng lại biết được một tin kinh tâm động phách. Tuy không thể bước đến cổng của Mạnh Cát viện song nàng có thể đoán được Linh Thân vương cũng như Thất Hoàng tử chấn động đến mức nào. Tin chắc rằng sau khi nghe xong tin này chủ tử của nàng cũng sẽ biến sắc.

Vội đẩy cửa vào, Lệ Uyên quan sát kỹ xung quanh rồi mới đóng cửa lại tiến về phía Ngọc Nhận Công chúa.

_ Công...Công chúa!- Vừa thở, Lệ Uyên vừa lên tiếng.

_ Có chuyện gì mà trông ngươi có vẻ khẩn trương vậy?- Nhấp ngụm trà, Ngọc Nhạn Công chúa chậm rãi hỏi.

_ Nô...nô tỳ vừa mới nghe được một tin từ Trùng Hoa viên.

_ Tin gì?

_ Là...là Hoàng thượng sắp hồi kinh rồi.

Không nói gì, Ngọc Nhạn chỉ cười khẽ. Hoàng thượng hồi kinh thì có gì đáng nói. Nhưng khoan đã, tại sao Hoàng thượng mới chỉ đi có hơn một tháng đã về rồi? Không lẽ đã xảy ra chuyện gì. Đặt tách trà xuống bàn, nàng đưa mắt nhìn Lệ Uyên.

_ Nói tiếp đi!

_ Nô tỳ nghe nói chuyện đi lần này, Hoàng thượng và Vương chủ người Khiết kia suýt bị Yên Khâu ám hại nên Người mới hồi kinh sớm hơn dự định. Còn nữa, người cứu Hoàng thượng là một ca vũ trong Đông cung ạ.

_ Ca vũ trong Đông cung sao?- Ngọc Nhạn không khỏi chau mày.- Thái tử đem theo ca vũ để làm gì chứ?- Vừa nói, nàng vừa cầm tách trà lên.

_ Nô tỳ nghe người của Trùng Hoa viên bàn tán ca vũ đó chính là Cát Lôi Vi.

"Xoảngggg" tiếng tách trà rơi xuống đất bẽ tan tành. Ngọc Nhạn quay ngoắt về phía Lệ Uyên. Lệ Uyên lập tức quỳ xuống. Mặt nàng ta cắt không còn giọt máu.

_ Cát Lôi Vi? Thì ra bao lâu nay nàng ta làm ca vũ trong Đông cung. Vương gia có biết chuyện này không?

_ Nô tỳ không rõ ạ! Nhưng trong Trùng Hoa viên, Vương gia ngoài Mạnh Cát viện ra gần như không đi đâu cả. Nô tỳ đoán có lẽ Vương gia biết.

_ Thảo nào hôm ấy, chàng ấy bỏ đến Trùng Hoa viên ở đến nay không về phủ. Thì ra chàng vốn đã sớm biết chuyện này.

Vừa nói, Ngọc Nhạn vừa cười tự trào bản thân mình.

_ Còn...còn một chuyện nữa ạ.- Lệ Uyên thận trọng lên tiếng.

_ Chuyện gì?

_ Nô tỳ không biết chuyện này có thật hay không. Nô tỳ nghe một vài cung nữ hầu hạ Linh Thân vương bàn tán rằng...Hoàng thượng đã phong Cát Lôi Vi là phi tử, trở thành Điệp phi nương nương. Sau khi chữa trị vết thương cho nàng ta xong, về đến Hoàng cung sẽ làm lễ sắc phong ạ.

Một lần nữa, Ngọc Nhạn lại chấn động trước những gì Lệ Uyên nói. Lần này nàng kinh ngạc đến độ phải mất một lúc khá lâu sau đó nàng mới trở về trạng thái bình thường. Lúc này đây, một nụ cười đầy thích thú cũng như nham hiểm chậm rãi vẽ trên gương mặt thanh tú của nàng.

_ Rất tốt! Phận làm tôn tử nên tác hợp cho họ.

_ Công chúa! Nô tỳ không hiểu ý Người.- Chát giọng của Lệ Uyên đầy khó hiểu.

_ Ta thà cúi người thi lễ với nàng ta, gọi nàng ta một tiếng "mẫu phi" hơn là trên nàng ta một bậc mà phải xưng hô tỳ muội với nàng ta.

Chát giọng gai góc và lạnh lùng của Ngọc Nhạn khiến Lệ Uyên không rét mà run.

_ Nhưng...nhưng...nhưng...- Lệ Uyên muốn nói điều gì nhưng lắp bắp mãi không nên lời.

_ Nhưng sao?- Quắc mắt về phía Lệ Uyên, Ngọc Nhạn hỏi.

_ Nhưng Chiêu Anh Công chúa nhất định sẽ không để chuyện này xảy ra đâu ạ.- Vừa nói, Lệ Uyên vừa nhìn sắc mặt của Ngọc Nhạn.- Lúc này, khi ra về nô tỳ nhìn thấy đám người hầu của Trùng Hoa viên dọn dẹp lại Bích Tranh các. Công chúa! Đó không phải là nơi Chiêu Anh Công chúa ở mỗi khi đến Trùng Hoa viên hay sao ạ?

_ Tỳ ấy sẽ không thể nào can thiệp được. Lời của vua là nhất ngôn cửu đỉnh, không thể thay đổi được.

*

Bên ngoài Đại điện, sắc trời đã chuyển chạng vạng từ sớm song Phúc Tuần vẫn mãi không chịu đứng lên. Từ đầu buổi chiều đến giờ chàng vẫn kiên quyết quỳ ở đây, quỳ đến khi nào gặp được phụ hoàng của mình thì thôi. Những gì đang diễn ra thật quá sức tưởng tượng của chàng. Chàng không thể và cũng không muốn chấp nhận chuyện này. Chàng biết việc làm này của chàng là bốc đồng. Nhưng nếu không làm thế này e rằng mọi chuyện không thể cứu vãn được mất. Chàng nhất định không thể để chuyện này xảy ra.

Lôi Vi trở thành mẫu phi của chàng sao? Đây đúng là chuyện hoang đường nhất trong tất cả những chuyện hoang đường chàng được nghe. Nếu sớm biết

có ngày này, chàng khi ấy sẽ bắt chặp nàng đang đau khổ cũng xin phụ hoàng ban cho chàng hai hôn sự cùng một lúc. Nếu biết trước có chuyện này, chàng khi ấy sẽ tìm mọi cách để xuất tuần vùng Thảo Nguyên với mọi người để ngăn chặn sự việc. Nếu biết trước có việc này, chàng sẽ không nói với Phúc Vân dẫn nàng ra vùng Thảo Nguyên cho khuây khoái. Chung quy về một mối vẫn là tại chàng. Chàng thật muốn cười lớn và tự chửi rủa vào bản thân mình. Tại sao chàng lại không lường trước mọi việc để đến phút cuối cùng lại thê thảm như vậy?

_ Linh Thân vương!

Khẽ thở ra, Phúc Tuấn chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn. Trước mặt chàng là Tiểu Lý Tử, một Thái giám trẻ tuổi hầu tại Đại điện được Ông Tổng quản nhận làm đồ đệ.

_ Sự phụ của nô tài nói rằng...hay là...Ngài cứ về trước. Khi nào thích hợp sẽ nói người đến báo tin cho Ngài.

"Khi nào thích hợp", bốn chữ này Phúc Tuấn nghe thế nào cũng không lọt lỗ tai. Khi nào thích hợp là khi nào? Là ngày Lôi Vi được sắc phong, chính thức trở thành Điệp phi nương nương, mẫu phi của chàng sao? Không dù có thế nào, chàng cũng quyết phải chờ cho bằng được. Cười nhạt một tiếng, chàng chậm rãi phất tay ý bảo Tiểu Lý Tử lui ra.

Không biết làm thế nào hơn Tiểu Lý Tử vội lui ra. Nhưng mới bước được vài bước, một tốp người toàn chủ tử từ cổng Đại điện tiến vào khiến hấn không khỏi ngạc nhiên. Tiến đến chỗ Phúc Tuấn, cả tốp người lập tức quỳ xuống. Gì vậy? Chuyện cũ tái diễn sao? Chỉ có điều lần này quân số có vẻ nhiều hơn vài người. Thái tử Phúc Vân, Chiêu Anh Công chúa, Chiêu Anh hầu Nam Cung Hàn, Hình Thân vương Phúc Hoàng, Linh Thân vương Phúc Tuấn, Thất Hoàng tử Phúc Khải, Bát Hoàng tử Phúc Tường, bảy người này quỳ một hàng ngay giữa sân Đại điện khiến không chỉ Tiểu Lý Tử mà cả bọn lính gác cũng bất ngờ, ngạc nhiên.

_ Tiểu Lý Tử!- Thái tử Phúc Vân chậm rãi lên tiếng. - Người vào bẩm với Hoàng thượng, chừng nào Hoàng thượng không gặp Linh Thân vương Mạnh Phúc Tuấn, bọn ta sẽ quỳ mãi ở đây. Quý đến khi nào Bệ hạ chịu gặp Linh Thân vương thì thôi.

_ Thái tử!- Chất giọng của Phúc Tuấn thẳng thốt.

_ Ngũ đệ! Là ta đã không chăm sóc tốt Lôi Vi khiến nàng ấy không chỉ trọng thương mà còn trở thành Điệp phi của phụ hoàng. Trong chuyện này ta có trách nhiệm không nhỏ.

_ Đây là chuyện ngoài ý muốn, không ai lường trước được. Hoàng huynh không có lỗi.

Đưa mắt nhìn Phúc Vân rồi sang Phúc Tuấn, Thiên Phụng Công chúa nhẹ nhàng mỉm cười.

_ Nếu đã là việc xảy ra ngoài ý muốn, vậy hãy để bọn ta cùng đệ gánh vác, cùng đệ đối mặt, cùng đệ ngăn chặn.

_ Đúng vậy!- Phúc Khải lên tiếng. - Vương gia của đệ! Huynh yên tâm! Chuyện này sẽ sớm được giải quyết ổn thỏa thôi.

_ Tiểu nha đầu đó đúng là có phúc thật. - Vừa nói, Phúc Tường vừa vờ thờ dài.

_ Còn không mau vào bẩm báo? - Đưa mắt nhìn Tiểu Lý Tử, Phúc Hoàng nghiêm giọng.

Thấy sắc mặt nghiêm túc của các vị Thái tử, Vương gia, Công chúa, Hầu gia, Hoàng tử, dĩ nhiên Tiểu Lý Tử không dám chậm trễ mà vội chạy vào trong nhanh đến độ chân nọ đá chân kia khiến hấn suýt té...

_ Cái gì? - Vừa đập bàn, Định An Hoàng đế vừa quát. - Bọn chúng dám uy hiếp Trẫm sao? Bọn chúng muốn quý? Vậy được! Cứ để cho bọn chúng quý.

.....

Màn đêm buông xuống. Trên bầu trời những ngôi sao lấp lánh cũng đã mọc. Gió đêm khẽ thổi mang theo chút lạnh. Chậm rãi đưa mắt nhìn ra ô cửa, Định An Hoàng đế khẽ lắc đầu.

_ Ông Quốc Dương!

Ngay sau tiếng gọi, Ông Tổng quản liền có mặt.

_ Có nô tài!

_ Bọn chúng vẫn còn quỳ ngoài đó sao?

Dù đoán biết được câu hỏi của Định An Hoàng đế song Ông Tổng quản vẫn không khỏi thờ dài.

_ Vâng ạ!

Chậm rãi đứng lên tiếng về phía trước, Định An Hoàng đế ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm rộng lớn. Một đoạn hồi ức mờ nhạt hiện về trong ông. Ấy là một thiếu nữ tuổi vừa trăng tròn đang nâng cao cánh tay lên múa điệu Phi đao Thiên đăng [1]. Hình ảnh tà áo đỏ nhẹ nhàng thướt tha yêu kiều đến nay vẫn mãi in đậm trong tâm trí ông, khiến ông không thể nào quên được.

_ Gọi Linh Thân vương vào!

_ Vâng!

Chuyện này căn bản không thể trốn tránh. Ông không gặp mặt Phúc Tuân là vì không muốn giữa phụ tử xảy ra bất hòa. Nhưng những đứa con này của ông thật quá cứng đầu, cứng đầu đến độ ông không thể dùng quyền của một vị vua ra mà phạt, mà ép chúng được.

_ Nhi thần tham kiến phụ hoàng! Phụ hoàng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!

_ Đứng lên đi!

Dứt câu, Định An Hoàng đến chậm rãi quay về phía Phúc Tuân. Giương mặt có phần mệt mỏi, đôi mắt có phần trũng lại. Xem ra đứa con này của ông quả thật si tình đến độ hết thuốc chữa rồi.

_ Nói đi! Hãy nói ra điều muốn nói đi.

_ Nhi thần khẩn xin phụ hoàng hãy thu hồi lại lệnh sắc phong ca vũ Cát Lôi Vi của Đông cung điện thành Diệp phi nương nương.

_ Con dựa vào đâu để cầu xin Trẫm điều này? Dựa vào tình yêu của con dành cho Lôi Vi? Con đừng quên, chính tình yêu của con đã khiến nàng bị tổn thương sâu sắc. Con muốn dựa vào địa vị của mình? Con nên biết, con chỉ là một Vương gia nhỏ bé. Vậy con dựa vào cái gì để cầu xin Trẫm điều này?

_ Dựa vào sinh mệnh của nhi thần!- Phúc Tuân kiên định trả lời.- Phụ hoàng! Người nói không sai. Tình yêu của nhi thần đã khiến nàng phải đau khổ. Là nhi thần đã gây nên thương tổn không thể nào bù đắp được cho nàng ấy. Nhưng nhi thần đã từng hứa với nàng là sẽ dùng sinh mệnh của bản thân mình để bảo vệ nàng ấy, che chở nàng ấy, khiến nàng ấy một đời bình an, một đời hạnh phúc. Vậy nên dù nàng ấy cả đời này cự tuyệt nhi thần, chỉ cần nhi thần còn sót lại một hơi thở, nhi thần quyết bảo vệ nàng ấy.

_ Sinh mạng của con có thể bảo vệ nàng ấy, giúp nàng ấy thoát chết sao?- Chât giọng của Định An Hoàng để có chút châm chọc.- Nếu khi đó con có mặt ở đó, phải chăng con sẽ lao ra quyết một phen sống mái với Tác Đan? Rồi khi đó, vùng biên cương phía Nam của Tân Thực sẽ ra sao? Lúc ấy con chẳng những bảo vệ được nàng ấy như mong muốn của con mà còn đẩy hàng ngàn lê dân bách tính vào cảnh điêu linh lần nữa. Con thật sự mong muốn điều này sao?

Câu hỏi của Định An Hoàng để khiến Phúc Tuân nhất thời không biết nên trả lời thế nào. Viễn cảnh ông chỉ ra hoàn toàn có thể trở thành sự thật.

_ Là người có khả năng sẽ kế thừa ngôi vị này, con nên biết bên nào trọng bên nào nhẹ.

_ Phụ hoàng! Đến nữ nhân mình yêu thương mà không thể bảo vệ được thì còn nói gì đến chuyện bảo vệ lê dân bá tánh?

_ Ngươi...- Định An Hoàng để không nói nên lời.- Được! Ngươi đã nói vậy, vậy Trẫm hỏi ngươi, nếu như lúc ấy Trẫm không nói Lôi Vi là phi tử của Trẫm, liệu giờ này, nàng ấy có còn toàn mạng hay không?

Phúc Tuân có chút bất ngờ trước câu hỏi này của Định An Hoàng để bởi nó không chỉ đơn giản là việc làm, lời nói để cứu một người mà còn là hành động cho thấy tình cảm của một vị quân vương, dù rằng hành động ấy mang tính quyền lực và cưỡng chế. Lúc chiều khi mới đến quỳ ở Đại điện, Ông Tổng quản đã nói cho chàng biết rằng bao nhiêu lần nay phụ hoàng của chàng vẫn luôn tìm kiếm một ca vũ, ca vũ mà ông đã gặp ở Vọng Vũ đài cách đây hơn một năm về trước, chính là Cát Lôi Vi. Khi biết được chuyện này Ông Tổng quản hoàn toàn bất ngờ, chấn động lẫn kinh ngạc nhưng vì khẩu dụ không được tiết lộ của nhà vua nên ông không thể trái lệnh được. Đến khi tình cờ gặp lại Lôi Vi, phụ hoàng của chàng luôn có ý định tiếp cận tạo mối quan hệ với nàng, sau đó sẽ phong nàng làm phi. Vậy nên dù không có việc xảy ra hôm ấy, chuyện nàng phong phi cũng là chuyện sớm muộn xảy ra. Và vì nhớ có chuyện ấy nên việc này được thúc đẩy sớm hơn dự định.

Sau khi nghe xong, Phúc Tuân kinh ngạc đến độ không nói nên lời. Song điều đó cũng không thể làm lung lay ý chí của chàng. Bởi chàng biết trong trái tim nàng vẫn còn có chàng.

_ Nàng ấy sống, nhi thần sống. Nàng ấy chết, nhi thần chết.

Nhìn vào đôi mắt cương quyết của Phúc Tuân, con giận từ đâu lại dâng lên trong lòng Định An Hoàng để. Đồng sinh đồng tử sao? Một sự kiên định không gì có thể sánh bằng. Giả như trước kia, ông cũng như thế...

_ Đồng sinh đồng tử? Ngươi đã không thể đem lại hạnh phúc cho Lôi Vi, lẽ nào Ngươi không muốn nàng ấy được hạnh phúc, có một gia đình với một đấng trượng phu có thể bảo vệ, đem lại hạnh phúc cho nàng?

_ Nhi thần dĩ nhiên là muốn nàng ấy hạnh phúc. Nhi thần cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc để nàng ấy đến bên cạnh một nam nhân khác. Bởi hạnh phúc của nàng ấy phải là do nhi thần mang lại. Nhưng nếu điều phụ hoàng nói xảy ra thì nhi thần không mong muốn mình...phải gọi nàng ấy một tiếng "mẫu phi".

_ Ngươi...

Bên ngoài Đại điện, tâm trạng của mọi người dường như cũng không khá khẩm hơn là bao. Sau khi Phúc Tuân được triệu kiến, Phúc Vân đã sai Tiểu Lý Tử đến Đông cung báo Tiểu Không Tử đến Diệp Lan điện tìm cách báo tin cho Lôi Vi. Nàng phải vất vả lắm mới vượt tường thoát khỏi vòng kiểm soát

của lính canh mà tới đây. Vừa tới đây đã phải chứng kiến bầu không khí căng thẳng thế này.

Từ ngày từ Thảo Nguyên trở về, Lôi Vi lập tức được đưa vào Điện Lan điện. Nói là để chuẩn bị cho lễ sắc phong nhưng thực chất, chả khác giam lỏng là bao. Tự do của nàng chỉ gói gọn trong Điện Lan điện và cũng không được tiếp xúc với bất kỳ thông tin nào. Song Thiên Phụng Công chúa sớm đã an bài đặc biệt sai một cung nữ của Ngự Trù phòng đến đưa đồ ăn cho nàng. Tiểu An Tử, Tiểu Đậu Tử, Tiểu Khổng Tử, Tiểu Trúc Tử thay phiên nhau lén giấu thông tin vào bên trong thức ăn cho nàng. Hôm nay, nàng chờ từ bữa điểm tâm đến bữa trưa rồi tới bữa tối đều không nhận được tin tức nào. Đang lúc lo lắng lại nhất được một tờ giấy từ bên ngoài ném vào ghi vồn vẹn một dòng báo rằng Phúc Tuấn vì chuyện của nàng nên đã quý ngoài Đại điện và hiện đã được triệu kiến.

Nhớ lại chuyện Phúc Tuấn đã từng quý ở Đại điện một lần, Lôi Vi thấp thỏm không yên vậy nên nàng phải vận dụng mọi trí lực mới thoát khỏi Điện Lan điện bất chấp việc vết thương chưa lành hẳn mà chạy đến đây những mong mọi chuyện sẽ không nghiêm trọng.

_ Lính đâu!

Tiếng quát của Định An Hoàng đế vang lên khiến ai nấy bên ngoài đều thót tim. Hai tên lính canh vội chạy vào.

_ Giải Linh Thân vương về Bảo Khánh cung. Không có lệnh của ta, không cho phép nó rời khỏi nơi đó nửa bước.

Sau câu nói ấy, Phúc Tuấn nhanh chóng được hai tên lính áp giải ra ngoài.

_ Phúc Tuấn!

Vừa nói, Lôi Vi vừa chạy về phía Phúc Tuấn và giữ chàng lại.

_ Vi Nhi?- Chất giọng của Phúc Tuấn có chút ngạc nhiên.- Nàng sao lại ở đây?

_ Không quan trọng!- Vừa lắc đầu, Lôi Vi vừa nói. Chất giọng của nàng vỡ òa.- Anh...tại sao...tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này?

_ Vi Nhi! Ta không sao!- Chất giọng của Phúc Tuấn điềm tĩnh, ôn nhu như nước.- Nàng yên tâm! Ta chắc chắn sẽ không sao!

_ Em đã nói với anh bao nhiêu lần rồi. Đừng có vuốt...

_ Lôi Vi! Có những điều không thể nói ra được đâu.

Phúc Khải lên tiếng cắt ngang lời Lôi Vi hòng ngăn chặn điều nàng chuẩn bị nói cũng như kiềm chế tính bốc đồng của nàng. Nào ngờ đầu nàng lại bùng nổ.

_ Cái gì mà có thể với không thể? Tiểu nữ không hiểu và cũng không muốn hiểu. Tiểu nữ chỉ biết dù là một người bình thường cũng không thể đưa ra phán quyết một cách bừa bãi được huống hồ người đó là quân vương của một nước.

_ Điện phi!- Một tên lính lên tiếng nhắc nhở.

_ Điện phi gì chứ?! Ta còn chưa sắc phong thì Điện phi cái quái gì? Ta không phải và cũng không muốn làm Điện phi của các người.

Sau câu nói ấy, nước mắt của Lôi Vi không thể nào kiềm lại được nữa. Nó nhanh chóng tuôn ra như suối. Nhìn thấy tình cảnh này, Phúc Tuấn hoàn toàn tê tâm liệt phế. Vùng thoát ra khỏi hai bàn tay đang giữ vai mình, chàng vội ôm lấy nàng. Cái ôm rất chặt và mãnh liệt!

Trong lúc hai tên lính canh đưa mắt nhìn nhau không biết làm gì, Phúc Vân ra hiệu cho bọn chúng lui ra. Thấy vậy bọn chúng mới khẽ thở phào song không ai trong bọn chúng dám đứng cách quá xa.

_ Tại sao chứ? Tại sao mọi chuyện lại thành ra như vậy?

_ Ngao nào Vi Nhi!- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa áp gò má lên đỉnh đầu Lôi Vi vừa lấy tay vỗ nhẹ đầu nàng.- Nàng nghe ta nói này, ta nhất định sẽ không sao. Và bằng mọi giá, ta sẽ cứu nàng.

Lôi Vi không nói gì, nàng chỉ gục đầu vào vòng ngực ấm áp của Phúc Tuấn mà thút thít như một đứa trẻ.

_ Tại sao Điện phi lại ở đây? Lập tức đưa nàng ấy hồi cung.

Cái nói vọng ra từ bên trong của Định An Hoàng đế chẳng khác nào sét đánh ngang tai. Hai con người đang ôm chặt nhau lập tức bị lính canh tách ra.

_ Phúc Tuấn!

_ Vi Nhi! Nàng yên tâm! Ta nhất định sẽ cứu nàng!

_ Anh nhất định, nhất định phải bình an!

Bốn tên lính canh nhau chóng chia tách hai người ra. Trong mắt mọi người lúc này bọn họ chẳng khác nào những kẻ chia uyên rẽ thúy song họ ăn lộc của

triều đình, thủ cấp do Hoàng thượng nắm giữ nên dù không nở bộn họ cũng phải nở.

[1] Phi đảo thiên đường: Bay đến thiên đường.

Hết chương 61

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Ninh vi ngọc toái, bất vi ngỗ toàn *

Đông Lăng quốc, bên bờ Xuyên Tinh

_ Hoàng thượng!- Vừa nói, Tướng quân Chu Liêm vừa quỳ xuống.- Việc ám sát Định An Hoàng đế và Vương chủ Tác Đan đã thất bại vậy nên toàn bộ kế hoạch phải thay đổi. Hiện tại, nơi đây rất nguy hiểm. Xin Người gấp rút hồi kinh.

Đưa mắt nhìn vào tấm bản đồ, Anh Đức Hoàng đế xiết chặt bàn tay của mình lại.

_ Ý Trẫm đã quyết! Trẫm sẽ ở lại đây, đích thân thay đổi và thực hiện lại kế hoạch. Các người không cần khuyên.

_ Bệ hạ!- Đại Tư Mã Doãn Hoàng Thịnh vội quỳ xuống.- Mong Bệ hạ hãy suy nghĩ kỹ. Người không thể xảy ra bất trắc gì được. Xin hãy để chúng thần phái người đưa Người hồi kinh. Còn việc ở đây, chúng thần sẽ thu xếp ổn thỏa.

_ Tất cả đều tại con nhà đầu đó!- Chất giọng của Chu Liêm Tướng quân đầy tức giận.- Nếu không phải ả ta, kế hoạch của chúng ta đã thành công rồi. Nếu thần bắt được ả, thần sẽ khiến ả phải chết trong đau đớn.

Theo từng câu nói của Chu Liêm, gương mặt của Anh Đức Hoàng đế mỗi lúc một đanh lại, gân xanh nổi đầy đầu.

_ Đủ rồi!- Chất giọng trầm ổn nhưng ẩn chứa không ít nộ khí của Anh Đức Hoàng đế vang lên.- Các người ra ngoài cả đi.

_ Hoàng thượng?- Chất giọng của Chu Liêm có chút khó hiểu.

_ Trẫm cần yên tĩnh!

Dứt câu, Anh Đức Hoàng đế vào gian nghỉ bên trong của lều. Đại Tư Mã Doãn Hoàng Thịnh và Tướng quân Chu Liêm đều không dám nán lại. Khi ra khỏi lều, cả hai người đều không khỏi lắc đầu.

_ Yêu nữ! Đúng là yêu nữ!- Vừa nói, Chu Liêm Tướng quân vừa dậm chân tức giận.

Tân Thực triều

Điện Lan điện thường ngày yên tĩnh hôm nay bỗng nhộn nhịp hẳn lên. Cả điện được trang hoàng đẹp đẽ, sang trọng hơn. Và không chỉ riêng gì Điện Lan điện, cả Hoàng cung Tân Thực dường như đều bận rộn. Không phải chuẩn bị cho lễ tết mà chính là chuẩn bị cho lễ sắc phong phi tần. Tuy quy mô và mức độ không thể nào sánh bằng lễ sắc phong Hoàng hậu, xong nhìn vào sự chăm chút, tỉ mỉ của người hầu cũng đủ để biết được Định An Hoàng đế coi trọng việc này như thế nào.

Ngồi thờ một chỗ, Lôi Vi thần thờ đưa mắt nhìn đám người hầu hết chạy ra rồi chạy vào bày trí, sắp xếp lại nội thất của điện. Nàng đến giờ vẫn không muốn tin tất cả đều là sự thật. Từ khi được nhìn thấy long nhan của Định An Hoàng đế đến nay, trong đầu nàng luôn có tiếng nổ vang lên. Có nghĩ thế nào nàng cũng không thể ngờ rằng, vị Công công bắt gặp nàng tại Vọng Vũ đài, vị An Công công ấy lại chính là đương kim Hoàng thượng. Định An Hoàng đế của Tân Thực. Nghĩ thế nào, nàng nghĩ cũng không thông. Nàng cứ nghĩ rằng chuyện nàng bị xuyên không đến đây vốn đã là chuyện hoang đường rồi thật không ngờ rằng lại có chuyện còn hoang đường hơn nữa. Giờ nàng sắp phải trở thành phi tử của một người đáng tuổi cha mình và người đó cũng đã có cháu rồi. Nàng không chấp nhận được, nàng không có cách nào chấp nhận được việc này.

Mấy ngày nay Đồng Thảo, Quân Đài, Băng Tư vẫn thường lui tới Điện Lan điện. Lôi Vi đoán có lẽ họ đến theo lệnh của Định An Hoàng đế với mục đích khuyên giải nàng. Nhưng con người ấy lại không thể ngờ được rằng họ đúng là đến khuyên giải song không phải là để nàng thuận theo Ngải.

_ Linh Thân vương nói như vậy nghĩa là Ngải ấy đã có cách. Muội đừng bi quan!- Đồng Thảo nhẹ nhàng khuyên giải.

_ Đúng vậy!- Quân Đài lên tiếng đồng tình.- Muội phải nhẫn nại. Hơn nữa đừng tự hành hạ bản thân mình. Ngải ấy biết được sẽ đau lòng bao nhiêu.

_ Nếu các vị ấy đang tính toán thì phải hết sức cẩn trọng. Đến giờ này Bảo Khánh cung, Hành Đức cung, Đông cung đều không có động tĩnh gì. - Vừa quan sát xung quanh, Băng Tư vừa suy đoán. - Ta thấy yên tâm phần nào! Nếu có bất cứ điều bất thường nào thì mọi sự đều là công cốc cả. Hy vọng đến phút cuối, không có kẻ ngáng đường.

Câu cuối cùng của Băng Tư khiến Lôi Vi không khỏi giật mình hồ nghi nhưng nàng nghĩ không ra. Vội quay sang nhìn Băng Tư để tìm câu trả lời song những gì nàng nhận lại chỉ là gương mặt bình thản, điềm tĩnh như không của nàng ấy. Bầu không khí xung quanh bốn người bỗng chốc trở nên nặng nề.

_ Linh thứ phi tới!- Ngoài cửa, tiếng một tiểu Thái giám vang lên rõ ràng.

Chẳng mấy chốc Ngọc Nạ xuất hiện trước mặt Lôi Vi. Nụ cười nàng ta dường như có chút bi thương.

_ Linh thứ phi cát tường!- Đám người hầu trong phòng vội ngưng công việc để thi lễ.

_ Ngọc Nạ tham kiến Điện phi nương nương!

Một câu rất bình thường nhưng đối với Lôi Vi đó chẳng khác nào một nhát dao chí mạng. Gương mặt nàng bỗng chốc căng cứng, cổ họng như nghẹn lại. Nàng vội quay người đi, kiên quyết không bảo mọi người đứng dậy dù bọn lúc này chỉ theo phép tắc cung đình. Bởi nàng biết chỉ cần nàng mở miệng đồng nghĩa với việc nàng đã mặc nhiên thừa nhận việc này.

_ Các người lui ra cả đi!- Ngọc Nạ Công chúa chậm rãi lên tiếng.

Sau câu nói ấy, đám người hầu bên trong, bao gồm cả Đồng Thảo, Băng Tư và Quân Đài đều vội lui ra ngoài. Còn lại hai người trong phòng, căn phòng chợt trở nên tĩnh lặng, một sự tĩnh lặng đến phát sợ.

_ Sự việc đã đến nước này rồi, Người không chấp nhận cũng phải chấp nhận.

Chất giọng của Ngọc Nạ hết sức mềm mỏng nhưng lại ẩn chứa nộ khí cũng như sự mỉa mai châm biếm. Nàng ta thật không ngờ chỉ là một ca vũ nữ nhỏ nhoi mà nữ tử này lại có khả năng làm khuynh đảo Hoàng cung, khiến phụ tử bất hòa với nhau.

Trong khi đó, Lôi Vi vẫn giữ thái độ im lặng. Nếu là trước đây, nàng chắc chắn sẽ phản bác lại những gì Ngọc Nạ vừa nói. Nhưng lần này, sự việc không còn đơn giản nữa. Hoàng cung vốn là chốn tai vách mạch rừng, không thể xem thường được. Trong chuyện này vì nàng đã có nhiều người bị liên lụy, đặc biệt là Phúc Tuân. Minh nàng thì không sao. Nhưng lỡ như... Thêm nữa, nàng không muốn phản bác hay giải thích bất kỳ điều gì cả.

_ Nương nương! Xin Người hãy tam tứ cho thật kỹ càng. Chuyện này, bây giờ không chỉ có mình Người mà liên lụy đến rất nhiều người nữa, đặc biệt là... Vương gia. Ngài ấy vốn là một trong những Hoàng tử có tiền đồ xán lạn...Nương nương thật sự muốn Ngài ấy vì Nương nương mà bị đốn đến đường cùng sao? Nương nương! Người thật sự...mong muốn như vậy sao?

Dứt câu, Ngọc Nạ cúi người thi lễ với Lôi Vi rồi rời đi. Còn lại một mình trong phòng, đầu óc nàng như muốn vỡ tung. Ngọc Nạ nói không sai. Dù nàng có chịu thừa nhận hay không thì từ giờ phút nàng bị đưa đến Điện Lan điện này, nàng đã trở thành nữ nhân của đương kim Hoàng thượng, chẳng qua nàng chưa được lâm hạnh mà thôi. Đã là nữ nhân của Hoàng thượng rồi lại qua lại và có mối quan hệ "bất chính" với Hoàng tử, hơn nữa đó lại là một Hoàng tử có tương lai, có tiền đồ như vậy cả hai chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp. Nàng nếu không chết cũng sẽ cô độc tới già trong chốn lãnh cung. Còn chàng sẽ bị tước hết địa vị, mất đi tiền đồ. Từ một Vương gia có địa vị, tiền đồ chỉ vì nàng mà chàng phải mất đi tất cả. Tiền đồ, địa vị đối với nam nhân vốn rất quan trọng bởi nó không chỉ đảm bảo cuộc sống của riêng mình họ mà còn của cả gia tộc và tương lai sau này. Với nam nhân bình thường nó đã quan trọng như vậy huống hồ chàng lại là một Vương gia, con vua.

Nhưng nếu nàng thuận theo sự sắp đặt này, nàng sẽ phải lấy một ông vua đáng tuổi cha mình. Nàng sao có thể...nàng thật sự không thể nào chấp nhận được việc này. Rốt cuộc, nàng nên làm thế nào mới đúng, mới tốt?

Sự hoang mang này đang ngày một tăng lên trong lòng Lôi Vi. Lùi không được mà tiến cũng không xong. Nàng dường như ngoài việc chấp nhận ra không còn cách nào khác. Song nàng sao chấp nhận được việc này? Không những nó hoang đường mà còn đi ngược lại chuẩn mực đạo đức, không sao chấp nhận được. Nếu không thể tìm ra biện pháp khả dĩ, nàng sẽ phát điên mất...

*

Tên hắc y nhân tròn mắt, ngạc nhiên nhìn chủ tử của mình. Dường như hắn không thể tin vào những gì mình nghe được.

_ Chủ tử! Ngài chắc chắn chứ? Đây là cơ hội tốt để lật đổ Linh Thân vương. Ngài làm như vậy nếu bị phát hiện, chúng ta sẽ gặp rắc rối.

_ Người không phải nói nữa!- Vừa nói, lam y nam tử vừa xua tay. Chất giọng tỏa ra lãnh khí khiến người khác phải run sợ. - Ý ta đã quyết người cứ làm theo đi. Các người phải đảm bảo an toàn cho Linh Thân vương và Cát Lôi Vi. Nhất định các người bảo vệ họ thật tốt, không được để họ xảy ra chuyện gì. Bằng không...đem thủ cấp về gặp ta. Nếu bị phát hiện thì...

Lam y nam tử bỏ lưng câu nói của mình.

_ Vâng! Thuộc hạ đã rõ!- Vừa nói, hắc y nhân vừa cúi đầu. - Thuộc hạ cáo lui.

Lam y nam nhân chậm rãi gật đầu. Và như chỉ chờ có vậy, hắc y nhân vội quay người, nhanh chóng rời đi. Còn lại một mình, lam y nam nhân phóng tầm

mắt mình về phía Hoàng cung rộng lớn. Đôi mắt hẳn trở nên xa xăm thẳm. Hẳn xưa nay vốn chỉ làm những việc có lợi hồng cung cố địa vị của mình. Đây là lần đầu tiên hẳn phá lệ, làm một điều bất lợi cho mình. Tất cả cũng chỉ vì nữ tử ấy.

_ Lôi Vi! Đây có thể là lần duy nhất ta làm vì nàng. Nàng nhất định, nhất định phải bình an thoát ra khỏi cái lồng đó. Đi càng xa càng tốt! Phúc Tuân! Vì nàng, ta mới giúp ngươi. Sau này nếu ngươi không chăm sóc, bảo vệ nàng chu toàn, ta sẽ tính nợ với ngươi.

*

Bầu trời trong xanh, ánh nắng rực rỡ. Khắp không gian bao la rộng lớn xung quanh đều ngập tràn sức sống khiến lòng người không thể không sướng vui. Từ sớm, bên trong Điện Lan điện đã tập nập người ra kẻ vào. Tiếng nói cười rộn rã càng khiến nơi này trở nên sôi động. Song bất chấp bầu không khí nhộn nhịp ấy, Lôi Vi vẫn ngồi lặng lẽ trước bàn trang điểm.

Mấy ngày nay, bọn cung nữ vào chăm sóc nàng rất kỹ lưỡng. Đại sự như tắm rửa thân thể tiểu sự như chăm sóc móng tay móng chân bọn họ đều làm cẩn thận, kỹ càng, không để xảy ra sơ xuất. Nhìn thái độ của họ, nàng đoán ngày nàng phải trở thành Điện phi đang tới gần. Quả đúng vậy, từ ngày hôm qua bọn họ đã sốt sắng chuẩn bị mọi thứ. Đến sáng nay, khi nàng vừa mở mắt đã thấy họ đã nhanh chóng đem y phục rồi cả trang sức đến đây. Sau đó họ bắt đầu công việc của mình: búi tóc, trang điểm, mặc đồ cho nàng. Nàng thật không ngờ con người kia lại vội vàng đến vậy. Lôi Vi muốn cự tuyệt song bọn họ cũng chỉ nghe theo lệnh mà hành sự. Hồng việc thay vì nàng chịu phạt, họ sẽ phải chịu thay. Chỉ nghĩ đến đó thôi, nàng dù không can lòng cũng không thể kháng cự được.

Bên ngoài sân của Điện Lan điện, một xa giá [1] có kích cỡ trung bình được trang hoàng lộng lẫy sao cho phù hợp với phẩm hàm của một phi tử, đã đưa tới từ sớm. Giờ chỉ cần chờ đến giờ tốt, nó sẽ đưa Lôi Vi thẳng đến Đại điện...

_ Giờ lành đã tới!!

Ngoài cửa một vị tiểu Thái giám đồng phục hô to vang vọng khắp cả điện.

_ Nương nương!- Vừa nói, một nô tỳ vừa cúi người xuống trước mặt Lôi Vi.- Chúng ta khởi hành thôi!

Không nói gì, hít một hơi thật sâu, Lôi Vi chậm rãi đứng lên rồi tiến về phía cửa. Hai bàn tay nàng đan vào nhau thật chặt. Cả gương mặt nàng như phủ một lớp băng không thể nào phá vỡ.

Cánh cửa chậm rãi mở ra, ánh nắng mặt trời vội xâm chiếm lấy khoảng không gian bên trong song điều đó cũng không thể nào khiến căn phòng bớt u ám. Dừng lại ở ngưỡng cửa, Lôi Vi đưa mắt quan sát một lượt xung quanh. Nàng không biết lễ sắc phong của các vị phi tần khác như thế nào, song lễ sắc phong của Điện phi nương nương này thật sự khá hoành tráng. Thậm chí, những cung nữ già trong cung còn nói rằng nó còn hoành tráng hơn cả lễ sắc phong của Mãn phi năm xưa. Và nàng nghe đâu ngoài nàng ra, từ khi Tân Thực khai quốc đến nay chỉ có Mãn phi, phi tần của Định An Hoàng đế là có lễ sắc phong. Điều này chứng tỏ, trong tim Ngải, Mãn phi có địa vị chẳng khác nào Hoàng hậu.

Thoáng nở một nụ cười nhạt, Lôi Vi tiến thẳng về phía xa giá mặc kệ đám cung nữ vội vã nâng đuôi áo choàng lên chạy theo nàng. Những bước đi không theo quy cũ, chuẩn mực khiến những ai có mặt trong sân đều không khỏi ngạc nhiên song chả ai dám lên tiếng. Đối với họ, họ cho rằng nàng đặc sủng sinh kiều [2]. Nhưng đối với nàng, đây chính là hành động phản kháng. Một phi tử không có khuôn phép, chuẩn mực ai không phản đối? Và cái nàng cần chính là điều này.

Xa giá nhanh chóng rời khỏi Điện Lan điện đi qua một khoảng của Ngự hoa viên. Đoàn người đi tới đâu, lập tức thu hút sự chú ý tới đó. Đám người hầu vội vàng kéo lại tùm nập tụ ba đứng xem đoàn xa giá đi qua. Nhìn bọn họ, lòng Lôi Vi chợt dâng lên cảm xúc phức tạp vô cùng. Nhớ lại chuyện hai hôm trước nàng không khỏi nhói đau. Nhưng nếu quay lại, nàng vẫn sẽ lán như vậy...

"Lôi Vi còn nhớ rất rõ đêm hôm qua, khi mặt trăng ngả về phía bên kia của bầu trời, khi vạn vật đã chìm vào trong giấc ngủ của mình, đứng bên cửa sổ, nàng bỗng nhìn thấy một bóng đen phi thân trên không trung rồi nhanh tiến về phía phòng nàng. Một sự kinh ngạc đến tột độ bỗng chốc xâm chiếm lấy nàng. Bởi nàng không ngờ Điện Lan điện vốn được canh giữ nghiêm ngặt lại lộ sơ hở để kẻ khác có thể đột nhập vào. Trong khi, nàng định kêu lên, bóng đen đó vội cúi khăn che mặt ra và đưa tay ra hiệu nàng im lặng. Sự kinh ngạc nhanh chóng chuyển sang lo lắng, sợ hãi.

Chỉ một phút sau đó, bóng đen đó lập tức xuất hiện trong phòng. Không nghĩ ngợi nhiều, Lôi Vi vội chạy về phía người đó.

_ Sao anh lại ở đây? Anh đột nhập như thế này có biết là nguy hiểm lắm không?

_ Vi Nhi! Chúng ta đi!

Chỉ một câu ngắn gọn, Phúc Tuân khiến Lôi Vi lập tức đông cứng ngay tại chỗ.

_ Há?- Mãi một lúc sau, Lôi Vi mới lên tiếng được.- Anh...anh nói cái gì?

_ Chúng ta bỏ trốn! Bỏ trốn khỏi nơi này! Đi đến một nơi không ai biết hai ta và bắt đầu lại mọi thứ.

Càng nghe Phúc Tuân nói, Lôi Vi càng hốt hoảng sợ hãi. Chẳng muốn bỏ trốn cùng nàng sao? Vậy Hoàng vị sau này sẽ về tay ai? Quan trọng nhất lịch sử sẽ bị xáo trộn như thế nào? Hàng loạt câu hỏi như bùng nổ trong đầu nàng khiến nàng hoang mang không biết nên làm thế nào.

Trong lúc, Lôi Vi vẫn chìm trong mớ suy nghĩ hỗn loạn của mình, Phúc Tuân đã kéo nàng đi. Đến khi ra đến giữa sân, nàng mới bừng tỉnh.

_ Không được!- Vừa khề kêu lên, Lôi Vi vừa rút tay lại.

_ Vi Nhi?- Chất giọng của Phúc Tuấn có chút kinh ngạc.

_ Anh đi như thế này...vậy tương lai của Tân Thục sẽ ra sao?- Chất giọng của Lôi Vi đầy hoang mang.- Anh là Vương gia của Tân Thục không thể vì nữ nhi thường tình mà làm những chuyện này được.

Lôi Vi không muốn đặt trên vai Phúc Tuấn gánh nặng giang sơn, càng không muốn ép chàng. Nhưng lịch sử đã sắp đặt sẵn chàng phải trở thành vua của Tân Thục. Đó là điều không thể thay đổi. Nếu thay đổi, ắt hậu quả sẽ khó lường vô cùng. Nàng không thể để lịch sử vì mình mà bị xáo trộn được. Nàng không thể!

Hít một hơi đầy căng, Phúc Tuấn tiến về phía Lôi Vi. Chàng nhẹ nhàng giữa chặt đôi vai của nàng rồi bắt nàng phải nhìn thẳng vào mắt mình.

_ Vi Nhi! Trước khi ta trở thành Vương gia của Thục quốc này, ta là một nam nhân. Và mong muốn lớn nhất của một nam nhân chính là toàn tâm toàn ý yêu và bảo vệ người con gái mình yêu thương. Đúng vậy! Đối với một vị Vương gia như ta mà nói, con dân Thục quốc rất quan trọng. Từ khi ta bắt đầu có nhận thức, ta đã phải nghĩ cho bọn họ. Nghĩ xem họ cần gì, muốn gì, lo lắng gì, điều gì khiến họ hạnh phúc. So với phụ hoàng, có thể những điều ta lo nghĩ không nhiều bằng Người nhưng chắc chắn không hề ít. Duy chỉ có lần này! Ta muốn được ích kỷ một lần. Ích kỷ gạt bọn họ qua một bên và chỉ nghĩ đến việc ta muốn làm. Đó chính là mang nàng đi khỏi nơi này.

_ Phúc Tuấn!- Nhìn vào đôi mắt kiên định của Phúc Tuấn, Lôi Vi khề lên tiếng.

_ Đòi người ngăn ngừa rất khó tìm được điều có ý nghĩa với mình. Vi Nhi! Nàng là điều ý nghĩa nhất trong đời ta. - Phúc Tuấn khẳng định chắc nịch.- Nàng có bằng lòng bỏ trốn cùng ta không?

Chất giọng đầy tha thiết, chân thành của Phúc Tuấn đã chạm vào trái tim của Lôi Vi. Chỉ mới đây thôi mọi lo lắng bủa vây lấy nàng như một bức tường thành vững chắc vậy mà giờ nó đã hóa thành tro bụi và bị thổi đi mất. Chàng vẫn vậy, vẫn luôn đem đến cho nàng cảm giác được yêu chiều và bảo vệ hết mực dù hai người đang trong hoàn cảnh khó khăn, nguy hiểm đến mức nào.

_ Chúng ta đi!

Chỉ với ba chữ của Lôi Vi, Phúc Tuấn như mở cờ trong lòng. Không nói với nàng bất kỳ câu nói nào, chàng chỉ mỉm cười và nhìn nàng triu mến. Rồi rất nhanh sau đó, chàng nhanh chóng dùng một tay ôm lấy nàng và dùng khinh công đưa cả hai bay lên nóc của Điện Lan điện.

_ Đừng sợ!- Chất giọng của Phúc Tuấn đầy kiên định.- Ta sẽ luôn bên cạnh bảo vệ nàng.

Ôm chặt lấy hông Phúc Tuấn, Lôi Vi ra sức gật đầu. Sau đó cả hai lại bay đến một cành cây cao gần đó. Cứ vậy, hai người bọn họ sử dụng khinh công mà chạy trốn. Giữa bầu trời, một đôi nam thanh nữ tú sử dụng khinh công để tẩu thoát. Hành vi phạm thượng ấy của họ lại khiến bức tranh đêm trở nên đẹp đẽ, lung linh màu sắc thần tiên.

Cả hai chẳng mấy chốc đã cả hai đã ra đến Ngự hoa viên. Đến đây, việc thi triển khinh công quả thực khá khó khăn vậy nên hai người đành phải đáp xuống và chạy bộ về phía Nam môn Chu Tước. Ở nơi đó có một cỗ xe ngựa đã được chuẩn bị sẵn, đang chờ bọn họ. Thời gian không thể chậm trễ nên cả hai ra sức chạy càng nhanh càng tốt.

Song trời luôn không biết chiều lòng người. Khi bọn họ chỉ cách Nam môn khoảng gần hai trăm bước nữa. Một toán quân lính lập tức xuất hiện bao vây lấy họ. Theo phải xạ, Phúc Tuấn vội kéo Lôi Vi lại và ôm chặt nàng vào lòng.

_ Vương gia!- Vị Tướng quân dẫn đầu, cúi người hành lễ.- Xin Vương gia cùng Điện phi nương nương hãy theo chúng thần về cung.

_ Trương Trình Lượng!- Chất giọng của Phúc Tuấn toàn lãnh khí.- Ngươi nghe cho rõ đây, hôm nay ta cùng ca vũ Đông cung Cát Lôi Vi nhất định phải rời khỏi cung. Ngươi hãy tránh ra! Bằng không đừng trách ta!

_ Vậy xin Vương gia thứ lỗi!

Sau câu nói ấy của Trương Trình Lượng, toán lính đi theo nhanh chóng xông lên. Cùng lúc đó, một tốp hắc y nhân cải trang thành lính tốt từ đâu bay tới nhanh chóng yểm trợ cho Phúc Tuấn và Lôi Vi. Hai bên nhanh chóng rơi vào cuộc ẩu đả. Chàng vừa phải đánh nhau với bọn lính tốt vừa phải bảo vệ nàng hồng không để cho bọn chúng bắt được nàng.

_ Vương gia!- Một tên trong bọn lính tốt yểm trợ Phúc Tuấn lên tiếng.- Ở đây đã có chúng thuộc hạ, hai người hãy nhanh chóng rời đi.

_ Được!

Dứt câu, Phúc Tuấn vội kéo Lôi Vi tháo chạy. Nhưng Trình Lượng đã nhanh chóng chạy đến ngăn cản.

_ Tránh ra!- Phúc Tuấn găng giọng.

_ Vương gia! Xin hãy quay về!

Không thể nán ná thêm được nữa, Phúc Tuấn nhanh chóng dùng lực đánh vào giữa ngực của Trình Lượng một chưởng khiến chàng ta bay ra xa. Đúng

lúc này, chàng bị một lực mạnh đẩy ra kèm theo đó là giọng nói có phần hoảng hốt của Lôi Vi.

_ Không!

Định thần lại, Phúc Tuân nhanh chóng quay về phía Lôi Vi và nhìn thấy nàng đã ngã nhào gần đó. Một bên chân của nàng đã bị thương vì bị mũi tên xẹt ngang qua. Và ngay sau lưng hai người là một mũi tên có dính chút máu của nàng.

_ Vi Nhi!- Phúc Tuân vội lao tới đỡ Lôi Vi.- Nàng có sao không?

Không nói gì Lôi Vi chỉ lắc đầu. Rất nhanh chóng, cả hai theo hướng mũi tên, nhìn về nơi nó được bắn ra. Nơi ấy, chiếc Hoàng bào như nổi rõ giữa màn đêm khiến người ta không khỏi cảm thấy nhức mắt. Chậm rãi và bình tĩnh, Định An Hoàng để bước những bước chắc chắn tiến về phía hai người.

_ Phụ hoàng!

_ Người vẫn còn biết Trầm là phụ hoàng của người sao? Người có quan hệ loạn luân với phi tần của Trầm, dám ngang nhiên cướp nàng ngay trước mặt Trầm như thế vậy mà vẫn có thể gọi Trầm là phụ hoàng sao?

_ Phụ hoàng! Chừng nào Vi Nhi chưa được sắc phong thì chừng ấy nàng vẫn chưa phải là phi tử của Người. Vậy nên về căn bản mối quan hệ của nhi thần và Vi Nhi không phải là mối quan hệ loạn luân.

Bên cạnh Phúc Tuân, Lôi Vi chậm rãi rút mũi tên khi nãy lên rồi quay về Định An Hoàng đế.

_ Người...

_ Hoàng thượng!- Lôi Vi cất ngang câu nói của Định An Hoàng đế.- Nhi tử không nghe lời của phụ thân là tội bất hiếu. Vậy còn phụ thân giết nhi tử là tội gì?

_ Nàng quả nhiên có thể nói ra "kim khẩu".- Định An Hoàng đế cười nhẹ.- Nàng tuy chưa phải là phi tần chính thức của Trầm nhưng hôm ấy đích thân Trầm đã nói nàng là phi tử của Trầm thì nàng chính là phi tử của Trầm. Phi tử của Trầm lại hồng hạnh vượt rào [3] cùng nhi tử của Trầm. Nàng thử nói xem, nàng đáng tội gì?

_ Phụ hoàng! Mọi tội lỗi, nhi thần sẽ chịu trách nhiệm, không liên quan đến nàng ấy.

_ Phụ thân giết nhi tử hình như là tội bất nhân thì phải.- Chất giọng của Lôi Vi mỗi lúc một mỉa mai.- Và tội này có thể ghép thành tội giết người có chủ đích. Vua quan các người thường có câu nói, Thiên tử phạm tội, xử như thứ dân. Hoàng thượng! Giết người phải đền mạng đó!

Theo từng câu nói của Lôi Vi, tất cả những ai có mặt tại đó đều lạnh buốt cả sống lưng. Họ thật không dám tin nữ tử này lại có gan đến vậy. Ngay cả Phúc Tuân cũng cả kinh. Trong khi đó, Định An Hoàng đế mở to hai mắt nhìn nàng, trong đôi mắt của Ngài, ngọn lửa giận dữ dường như bùng phát mạnh mẽ. Song khi nhìn vào đôi mắt tinh như nước của nàng nó lại có chút hoang loạn và xáo trộn bởi nó không thể nào nhìn thấu cũng như nắm bắt được bất kỳ điều gì.

_ Nàng được lắm!- Vừa nói, Định An Hoàng đế vừa gật gật cái đầu.- Dám nói những lời đại nghịch bất đạo [4] này với Trầm. Vậy hôm nay ta sẽ cho nàng biết thế nào là Thiên tử phạm tội, xử như thứ dân.

Lời vừa dứt, trong khi Lôi Vi còn chưa hiểu hết ý nghĩa của câu nói kia, Định An Hoàng đế đã một cước đá thẳng vào ngực Phúc Tuân rồi rút kiếm ra kề ngay và cổ chàng. Mọi chuyện diễn ra chưa đầy một giây khiến nàng từ kinh ngạc đến sợ hãi tột cùng.

_ Dù nàng và nó có muốn hay không thì mọi người trong Thục quốc này đều biết nàng là phi tử của Trầm. Nàng và nó giam điu với nhau làm ô uế hậu cung. Nàng nói, thiên tử phạm tội xử như thứ dân, vậy theo nàng Trầm nên xử phạt nó thế nào?

_ Ông...

_ Có phải ta nên hoạn nó sau đó tước bỏ địa vị, bím nó làm thứ dân rồi đẩy nó đến biên giới để nó tự sinh tự diệt không?

_ Phụ hoàng! Người hà tất phải "làm khó" nàng ấy như vậy. Người giết nhi thần đi! Song nhi thần nghĩ Người biết rõ dù Người có giết nhi thần, Người cũng không có được Vi Nhi.

_ Câm miệng!- Định An Hoàng đế gắng từng chữ. Nói đoạn, Định An Hoàng đế quay về phía Lôi Vi.- Điệp phi! Để giảm đi sự đau đớn cho nó, Trầm cũng có thể giết chết nó ngay lúc này, ngay tại đây. Nàng có muốn nhìn nó chết không?

Lôi Vi kinh ngạc nhìn Định An Hoàng đế. Nàng thật sự không ngờ vị vua anh minh của Tân Thục này lại chỉ vì một phi tử mà có thể giết chết con ruột của mình. Uống cho xura nay các sử gia hết lời ca ngợi ông ta.

_ Giờ chỉ có nàng mới cứu được nó!

_ Ông muốn gì?- Chất giọng của Lôi Vi trở nên sắc lạnh.

_ Vi Nhi! Không!

_ Rất đơn giản, chỉ cần nàng theo Trẫm, Trẫm sẽ để cho nó sống. Những gì xảy ra hôm nay Trẫm sẽ xem như không có gì. Trẫm sẽ yêu thương nó, hết lòng tạo điều kiện để nó trở tài, được mọi người công nhận, là một vị Vương gia được mọi người trọng vọng, quy phục. Còn nếu không...nàng hẳn đã biết hậu quả.

Trai anh tuấn, gái thuyền quyên. Đẹp đôi biết bao! Song chàng là con trai của Hoàng thượng, còn nàng lại được Hoàng thượng tuyên bố là phi tử của Ngải. Hoàng thượng không chỉ đơn giản là chia duyên rẽ thụy mà còn là tham lam muốn có nàng lần Phúc Tuấn. Nguyên nhân Ngải muốn có nàng, nàng không rõ. Song nguyên nhân Ngải muốn có chàng, nàng lại rất rõ. Bởi giang sơn Tân Thục cần chàng. Song có lẽ vị vua này đã quên một điều quan trọng đó chính là giữa giang sơn và mỹ nhân, Ngải chỉ có thể chọn một.

_ Được!- Lôi Vi cố đè nén để giọng mình không vỡ òa.- Tôi nghe theo ông. Sẽ tham gia buổi sắc phong phi tần.

_ Vì Nhi!- Phúc Tuấn hét lên.- Ta thà chết cũng không để nàng trở thành Điệp phi.

Nói đoạn Phúc Tuấn nắm lấy lưỡi kiếm.

_ Trên đời này, câu nói em không tin nhất đó chính là câu "yêu nhau đến chết". Người chết rồi làm sao có thể chứng minh tình yêu của mình? Chỉ có người sống mới có thể làm được điều đó. Vậy nên, trước khi em chết, anh cũng không được chết. Ngược lại, anh phải sống đàng hoàng từ tể để còn chứng minh những gì anh từng nói là sự thật. Trước khi anh làm được những điều đó, anh không có quyền chết.

Thấy bàn tay của Phúc Tuấn đã buông lỏng lưỡi kiếm, Lôi Vi mới quay về phía Định An Hoàng đế.

_ Những gì ông đã nói. Ông phải giữ lời. Nếu nuốt lời...

_ Quân vô hý ngôn!- Định An Hoàng đế ngắt lời Lôi Vi.- Ta nhất định giữ lời!

Lôi Vi cười nhạt

_ Trước khi nói ra câu đó ông nên biết mình là ai. Ông chỉ là một nam nhân tầm thường, không hơn không kém. Và lời của loại nam nhân này, đặc biệt là ông thì không thể nào tin được.

_ Vậy nàng muốn thế nào?- Định An Hoàng đế cố kiềm nén sự tức giận.

_ Viết giấy! Viết theo những gì tôi nói, sau đó chia thành hai bản. Trên mỗi bản đều phải có con dấu của triện ấn nhà vua. Và mỗi bên giữ một bản.

Định An Hoàng đế khẽ cong môi lên cười. Ngải thật không ngờ nữ tử này lại mưu mô đến vậy. Nàng quả khiến Ngải đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác.

_ Được! Ta đồng ý với nàng"

Đại điện luôn phát ra ánh hào quang chói lòa của Vương quyền. Trước kia, Lôi Vi cảm thấy nó rực rỡ bao nhiêu, nay nàng lại càng ghê tởm bấy nhiêu. Bởi thứ quyền lực ấy cướp đoạt đi mọi thứ của con người đặc biệt là sự tự do, quyền lựa chọn. Và nó cũng có thể khiến người ta thay đổi một cách "ngọan mục".

Hít một hơi đầy căng, Lôi Vi nhanh chóng bước xuống xa giá. Bậc thang dài thẳng tắp từ chân đến cửa Đại điện chẳng khác nào những bậc thang dẫn xuống địa ngục. Bước chân nàng bỗng chốc đông cứng tại chỗ khiến nàng không thể nào bước tiếp. Điều đáng sợ vẫn đang chờ đợi nàng phía trước. Song nàng lại không thể nào chùng bước, từ bỏ được. Nàng không thể để Phúc Tuấn vì nàng mà mất tất cả được.

Liếc nhìn đám người hầu hai bên, Lôi Vi bước từng bước thật vững chãi trên con đường đến với tử thần để giành giật lại điều quan trọng nhất trong đời nàng. Không phải là tính mạng mà chính là tự do. Bởi vận mệnh của nàng, không ai có quyền thao túng.

Bên trong Đại Điện tiếng xì xầm khi nãy vẫn còn giờ đã im phăng phắt, không một tiếng động. Tất cả mọi người đều hướng mắt nhìn về người con gái đang bước qua ngưỡng cửa và tiến về phía trước. Không ai lấy làm ngạc nhiên về sự việc này. Không phải vì họ đã nghe được tin tức từ khi Hoàng thượng vẫn đang ở Thảo Nguyên, chưa thể trở về kinh thành, mà bởi, từ khi họ nhìn thấy nàng, họ như biết được rằng chuyện này sớm muộn gì rồi cũng xảy ra. Và đến giờ, câu hỏi lớn nhất của họ chính là Hoàng thượng yêu con người hay yêu cái bóng.

Cả một đoạn đường dài trải thảm đỏ cuối cùng cũng đến đích. Lôi Vi dừng lại ngay trước bậc thang dẫn lên ngai vàng. Nàng đưa mắt nhìn một lượt xung quanh. Phúc Tuấn không có mặt. Điều này nàng vốn đã đoán trước. Song Phúc Hoàng và Phúc Tường lại không thấy đâu. Trong khi đó, Thái tử, Thiên Phụng Công chúa và Phúc Khải nhìn như điềm tĩnh nhưng dường như họ đang trông ngóng, chờ đợi điều gì đó. Đưa mắt nhìn lên ngôi báu kia, Định An Hoàng đế ngồi ngay trước mặt nàng. Bên cạnh ông, trái phải là Hoàng hậu và các phi tần. Hai người quan tâm nàng nhất trong số họ Hoàng hậu và Giao phi có thái độ khá bình tĩnh chỉ có điều...họ rốt cuộc đang nghĩ gì? Nàng không đoán được. Nhớ lại đêm hôm nàng chạy đến Đại điện để gặp Phúc Tuấn, nàng đã gặp Hoàng hậu. Khi ấy sắc mặt của bà rất kém và lo lắng vô cùng. Khi nhìn bà, nàng nhìn thấy được một sự bi thương, thống khổ không thể chôn giấu.

"_ Ta sớm đã đoán được chuyện này sẽ xảy ra. Ta đã khuyên Hoàng thượng hết lời nhưng vô dụng. Giờ xem ra chỉ có thể trông chờ vào vận mệnh của người. Hy vọng người sẽ không..."

Những gì Hoàng hậu đã nói, câu nói bị bỏ dở của bà chợt vang vọng lên trong đầu Lôi Vi. Hôm nay nữ nhân ấy đã bình tĩnh hơn nhưng đôi mắt vẫn

thoảng nét đau thương.

Các đại thần thi nhau bàn tán, Ông Tổng quản đứng bên trên không biết làm sao. Nguyên do là bởi từ khi vào đến giờ Lôi Vi không hành đại lễ.

_ Điệp phi nương nương!- Ông Tổng quản nghiêm giọng.- Xin Người hãy hành đại lễ với Hoàng thượng.

_ Ông ta không phải là Hoàng thượng của tôi, tôi tại sao phải hành lễ?- Chất giọng Lôi Vi nhẹ tênh.- Còn nữa, xin Ông Tổng quản hãy cẩn trọng trong việc gọi tên. Tính đến thời điểm này, tôi vẫn là ca vũ Đông cung điện Cát Lôi Vi chứ không phải là Điệp phi nương nương.

Lôi Vi còn chưa dứt, bên dưới đã dậy lên muôn ngàn tiếng bàn tán xì xào. Vương pháp để đâu? Tôn nghiêm của Hoàng đế để đâu? Điều này thật không thể dung thứ được. Cả Phúc Vân, Thiên Phụng Công chúa lẫn Phúc Khải cũng tái mét mặt mày. "Tài" thốt ra lời "vàng ngọc" của nàng họ đã được kiểm chứng nhưng họ thật không ngờ nàng lại có thể bất chấp đến như thế.

_ Điệp phi to gan!- Trong hàng ngũ đại thần, có người hét lên.- Người nghĩ mình là ai mà dám cuồng ngôn lộng ngữ?

_ Cuồng ngôn lộng ngữ?- Chất giọng của Lôi Vi đầy mỉa mai châm biếm.- Nói ra những gì mình nghĩ là cuồng ngôn lộng ngữ sao? Nếu vậy những lời ngon ngọt của các vị ắt hẳn là chó kêu mèo sủa phải không? Hoàng thượng nếu thích nạp những bình hoa di động ngày ngày chỉ biết vâng vâng dạ dạ, hành sự như kẻ vô tri vô giác thì cứ việc hủy bỏ buổi lễ sắc phong này, tôi đây cũng không bận tâm. Còn nữa, đây là lần cuối cùng tôi nhắc, tôi hiện giờ vẫn là Thượng đẳng ca vũ của Thái Thường Nhạc phủ, là ca vũ Đông cung Cát Lôi Vi.

Trên ngai vàng, Định An Hoàng đế cố gắng nhẫn nhịn. Chưa bao giờ sức nhẫn nhịn, chịu đựng của Ngài lại cao như lúc này.

_ Tuyên chỉ!

Chỉ với hai từ được thốt ra từ miệng Định An Hoàng đế đã đủ khiến trái tim Lôi Vi bắt đầu đập những nhịp đập run rẩy. Nắm chặt đôi bàn tay để giữ bình tĩnh, nàng nhìn thẳng về phía Ngài.

_ Trước khi tuyên chỉ tôi muốn hỏi ông một câu. Ông muốn sử sách đánh giá ông là một vị vua như thế nào? Minh quân hay hôn quân? Ông cả đời anh minh, sáng suốt trị vì Thực quốc. Nhân dân kính trọng ông. Vua các nước khác dù bề ngoài tỏ ra khó chịu, không thích nhưng đa phần họ đều khâm phục tài trị quốc của ông. Và chắc chắn các sử gia cũng đánh giá ông là một vị minh quân. Nhưng nếu...việc ông vì một nữ nhân mà đòi mạng con trai mình, Linh Thân vương bị lộ ra ngoài, hình ảnh ông gây dựng một đời sẽ ngay lập tức sụp đổ.

Bên dưới, các quan đại thần thất sắc kinh ngạc. Họ như không tin vào tai mình. Hoàng thượng vì một nữ nhân mà sẵn sàng giết Linh Thân vương? Họ thật không ngờ vị vua nhân từ của họ lại có thể hành xử tàn nhẫn đến thế. Ngay cả bản thân Lôi Vi cũng không thể ngờ rằng chuyện này lại có thể gây hiệu ứng đến vậy, vượt xa sự mong đợi của nàng. Nếu đây là thời đại của nàng, chắc chắn với thời gian từ lúc nàng nói ra đến giờ, mọi chuyện đã được đăng lên báo mạng cả rồi. Uy vũ bất năng khuất [5] chính là đây!

_ Nàng...

_ Còn nữa!- Lôi Vi cắt ngang lời Định An Hoàng đế.- Thiên hạ sẽ nghĩ như thế nào nếu một ca vũ vì sự bức ép của ông mà tự tử ngay giữa Đại điện, trước mặt văn võ bá quan?

Lời vừa dứt, không để mọi người kịp thông suốt, Lôi Vi rút cây trâm mà nàng đã cầm trong tay từ nãy giờ khẽ vào cuống họng của mình. Tất cả mọi người đều thất sắc nhìn nàng, ngay cả Định An Hoàng đế cũng phải đứng bật dậy.

_ Lôi Vi! Người không được đại đột!- Thái tử Phúc Vân vội lên tiếng khuyên giải. Chất giọng chàng đầy hoảng hốt.

_ Điện hạ!- Vừa nói, Lôi Vi vừa quay về phía Phúc Vân.- Hẳn Người cũng biết khi người ta bị dồn đến đường cùng thì sẽ bất chấp tất cả. Tiểu nữ giờ chả còn gì để mất.

_ Cát Lôi Vi! Trầm sắc phong cho nàng là Điệp phi, thành phi tần của Trẫm là để cứu nàng. Sao nàng cứ năm lần bảy lượt cự tuyệt rồi nói Trẫm bức ép nàng?

_ Cứu tôi!- Trong giọng nói của Lôi Vi có lẫn khua tiếng cười.- Ông hành xử với tôi như thế còn tàn nhẫn hơn cả việc Vương chủ người Khiết kia giết tôi. Con người phải được tự do, ước mơ, hiện thực hóa khát vọng của bản thân. Còn ông, ông đã giết những điều đó của tôi, biến tôi trở thành một cái xác biết đi. So với việc thật sự chết đi thì điều này còn tàn nhẫn hơn gấp ngàn lần.

Đôi tay của Lôi Vi mỗi lúc một trở nên run rẩy. Nàng cố gắng xiết chặt, không chế nó. Chính điều này khiến cây trâm đang cầm trong tay nàng cứ thế đâm vào vùng da nơi cổ nàng. Máu từ mũi cây trâm chậm chậm chảy ra tạo thành một vệt dài đỏ tươi.

Không thể kiên nhẫn thêm nữa, Định An Hoàng đế bước về phía Lôi Vi.

_ Nàng đừng quên, chúng ta...

_ Tôi đã hứa với ông sẽ tham gia buổi lễ sắc phong. Và tôi đã tham gia. Còn ông, ông tốt nhất nên thực hiện đúng những gì mình đã nói. Quân vô hý ngôn!

_ Nàng...dám gài bẫy Trẫm.- Chất giọng của Định An Hoàng đế đầy phẫn nộ.

_ Tòì hỏi ông, ông muốn lấy phi tử hay tử thi? Ông muốn là một minh quân hay là một hôn quân hoang dâm vô độ, không bằng cảm thú?

Mỗi một câu Lôi Vi nói ra đều chứa đựng sự tức giận đến tột độ. Thế nhưng gương mặt nàng lại không đổi sắc và đôi mắt kia vẫn tĩnh lặng, trong veo không bị vẩn đục khiến người đối diện không khỏi sợ hãi. Sợ rằng đôi mắt đó nếu không được giữ gìn cẩn thận nó sẽ bị nhuộm bẩn.

Trong khi đó, Phúc Vân, Thiên Phương Công chúa và Phúc Khải dù đã biết mồm miệng của Lôi Vi nhưng quả thực những gì nàng nói ra thật sự khiến họ không tài nào chấp nhận được. Lúc này họ chỉ hy vọng tình hình có biến chuyển để nàng không nói ra những lời ngông cuồng, tránh việc nàng phạm phải tử tội.

Bị sức mạnh vô hình bên trong kiềm hãm nên bàn tay của Lôi Vi đã hết run rẩy nhưng điều đó vô hình chung khiến mũi cây trâm trong tay đâm mỗi lúc một sâu và cuống họng nàng, và máu không có dấu hiệu ngưng lại.

_ Cấp báo!!!

Chất giọng hời hả vang lên khiến ai ai có mặt trong Đại điện cũng quay lại nhìn, duy chỉ có hai người. Một tên lính tốt vội chạy vào Đại điện, hần không khỏi thất kinh trước những gì mình nhìn thấy. Giữa Đại điện một phi tử đang dùng kim trâm đâm vào cổ mình, Hoàng thượng giữ lấy tay nàng. Cả hai bên âm thầm giằng co với nhau. Máu từ cổ của nàng đang không ngừng nhuộm đỏ bộ cẩm y tuyệt đẹp.

_ Có chuyện gì?- Vẫn nhìn vào Lôi Vi, Định An Hoàng đế chậm rãi nói.

_ Cấp báo!- Lúc này tên lính mới hoàn hồn.- Các thành vùng biên giới báo về Lãng quốc dưới sự hậu thuẫn của Yên Khâu đã đánh chiếm các thành trì của chúng ta. Thế địch như chẻ tre. Hiện đã chiếm các thành trì chúng ta thu được của Trì quốc và đang nhắm thẳng tiến về...

_ Về đâu?

_ Về kinh thành ạ! Hoàng đế Yên Khâu còn viết mật thư cho chúng ta nói...nói...

_ Nói gì?- Chất giọng của Định An Hoàng đế hơi gắt lên.

_ Nói, sẽ san bằng kinh thành chúng ta để cướp Cát...Điệp phi nương nương ạ.

Cả Đại điện chấn động. Định An Hoàng đế chấn động. Lôi Vi chấn động. Và người vừa bước chân vào cửa Đại điện, Phúc Tuần cũng chấn động.

"Xoảng" cây trâm trên tay Lôi Vi rớt xuống vang lên một âm thanh sắc nhọn đâm thẳng vào tai nàng. Tai họa như sóng biển, liên tiếp đợt này rồi đợt khác ập lên đầu nàng. Nàng không hiểu tại sao Yên Khâu Hoàng đế lại muốn cướp nàng. Nàng và người đó nào có quen biết gì nhau đâu, sao lại muốn cướp nàng? Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

_ Vi Nhi!

Lúc này mọi người mới nhận ra sự có mặt của Phúc Tuần. Lôi Vi vội quay đầu tìm chàng. Rất nhanh sau đó nàng nhìn thấy đôi mắt đầy hốt hoảng, sợ hãi cũng như sự khó hiểu lẫn nghi ngờ của chàng.

_ Nàng và...Anh Đức Hoàng đế của Yên Khâu biết nhau sao?

Lôi Vi lắc đầu. Nhưng khoan đã, cái tên Anh Đức Hoàng đế nghe có vẻ quen quen. Hình như nàng có xem qua trong cuốn sách Lịch sử nào đó rồi.

_ Nhưng...Anh Đức Hoàng đế là ai?- Lôi Vi thận trọng hỏi.- Tên thật là gì?

_ Anh Đức Hoàng đế tên thật là Lãnh Hàn Phong.- Phúc Vân trả lời rành mạch.

Lôi Vi vội quay lại nhìn Phúc Vân để khẳng định điều mình vừa nghe thấy là nhầm. Nhưng nhìn vào đôi mắt căng thẳng của chàng nàng biết rằng đó là sự thật. Một tiếng nổ văng trời vang lên trong đầu nàng. Anh Đức Hoàng đế của Yên Khâu chính là Lãnh Hàn Phong, là Hàn Phong huynh mà nàng quen biết. Bỗng chốc nàng thấy hoa đầu chóng mặt không thể nào nghĩ được điều gì. Và rất nhanh sau đó mọi thứ tối đen trong mắt nàng. Cùng với ý thức đang dần trôi xa, nàng nghe thấy chất giọng hoảng loạn của một nam nhân.

_ Vi Nhi! Vi Nhi!- Chất giọng Phúc Tuần khàn đặc.- Phụ hoàng! Người giết chết nàng rồi!

-----

* Ninh vi ngọc toái, bát vi ngọa toản: thà làm ngọc nát hơn làm ngọc lành

[1] Xa giá: chỉ xe dành cho vua hoặc những người có địa vị cao như Thái hậu, Hoàng hậu...đi trong những ngày trọng đại.

[2] Đắc sủng sinh kiều: được sủng ái sinh ra kiều ngạo.

[3] Hồng hạnh vượt rào: ý chỉ ngoại tình.

[4] Đại nghịch bất đạo: "nghịch" là phản nghịch, "đạo" là luân thường đạo lý. Ý chính hành động phản nghịch, không có luân thường đạo lý.

[5] Uy vũ bất năng khuất: sức mạnh không khuất phục được. Trích từ Đằng vân công hạ của Mạnh Tử.

Hết chương 62

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Giao dịch

Bầu không khí lặng im bao trùm lên cả căn phòng rộng lớn. Nữ tỳ đứng bên cạnh, nhẹ đưa mắt nhìn về phía chủ tử mình đang chậm rãi thưởng thức cốc hoa trà. Nàng nhìn đi nhìn lại, nhìn thế nào cũng không thấy thú vui tao nhã này phù hợp với chủ tử mình. Bởi đơn giản thú vui ấy thường chỉ dành cho những ai có tâm cơ giản đơn, không màn thế sự. Còn chủ tử của nàng, tâm cơ không đơn giản, trong đầu lại có quá nhiều toan tính...

_ Mọi chuyện sắp xếp thế nào rồi?

Chất giọng điềm tĩnh chậm rãi vang lên giữa một gian phòng đang im phăng phắc như tờ chẳng khác nào một tiếng sấm khiến nữ tỳ khẽ giật mình.

_ Hồi chủ tử! Mọi chuyện đã sắp xếp ổn thỏa rồi ạ.- Vợ lấy lại tinh thần, nữ tỳ kia nhanh chóng trả lời chủ tử mình.

_ Ngươi phải nói hẳn, chắc chắn lòng quân phải rối loạn. Chỉ cần một trong hai bên, hoặc Chương Minh cung hoặc Nam môn rối loạn chúng ta sẽ được điều mình mong muốn.

Dứt câu, một nụ cười nhẹ nở trên môi vị chủ tử kia. Nụ cười rất nhẹ nhàng nhưng lại khiến nữ tỳ kia phải lạnh buốt sống lưng.

_ Vâng ạ!- Hít một hơi thật sâu, nữ tỳ kia điều chỉnh lại âm lượng của mình.- Chủ tử, nô tỳ vừa điền tra ra một chuyện của Vương gia.

Vừa nói, nữ tỳ vội ghé vào tai của chủ tử mình. Nhìn sắc mặt của người đó, xem chừng nữ tỳ này đã báo về một chuyện tốt cho vị chủ tử này.

_ Ngươi khá lắm! Hãy tìm hiểu cụ thể và nắm chứng cứ cho ta. Chúng ta sẽ có lúc cần đến.

Vừa nói, vị chủ tử kia vừa mỉm cười. Nụ cười hài lòng và đầy tính toán.

_ Vâng!

Nữ tỳ kia cúi người thi lễ. Bỗng nhiên, một cơn lạnh buốt chạy dọc sống lưng nàng ta. Dường như nàng ta cảm nhận được rằng, thời gian sắp tới, Hoàng cung sẽ không còn yên ổn được nữa.

*

Tân Thục, bờ sông Xuyên Tinh, vùng giáp ranh Lăng quốc

Mất đổi về chốn kinh thành, điều mong muốn lớn nhất của Phúc Tuân chính là Lôi Vi nơi đó được bình an. Và quan trọng nhất, nàng sẽ không phải chịu những áp lực nàng không đáng phải chịu. Tình cảnh hỗn loạn sáu tháng trước như hiện lên trước mắt chàng. Một cục diện rối ren chưa từng có.

Chàng còn nhớ rất rõ, khi ấy sau khi tên lính tốt chạy vào Đại điện báo cáo tình hình, Lôi Vi đã ngắt lăm đi vì căng thẳng, áp lực và trên hết là sợ hãi. Buổi lễ sắc phong phải ngừng nửa chừng, các quan đại thần lập tức vào triều nghị sự. Đa số mọi người đều đề nghị đề nàng sang Yên Khâu. Nguyên nhân họ đưa ra rất thỏa đáng. Tân Thục vừa mới thảo phạt xong Trì quốc, binh lực chưa kịp phục hồi nay lại mở thêm một trận đánh nữa e rằng sẽ khó lòng đánh bại địch quốc. Cùng với đó, dân con vùng biên cương yên ổn được chưa lâu sẽ lại rơi vào cảnh điêu linh.

Vì giang sơn phải hy sinh mỹ nhân. Trường hợp này đã từng xảy ra không ít lần trong lịch sử. Nhưng chàng không thể nào can lòng được. Nàng chỉ là một tiểu nha đầu nghịch ngợm, không biết tự bảo vệ bản thân mình. Bảo nàng đến Yên Khâu cầu thân để giữ sự yên ổn cho đất nước này thật chẳng khác nào đưa nàng vào hang cọp. Thêm nữa, một đất nước cường thịnh như Tân Thục há lại không thể bảo vệ con dân của mình? Chuyện này, nghĩ thế nào, Phúc Tuân cũng khó lòng chấp nhận được. Vậy nên, chàng kiên quyết đề nghị xuất binh đánh tan quân Lăng quốc dưới sự yểm trợ của Yên Khâu, lấy lại những vùng đất bị chiếm. Tân Thục sẽ không để một nữ nhi nào của mình vì đất nước mình mà phải đến Yên Khâu cầu thân. Tân Thục quyết bảo vệ họ đến cùng. Đây xem như là lời cảnh cáo gửi tới Yên Khâu.

Năm tháng nay Thục quốc và Lăng quốc cùng với Yên Khâu luôn ở trong thế giằng co với nhau. Không bên nào chịu nhường bên nào. Những trận chiến ác liệt cứ thế diễn ra giữa hai bên. Thắng có, bại cũng có. Số thành trì bị Lăng quốc xâm lấn cũng đã lấy lại được phân nửa. Ba trên tổng số sáu thành. Một kết quả không quá tệ. Song nếu cứ mãi giằng co như thế này, người chịu khổ vẫn cứ là dân chúng vùng biên ải này. Không những vậy, kinh tế của

Tân Thục cũng sẽ vì thế mà trở nên kiệt quệ. Cuộc chiến bắt buộc phải kết thúc.

Song, làm sao để kết thúc nó lại không phải là chuyện dễ dàng. Hoàng đế Yên Khâu gửi mật thư sang bảo chỉ cần giao Lôi Vi ra mọi việc sẽ được giải quyết. Xem ra, mục đích của cuộc chiến này đã quá rõ ràng. Phúc Tuấn thật không ngờ, Lãnh Hàn Phong lại có thể vì một nữ nhân mà khiến sinh linh rơi vào cảnh lầm than. Hoặc nói chính xác hơn, hẳn có thể vì nàng mà bất chấp tất cả kể cả việc bị lưu tiếng xấu muôn đời.

Xét trên một góc độ nào đó chàng và hẳn chính là tình địch của nhau. Song chàng không thể không khâm phục bản lĩnh này của hẳn.

Phúc Tuấn còn nhớ sau khi Lôi Vi ngắt, chàng đã đưa nàng về Bảo Khánh cung. Nét mặt nàng trong giấc ngủ vẫn chất chứa đầy hoang mang, sợ hãi và trên hết là kinh ngạc. Vốn là một tiểu cô nương khi ngủ cũng mỉm cười vui vẻ, nàng đã bị dọa đến nỗi ngay cả ngủ cũng có cảm giác bất an, sợ hãi như vậy. Mỗi lần trán nàng nhăn lại là tim chàng cũng theo đó mà co thắt. Lúc ấy, chàng càng thêm quyết tâm, bất kể xảy ra chuyện gì, chàng cũng tuyệt đối không buông tay nàng ra.

Sau khi nghe Lôi Vi kể lại mối quan hệ của mình với Hàn Phong, Phúc Tuấn đã không khỏi kinh ngạc. Chàng không ngờ một con người lạnh lùng, có chút ngang tàng song lại hành sự cẩn thận như hẳn lại có thể vì một nữ tử chỉ mới gặp mặt hai lần mà san bằng cả một đất nước thành bình địa. Có thể chàng không quyết đoán như Hàn Phong song chàng chắc chắn tình yêu của bản thân mình dành cho nàng mãnh liệt hơn hẳn rất nhiều. Và chàng sẽ dùng cách của mình để chứng tỏ khả năng của mình, để hẳn thấy được rằng chỉ có chàng mới có thể bảo vệ và đem lại hạnh phúc cho nàng.

_ Vương gia!

Một tên lính tốt từ bên ngoài nhanh nhẹn chạy vào.

_ Có chuyện gì?

_ Thất Hoàng tử và Đồng Thị trung đang chờ bên ngoài ạ.

_ Cho vào!

Sau câu nói ấy, tên lính tốt lại vội chạy ra. Chẳng mấy chốc, Phúc Khải và Đồng Vũ đã có mặt trong trại. Vốn ngoài ba người bọn họ còn có Đại Tướng quân Hoắc Thành Uy. Song đây lại là vấn đề cá nhân, chỉ giữa chàng và Hàn Phong nên chàng không gọi ông ta vào. Bởi nếu Hàn Phong đã dùng cách âm thầm cạnh tranh với chàng, chàng ngược lại sẽ dùng cách công khai để đấu với hẳn.

*

Hoàng cung Tân Thục

Xuân đi, hạ qua, thu tới. Sáu tháng đã trôi qua rồi nhưng dường như trên dưới Hoàng cung Tân Thục vẫn rất căng thẳng. Dư âm về buổi lễ sắc phong hỗn loạn vẫn còn như thể âm hồn bất tán [1]. Lôi Vi còn nhớ rất rõ, sau khi biết được Hàn Phong là Hoàng đế của Yên Khâu, nàng đã ngắt ngay tại Đại điện. Sau đó mọi chuyện diễn ra như thế nào, nàng không biết. Nàng chỉ biết rằng khi thức dậy, bản thân mình đã nằm trong Bảo Khánh cung của Phúc Tuấn. Bên ngoài phòng nàng là những thuộc hạ đáng tin cậy của chàng bao gồm cả Đồng Vũ. Suốt một tháng trời ở Bảo Khánh cung, nàng thấy chàng trở nên trầm tư hẳn. Chàng đang lo lắng điều gì đó. Nàng biết thế và muốn giúp chàng. Song mỗi lần nàng hỏi, chàng đều không nói gì mà chỉ mỉm cười, âu yếm gương mặt nàng.

Rồi một tháng sau đó, chàng đưa nàng trở lại Đông cung và ra trận. Nàng còn nhớ, khi đó chàng có nói với nàng mấy câu:

"_ Vi Nhi! Ta không muốn gây áp lực cho nàng. Ta chỉ muốn nàng biết rằng dù nàng có tha thứ cho ta hay không, ta tuyệt đối không buông tay nàng. Vậy nên, ta sẽ dùng cá tính mệnh của mình để bảo vệ và giữ nàng lại bên cạnh mình."

Sau đó...sau đó năm tháng đã trôi qua. Từ Bảo Khánh cung, nàng được đưa về Đông cung. Một điều rất rõ ràng, nàng không phải phi tử của chàng vậy nên nàng không thể ở mãi Bảo Khánh cung. Về Điện Lan điện cũng không được bởi buổi lễ sắc phong diễn ra nửa chừng bị hủy bỏ, chiếu chỉ sắc phong cũng chưa được đọc nên nàng không phải là Điện phi của Định An Hoàng đế. Nàng về đó để làm gì? Để mặc nhiên thừa nhận nàng chính là Điện phi? Không đời nào! Còn về Thái Thường Nhạc phủ? Thân phận của nàng lúc này chả có phủ, ty nào trong Hoàng cung dám "chứa" cả. Vậy nên nàng chỉ có thể nương nhờ chỗ Phúc Vân mà thôi.

Về lại Đông cung, nàng vẫn ở Tây Ân các. Lần trước đến đây là vì trong lòng cảm thấy quá bị thương, không cách nào đối diện được. Còn lần này vào Đông cung, lại là vì nguyên nhân khác. Muốn biết được tin tức của Phúc Tuấn, ngoài Đại điện, Đông cung là nơi biết tin tức nhanh và chuẩn xác nhất. Hơn nữa nơi này lại gần với Đại điện, chỉ cần nơi Đại điện có biến, có chuyện bất lợi cho Phúc Tuấn, nàng có thể nắm bắt được ngay.

_ Lôi Vi! Tỷ thật sự rất lo!- Ngồi bên cạnh, Phi Đào tỏ ra lo lắng, sốt ruột.- Lần trước là họ mất khoảng tám tháng là vừa lấy lại được thành trì vừa thảo phạt được Tri quốc. Lần này họ đã đi sáu tháng rồi. Chỉ có sáu thành trì thôi mà...còn ba thành nữa mà hai tháng nay không có chuyển biến nào cả.

_ Nếu mọi người không nhằm tay Tri quốc và Lăng quốc đã lấy sông Xuyên Tinh làm ranh giới nhưng hai nước vốn có hiềm khích và luôn muốn thôn tính lẫn nhau từ lâu. Song vì chúng ta đã thảo phạt và thu đất của Tri quốc nên Lăng quốc xem như mất miếng mồi ngon, không thể tràn qua bên này. Vậy nên làm sao bọn họ chịu ngồi yên được. Chỉ là lực không đủ để đánh chúng ta. Giờ đã có gió đông rồi nên bọn chúng chẳng còn sợ gì nữa. Trận chiến này nhìn bề ngoài có vẻ như Lăng quốc tràn quân xuống đến sách nhiễu chúng ta nhưng kỳ thực lại chính là trận chiến giữa hai nước lớn Yên Khâu và Tân Thục. Hai nước có lực lượng, sức mạnh tương đương nhau như vậy...

Lôi Vi càng nói càng khiến một người có tinh thần lạc quan như Phi Đào phải thập phần lo lắng.

_ Nếu vậy phải làm sao? Tình hình này không thể kéo dài được. Càng kéo dài hai bên càng thiệt hại. Người chịu khổ vẫn là dân chúng và binh sĩ. Mùa đông lại sắp đến rồi!

Lôi Vi không nói gì. Bởi nàng hiểu những gì Phi Đào nói hoàn toàn chính xác. Tình hình càng kéo dài, chiến sự càng khó lường, tính mạng của mọi người càng nguy hiểm. Chưa nói đến chuyện thiên hạ đại loạn, nàng không muốn Phúc Tuân và Phúc Khải phải liều mạng vì nàng, nàng cũng không muốn Hàn Phong vì nàng mà bị thương. Ba người họ, một người nàng trao trọn trái tim, một người nàng xem là ca ca, một người nàng xem là hảo bằng hữu. Nàng không muốn mất ai trong số họ.

Song khi Phúc Tuân biết rõ mối quan hệ của nàng và Hàn Phong, chàng cũng biết rằng chàng ta và chàng là tình địch của nhau. Vậy nên trận chiến này buộc phải diễn ra. Người ta thường nói, hai con hổ đánh nhau, chắc chắn một con sẽ bị thương. Nhưng đời nào có chuyện đó. Phải là lưỡng bại câu thương [2] mới đúng. Chuyện này rốt cuộc phải là thế nào mới vẹn toàn?

_ Ngươi nói cái gì?

Chất giọng trầm được đẩy lên hơi cao khiến cả Lôi Vi và Phi Đào chú ý. Cả hai vội nhìn nhanh ra cổng và thấy Phúc Vân đang đứng đó cùng Tiểu Không Tử. Dáng vẻ của chàng khá điềm tĩnh song thấp thoáng sau gương mặt đó vẫn là sự lo lắng.

_ Được rồi! Ngươi lui đi!

Dứt câu Phúc Vân chậm rãi bước vào Tây Ân các. Lúc này chàng mới nhận ra khi nãy vì bất ngờ, chàng đã đẩy tông giọng lên khá cao nên đã thu hút sự chú ý của Lôi Vi lẫn Phi Đào.

_ Tham kiến Thái tử!- Vừa tung hô, Phi Đào và Lôi Vi vừa cúi người thi lễ.- Thái tử cát tường!

_ Đứng lên cả đi!

Sau khi ai ngồi vào chỗ này, Lôi Vi, Phi Đào đưa mắt nhìn nhau rồi không ai bảo ai, cả hai hướng mắt nhìn về phía Phúc Vân và chờ đợi. Hai người thật sự lo lắng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng chờ mãi Phúc Vân vẫn không lên tiếng. Chàng hết rót trà rồi nhâm nhi tách trà khiến hai người vừa sốt ruột vừa lo lắng. Có lẽ, nếu chàng không phải là Thái tử chắc đã sớm bị hai tiểu cô nương này làm cho bầm dập rồi.

_ Thái tử!- Lôi Vi chậm rãi lên tiếng.- Có phải Ngài đang giấu bọn tiểu nữ chuyện gì không?

Chất giọng của Lôi Vi rất điềm tĩnh nhưng chữ nào chữ nấy cũng có dao khiến Phúc Vân tự nhiên lạnh buốt sống lưng.

_ Lôi Vi!- Chất giọng của Phúc Vân nghiêm lại.- Chuyện này ngươi tốt nhất không nên biết thì tốt hơn.

Lôi Vi thừa biết Phúc Vân rõ ràng đã biết nàng và Phi Đào đã nghe thấy chất giọng có phần ngạc nhiên của chàng. Vậy mà chàng vẫn còn muốn giấu? Chuyện này rốt cuộc là chuyện gì lại khiến chàng phải giấu kín như bưng đến vậy?

_ Điện hạ! Ngài không nói tiểu nữ càng muốn biết. Dù tin đó có xấu đến đâu, tiểu nữ cũng muốn biết.

_ Đúng đó Thái tử! Rốt cuộc là chuyện gì? Điện hạ mau nói đi! Bọn tiểu nữ thật sự rất lo lắng.

Phi Đào trông lúc nào cũng lạc quan song kỳ thực nàng cũng chỉ là một tiểu cô nương. Một tiểu cô nương với những rung động đầu đời non nớt mà thôi. Vậy nên khi gặp chuyện nàng vẫn không thể nào không lo lắng thái quá được. Nhìn dáng vẻ của nàng, Lôi Vi chợt nhớ đến mình trước khi xuyên không. Một cuộc sống vô tư, tùy độc lập trong mọi chuyện nhưng nàng vẫn luôn được gia đình bảo bọc và yêu thương hết mực. Vậy nên đôi khi gặp chuyện nàng cũng cuống cả lên. Nhưng từ khi bị xuyên không đến đây, một mình đối mặt với mọi chuyện, nàng phải tự lực cánh sinh mới có thể sinh tồn.

_ Thái tử! Ngài không nói cũng được. Tiểu nữ không ép! Dù sao chuyện Điện hạ biết chắc chắn không phải là chuyện nhỏ. Chỉ cần tiểu nữ chịu khó dò la một tý là sẽ biết rõ ngọn ngành. Hoàng cung rộng lớn thế này, tìm người thì khó nhưng tìm tin tức thì rất dễ.

Dứt câu, Lôi Vi chậm rãi đứng lên. Song bước được hai bước, nàng đột nhiên quay đầu lại.

_ Điện hạ! Tiểu nữ vì sao quay trở về Đông cung này, hẳn Ngài hiểu rõ. Đó là vì đây là nơi có thể nắm được thông tin một cách nhanh và chuẩn xác nhất. Và trên hết, là vì tiểu nữ trân trọng tình bạn giữa hai chúng ta. Trong cung này...tiểu nữ chỉ có thể đặt niềm tin tuyệt đối vào...hai người, trong đó có Ngài.

_ Lôi Vi! Ngươi sống trong cung này gần hai năm rồi, hẳn ngươi biết rõ có những chuyện ngươi không nên biết.

Phúc Vân nói thế càng khiến cho sự nghi ngờ của Lôi Vi tăng cao.

_ Lẽ nào chuyện này liên quan đến tiểu nữ?

Đầu của Lôi Vi càng lúc càng sắc bén khiến Phúc Vân không còn gì để nói.

_ Ngài còn không chịu nói!- Lôi Vi đẩy tông giọng lên cao.

Khẽ lắc đầu, Phúc Vân thở ra hơi thở đầy nặng nề. Xem ra chuyện này không thể giấu được nữa rồi.

_ Binh sĩ nổi loạn! Họ bảo cuộc chiến này là vì...vì ngươì mà ra. Vì ngươì mà khiến họ phải ra trận, dân chúng lầm than. Vậy nên họ không chiến đấu nữa. Trừ phi...

_ Trừ phi tiểu nữ chết!- Lôi Vi tiếp lời.

Mã Ngõi phiến bản Tân Thục sao? Có nức cười quá không khi mọi chuyện lại đúng là như vậy? Mọi chuyện quả thật đúng là từ nàng mà ra. Lúc này, nàng thật không biết nên khóc hay nên cười.

_ Họ bảo nếu Yên Khâu đã muốn ngươì, vậy hãy giao nộp ngươì. Đến khi đó, vùng biên giới tự khắc sẽ ổn định.

Càng nghe, Lôi Vi càng cảm thấy ù tai. Không nghĩ ngợi gì, nàng chạy một mạch đến Đại điện. Nàng không phải Dương Ngọc Hoàn [3], nàng cũng không muốn chết thảm. Giờ xem ra, chỉ có nàng mới tự cứu được mình, cũng như ngừng cuộc chiến này lại. Thật không ngờ, cuộc chiến này, nguyên nhân sâu xa lại vì nàng mà ra

.....

Vừa chạy đến cổng Đại điện, Lôi Vi đã cảm nhận được bầu không khí đang bao trùm lên cả nơi này. Bên ngoài cửa Đại điện, Ông Quốc Dương cứ đi qua đi lại, sắc mặt ông lộ rõ sự bất an và căng thẳng.

Tiếng chân từ phía sau truyền đến, vội quay lại Lôi Vi nhìn thấy các vị Đại thần đang nhanh chóng tiến về Đại điện, sắc mặt ai nấy đều có vẻ rất nghiêm trọng. Rốt cuộc đang có chuyện gì xảy ra? Tại sao ai ấy cũng tâm thần bất an đến vậy? Phải chăng Phúc Vân chưa nói hết mọi chuyện với nàng?

Không nghĩ ngợi nhiều, Lôi Vi vội tìm một lùm cây nhỏ trốn vào để quan sát.

_ Mã Đại Học Sĩ!- Một vị quan sốt sắng hỏi.- Ngài thử nói xem tại sao lại có thể xảy ra chuyện này được?

_ Chẳng phải mọi việc đã rõ mười mười rồi sao?- Đại Học Sĩ Mã Đức Thiên chậm rãi trả lời.- Tụ Thủy chính là nhân lúc chúng ta đem quân xuống Tây Bắc để xâm lược chúng ta.

_ Tụ Thủy đúng là không biết tự lượng sức!- Một vị quan bất bình.- Chỉ là một tiểu quốc mới hình thành được vài chục năm vậy mà dám đem quân xuống đánh chúng ta.

_ Các vị không thể nói như vậy!- Mã Đức Thiên phản bác.- Bọn chúng tuy là nhược quốc [4] nhưng nếu biết nắm bắt thời cơ...

Bỏ lửng câu nói, Mã Đức Thiên khẽ thở ra.

_ Các vị! Chúng ta vào nhanh thôi!

Sau câu nói ấy của Mã Đức Thiên, mọi người vội vã tiến về phía Đại điện. Nấp sau lùm cây, nghe được những gì các Đại thần nói với nhau, nàng không khỏi bàng hoàng. Phía Tây Bắc có Lãng quốc được Yên Khâu giúp sức, phía Đông Bắc lại là Tụ Thủy. Cả hai tạo thành thế gọng kiềm, kìm chặt vùng phía Bắc của Tân Thục ở giữa. Thục quốc dù có mạnh đến đâu cũng khó lòng đánh cả hai nước cùng một lúc. Sự tình đã bắt đầu trở nên rối ren. Tân Thục xem chừng lại bước vào thời kỳ hỗn loạn, dân chúng lầm than rồi.

Mọi việc là do nàng mà ra. Nàng không thể ở trong vỏ ốc tự bảo vệ lấy mình, trơ mắt đứng nhìn cảnh điêu linh này được, nàng cũng không thể để Phúc Tuấn vì nàng mà liều mạng, bất chấp binh sĩ nổi dậy như vậy được.

Muốn tháo chuông phải tìm người buộc chuông.

Lôi Vi nhất định phải giải quyết chuyện này. Không thể để chuyện này vì nàng mà loạn thêm nữa.

Quyết định được mình nên làm gì, Lôi Vi kiên định tiến từng bước vững chắc về phía Đại điện. Phớt lờ sự căng thẳng của đám người hầu đứng hầu bên ngoài, nàng tiến lại gần Ông Tổng quản.

_ Ông Tổng quản!

_ Cát Thiếu thư!- Vừa xoay về phía Lôi Vi, Ông Quốc Dương vừa cất tiếng hỏi.- Cát Thiếu thư đến có việc gì?

_ Tiểu nữ muốn cầu kiến Hoàng thượng.- Lôi Vi thông thả nói rõ từng chữ.- Không biết Hoàng thượng...

_ Hoàng thượng hiện đang nghị sự với các Đại thần ở bên trong. E là giờ không thể gặp Cát thiếu thư.

Lôi Vi sớm đã đoán ra Ông Tổng quản sẽ nói như vậy. Nàng bèn nhờ ông ta đem đến cho nàng ít giấy mực. Sau khi viết xong, nàng mỉm cười đưa cho Ông Tổng quản.

_ Tổng quản vào đưa cho Hoàng thượng giúp tiểu nữ. Tiểu nữ sẽ ở đây chờ.

Nhìn sắc mặt bình thân của Lôi Vi, Ông Quốc Dương không khỏi ngạc nhiên. Ông thật không ngờ nữ tử nghịch ngợm này lại có thể bình tĩnh đến vậy, thật không giống như cảnh nàng gào khóc trước cửa Đại điện đêm hôm Linh Thân vương bị giải về Bảo Khánh cung. Nhớ lại đêm hôm ấy, ông cũng nhớ lại nàng trong buổi lễ sắc phong. Nàng bây giờ thật giống trong buổi lễ ấy, bình tĩnh, kiên định, mạnh mẽ. Nhưng lại bi thương và mềm yếu vô cùng. Suy cho cùng, nàng cũng chỉ là một nữ nhi liễu yếu đào tơ mà thôi. Hai thái cực này dường như bổ sung cho nhau, khiến con người nàng toát lên khí chất mạnh mẽ. Loại khí chất ấy không phải ai cũng có thể có được. Nó thấm vào máu và từ cốt tủy mà phát ra. Thiên Phụng Công chúa quả không nhìn lầm người.

Không nghĩ ngợi nhiều, Ông Tổng quản vội tiến vào trong. Và chẳng mấy chốc, ông vội vàng bước ra.

_ Hoàng thượng cho gọi Cát Tiểu thư vào.

_ Đa tạ Ông Tổng quản!

_ Tiểu thư đừng khách khí.

Ông Tổng quản vừa dứt câu, Lôi Vi chậm rãi bước vào bên trong cánh cửa lớn. Cả gian phòng im phăng phắc như tờ. Một chút lạnh lẽo như xâm nhập vào khiến nàng phải điều hòa hơi thở để có thể tiếp tục bước tiếp. Càng bước vào, nàng càng nghe thấy rõ ràng tiếng các vị Đại thần đang nghị sự cùng Hoàng thượng.

_ Tụ Thủy vốn là một đất nước sông ngòi, kênh rạch chằng chịt. Vậy nên thể mạnh của họ là Thủy binh chứ không phải Bộ binh.- Mã Đại Học Sĩ đưa ra nhận định.- Nay bọn họ dám đưa quân xuống đánh Tân Thục ta, chắc rằng đã có sự chuẩn bị kỹ càng. Bệ hạ! Chúng ta không thể khinh địch.

_ Mã Đại nhân có phải quá xem trọng Tụ Thủy hay không?- Trương Hoàn Sinh, Đại Tư Mã chậm rãi lên tiếng. Chất giọng có chút khinh thường.- Trước mặt Hoàng thượng, ông lại chê quân ta không bằng quân của Tụ Thủy?

_ Trương Đại nhân! Ông là người nhà binh, ông phải biết chuyện cảm kỵ nhất chính là khinh địch.- Chất giọng Quan Bồi Nghiêm, Thái phó bất bình.- Mã Đại nhân chỉ đưa ra ý kiến của mình thôi. Tân Thục chúng ta, bây giờ đang ở trong tình thế nguy ngập. Mọi người nên đồng lòng chứ không phải là bói móc lẫn nhau.

Từ nãy giờ, Lôi Vi chỉ nghe thấy tiếng các vị đại thần không biết là đang tranh luận hay cãi nhau. Tiến một bước về phía trước, nhìn vào bên trong, nàng thấy Định An Hoàng đế đang đứng xoay người về phía sau. Dáng vẻ khá trầm tư. Quay đầu sang nhìn tên tiểu thái giám, nàng khẽ nói hắt vào bầm báo.

_ Hoàng thượng! Cát Tiểu thư đã vào!

_ Truyền!- Chất giọng của Định An Hoàng đế không nhanh cũng không chậm.

Định An Hoàng đế vừa dứt câu, Lôi Vi nhanh chóng bước vào bên trong. Nàng đưa mắt nhìn khắp lượt các vị đại thần đang có mặt trong phòng rồi tiến về phía trước.

_ Tham kiến Hoàng thượng!- Vừa tung hô, Lôi Vi vừa cúi người thi lễ.- Hoàng thượng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!

Từ lúc Lôi Vi bước vào, đám quan đại thần im bất không ai nói với ai tiếng nào. Bầu không khí vốn đã căng thẳng càng trở nên căng thẳng gấp bội lần.

_ Chúng khanh gia lui ra đi! Trẫm có chuyện cần nói với...Cát Lôi Vi.

Định An Hoàng đế vừa dứt câu, các vị đại thần liền đứng lên hành lễ rồi nhanh chóng lui ra ngoài. Chẳng mấy chốc trong phòng chỉ còn lại Lôi Vi và vị Hoàng đế cao cao tại thượng kia. Đến lúc này, nàng mới cảm nhận được các sợi noron thần kinh của mình căng lên như thế nào.

_ Nàng đứng lên đi!

Hít một hơi đầy căng vào buồng phổi, Lôi Vi nhanh chóng đứng lên.

_ Nói đi!- Vừa nói, Định An Hoàng đế vừa quay về phía Lôi Vi.- Nàng định giao dịch với Trẫm như thế nào?

_ Tiểu nữ không muốn qua Yên Khâu. Nhưng tiểu nữ cũng không muốn dân chúng vì mình rơi vào cảnh điêu linh, binh sĩ phải tham gia vào một cuộc chiến không đáng có. Vậy nên tiểu nữ sẽ đến Yên Khâu thương thuyết với Ha...Anh Đức Hoàng đế.

_ Dựa vào mình nàng mà có thể thương thuyết với Anh Đức Hoàng đế?- Định An Hoàng đế có chút kinh ngạc.

Dù Định An Hoàng đế không có ý mỉa mai Lôi Vi. Nhưng câu nói của Ngài thật chẳng khác nào chạm vào lòng tự tôn của nàng.

_ Sao lại không?- Chất giọng của Lôi Vi chắc nịch.- Người mà họ muốn là tiểu nữ. Để tiểu nữ đi thương lượng với họ xem như Tân Thục đã nắm chắc một nửa rồi.

_ Ta sẽ không để nàng đi!- Định An Hoàng đế khẳng định chắc nịch.- Ta tin nàng cũng hiểu, bọn Phúc Tuần cũng sẽ không đồng ý. Chúng ta chết nơi sa trường chứ không để nàng qua Yên Khâu thương thuyết.

Lấy Phúc Tuân ra để ngăn cản ý định của nàng, Định An Hoàng để xem chừng đã học qua Tâm lý học. Tuy nhiên khi tới đây Lôi Vi đã hạ quyết tâm rồi. Nàng quyết không để Phúc Tuân vì nàng mà phải bỏ mạng nơi sa trường, cũng không để vì nàng mà Hàn Phong trở thành vị hôn quân của Yên Khâu.

_ Ngài buộc phải đồng ý!- Chất giọng của Lôi Vi cứng rắn lạ thường.- Hiện giờ Tụ Thủy đang thừa lúc Tân Thục đưa quân đi chống Lãng quốc để xâm lấn nước ta. Thế trận như gong kiềng bao vây lấy Tân Thục. Quân ta dù có mạnh đến đâu cũng không thể chống lại hai cuộc chiến cùng một lúc. Huống hồ chỉ chúng ta phải chia nhỏ quân đội ra. Một chống Lãng quốc, một chống Tụ Thủy, một ở lại bảo vệ kinh thành. Chúng ta liệu có đủ sức không? Bản thân Ngài hiểu rõ hơn ai hết.

_ Nàng đừng nói nữa!

Viễn cảnh Lôi Vi vẽ ra hiện lên thật rõ ràng ngay trước mặt Định An Hoàng để. Cục diện này chỉ cần đi sai một bước, Tân Thục sẽ chẳng khác nào đứng trước vực thẳm. Lẽ nào Tân Thục sẽ bị hủy trong tay Ngài?

_ Còn con dân của Tân Thục nữa!- Lôi Vi tiếp tục nói.- Họ vô tội nhưng họ lại bị cuốn vào cuộc chiến này. Cuộc sống của họ sẽ như thế nào, có lẽ Ngài hiểu rõ hơn tiểu nữ vì Ngài đã từng tận mắt chứng kiến rồi. Ngài chẳng lẽ thực sự muốn đẩy con dân của mình vào cảnh sinh linh đồ tể [5]?

Lôi Vi càng nói, viễn cảnh Ngài không muốn nhìn thấy lại hiện rõ mồn một ngay trước mắt. Dùng cách gì cũng không thể xóa đi được. Nhà cửa tan hoang, dân chúng chết thảm ngoài đường, tiếng kêu la oán thán xé tận tâm can. Mọi thứ thật quá rõ ràng, không cách gì xóa được.

_ Điều kiện của nàng là gì?- Định An Hoàng để chậm rãi lên tiếng hỏi.

Điều kiện? Đúng vậy cuộc giao dịch nào cũng phải có qua có lại, đôi bên cùng có lợi. Nàng chạy ào đến đây để xin Định An Hoàng để đi thương thuyết với Yên Khâu. Vì tình thế bắt buộc nên nàng mới dùng đến hai chữ "giao dịch" để có thể gặp mặt Ngài, nàng căn bản không nghĩ đến việc đưa ra điều kiện gì cả.

Nhận ra gương mặt có chút thất thần của Lôi Vi, Định An Hoàng để hơi nhếch môi lên. Nữ tử này tại sao chỉ biết nghĩ cho người khác mà không nghĩ gì cho mình đến vậy? Với tính cách như vậy xem chừng trong hai năm qua đám con của Ngài đã phải bảo vệ nàng rất chu toàn mới có thể hạn chế những chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

_ Giao dịch đơn phương sao? Vậy ta sẽ...

_ Nếu tiểu nữ thương thuyết thành công, xin Hoàng thượng hãy hủy bỏ triệt để việc tổ chức lễ sắc phong, trả lại danh phận ca vũ cho tiểu nữ.

Lôi Vi chưa từng nghĩ đến việc ra điều kiện gì với Định An Hoàng để. Nhưng nếu Ngài đã "mờ lờ" nàng cũng sẽ "thuận theo" bởi đây có lẽ là cơ hội duy nhất để nàng có thể tránh được việc nàng lại bị vị Hoàng thượng này sắc phong trong tương lai.

_ Nàng...- Chất giọng của Định An Hoàng để có chút tức giận.- Nếu nàng thất bại nàng phải trở thành...

_ Lãng tri, xử trảm, tứ mã phanh thây, rượu độc, lụa trắng...Hoàng thượng có thể xử bất kỳ án tử nào cho tiểu nữ. Tiểu nữ chết vô oán!

Định An Hoàng để cả kinh. Dù thành công hay thất bại Lôi Vi cũng kiên quyết không muốn trở thành phi tử của Ngài.

_ Nàng có biết nếu như nàng thương thuyết thất bại thì không cần đợi ta ra lệnh, nàng có khả năng sẽ chết trong tay Yên Khâu hay không? Trở thành phi tử của ta là cách duy nhất để nàng giữ lại mạng sống của mình trong bất kỳ trường hợp nào.

_ Ở nơi tiểu nữ sống trước kia có một câu như thế này: gặp đúng người đúng thời điểm là hạnh phúc, gặp đúng người sai thời điểm là bi thương. Bây giờ tiểu nữ sẽ thêm vào một vế nữa để rõ nghĩa. Đó là: gặp sai người đúng thời điểm là thống khổ, gặp sai người sai thời điểm là...tạo nghiệt.

_ Nàng...

Sắc mặt Định An Hoàng đỏ bừng tựa như hòn than lửa.

_ Nàng không sợ Trẫm sẽ giết nàng ngay tại đây sao?

_ Cái chết là cái đích cuối cùng trong đời của mỗi người. Chết muộn hay sớm đều giống nhau cả thôi. Bản thân tiểu nữ cũng đã trải qua chuyện sống chết không dưới một lần. Vậy nên, tại sao tiểu nữ phải sợ? Thêm nữa những gì tiểu nữ nói, không có chữ nào khi quân phạm thượng, Hoàng thượng trừ phi là hôn quân bằng không Người sẽ không vì một câu nói không trúng ý mình mà giết tiểu nữ.

Xem cái chết nhẹ tựa lông hồng, Định An Hoàng để nghĩ thế nào cũng không thể hiểu được tại sao một tiểu nha đầu ngày ngày chỉ biết nghịch ngợm, cười đùa vui vẻ, đôi khi lại gây họa như nàng lấy đầu ra bán linh lớn đến vậy.

Nhìn vào đôi mắt ngàn năm tĩnh lặng của nàng, Ngài như tìm ra câu trả lời. Cái bản lĩnh ấy toát lên từ thần thái của nàng, từ trong cốt tủy của nàng và đôi mắt chính là nơi biểu hiện bản lĩnh ấy rõ ràng nhất. Ngay cả khi bị bức bách khiến nàng gào khóc thảm thiết, lúc nàng yếu đuối nhất và đau khổ nhất, thần thái ấy cũng không vì thế mà mất đi, đôi mắt kia cũng không vì vậy mà bị khuấy động. Ngài bại rồi! Ngài thật sự đã bại rồi! Thật không ngờ Ngài lại bại dưới tay của một nữ tử vẫn chỉ mới 18 tuổi. Ngài bại trước khí chất của nàng, trước sự bướng bỉnh cứng đầu của nàng, trước sự bất kham của nàng...

_ Được! Ta đồng ý!

-----

[1] Âm hồn bất tán: âm hồn không tan, cứ ám theo người cõi dương.

[2] Lường bại câu thương: Câu thành ngữ này có xuất xứ từ "Sử ký - Truyện Trương Nghi Liệt".

Thời Chiến Quốc, hai nước Hàn- Ngụy giao chiến với nhau đã được hơn một năm, mà vẫn chưa phân thắng bại.

Tần Huệ Vương muốn xuất quân can thiệp việc này, mới triệu tập quần thần lại hỏi ý kiến. Các đại thần đều có ý kiến khác nhau, khiến Tần Huệ Vương chẳng biết quyết đoán ra sao.

Bấy giờ có một người nước Sở tên là Trần Chân mới kể truyện Biện Trang Tử giết hổ cho vua nghe: "Một hôm, Trang Tử nhìn thấy hai con hổ ăn thịt một con trâu, ông đang định rút kiếm ra đâm chúng, thì người hầu bàn trong quán dịch vội ngăn ông lại nói: Hiện nay chúng đang mải ăn, nhưng đến lúc ăn ngon miệng rồi thì chúng tất tranh nhau, mà đã tranh giành nhau thì tất cắn xé nhau. Sau đó thì con hổ to hơn sẽ bị thương, con hổ nhỏ sẽ bị cắn chết. Đến lúc đó, ông ra tay đâm chết con hổ bị thương kia, há chẳng phải có tiếng tăm cùng lúc giết chết hai con hổ sao. Biện Trang Tử nghe lời nói này thật có lý, bèn dừng tay ngồi đợi xem, cuối cùng quả nhiên đúng như vậy, ông một lúc giết chết cả hai con hổ".

Kỳ thực thì Trần Chân đã ví hai nước Hàn- Ngụy là hai con hổ, khuyên nước Tần hãy đợi khi hai nước này đã thương vong nặng nề rồi mới xuất quân, thì sẽ chẳng khác gì Biện Trang Tử ngồi không mà được lợi. Tần Huệ Vương nghe xong vô cùng mừng rỡ, bèn làm theo ý của Trần Chân, tạm thời không xuất quân để chờ đợi thời cơ.

Hiện nay, người ta vẫn thường dùng câu thành ngữ này để chỉ hai bên đều bị tổn thương trong tranh chấp, chẳng được ích lợi gì.

[3] Dương Ngọc Hoàn (26/6/719- 15/7/756) nàng vốn là Thọ Vương phi, phi tử của Thọ vương Lý Mạo. Sau khi Võ Huệ phi, ái phi của Đường Huyền Tông, trong một lần nhìn thấy sắc đẹp của con dâu, ông đã rung động. Sau đó, ông chia uyên rẽ thụy bằng cách cho Lý Mạo đi xa sau đó gả Vi Chiêu huấn cho Lý Mạo để thay Dương Ngọc Hoàn. Còn Ngọc Hoàn phải đến Tập Linh đài để trông coi nhang đèn cho Võ Huệ phi. Từ đó nàng lấy đạo hiệu là Thái Chân. Đến năm 745, Đường Huyền Tông lập nàng là Dương Quý phi và nhất mực sủng ái nàng. Nhờ vậy gia tộc Dương thị của nàng cũng được trọng dụng, đặc biệt anh họ của nàng Dương Xuyên (sau đổi thành Dương Quốc Trung).

Năm 755, An Lộc Sơn lấy danh nghĩa "phụng mệnh chiếu Hoàng đế thảo phạt Dương Quốc Trung" mà binh biến nổi dậy chống lại nhà Đường. Đường Huyền Tông dẫn theo Hoàng thất trong đó có Dương Quý phi cũng như gia đình Dương thị chạy trốn khỏi kinh thành Trường An. Đến Mã Ngôi, binh sĩ hộ tống Đường Huyền Tông làm cuộc binh biến đòi giết cả nhà Dương thị đặc biệt là Dương Quốc Trung và Dương Ngọc Hoàn. Bởi họ sợ nàng sẽ là Võ hậu thứ hai gây họa cho nhà Đường.

Binh sĩ tâu:

_ Quốc Trung mưu phản, không nên để Quý Phi hầu hạ ở bên bệ hạ nữa, xin bệ hạ vì quốc pháp mà cắt bỏ tình riêng.

Huyền Tông do dự, vào bên trong. lát sau, cuối đầu đi ra. Kinh Triệu doãn Triệu Tư Lục cùng Vi Ngạc đều khuyên ông phải thuận theo tình thế. Ông nói với Cao Lực Sĩ:

_ Quý Phi ở trong thâm cung, sao biết được Quốc Trung mưu phản?

Cao Lực Sĩ nói:

_ Quý Phi quả thật vô tội, nhưng nay tướng sĩ đã giết Quốc Trung rồi, mà Quý Phi còn sống bên cạnh bệ hạ, tướng sĩ đâu có yên lòng? Xin bệ hạ suy xét kỹ lại. Tướng sĩ được yên lòng, tức bệ hạ được bình an.

Ngày 15/7/745, Đường Huyền Tông không còn cách nào khác phải thuận lòng binh sĩ, ban cho Dương Quý phi một dải lụa trắng ba tấc và cho Cao Lực Sĩ thắt cổ nàng. Đường Huyền Tông quá đau xót đến độ không dám nhìn. Cuộc đời của mỹ nhân Tu hoa Dương Ngọc Hoàn khép lại ở tuổi 38. Sau khi chết, xác của nàng cũng chỉ được chôn vội bên đường. Năm 757, sau khi Dương Quý Phi chết 2 năm, Đường Túc Tông dẹp loạn xong. Sau khi qua trạm dịch Mã Ngôi, Thượng hoàng sai tìm di thể của Dương Quý Phi để cải táng nhưng lúc đó di thể đã mục nát thối rữa, không thể nhận ra được, chỉ còn một túi gấm bên cạnh vẫn tỏa hương thơm. Thượng hoàng bèn giữ lấy, đem về và thường xuyên ngắm nhìn, như thể Quý phi còn sống. Thái Thượng Hoàng Đường Minh Hoàng cho người xây lại mộ cho Dương quý phi, nhưng vì không tìm được thi thể, nên chỉ xây mộ gió để tưởng niệm.

Câu chuyện mối tình của Dương Ngọc Hoàn với Đường Huyền Tông cũng như cái chết của nàng vẫn còn được lưu truyền cho đến ngày nay khiến người ta gọi nàng là "Mỹ nhân thiên cổ hận tình".

[4] Nhược quốc: nước yếu.

[5] Sinh linh đồ thân: (Nghĩa bóng) Đồ thân có nghĩa đen là bùn than; sinh linh là đời sống người ta.

(Nghĩa bóng) Nói sự khốn khổ của quần chúng.

Chương 64: Cục diện bỏ ngõ

_ Những gì người nói hoàn toàn chính xác chứ?

Chất giọng sắc bén khiến gương mặt lạnh lùng càng trở nên hiểm ác hơn bao giờ hết. Đặt tách trà trên bàn, Ngọc Nhận chậm rãi đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

_ Vâng ạ!- Lê Uyên vội đáp lại.

_ Thật không ngờ...

Chất giọng gai góc càng khiến câu nói bị bỏ lửng kia trở nên đáng sợ.

_ Bây giờ có lẽ đã đến lúc rồi! Người hãy đi sắp xếp đi.

Vội "vâng" một tiếng, Lê Uyên nhanh chóng lui ra ngoài. Còn lại một mình trong phòng, Ngọc Nhận khẽ nheo mắt lại nhìn ra bầu trời. Ánh mắt lộ rõ vẻ bi thương nhưng cũng có cả sự tức giận đến đáng sợ.

*

Đường rừng núi gồ ghề khó đi không vì thế khiến con tuấn mã chùng bước. Chỉ cần qua khỏi ngọn núi này, bọn họ sẽ đến được doanh trại của Tần Thục. Giờ Phúc Tường mong chàng và Lôi Vi có thể đến đó thật nhanh. Ngồi phía trước cưỡi ngựa, thi thoảng chàng lại ngoáy đầu lại phía sau để biết chắc rằng nàng vẫn ổn. Đã bất chấp cả mạng sống của mình để đến đây, chàng chỉ hy vọng tiểu nha đầu này không xảy ra cơ sự gì.

Nhớ lại chuyện xảy ra trên đường mấy ngày trước, Phúc Tường lại không khỏi phẫn nộ. Số của Lôi Vi đến khi nào mới hết khổ?

"Ngay sau khi nhận được chiếu chỉ của phụ hoàng, Phúc Tường theo lệnh hộ tống Lôi Vi đến biên giới, tới doanh trại của Yên Khâu. Theo đúng lộ trình, từ kinh thành đến vùng biên giới phía Tây Bắc, bây giờ mất tầm hơn mười ngày mới tới nơi. Trên đường đi, cả hai phải vượt qua không ít khu rừng, con sông khiến cho đoạn đường của họ trở nên khó khăn thậm chí cả nguy hiểm rình rập.

Hôm đó là ngày thứ bảy sau khi rời khỏi kinh thành, Phúc Tường và Lôi Vi đã đi được hơn nửa chặng đường. Dừng bên dòng sông nước chảy cuộn cuộn, cả hai không khỏi phiền lòng. Chưa bao giờ ánh chiều tà lại trở nên đau thương khiến con người ta ám ảnh đến vậy. Nhìn sự quật cường đến độ bi thương của nàng, lòng chàng càng xót xa. Chàng biết dù chàng có khuyên nàng thế nào, nàng cũng sẽ không nghe, vậy nên giờ chàng chỉ có thể toàn tâm toàn ý bảo vệ nàng, đưa nàng đến doanh trại một cách nhanh chóng và an toàn.

_ Hai vị có phải muốn qua bên kia sông?

Mãi chìm trong suy nghĩ nên cả hai khá bất ngờ khi thấy một chiếc thuyền nhỏ đang tấp vào bờ. Người chèo thuyền là một ông cụ tầm 70 tuổi, tóc bạc phơ, chòm râu nhỏ phát phơ.

_ Thuyền gia cho hỏi bên kia sông là nơi nào ạ?- Lôi Vi chậm rãi lên tiếng hỏi.

_ Bên kia sông là một khu rừng, đi hết khu rừng đó sẽ đến một trấn nhỏ tên là Vi Châu trấn.

Cuối Vi Châu trấn có một dịch trạm nhỏ để đổi ngựa. Nếu tới được dịch trạm đó trước trời tối, lộ trình của hai người sẽ được rút ngắn lại. Nghĩ vậy, Phúc Tường nhắm tính thời gian.

_ Dám hỏi thuyền gia, chúng ta có thể đến trấn trước khi trời tối không?- Phúc Tường chậm rãi lên tiếng hỏi.

_ Trời cũng chạng vạng rồi, lão thấy nếu hai vị qua bên kia sông chắc sẽ phải ở lại trong rừng đêm nay. Chi bằng, qua bên kia sông đến nhà lão nghỉ lại một đêm rồi sáng mai lên đường.

Nhìn sắc trời đã chuyển sang màu ráng chiều từ khi nào Lôi Vi không khỏi thở dài. Giờ, nàng chỉ hy vọng đến doanh trại nhanh chóng nào tốt chừng này. Vừa để ngăn chặn cuộc chiến giữa Phúc Tuấn và Hàn Phong và cũng vừa để Phúc Tuấn có thể đi cứu binh cho Phúc Hoàng đang đánh nhau với Tụ Thủy.

_ Vậy được!- Phúc Tường gật đầu đồng ý rồi quay về phía Lôi Vi.- Trời cũng sắp tối rồi, người ngựa đều cần phải nghỉ ngơi. Đường còn dài, người nên giữ sức.

Không nói gì, Lôi Vi chỉ gật đầu rồi theo Phúc Tường lên thuyền. Quen biết chàng hơn một năm, đây là lần đầu tiên nàng thấy chàng nghiêm túc đến vậy.

Có lẽ, nam nhân dù có nghịch ngợm như trẻ con đến đâu khi gặp chuyện đều sẽ trưởng thành, suy nghĩ thấu đáo và rồi sau đó, khi mọi chuyện qua đi, họ lại trở về như trước kia. Còn nữ nhân, khi đã trưởng thành rồi, họ không thể nào trở về như trước được nữa.

Gió đẩy nước, nước đẩy thuyền, chẳng mấy chốc chiếc thuyền nhỏ đã ra đến giữa dòng. Cả ba người lặng lẽ không ai nói với ai câu nào. Lôi Vi cứ mãi đuổi theo dòng suy nghĩ của mình. Bình sĩ nổi loạn như vậy quả là một cơ hội tốt để một nước thắng cả bàn cờ. Nhưng..khi gặp Hàn Phong, nàng phải nói những gì đây? Nàng căn bản đã nghĩ qua điều này, chỉ là nghĩ đến việc người mình cho là hữu bằng quen thuộc lại trở nên xa vời vợi, mọi suy nghĩ của nàng đều trở nên rối loạn.

"Vụt", một âm thanh xé gió vang lên khiến Lôi Vi giật mình. Trước khi nàng kịp ý thức chuyện gì đang xảy ra, Phúc Tường đã tuốt kiếm chém gãy mũi tên kia. Liền sau đó một trận mưa tiễn ập đến từ mọi phía khiến chàng phải vận hết sức để vừa che chắn vừa đánh lại chúng.

_ Thuyền gia! Chèo nhanh lên!- Chặt giọng Phúc Tường vẫn giữ được bình tĩnh song trong đó lại có không ít nộ khí.

Quan sát đường bay của mũi tên, Phúc Tường nhận ra rằng địch thủ chính là muốn nhắm vào Lôi Vi. Xem ra có kẻ muốn giết chết nàng. Càng nghĩ vậy chàng càng ra sức bảo vệ nàng, ngăn không cho bọn chúng đạt được mục đích. Chàng nhanh chóng đưa cho nàng thanh đoản đao của Phúc Tuấn sau đó xoay người lại tiếp tục chiến đấu.

Lôi Vi phút đầu còn kinh ngạc nhìn thanh đoản đao, phút sau đã hiểu ra mọi chuyện. Sau đó nàng nhanh chóng rút thanh đoản đao ra để tự vệ.

Nhưng dù có cố gắng đến đâu sức của Lôi Vi cũng là sức của nữ nhi, còn Phúc Tường cũng khó lòng địch lại đám người đang ẩn mình này được. Từng cầm binh đánh trận, chàng ước chừng chúng có khoảng 10 tên, ẩn nấp tứ phía để phân tán sự tập trung cũng như làm giảm đi sức chiến đấu và khả năng bảo vệ Lôi Vi của chàng.

Hất mạnh một mũi tên ra sau, Phúc Tường xoay người qua và ôm Lôi Vi vào lòng. Chiếc thuyền nhỏ vì bị bắn tên liên tục nên không thể nào tiến sâu vào bờ. Tình thế nguy ngập, giờ chỉ còn cách nhảy xuống nước mà thôi. Không nghĩ ngợi nhiều, chàng vội xoay nửa người ra hiệu cho lão chèo thuyền rồi ôm lấy nàng lao vào lòng sông. Cả ba người ngụp lặn trong lòng sông khá lâu. Sợ nàng không chịu được chàng một mặt ôm chặt nàng, một mặt tìm cách ngoi lên mặt nước. Họ bơi xuôi dòng đến gần hạ nguồn mới ngoi lên bờ. Lúc này chàng mới hay nàng đã bị trúng tên từ khi nào. Mũi tên trúng vào bụng, tuy không phải chỗ nguy hiểm song vì mất nhiều máu nên nàng đã sớm bất tỉnh.

Sau khi rút tên ra, Lôi Vi hôn mê mất một ngày. Phúc Tường vốn định chờ vết thương của nàng lành trở lại rồi sẽ lên đường song vì sự thúc giục của nàng nên chàng buộc phải lên đường sớm. Vậy là sau khi thoát khỏi hiểm cảnh được hai ngày cả hai lại tiếp tục hành trình trong tình trạng nàng có thể khuy ngã bất kỳ lúc nào."

"_ Sao huynh không đưa trực tiếp cho Lôi Vi?- Ngạc nhiên nhìn thanh đoản đao trong tay, Phúc Tường gắng hỏi.

_ Ai cũng có điểm yếu không muốn cho người khác biết. Lôi Vi cũng vậy! Nàng ấy không biết tự vệ là gì. Song những lúc nguy hiểm nàng ấy lại quật cường quá mức cần thiết. Những lúc ấy chính là lúc nàng yếu đuối nhất. Nếu để nàng ấy hay có người biết được điểm yếu của mình, hơn nữa người đó lại là ta, nàng ấy nhất định sẽ không chịu. Vậy nên, đến lúc thích hợp, đệ hãy đưa cho nàng ấy giúp ta."

Những câu nói của Phúc Tuấn trước khi đi chợt vang vọng lên trong tâm trí của Phúc Tường khiến chàng không biết nên thờ dài hay nên cười. Lôi Vi này thật là! Nàng có cần phải kiên cường quá mức như vậy không? Nữ nhân dựa vào nam nhân là một lẽ tự nhiên, tại sao nàng lại tự mình bắt bản thân mình phải mệt mỏi, đau khổ như vậy? Nhưng..nếu nàng không như vậy có lẽ nàng sẽ không còn là Cát Lôi Vi mà chàng biết. Nếu nàng cứ thờ ơ, lăm lăm trước mọi việc, an nhiên dựa vào Phúc Tuấn, nàng không còn là Cát Lôi Vi, không còn là nữ tử Ngũ huynh chàng nguyện dùng cả đời này để trân trọng, bảo vệ nữa.

Mặt trời đã ngả về phía Tây, màn đêm đang dần buông xuống. Chậm rãi kéo dây cương, Phúc Tường cho ngựa dừng lại dưới một gốc cây to.

_ Lôi Vi!-Vừa ngoáy đầu về phía sau, Phúc Tường vừa gọi Lôi Vi.

_ Uhm!- Mở mắt ra, Lôi Vi nhìn quang cảnh xung quanh.- Chúng ta vẫn chưa ra khỏi rừng sao, Bát Hoàng tử?- Chặt giọng nàng có chút lo lắng.

_ Đúng vậy! Chỉ cần qua khỏi ngọn núi này, chúng ta sẽ tới doanh trại.- Vừa đỡ Lôi Vi xuống ngựa, Phúc Tường vừa nói.- Nên tối nay chúng ta sẽ nghỉ ngơi sớm để lấy sức. Mai sẽ là một ngày dài.

Không nói gì, Lôi Vi lặng lẽ đưa mắt nhìn về phía bên kia khu rừng. Phía bên kia khu rừng lúc này trong mắt nàng cũng chỉ có toàn cây cối um tùm, rậm rạp mà thôi. Tầm nhìn đã bị cản trở khiến mọi thứ xung quanh đều trở nên hư ảo, thấp thoáng, không rõ ràng điều gì cả.

Hôm trước khi lên đường, Lôi Vi có đến Nam Ân tự để khấn vái, cầu mong mọi chuyện có thể văn hồi. Tại đây, nàng gặp lại Hinh Vương phi Phi Anh, tỷ tỷ của Phi Đào. Hơn một năm rồi không gặp nàng ta, nàng thấy nàng ta có phần gầy đi. Xem chừng mối quan hệ giữa nàng ta và Phúc Hoàng không được cải thiện là bao. Khi vào thắp hương, nàng ta không liếc mắt nhìn nàng, nàng cũng chẳng buồn nhìn nàng ta một cái. Ai cũng đều lo việc khấn vái phần của mình. Nàng lặng lẽ cầu khẩn, mong Bồ Tát giúp nàng lần này ra đi mọi chuyện thuận buồm xuôi gió. Còn nàng ta, không cần nghĩ nàng cũng biết nàng ta đến là để cầu bình an cho Phúc Hoàng.

"_ Ngươi vì tìm chỗ dựa cho mình mà hao tổn không ít tâm sức. Các vị Hoàng tử vì ngươi cũng hao tổn không ít tâm trí. Vờ kịch này thật ngoài sức mong đợi của ta. Cát Lôi Vi! Ta vẫn đang rất muốn biết đoạn sau của vở kịch sẽ như thế nào? Ta muốn xem xem ngươi có thể lưu lại Hoàng cung được bao lâu. Và ta cũng rất nóng lòng chờ đến ngày ngươi lộ bộ mặt hồ ly của mình."

Chặt giọng sắc nhọn lẫn sự phẫn nộ được giấu kỹ cùng với kinh thường của Phi Anh tựa hồ như một bùa chú vang vọng trong đầu Lôi Vi mấy ngày nay,

đặc biệt là câu "Các vị Hoàng tử vì người cũng hao tổn không ít tâm trí." Thường xuyên lớn vốn trong đầu nàng khiến nàng không cách nào quên được. Từ những gì đã xảy ra, nàng nhận ra rằng Phúc Vân, Phúc Tuấn, Phúc Khải và cả Phúc Tường cũng như Phúc Hoàng, mỗi người trong số họ dù mối quan hệ tình cảm với nàng có khác nhau nhưng họ đều toàn tâm toàn ý giúp đỡ, bảo vệ nàng. Nàng thật không ngờ bản thân mình lại nợ không những nhiều ân tình mà còn nhiều người đến vậy. Kiếp này, nàng sao có thể trả hết đây.

_ Lôi Vi! Tại sao người lại phải đi tìm chỗ chết như vậy?- Vừa nhóm lửa, Phúc Tường vừa nói.- Dù là tranh giành tình cảm của nữ nhân hay là tranh giành lãnh thổ, đây cũng là chuyện của nam nhân. Đã là chuyện của nam nhân, người nên để nam nhân tự giải quyết với nhau. Không cần phải liều mạng như vậy!

Khẽ mỉm cười, Lôi Vi quay về phía Phúc Tường. Ngắm nhìn thật kỹ gương mặt anh tuấn vẫn còn phảng phất nét trẻ con của chàng, nếu không phải ở đây chỉ có mỗi hai người, nàng thật không dám tin những lời ấy lại thốt ra từ miệng của chàng, một Hoàng tử thích ăn chơi và phong hoa tuyết nguyệt bậc nhất đất Tân Thục.

_ Từ khi nào Ngài biết thương hoa tiếc ngọc vậy?- Chát giọng của Lôi Vi đầy châm chọc.

_ Ta lúc nào chả thế!- Thuận nước đẩy thuyền, Phúc Tường cong môi lên đáp.

_ Thật nhìn không ra! Bát Hoàng tử nổi tiếng thích dọa nữ nhi sợ chết khiếp lại biết thương hoa tiếc ngọc cơ đấy.

_ Dọa bọn họ sợ chết khiếp chính là để biết thế nào là thương hoa tiếc ngọc.

Chát giọng bông đùa nhưng ít nhiều ẩn chứa sự nghiêm túc tựa hồ điều Phúc Tường vừa nói ra rõ ràng là một chân lý vậy.

_ Vậy có phải...Ngài chỉ trêu đùa với những nữ nhân Ngài thích?

_ Người chưa trả lời câu hỏi của ta!- Phúc Tường quay trở lại vấn đề chính.

_ Ngài trả lời tiểu nữ trước đi.- Lôi Vi mặc cả.

Nhìn dáng vẻ Lôi Vi lúc này Phúc Tường không khỏi bật cười. Gương mặt nghiêng nghiêng, cái mũi hơi hếch lên, đôi mắt chứa đầy sự thách thức. Dáng vẻ của sự thách này thực thật khiến người khác có muốn tức cũng không tức được.

_ Người dám mặc cả với cả Hoàng tử à?

_ Tiểu nữ có gì không dám?- Lôi Vi thách thức.

_ Ta hỏi người trước, nên người phải trả lời trước!

_ Tiểu nữ trả lời xong, Ngài phải trả lời đấy.

Không nói gì, Phúc Tường chỉ bật cười.

_ Im lặng tức là đồng ý!- Lôi Vi đồng dục tuyên bố.

Nói đoạn Lôi Vi sắp xếp lại câu chữ để trả lời câu hỏi của Phúc Tường.

_ Tiểu nữ không muốn chết nhưng nếu chỉ có chết tiểu nữ mới có được điều mình mong muốn, tiểu nữ can tâm tình nguyện.

_ Người...

Phúc Tường nghẹn giọng trước câu trả lời của Lôi Vi. Nàng trả lời như vậy chẳng khác nào phụ lại tâm sức của các huynh đệ chàng, vì nàng mà không tiếc mình bảo vệ cả.

_ Thái tử, Linh Thân vương, Thất Hoàng tử, Ngài và cả Hình Thân vương nữa đều không tiếc lòng bảo vệ tiểu nữ. Tiểu nữ thật sự rất cảm kích. Nhưng điều tiểu nữ thật sự mong muốn là gì, các Ngài đã từng nghĩ qua chưa? Tiểu nữ không muốn ai trong mọi người vì bản thân tiểu nữ mà bị thương. Tiểu nữ không muốn Linh Thân vương vì tiểu nữ phải liều mạng nơi sa trường, không muốn Thái tử, Thất Hoàng tử và Ngài hay Hình Thân vương vì Tiểu nữ mà bất hòa với Hoàng thượng. Tiểu nữ không muốn Lãnh Hân Phong vì tiểu nữ mà gây nên cảnh sinh linh đổ máu, trở thành hôn quân, tội nhân. Tiểu nữ chỉ mong những người tiểu nữ quan tâm có được một cuộc sống bình yên, hạnh phúc mà thôi. Và nếu như cái chết là lựa chọn duy nhất để có được những điều đó, tiểu nữ bằng lòng đánh đổi.

Bầu không khí chợt trở nên nặng nề hẳn. Ngoài tiếng nổ tí tách từ đồng củi khô ra, dường như cả hai không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác. Ai cũng mong muốn bình yên và hạnh phúc cả. Nhưng trên thế gian này mấy ai chịu an phận, chịu hài lòng với những gì mình có? Mỗi người đều có mỗi ước mơ, mục đích chinh phục của riêng mình. Có những điều đem lại hạnh phúc cho mọi người. Nhưng cũng có những điều khiến người khác gặp bất hạnh. Cuộc chiến này Lôi Vi thật không biết mình là người hạnh phúc hay bất hạnh.

_ Bát Hoàng tử!- Lấy lại giọng điệu vui vẻ, Lôi Vi quay về phía Phúc Tường.- Đến lượt Ngài rồi!

_ Câu trả lời của ta rất đơn giản.- Phúc Tường trả lời thẳng thắn, không né tránh.- Ta thích trêu đùa nữ nhi, nhưng ta tuyệt đối không trêu đùa với tình

cảm của mình.

Thật không ngờ một chàng Hoàng tử phong lưu, đào hoa, thích tiêu hoa ghẹo nguyệt như Phúc Tường lại có thể nói ra những lời ấy. Càng ngắm kỹ câu trả lời, Lôi Vi càng nhận ra dường như vẻ bề ngoài lãng tử này chẳng qua là để che giấu đi nội tâm của chàng. Nơi cung cấm này không ai muốn mình bị chết sớm, vậy nên mỗi người đều lựa chọn cho mình một vẻ bề ngoài để che giấu nội tâm. Duyệt Thân vương thì nhàn hạ. Hình Thân vương thì "công tư phân minh". Linh Thân vương cẩn thận, ẩn mình, không bộc lộ nhiều, lại có chút bất cần không quan tâm. Thất Hoàng tử thì ngây ngô, trẻ con. Bát Hoàng tử là bề tha, phong lưu. Những con người này đang khiến bức tranh Hoàng cung trở nên sinh động mà ở đó mường sáng thì ít còn mường tối thì nhiều. Nàng tự hỏi đến khi nào cuộc chiến ngầm này mới kết thúc? Đến khi nào những người nàng yêu thương, trân trọng mới được thả lỏng tinh thần?

*

Binh sĩ nổi loạn, tình hình doanh trại Tân Thục đang rối ren. Đối với Hàn Phong mà nói đây là thời cơ tốt để diệt cỏ tận gốc. Nhưng đến thời điểm này, Yên Khâu vẫn không cho Lãng quốc xuất binh. Ban đầu, Phúc Tuấn không hiểu rốt cuộc hắn đang chờ điều gì. Song sau đó, chàng cũng đã nghiệm ra. Hắn đang chờ, chờ đối thủ của mình khôi phục lại tinh thần, sĩ khí. Bởi hắn muốn đường đường chính chính chiến đấu với chàng, chiến đấu với một đối thủ xứng tầm.

Nếu hắn đã có ý, Phúc Tuấn cũng không thể để hắn thất vọng. Binh sĩ chàng dẫn đi xuất chinh lần này, ngoài binh sĩ của Nam môn còn có binh sĩ của Chương Minh cung, số binh sĩ này nằm dưới trướng Thái tử, bọn họ sẽ phò trợ, bảo vệ cho Thái tử cũng như các Hoàng tử khác. Những binh sĩ này đã trải qua kỳ huấn luyện kỹ càng, khắc nghiệt mới được tuyển vào. Và lính của Chương Minh cung nổi tiếng là tuyệt đối trung thành. Chàng còn nhớ trước khi đi, Thái tử Phúc Vân có đến gặp họ, hạ lệnh họ dù có bất kỳ chuyện gì xảy ra cũng phải tuyệt đối trung thành, phò trợ chàng đánh đuổi quân xâm lược. Vậy nên lúc tin hai bên vì nữ nhân mà đánh nhau, trong khi binh sĩ của Nam môn nổi loạn, binh sĩ Chương Minh cung tuyệt đối trung thành. Vì vậy, doanh trại đã chia thành hai phe rõ rệt khiến toàn quân rơi vào cảnh rối ren như bây giờ.

Sau khi tìm cách ổn định lại lòng quân, Phúc Tuấn giao quân Nam môn cho Phúc Khải và Hoắc Thành Uy còn bản thân mình dẫn quân Chương Minh cung ra nghênh chiến với địch. Việc làm này trong mắt Hoắc Đại tướng quân là can đảm, có thể khiến những binh lính nổi loạn cảm động. Nhưng bởi chàng là Vương gia đương triều nên Hoắc Đại tướng quân không hoàn toàn tán đồng. Song dưới sức ép của Phúc Tuấn, ông buộc phải đồng ý.

Nắng mùa thu không còn gắt nhưng trong bầu không khí căng thẳng nơi sa trường lưng người nào người nấy cũng ướt đầm mồ hôi. Đứng dưới cổng thành, quân Tân Thục nhanh chóng bày binh bố trận. Bên trong, lính trong thành cũng đã sẵn sàng tinh thần chiến đấu.

Người đứng dưới chân thành, kẻ đứng trên thành cao. Cả Lân Hàn Phong lẫn Phúc Tuấn đều nhìn nhau bằng ánh mắt ngạo nghễ, không chịu khuất phục. Chẳng mấy chốc Hàn Phong đã xuống dưới vẫn dẫn theo một đoàn quân có số lượng tương đương ra bày binh bố trận trấn giữ công thành.

_ Lân Hàn Phong! Yên Khâu và Tân Thục đã ngừng chiến bao nhiêu năm nay. Giờ, ngươi lại xúi giục Lãng quốc xâm phạm lãnh thổ của Tân Thục. Ngươi cũng to gan thật.

_ Thành này vốn thuộc Trì quốc. Tân Thục thảo phạt rồi chiếm lấy Trì quốc khiến biên giới Lãng quốc trong tình thế nguy hiểm, buộc Lãng quốc phải tự vệ. Lãng quốc là nước chư hầu của Yên Khâu nên ta giúp Lãng quốc là lẽ đương nhiên.

_ Hoa ngôn xảo ngữ [1]!- Phúc Tuấn gần từng chữ một.- Hôm nay, ta nhất định phải lấy thành này!

_ Vậy thì ngươi phải thắng ta!

Đối đầu nhau, Phúc Tuấn và Hàn Phong chỉ dẫn hơn trăm binh sĩ tiến về phía trước, số còn lại đều đứng ở xa đề phòng hai bên rơi vào hỗn chiến và cũng để tránh những thương vong đáng tiếc có thể xảy ra. Cả Phúc Tuấn lẫn Hàn Phong nhanh chóng lao vào nhau như hai mãnh hổ. Trận chiến nhanh chóng trở nên khốc liệt. Binh lính hai bên lần lượt ngã xuống, kẻ bị thương người bị giết khiến cả một vùng đất rộng lớn nhanh chóng bị nhuộm đỏ.

Một người đường đường là Hoàng đế của Yên Khâu, một người là Vương gia của Tân Thục, vậy mà chỉ trong chớp lát hai con người tuấn tú, tâm cao khí ngạo này đã nhanh chóng trút bỏ vẻ ngoài lạnh lùng của một vị tướng để lao vào trận chiến như bao binh sĩ bình thường khác. Song trận chiến tranh giành lãnh thổ nhanh chóng biến thành trận độ sức hơn thua của hai nam nhân khi họ nhanh chóng tách ra khỏi trận hỗn chiến mà đơn phương độc mã chiến đấu với nhau.

_ Giao nàng ra!- Lân Hàn Phong lạnh lùng ra điều kiện.- Chỉ cần ngươi giao nàng ra, ta sẽ thu quân.

_ Lân Hàn Phong! Vì nàng mà ngươi gây nên cảnh sinh linh đồ tán. Đây là tình yêu của ngươi dành cho nàng sao?- Chết giọng Phúc Tuấn tràn ngập nộ khí.

_ Vì nàng, ta chuyện gì cũng có thể làm ra được!- Hàn Phong khẳng định chắc nịch.- Ta không muốn có nàng theo cách này. Nhưng đây là cách duy nhất để ta có nàng, vậy nên ta tuyệt đối không bỏ qua. Ngươi gọi ta là hôn quân cũng được, ta không quan tâm. Vì nàng, dù có trở thành tội nhân thiên cổ ta cũng can tâm tình nguyện. Ta chỉ hối hận một điều là ta không nhận ra tình cảm ta dành cho nàng sớm hơn.

Từng câu từng chữ của Hàn Phong khiến Phúc Tuấn không khỏi chấn động.

_ Ngươi thật quá ích kỷ!

_ Ngươi không vậy sao?- Hàn Phong gần giọng hỏi lại.- Đã gây tổn thương cho nàng rồi mà ngươi vẫn ích kỷ bắt nàng bên cạnh ngươi.

_ Đừng phí lời! Nói cho ngươi biết, ta tuyệt đối không giao nàng ra cho ngươi. Có chết cũng không giao.

Dứt câu, Phúc Tuân thúc mạnh vào bụng con tuấn mã rồi cả người lẫn ngựa nhanh chóng lao về phía trước. Cát bụi tung bay mịt mờ khiến chàng không thể nhìn rõ nhân ảnh Hàn Phong. Song Lôi Vi lại hiện lên rất rõ ràng trước mắt chàng. Chàng tuyệt đối không thể mất nàng!

_ Yaaaaa!!!!

Cả Hàn Phong lẫn Phúc Tuân nhanh chóng lao vào nhau một lần nữa, không ai chịu nhường ai. Họ chiến đấu, giằng co, tranh giành lẫn nhau để ép đối phương phải từ bỏ ý định của mình. Bởi họ biết Lôi Vi không phải là đồ vật dễ bỏ họ quyết định số phận, quyết định nàng sẽ thuộc về ai. Vậy nên họ phải ép đối phương từ bỏ ý định của mình cho bằng được. Vì chỉ có như vậy họ mới có cơ hội bước vào trái tim của nàng.

_ Dừng lại!!!!!!

Chất giọng cao vút từ trên cao vọng xuống khiến mọi người ngỡ ngàng. Cả Phúc Tuân lẫn Hàn Phong cũng giật mình mà ngẩng đầu lên nhìn. Trên cao, Phúc Tường thi triển khinh công ôm Lôi Vi bay về phía họ. Sắc mặt nàng xanh xao và yếu mệt đôi phần nhưng điều đó cũng không thể nào che lấp đi thần thái của nàng. Vừa tiếp đất, nàng vội tiến về phía hai người.

_ Cả hai người dừng lại đi!- Nói đoạn, Lôi Vi quay sang nhìn Hàn Phong.- Han...Anh Đức Hoàng đế! Ngài định tiếp tục trận chiến này đến bao giờ? Có phải là đến khi máu của dân Yên Khâu, Lăng quốc và Tân Thực chảy hết không?

_ Vi Vi!

Chất giọng của Hàn Phong như vỡ òa không biết bao nhiêu cảm xúc. Ngạc nhiên, bất ngờ. Vui mừng, phấn khởi. Thậm chí còn có cả mím mai tự trào. Chàng thật không ngờ Lôi Vi vẫn nghĩ chàng là "tên hôn quân vô đạo, không từ bất kỳ thủ đoạn tiểu nhân, bỉ ổi, đê hèn". Nhưng chàng biết làm sao được khi mà đúng là chàng đã bất chấp mọi thứ, không từ thủ đoạn để có được nàng.

_ Dù xuất phát từ bất kỳ nguyên nhân nào thì cuộc chiến này vẫn là cuộc chiến tranh phi nghĩa.

_ Nàng...

Hay cho câu "chiến tranh phi nghĩa" của nàng, chàng vì nàng mà hao tổn không ít trí lực vậy mà trong mắt nàng nó lại là một cuộc chiến tàn bạo, phi nghĩa. Chàng vì nàng mà hao binh tổn tướng vậy mà trong mắt nàng, chàng chẳng khác nào bạo chúa. Chàng thừa nhận mình không biết cách diễn đạt tình cảm bản thân, nhưng nàng không được phép chà đạp tâm lòng của chàng dành cho nàng như thế. Nếu đã như vậy, hôm nay chàng mặc kệ nàng nghĩ chàng là cái gì, chàng nhất định phải mang nàng về Yên Khâu.

Nghĩ vậy, Hàn Phong nắm lấy tay Lôi Vi rồi xiết chặt vào kéo nàng đi. Ngay lập tức, Phúc Tuân và Phúc Tường phi người lên chặn đánh.

_ Lãnh Hàn Phong! Ngươi đừng mong ta để ngươi dẫn nàng đi một cách dễ dàng như thế.

Không nói lời nào, Hàn Phong nhanh chóng tuốt kiếm ra rồi đi một đường về phía Phúc Tuân.

_ Dừng lại!- Lôi Vi kêu lên.

Đường kiếm ngay lập tức ngừng lại nửa chừng. Hàn Phong quay lại nhìn Lôi Vi. Dù vẫn rất bình tĩnh nhưng rõ ràng mặt nàng đã tái lại càng tái hơn. Thật không ngờ nàng bị Phúc Tuân làm cho đau khổ đến thế mà vẫn một lòng bảo vệ hắn.

_ Anh Đức Hoàng đế!- Chất giọng Lôi Vi bình tĩnh.- Lần này tiểu nữ đến đây là để thương thuyết.

_ Được! Chúng ta vào thành.

Nghe Hàn Phong nói vậy Phúc Tuân không khỏi bất an.

_ Lãnh Hàn Phong! Ngươi...

_ Vương gia! Tiểu nữ sẽ không sao đâu!- Lôi Vi nhìn thẳng vào mắt Hàn Phong.- Bởi Hàn Phong huynh mà tiểu nữ quen biết là một người là người tuy lạnh lùng nhưng ôn nhu, chắc chắn sẽ không đẩy người khác vào tình thế nguy hiểm. Bằng không, nếu ngược lại thì mối quan hệ huynh muội kết nghĩa này chắc chắn sẽ làm sai lầm lớn nhất trong đời tiểu nữ.

Câu nói sau cuối của Lôi Vi khiến Hàn Phong không khỏi chấn động. Bởi nó không chỉ đơn giản thể hiện sự tín nhiệm của Lôi Vi dành cho chàng mà còn là lời cảnh cáo, nếu chàng gây bất kỳ mối nguy hiểm nào cho Tân Thực, nàng sẽ cắt đứt mối quan hệ này với chàng ngay lập tức.

.....

Cánh cửa từ từ mở ra. Ánh sáng chậm rãi rót vào phòng. Thế nhưng, những tia sáng ấy đã không còn đủ mạnh mẽ để chiếu sáng khắp gian phòng rộng lớn này. Chính vậy nên thư phòng tao nhã bỗng chốc trở nên âm u, lạnh lẽo. Hàn Phong và Lôi Vi chậm rãi bước vào phòng. Căn phòng yên tĩnh không có lấy một tiếng động. Sự lạnh lẽo càng khiến bầu không khí trở nên căng thẳng, ngột ngạt.

_ Vi Vi! Sau khi biết rõ mọi chuyện, nàng vẫn xem ta là bạo chúa sao?- Vừa nói, Hàn Phong vừa quay về phía Lôi Vi.

Lôi Vi không nói gì. Nàng lặng lẽ đưa mắt nhìn Hàn Phong. Trong đôi mắt kia không chỉ có ngọn lửa giận dữ mà còn có cả lửa tình. Ngọn lửa ấy đã thiêu đốt tầng băng dày trong mắt chàng trước kia khiến nàng không khỏi hoang mang.

_ Vi Vi! Điều ta ân hận nhất chính là ta đã không nhận ra tình yêu ta dành cho nàng sớm hơn. Nếu nhận ra, ta tuyệt đối sẽ không để nàng quay trở về Hoàng cung Tân Thục đó. Không để nàng yêu hấn càng không để nàng vì hấn mà đau khổ, vì hấn mà bị ép là phi tần của Định An Hoàng đế kia. Giờ nàng gọi ta là hôn quân cũng được, bạo chúa cũng chẳng sao. Tất cả những gì ta muốn làm bây giờ chính là đem nàng rời khỏi Tân Thục và khiến nàng trở thành nữ nhân của ta, là người hạnh phúc nhất thế gian này. Dù cho có biến Tân Thục thành bình địa ta cũng sẵn lòng.

Những lời nói chân thành, tha thiết nhưng cũng không kém phần sắc lạnh của Hàn Phong khiến dây thần kinh của Lôi Vi như bị tê liệt. Suy nghĩ của nàng nhất thời trở nên hỗn loạn và rối rắm như tơ vò. Đã trải qua những ngọt ngào, hạnh phúc nàng hiểu rõ, chàng đang ám chỉ điều gì. Nhưng nàng thật sự không thể nào chấp nhận được cách làm của chàng.

_ Huynh tại sao lại làm như thế? Huynh muốn muội hận huynh hay huynh muốn bức tử muội? Đúng vậy muội yêu chàng ấy, muội đau khổ vì chàng ấy thậm chí muội đồng ý trở thành cung phi của Hoàng đế cũng vì chàng ấy. Nhưng tất cả từ đầu đến cuối đều do muội tình nguyện. Muội tình nguyện vì chàng ấy. Còn huynh, huynh nói huynh làm như vậy là vì muội nhưng huynh có nghĩ đến muội không? Huynh có biết muội muốn gì, cần gì không? Huynh có biết điều gì là tốt cho muội không? Huynh có hiểu cảm xúc của muội không? Không hề! Huynh chỉ làm những gì mình muốn, chỉ làm những gì huynh cho là tốt với bản thân mình. Huynh chỉ quan tâm đến cảm xúc của cá nhân huynh mà thôi.

_ Bởi vì ta nghĩ đây là cách tốt nhất!- Hàn Phong giữ chặt lấy vai Lôi Vi.

_ Nhưng với muội thì không tốt chút nào!- Lôi Vi hét lên.

_ Ta không biết phải làm thế nào khác!- Hàn Phong hét lên. - Bởi vì đây là lần đầu tiên ta yêu một người.

Câu nói sau cuối của Hàn Phong khiến Lôi Vi đứng sững người. Nàng biết chàng có tình cảm với nàng song nàng thật không ngờ tình cảm chàng dành cho nàng lại là tình cảm đầu đời. Nữ nhi sau khi nghe xong câu nói ấy sẽ chảy nước mắt vui mừng, bao nhiêu bức tức sẽ tan biến hết cả. Nàng cũng là nữ nhi, lời thổ lộ này cũng khiến nàng cảm động. Chỉ tiếc là trái tim nàng không thể nào dung nạp tình cảm này của chàng. Nhìn vào đôi mắt của chàng, nàng như nhìn thấy sự bi thống của chính bản thân mình khi hay tin Phúc Tuần ân ái với Ngọc Nhận. Một sự không can tâm nhưng cũng như không cách nào chấp nhận nhưng cũng không biết làm gì.

Nhìn thẳng vào đôi mắt đang dần trở lại bình thường của Hàn Phong, Lôi Vi chậm rãi nói.

_ Yêu một người chính là bản thân mình cho đi mà không cần nhận lại, chỉ cầu mong người đấy được hạnh phúc. Yêu một người chính là tìm mọi cách để giúp đỡ người ấy những lúc họ gặp khó khăn, luôn bên cạnh động viên, an ủi họ, đôi khi chỉ cần im lặng là đủ. Yêu một người chính là đặt quyền lợi của người ấy lên trên quyền lợi của mình, xem trọng cảm xúc cảm nhận của họ, nghĩ cho họ hơn là của mình. Đó chính là cách yêu một người.

_ Vi Vi!- Thanh âm của Hàn Phong nghe thật mỏng manh tựa như sợi tơ.

_ Hàn Phong huynh! Dừng lại đi!- Chát giọng Lôi Vi nghẹn lại. - Muội không muốn chàng ấy vì muội mà phải liều mình bỏ mạng. Muội không muốn huynh vì muội mà trở nên như thế này. Muội càng không muốn dân chúng vì muội mà rơi vào cảnh sinh linh đồ thán. Muội chỉ mong muốn một cuộc sống giản đơn có thể bên cạnh những người mình yêu thương, nhìn thấy họ được hạnh phúc. Có được không?

_ Vi Vi!- Chát giọng của Hàn Phong đầy đau khổ. - Điều ta hối hận nhất chính là đã không nhận ra tình yêu ta dành cho nàng sớm hơn. Vậy nên...ta không thể từ bỏ nàng được. Ta không muốn suốt đời này phải sống trong hối hận.

_ Vậy không lẽ huynh muốn muội phải sống trong đau khổ, trong tội lỗi. Huynh thật sự muốn biến muội thành tội nhân thiên cô sao? - Lôi Vi hét lên.

Đôi mắt Hàn Phong mở to kinh ngạc nhìn đôi mắt ầng ậc nước của Lôi Vi. Trong đôi mắt của nàng, chàng không chỉ nhìn thấy sự đau khổ tột cùng mà còn có cả bi thương, lo lắng, sợ hãi. Nàng có thể nghĩ cho người trong thiên hạ, tại sao lại không thể nghĩ cho chàng. Chàng không yêu cầu nàng phải yêu chàng, chàng chỉ mong nàng có thể nghĩ cho chàng một chút thôi. Nhưng từ khi gặp nhau lần đầu tiên đến giờ, nàng chưa bao giờ nghĩ cho chàng.

.....

Cánh cửa nặng nề đóng lại, Lôi Vi chậm rãi bước từng bước chân mệt mỏi về cổng của thư phòng. Cảm giác của nàng lúc này không phải là sợ hãi, lo lắng mà chính là chua xót và bất an. Những gì Hàn Phong vừa nói cơ hồ vẫn còn văng vẳng bên tai nàng như một lời chú, không thể nào xua đi được.

_ Bùi Thạch An!- Bên trong phòng, Hàn Phong vọng tiếng ra, dù đã được kiềm chế song nộ khí vẫn lộ rõ.

_ Dạ!- Bùi Thạch An vội lên tiếng.

_ Truyền Doãn Đại Tư Mã vào gặp Trẫm!

Những gì chàng vừa nói với nàng, chàng đã ngay lập tức thực hiện. Vậy có khi nào...Sự hoang mang lộ rõ trên gương mặt của Lôi Vi.

_ Lôi Vi!

Giật mình, Lôi Vi vội quay lại nhìn và thấy Đồng Vũ đang nhìn mình bằng đôi mắt lo lắng.

_ Đồng Vũ huynh?- Chất giọng của Lôi Vi đầy ngạc nhiên.- Sao huynh lại ở đây?

_ Vương gia bảo ta vào đây để bảo vệ muội.- Đồng Vũ chậm rãi nói.- Trông sắc mặt muội không được tốt. Muội không sao chứ?

_ Muội không sao!- Lôi Vi lắc đầu.- Mọi chuyện thu xếp ổn rồi. Chúng ta về thôi.

Nói đoạn, Lôi Vi cùng Đồng Vũ bước ra khỏi thành. Bước chân của nàng nhanh chóng trở nên chênh choáng bởi sợ hãi. Nàng thật sự không biết Hàn Phong sau này sẽ làm những gì. Nhưng câu cuối cùng của chàng như báo cho nàng biết được rằng, cuộc chiến này chưa chấm dứt, trong tương lai Tân Thục sẽ tiếp tục bị cuốn vào cuộc chiến này. Chàng lẽ nào vì nàng mà tự biến mình thành bạo chúa, thành tội nhân thiên cổ sao? Không nàng không muốn điều đó. Nàng thật sự không muốn!

Cánh cổng thành mở ra. Một thứ ánh sáng trắng xóa xông vào chiếu thẳng vào mắt khiến nàng không thể nhìn rõ vật gì, khiến đầu nàng vốn đã quay mòng mòng càng trở nên chao đảo hơn nữa. Bỗng chốc, mọi thứ trong mắt nàng tối sầm lại, người không thể nào đứng vững.

_ Lôi Vi!- Chất giọng của Đồng Vũ đầy lo lắng.- Sao lại nóng thế này?

-----

[1] Hoa ngôn xảo ngữ: Lời nói hay ho nhưng sáo rỗng.

Hết chương 64

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Trái tim tro trên

Tộc người Khiết, vùng Thảo Nguyên

Vừa đi qua đi lại, Tác Đan vừa lắc lắc đầu cho tỉnh táo. Chuyện xảy ra từ mấy tháng trước vẫn hiện lên rõ mồn một trong đầu Ngài. Sự việc Yên Khâu gây ra rõ ràng là nhắm vào Định An Hoàng đế. Song từ đó ai cũng nhìn ra được Yên Khâu vì mục đích của mình có thể làm tất cả. Vậy nên bắt tay với Yên Khâu, để bọn họ mở rộng vùng can thiệp sang bên này sông, e rằng dân vùng Thảo Nguyên sẽ bị tiêu diệt lúc này không hay.

Trên sa trường, Yên Khâu và Thục quốc cũng tỏ rõ thực lực, thái độ đối với cuộc chiến này. Yên Khâu háo thắng vì mục đích mà bất chấp tất cả. Thục quốc lại cân trọng, tính toán kỹ càng để việc đổ máu giảm xuống mức thấp nhất. Chỉ dựa vào điểm này thôi là có thể thấy được bên nào là chỗ dựa tốt nhất cho vùng Thảo Nguyên.

_ Người đâu!- Dừng lại trước bàn, Tác Đan lên tiếng, chất giọng đầy uy quyền.

_ Vương chủ có gì sai bảo?

_ Triệu Hoàng tử và gặp ta

_ Vâng!

Dứt câu tên thái giám lập tức dõng dạc. Rất nhanh sau đó Hoàng tử Trác Việt nhanh chóng có mặt.

_ Phụ vương cho gọi nhi thần!- Vừa nói, Trác Việt vừa đặt một tay lên ngực cúi chào.

Chậm rãi quay lại, Tác Đan đưa mắt nhìn đám người hầu.

_ Các người ra ngoài hết đi!

Ngay lập tức đám người hầu rời khỏi căn lều. Lúc này Tác Đan mới tiến về phía con trai của mình và cho chàng ngồi xuống.

_ Từ việc hạ độc Định An Hoàng đế đến việc mượn cớ giúp Lãng quốc để xâm chiếm Tân Thục. Con thấy Hoàng đế Yên Khâu là người như thế nào?

Câu hỏi này chỉ cần vận dụng cái đầu một tý là có thể trả lời. Nhưng vấn đề lại không nằm ở chỗ câu trả lời mà chính là ý tứ của người đặt câu hỏi. Người đặt câu hỏi mong muốn ở người trả lời một câu trả lời như thế nào. Suy nghĩ thận trọng, Trác Việt cung kính trả lời:

_ Phụ hoàng! Theo nhi thần được biết, sau trận chiến với Tân Thục tại Khái Nguyên thành thuộc Trì quốc trước kia không lâu, Yên Khâu đã thôn tóm

luôn Lãng quốc, sát nhập tiểu quốc này vào lãnh thổ của mình đủ để ta thấy được dã tâm cũng như sự thâm hiểm của Anh Đức Hoàng đế. Con người này thâm sâu khó dò, hành sự lại có phần lạnh lùng, là một người chúng ta không thể xem thường. Con nghĩ chơi với Yên Khâu chả khác nào chơi với cọp vì không biết nó sẽ cắn mình lúc nào.

_ Tân Thục thế nào?

Tác Đan tiếp tục dò hỏi con trai mình. Trác Việt là con trai duy nhất của Ngải, sau này chàng sẽ kế thừa ngôi vị Vương chủ này nên Ngải muốn con trai mình đưa ra những nhận định, phán đoán và tìm ra hướng giải quyết mọi việc để giúp dân vùng Thảo Nguyên có cuộc sống yên bình.

_ Nhi thần cảm thấy Tân Thục khá tốt. Thực lực của họ không thua kém gì Yên Khâu chỉ khác ở chỗ bọn họ không háo thắng. Đây là một nước chúng ta có thể dựa vào. Nếu chúng ta liên minh với họ, chắc chắn sẽ không phải nom nớp lo sợ bị họ đầu tóm, nuốt chửng.

Tác Đan trầm ngâm. Dường như Ngải đang nhìn về một nơi nào đó rất xa. Ở nơi đó có tiếng cười trong trẻo cùng với đó là những bước chân thoăn thoắt trên cánh đồng mơn mẫm màu xanh bất tận.

_ Vấn đề này không phải ta chưa nghĩ tới. Nhưng liên minh như thế nào để đẹp lòng Tân Thục lại không mất lòng Yên Khâu không phải là một việc đơn giản.

Không phải là Tác Đan chưa nghĩ ra cách. Trong trường hợp này, đây thậm chí là cách khả thi nhất. Song ông vẫn không muốn thực hiện. Gọi Trác Việt vào chính là ông muốn tìm ra cách khác cũng có thể vẹn cả đôi đường.

*

Đã hơn một tháng trôi qua kể từ khi Yên Khâu đình chiến với Tân Thục. Cuộc sống nơi cung cấm này dường như chưa thể nào trở lại trạng thái bình thường. Hết tin Phúc Tuần tiếp viện cho Phúc Hoàng đánh Tụ Thủy rồi lại đến tin Yên Khâu gài bẫy sau đó thôn tính luôn cả Lãng quốc khiến vùng biên giới phía Tây Bắc Tân Thục giờ đây chỉ cách Yên Khâu một con sông. Mỗi một tin đều khiến đầu óc của Lôi Vi căng lên như dây đàn có thể đứt bất kỳ lúc nào.

Ngồi trên một cành cây, Lôi Vi dõi mắt nhìn về nơi xa. Nhớ lại những gì đã xảy ra, nàng thật mong tất cả chỉ là con ác mộng, mở mắt là sẽ biết mất. Nhưng sự thật vĩnh viễn là sự thật, dù nàng có muốn nó thay đổi như thế nào, nàng vẫn không thể nào thay đổi. Quá khứ không thể thay đổi. Hiện tại, những gì đang xảy ra, ta cũng khó lòng xác định và thay đổi được. Vậy còn tương lai thì sao?

Nhớ lại những gì Hàn Phong từng nói cách đây hai tháng trước, bỗng chốc Lôi Vi cảm thấy lạnh thấu xương. Nuốt trọn Lãng quốc, phải chăng chàng đang thực hiện những gì mình đã nói?

"_ Không! Tội danh đó, ta sẽ không để nàng gánh.- Hàn Phong khẳng định chắc nịch.- Nhưng ta tuyệt đối không để nàng ở lại Thục quốc.

_ Hàn Phong huynh! Muội chỉ là một nữ tử không rõ lai lịch được Chiêu Anh Công chúa thương tình cứu vớt, cho làm ca vũ mà thôi. Huynh đừng vì một ca vũ như muội mà khiến trời long đất lở gây nên cảnh điêu linh thêm nữa. Muội xin huynh!

Nghe những lời nói đó của Lôi Vi, Hàn Phong nắm chặt bàn tay mình lại. Bất thần, chàng nắm lấy tay nàng, xiết chặt khiến nàng phải kêu lên một tiếng.

_ Nàng nghe cho rõ đây, giữa ta và hấn, nàng chỉ có thể chọn một. Song ta nghĩ nàng sẽ không có cơ hội chọn hấn đâu. Ta đã nói rồi, để có nàng, dù có san bằng cả Tân Thục ta cũng sẵn sàng.

_ Lãnh Hàn Phong! Huynh thật sự muốn bức chết muội sao? Muội không muốn chàng ấy vì muội mà phải bỏ mạng, muội cũng không muốn huynh vì muội mà biến thành bộ dạng này. Muội không phải là nữ trung hào kiệt có thể hy sinh bản thân mình để cầu hòa bình cho đất nước như Chiêu Quân [1] hay Văn Thành Công chúa [2]. Nhưng muội không thể bất nghĩa với Thiên Phương Công chúa, với Thái tử Điện hạ, với Thất Hoàng tử, Bát Hoàng tử, với nơi muội đang nương nhờ. Trên hết...tình cảm muội dành cho huynh căn bản chỉ là tình cảm huynh muội, huynh bảo muội theo huynh, muội theo thế nào được?

_ Nàng chỉ cần theo ta là được!- Vừa nói, Hàn Phong vừa đưa tay lên giữ chặt vai Lôi Vi.- Chỉ cần nàng chịu theo ta là được.

_ Nhưng muội không yêu huynh! Muội chỉ xem huynh như ca ca mà thôi, là hữu bằng mà muội xem trọng.- Gạt mạnh đôi tay của Hàn Phong, Lôi Vi hét lên.

_ Nàng vẫn còn yêu hấn?- Hàn Phong gắng từng chữ.- Sau những gì hấn đã làm với nàng, nàng vẫn còn yêu hấn sao?

_ Muội không tài nào chấp nhận nỗi việc chàng ấy đã gây ra nhưng muội cũng không thể ép bản thân mình ngừng yêu chàng ấy. Tuy ngoài miệng muội nói là buông tay song bản thân muội không làm được. Muội không buông tay chàng ấy được. Muội tha chịu đau khổ mà ở bên cạnh chàng, được nhìn thấy chàng còn hơn là không được nhìn thấy chàng vĩnh viễn. Điều đó không chỉ là đau khổ mà còn là dày vò bản thân nữa. Không được nhìn thấy chàng, muội chắc chắn sẽ không chết nhưng muội...sẽ phát điên mất. Muội không muốn! Vậy nên...huynh hãy dừng lại đi.

Khi hỏi Lôi Vi, Hàn Phong sớm đã biết câu trả lời nhưng khi nghe chính miệng nàng nói ra, chàng vẫn không tài nào chịu nổi.

_ Cát Lôi Vi!- Chất giọng của Hàn Phong cố kiềm nén.- Nàng thật tàn nhẫn!

_ Hàn Phong huynh! Điều muội mong muốn nhất chính là những người muội yêu thương sẽ sống trong yên bình, hạnh phúc. Huynh là hảo hữu bằng, hảo

ca ca của muội, muội cũng mong huynh có được những điều đó. Muội không muốn huynh vì muội mà đau khổ hay là thành tội nhân thiên cổ. Vậy nên huynh đừng tay lại đi! Muội cầu xin huynh!

Vừa nói, Lôi Vi vừa quỳ xuống cầu xin Hàn Phong. Hành động này của nàng khiến chàng không khỏi chấn động. Điều chàng muốn là có được nàng và đem lại hạnh phúc cho nàng chứ không phải là nàng đến đây khóc lóc trong đau khổ rồi tuyệt vọng cầu xin chàng như thế này. Nhìn thấy nàng như vậy, chàng thật sự muốn giết chết bản thân mình.

Phúc Tuân! Nếu hần biết được nàng vì hần mà quỳ xuống cầu xin chàng, hần sẽ phản ứng như thế nào? Liệu có thất kinh chấn động như chàng hay không?

_ Nàng vì hần mà cầu xin đến mức này sao? Nàng thật sự cho ta là bạo chúa sao?- Chất giọng của Hàn Phong đã mất đi cái uy quyền từ lâu, nay trong từng chữ chỉ còn lại nỗi đau khôn nguôi.

_ Muội không có!- Lôi Vi lắc đầu.- Chi là...

_ Được rồi!- Hàn Phong cắt ngang lời Lôi Vi. Vừa nói, chàng vừa đỡ nàng đứng lên.- Nàng đứng lên đi! Ta hứa với nàng, ta sẽ lui binh.

_ Hàn Phong!- Chất giọng của Lôi Vi đầy ngạc nhiên. Đôi mắt nàng mở to nhìn Hàn Phong.

_ Nhưng...cuộc chiến này sẽ không kết thúc đơn giản như vậy đâu.

Hàn Phong vẫn là không thể nào từ bỏ được. Đến cuối cùng ai sẽ buông tay ai? Cả ba người đều không ai biết. Song hiện giờ không ai trong số họ có thể từ bỏ được.

_ Hàn Phong huynh!- Lôi Vi thắng thốt.

_ Nàng yên tâm! Ta sẽ không để nàng thành tội nhân thiên cổ đâu.

_ Hàn Phong huynh! Đừng lại đi! Nếu huynh không dừng lại muội sẽ quỳ mãi ở đây.

Vừa nói, Lôi Vi vừa quỳ xuống. Nhưng chưa kịp quỳ, nàng đã bị Hàn Phong giữ lại. Nhìn thẳng vào đôi mắt trong không thể nào nhìn thấy đáy của nàng, chàng nói rõ ràng từng chữ một.

_ Thay vì tốn thời gian quỳ ở đây, nàng tốt nhất nên quay về nói lại với hần những gì ta vừa nói với nàng để hần về chuẩn bị. Ta không muốn có một đối thủ không xứng tầm.

_ Tại sao huynh nhất định phải như vậy chứ?

_ Cuộc chiến này dù có nàng là nguyên nhân hay không thì nó vẫn buộc phải xảy ra. Hoặc Yên Khâu, hoặc Tân Thục, chỉ một trong hai nước mới được xưng đế.

Nghe những gì Hàn Phong vừa nói Lôi Vi không khỏi giật mình.

_ Hàn Phong huynh!

_ Nàng về đi! Ý ta đã quyết!

Lôi Vi biết không một nam nhân đã hạ quyết tâm là việc gì, họ tuyệt đối sẽ không để bất kỳ tác nhân nào tác động, ảnh hưởng đến quyết định của mình.

_ Máu chảy thành sông! Huynh thật sự...muốn nhìn thấy cảnh đó sao?

Dứt câu Lôi Vi bước ra khỏi thư phòng của Hàn Phong rồi nhanh chóng rời đi. Không lâu sau đó nàng nghe thấy chàng truyền gọi Đại Tư Mã của Yên Khâu vào"

Lạc chân vào thời đại này, ngoài những sự kiện lớn ra Lôi Vi không nhớ gì. Vậy nên số phận của từng người trong số họ, đến nay nàng vẫn còn mơ hồ, không rõ ràng. Còn số phận của nàng? Xem ra còn mơ hồ hơn cả họ. Có những thời khắc, nàng tưởng chừng mọi thứ diễn ra đúng quy luật với lịch sử thì nguyên nhân bắt đầu lại do nàng mà ra. Và kể từ đó, những gì xảy ra đều khiến nàng đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Chuyện này rồi sẽ tiếp diễn như thế nào? Với những gì đã xảy ra, việc nàng bị xuyên không đến thời đại này rốt cuộc là phúc hay họa? Và trên hết, nàng có vai trò như thế nào trong thời cuộc này? Nàng thật sự không thể nào tự mình tìm ra câu trả lời.

_ Nghĩ không thông vẫn là nghĩ không thông!

Suy nghĩ có phần trưởng thành nhưng tính cách nàng vẫn vậy. Vừa nhắm mắt, Lôi Vi vừa đưa tay lên vò đầu. Và như thường lệ, vì quên mất mình đang ngồi trên cành cây nên chẳng mấy chốc nàng đã ngã từ trên cành cây xuống. Lần này chả có vị Hoàng tử nào nhìn thấy để phi thân đến đỡ nàng cả.

_ Aidza!- Vừa kêu thảm thiết một tiếng, Lôi Vi vừa đưa tay ôm lấy đầu.

_ Cát Tiểu thư!

Nghe thấy chất giọng hốt hoảng, Lôi Vi vội mở mắt ra liền nhìn thấy gương mặt tái xanh của Tiểu Không Tử. Hắn vội vàng chạy đến đỡ nàng vậy.

_ Tiểu thư không sao chứ? Hay để nô tài truyền gọi Thái y.

_ Ta chỉ bị ngã thôi. Ngươi gọi Thái y đến chẳng khác nào muốn ta giảm thọ cả.

_ Giờ Tiểu thư là yếu nhân, nếu lỡ xảy ra chuyện gì, nô tài không gánh nổi.

Hai chữ "yếu nhân" của Tiểu Không Tử khiến Lôi Vi lập tức tỉnh ngộ. Thì ra bởi nàng chính là "yếu nhân" nên mọi chuyện mới vì nàng mà phát sinh, mà vượt khỏi tầm kiểm soát của lịch sử. Hậu cung Tân Thực, Yên Khâu có vì nàng mà thay đổi hay không nàng không rõ, nhưng rõ ràng chiến tranh hai bên là vì nàng mà ra. Giang sơn và mỹ nhân! Nếu không phải vì muốn có được nàng, Phúc Tuấn và Hàn Phong sẽ không vì nàng mà tranh giành lãnh thổ. Nghiệm ra điều này, nàng thật không biết nên vui hay nên buồn.

_ Đứng lại!

Nhác thấy Tiểu Không Tử vội chạy ra khỏi hậu hoa viên của Tây Ân các, Lôi Vi vội gọi lại.

_ Ngươi đi đâu thế?

_ Nô tài đi gọi Thái y.

_ Ta đã nói là không cần mà.

_ Nhưng..

_ Uhm??- Lôi Vi nghiêm giọng.

_ Vâng!- Vừa nói, Tiểu Không Tử chậm rãi quay đầu lại.

Thấy dáng vẻ tiu nghỉu của Tiểu Không Tử, Lôi Vi thật phải nhin lắm mới không cười.

_ Được rồi! Ngươi tìm ta có việc gì?

_ Thái tử tìm Cát Tiểu thư. Bảo rằng có tin tốt muốn cho Tiểu thư biết.

_ Tên này! Sao ngươi không nói sớm? Bất Thái tử chờ, tội này ngươi gánh đấy, ta không gánh đâu.- Chất giọng Lôi Vi có chút tình nghịch.

Dứt câu, cả hai nhanh chóng rời khỏi Tây Ân các đến thư phòng của Phúc Vân.

*

Mặt trời lên cao, nắng trải dài như một tấm thảm phía trước sân Đại điện rộng lớn. Từng ngọn cờ bay phất phới trong gió như vẫy chào đón mừng. Đứng nép mình phía bên hông Đại điện, Lôi Vi không khỏi thở dốc. Từ sáng sớm, nàng đã rời khỏi Đông cung mem theo lối nhỏ của hậu viện để đến Ngự Hoa viên rồi đi bọc ra phía sau của Đại điện. Và giờ nàng có mặt ở đây chờ đợi.

Bên trong Đại điện, Định An Hoàng đế cùng văn võ bá quan đang chậm rãi tiến về phía trước. Gương mặt ai cũng tỏ rõ sự vui mừng, hớn hơ. Chẳng mấy chốc, tiếng ngựa rồi tiếng bước chân vọng lại. Liên ngày sau đó, một đoàn người ngựa tiến thẳng về sân của Đại điện. Đó chính là đoàn quân xuất chinh đánh Tụ Thủy của Phúc Hoàng và đoàn quân chi viện của Phúc Tuấn. Sau khi được chi viện, quân của Tân Thực nhanh chóng dẹp tan và đẩy lùi quân của Tụ Thủy. Quân ta từ thế bị động chuyển sang thế chủ động tấn công, quân địch vì vậy nhanh chóng được đẩy lùi. Trong trận đánh này, cả hai đều có công lao không nhỏ, vậy nên trên đường trở về, đâu đâu cũng ca ngợi công lao của họ. Gạt qua chuyện đời tư, hai người xem ra vẫn là anh hùng trong lòng mọi người.

Đứng từ trên cao nhìn xuống Định An Hoàng đế gật đầu, mỉm cười hài lòng. Đánh lui được quân địch, nhân dân được yên ổn luôn là điều khiến vị vua này hài lòng. Tuy nhiên, nguyên nhân dẫn đến kết quả này lại khiến ông không mấy hài lòng. Ngài tò mò không biết nếu Phúc Tuấn biết được việc Lôi Vi dùng cả tính mạng của mình để trao đổi, giao dịch với Ngài mới có được kết cục như ngày hôm nay, chàng sẽ phản ứng như thế nào. Nàng đã thắng và Ngài đã thực hiện lời hứa của mình, hủy bỏ hoàn toàn buổi sắc phong phi tần, từ nay về sau Ngài sẽ không sắc phong nàng làm phi tần của mình thêm một lần nào nữa, nàng sẽ giữ nguyên thân phận của mình, ca vũ của Đông cung.

Nói đến đây, Định An Hoàng đế không khỏi khó hiểu, một cơ hội tốt để rời khỏi Hoàng cung như vậy, tại sao Lôi Vi lại không nắm lấy? Người ta luôn tìm mọi cách để rời khỏi Hoàng cung còn nàng khi có cơ hội lại không nắm bắt, tại sao lại như vậy. Lẽ nào...nàng lại nặng tình với con trai Ngài đến vậy?

_ Ngô hoàng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!

Tiếng tung hô của binh sĩ giúp Định An Hoàng đế thoát khỏi suy nghĩ của mình.

_ Bình thân!

Ngay sau câu ấy, cả đoàn quân hơn vạn người đều đứng thẳng lên. Từ bên hông Đại điện, Lôi Vi thận trọng tiến về phía trước để quan sát kỹ hơn. Từng thấy Phúc Tuân mặc chiến bào [3] oai phong ngồi trên lưng ngựa, nhưng đây là lần đầu tiên nàng được nhìn thấy dáng vẻ này của chàng gần đến vậy. Khí chất cao ngạo của một bậc Vương gia. Quyết đoán của một Nguyên soái. Lạnh lùng của một Đế vương tương lai. Mạnh mẽ của một nam nhân. Tất cả những điều đó toát ra từ chàng một cách tự nhiên mà nàng tin rằng ngay cả bản thân chàng cũng không hay biết.

Phúc Tuân mà Lôi Vi quen biết và khiến nàng bị nhấn chìm vào bể tình hoàn toàn khác so với Phúc Tuân nàng đang được nhìn thấy. Đường như chỉ có trước mặt nàng, chàng mới tinh nghịch, ôn nhu dịu dàng. Đường như chỉ có trước mặt nàng, chàng mới thả lỏng tinh thần, yên an. Nghĩ đến đây nàng không khỏi mỉm cười, nụ cười hạnh phúc.

Lôi Vi còn nhớ cách đây vài hôm, Phúc Vân gọi nàng đến thư phòng báo tin Phúc Tuân sắp trở về. Khi ấy dù rất mừng nhưng đầu nàng vẫn đang rối bời tâm trạng. Bị Phúc Vân nhìn ra, nàng chỉ trả lời rằng lòng vẫn còn một vài câu hỏi chưa thể tìm ra câu trả lời. Khi ấy chàng có nói với nàng mấy câu:

"_ Là chuyện giữa ngươi và Phúc Tuân?

Nghe câu hỏi của Phúc Vân, Lôi Vi chỉ biết im lặng.

_ Chẳng phải vẫn có câu trong hoạn nạn mới thấy được chân tình sao? Ngươi và Ngũ đệ yêu nhau đến vậy, ngươi còn phải tự vấn điều gì nữa?

_ Là vấn đề của tiểu nữ!- Lôi Vi chậm rãi nói- Từ khi xảy ra chuyện đến nay, nó vẫn luôn là vấn đề từ phía tiểu nữ. Là tiểu nữ không thể nào tháo gỡ được.

_ Nếu đã như vậy, ngươi chỉ cần nghe theo trái tim là được.

Lôi Vi ngạc nhiên nhìn Phúc Vân.

_ Nếu cái đầu của ngươi không thể cho ngươi câu trả lời vậy ngươi hãy nghe theo trái tim. Nghe theo nó, ngươi sẽ không bao giờ sợ đi lạc đường cả. Thậm chí, ta tin rằng nó sẽ tiếp thêm cho ngươi sự dũng cảm để bước tiếp."

Nếu không tìm được câu trả lời, vậy hãy nghe theo trái tim. Vậy có được không khi bản thân trái tim của Lôi Vi giờ cũng đang chìm trong làn sương mờ? Vì là chân tình, vì là yêu tha thiết nên nàng không muốn có kẻ thứ ba hay trở thành kẻ thứ ba.

Từ ngày xảy ra chuyện, trái tim Lôi Vi như bị dày dụa không muốn buông tay nhưng không cách nào chấp nhận được thực tại này. Chỉ có những lúc ở một mình nàng mới thật sự trở về đúng bản chất của một cô gái. Yếu đuối và cần một chỗ dựa. Đối mặt với mọi chuyện nàng kiên cường. Nhưng chỉ đến khi đối mặt với chính mình, nàng mới biết được mình yếu đuối đến mức nào.

Giờ nhìn lại những gì đã xảy ra trong gần một năm qua, Lôi Vi không muốn tin cũng buộc phải tin tất cả là sự thật. Trên thế giới này có biết bao nhiêu cặp yêu nhau nhưng không đến được với nhau. Chuyện của nàng và Phúc Tuân, không...còn có cả Ngọc Nhạn nữa...ngay từ đầu cả ba đã tạo nên một tam giác rồi chỉ là nàng không sớm nhận ra mà thôi.

Nơi đây mất, Lôi Vi cảm nhận được một làn ấm nóng đang chầm chậm dâng lên. Hít một hơi thật sâu và căng đầy vào hai lá phổi, nàng cố kiềm lại không để cho những giọt nước mắt lăn dài. Nàng muốn được nhìn thấy nhân ảnh của chàng thật rõ ràng. Khoảng khắc này nàng thật sự muốn buông thả, giải thoát cho trái tim mình. Là người thứ ba cũng được, miễn là được bên cạnh chàng. Nghĩ đến đây, nàng cảm thấy mình thật trơ trẽn và không khỏi bật cười mỉa mai chính mình.

Rốt cuộc để có được hạnh phúc, để được bên cạnh người mình yêu, nàng phải trả cái giá đắt như thế nào? Nàng không biết và cũng chẳng muốn biết lắm chi nữa.

-----

[1] Chiêu Quân: Vương Chiêu Quân tên thật là Vương Tường, là một trong Tứ đại mỹ nhân nổi tiếng của Trung Quốc. Thời Hán Nguyên đế nàng nhập cung Hán vì Hoàng đế không có thời gian xem hết các mỹ nhân nên bảo họa sư Mao Diêm Thọ họa lại chân dung của những tú nữ. Những tú nữ này vì muốn được lọt vào "mắt xanh" của nhà vua nên đút lót cho họ Mao để vẽ đẹp hơn. Chiêu Quân ngay thẳng không chịu đút lót nên bị hắt vẩy xấu đi (có thuyết nói hắt vẩy nốt ruồi sát phu trịch lệ trên bức họa của nàng) khiến nàng không có cơ hội gặp nhà vua. Về sau Hung Nô có ý tiến đánh, Hán Nguyên đế cầu hòa bằng cách liên hôn song ông không nỡ gả Công chúa của mình nên ra lệnh cung nữ nào chịu cầu thân với Hung Nô sẽ được phong làm Công chúa, ban thưởng cho gia đình. Chiêu Quân tình nguyện sang Hung Nô cầu thân. Ngày nàng bước lên điện để ra mắt với người Hung Nô, cả Đại điện vừa không khỏi trầm trồ vì nhan sắc của nàng vừa không khỏi tiếc nuối cho một trang tuyệt sắc giai nhân. Riêng Hán Nguyên đế không khỏi bản thân vì không ngờ rằng trong cung của mình lại có người đẹp đến như vậy. Sau khi nàng xuất giá, Hán Nguyên đế đã ra lệnh điều tra và xử Mao Diêm Thọ. Sự hy sinh của nàng đã đổi lấy hoàn bình cho nhà Hán ít nhất 60 năm.

[2] Văn Thành Công chúa: còn được biết đến với tên Thỏ Phồn là Giáp Mộc Tất Hán Công chúa. Nàng là cháu gái của Đường Thái Tông Lý Thế Dân. Cuộc hôn nhân của nàng và Tề Tán Cán Bố được xem là một biểu tượng về sự hy sinh trong văn hóa Trung Quốc. Bởi nàng khi ấy cũng giống như bao nữ nhi khác, không thể định đoạt chuyện tình cảm cũng như hôn nhân của mình. Còn trong văn hóa Tây Tạng, hai người được xem như là biểu tượng của anh hùng. Xuất giá từ khi còn khá trẻ, lại không thể về thăm quê hương dù chỉ một lần, nàng đã có một cuộc đời cô độc trên đất Tây Tạng. Nhưng nàng đã làm tròn sứ mệnh liên hôn của mình.

[3] Chiến bào: áo giáp tướng lĩnh, binh sẽ thời xưa mặc ra chiến trận.

Chương 66: Chưa nở đã tàn

Vừa rót cho mình một tách trà, Lôi Vi vừa đưa mắt nhìn ra khuôn viên rộng lớn trước mắt. Tây Ân các tuy chỉ là một các nhỏ nằm trong Đông cung song diện tích của nó lại không hề nhỏ. Trong Hoàng cung này, mỗi cung, điện đều nằm độc lập với nhau và có quần thể kiến trúc riêng, nếu không kể điện tích thì nó trông chẳng khác nào biệt phủ. Vậy nên chỉ cần nắm được kiến trúc của một cung là có thể hiểu được kiến trúc của triều đại Tân Thực này. Còn nhớ khi mới tới Tây Ân các, vì không có việc gì làm nàng đều tranh thủ mỗi lúc không có ai lấy Ipad ra đi vòng vòng nơi đây để chụp ảnh vừa để giết thời gian vừa để quên đi những gì đang xảy ra.

Từ sau khi Lôi Vi cùng Phúc Tường từ Khái Nguyên thành trở về, trong Hoàng cung ngoại trừ chuyện biên ải ra, chuyện phong nàng làm phi tần hoàn toàn không được nhắc đến. Khi ấy, nàng nghĩ rằng mọi người đều đang đổ dồn vào trận đánh với Tụ Thủy nên chuyện của nàng mới tạm lắng xuống. Khi hay tin Phúc Tuấn trở về, nàng cứ tưởng rằng sẽ lại có một trận chiến mới giữa phụ tử chàng. Nhưng không! Mọi sinh hoạt trong cung đều bình thường như thể chưa từng có việc sắc phong nàng làm phi tần. Trong triều chàng vẫn được Định An Hoàng đế coi trọng. Điểm này khiến nàng có chút khó hiểu. Bởi sau những gì xảy ra xoay quanh buổi sắc phong phi tần, đáng lý ra Ngài sẽ không còn trọng dụng chàng như trước nữa. Nhưng đằng này mọi chuyện lại không như vậy. Nàng đoán có thể là do giao dịch giữa nàng và Hoàng đế. Song một nữ nhân như nàng làm sao có thể làm lay động một vị quân vương như vậy được. Ngài có thể bên ngoài trọng dụng, thăng chức cho chàng nhưng bên trong thực chất là giáng chức. Song quả thật lần này Ngài hoàn toàn trọng dụng nàng. Lễ nào là vì công của chàng trong trận đánh với Tụ Thủy? Càng nghĩ, nàng càng không thể nào tìm ra câu trả lời.

"Gâu...gâu...", tiếng chó sủa vang lên khiến Lôi Vi thoát ra khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn của mình.

_ Milu! Lại đây nào!

Vừa nói, Lôi Vi vừa cúi người xuống nhắc con chó xù nhỏ trắng như tuyết lên. Vừa ôm nó vào lòng, nàng vừa vuốt ve bộ lông mượt của nó. Con chó nhỏ thích thú nằm trong vòng tay bình yên của nàng.

_ Mày thật là giống chủ của mày quá đi mất!- Vừa nói, Lôi Vi vừa mỉm cười.- Nhưng mà mày sướng hơn chủ của mày đó Milu.

_ Mi- lu?

Chất giọng tò mò khó hiểu vang lên khiến Lôi Vi không khỏi giật mình. Quay đầu lại nàng nhận ra Phúc Tường đang chậm rãi tiến vào.

_ Bát Hoàng tử cát tường!

Thả con chó nhỏ xuống, Lôi Vi vội cúi người thi lễ với Phúc Tường.

_ Con tiểu tuyết cầu này có cái tên thật khó đọc.- Vừa ngồi xuống, Phúc Tường vừa nhìn Lôi Vi.- Uhm...kể ra cũng còn dễ đọc hơn cái tên E- đi- son gì đó.

Câu nói cuối cùng của Phúc Tường khiến Lôi Vi không khỏi bàng hoàng. Làm sao chàng có thể biết đến người sinh sau chàng mấy trăm năm ở một đất nước phương Tây xa lạ.

_ Bát Hoàng tử, Ngài...có ý gì?- Lôi Vi thận trọng hỏi.

_ Ta phải hỏi người câu này mới đúng Lôi Vi à.

Từ cách nói đến biểu cảm trên gương mặt của Phúc Tường đều khiến Lôi Vi mơ hồ nhận ra điều gì đó không đúng. Nhưng không đúng ở chỗ nào, nàng lại không rõ. Trái tim nàng đập những nhịp đập đầy lo lắng.

_ Hẳn người còn nhớ đêm thành hôn của Ngũ huynh, ta và người đã uống rượu với nhau trong một tiểu đình.

Ký ức ủa về khiến Lôi Vi giật mình nhận ra hôm ấy nàng đã lỡ lời, nói về việc mình là người của khoảng không thời gian khác. Sau khi tỉnh rượu nàng quên bống đi mất, còn Phúc Tường vẫn nhớ. Gương mặt nàng bỗng chốc trở nên trắng bệch.

_ Bát...Bát Hoàng tử!

_ Giờ thì người có thể nói cho ta biết những gì người nói đêm hôm ấy có phải là thật không?

Vốn dĩ, sau buổi tối hôm ấy Phúc Tường nghĩ Lôi Vi vì say rượu nên nói năng lung tung nên chàng không nghĩ ngợi gì nhiều. Nhưng nhìn cách cư xử cũng

như ngôn ngữ của nàng, chàng luôn cảm thấy có cái gì đó không đúng. Đến khi trong một đêm nghỉ ngơi trên đường chàng hộ tống nàng tới Khái Nguyên thành, nàng vô tình làm rớt một cây kim loại nhỏ ra khỏi tay áo. Ngờ vực chàng nhặt lên xem và nhận ra đó chính là cây đèn nàng đã cho chàng xem trong đêm thành hôn của Ngũ huynh chàng.

Mối nghi ngờ của Phúc Tường cứ thế ngày một tăng dần lên. Đến nay, khi sóng yên biển lặng rồi, chàng mới đến chỗ Lôi Vi để hỏi mọi chuyện cho ra lẽ.

_ Là... là thật!- Lôi Vi dè dặt trả lời.- Tiểu nữ... vốn không phải người của thời đại này. Tiểu nữ vốn là người của thời đại cách thời đại này xấp xỉ một ngàn năm sau.

Đã lường trước câu trả lời, song Phúc Tường vẫn không khỏi bất ngờ.

_ Vậy... người đến đây bằng cách nào? Làm sao người có thể đến đây?

_ Nếu tiểu nữ biết được làm thế nào bản thân mình tới được đây thì có lẽ tiểu nữ đã có thể quay trở về thời đại mình rồi.- Vừa trả lời, Lôi Vi vừa mỉm cười, nụ cười thật buồn.- Tiểu nữ chỉ biết mình bị ngã xuống hồ. Vì không biết bơi nên bị nước nhấn chìm. Kết quả lúc tỉnh dậy đã thấy mình ở trong Phù Dung viên của Chiêu An hầu phủ rồi.

_ Bản thân người không biết khi nào người sẽ phải quay trở lại thời đại của mình sao?

Không nói gì, Lôi Vi chậm rãi gật đầu.

_ Đây chính là lý do từng có một thời gian người lấp lửng tình cảm của mình với Ngũ huynh. Và giờ là ngăn cách người với huynh ấy?

_ Trước kia thì đúng là như vậy. Nhưng giờ... một khi đã xác định rồi thì đi hay ở không phải là lý do nữa.

_ Vậy tại sao người lại...

Phúc Tường bỏ lửng câu hỏi của mình.

_ Là vấn đề về tư tưởng. Ở thời đại này, trong hôn nhân, nam nhân nắm thế bầy thiếp, còn nữ nhân thủy chung một đấng trượng phu là chuyện bình thường. Nhưng ở thời đại của tiểu nữ, hôn nhân là mối quan hệ một vợ một chồng. Và cả hai người phải thủy chung, có trách nhiệm với đối phương. Tiểu nữ đã cố gắng gạt bỏ nó ra khỏi đầu nhưng kỳ thực chuyện này không dễ dàng. Linh Thân vương đã cưới Ngọc Nhận Công chúa rồi, giờ nếu cưới thêm tiểu nữ, tiểu nữ lại có cảm giác mình là người thứ ba, là kẻ đi phá hoại gia đình người khác. Và cho dù tiểu nữ được Ngài ấy đón về trước Ngọc Nhận Công chúa thì tiểu nữ cũng không chấp nhận cuộc hôn nhân như vậy được. San sẻ phu quân của mình cho người khác, tiểu nữ không thể nào làm được.

_ Ra là như vậy!- Phúc Tường trầm ngâm.- Yêu nhau đậm sâu đến vậy, không thể gạt bỏ được sao?

_ Vì yêu đậm sâu nên không thể gạt bỏ được.

Hít một hơi thật sâu, Lôi Vi mỉm cười quay sang nhìn Phúc Tường.

_ Bát Hoàng tử! Ngài có tin những gì tiểu nữ nói không?

Phúc Tường hướng mắt nhìn Lôi Vi. Đôi mắt chàng lộ rõ sự phức tạp. Dường như chàng đang cố tiếp thu những gì nàng vừa nói.

_ Ngài không tin cũng...

_ Ta tin!- Cắt ngang lời của Lôi Vi, Phúc Tường khẳng định một câu chắc nịch.

_ Cảm ơn Ngài! Vậy Ngài có thể...- Lôi Vi lấp lửng.

_ Giữ bí mật cho người chứ gì?- Phúc Tường mỉm cười.- Không thành vấn đề.

*

Tộc người Khiết đến kinh thành của Tân Thực tính ra cũng đã được một tháng. Từ vùng phía Nam nắng ấm đến vùng phía Bắc lạnh giá kẻ ra bọn họ có chút không thích nghi được. Thế nhưng trong khoảng thời gian ở đây, Định An Hoàng đế ngày nào cũng mở tiệc thiết đãi bọn họ, khi thì trên triều khi thì đốt lửa trại ở bãi đất trống phía Nam thành khiến bọn họ dù có lạnh mấy cũng cảm thấy ấm áp. Cứ vậy hết tiệc lớn của Hoàng đế đến tiệc nhỏ của các Vương gia, Thái tử, Hoàng tử...thậm thoắt đã được một tháng.

Ngồi tựa đầu vào trụ, Lôi Vi nhắm hờ đôi mắt nghỉ ngơi. Từ ngày Băng Luân Công chúa đến đây, nàng gần như không được yên ổn ngày nào. Thái tử Phúc Vân cũng không có được ngày nào yên tĩnh. Hôm nay, tranh thủ Huy Tín cung của Phúc Tường tổ chức tiệc thiết đãi nên Phúc Tuấn kéo Lôi Vi đến Linh Vi đình. Từ ngày xảy ra biến cố đến giờ, họ đều không trở lại nơi này khiến cái đình nhỏ trở nên cô quạnh, lạnh lẽo...

Nhìn Lôi Vi nhắm mắt nghỉ ngơi, lòng Phúc Tuấn không khỏi quặng thắt. Nàng đã gầy đi đôi phần rồi. Trong chiếc áo choàng màu đỏ, thân thể nàng càng trở nên gầy yếu xanh xao. Và gương mặt nàng cũng đầy những mệt mỏi ưu tư hơn trước. Những gì đã xảy ra khiến chàng không thể nhìn thấy vẻ vui tươi, hoạt bát và bình yên trên gương mặt nhỏ nhắn kia nữa. Thận trọng vươn tay ra, chàng nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt đã theo chàng vào giấc mơ bao lâu nay. Chàng biết bản thân mình đã quá ích kỷ nhưng chàng thật sự không thể nào buông tay nàng được.

Phúc Tuấn từng thăm trách Ngọc Nhận đêm hôm ấy tại sao lại buông thả như vậy. Nhưng đó thật ra cũng chỉ là một cái có mà thôi. Nghĩ đi nghĩ lại thì lỗi vẫn là ở chàng. Nếu khi ấy chàng tro mặt làm hòa với Lôi Vi, nếu đêm giao thừa chàng không uống rượu đến say khướt thì mọi chuyện đã không xảy ra, chuyện kinh thiên động địa kia cũng không có dịp xảy ra. Suy cho cùng vẫn là vì chàng mà ra...

Bông tuyết trắng bay bay trong gió rồi nhẹ nhàng vương lên áo, lên tóc của Lôi Vi khiến nàng trong mắt chàng càng trở nên mơ hồ, hư ảo. Muốn nắm bắt, níu giữ nhưng lại không thể nào làm được, chỉ có thể đứng nhìn nàng từ từ tan biến, chỉ có thể để cái lạnh giá đâm sâu vào da thịt.

Một bàn tay ấm áp vuốt ve gò má khiến Lôi Vi dần lấy lại được ý thức. Hơi nhíu mày, nàng chậm rãi mở mắt ra và nhìn thấy Phúc Tuấn đang ngồi bên cạnh mình. Lúc trưa, chàng đột nhiên xông vào Tây Ân các rồi không nói không rằng gì nắm lấy tay nàng kéo đi, nàng cứ tưởng lại có chuyện gì lớn xảy ra. Nào ngờ đầu lại là chàng muốn dẫn nàng xuất cung. Biết được chuyện này, nàng ra sức phản kháng. Song chàng mặc kệ nàng vùng vẫy thế nào vẫn quyết kéo nàng lên tận Linh Vi đình này cho bằng được. Thái độ của chàng khiến nàng có chút kinh ngạc bởi từ trước đến nay, chàng luôn nhất mực chiều nàng. Chỉ cần nàng không muốn, chàng tuyệt đối không ép buộc nàng.

_ Nàng dậy rồi!

Không nói gì cũng không nhúc nhích, Lôi Vi cứ lặng im nửa ngồi nửa nằm như vậy nhìn Phúc Tuấn. Thật sự mà nói, tâm trạng của nàng cả tháng nay bị xáo trộn dữ dội. Câu nói của Phúc Tuấn hôm ấy tác động không nhỏ đến nàng. Phải chăng vì yêu mà người ta có thể chấp nhận tất cả kể cả làm lẽ. Trong khi nàng hoang mang không biết nên nghĩ như thế nào cho thông, Phúc Tuấn lại bước vào cuộc đời nàng một lần nữa. Xem thái độ, nàng biết rằng lần bước vào này, chàng sẽ không dễ dàng buông tay. Hay nói đúng hơn, từ trước đến nay chàng chưa bao giờ buông tay cũng như chưa bao giờ bước ra khỏi cuộc đời nàng. Rồi xa thì nhớ nhau da diết khôn nguôi, nhưng ở gần nhau lại đau khổ. Chàng và nàng rốt cuộc là đang yêu nhau hay đang dẫn vạt nhau?

Một giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên gò má của Lôi Vi khiến Phúc Tuấn bỗng chốc lo lắng, hoảng loạn.

_ Vi Nhi!- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa lau những giọt nước mắt của Lôi Vi.- Đừng khóc! Vi Nhi à! Nàng đừng khóc!

Rồi mặc kệ Lôi Vi có phản kháng hay không, Phúc Tuấn vội kéo nàng ôm chặt vào lòng. Nhìn thấy nàng đau khổ chàng đã muốn tự đánh chính mình rồi, giờ nhìn thấy nàng khóc chàng thật muốn tự tay đâm mình một nhát. Chàng từng hứa sẽ chăm sóc, bảo vệ nàng, không để nàng phải chịu bất kỳ tổn thương từ bất kỳ người nào, bao gồm cả chàng. Vậy mà giờ, người gây tổn thương cho nàng lại chính là chàng, chính chàng đã phản bội lại lời hứa của chính mình.

_ Vi Nhi! Ta xin lỗi! Ta thật sự xin lỗi nàng!

_ Phúc Tuấn!- Lôi Vi òa khóc.- Tại sao chúng ta lại đi tới bước đường này cơ chứ? Em không chấp nhận được việc này. Không chấp nhận được việc anh đã có thể từ. Càng không chấp nhận được việc anh đã có thể từ rồi mà chúng ta vẫn có mối quan hệ tình cảm với nhau. Nhưng mà...nhưng mà...em...em...Anh nói xem, giờ em phải làm sao đây?

Theo từng câu chữ của Lôi Vi, Phúc Tuấn càng xiết chặt vòng tay của mình hơn. Gió thổi lạnh căm nhưng lòng chàng càng lạnh hơn. Bất lực nhìn người mình yêu đau khổ, bất lực nhìn người mình yêu nức nở, còn gì đau bằng, còn gì lạnh bằng. Nhìn nàng như vậy, chàng ngỡ rằng mình đang bị nhấn chìm vào sâu trong lòng sông lạnh giá.

Không thể buông tay! Một khi đã chấp nhận rồi, dù có đau khổ hơn nữa Phúc Tuấn sẽ kiên trì bền bỉ đến cùng, dùng hết sức mình để có được và bảo vệ hạnh phúc của mình. Chỉ là...Lôi Vi...chàng không ngờ cũng không muốn để nàng phải chịu những khổ đau.

_ Vi Nhi!- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa dịch người Lôi Vi ra và nhìn thẳng vào mắt nàng.- Chúng ta hãy làm lại từ đầu đi. Ta không thể buông tay nàng được. Nàng cũng không muốn chấp nhận điều này. Vậy nên, chúng ta làm lại từ đầu, cùng nhau cố gắng có được không? Ta sẽ dùng hết sức mình để chăm sóc, bảo vệ nàng, để chúng ta có được hạnh phúc.

_ Vậy...Ngọc Nhận Công chúa thì sao? Nàng ấy yêu anh rất nhiều.

_ Nhưng người ta yêu là nàng!- Phúc Tuấn khẳng định chắc nịch.- Nàng yên tâm!- Vừa nói, chàng vừa ôm nàng vào lòng.- Ta sẽ bù đắp và chăm sóc tốt cho Ngọc Nhận. Chỉ là ta không thể để mất nàng được.

Không nói gì, Lôi Vi lặng im áp đầu mình vào vòng ngực của Phúc Tuấn. Từng nhịp đập liên hồi của trái tim chàng như thể truyền thêm sức sống cho nàng khiến nàng có đủ dũng khí để bước về phía trước. Nhưng nghĩ đến Ngọc Nhận, lòng nàng lại chùng xuống. Nữ nhân dù ở thời đại nào cũng không muốn phụ quân của mình có nữ nhân khác. Nàng cũng vậy, nàng ấy cũng vậy.

Hít một hơi thật sâu, Lôi Vi dịch đầu mình ra, rồi nhìn thẳng vào mắt Phúc Tuấn.

_ Em...em thật sự muốn bản thân mình có thể ích kỷ một lần.

_ Vậy thì...nàng hãy làm theo điều mình mong muốn đi. Đừng dồn ép bản thân mình phải làm điều mình không mong muốn. Vi Nhi! Ta tin, chúng ta sẽ hạnh phúc.

Nhìn vào đôi mắt của Phúc Tuấn, Lôi Vi không chỉ nhìn thấy yêu thương tràn ngập mà còn nhìn thấy cả quyết tâm không gì có thể lay chuyển được của chàng. Chàng quyết định rồi. Không! Chàng sớm đã quyết định từ rất lâu rồi nên đôi mắt của chàng mới quyết tâm được như vậy. Tuy có lo lắng, song nàng thật không tìm ra lý do để chối từ. Lúc này, nàng thấy bản thân mình ích kỷ vô cùng. Nhưng...nàng thật sự muốn có hạnh phúc.

Tiếng ngựa rồi tiếng chạy khiến cả Lôi Vi lẫn Phúc Tuân giật mình. Nhìn về phía lối đi hẹp lên đồi, cả hai thấy Tiểu An Tử đang vừa chạy vừa thở.

_ Tham kiến...tham kiến Vương gia! Vương gia...cát tường!- Vừa tung hô, Tiểu An Tử vừa thở lấy thở để.- Cát Tiểu thư...cát tường.

_ Tiểu An Tử! Có chuyện gì vậy?

_ Vương gia! Trong cung...xảy ra chuyện rồi!

Hết chương 66

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Điều còn sót lại

_ Phụ hoàng! Vừa quý xuống, Phúc Tuân vừa tâu.- Nhi thần không thể nào chấp nhận hôn sự này được. Cả đời này, nhi thần chỉ muốn Vi Nhi làm thê tử của mình. Mong phụ hoàng suy xét.

_ Phúc Tuân! Con nên hiểu đây không chỉ đơn giản là chuyện hôn sự của nam nữ mà còn là chuyện ban giao giữa nước ta với vùng Thảo Nguyên. Liên hôn là cách tốt nhất để thể hiện sự tin tưởng của hai bên. Việc này con không thể thoái thác được.

Làm sao Phúc Tuân không hiểu đây là cuộc hôn nhân chính trị chứ. Nhưng tại sao chàng lại là người bị chọn để liên hôn? Tại sao không phải là Phúc Vân, người sẽ trở thành vua của Tân Thục trong tương lai mà lại là chàng? Chuyện này rốt cuộc là chủ ý của ai?

_ Nhi thần hiểu rõ tầm quan trọng của việc này. Nhưng người nhi thần yêu là Cát Lôi Vi. Người nhi thần muốn lấy làm thê tử là Cát Lôi Vi. Nhi thần không muốn tổ chức một lễ thành hôn lừa mình dối người.

_ Con...

Thái độ cứng rắn của Phúc Tuân khiến Định An Hoàng đế phải dùng hết sức bình sinh của mình để không tức giận. Ngài sao lại không hiểu được tâm tư của đứa con trai này chứ. Thêm vào đó, bản thân Ngài cũng mong muốn Lôi Vi có được hạnh phúc xứng đáng phải có. Nhưng đằng này, đích thân Vương chủ người Khiết nói muốn gả Băng Luân Công chúa cho Linh Thân vương Mạnh Phúc Tuân. Ngài không có cách nào thoái thác được. Nhắc đến đây, linh tính mách bảo Ngài dường như Tác Đan biết khá rõ nội bộ Tân Thục và nắm được phần nào tâm ý của Ngài.

_ Con không lấy Băng Luân Công chúa cũng được. Vậy con định cứu Lôi Vi thế nào đây? Con đừng quên nàng ấy đã gây náo loạn buổi yến tiệc đêm hôm đó. Đó tuy là công nhưng cũng là tội. Vì để hóa giải chuyện này Trẫm đã nói nàng ấy là phi tử của Trẫm. Nay con lại vì nàng ấy mà hủy hôn với Băng Luân Công chúa. Vì phi tử của vua mà hủy bỏ hôn ước. Chuyện này nếu bọn họ biết được, thể diện Tân Thục ta để đâu, tiết hạnh của nàng ấy để đâu? Ấy là còn chưa kể nếu việc này bị lộ ra có thể khiến nàng ấy phải chịu tội không đáng phải chịu.

Những "tội danh" Định An Hoàng đế nói ra vốn đã được xóa cho Lôi Vi. Nàng giờ nào có phải là phi tử của Hoàng đế nữa. Nhưng với những người có mặt trong buổi lễ hôm ấy, những gì Định An Hoàng đế nói khi đó là một sự thật nghiêm nhiên không thể thay đổi. Giờ mọi chuyện phơi bày ra nàng không phải là phi tử của Hoàng đế, vậy ngay cả Hoàng đế cũng không thoát "tội" chứ đừng nói đến nàng. Song...

_ Chịu tội không đáng phải chịu!- Phúc Tuân ngơ vờ hỏi.

_ Vì nàng ấy mà Anh Đức Hoàng đế liên minh với Lăng quốc đánh chiếm Thục quốc. Con nghĩ xem đây là "tội" gì?

_ Phụ hoàng! Không thể khép tội nàng ấy một cách vô lý như thế được.- Phúc Tuân phản bác.

_ Phóng hỏa hý chư hầu [1]! Bao Tự về căn bản chưa làm gì nên tội. Những việc nàng làm vốn chưa thể làm sụp đổ cả một triều đại. Nhưng chỉ vì U vương say mê sắc đẹp của nàng, muốn được nhìn thấy nụ cười của nàng đến cuối Tây Chu mất nước, Bao Tự bị khép tội Hồng nhan họa thủy.

Càng nghe, Phúc Tuân càng muốn đỏ mặt hỏi. Nhớ lại những gì Lôi Vi nói trong buổi sinh thần của Phúc Khải năm nào, chàng mới thấy, quả thật lịch sử đã quá bất công khi đổ hết tội danh vong quốc lên đầu nữ nhân.

_ Phụ hoàng! Vấn đề giữa Thục quốc ta và Yên Khâu vốn đã tồn tại từ nhiều năm. Không thể đổ lên đầu nàng ấy được. Thêm vào đó chuyện liên hôn với tộc người Khiết và chuyện tranh chấp với Yên Khâu không liên quan gì đến nhau.

Vì quá lo lắng cho Lôi Vi nên Phúc Tuân không thể nghĩ được điều gì cả khiến đầu óc hồ đồ lúc nào không hay.

_ Vậy con nói xem tại sao Tác Đan lại muốn liên hôn với chúng ta chứ không phải là Yên Khâu?

_ Hai chuyện này căn bản không liên quan đến Vi Nhi. Phụ hoàng! Người không thể bắt nhi thần và nàng ấy phải gánh chịu tội lỗi không có thực đó. Nhi thần có thể vì nàng ấy mà làm tất cả duy chỉ chuyện liên hôn này là không thể. Nhi thần đã làm tổn thương nàng ấy một lần rồi, nhi thần không thể làm tổn thương nàng ấy lần nữa.

_ Tổn thương thì vết thương có thể lành lại. Nhưng chết rồi liệu có sống lại được không?

Lần này Phúc Tuân thật sự chết lặng trước những gì phụ hoàng của mình nói.

_ Nếu con không liên hôn những gì Trẫm nói có khả năng sẽ trở thành sự thật. Đến khi đấy, dân chúng sẽ đòi giết chết Vi Nhi, con định cứu nàng ấy thế nào? Cùng nhau trốn chạy sao? Nàng ấy là nữ nhi có thể chịu đựng được những khó khăn hiểm nguy hay không, con đã nghĩ tới chưa? Hơn nữa điều một nữ nhi cần...là một cuộc sống an toàn chứ không phải là một cuộc sống nay đây mai đó, nom nớp lo sợ. Con không nghĩ cho bản thân mình thì cũng nên nghĩ cho nàng ấy.

.....

Bước từng bước ra khỏi Đại điện, lòng Phúc Tuân nặng trĩu. Những gì phụ hoàng chàng vừa nói như vẫn đang vang vọng trong đầu chàng khiến đầu chàng nặng trĩu trĩu không thể nào suy nghĩ mọi việc một cách thấu đáo được. Nếu chàng vì Lôi Vi mà hủy hôn với Băng Luân Công chúa, Tác Đan chắc chắn sẽ nổi giận, chuyện mới cộng thêm chuyện cũ Lôi Vi chắc chắn sẽ không được yên ổn. Nhưng nếu chàng lấy Băng Luân Công chúa đồng nghĩa với việc chàng liên tục khiến nàng bị tổn thương. Tổn thương rồi lại tổn thương. Tại sao? Tại sao, tại sao khi chàng có thể bắt đầu lại với nàng việc này lại xảy ra khiến mối quan hệ cả hai mỗi lúc một trở nên mong manh tựa như làn khói có thể tan biến bất kỳ lúc nào?

Dừng chân đứng lại ở những bậc cấp cuối cùng, Phúc Tuân ngoảnh đầu lại nhìn Đại điện uy nghiêm kia. Nơi đó không chỉ phát ra thứ hào quang của uy quyền tối cao mà nó còn tỏa ra âm sắc u ám của sự cô độc lạnh lẽo. Lẽ nào, sinh ra trong gia đình đế vương, việc duy nhất chàng có thể làm là khiến nữ nhi mình yêu thương liên tục bị tổn thương, không thể đem đến hạnh phúc cho nàng ấy sao?

_ Vi Nhi!

Khẽ gọi tên Lôi Vi, Phúc Tuân khép hờ đôi mắt. Nên làm gì, quyết định ra sao...mọi chuyện, lúc này đây chàng thật không muốn nghĩ đến nữa. Chậm rãi mở mắt ra, chàng dứt khoát bước đi, rời khỏi Đại điện đến thẳng Nam môn Chu Tước.

_ Đưa roi da cho ta!- Vừa ra lệnh, Phúc Tuân vừa đưa tay về phía Tiểu Đậu Từ.

Không dám trái ý, Tiểu Đậu Từ vội xuống xe đưa roi da cho Phúc Tuân

_ Vương gia!- Tiểu An Từ ngạc nhiên.- Ngài định đi đâu vậy ạ?

_ Ngươi không cần quan tâm.- Vừa nói, Phúc Tuân vừa tháo dây của một con ngựa ra khỏi xe.- Các ngươi về trước đi!

Dứt câu, Phúc Tuân lên ngựa rồi nhanh chóng phóng thẳng ra khỏi cổng Hoàng cung. Băng qua khỏi chốn đô hội phồn hoa dưới chân thiên tử, băng qua vùng ngoại thành yên tĩnh, băng qua ngọn đồi rậm rạp, chẳng mấy chốc chàng đã đến Linh Vi đình. Từ đây nhìn xuống chàng có thể nhìn thấy rõ "cánh đồng" Phù dung đang rộ sắc đỏ phía sau Trùng Hoa viên. Chàng từng nói rằng Lôi Vi là đóa Phù dung đẹp nhất và nàng vĩnh viễn sẽ không bao giờ héo tàn. Vậy giờ đây, dù bề ngoài nàng vẫn tươi cười nhưng chàng hiểu rõ nàng đang rất đau khổ và đang cố kiềm nén, tìm mọi cách che dấu vết thương của mình.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến việc vì cuộc hôn nhân chính trị này, Lôi Vi có khả năng mất mạng, tâm can Phúc Tuân như bị xé thành trăm ngàn mảnh. Chàng không muốn cũng không thể nào tưởng tượng được nếu nàng mất...Không! Chàng không thể mất nàng như thế được. Tuyệt đối không thể được!

_ Vi Nhi! Ta xin lỗi!

*

"Yesterday, all my troubles seemed so far away. Now it looks as though they're here to stay. Oh, I believe in yesterday. Suddenly, I'm not half the girl I used to be." (Ngày hôm qua, mọi rắc rối tưởng chừng xa vời. Vậy mà giờ đây nó như đang quay trở lại. Tôi tin vào ngày hôm qua. Trong phút chốc, tôi không còn được nữa cô gái mà tôi đã từng.)

Bài Yesterday của The Beatles được Glee trình bày lại vang lên từ chiếc Ipad của Lôi Vi khiến tâm trạng nàng vốn chẳng mấy sáng sủa càng trở nên u ám. Chỉ vừa mới mở lòng ra để đón nhận Phúc Tuân một lần nữa, ấy vậy mà giờ chàng sắp phải liên hôn với Băng Luân Công chúa rồi. Điều đáng nói chính là thái độ thay đổi một cách chóng mặt của chàng. Khi mới vừa hay tin, chàng quyết liệt phản đối vậy mà giờ đây chàng lại tự nguyện thuận theo thậm chí còn mong muốn hôn lễ này sớm diễn ra. Nam nhân ngàn đời vẫn luôn là kẻ phụ tình. Hôm qua còn nói lời thề thốt, hôm nay đã trở mặt không chớp mắt. Chỉ cần nghĩ đến đây thôi là lòng nàng lại quặn thắt lại. Có lẽ một khi buộc phải sống ở thời đại này rồi nàng buộc phải chấp nhận, chấp nhận việc bị phụ tình như thế này.

Cả Tây Ân các lạnh ngắt như tờ. Thực ra, từ khi Lôi Vi vào đây sống, nó chưa bao giờ ấm áp. Nghĩ đến đây nàng quả thật muốn tự mĩa mai mình. Vì một nam nhân mà biến nơi ở của mình trở nên hoang vắng, âm u như thế này, nàng liệu có phải là một cô nhóc của thế kỷ XXI nữa không vậy. Lụy tình, ngày đêm chỉ biết u sầu, buồn đau. Càng nghĩ nàng càng thấy mình thật ngu ngốc.

_ Mạnh mẽ lên nào!- Vừa nói, Lôi Vi vừa lau những giọt nước mắt còn vương trên má.- Mình là con gái thời hiện đại, không thể bi lụy, yếu đuối như thế được. Mạnh mẽ lên nào cô gái!

Tự nói với chính mình, Lôi Vi hít một hơi đầy căng rồi đứng thẳng dậy. Nhưng cũng chỉ được chốc lát thôi nàng phải chống hai tay lên bàn. Nói gì, nàng cũng chỉ là một cô gái mà thôi. Một cô gái đang lớn không thể nào chịu nổi sóng gió của cuộc đời. Nếu đã vậy thì...cô gái à, hãy khóc cho thỏa nỗi lòng rồi sau đó mạnh mẽ đứng lên tiếp tục sống và bắt đầu lại mọi việc. Chỉ có như vậy con người ta mới có thể trưởng thành và trở nên mạnh mẽ trước những giông bão.

_ Linh Thứ phi tới!

Bên ngoài cửa một tên Thái giám hô to khiến Lôi Vi giật mình. Tắt Ipad, nàng vội cất nó xuống dưới gối của mình. Sau đó, vừa cẩn trọng kiểm tra lại gối đề đảm bảo Ngọc Nhận không nhận ra điều gì bất thường, nàng vừa vội lau hết những giọt nước mắt còn sót lại đi. Cũng may, bình thường nàng không bao giờ trang điểm nên không sợ mặt mày bị lem son phấn.

_ Linh Thứ phi cất tường!

Vừa mở cửa, Lôi Vi vừa cúi người thi lễ với Ngọc Nhận. Khi còn ở Điện Lan điện vai vế của nàng và nàng ta khác nhau nên nàng ta phải cúi người thi lễ với nàng. Giờ, có thể nói, ai nấy đã về đúng chỗ của mình nên nàng quay trở lại thi lễ với nàng ta kể ra cũng không có gì quá đáng. Nhưng để nói ra ba chữ "Linh Thứ phi" nàng quả thật phải dụng hết sức lực của mình.

_ Đứng lên đi!

Với chất giọng uy nghiêm nhưng cũng không kém phần hòa nhã của mình, Ngọc Nhận chắc chắn đã gây được thiện cảm với người khác từ lâu rồi. Chỉ đáng tiếc Lôi Vi lại là trường hợp ngoại lệ, nàng không có ác cảm với chôn hậu cung nhưng người của chôn hậu cung càng ít dấy dưng nào càng tốt chừng nấy chính vì vậy nên nàng mỗi lần phải gặp người trong chôn hậu cung các nơ-ron thần kinh của nàng đều căng lên cảnh giác. Chỉ là nàng cố không để lộ điều này ra mà thôi.

_ Ngươi không sao chứ?

_ Cảm tạ Thứ phi! Tiểu nữ không sao!

Vừa nói, Lôi Vi vừa mỉm cười rạng rỡ. Nàng không biết tâm ý của Ngọc Nhận là gì nhưng nàng tuyệt đối không thể để người khác nhìn thấy bộ mặt bi thảm của nàng được. Đứng thẳng người lên, nàng đưa mắt quan sát nàng Công chúa đứng đối diện mình. Một nàng Công chúa cao ngạo, không dễ gì chịu chấp nhận sự thất bại. Nàng có thể nhìn thấy điều đó ở nàng ta trong lần đầu tiên hai người cãi vã nhau.

Nhưng theo thời gian. Nàng ta đã trở thành một nữ nhân có địa vị, có quyền lực. Song dường như những điều đó không khiến cuộc sống của nàng ta trở nên tốt đẹp. Sau khi thành thân với Phúc Tuấn, Lôi Vi để ý thấy Ngọc Nhận chưa bao giờ nở một nụ cười thật sự hạnh phúc. Đã lấy được nam nhân mình yêu, tại sao nàng ta lại không hạnh phúc? Vấn đề này, có lẽ nàng hiểu được phần nào. Song khi nàng ta tới cảm ơn nàng về việc ngăn chặn cuộc chiến của Phúc Tuấn và Hàn Phong tại Khái Nguyên thành nàng thật sự kinh ngạc.

Lòng dạ nữ nhân hẹp hòi, ích kỷ chỉ muốn đáng trọng phụ yêu thương một mình mình và sẵn sàng tìm mọi cách hạ bệ những nữ nhân khác. Song có lẽ nàng ta chỉ có thể tiếp tục làm điều đó khi người nàng ta yêu thương còn sống trên đời này. Nghĩ đến điều này, nàng bỗng chốc khâm phục Ngọc Nhận, có thể vì Phúc Tuấn mà hạ mình đến cảm ơn nàng.

Hôm nay đến gặp nàng, thần sắc của Ngọc Nhận không được tốt cho lắm. Nói đến đây, Lôi Vi nhớ lại cách đây ba ngày trước Băng Tư, Quân Đài và Đồng Thảo có đến thăm nàng. Khi ấy sắc mặt của bọn họ trông cũng không được tốt. Họ dường như đang giấu nàng điều gì đó song vì lúc ấy tâm trạng nàng không được tốt nên nàng không để ý. Thêm vào đó, mấy ngày nay tâm trạng của Phúc Vân có phần xấu đi, Phúc Khái cũng không hay lại vẫn đến Tây Ân các này nữa. Chỉ có nỗi Phúc Tường là vẫn đến chộc phá nàng. Rốt cuộc bọn họ đang giấu nàng chuyện gì?

_ Công chúa...vẫn khỏe chứ?- Lôi Vi buột miệng hỏi thăm.

_ Lôi Vi!- Vừa mỉm cười, Ngọc Nhận vừa chậm rãi nói.- Giờ, Công chúa chỉ là tước hiệu mà thôi, danh phận của ta là Linh Thứ phi.

Buột miệng hỏi thăm không ngờ Lôi Vi nàng lại bị người ta nhắc nhở hay nói đúng hơn là cảnh cáo.

_ Tiểu nữ xin lỗi! Linh Thứ phi!

_ Lôi Vi!- Ngọc Nhận vờ thờ dài.- Không phải ta muốn làm khó ngươi nhưng trong cung lắm tai mắt nhờ người ta nghe được những gì ngươi nói, dù chỉ là lời thôi cũng có thể đem đến phiền phức cho ta và ngươi. Đặc biệt là cho Vương gia. Ngươi hiểu ý ta chứ?

Hiểu! Lôi Vi không muốn hiểu cũng buộc phải hiểu. Một phần vì Phúc Tuấn. Một phần vì nàng từng xem những bộ phim thuộc thể loại cung đấu, nên nàng cũng biết qua sự khắc nghiệt chốn cung đình. Và nàng tin rằng, ngoài đời chắc chắn sẽ khốc liệt trong phim nhiều. Không nói gì, nàng chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

_ Chuyện đã như thế này rồi...ngoài cách chấp nhận ra ta nghĩ cũng không còn cách nào tốt hơn.- Chất giọng buồn man mác của Ngọc Nhận khiến người nghe không khỏi xót lòng.- Ngài ấy là Vương gia của một nước, là người được Hoàng thượng yêu mến nên lẽ tất nhiên, Ngài ấy không thể đặt nhi nữ thường tình lên trên lợi ích quốc gia được.

Lôi Vi không đáp. Thật sự nàng không muốn nói gì với Ngọc Nhận về vấn đề này. Có lẽ cái miệng nhỏ của nàng chỉ phát huy tốt tác dụng của nó khi nàng phải chứng kiến khổ cảnh của người khác. Còn với bản thân mình thì...

_ Giờ thì ta đã hiểu tại sao Vương gia lại chỉ cho ta làm Thứ phi chứ không phải là Chính phi.

Lần khuất trong giọng nói của Ngọc Nhận là tiếng cười, tiếng cười bi ai.

_ Người nói cái gì?- Chết giọng của Lôi Vi đầy ngờ vực.

_ Thì ra Ngài ấy đã biết sẽ có ngày hôm nay.- Ngọc Nhận như tự nói với chính mình.- Ban đầu, ta thật sự không hiểu! Ta đường đường là Công chúa và còn là thanh mai trúc mã với Ngài ấy, tại sao Ngài ấy lại chỉ cho ta làm Thứ phi? Thì ra Ngài ấy đã biết, có khả năng Ngài ấy sẽ lấy Công chúa vùng Thảo Nguyên về làm thê tử. Và tất nhiên dù cho đây là cuộc hôn nhân chính trị hay tình cảm thì Băng Luân Công chúa phải trở thành Chính phi.- Nàng chậm rãi quay đầu về phía Lôi Vi.- Không thể để Công chúa nước khác chịu thiệt thòi có đúng không?

Càng nghe, Lôi Vi càng cảm thấy lòng bùng hai lỗ tai. Theo cách nói của Ngọc Nhận thì mọi việc vốn sớm đã nằm trong dự liệu của Phúc Tuấn. Nếu quả thật như vậy, điều đó cũng đồng nghĩa với việc lời hẹn ước nắm tay nàng đến thiên trường địa cửu, mong muốn nàng trở thành thê tử duy nhất của chàng đều là giả. Nàng không muốn tin! Nàng không muốn tin tất cả những gì Ngọc Nhận nói là sự thật. Nhưng thái độ của chàng đã quá rõ ràng rồi.

_ Nếu quả thật như vậy, có phải Linh Thứ phi nên về dọn dẹp lại phòng thất để hiếu kính với Chính phi tương lai hay không?

Chất giọng uy quyền đầy quen thuộc vang lên khiến cả Ngọc Nhận lẫn Lôi Vi giật mình. Vội quay đầu lại, họ nhìn thấy Thiên Phụng Công chúa đang chậm rãi tiến vào. Đi liền phía sau là Phi Đào.

_ Tham kiến Chiêu Anh Công chúa!- Cả Lôi Vi lẫn Ngọc Nhận vội đứng lên thi lễ.

_ Đứng lên cả đi!

_ Lôi Vi! Muội không sao chứ? Ta lo cho muội lắm đó nhưng ngặt nỗi Đông cung không phải là nơi ai ra vào cũng được. Ta mà vào nhiều lần quá thì nào cũng bị người ta để ý cho xem. Hôm nay, ta quyết tâm phải gấp bằng được muội nên đứng chờ Chiêu Anh Công chúa ở Nam môn Chu Tước cả buổi để được Người dẫn vào cùng.

Không chờ Thiên Phụng Công chúa lên tiếng, Phi Đào đã vội chạy về phía Lôi Vi nắm cánh tay nàng và bắt đầu kể lể. Thấy dáng vẻ của Phi Đào, Thiên Phụng Công chúa phải nhịn lắm mới không bật cười. Tiến một bước về phía trước, Thiên Phụng Công chúa nhìn Ngọc Nhận mỉm cười.

_ Dường như ở đây không còn việc của tiểu cảm tử [2] nữa thì phải?!

_ Thiếp xin cáo lui!

Dứt câu, Ngọc Nhận thi lễ với Thiên Phụng Công chúa rồi nhanh chóng rời khỏi Tây Ân các. Đến khi bóng nàng ta khuất hẳn sau Tây Ân các, Thiên Phụng Công chúa mới quay về phía Lôi Vi và nhìn nàng với ánh mắt nghiêm nghị.

_ Lôi Vi! Nếu trái tim của ngươi không thể tiếp tục tin tưởng vậy hãy dùng trực giác để nhận định, phán đoán mọi việc.

*

_ Công chúa!- Vừa đưa tay chặn lại, một tên lính tốt vừa thưa.- Người không thể vào bên trong. Vương chủ đang nghị sự với các vị Đại thần.

_ Tránh ra!- Băng Luân Công chúa lớn tiếng.- Ngay cả bản Công chúa đây ngươi cũng dám cản sao?

_ Thuộc hạ không dám!- Tên lính vội chấp tay lại.- Nhưng Vương chủ đã có lệnh...

_ Ta mặc kệ!- Băng Luân Công chúa cắt ngang lời tên lính.- Hôm nay, ta nhất định phải gấp bằng được phụ vương ta.

Dứt câu, Băng Luân Công chúa vận hết sức bình sinh của mình đẩy ngã tên lính rồi mở cửa xông vào bên trong.

_ Phụ vương! Phụ vương! Sao Người có thể tùy tiện quyết định chuyện hôn nhân đại sự của nhi nữ như thế?

Tất cả những ai có mặt trong phòng đều quay lại nhìn Băng Luân Công chúa. Đôi mắt người nào người nấy cũng ngập tràn sự lo lắng. Bởi dường như điều họ lo lắng đang diễn ra. Đó chính là phản ứng của Băng Luân Công chúa. Nếu nàng kiên quyết cự tuyệt hôn sự này vậy thì liên hôn với Tân Thực sẽ thất bại. Vùng Thảo Nguyên có khả năng sẽ mất chỗ dựa.

Băng Luân Công chúa vốn đã biết mục đích của chuyến đi này chính là liên hôn với Tân Thực. Vì con dân vùng Thảo Nguyên, nàng đã gật đầu đồng ý. Nhưng trước ngày lên đường, nàng đã nói với phụ vương người nàng thích là ai, người nàng mong muốn trở thành phụ quân của mình là ai. Phụ vương nàng hứa sẽ suy nghĩ nhưng cuối cùng thì sao? Tại sao lại gả nàng cho Linh Thân vương chứ? Tại sao phụ vương nàng có thể làm như vậy với nàng chứ?

_ Các ngươi lui ra cả đi! Để ta nói chuyện với Công chúa.

Sau câu nói ấy của Tác Đan, những vị đại thần đều nhanh chóng đứng lên hành lễ rồi cáo lui. Trong phòng giờ chỉ còn hai người. Cả căn phòng lặng im

như tờ. Nó im lặng tới mức hai người thậm chí có thể nghe thấy hơi thở của nhau.

_ Phụ vương! Người chẳng phải nói với nhi nữ rằng Người sẽ gả nhi nữ cho một đức lang quân như ý sao? Nhưng tại sao Người có thể bội ước với nhi nữ như thế?

_ Băng Nhi!- Chất giọng của Tác Đan đầy yêu thương nhưng cũng rất nghiêm khắc.- Con phải hiểu con là Công chúa, con có sứ mạng của mình. Con không thể hành xử lỗ mẫn như thế được. Không giống một nhi nữ tí nào.

_ Nhi nữ biết! Nhi nữ biết mình là Công chúa, bản thân có sứ mạng của mình. Nhưng phụ vương không thể đối với nhi nữ bất công như thế được. Nhi nữ đã đồng ý liên hôn với Tần Thục rồi, lẽ nào phụ vương không thể gả nhi nữ cho người mà nhi nữ yêu thương sao?

Từng câu từng chữ của Băng Luân Công chúa như những con dao sắc nhọn đâm từng nhát vào ngực của Tác Đan. Làm sao Ngải lại không mong muốn con gái của Ngải có được một cuộc sống hạnh phúc chứ? Nhưng thân là Vương chủ của một vùng, Ngải phải đặt quyền lợi cả cộng đồng của mình lên trên hết. Ngải không thể đặt quyền lợi cá nhân lên đầu tiên được.

_ Băng Nhi! Con nghe phụ vương nói. Linh Thân vương là một hảo nam nhân. Ngải ấy nhất định sẽ không đối xử tệ bạc với con cũng không để bất kỳ ai hiếp đáp con. Càng huống hồ địa vị của con người này trong triều đình không hề nhỏ. Chắc chắn sẽ làm nên chuyện lớn. Đến khi đó, không chỉ địa vị của con được củng cố mà địa vị của chúng ta cũng được củng cố vững chắc.

_ Phụ vương chỉ nghĩ đến lợi ích bản thân thôi!- Băng Luân âm ỉ.- Vì lợi ích của bản thân, phụ vương bán nhi nữ của mình cũng không tiếc.

Nghe những gì Băng Luân Công chúa nói, Tác Đan phải kiềm lăm mới không tức giận.

_ Ta làm như vậy nào có phải vì lợi ích của bản thân mà là vì lợi ích của cả vùng Thảo Nguyên. Thảo Nguyên chúng ta tuy rộng lớn nhưng vẫn phải dựa vào nước lớn để sinh tồn. Nay, chúng ta chỉ có thể dựa vào Tần Thục mà thôi. Liên hôn với họ là biện pháp tốt nhất. Song không thể liên hôn bừa được. Phải chọn người ưu tú và có tiềm năng nhất để liên hôn. Trong số đó chỉ có Linh Thân vương là thích hợp. Còn Bát Hoàng tử...chẳng qua chỉ là một kẻ đam mê tửu sắc mà thôi, sau này sẽ không có tương lai đâu.

Vì mãi hờn dỗi nên Băng Luân Công chúa không nhận ra sự ngập ngừng của phụ vương mình khi nhắc đến Phúc Tường.

_ Tại sao Người lại kết luận về chàng ấy một cách vội vàng như vậy? Phụ vương thật sự hiểu rõ chàng như thế sao?- Băng Luân cố cãi.- Nhi nữ luôn cho rằng phụ vương là người anh minh, chắc chắn sẽ không bao giờ nhìn lầm người. Vậy mà Người...Người...Người làm nhi nữ quá thất vọng!

Dứt câu, Băng Luân Công chúa bỏ chạy một mạch ra khỏi điện, không một lần quay đầu lại.

Đứng giữa điện, Tác Đan nhìn theo Băng Luân Công chúa mà không khỏi thở ra một hơi dài thường thuộc đến nao cả lòng. Đến khi nào đưa con gái ấy của Ngải mới hiểu được nỗi lòng cũng như gánh nặng Ngải đang phải gánh trên vai đây?

-----

[1] Phóng hỏa hý chư hầu: Truyền thuyết kể rằng, Chu vương mê say Bao Tự nhưng chưa bao giờ thấy nàng cười. Trong ngày lễ sắc phong con trai nàng lên làm Thái tử, đó là lần đầu tiên Chu U vương thấy nàng cười. Nụ cười khiến Ngải mê mẩn tâm thần vậy nên Ngải ra lệnh ai làm cho nàng cười sẽ thưởng nghìn lạng vàng. Để nàng cười, Chu vương đã theo kế mà đốt Phong Hỏa đài khiến các nước chư hầu tướng Cảo Kinh bị xâm chiếm mà dẫn binh kéo đến cứu viện không quản ngày đêm mệt nhọc. Khi đến công thành mới hay lý do U vương đốt Phong Hỏa đài liên tục kéo quân về mà trong lòng tức tối. Sau này khi quân Khuyển Nhung kéo đến đánh Cảo Kinh thật, U vương liền sai người đốt Phong Hỏa đài lên nhưng lần này các nước chư hầu lại nghĩ U vương đang đùa giỡn mình để mua vui cho mỹ nhân nên không một nước nào cứu viện. Nhà Tây Chu sụp đổ từ đây Bao Tự cũng không thoát khỏi số kiếp Hồng nhan bạc mệnh và tội Hồng nhan họa thủy.

[2] Tiểu cảm tử: mợ (vợ của cậu) ở đây Thiên Phụng Công chúa gọi Ngọc Nhạn theo ngôi của Nam Cung Long, con trai nàng.

Hết chương 67

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Đào hôn

Tiết trời mùa đông mỗi lúc một lạnh lẽo thế nhưng cả Hoàng cung Tần Thục lại trở nên ấm nóng bởi sắc đỏ được trang hoàng khắp nơi. Song đối với những ai mang trong mình những nỗi đau không thể nói, giữa nền tuyết trắng, sắc đỏ chẳng khác nào từng giọt máu đỏ đến nhức cả mắt.

Kéo chiếc áo choàng màu cam lên cao hơn, Băng Luân Công chúa chậm rãi ngồi xuống một cục đá bên cạnh ngọn tiểu khê [1] giờ đã đóng băng. Ngắm

nhìn gương mặt của mình trên mặt băng, lòng nàng càng trở nên sầu thảm, tâm trạng cũng theo đó mà chùng xuống mấy phần. Mấy ngày qua nàng đã cố gắng lắm mới có thể nghĩ thông mọi việc. Gánh sứ mệnh của dân tộc trên vai, nàng không thể tự ý quyết định mọi việc. Nàng càng không có quyền lựa chọn. Bởi hy sinh bản thân để dân tộc có cuộc sống tốt đẹp hơn chính là sứ mệnh của một Công chúa như nàng. Song dù đã nghĩ thông và nghe theo sự sắp đặt của phụ vương mình nhưng nàng vẫn không thể nào chấp nhận được sự thật này. Tình cảm của trong lòng nàng còn chưa kịp giãi bày sau này lại càng không thể mở lời. Chỉ nghĩ đến đó thôi, nàng không can tâm. Nếu quả thật không thể ở bên cạnh người mình yêu thương vậy ít nhất ra, nàng cũng muốn cho người ấy biết nàng thích người ấy nhiều đến mức nào để sau này nàng không phải nuối tiếc.

Thời gian của nàng không còn nhiều nữa. Nên nàng chỉ có thể tranh thủ được chừng nào hay chừng ấy mà thôi. Nhưng lúc này đây, trái tim nàng đập mỗi lúc một nhanh và mạnh. Đã hạ quyết tâm rồi song nàng vẫn không thể nào xua đi sự lo lắng hồi hộp. Nàng làm như vậy liệu có quá đường đột hay không? Liệu khi nghe nàng giãi bày chàng sẽ phản ứng ra sao? Rồi chàng sẽ nghĩ về nàng như thế nào? Những câu hỏi ấy cứ lẩn vẩn trong đầu của Băng Luân Công chúa khiến đầu nàng thật sự muốn nổ bung.

_ Bình tĩnh nào! Sẽ không sao đâu! Mọi chuyện sẽ ổn thôi!

Hít vào thở ra, Băng Luân Công chúa tự trấn tĩnh lấy mình. Ai tỏ tình với người mình yêu thương cũng đều mong sẽ được đáp trả lại tình cảm của mình. Nhưng nàng lại khác, nàng chỉ muốn nói rõ tình cảm của mình cho chàng biết. Vậy thôi! Nàng không cần chàng phải gật đầu nhận lại tấm chân tình của mình. Bởi nàng có sứ mệnh của riêng mình và buộc phải hoàn thành nó. Vậy nên việc chờ mong chàng đáp lại tình cảm, với nàng chẳng khác nào món xa xỉ phẩm.

Ngon gió khẽ thổi mang theo một hương vị thật thanh khiết khiến lòng người không khỏi xốn xang. Hít một hơi đầy căng, Băng Luân Công chúa khẽ mỉm cười rồi đưa mắt nhìn về phía lối đi nhỏ đợi chờ.

Một nhân ảnh dần xuất hiện. Dáng dấp ấy mỗi lúc một gần hơn khiến trái tim của Băng Luân Công chúa khẽ run lên. Vội vàng, nàng đứng thẳng lên khi người ấy đứng ngay trước mặt mình.

_ Bát Hoàng tử!- Vừa nói, Băng Luân Công chúa vừa đặt tay lên ngực cúi người hành lễ.

_ Băng Luân Công chúa không cần phải đa lễ như vậy!- Vừa nói, Phúc Tường vừa mỉm cười với Băng Luân Công chúa.- Công chúa viết thư hẹn gặp ta ra đây không biết là có chuyện gì?

Một câu hỏi đơn giản nhưng lại không hề dễ trả lời đối với Băng Luân Công chúa. Phải nói ra điều mình ấp ủ bao lâu này với người mình thích quả thật không giản đơn. Bởi con người ta cần bao nhiêu dũng khí để bày tỏ tình cảm thì cũng cần có bấy nhiêu dũng khí để đối mặt với câu trả lời không như ý của mình. Còn nàng tuy rằng nàng không cần câu trả lời của chàng nhưng suy nghĩ của chàng thật sự khiến nàng bận tâm.

_ Công chúa có gì khó nói sao?

_ À...không phải...chỉ là...uhm...

Nhìn thấy nét khó xử của Băng Luân Công chúa, với một người phong hoa tuyết nguyệt như Phúc Tường, chàng hiểu ngay nàng muốn nói điều gì. Tâm sự của nàng, chàng cũng đã hiểu từ lâu. Nhưng có lẽ hai người chỉ có duyên mà thôi. Bởi chỉ còn hôm nay, nàng sẽ trở thành tẩu tẩu của chàng. Và giả như không có hôn lễ này, chàng cũng không thể nào đón nhận tình cảm của nàng. Nàng và Lôi Vi thật sự có khá nhiều điểm giống nhau vui vẻ, lạc quan, hoạt bát, trong sáng. Nhưng nếu ở Lôi Vi là sự tình quái đáng yêu khiến người ta muốn giận cũng không thể nào giận được, thì ở nàng lại toát lên một sự thuần khiết không phải người con gái nào cũng có. Người con gái như nàng cần một hảo nam nhân bảo vệ, che chở để cả đời luôn được bình an.

_ Ta thấy đây có lẽ là điều Công chúa rất khó nói trong thời điểm này. Vậy sao nàng không chờ đến khi hôn lễ của nàng và Linh Thân vương hoàn thành rồi nói với ta? Hiện giờ ta bận rồi! Xin lỗi nàng!

Chờ đến khi hôn lễ hoàn thành sao? Câu nói của Phúc Tường chẳng khác nào như một nhát dao đâm vào Băng Luân Công chúa. Đến khi hôn lễ hoàn thành, nàng đã trở thành thê tử của Linh Thân vương rồi, nàng khi ấy sao có thể bày tỏ tình cảm của mình dành cho chàng đây?

Phúc Tường có lẽ không muốn nghe lời thổ lộ của nàng nên mới cố ý nhấn mạnh tám chữ "hôn lễ của nàng và Linh Thân vương". Nhưng nàng chỉ còn hôm nay và nàng cũng không cần bất kỳ điều gì ở chàng cả. Tại sao chàng lại không hiểu điều đó? Nhìn chàng đang chậm rãi quay lưng bước đi, lòng nàng chợt cảm thấy hoang loạn vô cùng. Mọi phản ứng của nàng cứ như bị tê liệt. Muốn nói mà mãi chẳng thành câu. Muốn bước tới nhưng chẳng thể nào nhấc chân. Chàng sao giờ lại trở nên xa xôi đến vậy? Song, nàng chỉ có một cơ hội này thôi. Nàng không thể để vụt mất nó được.

_ Ta thích chàng!- Vừa hét lên, Băng Luân Công chúa vừa tiến một bước dài về phía trước.- Bát Hoàng tử! Ta thích chàng!

Bước chân của Phúc Tường dừng khựng lại. Cuối cùng điều không nên nói Băng Luân Công chúa cũng đã nói ra. Hít một hơi đầy căng, chàng chậm rãi quay về phía sau và nhìn thẳng vào đôi mắt đang đong đầy tình cảm cũng như sự lo sợ của nàng.

_ Băng Luân Công chúa! Nàng...

_ Ta biết, ta sắp phải thành thân với Linh Thân vương, trở thành tẩu tẩu của chàng nhưng ta chỉ muốn sống thật với lòng mình, với tình cảm của mình. Ta biết, ta là Công chúa, ta có sứ mệnh của mình nhưng ta chỉ còn một cơ hội này mà thôi. Ta cũng biết, chàng không thích ta nhưng ta vẫn muốn nói cho chàng biết để sau này ta không phải hối hận. Chàng biết không, hai năm trước, khi chàng lần đầu tiên vi hành cùng Định An Hoàng đế đến vùng Thảo Nguyên, khi lần đầu tiên ta nhìn thấy chàng, ta đã thích chàng rồi. Từ đó đến nay, chàng luôn ở trong tâm trí của ta. Chưa bao giờ ta thôi nghĩ về chàng, nhớ mong chàng. Nên...nên...

_ Nên...nàng mong muốn điều gì?

Đã tới nước này rồi có muốn ngăn chặn cũng không còn kịp nữa. Nên hít một hơi thật sâu, Phúc Tường hỏi lại Băng Luân Công chúa. Ẩn trong chất giọng điềm tĩnh và khá thoải mái kia là một sự tức giận không phải ai cũng nhìn ra được.

_ Không!- Băng Luân Công chúa khẽ lắc đầu rồi nở một nụ cười mãn nguyện.- Ta không mong muốn điều gì cả. Bởi điều ta mong muốn cuối cùng ta cũng đã làm được rồi.

Giữa tiết trời lạnh lẽo của mùa đông, nụ cười của Băng Luân Công chúa chẳng khác nào tia nắng xuân ấm áp. Nhưng không hiểu sao trong nụ cười mãn nguyện kia, Phúc Tường lại nhìn thấy một nỗi buồn không dễ gì nói ra.

*

Tiếng nhạc từ dưới lầu réo rắc vang lên dường như không thể nào khiến tâm trạng của Phúc Tường khá lên được. Mà chính xác, tâm trạng của chàng không thể nào tốt lên từ khi Băng Luân Công chúa gây bầy tình cảm của nàng với chàng vào chiều hôm qua. Những lời nói chân thật, không hề hoa mỹ mà chàng chưa từng nghe bao giờ ấy quả thật đã khiến trái tim chàng không khỏi rối loạn. Nhưng sau đó thì sao? Mọi việc vẫn phải diễn ra như nó vốn phải vậy. Nàng hôm nay sẽ thành thân với Ngũ huynh của chàng, hoàn thành sứ mệnh liên hôn của mình. Còn chàng, tình cảm này cũng chỉ là thoáng qua. Rồi cũng sẽ ổn thôi.

Song đã biết là thoáng qua như vậy tại sao tâm trạng của chàng chẳng thể nào thoải mái được? Phúc Tường chưa bao giờ rơi vào trường hợp như thế này. Nghĩ không thông là nghĩ không thông. Khẽ lắc đầu, chàng cầm lấy bình rượu chậm rãi rót rượu vào chén Lưu Ly và nhanh chóng uống cạn.

"Cùng sầu thiên vạn đoạn,

Mỹ tửu bách tam bôi.

Sầu đa tửu tuy thiếu,

Tửu khuynh sầu bất lai."*

Đang định rót thêm một chén Ngọc Lộ tửu nữa, Phúc Tường bỗng nghe tiếng ngâm trong vắt. Vội ngoảnh đầu nhìn lại, chàng nhận ra Hoàng cô cô của mình, Mạn Hương Công chúa đang chậm rãi tiến tới.

_ Cô cô!- Vừa nói, Phúc Tường vừa chấp tay thi lễ với Mạn Hương Công chúa.

_ Tường Nhi!- Vừa nói, Mạn Hương Công chúa vừa ngồi xuống ghế đối diện.- Hôm nay Ngũ huynh của cháu thành hôn với Băng Luân Công chúa vậy mà cháu vẫn dành thời gian để đến Phi Thiên lâu của ta thưởng thức mỹ tửu sao?

_ Cô cô!

_ Nhưng không phải mọi khi mỗi lần cháu đến đây uống rượu đều kêu ca vũ của ta lên hầu sao?

Lần này Phúc Tường chẳng buồn lên tiếng phản bác. Chàng chậm rãi rót rượu vào chén Lưu Ly còn lại.

_ Xem ra Cô cô đã đoán đúng tâm trạng của cháu rồi.

_ Cô cô đừng chọc cháu nữa! Cháu làm gì có nỗi sầu nào.

_ Sao lại không! Nỗi sầu của cháu chính là nữ nhi. Và nữ nhi đó không ai khác chính là Nguyệt Lượng [2] Công chúa vùng Thảo Nguyên kia.

Nghe Mạn Hương Công chúa nói vậy, Phúc Tường không khỏi giật mình khiến chàng suýt nữa đánh đổ chén rượu đang cầm trên tay.

_ Chiều hôm qua ta vào cung thăm Thái hậu có đi ngang qua Ngự hoa viên và tình cờ nghe được.- Vừa nói, Mạn Hương Công chúa vừa mỉm cười.- Tường Nhi! Cháu nghĩ rằng cháu tuyệt tình như vậy là có thể giải quyết được vấn đề sao? Băng Luân Công chúa sẽ hạnh phúc? Còn cháu sẽ thoải mái?

Trước câu hỏi của Mạn Hương Công chúa, Phúc Tường không biết phải trả lời như thế nào. Song trong thâm tâm chàng hiểu rõ Băng Luân Công chúa sẽ không hạnh phúc, hôm qua chàng đã nhìn thấy điều đấy trong đáy mắt nàng. Còn chàng vốn từ khi nghe tin nàng sẽ thành thân với Ngũ huynh mình, tâm trạng của chàng cũng chẳng thoải mái gì. Hay chính xác hơn từ ngày hay tin ấy, chàng mới chính là chàng. Song không một ai có thể nhận ra điều này vậy mà Cô cô chàng...Chẳng qua chàng che giấu quá giỏi, giỏi đến mức ngay cả chính bản thân chàng cũng không nhận ra.

_ Xem này! Cháu đã biến Ngọc Lộ tửu của Cô cô thành Tương tư tửu rồi.

Thêm một câu nữa Mạn Hương Công chúa nói trúng tâm trạng của Phúc Tường. Tương tư! Hai chữ này chàng căn bản chưa từng nghĩ qua nhưng hôm nay, trong khi hôn lễ của Băng Luân Công chúa sắp sửa diễn ra, chàng quả thật không thể không nghĩ đến nó.

Lần đầu tiên gặp Băng Luân Công chúa là cách đây hai năm trước trên vùng Thảo Nguyên bao la rộng lớn. Lúc nhìn thấy nàng từ xa trong bộ hồng y, chàng có cảm tưởng nàng chẳng khác nào một con Hồng hạc. Một con Hồng hạc vui vẻ, thích bay nhảy tự do. Khi ấy chàng quả thực không mấy ấn tượng về nàng bởi mọi sự hiếu kỳ của chàng đều dồn hết vào Lôi Vi, nữ tử khiến chàng trở thành "thầy phù thủy" trong đêm sinh thần của Thất huynh.

Giờ nhớ lại cảnh tượng ấy quả thật chàng không khỏi chấn động.

Cứ vậy thời gian thấm thoát qua đi. Năm vừa rồi khi chàng quay trở lại vùng Thảo Nguyên, Băng Luân Công chúa đã ra dáng thiếu nữ hơn, tính tình cũng trở nên hiền dịu hơn. Lần này, số lần gặp gỡ giữa hai người tăng lên đáng kể so với lần trước. Song đều do nàng chủ động hết cả. Nhưng có lẽ thời gian hai người gặp nhau và trò chuyện vẫn chưa đủ nhiều nên chàng không nhận ra tình cảm của mình sớm hơn. Vậy nên nữ tử vùng Thảo Nguyên đó đi vào lòng chàng lúc nào không hay.

_ Cháu thực sự nghĩ rằng Băng Luân Công chúa sẽ hạnh phúc? Còn cháu sẽ thoải mái? Tuy rằng tình cảm là chuyện không thể ép buộc, nhưng nó cũng như thưởng thức rượu vậy. Ngọc Lộ tửu này phải đựng trong chén Lưu Ly mới thưởng thức được hết cái ngon, cái đẹp của nó... Uhm... đựng trong chén da trâu hay chén răng hổ cũng tạm được. Nhưng nếu cháu đem nó đựng trong chén Phi Thủy thì cho dù rượu có ngon đến đâu, người uống cũng cảm thấy không ngon, chẳng khác nào chén nước lã. Ái tình cũng vậy! Chỉ cần hai người yêu thương nhau sẽ tạo nên hạnh phúc. Hoặc cũng có thể giống như Ngọc Nhạn, chỉ cần lấy được người mình yêu thương, vậy là đủ rồi, hạnh phúc rồi. Nhưng phải thành thân với người mình không yêu thương thì quả thật ngoài đau khổ ra cũng chỉ có khổ đau mà thôi. Vậy nên cháu đừng nghĩ rằng, cháu tuyệt tình như vậy là tốt cho Băng Luân Công chúa. Triều chính phải nghe theo cái đầu nhưng tình cảm phải nghe theo trái tim.

Mạn Hương Công chúa vừa dứt câu, Phúc Tường đã vội chạy một mạch xuống lầu, ra khỏi Phi Thiên lâu leo lên ngựa rồi chạy nhanh như gió. Tất cả loạt hành động đó diễn ra rất nhanh đến nỗi Cô cô của chàng còn không có thời gian để ngạc nhiên. Đến khi định thần lại được, Mạn Hương Công chúa không thể không nở một nụ cười. Đứa cháu trai này của bà bề ngoài tuy lúc nào cũng giờ tính phong hoa tuyết nguyệt ra nhưng lại là người biết suy nghĩ. Song nhiều khi về bề ngoài kia của chàng lại lần đi đi nội tâm đến nỗi chính bản thân chàng lắm lúc cũng không nhận ra được mình thật sự đang cần gì, muốn gì.

.....

...Chiếc kiệu rước dâu lớn từ trong Hoàng cung đang tiến về phía cổng của Linh Vương phủ mỗi lúc một gần. Người dân hai bên đường tụ tập lại mỗi lúc một đông để xem đoàn rước dâu Hoàng gia. Vừa xem, họ vừa bàn tán sôi nổi về hôn lễ này. Đa phần ai nấy cũng tỏ vẻ ngạc nhiên khi chưa đầy một năm Linh Thân vương đã tiếp tục tổ chức hôn lễ. Nhưng với một người liên tục đem tin thắng trận về cho đất nước như chàng, sự ngạc nhiên đó của họ sớm trở thành sự đương nhiên và họ thành tâm chúc phúc cho vị Vương gia trẻ tuổi này...

...Sự huyền ảo đi rồi, đi xa rồi nhưng dư âm vẫn còn. Chợt trong đầu Lôi Vi lại vang lên tiếng kèn rước dâu ngày nào. Hôm ấy trời cũng lạnh giá như hôm nay. Hôm ấy tuyết cũng rơi dày như hôm nay. Và hôm ấy nàng cũng lặng lẽ đứng trên cây cầu này nhìn đoàn rước dâu của Phúc Tuấn đi ngang qua như hôm nay. Tất cả mọi việc sớm đã được định đoạt. Định đoạt rằng chàng sẽ lấy Ngọc Nhạn. Định đoạt rằng chàng phải liên hôn với Băng Luân Công chúa. Định đoạt rằng chàng và nàng không thể nào ở bên nhau. Nàng không oán chàng cũng chẳng trách chàng, hờn giận chàng. Nàng chỉ oán bản thân mình tại sao lại bị xuyên không lạc đến thời đại của chàng. Nếu nàng không xuyên không hai người sẽ không gặp nhau, cả hai cứ vậy mà sống cuộc sống của mình có phải tốt hơn hay không...

...Trên nền tuyết phủ trắng khắp con phố, một con hắc mã đang chạy băng qua các con đường mỗi lúc một nhanh. Nó dường như hiểu được tâm trạng của chủ nhân mình nên sự cố gắng của nó cũng tăng gấp đôi để hoàn thành sứ mệnh của mình. Sớm gặp người song tình cảm ta dành cho người lại bị giấu kín khiến bản thân ta cũng không nhận ra. Giờ liệu có quá muộn màng để níu kéo tất cả? Không! Dù có muộn Phúc Tường chàng vẫn quyết phải làm. Bởi chàng cũng giống nàng, không muốn sau này phải hối hận...

...Kiệu hoa tiến về phía cổng Linh Vương phủ mỗi lúc một gần. Mặc cho xung quanh có náo nhiệt đến thế nào, tâm trạng của Phúc Tuấn cũng không thể nào khá lên được. Đưa mắt nhìn về phía chiếc kiệu rước dâu một sắc đỏ giữa nền tuyết trắng, chàng thật không biết quyết định này của chàng là đúng hay sai. Tỷ tỷ chàng, Thiên Phương Công chúa tuy rằng vẫn ủng hộ quyết định của chàng, nhưng chàng biết tỷ tỷ rất thất vọng. Bởi chính chàng đây cũng đang rất thất vọng về bản thân mình. Song chàng nào có chọn lựa khác...

...Bên trong Vương phủ đang dán đầy chữ hỷ này, Ngọc Nhạn chậm rãi dừng lại trên một con đường nhỏ hẹp nhìn về phía sảnh đường, nơi Phúc Tuấn sẽ làm lễ thành thân với Băng Luân Công chúa. Theo đúng luật lệ chàng chỉ làm lễ thành thân một lần, và người bài đường với chàng chính là Chính phi của chàng. Song vì không muốn để Băng Luân Công chúa chịu thiệt thòi, quan trọng hơn nữa là để khẳng định sự bền vững của cuộc hôn nhân này nên Định An Hoàng đế đã để chàng làm lễ bài đường với nàng Công chúa kia. Nhưng đó không phải điều nàng bận tâm. Chỉ cần người bài đường với chàng không phải là Lôi Vi, nàng đều không bận tâm. Bởi nàng biết ngoài Lôi Vi ra, nữ tử nào bài đường với chàng cũng giống nhau, không thể ngồi vào ngôi vị Chính phi của chàng, vị trí dành cho người chàng hết mực yêu thương.

...Gió thổi từng cơn lạnh căm. Tuyết trắng bay đầy trời. Theo đó những chiếc lá cuối cùng lao đảo cuốn theo cơn gió. Lòng người vốn đã u ám nhìn cảnh này lại càng thêm nao nùng. Một giọt nước mắt lăn khe trên gò má Lôi Vi. Những gì nàng cảm nhận được chính là lạnh buốt và đau rát như những mảnh thủy tinh được phóng ra rồi đâm thẳng vào trong người nàng. Nàng lúc này thật sự không muốn nghĩ ngợi thêm bất kỳ điều gì nữa...

...Vừa giục ngựa, Phúc Tường vừa hét lên để người đi đường tránh ra. Ai nấy nhìn thấy con tuấn mã đang chạy hăng cùng với gương mặt mỗi lúc mỗi tối của chàng cũng vội vàng dạt vào hai bên đường nhường lối cho con hắc mã chạy qua. Chỉ cần chạy qua một con phố nữa là sẽ tới nơi. Chàng nhất định, nhất định phải tới kịp lúc...

...Kiệu hoa chậm rãi dừng lại trước cổng phủ. Mọi người tụ tập lại mỗi lúc một đông. Theo tiếng hô, Băng Luân Công chúa được hỷ nương cầm tay dẫn ra khỏi kiệu. Đã nói ra nỗi lòng mình với chàng, nhưng không hiểu sao nàng không thể nào nhẹ lòng được. Có lẽ, điều nàng mong muốn còn nhiều hơn cả điều nàng đã làm chăng? Qua tấm vải đỏ phủ trên đầu, nàng nhìn thấy Phúc Tuấn, người chỉ chốc lát nữa thôi sẽ trở thành phu quân của nàng, cũng chẳng vui sướng gì. Yêu một người lại không thể ở bên người ấy. Nỗi đau ấy chỉ ai trải qua mới hiểu rõ được. Bọn họ giờ quả thật đồng bệnh tương lân [3]. Song chàng và nàng liệu có thể sưởi ấm được cho nhau hay không khi trong tim cả hai vốn dĩ không có nhau?

Tiếng reo hò chúc mừng mỗi lúc một to hơn. Qua tấm vải đỏ, Băng Luân lờ mờ nhận ra được một số người trong tộc của mình. Đa phần họ là họ hàng của nàng. Và trên gương mặt ai nấy cũng rạng rỡ vui mừng. Bọn họ vui mừng vì điều gì vậy? Vì đây là ngày hạnh phúc nhất đời nàng? Hay vì đây là ngày

đánh dấu các bộ tộc của vùng Thảo Nguyên có chỗ dựa vững chắc? Hay là vì quyền lợi của họ được củng cố? Bỗng nhiên nàng cảm thấy ghét những con người ấy vô cùng.

_ Nhất bá thiên địa!

Theo tiếng hô cả Phúc Tuấn và Băng Luân Công chúa chậm rãi quay về phía cửa lớn vái ba vái. Trước khi hôn lễ được tiến hành, phụ vương nàng đã mời một người am hiểu văn hóa của cường quốc này chỉ dạy cho nàng đủ điều. Từ những nghi thức trong hôn lễ đến những phép tắc của Hoàng cung. Trong vòng nửa tháng, nàng buộc phải nắm rõ tất cả. Vậy nên có thể nói, hôm nay chính là ngày "thu hoạch thành quả" luyện tập của nàng. Nghĩ đến đây, không hiểu sao nàng lại cảm thấy thật nực cười.

_ Nhị bá cao đường!

Hai người lại quay vào phía lễ đường và tiếp tục vái ba vái. Cả Phúc Tuấn lẫn Băng Luân Công chúa giờ chỉ biết làm cho xong bổn phận của mình. Bầu không khí của họ thật nặng nề, không hề có sự ấm áp, yêu thương như người ngoài nhìn vào.

_ Phu thê...

_ Không được bá!

Chất giọng nam trầm có phần mệt mỏi nhưng ẩn chứa đầy sức mạnh vang lên. Những ai có mặt trong lễ đường đều quay lại nhìn và nhận ra giữa nền tuyết trắng, một nam nhân mặt y phục màu khói đang chạy xộc vào. Trước khi họ kịp hiểu ra chuyện gì, nam nhân ấy đã xông vào lễ đường cầm lấy tay tân nương.

_ Ngũ huynh!- Nhìn thẳng vào mắt của Phúc Tuấn, Phúc Tường nói rõ từng chữ một.- Huynh không thể bá đường cùng nàng ấy được.

Dứt câu, Phúc Tường xoay người Băng Luân một vòng rồi bế nàng rời khỏi lễ đường trước sự kinh ngạc của tất cả mọi người.

Còn đối với Phúc Tuấn, chàng quả thật không biết nên vui hay nên buồn. Và vui buồn vì điều gì. Vui vì tân nương bị cướp hay vui vì chàng có thể quay trở lại với Lôi Vi? Buồn vì đây là cách duy nhất để hóa giải mọi chuyện cho Lôi Vi nhưng cuối cùng lại bị Phúc Tường chen vào hay là vì có dù nàng có hay tin Phúc Tường cướp tân nương thì nàng cũng sẽ không mở lòng với chàng lần nữa?

*

Nghựa cứ chạy mãi, chạy mãi, chạy xa khỏi chốn đô hội náo nhiệt, chạy băng qua vùng ngoại thành, chạy băng qua những cánh đồng. Chẳng biết Phúc Tường đã cho ngựa chạy bao lâu và chẳng biết tám vãi trùm đầu của Băng Luân đã bay đi từ bao giờ, họ chỉ biết rằng dù có phải chạy đến cùng trời cuối đất họ cũng mong khoảnh khắc này đây kéo dài mãi mãi.

Cho ngựa dừng lại bên một bờ hồ, Phúc Tường nhanh chóng nhảy xuống ngựa rồi đỡ Băng Luân xuống. Bầu không khí xung quanh hai người giờ đây bắt đầu trở nên ngưng ngập. Họ không biết phải mở lời với người đi bên cạnh mình thế nào để giãi bày mọi chuyện, suy nghĩ của mình. Cứ vậy, họ vừa đi dọc bờ hồ vừa đuổi theo suy nghĩ của mình.

_ Bát Hoàng tử! Chàng...chàng làm như vậy là có ý gì?- Băng Luân Công chúa ngập ngừng hỏi.- Chàng có biết...chàng làm như vậy sẽ gây nên rắc rối không?

_ Chẳng còn cách nào khác cả!- Không hiểu từ lúc nào, sắc diện của Phúc Tường đã trở lại bình thường.- Ai bảo chiều hôm qua có người nghe được những lời nàng nói với ta. Nàng nghĩ xem, nếu việc đó đến tai phụ hoàng ta, ta chắc chắn sẽ thê thảm hơn những gì nàng tưởng tượng ra. Vậy nên nghĩ đi nghĩ lại, ta thấy chỉ còn cách đào hôn là tốt nhất cho cả ta và Ngũ huynh.

_ Há?- Băng Luân Công chúa ngạc nhiên nhìn Phúc Tường.- Tốt cho chàng và Linh Thân vương?

Băng Luân Công chúa có nằm mơ cũng không ngờ được Phúc Tường lại vì lợi ích của chàng và Ngũ huynh chàng nên mới cướp nàng đi. Vậy mà nàng cứ tưởng...Thì ra là nàng tự mình đa tình.

Nhìn vẻ mặt giận dữ, không can lòng của Băng Luân Công chúa, Phúc Tường thật muốn cười lớn. Nàng Công chúa này bình thường chạy nhảy khắp nơi chả khác nào con chim nhỏ, chàng vốn tưởng nàng chắc chắn rất tinh tường, thật không ngờ lại dễ dàng mắc lừa chàng như vậy. Nhưng kể ra tiểu Công chúa này quả thực đáng yêu. Chàng chỉ nói mấy câu thôi mà mọi cảm xúc của nàng đều đã hiện lên một cách sinh động trên gương mặt nhỏ nhắn kia rồi.

_ Nàng quả thật nghĩ rằng ta đường đường là một nam nhân vậy mà phải dựa vào một nữ nhân liễu yếu đào tơ để thoát thân sao?

Hết đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, Băng Luân mở căng mắt nhìn Phúc Tường. Chàng rốt cuộc định quay nàng đến khi nào?

_ Vậy...chàng...

_ Băng Luân!- Dừng chân lại, Phúc Tường chậm rãi quay về phía Băng Luân Công chúa.- Nàng đã nói thích ta rồi lại đi bá đường với người khác, nàng nghĩ rằng ta sẽ chịu ngồi yên sao?

_ Việc này...- Băng Luân Công chúa lấp bắp.

Mỉm cười, Phúc Tường tiến về phía Băng Luân Công chúa một bước nữa.

_ Tuy rằng muộn màng nhưng cuối cùng ta cũng hiểu rõ tình cảm của ta, hiểu rõ ta thích nàng đến mức nào.- Từ tha thiết, chất giọng của Phúc Tường trở nên nghiêm nghị và ẩn chứa đầy sức mạnh.- Vậy nên...Băng Luân...nàng nghe cho rõ đây, trừ phi nàng gả cho ta bằng không ta sẽ không để nàng gả cho bất kỳ nam nhân nào khác.

Và trong khi Băng Luân Công chúa đang cố tiếp thu những gì Phúc Tường vừa nói với mình, chàng đã chậm rãi cúi xuống đặt một nụ hôn trên môi nàng. Hai mắt mở to của nàng từ từ khép lại để cảm nhận hương vị ngọt ngào vừa đến này. Nàng thật sự mong đây không phải là giấc mơ. Và giả như đây là giấc mơ, nàng mong rằng mình sẽ không bao giờ tỉnh lại.

_ Nàng yên tâm!- Vừa rời khỏi môi Băng Luân, Phúc Tường vừa thì thầm- Ta sẽ không để nàng hối hận vì đã bày tỏ tình cảm với ta đâu.

[1] Tiểu Khê: dòng suối nhỏ.

[2] Nguyệt Lọng và Băng Luân đều dùng để chỉ mặt trăng.

[3] Đồng bệnh tương lân: Nghĩa đen: cùng bệnh thì cùng thương xót nhau.

Nghĩa bóng: khi người ta cùng ở một hoàn cảnh giống nhau thì người ta thông cảm với nhau.

* Bốn câu đầu trong bài thơ Nguyệt hạ độc chúc kỳ 4 của Lý Bạch.

Sầu lớn nghìn muôn mối

Ba trăm chén rượu ngon!

Sầu nhiều, rượu tuy ít

Rượu nghiêng sầu phải bon.

Hết chương 68

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Kiên trì đến cùng

Năm cũ đã qua, năm mới đã tới. Mùa đông đã đi và mùa xuân đã đến từ lâu. Gió khẽ thổi khiến những bông tuyết trắng nhỏ xinh vương trên các cành cây cao. Ánh nắng mặt trời chiếu vào làm chúng nhanh chóng tan ra thành từng giọt nước. Từ xa nhìn tới, cả cành cây sáng lấp lánh tựa như được dát vàng.

Ngồi trong thư phòng hướng về phía bầu trời quang đãng, Phúc Tuấn đưa mắt nhìn về gốc Tử đằng đã lớn lên đôi chút. Chuyện Lôi Vi trồng gốc cây ấy ở đây cũng như ý nghĩa của loài cây này theo lời nàng nói, chàng sớm đã biết từ lâu. Và giờ những câu nói ấy dường như mỗi lúc một khắc sâu trong tâm trí chàng.

Cây con còn non nớt, không thể đứng vững. Vậy chàng sẽ tìm mọi cách cho nó đứng vững, rễ đâm thật sâu và bám thật chắc vào lòng đất, để nó có thể sống mãi

với thời gian. Đã nắm chặt rồi, chàng sẽ nắm chặt hơn nữa, chặt đến độ không thể nào buông ra.

Chuyện liên hôn với vùng Thảo Nguyên giờ đã được giải quyết ổn thỏa. Chỉ có điều đến giờ Phúc Tuấn vẫn chưa thôi bất ngờ. Chàng thật không ngờ Phúc Tường lại có tình cảm với Băng Luân Công chúa và nhất quyết muốn nàng trở thành thê tử của mình. Giờ thì đệ đệ của chàng đã lấy được người mình yêu và được phụ hoàng phong thành Ninh Thân vương. Ngồi đây nghĩ lại, chàng cảm thấy mọi việc không thật lắm. Có hôm chàng hỏi đệ ấy sao mọi chuyện lại đột ngột và nhanh chóng đến vậy. Đệ ấy chỉ nói mấy câu ngắn gọn:

" Đệ cũng không biết! Đệ chỉ biết rằng đệ đã thích nàng tiểu Công chúa đó từ lâu. Có thể là vào lần đầu tiên nhìn thấy nàng, Nhưng...nó đến quá âm thầm lặng lẽ nên đến hôm ấy, đệ mới tỉnh ngộ. Cũng nhờ có lời nói của Hoàng cô cô đệ mới nhận ra đệ thích nàng ấy nhiều đến mức nào.- Mỉm cười, Phúc Tường quay về phía Phúc Tuấn.- Ngũ huynh! Đệ xin lỗi! Nhưng đệ...

_ Đệ không phải nói nữa! Ta hiểu! Nhưng đệ phải chăm sóc tốt cho Băng Luân Công chúa không thì đệ không xong với ta đâu.- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa bật cười.- Dù gì, nàng ấy cũng thiếu chút nữa là trở thành thê tử của ta đấy.

_ Huynh thì đệ không sợ! Đệ chỉ sợ mấy trò nghịch của Lôi Vi thôi!

Nhớ lại việc Lôi Vi trả đũa mình sau hôm chàng đùa giỡn nàng bên bờ suối khiến chiếc áo của nàng trôi theo dòng nước, Phúc Tường không khỏi gật mình. Đêm hôm ấy, sau khi cởi bỏ hết y phục và bước vào thùng tắm. Đang ngâm mình thư giãn, bỗng nhiên thùng tắm của chàng nứt toát, nước đổ cả ra nền đất tạo nên một thứ tạp âm đinh tai nhức óc. Trong lúc chàng đang định thần lại, bọn người hầu không biết chuyện gì xảy ra vội vàng chạy vào. Tình thế lúc đó thật sự khiến chàng muốn độn thổ. Nghe thấy tiếng cười sảng khoái bên ngoài, nhìn xuyên qua tấm bình phong chàng nhìn thấy một nhân ảnh đang làm đủ mọi động tác để kiềm nén tiếng cười của mình. Càng nghe, Phúc Tường càng nhận ra đó chính là tiếng cười của Lôi Vi.

Việc bề mặt này, giờ nhớ lại, chàng quả thật vẫn muốn bốc hỏa lên tận đầu.

_ Trò đùa của Lôi Vi, xem ra chỉ có Ngũ huynh mới chịu nổi. Vậy nên, Ngũ huynh, số trời đã định, huynh phải ở bên nàng ấy rồi. Còn Băng Luân Công chúa là của đệ đây."

Nhớ lại những gì Phúc Tường nói, Phúc Tuấn càng thêm có niềm tin. Là số trời cũng được là do chính bản thân chàng cũng được, chàng tuyệt đối không buông tay. Nghĩ đến đó thôi chàng nhanh chóng bước ra ngoài.

Khi vừa đến gốc Tử đằng, Phúc Tuấn chậm rãi ngồi xuống mức một gáo nước rồi từ từ tưới cho nó.

_ Vi Nhi! Nàng chẳng phải muốn tình yêu của chúng ta là vĩnh cửu, là bất diệt sao? Vậy nên ta sẽ biến điều đó trở thành sự thật.

Dứt câu, Phúc Tuấn cuốc bộ ra khỏi Mạnh Cát viện và nhanh chóng rời Trùng Hoa viên, thẳng tiến về phía Hoàng cung. Nắng tháng ba rọi theo từng bước đi của chàng khiến chàng trở nên thật hư ảo. Nó tạo cho người ta có cảm giác dường như không ai có thể nắm bắt được suy nghĩ của chàng.

*

Phúc Tuấn không phải lấy Băng Luân Công chúa, ý định kết hôn của chàng bị "bại lộ", đến cuối cùng Lôi Vi thật không biết nên vui hay nên buồn. Khi nàng trong trạng thái chần chừ, không biết có nên tiến về phía chàng hay không, tin chàng phải liên hôn ập đến như một hồi chuông buộc nàng phải thức tỉnh. Nếu đến với chàng, có khả năng rất lớn sau này nàng phải đối mặt với chuyện tương tự, chàng rồi sẽ lấy thêm thê thiếp khác. Và trong tương lai, khi chàng đăng cơ, hậu cung ba ngàn giai nhân là điều hiển nhiên. Nàng liệu có chịu nổi điều này hay không? Một người ở thời hiện đại như nàng liệu có chịu đựng được việc chồng của mình không phải là của riêng mình mình hay không?

Câu trả lời vẫn luôn là không! Nàng còn nhớ, Lệnh phi trong bộ phim Hoàn Châu Cách Cách mà nàng đã xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần có nói: "Đối với nữ nhân vị trí quan trọng trong lòng nam nhân không phải là điều họ cần, mà đó chính là vị trí không ai có thể thay thế được." Nàng là nữ nhi, tuy chưa bước vào cuộc sống hôn nhân nhưng cứ nhìn ông bà của nàng rồi đến ba mẹ của nàng, nàng cũng hiểu thế nào là vị trí không ai có thể thay thế được. Đó không chỉ đơn giản là vị trí quan trọng nhất mà là vị trí độc nhất vô nhị, không ai có thể thay thế vị trí đó. Nàng là nữ nhi, nàng có sự ích kỷ của nữ nhi, tiểu tiết của nữ nhi. Vậy nên nàng thật sự không thể nào chấp nhận được việc nam nhân của mình không phải là của mình, có quan hệ hôn nhân với nhiều nữ nhân khác và mình là một trong số đó.

Tóm lại dù Lôi Vi có cố gắng nghĩ thoáng thế nào, nàng quả thật vẫn không thể nào chấp nhận được việc phải san sẻ chồng mình với nữ nhân khác. Và nàng tin, nữ nhân thời đại này cũng vậy thôi thế nên mới có những cuộc đấu đá chốn hậu cung để có được sự sủng ái của đấng quân vương.

_ Lôi Vi! Lôi Vi!

Tiếng gọi dồn dập khiến Lôi Vi không khỏi gật mình, vội chạy ra khỏi cửa, nàng nhìn thấy Phi Đào hốt hơ hốt hải chạy vào. Trên mặt biểu hiện rõ thái độ ngạc nhiên đến tột độ nhưng không hiểu sao nàng lại nhìn thấy niềm vui mừng đang dâng lên trong đáy mắt của nàng ấy.

_ Có chuyện! Có chuyện lớn rồi!

Vừa chạy đến, Phi Đào vừa thở hồng hộc.

_ Có chuyện gì xảy ra vậy tỷ tỷ?

_ Chuyện...lớn rồi! Lần này...ta bất chấp mà chạy vào đây...để báo tin cho muội biết đấy.

_ Nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?- Lôi Vi cau mày lại hỏi.

_ Là như thế. Hôm nay, sau buổi chiều sớm, Linh Thân vương về vườn chưa được bao lâu đã và cung xin diện kiến Hoàng thượng.

.....

..."Xoảngggg" tách trần đang cầm trên tay Ngọc Nạ rời mạnh xuống đất và vang lên một âm thanh thật chói tai. Cả người nàng như hóa đá trước những gì mình vừa nghe được.

_ Ngươi...chắc chứ?

_ Dạ...vâng ạ!- Lê Uyên rụt rè thưa.

_ Lui ra đi!- Chất giọng của Ngọc Nhận mỏng manh tựa khói sương.

Không nói gì, Lê Uyên vội cúi người thì lễ rồi lui ra ngoài. Lúc này đây, nàng ta quả thực không dám nán lại lâu để xem sắc mặt chủ tử mình. Song nàng ta biết sắc diện của chủ tử mình rất tệ...

.....

...Cả căn phòng lạnh ngắt như tờ. Dường như không ai trong số họ dám tin vào những gì Băng Tư thông báo. Gương mặt người nào người nấy lộ rõ vẻ ngạc nhiên đến không ngờ.

_ Tỷ...tỷ nói thật chứ?

Phải mất một lúc khá lâu, Đồng Thảo mới hoàn tất được câu hỏi của mình. Liếc nhìn nàng một cái, Băng Tư gật đầu xác nhận.

_ Chuyện này trước sau gì cũng tới thôi. Chỉ có điều ta không ngờ nó lại tới nhanh như vậy.

_ Nếu đúng vậy, đây quả thật là chuyện đáng mừng.

Sau một hồi kinh ngạc, chất giọng của Quân Đài trở nên hồ hởi.

_ Đúng...đúng vậy!- Đồng Thảo hòa theo.

_ Ta cũng hy vọng thế!- Vừa nói, Băng Tư vừa quay sang nhìn Đồng Thảo và nở một nụ cười đầy ẩn ý...

.....

...Băng qua Ngự Hoa viên rộng lớn, Lôi Vi chạy nhanh về phía Bảo Khánh cung. Hy vọng sau khi diện kiến, chàng sẽ về đó nghỉ ngơi. Thật sự trong đầu nàng lúc này có không biết bao nhiêu là câu hỏi muốn hỏi chàng. Nàng muốn biết những gì mọi người trong cung đang bàn tán có phải là sự thật hay không? Nếu quả đúng như vậy, tại sao chàng lại làm như thế? Sóng gió này còn chưa qua, lẽ nào chàng còn muốn tạo thêm sóng gió khác nữa hay sao?

Chạy ngang qua đám cung nữ đang ngồi nhàn rỗi trong đình nghỉ mát, Lôi Vi nghe thấy tiếng bàn tán nổi lên mỗi lúc một lớn. Song khi bọn họ vừa nhắc thấy bóng nàng, tất cả đều im bật, không ai dám hé răng nửa câu. Vì kính thường, vì sợ hãi, vì kính nể...dù họ im lặng vì bất kỳ lý do gì, đó không phải là chuyện nàng quan tâm lúc này nữa.

Băng qua con đường dài yên tĩnh, cuối cùng Lôi Vi cũng đã đứng trước Bảo Khánh cung. Thở ra những hơi thở có phần đứt quãng, nàng nhanh chóng đẩy cổng vào bên trong. Vừa nhìn thấy Từ Huyền, nàng đã vội chạy đến.

_ Vương...Vương gia có trong cung không?

_ Cát Tiêu thư?!- Chất giọng của Từ Huyền có phần ngạc nhiên khi nhìn thấy Lôi Vi.- Vương gia hiện ở trong thư phòng.

Từ Huyền vừa dứt câu, Lôi Vi đã chạy thẳng vào thư phòng của Phúc Tuấn. Vừa đẩy cửa vào, nàng vội đến ngay trước mặt chàng chấp vãn.

_ Anh làm như vậy là có ý? Xin Hoàng thượng ban em cho anh? Mạnh Phúc Tuấn! Em không phải là món đồ để đem ra ban tặng cho bất kỳ người nào, bao gồm cả anh.

Trước sự tức giận của Lôi Vi, Phúc Tuấn vẫn điềm tĩnh nhìn nàng. Chàng biết chắc chắn rằng khi tin chàng xin Hoàng thượng ban nàng cho chàng truyền khắp Hoàng cung, nàng sẽ đến tìm chàng vậy nên chàng mới ở đây đợi nàng. Chàng chỉ thật không ngờ nàng lại phản ứng mạnh đến vậy. Lẽ nào nàng không còn muốn gả cho chàng nữa sao?

_ Ta chưa bao giờ xem nàng là món đồ cả. Trước kia đã vậy, giờ vẫn vậy sau này cũng vậy.- Phúc Tuấn điềm tĩnh trả lời.- Ta chỉ không muốn chúng ta...đem dài lắm miệng.

_ Vậy tại sao anh lại không hỏi ý kiến của em? Kết hôn là chuyện hệ trọng cả đời. Nam nhân các anh có thể không chỉ một lần kết hôn. Nhưng nữ nhi thì chỉ có một lần mà thôi. Anh không hỏi ý kiến của em mà đã tự ý định đoạt, thao túng cuộc đời của em. Anh...sao anh có thể quá đáng như thế?

Nhìn sự tức giận đến đáng thương của Lôi Vi, Phúc Tuấn quả thật không thể nào giữ được vẻ điềm tĩnh như lúc ban đầu được nữa. Đúng vậy! Chỉ cần đứng trước mặt nàng nào là sự lạnh lùng, nào là điềm tĩnh, nào là sự cao ngạo...tất cả đều bị sụp đổ một cách nhanh chóng. Hít một hơi thật sâu, chàng bước ra khỏi bàn đến đứng trước mặt Lôi Vi, giữ chặt lấy vai nàng.

_ Vi Nhi! Là ta đã ích kỷ khi tự ý quyết định mọi việc mà không hỏi ý kiến của nàng. Nhưng ta tuyệt đối không bao giờ định đoạt hay thao túng cuộc đời nàng. Ta chỉ...chỉ không muốn chúng ta vốn dĩ yêu nhau đậm sâu lại không thể nào ở bên nhau. Ta thật sự không muốn chúng ta bị chia cắt thêm một lần nào nữa.

_ Nên anh dùng cách này sao?- Chất giọng của Lôi Vi nghẹn lại.- Xin Hoàng thượng ban em cho anh? Mạnh Phúc Tuấn! Em quả thật không thể nào ngừng yêu anh nhưng em chỉ có một cuộc đời mà thôi. Và em muốn tự mình quyết định nó bao gồm cả chuyện sinh tử chứ không riêng gì hôn nhân đại

sự cả. Thật là vô lý khi phải để cuộc đời mình cho người khác định đoạt.

_ Vi Nhi!- Phúc Tuần nghiêm giọng lại.- Ta chưa bao giờ và cũng không bao giờ có ý nghĩ định đoạt hay thao túng cuộc đời nàng.

_ Nhưng giờ anh đang làm thế!- Lôi Vi hét lên.- Anh đang làm thế với em! Anh không chỉ khiến em có cảm giác mình như một món đồ mà còn có cảm giác anh điên rồi. Chính vì anh điên rồi nên hết lần này đến lần khác anh làm ra những chuyện em không thể nào hiểu được.

_ Đúng vậy! Là ta điên rồi!- Xiết chặt lấy vai Lôi Vi, Phúc Tuần gầm lên.- Vi nàng mà ta muốn phát điên rồi. Nếu để tình trạng này kéo dài ta chắc chắn sẽ điên thật. Ta thừa nhận mọi sai lầm là do ta mà ra. Nàng đẩy ta ra xa, ta không trách nàng. Nhưng cứ mỗi lần có chuyện xảy ra là nàng lại thoái lui, chỉ mình ta...chỉ có mình ta là nỗ lực, kiên trì- Khẽ thở ra, chàng thấp giọng xuống. Chất giọng của chàng trở nên tha thiết hơn bao giờ hết.- Vi Nhi! Đứng trước mặt nàng, ta cũng chỉ là một nam nhân bình thường như bao nam nhân khác mà thôi. Cũng biết yêu, biết hận, hạnh phúc khi thấy nàng cười, đau lòng khi thấy nàng khóc. Nàng liệu có thể nghĩ đến cảm nhận của ta một chút không? Nàng liệu có thể tin tưởng ta thêm một chút không? Nàng liệu có thể vì tình yêu của chúng ta mà cùng ta cố gắng, kiên trì một chút không?

Nhận ra mình xiết quá chặt vai của Lôi Vi, Phúc Tuần vội buông vai nàng ra. Ngẩng mặt lên nhìn chàng, nàng mới nhận ra bản thân mình đã ích kỷ thế nào. Trong khi chàng kiên trì, nỗ lực nàng lại bằng cách này hay cách nọ đẩy chàng ra khiến mối quan hệ của cả đã tệ càng tệ hơn. Và giờ, đứng trước mặt nàng, chàng đã rũ bỏ sạch hình tượng của một vị Vương gia cao ngạo để nói với nàng rằng, chàng cũng chỉ là một nam nhân bình thường và cầu xin sự cố gắng từ nàng. Càng nghĩ kỹ, nàng càng thấy mình thật tệ. Bất giác nàng không biết nên đối mặt với chàng thế nào. Lùi lại một bước, nàng vội quay người đi chỗ khác. Đôi mắt nàng trở nên xa xăm, mơ hồ và trên hết là sự thất thần mà từ trước đến nay nàng chưa bao giờ để lộ trước mặt chàng.

Chậm rãi tiến một bước về phía Lôi Vi, Phúc Tuần vòng tay qua ôm nàng từ phía sau rồi nhẹ nhàng áp đầu mình vào vai nàng.

_ Ta đã nói rồi, những việc nàng không thích, ta tuyệt đối sẽ không ép nàng. Lần này cũng vậy. Song ta mong nàng hãy suy nghĩ kỹ càng về việc này. Vi Nhi! Chúng ta không thể tách rời nhau.

_ Anh vẫn muốn lấy em sao?- Hoi nghiêng đầu về phía sau, Lôi Vi cất tiếng hỏi Phúc Tuần.- Em ích kỷ, chỉ biết nghĩ đến bản thân mình như thế, mặc kệ anh cố gắng thế nào, anh vẫn muốn lấy em sao? Em...em e rằng một Vi Nhi mà anh đang yêu đang dần bị bào mòn đi và sẽ trở thành một con người khác, anh vẫn muốn lấy em sao?

_ Còn nhớ khi nàng chưa biết thân phận của ta, ta đã nói gì với nàng không? Ta nói rằng, nàng cứ việc là nàng còn ta sẽ toàn tâm toàn ý bảo vệ nàng. Những gì ta đã từng hứa với nàng, ta chưa bao giờ quên, dù chỉ một khắc. Bởi người ta yêu chính là con người nàng. Vậy nên, Vi Nhi à, dù nàng có thay đổi thế nào, ta vẫn muốn nàng trở thành thê tử của ta đời này, kiếp này.

Vòng tay của Phúc Tuần xiết chặt bờ vai của Lôi Vi hơn. Lòng nàng chột lên lời cảm giác ấm áp. Đã bao lâu rồi nàng không có cảm giác này nhỉ? Không...không phải là không có chỉ có điều từ khi xảy ra chuyện đến nay, nàng chỉ luôn nghĩ về nỗi đau của chính mình mà quên đi hoặc không để ý đến những quan tâm ân cần chàng dành cho mình khiến trái tim nàng cứ vậy mà chìm sâu xuống đáy biển. Thì ra người đồng băng trái tim nàng không phải là chàng mà chính là bản thân nàng. Chính bản thân nàng đã tự đồng băng trái tim của mình.

Gạt bỏ những suy nghĩ linh tinh, Lôi Vi chậm rãi quay người. Thấy nàng muốn xoay người, Phúc Tuần nhanh chóng nói lỏng vòng tay của mình, đồng thời đứng thẳng người lên. Chẳng mấy chốc nàng đã quay lại áp đầu mình vào vòng ngực rộng lớn của chàng và lắng nghe nhịp tim của chàng.

_ Cho em một ít thời gian để chấp nhận những gì đã và đang diễn ra. Có được không?

_ Được! Ta sẽ chờ nàng! Mất bao lâu ta cũng chờ nàng.

Vi nàng, chàng chấp nhận chờ. Chỉ riêng điều này thôi đã khiến Lôi Vi không thể không cảm động. Trên thế gian này tìm đâu ra một người yêu nàng như vậy? Nở một nụ cười, nàng dịch đầu mình ra và ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt chàng.

_ Sẽ không lâu đâu!- Lôi Vi khẳng định.- Đến khi đó em sẽ là cô dâu rạng rỡ nhất, còn anh sẽ là chú rể hạnh phúc nhất.

_ Cô dâu?- Phúc Tuần nhún mày hỏi lại.- Chú rể?

_ À...- Nhận ra mình nói hớ, Lôi Vi lúng búng.- Ý em là...tân nương và tân lang...Uhm ở chỗ em người ta gọi tân nương là cô dâu, còn tân lang là chú rể.

_ Ở chỗ nàng có nhiều điều mới mẻ thật!

Không nói gì, Lôi Vi gục đầu vào vòng ngực Phúc Tuần. Nàng yêu chàng và không muốn phụ tấm lòng của chàng cũng như của chính bản thân mình. Song quả thật, nàng cần chút thời gian để chấp nhận tư tưởng đa thê của thời đại này. Chỉ một chút thôi! Bởi nàng thật sự không nỡ để chàng chờ đợi mình quá lâu.

*

Hậu viện của Tây Ân các nhìn ra bờ hồ rộng lớn của Đông cung, nơi Phúc Vân vẫn thường thích ngồi chơi. Nàng còn nhớ trước kia khi nàng đem chè trái vải nhân hạt sen đến cho chàng, cả hai đã ngồi trong đình của hồ này nói chuyện với nhau. Giờ cả hai lại ngồi đây một lần nữa khiến lòng nàng không khỏi xót xa. Bởi chỉ còn một khoảng thời gian ngắn nữa thôi, nàng sẽ không còn được nhìn thấy dáng vẻ của vị Thái tử hiền lành, hết lòng vì huynh đệ của mình nữa.

Gió xuân khẽ thổi khiến tà áo của Phúc Vân nhẹ bay càng khiến chàng trở nên hư ảo, không thể nào nắm bắt được. Càng nhìn, lòng Lôi Vi càng dâng lên

một sự xót xa và không khỏi nhói lòng.

_ Lôi Vi! Ngươi rút cuộc đã suy nghĩ xong chưa vậy?

Câu hỏi của Phúc Vân khiến Lôi Vi khẽ giật mình lúng túng. Vì mãi chìm trong suy nghĩ của mình nên nàng nhất thời không biết nên trả lời chàng thế nào. Ngắc đầu lên nhìn chàng, nàng thấy chàng so với trước đã ốm đi vài phần, gương mặt cũng xanh xao hơn nhiều...

Không thấy Lôi Vi trả lời, Phúc Vân không khỏi thở ra, chàng chậm rãi quay về phía mặt hồ trầm ngâm.

_ Chẳng lẽ ngươi và đệ ấy chỉ có thể bên nhau lúc hoạn nạn mà không thể bên nhau lúc hạnh phúc sao?

Nghe câu nói có ý trách cứ của Phúc Vân, Lôi Vi lúc này mới hoàn toàn thoát ra khỏi dòng suy nghĩ triền miên của mình.

_ Không phải vậy đâu Điện hạ!- Chất giọng của Lôi Vi trầm buồn.- Tiểu nữ vốn đã suy nghĩ xong rồi.

_ Vậy sao?- Vừa quay lại, Phúc Vân vừa hỏi Lôi Vi bằng chất giọng hồ nghi.- Vậy sao ngươi vẫn chưa trả lời với Ngũ đệ?

Nhìn dáng vẻ sốt sắng của Phúc Vân, Lôi Vi không khỏi bật cười. Chàng đã sốt sắng thế này không biết Phúc Tuấn còn sốt sắng đến mức nào nữa.

_ Thái tử!- Chất giọng của Lôi Vi bông đùa.- Đây người ta gọi là Hoàng thượng không vội, Thái giám đã vội đấy.

Chỉ một câu thôi Lôi Vi đã khiến Phúc Vân nhenh lại. Kỳ thực người vội chính là Phúc Tuấn ấy chứ. Dù rằng ngoài miệng, đệ đệ chàng lúc nào cũng tỏ ra điềm tĩnh chờ đợi câu trả lời của nàng. Nhưng mỗi lần gặp chàng, Phúc Tuấn đều hỏi dò tình hình của nàng, hỏi xem tâm trạng của nàng hôm nay thế nào, ý tứ của nàng ra sao khiến chàng cũng phải nhọc công theo. Thật hết cách với hai người này.

_ Phải ta vội!- Phúc Vân thờ dài.- Ta thật sự muốn nghe hai người báo hỷ sự.

Tựa cằm lên tay, vừa nhìn Phúc Vân, Lôi Vi vừa nở một nụ cười tinh quái.

_ Thái tử! Thông minh như Ngài chẳng lẽ lại không đoán ra câu trả lời của tiểu nữ?

Đã đưa ra quyết định rồi, dù điều gì đang chờ đợi phía trước Lôi Vi cũng sẽ cùng Phúc Tuấn đối mặt. Không vì bản thân mà ích kỷ lùi bước nữa.

_ Ngươi...

_ Tiểu nữ muốn chờ đến ngày sinh thần của chàng để nói cho chàng biết xem như đây là món quà tiểu nữ tặng chàng ấy.

_ Chú ý hay!- Vừa gật đầu, Phúc Vân vừa mỉm cười.- Xem ra ta phải chuẩn bị quà cho đệ ấy gấp đôi rồi.

_ Điện hạ!

Trước tiếng cười sảng khoái của Phúc Vân, Lôi Vi không khỏi nhăn nhó.

Hết chương 69

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Ra đi vội vàng

Nhìn vào chút thông tin ít ỏi về cuộc đời, gia đình của Định An Hoàng đế đang hiển thị trên Ipad khiến Lôi Vi không khỏi choáng váng. Đến rồi! Không ngờ nó lại đến nhanh như vậy. Cứ nghĩ là còn một khoảng thời gian nữa, không ngờ nó lại cận kề ngay bên cạnh. Cả gương mặt nàng cắt không còn giọt máu. Những hình ảnh cứ lần lượt hiện lên trong đầu nàng. Không nhiều nhưng rất đáng trân trọng bởi nó tươi đẹp. Thế nhưng giờ đây nàng cảm thấy nó thật bi thương. Một giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên gò má của nàng.

_ Sao mặt ngươi lại bi thương như vậy, Lôi Vi?

Chất giọng trầm thấp đầy khó hiểu vang lên khiến Lôi Vi giật mình. Vội lau sạch nước mắt còn vương trên má, nàng quay lại và nhìn thấy Phúc Tường đang vừa nhăn trán vừa tiến về phía nàng. Phúc Tường vốn không hay qua lại Đông cung lắm nhưng từ ngày nàng chuyển về Tây Ân các trong Đông cung này, số lần Phúc Tường đến đây tăng lên rõ rệt. Và cũng vì vậy mà tình cảm giữa chàng với Thái tử cũng trở nên khăng khít hơn xưa. Đối với Phúc Vân đây là một chuyện đáng mừng. Bởi với thân thể suy nhược của mình chàng rất ít khi ra khỏi Đông cung. Vậy nên việc qua lại giữa chàng với các đệ

đệ của mình cũng không nhiều. Có được kết quả này kể ra nàng và Phúc Tuấn "có công" không ít.

_ Ninh Thân vương!- Lôi Vi cúi người thi lễ.

_ Hiếm thấy người cư xử lễ phép với ta như vậy.- Chất giọng của Phúc Tường vừa bông đùa vừa có chút kinh ngạc.- Có chuyện gì vậy? Đừng nói với ta, người thay đổi chủ ý.- Vừa ngồi xuống ghế, Phúc Tường vừa cười hỏi.

_ Làm gì có!- Cổ rặn ra một nụ cười, Lôi Vi ngồi xuống ghế.

_ Vậy thì là chuyện gì? Nói ta nghe xem

Vừa nói, Phúc Tường vừa đưa tay ra định cầm cái Ipad của Lôi Vi lên xem vì tò mò. Khẽ giật mình, nàng vội cầm lấy nó rồi đặt trên đùi mình. Hành động bất thường này của nàng khiến chàng càng tò ra nghi ngờ hơn.

_ Người sao thế? Ta chỉ là có chút tò mò về món đồ của thời đại người thôi mà.

Nhìn gương mặt đang mỗi lúc một biến sắc của Lôi Vi, Phúc Tường càng tin chắc cái máy của Lôi Vi có vấn đề và vấn đề ấy không hề nhỏ tí nào.

_ Ai...ai biết được là Ngài tò mò hay Ngài định phá cái máy của tiểu nữ.

Từ ngữ không chút kiêng dè của Lôi Vi thật khiến Phúc Tường mất cả hứng.

_ Cát Lôi Vi! Ta không ngờ người lại nhỏ mọn như thế đấy.- Vừa nhìn Lôi Vi, Phúc Tuấn vừa nhả ra từng chữ.

_ Đồ của mình, mình phải giữ thôi! Cẩn thận là hơn mà Vương gia.- Vừa mỉm cười tinh quái, Lôi Vi vừa đá lông nheo.- Mà Ngài chạy đến chỗ tiểu nữ thế này, Vương phi biết được thì tiểu nữ gánh không nổi đâu.

_ Người đuổi khách đấy à?

Không nói gì, Lôi Vi gương đôi mắt ngậy thơ của mình nhìn Phúc Tường mà gật đầu.

_ Băng Luân xem người là hảo tử muội, không ngờ người lại nói xấu nàng ấy. Yên tâm đi! Khi này khi ta và Băng Luân đi thỉnh an mẫu thân ta, nàng ấy nói muốn ghé thăm người. Nhưng đột nhiên ta có việc phải giải quyết nên ta nói với nàng ấy ai xong việc trước thì đến chỗ người trước, không cần đợi người kia.

_ Công chúa! Công chúa từ từ thôi!

Phúc Tường vừa dứt câu, bên ngoài các đã vang lên tiếng gọi đuổi theo của A Sa khiến chàng không khỏi nhăn trán.

_ Lại thế nữa rồi!

_ Vương phi như một cánh chim tự do tự tại của vùng Thảo Nguyên. Quy tắc chốn cung đình này không trói buộc được nàng ấy. Vương gia! Ngài không phải yêu nàng ấy vì điểm này sao?

_ Đúng vậy!- Mím cười, Phúc Tường khẳng định.- Lôi Vi! Ta thấy người cũng như vậy đấy. Không bị quy tắc Hoàng cung trói buộc. Vậy nên, dù không biết người đang gặp phải chuyện gì nhưng người hãy bớt ưu tư lại đi.

Một thoáng ngạc nhiên xuất hiện trên gương mặt của Lôi Vi. Là Phúc Tường quan sát quá tinh tế hay là gương mặt nàng chả khác nào tờ giấy rỗng, vui buồn đều hiện rõ?

_ Lôi Vi!

Nghe tiếng lành lốt bên tai, Lôi Vi khẽ giật mình. Băng Luân Công chúa đã đứng tươi cười ngay trước mặt nàng từ khi nào.

_ Tham kiến Ninh...

_ Giữa ta và người không phải làm thế đâu.- Vừa giữ lấy Lôi Vi, Băng Luân Công chúa vừa nói.

Phúc Tuấn cũng đã từng nói với nàng những lời này. Giờ nhớ lại, nàng không khỏi mỉm cười.

_ Nhưng lễ nghi không thể thiếu được, Vương phi.- Vừa cười, Lôi Vi vừa nói.

_ Người thật là...

_ Nàng cứ để nàng ấy hành lễ đi.- Chất giọng của Phúc Tường dần trở nên châm chọc.- Hiếm khi thấy nàng ấy tự nguyện hành lễ với ta và nàng thế này.

_ Ngài...

Cứ vậy tiếng cười nói làm xôn xao cả Tây Ân các. Thế nhưng tâm trí của Lôi Vi vẫn không thể nào yên được. Trong khoảng thời gian trước khi Phúc Tuần lên ngôi, chàng bị vướng vào ba vụ việc lớn. Quả thật trong lịch sử ngoài chàng ra nàng chưa từng thấy ông vua nào xui xẻo đến thế. Vụ Khải Phát Thương hội đã được giải quyết. Và một trong hai vụ còn lại sắp sửa xảy ra. Chỉ cần nghĩ đến bấy nhiêu thôi, lòng nàng thật chẳng khác nào ngồi trên đồng lửa.

Lôi Vi hiểu rõ mình không có quyền được thay đổi lịch sử. Nhưng nàng quả thật không thể đứng trơ mắt nhìn mọi việc xảy ra được. Nếu đã không thể thay đổi được gì, nàng muốn ít nhất ra chàng có thể được cảnh báo để đề phòng khi mọi chuyện có chuyển biến xấu đi.

Nghĩ vậy, Lôi Vi vội đứng lên chạy ra khỏi Tây Ân các trước sự bất ngờ của phu thê Phúc Tường...

*

Tiếng nhốn nháo khiến Lôi Vi đang chìm trong giấc ngủ phải giật mình thức dậy. Mở mắt ra nàng thấy trời mới chỉ vừa tờ mờ sáng, cảnh vật xung quanh vẫn chưa thật tỏ tường. Nhớ lại những gì đã ghi trong Ipad của mình, một cơn buốt lạnh chạy dọc sống lưng nàng. Thật sự là cầu mong không phải hôm nay.

_ Thái tử!

_ Điện hạ!

Tiếng kêu gào thất thanh vọng tới khiến Lôi Vi không khỏi giật mình hoảng hốt.

_ Thật sự là hôm nay sao?/- Lôi Vi lắp bắp.

Thất thần trong giây lát, nàng vội voi lấy chiếc áo choàng rồi nhanh chóng chạy về phía tư phòng của Phúc Vân trong Thuần Quân điện. Vừa chạy đến nơi, nàng đã nhìn thấy một đám người hầu kẻ hạ quỳ xuống khóc lóc nức nở. Cố kiềm chế sự hốt hoảng của mình nàng chạy về phía Tiểu Không Tử.

_ Tiểu Không Tử! Đã xảy ra chuyện gì?- Chết giọng của Lôi Vi gấp gáp.- Thái tử Điện hạ đã xảy ra chuyện gì?

_ Thái tử...Thái tử...Điện hạ đã đi rồi!

Vốn biết chuyện này sẽ đến nhưng Lôi Vi vẫn không khỏi kinh ngạc. Nàng quả thật mong muốn những gì mình vừa nghe được không phải là sự thật. Chỉ mới hôm qua đây Phúc Vân còn ngồi nói chuyện vui vẻ với các đệ đệ và muội muội của mình trong Ngự hoa viên vậy mà giờ...tất cả giờ đã trở thành kỷ ức tan thương.

_ Hoàng thượng giá lâm!- Từ bên ngoài, tiếng Ông Tổng quản gấp gáp.- Hoàng hậu nương nương giá lâm!

Nặng nề xoay người nhìn về phía cổng, Lôi Vi nhìn thấy không chỉ có Hoàng thượng, Hoàng hậu mà còn có các Hoàng tử khác cũng đến.

_ Hoàng thượng vạn tuế...

Lôi Vi thất thần đến nỗi quên cả việc quỳ lạy khiến Tiểu Không Tử phải vội vàng kéo nàng quỳ xuống làm nàng thiếu chút nữa ngã nhào. Đi ngang qua nàng, cả Phúc Tuần lẫn Phúc Tường đều phải cố lắm mới giấu đi được sự kinh ngạc đến tột độ của mình. Riêng Phúc Tường, đôi mắt chàng còn ẩn hiện cả sự nghi ngờ. Bởi sắc diện của Lôi Vi tuy thất thần nhưng vẫn giữ được sự bình tĩnh, không òa khóc thảm thiết như bao người xung quanh. Phải chăng đây là điều nàng đã cố giấu chàng? Nếu quả thật như vậy, nàng làm điều đó vì lẽ gì?

Chẳng mấy chốc cả đoàn người vừa vào sân đã nhanh chóng vào tư phòng của Thái tử. Liền sau đó Tiểu Không Tử được gọi vào, không cần vào bên trong nàng cũng biết rõ nội dung cuộc nói chuyện là kể lại những gì đã xảy ra trước và sau khi phát hiện ra Phúc Vân chết. Về cái chết của chàng Thái tử trẻ tuổi này, biết bao nhiêu nàng đã nói hết cả với Phúc Tuần. Bởi giờ đối với nàng, an nguy của chàng là trên hết còn việc chàng thác mắc tại sao nàng biết rõ chuyện này đến vậy, có lẽ nàng chỉ có thể nói sự thật. Và e rằng chàng khi ấy sẽ không tin những gì nàng nói là sự thật...

...Mặt trời chậm rãi nhô lên cao ban phát ánh sáng cũng như ấm áp cho muôn loài trên mặt đất này. Thế nhưng hôm nay dường như nó không thể nào sưởi ấm được Hoàng cung này. Vài trắng nhanh chóng phủ khắp Hoàng cung. Những bộ xiêm y rực rỡ thường ngày cũng đã được thay bằng tang phục. Màu trắng giờ quả thực quá tang thương. Lòng người cũng trở nên ảm đạm, âm u. Cả Hoàng cung chìm trong sự im lặng lạnh lẽo đến thấu xương. Nhìn về phía tư phòng của Phúc Vân, Lôi Vi chậm rãi khép mắt ngẩng mặt lên bầu trời cao.

_ Thái tử Điện hạ! Xin Ngài hãy yên nghỉ!

Kỷ niệm giữa Lôi Vi và Phúc Vân không nhiều. Song ấn tượng cả hai về nhau quả thật rất tốt đẹp. Bởi vậy khi biết được ngày này đang tới mỗi lúc một gần nàng thật sự sốc. Sau cái chết của Vũ Linh rồi của Hương Y, đây là lần thứ ba nàng sốc đến vậy. Đời người rốt cuộc phải gặp bao nhiêu cú sốc như vậy?

Thế là một Thái tử ôn nhu, dịu dàng, hiền lành đã mãi mãi không còn trên cõi đời này nữa. Ngậm ngùi, nàng quay trở lại chiến bàn nhỏ và bắt đầu phác thảo những nét vẽ đầu tiên.

Từng nét, từng nét vẽ dần hiện lên mỗi lúc một rõ ràng. Một gương mặt hao gầy nhưng vẫn giữ được thần thái, hào quang xung quanh cùng với đó là đôi mắt đượm buồn, có chút tiếc nuối được che giấu kỹ càng bởi sự vui vẻ...Gương mặt này quả thật đã quá thân thuộc với Lôi Vi nhưng giờ đã trở nên xa xôi không thể nào với tới. Khẽ mỉm cười, một nụ cười mờ nhạt, nàng chậm rãi viết xuống khoảng trống bên phải ba chữ cái in hoa: BFF. Phúc Vân thật

sự là một người bạn tốt mà nàng khó lòng tìm kiếm được.

Từng cử chỉ, lời nói của Phúc Vân bỗng hiện lên trước mắt Lôi Vi thật rõ ràng và sống động. Đôi mắt sáng nhưng lúc nào cũng bị kiềm hãm bởi sự âm đạm của bệnh tật. Nụ cười tươi nhưng chưa bao giờ tỏa nắng rạng rỡ bởi đôi môi của chàng gần như lúc nào cũng nhợt nhạt. Những điều đó khiến thần sắc của chàng có phần xấu đi song khí chất chưa bao giờ giảm đi.

Đau lòng. Bối ngùi. Xót xa... Tất cả mọi thứ quyện lại tạo thành sự đau lòng khôn nguôi. Thà rằng không biết trước chuyện này, có thể Lôi Vi sẽ không phải đau lòng đến độ âm ỉ mấy ngày nay. Bản thân muốn can ngăn mọi việc nhưng nàng lại không thể. Bởi nàng không thể nào làm thay đổi lịch sử được. Bởi quá khứ thay đổi cũng đồng nghĩa với tương lai, thế giới hiện đại của nàng cũng sẽ thay đổi theo. Như vậy, có khả năng tất cả sẽ bị xáo trộn. Một giọt nước mắt lăn dài trên gò má của nàng.

_ Thái tử điện hạ! Tôi xin lỗi! Thành thật xin lỗi Ngài! Nhưng tôi không thể làm xáo trộn lịch sử.

*

"_ Bệ hạ! Thần thiếp không cầu xin Người tha thứ cho mình.- Vừa thờ ra những hơi thở nặng nhọc, Ngụy Hoàng hậu vừa nói.- Thần thiếp chỉ cầu xin Người đừng vì những tội nghiệt thần thiếp gây ra mà vứt bỏ, hắt hủi Vân Nhi của chúng ta. Nó không có tội gì cả. Tất cả mọi tội lỗi đều do thần thiếp gây ra, thần thiếp xin chịu toàn bộ mọi hình phạt, chỉ xin Bệ hạ bố thí cho Vân Nhi một chút tình thương, đừng để nó phải chịu áp lực vì mất đi người mẫu hậu này.

_ Nàng yên tâm! Ta sẽ để Mẫn phi nuôi dưỡng Vân Nhi.

_ Đừng! Xin Bệ hạ đừng làm thế!

_ Lẽ nào nàng đến giờ vẫn chưa chịu tình ngộ?

_ Không phải thần thiếp không chịu tình ngộ! Thần thiếp chính là vì ghen tỵ với Mẫn phi. Vì nàng ta cái gì cũng tốt cả. Mẫn phi quả thật không có gì để chê trách. Nhưng thần thiếp không tin rằng Mẫn phi đủ sự khoan dung để xem Vân Nhi là con đẻ của mình như Thiên Phụng Công chúa. Càng không tin vào lòng người chốn hậu cung. Thần thiếp sợ! Sợ lẽ đến một ngày xảy ra chuyện, Mẫn phi chưa chắc đã lo được cho Vân Nhi.

Nhìn vào đôi mắt thấu sự đời của thê tử tay ấp gối kẻ bao nhiêu năm của mình, Định An Hoàng đế không khỏi đau lòng. Quả thật chốn hậu cung đã khiến tâm hồn con người bị bào mòn còn nhanh hơn cả thời gian bào mòn gương mặt. Đâu rồi một thê tử hiền lành, thấu tình đạt lý của Ngài? Một sự xót xa dâng lên trong lòng vị quân vương trẻ tuổi.

_ Nàng muốn ta phải làm sao?

_ Thái tử! Xin Bệ hạ hãy sắc phong Vân Nhi làm Thái tử và trực tiếp nuôi dạy Vân Nhi nên người.

Ngôi vị Thái tử này nàng tranh đấu một đời không phải vì bản thân mình mà chính là vì Phúc Vân. Sau trận bạo bệnh, thân thể của Tiểu Hoàng tử Phúc Vân trở nên suy nhược. Ai ai cũng biết điều này và không ít người muốn ra tay loại trừ nhưng vì nàng là mẫu nghi thiên hạ nên không ai dám động thủ. Song sau khi nàng đi rồi, bọn người kia sẽ tìm mọi cách hạ thủ với con nàng. Vậy nên chỉ có ngôi vị Thái tử kia mới bảo toàn được tính mạng cho con của nàng.

_ Xin Người hãy thương xót mà bảo vệ Vân Nhi. Bởi nó dù sao cũng là kết tinh tình yêu của chúng ta năm ấy. Xin Người..

Sau câu nói ấy, vị Hoàng hậu đầu tiên của Định An Hoàng đế, Ngụy Hoàng hậu qua đời.

Tháng ba năm ấy Định An Hoàng đế sắc phong Phúc Vân làm Thái tử. Đồng thời đưa Thái tử về Đại điện trực tiếp nuôi dưỡng. Hai tháng sau, tức tháng năm, Mẫn phi hạ sinh đứa con thứ hai cũng là đứa con trai đầu tiên của nàng và cũng là Hoàng tử thứ năm của Ngài, đặt tên Mạnh Phúc Tuấn. Tháng bảy cùng năm Nghi phi hạ sinh lục Hoàng tử được đặt lên là Mạnh Phúc Bản. Tháng mười một Giao phi hạ sinh thất Hoàng tử đặt tên Mạnh Phúc Khải. Đến tháng tám năm sau, Lục Hoàng tử Mạnh Phúc Bản qua đời, nguyên nhân cái chết đến nay vẫn chưa rõ, hay nói đúng hơn vị Thái y lúc đó không dám nói rõ sự thật. Tháng mười cùng năm, vì không thể để ngôi vị Hoàng hậu trống quá lâu mà Mẫn phi lẫn Giao phi, hai vị cung phi được Định An Hoàng đế sủng ái nhất đều từ chối nên Nghi phi, vị phi tử được Ngài sủng ái thứ ba, được sắc phong làm Hoàng hậu, Hiếu Nhân Hoàng hậu."

Bầu trời sáng trong rực rỡ nhưng trong mắt Định An Hoàng đế nó chỉ có một màu âm đạm, âm u. Đoạn ký ức chục năm trước hiện về khiến tâm can ông quặn thắt lại vì đau lòng.

Chậm rãi tiến bước về phía hậu hoa viên của Đại điện, Định An Hoàng đế ngược nhìn về bầu trời phía Đông.

_ Vân Nhi! Con đã gặp được mẫu hậu của con chưa? Nếu đã gặp được rồi, hãy nói với mẫu hậu con, ta xin lỗi.

Lời xin lỗi này của Định An Hoàng đế vừa dành cho Ngụy Hoàng hậu vừa dành cho Phúc Vân vì đã không thể chăm sóc và bảo vệ người con trai này thật tốt. Sắc phong Phúc Vân làm Thái tử, đem chàng về Đại điện nuôi dưỡng không hẳn vì di ngôn của cố Hoàng hậu mà đó còn là tình phụ tử. Đứa con này của Ngài sau khi bị bạo bệnh thân thể liền suy nhược, vì mẫu hậu phạm tội mà bản thân bị hắt hủi quả thật quá đáng thương. Nàng ấy nói đúng, tội nghiệt nàng ấy gây ra không nên để con thơ gánh chịu vậy nên Ngài đã thực hiện theo di ngôn của nàng, bảo vệ và chăm sóc Phúc Vân hết lòng. Sau này, khi Phúc Tuấn, Phúc Bản và Phúc Khải lần lượt ra đời, tình phụ tử tuy có bị san sẻ cho họ cũng như cho những người con khác song tình cảm Ngài dành cho đứa con trai ấy chưa bao giờ giảm sút, Thậm chí Ngài cũng đã từng kỳ vọng một ngày nào đó Phúc Vân sẽ khỏe mạnh trở lại để nối nghiệp thiên thu của mình. Nhưng có lẽ ông trời đã không nghe thấy lời cầu khẩn của Ngài, nên Ngài đã đặt hy vọng của mình vào những người con trai khác,

đặc biệt là Phúc Tuấn.

Nhớ lại những gì Tiểu Không Tử, tên Thái giám hầu cận của Phúc Vân kể lại sự việc, lòng Định An Hoàng đế vừa đau xót vừa dấy lên mối nghi ngờ. Không lý gì Thái tử hôm qua vẫn còn bình thường, ngay cả trước khi đi ngủ cũng không có dấu hiệu bất thường, sáng nay lại phát hiện ra đã qua đời từ lâu. Trong chuyện này, chắc chắn có uẩn khúc. Càng nghĩ, Định An Hoàng đế càng tức giận. Kẻ nào? Rốt cuộc là kẻ nào dám cả gan xông vào Đông cung hạ thủ Thái tử đương triều? Ngài nhất định phải điều tra sáng tỏ chuyện này. Không thể để Phúc Vân phải chết oan ức như vậy được. Cũng không thể để những kẻ có âm mưu bất chính xem chống Hoàng cung uy nghiêm là nơi gây loạn được.

_ Ông Quốc Dương!

Nghe tiếng gọi, Ông Tổng quản vội từ xa chạy đến.

_ Có nô tài!

_ Truyền Thượng thư Hình bộ đến gấp Trẫm ngay!

_ Vâng!

Dứt câu, Ông Quốc Dương vội rời khỏi hậu hoa viên, nhanh chóng thực hiện mệnh lệnh. Trong lòng ông không khỏi cảm thấy lo sợ. Nghe âm sắc của Hoàng thượng, xem ra trong cung lại sắp có biến động lớn nữa rồi.

Hết chương 70

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Kể anh nghe về em

Vừa đi, một tên người hầu vừa đưa mắt nhìn khắp nơi. Dù vẫn làm ra vẻ bình thường nhưng với dáng vẻ của hắn, người tinh mắt chỉ cần nhìn vào là biết ngay hắn đang làm chuyện khuất tất. Song thật may cho hắn vì suốt dọc đường đi hắn không bị ai bắt gặp. Vừa thấy chủ tử mình ngồi trong đình nghỉ mát, hắn vội hít một hơi thật sâu rồi tiến tới ghé vào tai chủ tử mình nói điều gì đó.

_ Tốt! Ngươi làm tốt lắm!

Đặt quyền sách xuống vị chủ tử nọ chậm rãi mỉm cười. Được chủ tử khen là thế song không hiểu sao trong lòng tên người hầu này không thể nào vui được.

_ Tạ chủ tử đã có lời khen.

Nhấp một ngụm trà, vị chủ tử kia chậm rãi quay về phía tên người hầu của mình. Nhìn thấy nét lo lắng trên gương mặt người này, vị chủ tử khẽ nhếch môi lên.

_ Theo ta bao nhiêu năm mà ngươi vẫn không học được sự điềm nhiên như không sao? Tâm phải an tĩnh thì làm việc gì cũng không bị người khác nghi ngờ. Chứ cứ như ngươi, đại sự của ta sớm muộn cũng hỏng hết.

_ Xin chủ tử tha tội!- Tên người hầu vội quỳ xuống.

_ Thôi được rồi! Ngươi đứng lên đi!

_ Tạ chủ tử!

*

Ký ức hiện về rất rõ ràng song đối với Phúc Tuấn nó chẳng khác nào lớp sương mù. Càng muốn nhìn xuyên qua, lớp sương càng dày, khiến chàng càng không thể nào nhìn rõ được. Chàng nhớ rất rõ trước hôm Phúc Vân qua đời vài ngày, Lôi Vi có chạy đến tìm gặp chàng và nói những điều chàng cho là kỳ quặc. Song đến nay, những gì nàng nói đều đã trở thành sự thật. Chàng thật không hiểu.

"_ Phúc Tuấn!

Vừa mới nghe tiếng gõ cửa, Phúc Tuấn đã nhìn thấy Lôi Vi đẩy cửa thẳng tiến vào thư phòng của chàng. Gương mặt nàng lộ rõ sự lo lắng.

_ Vi Nhi!- Ngạc nhiên, Phúc Tuấn nhanh bước tiến về phía Lôi Vi.- Xảy ra chuyện gì?

Vừa đứng thờ, Lôi Vi vừa lắc đầu.

_ Không...không có! Nhưng...nhưng sắp rồi!

_ Nàng nói rõ hơn ta nghe nào.

Hít một hơi thật sâu, Lôi Vi đứng thẳng người lên. Nàng vội vàng đóng cửa lớn rồi dẫn Phúc Tuấn tiến vào giữa gian phòng.

_ Phúc Tuấn! Có thể anh sẽ không tin nhưng anh nhất định phải nghe và có sự chuẩn bị.- Nhìn thẳng vào mắt Phúc Tuấn, Lôi Vi nghiêm giọng lại. Tiến lại gần chàng, nàng hạ âm lượng xuống vừa đủ chỉ hai người nghe thấy.- Thái tử điện hạ...sắp...chết rồi!

Nhìn thẳng vào mắt Lôi Vi, Phúc Tuấn không dám tin vào những gì nàng nói. Gương mặt chàng lúc này quả thật cắt không còn giọt máu.

_ Nàng đừng nói lung tung! Đây là chuyện không thể tùy tiện nói đâu. Hơn nữa Thái tử...Hoàng huynh tuy không khỏe mạnh nhưng sức khỏe huynh ấy vẫn bình thường.

_ Thái tử không chết vì bệnh!

Lời khẳng định chắc nịch của Lôi Vi khiến Phúc Tuấn kinh ngạc vạn phần.

_ Thái tử bị đầu độc!

_ Nàng nói cái gì? Đầu độc sao?

_ Vong hồn hương! Anh đã nghe đến loại hương này bao giờ chưa?

Lần này Phúc Tuấn không thể cho những gì Lôi Vi nói là lung tung được.

_ Tuy rằng trí nhớ của em không tốt, nhưng những gì nhớ được thì tuyệt đối không sai. Vong hồn hương là một loại hương có độc tính rất cao. Và loại hương này không phải ai cũng mua được.

Câu nói đầy ám chỉ của Lôi Vi khiến Phúc Tuấn không khỏi nghi ngờ.

_ Ý nàng là trong cung có người muốn ám hại Thái tử? Là ai?

_ Em không biết! Nhưng...anh là người bị nghi ngờ nhất.

Câu nói này của Lôi Vi chẳng khác nào như sét đánh giữa trời quang đối với Phúc Tuấn. Bởi từ trước đến nay chàng ngoài kính trọng thì cũng là yêu mến dành cho Phúc Vân. Vậy mà chàng lại trở thành người bị nghi ngờ nhất. Song sau một hồi hoang mang, chàng nhanh chóng hiểu ra nguyên nhân. Nhưng có một điều chàng vẫn không hiểu.

_ Việc này...vẫn còn chưa xảy ra. Sao nàng...

_ Sắp rồi!- Chất giọng của Lôi Vi như nghẹn lại.- Và cả em lẫn anh đều không có quyền thay đổi. Thái tử...sẽ phải chết!

_ Không! Không thể!

Vừa nói Phúc Tuấn vừa vội lao ra cửa, nhưng Lôi Vi đã kịp giữ chàng lại.

_ Không được!- Vừa giữ lấy Phúc Tuấn, Lôi Vi vừa hét lên.- Anh không thể thay đổi lịch sử nếu không tất cả mọi thứ trong tương lai sẽ bị thay đổi triệt để.

_ Nàng nói cái gì vậy?- Nhắm trán, Phúc Tuấn quay lại nhìn Lôi Vi.- Thay đổi lịch sử? Thay đổi tương lai? Ta không hiểu! Nếu những gì nàng nói là sự thật, ta phải ngăn lại cái chết của Thái tử. Ta không muốn huynh ấy phải chết. Ta nào có làm gì thay đổi lịch sử?

_ Đối với em thì có! Thời đại này đối với em là lịch sử. Chỉ cần một thay đổi nhỏ, đi trật quỹ đạo của lịch sử thì nơi mà em đến sẽ thay đổi hoàn toàn.

_ Vi Nhi!- Chất giọng của Phúc Tuấn tràn ngập hoang mang, khó hiểu.- Nàng rốt cuộc đang nói gì vậy? Nơi nàng đến sẽ thay đổi? Sao có thể? Nàng rốt cuộc...rốt cuộc nàng...từ đâu đến?

Cuối cùng câu hỏi Phúc Tuấn luôn giữ trong lòng bao lâu nay cũng được nói ra. Không chỉ đơn giản là sự nghi ngờ mà còn là sự lo lắng. Chàng có linh cảm không lành. Chàng có linh cảm rằng nói ra nơi nàng đến cũng là nói ra được tất cả các vấn đề mấu chốt liên quan đến nàng bao lâu nay từ cách ứng xử, lời nói cử chỉ đến thái độ tâm trạng, tư tưởng...và cả chuyện nàng vừa nói với chàng.

_ Chuyện đó tính sau! Nhưng hứa với em, thời gian sắp tới anh đừng qua Đông cung nữa.

Sao có thể! Phúc Vân là Hoàng huynh ta, ta qua thăm huynh ấy là chuyện bình thường. Tại sao chỉ vì sợ bị nghi ngờ mà ta không thể qua thăm huynh ấy?

Không phải!- Lôi Vi lắc đầu.- Dù anh không qua, những kẻ muốn hại anh vẫn có thể tìm ra cách hại anh. Chỉ là em không muốn anh thay đổi bất cứ việc gì. Mọi chuyện phải phát sinh như vốn dĩ nó phải thế. Bởi lịch sử sẽ không vì ai mà thay đổi. Thái tử điện hạ...Ngài ấy đã đi xong đoạn đường lịch sử của mình rồi."

Cuộc trò chuyện hôm ấy vang vọng lên trong đầu Phúc Tuấn khiến chàng quả thật không thể không hồ nghi. Nàng rốt cuộc tại sao lại biết trước được chuyện này? Nàng có nói đến lịch sử và tương lai, vậy rốt cuộc nơi chốn thật sự của nàng là ở đâu? Và phải chăng đây chính là chiếc chìa khóa để mở ra những điều bất thường ở nàng mà chàng sớm đã nhìn ra? Những câu hỏi từ trước đến nay chưa hề có bỗng nhiên xuất hiện khiến lòng chàng bị xáo trộn dữ dội. Chàng từng nói sẽ tin tưởng, không nghi ngờ nàng, nhưng giờ quả thật nếu không làm sáng tỏ chuyện này có lẽ sự nghi ngờ chàng dành cho nàng sẽ ngày một lớn lên mãi. Không được! Chàng phải tìm gặp nàng, cùng nàng nói rõ mọi việc.

Nghĩ vậy Phúc Tuấn nhanh chóng ra khỏi phòng, cước bộ ra khỏi phủ.

*

Ngắm lại bức tranh mình đã vẽ Phúc Vân, Lôi Vi không khỏi thở dài xót xa. Chuyện đã qua rồi, Thái tử cũng đã nhập thổ rồi nhưng sự tiếc nuối, mất mát và đau lòng vẫn còn ở lại trong lòng những ai đã từng tiếp xúc và thực tâm yêu mến chàng Thái tử hiền lành ấm áp này.

Người vốn đã biết chuyện này sẽ xảy ra?

Câu hỏi bất ngờ vang lên khiến Lôi Vi không khỏi tái mặt. Vội đặt bức tranh xuống, nàng ngẩng mặt nhìn về hướng cổng của Tây Ân các. Phúc Tường chậm rãi tiến vào. Gương mặt chàng u ám vô cùng. Song đôi mắt lại sáng quắc lạ thường. Đôi mắt ấy như nhìn xoáy vào nàng, bắt nàng phải nhìn thẳng và thành thật trả lời. Bỗng chốc nàng khẽ run lên. Chàng Hoàng tử này chưa bao giờ nhìn hay tỏ thái độ đó với nàng. Nay bỗng nhiên nghiêm túc thế này...

Đúng vậy!- Cố nhìn thẳng vào mắt Phúc Tường, Lôi Vi điềm tĩnh trả lời.

Từ khi nào?

Chính là hôm Vương gia nhìn thấy cái máy của tiểu nữ!

Quả nhiên là vậy!

Phúc Tường khẽ mỉm cười, một nụ cười bi thương.

Ngài...Ngài đã biết việc này?- Chát giọng Lôi Vi cả kinh.

Đúng vậy!- Phúc Tường khẳng định.- Vào ngày Thái tử xảy ra chuyện, ta đã đoán ra người vốn đã biết việc này xảy ra từ trước. Lôi Vi! Tại sao hôm ấy người lại không nói với ta mà chỉ nói với mình Ngũ huynh biết?

Ngài...

Người tưởng ta không biết gì sao? Cát Lôi Vi! Hôm ấy người đã để lại quá nhiều sơ hở. Từ cử chỉ, hành động đến lời nói của người hôm ấy đều cho thấy người có vấn đề muốn giấu ta. Khi người chạy ra khỏi chỗ này ta đã đoán ra người chạy đi đâu rồi. Người và Ngũ huynh tâm đầu ý hợp nên người chạy đi báo cho huynh ấy, ta cũng không lấy gì làm lạ. Nhưng, ta và Ngũ huynh thậm chí cả các huynh đệ tỷ muội khác đều là đệ đệ, muội muội của Thái tử, sao người lại có thể...để nó xảy ra một cách tự nhiên như vậy? Người lẽ nào...

Chính là vì hành động và thái độ này của Ngài đấy, Vương gia.- Lôi Vi đã không còn giữ được bình tĩnh.- Ngài nghĩ rằng tiểu nữ muốn chứng kiến việc này xảy ra sao? Không! Tiểu nữ không muốn chút nào! Ngài có biết, khi biết được tin này, tiểu nữ đã sốc đến mức nào không? Ngài có biết rằng tiểu nữ cũng muốn ngăn chặn việc này không? Nhưng tiểu nữ không thể! Bởi vì đối với tiểu nữ các vị là những nhân vật lịch sử. Tiểu nữ không được phép thay đổi bất kỳ điều gì đã, đang và sẽ xảy ra của lịch sử. Bằng không thế giới tương lai của tiểu nữ sẽ đảo lộn. Thậm chí...cả bản thân cũng như gia đình của tiểu nữ cũng sẽ không tồn tại ở nơi đó. Chỉ một thay đổi nhỏ của lịch sử thôi, tiểu nữ sẽ biến mất vĩnh viễn khỏi thế giới tương lai của mình.

Những giọt nước mắt lăn dài trên gò má của Lôi Vi khiến Phúc Tường không khỏi đau lòng. Phải! Nàng nói đúng! Họ đối với nàng là những nhân vật lịch sử. Nàng không có quyền cũng như không được tìm cách thay đổi mọi chuyện xảy ra ở thời đại này. Nàng chỉ có thể tuân theo nó. Nhưng liệu nàng có biết rằng, ngay từ khi nàng xuất hiện ở thời đại này, lịch sử đã vì nàng mà thay đổi? Và vì thế việc trở lại thời đại của mình đối với nàng đã trở thành điều không tưởng. Câu này Phúc Tường không nói ra. Bàng hoàng, chàng thật không biết Lôi Vi sẽ rơi vào trạng thái gì.

Vậy nên dù rất muốn cứu Ngài ấy nhưng tiểu nữ không thể ngăn chặn cái chết của Ngài ấy. Còn nói cho Ngũ huynh của Ngài biết là một chuyện khác nữa.

Ý người là gì?

Cái chết của Thái tử vẫn chưa kết thúc.

Chỉ cần một câu nói của Lôi Vi, Phúc Tường lập tức đoán ra ngay.

_ Chẳng lẽ...

Không nói gì, Lôi Vi chỉ chậm rãi gật đầu. Thái độ này của nàng khiến Phúc Tường không khỏi hồ nghi.

_ Người nói ra với ta, không sợ lịch sử sẽ bị thay đổi, thế giới tương lai bị đảo lộn sao?

_ Dù tiểu nữ có nói ra thì Ngài cũng không thể nào thay đổi được điều sắp sửa diễn ra. Lịch sử vẫn đang đi đúng quỹ đạo của mình.

_ Hai người đang nói cái gì vậy?

Giật mình nhìn ra cổng cả Lôi Vi lẫn Phúc Tường đều không khỏi ngạc nhiên. Phúc Tuấn đến từ lúc nào? Chẳng đã nghe được những gì?

_ Cái gì mà lịch sử thay đổi? Thế giới tương lai?

Hết đưa mắt nhìn Phúc Tường, Phúc Tuấn lại đưa mắt sang nhìn Lôi Vi. Những gì chàng nghe họ nói với nhau không nhiều vậy nên chàng chưa nắm rõ hết mọi chuyện. Song hai cụm từ "lịch sử thay đổi" và "thế giới tương lai" mà hai người nói khiến chàng không khỏi ngạc nhiên. Chuyện này rốt cuộc là sao?

_ Phúc Tường! Đệ nói ta nghe thử đi.

Dù hai huynh đệ này cách nhau chỉ một, hai tuổi, dù Phúc Tuấn dễ gần song đứng trước chàng, Phúc Tường đôi khi cũng cảm thấy áp lực.

_ Chuyện này...vẫn nên để Lôi Vi giải thích rõ ràng với Ngũ huynh.

Dứt câu, Phúc Tường chậm rãi bước ra khỏi Tây Ân các. Chàng không phải không muốn giúp nàng giải thích. Nhưng những gì vừa xảy ra thật sự vượt quá sức tưởng tượng của chàng rồi. Chàng chỉ e mình càng giúp càng rối mà thôi.

_ Vi Nhi!- Quay về phía Lôi Vi, Phúc Tuấn hạ giọng xuống. Song sự uy nghiêm trong giọng nói của chàng vẫn còn rất rõ.- Có thể nói cho ta biết được không?

Từ ngày nói cho Phúc Tuấn biết về cái chết của Phúc Vân, Lôi Vi vốn đã biết, ngày này trước sau gì cũng sẽ đến nhưng nàng thật không ngờ nó lại diễn ra trong hoàn cảnh như thế này. Lấy lại bình tĩnh, nàng liếc nhìn đám người hầu theo sau chàng. Hiểu ý, chàng quay nửa người về phía bọn họ.

_ Các người ra ngoài công đạo ta!

Chẳng mấy chốc đám người hầu rút hết cả. Đưa mắt nhìn Phúc Tuấn, Lôi Vi dẫn chàng vào trong phòng nghỉ của mình. Sau đó từ trong một chiếc rương, nàng lấy ra túi xách của mình đặt ngay trước mặt chàng.

Nhìn thấy một tay nải to khác lạ, Phúc Tuấn không khỏi ngạc nhiên. Chàng quan sát nó thật kỹ hòng để hiểu xem Lôi Vi đang muốn nói điều gì với chàng.

_ Đây là gì vậy?

_ Túi trang của em!

Nói đoạn Lôi Vi mở một ngăn túi xách ra và lấy mọi thứ đặt trên bàn. Cây đèn pin mini, chai dầu gió, Ipad, chiếc đồng hồ đeo tay, một sấp giấy thơm, bút chì- bút màu các loại, cục tẩy, một quyển Bách khoa Toàn thư khá nặng, một cây Harmonica, hai hộp nhỏ bên trong đựng đồ trang điểm và lược tay của nàng. Nhìn vào đồng hồ của nàng để trên bàn, Phúc Tuấn thật không biết phải nói gì ngoài hai chữ lạ lẫm. Những món đồ này chàng chưa từng thấy bao giờ.

_ Những thứ này...

_ Đây là những món đồ chỉ có ở thời đại của em.

Nghe Lôi Vi nói, Phúc Tuấn không khỏi ngạc nhiên. Chàng như mở to cả hai mắt nhìn nàng để chắc chắn rằng mình không nghe nhầm.

_ Đúng vậy! Em và anh cùng chung một thế giới nhưng không cùng chung một thời đại. Thời đại của em, nơi em sống và thuộc về cách thời đại này của anh gần một ngàn năm sau. Khi mới tới đây, em thật sự không tin vào những gì đang diễn ra. Ban đầu em tưởng mình đang ở trong phim trường của một bộ phim cổ trang nào đó. Nhưng...cảnh vật, không gian, tất cả mọi thứ xung quanh đã buộc em phải tin rằng...em bị xuyên không về một thời đại khác.

_ Xuyên không!?!- Phúc Tuấn nhăn trán khó hiểu.

_ Đúng! Ở thời đại em, hiện tượng này khoa học vẫn chưa có lời giải đáp. Em cứ nghĩ nó chỉ có trong những sản phẩm thuộc về trí tưởng tượng của con người như truyện chẳng hạn. Nhưng thật không ngờ nó lại xảy ra với em. Bị ngã xuống hồ em đã nghĩ mình sắp chết đuối, song bằng một cách nào đó em bị đưa đến thời đại này. Kỳ lạ hơn là những thứ dễ bị hư vì nước như cái Ipad, đồng hồ và cây đèn này lại không hề bị hư hại gì. Sau đó...mọi chuyện như thế nào có lẽ anh đã biết cả rồi.

_ Nếu nói như vậy...cái chết của Thái tử nàng đã sớm biết?

_ Chỉ sớm có vài ngày!- Chất giọng của Lôi Vi trở nên buồn bã.- Ở thời đại của em, nữ nhân được đến trường như nam nhân vậy nên lượng kiến thức em có được cũng từ đó mà ra. Thế nhưng em không phải là một học sinh chăm học, đặc biệt là bộ môn Lịch sử. Nên những gì em biết được về thời đại này rất ít ỏi. Em học Mỹ thuật rất khá và trước khi bị đưa đến đây, em đang tham gia một cuộc thi về thiết kế...trang phục. Vậy nên em đã dùng máy Ipad này để tìm hiểu về văn hóa, kiến trúc của thời đại này, phục vụ cho việc thiết kế. Trước ngày Thái tử mất vài hôm, chính là ngày em tìm gặp anh, trong lúc sặc...nạp nguồn năng lượng cho nó, em đã đọc lại những tư liệu mình đã lưu và phát hiện ra việc này.

Cả căn phòng rơi vào im lặng. Phúc Tuấn cần một chút thời gian để hiểu và chấp nhận được việc Lôi Vi không phải là người cùng thời đại với chàng. Chàng tưởng rằng dù nàng có đưa ra lí do vô lý như thế nào để giải thích mọi việc, chàng cũng sẽ tin và chấp nhận. Nhưng việc này quả thật ngoài sức tưởng tượng của chàng. Nàng rõ ràng đang hiện hữu trước mặt chàng vậy mà nàng lại không thuộc về nơi này. Xuyên không! Nàng từ tương lai đến đây được cũng đồng nghĩa với việc nàng từ đây trở về tương lai được. Nhớ lại những gì nàng đã nói khi chàng ngỡ ý muốn cưới nàng ở Linh Vi đình chiều hôm ấy, chàng không khỏi đau lòng. Bởi ngày nàng trở về nhà của mình, thời đại của mình chính là ngày họ phải xa nhau vĩnh viễn. Và như vậy, lời hứa dù nàng ở bất kỳ nơi đâu trên thế gian này chàng cũng sẽ tìm ra nàng chẳng khác nào một câu nói đùa.

Thế giới tương lai! Bốn chữ này chính là chiếc chìa khóa để giải đáp cho Phúc Tuấn về mọi vấn đề của Lôi Vi. Một câu trả lời có phần điên rồ nhưng lại hợp lý. Và xem chừng ngoài bốn chữ này ra sẽ không có lời giải thích nào hợp lý hơn nữa. Song chuyện này nếu để người khác biết được e rằng nàng sẽ không được sống yên ổn. Xuất cung và ẩn cư là biện pháp tốt nhất để nàng được an toàn. Nhưng chàng thừa biết, dù có chết chàng sẽ không thể nào làm được điều này. Vậy nên chàng chỉ còn một cách đó là toàn tâm toàn lực bảo vệ nàng. Ngay từ đầu chàng đã lựa chọn điều này rồi nên sẽ không có điều gì làm ảnh hưởng đến quyết định cũng như sự quyết tâm này của chàng.

_ Em biết chuyện này rất khó tin!- Lôi Vi chậm rãi lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng.- Ngay cả em còn không tin nữa là. Nên anh..

_ Ta tin nàng!- Phúc Tuấn nhẹ nhàng cắt ngang lời Lôi Vi.

Không khỏi ngạc nhiên, Lôi Vi ngẩng đầu lên, mở to mắt nhìn Phúc Tuấn. Chàng tin nàng mà không hề thắc mắc hay muốn nàng phải giải thích thêm bất kỳ điều gì sao?

_ Anh...anh tin em?

_ Đúng vậy! Những gì nàng nói đối với ta quả thật rất hoang đường. Song từ đầu, nàng đã để lộ quá nhiều sơ hở trong cách ứng xử cũng như ngôn ngữ của mình. Ta luôn biết nàng có điều giấu ta và ta chờ đợi, chờ đợi nàng sẽ nói cho ta biết sự thật. Bởi đối với ta, nó thể hiện rằng nàng tin tưởng ta. Vậy nên hôm nay, khi nàng nói cho ta biết điều này, đồng nghĩa với việc, nàng thật sự tin tưởng ta. Vì vậy, ta tin vào những gì nàng nói. Bởi ngay từ đầu, ta đã lựa chọn tin tưởng nàng, Vi Nhi à.

_ Phúc Tuấn!- Chất giọng Lôi Vi ngỡ ngàng.

_ Nàng yên tâm! Ta sẽ luôn bảo vệ nàng!

Trong lúc Lôi Vi không tin vào tai mình, tiếng ồn ào bên ngoài vọng vào khiến nàng không khỏi giật mình. Nghe tiếng xem chừng là quân lính tới. Nàng thật không ngờ mọi chuyện lại xảy ra nhanh như vậy.

_ Nàng mau cất hết mọi thứ đi, ta ra ngoài ứng phó.

_ Anh cẩn thận!

Gật đầu, Phúc Tuấn nhanh chóng ra bên ngoài. Không dám chần chừ, Lôi Vi vội làm theo những gì chàng nói. Vừa cất đồ, nàng vừa nghe ngóng bên ngoài. Âm thanh vọng vào tuy không lớn nhưng nàng vẫn có thể nghe rõ. Định An Hoàng để đã bắt đầu điều tra về cái chết của Phúc Vân và nơi bị điều tra đầu tiên chính là Đông cung này. Sẽ rất sớm thôi, Phúc Tuấn bị cuốn vào cuộc điều tra này và trở thành đối tượng tình nghi.

_ Vương gia! Xin thứ lỗi cho hạ thần nhưng Toàn bộ Đông cung của Thái tử đã được kiểm tra ngoại trừ Tây Ân các của Cát Tiểu thư.

_ Cát Lôi Vi là hữu bằng của Thái tử và của chúng ta, điều này hẳn Hứa Thượng thư không phải không biết. Nay các ngươi xông vào đây phải chăng là có ý nghi ngờ luôn các Hoàng tử?

_ Vương gia! Hạ thần không dám!

Hít một hơi thật sâu, Lôi Vi đẩy cửa bước ra. Vừa tiến về phía cổng, nàng vừa quan sát một lượt xung quanh. Sân trước của Tây Ân các này đều bị quân lính bao vây hết cả. Hứa Trác Khiêm, Thượng thư Hình bộ đang đang khom người lúng túng trước mặt Phúc Tuấn.

_ Linh Thân vương!- Vừa nói, Lôi Vi vừa cúi người thi lễ.- Xin Ngài đừng làm khó Hứa Thượng thư! Tiểu nữ trong sạch nên không việc gì phải sợ.- Vừa nói, nàng vừa quay về Hứa Trác Khiêm- Hứa Thượng thư! Xin lỗi vì đã gây phiền phức cho Ngài.

Thấy Lôi Vi thi lễ với mình, Hứa Trác Khiêm càng cuống.

_ Cát Tiểu thư xin đừng làm vậy. Hạ quan không dám.

_ Được rồi!- Chất giọng của Phúc Tuấn đầy uy nghiêm, lạnh lùng.- Ngươi mau thu quân đi.

Thấy sự lúng túng của Hứa Trác Khiêm, Lôi Vi trong lòng không khỏi xấu hổ và khó chịu. Và trên hết là sự bất an. Đám quân lính này nếu hôm nay không lục soát được thể nào cũng quay lại. Mà Phúc Tuần không thể ở đây 24/24 để ngăn cản bọn họ được. Vậy chỉ bằng cứ để bọn họ lục soát một lần cho xong.

_ Hứa Thượng thư cứ vào lục soát một lần cho tròn nhiệm vụ đi.

Nghe Lôi Vi nói, Phúc Tuần không khỏi cả kinh mà quay lại nhìn nàng. Song nàng chỉ mỉm cười gật đầu. Chàng đành thở dài xua tay ý bảo họ cứ lục soát.

Trong khi quân lính lục soát, mỗi một khoảnh khắc trôi qua chẳng khác nào cực hình với Phúc Tuần. Chàng thật không ngờ Lôi Vi lại liều lĩnh đến vậy. Song nếu không vậy có lẽ nàng đã không phải là Cát Lôi Vi chàng yêu rồi.

_ Đại nhân!- Một tên lính vừa chạy vừa bấm báo.- Tìm thấy cái này trong phòng nghỉ của Cát Tiểu thư.

Nghe tên lính bấm báo, Lôi Vi phải cố lắm để không phải giật mình. Còn Phúc Tuần toàn thân chàng như bị đông cứng lại.

_ Mau đưa lại đây ta xem!

Tên lính vội chạy tới và đưa cho Hứa Trác Khiêm một lọ thủy tinh nhỏ trước sự ngạc nhiên của cả Lôi Vi lẫn Phúc Tuần.

_ Cát Tiểu thư! Xin hỏi đây là cái gì?

_ Cái này...- Lôi Vi nhăn trán lại.- Tiểu nữ chưa nhìn thấy bao giờ. Đây không phải là đồ của tiểu nữ.

Hết chương 71

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Một phen kinh động

Đại diện

_ Người nói gì?

Cả kinh, Định An Hoàng đế đứng bật lên tiến về phía Hứa Trác Khiêm. Ngài không thể nào tin những gì mình vừa nghe được là sự thật. Chuyện này sao có thể chứ?

_ Bẩm Bệ hạ! Quả thật là như vậy ạ. Thần đã tìm thấy Vong hồn hương trong tư phòng của Cát Lôi Vi.

_ Vậy hiện giờ, Cát Lôi Vi đang ở đâu? Người đã giải nàng về Hình bộ sao?

_ Vâng ạ!

Chống một tay lên bàn, Định An Hoàng đế thật không ngờ mọi chuyện là thành ra thế này. Khi cho tiến hành điều tra cái chết của Phúc Vân, Ngài vốn đã biết rõ chuyện này sẽ gây liên lụy đến không ít người, Lôi Vi cũng không thoát khỏi. Song Ngài không thể ngờ nàng lại bị cuốn vào vòng xoáy này sớm đến vậy. Và trên hết lại có vật chứng chẳng những chứng minh nàng có liên quan đến cái chết của Phúc Vân mà còn có khả năng bị nghi ngờ là người gây nên cái chết của Tư Thái tử. Thêm vào đó, Lôi Vi bị nghi ngờ như vậy, Phúc Tuần chắc chắn cũng sẽ không thoát khỏi liên lụy.

_ Người nghe cho rõ đây! Việc này, người phải điều tra kỹ càng cho Trẫm, không được phép xảy ra oan khuất cũng như sai sót.

_ Hạ thần tuân lệnh!

Ngâm Hương cung

Vừa chạy, Thảo Ngân, một cung nữ của Ngâm Hương cung vừa thở. Tin động trời lan đã khắp hậu cung nếu nàng chậm trễ, chắc chắn chủ tử của nàng, Giao phi nương nương sẽ quở trách.

_ Á!

Chưa biết chuyện gì xảy ra, Thảo Ngân chỉ thấy đầu óc mình quay cuồng rồi sau đó cả người ngã xuống đất.

_ Thảo Ngân! Ngươi đi đứng kiểu gì vậy hả?

Vừa đỡ Thảo Ngân đứng dậy, vị Công công trẻ vừa quở trách.

_ Anh Công công! Nô tỳ có chuyện cần bẩm báo với Nương nương.

_ Nương nương đang ngồi nói chuyện với Hoàng hậu ở hậu hoa viên. Ngươi có chuyện gì thì chờ Hoàng hậu nương nương về rồi nói.

Chờ đến khi Hoàng hậu về Duyệt Lạc cung có khi chuyện này đã phát sinh thêm những vấn đề khác rồi.

_ Không được đâu! Nô tỳ phải đi tìm Nương nương bẩm báo ngay.

Dứt câu, mặc kệ Anh Công công lên tiếng ngăn cản, Thảo Ngân chạy một mạch ra hậu hoa viên.

_ Nương nương...Nô tỳ...nô tỳ...

_ Vô lễ!- Giao phi nghiêm giọng.- Ngươi không thấy Hoàng hậu nương nương đang ngồi đây sao?

_ Nô tỳ xin lỗi! Xin Hoàng hậu nương nương tha tội! Xin Giao phi tha tội!

_ Thôi được rồi!- Hoàng hậu chậm rãi lên tiếng.- Ngươi đứng lên đi! Nhìn bộ dạng ngươi gấp gáp thế kia chắc là có chuyện cần báo?

_ Vâng ạ!- Thảo Ngân vội thưa.- Nô tỳ vừa nghe được tin...Cát Tiểu thư vừa bị người Hình bộ giải đi vì bị nghi ngờ liên quan đến cái chết của Tư Thái tử.

Như sét đánh ngang tai, Giao phi vội đặt tách trà chuẩn bị uống xuống bàn, quay lại nhìn Thảo Ngân.

_ Ngươi nói cái gì?- Giao phi cả kinh.

_ Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?- Hoàng hậu không khỏi chau mày.- Tại sao Lôi Vi lại bị nghi ngờ có liên quan đến cái chết của Tư Thái tử.

_ Hồi Nương nương!- Thảo Ngân vội thưa.- Nô tỳ nghe nói Hứa Thượng thư tìm thấy Vong hồn hương trong tư phòng của Cát Tiểu thư.

_ Vong hồn hương?- Hoàng hậu cả kinh.- Sao có thể?

Gương mặt cả hai vị chủ tử thất sắc nhìn nhau. Dường như họ không tin vào những gì mình vừa nghe được. Chuyện này sao có thể xảy ra?

Linh Vương phủ

Quay ngoắt về phía Lệ Uyên, đôi mắt của Ngọc Nhận lộ rõ sự hồ nghi.

_ Ngươi nói thật chứ?

_ Vâng ạ!- Vừa nói, Lệ Uyên vừa gạt đầu xác nhận.- Trên đường từ Ngâm Hương cung trở về, chính mắt nô tỳ nhìn thấy Cát Lôi Vi bị người của Hình bộ giải đi.

Mấy ngày trước Ngọc Nhận vào cung thăm Thái hậu, Hoàng hậu và Giao phi có nghe nói qua sau khi Tư Thái tử được an táng, Hình bộ đã theo lệnh của Hoàng thượng điều tra về cái chết của Thái tử. Nắm lấy cơ hội, nàng cuối cùng cũng tổng được Lôi Vi vào ngục. Giờ thì...

_ Xem ra mọi việc rất thuận lợi.

Một nụ cười thâm hiểm dần hiện lên rõ ràng khiến gương mặt thanh tú của Ngọc Nhận lập tức biến thành gương mặt nham hiểm.

_ Ngươi hãy đi tìm người đó đi. Bảo rằng hãy làm những gì ta đã nói.

_ Vâng!

_ Còn nữa, phải nghe ngóng tình hình trong cung thật kỹ cho ta. Rõ chưa?

_ Nô tỳ rõ rồi ạ!

_ Lui ra đi!

Cúi người thi lễ, Lệ Uyên nhanh chóng rời khỏi phòng của Ngọc Nhận. Lệnh của Công chúa, nàng ta không dám chậm trễ.

Hình Vương phủ

Chân trước vừa mới đặt xuống cổng phủ, chân sau Phi Đào đã vội vàng chạy đến thư phòng của Phúc Hoàng ở hậu viện. Bao nhiêu lễ tiết đều bị nàng tiểu thư này ném sạch hết cả. Nhìn thấy dáng vẻ này của nàng, Phi Anh không khỏi ngao ngán. Đến khi nào muội muội của nàng mới có thể trưởng thành.

_ Phi Đào!

Mặc kệ Phi Anh gọi to thế nào, Phi Đào vẫn chạy một mạch ra hậu viện khiến Phi Anh không khỏi nhăn trán mà đuổi theo sau.

_ Tỷ phu! Tỷ phu!

Vừa chạy vào sân của thư phòng, Phi Đào đã cất tiếng gọi Phúc Hoàng. Tìm khắp thư phòng không thấy tỷ phu của mình đâu, nàng vội chạy ra hậu hoa viên và thấy Phúc Hoàng đang chậm rãi đưa từng nét bút lên.

_ Tỷ phu! Tỷ phu!- Vừa chạy đến, Phi Đào vừa cất tiếng gọi Phúc Hoàng.- Lôi Vi bị Hình bộ bắt rồi. Huynh đã biết chưa?

Nét bút của Phúc Hoàng hơi khựng lại nhưng sau đó lại được tiếp tục như thể thú vui tao nhã này chưa từng bị gián đoạn.

_ Ta đã biết rồi!- Phúc Hoàng bình thản trả lời.

Nhìn điệu bộ bình thản của chàng, Phi Đào đã cuống lại càng thêm cuống.

_ Huynh đã biết rồi? Vậy mà huynh vẫn có thể bình thản được?

_ Bằng không muội muốn ta phải làm sao? Lao vào nhà ngục của Hình bộ cướp nàng ấy ra sao? Việc này ta không làm được. Hơn nữa người có khả năng làm việc này không phải là ta. Thê muội! Muội hãy bình tĩnh lại đi!

Dứt câu, Phúc Hoàng chậm rãi buông bút lông xuống rồi chậm rãi cước bộ rời khỏi hậu hoa viên mặc cho Phi Đào đứng như trời trồng ở đó. Nàng không hiểu! Tỷ phu nàng trước nay rất quan tâm đến Lôi Vi dù cho nàng ấy đã cự tuyệt huynh ấy. Nhưng hôm nay, sao huynh ấy lại hành xử lạ như vậy? Nổi ngờ vực mỗi lúc một tăng lên. Đôi mày nàng nhíu sát vào nhau. Đôi mắt lộ rõ vẻ thất vọng, khó hiểu. Cụp mắt xuống, tờ giấy Phúc Hoàng vừa mới viết chữ lọt vào ngay nhãn giới của nàng. Giữa tờ giấy chỉ có một chữ duy nhất: "Đà"

Ninh Vương phủ

Vừa đặt túi xách của Lôi Vi lên bàn, Phúc Tuấn vừa quay về phía Phúc Tường.

_ Đệ hãy giúp ta giữ cái này.

Nhìn cái tay nải khác lạ, Phúc Tường không khỏi ngạc nhiên. Song chàng trấn tĩnh lại rất nhanh. Xem ra, Lôi Vi đã đem mọi chuyện kể hết cho Ngũ huynh của chàng biết.

_ Đây là...tay nải của Lôi Vi?

_ Đúng vậy! Hứa Trác Khiêm chưa phát hiện ra cái này nhưng có lẽ ông ta đã có sự nghi ngờ. Vậy nên sổ tư trang này của nàng ấy không thể lưu lại Đông cung được nữa.

Phúc Tuấn không phải không muốn giữ đồ của Lôi Vi. Hơn ai hết, chàng là người không muốn để đồ của nàng rơi vào tay bất kỳ ai. Nhưng nàng đã từng nói với chàng rằng chàng sẽ trở thành người bị nghi ngờ nhất về cái chết của Thái tử vậy nên nếu chàng giữ nó, nàng nếu không bị khép tội sát hại Thái tử cũng sẽ bị khép tội sử dụng tà thuật trong cung. Vì vậy ngoài chỗ Phúc Tường, người đã biết được thân phận của Lôi Vi trước chàng ra thì không còn chỗ nào an toàn hơn.

_ Được! Để sẽ giữ nó hộ nàng ấy.- Vừa nói, Phúc Tường vừa cầm lấy túi xách của Lôi Vi.- Ngũ huynh! Huynh tin những gì nàng ấy nói sao?

_ Ta tin!- Trầm ngâm một lúc Phúc Tuấn chậm rãi nói.- Tuy ta không thể tin việc nàng ấy xuyên không từ tương lai tới. Nhưng ta tin vào tương lai. Tương lai! Không ít lần ta thấy Vi Nhi thất thần, chắc chắn lúc ấy nàng ấy đang nhớ về thế giới tương lai của mình. Có lẽ nơi đó thực sự rất đẹp. Bây giờ, mọi khúc mắc của ta đã có lời giải rồi.

_ Thất Hoàng tử đến!

Bên ngoài, tên tiểu Thái giám vọng tiếng vào, Phúc Tường nhanh chóng đem túi xách của Lôi Vi vào gian phòng trong.

_ Ngũ huynh! Chuyện Vi Nhi bị Hình bộ bắt là thế nào vậy?

Chưa thấy người đâu nhưng tiếng của Phúc Khải đã vang khắp gian phòng. Phúc Tuấn vừa đứng lên, chàng cũng vừa bước vào thư phòng của Phúc Tường.

_ Thất huynh!- Vừa chậm rãi bước ra, Phúc Tường từ tốn gọi Phúc Khải.

_ Bất đệ!- Phúc Khải chào Phúc Tường cho có lệ rồi quay sang Phúc Tuấn.- Ngũ huynh! Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Sao muội ấy lại bị bắt? Lúc đó huynh ở đó phải không?

_ Thất huynh! Huynh bình tĩnh lại đi!

Thấy vẻ lo lắng thái quá của Phúc Khải, Phúc Tường vội lên tiếng nhắc nhở. Chuyện Lôi Vi khiến ba vị Hoàng tử thất điên bát đảo vốn đã truyền khắp Hoàng cung nên chàng cũng biết ít nhiều. Song khi Phúc Vân còn sống, Phúc Vân đã phong tỏa, không để tin đồn này lan rộng vậy nên chuyện này nhanh chóng lắng xuống. Nay với thái độ sốt sắng này của Phúc Khải e rằng việc này một lần nữa dậy sóng đến khi đó chẳng những tình huynh đệ rạn nứt mà tình cảm của Lôi Vi và Phúc Tuấn e rằng cũng bị tổn hại.

Ý thức được việc mình vừa làm, Phúc Khải bỗng sững người lại. Phải rồi! Người phải tỏ thái độ lo lắng sốt sắng lúc này không phải là chàng. Ngay từ đầu đã không phải là chàng.

_ Xin lỗi!- Phúc Khải thở dài, chất giọng buồn bã.- Là đệ lo lắng cho muội ấy. Nên mới...

_ Không sao đâu!- Phúc Tuấn từ tốn nói.- Đệ nhận nàng ấy là nghĩa muội nên lo lắng cho nàng ấy cũng là chuyện bình thường thôi.

"Nghĩa muội"! Ngay từ đầu là chàng đã từ bỏ cơ hội để có được Lôi Vi. Ngay từ đầu chàng đã lựa chọn rút lui, nhường thế chủ động cho Ngũ huynh của mình. Và ngay từ đầu chàng đã chọn làm một hảo nghĩa huynh của nàng rồi.

_ Vậy giờ, huynh tính thế nào?

_ Ta muốn đến Đại điện cầu xin phụ hoàng có thể dừng giam nàng ấy vào trong ngục nữa không.

_ Việc này e rằng phụ hoàng sẽ khó chấp thuận.- Vừa ngồi xuống ghế, Phúc Tường vừa nói.- Quốc có quốc pháp, Người không thể vì Lôi Vi mà phá vỡ quy tắc này được.

Bầu không khí nặng nề bao bọc cả thư phòng. Tâm trạng ai nấy cũng ngổn ngang, lo lắng. Không biết phải làm như thế nào.

_ Ngũ huynh! Huynh có vào phòng Lôi Vi không?- Phúc Tường bỗng lên tiếng hỏi.- Lọ hương đó được tìm thấy ở chỗ nào trong phòng của nha đầu đó?

_ Khi khám xét, ta cùng Lôi Vi và Trác Khiêm đều ở bên ngoài cả. Trước đó, ta có vào phòng nàng ấy nhưng không thấy gì bất thường.

_ Vậy có khi nào có kẻ đã tìm cách đặt lọ hương đó trong lúc quân lính khám xét. Cố tình để ở chỗ bọn chúng tìm ra?- Phúc Khải suy đoán.

_ Có khả năng!- Phúc Tuấn gật đầu.- Nhưng để làm được việc này nếu không phải là có người bị mua chuộc thì cũng là người có gan rất lớn mới dám trà trộn vào Hình bộ.

Nhớ lại cảnh tượng có phần lộn xộn lúc đó chàng quả thật muốn tự đánh mình một cái. Vì quá chú tâm vào việc lo bọn lính tốt sẽ phát hiện ra tay nải trong phòng Lôi Vi nên chàng đã không để ý đến gương mặt của tên lính tốt đem chai Vong hồn hương ra. Dám dờ dỏng ngay trước mặt bốn Vương gia chàng, xem ra kẻ đó chán sống rồi. Nếu đã như vậy, chàng quyết không nương tay. Nghĩ vậy, Phúc Tuấn đứng phắt lên.

_ Ta sẽ đến Hình bộ điều tra xem tên lính tốt nào đã cầm chai Vong hồn hương đó.

_ Bọn đệ đi cùng huynh!- Phúc Tường lên tiếng.

_ Không được!- Phúc Tuấn can ngăn.- Ta chắc chắn sẽ bị liên lụy vậy nên ta không thể làm liên lụy đến hai đệ được. Hơn nữa...nếu quả thật có thêm chuyện ngoài ý muốn xảy ra khiến ta không thể cứu được Vi Nhi thì khi ấy còn có hai đệ. Vậy nên, chuyện này trước mắt hai đệ đừng nên tham gia vào thì hơn.

Dứt câu, Phúc Tuấn dứt khoát bước đi không để Phúc Khải lẫn Phúc Tường kịp lên tiếng phản đối.

.....

Bước từng bước về Hành Đức cung, lòng Phúc Khải mỗi lúc một nặng trĩu. Nhớ lại hành động của mình khi nãy, chàng không khỏi tự trách mình. Phúc Tường vừa nãy khuyên chàng nên hành xử cẩn thận hơn. Nhưng chỉ cần Lôi Vi gặp chuyện là lòng chàng đã như lửa đốt rồi. Nếu cứ như thế này, có lẽ đến một lúc nào đó chàng sẽ hại nàng và hại luôn Ngũ huynh của mình mất.

_ Khải ca!

Chất giọng lo lắng vang lên khiến Phúc Khải không khỏi giật mình.

_ Tiểu Đào Đào!

_ Khải ca!- Vừa chạy về phía Phúc Khải, Phi Đào vừa cất tiếng.- Huynh có thấy Linh Thân vương không, muội tìm Ngài ấy khắp nơi nhưng không thấy.

_ Muội tìm huynh ấy làm gì?

_ Là chuyện của Lôi Vi đó!- Phi Đào vội nói.- Tại sao muội ấy lại bị bắt chứ? Muội lo lắng chết đi được.

_ Huỳnh ấy có lẽ giờ đã đến chỗ Hình bộ rồi.

_ Vì việc của Lôi Vi sao?

Không nói gì, Phúc Khải chậm rãi gật đầu.

_ Vậy là tốt rồi!

Vừa nói, Phi Đào vừa thở phào. Cuối cùng nàng cũng cảm thấy nhẹ nhõm phần nào. Linh Thân vương chắc chắn sẽ cứu được hao muội muội của nàng. Xem ra muội đã lo thừa rồi. Nhưng...sao sắc mặt của Phúc Khải lại xấu đến vậy?

_ Khải ca...Lôi Vi...muội ấy gặp chuyện gì nữa sao?- Vừa đi, Phi Đào vừa uôm hỏi Phúc Khải.

_ Không có!- Phúc Khải chậm rãi lắc đầu.

Quen biết Phúc Khải cũng đã lâu nên Phi Đào hiểu được phần nào tâm sự của chàng. Chợt một nỗi buồn lại dâng lên trong lòng nàng.

_ Khải ca! Huỳnh đừng lo lắng quá. Lôi Vi sẽ không sao đâu. Muội ấy tốt thế mà, chắc chắn sẽ được Hoàng thiên phù hộ.

Dừng chân lại, Phúc Khải chậm rãi quay về phía Phi Đào.

_ Đào Đào! Muội thật tốt! Sau ai lấy được muội chắc chắn người đó phải tu mấy kiếp rồi.

Nghe Phúc Khải nói vậy, Phi Đào chợt sững lại.

_ Khải...Khải ca! Huỳnh...huỳnh đừng chọc muội!

*

Hai tuần! Hai tuần đã trôi qua. Nàng bị giam trong nhà giam của Hình bộ đã được nửa tháng rồi. Nếu có ai hỏi nàng nhà giam của Nhân Chính phủ và nhà giam Hình bộ có gì khác nhau thì nàng sẽ trả lời rằng chẳng có gì khác nhau cả. Vào ngục rồi, mất đi quyền tự do rồi, người không có tội cũng phải sống trong cảnh lo lắng phập phồng còn thời gian đâu mà để ý đến sự khác biệt giữa hai nhà giam này chứ.

Ngồi bó gối, Lôi Vi tựa cằm vào đầu gối của mình, mắt nhìn mông lung vào khoảng trống trước mặt. Nàng không hiểu! Tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này? Rõ ràng là...là Phúc Tuần là người bị nghi oan. Sao giờ lại trở thành nàng? Lẽ dĩ nhiên nàng không muốn chàng bị nghi oan, nhưng như thế nào quả thực không đúng với những gì nàng đã đọc trong Ipad. Như thế này, dòng lịch sử sẽ thay đổi mất. Càng nghĩ nàng càng không khỏi cảm thấy đau đầu.

Nhưng dù nó có khiến Lôi Vi đau đầu đến mấy cũng không đủ để khiến nàng lo lắng bằng việc nhìn thấy dáng vẻ hao gầy của Phúc Tuần. Vì nàng, chàng đã lao tâm khổ tứ nhiều rồi. Chàng không những tìm cách cứu nàng ra ngoài mà còn chăm lo đến miếng ăn, giấc ngủ của nàng. Ngày nào, chàng cũng đích thân đem đồ ăn đến cho nàng, ở bên cạnh nàng, nói chuyện với nàng rất lâu rồi mới rời đi. Trước khi rời đi còn không quên căn dặn bọn lính canh đối xử với nàng tử tế, không được để nàng xảy ra chuyện gì. Những gì chàng làm cho nàng thật sự là quá nhiều rồi. Nghĩ đến đây, khóe mắt nàng lại cay cay...

_ Linh Thân vương! Mời Ngài đi lối này!

Tiếng tên lính canh vang lên khiến Lôi Vi khẽ giật mình. Ngẩng đầu lên, nàng nhìn thấy tên lính canh đang nhanh tay mở ổ khóa, đứng ngay sau hần là Phúc Tuần đang cầm một khay đồ ăn trên tay. Những kẻ ở tù thường vì tâm trạng lo lắng mà ốm cả người. Còn nàng được chàng chăm sóc thế này có khi sẽ hóa thành heo mập.

_ Linh Thân vương! Mời!

_ Được rồi! Người ra ngoài đi!- Vừa nói, Phúc Tuần vừa bước vào trong phòng giam.- Khi nào chúng ta nói chuyện xong, ta sẽ gọi.

Tên lính tốt dạ một tiếng rồi sau đó đóng cửa lại. Chậm rãi ngồi xuống Phúc Tuần đặt khay đồ ăn xuống đất.

_ Đề ta lấy đồ ăn cho nàng!

Không nói gì, Lôi Vi lặng lẽ lắc đầu. Lúc này, nàng thật sự không có tâm trạng nào để ăn. Nàng thật sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa. Nàng không thể nào tin được chuyện này. Chậm rãi đưa mắt nhìn khắp buồng giam, nàng cố nén một tiếng thở dài. Nếu Hoàng cung là một cái lồng kiểm hãm tự do của nàng thì nhà giam này chính là cái lồng tước đoạt đi quyền tự do của nàng.

_ Vi Nhi! Hãy ăn chút gì đi! Bằng không nàng sẽ đổ bệnh mất!

_ Phúc Tuần!- Lôi Vi chậm rãi lên tiếng. Giọng nói của nàng có phần khàn đi.- Em không hiểu! Em thật sự không hiểu chuyện gì đã xảy ra nữa. Đường như những gì em cho là đúng đang đi trật đường.

_ Ý nàng là...chúng ta!

Phúc Tuấn nói vậy, lòng Lôi Vi càng nhói đau.

_ Em không muốn anh...nhưng mà...

Lôi Vi bỏ lửng câu nói của mình. Bởi thật ra, nàng không biết mình nên diễn đạt thế nào cho Phúc Tuấn hiểu.

_ Được rồi!- Ngồi xuống bên cạnh Lôi Vi, Phúc Tuấn nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng.- Nàng đừng nghĩ nữa! Mọi chuyện cứ để ta lo! Ta chắc chắn sẽ cứu nàng ra khỏi nơi này.

_ Vậy còn anh?- Ngẩng đầu lên nhìn Phúc Tuấn, Lôi Vi hỏi.- Anh có dự tính gì chưa?

_ Có! Tất nhiên là có rồi!- Vừa nói Phúc Tuấn vừa mỉm cười.- Dự tính của ta là nhân lúc nàng không thể chạy nhảy lung tung này, vỗ béo nàng.

_ Anh...Em không đùa!

Nhìn gương mặt có phần tức giận của Lôi Vi, Phúc Tuấn không khỏi bật cười.

_ Ta không đùa! Ta biết nàng ở trong này chẳng thoải mái gì nhưng nàng không nên vì thế mà làm việc tổn hại đến bản thân mình. Vậy nên, nàng phải ăn nhiều vào cho ta.

Vừa nói, Phúc Tuấn vừa vươn người tới mở khay đồ ăn rồi bày đồ ăn ra trước mặt Lôi Vi. Ấm áp! Đó là từ ngữ duy nhất nàng có thể thốt lên trong lúc này. Trên thế gian này liệu có ai yêu nàng, chăm sóc nàng như chàng không?

_ Phúc Tuấn!

_ Nào!- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa đưa tô com đến trước mặt Lôi Vi.- Ăn đi!

Hết nhìn tô com rồi lại nhìn Phúc Tuấn, chẳng mấy chốc nước mắt của nàng đã tràn ra khỏi khóe mi và lăn xuống gò má.

_ Ăn đi không là ta bón cho nàng ăn đấy!- Phúc Tuấn nói rõ từng chữ một.

_ Bón á?- Lôi Vi hồ nghi.

_ Phải!- Phúc Tuấn cười ranh mãnh.- Để ta bón thì sẽ không giống như cách bình thường đâu.

Ấn ý trong câu nói của Phúc Tuấn quá rõ ràng. Chẳng mấy chốc cả gò má của Lôi Vi đã đỏ cả lên. Con người này sao lại có thể bất chấp hoàn cảnh mà đùa giỡn với nàng như thế chứ? Thật không còn gì để nói! Vừa cúi mặt xuống, nàng vừa giăng lấy tô com từ tay chàng và bắt đầu ăn.

Nhìn gương mặt đỏ ửng của Lôi Vi, Phúc Tuấn không khỏi bật cười. Nàng vẫn vậy, dù cái miệng nhỏ của nàng chẳng chứa một ai, nhưng chỉ cần chàng đùa hơi quá một chút, lập tức nàng sẽ đỏ mặt như thế. Chàng ước gì khoảnh khắc này kéo dài thêm một chút. Nhưng ước cũng chỉ là ước vậy thôi. Bởi chàng không muốn nàng bị nhốt trong chốn lao tù này.

Mấy ngày nay chuyện Lôi Vi bị nhốt đã lan truyền khắp tam cung lục viện khiến Hoàng cung bỗng chốc xáo xáo. Phụ hoàng của chàng đã ra lệnh điều tra chuyện này một cách nghiêm ngặt và không được để xảy ra bất kỳ sai sót nào hòng giúp nàng thoát khỏi cảnh ngục tù này càng sớm càng tốt. Việc công khai điều tra này chẳng biết lợi hại thế nào chỉ thấy Hoàng cung vì chuyện này mà ai nấy ở trong tình trạng căng thẳng. Thậm chí những ai xuất cung cũng tranh thủ trở về trước giờ đóng cổng để khỏi bị đưa vào diện khả nghi.

Tin tức tốt lành còn chưa thấy đến đã thấy tin xấu. Chuyện là mấy tên lính tốt của Hình bộ không hiểu sao lại bị trúng độc. Dù phát hiện kịp thời nhưng vẫn có hai tên bị chết. Và điểm đáng ngờ chính là hai tên này đã từng theo Hứa Trắc Khiêm đến lục soát Tây An các trong Đông cung.

_ Mọi người thế nào rồi?- Nuốt miếng com, Lôi Vi cất tiếng hỏi.

_ Mọi người đều rất tốt!- Vừa cầm đũa gấp thức ăn cho Lôi Vi, Phúc Tuấn vừa trả lời.- Nàng yên tâm đi! Họ không sao cả.

Nhà giam Hình bộ không giống như nhà giam của Nhân Chính phủ. Chỉ những ai có quyền hoặc có chiếu chỉ hay khẩu dụ của Hoàng thượng mới được phép vào trong thăm phạm nhân. Đây chính là lí do vì sao nhóm Quân Đài, Băng Tư, Đồng Thảo và cả Phi Đào chỉ biết đứng bên ngoài nhìn vào và nhờ Phúc Tuấn đem ít đồ sinh hoạt, gửi lời hỏi thăm đến Lôi Vi.

Đặt tô com xuống nền đất, Lôi Vi quay sang nhìn Phúc Tuấn.

_ Anh có tin em không?

Câu hỏi của Lôi Vi khiến Phúc Tuấn không khỏi nhún mày. Lẽ nào nàng nghi ngờ sự tin tưởng chàng dành cho nàng?

_ Ta từ trước đến nay chưa từng nghi ngờ nàng.- Cố giữ chất giọng bình thường, Phúc Tuấn ôn nhu trả lời.

_ Nhưng em thì mất niềm tin vào mình rồi.- Chất giọng của Lôi Vi yếu xìu.- Những gì em đọc được dường như đều bị sai cả rồi. Nhưng mà...như vậy

cũng tốt. Ít ra, anh không bị nghi oan...Thật mâu thuẫn! Chính em cũng không biết mình đang nghĩ gì nữa.

Lý trí và tình cảm. Tuân thủ lịch sử và nghe theo trái tim. Ra đây là vấn đề của Lôi Vi. Quả thật điều này đã tạo cho nàng sức ép không nhỏ.

_ Đừng nghĩ nữa Vi Nhi!- Ôm Lôi Vi vào lòng, Phúc Tuấn nhẹ nhàng lên tiếng.- Những gì thuộc về lịch sử hãy cứ để lịch sử lo. Nàng chỉ cần lo thật tốt cho bản thân mình. Và nghĩ xem...sau khi ra khỏi đây rồi nên báo đáp ta như thế nào.

_ Báo đáp?- Ngẩng đầu lên nhìn Phúc Tuấn, Lôi Vi ngờ vực hỏi.

Chắc chắn dụng ý của Phúc Tuấn chả tốt đẹp gì, nhưng Lôi Vi vẫn muốn hỏi lại xem chàng đen tối đến mức nào.

_ Đúng vậy!

_ Vậy anh muốn em báo đáp anh như thế nào?

_ Uhm...chẳng hạn như suy nghĩ xem nên tặng bù quà sinh thần của ta như thế nào...câu đồng ý của nàng chắc chắn là một món quà không tồn.

Câu đồng ý trong ngày sinh nhật của Phúc Tuấn? Nghe chàng nói, Lôi Vi không khỏi hồ nghi. Sao chàng lại có thể biết được kế hoạch của nàng được chứ. Bỗng nhiên nàng nghĩ đến một cái tên.

_ Sao anh biết? Đừng nói với em..

_ Đúng vậy!- Nở một nụ cười thật tươi, Phúc Tuấn trả lời.

Hai huynh đệ nhà này rõ ràng thông đồng với nhau. Nhìn Phúc Tuấn cười, Lôi Vi thấy nụ cười của chàng thật nham nhở là bao. Còn cả vị Thái tử hiền lành kia nữa. Thật không ngờ chàng ta lại tiếp tay cho "kẻ xấu". Chưa bao giờ Lôi Vi muốn đảo mộ Phúc Vân lên như lúc này.

Hết chương 72

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Phiến đá "thần";

Nhẹ nhàng đẩy cửa vào rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại, tên người hầu tiến về phía chủ tử mình, ghé vào tai thì thầm.

Một nụ cười nham hiểm được vẽ trên gương mặt hiền lành, hoàn mỹ không tỳ vết khiến người khác phải run sợ.

_ Tốt lắm! Người đã làm rất tốt!

Vừa nói, vị chủ tử kia chậm rãi đặt cây bút lông xuống bàn rồi vươn tay ra cầm lấy tách trà hãy còn nóng.

_ Bây giờ chúng ta chỉ cần ngồi chờ xem kịch hay mà thôi.

Ngoài trời, một đám mây đen chậm rãi bay đến nuốt trọn vàng thái dương khiến mặt đất nhanh chóng chìm vào cảnh hôn ám.

*

Mưa trái mùa khiến bầu không khí trong ngục trở nên lạnh lẽo hơn. Gió lùa qua ô cửa sổ trên cao tràn vào gian phòng làm Lôi Vi bỗng chốc lạnh run cả người. Song dường như điều đó không ảnh hưởng gì đến nàng. Là hơi ấm từ chiếc áo choàng của Phúc Tuấn đem vào đang bao quanh lấy nàng, sưởi ấm cho nàng. Vậy nên, dù trời có trở lạnh hơn, nàng cũng không sợ.

Trời đêm mỗi lúc một rét. Cái lạnh thổi vào từ các ô cửa sổ khiến đầu đầu trong nhà giam cũng tràn ngập cái lạnh. Mũi của Lôi Vi cũng chuyển màu liên tục hết đỏ rồi đến tím ấy vậy mà cái lạnh cũng không giảm đi chút nào. Choàng thật kỹ tấm áo choàng, ngồi co cụm lại một chỗ, mắt của nàng bắt đầu nặng trĩu. Tuy cái lạnh khiến người ta buồn ngủ là vậy song nàng vẫn không thể nào chợp mắt được. Vậy nên nàng rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Trạng thái này thật khiến cho người ta cảm thấy khó chịu lắm sao.

Trong tù ngoài việc ăn thì cũng là ngủ. Lôi Vi thật sự không có việc gì để làm. Vậy nên tinh thần ngoài lo lắng ra cũng cảm thấy nhàm chán. Tuy rằng ngày nào Phúc Tuấn cũng vào thăm nàng. Nhưng một ngày chàng cũng chỉ có thể vào thăm nàng một lần. Và một lần như vậy so với một ngày dài đằng đẵng thật quá ngắn ngủi. Vì vậy những lúc như thế nàng chỉ mong thời gian ngừng lại thôi.

Trước kia, lúc bị tống giam, nàng vẫn chưa có tình cảm với chàng. Khi đó nàng chả bận tâm điều gì cả. Nhưng giờ khác rồi, nàng có chàng. Hai người quan tâm, lo lắng cho nhau, thương nhớ nhau. Và tuy không đến độ thê lương nhưng mỗi khi chàng phải rời đi, cả hai đều cứ mãi lưu luyến không thôi. Tình yêu quả thật khiến người ta thay đổi nhiều quá. Nghĩ vậy, Lôi Vi bất giác nở một nụ cười.

Đang lìm lìm, một âm thanh nhẹ và mỏng vang lên, âm thanh mỏng đến nỗi phải căng tai lên mới nghe được. Một mối hé mắt ra, Lôi Vi nhìn thấy một vật đen dài nhìn to hơn dây diện đang chậm rãi trượt về phía nàng. Mở hẳn mắt, nàng không khỏi thót tim khi nhận ra đó là một con rắn. Mặt nàng cắt không còn giọt máu. Toàn thân nàng bỗng chốc run lên bần bật.

_ Đừng...đừng có...có qua đây! Mày...mày đừng...đừng có qua đây.

Vốn định dọa nạt con rắn nhưng chất giọng Lôi Vi run như vậy liệu dọa được ai? Trong khi nàng lắp bắp mãi mới hoàn tất câu nói của mình, con rắn vẫn thản nhiên tiến lại gần nàng. Vừa nhìn con rắn, nàng vừa nhích về phía cửa, từng chút một.

_ Có...có ai không? Trong phòng có rắn!- Vừa đập vào cửa, Lôi Vi vừa gọi.

_ Ôn ào cái gì!- Tên lính canh quát.- Tội rồi không lo ngủ đi!

_ Trong phòng tôi có rắn!- Vừa nhìn về phía con rắn, Lôi Vi vừa gọi.

_ Rắn gì chứ!- Tên lính canh lại quát.

Biết không thể nào cầu cứu bọn lính canh kia, Lôi Vi thôi không gọi nữa. Nàng vội quát mắt nhìn xung quanh và thấy ánh lửa đang lập lòe trong bóng tối. Một ý nghĩ táo bạo chợt nảy lên trong đầu nàng. Hít một hơi thật sâu, nàng dùng hết sức lực của mình đứng thẳng lên rồi vươn tay ra cầm lấy bó đuốc treo ngay trước cửa phòng nàng. Quay đầu lại nhìn, nàng nhìn thấy con rắn đang vừa trượt khắp gian phòng vừa thè cái lưỡi của nó ra như đang tìm kiếm xác định điều gì. Xem chừng con rắn này đang tìm đồ ăn. Dứt khoát cầm lấy bó đuốc, nàng đưa nó vào phòng và dùng cả hai tay giữ chặt lấy nó.

Con rắn ngoác đầu về phía Lôi Vi hướng đầu mình thẳng về phía nàng, khiến nàng có cảm giác nó đang nhìn mình. Cố điều hòa lại hơi thở, nàng gắng giữ chặt bó đuốc trong tay và đứng vững.

_ Đừng có tới đây!

Lôi Vi lên tiếng hù dọa nhưng điều đó vẫn không thể nào ngăn con rắn đang tiến về phía nàng. Khi nó ngóc đầu lên chuẩn bị phóng về phía nàng, nàng chỉ kịp vung ngọn đuốc về phía nó rồi hét lên một tiếng. Khi nàng mở bừng đôi mắt ra, nàng thấy đầu con rắn đang bốc cháy và nó quăng quai trong đau đớn. Nhìn nó quăng quai như vậy, nàng còn kinh sợ hơn, vậy nên bước chân của nàng cứ lùi dần, lùi dần vào trong cho đến khi dựa hẳn vào góc tường.

_ Vi Nhi!

Thở hổn hển nhìn về phía cửa, Lôi Vi thấy một tên lính tốt đang vội mở cửa phòng giam của nàng, ngay sau hắn là Phúc Tuần. Con rắn bốc cháy vẫn quăng quai trong đau đớn và giờ nó quay ngoắt đầu lao về phía nàng.

_ A!

Hét lên một lần nữa, Lôi Vi vội đưa bó đuốc về phía trước. Nhưng trước khi con rắn lao vào ngọn lửa, Phúc Tuần đã nhanh chóng tuốt kiếm của tên lính tốt ra và chém con rắn thành hai khúc.

Thả thanh kiếm xuống, Phúc Tuần vội tiến về phía Lôi Vi rồi ôm chặt lấy nàng.

_ Không sao! Có ta đây rồi!- Vừa nói, Phúc Tuần vừa ôm chặt lấy Lôi Vi, bàn tay không ngừng xoa xoa bờ vai nàng.- Không sao đâu Vi Nhi!

Nói đoạn, Phúc Tuần đưa Lôi Vi rời khỏi phòng giam. Bên ngoài, trời mỗi lúc một nặng hạt, gió lửa vào qua ô cửa tạo nên tiếng rít mỗi lúc một lớn khiến tên lính tốt không rét mà run.

_ Vương...Vương gia!- Tên lính tốt lắp bắp.

_ Dọn sạch chỗ này đi!- Chất giọng Phúc Tuần lạnh tanh.- Còn nữa, tìm một phòng khác sạch sẽ cho ta.

_ Vâng!- Tên lính tốt vội đáp lại.

Vừa dìu Lôi Vi đi, Phúc Tuần vừa quan sát nàng thật kỹ. Chỉ cần chàng tới trễ một chút thôi, nàng đã nguy hiểm đến tính mạng rồi. Nhưng, tại sao trong này lại có rắn? Nhà ngục của Hình bộ ngoài phía trước ra còn xung quanh đều không có bụi rậm gì cả. Thêm vào đó, nhà ngục được xây dựng rất kiên cố đến một con muỗi cũng không thể lọt vào nói chi đến một con rắn. Càng nghĩ, mỗi nghĩ ngờ trong chàng lại tăng lên. Mọi việc hiện giờ quả thật đang diễn ra theo những gì nàng nói. Tin đồn chàng thông đồng với nàng để ám hại Thái tử đang lan truyền khắp Hoàng cung khiến nhiều người không khỏi nghi ngờ. Phụ hoàng của chàng buộc phải hạ lệnh trong thời gian điều tra vụ án, chàng phải hạn chế đi lại. Chàng phải nỗ lực cầu xin phụ hoàng để Người đồng ý cho chàng hàng ngày vào thăm Lôi Vi một lần. Giờ xem ra, có kẻ muốn hại nàng để châm dầu vào lửa, khiến tình hình rối ren. Chàng thì không sao nhưng cuộc chiến Hoàng vị này là chuyện của nam nhân, nàng không nên bị cuộc chiến này kéo vào.

_ Sao anh lại vào đây? - Vừa ngồi xuống ghế, Lôi Vi vừa quay về Phúc Tuần hỏi.

Lôi Vi lên tiếng phá tan sự im lặng. Song nhìn thấy vẻ mặt có phần xuất thần của Phúc Tuân nàng cũng im lặng. Có lẽ cảnh tượng lúc này đã dọa chàng rồi. Đến giờ tìm nàng vẫn còn đập nhanh. Còn chàng, có lẽ vẫn còn lo lắng cho nàng lắm. Nghĩ đến đây nàng khẽ mỉm cười.

_ Vi Nhi!- Ngồi xuống cạnh Lôi Vi, Phúc Tuân ôm chặt lấy nàng.- Ta nhất định, nhất định sẽ đưa nàng ra khỏi đây.

Chất giọng cứng rắn, kiên định của Phúc Tuân khiến Lôi Vi có chút ngạc nhiên. Nàng không tin chuyện vừa rồi lại có tác động dữ dội đến chàng như vậy.

_ Phúc Tuân! Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?

Chuyện mình bị nghi oan, dù rằng chính Lôi Vi là người cho chàng biết nhưng quả thật giờ Phúc Tuân không muốn để nàng biết đến việc này.

_ Không có chuyện gì cả!

_ Phúc Tuân!- Nhìn thẳng vào mắt Phúc Tuân, Lôi Vi nghiêm giọng lại.

_ Là ta không thể chịu đựng được khi nàng phải sống trong cảnh lao tù này.

Không nói gì, Lôi Vi chỉ mỉm cười rồi tựa đầu vào Phúc Tuân. Sự quan tâm lo lắng của chàng khiến nàng cảm thấy ấm áp biết bao. Nàng dường như cảm nhận được hạnh phúc đang bao bọc lấy hai người. Vì chàng, dù có phải chịu khổ hơn nữa nàng cũng chấp nhận.

Một tia sáng rạch ngang trời như lưỡi dao khiến cả phòng trực của nhà giam bừng sáng trong một tích tắc. Tiếp theo đó là một tiếng nổ văng trời. Sau cùng, tất cả rơi vào im lặng, cái im lặng đến đáng sợ. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, Phúc Tuân đã nhanh chóng dùng tay áp đầu Lôi Vi vào ngực mình và bịt tai nàng lại để nàng không phải nghe tiếng nổ đáng sợ kia.

Một lúc lâu sau đó, một loạt tạp âm vọng vào trong phòng trực. Nghe loáng thoáng dường như có một tên nô tài tìm thấy một vật gì đó trong Ngự hoa viên.

_ Có chuyện gì xảy ra vậy nhi? - Lôi Vi quay về phía Phúc Tuân.

_ Ta không rõ!- Chất giọng của Phúc Tuân ôn nhu.- Nàng ở đây chờ ta. Ta sẽ vào ngay.

Phúc Tuân nói vậy, Lôi Vi gật đầu nghe theo. Một lúc sau chàng trở vào, dù đã cố giấu rất kỹ nhưng gương mặt tái nhợt của chàng khiến nàng không khỏi lo lắng.

_ Có chuyện gì xảy ra vậy? - Chất giọng của Lôi Vi đầy hoang mang.

_ Vi Nhi!- Vừa nói, Phúc Tuân vừa tiến đến ôm chặt lấy nàng.

Bộ dạng khản trương, căng thẳng của Phúc Tuân càng khiến Lôi Vi thêm lo lắng bội phần.

_ Phúc Tuân! Có chuyện gì xảy ra vậy? Nói cho em biết đi!

_ Vi Nhi! Bằng mọi giá, ta sẽ cứu nàng. Nếu không được, ta sẽ chết cùng nàng.

Câu nói của Phúc Tuân khiến Lôi Vi không khỏi tái mặt. Rốt cuộc nàng lại vướng vào chuyện gì? Và chuyện này nghiêm trọng đến mức nào khiến chàng nói ra điều này? Lòng nàng vốn đã hoang mang càng trở nên hoang mang, rối loạn hơn.

*

Trong xã hội cổ đại này, ngoài khuê phòng của nữ nhân, nhà tù chắc chắn là nơi kín cổng cao tường nhất. Ở trong này người ta quả thật không xác định được đâu là ngày, đâu là đêm. Lúc nào cũng chỉ có một ánh sáng mờ ảo từ ô cửa sổ trên cùng. Nhìn vào cứ ngỡ như ánh trăng một màu trắng bạc. Ngồi gục đầu vào đầu gối, lời sấm truyền kia như vang lên lời tiên đoán ghi trên phiến đá được tìm thấy trong Ngự hoa viên.

"Lam Vi nhập Đông viên

Bạch vân hồi thanh thiên

Long Khánh thán oan khúc

Căn nguyên tại Tây các"*

Mọi từ ngữ của bài này đều ám chỉ đến cái chết của Phúc Vân và ám chỉ Lôi Vi chính là người gây ra việc này. Nó cũng ngầm nói rằng Phúc Tuân chịu hàm oan chỉ có thể khóc than chứ không thể làm gì. Nàng là người của thời hiện đại, nàng quyết không tin vào những gì ghi trên phiến đá đó. Nhưng người thời cổ đại lại khác, họ hoàn toàn tin vào nó và kính sợ nó. Giờ nàng nên làm gì để minh oan cho mình đây? Chứng minh đó chỉ là một phiến đá bình thường và chữ khắc trên đó là do con người tạo ra chứ không phải thần thánh nào cả. Giá nàng tự do, chuyện này có lẽ sẽ dễ dàng hơn đôi chút. Mọi sự giờ nàng chỉ có thể trông cậy vào Phúc Tuân.

Nhưng nhắc đến đây mới nhớ, từ đêm phát hiện ra phiến đá đó, Phúc Tuấn không đến thăm nàng nữa mà chỉ sai Tiểu Đậu Tử đem đồ đến cho nàng. Lẽ nào, chàng tin vào phiến đá đó? Tin vào những gì nó nói?

_ Không đúng!- Lôi Vi phủ định suy luận của mình.- Phúc Tuấn sẽ không như thế! Chắc chắn là như vậy!

Rốt cuộc nàng đang nghĩ gì vậy chứ? Nhưng Phúc Tuấn không đến khiến nàng cảm thấy khá lo lắng. Thật không biết chàng có xảy ra chuyện gì hay không nữa? Hay là bên ngoài lại xảy ra chuyện gì rồi?

_ Thứ phi! Xin mời!

Liền sau câu nói ấy của tên lính tốt là tiếng bước chân chậm rãi tiến về phía dãy nhà giam. Rốt cuộc là vị Thứ phi nào đại giá quang lâm cái nhà giam này? Thật khiến người ta không thể nén nổi tò mò.

Song, trong khi Lôi Vi còn chưa suy đoán xong, tên lính tốt đã đứng ngay trước cửa phòng nàng mở cửa. Ngay sau hần là một nữ nhân ăn mặc sau tấm áo choàng màu đỏ. Nhìn vào tấm áo choàng, nàng đoán người này rõ ràng là đường đường chính chính đến đây. Nếu lên lút đến, nàng ta đã choàng một chiếc áo tối màu hơn rồi.

_ Còn không hành lễ với Linh thứ phi!

Tên lính tốt lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của Lôi Vi.

_ Được rồi! Ngươi ra ngoài đi!

Ngọc Nhạn và tên lính tốt này quả thật ăn ý nhau. Người tung kẻ hứng nhất mực đồng nhất. Nghĩ vậy nàng phải gắng lắm mới không cười thành tiếng.

_ Ngươi cười gì vậy?- Vừa tiến vào, Ngọc Nhạn vừa cất tiếng hỏi.

_ Là tiểu nữ không ngờ một người như tiểu nữ lại được Linh thứ phi hạ cố đại giá quang lâm.

Lôi Vi nhấn mạnh những từ ngữ sau cùng mặc cho nó có lưng còng và chồi tai. Không phải nàng có ý định khiến Ngọc Nhạn khó chịu, nhưng loại người chỉ đến thăm khi nàng gặp hoạn nạn và dùng lời ngon ngọt để làm nàng rối trí này, nàng thật không thể nào ưa được. Những gì đã xảy ra và những hành động của nàng Công chúa này, nàng chưa bao giờ quên. Trước hôn lễ với Phúc Tuấn thì chạy đến Xuân Hoa viện khóc lóc mong nàng tha lỗi, đến khi nàng bị ép làm Diệp phi nàng ta chạy đến tỏ vẻ thông cảm nhưng lại bảo nàng phải thuận theo. Thật không biết lần này nàng ta đến đây định nói gì với nàng.

_ Lôi Vi! Ngươi cũng biết nhà giam của Hình bộ không phải ai cũng vào được.- Vừa nói, Ngọc Nhạn vừa tiến về phía Lôi Vi. Chất giọng của nàng hết sức từ tốn.- Hôm nay, quả thật ta phải khó khăn lắm mới vào thăm được ngươi.

_ Đa tạ Thứ phi quan tâm!- Vừa nói, Lôi Vi vừa cúi người xuống. Rất nhanh sau đó, nàng lại đứng thẳng người và nhìn thẳng vào đôi mắt của Ngọc Nhạn.- Nhưng tiểu nữ nghĩ rằng, Thứ phi vào đây không chỉ để thăm tiểu nữ.

Chuyện này Ngọc Nhạn cũng chẳng muốn giấu làm gì. Bởi nó quả thật là nguyên nhân nàng đến đây. Song nàng chỉ không ngờ nàng lại bị Lôi Vi bóc trần nhanh như vậy. Hay là ca vũ này đã biết được điều gì rồi.

_ Đúng vậy! Đúng là ta vào đây không chỉ để thăm ngươi. Ngươi có biết tại sao Vương gia không vào thăm ngươi không?

Không nói gì, Lôi Vi vẫn giữ bình tĩnh nhìn thẳng vào đôi mắt của Ngọc Nhạn khiến nàng ta dù có tài ứng phó đến đâu cũng phải bất giác run lên. Bởi nhìn vào đôi mắt tĩnh lặng, trong veo không gợn chút sóng kia, nó như bắt nàng ta phải thành thật, không được dối lừa nó.

_ Vương gia bị giam lỏng rồi!- Ngọc Nhạn nhả ra từng chữ một.

Quả nhiên lịch sử vẫn đi đúng đường của nó. Cuối cùng Lôi Vi cũng hiểu tại sao Phúc Tuấn mấy ngày nay không đến.

_ Mọi sự đều bắt nguồn từ ngươi.

_ Thứ phi nói như thế là có ý gì?- Lôi Vi cứng giọng hỏi.

_ Phiến đá kia! Lẽ nào ngươi không biết!

Thì ra là vậy. Cái chết của Phúc Vân, Phúc Tuấn bị nghi oan vốn là một chuỗi sự kiện liên quan nhau. Dù không có nàng, nó vẫn xảy ra. Nhưng sau khi mọi sự xảy ra. Phiến đá kia đột ngột xuất hiện khiến mọi người nghĩ rằng khơi mào tất cả chính là Cát Lôi Vi nàng. Cho rằng nàng chính là mầm họa của mọi tai ương, kéo Phúc Tuấn vào vòng xoáy này khiến chàng bị hãm oan.

_ Linh Thứ phi! Muốn buộc tội người khác, Người phải đủ cả nhân chứng và vật chứng. Đừng nên chỉ dựa vào một cục đá để phán tội tiểu nữ. Làm như vậy không chỉ tiểu nữ bị tội mà e rằng những ai từng tiếp xúc qua với tiểu nữ cũng không thoát. Bao gồm cả... Thái hậu, Hoàng thượng, Hoàng hậu, chứ đừng nói gì đến Ngươi.

_ Ngươi!- Ngọc Nhạn tía tai đỏ mặt.- Ngươi dám lộng ngôn!

_ Tiểu nữ có lòng ngon hay không, Người hiểu rõ mà! Nếu cho rằng tiểu nữ là mằm họa vậy những ai từng tiếp xúc với tiểu nữ cũng gặp phải tai họa rồi. Và nếu là mằm họa thì đáng lẽ ra ngay từ khi lạc vào Chiêu Anh hầu phủ tiểu nữ đã phải bị đuổi đánh rồi. Không phải sao? Nhưng trên thực tế, tiểu nữ không bị thế và họ không hề bị sao cả, bao gồm cả Linh Thân vương. Song từ sau khi Thái tử mất, tai họa lại ập đến nhưng chỉ mình Ngải ấy hứng chịu. Tại sao lại chỉ có mình Ngải ấy? Và tại sao là vào lúc này? Thứ phi kết luận tiểu nữ là mằm họa vậy thì những ai đã từng giúp đỡ tiểu nữ trong Hoàng cung đều không thoát khỏi tội liên can không phải sao? Và nếu tiểu nữ là mằm họa vậy thì hơn ba năm qua, phiến đá kia phải lộ diện rồi. Nhưng tại sao lại phải chờ đến khi mọi chuyện diễn ra rồi nó mới xuất hiện. Diêm báo ở chỗ nào? Nếu nó không phải là diêm báo, Hoàng cung sẽ được một phen náo động chẳng khác gì án Vu Cổ [1]. Còn nếu các người thật sự xem nó là diêm báo thì không ai thoát khỏi kiếp nạn này.

Những lời nói của Lôi Vi khiến Ngọc Nhận không khỏi kinh hãi. Miệng lưỡi của Lôi Vi thật dễ sợ khiến nàng đây đường đường là một Công chúa có học vấn đang hoàng cung không thể nào nói lại được.

_ Thứ phi! Nếu Thứ phi đến đây chỉ để nói những điều này với tiểu nữ, xin Người hãy về cho. Bởi một kẻ đang ở trong ngục như tiểu nữ không giúp được gì cho Người đâu.

Nhìn thẳng vào mắt Lôi Vi một lần nữa, Ngọc Nhận chậm rãi quay đi.

_ Người có thể đấy!- Vừa nói, Ngọc Nhận vừa kéo mũ lên.- Chỉ cần người nhận tội...

Bỏ lửng câu nói của mình, Ngọc Nhận rời khỏi nhà giam. Trong khi đó, Lôi Vi lúc này lộ rõ vẻ kinh ngạc của mình. Nàng ta muốn nàng "nhận tội thay" sao? Đầu óc nàng ta bị sao vậy? Một nàng Công chúa khuê các như vậy lại có thể nghĩ ra chủ ý hèn hạ này.

*

Bốn hướng của kinh thành mấy ngày nay đều bị Phúc Tuân lục tung cả lên để điều tra. Từ sau khi phát hiện ra phiến đá kia, tuy rằng Định An Hoàng đế không cho chàng rời khỏi phủ đệ song lại chỉ cử vài tên lính tới canh. Nhưng chỉ cần dùng đầu óc một tý, chàng có thể trốn ra khỏi phủ một cách dễ dàng để ra ngoài điều tra nguồn gốc của phiến đá kia.

Ngoại vi kinh thành có vài chỗ làm bia đá. Phúc Tuân đã đến từng tiệm một để đặt họ làm một phiến đá giống như phiến đá tìm thấy trong Ngự hoa viên. Hàng ngày chàng đều đến từng tiệm một để theo dõi quá trình đục đẽo của thợ. Nhìn bề ngoài các phiến đá đều giống nhau. Song nét chữ khắc trên đó lại khác nhau và cũng khác luôn nét chữ trên phiến đá kia. Điều này chính là điều khiến chàng đau đầu.

_ Vương... Công tử hãy nghỉ ngơi chút đi!- Vừa nói, Đồng Vũ vừa đưa cho Phúc Tuân một bầu rượu.

_ Người đừng có đòi họ ta nữa!- Vừa nói Phúc Tuân vừa mỉm cười.

_ Vâng! Đào Công tử!

Nhớ đến cách phát âm của Lôi Vi mỗi khi gọi chàng như vậy, Phúc Tuân không khỏi mỉm cười. Rõ ràng khi ấy nàng có tình nhắn mạnh và kéo dài cái chữ "Đào" ra khiến chàng thật chỉ muốn tìm một cái hố mà chui xuống.

Nghĩ đến đây, chàng chợt chạnh lòng. Trước kia nàng thật vô tư, lại cười rất nhiều. Còn giờ nàng ưu tư nhiều hơn, nụ cười cũng kém tươi đôi phần. Chàng muốn toàn tâm toàn ý bảo vệ Lôi Vi nhưng sóng gió liên tục ập đến khiến nàng liên tục gặp tai họa làm chàng cảm thấy mình thật vô dụng. Chàng từng nói, nếu không thể bảo vệ người mình yêu thương còn nghĩ gì đến chuyện bảo vệ lê dân bá tánh. Khi đó chàng thật dứt khoát, đồng dạc. Nhưng giờ đứng trước sóng gió, lẽ nào chàng lại không thể thực hiện được điều đó? Không! Không thể như vậy!

_ Vi Nhi! Ta nhất định cứu nàng ra! Nhất định cứu nàng ra bằng được!

Nhìn nét kiên quyết dứt khoát trên gương mặt của vị chủ tử mình, Đồng Vũ biết rằng dù có bất kỳ điều gì xảy ra, dù sóng to gió lớn cỡ nào cũng không thể chia rẽ được hai con người này, kể cả cái chết. Nghĩ vậy, chàng thầm mong vụ án này được phá sớm để giải oan cho Lôi Vi, sau đó nàng sẽ được sống trong hạnh phúc mà nàng đáng được có.

-----

* Hoa Từ Vi màu lam đến vườn phía Đông

Mây trắng trở về trời xanh

Rong nơi cung Khánh đàn khúc oán thán, oan ức

Gốc rễ đều tại các phía Tây

[1] Án Vu Cổ: một vụ án oan lớn liên quan đến thuật Vu Cổ dưới thời Hán Vũ đế. Hán Vũ đế càng về già càng trở nên mê tín. Khi ấy vợ của thừa tướng Công Tôn Hạ sử dụng thuật vu cổ bị phát giác, cả nhà Công Tôn bị giết. Vì mê tín, nên Ông cho mở rộng phạm vi điều tra khiến không ít thân tộc họ Lưu bị liên lụy, trong đó có cả Dương Thạch và Chư Ấp Công chúa (2 Công chúa Hán Vũ Đế có với Vệ Tư hậu). Giang Sung vốn có sẵn bất hoàn với Lệ Thái tử nên đã nhân cơ hội hại Thái tử, nói rằng phát hiện ra con búp bê vải yểm bùa thuật trong nơi ở của Lưu Cứ và Vệ Tư hậu khiến Hán Vũ đế tức giận. Không còn cách nào khác, nghe theo lời Thiếu phó Thạch Đức, Lệ Thái tử quyết định làm binh biến diệt trừ Giang Sung. Nào ngờ đâu, sau khi Giang Sung bị giết chết, Tô Văn, trợ thủ của hắn lại báo với Hán Vũ đế lúc này đang dưỡng bệnh rằng, Thái tử binh biến hòng cướp ngôi vua nên đã sai

Lưu Khuất Mạo đem quân bắt sống Thái tử. Quân của Lưu Cự và quân của triều đình giao tranh với nhau. Dân trong thành không hiểu sự tình, cho rằng Thái tử mưu phản nên không ai ủng hộ Lưu Cự khiến ông thân cô thế cô tìm đường tháo chạy khỏi Trường An. Đại kết cục của vụ án này, Thái tử Lưu Cự phải tự vẫn, theo đó toàn bộ gia quyến của ông bao gồm thê tử là Sử Lương đệ, phu phụ Hoàng Thái tôn Lưu Tiên- Vương Ông Tu...đều bị giết chết chỉ có Lưu Bệnh Dĩ (tức Hán Tuyên đế Lưu Tuân sau này) là may mắn thoát nạn. Vệ Tư hậu cũng bị ép phải tự vẫn, các tân khách của Lệ Thái tử đều bị giết gần hết. Số người chết ước tính lên cả trăm người.

Sau này Hán Vũ đế mới tỉnh ngộ nhưng tất cả đã quá muộn. Ông cho xây cung Từ Tư ở Hồ Huyện để tưởng nhớ về Lệ Thái tử. Còn gia đình của chủ hộ dung dưỡng ông cũng được đối xử trọng đãi. Vệ hoàng hậu và Sử Lương Đệ được đưa về an táng ở phía nam Trường An, còn Lưu Tiên và vợ là Vương phu nhân được an táng ở Quảng Minh, hai hoàng tôn còn lại được chôn cùng với Lưu Cự.

Hết chương 73

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Vụ Cố án?

Nhanh chóng đẩy cửa, một dáng người nhỏ nhắn tiến lại gần chủ nhân của mình và thì thầm.

Chậm rãi đặt tách trà xuống, vị chủ tử kia quay về phía người hầu của mình.

_ Xem ra đã đến lúc chúng ta ra tay rồi!

Người đứng bên cạnh không khỏi tò mò khó hiểu.

_ Chủ tử! Tại sao chúng ta lại...

Nhìn sắc mặt chủ nhân mình, người hầu kia không dám tiếp tục lên tiếng. Trong khi đó vị chủ tử nọ lại đứng lên hướng về ô cửa sổ nhìn ra hậu hoa viên.

_ Ngươi không hiểu sao? Ta muốn nó phải nhớ ơn! Bằng không sau này lỡ như có chuyện xảy ra, chúng ta sẽ khó bề yên ổn.

Tính toán cho thành công và tính toán cho cả khi thất bại. Vị chủ tử này quả nhiên đã lường trước mọi việc. Xem chừng, trận chiến này người này đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Nhưng sự đời mấy ai biết trước được chữ ngờ. Tương lai liệu sẽ xảy ra biến cố gì nào ai biết trước được. Ngay cả những người nghiên cứu về thời đại này cũng còn phải tìm hiểu rất nhiều để tìm ra câu trả lời.

*

Hướng mắt về phía thư phòng của Phúc Tuân, lòng Ngọc Nhận không khỏi quặng đau. Sau một quãng thời gian dài sống ở Trùng Hoa viên, Phúc Tuân quay trở lại phủ. Nhìn bề ngoài ai cũng nghĩ rằng chàng vẫn đối tốt với nàng như xưa. Nhưng chỉ có người trong cuộc mới hiểu. Chàng đối với nàng không còn như trước nữa. Trước kia, bất kể nàng gặp phải chuyện gì dù lớn hay nhỏ, chàng cũng sẽ giúp nàng giải quyết, giờ chàng chỉ gợi ý còn nàng tự giải quyết. Chàng bảo có những vấn đề nàng nên tự mình giải quyết. Trước kia, chàng ngày nào cũng ghé thăm nàng ít nhất một lần, giờ thậm chí cả tháng trời hai người mới gặp nhau được một lần. Chàng bảo công vụ nhiều nên không thể dành thời gian chăm sóc nàng. Trước kia, nếu vô tình nghe được nàng quát mắng người hầu, chàng sẽ lập tức bảo bọn họ lui đi rồi khuyên nhủ nàng, giờ nếu nhìn thấy, chàng xem như không xảy ra chuyện gì rồi thay vì khuyên nhủ nàng chàng lại hỏi thăm họ. Chàng bảo họ làm việc trong phủ đã lâu, nàng không nên nóng giận mà khiến họ chịu áp lực, nếu lỡ rồi thì phải tìm cách chuộc lỗi. Mọi việc chàng làm hôm nay, chàng nói muốn nàng trưởng thành hơn, bởi chàng không thể nào giúp nàng mãi. Nói vậy nhưng xem trong ý tứ câu nói có mấy phần là ấm áp? Thời gian đầu sau khi thành hôn xong, dù Phúc Tuân không còn ân cần quan tâm nàng như trước kia nhưng chàng không đến độ hờ hững. Thế nhưng, sau đó không hiểu vì sao chàng lại về Trùng Hoa viên sống một thời gian dài còn cấm ngoài Từ Huyền, Tiểu An Tử và Tiểu Đậu Tử ra tất cả những ai từ phủ đến cũng không được lại gần Mạnh Cát viện, bao gồm cả nàng.

Sau khi Hoàng thượng hồi kinh, Lôi Vi bị ép làm Điệp phi, Phúc Tuân vì chuyện này quay trở lại phủ. Nàng những tưởng mọi việc sẽ trở lại bình thường. Nhưng nào ngờ chàng dần trở nên lạnh nhạt với nàng. Ban đầu nàng còn nghĩ là vì chàng lo cho Lôi Vi nên mới như vậy. Nhưng đến khi hai người sống yên bình lặng rồi, mối quan hệ của chàng và nàng dù không đến mức căng thẳng song cũng khiến nàng cảm thấy khó thở.

Xưa nay Ngọc Nhận những tưởng rằng chỉ cần ở bên cạnh người mình yêu, lấy được họ là hạnh phúc. Nhưng cuối cùng nàng cũng hiểu ra bên cạnh người mình yêu không chưa đủ mà còn phải có cả tình yêu của họ, trái tim của họ. Đó mới là hạnh phúc thật sự và toàn vẹn. Nhớ lại những ngày tháng trước kia, bàn tay của nàng bầu chặt vào tay áo.

_ Cát Lôi Vi!- Ngọc Nhận gần từng chữ một.- Nếu không phải tại ngươi...

Chất giọng của Ngọc Nhận đầy giận dữ. Song dường như sự giận dữ này của nàng vẫn chưa thật sự bùng nổ.

_ Công...công chúa!

Phía sau, Lệ Uyên e dè lên tiếng.

_ Nói đi!

Nhìn khắp lượt xung quanh, Lệ Uyên tiến về phía Ngọc Nhận rồi thì thầm vào tai nàng. Bàn tay nàng vốn dĩ đã xiết chặt nay lại càng xiết chặt hơn.

_ Ngươi nghe cho rõ đây!

Vừa ghé vào tai Lệ Uyên, Ngọc Nhận vừa thì thầm. Đứng một bên, nàng nữ tử vội gật đầu theo từng câu chữ của chủ nhân mình.

_ Đi đi!

_ Nô tỳ xin cáo lui!

Dứt câu, Lệ Uyên vội vã rời đi, không dám chậm trễ một giây.

*

_ Nói!- Vừa đập kinh đường mộc [1] xuống bàn, Hứa Trác Khiêm vừa nghiêm giọng.- Chữ trên phiến đá này có phải là do Lỗ Kinh ngươi khắc không?

Nhìn vào phiến đá ngay trước mặt, Lỗ Kinh không khỏi tái mặt.

_ Bầm...bầm đại nhân!- Lỗ Kinh lắp bắp.- Sao có thể nói là do tiểu nhân được ạ? Ở ngoại thành, tiểu nhân đâu phải là người duy nhất biết khắc chữ trên đá.

_ Nói hay lắm!- Vừa nói, Hứa Trác Khiêm vừa khẽ cười.- Ngươi đâu!

Sau tiếng gọi, bốn tên lính tốt từ trong nặng nề khiêng một phiến đá khác ra. Chữ trên hai phiến đá này giống nhau như đúc.

"Đông đình nhật quang chiếu

Tây các khánh phong ngân

Nam tự Thái bình khúc

Bắc phương lam nhất sắc"*

Trong đó các chữ "Đông", "Tây", "các", "khánh", "khúc", "lam" được khắc giống hệt như trong phiến đá thần kia. Lỗ Kinh càng nhìn càng không khỏi xanh mặt. Một phần vì sợ một phần vì hắn thật sự không biết chuyện gì đang xảy ra. Một nam nhân đã gặp hắn vài ngày trước khi hắn bị bắt và nói rằng chỉ cần hắn không khai ra bất kỳ điều gì, tính mạng của vợ con cũng như của hắn sẽ được bảo toàn.

_ Nói! Ai là kẻ đã thuê ngươi khắc chữ trên phiến đá kia? Ngươi và người đó có quan hệ như thế nào?

Trước những câu hỏi dồn dập Hứa Trác Khiêm, Lỗ Kinh đã hoảng lại càng hoảng hơn.

_ Đại...đại nhân! Thảo dân thật sự không biết gì!

_ Ngươi thật sự không biết? Vậy ngươi có biết phiến đá mà ngươi đã khắc có liên quan đến cái chết của Tư Thái tử và oan khuất của Linh Thân vương?

Hai cái tên được nêu ra khiến Lỗ Kinh cắt không còn giọt máu. Hắn chỉ là một kẻ đẽo đá, khắc chữ theo ý khách quan, nào có hay biết gì. Vậy mà không ngờ phiến đá họ nhờ hắn khắc chữ lại liên quan đến hai nhân vật lớn, trong đó một người được muôn người kính trọng. Nếu hắn biết được việc này, dù có chết hắn cũng không làm. Nhưng giờ, tính mạng của vợ con hắn và hắn đều nằm trong tay kẻ kia. Hắn chết cũng không sao, song còn tính mạng của vợ con hắn, hắn không thể không nghĩ tới.

_ Đại nhân! Thảo dân thực sự không biết gì cả. Xin Đại nhân minh xét! Thảo dân thực không hay biết gì cả.

Cứ vậy Lỗ Kinh và Hứa Trác Khiêm căng thẳng với nhau mãi một lúc lâu vẫn không thu được kết quả gì. Không còn cách nào khác, Hứa Trác Khiêm đành sai người đưa hắn về nhà giam...

_ Vương gia!- Vừa tiến vào, Hứa Trác Khiêm vừa chấp tay cúi chào Phúc Tuần.- Tên Lỗ Kinh này nhất quyết không chịu khai ra sự thật.

_ Ta biết rồi!- Phúc Tuần chậm rãi nói. Chất giọng trầm ổn nhưng nghe kỹ lại có cả sự tức giận.- Ngươi hãy điều tra gia cảnh của hắn cho ta. Chắc chắn sẽ tìm ra manh mối.

_ Vậy còn nguồn gốc phiến đá kia, huynh định làm thế nào?

Câu hỏi chột vang lên khiến cả Phúc Tuân lẫn Hứa Trác Khiêm phải quay lại nhìn. Từ ngoài cửa, Phúc Khải và Phúc Tường chậm rãi bước vào.

_ Vương gia của đệ!- Vừa nói, Phúc Khải vừa vờ thờ dài.- Huynh có thể đừng tự mình điều tra mọi việc được không?

_ Người ra ngoài trước đi!

Nghe Phúc Tuân hạ lệnh, Hứa Trác Khiêm nhanh chóng lui ra ngoài để lại cả căn phòng rộng lớn cho ba người.

_ Sao hai đệ lại ở đây?

_ Vậy không lẽ huynh muốn bọn đệ trở mặt nhìn huynh rơi vào hiểm cảnh sao?- Phúc Tường chậm rãi nói.- Bọn đệ không làm được đâu.

_ Bát đệ...

_ Huynh yên tâm!- Phúc Tường cắt ngang lời Phúc Tuân.- Mọi chuyện, đệ đã sắp xếp ổn thỏa rồi.

Nhìn vào đôi mắt chắc chắn của Phúc Tường, Phúc Tuân cảm thấy nhẹ lòng phần nào. Song chàng vẫn lo lắng, nếu Bát đệ của chàng tham gia chuyện này, chẳng những đệ ấy bị liên lụy mà thân phận của Lôi Vi sẽ dễ bị bại lộ.

_ Từ khi huynh bắt đầu điều tra, Tam huynh vẫn luôn theo dõi huynh. Huynh biết chứ?

Phúc Khải lên tiếng phá tan sự im lặng.

_ Ta luôn biết!- Phúc Tuân chậm rãi trả lời.

_ Vậy nên, Vương gia của đệ à! Điều huynh nên làm lúc này là điều tra xem tối hôm ấy ai đã vận chuyển phiến đá đó vào và vận chuyển như thế nào. Còn việc điều tra nguồn gốc phiến đá, Tam huynh sẽ lo.

Chột nhận ra điều gì đó, Phúc Tuân quay về phía Phúc Khải.

_ Từ ngày xảy ra chuyện ta chỉ lo điều tra về nguồn gốc của phiến đá mà quên không điều tra việc phiến đá đó vào cung bằng cách nào. Điều tra được điều này chúng ta sẽ loại bỏ được nó là phiến đá thần và cũng sẽ nhanh chóng tìm ra ai là thủ phạm. Thất đệ cảm ơn đệ!

_ Có gì đâu! Chỉ là người ngoài cuộc sáng suốt hơn người trong cuộc thôi mà!- Vừa nói Phúc Khải vừa cười tươi.

Kỳ thực chàng và Phúc Tuân rất giống nhau. Chỉ cần là chuyện của Lôi Vi, cả hai sẽ không nghĩ được gì nữa. Lần này cũng không phải là ngoại lệ. Song vì Phúc Tuân ngăn không cho chàng và Phúc Tường dính vào chuyện này nên chàng có thời gian để bình tĩnh trở lại và suy xét mọi việc kỹ càng hơn.

_ Ta sẽ điều tra theo hướng này! Giờ hai đệ nên về đi!

_ Không được!- Phúc Tường lên tiếng phản đối.- Lần này huynh không thể để bọn đệ đứng ngoài cuộc được.

_ Đúng vậy!- Phúc Khải khẳng định.- Hướng hồ chi hướng đi này là do đệ nghĩ ra. Nên đệ nhất định phải tham gia.

_ Ngũ huynh!- Vừa nói, Phúc Tường vừa gác một tay lên vai Phúc Khải và một tay vỗ vào vai Phúc Tuân.- Đệ đây tuy không phải là chính nhân quân tử, nhưng đệ là nam nhân. Là nam nhân thì phải giúp đỡ huynh đệ của mình chứ không phải là tìm cách trốn để giữ an toàn cho bản thân mình.

Tình hình này xem ra Phúc Tuân không thể không cho họ tham gia. Lo lắng nhưng vui mừng. Phiền muộn nhưng nhẹ lòng... Tất cả những cảm xúc đối nghịch nhau lại quện vào nhau khiến chàng tâm trạng của chàng có phần phức tạp.

_ Được rồi! Hai đệ có thể cùng ta điều tra. Nhưng nếu gặp chuyện gì, hai người phải rút lui.

_ Huynh yên tâm! Bọn đệ sẽ tự lo tốt cho bản thân mình.- Vừa nói, Phúc Khải vừa mỉm cười.

_ Lâu rồi đầu óc không hoạt động, không biết có xảy ra chuyện gì không nữa.- Vừa ca thán, Phúc Tường vừa ngửa mặt lên cười sáng khoái.

*

Lỗ Kinh bị giết chết trong ngục! Vậy là manh mối giải oan cho Lôi Vi bị đứt khiến ngay cả chính bản thân nàng cũng cảm thấy hoang mang. Tên Lỗ Kinh ấy là do Phúc Tuân vất vả lắm mới bắt được. Khi bị bắt, hắn nhất quyết không chịu hé răng nửa lời. Ở trong tù được hai ngày đến rạng sáng ngày thứ ba, cai ngục phát hiện hắn đã chết từ đêm qua. Hắn bị đâm một nhát chí mạng ngay cuống họng không bao lâu thì chết do thiếu oxy. Rốt cuộc là kẻ nào muốn đồ mọi tội lỗi lên đầu nàng? Mục tiêu của người đó rốt cuộc là nhắm vào ai? Và người đó liệu có phải là kẻ chủ mưu ám sát Thái tử? Những câu hỏi ấy cứ liên tục xuất hiện trong đầu nàng. Thế nhưng tìm ra câu trả lời, với nàng lúc này nào có dễ dàng gì? Giả có cái Ipad ở đây thì tốt biết mấy.

_ Ipad! Đúng rồi là nó!- Lôi Vi khẽ reo lên.

Trước hôm xảy ra cái chết của Phúc Vân mấy ngày, Lôi Vi đã đọc qua về kiến trúc của Đông cung điện triều Tân Thục. Trong đó có nói sơ qua về cái chết của Phúc Vân. Khi ấy vì quá bất ngờ nên nàng đã không đọc hết nội dung của bài viết ấy. Giờ nàng mới sực nhớ ra.

_ Chắc chắn sẽ có manh mối!

Nghĩ đến đây, Lôi Vi vội đứng lên chạy về phía cửa.

_ Quân ngục! Quân ngục!- Vừa đập cửa, Lôi Vi vừa liên tục gọi.

_ Ai mà lại ồn ào thế?- Tiếng hét từ xa vọng tới.

_ Là ta!- Lôi Vi vội đáp.- Cát Lôi Vi!

Liền sau câu nói ấy, tiếng bước chân dồn dập vang lên. Chẳng mấy chốc, một tên lính tốt xuất hiện trước mặt nàng.

_ Cát cô nương! Cô nương có chuyện gì phân phó?

Nhìn thái độ cung kính của tên này Lôi Vi có phần ngạc nhiên. Phải mất một lúc sau nàng mới định thần lại được.

_ Tò...ta muốn gặp Ninh Thân vương. Ngươi có thể giúp ta không?

Nghe đến cái tên Ninh Thân vương tên lính canh lập tức biến sắc.

_ Cát cô nương! Chuyện này...tiểu nhân e không giúp được. Cô nương biết đấy những tên lính tốt như tiểu nhân đây nào có khả năng gặp được các Hoàng tử, Vương gia tôn quý.

Vừa mới cung kính đó giờ tên lính tốt này đã tìm cách thoái thác. Thật khiến cho Lôi Vi được mở rộng tầm mắt.

_ Vậy ngươi hãy gọi Hứa đại nhân của các ngươi giúp ta.

_ Vâng! Vâng ạ!

Vừa cúi đầu tên lính tốt vừa lui đi. Song chỉ đi được hai bước hắn đã phải dừng khựng lại trước lời nói của Lôi Vi.

_ Nhưng...ta e rằng khi ta gặp được Hứa đại nhân rồi, ngươi sẽ bị Ngài ấy hạch tội đó. Ngươi có lẽ cũng biết, ta từ trước đến nay vốn có mối quan hệ rất tốt với các vị Vương gia, Hoàng tử. Vậy nên, chuyện ta vừa nhờ ngươi, Ngài ấy nhất định sẽ giúp. Ngươi nói thử xem, Ngài ấy quyền cao chức trọng hơn ngươi còn giúp đỡ ta. Thì ngươi...liệu có thể không giúp ta được không?

_ Tiểu...tiểu thư!- Vừa quay lại, tên lính tốt lắp bắp.

_ Nếu ngươi giúp ta đưa tin cho Ninh Thân vương, ta sẽ nói tốt ngươi với Hứa đại nhân khi có dịp. Thế nào?

_ Hay cho một Cát Lôi Vi! Thật không ngờ!

Câu nói khiến Lôi Vi sững người. Cố nhìn qua cửa, nàng thấy Phúc Tuấn đang chậm rãi tiến về phía nàng. Bằng không gặp mấy ngày, nàng thấy chàng đã gầy đi đôi phần.

_ Linh Thân vương cát tường!

_ Được rồi!- Phúc Tuấn điềm đạm nói.- Ngươi mở cửa rồi lui ra đi!

Ngay lập tức tên lính canh vội mở cửa cho Phúc Tuấn rồi nhanh chóng rời đi. Vừa tiến vào trong, Phúc Tuấn vừa chăm chú nhìn Lôi Vi. Mấy ngày không gặp nàng, chàng nhớ nàng như muốn phát điên lên được. Đến khi có thể mang tin tốt đến gặp nàng nào ngờ đâu.

_ Vi Nhi!- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa ôm lấy Lôi Vi.- Ta nhớ nàng nhiều lắm! Thật sự rất nhớ nàng!

_ Anh gầy rồi!- Chất giọng Lôi Vi như nghẹn lại.- Và còn một mối nữa!

_ Ta không sao! Chỉ cần được nhìn thấy nàng, bao nhiêu mệt mỏi của ta đều tan biến cả.

_ Thật không ngờ một Vương gia cao ngạo như anh lại có thể nói ra mấy câu sến súa đó.- Vừa nói, Lôi Vi vừa cười khúc khích.

Sến súa là gì, Phúc Tuấn không hiểu. Nhưng nghe chất giọng của Lôi Vi, chàng đoán nàng lại đang chọc mình.

_ Phải vậy thôi!- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa thở dài.- Bằng không nàng sẽ tìm mọi cách gặp Phúc Tường, kể cả giao dịch với tên lính tốt đó.

Kêu lên một tiếng, Lôi Vi vội đẩy Phúc Tuấn ra. Mới có mấy ngày không gặp, trình nói móc của chàng đã tăng lên vù vù rồi.

_ Người ta không phải là chuyện của anh sao.- Lôi Vi tỏ thái độ hờn dỗi.- Anh thì bị cấm cửa không gặp được, em chỉ có thể trông cậy vào Bát Vương gia thôi.

_ Vậy rốt cuộc là chuyện gì?

Phúc Tuấn không muốn nói cho Lôi Vi chuyện chàng bị nhốt trong phủ rồi tìm mọi cách trốn ra để điều tra vụ phiến đá thần kia. Nói ra rồi chỉ khiến nàng thêm lo lắng.

_ Là người giết Thái tử!- Quan sát trước sau, Lôi Vi thận trọng nói.- Trước khi Thái tử mất, em có đến báo tin cho anh, anh nhớ chứ?

_ Ta nhớ!

_ Em biết được chuyện này là nhờ một cái máy tên là Ipad. Chỉ tiếc là khi vừa biết Thái tử sắp chết, em vì thất thần mà không đọc tiếp nên không biết ai là người giết Thái tử.

_ Vậy nên nàng muốn nhờ Phúc Tường đem món đồ đó vào cho nàng để nàng đọc tiếp.- Phúc Tuấn tiếp lời Lôi Vi.

Không nói gì, Lôi Vi gật đầu.

_ Ta sẽ đem vào giúp nàng- Chết giọng của Phúc Tuấn đầy kiên quyết.

_ Phúc Tuấn!

_ Nàng đừng lo! Giờ ta đã không sao rồi.

_ Vương gia! Vương gia!

Theo tiếng gọi, Phúc Tuấn và Lôi Vi vội tiến về phía cửa, họ nhanh chóng nhận ra Đồng Vũ đang vội vàng chạy về phía này.

_ Hồi Vương gia! Có chuyện lớn rồi!

_ Chúng ta ra ngoài nói!

Vừa nói, Phúc Tuấn vừa tiến về phía Đồng Vũ nhưng chàng lập tức bị Lôi Vi gọi giật lại.

_ Có chuyện gì mà e...tiểu nữ không được biết?

_ Vi Nhi!

_ Tiểu nữ muốn nghe! Những chuyện có liên quan đến Vương gia cũng như tiểu nữ.

Phúc Tuấn không nói gì. Chàng nhìn thẳng vào mắt Lôi Vi và nhận ra sự kiên quyết đang hiện lên rất rõ ràng trong đó.

_ Người nói luôn đi!- Phúc Tuấn hạ lệnh.

_ Vâng! Thất Công chúa tình cờ đào được một con búp bê vải cách Đông cung một quãng. Sau khi điều tra đã phát hiện...phát hiện...

_ Phát hiện cái gì?- Phúc Tuấn chậm rãi hỏi.

_ Phát hiện là Duyệt Thân vương sai người chôn con búp bê đó.

Từng câu, từng chữ Lôi Vi đều nghe rõ ràng. Nàng thì không tin nhưng người cổ đại lại rất tin vào trò ma thuật này. Và trong cung, người phạm tội này nhẹ thì bị giam cầm, nặng mất mạng như chơi.

_ Yểm bùa sao?- Lôi Vi khẽ lẩm bẩm.

_ Vi Nhi!

_ Tiểu nữ thì không tin. Nhưng Hoàng thượng và cả bản thân Vương gia thì chắc chắn sẽ tin.- Lôi Vi khẳng định.

*

Gần hai tháng sau

_ Ta tính toán chờ thời cơ bao nhiêu năm nay. Thật không ngờ chưa ra trận đã bại. Ta không phục!

Gần hai tháng đã qua đi nhưng cái ngày Định An Hoàng đế sai Hứa Trác Khiêm đến lục soát Duyệt Vương phủ dường như chỉ mới xảy ra ngày hôm qua. Tất cả không ai có thể ngờ được rằng một vị Vương gia xưa nay xa lánh chốn triều chính, nhàn hạ sống trong Vương phủ của mình lại có dã tâm lớn

đến vậy. Không những vậy, họ còn tìm thấy chứng cứ Duyệt Thân vương có viết thư qua lại với một tướng tộc người Hạ vốn đã về dưới trướng Yên Khâu. Nhắc đến việc này, Lôi Vi mới dám khẳng định hai lần nhìn thấy một người dị tộc ra vào trại của Tần Thục khi Định An Hoàng để đến thăm vùng Thảo Nguyên chính là đến tìm gặp Duyệt Thân vương.

Ngày Định An Hoàng để hạ lệnh giam cầm Duyệt Thân vương tại phủ, vĩnh viễn không được bước chân ra khỏi phủ, đồng thời cắt bỏ lộc triều đình, Phúc Vĩnh đã gào khóc dữ dội. Hắn cứ mãi lăm bắm

_ Oan cho nhi thần quá phụ hoàng! Nhi thần không hề sát hại Hoàng huynh cũng không phải là chủ mưu vụ án phiến đá thần. Oan cho nhi thần quá phụ hoàng! Phụ hoàng ơi!

Tiếng kêu của hắn nghe thật xé lòng. Người trong phủ truyền tai nhau bảo rằng hắn điên rồi. Vậy là bọn chúng thừa cơ hội vơ vét của cải trong phủ rồi tìm cách chuồn càng sớm càng tốt. Ngay cả thể thiếp của hắn cũng lo bỏ về nhà mẹ ruột của mình. Duy chỉ có một người tiểu thiếp Thích thị mà hắn từng cứu mạng trong một lần đi săn trong rừng là vẫn luôn bên cạnh hắn, chăm sóc hắn mặc hắn có xua đuổi thế nào. Đây có thể xem là niềm an ủi lớn nhất cuộc đời hắn.

Khi ấy thấy tình hình trong Duyệt Vương phủ hỗn loạn, Phúc Tuấn, Phúc Khải, Phúc Tường đều dâng tấu xin Định An Hoàng để xem xét sắp xếp một vài người đáng tin cậy đến chăm sóc hắn và Thích thị đồng thời bỏ lộc chỉ nên giảm không nên cắt. Song Định An Hoàng để kiên quyết không chấp thuận.

Tuy nói thế, nhưng có phụ thân nào lại không thương con. Vậy nên khi Lệ phi sai người hằng ngày đem đồ ăn cũng như một chút vàng bạc đến cho hắn, Định An Hoàng để mắt nhắm mắt mở làm ngơ, xem như không có chuyện gì. Hắn có tội, là quân vương của một nước, Ngài phải xử nghiêm. Song bản thân Ngài biết rõ, Lệ phi đã từng mất đi Từ Hoàng tử Phúc Minh. Nỗi đau mất con không nỗi đau nào sánh bằng, nay nếu Phúc Vĩnh xảy ra chuyện gì e rằng Lệ phi sẽ không thể chịu nổi...

Cánh cổng lớn của nhà giam Hình bộ nặng nề mở ra. Phúc Tuấn chậm rãi đi Lôi Vi ra ngoài. Hơn hai tháng trời không nhìn thấy ánh sáng mặt trời nên nàng chưa thể nào tiếp xúc với nó ngay được. Tuy vẫn nhìn thấy ánh sáng qua ô cửa sổ, song đó chỉ là một vùng sáng không rõ ràng, mờ ảo. Vì vậy, ngay sau khi ngồi lên xe ngựa, Phúc Tuấn mới từ từ tháo tấm lụa mỏng ra.

_ Từ từ thôi!- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa quan sát gương mặt Lôi Vi.- Nàng mở mắt chậm thôi.

_ Em biết rồi!

Vừa nói, Lôi Vi vừa chậm rãi mở mắt. Khe sáng hẹp chậm rãi len lỏi vào mắt nàng. Song vì chưa thích ứng kịp nên mắt nàng có phần nhức. Nhưng chỉ hấp háy vài cái là nàng có thể mở hẳn mắt ra.

_ Sao? Nàng có bị đau không?

_ Uhm...mắt hơi tức nhưng không sao đâu. Chỉ một lát là ổn thôi.

_ Uhm! Từ từ sẽ ổn!- Vừa nói Phúc Tuấn vừa ôm lấy vai Lôi Vi.- Nhưng nếu đau, nàng cũng đừng cố quá.

Mặc kệ những gì Phúc Tuấn nói, Lôi Vi quay sang chà chà bộ y phục nàng phải mặc cả tháng nay vào người chàng.

_ Đừng nghịch nữa!- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa ôm chặt Lôi Vi hơn.

_ Người ta hỏi như cú thế này, anh không sợ bị lây mùi à?- Vừa nói, Lôi Vi cười khúc khích.

_ Sợ chứ!- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa thở dài.- Vậy nên nàng hãy ngồi yên một chút đi nào. Không mệt sao?

Không nói gì, Lôi Vi chỉ ngẩng đầu lên nhìn Phúc Tuấn rồi bĩu môi. Sực nhớ ra chuyện gì đó, nàng vội dịch người ra.

_ Chuyện em nói, anh điều tra tới đâu rồi?

_ Mọi bằng chứng đều chỉ rõ huynh ấy là thủ phạm. Kể cả con búp bê vải đó.

_ Sao có thể!- Lôi Vi chau mày.- Nhưng...nét chữ vẫn có thể giả mà. Như trong vụ án của anh năm đó.

_ Đúng vậy!- Phúc Tuấn thở dài.- Ta đã sai Từ Huyền điều tra theo cách nàng đã điều tra năm đó, nhưng không tìm ra.

Câu nói của Phúc Tuấn khiến Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên.

_ Há? Cách của em năm đó?

_ Chính là giả làm con nhà nghèo lên kinh tìm huynh trưởng. Nào ngờ ca ca thì chưa tìm được, phụ mẫu ở quê lại ốm. Nên nàng buộc phải về quê. Vì không muốn phụ mẫu lo lắng thêm, nên tiểu muội muội nàng đây đã đến nhờ một người giả chữ của ca ca viết thư về cho phụ mẫu.

Phúc Tuấn càng nói, lỗ tai của Lôi Vi càng lúng búng. Chuyện này, chàng làm sao biết được chứ? Nhìn điệu cười của chàng, nàng chỉ có thể khẳng định chàng đang giấu nàng.

_ Nói mau! Anh giấu em chuyện gì?

_ Là Thất đệ ngầm cho người đi theo muội trước khi Tiểu An Từ tới kịp để ngày ngày báo tin về cho ta biết. Sau khi Tiểu An Từ tới và hai người rời khỏi Bắc Đình thành, tên này theo lệnh của Thất đệ ở lại đó điều tra.

Nói tới đây, lòng Lôi Vi dấy lên mối nghi ngờ. Khi ở Bắc Đình thành, Lôi Vi và Tiểu An Từ bị truy kích tại nhà tên Lưu Khải Minh nhưng ngoài Lãnh Hân Phong ra, nàng tuyệt nhiên không thấy ai ứng cứu. Chuyện này rốt cuộc là sao?

_ Em có thể xem con búp bê vải đó không?

_ Được!- Phúc Tuấn gật đầu.- Tớ vừa về đến Xuân Hoa viện, ta sẽ sai người đem đến cho nàng xem.

_ Uhm!

Vì Phúc Vân đã qua đời, Đồng cung giờ trở thành nơi vô chủ nên đám người hầu được phân phó đến các nơi khác. Còn ca nữ thì trả lại về Thái Thường Nhạc phủ. Đến khi nào Hoàng đế sắc phong Tân Thái tử, khi ấy Tru Sự phòng sẽ sắp xếp lại người đến hầu Tân Thái tử cũng như các thể thiếp của Tân Thái tử.

Từ Hình bộ về đến Xuân Hoa viện là một quãng đường dài. Vậy nên khi xe tới nơi, Phúc Tuấn quay lại nhìn, Lôi Vi đã ngủ thiếp đi từ lúc nào. Trong nhà giam, nàng chưa bao giờ có được một giấc ngủ thật trọn vẹn. Nên giờ dù đang ngủ ngon lành song gương mặt nàng lại tràn đầy mệt mỏi.

_ Vương gia!- Bên ngoài Tiểu An Từ vọng tiếng vào.- Lệ phi nương nương đang ở bên trong Xuân Hoa viện.

_ Ta biết rồi! Ngươi xuống vén rèm giúp ta.

Dứt câu, Phúc Tuấn nhẹ nhàng bế Lôi Vi bước ra ngoài và xuống xe.

_ Tham kiến Lệ phi nương nương!- Vẫn bế Lôi Vi trên tay, Phúc Tuấn tung hô.- Lệ phi nương nương cát tường! Vì Lôi Vi ở trong nhà lao lâu ngày lại vì đường xa khiến nàng ấy không khỏi mệt mỏi. Nên Phúc Tuấn không nỡ đánh thức nàng ấy. Nên mong Lệ phi tha tội Phúc Tuấn không thể hành lễ.

_ Được rồi!- Vừa đứng lên, Lệ phi vừa tiến về phía Phúc Tuấn.- Cát cô nương đã ngủ rồi sao?

_ Vâng ạ!

_ Ta vốn có chuyện muốn hỏi nó. Nhưng xem tình hình, có vẻ như ta đến không đúng lúc rồi.- Lệ phi cười buồn.

_ Nương nương là vì chuyện của Nhị Hoàng huynh?- Phúc Tuấn từ tốn hỏi lại.

Không trả lời, Lệ phi khẽ nhắm mắt lại.

_ Nương nương yên tâm! Phúc Tuấn sẽ điều tra rõ chuyện này.

Cảm nhận được Lôi Vi tựa quỵ, Phúc Tuấn cúi xuống nhìn. Trông nàng lúc này chả khác nào một con mèo nhỏ đang lăn qua lăn lại trong người chàng. Thấy vậy chàng không khỏi mỉm cười.

_ Phúc Tuấn! Đã tới Xuân Hoa viện rồi sao?

Vừa hé mở mắt, Lôi Vi vừa hỏi Phúc Tuấn. Quay đầu lại nàng nhìn thấy một cung phi sang trọng đang đứng ngay trước mặt khiến nàng giật bắn mình. Nên trong khi Phúc Tuấn chưa kịp đặt nàng xuống đất, nàng đã vội nhảy xuống.

_ Nương nương là...

_ Đây là Lệ phi!- Phúc Tuấn giới thiệu.- Là mẫu thân của Duyệt Thân vương.

_ Tham kiến Lệ phi nương nương! Nương nương cát tường!

_ Ngươi đứng lên đi!

Vừa nói, Lệ phi vừa quan sát gương mặt của Lôi Vi. Ngũ quan sáng sủa. Đôi mắt trong veo và tinh như mặt nước. Trải qua những biến cố như vậy, nàng vẫn giữ được bản thân mình, bà có phần cảm phục.

_ Ta được biết ngươi đang tìm cách điều tra về con búp bê vải?

_ Vâng ạ!- Lôi Vi thẳng thắn trả lời.- Nhưng tiểu nữ chưa tìm hiểu được gì cả. Khiến nương nương phải thất vọng rồi.

Một chút thất vọng hiện lên trong đáy mắt của Lệ phi. Nhưng sau đó nó được thay bằng hy vọng. Bà thật sự hy vọng rằng Lôi Vi có thể giúp bà giải oan cho đứa con trai của bà. Bà tin rằng nàng có thể làm được.

Đương lúc Lôi Vi mãi suy nghĩ về con búp bê vải, Lệ phi bất ngờ quỵ xuống khiến cả nàng và Phúc Tuân đều hốt hoảng mà vội quỵ xuống theo.

_ Nương nương! Người làm gì vậy?

_ Cát tiểu thư! Ta xin tiểu thư cứu lấy con trai ta.- Chết giọng của Lệ phi vỡ òa.- Ta chỉ còn có một đứa con này thôi. Nếu nó xảy ra chuyện gì ta không sống nổi.

_ Lệ phi! Xin Người hãy đứng lên từ từ nói.- Phúc Tuân vội khuyên nhủ.

_ Vương gia nói đúng ạ!- Lôi Vi vội nói.- Người là phi tần của đương kim Hoàng thượng. Tiểu nữ không dám nhận đâu.

_ Là phi tần của Hoàng thượng thì đã sao? Ta cũng chỉ là một nữ nhân, một mẫu thân hết mực yêu thương con mình mà thôi. Ta biết Phúc Vinh đã làm ra chuyện sai trái. Nhưng dù nó có sai hơn nữa nó cũng vẫn là nhi tử của ta. Ta chỉ muốn chăm lo, bảo vệ thật tốt cho nó mà thôi. Nhưng ta bất lực không thể cứu được con ta thoát khỏi hiểm cảnh. Vậy nên Cát Tiểu thư, ta cầu xin cô nương hãy làm sáng tỏ mọi chuyện. Nếu nó thật sự có tội, ta sẽ khuyên nhủ nó nhận sai và sửa sai. Nhưng nếu nó không có tội, mong tiểu thư hãy giúp nó trả lại sự trong sạch.

_ Nhất định!- Lôi Vi khẳng định.- Tiểu nữ nhất định làm sáng rõ chuyện này.

Nhìn Lệ phi gào khóc cầu xin, Lôi Vi thật sự không thể nào chịu đựng nổi. Từng giọt nước mắt lăn dài trên gò má nàng.

_ Vương gia!

Nghe Tiểu An Từ gọi, Phúc Tuân vội ra ngoài. Và chỉ trong phút chốc, cả gương mặt chàng biến sắc.

_ Người nói thật chứ?

Không kiềm được, Phúc Tuân lớn giọng hỏi. Điều này thu hút sự chú ý của cả Lôi Vi lẫn Lệ phi. Họ quay lại nhìn chàng bằng đôi mắt chờ đợi.

_ Đồng Vũ cấp báo...Duyệt Vương phủ...đang...cháy lớn.

_ Không!- Lệ phi gào lên.- Nhi tử của ta! Không!

Vừa gào lên, Lệ phi vừa vùng chạy nhưng đã bị Lôi Vi, Phúc Tuân và đám người hầu cản lại. Trong phút chốc, một phần vì là người, một phần vì kinh hãi nên bà đã ngất xỉu.

_ Nương nương! Nương nương!

_ Các người mau đưa Nương nương về Quý Hoa cung chăm sóc.

Đám người hầu vội nghe theo lệnh Phúc Tuân đưa chủ tử của họ hồi cung.

_ Lôi Vi! Nàng ở đây nghỉ ngơi. Giờ ta sẽ tới Duyệt Vương phủ.

_ Cho em theo với!

_ Không được!- Phúc Tuân kiên quyết.- Nàng thân thể suy nhược, cần phải nghỉ ngơi. Thêm vào đó, chắc chắn ở Vương phủ đang rất hỗn loạn, nàng vào không nổi đâu.

_ Nhưng...

_ Được rồi!- Phúc Tuân cắt lời Lôi Vi.- Nghe lời ta, hãy ở đây nghỉ ngơi. Yên tâm! Ta sẽ cho người báo tin cho nàng.

Thoáng lờng lự hiện lên trong mắt Lôi Vi. Song nàng biết giờ phút này, mạng người là quan trọng.

_ Em biết rồi! Em sẽ ở đây đợi tin! Anh nhớ phải chú ý an toàn.

Gật đầu, Phúc Tuân vội vã rời Xuân Hoa viện thẳng tiến đến Duyệt vương phủ.

-----

[1] Kinh đường mộc: tên đúng là "khí phách". Nó là miếng gỗ nhỏ các quan lại thời xưa hay cầm nện xuống bàn mỗi khi xử án. Trong các bộ phim cổ trang, nếu có những cảnh tra án tại công đường, chúng ta sẽ thấy nó.

* Ánh sáng mặt trời chiếu vào đình phía Đông

Chuông gió ngân vang ở các phía Tây

Khúc Thái bình vọng ở chùa phía Nam

Một sắc xanh lam ở phương Bắc

Hết chương 74

Tái bút

Sau 1 năm 3 tháng 14 ngày post Duyên như mộng lên fiction.vn, Quyền thượng của truyện cũng đi xong chặng đường của mình. Đây là lần đầu tiên tớ viết truyện xuyên không, cô trang nên trong khi viết không thể tránh khỏi thiếu sót và cũng sẽ có đôi chỗ khiến mọi người khó chịu. Hoặc sẽ có một số tình tiết miêu tả vụng về, không ổn thỏa. Văn phong chưa thực sự trau chuốt, vẫn còn có chỗ thiếu hụt. Thêm vào đó, bản thân tớ cũng rất khó chiều theo ý của tất cả mọi người. Vậy nên chỗ nào còn chưa ổn mong mọi người bỏ qua cho nha.

Dự án Duyên như mộng này tớ bắt tay viết vào khoảng ba năm trước với tên ban đầu là "Thái tử phi thời hiện đại". Nhưng khi đó một phần vì bận học một phần lại vì không có nhiều ý tưởng nên tớ chỉ viết được nửa chap 1 rồi ngưng. Đến hơn 1 năm trước, khi lục lại trong file "tàng thư" của mình, thấy truyện còn đang dang dở, lúc này không hiểu sao ý tưởng lại ập về. Vậy là tớ bắt tay tiếp tục viết cho đến tận hôm nay đã được 103 chương (trong đó 29 chương sau nằm ở quyển Trung). Có một điều mà mọi người chắc chắn sẽ không ngờ được, chính là khi bắt tay vào viết chương đầu tiên của truyện này, tớ vốn định để Ngọc Nhận là nhân vật chính, là nữ main thời hiện đại bị xuyên không về thời cổ đại. Song không hiểu sao đến khi viết tiếp lại thành Cát Lôi Vi Tuy nhiên, tớ chưa bao giờ hối hận về quyết định đột ngột, dở hơi, hăm hập này của mình

Trong quá trình viết truyện, tớ đã vấp phải một vài sự nhầm lẫn. Nay sau khi kết thúc quyển Thượng, tớ sẽ nói cho mọi người rõ nha:

Thứ nhất. Trong truyện, tớ có ví Lôi Vi là đoá Phù dung. Và ở đây có sự nhầm lẫn với hoa Sen. Phù dung còn được gọi là Mộc liên. Ngược lại hoa Sen còn được gọi là Thủy phù dung. Song, Phù dung và hoa Sen là hai loài hoa hoàn toàn khác nhau nha mọi người. Hoa Sen nở và mùa hạ, còn Phù dung nở vào mùa đông nha. Và hoa mà tớ dùng để so sánh với Lôi Vi là hoa Phù dung.

Còn về tên của Lôi Vi. Tên bằng chữ Trung của nàng không hề sai. Nhưng khi dịch ra Hán- Việt, có chỗ để là "Lỗi" có chỗ lại để là "Lôi" nhé mọi người. Vậy nên mọi người đừng quá lấn tẩn về vấn đề này nha. Bởi đây là hiện tượng đồng âm và nó xuất hiện rất nhiều trong Hán văn của trung đại và Trung văn của hiện đại của Trung Quốc.

Thứ hai. Trong truyện tớ có sửa đổi một vài chỗ. Duyệt Thân vương Phúc Vĩnh và Bát Hoàng tử Phúc Tường đều được tớ cho xuất hiện thoáng qua trong ngày đại thọ của Minh Đức Thái hậu (chương 7). Nga Anh, Hội trưởng của Khai Phát Thương hội, khi nhìn vào mắt Lôi Vi đã nói rằng "Phượng Hoàng chi mệnh" thay vì nói "Mẫu nghi thiên hạ" (chương 14). Đây là hai thay đổi lớn và sẽ góp một phần vào diễn biến của truyện.

Quyển Thượng kết thúc với việc Duyệt Vương phủ bị cháy. Lệ phi, mẫu thân của Duyệt Thân vương Phúc Vĩnh vì bị sốc đã ngất xỉu. Bên cạnh đó rất nhiều câu hỏi vẫn còn bỏ ngỏ như: Ai là người đã giết Thái tử Phúc Vân? Phúc Vĩnh liệu có thật sự phạm phải những tội bán nước cầu vinh, sát hại huynh đệ? Liệu Phúc Tường có "thay lòng đổi dạ" với Phúc Tuấn? Chuyện tình của Băng Luân Công chúa- Phúc Tường, Phi Đào- Phúc Khai cũng như của Lôi Vi- Phúc Tuấn liệu sẽ đi về đâu? Vì sao Định An Hoàng đế lại sắc phong Lôi Vi thành Điệp phi ngay khi vừa nhìn thấy nàng, liệu có đơn giản là để cứu mạng? Chiến tranh giữa Tần Thục và Yên Khâu liệu có đi đến hồi kết? Và ai là người đứng sau hàng loạt âm mưu soái ngôi đoạt vị? Hàng loạt câu hỏi đó sẽ được giải đáp trong quyển Trung của truyện sẽ chính thức lên sóng vào ngày 6/ 9 tới. Mong mọi người tiếp tục theo dõi và cùng Duyên như mộng đi đến hết hành trình Bên cạnh đó, tớ rất mong những lời góp ý chân thành, mang tính chất xây dựng của mọi người để truyện được hoàn thiện và có cái kết mỹ mãn.

QNg, 26/8/2016

HẾT QUYỂN I

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Kinh qua phong vân

QUYỂN II: VẬN MỆNH TRONG TAY

Đầu thu Thành Thụy thứ 28, triều Tân Thục

Nhờ có Ipad của mình Lôi Vi biết được đương kim Thái tử Tân Thục Mạnh Phúc Vân chỉ còn sống được vài ngày. Nàng tức tốc vội đi báo cho Phúc Tuấn biết mọi chuyện và ngăn cản chàng can dự vào sự việc này để không phải mang họa sát thân. Nhưng nàng lại úp mở về lí do tại sao nàng lại biết trước cái chết của Phúc Vân với chàng khiến chàng có phần nghi hoặc. Chỉ đến khi Thái tử chết vào tờ mờ sáng, chàng mới kinh ngạc vì những gì nàng nói đều trở thành sự thật.

Phúc Tuấn xưa nay luôn biết Lôi Vi có chuyện giấu mình. Nhưng chàng vẫn kiên nhẫn chờ đợi, chờ đến một ngày nàng đủ tin tưởng chàng để nói ra sự thật. Khi ấy, dù sự thật có hoang đường đến mức nào chàng cũng sẵn sàng lắng nghe và chấp nhận. Nhưng những gì xảy ra khiến chàng thật sự không đủ kiên nhẫn được nữa. Vậy nên chàng đã đến Tây Ân các bên trong Đông cung để hỏi rõ mọi chuyện. Nào ngờ đâu, khi vừa tới cổng chàng nghe thấy Phúc Tường, đệ đệ của chàng nói chuyện với nàng về cái chết của Thái tử và thân thể của nàng. Chàng thực không khỏi bàng hoàng. Khi nhìn thấy chàng, Lôi Vi biết chuyện này không thể nào giấu chàng mãi được nên nàng bèn đem tất cả tư trang của mình ra cho chàng xem và nói rõ cho chàng biết mình là người đến từ một thời đại khác, từ tương lai bị xuyên không đưa đến thời đại của chàng.

Sau khi Phúc Vân chết, hàng loạt nghi vấn về cái chết của chàng được đặt ra. Vậy nên Định An Hoàng đế đã hạ lệnh sai Hứa Trác Khiêm lục soát khắp trong ngoài Đông cung của Thái tử. Trong quá trình lục soát bọn họ tìm ra một lọ hương tên gọi là Vong hồn hương trong Tây Ân các của Lôi Vi. Nàng bị bắt về hình bộ để điều tra. Còn chàng bên ngoài ngày đêm tìm cách cứu nàng thoát khỏi chốn lao tù.

Khi con sóng này chưa xong, con sóng khác lại ập đến. Và một đêm mưa gió, đám nô tài, thị vệ trong cung phát hiện ra một "phiến đá thần" từng câu chữ trên phiến đá đều xoay quanh ba người Phúc Vân, Lôi Vi và Phúc Tuấn với việc nàng chính là người đã ám hại Thái tử và vì giữa nàng và Phúc Tuấn có mối quan hệ tình cảm với nhau nên chàng không thoát khỏi liên quan. Vậy nên, Định An Hoàng đế đã buộc giam giữ chàng tại Linh Vương phủ, không cho chàng rời khỏi phủ. Tuy nói vậy nhưng chàng vẫn tìm cách ra ngoài điều tra án. Đến khi tìm được thợ đục và khắc chữ trên đá, đến khi mọi việc có thể được làm sáng tỏ phần nào, người này lại bị giết trong ngục, khiến mọi manh mối đều bị chặt đứt. Lúc này Thất công chúa lại phát hiện ra một con búp bê yếm bùa được chôn gần Đông cung. Sau khi điều tra, Lôi Vi không khỏi bàng hoàng khi hay tin người ám hại Thái tử chính là Duyệt Thân vương Mạnh Phúc Vĩnh.

Lôi Vi nhất quyết không tin cách giết người bằng tà thuật. Nhưng chỉ mình nàng không tin là không đủ. Vậy nên trong thời gian ở trong ngục nàng đã nhờ Phúc Tuấn điều tra mọi vấn đề về con búp bê vải đó. Nhưng tất cả các manh mối đều bị chặt đứt hoặc đều chứa mồi về Duyệt Thân vương. Ngay sau khi được thả ra khỏi ngục, nàng đã nhờ Phúc Tuấn đem con búp bê vải đến cho mình để mình trực tiếp xem xét nó. Song khi nàng còn chưa bắt tay vào việc điều tra, Duyệt Thân vương cháy lớn và bị thiêu trụi hoàn toàn, Duyệt Thân vương và một ti thiếp của mình là Thích thị bị cháy thành than. Đến khi khám nghiệm tử thi họ không khỏi bàng hoàng phát hiện ra Thích cơ đã mang thai con của Duyệt Thân vương được gần 3 tháng. Một vụ cháy cướp đi ba mạng người.

Lệ phi vì chuyện này đã đập đầu tự vẫn. Nhưng vì được các cung nữ phát hiện nên tự vẫn bất thành. Tuy nhiên, vì đau lòng cực độ nên chẳng lâu sau đó bà đã lên cơn điên loạn khiến những ai có tâm đều cảm thấy đau lòng xót xa. Dầu sao Duyệt Thân vương cũng là nhi tử của bà, hẳn có trăm sai ngàn sai cũng là hải nhi của bà, nhi tử chết có mẫu thân nào không đau thấu tâm can. Còn những ai có dụng tâm bất chính lẽ dĩ nhiên cười hà hà về loại bỏ được không chỉ một mà là hai cái gai trong mắt.

Lôi Vi một phần vì đau lòng một phần vì cảm thấy có lỗi với Lệ phi nên nàng đã xin Vương Tổng quản cho phép nàng đến chăm sóc bà. Nhưng vì ngoài Đông cung và Đại điện là có ca vũ và nhạc công riêng ra các cung, điện khác đều không có nên nàng phải dùng tư cách tỷ nữ để đến Quý Hoa cung. Vương Tổng quản không khỏi lo lắng chuyện này. Song bị nàng thuyết phục nên bà không còn cách nào khác đành gật đầu đồng ý và bảo sẽ giúp nàng báo lên Quân Sự phòng. Phúc Tuấn hay tin cũng không ngăn cản nàng bởi chàng biết chàng sẽ không thể nào cản được nàng mà dù có cản được nàng sau này nàng sẽ phải sống trong sự day dứt khôn nguôi. Chàng lại không muốn nàng phải day dứt hay đau lòng vì bất kỳ chuyện gì. Hôn sự của hai người đành phải hoãn lại. Song điều khiến chàng lo lắng nhất chính là, nàng xưa nay vốn không chịu nghe theo lệnh của bất kỳ ai, ngay đến cả phụ hoàng của chàng, nàng còn dám phản kháng, liệu rằng với thân phận của một tỷ nữ, nàng có chịu nổi hay không?

Lôi Vi ở Quý Hoa cung đã hơn một năm. Hơn một năm qua với nàng thật không dễ dàng gì khi phải sống trong cảnh những lúc bình thường Lệ phi ngây ngô hệt như một đứa trẻ, miêng lúc nào cũng lầm bầm "Nhi tử của mẫu thân ngu ngoan! Ngoan nào! Nhi tử của ta". Còn khi lên cơn điên loạn bà chẳng khác nào một con thú hoang dã điên cuồng, không những gào thét dữ dội mà bà còn sẵn sàng gây thương tích bất kỳ ai lại gần mình. Thời gian đầu, tình hình của Lệ phi gần như không thể nào kiểm soát được. Khiến nàng thực đau đầu.

Nhưng Lôi Vi chưa bao giờ có ý định bỏ cuộc, bởi nàng tin đến một ngày nào đó bà rồi sẽ tỉnh lại. Vậy nên với kiến thức nàng đã đọc qua trong các quyển sách y học của Phong Đạt cùng với những kiến thức thu thập thêm được trong quyển Bách khoa toàn thư của mình, nàng đã đánh liền mời Trần Thái y đến chăm cứu cho Lệ phi trên các vị trí nàng đã đọc được. Kết quả tình hình của bà tốt dần lên. Sau đó nàng lại đánh liều đến Đại điện cầu xin Định An Hoàng đế thi thoảng ghé thăm Lệ phi, trò chuyện hoặc dẫn bà ra Ngự hoa viên chơi. Gọi là đánh liều bởi Lệ phi tuy không phải phi tử bị thất sủng nhưng bà chưa bao giờ là sủng phi của Ngải, thêm vào đó với việc nàng đến cầu xin Định An Hoàng đế như vậy chắc chắn sẽ khiến các phi tần khác của Ngải sinh lòng đố kỵ, đặc biệt những người có dã tâm hãm hại bà sẽ tiếp tục bày mưu tính kế hại bà đến cùng. Vậy nên khi Định An Hoàng đế chấp nhận yêu cầu của nàng, nàng lại tìm đến Duyệt Lạc cung và Ngâm Hương cung để cầu xin sự giúp đỡ của Hoàng hậu và Giao phi. Một người là sủng hậu, một người là sủng phi ra tay giúp đỡ, Lệ phi có thể an toàn phần nào.

Khả năng sắp xếp, an bài mọi chuyện của Lôi Vi khiến Phúc Tuấn không khỏi ngạc nhiên. Cứ nghĩ nàng chỉ là một tiểu cô nương giỏi võ mồm, có chút tài điều tra không ngờ nàng lại chu đáo, nhạy bén, sâu sắc đến vậy. Chàng ban đầu dù không phản đối nhưng cũng không đồng ý nàng đến Quý Hoa cung bởi lo lắng sự an nguy cho nàng. Tuy nhiên nhìn thấy nàng sắp xếp mọi việc chu toàn như vậy, chàng thờ phào nhẹ nhõm phần nào. Song để nàng ở lại nơi đây, đối với chàng mà nói đây không phải là cách lâu dài.

Hơn một năm rồi! Mối quan hệ không mặn không nhạt của hai người đã kéo dài hơn một năm rồi. Cũng trong hơn một năm này hai người quả thật đã gặp phải quá nhiều chuyện kinh thiên động địa. Phúc Tuấn không thể để nó kéo dài thêm được nữa. Nhớ lại những gì đã diễn ra trong suốt một năm qua chàng quả thật không khỏi lo lắng.

_ Phúc Tuấn?

Nhận ra sự trầm ngâm suy tư của Phúc Tuấn, Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên. Chàng phải chăng đang có điều lo lắng?

_ Anh không sao chứ?- Vừa nói, Lôi Vi vừa thả Tiểu Tuyết Cầu xuống.

_ Ta đang nghĩ không ngờ một tiểu nha đầu như nàng lại chu đáo đến vậy.

Không nói gì, Lôi Vi chỉ cười khẽ.

_ Nàng nên nghĩ nhiều hơn cho bản thân mình mới phải.

Nghe Phúc Tuần nói vậy, Lôi Vi chỉ biết cười trừ. Sống ở thời cổ đại quá lâu có lẽ nàng cũng bị "nhiễm" phần nào tính cách của họ rồi. Không có chàng, nàng thật sự không sống nổi. Vậy nên nàng sao có thể ích kỷ chỉ biết nghĩ đến bản thân mình được.

Mỗi lần nhìn vào đôi mắt tĩnh lặng như hồ thu của Lôi Vi, lòng Phúc Tuần luôn cảm thấy an yên. Mỗi lần nhìn ngắm nàng, chàng thấy thế giới của nàng thật bình yên. Vậy nên cả đời này chàng chỉ muốn toàn tâm toàn ý bảo vệ thế giới đó của nàng. Tránh điều khinh khủng tương tự xảy ra.

Nhớ lại việc đã xảy ra hơn nửa năm trước, lòng Phúc Tuần lại không khỏi quặng đau. Nếu không phải Lôi Vi vì chàng mà ngăn chặn những tai họa luôn rình rập, nàng đã không phải rơi vào hiểm cảnh. Những gì Trương Trình Lượng kể lại đêm hôm đó đến nay vẫn hiện rõ mồn một trong chàng. Chàng không muốn huynh đệ rơi vào cảnh tương tàn nhưng chàng tuyệt không thể bỏ qua chuyện này một cách dễ dàng. Bằng không, Lôi Vi sẽ không ngày nào được yên ổn.

"Hôm ấy sau khi chăm sóc cho Lệ phi xong nàng đến Xuân Hoa viện để cùng Quân Đài giúp đỡ Đồng Thảo trong kỳ thi thăng cấp. Ba người mài mê luyện tập hăng say đến tận tối mịt. Thấy sắc trời đã tối Quân Đài lẫn Đồng Thảo đều bảo nàng ở lại Xuân Hoa viện một đêm nhưng nàng kiên quyết từ chối vì sợ Lệ phi tỉnh giấc không thấy nàng sẽ lại lên cơn. Vậy nên nàng vội vàng rời Xuân Hoa viện về Quý Hoa cung.

Trời đêm tĩnh mịch không một chút tiếng động khiến những bước chân của nàng trở nên gấp gáp. Nói gì đi nữa nàng là nữ nhi, nơi đây tuy là Hoàng cung được canh giữ nghiêm ngặt nhưng không thể nào an toàn tuyệt đối được. Với lại khoảng cách từ Xuân Hoa viện về Quý Hoa cung lại không hề gần tí nào. Nếu không về sớm e rằng gặp chuyện chẳng lành.

Và quả không nằm ngoài sự lo lắng của Lôi Vi, khi nàng đang vội băng qua một góc vắng của Ngự Hoa viên, nàng bỗng nghe thấy trong gió truyền tới sự xao động của các cành cây. Chẳng mấy chốc, một tốp khoảng ba đến bốn người mặc đồ đen bay qua bay lại trên đầu nàng. Bọn chúng vờn nàng chẳng khác nào hồ vờn mồi. Vờn chán chê xong bọn chúng tiếp đất, tiến lại gần nàng.

Ban đầu nàng nghĩ rằng bọn chúng muốn giết nàng. Nhưng trong tay bọn chúng rõ ràng chẳng thấy hung khí đâu cả. Sau đó nàng lại chợt nghĩ, bọn chúng biết võ công chỉ cần một chưởng là có thể hạ nàng rồi. Nhưng không ngờ mọi việc lại diễn ra ngoài suy nghĩ của nàng...

_ Các người muốn gì?- Vừa nhìn khắp lượt bọn chúng, Lôi Vi vừa cứng giọng hỏi.

_ Bọn ta có làm gì đâu!- Một tên trong nhóm vừa cười vừa nói.- Bọn ta chỉ muốn làm quen với tiểu muội muội thôi.

_ Đúng đây! Tiểu muội muội xinh đẹp thế này nếu bọn ta không làm quen quả thật là tiếc đó.- Vừa nói, một tên khác vừa vuốt tóc nàng.

_ Tiểu muội muội! Hay là hôm nay chúng ta cùng vui vẻ với nhau một chút đi.

Một tên khác vừa dứt câu, cả bọn đã đẩy ngã nàng vào trong một cái đình gần đó. Cũng may là trời tối bằng không nếu phải nhìn thấy gương mặt của bọn chúng có lẽ nàng sẽ nôn ra máu.

_ Muốn ta "làm quen" với các người? "Vui vẻ" với các người? Các người mơ giữa ban ngày à?- Vừa nói, Lôi Vi vừa đứng lên.- Các người đã nghe câu này chưa? "Đánh chó phải ngoặt mặt chủ" đấy.

_ Vốn nghe tiếng tiểu muội muội có "kim khâu", hôm nay quả thực được mở rộng tầm mắt. - Một tên nói.- Nhưng ta nói tiểu muội muội này, những đạo lý của người không lọt nổi vào lỗ tai bọn ta đâu.

_ Bọn ta vốn chưa nghe cái này bao giờ. Bọn ta cũng không bận tâm đến điều đó. Vậy nên tiểu muội muội đừng tốn công vô ích.

_ Nhiều chuyện thế làm gì!- Một tên hần học nói.

Sau câu nói ấy, tên đó lập tức xé toạc một cánh tay áo của Lôi Vi. Vốn đã bán tín bán nghi [1], nhưng đến lúc này nàng mới hoàn toàn chắc chắn bọn chúng đến không phải đòi mạng nàng mà đòi trinh tiết của nàng. Hoặc cũng có thể bọn chúng muốn đòi cả hai. Song nàng không có thời gian để nghĩ xem mục đích của bọn chúng là gì nữa. Nàng chỉ biết rằng, nếu không mau tháo chạy, đời nàng coi như chấm hết. Vậy nên nàng cố gắng hết sức chạy về phía lối ra đình. Vừa chạy, nàng vừa rút trong ống tay áo kia ra thanh đoản đao Phúc Tuần tặng nàng năm nào.

_ Cứu ta với!

Vừa chạy về lối ra, Lôi Vi vừa hét lên để cầu cứu. Nhưng chân còn chưa chạm lối ra một tên trong số chúng đã kịp kéo nàng trở vào. Vì quá hoảng hốt, nàng thuận tay đâm tên đó một nhát vào cánh tay. Tên này tức khí, dụng lực tát mạnh vào mặt nàng một cái khiến nàng bị đập đầu vào cột rồi ngã sòng sòa ra đất.

_ Đồ tiện nhân! Dám đâm vào tay ta à!

Vừa dứt câu, tên đó đã lao vào Lôi Vi. Nàng vội đưa tay lên để giữ hần lại.

_ Cứu ta với! Có ai không? Cứu ta với! Có ai không?

_ Người la đi! La to nữa lên! Người có la to nữa cũng chẳng ai cứu được người. Ta nói cho người biết Hoàng cung này tuy đông người nhưng không phải cứ đông người là an toàn đâu. Chẳng hạn như lúc này!

Hắn nói quả không sai. Ngự Hoa viên rộng mênh mông nào ai biết đâu mà tìm nàng, lại thêm nơi này vốn cách xa cung cấm, hệt như thể chỉ tổ tốn công vô ích. Nhưng dù tốn công vô ích nàng vẫn không thể không hét lên. Hy vọng mong manh như ngọn cỏ nàng buộc vẫn phải bấu víu vào.

Trong khi tên đó hành xử Lôi Vi, những tên khác chia nhau ra đứng ở mỗi góc đình để quan sát động tĩnh. Vừa canh gác bọn chúng vừa cười khoái trá, bảo tên kia nhanh nhanh đi còn đến lượt bọn chúng.

_ Cứu ta với! Có ai không? Cứu ta với!- Vận dụng hết sức bình sinh của mình, Lôi Vi hét lớn hơn nữa.

_ Con tiện nhân này!

Vừa nói hắn vừa đánh nàng liên tục. Đến khi hai má nàng không còn biết đến đau là gì nữa, hắn xé toạc tay áo còn lại của nàng ra để bịt miệng nàng, tháo dây đai để trói tay nàng. Sau đó một tay hắn giữ chặt hai tay nàng, hắn vừa liếm láp hờn cổ rồi vai nàng vừa dùng tay còn lại mau mắn lột sạch bộ y phục trên người nàng khiến nàng chỉ còn lại một dải yếm và một cái quần dài mỏng để che thân. Nàng giãy nãy liên tục để cố đẩy hắn ra. Nhưng sau đó nàng nhận ra nàng càng giãy nãy chỉ càng khiến dục vọng của hắn tăng cao. Trong khi đó, vì không nhìn được nữa, hắn vội vàng cời quần của mình ra.

_ Có người!- Một tên khác khê lên tiếng.- Là lính tuần đêm!

Nghe đồng bọn thông báo, hắn vội ngóc đầu lên.

_ Khốn kiếp!- Vừa chửi bừa một câu tên đó thả tay nàng ra rồi nhòm người lên.

Quan sát xung quanh thấy nhóm bọn chúng lúc này không ai để ý đến nàng, nàng liền vận dụng hết sức lực hiện có tung một cước thật mạnh vào giữa hai chân của hắn. Vì quá đau hắn kêu lên một tiếng như cha chết mẹ chết khiến bọn lính tuần đề ý nhanh chóng chạy đến.

_ Người nào?

Lôi Vi nhận ra giọng người này, đó chính Trương Trình Lượng, Trương Tướng quân, người đã từng ngăn nàng và Phúc Tuần bỏ trốn. Vội tháo miếng giẻ tay áo bịt miệng ra nàng hét lên.

_ Cứu ta với! Cứu ta! Mau cứu ta!

_ Khốn nạn thật! Nhanh chạy thôi!- Một tên nói.

Một tên trong nhóm nhanh chóng vác Lôi Vi lên rồi cùng cả nhóm bỏ chạy.

_ Cứu ta! Trương tướng quân! Cứu ta!

_ Cát cô nương!- Trương Trình Lượng nhanh chóng nhận ra giọng của Lôi Vi.

_ Con tiện nhân này!

Vừa nói, tên bên cạnh vừa đưa tay lên định đánh vào gáy nàng. Nhưng một tên trong nhóm đã kịp giữ lại.

_ Không được! Chủ tử nói muốn nó tận mắt chứng kiến cảnh chúng ta làm nhục nó có như vậy sau này nó mới không thể gây họa được nữa.

Càng nghe Lôi Vi càng kinh sợ, càng ra sức hét to hơn.

_ Trương tướng quân! Dừng tiến! Mau dừng tiến! Nhanh lên!

Nàng vừa dứt câu, một tên không biết tìm được giẻ ở đâu ra liền nhét vào miệng nàng. Vừa nhét hắn vừa làm bầm.

_ Nữ nhân đúng là phiền phức!

Tên kia dứt câu chưa được bao lâu, một mũi tên xé gió bay vút đến và đâm thẳng vào chân của tên đang vác nàng. Hắn ngay lập tức bị ngã nhào và theo đó nàng cũng ngã xuống đất. Vì trúng khoảng đất dốc nên khi ngã xuống nàng còn lăn thêm mấy vòng nữa. Đến khi ngán đầu lên đã thấy Trình Lượng cùng tốp lính của mình vây quanh bọn kia. Hai bên giao đầu giằng co nhau nhưng thế cuộc sớm đã được định. Một bên là tướng quân giỏi võ cùng với đội quân tinh nhuệ một bên chỉ có vài ba tên. Võ thì bên nào cũng có những so về chất lượng cũng như số lượng quân triều đình áp đảo hơn hẳn. Vậy nên chẳng mấy chốc bọn kia bị tóm gọn. Nhưng điều không thể ngờ đến chính là bọn chúng cần lười tự tử ngay tại chỗ. Không còn cách nào khác, Trình Lượng buộc phải hạ lệnh đưa xác bọn chúng về phòng nghiệm xác của Hình bộ.

_ Cát cô nương!- Vừa nói, Trình Lượng vừa cời áo khoác ra choàng vào người Lôi Vi.- Cô nương không sao chứ?

Lúc này Lôi Vi thật muốn đâm vào mặt tên tướng quân đầu đất này một cái. Nhìn bộ dạng nàng thế này cũng đủ biết nàng có sao rồi vậy mà còn hỏi cái

câu ngớ ngẩn đó. Song giờ nàng chả còn sức lực đâu để đắm hẳn vào mặt. Nàng chỉ muốn về Quý Hoa cung tắm rửa thật sạch sẽ để tẩy hết sự nhơ nhớp này thôi.

_ Ta muốn về Quý Hoa cung!

_ Vậy để mặc tướng đưa cô nương về.

Nói đoạn Trình Lượng quay về phía một tên lính tốt.

_ Ngươi đến Linh Vương phủ báo cho Vương gia biết.

Nghe Trình Lượng nói vậy, Lôi Vi bỗng nhiên hốt hoảng.

_ Đứng lại!- Lôi Vi kêu lên.- Ngươi không được đi đâu cả. Không được báo!

_ Cát cô nương!- Trình Lượng kinh ngạc.

Quay lại nhìn Lôi Vi, Trình Lượng không khỏi ngạc nhiên khi nhìn vào đôi mắt của nàng. Dù khuôn mặt nàng đang lộ rõ sự sợ hãi song đôi mắt nàng vẫn tĩnh lặng như ngàn năm vốn thế. Thật không ngờ rơi vào trường hợp này nàng vẫn có thể giữ bình tĩnh đến vậy.

_ Không được báo với bất kỳ ai cả kể cả Linh Thân vương, bằng không...bằng không...- Vừa nói, Lôi Vi vừa vội cầm lấy thanh kiếm đang nằm trên mặt đất của Trình Lượng - ...ta sẽ tự vẫn ngay tại chỗ cho ngươi xem

Trình tiết của người con gái dù ở thời đại nào nó cũng là thứ bị đem ra để soi mói về tiết hạnh của nữ giới. Ở thời đại của nàng tuy đã thoáng hơn nhưng...nó chỉ thoáng khi hai bên đối phương thực sự muốn dành trọn cuộc đời cho nhau và hai bên có cưới hỏi đăng hoàng. Còn ngoài trường hợp đó ra màng trinh bị thủng trong bất kỳ trường hợp nào cũng bị xã hội xem là đồ dơ bẩn, khinh thường. Thời đại của nàng đã vậy càng huống hồ chỉ đây là thời phong kiến. Dù trình tiết của nàng vẫn chưa bị tổn hại nhưng nếu chuyện này bị đồn ra ngoài nàng chỉ có nước chết mà thôi.

Chỉ nghĩ đến đó thôi Lôi Vi đã bị kích động không tự chủ được mà run rẩy khiến thanh kiếm trong tay cắt một đường thật ngọt vào hõm cổ nàng làm ngay cả một người giỏi võ như Trình Lượng cũng không mạnh động.

_ Cát cô nương! Cô nương bình tĩnh lại đi! Mặc tướng sẽ không báo cho ai biết! Mặc tướng sẽ không báo cho bất kỳ ai biết!

_ Ngài thể đi!

_ Mặc tướng thể!- Trình Lượng đưa tay lên thể.- Mặc tướng sẽ không nói với bất ai biết về chuyện xảy ra tới nay.

_ Không tâu lên Hoàng thượng, Thái hậu, Hoàng hậu. Đặc biệt là Linh Thân vương!- Vẫn giữ chặt thanh kiếm, Lôi Vi run rẩy nói.

_ Không tâu lên Hoàng thượng, Thái hậu hay Hoàng hậu và Linh Thân vương!- Vừa nhắc lại, Trình Lượng vừa nhẹ nhàng rút thanh kiếm trong tay Lôi Vi ra.

Khẽ gạt đầu, Lôi Vi thờ nhẹ một cái. Sau đó nàng để mặc Trình Lượng đưa nàng về Quý Hoa cung. Đầu óc nàng giờ đây không thể suy nghĩ được gì cả. Ngoài những hình ảnh vừa rồi bám lấy nàng ra, nàng thật không thể nào nghĩ bất cứ điều gì. Đầu nàng quả thật sắp nổ bung.

Cổng Quý Hoa cung ngay trước mắt. Lôi Vi chậm chạp quay về phía Trình Lượng.

_ Trương Tướng quân! Tôi nơi rồi! Ngài về đi!

_ Vẫn nên để mặc tướng dìu cô nương vào đến cửa thì hơn.

Hắn lo nàng tự tử hay muốn làm tròn bổn phận của mình?

_ Về đi! Ta không sao!

Dứt câu Lôi Vi buông tay Trình Lượng ra rồi men theo lối đi, bám vào những thân cây bên đường để vào cung.

Trình Lượng quả thật không yên tâm về nàng một tý nào, đáng đi chẳng khác nào cái xác không hồn như vậy làm sao có thể về tới phòng nghỉ của mình được chứ. Hay là hắn nên cho người báo Linh Thân vương? Nhưng khi này nàng đã một hai đời chết còn gì. Thật không biết làm thế nào cho phải.

Trong mắt trống rỗng không có lấy một chút linh động nào của sự sống. Lôi Vi cứ như vậy mà vào cửa cung. Nếu không phải nàng bám vào thân cây, với đáng đi siêu vẹo, chân nọ đã chân kia như vậy nàng sớm đã ngã gục xuống đất rồi.

_ Về rồi!

Tiếng Tiểu An Tử vang lên cũng không lọt vào tai của Lôi Vi.

_ Vương gia! Cát tiểu thư về rồi!

Vừa gọi, Tiểu An Từ vừa định chạy vào trong nhưng chưa kịp quay đi Lôi Vi đã ngã xuống đất rồi ngất tại chỗ khiến hân mặt cắt không còn giọt máu.

_ Cát Tiểu thư!- Chết giọng của Tiểu An Từ hoảng hốt.- Vương gia! Không ổn rồi! Cát Tiểu thư ngất xỉu rồi!

Ngay lập tức, từ trong sảnh của Quý Hoa cung, Phúc Tuân vội lao ra. Thấy bộ dạng người không ra người ma không ra ma của nàng chàng không khỏi kinh hãi. Tiểu Tuyết Cầu từ trong chạy ra nhìn thấy cảnh tượng đó cũng kêu lên mấy tiếng kinh sợ.

_ Vi Nhi!- Vừa ôm lấy nàng, Phúc Tuân lay nàng liên tục.- Vi Nhi! Tỉnh lại đi!

Phúc Tuân vốn đến Quý Hoa cung từ sớm. Khi đến Lôi Vi đã đi vắng, hỏi người hầu, chàng biết nàng đến Xuân Hoa viện. Thời gian gần đây nàng chịu áp lực không nhỏ nên chàng muốn để nàng thoải mái một chút mới không đến đó tìm nàng. Chàng ở lại Quý Hoa cung vừa chơi với Lệ phi vừa chờ nàng về. Nhưng chờ đến nóng cả ruột gan vẫn không thấy nàng về. Vừa lúc chuẩn bị đứng lên chào Lệ phi để đi tìm nàng, Tiểu An Từ bên ngoài vọng tiếng báo nàng đã về. Trong lòng chưa kịp vui mừng đã nghe hân kêu thất thanh. Mở cửa ra, chàng liền thấy Lôi Vi ngất lịm đi, mặt không có tí huyết sắc nào, trên đầu và cổ đều bị thương, bộ y phục trên người thì tối tã, bên ngoài chỉ choàng một chiếc áo choàng màu đen. Nhìn sơ qua chàng biết ngay nàng đã gặp phải chuyện cực kỳ nghiêm trọng.

_ Đã xảy ra chuyện gì?- Vừa hỏi Tiểu An Từ, Phúc Tuân vừa cởi áo ngoài ra che chắn cho Lôi Vi.

_ Nô tài không biết!- Tiểu An Từ ngay bên cạnh lập tức quỳ mọp xuống.- Cát Tiểu thư vừa về đến nơi đã ngất xỉu ngay trước thềm.

_ Ngươi mau tìm Trần Thái y đến đây.- Phúc Tuân hạ lệnh.- Ngươi cũng nói luôn với kẻ đang đứng ngoài cổng kia đến Bảo Khánh cung đợi ta gọi. Không có lệnh của ta, hân không được rời khỏi nơi đó nửa bước.

_ Vâng!

Vội lĩnh mệnh, Tiểu An Từ nhanh chóng rời khỏi Quý Hoa cung để thực hiện mệnh lệnh.

_ Các người mau vào đưa Lệ phi về phòng nghỉ ngơi, tránh làm nung nung kinh sợ. Những gì các người vừa nhìn thấy tuyệt đối không được đồn ra ngoài.- Chết giọng của Phúc Tuân đầy hàn khí.- Cát Tiểu thư không bị sao cả! Chỉ là nàng ấy muốn treo cây. Vì treo cao quá nên bị trật chân may có người đỡ được nên chỉ bị hư y phục. Nàng ấy vì sợ hãi nên mới tạm thời ngất đi. Ngoài ra...không có gì đáng ngại. Nếu các người dám nói năng lung tung, ta quyết không lưu tình. Đến khi ấy, đừng trách ta không nói trước!

_ Chúng nô tài (nô tỳ) không dám!

_ Vậy thì tốt! Hai người vào trong tình cách đưa nung nung về phòng. Tránh để Người kinh sợ. Người đi theo ta vào thay y phục cho Cát Tiểu thư.

Dứt câu, Phúc Tuân vội bế Lôi Vi về khuê phòng để nữ tỳ tắm rửa và thay y phục cho nàng. Sau đó không lâu Trần Thái y tới khám bệnh và kê đơn cho nàng.

_ Hồi Vương gia!- Vừa cúi xuống, Trần Thái y vừa nói.- Vết thương trên đầu không có gì đáng ngại. Thần cũng đã đắp thuốc lên vết thương trên cổ. Còn các vết thương trên thân thể chỉ cần thoa thuốc sẽ khỏi. Chỉ có điều...Cát Tiểu thư do bị chấn động tâm lý lại thêm cơ thể suy nhược lâu ngày nên mới bất tỉnh. Tiểu thư chỉ cần ngủ một giấc sẽ ổn.

_ Vậy khi nào nàng ấy tỉnh lại?- Phúc Tuân lo lắng hỏi.

_ Điều này...thần...thần thực không dám chắc.

Nhìn nét mặt của Trần Thái y, Phúc Tuân biết ngay ông còn đang có chuyện giấu chàng.

_ Trần Thái y cứ nói thẳng! Bỏn Vương sẽ không trách phạt.

_ Vâng! Thần dám hỏi Vương gia, không biết trước khi ngất xỉu, Cát Tiểu thư đã gặp phải chuyện gì?

_ Chuyện này...có liên quan gì đến chuyện nàng ấy hôn mê sao?- Chết giọng Phúc Tuân ngờ vực.

_ Hồi Vương gia! Thực ra Cát Tiểu thư suy nhược thân thể không nặng. Nhưng đã hơn một canh giờ trôi qua, Tiểu thư vẫn không tỉnh lại. Nên thần cho rằng nguyên nhân là bởi chấn động tâm lý kia gây ra. Chắc chắn Cát Tiểu thư đã gặp phải chuyện gì cực kỳ đáng sợ nên mới bị ngất xỉu. Vậy nên việc khi nào Cát tiểu thư tỉnh lại còn phụ thuộc vào việc Tiểu thư muốn trốn tránh sự việc đáng sợ kia đến bao giờ.

Càng nghe Phúc Tuân càng nổi giận, gân xanh nổi đầy đầu. Phải gắng lắm chàng mới giữ được bình tĩnh. Ai là kẻ khiến Lôi Vi trở nên như vậy, chàng nhất định không để yên.

_ Tiểu An Từ!- Chết giọng Phúc Tuân trầm ổn nhưng chứa không ít nộ khí.- Trần Thái y!

_ Thần xin cáo lui!

Mọi sự chú ý của Phúc Tuân lúc này đều tập trung vào Lôi Vi nên chàng cũng không bận tâm đến việc thoái lui của Trần Thái y. Nhìn gương mặt đầy sự

hoang mang, hoảng loạn và sợ hãi của nàng, chàng thật không thể nào kìm lòng được. Dù biết giờ có nói gì cũng vô ích bởi nàng đã chịu sự đả kích quá lớn. Nhưng chàng thật sự hận bản thân mình tại sao lại không ở bên cạnh, bảo vệ nàng lúc nàng cần chàng nhất? Tại sao chàng lại không nhận ra sự bất thường sớm hơn để đi tìm nàng? Hận lữ đã hãm hại nàng một, chàng hận chính bản thân mình mười..."

Chuyện xảy ra hơn nửa năm trước, Phúc Tuấn có lẽ cả đời này sẽ không bao giờ quên. Nhưng chàng không muốn nhắc lại nó trước mặt Lôi Vi. Còn nhớ sau hơn năm ngày hôn mê bất tỉnh, nàng cuối cùng cũng tỉnh lại. Tuy nhiên sau khi tỉnh lại rồi nàng liên tục đẩy chàng ra xa rồi thu mình vào một góc giường. Chỉ cần nhớ đến những gì Trình Lượng đã kể với chàng, khi ấy chàng thật muốn tìm kẻ chủ mưu xử tội. Nhưng chàng chưa kịp tìm đã có người tìm và dạy cho tên đệ đệ này một bài học. Nàng từng nói với chàng rằng, nếu ở thời đại này nữ nhi đến tuổi đều trưởng thành, đều biết mưu tính cho tương lai của mình, đều tính kế sao cho mình được lợi, thời đại của nàng trường hợp đó vẫn có chứ không phải là không nhưng chỉ là một bộ phận mà thôi, còn những nữ nhi được sinh trong những gia đình tri thức, khá giả hơn một tí đều được phụ nẫu bảo bọc rất kỹ, không phải lo lắng bất kỳ điều gì, chỉ lo học thật tốt để có tương lai tốt đẹp. Vậy nên nàng vốn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện mình sẽ gặp khó khăn, biến cố hay bất kỳ nguy hiểm nào trong cuộc sống. Nàng căn bản chưa có bất kỳ sự phòng bị hay khả năng tự vệ nào đối với nguy hiểm.

Một người con gái thuần khiết, hoàn toàn không có tâm cơ lại chỉ vì giúp chàng mà rơi vào hiểm cảnh. Cục tức này Mạnh Phúc Tuấn chàng chắc chắn sẽ tìm cách trả cả vốn lẫn lãi. Nhìn dáng vẻ có phần yếu ớt nhưng lại can trường của Lôi Vi, đôi lúc chàng thật không biết mình nên vui hay nên buồn. Lần đó, chàng nghe một nữ tỳ nói mỗi lần nàng tắm đều tắm rất lâu khiến chàng thập phần lo lắng. Rồi đến một hôm, chàng bên ngoài phòng nghe thấy tiếng nước xào xạc dữ dội kèm theo là tiếng nấc của nàng, chàng biết chắc nàng hoàn toàn không ổn. Bất chấp mọi quy tắc lễ nghĩa, chàng vội xông vào phòng thấy nàng trong thùng nước đầy cánh hoa vừa chà xát thân thể vừa cầu voodoo khắp người mình khiến nước văng tung tóe.

"_ Vi Nhi!- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa vội lao tới ôm Lôi Vi bất chấp nàng vùng vẫy.- Nghe ta nói! Nàng không sao cả! Có ta ở đây rồi, nàng nhất không sao cả. Đừng sợ!

_ Em không chịu được!- Lôi Vi nức nở.- Em muốn quên nhưng nó cứ lặp đi lặp lại trong đầu khiến em không sao chịu được. Đầu em sắp nổ tung rồi!

_ Ta biết! Ta biết nàng không chịu được! Ta cũng không thể nào chịu được khi nàng rơi vào hiểm cảnh mà ta không làm được gì. Là ta đáng chết! Vi Nhi! Nàng đánh ta, mắng ta, thậm chí giết chết ta cũng được nhưng đừng tự làm tổn thương mình.

_ Em không xứng! Em không còn xứng đáng với anh nữa rồi!

_ Nếu nói nàng không xứng với ta, không phải ta càng không xứng với nàng sao? Chẳng phải nàng vì ta nên mới rơi vào hoàn cảnh này không phải sao?

Vừa nói, Phúc Tuấn vừa ôm chặt lấy Lôi Vi. Ôm thân thể mềm mại, yếu đuối của nàng trong vòng tay, cái cảm giác mỏng manh trong chàng hiện lên mỗi lúc một rõ ràng hơn khiến chàng ngỡ rằng nàng tựa như hơi sương, có thể tan biến bất kỳ lúc nào..."

_ Bây giờ Lệ phi đã ổn rồi.- Vừa nói, Lôi Vi vừa nhìn về phòng nghi của Lệ phi cách đó một quãng không xa.- Chỉ còn thiếu một bước nữa để nương nương chấp nhận sự thật này. Em thật sự không biết mọi chuyện có ổn không nữa.

Chất giọng rầu rĩ của Lôi Vi vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Phúc Tuấn. Khẽ mỉm cười, chàng chậm rãi ôm lấy bờ vai của nàng.

_ Cát Lôi Vi mà ta biết luôn rất tin tưởng vào bản thân mình, không có giống như thế này.- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa vỗ nhẹ vào gò má nàng.

_ Đó là tại vì xưa nay em toàn làm những chuyện mình biết rõ và chắc chắn.- Lôi Vi ương bướng cãi.- Đây là lần đầu tiên em làm một việc không chắc chắn đến vậy.

_ Ta cũng không biết chắc chắn việc này sẽ đem lại kết quả như thế nào. Nhưng ta tin chúng ta sẽ thu lại kết quả tốt đẹp, Lệ phi sẽ tỉnh lại. Vì chúng ta đã làm hết sức mình rồi.

Khẽ mỉm cười, Lôi Vi nhẹ nhàng gật đầu.

Dưới góc Giảng Hương có bóng dáng của một nam nhân đang chậm rãi vòng tay qua ôm lấy người thiếu nữ. Nữ tử kia nhẹ nghiêng đầu áp vào vòng ngực ấm áp để lắng nghe nhịp đập của trái tim chàng, những nhịp đập yêu thương. Bên dưới chú chó trắng nhỏ xinh ngai ngàng nấp vào gốc cây gần đó. Khung cảnh đơn giản nhưng đẹp và lãng mạn vô cùng. Và chưa đựng trong bức tranh ấy là thứ tình cảm tha thiết, nồng ấm, sâu sắc không thể dùng lời để lột tả hết.

Họ tạm quên đi thực tại tranh giành quyền lực tàn khốc giữa chốn triều đình này để đem lại bình yên và sưởi ấm trái tim cho người mình yêu thương.

Hết chương 75

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Tâm sự của Lệ phi

Chậm rãi thẩn dây cương, Tiểu An Tử nhanh chóng nhảy xuống xe. Bên cạnh Ông công công nhanh chóng nhảy xuống rồi vọng tiếng vào bên trong.

_ Lão gia! Phu nhân! Đã đến nơi rồi.- Vừa khom người, Ông Tổng quản vừa thông báo.

Liền sau đó, Phúc Tuần vén rèm lên rồi dìu Lôi Vi bước xuống xe và quay lại chờ Định An Hoàng để dìu Lệ phi bước xuống. Cả bốn người đều trong trang phục bình thường.

Đưa mắt nhìn Lệ phi rồi nhìn về sự hoang tàn của Duyệt Vương phủ ngay trước mắt, lòng Lôi Vi lại dấy lên sự bất an. Nàng thật sự lo lắng không biết khi nhìn thấy những hình ảnh bên trong Duyệt Vương phủ sắp tới đây, liệu Lệ phi có bị kích động hay không.

_ Đừng lo lắng!- Nắm lấy tay Lôi Vi, Phúc Tuần khẽ nói.- Mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Không nói gì, Lôi Vi quay sang mỉm cười thật tươi rồi gật đầu với Phúc Tuần.

_ Đây là đâu? Đáng sợ quá!

Chất giọng của Lệ phi đầy hoang mang sợ hãi. Vội quay lại, Lôi Vi nhanh chóng cùng với Định An Hoàng để dìu Lệ phi.

_ Phu nhân!- Chất giọng của Lôi Vi đầy vui vẻ, phấn khích.- Hôm nay chúng ta sẽ chơi một trò chơi.

_ Chơi trò chơi?

Vừa hỏi, Lệ phi vừa quay sang nhìn Lôi Vi. Đôi mắt bà nhẹ nhàng lay động. Ngày mới phát bệnh, đôi mắt ấy trống rỗng, vô hồn và điên dại. Với sự nỗ lực không ngừng của Lôi Vi và sự giúp đỡ của Phúc Tuần, Phúc Khải và Phúc Tường cùng với sự quan tâm của Định An Hoàng để cũng như Minh Đức Thái hậu, đôi mắt của Lệ phi dần lấy lại được sự linh động. Nhưng vẫn còn đó sự ngơ ngác, hoang mang, sợ hãi...

_ Đúng vậy!- Tươi cười, Lôi Vi gật đầu xác nhận.- Trò chơi đó là xem ai dũng cảm hơn. Lão gia, Phu nhân, Công tử, nô tỳ còn có cả Ông thúc...thúc và Tiểu An Tử sẽ tham gia trò chơi này. Luật của trò chơi này rất đơn giản. Chúng ta sẽ vào tòa nhà này. Bên trong tòa nhà là rất nhiều bất ngờ khiến chúng ta giật mình hoảng sợ và chúng ta buộc phải vượt qua nỗi sợ đó. Ai ra ngoài cổng trước thì người đó coi như thua cuộc. Ai ra sau cùng và khám phá hết tòa nhà này, người đó thắng cuộc. Người thua cuộc sẽ bị người thắng cuộc phạt thật nặng.

_ Đáng sợ vậy! Ta không chơi đâu!- Chất giọng của Lệ phi đầy sợ hãi.

Vừa nói, Lệ phi vừa thu người lại thể hiện sự sợ hãi.

_ Phu nhân!- Đi bên cạnh Lôi Vi, Phúc Tuần vội lên tiếng.- Lôi Vi chỉ là muốn hù Người thôi. Thật ra bên trong không hề đáng sợ như vậy.

_ Thật không?

Lệ phi hoang mang nhìn Định An Hoàng để. Đến khi Ngài mỉm cười xác nhận những gì Phúc Tuần nói là đúng Lệ phi mới thở phào nhẹ nhõm.

_ Ông thúc! Tiểu An Tử!- Nghiêng nửa người về phía sau, Phúc Tuần chậm rãi nói.- Hai người hãy ở đây canh ai là người bỏ cuộc.

_ Vâng!- Ông Công công cùng Tiểu An Tử đồng thanh.

Nói đoạn cả bốn người nhanh chóng tiến vào Duyệt Vương phủ. Lôi Vi và Phúc Tuần nhanh chóng đi chậm lại để Định An Hoàng để và Lệ phi vào bên trong.

Bên trong Duyệt Vương phủ ngoài một số nơi được Phúc Tuần sửa chữa lại theo ý của Lôi Vi còn mọi thứ vẫn nguyên trạng. Vết tích của vụ cháy năm nào vẫn hiện rõ mồn một ngay trước mắt mọi người. Dù đã được dọn dẹp nhưng những gì trước mắt vẫn khiến người ta không khỏi kinh sợ. Tấm hoành phi treo ngay trước Đại sảnh giờ đã trở thành miếng gỗ cháy đen. Trên sàn nhà những vụn gỗ bị cháy vẫn vung vãi đầy. Sự hoang tàn, đau đớn dường như hiện lên mỗi lúc một rõ ràng khiến Lệ phi càng lúc càng run lên.

_ Ta muốn ra ngoài!- Lệ phi hoảng sợ kêu lên.- Vi Nhi! Ta muốn ra ngoài!

_ Bọn chúng đã đi hướng khác rồi!- Chất giọng của Định An Hoàng để trầm ổn.- Khuê Tâm! Đừng sợ! Ta sẽ ở bên cạnh nàng.

_ Không! Ta muốn ra ngoài! Hoàng thượng! Người cho ta ra đi!

Run rẩy, Lệ phi giữ chặt lấy Định An Hoàng để mà cầu xin. Nhìn bộ dạng của Lệ phi lúc này thật khiến Ngài không khỏi quặng đau. Nhưng lúc này không phải là lúc Ngài mềm lòng. Nếu mềm lòng vào lúc này, công lao bao nhiêu lâu nay sẽ đổ sông đổ bể hết cả.

"_ Khi vào trong phủ rồi, nô tỳ sẽ giữ khoảng cách khá xa để hai người có không gian. Nương nương sẽ rất sợ hãi. Khi đó Ngài phải xem Nương nương có thể tiếp tục được nữa hay không mà quyết định. Hoàng thượng! Kết quả của ngày mai, phụ thuộc vào nỗ lực hay không nỗ lực của Người. Nhưng Người cũng đừng ép Nương nương quá tránh bệnh vốn thuyền giã lại nặng lên."

Những gì Lôi Vi nói hôm qua vang lên càng khiến Định An Hoàng để thêm quyết tâm. Ngài nhất định không thể bỏ cuộc sớm như thế được.

_ Khuê Tâm! Nghe Trầm nói! Trầm biết nàng còn chịu đựng được. Hãy cố gắng lên. Hay là chúng ta đến chỗ khác bớt đáng sợ hơn, được không?

Nghe vậy, Lệ phi ngẩn đầu lên nhìn Định An Hoàng để. Đôi mắt bà đầy hoang mang sợ hãi.

_ Thật không?

_ Thật!- Định An Hoàng để khẳng định chắc nịch.- Chúng ta đi nhé?

Không nói gì, Lệ phi chỉ gật đầu. Cái gật đầu đầy hoang mang nhưng cũng ẩn chứa sự tin tưởng. Sau đó, Định An Hoàng để tiếp tục dẫn bà ra phía sau Đại sảnh. Phía sau Đại sảnh là hoa viên, từ đây sẽ rẽ vào các nơi khác của phủ như phòng nghỉ của các thê thiếp, thư phòng hay các đình nghỉ mát...đều được sắp xếp xen kẽ với nhau khéo léo tạo nên một sự đồng bộ, hài hòa về kiến trúc.

_ Nào! Chúng ta qua bên này!- Vừa nói, Định An Hoàng để vừa dìu Lệ phi đi.

Lệ phi không nói gì. Bà cứ để Định An Hoàng để dìu mình đi. Đôi mắt ngờ ngác nhìn mọi thứ xung quanh. Cảm giác vừa lạ lẫm lại vừa quen thuộc. Trong mơ hồ, những hình ảnh liên tiếp hiện lên trong đầu bà như đưa bà về một nơi nào đó. Trong những hình ảnh ấy, bà nhìn thấy một chàng thiếu niên tuổi trẻ với nụ cười tươi rọi. Trong bộ bạch y, nam nhân ấy toát lên khí chất hơn người, vàng hào quang cứ ngỡ không thể nào bị che lấp.

Hoa viên rộng rãi thoáng mát mang đến cho ta cảm giác thoải mái. Song cái im lặng của nó thật khiến ta không khỏi đau lòng. Nhìn thư phòng đã được sửa chữa lại, lòng Định An Hoàng để không khỏi nhói đau. Phúc Vinh thông minh nhưng lại nóng vội nên mới gặp phải tai họa này. Giá như đứa con trai này của Ngài biết kiên nhẫn hơn để chờ thời cơ thì đã không đến nỗi.

Còn nhớ ngày Hứa Trắc Khiêm theo lệnh của Ngài đến Duyệt Vương phủ tuyên chỉ, Phúc Vinh liên tục kêu oan mình không gây nên cái chết của Phúc Vân cũng không mưu bán nước cầu vinh. Sau hôm ấy, Ngài đã sai Phúc Hoàng điều tra hồng làm sáng tỏ sự thật. Nhưng khi sự việc còn chưa được làm rõ, gần hai tháng sau Duyệt Vương phủ cháy to. Trận hỏa hoạn đó không chỉ thiêu trụi Vương phủ này mà còn thiêu chết Hoàng tử của Ngài, thiêu chết luôn cả Hoàng tôn vẫn chưa kịp chào đời của Ngài.

_ Nơi này là nơi nào?- Vừa ngờ ngác nhìn xung quanh, Lệ phi vừa lên tiếng hỏi.- Sao trông quen vậy?

Chất giọng của Lệ phi vang lên cắt ngang dòng ký ức của Định An Hoàng để. Hít một hơi đầy căng để bình tĩnh trở lại, Ngài quay về phía bà.

_ Vậy sao? Nàng thấy quen lắm sao?

Không nói gì, Lệ phi gật đầu. Trông bà lúc này thật giống một đứa trẻ. Lệ phi theo Ngài từ khi Ngài còn làm Thái tử. Bản tính hiền lành, nhu mì, không tranh giành với đời của bà trước nay chưa từng thay đổi. Vậy nên khi đăng cơ, Ngài liền sắc phong bà từ Chiêu huấn lên làm Lệ phi, địa vị bà khi ấy chỉ xếp sau Hoàng hậu và Mẫn Quý phi. Tuy vậy, Ngài chưa bao giờ thực sự sủng ái bà như Mẫn Quý phi, Giao Quý tần hay Nghi Quý tần năm đó.

Phụ thân của bà, Đoàn Tham vốn là Tam triều nguyên lão. Ông ta lợi dụng sức ảnh hưởng của mình để mua quan bán tước, nhận hối lộ. Khi còn là Thái tử, Ngài vốn đã muốn diệt trừ ông ta vậy nên khi Khuê Tâm nhập Đông cung, Ngài chống đối ra mặt bằng cách chỉ cho nữ nhi này làm Chiêu huấn thay vì làm Thừa huy hoặc Lương viên và Ngài chưa bao giờ sủng ái Đoàn Chiêu huấn bởi nghi ngờ nàng là tai mắt của Đoàn Tham. Chỉ đến khi nàng hạ sinh Phúc Vinh, Ngài mới thăng bà lên làm Đoàn Thừa huy.

Khi đăng cơ, không thể thừa nhận rằng vì bản tính lương thiện nên Ngài mới phong bà làm Lệ phi. Nhưng phần nhiều là vì căn cơ của Ngài khi ấy chưa vững, nếu vội vàng đụng đến Đoàn Tham e rằng sẽ sinh biến, chỉ bằng hãy cứ vuốt ve ông ta một thời gian. Ngài khéo léo lấy lòng tin của Đoàn Tham rằng trước kia vì tuổi trẻ bồng bột, không hiểu sự nên mới gây nên sự bất hòa giữa hai người, nay Ngài đã hiểu sự, mong hai bên có thể làm hòa, mong nhạc phụ không chấp nhặt nghĩa tề [1]. Bên ngoài, Ngài mang đến vinh dự cho Đoàn gia khi nữ nhi từ Chiêu huấn được phong thăng lên làm Lệ phi. Bên trong Ngài âm thầm dần loại bỏ vây cánh của Đoàn Tham, rút dần quyền lực cũng như làm suy yếu sự ảnh hưởng của ông ta trong triều. Lệ phi hạ sinh từ Hoàng tử Phúc Minh, lòng Ngài vô cùng vui mừng. Khi đó Ngài nghĩ rằng, nếu Đoàn Tham dùng tay, Ngài sẽ cho ông ta một con đường sống. Nào ngờ đâu, Phúc Minh lại yếu mệnh chết sớm đem đến cho Ngài nỗi đau mất con khôn xiết.

Sau nhiều năm nhẫn nhịn, vuốt ve Đoàn Tham cuối cùng Ngài cũng diệt trừ được ông ta. Sau đó, đặc biệt sau khi Mẫn phi qua đời, Ngài cũng không mặn quan tâm đến Lệ phi như trước...không...là Ngài xưa nay chưa từng thực sự quan tâm đến bà. Khi ấy nên không phải vì Phúc Vinh vẫn còn nhỏ, không phải vì sự khuyên ngăn của Mẫn phi trước lúc ra đi, có khi Ngài đã phế phi rồi nhốt bà vào lãnh cung rồi cũng nên. Thật không ngờ mong ước lớn nhất của Lệ phi là một đời có cuộc sống giản đơn, bình bình an an vậy mà cũng không thực hiện được.

Từ Hoàng tử Phúc Minh yếu mệnh chết sớm, Nhị Hoàng tử, Duyệt Thân vương Phúc Vinh gặp phải tai họa mà chết. Cuộc đời này của Lệ phi còn gì đau khổ hơn nữa không? Càng nghĩ lòng quân vương càng cảm thấy xót xa. Có thể bù đắp được cho bà, Ngài sẽ tìm cách bù đắp.

_ Chúng ta vào bên trong xem thử, được không?- Định An Hoàng để nhẹ nhàng hỏi.

_ Vâng!

Nói đoạn cả hai người cùng tiến vào bên trong thư phòng của Phúc Vinh. Thư phòng đã được Phúc Tuấn sửa sang lại và bày trí theo đúng như lúc trước khi xảy ra hỏa hoạn. Mọi thứ, mọi chi tiết đều gợi nhớ về quá khứ, gợi nhớ về Phúc Vinh. Từng dòng ký ức mơ hồ dần hiện lên rõ ràng hơn. Những hình ảnh quen thuộc, thân thương đồng loạt ùa về...

Một đứa bé trai chạy loan xoăn theo từng bước chân của bà. Cậu bé chạy hết từ nơi này đến nơi nọ trong phòng. Và theo đó, tiếng cười giòn tan, thật ngây thơ. Theo từng bước chân, đứa bé ấy dần trở thành một nam tử tuấn tú, tài mạo song toàn. Nụ cười của nam tử ấy rất tươi, nhìn vào liền có cảm giác an yên. Từng bước, từng bước một, nam tử ấy tiến về phía bà. Đôi mắt chan chứa sự kính yêu vô bờ bến.

_ Mẫu thân!- Chât giọng của nam tử đầy yêu thương.- Vĩnh Nhi của Người đây!

_ Vĩnh Nhi! Vĩnh Nhi của ta!- Chât giọng của Lệ phi bắt đầu hoang mang.

Bàn tay của bà bắt đầu run lên. Định An Hoàng để không muốn đụng sức với bà nhưng để giữ bà đứng vững Ngài buộc phải ôm chặt lấy bà.

_ Khuê Tâm! Nàng bình tĩnh lại! Bình tĩnh lại nào! Khuê Tâm!

_ Vĩnh Nhi! Hoàng thượng! Vĩnh Nhi của ta đâu?

Vừa gào khóc, Lệ phi vừa quay sang hỏi Định An Hoàng để. Chỉ mới vừa lúc này thôi, bà còn nhìn thấy Phúc Vĩnh nhưng giờ sao bà chẳng thấy đứa con trai của mình đâu cả. Đâu rồi? Nó đâu rồi? Đôi mắt bà hoang mang nhìn khắp gian phòng nhưng ngoài sự im lặng đến bi thương ra, ngoài sự hiện hữu của những đồ vật vô tri vô giác ra, bà không nhìn thấy cũng như không nghe thấy giọng nói của Phúc Vĩnh.

_ Khuê Tâm! Nàng bình tĩnh lại đi!

Vừa vất vả giữ lấy Lệ phi, Định An Hoàng để vừa gọi tên bà. Bà liên tục hỏi đến Phúc Vĩnh khiến lòng Ngài càng đau quặng xé. Thật muốn nói cho bà biết toàn bộ sự thật, nhưng với tình hình này Định An Hoàng để không thể nào nói cho bà hiểu được. Một giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên gò má vị quân vương. Đã hơn mười năm rồi, kể từ sau khi Mẫn phi mất, Ngài chưa rơi một giọt nước mắt nào. Vậy mà hôm nay, trước nỗi đau của một người mẹ, Ngài thật không thể nào kiềm lòng.

Đôi mắt Lệ phi ầng ầng nước như ngọn sóng có chực tuôn trào bất kỳ lúc nào. Một loạt ký ức khác hiện lên trong đầu khiến gương mặt bà nhanh chóng trắng bệch.

Lúc này đây, từ bên ngoài cửa thư phòng Lôi Vi và Phúc Tuần cũng vừa theo tới nơi. Họ luôn đi theo Định An Hoàng để và Lệ phi nhưng lại giữ khoảng cách rất xa với hai người vậy nên giờ cả hai mới theo tới nơi. Lôi Vi toan lên tiếng nhưng Phúc Tuần đã kịp ra hiệu cho nàng im lặng.

_ Có phải...Vĩnh Nhi của thần thiếp...không còn nữa...có phải không?- Lệ phi thẫn thờ hỏi.

Định An Hoàng để đau lòng nhắm mắt gật đầu xác nhận.

_ Cách đây hơn một năm, Duyệt Vương phủ cháy lớn. Vĩnh Nhi không thoát được. Khuê Tâm! Là lỗi của Trẫm! Là Trẫm đã không bảo vệ được nhi tử của chúng ta.

Lôi Vi vốn biết rằng Hoàng đế cũng là người, cũng có máu thịt, cũng biết vui mừng và cũng biết đau lòng. Nhưng chứng kiến sự đau khổ hiện rõ ràng trên long nhan Định An Hoàng để, nàng quả thật có chút không dám tin.

Lệ phi chậm chậm buông bàn tay ra khỏi người Định An Hoàng để rồi thẫn thờ bước đi.

_ Khuê Tâm!

_ Lệ phi!

_ Nương nương!

Bao nhiêu người gọi bà, bà cũng không nghe thấy. Con trai bà chết thật rồi. Nó quả thật chết trong đám cháy năm ấy rồi. Dù không muốn chấp nhận nhưng đó vẫn là sự thật...Bất chợt đầu óc bà quay cuồng trống rỗng, không nghĩ được gì. Rất nhanh sau đó bà ngã xuống và ngất đi.

_ Khuê Tâm!- Vừa gọi Lệ phi, Định An Hoàng để vội đến đỡ bà.

Lôi Vi vội ngồi xuống đặt một tay trên vào mạch trên cổ rồi kiểm tra mắt của Lệ phi. Vừa kiểm tra, lòng nàng vừa căng thẳng.

_ Không sao! Lệ phi không sao! Nương nương chỉ bị ngất thôi. Chúng ta nên đưa nương nương ra ngoài để Người hô...để thở hơn.

Không nói gì, Định An Hoàng để vội bế Lệ phi rời khỏi Duyệt Vương phủ. Lôi Vi toan đi theo nhưng đã bị Phúc Tuần giữ lại.

_ Phần việc của chúng ta xong rồi. Giờ, chúng ta nên để hai người có không gian riêng.

_ Nhưng...- Lôi Vi lo lắng.

_ Nàng yên tâm đi! Phụ hoàng biết phải làm gì.

Nhìn thái độ chắc chắn của Phúc Tuần, Lôi Vi cũng yên tâm phần nào. Nàng nhanh chóng thuận theo chàng, cùng chàng đến Linh Vi đình, để Định An

Hoàng đế và Lệ phi có không gian riêng.

*

Bầu trời đêm đã buông xuống từ lâu nhưng Quý Hoa cung vẫn tối om, ngoài một ngọn nến lắt lay ra, không gian xung quanh hoàn toàn chìm trong màn đêm. Đôi mắt đen láy ngân ngấn giọt nước châu thứ ánh sáng vừa dịu dàng vừa chói lòa đổ vào mắt. Nhìn vào đó, Lệ phi như nhìn thấy những năm tháng thanh xuân đã trôi xa thật xa vào dĩ vãng. Những năm tháng ấy hạnh phúc có, khổ đau có, có cả bình yên và sóng gió. Và cả chuyện đau lòng nhất của đời người, bà cũng đã trải qua...

Tất cả những gì còn lại trong bà lúc này là những hồi ức không thể quay trở lại, không cách nào sửa chữa được. Chỉ có thể tiếc nuối và đau lòng mà thôi. Cuộc đời này, bà chưa bao giờ làm sai điều gì hay có lỗi với ai, nhưng nếu có cơ hội lựa chọn bà nhất định sẽ không nhập cung. Vì nhập cung con của bà một đứa chết yểu, một đứa vừa gây nên tội vừa gặp phải tai họa. Trước kia bà còn có Phúc Vĩnh, bây giờ bà chỉ có một mình...

_ Đông Dương [2]!

Nhìn ra cửa, Lệ phi chậm rãi lên tiếng gọi. Sau tiếng gọi của bà, Đông Dương, tỳ nữ thân cận của bà nhanh chóng bước vào.

_ Nương nương có gì sai bảo ạ?

_ Ngươi gọi Cát Tiểu thư đến cho ta.

_ Vâng!

Nói đoạn Đông Dương vội dõng ra ngoài. Chẳng bao lâu sau Lôi Vi liền bước vào trong.

_ Nương nương cho gọi nô tỳ!

_ Cát Tiểu thư!- Chậm rãi quay về phía Lôi Vi, Lệ phi mỉm cười.- Ngươi không cần phải làm như thế.

Lôi Vi im lặng không nói gì.

_ Ngươi tối nay có thể ngồi trò chuyện với ta được không?

_ Nếu Nương nương cho phép!- Lôi Vi mỉm cười đáp lại.

Lúc chiều sau khi Định An Hoàng đế đưa Lệ phi về cung, tầm một canh giờ sau, bà tỉnh trở lại. Cùng với đó, thần trí của bà cũng trở lại bình thường. Những gì đã xảy ra trong một năm qua bà yêu cầu Hoàng thượng kể lại rõ ràng. Ngồi nghe Ngài kể, có những lúc bà tưởng mình không thể nào chịu được nhưng cuối cùng bà cũng cố gắng nghe toàn bộ câu chuyện.

_ Ngươi ngồi đi!

Gật đầu một cái, Lôi Vi tiến về chiếc ghế đối diện Lệ phi và ngồi xuống.

_ Hoàng thượng đã kể cho ta nghe tất cả rồi. Cát Tiểu thư! Cảm ơn ngươi đã săn sóc ta trong suốt một năm qua.

_ Nương nương! Là việc nô tỳ nên làm! Nô tỳ đã không thể giúp Người làm sáng tỏ chuyện của...Duyệt Thân vương. Nô tỳ cảm thấy rất áy náy.

_ Vậy nên, ngươi mới đến Quý Hoa cung chăm sóc ta? Lôi Vi! Chuyện này vốn không phải lỗi của ngươi, ngươi không cần cảm thấy áy náy đâu.

_ Nương nương! Nô tỳ biết những gì đã xảy ra không thể nào thay đổi được. Những lỗi lầm trong quá khứ cũng không cách gì sửa được. Nhưng nếu nô tỳ không chăm sóc Người, nô tỳ sẽ cảm thấy áy náy vô cùng. Là bởi vì nô tỳ đã cam đoan sẽ tìm ra sự thật của vụ việc nhưng cuối cùng...Cho nên nô tỳ muốn làm một chút gì đó, dù đã trễ. Hơn nữa, nô tỳ chăm sóc Nương nương không hoàn toàn là vì áy náy đâu. Mà bởi vì tình mẫu tử của Người làm nô tỳ nhớ đến mẫu thân của mình.

_ Vậy sao?

Mỉm cười Lôi Vi gật đầu. Quả thật khi chứng kiến tình mẫu tử của Lệ phi nàng không khỏi nhớ tới mẹ của mình.

_ Vâng! Nô tỳ vốn sinh ra trong một gia đình chuyên bốc thuốc khám bệnh. Phòng y của gia đình nô tỳ đến nay đã truyền qua ba đời rồi. Còn nhớ, khi nô tỳ còn nhỏ, tám năm hay sáu tuổi gì đó, nô tỳ hay chạy lẩn trốn khắp phòng khám bệnh làm náo loạn cả phòng. Và việc nô tỳ thích nhất đó chính là nghịch trộn các loại thuốc lại với nhau. Cũng chính vì trò nghịch ngợm này mà nô tỳ gặp họa. Hôm ấy cả nhà nô tỳ đang ăn trưa, một người vừa đập cửa nhà vừa báo nhà nô tỳ giết người. Nội tổ phụ [3] vội vàng mở cửa ra xem. Thì ra đó là vị khách đến bốc thuốc lúc sáng. Người này vội kể lại đầu đuôi mọi chuyện. Nô tỳ không nhớ rõ ràng, nhưng đại ý chính là sáng hôm ấy thê tử của người đó đến bốc thuốc, sau khi uống thuốc xong, thê tử người đó đã chết. Nghe vậy, nội tổ phụ liền chạy đến nhà người đó xem. Trong khi đó phụ thân đi kiểm tra lại các dược liệu có trong đơn thuốc. Khi kiểm tra đến một loại thảo dược, phụ thân phát hiện ra nô tỳ đã trộn lẫn một loại thảo dược khác vào. Hai dược liệu này kết hợp với nhau sẽ gây độc. Nhẹ thì hoa mắt chóng mặt gây hôn mê. Nặng sẽ dẫn đến tử vong. Phụ thân liền lôi nô tỳ ra giữa sân đánh nô tỳ một trận, nhưng mẫu thân đã kịp chạy ra can ngăn, hay nói đúng hơn là liều mạng với phụ thân. Bà nói, trăm sai ngàn sai, nô tỳ vẫn là nữ nhi của hai người, nếu phụ thân còn tiếp tục đánh nô tỳ, bà sẽ liều mạng với ông. Phụ thân thấy thái độ của mẫu thân cương quyết nên đành buông gậy xuống. Nhưng cảnh cáo nếu thê tử người kia có chuyện gì, ông sẽ không

để nô tỳ yên. Cũng may, thể tử người đó chỉ bị ngộ độc nhẹ, nội tổ phụ đến chăm mạch đưa thuốc cho thể tử người đó uống liền tỉnh lại. Nếu không, quả thật nô tỳ đã gây ra họa rồi.

_ Không ngờ khi nhỏ người lại nghịch đến vậy.

Không nói gì, Lôi Vi chỉ cười hiền.

Khê thờ dài, Lệ phi đưa mắt nhìn ra ô cửa sổ. Những ký ức mơ hồ lại hiện về.

_ Phụ thân ta vốn là Tam triều Nguyên lão, thế lực trong triều không hề nhỏ. Nhưng ông vẫn muốn củng cố thêm. Vậy nên, khi Tiên đế sắc phong Hoàng thượng khi đó từ Thân vương lên làm Đông cung Thái tử, phụ thân liền tìm cách đưa ta tiến cung, làm thiếp của Thái tử. Thái tử khi đó buộc phải chấp nhận ta nhưng Ngải chỉ phong ta làm Chiêu huấn và chưa bao giờ quan tâm đến ta, sủng ái ta. Khi ấy Ngải đang sủng ái ba vị Thừa huy là Mẫn Thừa huy, Giao Thừa huy và Nghi Thừa huy, thêm vào đó Thái tử phi luôn tìm cách tranh giành sự sủng ái với ba người đó nên ta biết mình căn bản không có cơ hội để được Người để mắt tới. Bản tính ta lại không thích tranh đấu nên cứ im lặng mà sống nơi hậu cung buồn tẻ.

Lôi Vi không nói gì. Nàng im lặng lắng nghe Lệ phi kể câu chuyện cuộc đời mình.

_ Rồi đến một đêm mưa gió, Thái tử say xin đến phòng ta. Khi đó ta rất kinh ngạc bởi xưa nay Ngải chưa bao giờ ghé thăm ta. Khi ta chưa hiểu chuyện gì xảy ra, Ngải đã đẩy ta vào tường tức giận hỏi có phải ta đã than phiền thái độ của Ngải khi mẫu thân ta vào thăm hay không. Nhưng ta hoàn toàn không có. Ngải nói nếu đã như vậy, Ngải sẽ cho ta toại nguyện. Thật không ngờ lần đầu tiên được sủng hạnh của ta lại là một sự đau đớn. Sau này ta mới vỡ lẽ, phụ thân ta vì muốn có tôn nhi để mối quan hệ Đoàn gia với Hoàng tộc thêm bền chặt, nên đã tìm cơ hội nhắc nhở Thái tử. Thái tử vì tức giận nên đã uống rượu đến say khướt rồi tới chỗ ta. Hai người họ muốn đấu cứ đấu tại sao lại lôi ta vào? Phụ thân ta muốn củng cố quyền lực thì cứ việc tại sao lại kéo tôn nhi của Người vào? Mãi đến sau này ta mới biết được, bản thân ta cũng chỉ là một nước cờ của phụ thân ta hồng khổng chế Thái tử. Thì ra phụ thân ta vốn là người coi trọng quyền thế, coi trọng vật chất. Vì những thứ đó mà Người bất chấp tất cả. Thái tử khi ấy rất ghét những gì phụ thân ta làm nên khi ta nhập cung Người vô cùng chán nản, bức bối và ghét lây sang ta. Sau khi ta hạ sinh Vĩnh Nhi một thời gian khá lâu, Người mới thay đổi thái độ với ta, nhưng cũng không bao nhiêu.

Nói đến đây, một giọt nước mắt lạnh lẽo lăn dài trên gò má Lệ phi.

_ Sau khi ta hạ sinh Phúc Vĩnh được hai năm, Dung Chiêu huấn hạ sinh Phúc Hoàng. Nhập cung cùng lúc với ta, cũng là Chiêu huấn như ta, nhưng sau khi sinh xong Dung Chiêu huấn được phong thành Dung Thừa huy, mặc dù nàng sinh nở sau ta. Ta chưa bao giờ so đo chuyện đó, nhưng phụ thân ta lại có. Ông tìm cách gây bài xích giữa Thái tử phi với các Thừa huy với nhau khiến bọn họ tranh đấu làm cho Thái tử chán ghét. Song trong bốn Thừa huy, Dung Thừa huy mới sinh nở xong nên không muốn tranh giành, một lòng nghĩ đến Hoàng Nhi; Nghi Thừa huy là người kín tiếng, làm việc gì cũng suy xét cẩn thận; Mẫn Thừa huy lại thông minh sắc sảo, có tài và là một trong những người không bị chôn hậu cung làm mất đi bản tính vốn có, vậy nên Thái tử rất sủng ái nàng ta; Giao Thừa huy giống như là sự kết hợp của Nghi Thừa huy và Mẫn Thừa huy, hành xử cẩn thận, làm việc gì cũng kỹ càng, thấu tình đạt lý, giải quyết vấn đề sắc sảo. - Nói đến đây, Lệ phi mỉm cười một nụ cười mơ hồ. - Vậy nên kế hoạch của phụ thân ta về căn bản chỉ thành công được một chút khi khiến Thái tử ngày càng chán Thái tử phi. Khi mục tiêu sắp đạt được, Tiên đế băng hà, Thái tử đăng cơ. Vì sự tác động của Thái hậu nên Hoàng thượng đã phong Thái tử phi làm Hoàng hậu. Ngoài ra phong Dung Chiêu huấn làm Dung Quý phi, Mẫn Thừa huy làm Mẫn Quý phi, phong ta làm Đoàn Lệ phi. Khi ấy ta rất ngỡ ngàng, ta không tin vào tất cả những gì diễn ra ngay trước mắt mình. Nhưng bình tâm suy nghĩ lại, ta đoán đây lại là chiêu bài của Hoàng thượng mà thôi.

Nghe Lệ phi nói vậy, Lôi Vi không nén một tiếng thờ dài.

_ Một năm sau khi Hoàng thượng đăng cơ, ta hạ sinh Minh Nhi. Nhưng hài nhi này của ta sống chưa đến một tuổi đã chết yểu, cùng lúc đó Vĩnh Nhi bị ngộ độc suýt chết. Hoàng thượng sai người điều tra phát hiện ra là do Hoàng hậu hạ độc liền phế hậu. Không lâu sau đó lần lượt ba người Mẫn Quý phi, Nghi Quý tần và Giao Quý tần hạ sinh Hoàng tử. Sau khi Nghi Quý tần và Giao Quý tần hạ sinh Hoàng tử, Hoàng thượng liền sắc phong là Quý phi. Khi Mẫn Quý phi hoài thai đã xin Hoàng thượng cho về nhà phụ thân và hứa sẽ quay trở về sau khi sinh nở cũng như ở cũ xong. Có lẽ vì nhờ việc này mà Tuấn Nhi tránh được họa sát thân khi mới lọt lòng. Còn Bản Nhi không tránh được! Giống như Minh Nhi, Phúc Bản mất sau khoảng một năm chào đời. Và lần này không Thái y nào tìm ra nguyên nhân. Giao Quý tần cũng vì để tránh họa sát thân mà xin về nhà để ở gần kinh thành để chờ ngày sinh nở. Hậu cung lúc đó thật được một phen kinh động. Khi ấy phụ thân ta tuy thế lực bị suy yếu nhưng vẫn còn đủ sức để bảo vệ ta và Phúc Vĩnh nên mẫu tử ta không bị làm hại. Hoàng thượng có lẽ cũng vì lý do này mà chưa vội diệt trừ phụ thân ta.

Tưởng tượng ra cảnh đó, Lôi Vi thật không khỏi kinh hãi.

_ Ngôi Hoàng hậu để trống lâu ngày Hoàng thượng bị Thái hậu thúc ép. Phụ thân tìm mọi cách khuyên ta đoạt lấy ngôi Hoàng hậu, nhưng vì biết rõ âm mưu của Người, ta lắc đầu từ chối, không chấp nhận. Sau đó, ngôi vị mẫu nghi thiên hạ thuộc về Nghi Quý phi. Hậu cung có một Hoàng hậu như vậy cai quản cũng dần đi vào quy cũ, Hoàng thượng chuyên tâm lo việc chính sự, loại bỏ triệt để thế lực Đoàn Đại Tư Mã. Phụ thân và Phụ quân đấu nhau, ta không biết phải làm gì. Giúp phụ thân ta mang tiếng bất trung. Giúp phụ quân ta mang tiếng bất hiếu. Mà không giúp ai trong hai người ta mang tiếng bất nhân, bất nghĩa. Bất trung, bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa tội nào cũng nặng. Lúc đó ta thật không có sự lựa chọn. Hoàng thượng biết ta bị mắc kẹt ở giữa nên đã đưa ta về hành cung Trần Thủy để lánh nạn. Song, ở đó được hơn một năm ta quyết định trở về Hoàng cung và đứng về phía Hoàng thượng. Không còn cách nào khác! Đời người có ít nhất một lần phải đưa ra sự lựa chọn. Những việc làm của phụ thân, ta không thể làm ngơ. Và ta cũng không thể làm ngơ để Hoàng thượng rơi vào hiểm cảnh được.

Từ lúc nào, trên gò má của Lệ phi đã đầm lệ, gương mặt thể hiện rõ sự dằn xé dữ dội trong nội tâm.

_ Khi Vĩnh Nhi được mười hai tuổi, thế lực của phụ thân ta bị tiêu diệt hoàn toàn. Gia tộc ta bị tru di. Mẫu tử ta vì được Hoàng thượng thương tình mà tha cho một con đường sống. Những tưởng mọi chuyện yên ổn, nào ngờ đầu huynh trưởng ta trốn được đại nạn và dự định hành thích Hoàng thượng. Kết quả, Mẫn phi vì đồ đao cho Người mà chết, huynh trưởng ta cũng không thoát tội, còn ta quay trở về cuộc sống cũ, không được Hoàng thượng bận

tâm. Thi thoảng nếu có vô tình gặp mặt, Ngài cũng chỉ hỏi thăm ta vài câu cho có lệ rồi hỏi han về tình hình của Vĩnh Nhi. Ngài tuy không quan tâm ta nhưng lại rất quan tâm đến con cái nhờ vậy Vĩnh Nhi lớn lên không thiếu thốn tình yêu cũng như sự quan tâm của Người. Chỉ có điều...ta đáng lý ra không nên ngày nào cũng muộn phiền, tò vò đau lòng trước mặt Vĩnh Nhi. Nếu vậy, Vĩnh Nhi đã không gặp họa. Vĩnh Nhi từ nhỏ rất ngoan, lại biết nghe lời, chỉ vì ta nó mới tranh giành, không ngờ kết cục lại bị thảm như vậy.

_ Nương...Nương nương!- Chất giọng của Lôi Vi nghẹn lại.- Người đừng quá đau lòng. Vương gia thương Người như vậy, chắc chắn Ngài ấy không muốn Nương nương phải đau buồn vì Ngài ấy.

_ Người biết khi biết được mọi chuyện ta đã nghĩ gì không Lôi Vi? Ta đã nghĩ rằng tại sao người lại chữa bệnh cho ta. Thà cứ để ta như thế, điên điên khùng khùng, không biết chuyện gì còn hơn tỉnh lại rồi lại phải đau lòng. Nhưng người biết không, ta thật sự cảm ơn người vì người đã dùng cả tâm lòng của mình để ở bên cạnh ta trong lúc ta đau lòng nhất, thật chí nhất mà không hề oán thán một câu.- Vừa nói, Lệ phi vừa mỉm cười.- Người là một hảo cô nương! Tuấn Nhi có người bên cạnh thật tốt!

Lôi Vi không có gì, nàng chỉ mỉm cười, đôi gò má nhẹ ửng hồng.

-----
[1] Nghĩa tể: con rể.

[2] Đông Dương: tên của tỷ nữ Đông Dương không phải có ý nghĩa chỉ biển Đông. Ở đây, "Đông" nghĩa là mùa đông còn "Dương" nghĩa là mặt trời (thái dương). Tên này có nghĩa là Mặt trời mùa Đông.

[3] Nội tổ phụ: ông nội.

Hết chương 76

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Sắc phong Thái tử

" Xoảng..." tiếng đồ gốm sứ rơi xuống đất liên tục tạo nên một âm thanh thật chói tai.

_ Chủ tử!

_ Tại sao? Tại sao lại vậy?- Chất giọng căm phẫn, vị chủ tử kia gắng từng chữ một.- Ta đã bỏ ra cả cuộc đời của mình, tốn không ít công sức vậy mà...tại sao lại như vậy chứ?

_ Chủ tử xin Người bớt giận!

Đứng bên cạnh, người hầu vội sụp lạy chủ tử của mình và liên tiếp cầu xin những mong có thể làm nguôi được cơn giận của chủ tử mình.

_ Ra ngoài đi!

_ Vâng!

Người hầu kia không dám cãi lại. Vội ra ngoài, người đó nhẹ nhàng khép cửa lại.

Dành cả cuộc đời để vừa lấy lòng Hoàng đế vừa tranh đấu nhưng đến phút cuối cùng vẫn là trong tay không có gì cả. Một năm qua con người nay cố gắng hơn lúc nào hết để giành lấy ngôi vị kia để đảm bảo tương lai sau này không bị ai uy hiếp, hạ bệ hay tệ hơn là bức hại. Nhưng cuối cùng những gì có được trong tay lại không là gì cả.

Không phục! Người không phục! Kết quả ngày hôm nay Người không phục! Nhất định! Người phải giành được vị trí cao nhất!

_ Mọi chuyện vẫn chưa kết thúc đâu! Hãy cứ chờ mà xem!

Từng câu nói sắc bén nếu ai nghe được chắc chắn sẽ phải sợ chết khiếp. Thật khác xa về nhu mì thường ngày.

*

Các động tác đang dần trở nên thiếu mềm mại. Vì bỏ múa quá lâu không luyện tập nên bàn tay của Lôi Vi không còn uyển chuyển như trước nữa. Giờ

nàng phải nỗ lực luyện tập lại. Nhạc điệu nàng có thể theo kịp, nhưng độ uyển chuyển của động tác đã kém đi đôi phần. Đưa tay lên cao, nàng nhẹ xoay cổ tay hướng lòng bàn tay về phía trước. Động tác nhìn đơn giản ấy nhưng nàng phải tập đi tập lại nhiều lần để khi múa, nhìn vào không có cảm giác nặng nề gượng gạo.

Nhìn động tác tay của mình, Lôi Vi nở một nụ cười thật tươi. Công sức của hơn mười ngày luyện tập quả thực không uổng phí. Xoay một vòng thật tròn, nàng chậm rãi quỳ xuống để kết thúc bài múa của mình.

Đôi mắt hướng nhìn về gốc Giáng Hương đằng xa khiến lòng Lôi Vi chợt chùng xuống.

"_ Vi Nhi! Hãy về với ta, được không?"

Câu nói của Phúc Tuần cách đây mấy ngày lại vang lên trong đầu Lôi Vi. Đôi mắt tha thiết của chàng hôm ấy thật khiến nàng không khỏi nao lòng. Vừa suy nghĩ nàng vừa tiến về phía ghế đá gần đó.

Mấy ngày qua, nàng đã suy nghĩ rất nhiều. Nàng không thuộc về Quý Hoa cung nên nhất định sẽ có một ngày nàng phải rời đi. Nhưng đi đâu? Về lại Thái Thường Nhạc phủ hay lại đến cung khác hầu hạ người khác? Nếu như về lại Thái Thường Nhạc phủ thì không sao, nhưng nếu bị đưa đến cung khác để hầu hạ liệu một nữ tử như nàng có chịu nổi hay không? Đối với nàng, nghề nào cũng đáng trân trọng, kể cả cái nghề giúp việc, hầu hạ người khác này. Nhưng thứ nhất, nàng nghĩ vậy song những người ở thời đại này chưa chắc đã nghĩ vậy; thứ hai, với bản tính nghìn năm như một của mình, nàng sẽ rất khó chấp nhận được việc phải suốt ngày vâng vâng dạ dạ, làm việc theo lệnh của người khác, bị sai đù đường. Làm người hầu cho người khác chỉ bằng làm người hầu cho chính mình không phải tốt hơn hay sao.

Còn nếu về với Phúc Tuần, sau này nàng sẽ phải đối mặt với cả một hậu cung. Dù chàng có thể thốt rằng cả đời này chàng chỉ yêu mình nàng, dù nàng có trăm vạn lần tin chàng, cả hai vẫn không thể thoát khỏi bốn chữ "thân bất do kỷ". Hoàng thượng ban tặng mỹ nữ, Phúc Tuần có thể chọn ra một người chứ không thể nào cự tuyệt, hay lỡ xảy ra việc liên hôn, chàng cũng chỉ có thể tuân theo. Những việc như vậy đối với người của thời đại này là điều hết sức bình thường. Còn đối với nàng, nó chẳng khác nào con dao đâm từng nhát, từng nhát vào tim nàng. Tương lai, chàng sẽ trở thành Hoàng đế của Tân Thực, hậu cung sẽ có hơn 3000 giai lệ, liệu sau nhiều năm chứng kiến cảnh tuyển tú nàng có thể chịu được bao lâu? Liệu trái tim nàng có chai sạn, chết dần đi theo từng đợt tuyển tú? Liệu, mỗi lần như vậy tình cảm cả hai có vui đi? Và quan trọng nhất chính là liệu nàng có chấp nhận được việc nam nhân của mình không phải là của mình?

Lệnh phi trong bộ phim Hoàn Châu Cách cách có một câu nói rất đúng:

"_ Đối với nữ nhân, địa vị không thể xóa nhòa vẫn chưa đủ. Thứ nữ nhân cần nhất là vị trí không ai có thể thay thế được."

Nói đông dài một chút là vậy. Còn nói ngắn gọn nó chỉ nằm gói gọn trong hai chữ "thủy chung". Chữ thủy chung này đối với nam nhân, đặc biệt những người thân là Hoàng tử mà nói làm bao giờ cũng khó. Bởi họ bị ràng buộc phải nối dõi tông đường, kế thừa cơ nghiệp tổ tiên này nọ, vậy nên lấy càng có nhiều thế thiếp càng có nhiều con.

Và vì vậy, quan niệm về sự chung thủy của họ cũng khác so với thời đại của nàng. Hai người khác thời đại có thể yêu nhau nhưng để ở bên nhau dài lâu, Lôi Vi e rằng không dễ.

Giờ nghĩ lại, Lôi Vi thấy mình thật mâu thuẫn. Còn nhớ khi đến với Phúc Hoàng, nàng biết chàng đã có thế thiếp và hài tử nhưng vẫn không quan tâm mà tiến đến. Nàng khi ấy chắc chắn không phải là người thứ ba mà là người thứ n rồi. Song mỗi quan hệ mà ở thời đại nàng cho rằng là mối quan hệ ngoài luồng, không đứng đắn đó khi ấy nàng lại có thể chấp nhận được.

Nhưng khi đến với Phúc Tuần, khi nghe tin chàng phải lấy Ngọc Nạn Công chúa, Lôi Vi lại không tài nào chấp nhận được. Dù cố gắng nghĩ thế nào, nàng vẫn không thể chấp nhận được chuyện này. Dù biết thời đại này nam thê bảy thiếp là chuyện bình thường, song nàng chỉ muốn chàng là của nàng chứ không phải là của ai khác. Chính vì vậy nên sau này khi hay tin chàng phải liên hôn với Băng Luân Công chúa, nàng suýt chút nữa lại bị đánh gục. Giờ nếu nàng về bên cạnh chàng, nàng không biết mình có đủ sức chống đỡ khi sau này không chỉ một mà rất nhiều trường hợp tương tự sẽ xảy ra. Vậy nên nàng cũng không dám tính chuyện dài lâu với chàng.

Càng nghĩ, lòng nàng càng rối như tơ vò, đầu óc nàng quả thật muốn nổ bung. Vừa lắc đầu, Lôi Vi vừa nằm dài trên bàn mắt hướng nhìn về một nơi vô định...

_ Ngươi đang nghĩ chuyện gì vậy?

Giật mình, vội quay lại, Lôi Vi thấy Lệ phi đang tiến về phía mình.

_ Nô tỳ tham kiến Nương nương!- Vừa đứng lên, Lôi Vi vừa cúi người thi lễ.- Nương nương cát tường!

_ Đã nói với ngươi bao nhiêu lần, ngươi không cần phải gọi mình là nô tỳ.

_ Nương nương!- Mím cười, Lôi Vi chậm rãi nói.- Nô tỳ tới đây với tư cách là nô tỳ nên phải tuân theo phép tắc xưng hô ở trong cung. Và lại từ "nô tỳ" này đối với nô tỳ mà nói, không có gì là đáng xấu hổ cả.

Nhìn thái độ cương quyết của Lôi Vi, Lệ phi khẽ mỉm cười.

_ Là nô tỳ, ngươi sẽ phải chịu sự gò bó, phải nghe theo lệnh của người khác, không được tự mình quyết định mọi chuyện. Với một người có khí chất, có cá tính như ngươi, ngươi không cảm thấy bất mãn sao?

_ Không ạ!- Lôi Vi trả lời chắc nịch.- Vì đây là quyết định của bản thân mình nên nô tỳ không u sầu, không chán nản càng không cảm thấy bất mãn ạ.

_ Vậy được!- Lệ phi nghiêm giọng.- Nếu người đã nói như vậy, giờ ta lệnh cho người quay trở về Thái Thường Nhạc phủ, khôi phục lại thân phận Thượng đẳng ca vũ cho người để người chuyên tâm luyện tập cho ngày sắc phong Thái tử sắp tới, sau đó chuyển tới Đông cung điện. Người thấy thế nào?

Từng câu từng chữ của Lệ phi vang lên trong đầu Lôi Vi như sấm nổ bên tai. Nàng vẫn chưa quyết định xong việc gì vậy mà...

_ Lôi Vi! Thực ra, ta không hề quyết định thay người. Mà ta là nói lên quyết định của người.

Lôi Vi ngạc nhiên nhìn Lệ phi.

_ Người sớm đã quyết định rồi bằng không hơn mười ngày nay, người sẽ không miệt mài luyện tập đến vậy.

Lệ phi nói vậy, Lôi Vi cũng chẳng biết nói gì để phản bác.

_ Sai lầm lớn nhất của đời người đó chính là rơi vào bẫy tình. Nhưng trên thế gian này, ai ai cũng can tâm tình nguyện phạm sai lầm này. Bởi dù có đắng cay thì nó cũng đem đến cho người mật ngọt.- Vừa nói, Lệ phi vừa cầm tay Lôi Vi.- Lôi Vi! Con đường đời vốn không bằng phẳng và con đường tình cũng vậy. Vậy nên, người đừng nhìn vào những nỗi đau nó đã gây ra cho người mà hãy nhìn vào những niềm vui, sự hạnh phúc mà nó đã mang lại rồi sau đó, hãy vững vàng bước tiếp.

_ Nương nương!- Chát giọng của Lôi Vi ghen lại.

_ Đi đi!- Vừa mỉm cười, Lệ phi vừa gạt đầu.- Về Thái Thường Nhạc phủ đi. Chỗ Quân sự phòng ta sẽ lo liệu.

Nhìn sâu vào trong đôi mắt của Lệ phi, Lôi Vi nhìn thấy sự an yên, tĩnh tâm và trên hết là sự chúc phúc. Người nói đúng, Lôi Vi không thể chỉ một lần vấp ngã mà buông bỏ tình yêu của đời mình một cách dễ dàng như vậy. Đã sống trong thời đại này rồi, nàng sẵn sàng chấp nhận luật lệ trai năm thê bảy thiếp, gái chính chuyên một chồng. Vì Phúc Tuần, nàng sẵn sàng chấp nhận. Chỉ cần được bên cạnh chàng, nhìn thấy chàng dùng có phải dùng thân phận ca vũ hay thấp hơn nữa là nô tỳ, nàng cũng sẵn sàng chấp nhận.

Nhẹ nhàng buông tay Lệ phi ra, Lôi Vi mỉm cười thật tươi sau đó khấu lạy Người rồi nhanh chóng đến Thái Thường Nhạc phủ chuẩn bị cho buổi sắc phong tân Thái tử sắp sửa diễn ra.

*

Cuối cùng cũng đã đến ngày trọng đại nhất trong năm nay của Tân Thực. Ngày tấn phong tân Thái tử của Thực quốc. Mấy ngày trước, Đại điện đã được trang hoàng lộng lẫy, sang trọng và không kém phần trang nghiêm. Từ tờ mờ sáng nay, cấm vệ quân đã vây quanh Đại điện. Trước, sau đều không để người ngoài lọt vào. Văn võ bá quan cũng đã tụ tập đầy đủ trước sân rồng với triều phục nghiêm chỉnh.

Đến giờ, Định An Hoàng đế từ bên trong bước lên Đại điện ngồi vào ngai vàng. Bên dưới, các quan đại thần đã đứng nghiêm túc vào đúng vị trí của mình nhanh chóng quỳ xuống và tung hô:

_ Ngô hoàng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!

Tiếng hô đầy mạnh mẽ vang khắp Đại điện tạo nên một âm thanh vô cùng uy nghiêm, uy vũ khiến người người kính trọng.

_ Chúng khanh bình thân!

_ Tà Hoàng thượng!

Sau khi làm xong nghi thức cúi lạy, Ông Tổng quản theo sự ra hiệu của Hoàng đế liền bước về phía trước một bước đồng dục hô to:

_ Rước bảo vật vào điện!

Bên ngoài cổng của Thanh Đức điện, đội nghi lễ tiến vào trong. Đi đầu là hai hàng ca vũ tiến vào sân. Trên tay người nào cũng cầm một chiếc đèn lồng kiểu cách trang nhã.

Hít vào một hơi thật sâu Lôi Vi theo hàng của mình bước lên cầu thang rồi đứng sang một bên của lối đi để nhường đường cho dàn nhạc công tiến vào trong. Trong các bộ phim cổ trang nàng đã từng xem, lễ tấn phong tân Thái tử hầu như không được nhắc đến. Đây là lần đầu tiên nàng tận mắt chứng kiến lại còn tham gia vào nó. Lòng có chút phấn khích lại không kiềm nổi sự lo lắng.

Liền sau nhạc công là các vị quan Lễ bộ cũng như các Tự chuyên trách rước các bảo vật vào điện. Các bảo vật bao gồm chiếu thư sắc phong Thái tử, Kim ấn [1] của Đông cung điện và Hoàng thư [2]. Tất cả đều được đặt ngay ngắn, trang trọng trên hoàng án [3]. Đoàn lễ nhạc và đoàn rước lễ vật nhanh chóng tiến vào bên trong Đại điện. Bên ngoài, Lôi Vi nhẹ nghiêng người qua nhìn theo. Ngoài dàn ca vũ rước đèn đứng dọc theo lối vào Đại điện ra, nàng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng của bất kỳ nữ nhân nào bao gồm cả Thái hậu và Hoàng hậu.

"Trọng nam khinh nữ", Lôi Vi thật muốn thốt lên câu đó. Cũng may nàng kịp ý thức được mình đang ở đâu và làm gì. Nhớ lại cách đây vài hôm trước

Thiên Phương Công chúa cùng Hầu gia vào cung vì lễ tấn phong này nhưng cuối cùng lại không được tham dự, nàng thật cảm thấy tiếc cho họ.

Lần này, Lôi Vi cũng có nghe phong thanh Nhị Công chúa Tĩnh Lan, Tam Công chúa Thi Anh, Tứ Công chúa Lệ Dương cũng cùng phò mã và hài tử của mình tiến cung. Ngoài Thiên Phương Công chúa là trưởng Công chúa được sinh ngay sau khi Tư Thái tử ra đời một năm ra, các vị Công chúa khác đều ra đời sau Phúc Tuấn. Vậy nên lần đầu gặp họ tại Linh Vương phủ cách đây bốn năm ai nấy miệng lưỡi cũng đánh đá, nói năng nọ kia. Nhưng chỉ bốn năm sau, xuất giá rồi liền thấy thấy họ chừng chạc, đúng chuẩn một Công chúa biết đối nhân xử thế. Quả thời gian có thể làm thay đổi mọi thứ.

_ Cho truyền Ngũ Hoàng tử, Linh Thân vương Mạnh Phúc Tuấn vào điện.

Từ bên trong, Ông Tổng quản lại một lần nữa đồng dạng hô to. Lần này, với chất giọng được khuếch đại bởi độ vang bên trong Đại điện, Ông Quốc Dương thật khiến tim Lôi Vi muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đứng trong hàng ngũ, Lôi Vi cố rướn người về phía trước sao cho không bị lộ và hồi hộp chờ đợi Phúc Tuấn xuất hiện ở cổng Đại điện. Chẳng bao lâu sau đó, đoàn tùy giá xuất hiện. Tất cả những ai có mặt bên ngoài và bên trong Đại điện đều quý xuống. Phải khó khăn lắm để nàng ngẩng đầu lên mà không để lộ. Dù sao đây là cơ hội ngàn năm có một để nàng được chứng kiến về uy dũng của Phúc Tuấn, nàng không thể bỏ qua được. Khổ nỗi nàng lại đứng ngay bậc cầu thang trên cùng bước vào Đại điện, cách chàng một quãng khá xa. Nên nàng buộc phải chờ đoàn tùy giá đến gần mới có thể nhìn rõ được. Đi trước là lọng che và quạt. Đi giữa là kiệu của chàng. Từ bên ngoài nhìn vào nàng có thể thấy được chàng mặc áo bào màu vàng nghệ có thêu hình rồng, đai áo được gắn đá quý trạm trổ tinh xảo, một bên đai áo có đeo bảo thạch và túi hương màu vàng, áo khoác mỏng bên ngoài có phần sẫm màu hơn đôi chút. Ánh nắng trời thu nhẹ nhàng chiếu vào càng làm tăng lên sự tuấn mỹ của chàng. Đôi mắt sắc bén có chút lạnh lẽo càng thể hiện rõ sự quyết đoán nơi chàng. Lúc này đây, từ người chàng không chỉ toát lên khí chất cao ngạo của một Vương gia vương giả mà còn toát lên sự uy nghiêm của một Thái tử tôn kính.

Kiểu dừng lại ngay bên dưới cầu thang dẫn lên Đại điện, Phúc Tuấn nhanh chóng xuống kiệu rồi bước từng bước vững vàng tiến về phía Đại điện. Để có được những bước đi thật vững chắc như ngày hôm nay, chàng phải sống trong những ngày tháng phòng trước phòng sau, phải học cách đoán được lòng người để bảo toàn mạng sống của mình. Lôi Vi thậm chí còn không tiếc thân mình để bảo vệ chàng, vậy nên chàng không thể để những ngày tháng qua uổng phí, không thể để sự hy sinh của nàng trở thành vô nghĩa.

Vốn chỉ muốn có một cuộc sống thật giản đơn, tự do tự tại. Nhưng thân đã gửi vào dòng dõi đế vương, Phúc Tuấn không có lựa chọn cho bản thân mình. Vì từ nhỏ, khi chưa hiểu chuyện, chàng sớm đã bộc lộ tư chất của mình. Vậy nên, sau Thái tử chàng là Hoàng tử được phụ hoàng yêu thương nhất. Vì thế chàng nhanh chóng trở thành cái gai trong mắt các huynh đệ của mình. Thêm vào đó tỷ đệ chàng lại mất mẫu thân khi còn nhỏ, cả hai phải sống tựa vào nhau, càng lớn chàng càng hiểu chuyện và muốn trở thành chỗ dựa cho tỷ tỷ của mình. Vì vậy chàng không thể hiền lành như Thái tử, cũng không thể quá mưu mô như Tam ca, hay nhân hạ như Nhị ca, chàng cũng không thể tiêu điều vô lo vô nghĩ như Thất đệ, phóng túng như Bát đệ. Tất cả những gì chàng làm đó là giữ mình, không bộc lộ ra điều gì nhưng khi cần thiết vẫn phải cho mọi người thấy năng lực của mình.

Khi bị cuốn vào cuộc chiến tranh đoạt ngôi vị này, Phúc Tuấn cũng chưa từng nghĩ rằng mình sẽ là người ngồi vào đó. Bởi quả thật, chàng không muốn thấy cảnh huynh đệ chàng hãm hại nhau vì nó. Vì vậy, chàng luôn tỏ ra mình là người ngoài cuộc. Nhưng sau khi gặp Lôi Vi, chàng biết rằng chàng muốn là một chuyện, người khác muốn lại là chuyện khác. Mình không hại người khác nhưng người khác chưa chắc đã không hại mình. Nếu chàng cứ mãi thờ ơ như vậy, không chỉ chàng ngay cả người chàng yêu thương cũng bị liên lụy và tổn thương. Huynh đệ chàng, chàng không muốn hạ thủ hay diệt trừ bất cứ một ai. Nhưng nếu cứ nhượng bộ mãi, e rằng sau này chàng không còn đường lui cho bản thân. Cái chết của Thái tử đã khiến chàng tỉnh ngộ ra điều này. Cuộc chiến Hoàng vị này, chàng buộc phải tham chiến. Song, muốn bản thân an toàn và cũng tránh viễn cảnh huynh đệ tương tàn xảy ra, chàng không chỉ phải hiểu được tâm cơ của mỗi người bọn họ mà còn phải tìm cách thu phục nhân tâm.

Thu phục nhân tâm quả thật không dễ tí nào. Nếu có thể là một vị Vương gia bình thường có được lòng tin của tất cả huynh đệ, chuyện này không hẳn đã khó khăn với chàng. Nhưng thu phục được nhân tâm ở chốn triều đình đấu đá này, ngoài cách ngồi vào ngôi vị Thái tử ra thì không còn cách nào khả thi hơn. Vậy nên trong suốt một năm qua, chàng không ngừng tỏ rõ năng lực của mình cho mọi người thấy cũng như tìm cách ôn hòa nhất để chống lại các huynh đệ của mình. Thậm chí ngay cả việc báo thù cho Lôi Vi, chàng cũng phải dùng cách nhẹ nhàng nhất. Không phải để bảo vệ chàng mà chính là bảo vệ nàng. Bởi nếu chàng mạnh tay, đệ đệ của chàng sẽ tiếp tục tìm cách hại nàng thế thảm hơn nữa. Bằng mọi giá phải bảo vệ được những người chàng yêu thương, không để họ chịu uất ức hay bất kỳ tổn hại nào.

"_ Vi Nhi! Nàng thử nói xem, ta liệu sẽ trở thành một Thái tử tốt chứ?

Đang tựa đầu vào vai Phúc Tuấn, Lôi Vi ngẩng đầu lên nhìn chàng với đôi mắt đầy hiếu kỳ.

_ Từ khi nào Vương gia lại để tâm đến chuyện này vậy?- Chất giọng của Lôi Vi đầy bông đùa.

_ Ta chưa bao giờ muốn ngồi vào vị trí này. Ta chỉ muốn cùng với người ta yêu sống một cuộc sống bình bình an an qua ngày, tự do tự tại đi phiêu bạt khắp chốn hồng trần mà thôi.

Ngồi thẳng người lên, Lôi Vi quay sang nhìn Phúc Tuấn. Ngắm gương mặt của chàng rõ hơn. Chưa bao giờ nàng thấy chàng nhiều tâm sự đến vậy.

_ Nhưng thân gửi vào dòng dõi đế vương, ta không có lựa chọn.- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa thở dài.- Vì bản thân mình, cũng là vì những người ta yêu thương, quan tâm nhất, ta buộc phải tranh đấu. Chốn triều đình này ta không hại người, người tất hại ta. Đó là quy luật!- Chậm rãi, chàng quay sang nhìn Lôi Vi.- Ta muốn bảo vệ đường phi, muốn bảo vệ tỷ tỷ của ta, muốn bảo vệ nàng và muốn bảo vệ Thất đệ, Bát đệ cũng như các huynh đệ và các muội muội khác của ta.

_ Vậy anh có bao giờ nghĩ đến lê dân bá tánh?- Lôi Vi nhẹ nhàng hỏi.- Họ cần gì, họ muốn gì, anh đã từng nghĩ?

_ Có chứ! Quãng thời gian một năm qua ta nghĩ về họ rất nhiều. Trước kia ta đi tuần nhiều nơi, cũng đã nhìn thấy nhiều cảnh cơ hàn nhưng chưa bao giờ

nghĩ nhiều như vậy trong một năm qua. Dân chúng cần một cuộc sống ổn định, ấm no, hạnh phúc. Dân chúng cần một vị vua có thể thấu hiểu những mong muốn của họ. Dân chúng cần...

_ Đủ rồi!

Lôi Vi nhẹ nhàng cắt ngang lời của Phúc Tuần. Nhìn vào đôi mắt chàng, nàng mỉm cười, một nụ cười thật tươi. Quả sử sách không hề đánh giá sai về chàng.

_ Anh hiểu được nỗi lòng của dân chúng như vậy, em tin anh sẽ là một vị Thái tử tốt.

_ Nàng đang lấy tư cách của hậu thế để đánh giá ta sao?

Nghe Phúc Tuần nói như vậy, Lôi Vi không khỏi cười lớn.

_ Em đang lấy tư cách của dân chúng đấy!

_ Vậy lấy tư cách cá nhân đi!- Vừa nói, Phúc Tuần ôm Lôi Vi vào lòng.- Nàng mong muốn điều gì ở tân Thái tử Thục quốc?

_ Sau này dù cho anh có làm bất cứ điều gì, hãy luôn nhớ mình là ai, bản tính của mình là gì.

Không nói gì, Phúc Tuần chỉ chăm chú nhìn Lôi Vi. Từng câu từng chữ của nàng, chàng như khắc tạc vào tim.

_ Lời của Không Vi [4] đấy!

Nghe Lôi Vi nói vậy, Phúc Tuần không khỏi cười rộ lên. Tiếng cười của hai người bay vút lên trời cao, lan rộng cả mặt hồ."

Lời nói của Lôi Vi đêm qua tại hậu hoa viên của Bảo Khánh cung lại vang vọng lên trong tâm trí Phúc Tuần, khiến chàng càng thêm quyết tâm.

Bước bậc cầu thang cuối cùng lên Đại điện, Phúc Tuần nhanh chóng nhìn thấy Lôi Vi đang đứng ở bậc thềm cuối cùng cúi người thi lễ. Một nụ cười nhẹ nhàng được vẽ trên môi chàng. Hôm nay, nàng ở đây, thật tốt.

Thẳng tiến bước vào Đại điện rộng lớn, Phúc Tuần lần lượt nhìn thấy Phúc Hoàng, Phúc Khải, Phúc Tường, Phúc Quang, Phúc Lan, Phúc Đạt. Tuy lúc này bọn họ đều đang quỳ xuống nhưng chàng vẫn biết, các huynh đệ chàng mỗi người một thái độ. Người vui mừng, người khó chịu...

_ Linh Thân vương tiếp chỉ!- Ông Tổng quản hô to.

Ngẩng đầu nhìn phụ hoàng cao cao tại thượng của mình, Phúc Tuần hít một hơi thật sâu rồi quỳ xuống. Trong khi đó, Ông Tổng quản nhanh nhẹn cầm lấy chiếu chỉ quay về phía Định An Hoàng đế. Chờ Hoàng đế gật đầu, ông mới mở chiếu thư ra và tuyên:

"Thuận thiên thừa vận Hoàng đế chiếu viết:

Thiết nghĩ, muốn dân chúng ấm no, căn cơ đất nước phải vững vàng. Muốn đất nước đứng vững giữa trời đất cần phải bồi dưỡng nhân tài, rường cột của quốc gia.

Nay xét thấy Ngũ Hoàng tử, Linh Thân vương Mạnh Phúc Tuần tuổi trẻ tài cao, tư chất hơn người, hiểu lễ nghĩa, biết trước sau, xử lý mọi việc thấu tình đạt lý, được mọi người trên dưới kính yêu, lại lập không ít công lao cho triều đình. Nên đã sai Tư Thiên giám chọn ngày lành tháng tốt cùng Lễ bộ và các Tư liên quan lo liệu, chuẩn bị cử hành lễ sắc phong Thái tử cho Linh Thân vương.

Muốn ngọc sáng phải không ngừng trau chuốt, muốn vàng sáng rỡ phải không ngừng tôi luyện. Thái tử sau khi được sắc phong phải không ngừng rèn dũa bản thân, ra sức học tập, tu dưỡng đạo đức, quan tâm đến trăm họ, hiểu được ý nguyện của nhân dân. Cùng Trẫm gánh vác việc non sông.

Giang sơn Tân Thục có hưng thịnh hay không, nhân dân Tân Thục có ấm no hay không, phụ thuộc phần nhiều vào sự gắng sức của Thái tử nói riêng cùng văn võ bá quan nói chung. Vậy nên Trẫm hy vọng, các khanh cùng nhau dốc lòng dốc sức giúp đỡ Thái tử trong mọi việc. Không được bài xích, gây mâu thuẫn, bất hòa tránh kẻ địch nhìn thấy sơ hở mà khiến đất nước nguy ngập, dân chúng rơi vào cảnh lầm than. Các khanh phải nhớ kỹ!

Nay Trẫm ban Kim ấn Đông cung, Hoàng thư và chiếu thư sắc phong cho Linh Thân vương Mạnh Phúc Tuần để chính thức trở thành Đông cung Thái tử. Từ nay trở đi, Thái tử sẽ cùng Trẫm thiết triều để học tập đạo trị quốc, thay Trẫm quyết định mọi việc lớn nhỏ của triều đình khi Trẫm không có mặt. Ai dám có thái độ khinh thường sẽ theo luật xử phạt thật nghiêm.

Khâm thủ"

Lời vừa dứt, Ông Tổng quản nhanh chóng cuộn chiếu thư ngay ngắn rồi đặt lên Hoàng án. Sau đó, Định An Hoàng đế chậm rãi đứng lên tiến về phía Phúc Tuần.

_ Từ nay trở đi, người chính là Thái tử của Tân Thục ta.- Chất giọng trầm của Định An Hoàng đế đầy uy quyền.- Những gì đã ghi trong chiếu thư ngươi nhất định phải ghi nhớ trong lòng để cùng Trẫm chăm lo đất nước.

_ Nhi thần xin kính cẩn nghe theo lời dạy bảo của Phụ hoàng. Sẽ chuyên tâm học tập rèn dũa, tu dưỡng đạo đức, quan tâm đến lễ dân bá tánh, đồng

lòng cùng các huynh đệ, vẫn vô bá quan coi sóc việc nước, phụ bớt gánh nặng của Người.

_ Tốt!

Dứt câu Định An Hoàng để chậm rãi cầm lấy hoàng án trao cho Phúc Tuần. Quỳ bên dưới, chàng đưa hai tay ra nhận hoàng án.

_ Nhi thần tạ chuẩn long ân!- Vừa cầm lấy hoàng án, Phúc Tuần vừa hô to.

Hít một hơi thật sâu, Phúc Tuần chậm rãi đứng lên rồi quay người về phía cửa Đại điện. Lúc này tất cả những ai có mặt bên trong lẫn bên ngoài Đại điện đều không ngừng tung hô.

_ Cung chúc Hoàng thượng! Cung chúc Thái tử Điện hạ!

Đứng bên ngoài, vừa tung hô, Lôi Vi vừa mỉm cười. Khoảnh khắc này thật long trọng, thật đáng nhớ biết bao. Bởi đây là mốc lớn trong cuộc đời của chàng. 23 tuổi được sắc phong Thái tử, chàng trở thành vị Thái tử trẻ nhất của Tân Thực khi được sắc phong ở tuổi trưởng thành. Rồi đây, những cơ hội và thử thách đang đón chờ vị Thái tử trẻ tuổi ấy.

-----

[1] Kim ấn: Ấn vàng của Thái tử.

[2] Hoàng thư: đây là sách chỉ dành riêng cho Thái tử.

[3] Hoàng án: khay bằng vàng.

[4] Lôi Vi tự ví mình với Khổng Tử.

Hết chương 77

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Khởi đầu không suôn sẻ

Sau khi được sắc phong làm Thái tử, từ Linh Vương phủ, Phúc Tuần nhanh chóng chuyển vào sống ở Đông cung bên trong Hoàng cung. Môi trường không mới, cuộc sống cũng không mới. Có mới chẳng chính là địa vị của chàng lúc này đã khác trước. Và theo đó công việc bộn bề hơn, trách nhiệm nặng nề hơn. Ngày ngày chàng đều phải lên triều cùng Định An Hoàng để nghe các đại thần tham tấu sau đó sẽ bàn bạc, đưa ra những phương án để giải quyết các vấn đề. Bên cạnh đó, chàng cũng phải giúp Ngài phê duyệt một số tấu chương, mỗi ngày chàng phải đọc không dưới một trăm cái.

Trước kia khi còn làm Vương gia, chàng chỉ đọc tấu chương ở một số nơi gửi về rồi tâu lên Hoàng đế mỗi khi thiết triều. Chàng căn bản chưa từng phải phê duyệt tấu chương. Nay khi cầm bút để làm việc này, chàng đều phải cân nhắc mọi khía cạnh của vấn đề để có thể phê duyệt một cách chính xác nhất. Làm công việc này rồi, chàng mới hiểu tại sao phụ hoàng của chàng mới chỉ ở tuổi ngũ tuần mà trên đầu đã có hai màu tóc...

Theo lẽ thường, tân Thái tử vào sống tại Đông cung, Quân sự phòng sẽ cử người đến hầu hạ. Nhưng Phúc Tuần lại bảo sẽ đem người đã từng hầu hạ mình khi còn ở Vương phủ vào cung nên cuộc sống, con người cũng không trở nên quá xa lạ với chàng. Điều này cũng giúp chàng thoải mái, thư thái phần nào.

Phúc Tuần được sắc phong làm Thái tử, Ngọc Nhận cũng nhanh chóng được sắc phong. Căn cứ theo địa vị của nàng khi chàng còn làm Vương gia, nàng được sắc phong thành Ngọc Lương đệ ở tại Hoàn Bản [1] các, cai quản hậu cung của Đông cung. Thực ra cái hậu cung này ngoài nàng ra cũng chắc có nữ nhân khác. Bề ngoài nhìn vào ai cũng nghĩ nàng đang được đặc sủng nhưng kỳ thực nội tình chỉ có người bên trong mới hiểu rõ. Song có chịu hiểu hết hay không lại là chuyện khác. Cuộc sống của nàng vẫn cứ trôi qua trong sự ngọt ngào như vậy. Thi thoảng nàng đến Thuận Quân điện tìm gặp chàng, Tiểu An Tử đều báo rằng chàng đang phải phê duyệt tấu chương, khi nào rảnh sẽ đến thăm nàng. Tình trạng này kéo dài quá lâu rồi, nàng không thể để kéo dài mãi. Huống hồ chỉ, mầm họa kia lại đang quay trở lại...không nó chưa bao giờ đi, làm sao có thể gọi là quay trở lại được, phải gọi là đang ngày một lớn dần lên mới đúng..

Hôm nay, từ sau khi thiết triều xong, lòng Phúc Tuần cứ liên tục bồn chồn hồi hộp khiến chàng không thể tập trung đọc tấu chương. Dù chàng biết mọi chuyện đã được an bài đầu vào đó rồi, nhưng tâm trí vẫn không thể nào tập trung được.

_ Tiểu An Tử!- Vừa đứng lên, Phúc Tuần vừa gọi.- Thế nào rồi?

Bên ngoài, Tiểu An Tử vội chạy vào.

_ Hồi Vương gia...nô tài đáng chết! Nô tài đáng chết!

Nhận ra mình nói sai, Tiểu An Từ vội quỳ xuống và vả vào miệng mình.

_ Thôi được rồi! Chưa quen có thể từ từ sửa đổi. Ta không trách phạt nhưng đừng để người ngoài nghe thấy.

_ Tạ ơn Điện hạ!

Lòng chàng đã rồi như tơ vò mà Tiểu An Từ cứ mãi lẳng nhăng.

_ Thế nào rồi?

_ Hồi Thái tử! Vẫn chưa ạ!

Chất giọng tiu ngưu của Tiểu An Từ khiến Phúc Tuấn không khỏi thờ dài. Trong khi đó Phúc Khải, Phúc Tường đều cười lớn thiếu điều nằm bò ra cả ghế.

_ Lui ra đi! Có gì nhớ bẩm báo.

_ Vâng!

Cắt câu Tiểu An Từ vội lui ra ngoài. Chờ hẩn đi khỏi rồi, Phúc Khải vừa tiến đến chỗ Phúc Tuấn vừa thờ dài.

_ Thái tử của đệ! Thái Thường Nhạc phủ tuy nói là một phủ độc lập nhưng vẫn nằm dưới quyền của Lễ bộ, vậy nên họ phải coi ngày giờ cẩn trọng rồi mới xuất hành.

_ Không phải chứ?- Phúc Tường góp giọng vào.- Theo đệ thấy Thái Thường Nhạc phủ này dựa vào nha đầu đó mà khinh thương Đồng cung rồi. Hoàng huynh!

_ Thật vậy sao?- Phúc Khải vờ tỏ ra kinh ngạc.

_ Tất nhiên! Huynh! Khi bọn họ tới nhất định phải nghiêm trị.

_ Trị thế nào?- Phúc Khải hỏi.

_ Cứ bắt kẻ gây chuyện lại mà trị. Nếu Hoàng huynh không nỡ...để đệ trị cho.

Hai đệ đệ của chàng người tung kẻ hứng thật khiến chàng không khỏi đau đầu.

_ Hai đệ...thật là...! Mau giúp ta xem tấu chương này đi.- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa đẩy một bản tấu chương về phía Phúc Khải và Phúc Tường.

_ Không xem nữa!- Phúc Tường đẩy tấu chương lại về phía Phúc Tuấn.- Có xem cũng không giải quyết được.

_ Tại sao?- Phúc Tuấn ngạc nhiên.

Trong khi đó, Phúc Khải, Phúc Tường lại được một phen cười bể bụng.

_ Huynh là ngốc thật hay ngốc giả thế?- Vừa cười, Phúc Tường vừa châm chọc.

_ Huynh đúng là bị tiểu muội muội của đệ không chỉ nắm giữ trái tim mà nắm giữ luôn lý trí rồi.

_ Hồi Thái tử!

Trong lúc mặt Phúc Tuấn đen xì, đầu bốc khói, Tiểu An Từ bên ngoài vọng tiếng vào. Ngay lập tức chàng vội đứng lên rào bước đến cửa thư phòng.

_ Nói đi!

Chỉ hai từ nhưng ẩn chứa trong đó là sự gấp gáp, hồi hộp.

_ Nhóm Thượng đẳng ca vũ và Thượng đẳng nhạc công của Thái Thường Nhạc phủ đã đến Nhã Khiết viên rồi ạ.

_ Được! Chúng ta đến đó!

Nói rồi Phúc Tuấn rời khỏi thư phòng, mặc kệ hai đệ đệ của mình vừa đi vừa bàn tán phía sau. Nhưng nếu không phải tại Lôi Vi, hôm nay chàng đã chẳng thất thần đến độ bị hai người đó đem ra làm trò cười. Lần này, chàng nhất định, nhất định phải tìm cách phạt nằng mới được...

Nhã Khiết viên là khu vườn nằm ngay sau lưng Đồng cung, là nơi luyện tập cũng như sinh hoạt của ca vũ. Lần trước, Lôi Vi đến nơi này là để nương nhờ

nên thân phận khi đó hoàn toàn không giống bây giờ. Lần này quay trở lại, nếu không giữ vững tinh thần, e rằng nàng sẽ nhanh chóng bị đá văng khỏi nơi này không thương tiếc, đặc biệt là khi La Phúc Thụ, một Thượng đẳng ca vũ cùng lứa và cùng hội với Nghê Tú Đình là quản lý nhóm ca vũ tại Đông cung điện. Thêm vào đó, trong nhóm ca vũ của Đông cung điện lần này còn có Thái Âm, Trinh Nhi, những nhân vật cùng hội cùng thuyền với họ trước.

Khi còn ở Thái Thường Nhạc phủ, vì chịu sự quản lý của Vương Tổng quản cũng như các Chương sự nên bọn họ chẳng dám hó hé gì nhiều. Lần này được điều tới Đông cung, tuy vẫn vị Thái Thường Nhạc phủ quản lý nhưng sức ảnh hưởng lại giảm đi rất nhiều. Nên chắc chắn bọn họ sẽ thỏa sức tung hoành, ức hiếp Lôi Vi. Bọn chúng vốn chỉ là núp bóng Nghê Tú Đình để nói xấu nàng nhưng ở cùng nhau lâu ngày thể nào cũng bị nhiễm thói xấu của nhau. Khi nghe danh sách được cử tới Đông cung, nàng cũng đã lường trước việc này. Chỉ khổ cho Đồng Thảo lại phải theo nàng đến nơi này để rồi trước sau gì cũng bị vạ lây.

_ Phía đông Vũ Hồng viện là của nhạc công, phía tây của Vũ Hồng viện là của ca vũ chúng ta. Những gì ta dặn, các người nhớ kỹ. Rõ chưa?- Đứng ở trên, Phúc Thụ cất tiếng hỏi to.

_ Rõ!

_ Được rồi! Tất cả về phòng dọn dẹp, nghỉ ngơi đi. Ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu luyện tập.

Chỉ chờ có vậy, Phúc Tuân nhanh chóng bước ra. Nhưng chưa kịp lộ mặt ra khỏi tán cây, Phúc Thụ đã lên tiếng.

_ Cát Lôi Vi!

Lôi Vi vốn biết Phúc Thụ kêu nàng lại nhất định là gây phiền phức. Nhưng giờ nàng đang chịu sự quản lý của nàng ta nên không thể không nghe.

_ La Trưởng quản! Có gì không?

_ Phía tây Vũ Hồng viện hết phòng rồi!- Phúc Thụ nói với một chất giọng khó chịu.- Từ nay người sẽ đến ở Túc Duyên [2] các cùng với Đồng Thảo.

Túc Duyên các! Cái tên không hề ấn tượng với nàng một tí nào. Nàng tuy chỉ ở Tây Ân các nhưng mọi đài, các, phòng...của Đông cung nàng đều biết rõ. Trong Đông cung này, không có nơi nào tên Túc Duyên các cả.

_ Túc Duyên các? Đó là nơi nào?

_ Nơi nào à? Nơi nào thì tự tìm!- Phúc Thụ nhếch miệng lên.

Vốn biết nàng ta sẽ chẳng có hảo ý giúp mình, nên Lôi Vi cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên. Điều khiến nàng ngạc nhiên lúc này chính là không hiểu nàng ta từ đâu lấy ra một cây chổi có cán dài thật dài.

_ Trước khi đi tìm nó, quét sạch chỗ này để ngày mai mọi người luyện tập. Quét không xong thì đừng mong rời khỏi đây.

Dứt câu Phúc Thụ quay đi. Lôi Vi phải nhịn lắm mới không bật cười. Nàng Phúc Thụ này chưa già mà tính tình chẳng khác nào như các mama già trong các bộ phim cổ trang nàng hay xem rồi.

Dưới tán cây gần đó, nhìn thấy Lôi Vi bị ức hiếp như vậy, Phúc Tuân không tài nào chịu được. Toan bước ra giải vây cho nàng, cả chàng lẫn Phúc Khải đã bị Phúc Tường giữ lại.

_ Hai huynh định làm gì vậy?

Phúc Tuân lẫn Phúc Khải chau quay lại chau mày nhìn Phúc Tường. Chẳng lẽ chàng còn không biết hay sao chứ.

_ Được rồi! Xem như đệ hỏi thừa vậy.- Phúc Tường thờ dài.- Nhưng hai người không nghĩ rằng nếu giờ hai người ra giải vây, sau này nha đầu đó sẽ càng khó sống hơn sao?

_ Nhưng..

Phúc Khải định lên tiếng nhưng đã bị Phúc Tường cắt lời.

_ Hơn nữa hai người thật sự nghĩ rằng, nha đầu đó chịu để người khác ức hiếp mình sao?

Sau câu nói đó của Phúc Tường là tiếng hét của Phúc Thụ khiến Phúc Tuân lẫn Phúc Khải phải giật mình quay lại. Lúc này họ không khỏi giật mình khi thấy toàn thân nàng ta bám đầy đất cát, bụi bặm.

_ Cát Lôi Vi! Người làm cái quái gì thế?

_ Quét sân!- Lôi Vi tỉnh bơ trả lời. Nhìn một lượt Phúc Thụ từ trên xuống dưới, nàng vờ giật mình.- La Trưởng quản! Người không sao chứ? Haizzz!!! Thiệt đúng là...người biết đấy một mình ta làm sao quét hết cái sân rộng thênh thang này được nên ta buộc phải lợi dụng sức gió để quét cho nhanh. Ai ngờ đầu gió lại có tâm bay về phía người đến vậy.

Nhìn bộ dạng của Phúc Thụ lúc này phải nên lắm Lôi Vi mới không bật cười. Đương lúc nàng ta lo phải sạch bụi đất trên người, nàng bồi cho nàng ta thêm mấy câu nữa.

_ Cô biết không, đây người ta gọi là...ăn miếng trả miếng đó.

_ Người nói cái gì?- Phúc Thụ tức khí.

Chất giọng cao ngất trời của nàng ta lập tức thu hút sự chú ý của các ca vũ và nhạc công. Họ nhanh chóng kéo về phía hai người. Dù chỉ mới học gần hết lớp mười nhưng những vụ ẩu đả trong trường Lôi Vi chứng khiến không ít bởi đối diện trường của nàng là một trường chuyên đi gây lộn đánh nhau. Những lúc như thế, điều quan trọng nhất đó chính là thu hút thật đông sự chú ý của mọi người để dạy cho bên kia một bài học đắt tiền. Nàng biết làm như thế này là ẩu trĩ nhưng nếu không dạy cho nàng ta một bài học trước mặt mọi người, e rằng những ai không theo phe nàng ta sẽ phải chịu thiệt.

_ Á! Ta quên mất! Phải là gây ông đập lưng ông mới đúng. Hay là...gieo nhân nào gặt quả này ta. Không đúng...chắc là...tai bay vạ gió.

Đứng dưới tán cây có ba người phải nhìn lắm mới không bật cười trước sự "ngô ngô" của Lôi Vi.

Lúc này cả ca vũ lẫn nhạc công đều tụ tập lại xem có chuyện gì xảy ra khiến Phúc Thụ đã tức lại càng tức hơn.

_ Chết rồi!- Đứng trong đám đông, Đồng Thảo khẽ thốt lên.

_ Cát Lôi Vi! Người cầm miệng lại cho ta!

_ Lôi Vi! Muội bớt lời đi!- Vợ chạy đến chỗ Lôi Vi, Đồng Thảo vội khuyên.- Đừng chấp nhặt!

Đứng bên cạnh, Đồng Thảo vội khuyên Lôi Vi. Nhưng vô ích!

_ Người lấy quyền gì để bảo ta câm miệng? Quyền của người đứng đầu quản lý ca vũ của Hoàng cung điện sao? Nói cho người biết cái chức đó của người không dọa được ta đâu.

_ Cát Lôi Vi! Người khinh người quá lắm!

_ Là ai khinh thường ai?- Lôi Vi hỏi ngược lại.- Trong tên của người có chữ "Phúc" phải không?

_ Phải!

Chất giọng của Phúc Thụ có chút cảnh giác. Những đòn đá xoáy của Lôi Vi nàng ta đã từng tận mắt chứng kiến, không thể khinh thường được.

_ Ta tự hỏi, chữ "Phúc" trong tên của người là chữ "Phúc" nào vậy? Là "Khổn phúc vô hoa" [3] hay "Cương phúc tự dụng" [4]? Người bảo ta một mình quét cái sân này, ta có thể làm và cũng thừa sức để làm. Nhưng người đừng nghĩ rằng có chút quyền trong tay là có thể sai khiến người khác. Điều đó chỉ càng khiến ta khinh thường người thêm thôi.

_ Người...

Đứng bên cạnh, Đồng Thảo không khỏi lo lắng. Hai người này cãi nhau càng lúc càng to, nàng thật không biết nên làm gì.

_ Hãy nhớ cho rõ! Người khinh thường ta được ta cũng có thể khinh thường người được. Đây chính là "gây ông đập lưng ông" đấy. Muốn người khác tôn trọng mình trước tiên phải học cách tôn trọng người khác. Đây là bài học cơ bản để làm người đấy.

_ Người đang lên mặt dạy đời ta sao? Người dựa vào cái gì để dạy đời ta chứ? Người dựa vào Thái tử Điện hạ sao? Cát Lôi Vi! Ta nói cho người biết, ta không phục!

_ La Phúc Thụ! Người điên à?- Vợ tiến tới, Đức Minh vội kêu lên.

_ Ta điên hay không tự ta biết rõ, không cần huynh nhắc nhở.

Nghe Phúc Thụ la hét ầm ĩ như vậy, Lôi Vi cười một tiếng. Nàng ta và Tú Đình quả thật giống nhau. Không thức thời, chẳng màn lợi hại. Nàng ta thừa biết mình đang đứng ở đâu vậy mà vẫn có thể lớn tiếng thế này được, nàng thật không thể không phục nàng ta ở điểm này.

_ Ta đâu có cần người phục!- Lôi Vi điềm tĩnh nói.- Ở chỗ ta sống trước kia có một thứ gọi là "dư luận". Dư luận này người có thể tạm hiểu là thú vui "trà dư tửu hậu" của các người. "Dư luận" là con dao hai lưỡi. Người làm chuyện tốt thì nó sẽ lan truyền, người làm chuyện xấu nó sẽ soi mói người. Đối với kẻ bị nó nhắm trúng, nó thật sự rất đáng sợ. Một khi nó đã nhắm người rồi, nó chẳng khác nào cơn đại hồng thủy, người chạy đằng trời cũng không thoát. Nếu người không vững tâm người sẽ bị nó lợi dụng làm trò vui hoặc tệ hơn nó có thể khiến người thân bại danh liệt. Trước đây, ta chưa từng vướng phải rắc rối nào lớn đến mức đó, nhưng những rắc rối nhỏ nhỏ cỡ bằng...những lời bàn tán ta nghe được ở Hoàng cung này thì ta đã gặp qua. Vậy nên người có gây chuyện với ta như thế nào, bài xích ta ra sao, bêu xấu ta với ai, ta chẳng quan tâm. Đơn giản là vì một trong những cách hành xử của ta chính là "vượt lên dư luận mà sống". Người nói ta dựa vào Thái tử, đó là chuyện của người, ta không quản và cũng chẳng muốn quản. Nhưng ta nhắc nhở người chớ có đem chuyện này mà rêu rao khắp Hoàng cung vì người chịu thiệt chỉ có người thôi. Bởi trên dưới trong Hoàng cung này ai cũng biết đương kim Thái tử là người như thế nào, là người đáng tôn kính như thế nào. Vậy nên đừng rảnh rỗi sinh nông nổi mà đi nhô răng cọp.

Thay vì bảo vệ mình, Lôi Vi ra sức bảo vệ Phúc Tuân. Điều này đều khiến cả Phúc Tuân lẫn Phúc Khải, Phúc Tường không khỏi ngạc nhiên. Trong suốt hơn một năm qua, nàng luôn tìm cách giúp chàng vượt qua nguy hiểm, âm mưu của các huynh đệ, điều này họ biết nhưng ngoài chàng ra hai người kia chưa lần nào tận mắt chứng kiến nàng bảo vệ chàng.

Dứt câu, Lôi Vi cầm chổi quay đi. Nàng định sẽ cùng mọi người quét cái sân này để ngày mai ca vũ và nhạc công bắt đầu luyện tập.

_ Chẳng lẽ không phải sao?- Vừa tiến về phía Lôi Vi, Phúc Thụ cất cao giọng nói của mình lên.- Thái tử mà ta nói đến, không phải là đương kim Thái tử mà chính là Tư Thái tử.

Những ai có mặt đều kinh ngạc. Nói Lôi Vi dựa vào Thái tử Phúc Tuân còn có lý. Nhưng nàng dựa vào Thái tử Phúc Văn nghe chẳng hợp lý một chút nào.

_ Ngươi có ý gì?- Lôi Vi khó hiểu.

Mỉm cười, Phúc Thụ tiến về phía ca vũ lẫn nhạc công đang bàn tán.

_ Hẳn là mọi người ra tò mò Thượng đẳng ca vũ Cát Lôi Vi của chúng ta đã biến mất khỏi Thái Thường Nhạc phủ như thế nào cách đây hơn một năm trước phải không? Vậy để ta kể cho mọi người nghe. Hôm ấy, ta được chọn vào trong đội rước dâu để đưa Ngọc Nhận Công chúa đến Linh Vương phủ. Sau khi xong việc ta cùng đội rước trở về cung, đến Lễ bộ để bẩm báo lại quá trình rước dâu diễn ra như thế nào. Bẩm báo xong, vì trời còn sớm nên ta đã ra Ngự Hoa viên đi dạo. Đúng lúc này ta thấy Cát ca vũ của chúng ta y phục xộc xệch, bước chân loạng choạng. Tò mò đi theo, ta phát hiện ra nàng ta đi về hướng của Đông cung điện này. Sau đó, chẳng bao lâu ta thấy Tư Thái tử đang trở về Đông cung. Khi nhìn thấy nàng ta, Thái tử đã đưa nàng ta về Đông cung điện. Cuối cùng là chẳng hiểu vì sao nàng ta trở thành Thượng đẳng ca vũ Đông cung.

Những gì Phúc Thụ nói khiến Phúc Tuân không thể nào nín nhịn được nữa. Đó là quãng thời gian đen tối nhất trong mối quan hệ của chàng và Lôi Vi. Nếu không có sự giúp đỡ của Phúc Văn, e rằng mối quan hệ của hai người đến giờ vẫn không thể nào tốt lên được. Vậy mà nó lại biến thành con dao trong tay Phúc Thụ để nàng ta đâm vào Lôi Vi từng nhát, từng nhát như vậy.

_ Đủ rồi!- Vừa xong ra, Phúc Tuân vừa lên tiếng. Chết giọng lạnh băng không chút cảm xúc.

Cùng với giọng nói của Phúc Tuân là tiếng "bốp" vang lên. Một cái tát trời giáng! Lôi Vi thật không thể nào nhịn được nữa. Phúc Thụ này xem ra còn ghê gớm hơn cả Tú Đình.

_ Thái tử cát tường! Thất Hoàng tử cát tường! Ninh Thân vương cát tường!

Nghe tiếng tung hô, Lôi Vi vội quay lại cúi người thi lễ. Trong khi đó, Phúc Thụ vừa cúi người thi lễ vừa nhếch miệng lên cười. Nhìn điệu cười là biết ngay nàng ta nghĩ rằng nàng đã tới số. Nhưng nàng ta đã quên mất một điều, dù Phúc Tuân có ghen song trên hết chàng rất yêu Lôi Vi, hai người yêu nhau sâu đậm và lâu như vậy lẽ nào lại không hiểu phần nào con người của nhau?

_ Đứng lên cả đi!- Vừa nói, Phúc Tuân vừa quay nửa người về phía mọi người.- Cái sân này, chiều nay các ngươi cùng nhau quét để mai luyện tập. Giờ không có việc gì của các ngươi nữa. Lui ra cả đi!

Đồng Thảo hết đưa mắt nhìn Phúc Tuân rồi lại nhìn Lôi Vi. Không nói gì, nàng nhanh chóng thi lễ rồi cùng mọi người rời đi.

Phúc Tuân không nói gì, chàng đứng nhìn Lôi Vi đang cố kìm nén tức giận mà không khỏi xót lòng.

_ Phúc Thụ!- Phúc Tuân chậm rãi lên tiếng. Chết giọng bình ổn nhưng ẩn chứa không ít nộ khí.- Ngươi to gan lớn mật thật. Dám bôi nhọ Tư Thái tử! Có phải ngươi chán sống rồi không?

_ Tiểu nữ không dám!- Phúc Thụ vội cúi người xuống không dám ngẩng đầu lên.- Tiểu nữ không dám! Tiểu nữ nhất thời hồ đồ! Xin Điện hạ tha mạng!

_ Ngươi dám hay không, ta không quan tâm! Gan của ngươi to bao nhiêu, ngươi tự biết lấy!- Vừa lên tiếng, Lôi Vi vừa quay về phía Phúc Thụ. Chết giọng nàng bình ổn không thể nào nghe ra cảm xúc.- Chuyện giữa ta và Tư Thái tử là hoàn toàn trong sạch nên chẳng có gì để giải thích cho ngươi. Nhưng ta nói cho ngươi biết, ngươi nói về ta như thế nào, dờ thủ đoạn gì với ta, ta không thèm đếm xỉa đến, song nếu ngươi dám bôi xấu anh linh của Tư Thái tử thì lần sau sẽ không đơn giản là một cái tát đâu. Ta sẽ dựa vào chính sức mình trừng trị ngươi.

_ Còn không mau cút!- Phúc Khải nghiêm giọng.

_ Tiểu nữ cáo lui!

Phúc Thụ vội vàng thi lễ rồi nhanh chóng rời đi.

_ Vi Nhi!- Vừa đặt tay lên đôi vai Lôi Vi, Phúc Tuân vừa lên tiếng. Chết giọng đầy xót xa.- Ta xin lỗi! Ta thật không ngờ...ta sẽ sai Thái Thường Nhạc phủ...

_ Không cần đâu!- Lôi Vi nhẹ nhàng cắt ngang lời Phúc Tuân.- Chín người mười ý, em không để tâm.

_ Nhưng ta để tâm!- Phúc Tuân gắt giọng.- Ta không muốn nàng phải chịu bất kỳ áp lực nào cả.

Không nói gì, Lôi Vi mỉm cười. Có câu nói này của Phúc Tuấn là đủ rồi. Nàng thấy ấm lòng vô cùng.

_ Ngươi mà xảy ra chuyện gì, Thái tử đây xót lắm đấy!

Vừa nói, Phúc Tường vừa tiến về phía Phúc Tuấn. Đến lúc này Lôi Vi mới để ý đến sự hiện diện của Phúc Khải và Phúc Tường.

_ Thảo nào từ nãy giờ tiểu nữ luôn có cảm giác có ai đó theo dõi mình. Thì ra quả đúng là có hai cột...òm...hai con kỳ đà thật.

Chất giọng đầy châm chọc của Lôi Vi khiến Phúc Tuấn không khỏi bật cười. Trong khi đó Phúc Khải lẫn Phúc Tường đều không nói nên lời.

_ Tiểu muội à! Ta vừa giải vây cho muội đấy!

_ Vậy có phải muội nên tìm mọi cách báo đáp hai người không?

_ Không..

_ Đúng vậy!- Phúc Tường lên tiếng đánh gãy lời của Phúc Khải.- Bọn ta sẽ ghi nợ việc này để sau này tìm người tính nợ. Còn giờ, ta về nghĩ cách đòi nợ đây.

Dứt câu, Phúc Tường nhanh chóng kéo Phúc Khải rời đi để lại không gian cho đôi nam thanh nữ tú kia.

_ Em muốn nghỉ ngơi!

_ Được! Để ta dẫn nàng về.

Mỉm cười, Lôi Vi gạt đầu rồi để Phúc Tuấn dẫn nàng đi. Vừa đi, nàng vừa ngắm nhìn gương mặt của chàng. Gương mặt bình tĩnh không để lộ bất kỳ nộ khí nào ngoài sự yêu thương đong đầy.

_ Em không sao đâu! Anh đừng lo lắng!

_ Vi Nhi! Nàng không thể dựa vào ta sao?

Phúc Tuấn chính là muốn nói đến việc Lôi Vi tự mình trừng phạt Phúc Thư nếu chuyện vừa rồi tái diễn. Nàng hoàn toàn có thể dựa vào chàng. Và chàng sẵn sàng làm chỗ dựa vững chắc cho nàng. Nhưng tại sao nàng lại không chịu?

_ Ai nói không?- Lôi Vi làm nũng - Bây giờ em thật sự muốn dựa vào anh. Em buồn ngủ chết đi được!

Phúc Tuấn chào thua! Cô nàng cứng đầu này...thật tình...

_ Nhưng...Túc Duyên các là nơi nào vậy?

_ Là Thanh Sương các trước kia!

Nghe Phúc Tuấn nói, Lôi Vi lập tức tỉnh ngủ.

_ Há?

*

Thanh Sương các là một các nhỏ nhưng có sân rộng rãi thoáng mát nằm rất gần Thuận Quân điện của Phúc Tuấn. Nơi đây được chia thành hai dãy nhà. Dãy nhà lớn nhìn ra cái hồ rộng lớn của Đông cung. Dãy này nối với dãy nhà nhỏ bằng một lối đi được lát gạch, có lan can và mái che.

Khi Phúc Vân còn sống, Thanh Sương các này tuy không có người ở nhưng luôn được người hầu hàng tháng đến dọn dẹp một lần vậy nên nơi này không trở nên quá hoang tàn, tiêu điều, thiếu sinh khí. Song sau khi chàng qua đời, người hầu đều được Quân sự phòng phân phó đến các cung khác nên Thanh Sương các cũng như Đông cung này đều không được dọn dẹp kỹ càng. Chỉ cho đến gần bốn tháng trước khi Phúc Tuấn được tấn phong thành Thái tử, toàn bộ Đông cung mới được quét dọn sạch sẽ, tinh tươm. Khi chuyển vào đây sống, chàng đã đổi tên Thanh Sương các thành Túc Duyên các.

Túc Duyên! Mỗi ràng buộc từ kiếp trước.

Lúc trưa, khi Phúc Tuấn đưa Lôi Vi về. Nhìn lên tấm Hoàng phi son son thiếp vàng đề tên các, nàng không nén nổi tò mò mà hỏi chàng tại sao lại là Túc Duyên các. Khi đó chàng đã nói với nàng mấy câu thế này.

"_ Túc Duyên! Nghĩa là sự ràng buộc từ kiếp trước. Lôi Vi! Nàng là người của thời đại sau, ta là người của thời trước. Chúng ta đến với nhau nhất định là duyên này đã được ông trời định sẵn. Vậy nên ở thời đại của ta, nàng chạy không thoát khỏi ta, đến thời đại của nàng, nàng cũng không trốn được ta.- Trong giọng nói của Phúc Tuấn có lẫn khuất tiếng cười.

_ Gì chứ? Hai thời đại đều yêu phải một người.- Chất giọng Lôi Vi đầy bông đùa.- Bộ anh là lão yêu tinh hay sao mà sống dai dẳng vậy? Em không yêu nổi yêu tinh. Càng không yêu nổi một ông già đâu.

Vâng! Lôi Vi có thể tưởng tượng ra được trên trán Phúc Tuấn có mấy cái vạch đen.

_ Vậy còn nàng? Mỹ nhân hồ ly ngàn năm không chết à?

_ Cái gì? Em là bị cái thứ chưa lý giải được đưa xuyên không đến đây mà.

_ Được rồi! Được rồi!- Vừa ôm lấy vai Lôi Vi, Phúc Tuấn vừa âu yếm- Tóm lại, Cát Lôi Vi, Mạnh Phúc Tuấn ta thế, dù ở thời đại nào, ta nhất định sẽ không buông tay nàng. Kiếp này, kiếp sau, hay kiếp sau nữa ta chỉ có mình nàng thôi.

Bầu môi, Lôi Vi đánh một cái vào tay Phúc Tuấn.

_ Sến súa!

Vừa nói, Lôi Vi vừa quay đi để giấu đôi gò má đang ửng hồng lên của mình. Còn Phúc Tuấn cứ mãi nhìn nàng đầy yêu thương như vậy."

Gió heo may khẽ thổi khiến đêm thu có chút lạnh lẽo. Ngọn lửa nhỏ theo gió mà nhảy múa trông thật sinh động, nhìn thật thích mắt.

Sau khi cùng Đồng Thảo ăn tối xong, Lôi Vi đã để nàng ấy về dãy nhà nhỏ nghỉ ngơi. Dù gì cả hai cũng đã phải dọn dẹp cả một ngày trời rồi cần phải dưỡng sức để mai bắt đầu luyện tập. Thêm vào đó, túi xách của nàng không thể để bên ngoài quá lâu. Bằng không sẽ bị nhiều người phát hiện mà sinh nghi.

Hết nhìn trái rồi nhìn phải, Lôi Vi quan sát một lượt khắp xung quanh sân trước của Túc Duyên các rồi đóng cửa lại. Tiến về phía chiếc ghế gần đó, nàng nhanh chóng mở túi ra lấy quyển sách Bách khoa Toàn thư, Ipad, đèn pin mini, bút chì lẫn bút chì màu, gôm, gọt bút chì, giấy và hộp màu nước ra. Sau đó vội kiểm tra lại ngăn bên kia của túi xách. Ngăn bên kia là những bộ quần áo thường mặc của nàng: ba cái áo thun, một cái áo ren, một quần jean, hai quần sọc, một áo khoác kaki và bốn chiếc váy. Ngoài ra còn có kem tạo kiểu tóc và bộ bảy chai nước hoa Love You Daily perfume. Hai ngăn hai bên ngoài cùng là dùng để đựng những bộ thiết kế của nàng. Những bộ thiết kế ấy, trước khi lên đường tham gia Cuộc thi thiết kế thời trang dành cho học sinh của FK, đều đã được nàng xếp ngay ngắn gọn gàng và bỏ vào trong từng bao bóng riêng biệt.

_ Xem ra không thể dùng đến chúng mày được rồi!- Vừa nói, Lôi Vi vừa thờ dài ảm ả.

Đúng vậy! Bị xuyên không đến thời đại này, trừ phi muốn chết Lôi Vi mới lấy nó ra dùng. Ước mơ, hoài bão, khát khao của một cô gái trẻ về một tương lai tươi sáng có thể thành danh trong làng thời trang của nàng sớm đã chấm dứt rồi. Đến thời điểm này, xem ra nàng không thể quay trở lại thời đại của mình để thực hiện nó được. Nhưng nàng tuyệt không vì thế mà buồn phiền hay khổ sở. Bởi ở đây, nàng đã gặp được người mình yêu thương và người đó cũng yêu thương nàng. Như vậy là đủ rồi!

_ Kỳ lai chi, tắc an chi [5]!- Lôi Vi tự nhủ.- Chỉ cần có chàng ấy bên cạnh vậy là đủ rồi. Còn mọi chuyện cứ để tự nhiên thôi.

Nghĩ vậy, Lôi Vi nhanh chóng khóa túi xách lại sau đó nhanh chóng bỏ nó vào cái rương trong phòng nghỉ như xếp cất những kỷ niệm về thời đại của mình lại.

"Cốc...cốc...", tiếng gõ cửa vang lên khiến Lôi Vi không khỏi giật mình. Nàng vẫn chưa dọn dẹp xong những thứ đang để trên bàn.

_ Ai đấy? - Lôi Vi thận trọng hỏi.

_ Là ta đây!

Nhận ra giọng của Phúc Tuấn, Lôi Vi mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng nhanh chóng ra mở cửa kéo chàng vào trong rồi lại nhanh chóng đóng cửa lại.

_ Làm gì mà nàng vội vàng vậy?

Vừa hỏi, Phúc Tuấn vừa tiến về phía chiếc ghế gần đó. Nhìn thấy đóng đồ nàng đang để trên bàn chàng lập tức hiểu ra vấn đề.

_ Nàng đang dọn dẹp?

Không nói gì, Lôi Vi gật đầu rồi tiến về phía bàn để thu dọn. Nhưng chưa kịp dọn đi, Phúc Tuấn từ phía sau đã ôm lấy nàng.

_ Phúc Tuấn! Em đang dọn đồ!

_ Để đó đi! Có ta ở đây, không ai dám nghi ngờ nàng đâu.

Nói đoạn Phúc Tuấn nhẹ nhàng xoay người Lôi Vi lại và xiết chặt vòng tay của mình quanh thân hình nhỏ bé của nàng.

_ Sao thế?

Cảm thấy Phúc Tuấn có chút khác lạ, vừa dịch đầu ra ngẩng lên nhìn chàng, Lôi Vi vừa cất tiếng hỏi.

_ Ban ngày ta đã để nàng phải chịu ả ứ ứ rồi.

Ra là vì chuyện này, Lôi Vi sớm đã quên rồi. Bởi nàng không muốn nhớ đến những chuyện như thế.

_ Em không sao! Chuyện lúc đó em sớm đã quên rồi. Nhưng đúng là khi ấy em quả thật rất bức bối vì những lời nói của Phúc Thu mà không kiềm được nên mới tát nàng ta một cái.

Nhìn vẻ mặt có chút hối lỗi của Lôi Vi, lòng Phúc Tuần khẽ nhói lên. Nàng lớn thật rồi. Tuy vẫn còn bốc đồng nhưng đã biết suy nghĩ kỹ càng hơn. Vì những tổn thương mà chàng đã gây ra đã khiến nàng trưởng thành. Càng nghĩ, chàng càng không khỏi xót lòng. Nếu có thể, chàng chỉ muốn nàng mãi như thế, dựa vào chàng để chàng bảo vệ nàng.

_ Vi Nhi! Ta...

Lời chưa kịp tới miệng Phúc Tuần đã ngập ngừng. Chàng muốn nói ra tất cả cho Lôi Vi biết. Chàng muốn bù đắp, muốn xóa đi những tổn thương chàng đã gây ra cho nàng. Nhưng nói rồi thì sao? Liệu có thay đổi được gì hay không hay chỉ khiến mọi việc thêm khó khăn.

Trong khi đó, Lôi Vi vẫn nhìn Phúc Tuần đầy chờ đợi. Nhìn nét mặt ưu tư của chàng, nàng biết ngay chàng có chuyện muốn nói.

_ Ta chỉ muốn nói rằng, sau này nếu gặp phải trường hợp tương tự nàng đừng nên tự mình giải quyết khiến bản thân mình rơi vào thế không có đường lùi như hôm nay. Nàng nên kiểm chế cảm xúc của mình thật tốt. Bằng không, người gặp rắc rối chính là nàng.

_ Em biết rồi!- Vừa nói Lôi Vi vừa buông tay Phúc Tuần ra tiến về phía bàn.- Sau này em sẽ kiểm chế tính khí nóng nảy của mình lại.

Phúc Tuần biết, nếu chàng khuyên Lôi Vi dựa vào chàng, nàng sẽ không bao giờ đồng ý. Bởi nàng đến từ thời đại khác. Chàng không biết nữ nhi thời đại của nàng như thế nào, nhưng cứ nhìn nàng là có thể thấy, nữ nhi thời đại đó làm chuyện gì cũng độc lập, thẳng thắn, không dựa dẫm bất kỳ ai. Trong đầu chàng lúc này hiện lên hai chữ "cá tính". Có lẽ hai chữ này đã khái quát được tính cách của nàng.

_ À phải rồi!- Sực nhớ ra chuyện gì đó, Lôi Vi vội quay lại hỏi.- Chuyện giữa em và Tư Thái từ...

Nói đến đây, Lôi Vi ngập ngừng không nói. Nàng không muốn Phúc Tuần nghi ngờ nàng, càng không muốn chàng nghi ngờ Phúc Vân. Nhưng nàng thật không biết nên nói chuyện này sao cho rõ ràng.

_ Ta tin hai người.

_ Há?

Lôi Vi có chút ngạc nhiên. Vậy mà vừa rồi nàng đã nghĩ chàng sẽ ghen.

_ Một người là Hoàng huynh yêu quý của ta, một người là nữ nhi ta yêu thương. Hai người gặp lại lẽ nào không bằng một người ngoài cuộc không hiểu nội tình?

Không nói gì Lôi Vi cười thật tươi sau đó nàng quay trở lại thu dọn đồ đạc trên bàn thật nhanh rồi quay lại với Phúc Tuần. Kỳ thực nàng cũng có chuyện muốn nói với chàng đã lâu. Nhưng gần đây mọi chuyện bận bịu nên nàng chưa nói được. Hôm nay, mọi việc tạm gọi là êm xuôi nên có lẽ nàng nói sẽ dễ dàng hơn.

_ Có chuyện này, em muốn nói với anh.- Vừa ngồi xuống ghế, Lôi Vi vừa chậm rãi nói.

Không nói gì, Phúc Tuần quay về phía Lôi Vi và chờ đợi.

_ Khi em quyết định...quay trở về, em đã nghĩ rất nhiều về chuyện này. Anh luôn hiểu rõ em muốn gì, lo lắng điều gì hoặc em sẽ làm gì trong những sự việc cụ thể...

_ Vì nàng có tâm tư đơn thuần!

Mím cười, Phúc Tuần đánh gãy lời của Lôi Vi.

_ Không giỡn!- Vừa cười, Lôi Vi vừa nói.

_ Được rồi!- Vừa nói, Phúc Tuần vừa đứng lên, tiến về phía Lôi Vi và ngồi trên thành ghế của nàng.- Nàng nói đi! Ta xin rửa tai lắng nghe.

Thật không thể chịu nổi Phúc Tuần. Lúc cần nghiêm túc lại chẳng nghiêm túc tý nào. Phớt lờ sự đùa giỡn của chàng, Lôi Vi tiếp tục nói ra suy nghĩ của mình.

_ Có thể nói, anh rất hiểu em. Nhưng...em lại không hiểu anh nhiều như vậy.- Chất giọng của Lôi Vi trầm buồn.- Anh hiểu em cần gì, em lại không hiểu được anh cần gì. Anh hiểu em lo lắng điều gì, em lại gần như không thể. Anh giúp em giải quyết hậu quả mọi chuyện, em lại chẳng giúp gì được cho anh. Giờ nhìn lại, đôi khi em cảm thấy mình rất tệ. Khiến anh phiền não, chẳng những thế cả hai lại cãi nhau nữa.

_ Vi Nhi à! Không phải như vậy đâu!- Vừa nói, Phúc Tuần vừa nhẹ nghiêng đầu của Lôi Vi, để đầu nàng tựa vào người mình.

_ Em biết...cuộc sống này khiến anh không thể không giấu kỹ suy nghĩ, tâm tư của mình. Em không trách anh! Chỉ là em muốn hiểu anh. Muốn hiểu những điều nhỏ nhất nhất của anh, như anh thích ăn gì, thích uống gì hay ghét điều gì, mong muốn điều gì. Có thể đối với anh, điều đó quá nhỏ nhặt, không đáng để tâm, nhưng đối với nữ nhi điều đó lại rất quan trọng.

Nghe Lôi Vi nói, Phúc Tuân không khỏi thở dài. Nàng sao có thể nghĩ đối với chàng những điều đó là nhỏ nhặt, chẳng đáng bận tâm được chứ. Song sự chân thành của nàng, chàng cũng cảm nhận rất rõ. Vì yêu thương nên mới mong muốn hiểu người mình yêu nhiều hơn. Nhớ lại lúc Phúc Tường giữ chàng bảo chàng không nên ra mặt giải vây cho nàng, nên để nàng tự giải quyết. Chàng mới thấy, mình vẫn chưa hiểu hết nàng.

_ Thực ra...có những lúc, ta cũng không hiểu nàng lắm- Phúc Tuân thật thà thú nhận.

Nghiêng đầu qua một bên, Lôi Vi ngẩn đầu lên nhìn Phúc Tuân.

_ Vậy nên...chúng ta hẹn hò đi.

Dù biết Phúc Tuân không hề hiểu hai từ "hẹn hò" nghĩa là gì nhưng gương mặt Lôi Vi vẫn đỏ cả lên.

_ Hẹn hò?- Chất giọng của Phúc Tuân khó hiểu.- Nó là gì vậy?

_ Hẹn hò...nói một cách dễ hiểu là...hai người yêu nhau có những cuộc gặp mặt...ờm...không phải...là những buổi đi chơi, nói chuyện, tìm hiểu nhau để hiểu nhau hơn.

Theo từng câu nói, gương mặt Lôi Vi mỗi lúc một đỏ dần lên, đỏ còn hơn cả cà chua.

_ Đại ý là như thế!

Vừa nói, Lôi Vi vừa đứng phắt lên. Phải nói ra những điều này, đứng là ngượng chết đi được. Nếu không phải Phúc Tuân không hiểu khái niệm đó, nàng chắc chắn sẽ không mở lời đề nghị và giải thích. Thật muốn đào một cái hố để chui xuống.

_ Vậy sau khi hẹn hò xong là gì?- Tiến lại gần Lôi Vi, Phúc Tuân cất tiếng hỏi.

Có nhầm không vậy? Còn chưa hẹn hò mà Phúc Tuân muốn biết bước tiếp theo là gì rồi. Đây gọi là gì nhỉ...là được voi đòi tiên phải không? Mặc kệ là gì đi! Lôi Vi chỉ biết lúc này không biết là chàng thật sự muốn biết hay cố tình chọc nàng.

_ Em không biết!

_ Vậy à?!-- Chất giọng của Phúc Tuân có chút hệt hăng.

Nghe chất giọng trầm buồn của chàng, Lôi Vi cũng cảm thấy mũi lòng. Nhưng để nàng nói thì còn lâu nhé. Nàng mặt mặt thế đủ rồi! Nếu nói ra, tự tôn của nàng chắc không còn nữa. Haizzz!!!

_ Ta đồng ý!

Nhẹ nhàng xoay người Lôi Vi lại, Phúc Tuân chậm rãi nói. Chất giọng trầm ấm đầy yêu thương khiến nàng như bị mê đắm. Ánh nhìn của chàng thật cuốn hút.

_ Tuy ta không hiểu chuyện này lắm, nhưng ta đồng ý. Ta nghĩ, chúng ta như vậy sẽ giúp cho sự gắn kết giữa ta và nàng thêm bền chặt. Vậy nên, chúng ta hẹn hò đi.

Sao Phúc Tuân lại có thể nói ra vấn đề này không chút ngượng ngùng nhỉ? Mà thôi bỏ đi! Đó không phải là vấn đề nàng quan tâm. Vấn đề cốt lõi chính là chàng hiểu được ý muốn của nàng và đồng ý thực hiện cùng nàng. Vậy là đủ rồi! Một nụ cười thật tươi hể nở trên môi nàng tựa đóa hàm tiếu sớm mai.

Không nói gì, Phúc Tuân nhẹ nghiêng đầu mình về một bên rồi chậm rãi ghé lại gần gương mặt nàng. Rồi rất nhanh sau đó đôi môi chàng đã đặt lên cánh môi mềm mọng của nàng. Một nụ hôn dịu dàng nhưng mãnh liệt, nồng nàn và say đắm. Đã lâu lắm rồi chàng không được ôm chặt nàng trong vòng tay, không được hôn lên đôi môi tươi tắn của nàng. Nụ hôn của chàng càng lúc càng trở nên khẩn khoản hơn, tham lam hơn. Nó như muốn lấp đầy khoảng trống của cả hai trong những tháng ngày dài đằng đẵng đã qua...

Và trong bầu không khí phảng phất hương thơm ngọt ngào của ái tình...

-----

[1] Hoàn Bản: "Hoàn" là hoàn lại, trả lại; "Bản" là vẻ đẹp. "Hoàn Bản" nghĩa là trả lại vẻ đẹp ban đầu.

[2] Túc Duyên: mối ràng buộc từ kiếp trước.

[3] Khổ phức vô hoa: thực thà không phù hoa. [4] Cương phức tự dụng: tự ý làm càn. Chữ "phức" trong 2 câu này có cách viết hoàn toàn khác nhau.

[5] Kỳ lai chi, tắc an chi: Chuyện gì đến cũng đã đến, cứ bình tĩnh mà đương đầu với nó.

Hết chương 78

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Vén màn sự thật

Yên Khâu quốc

Từ sáng sớm, các quan đại thần đã đến triều phòng của Chính Khiết điện để chuẩn bị thiết triều. Mấy ngày nay trong cung truyền ra tin tức Anh Đức Hoàng đế hoa đầu chóng mặt còn suy yếu nửa ngã nhào khiến trên dưới không ai không khỏi lo lắng. Sau khi được Thái y chẩn đoán mới vỡ lẽ vì Ngài quá lao lực trong một thời gian dài mới bị kiệt sức. Nghe tin này có lẽ ai cũng sẽ cảm thấy tự hào vì có một vị vua biết chăm lo đất nước nhưng chỉ những ai xuất binh cùng Hoàng đế cách đây khoảng hai năm trước mới hiểu rõ được nội tình.

_ Doãn Đại nhân!- Vừa tiến về phía Đại Tư Mã Doãn Hoàng Thịnh, Chu Liêm vừa hạ thấp giọng xuống hỏi.- Có thật Hoàng thượng là vì chăm lo việc nước nên mới ngã bệnh không?

_ Chu Tướng quân!- Vừa quay về phía Chu Liêm, Doãn Hoàng Thịnh nghiêm giọng hỏi.- Tướng quân hỏi như thế là có ý gì?

_ Là có gì? Đại nhân chẳng lẽ không biết sao?

Chu Liêm đẩy tông giọng lên cao lập tức thu hút sự chú ý của các vị quan gần đó. Nhận ra có nhiều người chú ý đến mình. Ông vội kéo Doãn Hoàng Thịnh ra một góc.

_ Có phải vì con tiện nhân đó không?

Doãn Hoàng Thịnh im lặng không nói gì. Quả thật hai năm nay Anh Đức Hoàng đế vì nữ nhân đó mà đã lao vào công việc không biết đến ngày đêm. Ông thật không biết năm đó giữa Ngài và nữ nhân Thực quốc kia đã nói chuyện gì khiến Ngài sau khi hồi cung liền lao vào giải quyết triều chính và không ngừng xây dựng một đội quân hùng mạnh.

_ Ta biết ngay mà!- Chất giọng của Chu Liêm đầy nộ khí.- Ta sớm đã biết thể nào con hồ ly đó sẽ là mầm họa của Yên Khâu chúng ta. Phải chi lúc đó ta liều mạng già này giết nó thì đã không xảy ra cơ sự này.

_ Ta có nói là do nữ nhân đó khiến Hoàng thượng bệnh sao? Chu Tướng quân! Ông hồ đồ mất rồi!- Nghe trong giọng nói của Doãn Hoàng Thịnh tuy có tiếng cười nhưng đã có mấy phần cứng rắn.- Hoàng thượng quả thật là lao tâm khổ tứ vì chuyện triều chính nên mới ngã bệnh. Vậy nên phần làm thần tử chúng ta nên tìm cách san sẻ gánh nặng cùng Người chứ không phải ngồi đây suy đoán lung tung.

Doãn Hoàng Thịnh nói vậy, Chu Liêm không biết cãi đường nào nhưng trong lòng ông ta vẫn cho rằng Anh Đức Hoàng đế ngã bệnh là do nữ nhân Tân Thực kia gây ra.

_ Mời các quan vào châu!

Sau thông báo ấy của một tiểu thái giám, các vị đại thần ai nấy cũng nhanh chóng chỉnh sửa lại mũ áo rồi lập tức bước vào Đại điện. Sau khi đứng ngay ngắn vào hàng ngũ, Bù Tổng quản chậm rãi bước ra thông báo.

_ Hoàng thượng lâm triều!

Ngay lập tức, Lãnh Hàn Phong chậm rãi bước ra ngồi vào ngai vàng. Cùng lúc đó, các quan đại thần bên dưới đều quỳ xuống vào tung hô.

_ Ngõ Hoàng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!

_ Bình thân!

Đưa mắt nhìn một lượt các quan đứng trong Đại điện này, Hàn Phong chậm rãi lên tiếng.

_ Chúng khanh gia có việc gì cần bẩm báo?

_ Tâu Hoàng thượng!- Vừa nói, Khương Tùng Cương vừa tiến ra giữa điện.- Thần vừa nhận được bản tấu nói, Quốc chủ Đan Lưu quốc thời gian gần đây ham mê tửu sắc, bỏ bê triều chính, lại không chăm cho dân chúng.

_ Sự việc này diễn ra bao lâu rồi?

Vừa nói, Hàn Phong vừa ra hiệu cho Bùi Tổng quản xuống lấy bản tấu từ Tùng Cương.

_ Bẩm! Đã được vài tháng rồi ạ.

Vừa nghe Tùng Cương trả lời, Hàn Phong vừa đọc bản tấu. Lòng không khỏi tức giận.

_ Vài tháng rồi? Vài tháng rồi sao đến giờ người mới bẩm báo?- Vừa nện bâng tấu xuống bàn, Hàn Phong vừa gắt giọng.- Đan Lư là thuộc quốc của Yên Khâu. Dân chúng Đan Lư cũng là con dân của Yên Khâu. Người để con dân của Yên Khâu phải sống trong cảnh cơ cực như thế mấy tháng trời. Người đáng tội gì đây?

Ngay lập tức Tùng Cương xanh mặt, vội quỳ mọp xuống đất mà lẩm bẩm:

_ Thần tội đáng muôn chết! Thần tội đáng muôn chết!

Bầu không khí trong Đại điện lập tức trở nên nặng nề. Không một ai dám ngẩng mặt nhìn Hoàng đế của mình.

_ Thôi được rồi!- Vừa nói, Hàn Phong vừa phát tay.

Tùng Cương nghe vậy lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

_ Chuyện của Đan Lư, các khanh nghĩ như thế nào?

Bên dưới các vị đại thần đưa mắt nhìn nhau dường như lúc này không ai dám đưa ra chủ ý gì vì sợ sẽ bị vạ.

_ Thần cho rằng...- Vừa nói, Doãn Hoàng Thịnh vừa bước ra.- Đây là chuyện riêng của Đan Lư. Yên Khâu chúng ta không nên xen vào. Chúng ta chỉ nên theo dõi ạ.

_ Ý kiến của thần cũng có phần giống với Đại Tư Mã.- Vừa nói, Đoàn Hồng Tín, một quan văn, vừa bước ra.- Chúng ta nên theo dõi tình hình của Đan Lư. Cử người âm thầm đến Đan Lư để nắm rõ sự tình. Nếu sự việc không lớn ta nên răn đe, tránh để mất mối giao hảo giữa hai nước.

_ Thần lại không cho như vậy!- Chu Liêm hùng hổ bước ra.- Thần cho rằng, chúng ta nên tranh thủ thời cơ thảo phạt Đan Lư, sau đó giết chết ả tiện nhân mê hoặc lòng người, làm rối loạn nhân tâm của Quốc chủ Đan Lư quốc kia.

Lời nói của Chu Liêm đầy hàm ý. Doãn Hoàng Thịnh nghe ra. Hàn Phong dĩ nhiên nghe ra càng rõ hơn. Lão Tướng quân này dám đánh đồng Lôi Vi là hồ ly chuyên đi gây hại cho nhân dân. Lão già này quả thật to gan lớn mật. Chẳng thật muốn trị lão ta. Nhưng lão ta đến một chữ cũng không hề nói đến tên nàng. Chẳng phạt lão ta thế nào? Hơn nữa Chu Liêm lại là tướng dưới ba triều vua Yên Khâu, tuy lão không bỏ được cái tật ăn nói bỗ bã nhưng lại rất trung thành và là tướng tài. Giết lão chẳng khác nào tự chặt mất cánh tay của mình.

_ Ý kiến của các khanh, Trẫm đã nghe rồi!- Hàn Phong chậm rãi nói.- Đoàn Hồng Tín! Khương Tùng Cương!

_ Có chúng thần!

_ Ta cử hai người âm thầm đến Đan Lư để nắm rõ sự tình nơi đó, xem thử Quốc chủ Đan Lư có phải là hôn quân hoang dâm vô độ, không chăm lo dân chúng hay không. Sau khi hai người trở về chúng ta sẽ bàn tiếp về chuyện nên hay không nên thảo phạt Đan Lư.

_ Vâng!- Đoàn Hồng Tín và Khương Tùng Cương đồng thanh.

_ Chúng khanh gia còn có gì cần bẩm báo?

Cả Đại điện lặng im như tờ. Quả thật hiện giờ, ngoài chuyện Đan Lư cần phải lo nghĩ ra, họ không còn chuyện gì quan trọng, cấp thiết để bẩm báo. Hơn nữa, tấu chương các nơi gửi về họ sớm đã trình lên cả rồi.

_ Nếu không có gì vậy thì bãi triều!

Dứt câu, Hàn Phong đứng lên rời đi. Các quan đại thần lại quỳ xuống tung hô.

Vừa ra khỏi Đại điện, Hàn Phong rảo bước về phía Ngự Hoa viên. Những gì Chu Liêm nói như vang lên trong đầu chàng. Thật không tài nào chịu nổi. Vừa rồi lão thần đó đích xác là chỉ tang mạ hùa [1]. Đem Lôi Vi đánh đồng với dâm phụ của Quốc chủ Đan Lư quốc. Dám bảo nàng chẳng qua chỉ là phường tang bọ [2], mê hoặc quân vương. Lão già này! Không hiểu rõ sự tình lại đi bêu xấu phẩm hạnh của nàng. Nếu không phải nể tình lão lập nhiều công lao cho triều đình, chàng sẽ không để yên.

_ Bẩm Hoàng thượng!

Từ phía sau, Bùi Tổng quản chậm rãi lên tiếng.

_ Có chuyện gì?

_ Bẩm! Mật thám từ Tân Thục đã trở về. Hoàng thượng có muốn triệu kiến ngay không ạ?

_ Bảo hân đến Diêm Khuê đình chờ ta.

_ Vâng!

Dứt câu, Bùi Tổng quản nhanh nhẹn đi thực hiện mệnh lệnh. Trong khi đó Hàn Phong cố điều hòa lại hơi thở của mình. Vừa mới khỏi bệnh xong, chàng không được tức giận. Nghĩ vậy chàng chậm rãi dạo bước Ngự Hoa viên một vòng rồi đến Diêm Khuê đình.

Diêm Khuê đình nằm trên một mô đất cao của Ngự Hoa viên, từ đây có thể phóng tầm mắt quan sát tứ phía. Bao nhiêu vẻ đẹp đều được thấm vào mắt. Từ khi cảm ốm rồi đem lòng yêu Lôi Vi. Hàn Phong luôn mong muốn ngày ngày cùng nàng đến đây tận hưởng vẻ đẹp của Ngự Hoa viên, của Hoàng cung Yên Khâu này. Chỉ đáng tiếc!

Khẽ thở dài, Hàn Phong chậm rãi bước lên đình.

_ Thần Triệu Trung tham kiến Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!

_ Bình thân!- Vừa nói, Hàn Phong vừa chậm rãi ngồi xuống.- Ban ngồi!

_ Tạ Hoàng thượng!

Không nói gì, Hàn Phong chậm rãi đưa mắt quan sát Triệu Trung. Tinh thần ông ta không được thoải mái cho lắm, xem ra Tân Thục lại có chuyện xảy ra, hơn nữa, chuyện này lại có liên quan ít nhiều đến Lôi Vi. Hơn hai năm qua, chàng luôn quan sát chặt chẽ động tĩnh của Phúc Tuấn cũng như mọi vấn đề liên quan đến nàng. Những nguy hiểm nàng gặp phải khi đứng ra bảo vệ Phúc Tuấn chàng đều rõ cả. Đã có lúc chàng nghĩ hân không phải là nam nhân. Bằng không tại sao hân lại để một nữ nhân yếu đuối như nàng bảo vệ mình? Nhưng xem sắc mặt của Triệu Trung, e rằng trong thời gian qua, chàng đã bỏ sót điều gì.

_ Bẩm Hoàng thượng! Hân Người cũng biết Mạnh Phúc Tuấn hiện đang là Đương kim Thái tử của Tân Thục.

_ Điều này ta sớm đã biết!

_ Vâng! Từ khi Phúc Tuấn lên làm Thái tử, mối quan hệ giữa các huynh đệ hân đa phần là bằng mặt không bằng lòng. Các thế lực chống đối hân hiện tại đều không dám manh động. Bọn họ đều đang chờ thời cơ.

_ Xem ra Phúc Tuấn không được lòng mọi người như Phúc Văn.- Chất giọng của Hàn Phong có chút mỉa mai.

_ Vâng! Nhưng bọn họ quả thật không thể không nể phục tài năng của Phúc Tuấn. Chỉ có điều những ý kiến của hân đưa ra có phần khác so với lẽ thường.

Nghe chất giọng có phần thận trọng trở lại của Triệu Trung, Hàn Phong không khỏi ngỡ vực.

_ Ý người là gì?

_ Bẩm Hoàng thượng! Thần nghe nói những ý kiến của hân đều chịu sự ảnh hưởng ít nhiều từ Cát Tiểu thư.

_ Tiểu Vi sao?

Hàn Phong như không tin vào tai mình.

_ Vâng! Trong một lần trò chuyện với Thái tử, Thất Hoàng tử và Ninh Thân vương. Ninh Thân vương vì muốn chọc Cát Tiểu thư nên đã hỏi về vấn đề lũ lụt của vùng Tây Thủy nên giải quyết thế nào. Theo lẽ thường, chúng ta đều sẽ tìm mọi cách ngăn lũ cản quét. Nhưng Cát Tiểu thư lại nói đầu tiên phải di dời dân lên vùng đất cao, cung cấp nhu yếu phẩm cho họ trước. Chờ đến khi lũ rút rồi sẽ đưa dân trở về, giúp họ ổn định cuộc sống trở lại. Tiếp theo sẽ kiểm tra lại toàn bộ sổ sách, kiểm kê toàn bộ tài sản của quan lại vùng Tây Thủy.

_ Kiểm tra sổ sách? Kiểm kê tài sản?

Hàn Phong không khỏi ngạc nhiên. Ban đầu chàng nghĩ, kiểm tra sổ sách có liên quan gì đến việc trị thủy? Chẳng phải việc cấp thiết lúc này là nên tu bổ đê điều hay sao? Nhưng rất nhanh sau đó chàng vỡ lẽ. Theo những gì chàng nhìn thấy trong chuyến xuất tuần đến Tân Thục cách đây bốn năm trước, đê điều vùng Tây Thủy khi ấy mới chỉ xây được vài năm nhưng đã xuống cấp nghiêm trọng khiến dân chúng hết năm này qua năm nọ sống trong cảnh màn trời chiếu đất vì lũ lụt mặc dù triều đình luôn rót tiền cho vùng này.

_ Vâng ạ!- Triệu Trung tiếp tục bẩm báo.- Cát Tiểu thư cho rằng đê điều xuống cấp nhanh như vậy không phải do lũ lụt thường xuyên mà là do quan viên bòn rút số tiền được cấp để xây dựng đê điều bằng cách...cắt bớt nguyên liệu xây dựng. Dích thân Hình Thân vương, Thất Hoàng tử và Ninh Thân vương đã làm việc này. Họ đã phát hiện ra chẳng những số tiền về đê điều bị ăn bớt mà các quan viên vùng này còn ăn bớt tiền triều đình chu cấp cho nhân dân để ổn định cuộc sống, họ còn tăng giá các mặt hàng thiết yếu, tăng giá đất, giảm tiền công của nông dân khiến dân chúng rơi vào cảnh khó khăn cùng.

Lần này, Hàn Phong còn ngạc nhiên hơn cả lần trước. Thật không ngờ vốn chỉ kiểm tra sổ sách về đê điều vậy mà lại phát hiện ra nhiều chuyện động trời

của quan viên vùng này đến vậy.

_ Còn một sự lạ nữa là, sau khi phát hiện ra chuyện này, Định An Hoàng đế cũng như Thái tử đều thống nhất tịch biên tài sản và chém đầu các quan viên tham ô. Nhưng Cát Tiểu thư đã nói với Thái tử rằng sau khi tịch biên tài sản không nên chém đầu họ mà bắt họ làm lao dịch xây dựng để điều để thấy được sự khổ cực của người dân. Luật pháp cần sự nghiêm minh nhưng cũng nên có tình người.

_ "Luật pháp cần sự nghiêm minh nhưng cũng nên có tình người"?- Hàn Phong lẩm bẩm lại câu nói này.- Là Tiểu Vi nói sao?

_ Vâng ạ!

Quả thật khác người! Hàn Phong không khỏi mỉm cười. Tính nết bốc đồng, không chừa một ai, thậm chí còn không tiếc lời la mắng chửi bới kẻ gây hấn với mình một trận toí bời nhưng nàng lại có tấm lòng bao dung, thiện lương hơn bất kỳ người nào. Quyết định vì nàng mà từ bỏ tất cả, san bằng Tân Thực của chàng quả không sai. Chỉ e rằng với tấm lòng thương người như vậy, nàng sẽ không bao giờ chịu theo chàng.

Hay là...dùng Tân Thực để ép nàng...

Không! Chàng không thể lợi dụng tấm lòng thương người của nàng được.

_ Người có biết khi nào Thái tử Thực quốc...thu nạp...Tiểu Vi làm...phi tử không?

_ Thần...không rõ ạ!- Triệu Trung lấp bắp.- Nhưng thần nghe phong thanh chỗ Thái hậu và Hoàng hậu đang hỏi thúc Thái tử cùng Ngọc Lương để chuyện khai chi tán diệt [3]. Dường như họ còn có ý định sẽ tuyển tú cho Thái tử.

Nghe vậy, Hàn Phong không khỏi thần thờ. Tuyển tú sao? Lôi Vi nhất định sẽ tham gia. Chàng tin thế! Bởi đây là cách duy nhất để nàng đường đường chính chính trở thành phi tử của Phúc Tuấn. Hơn nữa nàng lại được sự hậu thuẫn của Chiêu Anh Công chúa lo gì không thể vào Đông cung điện?

_ Còn một việc nữa, thần không biết có nên bẩm báo không?

_ Đã nói thế rồi, người còn phân vân gì nữa?!- Hàn Phong nghiêm giọng.

_ Vâng! Vốn dĩ đây là chuyện không được tiết lộ, nhưng thần nghe người của Quý Hoa cung xôn xao rằng...Cát Tiểu thư từng bị Thập nhất Hoàng tử sai người cưỡng bức.

Tách trà đang cầm trên tay lập tức bị bóp bể. Trong đầu Hàn Phong nổ ầm lên một tiếng.

_ Người nói cái gì?- Chết giọng của Hàn Phong đầy nộ khí.

Nhìn thấy máu trên tay Hàn Phong, Triệu Trung không khỏi hốt hoảng mà vội vàng quỳ mọp xuống.

_ Xin Hoàng thượng bớt giận! Xin Hoàng thượng bớt giận!

_ Mau! Kể rõ sự tình cho ta.

_ Chuyện này xảy ra cũng hơn nửa năm rồi. Cũng may khi ấy Cát Tiểu thư không bị làm sao nhưng tinh thần lại bất ổn một thời gian dài. Tuy Thái tử Tân Thực lúc đó đã không cho người hầu Quý Hoa cung đồn đại về chuyện này, nhưng Hình Thần vương Phúc Hoàng trong một lần dạo chơi Ngự Hoa viên đã nghe Thập Hoàng tử nói với Cửu Hoàng tử chuyện này. Nên Ngài ấy đã tìm cách trừng trị Thập nhất Hoàng tử.

_ Được rồi! Người lui ra đi!

Nhìn sắc diện long nhan, Triệu Trung cũng không dám nói gì thêm. Hắn nhanh chóng cúi lạy rồi lui ra. Trong khi đó Hàn Phong lại không khỏi tức giận. Thật không ngờ Phúc Tuấn lại để Lôi Vi rơi vào hiểm cảnh như vậy. Nàng liều mình vì hắn vậy mà hắn lại không bảo vệ nàng chu toàn, hại nàng thiếu chút nữa bị cưỡng bức. Chuyện này chàng nhất định, nhất định phải tính sổ với hắn.

_ Mạnh Phúc Tuấn!- Hàn Phong gằn từng chữ một.

*

Từ sau hôm Phúc Tuấn rồi Phúc Khải, Phúc Tường thay phiên nhau liên tục ra mặt bảo vệ Lôi Vi, Phúc Thư không to tiếng với nàng nữa nhưng luôn tìm cách gây khó dễ của nàng. Những mách khỏe của nàng ta kể ra cũng khá thông minh như giấu vật sắt nhọn trong bộ y phục của nàng nếu bất cẩn mặc vào chắc chắn trên người sẽ để lại thương tích, hay đứng trên đỉnh rồi "vô tình" làm rơi bình hoa khi nàng đi ngang qua...Những chiêu trò này quả thực không tốn thời gian, công sức là bao nhưng lại rất tinh vi khiến nàng phải luôn đề cao cảnh giác. Chỉ có điều, chuyện này không thể im lặng mãi được. Vậy nên, hôm nay, khi trời vừa tờ mờ sáng, Lôi Vi đã đến phòng y phục nằm cách sân luyện tập một quãng không xa lắm nhưng lại khá xa Tây phòng để cài bẫy. Bởi nàng biết Phúc Thư ngày nào cũng phải vào phòng đó kiểm tra tất cả phục trang của ca vũ trước buổi luyện tập.

Cài một cái bẫy đơn giản nhưng lại cần kha khá dụng cụ và phải có người giúp. Lôi Vi thật sự không biết nhờ ai. Chuyện của nàng ngoài Phúc Tuấn và Phúc Tường ra đều không ai biết cả. Song một người ở phủ đệ bên ngoài cung nàng không thể dựng đầu người ta khi trời vẫn còn chưa sáng. Còn một người ngày nào cũng phải phê duyệt tấu chương rồi lên triều sớm, nàng không thể làm phiền chàng nghỉ ngơi được. Cuối cùng nàng nghĩ đến Phi Đào. Cô nàng tiểu tỷ tỷ này của nàng chắc chắn sẽ giúp được việc. Vậy nên chiều hôm đó, sau buổi luyện tập nàng đã xin Phúc Hoàng cho Phi Đào vào Túc

Duyên các một đêm và chàng đã gặt đầu đồng ý.

Khi không yêu nhau quá đậm sâu, chia tay không phải là điều gì quá đau khổ. Nhưng thi thoảng chạm mặt nhau Lôi Vi lại không khỏi căng thẳng. Song bốn năm đã trôi qua rồi, giờ chuyện giữa nàng và Phúc Hoảng, nàng sớm đã cho nó trôi vào quá khứ, trở thành một kỷ niệm ngó ngàng. Vậy nên giờ đứng trước mặt chàng, nàng không còn cảm thấy quá khó khăn nữa. Chỉ nghĩ đến đó thôi, lòng nàng lại dịu lại.

_ Lôi Vi! Đặt chỗ này phải không?- Vừa cầm một cái móc, Phi Đào vừa quay sang hỏi Lôi Vi.

_ Uhm!- Lôi Vi vội gặt đầu.- Đúng rồi! Tỷ nhẹ nhàng một chút.

Nghe Lôi Vi nói vậy, động tác của Phi Đào lập tức chậm lại. Sau khi đặt xong cái móc vào vị trí. Nàng nhanh chóng bước xuống rồi cùng Lôi Vi xem công trình của mình. Vừa xem nàng vừa không khỏi cảm thán.

_ Lôi Vi! Làm sao mọi người biết được cái này thế?

Nhìn điệu bộ của Phi Đào, Lôi Vi phải nín thở mới không bật cười.

_ Sách đấy! Tỷ chịu khó đọc sách nhiều vào!- Trong giọng nói của Lôi Vi có lẫn khua tiếng cười.

Cuối cùng đến khâu quan trọng nhất, chính là thử xem cái bẫy có hoạt động không. Sau một hồi đùn đẩy cho nhau, Lôi Vi đành chấp nhận làm người bắt hạnh. Và quả thật cái bẫy không phụ lòng người. Ngay khi Lôi Vi vừa mở cửa ra tắm ván liền bị lật khiến cái xô bên trên mất điểm tựa mà đổ ụp nước vào người nàng. Trong khi đó, Phi Đào lại đứng một bên vỗ tay, miệng cười ha hả. Quả đúng là tỷ muội tốt của nàng.

Sau khi đặt xô nước khác lên cả Lôi Vi lẫn Phi Đào đều nhanh chóng trở về Túc Duyên các. Những ngày cuối tháng bảy, gió heo may thổi mỗi lúc một lớn khiến toàn thân Lôi Vi không khỏi run lên. Không thể chịu lạnh quá là bất hạnh không gì sánh bằng. Vừa về đến Túc Duyên các, nàng vội thay đồ rồi nằm lại lên giường. Vì đây quá sớm nên giờ hai mắt nàng đã híp lại rồi.

_ Lôi Vi! Không đi rình sao?- Bên cạnh Phi Đào hớn hờ hỏi.

_ Không!- Giọng của Lôi Vi đầy ngái ngủ.- Đi rình không khéo sẽ bị lộ. Phi Đào tỷ! Tỷ ngủ đi! Đừng có tính chuyện đi rình không là hỏng hết kế hoạch của muội.

_ Biết rồi!- Chát giọng của Phi Đào đầy nổi thất vọng.

Cứ nghĩ rằng sau khi thức giấc, việc đầu tiên Lôi Vi làm sẽ là chạy đi xem bộ dạng của Phúc Thư. Nhưng không! Suốt đoạn đường từ Túc Duyên đến Nhà Khiết viên, nàng liên tục nghe thấy lời bàn tán của các tỷ nữ về chuyện giữa Phúc Tuấn và Ngọc Nhận Công chúa. Họ nói rằng từ sau khi lấy nhau hai người này chả mặn nồng gì với nhau. Thậm chí họ còn nghĩ rằng phải chăng chàng bị dư đào đoạn tụ [4]. Nhưng suy nghĩ ấy nhanh chóng bị loại bỏ bởi bằng chứng phản bác là mối quan hệ hiện tại giữa chàng và nàng. Song điều đó không phải là điều nàng bận tâm nhất...

_ Ngươi nói sao? Ngọc Lương đệ còn trinh? Ngươi chắc không?

_ Chắc! Hôm qua Lệ Uyên có việc phải ra ngoài, chính ta hầu tắm Ngọc Lương đệ từ đầu đến cuối. Nhất định không sai!

"Còn trinh"! Hai chữ ấy như ma chú, lập tức nhập vào đầu nàng.

_ Còn trinh sao?- Lôi Vi lẩm bẩm- Như vậy có nghĩa là...

Như vậy có nghĩa là đêm giao thừa năm đó hai người căn bản không xảy ra chuyện gì. Chỉ cần dùng một phần nhỏ của bộ não, Lôi Vi ngay lập tức tìm ra đáp án của mình. Thì ra Ngọc Nhận đã gài bẫy Phúc Tuấn. Chàng trước nay chưa làm bất kỳ điều gì có lỗi với nàng. Không nghĩ ngợi nhiều, nàng vội vàng chạy đến Thuần Quân điện.

Nhưng khi vừa chạy đến nơi, Lôi Vi mới vỡ lẽ lúc này Phúc Tuấn đã lên triều từ sớm rồi. Một chút thất vọng len lỏi trong nàng.

_ Cát Tiểu thư!- Tiểu An Tử chậm rãi lên tiếng.- Hay là Tiểu thư về trước đi. Khi nào Thái tử trở về, nô tài sẽ sai Tiểu Đậu Tử đến báo cho Tiểu thư.

_ Ta có thể ở đây chờ Thái tử không?

_ Ngươi có danh phận gì mà ở đây chờ Điện hạ?

Chát giọng cao cất lên lập tức thu hút sự chú ý của Lôi Vi. Nhìn về phía cổng của Thuần Quân điện, nàng thấy Ngọc Nhận đang chậm rãi tiến vào. Gương mặt xinh đẹp là vậy tại sao lòng dạ lại độc ác đến thế? Lúc này nàng thật sự muốn lột mặt nạ của nàng ta ra xem thử gương mặt thật của nàng ta đen đúa, bẩn thỉu đến mức nào.

_ Mạnh Lương đệ cát tường!

Vừa cúi người thi lễ, Tiểu An Tử vừa kéo Lôi Vi lúc này vẫn đang đứng cúi xuống. Nàng tuy giờ không phải là phi tần của chủ tử hần song chủ tử hần hết mực sùng ái nàng, hần không thể thất lễ hay để nàng phải chịu tổn hại nào. Thêm vào đó, nàng bình thường đối đãi với bọn người làm như hần rất tốt, tâm lòng luôn rộng lượng, bao dung nên hần thật tâm cũng không muốn nàng chịu ảm ức.

_ Mạnh Lương đệ cát tường!- Gắng bình tĩnh, Lôi Vi tung hô.

_ Ngươi đến đây tìm Thái tử để làm gì?- Không cho hai người đứng dậy, Ngọc Nhận cất cao giọng hỏi.

_ Chỉ là chuyện cá nhân! Mạnh Lương đệ...

_ To gan!- Ngọc Nhận đánh gãy lời Lôi Vi.- Cát Lôi Vi! Đây có phải là cách ngươi trả lời với chủ tử không? Trả lời không thừa bẩm, không tự xưng "nô tỳ" với người trên?

Ngọc Nhận quả đúng là biết cách nhìn ra sơ hở của người khác, Lôi Vi vừa mở miệng, nàng ta đã bắt đúng bài.

_ Hồi Mạnh Lương đệ! Tiểu nữ tìm gặp...

_ Tiểu nữ sao?- Ngọc Nhận lại cất ngang lời Lôi Vi.- Ngươi dù là ca vũ thì cũng chỉ là người hầu, phục vụ ở Đông cung này. So với nô tỳ, ngươi có gì khác biệt?

_ Hồi Lương đệ! Thực ra Cát ca vũ vốn không thuộc sự quản lý của Quân sự phòng nên không thể gọi là nô tỳ được ạ.- Tiểu An Tử phân trần.

Quay ngoắt về phía Tiểu An Tử, đôi mắt của Ngọc Nhận thật sự có thể dùng để giết người.

_ Không phải sao? Vậy trước kia nàng ta đến Quý Hoa cung của Lệ phi nương nương với thân phận gì? Là ca vũ hay là nô tỳ?

_ Dạ...- Tiểu An Tử ấp úng.

_ Là gì?

_ Là...

_ Nói!

_ Là nô tỳ ạ!

Chỉ chờ có vậy, Ngọc Nhận nhếch miệng lên cười. Thái độ thể hiện rõ sự khinh miệt.

_ Ngươi nghe rõ chưa Cát Lôi Vi? Không phải ta làm khó ngươi. Là vì ngươi vốn đã có thân phận nô tỳ. Thêm vào đó, đây là Đông cung, mọi quy tắc đều phải được tuân theo cho dù người đó là ai.

_ Nô tỳ...nghe rõ!- Cố nén nhịn, Lôi Vi chậm rãi nói.

_ Tốt! Đứng lên đi!

Ngọc Nhận cứ tưởng rằng sau khi dẫn mặt Lôi Vi như vậy nàng sẽ tỏ thái độ tức giận nhưng không thể làm gì hoặc đau đớn thống khổ vì bị nhục mạ. Nhưng không! Khi nhìn vào đôi mắt tĩnh như nước của nàng, nàng ta không khỏi giật mình. Đôi mắt ấy trong veo không nhuộm chút vết bẩn chốn trần gian nào dù là nhỏ nhất. Bỗng chốc nàng ta có chút sợ hãi khi không thể nào nhìn thấy đáy của nó mà ngược lại nàng ta nhìn thấy sự tức giận của chính mình. Đôi mắt ấy chỉ đơn thuần là sự phản chiếu hay là sự trong khiết khiến người ta nhìn thấy chính mình?

_ Nô tỳ đến đây vì có chuyện cần tìm gặp Thái tử nhưng Người lại không có ở đây. Vậy nên nô tỳ xin phép cáo lui!

Nói đoạn, Lôi Vi quay về phía Tiểu An Tử vẫn đang lo lắng.

_ An Công công! Làm phiền Công công!

Hiểu ẩn ý trong câu nói của Lôi Vi, Tiểu An Tử "vâng" một tiếng. Sau đó nàng rời khỏi Thuận Quân điện, nhưng đi chưa ra tới cổng, Ngọc Nhận lại cất tiếng:

_ Thuận Quân điện này không phải là nơi ngươi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi đâu. Đừng nghĩ ngươi có được sự sủng ái của Thái tử rồi thích làm gì thì làm.

_ Nô tỳ sẽ ghi nhớ! Ngược lại, Ngọc Lương đệ cũng nên nhớ rằng Điện hạ không phải là đồ vật hay công cụ để Người lợi dụng, để đạt được mục đích của mình đâu. Nô tỳ cáo lui!

Dứt câu, Lôi Vi bỏ đi mặc kệ Ngọc Nhận đứng giữa sân Thuận Quân điện với gương mặt thất sắc vì không biết nàng nói vậy là có ý gì càng không biết nàng đã biết được chuyện gì.

Về đến Nhã Khiết viên, chuyện Phúc Thụ bị ai đó cài bẫy vào sáng sớm khiến toàn thân nàng ta ướt sũng cũng không đủ sức khiến Lôi Vi quan tâm. Điều nàng quan tâm lúc này chính là Phúc Tuân liệu có biết rõ chuyện này hay không? Nếu chàng không biết, đáng lẽ ra mối quan hệ giữa chàng và Ngọc Nhận đã không tệ đến mức đó. Còn nhớ đêm đầu tiên nàng chuyển đến Túc Duyên các, sau một hồi nói chuyện nàng bảo chàng nên đến thăm Ngọc

Nhận, chàng ít nhiều tỏ thái độ khó chịu. Khi đó nàng chỉ nghĩ chàng không muốn xa nàng nên mới như vậy. Giờ xem ra là vì nguyên nhân này. Vì vậy có khả năng chàng đã biết chuyện này.

Nhưng nếu chàng đã biết việc này vậy tại sao bao năm qua Phúc Tuân lại không hề nói gì với nàng? Cứ cho là khi thành hôn chàng chưa hay biết chuyện này, nhưng sau đó thì sao? Chàng rõ ràng biết rõ chuyện này song lại im lặng không nói với nàng một câu nào khiến nàng phải đau khổ suốt một thời gian dài, mối quan hệ của hai người cũng theo đó mà dần dần, buông không được níu không xong. Nàng không hiểu! Nàng thật sự không hiểu! Nàng thật không biết, nếu không phải hôm nay nàng tình cờ nghe được các cung nữ bàn tán với nhau, chàng định sẽ giấu nàng đến bao giờ.

_ Đồ đầu to óc như trái nho! Đồ nảo tàn! Đồ nảo liệt! Đồ không có nảo! Mạnh Phúc Tuân! Anh gặp chuyện lớn rồi! Anh về đây rồi chết với em!

Bực tức, Lôi Vi dùng mọi lời lẽ để mắng Phúc Tuân. Vừa mắng nàng vừa bắt tội khóm hoa gần đó. Thật tội nghiệp cho chúng! Khi vui về người ta ngấm nghĩa, nâng niu chúng. Còn khi tức giận, người ta sẵn sàng khiến chúng trụi lủi không còn một chiếc lá.

_ Cát Tiểu thư!

Ngồi thần thờ cả buổi sáng, vừa nghe thấy có người gọi mình, Lôi Vi vội quay lại nhìn.

Tiểu Đậu Tử nhìn sắc diện không được tốt của Lôi Vi liền thận trọng trở lại.

_ Thái tử về rồi!

Chỉ chờ có thế, Lôi Vi như mũi tên phóng khỏi dây cung, nàng chạy một mạch đến Thuận Quân điện để gặp Phúc Tuân với suy nghĩ phải xả giận lên người chàng.

_ Mạnh Phúc...

Vừa đẩy cửa vào, Lôi Vi vừa gọi tên Phúc Tuân, nhưng chưa kịp gọi xong tên chàng, nàng đã nhìn thấy Đông Các Đại Học Sĩ Mã Đức Thiên đang cùng chàng bàn chuyện.

_ Thái tử cát tường!- Lôi Vi cúi người thi lễ.- Mã Đại Học Sĩ!

Nhìn thấy dáng vẻ nhẩn nhện của Lôi Vi, Phúc Tuân đoán nàng lại gặp chuyện rồi. Sau khi thiết triều xong vì có chuyện cần bàn gấp với Mã Đức Thiên nên chàng vẫn chưa ghé qua thăm nàng. Không biết trong lúc chàng đi vắng nàng đã gặp phải chuyện gì.

_ Không cần đa lễ!- Phúc Tuân trầm giọng. Nói đoạn, chàng quay về phía Mã Đức Thiên.- Mã Đại Học Sĩ! Hôm nay chúng ta bàn đến đây thôi!

Hiểu ý, Mã Đức Thiên lập tức cúi chào rồi lui ra. Chỉ chờ có vậy, Phúc Tuân vội tiến về phía Lôi Vi rồi kéo nàng vào trong.

_ Có phải nàng lại gặp phải rắc rối không? Nói ta nghe xem! Đã xảy ra chuyện gì? Là ai ức hiếp nàng?

Nhìn thái độ sốt sắng của Phúc Tuân, bao nhiêu sự tức giận trong Lôi Vi đều tan biến cả. Nhưng...sự ảm ức vẫn còn đó.

_ Anh nhẫn tâm lắm!- Vừa hét lên, Lôi Vi vừa đánh liên tục vào người Phúc Tuân.

_ Ta...ta...ta làm sai chuyện gì?- Phúc Tuân không hiểu chuyện gì.

_ Tại sao anh lại giấu em, khiến em không những đau khổ mà còn làm em hiểu lầm anh mấy năm trời?- Chát giọng Lôi Vi vỡ òa.- Nếu không phải hôm nay em nghe thấy cung nữ bàn tán Ngọc Nhận vẫn còn là con gái, anh định giấu em đến khi nào? Mạnh Phúc Tuân! Anh có biết anh làm như vậy không chỉ tàn nhẫn với em mà còn tàn nhẫn với chính bản thân mình không?

Hiểu ra vấn đề, Phúc Tuân không khỏi thở dài. Chàng nào có phải không muốn nói cho Lôi Vi biết chỉ là chàng không biết nên nói thế nào cho phải. Thêm vào đó Ngọc Nhận vì chàng mới như vậy, nói ra sự việc cũng chẳng thể văn hồi được nữa. Nhẹ nhàng giữ chặt lấy tay Lôi Vi, chàng ôm nàng vào lòng.

_ Không phải ta muốn giấu nàng. Mà ta không biết nên nói thế nào cho phải. Thêm nữa, dù sao Ngọc Nhận cũng là phận nữ nhi. Muội ấy vì ta mới trở nên bất chấp như vậy. Nên ta càng khó mở lời nói rõ với nàng.

_ Anh có thể đừng đổ hết mọi tội lỗi lên đầu mình như vậy có được không?- Lôi Vi trách móc.- Đúng là nguyên nhân là vì anh, nhưng con đường là do nàng ta tự lựa chọn chứ đâu phải anh ép nàng ta đi.

_ Ta hiểu ý nàng! Nhưng trước khi là phu thê, ta và muội ấy là huynh muội. Muội ấy làm sai, ta không thể bỏ mặc. Huống hồ...khi ấy cả hai lại bị các trưởng bối bắt tại trận. Nếu lúc ấy có thể nói rõ, ta đã nói rồi. Nhưng sau khi thành thân ta mới biết. Nói ra khi ấy chẳng những không có tác dụng gì mà còn khiến muội ấy phải sống trong tủi nhục. Nàng hiểu không?

_ Nhưng ít ra anh cũng phải nói cho em biết chứ. Làm em hiểu lầm anh mấy năm trời. Anh không thấy quá đáng sao?

Lôi Vi lên tiếng cãi lại. Nhưng âm lượng càng về sau càng nhỏ lại chẳng khác nào mèo kêu. Nhìn vẻ mặt ỉu xiu của nàng, Phúc Tuân không khỏi mỉm cười.

_ Đúng! Là lỗi của ta!- Vừa nói, Phúc Tuân vừa xoa lưng Lôi Vi.- Là ta không tốt! Đáng lý ra ta nên nói rõ mọi chuyện với nàng để nàng không phải đau buồn, không phải hiểu lầm, không phải...tiu nghỉ như thế này.

Nhận ra sự bông đùa trong giọng nói của Phúc Tuân, Lôi Vi thật muốn đánh chàng một cái, ngắt nổi hai tay của nàng bị mắc kẹt giữa hai người không nhúc nhích được.

_ Nào của anh đúng là có vấn đề rồi!

Không nói gì, Phúc Tuân cười thật lớn. Tiếng cười của chàng vang vọng khắp phòng.

_ Nhưng...em có thể ích kỷ một chút không?

_ Uhm?

_ Vừa nãy, khi hiểu ra sự thật, em ngoài giận anh ra còn cảm thấy...rất vui. Vui vì từ trước đến nay, anh chưa hề lừa dối em. Vui vì em không hề nhìn nhầm anh, một nam nhân có trách nhiệm, dám đảm đương gánh vác mọi chuyện.

Không nói gì, Phúc Tuân chỉ mỉm cười rồi xiết chặt vòng tay của mình quanh Lôi Vi và đặt một nụ hôn thật sâu, thật lâu lên đỉnh đầu nàng.

Lôi Vi cũng không nói gì thêm. Nàng im lặng áp tai mình vào vòng ngực Phúc Tuân để lắng nghe nhịp đập của trái tim chàng.

-----

[1] Chỉ tang mạ hộc: chỉ cây dâu mắng cây hộc. Ý nói mượn việc này để mắng khéo chuyện kia.

[2] Tang bộc: chỉ thói dâm dăng.

[3] Khai chi tán điệp: gần nghĩa với câu "đơm hoa kết trái". Ở đây ý chỉ chuyện sinh con đẻ cái.

[4] Dư đào đoạn tự: câu dùng chỉ người bị đồng tính luyến ái nam. Nói bắt nguồn từ một câu chuyện trong thời Xuân Thu- Chiến Quốc của Trung Quốc.

Di Tử Hà (?-?), là đại phu nước Vệ thời Xuân Thu trong lịch sử Trung Quốc. Chàng cũng là sủng nam của Vệ Linh công, vua thứ 28 của nước Vệ. Chàng là một nho sĩ thông minh, vô cùng khôi ngô tuấn tú, được Vệ Linh công sủng ái, phong cho làm đại phu. Một lần Di Tử Hà cùng Vệ Linh công thăm hoa viên, chàng thấy có một quả đào ngon, tự ý hái đào ăn trước mặt Vệ Linh công, ăn không hết rồi bèn đem phần cắn dở đút vào miệng Vệ Linh công. Vệ Linh công cũng khen:

_ Tử Hà thật yêu ta! Quên cái miệng đói của mình mà nhớ đến ta.

Dân gian gọi mối tình giữa Vệ Linh công là tình chia đào (dư đào). Còn mối tình của Hán Ai đế và Đồng Hiền là mối tình cắt tay áo (đoạn tự).

Hết chương 79

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Quân tử cận bào trù dã *

Chậm rãi đặt tách trà xuống, Minh Đức Thái hậu quay về phía Ngọc Nộn Công chúa. Nét mặt thoáng trầm tư suy nghĩ.

_ Tiểu Nộn! Ta biết con phải chịu áp lực. Nhưng việc này liên quan đến huyết mạch Hoàng thất. Ta cảm thấy rất lo lắng.

Không nói gì Ngọc Nộn chỉ ngồi im lắng nghe. Vấn đề này Minh Đức Thái hậu đã nói với nàng cách đây mấy ngày rồi. Người muốn nàng suy nghĩ kỹ việc này. Nhưng quả thật, sau khi nghe Người nói xong, nàng chẳng còn sức đâu để nghĩ về nó nữa. Hôm nay nàng vào thỉnh an, Thái hậu lại nhắc lại nó, xem chừng Người đã quyết định rồi.

_ Trách nhiệm của một Thái tử không phải chỉ chăm lo cho bách tính mà còn phải kéo dài huyết mạch Hoàng thất để thờ phụng tổ tiên. Hai đứa lấy nhau cũng đã được ba năm nhưng sao đến giờ vẫn chưa có hài tử vậy? Ta thật không hiểu!

_ Thái hậu!- Vừa suy nghĩ từ ngữ, Ngọc Nộn vừa nói.- Người cũng biết đấy! Mấy năm gần đây xảy ra quá nhiều chuyện. Điện hạ không có thời gian rảnh. Thêm nữa chàng ấy vừa mới được sắc phong nên công việc càng bận bịu hơn. Nên chúng con...

Nói đến đây, Ngọc Nhận thật không biết nên nói thế nào cho phải. Kỳ thực nàng cũng chẳng muốn giải thích gì thêm nữa. Vào ngày Thượng đẳng ca vũ và Thượng đẳng nhạc công của Thái Thường Nhạc phủ đến Đông cung, tối hôm ấy nàng và Phúc Tuân đã cãi nhau một trận. Ba năm nay, đó là lần đầu tiên họ cãi nhau to đến vậy.

Nàng còn nhớ đêm hôm ấy, khi thấy Phúc Tuân đã đến trước sân Hoàn Bản các mà mãi không chịu vào, nàng đã chủ động ra gặp chàng. Nào ngờ đầu vừa nói được mấy câu, cả hai đã cãi nhau to.

"_ Điện hạ!

Vừa chạy ra, Ngọc Nhận vừa gọi Phúc Tuân. Nàng không khỏi ngạc nhiên khi xung quanh chàng không có lấy một người hầu. Nhưng rất nhanh sau đó nàng hiểu ra mọi chuyện, chàng chắc chắn đã tìm gặp Lôi Vi trước khi đến chỗ nàng. Bởi xưa nay mỗi lần đến gặp nàng ta, chàng vẫn thường không mang theo người hầu, nếu có cũng chỉ để Tiểu An Tử đi theo rồi đứng chờ ở một nơi nào đó cách xa hai người.

Nghĩ đến điều này nàng không khỏi tự cười bản thân. Thanh mai trúc mã làm chi, sống với nhau từ nhỏ làm chi để khi quá hiểu chàng rồi điều nàng nhận được cũng chỉ là nỗi đau. Nếu không hiểu rõ chàng có lẽ nàng sẽ cho rằng chàng vì muốn có không gian riêng tư với nàng nên không đem theo người hầu. Khi ấy nàng sẽ không phải đau lòng như thế này. Khẽ thở dài, Ngọc Nhận phẩy tay cho người hầu của mình lui đi rồi tiến về phía chàng.

_ Chàng tới rồi sao lại không vào?

_ Ta chỉ tiện đường ghé qua thăm muội thôi.

_ Nếu đã tiện đường ghé thăm, chứng tỏ chàng quan tâm đến thiếp. Tại sao không vào để xem xem thiếp sống thế nào?

Phải kiểm soát chất giọng của Ngọc Nhận mới không vỡ òa. Ngày đầu tiên khi chuyển vào Đông cung, Phúc Tuân chỉ sai người đến quét dọn, lau chùi, phụ giúp người của nàng chuyển đồ vào Hoàn Bản các này. Đến tận chạng vạng chàng mới đến thăm nàng một tý rồi báo công việc bận rộn phải về Thuận Quân điện giải quyết.

Trong khi đó, từ khi Lôi Vi còn chưa đặt chân vào Đông cung này chàng đã sửa tên Thanh Sương các thành Túc Duyên các rồi sai người sửa sang lại sao cho đúng như sở thích của nàng ta. Nào là trước thềm cửa đặt một cái ghế dài để nàng ta có thể sưởi nắng hoặc nghỉ trưa, nào là sửa sang lại Túc Duyên các sao cho đâu đâu cũng thoáng đãng, đâu đâu cũng tràn ngập ánh sáng... Rồi đến hôm nay, khi nàng ta bước vào Đông cung, chàng cả ngày bồn chồn, hồi hộp. Sau đó lại đích thân dẫn nàng ta về Túc Duyên các, đích thân giúp nàng ta chuyển đồ. Nàng ta thân phận không bằng một Phụng nghi nhưng được chàng sủng ái còn hơn cả Thái tử phi.

_ Tuy ta không hay ghé thăm muội nhưng ta luôn biết muội sống tốt.

Vẫn không quay người lại, Phúc Tuân chậm rãi nói.

_ Dựa vào đâu? Chàng dựa vào đâu mà biết thiếp sống tốt hay không?- Chất giọng của Ngọc Nhận nghẹn lại.

_ Ngọc Nhận! Ta mệt rồi!

Vừa nói, Phúc Tuân vừa nhắm mắt lại. Quả thật chàng không nên nghe lời Lôi Vi mà đến thăm Ngọc Nhận vào lúc này, lúc tâm tình không được tốt. Chàng nên đến thăm nàng khi cả hai bình tĩnh và tâm tình tốt lên. Nghĩ vậy, chàng toan bước đi. Nhưng vừa bước được một bước, chất giọng của Ngọc Nhận lại vang lên.

_ "Ta mệt rồi!?" Chàng tưởng chỉ có chàng mệt rồi thôi sao? Thiếp cũng mệt rồi! Phu quân của người ta thì yêu thương, chiều chuộng người ta hết mực. Còn thiếp thì sao chứ? Có phu quân mà cũng như không có. Không được yêu thương đã đành, cũng không được chăm sóc, quan tâm.

Lúc chiều khi ra Ngự Hoa viên chơi nàng nhìn thấy phu thê Ninh Thân vương vui vẻ với nhau. Miệng nói cười không ngớt khiến nàng không khỏi ghen tỵ. Nàng quả thật không khỏi ghen tỵ với Băng Luân Công chúa mà lòng đầy uất hận. Nàng thật hận vì đã để Lôi Vi ở lại trong cung này. Cuối cùng không những không hại được nàng ta mà còn khiến mình thảm bại.

_ Còn chàng? Chàng có thể từ nhưng lại đi chăm sóc người ngoài. Bỏ mặc thiếp! Nàng ta chẳng qua chỉ là một ca vũ, xuất thân không rõ ràng. Hoặc có thể vốn xuất thân của nàng ta chẳng có gì tốt đẹp nên giấu đi để hồng lấy được sự thương hại...

_ Ngọc Nhận đủ rồi!- Quay ngoắt về phía Ngọc Nhận, Phúc Tuân gắt giọng. Chất giọng của chàng đầy nộ khí.- Muội đừng càng ngày càng quá đáng!

_ "Ngọc Nhận"? Trước kia chàng luôn gọi thiếp là Tiểu Nhận. Là Tiểu Nhận! Nhưng chỉ vì chàng nghi ngờ cái chết của Yên Mai có liên quan đến thiếp mà xin phụ hoàng hủy hôn. Sau đó còn thờ ơ, lạnh nhạt với thiếp. Sau đó...sau đó...sau đó...nếu không phải có đêm hôm ấy, có phải chàng đã rước Cát Lôi Vi kia về Vương phủ thay vì thiếp không?

_ Đúng vậy!- Phúc Tuân khẳng định chắc nịch.- Nếu không có đêm hôm đó, ta chắc chắn sẽ rước nàng ấy về Vương phủ của mình. Nhưng vì ta quá tin vào mắt mình, vào câu chuyện của muội và vì trách nhiệm phải bảo vệ muội trước những gì đã xảy ra mà ta đã phạm phải một sai lầm ngu ngốc và phải trả một cái giá quá đắt.

Từng câu từng chữ của Phúc Tuân, đâu đâu cũng thấy ẩn ý. Gương mặt của Ngọc Nhận thoáng lộ rõ vẻ hoang mang. Chàng đã biết được gì và biết được bao nhiêu? Nàng thật muốn hỏi chàng. Nhưng...nhưng...lòng nàng thật rối như tơ vò.

_ Chàng...chàng có ý gì?

_ Ý gì?- Phúc Tuấn gặng giọng.- Muội sai Thanh Nhi gọi ý Lôi Vi lên Vọng Vũ đài bởi muội biết phụ hoàng thất tịch năm nào cũng đến đó và phụ hoàng đã cấm không ai được lên Vọng Vũ đài bằng không sẽ bị chém đầu. Nhưng nàng ấy thoát nạn, muội nhân cơ hội có người muốn đầu độc nàng bằng củ thủy tiên, liền nghĩ cách đổ oan cho nàng khiến nàng khó bề dự kỳ thi thăng cấp lên Sơ kỳ. Khi sự bất thành, muội lại sai người đẩy ngã nàng trong Ngự hoa viên, tìm cách cắt dây đai của Đổng Thảo khiến nàng trượt ngã trong kỳ thi. Sau đó...muội lại giả vờ cầu xin Thái hậu để nàng được thi lại. Ta thật không hiểu muội tốn tâm sức để diệt trừ nàng như vậy tại sao lại có thể bỏ qua cơ hội đó để tống nàng ra khỏi cung? Nàng qua được kỳ thi, được giữ lại Thái Thuờng Nhạc phủ. Khi ta đi sứ, muội sai Nghê Tú Đình cho người hạ độc nàng bằng Thần Sa. May Hoàng hậu sai Thái y tận tình cứu chữa bằng không mạng nàng giờ đã không còn. Kỳ thi thăng cấp sau này, muội lại sai người cưa lang can khiến nàng vì trượt chân trong lúc thi mà ngã lầu. Nếu không có Tam huynh và tỷ tỷ ta tình cờ đi ngang qua, nàng đã tan xác rồi. Ngọc Nhận! Rốt cuộc Lôi Vi đã làm gì muội mà muội phải bức tử nàng ấy đến mức không diệt không được?

Theo từng câu nói, Phúc Tuấn từng bước tiến lại gần Ngọc Nhận khiến nàng phải lùi dần.

_ Làm gì?- Ngọc Nhận gặng giọng.- Là nàng ta cướp đi hôn phu của thiếp. Chàng và thiếp từ nhỏ lớn lên bên nhau, là thanh mai trúc mã. Chúng ta là của nhau vậy mà nàng ta lại xuất hiện, ngang nhiên cướp chàng khỏi thiếp. Thiếp không can tâm! Năm ấy, khi chàng đến Phụng Sơn, thiếp đã nhận ra sự thay đổi của chàng. Chỉ là một nữ nhân bình thường mà chàng đã để ý đến vậy. Khi ấy thiếp chỉ nghĩ tình cảm đó của chàng chỉ là thoáng qua. Nhưng không ngờ....tình cảm [1] của chàng đối với nàng ta lại sâu nặng đến vậy. Bên nhau bao năm chàng chưa bao giờ đối với thiếp ân cần dịu dàng đến như vậy. Nhưng với nàng ta thì sao? Chàng nâng niu nàng ta như báu vật, bảo vệ nàng ta hết mực. Phúc Tuấn! Chàng rất tàn nhẫn! Chàng có biết không? Vậy nên chàng đừng hỏi thiếp tại sao lại làm như vậy bởi những gì nàng ta phải chịu đựng là do chàng mà ra. Thiếp có chết cũng phải kéo nàng ta chết theo.

_ Mạnh Ngọc Nhận! Muội...

Vừa hét, Phúc Tuấn vừa vung tay lên toan tát Ngọc Nhận một cái khiến nàng không khỏi thất kinh. Chàng quả thật đã không còn giữ lại chút tình cảm nào với nàng.

_ Chàng muốn tát thiếp?

_ Ta sẽ không tát muội!- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa hạ tay xuống.- Muội nói đúng! Những gì Lôi Vi phải chịu đều do ta mà ra. Từ nay về sau, ta chắc chắn sẽ bảo vệ nàng ấy thật tốt. Còn muội, muội hãy an phận làm Lương đệ đi.

Nói đoạn Phúc Tuấn chậm rãi quay đi. Song bước được vài bước, chàng lại quay lại.

_ Trước kia, ta nghĩ rằng ta có thể chăm sóc muội thật tốt, đưa muội trở về muội của ngày xưa. Nhưng giờ...xem ra không được rồi. Vậy nên, muội tốt nhất đừng chạm đến giới hạn của ta bằng không muội đừng trách ta vô tình.

Dứt câu, Phúc Tuấn quay ngoắt đi, nhanh chóng rời khỏi Hoàn Bản các. Còn lại một mình giữa sân, những giọt nước mắt uất hận của Ngọc Nhận lặng lẽ tuôn trào. Nàng yêu chàng. Vì chàng mà bất chấp tất cả kể cả tiết hạnh của người con gái vậy mà chàng lại cho rằng đó là sai lầm ngu ngốc và vì nó, chàng đã phải trả một cái giá quá đắt. Chẳng những vậy chàng lại thẳng thừng cảnh cáo nàng. Nàng thật không ngờ chàng lại có thể nói ra những lời phũ phàng ấy."

_ Thái hậu!

Thoát khỏi dòng ký ức, Ngọc Nhận quay về phía Minh Đức Thái hậu rồi chậm rãi thưa.

_ Tiểu Nhận biết mình chưa làm tròn bổn phận của thê tử, giúp Điện hạ khai chi tán diệt. Vậy nên, con xin thuận theo ý của Người.

_ Tiểu Nhận à!

Nhìn Ngọc Nhận cúi gằm mặt xuống, Minh Đức Thái hậu không khỏi buồn lòng. Hai đứa cháu này của Người đã thành thân cũng được ba năm rồi mà giờ vẫn chưa có hài tử nào. Nếu chúng sinh cho Người một Hoàng tôn kháu khỉnh, Người chắc sẽ không phải đưa ra quyết định này.

_ Tiểu Nhận biết đây là chuyện bình thường của chốn hậu cung. Chuyện này trước sau gì cũng xảy ra. Hơn nữa chuyện này có liên quan đến huyết mạch Hoàng thất, con không thể ích kỷ chỉ nghĩ cho mình được.

_ Tiểu Nhận! Phải để con chịu áp lực rồi!

_ Tiểu Nhận không áp lực!- Vừa cười, Ngọc Nhận vừa nói.- Có Thái hậu ở bên, Tiểu Nhận không áp lực!

Nghe Ngọc Nhận nói vậy, Minh Đức Thái hậu không khỏi mỉm cười. Đúng vậy! Người làm sao có thể để đứa cháu gái này của mình chịu áp lực được chứ. Dù có chuyện gì xảy ra, Người sẽ không để nó phải chịu áp lực, thiệt thòi nào.

*

Cuối cùng cũng xong buổi luyện tập sáng nay. Ngày nào cũng phải đến Nhã Khiết viên với tinh thần cảnh giác cao độ thật khiến đầu óc Lôi Vi căng lên tựa dây đàn. Tuy rằng ngoài ba người Phúc Thụ, Thái Âm và Trình Nhi ra mọi người rất hòa nhã, vui vẻ với nàng nhưng ai biết được ba người kia sẽ gây

hắn với nàng khi nào. Cũng may mỗi buổi luyện tập như vậy chỉ kéo dài một canh giờ, nghĩa là bằng tầm 2 tiết học của nàng trước kia, khoảng thời gian còn lại trong ngày là tự luyện tập. Bằng không nếu phải gặp mặt nhóm Phúc Thụ 8 tiếng một ngày có khi dây đàn của nàng đã đứt phụt từ lâu rồi.

Từ sau hôm bị gài bẫy rồi ướt sũng toàn thân đến giờ, gương mặt của Phúc Thụ lúc nào cũng hầm hầm. Nhớ lại đôi mắt của nàng ta nhìn mọi người, Lôi Vi không khỏi rùng mình.

_ Quả thật rất giống Medusa!

Tuy nói vậy nhưng Lôi Vi khỏi thích thú. Vừa dựa vào thân cây Sura, nàng vừa cười ngặt nghẽo.

_ Đúng là ánh nhìn hóa đá! Cực kỳ giống Medusa!

_ Mê- đu- sa là ai thế?

Chất giọng quen thuộc từ bên dưới vang lên khiến Lôi Vi không khỏi giật mình. Mím cười thật tươi, nàng nhanh chóng leo thang xuống đứng cạnh Phúc Tuấn.

_ Không phải Mê- đu- sa mà là Medusa. Nàng ta là một ma nữ tóc rắn trong một câu chuyện Thần thoại của một đất nước phương Tây. Ở thời của em, nước đó tên là Hy Lạp.- Vừa nói, Lôi Vi vừa làm điệu bộ.- Theo thần thoại, Medusa vốn là một thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp. Nàng ta luôn cho rằng mình đẹp hơn cả nữ thần trí tuệ Athena. Và chính vì tính tự cao này, nàng ta đã bị nữ thần Athena trừng phạt biến mình thành một quái vật. Mái tóc bông bênh biến thành muôn vàn con rắn trên đầu lúc nào cũng ngo ngoáy, tay được làm bằng đồng, móng sắt hơn cả dao. Và đặc biệt là đôi mắt. Bất kỳ sinh vật sống nào nhìn vào đôi mắt của Medusa đều bị hóa đá.

_ Vậy xem ra Thanh xà và Bạch xà có vẻ đỡ dễ sợ hơn.- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa vờ rùng mình.

_ Để em cho anh xem hình là biết ngay thôi.

Đứt câu, Lôi Vi kéo Phúc Tuấn vào bên trong Túc Duyên các rồi lấy Ipad của mình ra. Nàng nhanh chóng vào mục hình ảnh. Bên trong mục hình ảnh, nàng chia ra những mục nhỏ khác nhau. Rất nhanh chóng, nàng tìm thấy thư mục "Thần thoại Hy Lạp". Trong khi nàng tìm kiếm hình ảnh của Medusa, Phúc Tuấn đứng bên cạnh vừa chăm chú nhìn vào từng động tác của nàng, vừa không khỏi nhăn trán khó hiểu. Những ký tự kia không hẳn quá xa lạ với chàng bởi vài năm gần đây, có một nhóm người cao to, da trắng, tóc vàng và nói bằng những thứ ngôn ngữ khác đến Tân Thục muốn được thông thương hàng hóa nhưng triều đình vẫn chưa chịu. Chàng thấy họ dùng những ký tự này nhưng chàng không hiểu nó là gì.

_ Vi Nhi! Những ký tự này là...chữ viết sao?- Vừa hỏi, Phúc Tuấn vừa chỉ vào dòng chữ bên trên.

_ Uhm!- Vỗ lướt tay trên màn hình, Lôi Vi trả lời.- Đây là chữ cái Latinh. Mỗi ký tự ứng với một chữ cái. Các chữ cái này ghép lại với nhau sẽ tạo nên các từ có nghĩa. Và từ những chữ cái này chúng ta cũng có thể viết ra những ngôn ngữ khác nhau. Dĩ nhiên nếu đất nước đó cũng dùng hệ thống chữ cái này. Còn nếu không, chúng ta sẽ phải phiên âm ra. Rất vất vả!

_ Vậy nàng biết bao nhiêu thứ tiếng?

Ngừng lướt màn hình, Lôi Vi nghiêng đầu qua nghĩ ngợi.

_ Dù là phương Tây hay phương Đông thì ngôn ngữ của nơi nào cũng phong phú cả vậy nên số ngôn ngữ em biết cũng không nhiều. Ngoài tiếng đất nước mình ra, em biết tiếng Anh vì nó là môn Ngoại ngữ bắt buộc học ở trường. Tiếp là tiếng Ý. Vì...khi còn ở thời hiện đại, em vốn học thứ tiếng này để chuẩn bị cho tương lai của mình. Tiếp nữa là tiếng Hàn Quốc, Hàn Quốc uhm...ở thời đại này...là triều Cao Ly...hay là triều Triều Tiên nhỉ?

Vấn đề này Lôi Vi thực sự bó tay. Bởi xưa nay nàng vốn không giỏi sử cho lắm nên ngoài những sự kiện lớn là nàng có thể nhớ chính xác ra còn những thứ khác đều mơ hồ.

_ Là Cao Ly!- Phúc Tuấn chậm rãi trả lời.

_ Đúng là nó!- Lôi Vi reo lên.- Nhưng đó là do ảnh hưởng từ phim ảnh nên em chỉ bập bẹ được vài từ đơn giản thôi.

Đứt câu, Lôi Vi đưa Ipad cho Phúc Tuấn xem. Trên màn hình Ipad là bức tranh bằng màu sinh động vẽ một thiếu nữ khỏa thân nửa trên là người nửa dưới là rắn, nàng có gương mặt rất xinh đẹp nhưng lại không kém phần hung dữ, mái tóc của nàng ta là những con rắn ở trong tư thế sẵn sàng lao vào tấn công, đặc biệt đôi mắt nàng ta đầy sự mê hoặc nhưng cũng không kém phần nguy hiểm.

_ Bức tranh này chính là Medusa!

Sau một hồi nhìn chăm chú vào bức tranh, gương mặt Phúc Tuấn bỗng đỏ lên. Nhìn vào bức tranh, chàng thật sự không thể nói nên lời. "Dâm thư"! Hai từ này lập tức xuất hiện trong đầu chàng.

_ Đây là bức tranh vẽ ở thời hiện đại. Nó được vẽ bằng bảng màu nước. Nhìn sắc nét và rất đẹp! Lẽ dĩ nhiên nó cũng đã qua xử lý hình ảnh rồi nên mới đẹp như thế.

Trong khi Lôi Vi trầm trồ khen bức tranh, mặt Phúc Tuấn càng lúc càng đỏ. Rất nhanh sau đó, chàng đóng Ipad của nàng lại khiến nàng không khỏi ngạc nhiên.

_ Tại sao nàng lại cho ta xem thứ đó?- Phúc Tuấn nghiêm giọng.

Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên trước thái độ của Phúc Tuấn.

_ Em chỉ muốn cho anh biết Medusa là ai thôi mà.

_ Nhưng...bức tranh đó...ta...

Thấy Phúc Tuấn nói năng càng lúc càng lắp bắp, Lôi Vi không khỏi nghi ngờ. Nhìn về mặt càng lúc càng đỏ tía của chàng. Nàng càng chắc chắn hơn về phỏng đoán của mình. Khẽ mỉm cười, nàng chậm rãi lại ngồi bên cạnh chàng.

_ Anh nghĩ đó là cái gì thế?- Lôi Vi cười ranh mãnh.- Đầu óc của em hoàn toàn trong sáng, anh đừng có vấy bẩn nó đấy.

Lôi Vi nói vậy, Phúc Tuấn cũng chẳng nói thêm. Nhưng nàng cho chàng xem bức tranh khỏa thân như vậy chẳng khác nào kích thích dục vọng trong chàng. Giờ, trong lúc nàng ngồi ngay bên cạnh chàng, chỉ cần cả hai ngồi gần lại một chút là thân hình nhỏ nhắn của nàng sẽ lọt thỏm và dựa hẳn vào người chàng. Khi đó cơ thể vẫn đang phát triển của nàng sẽ dựa hẳn vào người chàng.

Mỗi lần ôm Lôi Vi vào lòng, chàng đều cảm nhận rõ ràng cơ thể nàng đang dần phát triển và hoàn thiện để trở thành một nữ nhân thật sự. Những lúc ấy, chàng hoàn toàn không hề có bất kỳ ý nghĩ dung tục nào đối với nàng. Nhưng hôm nay, sau khi được nàng cho xem bức tranh nàng coi là đẹp kia, chàng quả thật khó kìm lòng được. Cánh tay chàng nhẹ vươn ra ôm lấy bờ vai bé nhỏ của nàng nhẹ nhàng kéo nàng lại gần mình hơn. Cứ vậy, nàng dựa hẳn vào người chàng lúc nào không hay.

_ Phúc Tuấn!- Vừa nói, Lôi Vi vừa vòng tay qua ôm ngang hông Phúc Tuấn.- Nếu ngày nào chúng ta cũng được như vậy thì tốt quá. Lặng lẽ ngồi bên nhau nhìn ánh nắng trải dài trên sân qua ô cửa sổ thế này. Không phải lo lắng bất kỳ điều gì cả.

Nghe Lôi Vi nói vậy, lòng Phúc Tuấn chợt cảm thấy xấu hổ. Nàng thuần khiết như vậy, chàng sao có thể...trừ phi nàng trở thành thê tử của chàng, bằng không chàng không thể phi lễ [2] với nàng được. Hít một hơi thật sâu, chàng đứng thẳng lên rồi tiến về phía trước hai bước.

_ Phúc Tuấn?- Lôi Vi không khỏi bất ngờ.- Anh sao thế?

Vừa nói Lôi Vi vừa đứng lên tiến về phía chàng. Nhìn sắc mặt có phần căng thẳng của chàng, nàng không khỏi lo lắng.

_ Anh không sao chứ? Hay là anh mệt ở đâu?

_ Ta không sao!- Phúc Tuấn trầm giọng.- Đi!- Vừa nói, chàng vừa nắm tay Lôi Vi.- Cùng ta xuất cung một chuyến!

Dứt câu, không để Lôi Vi kịp hiểu hết câu nói của mình, Phúc Tuấn vội kéo nàng ra khỏi Túc Duyên các nhằm hướng Nam môn Chu Tước mà chạy. Chàng sợ nếu cả hai ở chỗ không một bóng người đó thêm một chút nữa chàng sẽ không kìm chế được ham muốn của mình mất.

Mặt trời đang dần lên cao báo hiệu buổi trưa đang tới gần. Ánh mặt trời mùa thu không gay gắt nhưng nó cũng đủ để khiến người ta có chút cảm giác oi nồng. Vậy nên khi băng qua Ngự Hòa viên, vừa chạy, Phúc Tuấn vừa đưa một tay lên che nắng cho nàng. Cảnh tượng khiến ai ai nhìn thấy cũng không khỏi cảm thán, tan chảy vì sự chăm sóc tận tình của chàng.

Cả hai nhanh chóng rời khỏi Ngự Hòa viên đến Nam môn Chu Tước. Suốt dọc đường đi sau đó Lôi Vi cũng không hỏi xem Phúc Tuấn dẫn nàng đi đâu. Dù sao, chàng cũng không lừa nàng nên nàng cũng chẳng sợ. Vậy nên hết lo lắng với chàng, nàng vén màn lên ngắm phố xá chốn kinh kỳ nhộn nhịp.

Đi được một đoạn khá xa, Lôi Vi liền riu mắt lại và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Từ khi còn nhỏ nàng đã tập thói quen ngủ trưa nên giờ nếu không ngủ trưa chiều đến đầu nàng sẽ đau như búa bổ. Nhịp sinh học bao lâu nay vẫn cứ đều đặn như vậy.

Nhìn Lôi Vi ngủ trong trạng thái nhòai người ra bên ngoài để ngắm phố xá như vậy Phúc Tuấn không khỏi bật cười. Vừa thở dài, chàng vừa nhẹ nhàng kéo nàng vào trong rồi để đầu nàng tựa vào vai mình.

_ Tiểu An Tử!- Vừa đỡ đầu Lôi Vi, Phúc Tuấn vừa vọng tiếng ra ngoài.- Cho ngựa chạy chậm lại một chút.

Bên ngoài, Tiểu An Tử lập tức cho ngựa chạy chậm lại...

.....

Dài sáng hẹp lọt vào kẽ mắt. Vừa dụi mắt, Lôi Vi vừa ngồi thẳng người. Mờ hazy mắt ra, nàng không khỏi ngạc nhiên khi thấy mình đang ở trong một cái sảnh nhỏ. Tuy gọi nó là "sảnh" nhưng kỳ thực nó chẳng khác nào cái điểm nghỉ nằm trên đường khi hai đầu của nó đều là lối đi. Nhìn về phía trước, nàng thấy khung cảnh có chút quen thuộc nhưng không tài nào nhớ ra.

_ Đây là nơi nào?- Chết giọng của Lôi Vi vẫn còn ngái ngủ.

_ Là Tây đường!

Tự hỏi mình nhưng lại có người trả lời. Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên mà nhìn xung quanh. Phúc Tuấn ngồi ngay chiếc ghế bên cạnh nhìn nàng mỉm cười.

_ Phúc Tuấn?- Chất giọng của Lôi Vi có chút ngạc nhiên.- Đây là Tây đường? Nhưng Tây đường này...ở đâu?

_ Bên trong Trùng Hoa viên của ta.- Phúc Tuấn chậm rãi trả lời.- Vừa rồi ngồi trên xe ngựa nàng đã ngủ gục nên vừa đến Trùng Hoa viên ta đã bế nàng vào trong. Nhưng thật không ngờ...nàng càng ngày càng nặng, ta bế vào Mạnh Cát viện không nổi nên đành bế nàng đến Tây đường này.

Theo từng câu chữ Phúc Tuấn nói, gương mặt Lôi Vi đỏ dần lên. Nhưng chàng nói thật quá đáng. Nàng nào nặng đến mức đó chứ? Mà dù có nặng cũng tại chàng mà ra cả.

_ Thật không ngờ ta phải xem tướng ngũ xấu xí của nàng.

_ Anh...- Lôi Vi chịu không nổi.- Mạnh Phúc Tuấn! Anh nói gì thế hả? Em đánh chết anh!

Thấy sự chẳng lành, Phúc Tuấn vội đứng bật lên rồi chạy. Lôi Vi cũng nhanh chóng đuổi theo. Cả hai rượt đuổi nhau quanh Tây đường nhỏ xíu này.

_ Nàng dám nói với Thái tử thế đấy hả?

_ Thái tử thì sao chứ? Em mặc kệ! Hôm nay em phải giết anh!

_ Nàng mà giết ta sẽ bị chém đầu đấy.- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa né đòn.

_ Có người có địa vị cao quý chết cùng kẻ ra cũng đáng lắm.

Cứ vậy cả hai rượt đuổi nhau đến khi không còn đủ sức được nữa. Và lẽ dĩ nhiên người đuổi sức đầu tiên chính là Lôi Vi. Ngồi phục trên ghế, nàng thở liên tục. Trời ơi bức căng khiến người nàng trở nên khó chịu.

_ Một chết đi được!- Vừa thở, Lôi Vi vừa nói.

Không nói gì, Phúc Tuấn đem tới cho nàng một tách trà. Lôi Vi nhanh chóng đón lấy rồi nhanh chóng uống hết.

_ Nghỉ một chút cho đỡ mệt, ta dẫn nàng đến Mạnh Cát viện.

Vậy là cả hai lại ngồi ở Tây đường thêm một lúc nữa rồi đến Mạnh Cát viện.

Tuy Phúc Tuấn và Lôi Vi ít khi lui tới nơi này nhưng bên trong lẫn bên ngoài Mạnh Cát viện đều được lau chùi, dọn dẹp sạch sẽ. Vậy nên nhìn nơi này luôn tươi mới và tràn đầy sức sống. Vừa bước chân vào Mạnh Cát viện, Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên khi thấy Từ Vi đang trở bông. Những bông hoa màu hồng tuyệt đẹp khiến nàng không khỏi ngẩn ngơ. Vừa bước đi, nàng vừa xoay người nhìn ngắm chúng rồi mỉm cười. Nụ cười tươi rói như ánh ban mai khiến lòng Phúc Tuấn rộn rã hơn.

_ Đẹp quá!

_ Có thích không?- Vừa tiến lại gần Lôi Vi, Phúc Tuấn nhẹ nhàng hỏi.

_ Uhm!- Vừa trả lời, Lôi Vi vừa gật đầu.- Em thích lắm!

_ Vi Nhi! Chúc nàng sinh thần vui vẻ!

Câu chúc của Phúc Tuấn khiến Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên. Mãi tới một lúc sau nàng mới nhớ ra ở thời đại này, mọi người đều dùng âm lịch. Bốn năm nay nàng đều đón sinh nhật bằng lịch âm. Ngày sinh âm lịch với ngày sinh dương lịch của nàng không phải lúc nào cũng khớp nhau. Ví như năm nay ngày sinh âm lịch của nàng đến muộn so với ngày dương mấy ngày. Nàng lại không phải là người hay để ý đến chuyện của bản thân cho lắm nên đã quên bén đi mất. Thật không ngờ Phúc Tuấn bận rộn đến vậy lại vẫn có thể nhớ đến nó.

_ Chúng ta vào thôi!

Không nói gì, Lôi Vi gật đầu rồi nhanh chóng cùng chàng tiến vào trong. Trong sân, ngay bên cạnh gốc Từ đằng là một chiếc bàn nhỏ, trên bàn ngoài những món ăn nàng thích ra còn có một tô mỳ trường thọ khiến nàng không khỏi ngạc nhiên.

Đương trong lúc ngạc nhiên, tiếng cửa bật mở khiến Lôi Vi không khỏi giật mình quay lại. Từ trong các, Phúc Khải, Phi Đào, Phúc Tường, Băng Luân Công chúa, A Sa đều bước ra. Trên tay mỗi người là một hộp quà nhỏ.

_ Lôi Vi! Sinh thần vui vẻ!

_ Mọi người...- Lôi Vi không giấu nổi xúc động.- Bất ngờ quá!

_ Sao lại khóc?- Vừa tiến về phía trước, Phúc Khải vừa chậm rãi nói.- Hôm nay là ngày của muội, muội phải vui vẻ lên.

_ Đúng đấy! Đúng đấy!- Phi Đào hồ hởi.- Hôm nay vui thế này sao lại khóc được.

Vừa nói, Phi Đào vừa nắm tay Lôi Vi. Nụ cười của nàng thật vui và rạng rỡ. Có lẽ vì không để ý nên nàng không nhận ra có người đang nhìn nàng mà mỉm cười.

_ Tại mọi người làm mọi người xúc động quá!

Vừa nói, Lôi Vi vừa đưa mắt nhìn khắp lượt mọi người. Ai nấy cũng nở một nụ cười vui vẻ. Những người bạn thân thiết của nàng hôm nay đều ở đây để cùng nàng mừng sinh thần 20 tuổi. Một niềm hạnh phúc dâng trào, khiến nàng vỡ òa.

_ Này! Tiểu nha đầu! Ta đây còn chưa tính sổ chuyện hai người làm gì mà tới trễ mà người đã khóc thành ra thế này rồi.

Nhìn Phúc Tường, Lôi Vi không khỏi bật cười.

_ Tất cả là tại Điện hạ! Ngài muốn tính sổ thì tìm Điện hạ ấy!

Đang cười vui vẻ, lập tức nụ cười của Phúc Tường cứng đờ lại. Nguyên nhân là do nàng sao giờ lại thành chàng rồi?

_ Nếu Ngài không dám tính để tiểu nữ tính cho.

_ Được!- Bật cười sáng khoái, Phúc Tường nói.- Lần này ta để người tính đấy.

Đang hoang mang, Phúc Tường nghe Lôi Vi bồi thêm câu nữa càng hoang mang hơn. Gì thế này? Nợ cũ nợ mới chàng còn chưa tính với nàng, nàng đã tìm cách tính sổ với chàng. Nhưng chàng gây nên lỗi gì chứ?

_ Nàng định làm gì?- Phúc Tường lập tức cảnh giác.- Có chuyện gì mà lại tính sổ với ta?

_ Có chuyện gì à?- Lôi Vi hỏi lại.- Cái này phải hỏi Điện hạ mới đúng. Từ lúc ở Túc Duyên các đến giờ tiểu nữ thấy, Điện hạ đây cư xử không hề bình thường tí nào. Rất mất tự nhiên. Dáng vẻ cứ như chuẩn bị làm chuyện mờ ám hơn là giữ bí mật. Vì thái độ không minh bạch này của Ngài, tiểu nữ nhất định phải tính sổ.

Thì ra là vụ này. Nhưng chuyện này cũng phải trách nàng trước.

_ Ta như vậy đương nhiên là có lý do.

_ Lý do là gì?

_ Là vì nàng...nàng...ta...- Ngay lập tức, mặt Phúc Tường lại đỏ lên.

_ Điện hạ! Có phải huyênh đã lỡ gây ra chuyện gì rồi không?

Cười ranh mãnh, Phúc Tường nhìn xoáy vào mắt Phúc Tường hỏi.

_ Ta làm gì có!

_ Vậy tại sao mặt huyênh lại đỏ vậy?- Phúc Khải bồi thêm.

_ Cái này...Vi Nhi...nàng...

_ Tiểu nữ sao?

Nhìn gương mặt ngây thơ của Lôi Vi, Phúc Tường hoang mang không biết có phải nàng cố ý cài bẫy chàng hay không. Nếu thật, chàng quả không còn gì để nói. Nhưng nếu không, lỡ chàng nói ra chuyện bức tranh kia, người chịu điều tiếng chẳng phải là nàng sao. Haizzz!!! Thật không biết làm thế nào cho phải.

_ Thôi được rồi! Nàng định tính sổ với ta thế nào?

Nhìn thấy dáng vẻ cam chịu của Phúc Tường, mọi người ai cũng nín thở chờ đợi nhìn được cười. Trong khi đó Phúc Tường phải niệm liên tục hai chữ "nhẫn nhịn" bằng không...việc này thật mất khí khái nam nhân quá đi mất.

_ Hồi còn ở Quý Hoa cung, tiểu nữ có nghe nói, người phương Tây có vào triều ngoài việc dâng tấu ý muốn được giao thương ra họ còn đem theo cống phẩm cho triều đình phải không?

_ Đúng vậy!- Phúc Khải chậm rãi trả lời.

_ Đồ của bọn người đó cũng thật kỳ quái.- Chất giọng của Phúc Tường đầy khó hiểu.- Trong đó có một thứ nhìn chẳng khác gì cây đinh ba, còn có cả mấy con dao nhỏ xíu nữa.

Nghe Phúc Tường nói, Lôi Vi phải nín thở chờ đợi không bật cười.

_ Đó là dụng cụ dùng để ăn của người phương Tây.- Lôi Vi chậm rãi giải thích.- Cái mà Ngài cho là cây đinh ba đó được gọi là nĩa dùng để cuộn những đồ ăn dạng sợi như mì và nó cũng thay thế chức năng gấp đồ ăn của đũa. Còn con dao nhỏ kia là dùng để cắt những miếng thịt lớn ra thành từng miếng nhỏ vừa ăn. Vì trong ẩm thực của phương Tây có những món phải để nguyên con hoặc thái thành miếng to, vậy nên sau khi làm chế biến xong, chúng ta sẽ dùng đến nó để chia nhỏ lại.

Trong khi Phúc Tuấn và Phúc Tường gật gù như vỡ lẽ. Những người còn lại không khỏi ngạc nhiên.

_ Lôi Vi! Muội biết nhiều thật!- Chất giọng của Phi Đào đầy thám phục.- Hôm trước là cái bầy kia, giờ đến cái này.

Phi Đào nhắc đến bầy, mọi người lại thi nhau hỏi. Và khỏi cần phải nói, Phi Đào kể nó tường tận đến mức nào khiến ai nấy cũng được một trận cười nghiêng ngả mà khen Lôi Vi cao tay.

_ Thôi được rồi! Mọi người đừng cười nữa.- Vừa nói, Lôi Vi vừa quay về Phúc Tuấn.- Người phương Tây có dâng thực phẩm không?

_ Có!- Phúc Tuấn gật đầu

_ Vậy chúng ta vào bếp! Tiểu nữ sẽ xem thử họ có dâng thứ thực phẩm mà tiểu nữ cần không. Sau đó...đích thân Điện hạ đây sẽ trở tài nấu nướng.

Trong khi mọi người ngạc nhiên, đầu Phúc Tuấn như vang âm lên một tiếng. Nấu nướng sao? Mạnh Tử có câu: "Quân tử viễn bào trù dã" giờ nàng lại bắt chàng vào bếp nấu đồ ăn.

Lúc này chàng nghĩ mình đã mất khí khái nam nhân, nhưng giờ chàng mới thật sự mất khí khái nam nhân. Song chàng biết, dù có phản đối đến mức nào chàng cũng là người chịu thiệt. Vậy nên chàng đành thờ dài mà đi cùng Lôi Vi vào phòng bếp của Trùng hoa viên. Dù sau, đây cũng không phải là lần đầu chàng vào chôn đó.

Sau khi Lôi vi kiểm tra phòng đông và lôi ra một đồng thứ đồ trong đó đa phần là những thứ mọi người không biết, nàng bắt đầu hướng dẫn Phúc Tuấn.

Trong khi Phúc Tuấn lúng túng đánh trứng với đường với nhau sau đó chậm rãi cho bột mỳ vào, Lôi Vi lại vận dụng những món đồ có sẵn để làm khuôn bánh. Ở ngoài, mọi người nhìn vào, ai nấy cùng tò mò và cảm thấy kỳ quái. Quan sát kỹ, họ thấy sau khi Lôi Vi gặt đầu hài lòng với hỗn hợp Phúc Tuấn vừa làm, cả hai nhẹ nhàng đổ nó vào cái khuôn nàng mới hoàn thành sau đó cho vào lò.

Điều chỉnh lại lượng nước trong thùng, Lôi Vi bắt đầu tính thời gian. Vì đây không phải lò vi sóng nên nàng cũng phải canh thời gian khác đi. Trong lúc vừa canh thời gian, nàng và Phúc Tuấn vừa làm khâu tiếp theo, làm kem.

Trong khi Phúc Tuấn nhẹ nhàng khuấy nồi nước đường, Lôi Vi nhanh chóng tách lấy lòng trắng trứng gà vào tô và lấy bơ ra bỏ vào một cái tô khác. Đến khi đường keo lại rồi nàng bảo chàng đổ ra một cái tô.

_ Cẩn thận!- Vừa nói, Lôi Vi vừa quan sát Phúc Tuấn.- Anh đổ từ từ thôi. Đường này nóng lắm đấy!

Đổ đường ra tô xong, Phúc Tuấn tiếp tục cho lòng trắng trứng vào tô và đánh lên. Khi chưa vào bếp, chàng quả thật thấy việc bếp núc không hề đơn giản tí nào. Đến lúc này rồi, chàng vẫn cảm thấy vậy nhưng vì có Lôi Vi đứng bên cạnh nên công việc này trở nên đơn giản hơn...

_ Á!

Lôi Vi kêu lên một tiếng khiến Phúc Tuấn thoát khỏi dòng suy nghĩ. Quay lại nhìn chàng thấy nàng đang dùng một tay ôm lấy cánh tay kia của mình.

_ Nàng sao thế?- Vợ thả đũa xuống, Phúc Tuấn vội quay về phía Lôi Vi.

_ Em không sao!- Lôi Vi lắc đầu.

_ Đưa ta xem nào!

Thật nhẹ nhàng, Phúc Tuấn mở tay của Lôi Vi ra. Và ngay lập tức một vết bỏng lọt ngay vào nhảu giới của chàng. Lúc này vì mãi nghĩ ngợi nên chàng đánh hỗn hợp đường và trứng có phần mạnh tay khiến nó văng lên tay nàng.

_ Chỉ là một vết nhỏ! Không sao đâu!- Lôi Vi cươi xòa.

_ Sao lại không sao? Sẽ để lại sẹo đấy!

_ Cùng lắm là một cái chấm thôi mà! Trước kia, có lần nào nấu đồ ăn mà em lành lặn đâu. Không bị bỏng thì bị đứt tay, không bị đứt tay thì bị dầu văng khắp mình. Quen rồi!

Lôi Vi nói vậy Phúc Tuấn đành thờ dài. Chỉ một chút không chú ý mà chàng đã khiến nàng bị thương rồi.

_ Mau! Mau lấy bánh ra giúp em!

Nghe Lôi Vi giục, Phúc Tuấn nhanh chóng dùng khăn mở lò ra để lấy bánh. Sau đó cả hai cùng làm những khâu cuối cùng để cho ra đời món bánh kem đầu tiên trong lịch sử ẩm thực Tân Thực.

Nhìn thứ đồ ăn tròn trịa có nhiều màu sắc như vậy, mọi người ai cũng không khỏi ngạc nhiên.

_ Nha đầu! Đây là món ăn của người phương Tây sao?

_ Chính xác là món ăn vào dịp sinh thần của người phương Tây.

_ Nó là món gì vậy?- Băng Luân Công chúa vừa nhìn vừa hỏi.- Trông lạ quá! Lại có nhiều màu sắc nữa.

_ Nói được gọi là bánh kem.

_ Bánh kem?- Phúc Khải tò ra hiếu kỳ.- Ta chưa nghe bao giờ.

Nghe Phúc Khải nói mọi người cười rộ lên.

_ Dĩ nhiên rồi!- Vừa cười, Phi Đào vừa nói.- Nó là của người phương Tây mà.

Nhìn mọi người vui vẻ, lòng Lôi Vi không khỏi hạnh phúc. Sinh nhật tuổi 20 của nàng tuy không thể chia vui cùng gia đình nhưng lại có thể ở bên những người bạn thân thiết như thế này quả thật nàng đã rất vui rồi. Quay lại nhìn Phúc Tuấn, nàng nở một nụ cười thật tươi. Chàng cũng đáp lại nàng bằng cái nhìn trìu mến, dịu dàng. Lần đầu tiên chàng vào bếp cùng nàng, đựng đến những dụng cụ làm bếp, ban đầu quả thực không thoải mái cho lắm. Nhưng chỉ nghĩ đến chuyện bên cạnh có Lôi Vi và chàng đang làm món bánh sinh thần cho nàng là chàng đã cảm thấy hạnh phúc rồi.

-----

* Quân tử cận bảo trù dã: Câu gốc của câu này là "Quân tử viễn bảo trù dã" của Mạnh Tử. Câu gốc có nghĩa là người quân tử nên tránh xa chuyện bếp núc. Tờ sửa chữ "viễn" (xa) thành chữ "cận" (gần) hàm ý, Phúc Tuấn vì Lôi Vi mà sẵn sàng vào bếp (dù trong chương mang tính ép buộc hơn là tự nguyện).

[1] Tình căn: căn là gốc rễ. Ý chỉ gốc rễ của tình yêu.

[2] Phi lễ: làm điều thất lễ, không hợp với lễ nghĩa.

Hết chương 80

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Thái tử học làm sang

_ Công chúa!- Vừa nói, Lê Uyên vừa dâng bằng tấu màu đỏ cho Ngọc Nhận.

Đón lấy bằng tấu, Ngọc Nhận chậm rãi mở ra. Từng cái tên lần lượt hiện lên trước mắt nàng.

_ Thái hậu muốn Người xem qua một lần.

Không nói gì, Ngọc Nhận Công chúa tiếp tục đọc. Mỗi nàng khẽ nhếch lên tạo thành kiểu cười nửa miệng.

_ Thái hậu còn nói gì không?

_ Thái hậu nói muốn để mọi chuyện cho Công chúa quyết định vì không muốn Người chịu thiệt thòi.

_ Được rồi!- Ngọc Nhận Công chúa nhàn nhạt nói.- Người hãy đem đến Lễ Tú phòng, bảo họ cứ theo luật mà làm. Nhớ rõ việc này phải giữ bí mật đến khi hoàn thành.

Nhận lại bằng tấu, Lê Uyên cúi người thi lễ rồi nhanh chóng rời đi. Một nụ cười có phần mờ nhạt hờn ảo được vẽ trên gương mặt nàng.

_ Điện hạ! Lôi Vi! Ta sẽ xem xem hai người đối mặt với chuyện này thế nào.

*

Từ khi chuyển vào Túc Duyên các này, Lôi Vi đã bày sẵn một bộ bàn ghế nhỏ ngay trước sân để vừa ngồi ngắm cảnh vừa thư thái nghỉ ngơi. Chiều nay,

sau khi giải quyết xong công việc, Phúc Tuấn và Phúc Tường đến Túc Duyên các chơi. Vốn dĩ cái bàn đang được đặt ngay gần hồ song vì trời nắng to nên nó nhanh chóng được dịch chuyển đến ngay bên dưới gốc cây Sưa.

Câu chuyện của họ quả thật không có gì mới. Năm nay người phương Tây lại cử sứ thần gửi thư sang Tân Thục ngõ ý được giao thương hàng hóa hai bên. Đối với người có tư tưởng hiện đại như Lôi Vi đây quả thật là việc tốt. Nhưng Phúc Tuấn và Phúc Tường đều không nghĩ như vậy. Để người phương Tây vào đây lo rằng những người này sẽ truyền bá tư tưởng văn hóa của họ vào đất nước khiến dân chúng làm mất đi cái gốc rễ của dân tộc.

_ Nhưng chúng ta không thể phủ nhận những lợi ích mà phương Tây sẽ mang lại.- Vừa rót trà, Lôi Vi vừa nói.

_ Đọc bức thư của họ là hiểu rõ rồi.- Vừa nhâm nhậm trà, Phúc Tường vừa nói.- Người thử nghĩ sâu xa hơn đi! Sao có chuyện đơn giản là giao thương hàng hóa được.

Nghe Phúc Tường nói, Lôi Vi phải nín thở mới không bật cười.

_ Nếu chúng ta giao thương hàng hoá với họ, cũng giống như chúng ta giao thương hàng hóa với Yên Khâu thôi mà. Hơn nữa...Vương gia! Họ viết bằng thứ ngôn ngữ khác, Ngài hiểu họ nói gì sao?

Câu hỏi của Lôi Vi lập tức khiến cổ họng của Phúc Tường ngưng hoạt động làm cho trà trong miệng dần trở nên chát. Bật cười nàng quay về phía Phúc Tuấn.

_ Em có thể đọc bức thư đó được không?

Có chút lưỡng lự nhưng cuối cùng Phúc Tuấn cũng gật đầu để Lôi Vi đọc thư.

_ Được!- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa lấy từ trong bức thư ra.

_ Người thì biết gì chứ?- Phúc Tường cố vớt vát lại chút hình tượng.- Cái tấu chương của họ nhìn sao cũng cảm thấy kỳ quái. Một tờ giấy xếp gấp lại bỏ vào trong một tờ giấy được gấp thành một cái túi rồi dùng cái gì đó bịt lại.

Phúc Tường càng nói Lôi Vi càng cười không ngớt. Đến khi có thể dừng được, miệng của nàng đã khát khô hết cả.

_ Cái này được gọi là phong thư dùng để đựng thư vào. Cũng giống như của nước mình thôi. Cái phong thư này rất dễ làm. Hôm nào tiểu nữ sẽ làm cho Ngài xem. Còn "cái gì đó bịt lại" phong thư này chính là nến được đun lên cho chảy ra thành một dạng chất lỏng gần giống nước sao đó họ sẽ đổ một ít vào vị trí này để dán lại, không cho ai xem. Trước khi nến nguội đi, họ sẽ dùng một con dấu đóng vào. Ở đây, con dấu này có hình một chiếc vương miện chứng tỏ, bức thư này được gửi từ Hoàng gia của một đất nước phương Tây.

Nghe Lôi Vi giải thích Phúc Tường đành nuốt mận. Khi này trong lúc cao hứng, chàng đã quên mất nàng là đến từ tương lai và lẽ dĩ nhiên nàng hoàn toàn biết những điều này.

_ Được rồi Bát đệ! Chúng ta không nói lại Vi Nhi đâu!- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa vỗ vai an ủi Phúc Tường.- Nàng thử xem xem họ viết cái gì trong thư. Bọn ta quả thật đọc không ra.

Gật đầu, Lôi Vi nhanh chóng mở thư ra. Nhưng khi mở thư ra, nàng không khỏi cảm thán.

_ Calligraphy sao?

_ Ca-li-ra-phi?- Chất giọng Phúc Tường khó hiểu.- Nó là cái gì?

_ Là một kiểu viết chữ nghệ thuật của phương Tây. Calligraphy! Đây là một lối viết đầy tính nghệ thuật chẳng khác nào thư pháp. Vậy nên để đọc được nó cũng không phải là chuyện dễ dàng gì. Được rồi! Tiểu nữ sẽ ráng nhìn để dịch vậy! Cho tiểu nữ chút thời gian.

Tuy ở trường Lôi Vi học khá môn Anh nhưng dù sao đây cũng không phải là môn chuyên của nàng vậy nên việc dịch nó cũng gặp đôi chút khó khăn. Vào phòng lấy hai tờ giấy, một cây viết chì và Ipad ra, nàng bắt đầu công việc của mình. Vừa đọc, nàng vừa dịch nó. Những chữ nào không thể dịch được liền nhờ tới từ điển trong Ipad giúp sức.

Trong khi đó, Phúc Tuấn lẫn Phúc Tường đều chăm chú quan sát nàng. Nàng viết thứ ngôn ngữ gì bản thân họ cũng không biết song họ đoán đây là thứ ngôn ngữ nàng hay dùng. Trong đầu họ đều không khỏi tò mò đây có phải là thứ ngôn ngữ con cháu của họ sẽ dùng sau này?

_ Xong rồi!

Sau nửa canh giờ cuối cùng Lôi Vi cũng đã dịch xong.

_ Xong rồi thì đọc cho chúng ta nghe xem.- Gấp quạt lại, Phúc Tường lên tiếng.

_ Không thành vấn đề!

Vừa nói Lôi Vi cười thật tươi, sau đó nàng cầm bản dịch của mình lên và đọc

"Kính gửi Hoàng đế Tân Thực,

Ta tên là Elisa, Nữ hoàng xứ Donlish.

Đầu tiên, Ta gửi đến Ngài lời chào chân thành nhất xuất phát từ trái tim của Ta.

Donlish của Ta đã nhiều lần cử sứ thần đưa thư đến Tân Thực của Ngài với thiện chí được kết tình giao ban giữa hai nước. Nhưng đến nay vẫn chưa được Ngài chấp thuận.

Từ đất nước xa xôi, Ta rất mong Ngài sẽ suy nghĩ và đồng ý lời đề nghị của Ta. Bởi điều này hoàn toàn mang lại lợi ích giữa hai bên và giúp cho cả hai đất nước cùng vững bền.

Việc giao lưu, buôn bán hàng hóa sẽ giúp cho hai bên có được nguồn lợi kinh tế nhất định. Chúng ta mang đến đất nước Ngài những sản phẩm các Ngài không có và mua những sản phẩm chúng ta không có tại đất nước Ngài. Điều này sẽ thúc đẩy kinh tế hai bên phát triển, giúp đời sống nhân dân hai nước đều được ổn định, đầy đủ.

Bên cạnh đó, nó cũng sẽ giúp dân chúng hai đất nước chúng ta học hỏi và giao lưu văn hóa với nhau. Ta tin rằng, đất nước các Ngài là một đất nước tươi đẹp, phồn thịnh đáng để cho người dân của Ta đến tìm hiểu, khám phá.

Bằng tất cả sự trân trọng của mình, Ta hy vọng Ngài có thể chấp thuận mong ước này của Ta vì sự phát triển của hai đất nước.

Cuối thư, chúc Ngài và Hoàng tộc của Ngài dồi dào sức khỏe, chúc nhân dân của Ngài hạnh phúc, chúc đất nước của Ngài hòa bình."

_ Đó là toàn bộ nội dung của bức thư.- Mím cười thật tươi, Lôi Vi đưa mắt nhìn Phúc Tuân và Phúc Tường.

_ Vì Nhì! Đây là tiếng Anh hay tiếng Ý?- Vừa cảm bản gốc lên, Phúc Tuân vừa hỏi.

_ Tiếng Anh hay tiếng Ý là sao?- Phúc Tường ngạc nhiên hỏi.

_ Tiểu nữ nói được ít nhất hai thứ tiếng.- Lôi Vi từ tốn trả lời.- Đây là tiếng Anh.

_ À!- Phúc Tường vỡ lẽ.- Mà trong thư có từ "kinh tế" nghĩa là sao?

Nghe Phúc Tường hỏi, Lôi Vi ngó người trong giây lát. Nhìn lại bản dịch của mình, nàng nhận ra trong bản dịch có một số từ ngữ được nàng sử dụng ngôn ngữ hiện đại.

_ Kinh tế...đồng nghĩa với giao thương.

_ Người viết bức thư này cho chúng ta là Nữ hoàng sao?

Nhìn dáng vẻ của Phúc Tuân, Lôi Vi phần nào hiểu ra vấn đề. Bốn chữ "Buông rèm nhiếp chính" và ba chữ "Nạn ngoại thích" ngay lập tức hiện lên trong đầu nàng. Xem ra ám ảnh về Lã hậu [1], hoặc Giả Nam Phong [2] cũng như người phụ nữ quyền lực duy nhất, Võ Tắc Thiên [3] vẫn còn đang ám ảnh bọn họ.

_ Nữ nhân cũng có thể can dự vào triều chính sao?- Phúc Tường ngạc nhiên.- Phương Tây thật lạ!

_ Ở phương Tây có rất nhiều Nữ hoàng. Họ nắm giữ quyền lực một cách đường đường chính chính và cai trị đất nước của mình bằng sự thông minh, nhạy bén. Có thể kể đến một vài người như: Cleopatra [4] Nữ hoàng của Ai Cập; Boudica [5] là Nữ hoàng vùng Iceni, phía đông nước Anh thời xưa; Eleanor [6] vùng Aquitaine sau này làm Nữ hoàng của cả nước Pháp. Sau này còn rất nhiều, rất nhiều nữ nhân quyền lực như vậy ở phương Tây. Nhưng hình như...đó không phải là vấn đề chính của chúng ta lúc này thì phải.

Đúng vậy! Đó không phải là vấn đề bọn họ quan tâm lúc này. Vấn đề chính đó là việc nên hay không nên giao thương hàng hóa với người phương Tây.

_ Theo tiểu nữ thấy...bức thư này rất chân thành. Hai người nghĩ sao?

_ Ta cảm thấy nghi ngờ!- Phúc Tường chậm rãi lên tiếng.- Biết đâu mục đích của họ là do thám tình hình của chúng ta thì sao?

_ Tân Thực giao thương với Yên Khâu, với Đan Lư, với Trì Quốc trước kia, với Lăng Quốc trước kia sao Ngài không sợ họ do thám? Mà giờ người phương Tây ngó ý giao thương Ngài lại sợ? Không phải là mâu thuẫn sao?

_ Vì đó là các nước lân cận!- Phúc Tuân chậm rãi nói.- Những thương hội đó qua đây đều bị chúng ta kiểm soát chặt chẽ nên vấn đề về do thám tuy có song không đáng ngại.

Nghe Phúc Tuân nói, Lôi Vi càng muốn cười. Nước láng giềng mới chính là nước khó phòng nhất vậy mà chàng lại nói thế. Nàng thật nói không nổi!

_ Vậy ai trong hai người giải thích giúp tiểu nữ hiểu chuyện Khai Phát thương hội là thế nào?

Chỉ với một câu hỏi, hai chàng trai ngồi bên cạnh nàng không biết trả lời thế nào. Vì tính chất của vụ này nào đâu phải nhỏ. Hãm hại Hoàng tử, cấu kết với thương hội trong nước để buôn bán bất hợp pháp làm rối nhiễu triều cương đất nước. Không hề nhỏ một tý nào. Nhìn thấy hai người ai cũng tiu nghỉu như mèo bị cắt tai, Lôi Vi phải nín thở mới nhận được cười.

_ Hai người chắc đã nghe qua câu "tam nhân đồng hành tất hữu ngã sư" [7] rồi phải không? Khải Phát Thương hội của Yên Khâu dạy cho chúng ta bài học về việc phải xiết chặt quản lý các thương hội đến từ nước láng giềng. Phương Tây sẽ dạy cho chúng ta về việc không nên bệ quan tỏa cảng [8] với những đất nước không cùng châu lục. Bên cạnh đó chúng ta sẽ học được không ít kiến thức bổ ích từ họ đâu. Vậy nên theo ý kiến của cá nhân tiểu nữ, chúng ta nên giao thương với họ. Còn vấn đề sợ họ do thám này nọ, cái này phải nhờ vào cái đầu của đương kim Thái tử. - Vừa nói, Lôi Vi vừa gõ nhẹ vào đầu của Phúc Tuân.

_ Người chắc họ sẽ đem những điều mới mẻ đến không hay chỉ đem đến rắc rối?

_ Nếu quả thật là rắc rối, chúng ta có tránh cũng không thoát. Còn về những điều mới mẻ, tiểu nữ hoàn toàn chắc chắn.

_ Ta không tin!- Phúc Tường vẫn cố chống chế.

Mỉm cười, Lôi Vi đẩy cây bút chì và Ipad của mình về phía Phúc Tường.

_ Đây là minh chứng cho niềm tin của tiểu nữ. Nhìn bề ngoài, có vẻ như tiểu nữ đang chuông đồ ngoại. Nhưng quả thật người phương Tây sẽ mang lại cho chúng ta rất nhiều điều bổ ích trong các lĩnh vực công nghệ, kỹ thuật, văn hóa nghệ thuật và nhiều ngành khác.

Trong khi Lôi Vi và Phúc Tường tranh cãi về sự được mất khi cho người phương Tây giao thương với đất nước, Phúc Tuân lại trầm ngâm nghĩ ngợi. Một đất nước muốn cường thịnh là phải giao lưu với các nước khác. Nhưng hiện giờ tình hình các nước láng giềng đang không ổn tí nào, điều này sẽ khiến Tân Thực bị ảnh hưởng. Cho người phương Tây vào triều vào lúc này e không hợp cho lắm. Song nếu cứ khước từ họ mãi đến một lúc nào đó họ sẽ chuyển sang ngó lơ với nước khác, như vậy không phải sẽ càng bất lợi hơn cho Tân Thực hay sao?

*

"From the moment I met you I just knew you'd be mine. You touched my hand, and I knew that this was gonna be our time..." (Ngay từ khoảnh khắc gặp anh, em đã biết anh sẽ là của em. Từ lúc anh chạm tay vào em và em biết rằng đây sẽ là thời khắc của chúng ta...) vừa hát theo bài hát Best in me của Blue đang mở trong Ipad, Lôi Vi vừa ngắm nghía bức tranh mới vẽ xong lúc chiều. Đã lâu rồi nàng không đụng đến màu nước cứ nghĩ tay nghề đã lẹt đi ai ngờ nó vẫn chưa giảm sút. Thật đáng mừng!

Nhưng nhắc đến chuyện này, Lôi Vi lại không khỏi bức mình với Phúc Tường. Trong khi nàng đưa ra cả đồng lý lẽ để bảo vệ ý kiến nên giao thương với người phương Tây của mình, chàng ta lại cứng đầu bảo vệ quan điểm sợ gây ảnh hưởng đến an toàn của đất nước. Nhìn bề ngoài phóng khoáng là vậy thật không ngờ chàng ta lại bảo thủ đến thế là cùng. Nàng tự hỏi không biết Băng Luân Công chúa làm sao có thể dung hòa được với chàng Vương gia này.

Cuối cùng để minh chứng cho những gì mình nói, cả hai đã cùng bước vào một cuộc thi mà Phúc Tuân làm giám khảo. À vâng! Phúc Tuân làm giám khảo! Nghe tên giám khảo là có thể thấy được sự thiên vị rồi. Và cuộc thi của hai người chính là cuộc thi vẽ, đề tài là Tĩnh vật. Cả hai sẽ cùng vẽ một mẫu vật có sẵn. Nhưng trong khi Phúc Tường vẽ bằng chất liệu mực, màu của Tân Thực, nàng sẽ vẽ bằng chất liệu màu nước của phương Tây. Sau hơn một giờ đồng hồ vẽ và hoàn thiện bức tranh, Phúc Tuân lại phán cả hai hòa nhau. Rõ ràng chàng cố ý nói thế để tránh việc bị ăn mắng từ một trong hai người. Nàng thật tức không chịu được. May mà lúc đó Băng Luân Công chúa đến đã xả hận cho nàng.

Đơn giản là nàng đã hỏi Băng Luân Công chúa rằng nhìn vào hai bức tranh, nàng ấy thấy bức tranh nào đẹp hơn. Băng Luân Công chúa nhìn hai bức tranh không biết do ai vẽ nên chỉ vào bức tranh vẽ bằng màu nước đẹp hơn. Khi đó không cần nhìn nàng cũng biết được trên đầu Phúc Tường có mấy cái vạch đen sì như trong các bộ phim Anime của Nhật. Chỉ cần nhớ đến đó thôi là Lôi Vi lại muốn cười ngất cả lên.

"Cốc...cốc...", tiếng gõ cửa nhẹ vang lên.

_ Vi Nhi!- Phúc Tuân bên ngoài vọng tiếng vào.- Là ta đây!

_ Cửa khóa rồi!- Chặt giọng của Lôi Vi hậm hực.

Dứt câu, Lôi Vi toan đi vào phòng ngủ song cánh cửa đã bật mở. Phúc Tuân chậm rãi bước vào, đôi mắt nhìn nàng có chút ồ ạt.

_ Giận ta sao?

Nhẹ nhàng xoay người lại, Lôi Vi vòng hai tay trước ngực, mặt hơi kên lên.

_ Ai mà dám giận Thái tử Điện hạ chứ?- Lôi Vi cố tình kéo dài giọng nói ra.- Tiểu nữ chỉ không ngờ Điện hạ lại nhu nhược, không có chính kiến đến vậy.

Thở ra một tiếng, Phúc Tuân tiến về phía Lôi Vi và ôm lấy nàng mặc nàng giãy nảy.

_ Tha cho ta đi có được không? Một bên là Bát đệ, một bên là nàng. Ta phán ai vẽ đẹp hơn cũng không xong nên chỉ còn cách đó thôi.

_ Vậy ngay từ đầu anh đừng có nhận làm giám khảo.- Quay mặt đi, Lôi Vi nói.

_ Là...là hai người ép ta mà.

_ Uhm?

Quay lại nhìn Phúc Tuấn, đôi mắt của nàng thật khiến chàng không rét mà run.

_ Là tại ta!- Phúc Tuấn xuống nước.- Đáng lý ra ta không nên nhận làm giám khảo chấm tranh của hai người.

_ Biết thế thì tốt! Tha cho anh lần này!

Nghe Lôi Vi nói vậy Phúc Tuấn thở phào nhẹ nhõm. Chưa kịp hoàn hồn trở lại nàng đã đặt một nụ hôn thật khẽ lên gò má chàng. Ngay lập tức hồn chàng bay lên mây. Chưa bao giờ chàng cảm thấy bản thân chịu một chút ảm ức lại xứng đáng đến vậy. Mím cười thật tươi chàng tiến về phía nàng lúc này đã thoát ra khỏi vòng tay của chàng từ khi nào và đang ngồi trên chiếc ghế dài cuối phòng.

_ Lúc chiều, nghe nàng nói ta không thể không thừa nhận, người phương Tây quả thật có nhiều thứ hay ho. Nhưng chúng ta không hiểu cái gì thì làm sao học và tiếp thu được.

Hiểu ý Phúc Tuấn, Lôi Vi mím cười quay sang nhìn chàng.

_ Em sẽ chỉ anh!

_ Nàng có thể?- Phúc Tuấn có chút ngạc nhiên.

_ Em biết cái gì sẽ chỉ cái đó. Em sẽ chỉ chỉ những thứ cơ bản nhất thôi. Còn nếu anh muốn biết nhiều hơn thì có Ipad và quyển Bách khoa của em đó, anh có thể lấy đọc bất kỳ lúc nào.

Nghe vậy Phúc Tuấn tỏ ra thích thú chẳng khác nào một đứa trẻ được tặng quà.

_ Vậy chúng ta học cái gì trước tiên?

Có chút ngạc nhiên, Lôi Vi chau mày nhìn Phúc Tuấn.

_ Học ngay bây giờ sao?

_ Đúng vậy!- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa vòng tay qua ôm Lôi Vi.- Nàng cũng biết, buổi sáng ta phải lên triều. Sau đó đọc rồi phê duyệt tấu chương, bàn thảo cùng phụ hoàng đến tận chiều có khi đến tối. Thân phận của nàng lại đặc biệt, không thể bị lộ được. Vậy nên chỉ còn có lúc này thôi.

_ Anh...là đang nghĩ cho em hay đang nghĩ cho mình vậy?

_ Cả hai!- Phúc Tuấn cười hiền.

Nhìn nụ cười lấy lòng của chàng, Lôi Vi thật không khỏi buồn cười. Chàng vốn đâu phải là người thích lấy lòng người khác chứ, vậy mà giờ lại ra sức lấy lòng nàng. Thật dở khóc dở cười! Nhưng với một người không thân thích, họ hàng gì với mình như nàng, chàng lại can tâm tình nguyện thay đổi tính tình, trở nên ôn nhu hơn, hài hước hơn, ngọt ngào hơn, đó không phải là yêu thì gọi là gì?

_ Được!- Vừa nói, Lôi Vi vừa đứng lên.- Giờ chúng ta học! Đầu tiên là cầm bút.

Nghe Lôi Vi phán hai chữ sau cuối Phúc Tuấn không khỏi ngạc nhiên. Đến khi thấy nàng lấy giấy bút ra rồi viết vài chữ, chàng mới hiểu với loại chữ này nếu dùng bút lông viết sẽ khó nhìn ra. Đến khi nàng chỉ chàng cầm bút, chàng mới thấy không đơn giản.

_ Đặt bút vào giữa ngón cái và ngón trỏ sau đó giữ bút bằng đầu ngón cái và ngón trỏ. Các ngón khác gập lại.- Vừa nói, Lôi Vi vừa làm mẫu.- Đây! Anh cầm thử đi.

Dứt câu, Lôi Vi cho bút vào tay phải của Lôi Vi rồi vừa nhìn chàng làm vừa hướng dẫn đến khi chàng có thể làm thành thạo.

_ Đó chỉ mới là cầm bút thôi!- Mím cười, Lôi Vi quay sang nhìn Phúc Tuấn.- Bây giờ chúng ta sẽ học viết.

Sau đó, Lôi Vi cầm tay Phúc Tuấn viết nắn nót từng chữ một. Viết đến chữ nào, nàng đều phát âm chữ đó một cách rõ ràng để chàng đọc theo. Trong khi chàng chăm chú nghe đọc và nhìn theo từng nét chữ nàng phải nín thở mới nhìn được cười khi ý nghĩ về cậu học sinh 23 tuổi học lớp 1 bay ngang qua đầu nàng.

Cầm tay Phúc Tuấn ghi ba hàng đủ 32 chữ cái bao gồm cả các chữ cái tiếng Anh, Lôi Vi thả tay chàng ra để chàng tự viết. Kết quả nét chữ của chàng thực sự rất đúng với câu "phượng múa rồng bay". Xem ra nàng còn phải cầm tay chàng để luyện viết dài dài.

_ Được rồi! Tối nay đến thôi! Bấy nhiêu chữ cái đó anh tự tập viết đi. Nhớ phải viết sao cho tròn chữ rồi hẵng đến tìm lão sư này. Khi đó em sẽ chỉ tiếp.

Nghe Lôi Vi nói vậy, Phúc Tuấn có chút hụt hẫng. Vừa nãy khi nàng cầm tay chàng giúp chàng nắn nót viết từng chữ, lòng chàng như tung bừng, ngọt ngào như tràn đầy khiến chàng không thôi mím cười. Cũng may lúc đó nàng đứng sau lưng chàng bằng không chắc chàng không biết phải làm thế nào

mất.

Nhìn ra bầu trời, chàng thấy nửa vầng trăng đang dần lên đến đỉnh. Song chàng quả thật không nỡ xa nàng. Hay là nói nàng chỉ thêm cho chàng cái gì nhỉ? Nhưng khuya rồi nàng cũng cần phải nghỉ hơn. Lòng chàng thật mâu thuẫn. Nửa muốn ở bên nàng lâu hơn nửa lại không muốn làm ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của nàng. Giá nàng là thê tử của chàng thì tốt biết mấy.

_ Khi nãy đứng ngoài cửa ta có thấy âm thanh gì đó.- Vừa xoay người về phía Lôi Vi, Phúc Tuần dịu dàng hỏi.- Hình như...là nhạc...nhưng nghe rất lạ. Ta còn nghe thấy nàng...hát theo bài hát đó.

_ Đó là một bài hát tiếng Anh.- Vừa cười, Lôi Vi vừa trả lời.- Bài hát đó ra đời khi em còn nhỏ. Tên của bài hát dịch ra có nghĩa "Điều tốt đẹp nhất trong em."

_ Vậy sao? Ta rất muốn biết thứ tiếng đó. Nàng có thể chỉ cho ta không?

Nghe Phúc Tuần nói vậy, Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên.

_ Anh rốt cuộc là...học trò chăm học hay là...Thái tử học làm sang thế?

_ Thái tử học làm sang?- Phúc Tuần nhăn trán khó hiểu.

_ Đó là tên của một vở kịch em đã từng được học. Nhưng em đã bóp méo tên nó đấy. Tên nó là Trường giả học làm sang của Moliere, một nhà viết kịch người Pháp. Xét về thời đại, ông ta sinh sau anh vài thế kỷ.

Nghe Lôi Vi nói, Phúc Tuần gật gù. Song nhận ra có điều gì đó không đúng, chàng vội quay lại nhìn nàng.

_ Vở kịch đó nói về cái gì vậy?

_ Nói về một Trường giả học đòi giới thượng lưu. Chỉ cần nghe đến giới thượng lưu đều làm như thế này, thế kia, ông ta đều bắt chước làm theo bất kể đúng hay sai, bất kể người nói có đáng tin hay không. Nói chung là "học" không có bài bản. Gần giống như kiểu thích cái nào học cái đó.

Dứt câu, Lôi Vi thấy nét mặt của Phúc Tuần sa sầm xuống.

_ Ta chỉ là nhất thời hứng thú muốn tìm hiểu văn hóa phương Tây thật không ngờ lại bị nàng nói thành ra thế này.

Nghe chất giọng âm náo của Phúc Tuần, Lôi Vi không khỏi bật cười.

_ Được rồi! Em chỉ chọc anh một chút thôi mà.

_ Ta biết rồi!- Trong giọng nói của Phúc Tuần lần khuất tiếng cười.

_ Thôi! Anh về nghỉ đi ngày mai còn phải lên triều sớm đó.

Lôi Vi vừa dứt câu, Phúc Tuần đã vội ngưng cười sau đó nhìn nàng một cách chăm chú đến nỗi khiến nàng đỏ cả mặt phải quay người đi chỗ khác.

_ Vi Nhi!- Vừa nói, Phúc Tuần vừa xoay người Lôi Vi lại.- Tối nay, ta có thể ở đây với nàng không?

Lời nói của Phúc Tuần chả khác nào sét đánh ngang tai Lôi Vi. Trong chốc lát nàng cảm thấy choáng váng.

_ Há? Anh...anh...nói cái gì?

_ Ta muốn ở đây với nàng!- Phúc Tuần nhắc lại lần nữa.- Ta sẽ không làm gì đâu, ta chỉ muốn ngắm nàng ngủ, vậy thôi.

_ Nhưng mà...- Vội buông tay Phúc Tuần ra, Lôi Vi đứng thẳng người.- Chuyện này...em là nữ nhân...anh là nam nhân...chúng ta...chúng ta sao có thể ở chung một phòng được chứ?

Càng nói Lôi Vi càng lắp bắp, theo đó cả gương mặt nàng cũng đỏ dần lên. Nàng đọc tiểu thuyết ngôn tình nhiều nên cũng thấy chuyện nam nữ chưa kết hôn mà sống chung với nhau là chuyện bình thường, Song dù sao đó cũng chỉ là trong truyện mà thôi, còn thực tế lại hoàn toàn khác. Dù sống ở bất kỳ thời đại nào, cả hai vẫn phải chịu sự ràng buộc của lễ giáo, của đạo đức xã hội. Dù cho không làm gì cả song cả hai cũng không thể ở chung phòng với nhau một đêm được. Chuyện này sẽ không chỉ ảnh hưởng đến nàng mà còn đến chàng nữa. Càng nghĩ nàng càng cảm thấy rối.

_ Phúc Tuần à! Không được đâu?

_ Nàng đang lo sợ điều gì?- Đứng lên, Phúc Tuần nhìn Lôi Vi rồi hỏi.- Tiết hạnh của nàng? Nàng yên tâm! Ta sẽ không để tiết hạnh của nàng bị vấy bẩn.- Chàng nghiêm giọng.- Ta sẽ không để bất kỳ ai bôi bẩn tiết hạnh của nàng.

_ Không phải!- Lôi Vi lắc đầu.- Em lo cho anh! Anh vừa mới được sắc phong chưa bao lâu mà đã...đã ở qua đêm với một ca vũ. Một đồn mười. Mười đồn thành trăm. Khi đó mọi người sẽ nghĩ anh có đời sống...bừa bãi...không đáng để tin tưởng, không đáng để đảm nhận trọng trách của một Thái tử, của một vị Hoàng...tóm lại, em không thể để anh vì em mà phải đối mặt với khó khăn.

Phúc Tuần rất nhanh chóng nắm bắt được câu nói hớ của Lôi Vi. Chàng nhìn thẳng vào mắt nàng.

_ Trọng trách của một Thái tử, của một vị...gì?

Biết Phúc Tuần đã nắm được câu mấu chốt, Lôi Vi không biết nói gì hơn. Nếu chàng biết trước mọi chuyện về trận chiến cuối cùng, lịch sử sẽ bị thay đổi. Không! Nàng không thể để điều đó xảy ra. Tần Thục cần một vị minh quân như chàng. Chàng nhất định phải lên ngôi trở thành Linh Phúc Hoàng đế.

_ Vi Nhi!

_ Đừng làm khó em! Em không thể nói!

Nhìn gương mặt muốn khóc tới nơi của Lôi Vi, Phúc Tuần không khỏi thở dài. Thật nhẹ nhàng, chàng ôm lấy thân hình nhỏ bé của nàng.

_ Được rồi! Ta không làm khó nàng. Nàng nghỉ ngơi sớm đi!

Dứt câu, Phúc Tuần chậm rãi buông Lôi Vi ra rồi quay người dời bước. Nhưng trước khi kịp bước chân ra khỏi cửa, nàng đã chạy đến ôm lấy tấm lưng rộng của chàng.

_ Phúc Tuần!

_ Sợ ta giận nàng sao?- Vừa hỏi, Phúc Tuần vừa đưa một tay lên giữ đôi bàn tay của Vi Nhi. - Ta không giận nàng đâu.

_ Có những chuyện em không thể nói được, em xin lỗi.

_ Ta đã nói là không sao rồi mà.- Vừa nói, Phúc Tuần vừa ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng đang tròn dần.- Vi Nhi! Nhất định sẽ có một ngày ta rước nàng về làm thê tử của ta, Mạnh Phúc Tuần này. Khi ấy, những lo lắng của nàng vì ta sẽ không còn. Còn nữa, nàng tuyệt đối đừng bao giờ nghĩ rằng vì một chuyện nào đó nàng sẽ trở thành gánh nặng của ta trong triều. Cuộc chiến trong triều là cuộc chiến của nam nhân bọn ta, không liên quan gì đến nữ nhân như nàng cả. Vậy nên ta tuyệt đối sẽ không để bất kỳ kẻ nào có ý lợi dụng, lôi kéo nàng vào cuộc chiến này.

Từng lời nói của Phúc Tuần chứa đầy sự đanh thép nhưng đâu đâu cũng tràn ngập yêu thương khiến Lôi Vi không khỏi xúc động. Có lời nói này của chàng, dầu bão tố có lớn đến đâu, nàng sẽ cùng chàng đối mặt.

-----

[1] Lã hậu: Lã Trĩ (Lữ Trĩ) sau khi Hán Cao Tổ Lưu Bang băng hà, Hán Huệ đế Lưu Doanh lên ngôi, Lã hậu đã buông rèm nhiếp chính. Sau khi Hán Huệ đế qua đời, bà đã dựng nên 2 triều vua là Hán Tiền Thiếu đế và Hán Hậu Thiếu đế. Hai vị vua này được bà lập nên khi còn rất nhỏ nên bà đã đích thân lâm triều, buông rèm nhiếp chính. Và trong khoảng thời gian bà chính thức buông rèm nhiếp chính (khoảng 8 năm) nạn ngoại thích hoành hành khắp nơi. Dòng họ Lã của bà đã thao túng, làm lung lay triều đình.

[2] Giả Nam Phong: là Hoàng hậu của Tấn Huệ đế nhà Tây Tấn. Nàng là con gái của Giả Sung, khai thần công quốc nhà Tây Tấn. Tương truyền Tấn Huệ đế vốn từ nhỏ đã ngờ nghệch nên mới thích một xú nữ như Giả Nam Phong. Vì Tấn Huệ đế là con trai duy nhất của Hoàng hậu Dương Diễm và Tấn Vũ đế nên một phần nghe Hoàng hậu khuyên, phần nữa vì lo lắng cho con trai, Tấn Vũ đế đã lập Giả Nam Phong làm Thái tử phi. Khi làm Thái tử phi, nàng đã hãm hại Dương Chi, vị Hoàng hậu thứ hai của Tấn Vũ đế và một cung nữ vì trót có thai với Thái tử. Khi lên làm Hoàng hậu, nàng đã buông rèm nhiếp chính, thao túng cả triều đình Tây Tấn giết hại đại thần, tông thất trong đó có dòng họ Dương của 2 Hoàng hậu quá cố, khiến Thái tử bị giết chết... Trong cuộc binh biến của Triệu vương Tư Mã Luân, Giả Nam Phong đã bị giết chết. Không những vậy ông còn giết chết Giả Mật (Cháu ngoại của Giả Sung) và 24 người bạn của y cũng như gia đình của họ, trong đó có mỹ nam nổi tiếng Phan Nhạ (người đời sau gọi là Phan An). Tuy Phan An không làm gì nên tội nhưng vì "thờ" nhầm chủ nên bị giết chết cả nhà, chỉ có con trai của huynh trưởng của chàng là thoát chết.

[3] Võ Tắc Thiên: nàng vốn là phi tần của Đường Thái Tông Lý Thế Dân. Theo tục lệ, khi vua chết các phi tần thường bị tuần táng theo. Nhưng Lý Trị lúc này đã là Đường Cao Tông vì sớm đã say mê sắc đẹp của nàng nên tìm mọi cách cứu nàng, đưa nàng đến chùa Cảnh Nghiệp, sau đó lại cho nàng hoàn tục, trở về Hoàng cung. Với sự sắc sảo thông minh của mình, nàng đã không từ bất kỳ thủ đoạn nào, bao gồm cả giết chết đứa con còn trong trứng nước của mình để bước lên ngôi vị Hoàng hậu. Dần dần nàng thay thế Đường Cao Tông làm triều, giải quyết triều chính.

Sau khi Cao Tông chết, bà dựng nên khoảng 2 đời vua để buông rèm nhiếp chính. Sau đó bà tự mình lên ngôi, đổi Đại Đường thành nhà Võ Chu (Vũ Chu), xưng tôn hiệu Thánh Thần Hoàng đế. Từ khi bắt đầu buông rèm nhiếp chính, bà luôn tỏ ra là một nhà chính trị có tài, song cũng như những nữ nhân chuyên quyền đi trước, bà không thể nào dẹp yên nạn ngoại thích. Về cuối đời bà vướng vào sự lựa chọn nên để con cháu họ Võ của bà lên ngôi hay trả lại Hoàng vị cho nhà họ Lý. Tuy là một nữ nhân tài năng kiệt xuất, nhưng bởi những tội ác bà đã gây ra nên bà bị xem là vết nhơ trong lịch sử Trung Quốc.

[4] Nữ hoàng Cleopatra: là vị nữ hoàng nổi tiếng nhất của Ai Cập cổ đại. Bà vốn là thành viên của nhà Ptolemaios, Hy Lạp. Bà là một nữ hoàng không chỉ xinh đẹp mà còn tài giỏi của Ai Cập cổ đại.

[5] Nữ hoàng Boudica: bộ tộc người Briton Iceni thuộc người Celt đã lãnh đạo một cuộc nổi dậy chống lại lực lượng chiếm đóng của đế chế La Mã.

[6] Nữ hoàng Eleanor: là một trong những phụ nữ quyền lực và giàu có nhất Tây Âu trong giai đoạn Trung kỳ Trung cổ. Bà trở thành Nữ công tước xứ Aquitaine (Duchess of Aquitaine) khi còn là đứa trẻ, nắm vị trí cai trị xứ Aquitaine một cách độc lập. Sau đó, bà trở thành Vương hậu nước Pháp (1137-1152) và Vương hậu nước Anh (1154-1189).

[7] Tam nhân đồng hành tất hữu ngã sư: ba người cùng đồng hành, tất có người là thầy ta.

[8] Bể quan tỏa cảng: chính sách đóng cửa, không chịu giao thiệp với nước khác. Chính sách này vẫn thường được các nước thời phong kiến sử dụng với các nước khác, đặc biệt là các nước phương Tây nhằm mục đích đồng hóa nhân dân, không cho nhân dân bị ảnh hưởng tư tưởng, văn hóa của các nước phương Tây.

Hết chương 81

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Thị tẩm

_ Bãi triều!- Vừa tiến về phía trước, Ông Tổng quản vừa hô to.

Bên dưới đồng loạt văn võ bá quan đều quỳ xuống tung hô:

_ Ngô hoàng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!

Sau buổi chiều sớm đầy căng thẳng, các vị mệnh quan triều đình nhanh chóng rời khỏi Đại điện để về lo công việc của mình. Vừa đi họ vừa bàn tán đủ thứ chuyện, đa phần là những vấn đề triều chính họ và Hoàng thượng cùng thương nghị. Trong đó vấn đề giao thương với người phương Tây cuối cùng cũng đã được duyệt. Theo đó, Lễ bộ sẽ thay mặt Hoàng thượng viết thư phúc đáp lại thư của Nữ hoàng xứ Donlish về việc sẽ đồng ý cho họ giao thương hàng hóa. Bước đầu triều đình chỉ cho họ được phép tự do đi lại trong khu vực năm thành trì lớn nhỏ của vùng Tây Thủy, trong đó bao gồm các thành thuộc Trì quốc cũ, chủ yếu tại Ngọc Hải Nam thành để giao thương hàng hóa với cả Tân Thục. Ngọc Hải Nam thành là một thành trì nằm phía Tây Nam của Tân Thục và nằm dọc theo con sông Xuyên Tinh, một con sông lớn bắt nguồn từ nước Tụ Thủy chảy vào Thục quốc. Các quan viên địa phương sẽ giám sát mọi hoạt động của người phương Tây tại khu vực mình quản lý mỗi tháng báo về triều đình một lần để xem xét việc có nên nói lỏng việc đi lại hay buộc họ rời khỏi Tân Thục.

Đa phần các quan trong triều đều tỏ ý lo ngại. Song trước lý lẽ của Phúc Tuấn họ quả thực không làm gì được mà đành "trơ mắt" nhìn Định An Hoàng để gặt đầu chấp thuận.

Theo dòng người, Phúc Tuấn cũng nhanh chóng rời khỏi Đại điện rồi rẽ lối về phía Đông cung. Mọi chuyện trong triều đều đã được giải quyết ổn thoai thế nhưng từ hôm qua đến giờ, tâm trạng của chàng quả thực không được tốt. Nguyên nhân cũng là vì món quà từ trên trời rơi xuống của Thái hậu. Năm tú nữ nhập Đông cung hôm qua. Chỉ cần nghĩ đến thôi chàng cũng thấy đau đầu. Thật không biết nội tổ mẫu của chàng đã tuyển chọn họ từ khi nào đến khi mọi chuyện đầu vào đó cả rồi liền cho họ nhập cung khiến chàng không kịp trở tay.

_ Điện hạ!

Chất giọng trầm vang lên phía sau khiến bước chân của Phúc Tuấn dừng lại ngay lập tức. Chàng chậm rãi quay lại và thấy Phúc Hoàng với gương mặt đang cố giữ bình tĩnh tiến về phía chàng.

_ Ta có chuyện muốn hỏi Hoàng đệ!

Phúc Hoàng chỉ cần nói bấy nhiêu Phúc Tuấn lập tức hiểu Tam huynh của mình muốn hỏi chàng chuyện gì. Vậy nên chàng bảo Tiểu An Tử về cung trước.

Thấy Tiểu An Tử đã khuất sau bụi cây, Phúc Hoàng quay về phía Phúc Tuấn.

_ Ta muốn hỏi đệ, đệ có ý định nạp Lôi Vi làm phi tử không?

_ Đây là chuyện giữa đệ và Vi Nhi. Không liên quan đến Tam huynh.

Chất giọng của Phúc Tuấn vẫn điềm tĩnh. Nhưng nếu nghe thật kỹ sẽ thấy ít nhiều nộ khí trong đó. Đúng vậy! Chàng tức giận! Chàng ghen! Bởi Lôi Vi và Phúc Hoàng từng có một quãng thời gian yêu nhau song sau đó không hiểu vì sao hai người lại chia tay. Chàng ghen bởi giờ, tuy Lôi Vi đã chấp nhận chàng và chàng cũng toàn tâm toàn ý yêu nàng nhưng người huynh này của chàng luôn tỏ thái độ quan tâm đến nàng mỗi khi hai người có chuyện.

Nếu huynh ấy đã muốn ở bên cạnh Lôi Vi đến vậy tại sao lại không giữ chặt lấy nàng mà buông tay nàng để đến khi nàng đáp lại tình cảm của chàng, huynh ấy lại không ngừng tỏ thái độ này mỗi khi hai người gặp chuyện? Phúc Tuấn thật không hiểu.

_ Đúng vậy! Đây là chuyện riêng của đệ và Lôi Vi, ta không có quyền can dự vào. Nhưng ta nhắc cho đệ nhớ, nếu đệ làm tổn thương nàng ấy, ta sẽ

không để yên đâu.

_ Huynh có ý gì?- Phúc Tuân lạnh giọng.- Tam huynh! Huynh nói những lời này với đệ là có ý gì? Nếu huynh có tình cảm với nàng đến vậy, tại sao bốn năm trước huynh không giữ chặt nàng để đến khi nàng đến với đệ, huynh thật chẳng khác nào âm hồn bất tán, chỉ cần đệ và nàng gặp phải chuyện gì huynh đều xuất hiện để cảnh cáo đệ. Đệ thật không tài nào hiểu nổi mục đích của huynh là gì. Là không muốn nàng ấy có một cuộc sống hạnh phúc bình an? Hay là nàng ấy chỉ là cái cớ để huynh nhằm vào đệ?

Trước sự truy vấn của Phúc Tuân, Phúc Hoàng như hóa đá. Đúng vậy! Nếu chàng yêu Lôi Vi nhiều đến vậy có sao bốn năm trước lại dễ dàng buông tay nàng như thế để cho đến giờ này chàng vẫn cứ mãi dõi theo nàng. Chỉ cần nàng xảy ra chuyện gì, chàng đều biện minh rằng: nếu là chàng, chàng sẽ không để nàng chịu bất kỳ áp lực nào. Chàng rút cuộc là muốn điều gì? Muốn nàng quay trở về? Điều này căn bản không thể nào xảy ra. Muốn hạ bệ Phúc Tuân? Từ sau lần đó, chàng đã tự hứa với lòng sẽ không lợi dụng nàng vào cuộc chiến chốn triều đình giữa chàng và các huynh đệ của mình nữa. Vậy...mục đích của chàng là gì?

Là vì không có được nên không can tâm.

_ Tam huynh! Đệ không cần biết mục đích thật sự của huynh đối với Vi Nhi là gì, nhưng đệ tuyệt đối sẽ không để huynh đạt được mục đích đó đâu. Đệ sẽ dùng cả sinh mạng của mình để bảo vệ nàng. Bởi vì...Cát Lôi Vi là Thái tử phi tương lai của Thái tử Tân Thực đương triều, Mạnh Phúc Tuân này.

Dứt câu, Phúc Tuân chậm rãi quay đi, rời khỏi Ngự Hoa viên. Nhưng chưa đi được bao xa, chàng đã thấy Tiểu Đậu Tử chạy hốt hơ hốt hải về phía chàng.

_ Thái...Thái tử...- Vừa lắp bắp, Tiểu Đậu Tử vừa vội quỳ xuống.

_ Đứng lên đi! Có chuyện gì mà ngươi lại gấp gáp vậy?

_ Hồi Thái tử! Thái hậu đang ở Đông cung chờ Ngài.

Phúc Tuân như không tin vào tai mình. Thái hậu đến Đông cung lại vì chuyện gì? Ngọc Nhận ngày nào chả đến vấn an Người, còn chàng mỗi lần rảnh rỗi đều ghé thăm Người. Vậy nên nếu có chuyện gì, Người đã nói luôn khi chàng hoặc Ngọc Nhận đến vấn an rồi. Sao Người lại phải đích thân đến Đông cung?

_ Không lẽ...

Sực nhớ ra điều gì đó, Phúc Tuân lắc đầu ngẩn ngẩn.

_ Đi thôi! Chúng ta về Đông cung!

_ Vâng!

Nói đoạn chủ tớ Phúc Tuân nhanh chóng trở về Đông cung. Trong lòng chàng trăm ngàn ngổn ngang.

*

Vừa nằm dài trên bàn, Lôi Vi vừa nhìn Quân Đài và Băng Tư luyện tập. Trung thu gần đến rồi, ca vũ của Thái Thường Nhạc phủ đang tích cực luyện tập. Ca vũ trong Đông cung cũng không ngoại lệ. Song giờ nàng quả thật không có tinh thần để luyện tập. Chỉ nghĩ đến việc Phúc Tuân vừa có thêm năm cô vợ mới, nàng đã không thể nào tập trung được rồi. Khi quyết định về với chàng, nàng đã ngầm chấp nhận việc sau này chàng sẽ có năm thê bảy thiếp rồi hơn thế nữa là 3000 mỹ nữ chốn hậu cung. Nhưng...làm ơn đừng xảy ra đột ngột thế này có được không? Chuyện này quả thật khiến nàng bị xoay đến chóng cả mặt.

Từ hôm qua đến giờ Lôi Vi cũng có phần lảng tránh Phúc Tuân. Nàng thật không muốn lịch sử lặp lại, vì chuyện phi tần hậu cung mà lại xa nhau. Nhưng nàng quả thật cần chút thời gian suy nghĩ. Chàng như hiểu ý nên tối qua cũng không đến Túc Duyên các tìm nàng. Sáng nay hỏi Tiểu Đậu Tử nàng mới hay tối qua chàng một mình ở Thuận Quân điện, không hề gọi tú nữ nào vào hầu.

Tú nữ! Nghe đến hai chữ này Lôi Vi liền thấy có điều gì đó không ổn. Chẳng phải ngay sau khi nhập cung sẽ được phong tước hiệu ngay hay sao? Hỏi thêm một chút nàng càng thờ dài. Chàng từ khi năm nữ tử kia nhập Đông cung vẫn chưa đến gặp mặt lấy một lần chứ đừng nói gì đến chuyện sắc phong cho họ. Nghe tin này, nàng quả thật không biết nên vui hay nên buồn.

_ Được rồi! Đừng ừ rử mãi thế!- Vừa ngồi xuống, Băng Tư vừa vỗ vai Lôi Vi.

_ Phải đấy Vi Nhi! Phấn chấn lên!- Quân Đài góp giọng vào.- Muội cứ như thế này, Thái tử sẽ càng lo lắng đấy.

_ Muội cũng không muốn!- Lôi Vi thờ dài.- Nhưng mà có thể đừng xoay muội như chong chóng thế này được không? Ít nhất ra...cũng phải cho muội biết trước chứ.

Càng về cuối, chất giọng của Lôi Vi càng nhỏ.

_ Ta nghe nói Thái tử cũng không biết trước chuyện này mà.- Băng Tư chậm rãi nói.

_ Nhưng nghĩ lại, muội cảm thấy có chút kỳ quái!- Chất giọng Quân Đài trở nên khó hiểu.- Nạp phi là chuyện lớn chứ đâu phải là chuyện nhỏ mà đến khi sự đã rồi Thái tử mới biết.

_ Thái hậu muốn dành cho chàng ấy một món quà bất ngờ.- Chất giọng của Lôi Vi có chút bất mãn.

_ Là ai nói với muội? - Băng Tư nghi ngờ hỏi.

_ Muội nghe người hầu của Ngọc...Mạnh Lương đệ bàn tán với nhau.

Nghe Lôi Vi nói vậy, trăn Băng Tư càng nhăn lại. Có sự trùng hợp đến thế sao? Quả thật Ngọc Nhận không thể nào giấu kín chuyện này được. Chỉ có Hoàng hậu và Thái hậu là có thể. Nhưng tin này lại chỉ có mình Lôi Vi nghe được, nó như ngụ ý rằng: "chuyện này do Thái hậu quyết định. Không liên quan gì đến ta. Người muốn nói gì, đến gặp Thái hậu" vậy.

_ Năm người đó muội cũng chưa gặp qua nhưng nghe nói toàn là kim chi ngọc điệp [1] của các quan đại thần hoặc phú hộ nổi tiếng trong thành.

_ Họ là những ai? - Quân Đài tò mò hỏi.

_ Nghe đồn có Hứa Thúy Trúc nữ nhi của Hứa Trác Khiêm bên Hình bộ, Hoắc Tương Nguyệt nữ nhi của Đại Tướng quân Hoắc Thành Uy. Triệu Yên Xuân nữ nhi của Thái phó Triệu Hoài. Đặng Phụng Thoa là con gái của Đặng Kim Hùng.

_ Đặng Kim Hùng? - Quân Đài không khỏi ngạc nhiên.- Là ông chủ nghề rèn lớn nhất kinh thành sao?

_ Hình như vậy!

Lôi Vi cũng không chắc lắm. Bởi từ ngày đến đây ngoài Hoàng cung ra nàng gần như không đi đâu. Nếu có ra ngoài cũng chỉ đến Trùng Hoa viên với Phúc Tuấn, trước kia khi còn Hương Y nàng còn lui tới Phi Thiên lâu nhưng giờ nàng cũng không năng đến đó nữa.

_ Vậy người cuối cùng là ai?

Nghe trong giọng nói Băng Tư dường như nàng rất muốn biết cái tên cuối cùng. Có lẽ nàng đã đoán ra được điều gì đó chẳng.

_ Người cuối cùng...Sở...Sở...- Lôi Vi cố nhớ tên của người này

_ Sở Phần Diễm? - Băng Tư hỏi lại.

_ Phần Diễm sao? - Quân Đài thốt lên.

Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên, Lôi Vi không khỏi tò mò. Rốt cuộc Phần Diễm có thân thế ra sao lại khiến họ kinh ngạc đến vậy?

_ Hai tỷ biết người này?

_ Trong kinh thành này chỉ có Sở Thịnh Hòa mang họ Sở thôi.- Băng Tư điềm tĩnh nói.

_ Sở gia là phú hộ giàu có nhất kinh thành.- Quân Đài giải thích.- Ngoài ra ông ta cũng làm ăn lớn với các nước Yên Khâu, Đan Lư, Tụ Thủy, Kinh Quốc, Lâm Quốc. Tài sản đất đai của ông ta nhiều không kể xiết. Vùng Tây Thủy, Bắc Mạc đều có đất của ông ta. Sở Phần Diễm là nữ nhi của ông ta.

Càng nghe Lôi Vi càng không khỏi kinh ngạc. Nàng thật sự không ngờ rằng, ở thời đại này còn có người giàu đến độ Hoàng thất cũng phải dè chừng như vậy.

_ Xem ra, Thái hậu chuẩn bị cho Thái tử rất kỹ.- Băng Tư chậm rãi nói.

Chỉ với một câu nói của Băng Tư, Lôi Vi hiểu ra vấn đề. Thái hậu không chỉ đơn giản là tuyển phi cho Phúc Tuấn mà còn đang giúp chàng ngồi vững trên địa vị Thái tử, giúp căn cơ của chàng ngày một vững chắc.

_ Sở Phần Diễm không phải là người đơn giản đâu. Muội nên cẩn thận!- Quay về phía Lôi Vi, Băng Tư nhắc nhở. Chất giọng của nàng nghe rất điềm tĩnh nhưng lại ẩn giấu nộ khí- Nàng ta và Ngọc Nhận không giống nhau. Nếu Ngọc Nhận sẵn sàng phơi bày tất cả bộ mặt của mình trước mặt muội, Phần Diễm chuyên dùng kế tá đao sát nhân [2], thậm chí dùng chính đao của muội để giết muội.

Càng nghe, Lôi Vi cảm thấy sống lưng của mình lạnh buốt. Thật không ngờ trên đời này còn có người dễ sợ đến vậy. Người có thể dùng kế tá đao sát nhân chắc chắn phải hiểu rất rõ người khác. Phần Diễm này thật không đơn giản tí nào. Xem ra mong muốn sống sót chôn Hoàng cung để được ở bên cạnh Phúc Tuấn của nàng đang dần trở nên xa vời. Chỉ với một Ngọc Nhận thôi nàng đã đau đầu nhức óc rồi, giờ thêm một Phần Diễm nữa, không sớm thì muộn nàng chắc sẽ bị thất tam phong [3] mất.

_ Tại sao tỷ lại biết rõ Phần Diễm đến vậy?

Chất giọng ngạc nhiên của Quân Đài, khiến Lôi Vi thoát ra khỏi dòng suy nghĩ của mình. Từ nãy giờ nàng chỉ chú ý đến những gì Băng Tư nói mà quên đi vấn đề cốt lõi, tại sao Băng Tư lại có thể hiểu rõ Sở Phần Diễm đến vậy?

_ Ta từng sống ở kinh thành một thời gian. Muội quên rồi sao?

_ À!- Quân Đài gật đầu như vỡ lẽ ra.- Muội quên mất!

Không nói gì, Băng Tư mỉm cười, nụ cười có phần gượng gạo. Lôi Vi cũng không muốn đề cập đến chuyện này thêm nữa. Sống phải phòng trước phòng sau thế này thật mệt mỏi. Nàng vốn chỉ muốn cùng Phúc Tuần bên nhau, sống một cuộc sống giản đơn, hạnh phúc vậy thôi. Nhưng giờ nếu không phải ngày nào cũng phải cảnh giác thì cũng luôn trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu. Con người nàng nào vốn không phải thế này. Và nàng tự hỏi, có phải nàng đã thay đổi, nàng đã đánh mất mình thuở nào?

_ Lôi Vi! Muội định thế nào?- Quân Đài lo lắng hỏi.

_ Muội hả? Muội định... "Hành đáo thủy cùng xứ, tọa khán vân khởi thì" [4]

Dứt câu, Lôi Vi đứng thẳng lên uốn người cho đỡ mỏi rồi tiến về phía trước vài bước.

_ Không nói với hai tỷ nữa, muội luyện múa đây.

Quân Đài toan nói điều gì đó nhưng Băng Tư đã kịp giữ lại.

_ Kệ muội ấy đi!- Băng Tư nói nhỏ.- Hãy để muội ấy thả lỏng tinh thần. Ta tin muội ấy sẽ có cách đối phó với Phần Diễm.

Chậm rãi đưa tay lên bắt đầu bài múa của mình, Lôi Vi nhẹ nhàng xoay người rồi bước một bước về phía trước. Cứ vậy, nàng tập trung vào điệu múa của mình. Bởi lúc này đây, nàng quả thật không muốn nghĩ quá nhiều về hiện tại. Nàng biết, đang đợi mình phía trước là những sóng gió khác đang tới với tốc độ mỗi ngày một nhanh. Nhưng trong lúc này đây, nàng không muốn nghĩ đến. Hay ích kỷ một chút, giờ nàng muốn mặc kệ tất cả. Hãy để nàng quên đi mọi chuyện trong lúc này. Những âm mưu nơi hậu cung, cuộc chiến tranh sùng hay cuộc chiến trong triều đình...Nàng muốn tạm quên đi tất cả...

*

Túc Duyên các lại một đêm yên tĩnh. Nhìn vào ánh đèn leo lắt, lòng Lôi Vi càng buồn. Lúc chiều sau khi từ Xuân Hoa viện trở về, nàng nghe Đồng Thảo thông báo, Phúc Tuần đã chính thức sắc phong cho năm tú nữ kia. Hứa Thúy Trúc là Hứa Lương viên, Triệu Yên Xuân là Yên Lương viên, Hoắc Tương Nguyệt là Hoắc Thừa huy, Sở Phần Diễm là Sở Chiêu huấn và Đặng Phượng Thoa làm Phượng Chiêu huấn.

_ Họ được sắc phong cả rồi!- Lôi Vi thẫn thờ.

Nghiên đầu qua nhìn gian phòng nhỏ, lòng Lôi Vi không khỏi buồn. Có lẽ giờ Phúc Tuần đang qua đêm tại nơi ở của một trong năm người kia. Trách nhiệm của một Thái tử không chỉ là chăm lo trăm họ mà còn cả việc kế thừa Hoàng tự. Chẳng và Ngọc Nhạ vốn dĩ đã rạn nứt, cuộc hôn nhân của hai người vốn chẳng khác nào một sự lừa dối song nó buộc phải tiếp diễn cho người ngoài nhìn vào. Nhưng việc chẳng qua đêm cùng Ngọc Nhạ rất khó xảy ra. Vậy nên...Không muốn nghĩ nữa, nàng thật sự không muốn nghĩ nữa.

"Cốc...cốc...", tiếng gõ cửa vang lên khiến Lôi Vi khẽ giật mình.

_ Ai đấy!- Vừa hỏi nàng vừa ngồi thẳng người.

_ Cát Tiểu thư! Là nô tỳ Từ Huyền!

_ Từ Huyền sao?- Lôi Vi không khỏi nhăn trán.

Không nghĩ ngợi nhiều, Lôi Vi vội đứng lên ra mở cửa. Cánh cửa vừa hé mở, nàng đã thấy ngoài Từ Huyền ra còn có bốn nữ tỳ khác.

_ Từ Huyền! Có chuyện gì mà đến tìm ta muộn vậy?

_ Cát Tiểu thư! Chúng nô tỳ theo lệnh của Thái tử đến hầu Tiểu thư tắm rửa.

Đã ngạc nhiên Lôi Vi lại càng ngạc nhiên hơn. Hầu tắm rửa? Từ trước đến giờ, nàng đều tự mình tắm rửa, nào có cần đến ai hầu hạ. Sao hôm nay lại...Phúc Tuần có ý gì?

_ Ta...ta đã tắm rửa lúc chiều rồi. Các người không cần hầu hạ ta đâu. Về đi!

_ Cát Tiểu thư!- Từ Huyền kiên nhẫn.- Đây là lệnh của Thái tử, chúng nô tỳ không thể không tuân theo.

_ Nhưng...Thái tử làm thế là có ý gì?

_ Chúng nô tỳ chỉ biết phục mệnh, ngoài ra không dám biết bất cứ điều gì của chủ tử. Xin Cát Tiểu thư hiểu cho và đừng làm khó chúng nô tỳ.

Lôi Vi nghĩ thế nào cũng không ra Phúc Tuần làm như vậy có mục đích gì. Nàng quả thật không hiểu được. Nhìn thấy sự cương quyết cùng sự nhẫn nại trên gương mặt Từ Huyền, nàng biết chắc nếu nàng không cho họ "phục mệnh", tối nay chẳng những họ mà nàng cũng không xong. Khẽ thở dài, nàng đành mở rộng cửa ra để cho Từ Huyền cùng đám tỳ nữ vào trong.

Chỉ trong chưa đầy nửa canh giờ, nước tắm đã chuẩn bị xong. Lôi Vi được hai tỳ nữ dẫn vào phòng tắm. Vừa bước vào, nàng vừa hít lấy hít để hương thơm thoang thoảng dịu nhẹ khiến đầu óc vốn căng thẳng của nàng nhanh chóng dịu lại, cảm thấy thoải mái.

_ Các người làm gì vậy?

Nhìn hai tỳ nữ chuẩn bị cơi đồ của mình, Lôi Vi không khỏi hốt hoảng mà đỏ mặt. Nàng vội dùng tay giữ lấy y phục của mình.

_ Tiểu thư! Xin hãy để chúng nô tỳ cơi bỏ xiêm y của Tiểu thư để vào tắm ạ.

_ Ta...ta tự cơi được rồi!

_ Tiểu thư!- Vừa quay lại, Từ Huyền vừa lên tiếng.- Đây là việc của chúng nô tỳ. Người hãy để chúng nô tỳ làm.

_ Ta đã bảo, ta tự cơi được rồi. Nếu các người cứ kiên quyết như thế, ta không tắm nữa.

Thấy Lôi Vi cương quyết như vậy, Từ Huyền đành xuống nước, nàng ra hiệu cho hai tỳ nữ bên cạnh Lôi Vi lui ra để nàng tự cơi y phục.

Sau khi Lôi Vi bước vào thùng tắm, các tỳ nữ nhanh chóng hầu hạ tắm rửa. Người thì rắc hoa vào thùng nước, người thì giúp nàng lau chùi thân thể. Nàng mới phút trước còn thể hiện sự kiên quyết không cho họ cơi đồ của mình, giờ ngâm mình trong làn hơi nước ấm áp, đầu óc đã dịu đi rất nhiều, cơ thể cũng được thả lỏng nên nàng cũng chẳng bận tâm đến việc có nhiều người xuất hiện trong lúc nàng đang tắm. Giờ nàng chỉ muốn tận dụng chút thời gian hiếm hoi để thả lỏng cả tinh thần lẫn thể xác. Đôi mắt vốn đã khép hờ, nay vì ngâm mình trong nước ấm, khí huyết được lưu thông thông suốt khiến đôi mắt nàng nhanh chóng sụp xuống không thể nào chống đỡ nổi. Đầu óc cũng nhanh chóng bị một lớp sương mỏng bao phủ khiến nàng không thể nào nghĩ được gì...

...Bước ra khỏi lớp sương mù, Lôi Vi nhìn thấy một khe sáng hẹp chiếu vào mắt. Khe sáng không quá chói, nhưng vì nhắm mắt lâu nên nàng nhất thời không nhìn thấy gì. Đưa tay lên dụi mắt, nàng mở hử mắt ra. Quan cảnh xung quanh thật khiến nàng không khỏi ngạc nhiên. Trên đầu giường là hình rồng uốn lượn được chạm trổ tinh xảo thể hiện sự tôn quý. Tầm màn màu vàng bao phủ quanh chiếc giường chắc chắn được làm từ loại vải thượng hạng. Xa xa là một cái giá bằng vàng, trên cùng là đĩa nến. Dù chỉ có thể nhìn thấy bấy nhiêu, nhưng nàng hoàn toàn chắc chắn đây không phải phòng của mình ở Túc Duyên các.

_ Nàng dậy rồi!

Chất giọng trầm quen thuộc ẩn chứa sự quyến rũ mê đắm vang lên bên tai khiến Lôi Vi không khỏi giật mình quay lại nhìn. Gương mặt Phúc Tuấn hiện lên ngay trước mắt nàng.

_ Phúc Tuấn!- Lôi Vi ngạc nhiên.- Đây là đâu?

_ Là phòng ngủ bên trong Thuần Quân điện.- Phúc Tuấn chậm rãi trả lời.

Nghe câu trả lời của Phúc Tuấn, Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên mà ngồi bật dậy. Lúc này nàng mới nhận ra cả chàng và nàng đều đang chỉ mặc bộ đồ lót trắng tinh. Liên tưởng sâu xa hơn, bên trong hai bộ đồ này chính là thân thể của hai người. Sâu xa hơn một chút nữa, chàng đã cho gọi nàng đến thị tắm. Nghĩ đến đây, mặt nàng lập tức tái xanh.

_ Phúc...Phúc Tuấn! Đừng...đừng nói với em...là anh...

_ Đúng vậy!- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa ngồi dậy.- Ta muốn nàng đêm nay thị tắm cho ta.

Vốn đã nghĩ đến đáp án này, nhưng nghe chính miệng Phúc Tuấn nói ra, đầu Lôi Vi vẫn nổ vang lên một tiếng. Trong lúc nàng vẫn đang đông cứng người, chàng đang nhanh chóng tiến lại gần và tựa cằm lên vai nàng. Nhẹ nhàng vạch cổ áo ra, chàng hít lấy hít để hương thơm trên da thịt nàng.

_ Vi Nhi!- Chất giọng của Phúc Tuấn khàn khản.- Giờ, ngoài cách này ra, ta thật không còn nghĩ ra cách nào để nàng trở thành thê tử của ta cả.

Nghe cách nói của Phúc Tuấn, Lôi Vi đoán đã xảy ra chuyện chẳng tốt đẹp gì. Mà chuyện đó chắc chắn nặng đến mức khiến chàng quần trí nghĩ ra cách này.

_ Phúc Tuấn! Đã xảy ra chuyện gì?- Cố giữ vững tinh thần, Lôi Vi cất tiếng hỏi.

_ Không có gì! Ta chỉ muốn nàng làm thê tử đời này kiếp này của ta.

Vừa nói, Phúc Tuấn vừa mon men đến gương mặt Lôi Vi và đặt lên môi nàng những nụ hôn thật dài. Cấn nhẹ vào môi nàng, chàng nhanh chóng tách miệng nàng ra rồi đưa lưỡi vào khuấy đảo khoang miệng, quấn lấy lưỡi nàng không rời.

_ Phúc Tuấn! Buông em ra!- Vừa thờ, Lôi Vi vừa nói, một tay đưa lên kháng cự.

_ Vi Nhi! Hãy làm thê tử của ta!

Một tay khóa tay nàng lại vừa đủ để nàng không thể kháng cự cũng vừa đủ để không làm nàng đau, Phúc Tuấn dùng tay còn lại tháo đai áo của nàng ra rồi lặn vào bên trong. Rất nhanh sau đó, chiếc áo lót của nàng bị chàng kéo ra. Nửa thân trên của nàng còn lại độc nhất dải yếm đỏ để che thân. Bàn tay

của chàng nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng nàng. Đi tới đâu, bàn tay ấy đều để lại lửa tới đó trên người nàng.

Cổ dùng chút mẩu lý trí còn sót lại, Lôi Vi lấy tay còn lại vừa đánh vừa đẩy Phúc Tuần ra. Nhưng sức nữ nhi sao có thể hơn được sức nam nhân. Không còn cách nào khác, nàng đành cắn thật mạnh vào miệng chàng khiến chàng vì đau quá phải buông nàng ra. Lúc chàng buông ra nàng mới thấy chàng đã cởi đai áo của mình ra từ khi nào, khiến nửa thân trên rần ròi, cường tráng của chàng hiện ra ngay trước mắt nàng. Thân hình này của chàng quả đúng chuẩn soái ca. Sáu múi rõ ràng lại không kém phần săn chắc và cân đối...Nhưng khoan đã...hình như đó không phải là vấn đề nàng cần quan tâm lúc này.

Lắc đầu để dẹp bỏ suy nghĩ đó, Lôi Vi vội ngẩng đầu lên nhìn Phúc Tuần. Nơi khoe miệng chàng, một ít máu đang rỉ ra. Không nghĩ ngợi nhiều, nàng vội lấy áo lót của mình thấm vào vết thương của chàng.

_ Anh không sao chứ? Có đau lắm không?- Lôi Vi lo lắng hỏi.

_ Ta không sao!

Vừa nói, Phúc Tuần vừa giữ lấy bàn tay nhỏ nhắn của Lôi Vi. Ánh mắt chàng nhìn nàng ngoài sự ôn nhu, thâm tình thường trực ra còn có sự bi thương khó nói. Cứ vậy, chàng nhìn nàng thật lâu.

_ Phúc Tuần! Anh có biết hôm nay anh lạ lắm không? Dọa em một trận hồn phách lên mây luôn.

Không nói gì, Phúc Tuần nhẹ nhàng vòng tay qua ôm lấy Lôi Vi. Như cảm nhận được điều gì đó, nàng nhẹ nhàng đưa tay lên xoa lấy tấm lưng rộng của chàng.

_ Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không? Nói em nghe đi!

Vẫn ôm lấy Lôi Vi, Phúc Tuần khẽ thở ra. Nghe trong hơi thở, nàng cảm nhận được sự bất mãn cũng như sự tức giận của chàng.

_ Sáng nay, Thái hậu có đến Đông cung, khi ấy nàng đã về Xuân Hoa viện rồi nên không rõ sự tình.

Thái hậu đến tận Đông cung để gặp Thái tử sao? Chuyện này sao nàng lại không hay biết một tý gì? Rốt cuộc, Thái hậu đã nói gì khiến chàng trở nên bất mãn như vậy?

_ Thái hậu đã nói gì với anh?- Vẫn xoa lưng Phúc Tuần, Lôi Vi khẽ hỏi.

Nhẹ vuốt mái tóc dài của Lôi Vi, Phúc Tuần chậm rãi buông nàng ra, nhìn thật sâu vào đôi mắt nàng. Đôi mắt của nàng trong veo không vương chút bụi nào. Và nó như bắt chàng phải thành thật với nó.

_ Thái hậu dùng nàng để ép ta sắc phong cho năm tú nữ mới nhập Đông cung.

Phúc Tuần đau lòng nói. Đã hứa sẽ không để nàng bị đem ra lợi dụng vậy mà chàng lại vẫn không ngăn cản được điều đó. Đến khi nào, đến khi nào chàng mới có thể thực hiện được những gì mình đã hứa hẹn với nàng?

_ Vậy nên, hôm nay anh mới sắc phong cho năm tú nữ đó?

Biết câu hỏi là ngu ngốc nhưng Lôi Vi vẫn không thể nào nén được mà lên tiếng hỏi. Nàng thật không biết có phải nàng bị mắc bệnh chậm phát triển trí não hay không nữa.

_ Người còn nói, Người nhất định sẽ không để nàng tham gia bất kỳ đợt tuyển tú nào để được nhập Đông cung.

Quy chế hậu cung của Tân Thực được xem là khá chặt chẽ. Ngoại trừ các Hoàng tử, Vương gia có thể tự ý đem một nữ nhân nào đó về phủ thành thê thiếp của mình, còn để trở thành phi tần của Hoàng đế, thê thiếp của Thái tử đều phải qua đợt tuyển chọn gắt gao. Mỗi đợt tuyển chọn, số tú nữ "trúng tuyển" trở thành thê thiếp của Hoàng đế và Thái tử không nhiều. Bởi ngoài cơ thể ra họ còn xét đến các yếu tố xuất thân, địa vị, phẩm hạnh...Sau khi xét tất cả các mặt, nếu "trúng tuyển" họ sẽ được phong hiệu dựa trên những tiêu chí đó.

Lôi Vi vốn định qua năm sau sẽ xuất cung quay trở về Quang Dương thành, xin Thiên Phụng Công chúa giúp đỡ mình tham gia tuyển tú. Quay về bên Phúc Tuần, nàng muốn mình đường đường chính chính trở thành thê tử của chàng. Nàng cũng đã nói rõ ý định của mình với chàng. Khi ấy chàng vui mừng khôn xiết mà nói rằng, chàng nhất định đợi nàng ở Đông cung này. Song sự việc xem ra càng ngày càng khó, bởi Hoàng thất sẽ không chấp nhận một nữ nhi có lai lịch bất minh vào dự tuyển. Càng huống hồ hôm nay Thái hậu lại tuyên bố như vậy.

Tuy việc các tiên đế xuất tuần, tình cờ gặp và để tâm đến một nữ nhi nào đó rồi mang theo nàng ta hồi cung vẫn xảy ra, nhưng trường hợp của nàng thật sự đã quá nghiêm trọng rồi.

_ Nếu là trước kia, ta nhất định sẽ cùng nàng bỏ trốn lần nữa. Nhưng giờ...ta không thể.- Phúc Tuần gục đầu vào vai Lôi Vi, khàn giọng nói.- Vi Nhi! Ngoài cách để nàng mang trong mình cốt nhục của ta, ta thật không nghĩ ra cách nào để nàng trở thành thê tử của ta nữa. Ta biết, ta làm như vậy là ích kỷ, là nhỏ nhen, trên hết nàng sẽ bị tổn thương nhưng...

_ Phúc Tuần!- Lôi Vi nhẹ nhàng cắt ngang câu nói của Phúc Tuần.- Anh đừng nói nữa.

Gắng ép nước mắt đừng chảy ra nhưng những giọt nước mắt lại không chịu nghe lời. Từng giọt nước mắt cứ vậy mà lăn dài trên gò má của Lôi Vi. Nàng chỉ muốn bên cạnh Phúc Tuân thôi, sao lại khó khăn đến vậy? Bờ vai nhỏ của nàng khẽ rung lên.

Nhẹ nhàng buông Lôi Vi ra, Phúc Tuân đưa tay lên lau những giọt nước mắt đang lăn dài trên gò má nàng. Nhìn nàng cố kiềm nén tiếng khóc, lòng chàng không khỏi quặn thắt.

_ Vi Nhi! Ta xin lỗi!

Không nói gì, Lôi Vi lắc đầu liên tục ý nói chàng không có lỗi. Điều này càng khiến Phúc Tuân đau thấu tâm can. Thân là nam nhân lại không thể bảo vệ được nữ nhi mình yêu thương, ngược lại còn khiến nàng phải chịu tủi hờn. Chàng thật hận bản thân mình. Nếu lúc này Vi Nhi mắng chàng, đánh chàng có lẽ chàng sẽ cảm thấy dễ chịu đôi phần nhưng đáng này nàng lại không làm gì cả, đến cả một câu trách mắng cũng không nói.

Thật nhẹ nhàng, Phúc Tuân vươn tay ra để lấy chiếc áo lót quàng lên người rồi ôm Lôi Vi vào lòng.

_ Anh đừng buồn!- Khịt mũi, Lôi Vi chậm rãi nói.- Cùng đừng bắt mắt với Thái hậu. Người chi là quá lo lắng cho anh và Ngọc Nhạn Công chúa mà thôi.

Không nói gì, Phúc Tuân tựa người vào thành giường lắng nghe Lôi Vi nói. Bàn tay ôm nàng nhẹ nhàng xoa xoa bờ vai nhỏ nhắn của nàng.

_ Người là Thái hậu của một đất nước, tuy Người không phải lo nghĩ chuyện triều chính như Tiên đế, như Hoàng thượng như Thái tử nhưng Người phải lo nghĩ chuyện hậu cung, đặc biệt là huyết mạch Hoàng thất. Ra quyết định này, em nghĩ đối với Thái hậu quả thật không dễ dàng gì bởi Ngọc Nhạn Công chúa là Hoàng nữ mà Người yêu thương nhất. Người không muốn nàng ấy phải chịu bất kỳ áp lực nào chốn hậu cung. Song vì huyết mạch, Người không thể không tuyển tú, nạp phi cho anh. Nhưng khi tuyển tú, Người đã tuyển rất kỹ. Bởi anh có thể thấy, những tú nữ Người tuyển không chỉ đơn giản là danh gia vọng tộc hay lâu son gác tía mà gia đình cũng như chính bản thân những tú nữ này sẽ giúp anh giữ vững được ngôi vị của mình, giúp căn cơ của anh ngày một vững chắc.

_ Những điều này ta đều có thể hiểu. Nhưng ta thật không hiểu, Người tại sao hành xử với nàng như vậy?

_ Còn không phải vì Thái hậu quá yêu thương Ngọc Nhạn Công chúa sao. Tình thương của bậc trưởng bối là như vậy đấy. Họ tuy đôi khi xử lý mọi chuyện khá tiêu cực nhưng tất cả xuất phát từ việc họ đều quá thương yêu con cháu của mình. Anh đừng trách Thái hậu cũng đừng trách Ngọc Nhạn. Tình thân căn bản không có lỗi.

Vuốt nhẹ gò má của Lôi Vi, Phúc Tuân mỉm cười. Một nụ cười tuy không vui vẻ gì nhưng lại nhẹ lòng.

_ Thật không ngờ nàng lại hiểu chuyện đến như vậy.

_ Ở thời hiện đại có một câu nói mô tả sự khác biệt "trí tuệ" của con trai và con gái, đại loại là đầu của con trai bao giờ cũng chậm phát triển hơn đầu của con gái.

Lôi Vi cố ý nhấn mạnh những chữ cuối cùng khiến Phúc Tuân thờ dãi ngao ngán. Nữ nhân này thật biết cách hạ bệ người khác.

_ Vậy không biết Khổng Vi cô nương có cao kiến gì giúp tại hạ hay không?

_ Chỉ ba chữ thôi!- Ngẩng đầu lên nhìn Phúc Tuân, Lôi Vi nói rõ ràng - Đắc nhân tâm!

_ Đắc nhân tâm?

Phúc Tuân lơ mơ hiểu được ý của Lôi Vi. Nhưng với thân phận của nàng hiện giờ, tiếp cận Thái hậu vốn dĩ đã khó rồi chứ đừng nói gì đến chuyện "đắc nhân tâm" kia.

_ Đó là tên của một quyển sách!

Lần này Phúc Tuân cười phá lên. Chàng thật không hiểu, trong lúc chàng rối bời thế này nàng lại có thể vô tư chọc cười chàng được.

_ Em nghĩ, chỉ cần thành tâm đối đãi với mọi người, đến một ngày nào đó Thái hậu sẽ nhìn ra, Người sẽ hiểu và mở lòng với em. Hữu xạ tự nhiên hương [5]!

_ Vậy nàng tính đến khi nào mới thu được kết quả đây.- Vừa cúi người gần Lôi Vi, Phúc Tuân vừa nở nụ cười vạn phần gian tà.- Vì ta thấy tình cảnh của chúng cả tháng nay thật chẳng khác nào tang trung chi lạc [6].

_ Tang trung chi lạc?- Chất giọng của Lôi Vi đầy khó hiểu.

_ Có nghĩa là...

Vừa nói, Phúc Tuân vừa ghé sát vào tai Lôi Vi. Chẳng biết chàng thì thầm cái gì chỉ biết gương mặt đang ngơ ngác của nàng nhanh chóng chuyển sắc.

_ Mạnh Phúc Tuân!

Vừa kêu lên, Lôi Vi vừa véo một cái thật mạnh vào một bên hông của Phúc Tuần khiến chàng phải "A" lên một tiếng đầy thống khổ. Chàng chỉ giỡn với nàng một tý thôi sao lại phải trả cái giá đắt thế này chứ? Thật không ngờ bàn tay nhỏ nhắn của nàng lại lợi hại đến vậy. Thế nào một bên hông của chàng cũng sưng tấy lên cho xem. Càng nghĩ chàng càng cảm thấy đáng lòng. Thật quá đáng lòng! Từ nay về sau chàng quyết không đùa cợt thế này với nàng, bằng không...hậu quả khôn lường.

-----
[1] Kim chi ngọc diệp: cành vàng lá ngọc.

[2] Tả đao sát nhân: mượn dao giết người.

[3] Thất tam phong: bị tâm thần, điên.

[4] Hành đáo thủy cùng xứ, tọa khán vân khởi thì: là hai câu thơ trong bài "Chung Nam biệt nghiệp của Vương Duy. Hai câu này có nghĩa là:

"Đi đến tận cùng chỗ hết nước

Ngồi nhìn lúc mây bắt đầu hiện ra."

[5] Hữu xạ tự nhiên hương: nghĩa đen: Có chất thơm thì tự nhiên có mùi thơm. Nghĩa bóng: nói người (hay vật thể) có tài (hoặc có chất lượng tốt) thì tự nhiên có người biết đến.

[6] Tang trung chi lạc: Cái sừng trong rượu dâu, chỉ việc trai gái ăn nằm lên lút.

Hết chương 82

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Thái tử có gian tình

Lật mở bản đồ tấu sớ, Định An Hoàng đế đọc thật kỹ từng câu từng chữ một sau đó chậm rãi tiến về phía những đứa con trai của mình và một số quan viên.

_ Việc đi kiểm tra đề điều tại các thành dọc vùng Tây Thủy lần này sẽ giao cho Thái tử. Ninh Thân vương sẽ đi theo học hỏi, để hiểu thêm đời sống nhân dân. Chuyến đi lần này không chỉ là kiểm tra đề điều, các con còn phải giải quyết các vấn đề cốt lõi về điền thổ cho dân chúng. Nếu có chỗ nào bất cập các con phải xem xét để sửa đổi lại chính sách sao cho thích hợp. Thậm chí nếu nhân dân gặp khó khăn, sẵn sàng miễn thuế cũng như cống nạp triều đình trong một năm cho họ.

_ Nhi thần tuân chỉ!- Phúc Tuần và Phúc Tường đồng thanh.

_ Nhân dân vùng Tây Thủy vừa trải qua một trận lụt lớn chẳng khác nào con đại hồng thủy. Các con phải hết sức chú ý.

Bầu không khí trong phòng lập tức trầm lại. Chỉ vì những quan viên địa phương tham ô, ăn bớt tiền của triều đình đã khiến dân chúng vùng này rơi vào cảnh màn trời chiếu đất.

_ Từ Trọng Sinh!

_ Có thần!- Từ Trọng Sinh, Công bộ Thị lang chuyên lo việc xây dựng đường xá cầu cống, vội tiến về phía trước.

_ Mục Bảo Quán!

_ Có thần!- Mục Bảo Quán, Hộ bộ Thị lang chuyên lo việc điền thổ nhanh chóng tiến về phía trước.

_ Hai khanh sẽ đi theo Thái tử và Ninh Thân vương trong lần xuất tuần này. Các ngươi phải nhớ rõ những gì ta nói. Không được lơ là rồi bỏ qua những vấn đề nhỏ. Tích tiểu thành đại [1]! Đừng để sau này vấn đề nhỏ trở nên khó giải quyết.

_ Chúng thần tuân mệnh!

Nhìn một lượt, Định An Hoàng đế gật đầu. Đoạn Ngài tiến về phía Phúc Tuần và Phúc Tường.

_ Các con tuy có võ công nhưng không thể không đem theo hộ vệ để đề phòng bất trắc.

_ Xin phụ hoàng yên tâm!- Vừa nói, Phúc Tuân vừa chấp tay thưa.- Nhi thần sẽ đem theo Đồng Giám quân.

_ Tốt!- Mỉm cười, Định An Hoàng để gật đầu hài lòng.

*

Băng qua lối đi nhỏ Như Yến rào bước thật nhanh về Bảo Kính đài. Quan sát thật kỹ xung quanh, nàng ta thờ phào nhẹ nhõm rồi bước hẳn lên gác.

_ Sở Chiêu huấn!- Vừa nói, Như Yến vừa cúi người thi lễ.

Ngồi trên cao, Phần Diễm chậm rãi nhấp ngụm trà.

_ Thế nào rồi?

_ Chủ tử! Người hậu của Điện hạ đều theo Ngài từ khi Ngài còn là Linh Thân vương nên rất khó hỏi han được gì. Nhưng dò la khắp nơi tiểu nữ có được một ít tin tức về nữ tử kia.

_ Nói rõ đi!- Chất giọng Phần Diễm bình ôn không để lộ bất kỳ cảm xúc nào.

_ Hồi Chiêu huấn! Nữ tử kia vốn có lai lịch không rõ ràng. Mọi người chỉ biết rằng nàng ta vốn là ca vũ của Chiêu An hầu phủ tại Quang Dương thành. Được Chiêu Anh Công chúa đưa vào Thái Thường Nhạc phủ. Ban đầu nàng ta nảy sinh tình cảm với Hình Thân vương nhưng không hiểu vì sao nàng ta lại không theo Ngài ấy nữa mà theo Thái tử cho đến tận bây giờ.

Từ nãy giờ, Phần Diễm vừa thưởng trà vừa nghe Như Yến thưa. Một nụ cười nhạt hiện lên trên gương mặt thanh tú của nàng ta. Nàng ta thật không ngờ một nữ tử lai lịch bất minh như vậy lại có thể khiến đương kim Thái tử mê muội, quyến luyến không rời.

_ Xem ra cái gây chướng của nàng ta không nhỏ.- Trong chất giọng của Phần Diễm lẫn khuất tiếng cười.- Nhưng nàng ta theo Thái tử lâu như vậy, được Ngài sủng ái đến như vậy, sao giờ này vẫn chỉ làm ca vũ?

Thắc mắc của chủ tử, Như Yến không thể nào giải đáp được nên đành im lặng.

_ Có vẻ nhưng Điện hạ cũng chỉ là nhất thời động tâm với nàng ta đến khi chán sẽ vứt bỏ mà thôi.

_ Hồi chủ tử! Khi nãy nô tỳ có đi ngang qua Tây Y cục có thấy trong đồng hồ của Đông cung đang được giặt có đồng phục của Cát Lôi Vi ạ.

_ Sao?- Phần Diễm không giấu nổi ngạc nhiên.- Còn chưa được phong tước mà đã được đối xử như vậy rồi sao?

Đưa mắt nhìn chủ tử mình, Như Yến thận trọng kể tiếp.

_ Cái quan trọng là nô tỳ...nhìn thấy một vết máu trên áo của nàng ta.

_ Điều này có gì lạ?- Vừa nói, Phần Diễm vừa nhấp ngụm trà.- Nàng ta chắc là va quệt rồi trầy xước ở đâu đó thôi.

_ Lúc nô tỳ đi ngang qua, đồ của Đông cung mới chỉ được ngâm nước. Ban đầu nô tỳ cũng nghĩ như chủ tử nên không để ý. Song nghe người trong Tây Y cục bàn tán, trên y phục nàng ta có mùi của Hương thang dục [2] ạ.

Ba chữ "hương thang dục" lập tức khiến Phần Diễm dừng mọi động tác. Nàng ta không ngờ Lôi Vi lại dùng hương thang dục để câu dẫn Thái tử.

_ Mạnh Lương đệ có biết chuyện này không?

_ Hình như không ạ! Mạnh Lương đệ vốn không ưa Cát Lôi Vi nên nếu biết chuyện chắc chắn Túc Duyên các đã không được yên rồi.

_ Đúng vậy!- Phần Diễm nhẹ nhõm một nụ cười.- Như Yến! Ngươi lại đây cho ta.

Hít một hơi đầy căng Như Yến tiến về phía Phần Diễm nghe lệnh.

*

Một bầu không khí im lặng bao trùm lên Xuân Hoa viện. Cả Lôi Vi lẫn Quân Đài đều khuyên hết lời nhưng Băng Tư nhất quyết không chịu thay đổi quyết định sẽ không múa vào đêm Trung thu của mình. Đây là cơ hội rất tốt để các Thượng đẳng ca vũ mới thể hiện tài năng của mình. Cả Quân Đài lẫn Băng Tư tuy đã trở thành Thượng đẳng ca vũ tầm hai năm nhưng năm ngoái vì tang sự của Thái tử Phúc Vân nên trừ những yến tiệc tiếp đón sứ thần còn mọi yến tiệc lễ hội lớn nhỏ trong cung đều không tổ chức, Trung thu cũng không ngoại lệ.

Nét mặt bình thản không bộc lộ điều gì thật khiến người ta không biết đường nào mà lần. Nhìn Băng Tư, Lôi Vi đành thở dài ngán ngẩm.

_ Được rồi! Muội không khuyên tỷ nữa!- Chất giọng Lôi Vi trầm buồn.- Nhưng muội có thể biết lý do tại sao tỷ lại không tham gia biểu diễn không?

_ Chỉ là lí do cá nhân.- Chất giọng Băng Tư nhàn nhạt.- Chuyện này...không thể tránh cả đời được nhưng tránh được lúc nào hay lúc đó.

Câu trả lời của Băng Tư khiến Lôi Vi lẫn Quân Đài không khỏi ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau. Là chuyện gì khiến Băng Tư dù biết không thể tránh nhưng vẫn tìm cách để tránh?

_ Quân Đài! Lôi Vi! Hai người hãy hiểu cho ta. Đến một lúc nào đó, ta sẽ kể cho hai người nghe.

Nghe Băng Tư nói vậy, trong lòng Lôi Vi dấy lên hồ nghi. Nhưng Băng Tư đã nói thế, nàng cũng chẳng thể ép nàng ấy nói ra. Song nhìn nét mặt lúc này trầm tư mấy phần của Băng Tư, nàng đoán chuyện nàng ấy cất giấu trong lòng chắc chắn không phải là chuyện vui vẻ gì. Và với một người ít biểu lộ tâm tư bản thân mình như nàng ấy, nàng thật không biết chuyện này bị thương đến mức nào.

_ Bọn muội sẽ chờ!- Nắm tay Băng Tư, Quân Đài nhẹ nhàng nói.- Chờ tý kể cho bọn muội nghe mọi chuyện.

_ Được rồi!- Chất giọng của Lôi Vi đầy phấn chấn.- Ăn chè đi. Đây là chè muội cất công cực khổ để nấu mọi người ăn đó.

_ Muội là nấu cho mọi người ăn, hay là nấu cho Điện hạ ăn?- Trong giọng nói của Băng Tư có lẫn khuấy tiếng cười.

_ Tỷ!- Lôi Vi kêu lên.

Không nói gì, Quân Đài nhanh chóng mở hộp gỗ ra. Hiện ra trước mắt ba người là ba bát chè vài nhân hạt sen. Món chè đơn giản nhưng lạ mắt khiến Băng Tư lẫn Quân Đài không khỏi ngạc nhiên.

_ Món chè này nhìn lạ quá!- Quân Đài trầm trồ.

_ Là do muội tự...nghĩ ra đấy!- Vừa nói, Lôi Vi vừa cười thật tươi.

_ Vậy, ta nhất định phải thưởng thức mới được.

_ Băng Tư tỷ nói được phải làm được đấy.

Vừa nói, Lôi Vi vừa cầm bát chè đến tận miệng Băng Tư khiến nàng ấy không khỏi bất cười. Nhưng rất nhanh sau đó, Băng Tư nhăn trán của mình lại.

_ Lôi Vi! Muội dùng hương liệu sao?

Câu hỏi của Băng Tư khiến gương mặt Lôi Vi nhanh chóng chuyển màu. Quả không hổ danh là Hương thang dục. Thơm lâu và bền thật. Sáng nay khi vừa mới ngủ dậy, nàng đã phải dùng nước hoa của mình xịt lên người những mong át được mùi hương của Hương thang dục. Nhưng xem chừng vô hiệu.

_ Làm gì có!- Lôi Vi vội phản bác.- Muội xưa nay đâu có dùng hương liệu. Tỷ cũng biết y phục của muội đều được Tây Y cục giặt sạch. Chắc là sau khi phơi xong họ co cho ít hương liệu lên quần áo. Bộ này họ mới đem đến cho muội sáng nay.

_ Không đúng!- Vừa nói, Băng Tư vừa nhăn trán lại sâu hơn.- Ta nghe thấy hương Dạ lan hương, còn có cả...Đình lăng nữa.

Càng nghe Băng Tư nói, Lôi Vi càng thót tim. Sao mũi của Băng Tư lại thính đến thế chứ. Bên cạnh, Quân Đài, cũng giữ lấy một bàn tay của nàng mà ngửi thử rồi gật đầu xác nhận.

_ Đúng là mùi của hương liệu.

_ Vậy...vậy sao? Muội không nghe ra!- Lôi Vi cười gượng gạo.- Trễ rồi! Muội phải về đây!

Vừa nói, Lôi Vi vừa đẩy nắp hộp gỗ lại rồi đứng lên. Cố mỉm cười thật tươi, nàng vội chào Băng Tư lẫn Quân Đài rồi nhanh chóng rời Xuân Hoan viện. Xong vừa bước được hai bước, Băng Tư đã làm nàng đứng tim.

_ Đó là mùi của Hương thang dục!- Chất giọng của Băng Tư đầy chắc chắn.- Lôi Vi! Có phải muội và Điện hạ đã ân ái...

Chưa kịp nói hết câu, Băng Tư đã bị Lôi Vi giữ chặt miệng lại.

_ Tỷ nhỏ tiếng thôi!

Lúc này, đứng bên cạnh Quân Đài đang căng hai mắt nhìn Lôi Vi.

_ Thái tử và muội đã ân ái với nhau sao?

_ Suyt!- Vội quay qua Quân Đài, Lôi Vi vội đưa tay lên ra hiệu.- Không phải!

Không thể thở được, Băng Tư vội kéo tay Lôi Vi ra.

_ Vậy tại sao trên người muội lại có hương của Hương thang dục?

Ngồi xuống bàn, Lôi Vi thở dài ngao ngán.

_ Chuyện kể ra dài lắm!

Nhìn vẻ mặt có phần thêu não của Lôi Vi, Băng Tư và Quân Đài ít nhiều cũng đoán ra nội tình.

_ Chuyện dài mấy bọn ta cũng nghe.- Vừa ngồi xuống, Băng Tư vừa nói.

_ Phải đấy! Có gì khó khăn muội cứ nói ra bọn ta sẽ nghĩ cách cho muội.- Quân Đài góp giọng vào.

_ Muội và chàng thiếu chút nữa là đã ân ái với nhau. Chàng nói...ngoài việc để muội mang cốt nhục của chàng, chàng không nghĩ ra cách nào để muội trở thành thê tử của chàng.

_ Hà?- Quân Đài ngạc nhiên.- Thái tử sao lại...

Xưa nay Phúc Tuần luôn nổi tiếng ôn nhu, hành sự luôn cẩn thận, chắc chắn nhưng vẫn không kém phần quyết đoán. Vậy mà giờ lại phải nói ra những lời nói bất lực để biện minh cho việc làm có thể cho là phóng túng đối với bản thân chàng như vậy. Quân Đài nghĩ thế nào cũng không ra.

Nhìn sắc mặt của Quân Đài, Lôi Vi chỉ mỉm cười nhẹ. Nàng vốn cũng đã đoán nàng ấy sẽ có thái độ này. Nàng chậm rãi kể lại sự việc một cách vắn tắt nhất, chỉ chú ý vào nguyên nhân và kết quả còn diễn biến, nàng đều bỏ qua tất. Suy cho cùng chuyện giao hoan nam nữ vốn là chuyện riêng giữa hai người, không thể kể ra được...

_ Thế bây giờ muội định sao?- Chất giọng của Quân Đài đầy lo lắng.

_ Ngoài cách dùng tấm lòng ra, muội làm gì còn có cách nào khác.- Lôi Vi mỉm cười.- Muội tin, dùng tấm lòng chân thành để đối đãi sẽ nhận lại được tấm lòng chân thành của người khác.

_ Song Thái hậu không phải là người dễ lung lay đâu!- Vừa nói, Quân Đài vừa thở dài.- Tỷ thực sự rất lo cho muội đó.

_ Yên tâm đi!- Chất giọng của Băng Tư điềm tĩnh.- Chỉ cần là muội ấy, ta tin muội ấy sẽ làm được.- Vừa nói, nàng vừa quay về phía Lôi Vi.- Nhưng muội phải sửa lại cái tính bốc đồng của muội đi. Ở trong cung, cái tính này sẽ khiến muội gặp không ít khó khăn đâu.

_ Muội biết rồi! Muội sẽ sửa lại!- Mỉm cười, Lôi Vi gật đầu.- Giờ muội phải về rồi.

Nói đoạn Lôi Vi đứng lên tạm biệt Quân Đài và Băng Tư rồi nhanh chóng rời khỏi Xuân Hoa viện. Cả buổi chiều nay nàng đã ra ngoài quá lâu rồi. Nếu không về nữa chắc chắn Đồng Thảo sẽ sốt ruột chết mất.

Song kể cũng lạ, không hiểu tại sao từ khi cả hai vào Túc Duyên các đến giờ, Lôi Vi có cảm giác Đồng Thảo đang mỗi lúc một xa cách với nàng. Nàng thật không hiểu tại sao lại như vậy. Trước kia khi ở Chiêu Anh hầu phủ rồi quãng thời gian hai người ở Xuân Hoa viện không phải là rất tốt sao? Vậy mà...từ khi hai người vào Túc Duyên các, nàng cảm thấy Đồng Thảo lại lảng tránh nàng, nàng rủ nàng ấy đi đâu nàng ấy đều tìm cách từ chối khéo. Hiếm hoi lắm nàng ấy mới gật đầu cùng nàng đi dạo Ngự Hoa viên. Nàng hỏi thế nào nàng ấy đều không nói.

_ Rốt cuộc tỷ ấy có tâm sự gì? Hay là tới Đồng Vũ xem sao.

Nghĩ vậy, Lôi Vi nhanh chóng rẽ hướng về phía Chương Minh cung. Nhưng rất nhanh sau đó, bước chân của nàng lập tức dừng lại.

_ Huynh ấy bận nhiều việc đến độ không có thời gian để nghỉ ngơi như vậy, làm gì còn tâm trí mà để ý đến tiểu tiết của nữ nhi thường tình cơ chứ. Haizz không lẽ nam nhân thời đại này ai cũng như vậy hết sao?

Lôi Vi biết Đồng Vũ không phải là một huynh trưởng vô tâm nhưng cứ nhìn vào hoàn cảnh của hai huynh muội Đồng gia này, nàng thật không khỏi thở dài. Lắc lắc cái đầu mấy cái, nàng đành quay về lối cũ, trở về Đồng cung điện...

"Rang wo men hong chen zuo ban, huo de xiao xiao sa sa. Rang wo men chen ma ben leng, gong xiang ren shi fan hua. Rang wo men dui jiu dang ge chang chu xin zong xin yue. Rang wo men hong hong lie lie ba wo qing chun nian hua." (Hãy để chúng ta được làm bạn với chốn hồng trần để có thể sống tự do thoải mái. Được phi ngựa bút nhanh, sống giữa cuộc đời sôi nổi. Được uống rượu hát ca về những niềm vui bất tận. Oanh liệt hào hùng là tuổi trẻ thanh xuân.). Vừa đi, Lôi Vi vừa ngẫu nhiên hát một bài hát trong phim Hoàn Châu Cách Cách. Bộ phim gắn liền với một thời tuổi thơ của không ít người trẻ ở thời đại nàng. Đây cũng là bài hát nàng yêu thích nhất phim. Không chỉ vì giai điệu của nó mà ca từ cũng thật đẹp. Dù có xảy ra bất kỳ điều gì, cả hai vẫn nắm chặt tay nhau ngao du khắp chốn hồng trần tạo nên thời thanh xuân thật oanh liệt.

Đương định hát tiếp bài hát, Lôi Vi phải lập tức ngưng lại khi nhìn thấy trong sân của Túc Duyên các có không ít người. Bước hẳn vào trong, nàng nhìn thấy Ngọc Nạ kiên nhẫn chờ đợi. Đối diện nàng, Đồng Thảo quý mọp xuống đất ngoáy đầu lại nhìn nàng đầy lo lắng.

_ Tham kiến Mạnh Lương đệ!- Vừa thi lễ, Lôi Vi vừa tung hô.- Mạnh Lương đệ cát tường!

Nhấp một ngụm trà, Ngọc Nạ chậm rãi đưa mắt quan sát Lôi Vi.

"Dù có chuyện gì xảy ra cũng không được hành xử lỗ mãng". Lôi Vi tự nhủ với lòng mình như vậy. Nàng không muốn gây ra rắc rối khiến Phúc Tuần

phải đau đầu. Hơi nường mảy lên, nằng khề quan sát Ngọc Nhận. Còn nhớ lần đầu tiên gặp nhau, hai người đã đấu khẩu với nhau một trận. Sau đó nằng ta tìm cách kết thân với nằng, làm bạn với nằng khiến nằng không thể nào kháng lệnh. Sau đó...sau đó...nằng ta đâm sau lưng cả nằng và Phúc Tuần một nhát. Từ đó, trước mặt nằng, nằng ta luôn lộ nguyên hình, bản chất thật của mình. Thế nhưng chẳng biết tại sao người ngoài nhìn vào ai nấy cũng tấm tắc khen nằng ta là thực nữ, đoan trang, tính tình tuy không tốt cho lắm nhưng tấm lòng lại trong sáng. Nằng thật không thể nào hiểu nổi.

_ Cả Nhà Khiết viên đang tập trung chuẩn bị cho lễ Trung thu sắp tới thật không ngờ Cát Lôi Vi ngươi lại có thời gian rảnh để đi chơi vui vẻ đến vậy.

_ Xin Mạnh Lương đệ mình giám!- Có kiểm sự khó chịu lại, Lôi Vi lên tiếng thanh minh.- Tiều...nô tỳ là đến Thái Thường Nhạc phủ để nhờ Trần Chương sự chỉ dạy thêm về bài múa nô tỳ sẽ biểu diễn trong lễ Trung thu sắp tới.

Một khi người ta đã không tin, dẫu có giải thích cách sao họ vẫn không tin. Nhưng Lôi Vi vẫn không thể không thanh minh cho mình một tiếng.

_ Thật vậy sao?- Vừa nói, Ngọc Nhận cười nhạt.- Vậy mà ta cứ tưởng ngươi ý mình có Chiêu Anh Công chúa chống lưng rồi, có Điện hạ sủng ái, lại vừa mới được Người làm hạnh nên chẳng cần luyện tập gì cả chỉ cần chờ đến ngày được Điện hạ sắc phong chứ?

Theo từng câu chữ của Ngọc Nhận, Lôi Vi không khỏi ngỡ ngàng. Hai chữ "làm hạnh" vang lên trong đầu nằng như sét đánh ngang ta.

_ Lương đệ nói gì? Làm hạnh? Sắc phong?

_ Không phải thế sao?

Dứt câu, Ngọc Nhận ném thẳng vào mặt Lôi Vi một chiếc áo lót trắng tinh.

_ Đây có phải là áo của ngươi không?- Ngọc Nhận gặng từng chữ một.

Hít một hơi thật sâu, Lôi Vi chậm rãi cầm lấy chiếc áo xem kỹ.

_ Đúng vậy!- Lôi Vi xác nhận.- Đây là áo lót của nô tỳ.

_ Được!- Nói đoạn, Ngọc Nhận quay về phía Đồng Thảo.- Đồng Thảo! Ngươi kiểm tra cho ta, có phải trên đó có vết máu không?

Từ nãy giờ vẫn chết sùng tại chỗ, nghe Ngọc Nhận ra lệnh, phải mất một lúc sau Đồng Thảo mới vội quay về phía Lôi Vi và cầm chiếc áo lót lên kiểm tra. Rất nhanh sau đó, nằng nhìn thấy một vết máu màu hồng nhạt, tuy đã phai đi ít nhiều song vẫn có thể nhìn rõ.

_ Sao? Ngươi nói đi!- Ngọc Nhận ra lệnh.

_ Hồi Lương đệ!- Đồng Thảo khó nhọc thưa.- Trên áo đúng là có vết máu.

_ Ngươi còn gì để nói nữa không?- Ngọc Nhận nhìn Lôi Vi bằng ánh mắt sắc lạnh.- Thì ra bao lâu nay ngươi dùng Hương thang dục để mê hoặc Điện hạ. Ngươi đúng là tiện nhân!

Điều tra phá án của thời cổ đại không giống như thời hiện đại. Thời hiện đại việc này cần phải có cả một quá trình còn thời cổ đại chỉ cần mắt thấy, tai nghe kèm theo đó là vài vật chứng và những suy luận đáng tin là đã có thể kết tội người khác rồi. Thêm vào đó, tình hình rõ ràng bất lợi cho Lôi Vi khi Ngọc Nhận vốn đã có sẵn ác cảm với nằng. Vậy nên việc này có trăm ngàn cái miệng nằng cũng khó lòng minh oan cho mình. Nhưng nằng không thể để tiết hạnh của mình bị ô nhục như vậy được.

_ Mạnh Lương đệ! Nô tỳ có vài thắc mắc muốn hỏi Ngươi.

Cố kiềm nén sự tức giận, Lôi Vi chậm rãi lên tiếng.

_ Nô tỳ xin được hỏi Lương đệ, Hương thang dục có thành phần hương liệu như thế nào? Dạ lan hương, Bạch đàn hương, Mộc hương đều là những hương liệu tuy dễ kiếm nhưng giá cả lại không hề rẻ. Một ca vũ của Thái Thường Nhạc phủ đủ sức mua những hương liệu này trong một thời gian dài như vậy hay sao mà Lương đệ lại nói nô tỳ bao lâu nay dùng Hương thang dục để mê hoặc Điện hạ? Tiếp nữa, Lương đệ tại sao lại không hỏi nô tỳ vì sao lại có vết máu dính trên áo mà lại khẳng định đây là máu do nô tỳ được Điện hạ làm hạnh mà có? Cuối cùng, Lương đệ chỉ mới nghe lời từ một phía mà không nghe lời giải thích từ phía nô tỳ đã vội kết luận mọi chuyện là có làm sao?

_ To gan!

Dứt câu, Ngọc Nhận đứng phắt lên tiến về phía Lôi Vi rồi tát nằng một cái thật mạnh vào mặt. Ánh mắt của Ngọc Nhận lúc này rõ ràng đã tóe lửa.

_ Ngươi nghĩ mình là ai mà dám dạy bảo ta? Ngươi có tư cách gì? Chẳng qua cũng chỉ là tiện nhân mà thôi. Đừng nghĩ rằng có được sự sủng ái của Điện hạ là ngươi một bước lên trời.

Trên gò má Lôi Vi, nơi bị Ngọc Nhận giáng cho một bạt tai nhanh chóng đỏ ửng và bỏng rát. Nằng thật không ngờ nằng ta lại hung hăng đến vậy. Tựa vào một bên vai của Đồng Thảo, nằng cố gắng nhẫn nhịn. Trước nay nằng điều giải quyết rắc rối bằng cách biến chuyện lớn thành lớn hơn nữa. Nhưng từ sau vụ cãi nhau âm trời với Phúc Thư nằng đã phải suy nghĩ lại. Cách hành xử này của nằng trước sau gì cũng "gây ông đập lưng ông". Hôm đó nằng muốn "dạy dỗ" Phúc Thư nhưng cuối cùng lại bị nằng ta bêu xấu trước mặt mọi người. Nếu không có Phúc Tuần giải vây nằng thật không biết phải xử trí như thế nào.

Nhìn Ngọc Nạ với đôi mắt tình như nước, Lôi Vi thật không muốn nói gì thêm nữa. Bởi nàng ta căn bản đã mặc định mọi việc làm của nàng là sai. Nên đầu nàng có giải thích thế nào cũng bằng thừa.

_ Nói đi chứ! Sao ngươi lại không nói? Chẳng phải trước kia, mỗi lần bị công kích cái miệng nhỏ của ngươi đều không chừa một ai sao?

_ Lương đệ muốn nghe nô tỳ nói điều gì?- Lôi Vi bình tĩnh hỏi lại.- Rằng nô tỳ và Điện hạ đúng là đã ân ái với nhau sao? Thật nực cười! Đáng lý ra khi nghe nô tỳ nói giữa Điện hạ và nô tỳ chưa ân ái với với nhau, Lương đệ nên vui mừng mới phải chứ.- Càng về cuối, nàng càng nhấn mạnh từng chữ một.

_ Nói hay lắm! Cát Lôi Vi! Ngươi nói đúng! Khi biết được ngươi và Điện hạ không ân ái với nhau, ta nên vui mừng. Nhưng ta vui mừng không nổi! Bởi nếu không là lần này, thì lần sau, hoặc lần sau nữa. Trước sau gì ngươi cũng sẽ được Điện hạ lâm hạnh.- Vừa nói, Ngọc Nạ vừa giữ và bóp cằm của Lôi Vi.- Ngươi nói xem, biết trước sự việc sẽ như vậy, ta còn có thể vui được sao?

_ Muội hoàn toàn có thể vui!

Chất giọng trầm ổn của một nam nhân vang lên khiến Ngọc Nạ không khỏi chết đứng. Vội ngẩng đầu lên nàng nhìn thấy Phúc Tuấn cùng với đám tú nữ mới được sắc phong đang từ từ bước vào Túc Duyên các. Vội thả Lôi Vi ra, Ngọc Nạ tiến về phía chàng.

_ Tham kiến Điện hạ! Điện hạ cát tường!

_ Tham kiến Mạnh Lương đệ!- Đám giai nhân theo sau Phúc Tuấn cúi người thi lễ với Ngọc Nạ.- Mạnh Lương đệ cát tường!

_ Tham kiến Điện hạ!- Đồng Thảo, Lôi Vi vội tung hô.- Tham kiến các vị chủ tử!

Nhìn lướt qua những ai có mặt trong sân Túc Duyên các, Phúc Tuấn nhanh chóng đưa mắt nhìn Lôi Vi. Ngay lập tức chàng nhận ra một bên má của nàng sưng đỏ. Chàng thật không ngờ, giữa thanh thiên bạch nhật, Ngọc Nạ lại thẳng tay tát nàng như vậy. Chấp tay ra phía sau, chàng nhanh chóng xiết mạnh bàn tay của mình lại để giữ bình tĩnh.

_ Đứng lên cả đi!

_ Tạ Điện hạ!

Nhìn mọi người đứng cả lên, Phúc Tuấn chậm rãi tiến về phía Ngọc Nạ. Chàng nhìn thật kỹ gương mặt của đường muội [3] mình. Chàng muốn tìm lại một chút trong sáng ngây thơ thuở nào nhưng tìm cách sao cũng không thấy. Khi này vừa tân bộ với Đại Học sĩ Mã Đức Thiên trong vườn của Đông cung, chàng vừa bàn chuyện. Sau khi bàn chuyện xong, Mã Đức Thiên nhanh chóng rời khỏi Đông cung, nhằm tính thời gian, chàng đoán Lôi Vi giờ vẫn chưa về nên quyết định tân bộ một lúc rồi tới Túc Duyên các. Đương lúc tân bộ, chàng nghe thấy tiếng bàn tán bên trong một tiểu đình. Quay lại nhìn chàng nhận ra đó là đám phi tử mới được nạp của mình. Phúc Tuấn vốn định đi thẳng để họ thoải mái, song nhìn sắc mặt người nào người nấy cũng có phần căng thẳng, chàng chậm rãi vào tiểu đình. Nghe họ kể rõ sự tình chàng mới biết họ đã thỉnh an Thái hậu, Hoàng hậu và Dưỡng phi của chàng. Giờ đang muốn đến thăm Ngọc Nạ nhưng còn e ngại. Nghĩ bụng, họ dù sao cũng là thê thiếp của chàng, chàng tuy không tự nguyện lấy họ nhưng chàng không thể để họ chịu ủy khuất, vậy nên chàng dẫn họ đến Hoàn Bản các. Nào ngờ đâu, khi đến nơi người của Hoàn Bản các lại nói Ngọc Nạ đã đến Túc Duyên các. Chàng lại dẫn họ đến Túc Duyên các để Lôi Vi biết mặt bọn họ luôn. Nhưng thật không ngờ, chân còn chưa bước vào ngõ, chàng đã nghe thấy Ngọc Nạ quát tháo trong sân.

_ Chẳng phải muội vì cảm thấy nạp phi cho ta là chuyện tốt nên đã đồng ý với Thái hậu sao?- Phúc Tuấn cứng giọng.- Nếu đã như vậy, việc Lôi Vi trở thành phi tử của ta cũng là chuyện đáng mừng đấy chứ?

Trước câu hỏi của Phúc Tuấn, Ngọc Nạ không khỏi xanh mặt. Nàng vì muốn có người giúp nàng đối phó với Lôi Vi nên mới đồng ý chuyện tuyển tú cho chàng. Giờ chàng lại nói như vậy chẳng khác nào nói việc này nàng xem là chuyện bình thường, và việc Lôi Vi nhập Đông cung cũng không phải là ngoại lệ. Quan trọng hơn, ngầm ý sâu xa của chàng chính là mọi việc tốt xấu là do chàng định đoạt chứ không phải nàng. Hôm nay, nếu không phải có đồng người, xem chừng chàng đã không giữ thể diện cho nàng rồi.

"Ngươi bước vào được thì nữ nhân khác cũng có thể bước vào được. Vì vậy, nếu muốn Phúc Tuấn còn niệm tình cũ mà để ý đến ngươi một chút, ngươi hãy an phận cho ta.", lời cảnh cáo của Thiên Phụng Công chúa trong ngày thành hôn lại vang lên trong đầu Ngọc Nạ. Rõ ràng hơn bao giờ hết.

Hít một hơi thật sâu, Phúc Tuấn chậm rãi cảm áo lót trắng đang nằm trên tay của Lôi Vi. Chàng quan sát thật kỹ vị trí vết máu trên áo.

_ Chỉ vì một vết máu của ta, muội lại cho rằng ta và nàng ấy có gian tình với nhau. Ngọc Nạ! Trí tướng tượng của muội cũng phong phú thật.

Cách dùng từ của Phúc Tuấn khiến không chỉ Ngọc Nạ mà cả Lôi Vi cũng phải thất kinh quay sang nhìn chàng.

_ Máu của chàng?- Ngọc Nạ ngờ vực.

_ Đúng vậy!- Phúc Tuấn khẳng định.- Ngọc Nạ! Đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng ta giải thích với muội. Vậy nên muội hãy nghe cho rõ. Tối hôm ấy, Lôi Vi có làm cho ta một món chè. Món chè rất ngon khiến ta không thể nào buông muỗng xuống được. Vậy nên trong lúc sơ ý đã tự mình cắn phải nhọt trong miệng khiến miệng bị chảy máu. Vì thấy ta không ngừng kêu đau nên trong lúc rối trí, nàng ấy đã dùng tay áo lau đi chút vết máu chảy ra khỏi miệng. Chuyện chỉ có như vậy, muội hãy bớt tưởng tượng lại đi.

_ Vậy Hương thang dục trên người nàng ta, Điện hạ giải thích thế nào?

_ Là ta sai Từ Huyền chuẩn bị cho Lôi Vi.- Phúc Tuấn điềm tĩnh nói.- Thời gian gần đây, ca vũ trong Đông cung phải thường xuyên luyện tập cho lễ Trung thu. Da dẻ nàng ấy không tốt sao có thể lên sân khấu biểu diễn được. Vậy nên ta đã sai Từ Huyền chuẩn bị một ít hương liệu cho nàng ấy chăm sóc da.

Câu chuyện do Phúc Tuấn thêu dệt nên ngay cả bản thân Lôi Vi cũng không tin chứ đừng nói gì đến Ngọc Nhận. Song chàng đã nói như vậy nàng ta cũng không có cách nào nói gì được. Bản thân nàng cũng biết chàng là đang giữ tiết hạnh cho nàng, bởi chuyện nàng qua đêm ở Thuần Quân điện nếu bị lộ ra ngoài, không cần biết hai người có ân ái với nhau hay không, người bị ảnh hưởng đầu tiên chắc chắn là nàng. Và nếu chuyện này đến tai Thái hậu, nàng sẽ càng gặp không ít khó khăn.

_ Thật sự là như vậy sao?- Cười nhạt một tiếng, Ngọc Nhận gắng giọng hỏi.

_ Thật sự là như vậy!- Phúc Tuấn khẳng định.- Muội dù không có việc gì làm cũng không nên ngồi đó tưởng tượng linh tinh. Giờ thì muội có thể đi được rồi. Còn nữa! Từ nay về sau đừng có vì những lời đồn vô căn cứ mà chạy đến Túc Duyên các tìm Lôi Vi.

Ngọc Nhận lại ngỡ ngàng thêm lần nữa. Phúc Tuấn chính là đang đuổi khéo nàng đi sao? Chẳng những vậy, chàng còn "cắm" nàng đến Túc Duyên các. Chàng xem trọng Lôi Vi đến vậy sao? Nhưng nàng mới là thanh mai trúc mã của chàng, là thê tử kết tóc của chàng. Tại sao chàng lại không xem trọng nàng chứ?

Lòng Ngọc Nhận uất hận nhưng không thể nói gì được. Lần này chỉ có thể trách nàng không làm rõ sự tình đã chạy đến Túc Duyên các gây chuyện để Phúc Tuấn bắt gặp khiến chàng đã tuyệt tình lại càng tuyệt tình hơn. Không nói gì, nàng cúi người thi lễ rồi rời khỏi Túc Duyên các.

_ Các nàng cũng về cả đi!- Không quay về năm phi tử đứng phía sau mình, Phúc Tuấn hạ lệnh.

Rất nhanh chóng bọn họ cúi người thi lễ rồi rời đi. Đám người theo hầu biết điều cũng nhanh chóng lui ra để Phúc Tuấn và Lôi Vi ở lại với nhau.

_ Có đau không?- Vừa đưa tay xoa nhẹ lên má Lôi Vi, Phúc Tuấn hỏi.

Không nói gì, Lôi Vi chỉ mỉm cười rồi lắc đầu.

_ Nàng không đau! Nhưng ta thì rất đau!

Nghe Phúc Tuấn nói, Lôi Vi thật muốn bật cười. Nàng muốn nói chàng càng ngày càng sến, nhưng nhìn vào đôi mắt đầy sự lo lắng của chàng, nàng lại không nở chọc chàng.

_ Em không sao đâu! Anh đừng lo. Vết đỏ trên má này cũng lắm qua ngày mai sẽ lặn thôi.

Thở dài, Phúc Tuấn nhẹ nhàng ôm lấy Lôi Vi.

_ Mọi khi thấy nàng động khẩu sát nhân sao hôm nay lại không chịu cãi lý với Ngọc Nhận, để bản thân chịu thiệt đến thế?

Động khẩu sát nhân! Từ này rõ ràng Phúc Tường đã nói cho Phúc Tuấn nghe. Nghĩ đến đây, Lôi Vi thật muốn nắm Phúc Tường ra.

_ Tình tình em từ trước đến nay vẫn luôn bốc đồng như vậy. Không quen nhìn thấy người khác bị ức hiếp cũng không quen để bản thân chịu ức hiếp nên mỗi lần gặp chuyện đều...động khẩu sát nhân. Nhưng em không thể cứ mãi như thế được. Bởi quả thật, với tính này của mình, dù ở thời đại nào, môi trường sống nào, nó cũng khiến em phải chịu thiệt.

Buông Lôi Vi ra, Phúc Tuấn không khỏi nhăn trán.

_ Vậy chứ nàng nghĩ vừa rồi nàng không phải chịu thiệt sao?

Nhìn sắc diện của Phúc Tuấn, Lôi Vi đành cười cầu hòa. Nào ngờ đầu chàng lại cốc vào trán nàng một cái.

_ Sao lại cốc em?- Lôi Vi kêu lên.- Đau lắm đó!

_ Ta thật chưa thấy ai như nàng. Lúc cần mềm thì lại cứng, lúc cần cứng thì lại mềm.

Lần này Lôi Vi hết đường cãi. Nàng quả thật chưa áp dụng thành thạo cương nhu phối hợp. Không nói gì, nàng xụ mặt xuống thở dài.

_ Được rồi!- Trong chất giọng của Phúc Tuấn có lẫn khuất tiếng cười.- Có ta đây, những chuyện đó, nàng không cần lo nghĩ gì cả.

-----

[1] Tích tiểu thành đại: việc nhỏ tích lại sẽ thành việc lớn. Câu này thường dùng với nghĩa tích cực hơn là tiêu cực.

[2] Hương thang dục: là một bài thuốc được điều chế từ 5 loại thảo dược dùng để ngâm mình khi tắm. 5 loại thảo dược này gồm: dạ lan hương, kinh giới, đinh lăng, bạch đàn hương và mộc hương. Công dụng của chúng là giúp người dùng làm đẹp da, tạo hương thơm và kích thích ham muốn ân ái thông qua khứu giác. Bài thuốc này đã được dụng từ rất sớm. Theo sử sách ghi lại, Bao Tự là mỹ nhân thường sử dụng Hương thang dục để chăm sóc da cũng như

là một cách để mê hoặc Chu U vương, khiến nhà Chu mất nước sau này.

[3] Đường muội: em họ.

Hết chương 83

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Hoa khai, hoa lạc lưỡng tự tri *

Đặt quyền sách xuống bàn, Phần Diễm đưa mắt nhìn Như Yên.

_ Ngươi nói thật chứ?

Chất giọng tuy lộ rõ sự kinh ngạc nhưng gương mặt vẫn không biểu lộ bất kỳ cảm xúc bất thường nào.

_ Hồi Chiêu huân! Là thật ạ! Chính mắt nô tỳ đã nhìn thấy.

_ Thật không ngờ!

Vừa nói, Phần Diễm vừa nhếch môi lên. Đôi mắt như se lại nhìn về một nơi nào đó xa xăm. Nàng thật không ngờ sau ngần ấy năm, định mệnh lại một lần nữa quay trở về.

_ Như Yên! Ngươi hãy tìm hiểu rõ chuyện này cho ta. Nhớ, không được để bất kỳ ai biết.

_ Vâng!- Vừa cúi người, Như Yên vừa lên tiếng.

_ Lui ra đi!

Nhìn sắc mặt của chủ tử mình, Như Yên nhanh chóng cáo lui. Còn lại một mình trong phòng, Phần Diễm gấn giữ bình tĩnh. Những tưởng mọi chuyện đã qua nào ngờ nó vẫn chưa qua. Nó chưa bao giờ qua.

_ Xem ra, câu chuyện mới sắp bắt đầu rồi.

*

Sau lễ Trung thu, Thái Thường Nhạc phủ lại trở về nhịp sinh hoạt và học tập bình thường. Mọi người ai nấy cũng đều thờ phào nhẹ nhõm vì đã hoàn thành công việc của mình. Nhưng xem chừng khoảng thời gian rảnh rỗi của họ sẽ không kéo dài, bởi chỉ còn vài tháng nữa là đến Tết rồi và họ sẽ lại phải tất bật chuẩn bị cho đêm Giao thừa.

Tựa người vào cái đỉnh nhỏ vươn ra giữa hồ đối diện với các đài, các cửa Thái Thường Nhạc phủ, Lôi Vi đưa mắt quan sát Quân Đài và Băng Tư luyện tập. Vào Đông cung, tuy cả ca vũ và nhạc công không phải chịu sự giám sát chặt chẽ của các Chưởng sự, nhưng hai tháng một lần họ đều phải quay trở về nơi này để các Chưởng sự kiểm tra kỹ năng của họ. Nếu kỹ năng của ai bị thụt lùi, chậm tiến họ sẽ loại ra khỏi danh sách ca vũ, nhạc công của Đại điện và Đông cung và sẽ thay những người có kỹ năng cao hơn vào. Vậy nên, để được ở lại Đông cung, nàng đã phải không ngừng luyện tập suốt cả tháng nay. Tập đến mỗi nhừ cả thân thể. Một phần vì nàng luôn muốn phấn đấu hoàn thành mọi việc, một phần nữa...Phúc Tuần không có trong cung cả tháng rồi. Nàng ngoài việc chơi cùng với Tiểu Tuyết cầu, nghịch Ipad ra cũng chỉ có thể lấy việc luyện tập ra để vui đi nỗi nhớ tình lang.

Còn nhớ trước hôm Phúc Tuần xuất tuần đi vùng Tây Thủy để lo việc trị thủy, đề điều, Lôi Vi đã năn nỉ chàng đến rất cả cổ họng để chàng cho nàng đi cùng. Nhưng...thật không ngờ chàng lại thẳng thừng cự tuyệt. Bảo rằng đường xá xa xôi chàng lo nàng sẽ phải chịu khổ. Nàng cãi lại, sao trước kia nàng ra ngoài phá án giải oan cho chàng vất vả và nguy hiểm bao nhiêu lại chẳng thấy chàng ngăn cản gì lại ngăn cản nàng. Chàng thờ dài bảo, cả chàng và Phúc Khai khi ấy đều đã thống nhất không cho nàng đi nhưng Thất đệ của chàng không chịu nổi sự công kích của nàng lẫn Phi Đào nên đành phải để nàng đi. Nghe chàng nói vậy nàng chỉ biết xụ mặt. Cả hôm ấy, nàng chả thèm nói thêm chuyện gì với chàng cũng như chỉ dạy cho chàng về chữ viết thời hiện đại. Đến sáng hôm sau, chàng lại gõ cửa Túc Duyên các, nói với nàng rằng chàng nhất định sẽ về sớm để cùng nàng ngắm Phù dung nở hoa rồi nhẹ nhàng hôn lên trán nàng. Nụ hôn nhẹ buổi sáng sớm ngay lập tức xua tan đi sự buồn bực trong lòng nàng. Mỉm cười, nàng chúc chàng lên đường bình an.

Phúc Tuần đi rồi, Lôi Vi sau giờ luyện tập với các ca vũ khác ở Nhã Khiết viên liền chạy về Xuân Hoa viện chơi với Quân Đài và Băng Tư không thì dạo Ngự hoa viên với Ninh Vương phi và A Sa, khi thì lại cùng Phi Đào chạy đến Hành Đức cung của Phúc Khai. Nói tóm lại, nàng tìm mọi cách giải khuây và moi móc tin tức của chàng. Thật là vất vả!

_ Có người thì xong rồi đúng là thành thói hết chỗ nói!

Chất giọng đầy châm chọc của Quân Đài vang lên từ phía sau ngay lập tức thu hút sự chú ý của Lôi Vi. Ngẩng đầu lên nàng chậm rãi quay lại về phía Quân Đài, Băng Tư và Đồng Thảo đang tiến vào đình.

Vừa thi xong, Lôi Vi đã vào đây vừa để chờ Đồng Thảo vừa để thần thờ. Đêm qua nàng thức hơi khuya nên quả thật nàng chẳng còn sức đâu để đứng cổ vũ cho Đồng Thảo nữa.

_ Đồng Thảo tỷ thi tốt không?

Bỏ ngoài tai lời châm chọc của Quân Đài, Lôi Vi quay về phía Đồng Thảo hỏi thăm. Thấy nàng ấy gật đầu một cái đầy chắc chắn, nàng nở một nụ cười thật tươi. Đoạn cả bốn người ngồi xuống nói chuyện thật vui vẻ với nhau. Và trung tâm của câu chuyện là Lôi Vi. Nàng không ngừng bị Quân Đài lẫn Băng Tư chọc ghẹo về vẻ bề ngoài hồn lìa khỏi xác của mình. Đặc biệt là lúc thi, nàng đã thần thờ đến độ để Chương sự phải gọi tên rất nhiều lần mới nghe thấy mà lên thi. Cũng may nàng chưa mất tinh thần đến độ quên hết những động tác của bài múa. Quả thật khiến người ta thót tim!

Nói chuyện một lúc, Đồng Thảo nhanh chóng rời đi. Từ sau đêm giao thừa cách đây hai năm trước, Băng Tư đã không còn dành nhiều thiện cảm cho Đồng Thảo. Nhưng thời gian gần đây nàng ấy chưa gây ra chuyện gì nên nàng tạm gọi là xem như không hay biết chuyện nàng ấy đã làm. Song nếu nàng ấy còn trở quẻ, nàng chắc chắn sẽ không để yên.

Vừa tiến về Ngự hoa viên cả ba người vừa nói chuyện vui vẻ. Thật ra cả ba cũng chẳng đi đâu xa Thái Thường Nhạc phủ. Họ chỉ cùng nhau đến chỗ bờ hồ nơi Lôi Vi vẫn thường luyện múa trước kia. Dưới gốc cây, cả ba vừa cười nói vui vẻ lại vừa cùng nhau luyện tập. Bầu không khí thật nhộn nhịp.

_ Nguyệt tỷ?

Chất giọng trong có phần kinh ngạc cất lên khiến Lôi Vi lẫn Quân Đài không khỏi ngạc nhiên. Cả hai đều quay lại nhìn và thấy Phần Diễm đang bước vội về phía họ. Trong khi đó, Băng Tư đứng lặng im không nói gì.

_ Có phải Nguyệt tỷ không?

Chất giọng của Phần Diễm càng lúc càng trở nên mừng rỡ. Nàng ta nhanh chóng chạy đến nắm tay Băng Tư. Chẳng mấy chốc gương mặt xinh đẹp của nàng ta đã đầm lệ khiến ai nhìn vào cũng không thể không cảm động.

_ Nguyệt tỷ! Tỷ đi đâu bao nhiêu năm nay vậy? Tỷ có biết phụ thân lo lắng cho tỷ nhiều lắm không?

Theo từng câu, từng chữ cả Lôi Vi lẫn Quân Đài không khỏi trở mắt nhìn Băng Tư với đôi mắt đầy kinh ngạc. Cứ theo những gì Phần Diễm nói, Băng Tư chính là tỷ muội chung một cha với nàng ta. Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Đây liệu có phải là điều Băng Tư đang giấu hai người bao ngày qua?

_ Phần Diễm! Ta nghĩ, muội thừa biết lí do tại sao ta lại rời khỏi nhà mà. - Băng Tư nhấn mạnh từng chữ một.

Nhẹ nhàng đưa tay lên lau nước mắt, Phần Diễm quay về phía đám người hầu:

_ Các người lui ra đi! Ta và tỷ tỷ của ta muốn nói chuyện riêng với nhau.

Đám người hầu của Phần Diễm vội thi lễ rồi cáo lui. Thấy bản thân cũng không nên ở đây lâu nên cả Lôi Vi lẫn Quân Đài đều nhanh chóng thi lễ rồi trở về Xuân Hoa viện chờ Băng Tư. Suốt dọc đường đi cả hai người đưa ra hàng loạt giả thuyết, suy đoán của mình về thân thế cũng như thái độ của Băng Tư khi gặp Phần Diễm.

_ Nếu quả thật hai người bọn họ là tỷ muội tình thâm, muội nghĩ Băng Tư tỷ đã không lạnh lùng như vậy.

_ Tính Băng Tư xưa nay đều thế. Vui buồn, mừng rỡ hay tức giận đều rất ít khi biểu hiện ra mặt.

_ Nhưng tỷ còn nhớ Băng Tư tỷ đã từng cảnh báo muội về Phần Diễm không? - Vừa tiến về phía trước rồi quay lại nhìn Quân Đài, Lôi Vi chậm rãi nói. - Nếu mối quan hệ của hai người tốt đẹp, tỷ ấy sẽ không cảnh báo muội nhiều đến vậy.

Ngẫm nghĩ lại, Quân Đài thấy Lôi Vi nói quả không sai. Nếu là tỷ muội tình thâm, dù muội của mình có xấu đến đâu, Băng Tư cũng nên tìm cách nói đỡ, như vậy mới hợp lẽ.

_ Muội nói cũng đúng! - Vừa nói, Quân Đài vừa gật đầu. - Tóm lại giờ, chúng ta về Xuân Hoa viện chờ tỷ ấy.

Không nói gì, Lôi Vi gật đầu ngay lập tức. Nàng quả thật rất muốn biết câu chuyện của Băng Tư. Vậy nên, nàng đã hạ quyết tâm chờ nàng ấy về bằng được...

*

Ngồi đợi gần hết buổi chiều, cuối cùng Lôi Vi và Quân Đài cũng thấy Băng Tư bước vào Xuân Hoa viện. Từ dáng đi đến thái độ của nàng ấy đều bình tĩnh như chính tính cách của mình. Nhìn thấy hai người ngồi dưới gốc Tử đằng, nàng ấy chỉ mỉm cười, một nụ cười mơ hồ, không chân thực.

_ Bây giờ, tỷ có thể giải thích cho bọn muội được chưa, Băng Tư tỷ? Hay là Nguyệt tỷ đây? - Nhìn Băng Tư ngồi xuống ghế, Lôi Vi cất tiếng hỏi.

_ Chuyện gì thì cũng phải để ta uống nước đã chứ.

Vừa nói, Băng Tư cầm lấy ấm trà tự rót cho mình một chén rồi đưa lên mũi thưởng thức hương thơm sau đó chậm rãi uống từng ngụm nhỏ. Nhìn mọi động tác của nàng ấy, Lôi Vi có phần sốt ruột. Trong khi đó, Quân Đài vẫn kiên nhẫn chờ đợi. Bởi Quân Đài biết kiểu người như Băng Tư không thể hối được.

_ Tên thật của ta là Sở Túy Nguyệt.- Băng Tư chậm rãi nói.- Là nữ nhi của Sở Thịnh Hòa. Ta là con của thứ thất [1], Phần Diễm là con của chính thất [2]. Mẫu thân ta được phụ thân ta hết mực yêu thương nên ta ra đời trước Phần Diễm gần một năm, làm tỷ tỷ của nàng ta. Điều này làm mẫu tử nàng ta không vui luôn tìm cách hại mẫu thân ta. Cuối cùng...họ cũng thành công.

Câu nói sau cuối của Băng Tư khiến cả Lôi Vi lẫn Quân Đài đều không khỏi kinh hãi. Con lạnh buốt đột nhiên chạy dọc sống lưng khiến tim họ đập nhanh một nhịp. Đưa mắt nhìn hai người, Băng Tư chậm rãi kể câu chuyện của mình cho họ nghe. Đã hứa sẽ kể với họ, nàng không thể nuốt lời.

Sở gia ở kinh thành vốn là một phú hộ giàu có tiếng. Đất đai ruộng vườn có thể nói nhiều không kể xiết. Đến thời nội tổ phụ [3] của Túy Nguyệt là Sở Trạch Hải chuyện làm ăn càng lúc càng phát đạt khiến cơ ngơi ngày càng vững chắc.

Phụ thân nàng, Sở Thịnh Hòa là nhi tử của Mục Thạc Nhân, chính thất của Sở Trạch Hải. Song sau khi sinh ông, mẫu thân của ông đã sớm qua đời, vậy nên từ nhỏ ông đã được thứ thất của phụ thân mình là Đặng Nhậm Hoan nuôi dưỡng. Vì là trưởng nam nên trách nhiệm của ông vốn rất nặng nề. Ngay từ khi còn nhỏ, ông bắt đầu theo phụ thân mình học cách làm ăn buôn bán, tính toán, quản lý sổ sách để sau này khi lớn lên sẽ tiếp quản cơ nghiệp tổ tiên. Trạch Hải ngoài Thịnh Hòa ra không có thêm bất kỳ nam nhi nào còn nữ nhi là có đến ba người nên bao nhiêu trách nhiệm gần như đều dồn hết lên người Thịnh Hòa.

Tuy mang trách nhiệm nặng nề, song Thịnh Hòa lại là đứa con được cả nhà quan tâm nhất, chăm sóc nhất. Cũng bởi vì cao tổ phụ [4] của Túy Nguyệt chỉ sinh tăng tổ phụ [5] nàng, phụ thân của Trạch Hải. Trạch Hải lại chỉ có mình Thịnh Hòa là con trai nối dõi tông đường.

Năm Sở Thịnh Hòa tròn 17 tuổi, lần đầu tiên ông một mình đến vùng Tây Thủy để quản lý cơ nghiệp của Sở gia tại đây. Đây được xem như là bước đầu để ông từ từ tiếp quản cơ nghiệp Sở gia. Đến Tây Thủy tiếp quản công việc kỳ thực công việc của ông không quá nặng nhọc khi dưới trướng phụ thân ông tại vùng Tây Thủy là những người làm lâu năm, mẫn cán và trung thành. Công việc chính của ông khi ấy là quản lý kiểm tra sổ sách, thu tô thuế của nông dân thuê ruộng đất gia đình mình và giao thiệp với giới thượng lưu vùng Tây Thủy để tự thiết lập mối quan hệ của bản thân.

Trong một lần đến Kiều My lâu, một thanh lâu nổi tiếng ở Ngọc Hải Bắc thành của vùng Tây Thủy, Thịnh Hòa khi ấy đã gặp Thân Tuyết Thảo, là kỹ nữ nổi tiếng bậc nhất của thành này. Vừa gặp Thịnh Hòa đã say mê nàng không cách nào dứt ra được. Lại nghe về cuộc đời phiêu bạc của nàng, biết đến tài năng cũng như tiết hạnh của nàng, ông lại càng thêm quyến luyến.

Mẫu thân của Thân Tuyết Thảo, Thân Hoàn Lan vốn là gái thanh lâu, bà cũng là người có dung mạo yêu kiều, tài năng tuyệt vời khiến không biết bao nhiêu nam nhân tại Ngọc Hải Nam thành say mê, trong đó có một vị công tử họ Trịnh. Hai người say đắm quyến luyến nhau không rời. Vị Trịnh Công tử kia hứa sẽ chuộc Hoàn Lan ra khỏi chốn thanh lâu rồi cùng nhau kết tóc phu thê sống đến đầu bạc răng long. Nhưng nào ngờ trước khi Hoàn Lan được Trịnh Công tử chuộc thân, nàng đã hoài thai hơn hai tháng. Sự việc vỡ lở đến tai Trịnh gia. Cả nhà Trịnh gia ép Trịnh Công tử phải bỏ nàng và tìm cách hãm hại nàng. Đến khi ấy nàng mới nhận ra người mình yêu say đắm lại chỉ là một nam nhân nhu nhược, không có chính kiến. Tuyệt vọng, Hoàn Lan rời bỏ khỏi Ngọc Hải Bắc thành đến Ngọc Hải Nam thành này. Sau khi hạ sinh Thân Tuyết Thảo, nàng mắc bệnh song lại không có tiền cứu chữa. Theo năm tháng, bệnh tình càng lúc càng nặng, đến khi Tuyết Thảo tròn sáu tuổi, nàng không qua khỏi bạo bệnh mà mất. Chủ nhà cũng chẳng phải là người tốt gì, khi nàng ốm nặng họ đã đuổi mẫu tử nàng ra khỏi nhà vì không muốn cho người bệnh ở. Đến khi xác nàng còn chưa lạnh, họ lại đến đòi nợ Tuyết Thảo. Song khi ấy nàng còn quá bé sao có thể giúp được gì. Họ ngoài việc cho thuê phòng ra cũng không làm gì vậy nên về căn bản họ không cần nàng. Vì vậy dù nàng có khóc lóc van xin thăm thiết thế nào, họ cũng quyết bán nàng vào Kiều My lâu để lấy tiền.

Bị bán vào Kiều My lâu khi còn rất nhỏ, Thân Tuyết Thảo ban đầu chỉ phụ giúp đầu bếp. Sau đó mama của Kiều My lâu thấy nàng càng lớn càng xinh đẹp, bà ta liền muốn biến nàng thành cái cây hái ra tiền. Ban đầu nàng chống trả quyết liệt. Thậm chí bỏ trốn nhưng không thành công. Vậy nên nàng đành thỏa hiệp với điều kiện bán nghệ chứ không bán thân. Nếu không đồng ý nàng sẽ tự tử. Thấy nàng kiên quyết như vậy, mama đành gật đầu đồng ý. Năm ấy, Thân Tuyết Thảo mới chỉ 14 tuổi.

Sau khi biết được toàn bộ cuộc đời của Thân Tuyết Thảo, tình cảm của Sở Thịnh Hòa dành cho nàng càng lúc càng nhiều. Ông hứa rằng chắc chắn sẽ tìm mọi cách chuộc nàng ra khỏi Kiều My lâu và ông sẽ không để chuyện của mẫu thân nàng xảy ra với nàng lần nữa. Nhưng nàng vốn là cái cây hái ra tiền của Kiều My lâu vậy nên mama ở đây nào dễ gì đồng ý. Thịnh Hòa phải nhiều lần thuyết phục, cầu xin, năn nỉ bà ta mới chấp nhận. Song cái giá bà ta đưa ra lại không hề thấp. Với khả năng của Sở gia, Thịnh Hòa hoàn toàn có thể xoay sở được. Nhưng trong một lúc cần nhiều tiền như vậy sẽ để lại một lỗ hổng lớn không thể bù vào liền được. Vì vậy sau khi ký giấy cam kết với mama, ông liền tìm mọi cách để xoay tiền. Đến một năm sau đó, ông mới xoay đủ tiền. Đem đủ số tiền đến giao cho Kiều My lâu, mama nhanh chóng gật đầu đồng ý bởi xưa nay bà ta luôn sòng phẳng trong chuyện tiền bạc. Thân Tuyết Thảo được thả, ông lập tức đưa về Sở phủ tại Ngọc Hải Bắc thành. Ông dự định sau khi hoàn tất mọi công việc ở đây sẽ dẫn nàng về ra mắt gia đình và xin được rước nàng về làm thê tử. Bức tranh ấy thật đẹp biết bao, thật tươi sáng biết bao. Nhưng sự đời vốn không ai có thể lường trước được việc gì.

Hai năm kể từ khi Thịnh Hòa rời khỏi nhà, khi cả hai người tròn 19 tuổi, Sở gia cho người đưa thư báo ông về gấp. Sở Thịnh Hòa vội thu xếp hành lý dẫn Thân Tuyết Thảo cùng về. Nhưng khi vừa về đến cửa, đường mẫu [6] của ông, Sở lão phu nhân đã vội bắt Tuyết Thảo, giam nàng vào phòng tối, hành hạ đánh đập. Còn ông bị nhốt vào phòng và bị ép phải cưới Đoàn Lạc Xuân. Không chịu hôn sự này, ông tìm cách cứu Tuyết Thảo rồi cùng nhau bỏ trốn. Song dọc đường, những vết thương trên người nàng ngấm độc khiến nàng phát bệnh không thể qua khỏi. Ôm nàng vào lòng, Thịnh Hòa hận bản thân mình thật vô dụng vì không thể cứu được nàng, cùng nàng cao chạy xa bay khiến nàng phải ôm hận mà chết như mẫu thân nàng năm xưa. Cùng lúc ấy, người của Sở gia đuổi tới nơi. Sau khi làm xong điều thứ nhất trong di nguyện của nàng, chôn mộ nàng bên cạnh dòng Mỹ Lan, hướng về phía Bắc, ông buộc lòng làm theo di nguyện còn lại quay trở về Sở phủ thành thân với Lạc Xuân.

Trong một lần, ta vô tình nghe được cuộc trò chuyện của đại phu nhân với nội tổ mẫu [7] của ta, ta biết được rằng khi ấy Thân Tuyết Thảo đã mang thai. Nhưng vì bị đánh đập, hành hạ nên nàng ấy đã bị hư thai. Đây cũng chính là nguyên nhân khiến nàng ấy không thể sống sót.

Nghe Túy Nguyệt nói, cả Lôi Vi lẫn Quân Đài đều không khỏi lạnh người. Bề ngoài là lầu son gác tía khiến người khác phải ngưỡng mộ nhưng kỳ thực đã mục nát thối rữa đến mức người bên trong không thể nào chịu được.

Sở Thịnh Hòa và Đoàn Lạc Xuân kết duyên với nhau được hai năm nhưng tình cảm phu thê vốn dĩ chẳng mặn nồng gì. Điều này khiến Lạc Xuân càng lúc càng trở nên cáu bẳn hay quát tháo người làm. Thịnh Hòa dần có nhìn thấy cũng làm lo, mặc kệ nàng ta muốn làm gì thì làm, không quan tâm. Nhưng sau lưng nàng ta, ông ân cần hỏi han họ và xin lỗi họ. Sở lão phu nhân thấy tình hình trước mắt không mấy lạc quan nên bằng sai phu thê Thịnh Hòa đến Thường Nghiễm thành, một thành nằm ở phía nam của vùng Tây Thủy để làm việc. Bà những mong đi xa sẽ giúp cho đôi phu thê hiểu và thêm gắn bó với nhau. Song mọi việc lại nằm ngoài dự tính của bà.

Đến Thường Nghiễm thành một thời gian, chẳng những tình cảm phu thê hai người càng lúc càng nhạt mà Thịnh Hòa còn gặp và yêu thương, quyến luyến Tang Ngọc Băng. Ban đầu, ông để tâm đến nàng bởi nàng có vẻ ngoài hao giống với Thân Tuyết Thảo năm xưa. Nhưng càng ở bên nàng, ông lại càng yêu thương chính con người nàng, tài năng của nàng chứ không phải vẻ ngoài hao giống cố nhân của nàng. Vậy nên sau hai năm, khi từ Thường Nghiễm thành trở về, ông liền thưa chuyện với Sở lão phu nhân rước Tang Ngọc Băng về làm thứ thất. Sở lão phu nhân thấy phu thê ông thành thân bao năm mà vẫn chưa có con nên đã gật đầu đồng ý những mong có người nối dõi tông đường, trông coi hương khói tổ tiên.

Hai người thành thân chưa được bao lâu, Ngọc Băng đã hoài thai, điều này khiến Lạc Xuân vô cùng tức giận. Lợi dụng lúc Thịnh Hòa không có nhà, nàng ta sai người ngày ngày ra ngoài chợ mua gạo cứu bò vào đồ ăn của Ngọc Băng. Tiếng là chăm sóc thai phụ nhưng kỳ thực nàng ta tìm mọi cách khiến nàng sảy thai mà không để ai hay biết. Đến giữa tháng thứ 3 của thai kỳ, Ngọc Băng có dấu hiệu xuất huyết. Đúng lúc ấy, Thịnh Hòa trở về và phát hiện ra nàng bị xuất huyết nên đã vội mời đại phu đến khám vậy nên cái thai giữ được nhưng nàng buộc phải chú ý đến vận động.

Cái thai tuy giữ được, nhưng Ngọc Băng lại sinh non. Nàng hạ sinh nữ nhi đầu lòng vào một đêm trăng sáng trong như ngọc tựa như những gì đẹp nhất đều tụ vào nơi ấy, nên Thịnh Hòa đặt tên là Sở Túy Nguyệt. Từ ngày có Túy Nguyệt, Thịnh Hòa mỗi lần đi đâu đều cố gắng thu xếp mọi chuyện để về nhà chăm sóc hai mẫu tử nàng. Còn đối với Lạc Xuân, ông gần như không mặn tới khiến sự uất hận trong nàng ta mỗi lúc một cao, không cách gì dồn nén.

Nếu Thịnh Hòa không chịu sinh đứa con nữa, chắc chắn cơ nghiệp của Sở gia sau này sẽ về hết tay mẫu tử Ngọc Băng. Điều này khiến Lạc Xuân không thể không nghĩ đến. Vậy là nàng ta tìm cách ní non với cô [8] của mình. Vì nàng là do phụ mẫu Thịnh Hòa cưới về nên nhìn nàng như vậy, nhạc mẫu nàng cũng không đành lòng. Vậy là Sở lão phu nhân bèn sắp xếp một tối an bài mẫu tử Ngọc Băng đến một căn phòng khác rồi sai người nấu một chén canh bỏ vào đó xuân dược để Lạc Xuân đem đến cho ông. Đêm đó, vì tác dụng của xuân dược có trong chén canh nên ông đã ân ái với Lạc Xuân. Rồi chín tháng mười ngày sau đó, nàng ta hạ sinh Phần Diễm. Tuy trong lòng có chút không can tâm nhưng nàng ta cũng ý thức được rằng thà có hơn là không.

Túy Nguyệt và Phần Diễm vốn chênh nhau chưa tới một tuổi nhưng vì Phần Diễm sinh vào năm sau nên nàng ta không chỉ phải làm muội muội của Túy Nguyệt mà còn nhỏ hơn nàng một tuổi. Cả hai lớn lên trong sự thiên vị của Sở lão phu nhân và Lạc Xuân. Đều là nữ nhi cả nhưng thái độ Sở lão phu nhân dành cho hai đứa cháu của mình có sự khác biệt rõ rệt. Nếu như bà thương yêu Phần Diễm hết mực thì lại ghẻ lạnh với Túy Nguyệt bấy nhiêu. Phần Diễm từ nhỏ đã chứng kiến sự phân biệt đối xử này của nội tổ mẫu và mẫu thân mình nên nàng ta ngay từ nhỏ cũng đã tỏ ra cao ngạo, coi thường Túy Nguyệt. Nhưng nàng căn bản không quan tâm, bởi nàng chỉ cần có phụ mẫu yêu thương là đủ. Hơn nữa, mẫu thân của nàng cũng đã răn dạy nàng phải biết bao dung, tha thứ lỗi lầm của người khác để họ tu tâm dưỡng tính. Vậy nên nàng không hề so đo, tính toán thiệt hơn bất kỳ điều gì đối với muội muội cùng cha khác mẹ của mình.

Song mẫu tử Lạc Xuân lại thuộc dạng người cứng đầu cứng cổ, không biết phải trái. Hai người này thường xuyên lợi dụng những lúc Sở Thịnh Hòa đi vắng để bắt nạt, hành hạ mẫu tử nàng. Sở lão phu nhân nhìn thấy cũng như không. Bởi đối với bà từ xưa đến nay Thân Tuyết Thảo chả khác nào cái gai trong mắt vậy nên nhìn thấy Tang Ngọc Băng bà lại nhớ đến Thân Tuyết Thảo. bà ta thật hận khi ấy vì lo không có người hương khói tổ tiên đã để Sở Thịnh Hòa rước Tang Ngọc Băng vào Sở gia. Vì vậy bà gần như mặc kệ sự sống chết của Tang Ngọc Băng và Túy Nguyệt đầu cho Ngọc Băng cầu xin bà mở lòng từ bi mà tha cho Túy Nguyệt.

Đỉnh điểm của sự vụ xảy ra vào năm Túy Nguyệt tròn 16 tuổi. Phần Diễm khéo léo sắp xếp một màn kịch nàng ta và Túy Nguyệt cãi nhau to. Khi ấy nàng ta không ngừng công kích nàng thậm chí động chạm đến mẫu thân nàng khiến nàng vì giận quá mà tát vào mặt nàng ta một cái. Đúng lúc ấy, Sở lão phu nhân đi ngang qua, thấy Phần Diễm bị Túy Nguyệt tát liền tức giận mà đánh nàng một cái. Trong khi đó Phần Diễm nhanh chóng trở mặt, quay qua khóc lóc, làm nũng với Sở lão phu nhân.

Lại một lần khác, Lạc Xuân bị mất trộm đồ liền nghi đến hai mẫu tử Ngọc Băng lấy. Bà ta lập tức cho người khám xét khuê phòng của mẫu tử Ngọc Băng và phát hiện ra món trang sức quý giá trong rương đồ của Túy Nguyệt. Chuyện này ngay lập tức đến tai Sở lão phu nhân. Sau khi nghe Lạc Xuân tường thuật mọi chuyện. bà liền cho bắt mẫu tử Ngọc Băng vào phòng tối đánh đập. Trong cơn mưa roi hai mẫu tử người nọ che chắn cho người kia, cứ vậy họ bị đánh đến kiệt sức sau đó bị tống ra khỏi cửa Sở gia.

Bị đuổi ra khỏi Sở gia, ngoài một ít quần áo ra họ không có bất kỳ ngân phiếu hay ngân lượng nào trên người. Ngọc Băng quyết định dẫn nữ nhi Túy Nguyệt của mình trở về Thường Nghiễm thành. Suốt dọc đường, họ vừa đi vừa kiếm tiền vậy nên quãng đường từ kinh thành đến Thường Nghiễm thẳng đáng lý ra chỉ mất khoảng tám ngày nhưng lại bị kéo dài. Song Ngọc Băng đã vĩnh viễn không thể hoàn thành đoạn đường đó. Bởi trên đường đi dù được Túy Nguyệt chăm sóc kỹ lưỡng nhưng đòn roi của Sở lão phu nhân cũng như mẫu tử Lạc Xuân dành tặng cho bà không hề nhẹ một tý nào khiến bà bị nội thương lại thêm đi đường vất vả nên sau khi rời khỏi Sở gia được hơn năm ngày, Ngọc Băng qua đời. Túy Nguyệt bắt đầu cuộc đời lưu lạc của mình.

Chôn cất mẫu thân xong, Túy Nguyệt thay tên đổi họ thành Tang Băng Tư để luôn nhắc nhở bản thân về những gì mẫu tử Lạc Xuân đã gây ra cho mẫu thân nàng, cái chết oan uổng của mẫu thân nàng. Bản thân biết thời cơ chưa tới nên Băng Tư lang bạt về phía Tây, nơi đó cách xa kinh thành, đất đai của Sở gia ở đây gần như không có nên nàng không phải lo lắng bị người của Sở gia phát hiện ra hành tung của mình. Cuối cùng nàng dừng chân tại Tú Lệ thành, một trong những thành hoa lệ bậc nhất cũng vùng phía Tây Tân Thực. Tại đây, nàng xin vào phụ việc ở Thảo Hương quán của Diệp gia, một nơi

chuyên điều chế hương thơm từ các loại thảo mộc. Công việc của nàng ở đây chính là ghi chép sổ sách số lượng nhập vào xuất ra hằng ngày của các loại hương liệu. Công việc này nói nặng cũng không nặng song nói thanh thoi cũng không phải. Tuy nhiên nàng vẫn có thời gian rảnh cho bản thân. Vậy nên những lúc ấy Băng Tư lại luyện tập ca vũ. Nhờ chăm chỉ luyện tập nên vũ đạo của nàng ngày một tiến bộ.

Khi ấy, Băng Tư căn bản không nghĩ đến việc nàng có ngày sẽ sử dụng nó để tiến cung. Nhưng để có thể dùng đến luật pháp để giải nỗi oan khuất cho mẫu thân, nàng ngoài việc tiến cung rồi tìm cách tạo dựng mối quan hệ ra, nàng thật không nghĩ ra cách nào khả dĩ. Bởi Sở gia là phú hộ giàu có nhất kinh thành, nào có vị quan viên nào dám đụng đến họ chứ đừng nói gì đến chuyện xét xử họ. Vậy nên chỉ có khi tạo dựng mối quan hệ tốt với những người ở trong cung, đặc biệt là người bên Hình bộ, cùng với đó là tìm ra chứng cứ xác thực, nỗi oan của mẫu thân nàng mới có thể được giải.

_ Diệp gia có mối quan hệ rất tốt với Thái thú Tú Lệ thành nên ta đã nhờ Diệp lão gia giúp đỡ giới thiệu ta với quan Thái thú ở đó để được tham dự kỳ thi tuyển của Thái Thường Nhạc phủ.- Túy Nguyệt chậm rãi kể tiếp.- Quan Thái thú vừa nhìn thấy ta đã rất thuận mắt. Vậy nên ta chỉ cần lời ngon tiếng ngọt, ông ta liền đồng ý giúp đỡ ta. Qua năm sau, khi ta tròn mười tám tuổi ta vào kinh thành, tham gia kỳ sát hạch vào Thái Thường Nhạc phủ và trở thành Học sự cùng với Quân Đài. Một năm sau đó, muội tiến cung, vào Thái Thường Nhạc phủ.- Vừa nói nàng vừa quay về phía Lôi Vi.- Những gì diễn ra sau đó mọi người đều biết cả rồi đấy.

_ Không đúng!- Lôi Vi lên tiếng phản bác.- Muội là mãi tới sau này khi cùng các tỷ theo Hoàng Thượng xuất tuần đến Thảo Nguyên mới biết tỷ. Vậy nên những gì xảy ra trước đó, muội căn bản không biết.

Nghe Lôi Vi nói vậy, Túy Nguyệt phải nín thở mới không bật cười.

_ Một năm trước khi muội tới, ta đương nhiên làm những gì mình đã định sẵn. Thiết lập mối quan hệ với các Chương sự, với Vương Tổng quản, lần la làm quen các Chương sự cũng như Tổng quản của Nhân Chính phủ. Và quan trọng nhất chính tìm chứng cơ để chứng minh tội trạng của Lạc Xuân. Bà ta không chỉ hại chết mẫu thân ta mà còn hại chết Thân Tuyệt Thảo. Dù ta và Thân Tuyệt Thảo không thân thích gì nhưng ta cũng không thể để nàng ấy chết oan khuất được. Thật ra, ta nghĩ rằng cả Thân Tuyệt Thảo cũng như mẫu thân ta khi quyết định theo phụ thân ta về Sở gia, họ sớm đã biết trước bản thân sẽ phải đối mặt với chuyện gì. Làm thế từ nhà cao sang nào phải chuyện dễ dàng. Nhưng nếu không yêu phụ thân ta, hai người họ đã không chấp nhận một cuộc sống héo úa từng ngày như vậy. Cũng may, phụ thân ta không phải là nam nhân bạc tình bạc nghĩa. Đây có thể xem là niềm hạnh phúc lớn nhất trong những chuỗi ngày đau khổ của hai người họ.

_ Tỷ thật có tâm lòng rộng lượng!- Lôi Vi trầm trồ.

Mỉm cười, Túy Nguyệt đưa mắt nhìn Lôi Vi. Nơi đáy mắt sự u buồn dần hiện rõ lên.

_ Lôi Vi! Quả thật mục đích ban đầu của ta khi tiếp cận, kết giao với muội chính là muốn tạo dựng mối quan hệ với muội, để sau này dựa vào mối quan hệ với muội cùng với Linh Thân vương khi đó, giải oan cho cái chết của mẫu thân ta. Muội có trách ta không?

Nhìn vào đôi mắt Túy Nguyệt, Lôi Vi không khỏi nghĩ ngợi. Bị người khác lợi dụng nào có ai mong muốn. Nhưng khi nghe câu chuyện của nàng ấy, nàng mới hiểu, tại sao nàng ấy lại làm vậy.

_ Thế bây giờ, tỷ đối với muội có thật tâm không?

Không nói gì, Túy Nguyệt mỉm cười rồi gặt đầu xác nhận.

_ Vậy thì tốt rồi! Cát Lôi Vi muội đây chỉ cần có thể là đủ rồi. Hơn nữa đây rõ ràng mẫu tử Phần Diễm có lỗi với mẫu tử tỷ trước mà. Tỷ làm như vậy cũng là điều dễ hiểu thôi.

_ Khi này Sở Chiêu huấn đã nói điều gì với tỷ vậy? - Chất giọng của Quân Đài không khỏi lo lắng.

_ Vẫn là muốn đóng kịch thôi. Nàng ta muốn giả nhân nhưng ta đã mệt mỏi khi phải giúp nàng ta diễn tròn vai rồi.

Chỉ với một câu nói cả Lôi Vi lẫn Quân Đài lập tức hiểu ra vấn đề. Xem ra Phần Diễm tới nay sẽ tức đến độ mất ăn mất ngủ đây.

_ Tỷ làm như vậy e rằng nàng ta sẽ không dễ yên đâu.- Sự lo lắng thể hiện rõ ràng trong giọng nói của Quân Đài.

_ Sợ gì chứ?- Lôi Vi cao giọng.- Loại người đó nhất định phải dạy dỗ thật cẩn thận mới chừa.

Nghe Lôi Vi nói Túy Nguyệt không khỏi bật cười.

_ Muội định dạy dỗ thế nào?

_ Thì cứ...cho nàng ta nhục mặt thôi!- Chất giọng của Lôi Vi bông đùa.- Người ngồi địa vị càng cao càng sợ người khác biết được chuyện xấu của mình.

Vốn đã dự tính được câu trả lời của Lôi Vi nhưng khi nghe nàng trả lời, Túy Nguyệt vẫn không khỏi bật cười.

_ Làm như muội chắc ta sớm đã bị nàng ta hại chết rồi! Nhớ kỹ với Phần Diễm, muội tuyệt đối không được nóng nảy, hấp tấp. Nếu nàng ta không đụng đến muội, muội cũng đừng đụng đến nàng ta làm gì. Chuyện giữa ta và nàng ta cứ để ta giải quyết.

_ Muội biết rồi!

_ Nhưng bây giờ, người có thể trị được Phần Diễm e rằng chỉ có Thái tử.- Vừa nói, Quân Đài vừa khẽ thở dài.

Túy Nguyệt vốn đã nghĩ qua chuyện này song nàng vẫn chưa dám nghĩ kỹ càng. Bởi việc này có liên quan đến Lôi Vi và trực tiếp nhất là ảnh hưởng đến tiền đồ của Phúc Tuân. Nếu để Ngài ra mặt e rằng một khi mất đi sự ủng hộ của Sở gia, căn cơ của Ngài sẽ không còn vững vàng nữa.

-----

* Hoa khai, hoa lạc lưỡng tự tri: Hoa nở, hoa tàn đều tự biết.

[1] Thứ thất: vợ bé.

[2] Chính thất: vợ cả.

[3] Nội tổ phụ: ông nội.

[4] Cao tổ phụ: ông cao.

[5] Tăng tổ phụ: ông cố.

[6] Dưỡng mẫu: mẹ nuôi.

[7] Nội tổ mẫu: bà nội.

[8] Cô: mẹ chồng.

Hết chương 84

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Thật tâm đối đãi

Ngọc Hải Nam thành, Tân Thục

Vừa đi dọc bờ đê, Phúc Tuân vừa phóng mắt ra xa. Dòng Xuyên Tinh chảy cuộn cuộn như giọt nước mắt đau khổ không ngừng tuôn rơi của người thiếu nữ khiến tim chàng bỗng chốc quặng thắt lại. Chàng và Lôi Vi đã đi với nhau một quãng đường rất dài. Bao phong ba sóng gió tường chừng không thể vượt qua được, họ đều cùng nhau đối mặt cùng nhau vượt qua. Thế nhưng trong chàng luôn có một nỗi lo sợ. Nàng vì chàng đã chịu không ít khổ đau thậm chí tinh thần từng bị khủng hoảng trầm trọng. Chỉ cần nghĩ đến việc nàng vì chàng mà phải chịu những điều ấy, tim chàng lại nhói đau. Còn nhớ hơn một năm trước, khi ngôi vị Thái tử này còn bỏ trống, nàng ra sức bảo vệ chàng trước mọi nguy hiểm mặc cho bản thân rơi vào tình cảnh thê thảm. Giờ nhớ lại, chàng thấy mình quả thật không đáng mặt nam nhân.

Bởi nếu chàng là nam nhân, đáng ra chàng phải là người bảo vệ nàng trước mọi tai họa chứ không phải nàng. Bởi nếu chàng là một nam nhân chàng sẽ không để nàng phải rơi nhiều nước mắt đến như vậy. Bởi nếu chàng là một nam nhân chàng đáng ra phải đem đến cho nàng một cuộc sống bình an, hạnh phúc. Bởi nếu chàng là một nam nhân, chàng đáng ra phải thực hiện được những gì mình đã hứa với nàng, những lời hứa chân thành xuất phát từ trái tim của chàng...

_ Hoàng huynh!

Tiếng Phúc Tường vọng lên khiến Phúc Tuân không khỏi giật mình. Thoát ra khỏi dòng suy nghĩ của bản thân, chàng quay lại nhìn Bát đệ của mình.

_ Bát đệ! Mọi việc sao rồi?- Phúc Tuân chậm rãi hỏi.

_ Đệ đã kiểm tra đê kè rồi!- Vừa phóng tầm mắt về đám thợ xây, Phúc Tường vừa chậm rãi nói.- Xem ra bọn họ sẽ không dám bòn rút nữa đâu.

_ Vụ tham ô lớn nhất vùng này vừa mới được phá, bọn họ dĩ nhiên sẽ không dám bòn rút lần nữa. Nhưng chúng ta cứ ở lại đây quan sát vài hôm.

_ Nếu đã vậy, đệ nghĩ huynh nên ra mặt.

_ Bát đệ! Nếu ta ra mặt, bọn họ sẽ đứng ngồi không yên đấy.- Lăn khuất trong chất giọng của Phúc Tuân là tiếng cười.- Hãy cứ để hai Thị lang kia làm việc. Còn chúng ta cứ ngầm quan sát. Khi có biến, ra mặt cũng chưa muộn.

Nghe Phúc Tuấn nói Phúc Tường chậm rãi gật đầu. Vụ tham ô ở Tây Thủy là vụ lớn khiến nhiều quan viên mất mũ ô sa [1] trên đầu. Song vẫn có một số quan viên biết thu tay lại kịp lúc đang lẫn khuất trong bóng tối chờ thời cơ thích hợp để tiếp tục bòn rút. Lần này hai huynh đệ chàng đến đây nhất định phải dẹp sạch nạn tham ô vùng này.

_ Chuyện ta nhờ đệ, đệ đã làm xong chưa?

_ Việc huynh nhờ có gì khó?- Phúc Tường bật cười.- Tìm kỹ nữ mua vui là nghề của đệ mà.

Dứt câu Phúc Tường bật cười khiến Phúc Tuấn thờ dài ngao ngán. Đã thành gia lập thất rồi mà đệ đệ chàng vẫn có thể ăn nói thoải mái như thế chàng thật hết cách.

_ Đệ ấy! Phóng túng vừa thôi. Đừng có phụ Bạng Luân Công chúa!

_ Đệ biết rồi! Ai bảo huynh hỏi!

Lè lưỡi trêu Phúc Tuấn, Phúc Tường lười biếng ngồi xuống bãi đất.

_ Mà lúc sáng, huynh giao cho Đồng Vũ chuyện gì vậy? Đệ thấy hấn có vẻ lo lắng.

_ Bí mật!- Phúc Tuấn cười ần ỷ.

_ Được rồi!- Phúc Tường thờ dài.- Coi như đệ chưa nói gì vậy. Hỏi huynh cũng như không. Chỉ là có cảm giác huynh sắp bày Hồng Môn yến [2] thôi.- Quay sang nhìn Phúc Tuấn, chàng nói.- Khi này huynh thân thờ gì thế?

Không tìm được câu trả lời mình mong muốn, Phúc Tường nhanh chóng lái sang chuyện khác. Dù sao nếu Phúc Tuấn muốn cho chàng biết thì sẽ nói. Vậy nên chàng chả nhọc công tra hỏi làm gì.

_ Ta đang nghĩ...- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa ngồi xuống cạnh Phúc Tường.- Sau khi sau khi giải quyết mọi việc xong sẽ xem Hoàng lịch chọn ngày lành tháng tốt...

Bỏ lửng câu nói của mình, Phúc Tuấn đưa hai tay ra sau đỡ đầu rồi đặt lưng nằm xuống.

_ Xem Hoàng lịch?- Chết giọng của Phúc Tường không khỏi ngạc nhiên.- Để làm gì?

_ Để rước nương tử!

Vừa nói, Phúc Tuấn vừa mỉm cười. Khóe miệng chàng nhẹ cong lên tạo thành một nụ cười mang đầy hạnh phúc. Kỳ thực tuy rằng chàng tán đồng với quan điểm dùng chân thành đối đãi để Thái hậu từ từ cảm nhận của nàng song chàng không thể đợi thêm được nữa. Bởi mỗi lần chàng nán nã chuyện hôn sự là y như rằng, hai người lại gặp chuyện, chuyện đó lại khiến người trong cuộc đau thấu tâm can. Vậy nên lần này khi về cung, bất kể Thái hậu có cảm nhận được tấm lòng của chàng hay không, chàng nhất định xin phụ hoàng ban hôn cho hai người. Còn chuyện "đắc nhân tâm" kia thành hôn xong rồi tiếp tục cũng không muộn.

_ Nương tử?- Phúc Tường giả ngô nghê.- Hoàng huynh không phải chứ? Chúng ta đầu tấp mặt tối để huynh nhanh chóng trở về với tiểu nha đầu kia vậy mà...huynh kiếm đâu ra thời gian đi ong bướm thế?

Một câu của Phúc Tường vừa thốt ra, Phúc Tuấn đã muốn đánh cho một cái.

_ Đệ đừng có nghĩ ai cũng như đệ!- Lườm Phúc Tường một cái, chất giọng của Phúc Tuấn sắc nhọn.

_ Được rồi!- Phúc Tường cười xòa.- Không đùa huynh nữa. Haizzz!!! Cuối cùng cũng được ăn hỷ yến [3] của hai người.

Phúc Tường vô tình nói ra hai chữ "hỷ yến" khiến Phúc Tuấn không khỏi buồn lòng. Ở Thực quốc nói riêng và các nước khác thời đại này nói chung, nam nhân Hoàng tộc chỉ tổ chức đại hôn một lần ấy chính là lần đầu tổ chức hôn lễ. Còn những hôn lễ sau diễn ra đơn giản rất nhiều chỉ cần chọn ngày lành, sai bà mối cùng đoàn kiệu hoa tới rước tân nương về là xong không cần tổ chức tiệc rượu linh đình như lần đầu. Thậm chí đối với Thái tử hoặc Hoàng thượng, việc này cũng chẳng cần thiết. Vì cung tần mỹ nữ nhiều như vậy sao có thể tổ chức hỷ yến cho mỗi người được.

Vậy nên hỷ yến cho các tú nữ được chọn nào có được tổ chức. Tú nữ vượt qua các vòng tuyển tú nghiêm ngặt nghiêm nhiên sẽ được phong tước bậc, nếu là phi tần của Hoàng đế thấp nhất là Thái nữ, nếu là phi tần của Thái tử thấp nhất là Phụng nghi. Ngoại trừ Hoàng hậu hay chính thất của Thái tử, Hoàng tử ra các phi tần khác không hề có đại hôn. Ngọc Nhạn tuy không phải là chính thất của chàng nhưng đám cưới giữa chàng và Ngọc Nhạn lại là đám cưới đầu tiên của chàng, là đại hôn của chàng.

_ Ta nhất định sẽ làm một bữa hỷ tiệc phong quang quang [4] để rước nàng ấy về.

Nghe Phúc Tuấn nói vậy, Phúc Tường không khỏi giật mình.

Bởi theo quy định, Thái tử, Hoàng tử chỉ tổ chức hôn lễ một lần. Hoàng huynh của chàng làm như vậy e rằng sẽ không ít người phản đối. Nhưng nhìn thái độ quyết tâm của Phúc Tuấn, chàng không khỏi cảm thán. Chàng thật không biết, nếu nha đầu đó biết được Hoàng huynh của chàng vì nàng mà đang dấn bỏ hết quy tắc của mình, nàng sẽ nghĩ như thế nào? Nhưng...cố lẽ Phúc Tuấn đã bỏ nó từ lâu rồi. Bởi mỗi lần chỉ cần nghe tin của Lôi Vi là bao

nhieu tôn nghiêm trên người chàng đều biến mất không một chút vết tích. Chỉ còn lại một nam nhân sốt sắng, nhiệt thành, hết lòng yêu thương và tìm mọi cách bảo vệ người mình yêu...Có một mối tình khắc cốt ghi tâm như vậy thật tốt. Thanh xuân nên oanh oanh liệt liệt như vậy.

*

Ngày rảnh rỗi hiếm hoi, Lôi Vi lại tìm cách giết thời gian. Sáng sớm, Phi Đào vào cung chơi sẵn dịp cùng nàng tản bộ ngoài Ngự hoa viên vậy là nàng dùng mọi lời ngon ngọt dụ nàng ấy dẫn ra khỏi cung. Từ khi trở thành ca vũ Đông cung điện số lần nàng được ra khỏi cung có thể đếm được bằng ngón tay. Càng vào sâu vòng trong cung của Hoàng cung, khả năng xuất cung của một ca vũ nhỏ bé như nàng càng lúc càng khó khăn. Nếu không được đương kim Thái tử hay các Hoàng tử hay thấp nhất là các Chương sự dẫn ra ngoài, sợ rằng một tháng nàng không ra khỏi cung được một lần. Thật là chán! Vậy nên lần này nàng phải tận dụng cơ hội một cách triệt để.

Đến khi cánh cổng Hoàng cung chậm rãi khép lại sau lưng, Lôi Vi mới mừng rỡ, liên tục nhảy lên khiến sàn xe thiếu chút nữa thủng một lỗ thiệt to. Nhưng ra ngoài rồi nàng lại không biết nên cùng Phi Đào đi đâu. Đến Hinh Vương phủ? Thề có chúa nàng không thích đến đó. Không hẳn vì nàng muốn lảng tránh Phúc Hoảng mà bởi nàng thật sự không thích gặp Phi Anh, bảo tỷ [5] của Phi Đào. Nàng ta theo thời gian, tính tình cũng đã dần trở lại, song ác cảm cả hai dành cho nhau dường như vẫn còn vì vậy tốt nhất hai người nên ít gặp nhau. Nàng nhanh chóng nghĩ ngay đến Băng Luân Công chúa. Một tuần nay hai người không gặp nhau rồi. Bình thường cứ tầm ba đến bốn ngày hai người lại gặp nhau một lần. Lần này lâu như vậy lại không thấy nàng ấy tiến cung thật không biết có xảy ra chuyện gì không. Vậy nên nàng nhanh chóng đề nghị Phi Đào đến Ninh Vương phủ chơi.

Xe ngựa chạy nhanh chẳng mấy chốc cả hai đã đứng trước cổng Ninh Vương phủ song người hầu trong phủ là bảo Ninh Vương phi thân thể suy nhược không tiện tiếp khách. Lôi Vi phải nói mãi bọn họ mới để hai người và phòng của Băng Luân.

_ Lôi Vi!- A Sa vừa nhìn thấy Lôi Vi đã reo lên.

_ A Sa!- Nắm lấy tay A Sa, Lôi Vi vội hỏi.- Vương phi xảy ra chuyện gì vậy? Ta nghe người hầu trong phủ nói nàng ấy ngã bệnh? Tại sao lại không mời Thái y?

_ Là Công chúa không cho!- A Sa thở dài.- Hai nàng vào khuyên Người giúp ta đi.

Gật đầu, Lôi Vi và Phi Đào nhanh chóng vào phòng nghỉ của Băng Luân Công chúa. Trong phòng Băng Luân đang nằm thêm thiếp ngủ trên ghế, đáng vẻ khá mệt mỏi. Hơi thở của nàng dường như có phần khó nhọc hơn mọi khi.

_ Tại sao Vương phi lại thờ khó nhọc vậy A Sa?- Vừa hỏi, Lôi Vi vừa quay sang nhìn A Sa.

_ Ta cũng không biết!- A Sa thở dài.- Đạo gần đây Công chúa hay bị đau tức ngực có lẽ vì vậy mà bị khó thở.

Dứt câu, A Sa chậm rãi tiến về phía Băng Luân Công chúa chêm thêm gối cho nàng nằm thoải mái hơn.

_ Lẽ nào Vương phi mắc bệnh tim?- Vừa nhìn Băng Luân, Phi Đào vừa đoán bừa.

_ Phi Đào! Tỷ đừng đoán bừa!- Lôi Vi nhẹ huych tay Phi Đào.

_ Không thể nào! Công chúa xưa nay vốn khỏe mạnh sao có thể mắc bệnh tim được chứ.

Nghe tiếng trò chuyện, Băng Luân Công chúa mệt mỏi tỉnh giấc. Lúc này nàng mới biết Lôi Vi và Phi Đào đến từ khi nào. Mỉm cười thật tươi, nàng vội ngồi dậy.

_ Vương phi!- Vừa tiến về phía Băng Luân, Lôi Vi vừa ngăn lại.- Người còn mệt cứ nằm nghỉ đi.

_ Ta không sao!- Gạt tay Lôi Vi ra, Băng Luân Công chúa vừa ngồi dậy.- Thấy mọi người tới ta vui lắm.

Dọn chăn nệm đi, A Sa mỉm cười.

_ Hai người tới, Công chúa thật sự rất vui đó. Mấy ngày nay mệt mỏi, tâm tình của Người không được tốt lắm. Hai người trò chuyện với Công chúa một chút để Người vui lên giúp ta.

Nghe A Sa nói vậy, Lôi Vi càng thêm phần lo lắng. Băng Luân vốn hoạt bát, thích chạy nhảy. Giờ không hiểu vì sao lại đổ bệnh phải nằm một chỗ dĩ nhiên tâm tình sẽ không tốt khiến tính khí trở nên thất thường hơn.

_ Vương phi!- Chất giọng của Phi Đào có phần thận trọng.- Dường như Người mập lên đó.

Nghe Phi Đào nói vậy, Lôi Vi vội nhìn lướt qua Băng Luân một lượt. Quả đúng là trông Băng Luân Công chúa có phần mập lên, đặc biệt là phần bụng.

_ Vậy sao?- Băng Luân Công chúa xụ mặt.- Mấy ngày nay ta chẳng ăn uống gì được cả. Thức ăn còn chưa vào tới miệng đã buồn nôn rồi. Nhưng...ta chả nôn ra cái gì cả. Dù rất đói song ta chả muốn ăn. Cả ngày mệt mỏi uể oải chỉ muốn ngủ thôi.

_ Bệnh như thế sao Vương phi không mời Thái y?- Chất giọng Phi Đào lo lắng.

_ Ta vốn nghĩ không có gì nghiêm trọng chỉ qua một hai ngày sẽ khỏe lại. Ai ngờ, dường như bệnh càng ngày càng nặng.

_ Nàng mời ngay đi!- Chăm chú nhìn Băng Luân, Lôi Vi chậm rãi nói.- Nếu ta đoán không nhầm, nàng...hoài thai rồi.

Sau câu nói đó của Lôi Vi, ba người còn lại có mặt trong phòng này đều không khỏi ngạc nhiên. Họ hết quay sang nhìn nàng rồi lại quay sang nhìn xuống bụng Băng Luân.

_ Công chúa...lẽ nào...- A Sa không nói nên lời.- Nếu như Lôi Vi nói đúng, đây thật sự là tin tốt.

_ Đúng vậy!- Phi Đào reo lên.- Mọi người cứ ở đây, để ta đến Thái y viện mời Trần Thái y đến.

Dứt câu, không để ai kịp lên tiếng Phi Đào vội vã rời khỏi phòng nghỉ của Băng Luân Công chúa rồi chạy một mạch ra khỏi phủ. Nhìn dáng vẻ của nàng ấy, Lôi Vi thật muốn cười lớn. Trông nàng ấy còn sốt sắng, mừng rỡ hơn cả Băng Luân..

Nhưng chỉ một lúc sau, mọi người liền thấy Phi Đào ủ ê bước vào.

_ Tỷ sao thế?- Nhìn Phi Đào, Lôi Vi vừa cất tiếng hỏi.- Thái y đâu?

_ Ta lật tung cả Thái y viện lên nhưng chẳng có lấy một người.

Nghe cách nói chẳng khác nào Phi Đào đang bức tức. Nhưng ngữ khí của nàng lại không như vậy.

_ Thái y viện xảy ra chuyện gì?- Lôi Vi nhăn trán khó hiểu.

_ Nghe nói Thái hậu đang dạo Ngự hoa viên thì chóng mặt. Nếu không có đám tỷ nữ có lẽ Người đã ngã nhào rồi.

_ Hà?- Băng Luân Công chúa không khỏi ngạc nhiên.- Thái hậu chóng mặt sao?

_ Tỷ nghe tin có chính xác không?- Lôi Vi vội hỏi lại.

Không trả lời, Phi Đào lườm Lôi Vi một cái.

_ Uhm...xem như muội chưa nói gì.- Nói đoạn Lôi Vi quay về phía Băng Luân Công chúa.- Vương phi! Ta đoán khả năng nàng có thai rất cao. Vậy nên việc nàng cần làm bây giờ chính là nghỉ ngơi cho khỏe, tinh thần phải thật thoải mái mới tốt cho hài tử trong bụng. Còn nữa, nàng phải ráng ăn uống. Không muốn ăn cũng phải ăn nếu không nàng sẽ kiệt sức, không thể nuôi đứa bé được.

Đoạn Lôi Vi quay lại căn dặn A Sa vài điều cần thiết sau đó vội cùng Phi Đào hồi cung để tìm hiểu xem thực hư mọi chuyện là như thế nào.

*

Vừa về đến Hoàng cung cả Lôi Vi lẫn Phi Đào đều vội chạy đến Trường Sinh điện để tìm hiểu thực hư sự tình. Từ bên ngoài cổng điện nhìn vào sân cả hai đều thấy có không ít người đang đứng ngay cửa phòng nghỉ của Thái hậu: Hiếu Nhân Hoàng hậu, Giao phi, Lệ phi cả Ngọc Nộn cũng đứng đó. Trông bộ dạng ai nấy cũng sốt ruột.

_ Phi Đào tỷ!- Vừa nói, Lôi Vi vừa huých nhẹ vào tay Phi Đào.- Từ khi tỷ hay hay tin đến khi chúng ta trở về được bao lâu rồi?

_ Uhm...ước chừng cũng được nửa canh giờ rồi.- Phi Đào phỏng đoán.

Nếu là hoa mắt chóng mặt thông thường người bệnh chỉ cần nghỉ ngơi khoảng mười đến hai mươi phút sẽ đỡ. Nhưng lâu như vậy mà Trường Sinh điện vẫn chọn rộn như thế chứng tỏ tình trạng của Thái hậu không hề nhẹ.

_ Có thể là do tuổi cao.- Lôi Vi phỏng đoán.

_ Hai muội làm gì mà cứ lấp ló ở đây vậy?

Chất giọng trầm quen thuộc vang lên khiến cả hai không khỏi giật mình. Vội quay lại cả hai nhìn thấy Phúc Hoàng và Phúc Khải đang chậm rãi tiến về phía hai người.

_ Hình Thân vương cát tường! Thất Hoàng tử cát tường!- Vừa cúi người thi lễ, cả hai cùng tung hô.

_ Đứng lên cả đi!- Phúc Hoàng chậm rãi nói.

Phúc Hoàng đưa mắt nhìn Lôi Vi đứng lên rồi chậm rãi quay về phía Phi Đào.

_ Tiểu Đào Đào! Sao muội lại tới đây vậy?

_ À là thế này! Muội vào cung chơi với Vi Nhi sau đó cả hai bọn muội cùng xuất cung.

_ Xuất cung?- Phúc Khải ngạc nhiên.- Vi Nhi! Đừng nói với ta, muội lại đến Phi Thiên lâu nhé.

Ánh mắt ngờ vực của Phúc Khải thật khiến Lôi Vi tức muốn nổ đom đóm mắt.

_ Phi Thiên lâu?- Phúc Hoàng ngờ vực.- Là chỗ của Hoàng cô cô [6] sao?

_ Cảnh còn người mắt đến đó để thêm đau lòng à?- Lôi Vi xằng giọng.

Biết Lôi Vi ám chỉ điều gì Phúc Khải ngay lập tức im bặt. Kỳ thực thực hư câu chuyện của Hương Y chàng cũng không rõ sự tình cho lắm. Nhưng chứng kiến một người nhảy lầu tự tử ngay trước mặt mình đối với Lôi Vi quả thật là cú sốc khá lớn.

_ Không có!- Phi Đào phân bua.- Bọn muội đến thăm Ninh Vương phi. Ban đầu ai cũng nghĩ Vương phi bị ốm, nhưng sau đó Vi Nhi đoán nàng ấy mang thai.

Phi Đào thật đúng là. Vấn đề trọng tâm không nói lại đi nói chuyện ngoài lề. Song chuyện Ninh Vương phi mang thai cũng không gây ảnh hưởng gì cho nàng ấy sau này nên để Phi Đào làm loa truyền tin cũng không sao.

_ Ninh Vương phi mang thai sao?- Phúc Khải tiếp tục ngạc nhiên.- Đã cho gọi Thái y chưa?

_ Vấn đề là ở chỗ đó!- Phi Đào buồn bực nói.- Khi muội chạy về cung để tìm Thái y thì không thấy một ai cả. Hỏi mọi người mới biết sự tình của Thái hậu. Muội vội chạy đến Ninh Vương phủ kéo Lôi Vi trở về đây để rõ sự tình.

Cứ theo cách nói của Phi Đào chẳng khác nào Lôi Vi lỏng bông bên ngoài và bị nàng ấy kéo về vậy. Thật không biết nói gì hơn. Nhưng lúc này ai kéo ai về đây không quan trọng nữa. Quan trọng là bệnh tình của Thái hậu.

_ Hai người cũng là vì chuyện này mà Trường Sinh điện sao?- Lôi Vi ước hời.

_ Đúng vậy!- Phúc Khải xác nhận.

_ Chúng ta cùng vào!- Tiến một bước về gần cổng Trường Sinh điện, Phúc Hoàng nói.

Dứt câu Phúc Hoàng cùng Phúc Khải và Lôi Vi lẫn Phi Đào bước vào bên trong Trường Sinh điện. Khi họ vừa bước vào tuy bên ngoài cửa phòng nghiêi bộn rộn nhưng vẫn có không ít người hầu nhìn thấy họ mà tung hô. Ngay lập tức họ nhận được sự chú ý của các trưởng bối.

_ Hoàng hậu nương nương cát tường! Giao phi nương nương cát tường! Lệ phi nương nương cát tường!

Theo thứ tự, Phúc Hoàng, Phúc Khải cúi chào trước sau đó đến Lôi Vi và Phi Đào.

_ Hoàng hậu nương nương cát tường! Giao phi nương nương cát tường! Lệ phi nương nương cát tường! Mạnh Lương đệ cát tường!

_ Đứng lên cả đi!- Nhìn một lượt bốn người, Hoàng hậu chậm rãi nói.

Cả bốn người vội đứng lên rồi cùng nhau cúi đầu vào trong. Gương mặt mọi người đều lộ vài phần lo lắng.

_ Hoàng thượng cùng các Thái y vẫn đang ở bên trong à?- Lôi Vi ước lời hỏi.

_ Đúng vậy!- Hoàng hậu chậm rãi nói.- Khoảng hai ngày gần đây, Thái hậu thường xuyên chóng mặt. Ban đầu chỉ bị nhẹ nhưng đến hôm nay Người không chỉ chóng mặt mà còn đau đầu nữa...

Nói đến đây, Hoàng hậu không khỏi thờ dãi.

_ Đau đầu?- Lôi Vi ngờ vực.

_ Xin Hoàng hậu đừng lo lắng.- Vừa chấp tay, Phúc Hoàng vừa lên tiếng.- Các Thái y sẽ chữa khỏi cho Thái hậu. Người sẽ phúc thể an khang thôi.

Tuy là lời nói chân thành nhưng đối với Lôi Vi lúc này chẳng khác nào là lời nói sáo rỗng cả.

_ E rằng nói điều đó còn quá sớm!

Một câu của Lôi Vi khiến cả cửa điện lặng ngắt như tờ. Chuyện nàng chữa khỏi bệnh cho Lệ phi ai ai trong cung cũng biết vậy nên lời nói của nàng ít nhiều cũng có tác động đến họ. Hít một hơi đầy căng, nàng chậm rãi tiến về phía Ngọc Nhận.

_ Mạnh Lương đệ! Có thể trả lời mấy câu hỏi của tiểu...nô tỳ một chút được không?

Cách xưng hô của Lôi Vi với Ngọc Nhận khiến mọi người không khỏi ngạc nhiên. Bởi nàng căn bản nào phải người hầu kẻ hạ của bất kỳ cung nào. Ngọc Nhận lúc này quả thật không biết xử trí sao. Nhưng lần này, nàng quả thật không thể để thù riêng giữa nàng và Lôi Vi gây ảnh hưởng được. Thái hậu là người yêu thương nàng hết mực, mất đi chỗ dựa này, e rằng sau này nàng sẽ gặp không ít khó khăn.

_ Đừng xưng hô như vậy!- Mím cười Ngọc Nhận chậm rãi nói.- Người có việc gì cần, cứ hỏi đi.

Với gương mặt giả tạo này, Lôi Vi thật sự buồn nôn. Nhưng giờ đó không phải là vấn đề nàng bận tâm nữa.

_ Lương đệ ngày ngày đến vấn an Thái hậu. Xin hỏi Lương đệ trong hai ngày gần đây, Người có thấy Thái hậu có những biểu hiện bất thường nào không?

_ Biểu hiện bất thường?

_ Đúng vậy. Đó có thể là biểu hiện rất nhỏ nếu không tinh ý sẽ không thấy được. Chẳng hạn như Thái hậu tự nhiên thấy trong người không được khỏe, hay có cảm giác buồn ngủ.

Theo những gì Lôi Vi nói, Ngọc Nhận gắng nhớ lại những biểu hiện của Thái hậu trong mấy ngày vừa qua.

_ Đúng là có! Mỗi lần ta đến vấn an luôn cảm thấy Thái hậu khá mệt mỏi. Ta ngờ ý dẫn Người ra Ngự hoa viên tản bộ đều bị Người khurót từ vì buồn ngủ. Có đôi lúc...ta thấy Người đưa tay lên ôm ngực dường như đang chịu phải một cơn đau.

_ Sáu thì đã có hết bốn rồi!- Lôi Vi lẩm bẩm.

_ Vi Nhi! Muội phát hiện ra được điều gì?- Phúc Khải sốt sắng hỏi.

_ Nếu tiểu nữ đoán không nhầm...chúng ta chỉ còn khoảng từ bốn đến năm ngày nữa để cứu Thái hậu. Bằng không...nhẹ thì Thái hậu sẽ bị liệt cơ hoặc bán thân bất toại nặng thì...khó lòng bảo toàn tính mạng. Có khả năng Thái hậu đang có dấu hiệu của đột...trúng phong [7].

Nghe những gì Lôi Vi nói, cả sân điện nhanh chóng lạnh ngắt như tờ. Họ như không tin vào những gì mình vừa nghe được.

_ Muội chắc chứ?- Kéo nhẹ tay áo Lôi Vi, Phi Đào lo lắng hỏi.

_ Sao có thể?- Phúc Hoàng dường như vẫn không tin vào tai mình.

_ Thái hậu tuổi đã cao, điều này hoàn toàn có thể xảy ra.- Quay về phía Phúc Hoàng, Lôi Vi khẳng định chắc như đinh đóng cột.

_ Không! Ta không tin!- Vừa lắc đầu, Ngọc Nhận vừa kêu lên.- Một chữ nguoi nói ta cũng không tin. Cát Lôi Vi! Có phải nguoi đang trù yểm Thái hậu không?

Nhìn thái độ của Ngọc Nhận, Lôi Vi chỉ cảm thấy đáng thương. Quả thật nếu Thái hậu có mệnh hệ gì, ngoài việc nàng ta mất đi chỗ dựa ra còn có cả sự mất mát tinh thần nữa. Vậy nên phản ứng của nàng ta khiến nàng có chút thương cảm.

_ Ta tin!

Chất giọng trầm ấm vang lên phía sau khiến những ai có mặt giật mình. Quay lại nhìn, mọi người đều vội cúi người thi lễ.

_ Hoàng thượng cát tường!

_ Đứng lên cả đi!

Đứng hẳn lên, Lôi Vi mới để ý thấy sau lưng Định An Hoàng đến có mấy vị Thái y của Thái y viện, trong đó có Trần Thái y, vị Thái y giỏi nhất từng cứu nàng ở vùng Thảo Nguyên.

_ Lôi Vi! Trẫm tin những gì nguoi nói là thật. Vậy nên nguoi có cách gì để cứu Thái hậu không?

Mạng người không thể không cứu nhưng kiến thức y học của bản thân lại không nhiều. Sai một ly đi một dặm! Nên Lôi Vi phải cân nhắc rất kỹ mới dám mở lời.

_ Tiểu nữ ly tán gia đình từ nhỏ nên kiến thức về y căn bản không có nhiều.

_ Ta tin vào bản lĩnh của nguoi!- Định An Hoàng để khẳng định.- Nguoi đã cứu được Lệ phi tất sẽ có cách cứu được Thái hậu.

Định An Hoàng để đã nói đến nước này, Lôi Vi quả thật không có cách nào thoái thác.

_ Vậy tiểu nữ sẽ thử!

Dứt câu, hít một hơi đầy căng, Lôi Vi tiến vào bên trong phòng nghỉ của Minh Đức Thái hậu. Căn phòng được trang trí cầu kỳ với những món đồ bằng vàng tinh xảo khiến người khác không khỏi lóa mắt song lại khiến người ta có chút ngại thở khi các cánh cửa sổ đều bị đóng chặt. Nhanh chóng tiến lại giường của Thái hậu, nàng đưa mắt quan sát thật kỹ thần sắc của Người lúc này đang nhắm mắt ngủ. Không thể đánh thức Thái hậu vậy nên nàng chỉ có thể quan sát những biểu hiện bên ngoài như sắc mặt, hơi thở hoặc mạch. Tất cả đều được nàng quan sát cẩn thận tỉ mỉ. Sau khi chắc chắn mọi việc nàng nhanh chóng ra ngoài.

_ Thế nào?- Hoàng hậu vội hỏi.- Tình hình Thái hậu thế nào?

_ Hồi Hoàng hậu! Thái hậu đang nghỉ ngơi. Nhưng qua những gì tiểu nữ quan sát được, khả năng Người sẽ bị trúng phong là rất cao.

_ Vậy phải làm sao để ngăn ngừa việc này?- Định An Hoàng đế chậm rãi hỏi.

_ Hồi Hoàng thượng! Đầu tiên, tiểu nữ nghĩ nên mở hết các cửa của Trường Sinh điện ra. Làm như vậy không khí trong phòng sẽ được thanh lọc giúp cho đầu óc của Thái hậu minh mẫn hơn, tinh thần cũng sáng khoái hơn.

_ Mau đi làm đi!- Định An Hoàng đế nhanh chóng ra lệnh cho đám thị nữ.

_ Uhm...Thái hậu không nên thức quá khuya. Người nên ngủ...bốn đến năm canh giờ mỗi ngày. Nên cho Thái hậu ăn những thứ thanh đạm các loại rau củ quả như khoai lang, nho, chuối. Dĩ nhiên là rải đều qua các bữa ăn. Hạn chế ăn thịt heo...uhm...thịt bò có thể được. Cá rất tốt. Uhm...nên dẫn Thái hậu tản bộ khoảng...nửa canh giờ một ngày. Tất nhiên là rải đều ra các khoảng thời gian trong ngày. Mùa này trời đã trở lạnh vậy nên chúng ta phải chú ý nhiệt độ trong phòng của Thái hậu đừng xuống thấp và phải tìm cách giữ ấm thân thể của Người. Ngâm mình trong nước ấm rất tốt cho việc lưu thông khí huyết. Đừng nên để Người phải lo nghĩ quá nhiều.

_ Được! Trẫm nhớ rõ rồi!- Định An Hoàng đế gật đầu.- Các người cũng phải nhớ kỹ.- Vừa nói, Ngài vừa quay về phía các Thái y.

_ Cách này của tiểu nữ có thể phòng nhưng nếu bệnh đến thì không thể chữa được. Vậy nên vẫn phải mong các vị Thái y tận lực.

Vừa nói Lôi Vi không khỏi căng thẳng. Nếu nàng chỉ là một cung nữ bình thường, lời nói không có trọng lượng, có lẽ những gì nàng nói sẽ không có ai tin. Nhưng khi lời nói đã được coi trọng rồi, e rằng bản thân nàng sẽ chẳng khác nào cá nằm trên thớt. Song trên hết vẫn là cái tâm chữa bệnh đã có sẵn trong huyết quản và được truyền từ đời ông bà của nàng. Vậy nên chăm bệnh cho Thái hậu hay cho bất kỳ ai nàng quả thực không dám bừa bãi. Đến khi nhận được cái gật đầu tán thành của các vị Thái y, nàng mới thở phào nhẹ nhõm..

Sau khi cùng Phi Đào rời khỏi Thái y viện, Lôi Vi nhanh chóng trở về Túc Duyên các mở các bài thuốc do ông nàng ghi chép được Phong Đạt chụp lại và lưu vào trong Ipad. Chẳng mấy chốc, nàng đã tìm ra bài thuốc có thể cấp cứu khi người bệnh bị đột quy. Nhanh chóng ghi chép lại, nàng vội rời khỏi Túc Duyên các. Nào ngờ vừa ra khỏi cổng đã gặp ngay Ngọc Nhận.

_ Tham kiến Mạnh Lương đệ!- Vừa cúi người, Lôi Vi vừa tung hô.- Mạnh Lương đệ cát tường!

_ Người đi đâu mà như ma đuổi vậy?

Vừa cất tiếng hỏi, Ngọc Nhận vừa đưa mắt quan sát Lôi Vi. Thấy trên tay nàng có cầm một tờ giấy nàng không khỏi ngỡ vực.

_ Người đang cầm cái gì vậy?

Dứt câu, không để Lôi Vi trả lời, Ngọc Nhận đã giật phắt tờ giấy đang cầm trên tay nàng. Đọc sơ qua, nàng ta biết đây là một bài thuốc.

_ Xem chừng người cũng thông thạo y thuật.- Nhẹ cong môi lên, Ngọc Nhận chậm rãi nói.

_ Chỉ là chút hiểu biết được nội tổ phụ truyền dạy thôi thưa Mạnh Lương đệ.

_ Nội tổ phụ của người vẫn còn sống?

Lôi Vi có chút ngạc nhiên không hiểu tại sao Ngọc Nhận lại hỏi đến ông của mình. Nhưng quả thật nàng không thể không trả lời. Song lỡ như nàng ta truy ra gốc tích...dù sao họ cũng không còn nữa...

_ Hồi Mạnh Lương đệ, nội tổ phụ của nô tỳ đã qua đời rồi.

_ Vậy phải gọi là nội tổ khảo [8] mới đúng.

Trước kia khi Phúc Khải hay Phúc Tuần hỏi Lôi Vi về ông bà của nàng, nàng nói đều nói họ đã qua đời nhưng không ai trong hai người chỉnh lại cách gọi cho nàng. Có thể đối với họ cách xưng hô không quan trọng lắm. Quan trọng nhất chính là họ cảm mến tấm lòng của nàng, tuy ông bà đã chết nhưng vẫn luôn nghĩ hai người họ còn sống.

_ Mạnh Lương đệ dạy phải! Nô tỳ xin nghe theo.

_ Ta đến không phải để nghe những lời sáo rỗng đó. Ta đến là để hỏi, người có chắc Thái hậu sẽ không bị trúng phong trong khoảng thời gian sắp tới?

Nghe câu hỏi của Ngọc Nhận, Lôi Vi không khỏi thở dài trong lòng. Những biện pháp của nàng là để phòng chứ nào phải để chữa trị. Vậy nên nó có tác dụng ngăn ngừa, làm chậm quá trình chứ nào có thể triệt tiêu tận gốc.

_ Hồi Lương đệ! Khi này nô tỳ đã nói qua rồi. Những biện pháp đó chỉ có thể phòng chứ không phải để chữa. Vậy nên nếu thực hiện tốt những biện pháp đó, nguy cơ Thái hậu bị trúng phong tuy không thể loại bỏ hoàn toàn nhưng có thể giảm xuống mức thấp nhất.

_ Vậy bài thuốc này?

_ Là để dùng trong trường hợp Thái hậu trúng phong. Thuốc dùng trong trường hợp nguy kịch.

_ Ngươi định đem đến Thái y viện?- Ngọc Nhận dò hỏi.

_ Vâng!

_ Được rồi! Ta sẽ đem tới! Ngươi không cần đi nữa.

Dứt câu, không để Lôi Vi kịp hiểu, vừa cho tờ giấy vào tay áo, Ngọc Nhận vừa xoay người bỏ đi. Thái độ hôm nay của nàng ta thật khiến nàng không biết đây là phúc hay họa.

-----

[1] Mũ ô sa: hay còn gọi là ô sa mạo là từ riêng dùng để chỉ những người làm quan. Nó vốn là một loại mũ thường trong dân gian, nó chính thức là quan phục bắt đầu từ triều Tùy, hưng thịnh vào triều Đường, đến triều Tống lại thêm "song xỉ" (2 cánh chuồn). Từ triều Minh về sau, mũ ô sa mới chính thức thành đại danh từ chỉ việc làm quan. Trong truyện, thời đại Lôi Vi xuyên không cách thời hiện đại gần 1000 năm nên khi này mũ ô sa chưa trở thành đại danh từ chỉ việc làm quan. Tờ chỉ dùng nó là hình ảnh so sánh thời.

[2] Hồng Môn yến: tiệc Hồng Môn. Năm 206 TCN Hạng Vũ có mở tiệc tại Hồng Môn yến bên ngoài Hàm Dương, kinh thành của nhà Tần. Đây là một sự kiện có tính bước ngoặt trong cuộc chiến Hán- Sở tranh hùng. Mục đích thực sự của Hạng Vũ khi mời Lưu Bang đến dự tiệc chính là để giết Lưu Bang ngay tại đây. Nhưng cuối cùng Hạng Vũ đã không thực hiện kế hoạch của mình, phải để Lưu Bang ra về. Chính việc này đã trở thành một trong những nguyên nhân dẫn đến sự thất bại của Hạng Vũ trong cuộc chiến và phải tự sát trên dòng Ô Giang sau này còn Lưu Bang lên làm vua, trở thành Hán Cao tổ, vị Hoàng đế đầu tiên của triều đại phong kiến Trung Quốc sau khi thống nhất, triều Hán. Ngày nay, thuật ngữ Hồng Môn yến được dùng để sử dụng những bữa tiệc nhìn bề ngoài vui vẻ nhưng thực chất lại ẩn chứa nguy hiểm. Một thành ngữ dùng để nói về sự kiện này là "Hạng Trang vũ kiếm, ý tại Bái công" (Hạng Trang múa kiếm, ý là ở Bái Công)

[3] Hỷ yến: tiệc mừng đám cưới.

[4] Phong phong quang quang: nói ngắn gọn là phong quang chỉ sự phô trương. Ở đây ý của Phúc Tuấn làm làm một bữa tiệc lớn để rước Lôi Vi, để nàng không tủi thân.

[5] Bào tỳ: chị ruột, cùng cha cùng mẹ.

[6] Cô cô: từ dùng để gọi chị hoặc em gái của cha. Cũng có thể gọi là cô mẫu.

[7] Trúng phong: nghĩa là trúng gió, chỉ chứng đột quỵ.

[8] Nội tổ khảo: từ dùng để chỉ ông nội đã qua đời. Nếu là bà nội đã mất sẽ gọi là nội tổ tỷ. Tương tự như vậy với ông bà ngoại đã khuất.

Hết chương 85

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Cao nhân tất hữu cao nhân trị*

Vẫn như mọi lần đi lấy tin về, hết nhìn trước rồi lại nhìn sau, Lệ Uyên quan sát thật kỹ xung quanh sau đó mới bước hẳn vào Hoàn Bản các. Bên trong Hoàn Bản các ở hậu hoa viên, Ngọc Nhận đang vừa thưởng trà vừa đọc sách. Dáng vẻ tuy nhàn hạ nhưng trong lòng trăm mối ngổn ngang. Dù rất ghét nhưng nàng buộc phải thừa nhận rằng nàng một lần nữa lại mang ơn Lôi Vi. Nghĩ đến việc này, nàng không khỏi cảm thấy khó chịu. Nàng thật không ngờ lại có một ngày nàng lại mang ơn kẻ có hiểm khích của mình.

_ Có ơn nhất định sẽ trả! Nhưng cái gai vẫn là cái gai. Ta nhất định sẽ loại bỏ ngươi.

Nhìn về phía những đụn tuyết đang dần tràn ra, che kín cả lối đi, lòng Ngọc Nhận thêm lạnh vài phần. Không! Nó vốn dĩ đã đóng băng rồi, nên sao có thể lạnh được nữa...

_ Thừa Lương đệ!

Giọng của Lệ Uyên từ phía sau vọng tới khiến Ngọc Nhận thoát khỏi dòng suy nghĩ miên man của mình.

_ Có chuyện gì?

Hít một hơi đầy căng, Lê Uyên nhanh chóng tiến lại gần Ngọc Nhạn rồi thì thầm điều gì đó vào tai nàng. Đôi môi nhỏ xinh nhẹ cong lên tạo thành một nụ cười. Một nụ cười tươi tắn, sắc sảo nhưng cũng đầy tính toán.

_ Tìm cách không cho tin tức này lan truyền. Đặc biệt không được để đến tai đám phi tần của Đông cung, bao gồm cả đám ca vũ, nhạc công Nhã Khiết viện.

_ Vâng!

*

Công vụ cuối cùng cũng xong. Gần ba tháng nay Phúc Tuân, Phúc Tường cũng như những người đi cùng đều đã đi thị sát tất cả các thành nằm dọc bên bờ Xuyên Tinh của vùng Tây Thủy cũng như dẹp bỏ nạn tham ô vùng này. Giờ họ có thể trở về kinh thành được rồi. Đã hứa với Lôi Vi sẽ sớm trở về để cùng nàng ngắm Phù dung trong Phù Dung viện phía sau Mạnh Cát viện, chàng nhất định phải giữ lời.

Tâm trạng vui vẻ, tinh thần vui vẻ khiến Phúc Tuân thúc ngựa chạy nhanh trên con đường dài rộng phía trước. Hoàng cung không còn xa, chàng và Lôi Vi không bao lâu nữa sẽ gặp lại nhau. Chỉ cần nghĩ đến đây, lòng chàng lại từng bừng.

_ Xem chừng Hoàng huynh của ta đã nóng ruột lắm rồi!- Vừa cười lớn, Phúc Tường vừa vui vẻ nói.

_ Đúng vậy!- Đi phía sau, Đồng Vũ lên tiếng.- Vương gia! Chúng ta có nên đuổi theo không ạ?

_ Tâm trạng huynh ấy đang tốt, cứ để huynh ấy chạy thêm một lúc nữa rồi chúng ta đuổi theo cũng không muộn.

Phía trước là một cánh rừng già, nếu không cẩn thận sẽ có mai phục. Trước kia khi Phúc Tuân còn là Linh Thân vương đã từng bị mai phục trong rừng một lần. Nên Đồng Vũ không thể không cẩn thận. Nếu quả thật đương kim Thái tử xảy ra chuyện e rằng Lôi Vi sẽ không sống tiếp được. Chỉ cần nghĩ đến đó thôi, chàng không khỏi lo lắng.

_ Vẫn cứ để thuộc hạ đuổi theo Ngài ấy.

Không nói gì, Phúc Tường gật đầu. Đồng Vũ nhanh chóng quát roi vào ngựa rồi phi nhanh chẳng mấy chốc đã đuổi kịp Phúc Tuân.

_ Công tử!- Vừa thấn dây cương, Đồng Vũ vừa gọi.- Người đi chậm thôi!

_ Nhanh lên!- Phúc Tuân vội hồi thúc.- Ta muốn về kinh càng sớm càng tốt!

_ Công tử! Dù nhanh thế nào ngựa vẫn cần phải nghỉ ngơi. Hơn nữa, thuộc hạ tin rằng Cát Tiểu thư vẫn ở đó đợi Người thôi.

_ Ta biết!- Nghe Đồng Vũ nói đến chuyện ngựa cần nghỉ ngơi, Phúc Tuân không khỏi thở dài.- E rằng tối nay chúng ta phải trú tạm trong rừng. Ngày mai mới có thể tiếp tục.

Thấn dây cương rồi nhìn lên bầu trời đang dần chuyển màu, Phúc Tuân chậm rãi nói. Lòng chàng không khỏi hụt hẫng.

_ Vâng!

*

Dù trời có nắng đẹp đến đâu song với tiết trời mùa đông thế này màn đêm nhanh chóng bao phủ vạn vật. Mặt đất dần thấm đẫm hơi sương. Và trong gió nghe thấy sự rét mướt. Bên ánh lửa lập lòe, từng bông hoa tuyết trắng muốt nhẹ nhàng bay lơ lửng giữa tầng không rồi bay vào ngọn lửa tựa cánh thiêu thân khiến người ta không khỏi nhói lòng mà thương xót.

Từng tiếng "tí...tách..." của củi khô vang lên giữa đêm khuya tĩnh lặng khiến cho bầu không khí dần trở nên đặc lại. Ngồi tựa đầu vào gốc cây, Phúc Tuân hướng mắt nhìn về phía Đông. Chỉ vài ngày nữa thôi chàng sẽ về tới kinh thành. Chỉ vài ngày nữa thôi, chàng và Lôi Vi sẽ gặp lại nhau.

"Vụt...", tiếng mũi tên xé gió vang lên. Trong chốc lát một mũi tên bắn ra từ một bụi cây đâm thẳng vào gốc cây Phúc Tuân tựa vào. Nhanh như cắt, chàng vội nghiêng người qua né tên rồi tuốt kiếm ra. Cùng lúc đó một đám hắc y nhân từ tứ phía xông ra bao vây lấy năm người. Trong nhóm chỉ có ba người Phúc Tuân, Phúc Tường và Đồng Vũ là biết võ công còn hai vị Thị lang kia không biết một tý võ công nào. Nên giờ quả thật không biết ai đang bảo vệ ai.

Cả năm người nhanh chóng rơi vào hỗn chiến. Đám hắc y nhân liên tục tấn công và vây hãm bọn họ từ tứ phía. Bên trong hai Thị lang ngoài việc né đòn cũng không biết làm gì hơn. Trong khi đó tuy Phúc Tuân và Phúc Tường đều có võ công nhưng Đồng Vũ vẫn phải vận hết sức mình để bảo vệ họ. Vậy nên chàng phải tìm cách phá vòng vây, mở đường máu cho mọi người thoát thân.

Đạp ngã một tên, Đồng Vũ tung kiếm lên rồi vận sức tung một chưởng vào hai tên bên cạnh sau đó đón lấy kiếm đâm hai tên đó.

_ Công tử!- Vội quay về phía Phúc Tuân và Phúc Tường, Đồng Vũ vội nói.- Mau đi thôi!

Nhanh như chớp, Phúc Tuân quét một đường kiếm giải vây cho Phúc Tường rồi kéo đệ đệ của mình ra khỏi sự kìm kẹp.

_ Đi nhanh!

Theo con đường Đồng Vũ mở, mọi người nhanh chóng chạy đến và leo lên ngựa. Tuy nhiên bọn hắc y nhân nào dễ dàng buông tha. Ngay lập tức bọn chúng vây lấy ngựa. Song Phúc Tuân nhanh chóng thúc ngựa đạp bọn chúng một cái rồi cùng mọi người tháo chạy. Bọn hắc y nhân cũng vội vàng đuổi theo.

_ Bọn này! Dai như đĩa!- Phúc Tường gần từng chữ một.

Vừa cười ngựa vừa quay lại nhìn đám hắc y nhân đang đuổi theo phía sau, Phúc Tuân đoán chắc người bọn chúng muốn truy sát là chàng. Kẻ biết được hành tung của chàng lại biết chọn thời điểm như vậy, xem ra chỉ có người trong cung mới biết được.

_ Bát đệ! Hãy dẫn mọi người chạy trước. Ta và Đồng Vũ sẽ chặn chúng lại.

Nghe Phúc Tuân nói, Phúc Tường không khỏi thất kinh.

_ Không được!- Phúc Tường vội cản lại.- Huynh không thể liều mạng như thế được!

_ Hãy làm theo lời ta nói! Bọn chúng gần đuổi tới nơi rồi.

_ Huynh! Địa vị của huynh bây giờ đã khác rồi. Không thể tùy tiện như trước được.- Phúc Tường cứng giọng.- Huynh hãy dẫn hai Thị lang chạy trước. Đệ và Đồng Vũ sẽ cản chúng lại.

Dứt câu, không kịp để Phúc Tuân phản đối, Phúc Tường vội cho ngựa quay đầu lại rồi cùng Đồng Vũ chạy về phía đám hắc y nhân.

_ Bát đệ!

_ Thái tử!- Bên cạnh, Thị lang Từ Trọng Sinh lên tiếng.- Sự an nguy của Ngai giờ là trên hết. Vậy nên xin Ngai mau chóng đi thôi.

_ Ta không thể để Bát đệ liều mình như thế được.

Vừa nói, Phúc Tuân vừa quay đầu ngựa lại nhưng đã bị Thị lang Mục Bảo Quán cản lại.

_ Thái tử!- Mục Bảo Quán vội cản.- Sự an nguy của Ngai bây giờ không chỉ vì một mình Ngai nữa mà còn là vì sự an nguy của Tân Thục. Xin Ngai tam tứ [1]!

Có thể liều mình nơi sa trường nhưng lại không thể liều mình với bọn giặc cỏ này, Phúc Tuân thật sự hận bản thân mình.

_ Thái tử! Xin Ngai nhanh cho!- Từ Trọng Sinh vội giục.- Chúng thần sẽ liều mình bảo vệ Ngai.

Không còn cách nào khác Phúc Tuân đành quay đầu ngựa trở lại.

_ Đi thôi!

Dứt câu Phúc Tuân cùng hai Thị lang quát ngựa chạy nhanh, bỏ lại tiếng grom đao va vào nhau. Vừa chạy, chàng không ngừng ngoáy đầu lại phía sau những mong Phúc Tường và Đồng Vũ nhanh chóng phá được vòng vây của bọn hắc y nhân.

_ Thái tử!- Mục Bảo Quán kêu lên.- Phía trước có một trấn nhỏ.

Nghe Bảo Quán nói, Phúc Tuân vội quay lại nhìn. Phía trước, xa xa có vài ba ánh lửa lập lòe.

_ Được! Chúng ta đến đó chờ bọn họ.

Dứt câu, Phúc Tuân cùng hai Thị lang nhắm hướng trấn nhỏ phía trước mà chạy. Đoạn đường không quá xa nhưng không hiểu sao chàng lại có cảm giác xa xôi, không thể đến được. Cố điều chỉnh lại tinh thần, nắm chặt dây cương chàng hướng ngựa chạy thẳng về phía trước...

...Ngay khi vừa vào trấn nhỏ, cả ba người nhanh chóng vào một khách điểm. Trong khi Phúc Tuân và Từ Trọng Sinh ở lại, Mục Bảo Quán vội ra ngoài quan sát động tĩnh và chờ đợi Phúc Tường lẫn Đồng Vũ. Mãi một lúc sau, Mục Bảo Quán mới đưa Đồng Vũ về.

_ Công tử!- Vội chạy vào, Đồng Vũ vội kêu lên.

_ Đồng Vũ!- Phúc Tuân nhẹ thở phào, nhưng rất nhanh sau đó gương mặt chàng lộ rõ lo lắng.- Đệ đệ ta...

_ Xin Công tử trách phạt! Thuộc hạ đã không thể bảo vệ được Bát Công tử khiến Bát Công tử rơi vào tay bọn chúng.

Với Phúc Tuân, đây thật sự là tin sét đánh ngang tai. Song chàng biết lúc này không phải là lúc để thần thờ, càng không phải là lúc để trách phạt. Điều quan trọng nhất lúc này chính là bằng mọi cách phải tìm ra Phúc Tường bị nhốt ở đâu và bằng mọi cách phải cứu được chàng ra...

*

Hơn nửa tháng trôi qua, cuối cùng Lôi Vi cũng có thể tạm thở phào nhẹ nhõm về tình trạng bệnh của Minh Đức Thái hậu. Theo lệnh của Định An Hoàng đế, ngày ngày nàng đến Trường Sinh điện để chăm sóc Thái hậu. Ban đầu người không chịu tiếp nhận sự chăm sóc của nàng khiến nàng phải nhờ đến Ngọc Nạ Công chúa. Cũng may nàng ta là người biết nghĩ trước nghĩ sau, biết cân nhắc suy tính nên việc chăm sóc Thái hậu cũng không hẳn khó khăn.

Mấy ngày gần đây thái độ của Thái hậu dành cho Lôi Vi có chút thay đổi. Nàng cũng không rõ lắm. Nhưng nàng cảm nhận được rằng tuy Thái hậu vẫn không nói chuyện câu nào với nàng hoặc thi thoảng nói ra những câu khiến nàng cảm thấy khó chịu nhưng mỗi lần nàng đến Người không còn chau mày nữa. Nghĩ đến đây trong lòng nàng không khỏi mừng vui. Nàng như thấy được chút ánh sáng nơi cuối con đường tối tăm, mệt mỏi ấy. Nếu giờ Phúc Tuấn có ở đây, nàng sẽ lập tức chạy đến nói cho chàng biết điều này. Sự cố gắng của nàng cuối cùng cũng đã có một chút thành quả rồi.

Nhắc đến Phúc Tuấn, Lôi Vi lại nẫu cả ruột gan. Chàng đi gần ba tháng rồi mà vẫn chưa về. Tiết trời tháng 11 đang mỗi lúc một lạnh. Tuyết rơi cũng mỗi lúc một dày hơn. Chàng hứa với nàng nhất định sẽ về kịp để cùng nàng ngắm Phù Dung trong Phù Dung viên phía sau Mạnh Cát viện. Chàng liệu có biết mùa Phù Dung đang đi qua một nửa? Nghĩ đến đây nàng không khỏi thở dài.

Xa xa trong một tiểu đình nhỏ tiếng cười nói rôm rả vang lên. Quay lại nhìn, Lôi Vi nhận ra đó là các thê thiếp của Phúc Tuấn. Trong khi Triệu Yên Xuân, nhi nữ của Thái phó Triệu Hoài và Sở Phần Diễm ngồi lặng lẽ một bên, Hoắc Tương Nguyệt, nhi nữ của Đại Tướng Quân Hoắc Thành Uy đang được Đặng Phương Thoa và Hứa Thúy Trúc, nhi nữ của Hứa Trác Khiêm tung hô nịnh hót.

Muốn biết lí do vì sao Hoắc Tương Nguyệt lại được tung hô như vậy phải quay ngược về khoảng thời gian hơn 3 tháng trước, trước khi Phúc Tuấn xuất tuần vài ngày. Khoảng thời gian ấy, Tân Thực nhận được tin nội bộ Đan Lư xảy ra lục đục. Trong khi quân thần lo lắng việc nước, Quốc chủ Đan Lư lại hoang dâm vô độ, ham mê tửu sắc, khiến lòng người oán thán. Lúc này trong triều đình nổi lên hai thế lực, một bên phò hôn quân để được lợi, một bên mưu cầu việc lớn, tìm cách phế đương kim Quốc chủ đưa em họ của Người lên. Hai bên đấu đá lẫn nhau đến độ không thể vấn hồi khiến dân chúng vốn đã lầm than lại càng lầm than hơn vậy nên họ tìm cách vượt sông bỏ trốn. Biên giới phía Tây Nam của Tân Thực chỉ cách Đan Lư một con sông Xuyên Tinh ấy. Nếu dân chúng vượt sông qua như vậy e rằng vùng biên giới sẽ sinh biến, bọn cường đạo sẽ được dịp nổi lên, thêm vào đó sẽ khiến vùng biên cương bất ổn. Vậy nên Định An Hoàng đế đã sai Đại Tướng Quân Hoắc Thành Uy dẫn quân xuống phía Tây Nam để kiểm soát tình hình và cùng là quan sát động thái Yên Khâu. Nếu Yên Khâu nuốt trọn Đan Lư, Tân Thực sẽ chẳng khác nào rơi vào thế gọng kìm. Hai đầu Tây Bắc, Tây Nam đều là đất của Yên Khâu chỉ cần vượt sông là có thể san bằng vùng Thảo Nguyên nằm ở giữa và tiến thẳng vào Tân Thực.

Khi hay tin phụ thân phải đến vùng biên giới, Hoắc Tương Nguyệt đã khóc rất nhiều khiến Phúc Tuấn trước khi xuất tuần phải đến chỗ nàng ta vỗ về an ủi. Cũng chỉ vì một lý lẽ tuy rằng tình cảm không có nhưng dù sao cũng là thê thiếp của chàng, chàng không thể bỏ mặc không quan tâm. Lôi Vi nghe đâu cả hai đã ở với nhau một đêm. Và sau khi chàng xuất tuần, tin chàng lâm hạnh Hoắc Tương Nguyệt được truyền khắp hậu cung. Từ đó trong Đông cung, nàng ta nghiễm nhiên trở thành người "cao giá nhất" vì được Thái tử lâm hạnh.

Nhìn sắc mặt của nàng ta, Lôi Vi quả thật không khỏi nghi ngờ về tính chân thật của sự việc. Nhưng nghi ngờ rồi thì sao? Nàng cũng chẳng có quyền gì để tra hỏi Hoắc Tương Nguyệt. Vậy nên, nàng chỉ cần tin tưởng vào Phúc Tuấn thôi. Nghĩ vậy, nàng rào bước đi nhanh, rời khỏi Ngự Hoa viên. Không nên đụng mặt họ là tốt nhất, bằng không thể nào cũng có chuyện xảy ra. Kéo áo choàng lên, nàng nhanh chóng rời đi. Nhưng đi được vài bước, một bóng áo màu cam đã chặn nàng lại. Ngẩng mặt lên nhìn, nàng nhận ra đó là một tỷ nữ.

_ Cát Tiểu thư!- Tỷ nữ này nhỏ nhẹ lên tiếng.- Chủ tử của nô tỳ muốn Tiểu thư vào trong đình kia.

Nhìn qua cái đình nhỏ, Lôi Vi không khỏi nhăn trán.

_ Chủ tử của ngươi? Là ai?

_ Là Hoắc Thừa huy a!

Thiên đường gọi tên! Trong đầu Lôi Vi bốn chữ này lập tức hiện lên. Chủ tử, bất kể thứ bậc lớn bé thế nào một khi bị họ gọi nàng không thể không tuân theo. Giờ nàng quả thật chỉ biết cầu trời khẩn phật cho mọi chuyện đừng tệ hơn.

Bước vào tiểu đình, Lôi Vi nhanh chóng cúi người thi lễ với từng người một. Gọi tên rồi thi lễ với từng người đúng là tốn một khoảng thời gian không hề nhỏ. Dù rằng nàng có thể gọi chung họ là "chủ tử" và chỉ cần tung hô một lần nhưng ai biết được trong bọn họ có ai muốn bắt bẻ nàng hay không. Cẩn thận vẫn hơn! Trong khi Hứa Thúy Trúc theo ý Hoắc Tương Nguyệt, để nàng quý thêm một lúc lâu nữa, Triệu Yên Xuân lại chậm rãi lên tiếng cho nàng đứng lên.

Vừa đưa mắt quan sát kỹ ba người này, Lôi Vi không khỏi đánh giá. Đầu là Lương viên, cao hơn Thừa huy một bậc nhưng khi nghe tin Hoắc Tương Nguyệt được lâm hạnh, Hứa Thúy Trúc lập tức hòa vào nịnh nọt nàng ta, nghe theo lời của nàng ta. Trong khi đó, Triệu Yên Xuân vẫn giữ được phong thái, cốt cách của mình.

Liếc nhìn Yên Xuân một cái, Tương Nguyệt chậm rãi đưa mắt nhìn Lôi Vi.

_ Ngẩng mặt lên ta xem.

Vâng! Câu nói này thật sự khiến Lôi Vi liên tưởng đến những phân cảnh trong các bộ phim cổ trang khi Hoàng thượng đi tuần và đem theo tân giai nhân về cung, việc đầu tiên tân giai nhân đó phải làm chính là yết kiến Hoàng hậu cùng các phi tần khác tại cung của Hoàng hậu. Khi đó, Hoàng hậu sẽ ra lệnh cho tân giai nhân ngẩng mặt lên. Nghĩ đến đây, nàng thật không biết có phải mình đang đóng phim hay không nữa. Nhưng thôi kệ dù sao nàng cũng không thể kháng lệnh. Không nên làm lớn chuyện! Hít một hơi đầy căng, nàng chậm rãi ngẩng mặt lên theo lời của Tương Nguyệt. Trong phút chốc, năm

nữ nhân tôn quý của Đông cung hiện rõ ngay trước mặt nàng. Ngoại trừ Phần Diễm nàng vốn đã biết mặt ra, bốn người còn lại nàng thật không biết phía sau những gương mặt yêu kiều kia là những con người như thế nào.

_ Gương mặt cũng sáng sủa đấy!- Nhếch môi lên tạo thành một nụ cười, Trương Nguyệt chậm rãi nói.- Chẳng trách Thái tử Điện hạ lại mê người đến vậy.

Không nói gì, Lôi Vi vẫn đưa mắt nhìn Trương Nguyệt. Trương Nguyệt! Cái tên nghe thật đẹp, gương mặt cũng thật đẹp. Nhưng tâm hồn thì..

_ Đáng tiếc...Thái tử cũng chỉ là chơi bời với người mà thôi.

Giữ hòa khí là trên hết! Lôi Vi cố niệm điều này chẳng khác nào niệm chú trong đầu.

_ Hoắc Thừa huy!

Chất giọng đầy khiêu khích của Yên Xuân vang lên. Nhìn sơ qua gương mặt nàng ấy, Lôi Vi biết nàng ấy không đồng tình với những gì những gì Trương Nguyệt nói.

_ Yên Lương viên! Đừng quên, giờ ai đang được Thái tử đặc sủng.

Quay lại nhìn Lôi Vi, Trương Nguyệt không khỏi chần chừ. Nàng ta đã nói kích đến như thế rồi mà nàng vẫn không có một chút xú biểu hiện gì của sự sợ hãi. Đôi mắt nàng vẫn tĩnh lặng, không gợn chút sóng. Nhìn vào đôi mắt trong veo ấy, tim nàng ta bỗng nhiên đập nhanh một nhịp. Cứ ngỡ có thể nhìn thấu cửa sổ tâm hồn của nàng nhưng kỳ thực nàng ta lại đang nhìn thấy chính mình ở trong ấy và nó bắt nàng ta phải thành thật với chính mình.

_ Sao? Nói gì đi chứ? Ta nghe nói cái miệng này của người không phải là không chứa một ai sao? Nói ta nghe cảm nhận của người xem nào? Có phải rất khó chịu, phần nộ nhưng không làm gì được không?

Nói khích nói bác khiến người khác cảm thấy phần uất để thỏa mãn bản thân. Trường hợp này quả thật không hiếm. Nghĩ đến điều này, Lôi Vi không khỏi cảm thấy buồn cười.

_ Nói đi!- Trương Nguyệt găng giọng.

_ Hoắc Thừa huy thật sự muốn nghe tiểu nữ nói sao?- Chất giọng của Lôi Vi không nhanh cũng không chậm. Và ẩn sâu trong đó là sự sắc bén.- Vậy được! Trước khi nói, tiểu nữ muốn hỏi Hoắc Thừa huy một câu. Thừa huy là đang hạ bệ tiểu nữ hay là đang hạ bệ Thái tử?

Bốn chữ cuối cùng được nói ra khiến Trương Nguyệt cắt không còn giọt máu. Hạ bệ Thái tử?

_ Không phải sao?- Lôi Vi nhẹ cong môi lên.- Vừa nãy chẳng phải Thừa huy nói, Thái tử đối với tiểu nữ là chơi bời sao? Nếu ý của Thừa huy là tiểu nữ chẳng qua chỉ là một ca vũ nhỏ nòi, không đáng để Thái tử bận tâm, thì Thừa huy chính là đang hạ bệ tiểu nữ. Còn nếu ý của Thừa huy là Thái tử chẳng qua là đi bắt ong bướm chứ nào có nghiêm túc với tiểu nữ, thì Thừa huy chính là đang hạ bệ Thái tử.

Với sự giải thích của mình, Lôi Vi khiến Trương Nguyệt phải lùi lại vài bước trong khi đó, ba người phía sau ai nấy cũng ý nhị giấu đi nụ cười.

_ Người...người nói láo!

_ Một câu nói có thể hiểu rất nhiều cách. Là tự bản thân Thừa huy tạo nên sự mập mờ trong câu nói của mình. Nhưng nó mập mờ hay không, hẳn là không còn quan trọng nữa. Cái quan trọng đó chính là tiểu nữ nghe thấy rõ ràng Thừa huy đang hạ bệ chính mình. Còn hạ bệ như thế nào hẳn Thừa huy là người biết rõ nhất.

Càng nghe Lôi Vi nói, Trương Nguyệt càng bấu chặt tay vào bàn. Nghe tiếng nàng đã lâu nhưng hôm nay nàng ta mới chính thức được kiểm nghiệm. Quả thật cái miệng này không chứa một ai cả. Giờ có trách cũng chỉ có thể trách bản thân nàng tự đào hố mà thôi.

_ Cát Lôi Vi!- Hứa Thúc Trúc vội quay sang quát Lôi Vi.- Người dám ăn nói hàm hồ?

_ Dám mạo phạm đến Hoắc Thừa huy như thế? Người đáng tội gì?- Đặng Phượng Thoa góp giọng vào.

Đưa mắt nhìn Thúc Trúc và Phượng Thoa một cái, Lôi Vi không nói gì. Chẳng phải bản thân hai nàng ta đang mong muốn Trương Nguyệt bị hạ bệ hay sao? Nịnh hót nhau là thế, song sẵn sàng hạ bệ nhau bất kỳ lúc nào. Trong mắt bọn họ, Trương Nguyệt đang được đặc sủng nên bọn họ ra sức bảo vệ, nịnh bợ chứ thực ra họ nào có can tâm tình nguyện.

_ Có chuyện gì ở đây vậy?

Chất giọng nữ hơi trầm đầy quen thuộc khiến Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên quay lại nhìn. Từ bên ngoài, Lệ phi đang chậm rãi bước vào.

_ Tham kiến Lệ phi nương nương! Lệ phi nương nương cát tường!

Đồng loạt những ai có mặt trong đình đều tiến về phía Lệ phi cúi người thi lễ.

_ Đứng lên cả đi!- Vừa tiến vào trong, Lệ phi vừa lên tiếng.

_ Tạ Lệ phi!

Nhất tề quay về phía Lệ phi đang đứng, trong lòng Trương Nguyệt, Thúy Trúc, Phượng Thoa không khỏi lo lắng. Họ quả thực không biết bà đã nghe được những gì và nghe được bao nhiêu.

_ Các người đang nói chuyện gì vậy? Có thể nói cho bản cung biết không?

Bên dưới Trương Nguyệt, Thúy Trúc và Phượng Thoa đều đưa mắt nhìn nhau. Ánh mặt lộ rõ sự lo lắng song ai nấy cũng đang cố giữ bình tĩnh.

_ Hồi Lệ phi!- Vừa tiến về phía trước, Phần Diễm vừa tươi cười.- Chúng thần thiếp đang lo lắng không biết khi nào Thái tử sẽ hồi cung ạ. Vì...năm mới sắp đến rồi.

_ Đúng vậy đấy ạ!

Rất nhanh chóng đám Trương Nguyệt vội hòa theo Phần Diễm. Trong lòng bọn họ như trút được gánh nặng.

_ Vậy sao?- Mỉm cười, Lệ phi quay về phía Lôi Vi.- Cát Tiểu thư! Có phải như vậy không?

Lệ phi cố ý nhấn mạnh ba chữ "Cát Tiểu thư" khiến cả bọn Trương Nguyệt không rét mà run. Vốn chỉ là một ca vũ nhỏ nhoi lại được Lệ phi trịnh trọng gọi như vậy đủ thấy địa vị của nàng trong cung này không hề nhỏ. Xem tình hình, mạng của họ giờ đều đang nằm trong tay nàng.

_ Hồi Lệ phi!- Mỉm cười, Lôi Vi chậm rãi nói.- Tiểu nữ chỉ là một ca vũ nhỏ nhoi nào dám hóng chuyện của các chủ tử.

_ Vậy người vào đây làm gì? Chẳng phải hôm qua người đã hứa với ta, hôm nay sau khi chăm sóc Thái hậu xong sẽ đến Quý Hoa cung thăm ta sao?

Lệ phi càng nói càng khiến đám Trương Nguyệt thất kinh sợ hãi. Ra Lôi Vi là đang trên đường đến chỗ Lệ phi. Bọn họ lựa sai thời điểm giáo huấn rồi.

_ Lệ phi nương nương thứ tội!- Vừa nói, Lôi Vi vừa cúi người xuống.- Lôi Vi vì mãi nghĩ ngợi vài chuyện nên quên mất là đã có hẹn với Người.

Lôi Vi căn bản cũng bị câu hỏi của Lệ phi dọa đến độ hồn phi phách tán nên không biết trả lời sao. Song khi bình tĩnh lại, nàng hiểu rằng Lệ phi đang giúp nàng nâng cao vị trí khiến bọn Trương Nguyệt không thể coi thường.

_ Xin Lệ phi đừng trách phạt Cát cô nương!- Vừa nói, Trương Nguyệt vừa tiến về phía trước.- Là lỗi của thần thiếp ạ! Chúng thần thiếp vào cung chưa được bao lâu nên không hiểu hết tính nết của Thái tử. Thần thiếp được biết Cát cô nương hiểu rất rõ Thái tử nên đã mời nàng vào hỏi chuyện mà không biết nàng đã có hẹn trước với Người ạ.

Một câu chuyện ngắn gọn kín kẽ lại có thể tạo thiện cảm cho người khác. Lôi Vi không thể không phục tài bịa chuyện của Trương Nguyệt.

_ Muốn tìm hiểu về Thái tử, các người hãy tự mình tìm hiểu. Có như vậy Thái tử mới thấy được sự chân thành của các người.

_ Chúng thần thiếp xin ghi nhớ!- Năm giai nhân vội cúi người xuống.

_ Lôi Vi! Chúng ta đi!

Không dám chậm trễ, Lôi Vi vội đến đỡ tay Lệ phi rồi cùng Người rời khỏi tiểu đình. Trong khi đó, đám Trương Nguyệt nhìn Lệ phi và nàng rời đi mà lòng thầm thở phào nhẹ nhõm. Tuy chỉ có Trương Nguyệt không can tâm. Bởi bản thân nàng ta biết, người thật sự được Phúc Tuân sủng ái chính là Lôi Vi. Nay Lệ phi ra mặt giúp đỡ nàng ta như thế e rằng nếu càng để lâu vị trí của nàng ta càng dễ bị lung lay...

-----
* Cao nhân tất hữu cao nhân trị; Người tài giỏi (nhưng hay khoe khoang, hợm hĩnh) sẽ có người tài giỏi hơn trừng trị. Ở đây, trong truyện mang hàm ý người có địa vị cao mà hống hách ắt có người có địa vị cao hơn trị.

[1] Tam tứ: suy nghĩ kỹ.

Hết chương 86

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Thanatos* đến rồi

Từng bông tuyết bị gió thổi mạnh bay tứ tung. Trên bầu trời cao, ánh trăng mệt mỏi nấp sau đám mây vầy cá khiến cả không gian rộng lớn của mặt đất chìm vào đêm tối. Bầu không khí tĩnh lặng và lạnh lẽo như chết...

Ngồi trên mái nhà, Phúc Tuấn chậm rãi đưa tay lên gảy từng dây đàn. Âm thanh trầm buồn vang lên chậm rãi len lỏi vào mọi ngóc ngách của không gian. Kết hợp với tiếng gió, âm thanh ấy càng trở nên nao nùng hơn. Đã ba ngày trôi qua, chàng vẫn chưa tìm thấy đệ đệ của mình. Tối qua khi chàng đang ở trong phòng nghỉ, một chiếc phi tiêu xé gió bay thẳng vào phòng trên đó ghi ngắn gọn mấy chữ đại ý chính là vào đêm nay bọn chúng sẽ gặp chàng và nếu chàng muốn Phúc Tường an toàn, nên suy nghĩ kỹ càng.

Càng về đêm, trời càng trở nên lạnh hơn. Nhưng vì Phúc Tường dù trời có rét hơn, chàng vẫn có thể chịu được.

_ Điện hạ!

Đứng ngay phía sau, chất giọng của Đồng Vũ không khỏi lo lắng. Dù Phúc Tuấn đã choàng áo khoác dày nhưng sương đêm xuống mỗi lúc một nhiều e rằng không sớm thì muộn chủ tử của chàng cũng sẽ sinh bệnh.

_ Ta không sao!

"Vụt..." vừa dứt câu, một mũi tên từ đâu lao thẳng về phía Phúc Tuấn. Nhanh như chớp, vừa tuốt kiếm, Đồng Vũ vừa xông đến chắn trước rồi che mũi tên ra làm hai.

_ Vô công khá lắm!

Trong không gian vang lên thứ âm thanh trầm đục hoàn toàn xa lạ. Phúc Tuấn vẫn bình thản như không có chuyện gì xảy ra. Chàng vẫn chậm rãi gảy khúc nhạc đang dang dở của mình. Chỉ một lúc sau đó, một toán hắc y nhân xuất hiện và đứng bao vây hai người trên các mái nhà lân cận. Liên sau đó, một hắc y nhân phi thân đứng ngay trên mái nhà chàng đang ngồi.

_ Thật không ngờ Điện hạ vẫn còn có thể thoải mái ngồi đây gảy đàn như vậy.

Nghe cách nói của tên hắc y nhân kia, Phúc Tuấn biết hắn đã biết chàng là ai. Nhẹ cong môi lên tạo thành kiểu cười nửa miệng, chàng chậm rãi nói:

_ Cầm kỳ thi họa vốn là thú vui tao nhã của bậc vương giả. Mạnh Phúc Tuấn ta đây dù có chết cũng không thể nào bỏ được thú vui của mình. Càng huống hồ người gặp nguy hiểm nào phải là ta.

Bản nhạc kết thúc, Phúc Tuấn chậm rãi đứng lên đẩy nhẹ Đồng Vũ qua một bên. Hiểu ý, Đồng Vũ nhanh chóng tránh qua một bên.

_ Quả không tầm thường!

Tên hắc y nhân chậm rãi nhả ra từng chữ. Rõ ràng hàm ý của hắn là mĩa mai nhưng điều đó chẳng khiến Phúc Tuấn bận tâm. Chắp hai tay ra sau, chàng xiết chặt đôi bàn tay của mình.

_ Ta và ngươi làm giao dịch được chứ?

Tên hắc y nhân không khỏi ngạc nhiên. Hắn đến đây với mục đích dùng Phúc Tường để trao đổi. Nếu Phúc Tuấn chịu nộp mạng, hắc sẽ thả Phúc Tường. Nào ngờ đầu hắn còn chưa kịp mở miệng chàng đã ra điều kiện giao dịch với hắn.

_ Giao dịch gì?

_ Chỉ cần người giết đệ đệ ta, số ngân phiếu này sẽ thuộc về ngươi, đủ cho ngươi và thuộc hạ của ngươi sống đến già.

Không chỉ riêng Đồng Vũ mà ngay cả tên hắc y nhân cũng cả kinh không kém. Trong khi đó, Phúc Tuấn vẫn giữ vẻ mặt lạnh lẽo, không tí cảm xúc nào của mình. Nhìn thấy vẻ thất kinh của hắn, chàng hơi nhếch khóe môi mình lên.

_ Thế nào? Cuộc giao dịch này rất có lợi cho ngươi. Ngươi chịu hay không chịu?

_ Ngươi...tại sao ngươi lại làm như vậy?

Thảng thốt đến độ không kiểm soát được lời nói của mình, tên hắc y nhân bật ra câu hỏi.

_ Trước khi truy sát ta, ngươi hẳn biết rõ ta là ai rồi. Thời thế thay đổi, con người dĩ nhiên cũng phải thay đổi.

Càng về cuối, chất giọng của Phúc Tuấn càng trở nên sắc lạnh.

_ Thật không ngờ đường đường là một anh hùng nơi sa trường lại bị hư vinh làm mờ mắt.- Chất giọng của tên hắc y nhân mĩa mai.

Dứt câu, tên hắc y nhân bỏ đi, ngay lập tức toán thuộc hạ của hắn cũng nhanh chóng theo hắn.

_ Thái tử!- Đồng Vũ vội lên tiếng- Ngài...

_ Đồng Vũ!- Phúc Tuấn cắt ngang lời Đồng Vũ.- Đi báo với hai Thị lang...sáng mai chúng ta rời khỏi đây.

Đồng Vũ quả thực không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tại sao Phúc Tuấn, một chủ tử lòng đầy nghĩa khí, biết suy trước tính sau, thấu tình đạt lý lại có thể làm việc nhần tâm đến vậy.

_ Thuộc hạ tuân lệnh!- Lăn khuất trong chất giọng của Phúc Tuấn là sự tức giận.

Dứt câu, Đồng Vũ nhanh chóng rời đi. Còn lại một mình trên mái nhà, Phúc Tuấn mới chậm rãi thả lỏng bàn tay của mình. Lòng bàn tay của chàng chẳng những in hằn dấu ngón tay mà còn rướm máu.

_ Bát đệ! Đệ nhất định sẽ không sao!

*

Vừa tiến vào, Lệ Uyên vừa chậm rãi đưa mắt nhìn tám thiệp trên tay mình. Một thiệp mời màu đỏ sang trọng với những họa tiết chìm tinh tế.

_ Thừa Công chúa!- Vừa đưa thiệp mời cho Ngọc Nộn, Lệ Uyên chậm rãi nói.- Hứa Lương viên sai người đưa thiệp sang mời Người đến dự yến tiệc ạ.

_ Dự yến tiệc sao?

Đặt tách trà xuống bàn, Ngọc Nộn chậm rãi cầm lấy tám thiệp mở ra đọc. Từng chữ từng chữ một lướt qua khiến khóe môi nàng hơi cong lên. Gập tám thiệp lại, nàng chậm rãi đưa ta lên tính.

_ Đã trễ mấy ngày rồi! Bên ngoài tình hình thế nào?

Ghé sát vào tai Ngọc Nộn, Lệ Uyên nhanh chóng trả lời câu hỏi của nàng.

_ Cũng thật trùng hợp!- Đặt tám thiệp trên lên bàn, Ngọc Nộn lười biếng dựa người vào ghế.

_ Bên phía những người khác thế nào?

_ Hồi Công chúa! Bọn họ vẫn chưa có biểu hiện gì bất thường ạ.

_ Càng kín kẽ bao nhiêu, càng dễ để lộ sơ hở bấy nhiêu! Người hãy tiếp tục quan sát cho ta.

_ Vâng ạ!- Vừa nói, Lệ Uyên vừa cúi người xuống.

_ Người sai người qua đó từ chối. Bảo rằng ta phải chăm sóc Thái hậu nên không có thời gian tham gia cùng họ. Bảo họ hãy cứ vui vẻ với nhau. Còn nữa, thay ta chuẩn bị một món quà gửi sang bên đó.

_ Vâng!

Cúi người thi lễ, Lệ Uyên chậm rãi bước ra ngoài. Nhưng chỉ mới bước được vài bước, Ngọc Nộn đã gọi giật lại và nói nhỏ với nàng ta điều gì đó. Không lâu sau đó nàng ta nhanh chóng lui ra. Còn lại một mình trong phòng, nụ cười trên môi Ngọc Nộn càng lúc càng tươi.

*

Mấy ngày nay ca vũ trong Đông cung lại được dịp chọn rộn. Chuyện là Hứa Lương viên thiết đãi một bữa tiệc nhỏ, mời các thế thiếp khác của Phúc Tuấn đến dự nhân sinh thần của mình. Vì chỉ là bữa tiệc nhỏ nên biểu diễn ca vũ không cần quá hoành tráng nhưng Thủy Trúc lại yêu cầu các ca vũ lẫn nhạc công tham gia biểu diễn buổi yến tiệc hôm đó phải là những ca vũ, nhạc công tốt nhất. Vậy nên những ai được chọn đều phải luyện tập khá vất vả.

Mới ngày đầu khi nhận được thông báo, trong danh sách luyện tập không hề có tên Lôi Vi. Song chỉ sau đó vài ngày nàng lại có tên trong danh sách. Quả thật khó hiểu! Nhưng nàng chẳng thế nào quản nhiều đến vậy. Phúc Thu là Trưởng quân của ca vũ Nhã Khiết viên nàng ta muốn cho ai vào danh sách thì vào, nàng chả muốn quản làm gì. Cứ "an phận" cho bớt chuyện phiền toái. Cái gì nhìn được vẫn nên nhìn thì hơn.

Sau khi được đưa vào danh sách luyện tập, thời gian rảnh rỗi của Lôi Vi quả thật bị thu hẹp lại. Nàng vừa phải luyện tập vừa đến Trường Sinh điện chăm sóc Thái hậu. Vất vả là thế nhưng chuyện nào nàng cũng đều cố gắng làm tròn. Không thể để đám mắt ếch kia có dịp gây sự được. Và lại, một buổi yến tiệc như thế này cũng lắm chỉ diễn ra trong khoảng một canh giờ, nghĩa là hai tiếng đồng hồ, thời gian không nhiều nên số lượng bài cần chuẩn bị cũng không quá mười bài, hơn nữa đâu phải tiết mục nào nàng cũng góp mặt. Nên một ngày của nàng cũng không đến nỗi quá vất vả.

Chải lại mái tóc rồi dặm thêm chút phấn, Lôi Vi đưa mắt nhìn ra bên ngoài. Trời lạnh thế này vậy mà Thủy Trúc lại tổ chức yến tiệc trong một cái đình nhỏ. Nàng thật không hiểu được. Mặt đất trơn trượt thế kia làm sao có thể di chuyển được cơ chứ. Càng nghĩ nàng càng liên tưởng đến cảnh Bella suýt chút nữa là bị xe của Tyler đâm thẳng vào người vì mặt đường trơn trượt trong bộ phim Twilight. Nghĩ đến đó, không hiểu sao nàng chợt lạnh xương sống. Nếu khi đó không có Edward có lẽ Bella đã thăng thiên rồi.

_ Càng nghĩ càng thấy sợ! Tốt nhất đừng nghĩ nữa!

Không phải Lôi Vi sợ Edward Cullen mà sợ kiểu thời tiết như thế này có thể gây ra những nguy hiểm ngoài tầm kiểm soát của bản thân.

_ Lôi Vi! Muội chuẩn bị xong chưa?

Vừa vào, Đồng Thảo vừa cất tiếng hỏi. Quay đầu lại nhìn, Lôi Vi mỉm cười gật đầu. Buổi yến tiệc hôm nay, nàng phải múa hai bài. Bài đầu tiên là múa trống và bài thứ hai là một bài múa nhóm.

Múa trống đối với Lôi Vi giờ đã không còn trở nên khó khăn nữa. Nhờ những kỹ năng, kỹ xảo Hương Y chỉ dạy nàng giờ đã có thể múa tốt múa nhuần nhuyễn. Nghĩ đến đây, nàng chợt nhớ lại chuyện cũ mà lòng không khỏi lạnh. Hương Y! Nàng quả đúng là hồng nhan bạc mệnh.

"Mỹ nhân quyền châu liêm,

Thâm toạ tằm nga my.

Đã kiến lệ ngân thấp,

Bất tri tâm hận thủy." [1]

Sự tình đã rõ ràng. Nhưng đối với Hương Y, nàng ấy quả thật không biết nên oán ai, oán điều gì. Lôi Vi thật sự muốn trách nàng ấy tại sao lại không kiên nhẫn đợi chờ, tìm gặp Nam Dạ Minh để có được câu trả lời xác đáng nhất mà đã vội gieo mình xuống Cửu tuyền. Qua cánh đồng Bi Ngạn, khi những ký ức được gọi về liệu nàng ấy có phải một lần nữa chịu đựng sự thống khổ?

_ Bi Ngạn! Bi Ngạn! Hương Y! Dạ Minh! Hai người thật giống Bi Ngạn!

_ Muội nói gì?

Câu hỏi của Đồng Thảo khiến Lôi Vi không khỏi giật mình thoát ra khỏi dòng ký ức. Vội quay về phía Đồng Thảo, nàng khẽ thở dài.

_ Không có gì! Chỉ một chút thương cảm thôi tỷ. Muội ra đây!

Dứt câu, Lôi Vi nhanh chóng rời khỏi phòng thay phục trang để chờ đến lượt mình lên diễn. Bên ngoài dưới cái lạnh cắt da cắt thịt, một tốp ca vũ và nhạc công vẫn đang đứng múa. Nhạc công còn có thể mặc áo kín kẽ nhưng đồ diễn của ca vũ lại không như vậy. Dù có lạnh cóng họ vẫn phải mặc trang phục mỏng manh để có thể diễn. Nhớ lại những buổi biểu diễn của Hạ Huyền được trường cử đi nàng cảm thấy tuy cực khổ nhưng so với thời đại này, chị gái của nàng hãy còn may mắn lắm.

Tốp ca vũ múa xong nhanh chóng cúi người xuống chào rồi lui vào trong. Một tốp gồm bốn người cao to lực lưỡng vội khiêng một cái trống thiết to để ngay giữa sân. Hít một hơi thật sâu, Lôi Vi cởi áo choàng ra rồi bước hẳn về phía sân diễn và bắt đầu múa.

Từng nhịp trống vang lên nhịp nhàng với điệu múa của Lôi Vi. Giữa bầu không khí huyền ảo, tiếng trống vẫn vang lên từng âm thanh rõ ràng thu hút sự chú ý của mọi người. Các thế thiếp của Phúc Tuần đều hướng mắt nhìn về phía nàng. Ai nấy cũng vừa chú ý vào từng động tác nhịp nhàng vừa bàn tán. Lôi bàn tán dĩ nhiên có khen, có chê, có những cái bĩu môi, có nụ cười đầy ý nhị... Tuy đứng xa nhưng nàng đều có thể cảm nhận được hết.

Phớt lờ đi những điều đó, Lôi Vi tập trung vào bài múa của mình. Sải bước dài về phía trước, tiếng trống lại vang lên một âm thanh giòn tan. Đưa tay lên, nàng đá chân lên cao sau đó lại nhảy một bước rồi xoay vòng. Các động tác cứ vậy mà liên tục với nhau. Kết bài, nàng nhảy một bước dài rồi xoay vòng cuối cùng tiếp đất. Cúi người xuống chào. Nàng nhận ra có người đang vỗ tay tán thưởng.

_ Điệu vũ này rất tuyệt!

Nghe kỹ giọng nói, Lôi Vi nhận ra người đó chính là Triệu Yên Xuân. Nàng là nhi nữ của Thái phó Triệu Hoài. Xuất thân trong một gia đình tri thức danh giá như vậy nên tự bản thân nàng ấy toát lên được sự uyên thâm, tao nhã. Trong lần gặp trước tại tiểu đình, tuy nàng ấy không nói gì nhiều song nàng quả thật rất ấn tượng với cung cách của vị Lương viên này.

_ Muội thấy cũng chỉ là một điệu vũ bình thường thôi mà!- Phượng Thoa chậm rãi lên tiếng.

_ Chỉ là một điệu múa nhưng người ta phải luyện tập đến thân tàn ma dại khiến người khác không chịu nổi đó Thoa muội.- Từng câu từng chữ của Tương Nguyệt đều đầy sự mỉa mai.

_ Chịu cực chịu khổ đó để làm nên cái đẹp. Đó là điều đáng trân quý.- Yên Xuân chậm rãi lên tiếng.- Những ai hiểu được sự khổ luyện đó mới là người biết thưởng thức cái đẹp.

Mới chỉ mỗi người một câu, Lôi Vi đã cảm thấy tình hình bắt đầu căng thẳng. Thật đau đầu!

_ Tạ các chủ tử đã dạy bảo! Tiểu nữ xin cáo lui!

Dứt câu, Lôi Vi nhanh chóng lui ra ngoài tránh để tình hình căng thẳng hơn.

Ngồi phục xuống ghế, Lôi Vi thở ra một hơi dài. Chỉ là một câu khen vậy mà cũng làm cho lớn chuyện. Bọn họ muốn tranh đấu cứ việc tranh đấu, tại sao lại kéo nàng vào cuộc? Thật không hiểu nổi! Ngồi dựa người vào ghế, nàng đưa tay lên chống đầu, đưa mắt quan sát tốp ca vũ tiếp theo đang múa. Trong đình, mọi người vẫn đang ăn uống và trò chuyện với nhau. Chủ yếu vẫn là Thúy Trúc, Trương Nguyệt và Phượng Thoa. Thi thoảng Phần Diễm lại góp tiếng vào. Còn Yên Xuân gần như không nói gì. Theo góc nhìn của nàng, Yên Xuân ngồi đối diện với nàng, vậy nên nàng dễ dàng quan sát được cử chỉ cũng như biểu cảm của của nàng ấy. Đưa mắt lên trên, nàng nhận ra đứng ngay phía sau Yên Xuân là một tiểu thái giám. Ánh mắt tiểu thái giám đó nhìn Yên Xuân có gì đó quái lạ. Nàng không dám chắc lắm bởi nàng ngồi cách đình hơi xa. Thêm nữa, dường có "chuyện gì" với nhau, giữa chốn thanh thiên bạch nhật này, nào ai dám để lộ.

_ Đúng là mình nghĩ nhiều quá rồi!

Lắc lắc cái đầu để xua đi suy nghĩ vừa nảy, Lôi Vi nhanh chóng bước vào trong thay đồ, chuẩn bị cho phần biểu diễn cuối cùng trong bữa tiệc này của mình. Vì Minh Đức Thái hậu không đến dự tiệc nên Hứa Lương viên chẳng dám làm lớn chỉ làm một bữa tiệc nhỏ cùng với đó là vài ba bài múa để mọi người thưởng thức. Nên hai bài múa của nàng cách nhau một khoảng thời gian khá gần. Vì vậy nàng chỉ trang điểm, búi tóc đơn giản để không phải mất thời gian sửa soạn lại. Tháo dây đai ra, nàng nhanh chóng thay đồ rồi cầm lấy đạo cụ là một cây đèn lồng và bước ra ngoài. Bên cạnh nàng, hiện giờ cũng đã có mấy ca vũ đang đứng chờ lên biểu diễn. Đưa mắt nhìn Phúc Thụ, nàng chậm rãi đứng đúng vào vị trí của mình, vị trí cuối hàng. Chậm rãi mở đèn lồng ra, nàng nhang chóng châm lửa vào để hoàn tất khâu chuẩn bị bài múa.

Bài múa kết thúc, tốp múa của Lôi Vi nhanh chóng tiến lên tiếp tục phần ca vũ. Nhạc nổi lên, nàng nhanh chóng bắt nhịp cùng mọi người và thực hiện những động tác đầu tiên. Cứ vậy nàng cùng mọi người thực hiện các động tác múa. Xoay tròn, nâng tay lên cao, đá chân...mọi động tác đều được thực hiện một cách nhịp nhàng.

Sải một bước dài về phía trước, nàng tiến hẳn vào trong đình. Trong đình, diện tích có phần nhỏ hẹp nên đội hình cũng phải sắp xếp sao cho gọn lại. Cũng may bài múa này chỉ có sáu người nên không gây ảnh hưởng gì nhiều. Nở một nụ cười thật tươi, nàng cùng mọi người xoay vòng. Vừa xoay, nàng vừa hướng mắt nhìn thẳng về phía trước, tay khéo léo nâng lên ngọn đèn lồng cao.

_ A!

Trước khi hiểu chuyện gì đã xảy ra, Lôi Vi đã thấy mình ngã vào bàn của Trương Nguyệt khiến đồ ăn trên bàn đều bị hất đổ. Chưa dừng lại đó nàng còn ngã nhào lên người nàng ta, chiếc lồng đèn của nàng va mạnh xuống đất, ngay cạnh Trương Nguyệt khiến ngọn nến bên trong đèn theo đó bị nghiêng qua một bên rồi ngã và nhanh chóng bắt lửa. Chẳng mấy chốc áo khoác ngoài sang trọng trên người Trương Nguyệt bốc cháy.

_ Cháy! Cháy! Cứu ta!

Những ai có mặt vốn đều đang sững sờ lập tức trở nên hoảng loạn khi nhìn thấy bộ y phục đang cháy của Trương Nguyệt. Nàng ta vội vàng đứng lên vừa giũ áo vừa chạy khắp nơi trong đình. Tình cảnh trở nên hỗn loạn vô cùng. Nhìn những gì đang xảy ra trước mắt, Lôi Vi không khỏi cảm thán, đặc biệt là Trương Nguyệt khiến nàng đỡ khóc đỡ cười. Lửa vẫn còn chưa cháy đến váy của nàng ta, chẳng phải chỉ cần cởi bỏ áo khoác là xong hay sao. Nữ nhân cổ đại là ngọc bả sinh hay có tình làm màu vậy? Thở ra một hơi dài, nàng vội nàng xông đến chỗ Trương Nguyệt ra cởi phăng chiếc áo khoác cũng như màn được mắc trong đình nện ra ngoài. Vì bên ngoài tuyết đang to, lại thêm nàng ném trúng chỗ tuyết đã tan ra thành một vùng nên chẳng mấy chốc ngọn lửa được dập tắt. Chỉ đến lúc này, tình hình trong đình mới trở lại trạng thái bình thường.

_ Cát Lôi Vi! Có phải ngươi muốn thiêu chết ta không?

Vừa mới thoát chết mà vẫn còn hùng hổ được, xem ra Trương Nguyệt đâu phải là yếu bóng vía. Không nói gì, Lôi Vi vội quỳ xuống. Đám người hầu lẫn ca vũ, nhạc công có mặt tại đó cũng vội quỳ xuống. Bầu không khí lập tức lạnh như tờ. Trong khi đó, Phúc Thụ nhẹ nhàng cong môi lên cười. Trong khi đó, những chủ tử còn lại, mỗi người một biểu cảm. Thủy Trúc nhìn những gì xảy ra trước mắt như chuyện bình thường. Phượng Thoa phải gắng lắm mới không cười lớn. Phần Diễm kín đáo giấu một nụ cười và xoay tia nhìn sắc bén vào Lôi Vi

_ Có phải ngươi muốn giết chết ta không?- Trương Nguyệt tiếp tục quát.- Nói đi!

_ Chắc chắn nàng ta thấy muội được đắc sủng nên sinh lòng oán giận đây mà.- Chát giọng Thủy Trúc vẫn điềm đạm.

Kỳ thực nhìn vào tình hình hiện tại, ai cũng có thể thấy được người nào đang ở thế thượng phong. Trong khi Thủy Trúc đã nhanh chóng hòa theo Trương Nguyệt. Phượng Thoa vẫn đứng đó không biết nên theo ai. Bởi hiện giờ tuy Trương Nguyệt được sủng ái song Lôi Vi cũng không dễ đụng vào. Tình hình thật khiến nàng rối trí.

_ Thừa không phải ạ!- Lôi Vi chậm rãi nói.- Là do tiểu nữ bất cẩn ngã vào người Hoắc Thừa huy khiến đèn trong lòng bị ngã đổ chứ tiểu nữ không hề có ý gì cả.

_ Lại còn giáo biện?- Trương Nguyệt vẫn không buông tha.- Ngươi thấy ta được sủng ái nên đem lòng ganh ghét. Ngươi nghĩ ngươi có Lệ phi chống đỡ nên ngươi tìm cách hại ta. Nhưng ngươi đừng quên trên Lệ phi còn có Hoàng hậu, trên Hoàng hậu còn có Thái hậu. Ta đây là được đích thân Thái hậu tuyển chọn.

Thật ngông cuồng hết chỗ nói. Bây giờ Lôi Vi đã hiểu phần nào tại sao nàng ta lại ngạo mạn như vậy. Không chỉ vì tin đồn nàng ta được Phúc Tuấn sủng ái lan truyền ra ngoài mà còn cả năm tú nữ này đều do đích thân Thái hậu tuyển chọn.

_ Hoắc Thừa huy!- Yên Xuân nhẹ nhàng lên tiếng.- Chuyện này cũng không có gì to tát. Chẳng phải muội vẫn bình yên vô sự sao?

_ Bình yên vô sự?- Trương Nguyệt quay ngoắt về phía Yên Xuân.- Con tiện nhân này thiếu chút nữa là thiêu chết ta.

_ Đó chỉ là sự cố! Không phải nàng ấy cũng vừa cứu muội sao?

Yên Xuân nói vậy, càng khiến Trương Nguyệt tức khí hơn.

_ Cứu sao? Ngươi nghĩ nàng ta đang hoàn đến thế sao?

_ Muội..

Yên Xuân vốn định nói thêm điều gì đó, song tên tiểu thái giám theo hầu đã vội kéo vạt áo nàng ra hiệu không nên đôi co. Nàng đành im lặng.

_ Hoắc Thừa huy! Chuyện này hoàn toàn không liên quan gì đến Lệ phi. Vậy nên, mong Thừa huy đừng đem Người vào chuyện này. Tiểu nữ biết Hoắc Thừa huy đây là do đích thân Thái hậu lựa chọn. Và tiểu nữ còn biết không chỉ Thừa huy mà bốn vị chủ tử còn lại cũng được đích thân Thái hậu lựa chọn.- Lôi Vi cố ý nhấn mạnh những chữ sau cùng- Vậy nên..

Không để Lôi Vi nói hết câu, Trương Nguyệt đã ra tay tát một cái bồng rât vào mặt nàng khiến nàng ngã nhào ra đất.

_ Khẩu khí của ngươi cũng lớn lắm! Ngươi dám dùng giọng điệu ấy để nói với ta sao? Đã sai mà còn không biết hối cải. Người đâu!

Lập tức hai tên nô tài vội chạy vào quỳ xuống đợi lệnh.

_ Dem Cát Lôi Vi ra đánh bốn mươi trượng cho ta. Đánh xong bắt đến Nhã Khiết viên quỳ ngay giữa sân, không có lệnh của ta không được cho Cát Lôi Vi đứng lên, cũng không được đưa đồ ăn thức uống gì cho nàng ta.

Trương Nguyệt vừa dứt câu, những ai nghe thấy đều xanh mét mặt mày kể cả hai tên nô tài vừa chạy vào. Trên dưới trong Đông cung này ai lại không biết Lôi Vi chính nữ tử được đương kim Thái tử sủng ái nhất. Thêm vào đó nàng đối đãi với mọi người cũng rất tốt. Nên bản thân họ cũng đang chờ nàng thật sự trở thành thê tử của Thái tử. Bên cạnh đó, mối quan hệ giữa nàng cùng các huynh đệ của Thái tử không thể coi thường được. Nếu để chuyện này truyền đến tai bọn họ e rằng đám nô tài bọn họ không toàn mạng.

Nhận ra sự do dự của họ, Trương Nguyệt càng nổi trận lôi đình.

_ Còn không mau chấp lệnh? Hay các ngươi muốn ta xử tội hết các ngươi? Đừng quên, hậu cung của Đông cung này, ngoài Mạnh Lương đệ ra, ta lớn thứ hai. Nếu các ngươi còn dám chậm trễ, đừng trách ta vô tình.

Khẩu khí của Trương Nguyệt càng lúc càng không biết lớn bé. Song không vị chủ tử nào có mặt tại đây muốn dấy việc vào người.

Dàng tay ra khỏi tiểu thái giám phía sau, Yên Xuân vội tiến về phía Trương Nguyệt.

_ Muội đừng có náo loạn! Chỉ một lỗi nhỏ mà phạt nặng như thế, có phải muội muốn nàng ấy chết không?

_ Ta chính là muốn ả ta chết. Nếu ai còn dám cầu xin, hình phạt cho ả ta sẽ tăng lên gấp đôi. Còn không mau chấp lệnh?

Không còn cách nào khác, hai tên nô tài vội tiến đến giữ hai bên cánh tay Lôi Vi.

_ Cát tiểu thư! Chúng nô tài xin lỗi!

Trước khi đưa Lôi Vi ra ngoài, hai tên nô tài thì thào vào tai nàng. Đưa nàng ra chỗ cái ghế dài đã đặt sẵn giữa sân, bọn chúng lén lút đưa nàng một miếng đệm bông nhỏ.

_ Cát Tiểu thư xin hãy lót cái này vào để khỏi bị thương.

Nhìn dáng vẻ khó xử của đám nô tài, bản thân Lôi Vi cũng không khỏi thở dài.

_ Ngươi cần gì phải làm vậy? Đừng tự làm khó mình! Nếu tý nữa Hoắc Thừa huy có nhã hứng ra đây xem thể nào cũng phát hiện ra, các ngươi không thoát tội đâu.

_ Nhưng..

Nhận ra sự lo sợ của họ, Lôi Vi biết ngay họ lo lắng điều gì.

_ Thái tử đi tuần đến giờ vẫn chưa về. Việc ở vùng Tây Thủy nào dễ giải quyết. Ngươi yên tâm! Đến khi Điện hạ về, ta cũng đã khỏi rồi.

_ Chúng nô tài không có ý này!

_ Các ngươi còn làm gì ngoài đó?

Tiếng quát của Trương Nguyệt khiến bọn nô tài không khỏi kinh sợ. Họ vội đưa cho nàng một cái khăn bông được gấp lại làm tư để ngậm rồi nhanh

chóng chấp lệnh. Bọn họ cố gắng thật nhẹ tay nhưng cây trượng thì to và nặng dù có nhẹ bao nhiêu cũng không thể không khiến nàng đau. Trong khi đó bên trong, Trương Nguyệt không ngừng quát bọn họ đánh chưa đủ mạnh, nếu còn nương tay sẽ gia tăng hình phạt với nàng. Lại thêm y phục trên người nàng khá mỏng nên đánh mới hơn mười lần gây, máu đã bắt đầu rướm ra, từ từ nổi rõ trên y phục.

Từ xa, nhìn về phía Lôi Vi. Đồng Thảo không khỏi lo lắng. Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng chưa đủ bốn mươi gây, nàng đã bất tỉnh nhân sự. Thêm vào đó, ba hôm nay vì trời lạnh nên Lôi Vi lại bị cảm. Tình hình quả thật khiến người ta thấy căng thẳng. Vội đưa mắt nhìn xung quanh, nhận ra ai nấy cũng đang tập trung nhìn Lôi Vi, Đồng Thảo lên lùi dần, lùi dần rồi khỏi hậu hoa viên, nàng vội chạy khỏi Phiêu Dao các. Ngoài việc đến tìm Tiểu An Tử ra nàng thật không biết nên làm gì lúc này. Đến tìm hần, may ra hần nghĩ được cách gì cứu được Lôi Vi. Nghĩ vậy, bước chân của nàng mỗi lúc một nhanh hơn.

Nhưng...bỗng nhiên...bước chân của Đồng Thảo dừng khựng lại..

Tại sao? Tại sao nàng lại phải cứu Lôi Vi? Lôi Vi bị đánh thì có liên quan gì đến Đồng Thảo nàng? Rõ ràng nàng và đương kim Thái tử là quen biết nhau trước vậy mà...vì sự xuất hiện của Lôi Vi, nàng nhanh chóng bị lu mờ. Nếu không phải vì Lôi Vi giờ người bên cạnh bầu bạn cùng chàng hần đã là nàng rồi. Ngay từ lần đầu nhìn thấy chàng, nàng đã cảm mến rồi tương tư chàng. Vậy mà chàng không hề quan tâm, chàng chỉ quan tâm đến nữ tử làm xôn xao cả Quang Dương thành khi ấy là Lôi Vi mà thôi. Càng nghĩ nàng càng không thể nào chịu được.

Bước chân của Đồng Thảo mỗi lúc một lùi dần. Song những hình ảnh hạnh phúc của hai người bọn họ cứ thế mà hiện lên trước mắt nàng. Những cử chỉ âu yếm, những lời nói ngọt ngào...Giá như...giá như Lôi Vi không xuất hiện mọi chuyện đã khác rồi. Nàng không can lòng! Thật sự không can lòng. Nghĩ vậy, nàng càng lùi lại phía sau. Nhưng vừa mới lùi được hai bước, có ai đó từ phía sau giữa chặt lấy vai nàng rồi dùng một chiếc khăn mỏng bịt mũi và miệng nàng lại. Nàng cố vùng vẫy song vô ích. Chỉ trong chốc lát, cơ thể của nàng đã mềm nhũn, đôi mắt của nàng nhanh chóng sụp xuống. Ý thức của nàng giờ chỉ là một màu đen kịt.

.....

Bốn mươi trượng thật sự khiến Lôi Vi thân tàn ma dại. Từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên nàng phải chịu đòn roi nặng đến vậy. Nàng nhớ, khi còn nhỏ, mỗi lần Phong Đạt, Hạ Huyền và nàng gây ra lỗi gì đều bị ông nội dùng roi quất vào mông mấy phát rồi thôi. Tuy để lại vết lằn nhưng chỉ cần xoa dầu nóng lên qua ngày hôm sau lại chạy nhảy như thường. Lần này không phải chỉ một cây roi nhỏ xíu mà là một cây gậy cao quá đầu người, không phải chỉ là một hay hai gây mà là bốn mươi gây. Vùng mông nàng chẳng những ê ẩm mà còn rướm cả máu. Nàng nghĩ có lẽ, mông nàng bây giờ chả khác nào miếng thịt heo bị băm nhuyễn, nát bét cả.

Sau khi bị đánh xong, đám nô tài nhanh chóng cõng Lôi Vi đến Nhã Khiết viên để chấp hành tiếp hình phạt, quỳ giữa sân Nhã Khiết viên. Bị đánh xong nàng chả còn đủ sức để nghĩ ngợi điều gì nên mặc kệ bọn họ cõng đi. Tiết trời lạnh cóng nhưng mồ hôi của nàng ra mỗi lúc một nhiều, thấm đẫm cả y phục càng khiến nơi bị nơi bị đánh trở nên rất hơn cũng "giúp" y phục dính chặt vào người nàng hơn. Cứ kiểu này, e rằng sau khi chịu phạt xong, váy sẽ dính chặt vào mông đến khi đó để cởi ra bôi thuốc, nàng chắc chắn sẽ phải chịu sự đau đớn thấu tận trời xanh khác.

_ Được rồi!- Lôi Vi một mồm nói.- Ngươi để ta xuống đây.

_ Cát Tiểu thư vẫn để nô tài cõng tiểu thư đến gốc cây phía trước thì hơn.

_ Ta không còn hơn sức để giải thích với ngươi đâu. Bị phạt thì phải làm cho giống bị phạt.- Tuy giọng nói đã yếu đi rất nhiều, song trong giọng nói của Lôi Vi vẫn có thể nghe ra sự mỉa mai.- Huống hồ chỉ lần này ta quả thật gây ra họa. Nếu ta quỳ dưới gốc cây, Hoắc Thừa huy sai người đến xem mà phát hiện ra, ta sẽ phải gánh thêm hình phạt khác. Ta không đủ sức gánh nữa đâu.

Biết không thể làm khác được, tên nô tài đành nhẹ nhàng thả Lôi Vi xuống. Được thả xuống, toàn thân nàng nhanh chóng tụt xuống chả khác nào con rắn, mềm nhũn. Gắng chống tay xuống nền đất phủ đầy tuyết lạnh giá, nàng gượng ngồi dậy rồi quỳ xuống. Đến khi có thể quỳ được, bàn tay nàng đã tấy vì lạnh.

_ Để nô tài đi lấy áo choàng cho Tiểu thư.

_ Ngươi không nghe Hoắc Thừa huy ra lệnh không được giúp đỡ ta, bằng không sẽ gia tăng hình phạt sao?- Vừa nói, Lôi Vi vừa ho sù sù.- Về đi! Đừng làm khó ta, cũng đừng tự làm khó bản thân mình.

Lưỡng lự mãi hai tên nô tài mới chịu rời đi. Còn lại một mình giữa sân Nhã Khiết viên, Lôi Vi một mồm đưa mắt nhìn xung quanh. Đâu đâu cũng một màu tuyết trắng xóa. Tuyết trên mặt đất. Tuyết trên những tán cây. Tuyết trên mái nhà. Tuyết lơ lửng giữa không trung. Chưa bao giờ nàng thấy màu tuyết trắng lại bi thương, thảm thiết đến vậy. Bi thương như chính nàng lúc này. Thảm thiết như chính lòng nàng lúc này.

Để được ở bên cạnh Phúc Tuần, nàng đã nỗ lực rất nhiều, cố gắng cũng rất nhiều. Nhưng kết quả đạt được lại là máu và nước mắt. Nàng không oán trách chàng. Song quả thật, nàng rất hận những gì đang xảy ra ngay trước mắt. Nàng thật sự muốn hỏi ông trời tại sao lại đối xử với nàng như vậy? Tại sao lại bắt nàng xuyên không để rồi nàng phải chịu nỗi đau này? Nàng muốn hỏi ông trời, ông chia cắt chàng và nàng bao nhiêu đó chưa đủ hay sao lại còn bắt nàng liên tiếp gặp những chuyện không đâu vào đâu, xui xẻo...không phải nói là...đại đại đại xui xẻo như thế này?

Gió thổi mỗi lúc một mạnh. Tuyết rơi mỗi lúc một dày. Và thân thể Lôi Vi cũng run lên mỗi lúc một dữ dội. Hít một hơi thật sâu nàng cố gồng mình lên chịu đựng. Không! Nàng không thể dễ dàng bị ngã gục như vậy được. Vì Phúc Tuần, dù trời có rét hơn nữa nàng vẫn phải chịu đựng, không được gục ngã, không được để cho bọn người kia đắc ý...

Ngẩng mặt lên nhìn bầu trời cao, nàng một mồm đưa mắt nhìn những đám mây đen trôi lững lờ.

_ Ngoại trừ buổi tối, còn...với sắc trời này quả thật không thể đoán ra thời gian.

Sắc trời một màu xám ngắt, Lôi Vi quả thật không thể nào đoán ra bây giờ là thời điểm nào trong ngày. Nàng chỉ có thể đoán rằng, buổi trưa hẳn đã qua và buổi tối đang dần kéo tới. Một điều đơn giản như vậy nhưng phải mất một lúc lâu sau nó mới bay qua trong đầu nàng. Nàng mệt rồi! Suy nghĩ của nàng cũng bắt đầu mệt rồi...

Từng bông tuyết bay lơ lửng giữa không trung nhẹ nhàng đáp xuống mái tóc, gương mặt Lôi Vi rồi chậm chậm tan ra thành nước. Cả người nàng ướt sũng. Song những gì nàng cảm nhận được...không là gì cả. Phải chăng nàng đã mất đi cảm giác rồi? Bằng không, những giọt nước lạnh công đến vậy nàng lại không cảm nhận được. Dùng chút sức lực còn ít ỏi, nàng đưa tay lên đặt vào lồng ngực của mình, nơi có trái tim âm áp tràn đầy tình yêu. Không! Nàng không muốn mình chết! Trái tim của nàng vẫn đang đập. Khát khao yêu thương vẫn đang cháy trong nàng. Cả hai vẫn chưa được bên nhau thực sự, cùng nhau hưởng hạnh phúc. Quan trọng nhất, nàng không muốn rời xa Phúc Tuấn theo cách này. Thật thảm khốc! Thật bi thương! Nàng không muốn là nữ chính bất hạnh trong những bộ phim Hàn giúp giấy ăn bán càng lúc càng chạy. Nàng không muốn!

Lôi Vi cố níu giữ lấy chút mẩu lí trí cuối cùng của mình để đấu tranh với hiện thực nghiệt ngã. Nhưng xa xa nàng dường như nhìn thấy ngọn đèn mờ ảo, leo lét của thần Thanatos, cùng với đó là thanh kiếm sáng lóe lên. Nhân ảnh của Thanatos cũng đang dần trở nên mờ nhạt hơn trong mắt của nàng. Đầu tiên là đôi cánh thiên thần trắng muốt. Tiếp theo là gương mặt xinh đẹp tựa tranh vẽ của chàng thiên sứ ấy. Nàng không khỏi khó hiểu tại sao Thanatos làm công việc khiến nhiều người sợ hãi, đưa những linh hồn của người chết đến chỗ người lái đò Charon, lại có gương mặt đẹp tựa thiên sứ đến vậy? Gương mặt ấy không phù hợp với công việc của chàng tỳ nào...không phải...phải là công việc ấy không phù hợp với gương mặt của chàng.

Nhưng khoan đã...dường như những suy nghĩ ấy không phù hợp với hoàn cảnh hiện tại. Nàng nên khẩn cầu Thanatos cho nàng ở lại dương gian, ở lại bên cạnh người nàng yêu mới phải. Giờ là lúc nào rồi để nàng tiếc nuối gương mặt xinh đẹp đó chứ? Lôi Vi không biết nữa! Mọi suy nghĩ của nàng lúc này đang trở nên hỗn loạn vô cùng. Chứng như đặc quánh lại khiến nàng không thể nghĩ được gì. Hốt nhiên trong làn gió nhẹ, nàng nghe thấy hơi thở của mình thật rõ ràng.

_ Thanatos!- Lôi Vi khó nhọc nói- Xin đừng...

Không kịp hoàn tất lời cầu khẩn của mình, Lôi Vi nhanh chóng ngã xuống nền đất lạnh rồi bất tỉnh. Chút ý thức còn sót lại giúp nàng nhận ra rằng, các no-ron thần kinh của mình đã rệu rã, không còn chút sức lực nào...

* Thanatos: là Tử thần trong thần thoại Hy Lạp. Thần là em song sinh của thần giấc ngủ Hypnos. Thanatos được tả một là một vị thần có gương mặt đẹp, có đôi cánh thiên thần và tay cầm theo một ngọn đèn mờ ảo. Nhiệm vụ của thần là đưa linh hồn người chết đến thế giới của Hades. Thần sẽ dẫn dắt những linh hồn người chết đến chỗ người lái đò Charon, người chở những linh hồn người chết đến cõi âm ở dòng sông Styx. Thanatos trong thần thoại Hy Lạp được tả một là một vị thần tận tâm, có trách nhiệm.

[1] Bài "Oán tình" của Lý Bạch. Bài này được dịch nghĩa như sau:

"Người đẹp cuốn chiếc rèm ngọc,

Ngồi thật lâu, ủ rũ mảy mai.

Chỉ thấy nước mắt đầm ướt,

Không biết lòng nàng đang giận ai đây."

Hết chương 87

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Giành giật với Tử thần

Lôi Vi không biết bản thân mình đã bất tỉnh bao lâu rồi...

...Nàng chỉ biết rằng nàng đã nằm dưới nền đất lạnh rất lâu, rất lâu...

Lâu đến nỗi có lẽ tuyết đã vùi lấp cơ thể nàng...

...Lâu đến nỗi nàng cảm nhận được từng sợi no-ron thần kinh của nàng đang dần bị đóng thành băng.

Đột nhiên sau đó nàng nghe thấy hơi ấm lan truyền khắp toàn thân nàng. Nàng cảm nhận được hơi thở gấp gấp phả liên tục vào gương mặt mình. Cứ như kẻ đang mắc kẹt giữa dòng sông băng lạnh giá được ai đó với tay và đưa lên bờ, ủ ấm cho mình.

Nghe tiếng bước chân gấp gáp, Lôi Vi thật muốn mở mắt ra xem người đó là ai và nói với người đó rằng nàng không sao. Ba anh chị em nàng từ nhỏ vì ba mẹ thường xuyên bận rộn trong bệnh viện để giành giật sự sống từ tay Tử thần cho bệnh nhân, nên đã sớm học cách tự lập rồi. Vì vậy, nàng không muốn người đó vì mình mà lo lắng, bất kể người ấy là ai. Nàng cố mở mắt ra nhưng không tài nào mở nổi. Đôi mắt nàng dường như đã bị đông thành đá rồi nên không thể nào mở ra được. Bực mình thật!

Không lâu sau đó, Lôi Vi cảm nhận được người đó đưa nàng vào một nơi rất ấm áp. Người đó đặt nàng xuống một chiếc giường êm ái như nhung. Hơi ấm cùng sự dịu dàng khiến nàng càng lúc càng buồn ngủ. Khẽ mỉm cười, nàng chậm rãi khép lại tâm trí của mình. Nhưng...sao người đó lại đặt nàng nằm sấp thế này? Người đó liệu có biết nằm sấp không tốt cho sức khỏe không? Thật bực mình! Nàng muốn xoay người lại song chưa kịp xoay người một loạt cơn đau truyền đến khiến não nàng muốn nổ bung. Miệng muốn hét lên nhưng không thể hét được. Tại sao lại như thế này? Người đó, người vừa mới cho nàng chút hơi ấm đó tại sao lại tàn nhẫn với nàng đến vậy. Đau quá! Rất quá! Cứ như có lửa cháy vậy! Có ai có thể dập tắt ngọn lửa đó giúp nàng không? Nó sắp thiêu đốt nàng rồi! Nàng không tài nào chịu nổi nữa...

Cứ vậy, cứ vậy vừa lấy lại chút ý thức, Lôi Vi lại để vụt mất nó khỏi tay mình...

...Và lần này nàng không biết đến khi nào nó mới chịu trở về với nàng..

...Hay là không bao giờ.

*

"_ Vi Nhi! Vi Nhi!

Vừa bước vào trong Hàn Băng động, Phúc Tuân vừa gọi tên Lôi Vi. Thật kỳ lạ! Chỉ vừa mới nãy thôi hai người chơi rất vui vẻ, rồi không hiểu sao nàng đột nhiên biến mất. Chàng chạy khắp nơi tìm nàng cuối cùng lại đến nơi này. Vợ kéo áo khoác lên, chàng vào sâu bên trong động.

_ Vi Nhi! Nàng đâu rồi?- Vừa gọi tên Lôi Vi, Phúc Tuân vừa đưa mắt nhìn xung quanh.- Vi Nhi! Nàng có trong này không? Nếu có thì lên tiếng đi.

Bước chân đang bước nhanh của Phúc Tuân lập tức khựng lại. Chàng như linh cảm có điều gì đó chẳng lành.

_ Vi Nhi! Nàng ở đâu? Ra đây đi! Đừng dọa ta!

Vừa hét lên, Phúc Tuân vừa đưa mắt nhìn khắp tứ phía, không bỏ qua một góc ngách nhỏ nào để tìm Lôi Vi. Trái tim chàng như đập liên hồi chẳng khác nào trống trận.

_ Vi Nhi! Nàng ở đâu?

_ Phúc Tuân!

Trong không gian lạnh giá vọng lên tiếng nói của Lôi Vi. Phúc Tuân vội đưa mắt tìm kiếm. Rất nhanh sau đó, chàng nhìn thấy nàng.

_ Em ở đây!- Lôi Vi tươi cười nói.

_ Nàng muốn dọa chết ta sao?- Cau mày, Phúc Tuân nhẹ nhàng trách móc.

_ Anh lại đây đi!

Không nói gì, Phúc Tuân nhanh chóng tiến về phía Lôi Vi. Càng tiến lại gần nàng, chàng càng nhận ra nàng mỗi lúc một yếu mệt. Nụ cười trên môi nàng cũng đã trở nên gượng gạo mấy phần.

_ Vi Nhi!- Chất giọng của Phúc Tuân càng lúc càng trở nên lo lắng.

Không nghĩ ngợi nhiều, Phúc Tuân vội chạy nhanh về phía Lôi Vi. Nhưng chạy chưa được bao lâu, chàng đã phải dừng khựng lại khi thấy máu đang loang nở khắp phần thân dưới của váy nàng.

_ Vi Nhi!- Phúc Tuân hét lên.

Nhận ra điều gì đó bất ổn, Lôi Vi vội nhìn nhanh xuống dưới và không khỏi kinh ngạc. Nàng đưa mắt hướng về phía Phúc Tuân. Thật bi thống!

_ Phúc...Phúc...

Chỉ kịp gọi tên Phúc Tuân. Sau đó toàn bộ cơ thể Lôi Vi ngã rạp xuống đất như một cái cây. Sau đó...rất nhanh sau đó, toàn bộ thân thể nàng bị vùi lấp. Phúc Tuân dù cố gắng đến đâu cũng không thể nào chạy lại kịp. Đến khi toàn thân nàng đông băng, cơ thể chàng bị một lực nào đó hất văng ra khỏi động.

_ Vi Nhi! Không"

_ Không! Vì Nhi!

Vừa ngồi bật dậy, Phúc Tuấn vừa hét lên. Lúc này chàng mới nhận ra những gì mình vừa thấy chỉ là một giấc mơ. Nhưng tại sao nó lại đáng sợ đến vậy.

_ Thái tử!- Bên ngoài chất giọng Tiểu An Tử gấp gáp và đầy lo lắng.- Người không sao chứ ạ?

_ Ta không sao!- Vừa thở ra, Phúc Tuấn vừa nói.- Giờ là canh mấy rồi?

_ Hồi Điện hạ! Vừa sang canh tư ạ.

_ Uhm! Lui ra đi!- Vừa tính nằm xuống, nhưng sức nhớ ra điều gì đó, Phúc Tuấn lại quay về phía cửa.- Khoan đã!

_ Điện hạ có gì phân phó ạ?

_ Trời sáng, người sai Tiểu Đậu Tử đến triều phòng tìm Mục Bảo Quán và Từ Trọng Sinh đến gặp ta.- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa kéo mềm lên cao để Lôi Vi không bị lạnh.

_ Vâng!

_ Được rồi! Người đi nghỉ đi!

Dứt câu Phúc Tuấn chậm rãi nằm xuống bên cạnh Lôi Vi. Chàng nhẹ nhàng đưa tay lên vuốt ve gò má đang tái nhợt của nàng. Cảm nhận nàng đang dần ấm lên, khoẻ mỗi chàng nhẹ nhàng cong lên.

_ Vì Nhi! Nàng nhất định sẽ tỉnh lại. Sau đó, ta sẽ không để nàng rơi xa ta một bước. Khi ấy, những gì ta đã hứa với nàng, nhất định sẽ trở thành sự thật. Chúng ta sẽ ngày ngày quấn quýt bên nhau không rời. Cùng nhau vui đùa, đi đâu cũng có nhau. Mùa xuân cùng nhau lên Linh Vi đình ngắm cảnh. Mùa hạ cùng nhau dạo hồ. Mùa thu ta sẽ dẫn nàng về Mạnh Cát viện xem Từ Vi trở hoa lần cuối cùng. Mùa đông chúng ta sẽ ngắm Phù dung nở hoa giữa tuyết rơi. Cùng nhau làm những việc nàng yêu thích. Cứ vậy đến khi cả hai chúng ta già đi. Thậm chí, nếu nàng muốn tự do ngao du khắp nơi trong nhân gian, ta cũng sẽ không lưỡng lự mà từ bỏ thân phận Thái tử này để cùng nàng ngao du. Vậy nên, Vì Nhi, nàng nhất định phải tỉnh lại. Nàng không được rời bỏ ta! Ta không cho phép! Nàng có nghe thấy không? Ta không cho phép nàng rời bỏ ta!

Ôm lấy Lôi Vi, Phúc gục vào bờ vai của nàng. Và đôi vai của chàng nhẹ run lên. Một giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên gò má chàng rồi nhẹ nhàng rơi xuống vai áo của nàng. Nhớ lại cảnh chàng nhìn thấy nàng bị vùi trong tuyết chàng không khỏi sợ hãi.

Phúc Tuấn còn nhớ rất rõ mới lúc chiều thôi, vừa về đến kinh thành, chàng định bụng sau khi diện kiến phụ hoàng xong sẽ đến Túc Duyên các dẫn nàng về Trùng Hoa viên chơi, ngắm Phù dung nở hoa. Nhưng khi chàng vừa vào đến Tây môn Bạch Hồ, chàng đã thấy Tiểu An Tử đi qua đi lại không yên. Đứng về của hán khiến chàng không khỏi lo lắng.

"_ Tiểu An Tử!- Vừa thần dây cương, Phúc Tuấn vừa hỏi Tiểu An Tử.- Sao người lại ra đây?

_ Thái tử! Cát Tiểu thư xảy ra chuyện lớn rồi!

Nghe Tiểu An Tử nói vậy, hốt nhiên mặt Phúc Tuấn cắt không còn giọt máu. Vội vàng xuống ngựa, chàng quay về phía Tiểu An Tử truy vấn.

_ Người nói cái gì? Vì Nhi xảy ra chuyện gì?

_ Cát Tiểu thư bị Hoắc Thừa huy phạt đánh, sau đó còn bị bắt quỳ giữa sân của Nhã Khiết viên. Không có lệnh của Hoắc Thừa huy, Cát Tiểu thư không được đứng lên. Từ trưa đến giờ, Cát tiểu thư đã quỳ hơn hai canh giờ rồi. Giờ...giờ không biết Cát Tiểu thư sao rồi.

Không nghe Tiểu An Tử nói hết câu, Phúc Tuấn đã vội phóng như bay về Đông cung. Vừa chạy, chàng vừa hỏi rõ sự tình.

_ Người nói sự tình ta nghe xem.

_ Trưa nay, Hứa Lương viên có tổ chức một bữa tiệc nhỏ tại Phiêu Dao các. Trong bữa tiệc có cho gọi ca vũ. Cát Tiểu thư cùng các ca vũ khác đang múa bỗng nhiên nàng ấy bị ngã va vào bàn của Hoắc Thừa huy chẳng những vậy lồng đèn của nàng ấy còn ngã đổ, bắt lửa khiến y phục của Hoắc Thừa huy bị cháy. Vì tức giận nên Hoắc Thừa huy đã ra lệnh phạt Cát Tiểu thư bốn mươi trượng rồi...

_ Bốn mươi trượng?- Phúc Tuấn thất kinh.- Nàng ta muốn đòi mạng Vì Nhi hay sao mà đánh nàng ấy bốn mươi trượng? Sau đó thế nào?

_ Sau đó...phạt Cát Tiểu thư phải quỳ giữa sân của Nhã Khiết viên ạ. Không có lệnh của Hoắc Thừa huy, Cát Tiểu thư không được đứng lên. Những ai cầu xin cho nàng ấy đều phải chịu phạt và...

_ Và sao?- Phúc Tuấn vội hỏi.

_ Và bản thân nàng ấy sẽ bị gia tăng hình phạt. Khi nô tài hay tin thì Cát Tiểu thư đang bị phạt quỳ ạ.

Hết từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Trái tim của Phúc Tuấn cứ thế rơi vào bể trầm luân.

_ Tại sao? Tại sao ngươi lại nhận tin trễ đến vậy?

_ Nô tài...nô tài thực sự không biết. Nô tài nghĩ rằng có người đã phong tỏa tin tức, không cho những người ở Thuần Quân điện biết. Chỉ đến khi hai nô tài chấp lệnh phạt Cát Tiểu thư chạy đến báo với nô tài, nô tài mới biết. Khi biết tin nô tài đã vội đến Hành Đức cung để tìm Thái Hoàng tử nhưng Ngài ấy cùng các vị Vương gia, Hoàng tử nghị sự với Hoàng thượng nên nô tài không dám làm phiền. Còn các vị Nương nương...nô tài lại càng không dám. Vì vậy chỉ có thể đến Tây môn chờ Thái tử.

Cổng Đông cung hiện ra ngay trước mắt. Nhìn sắc mặt của Phúc Tuân, đám người hầu chưa kịp mừng rỡ đã phải vội vàng lui đi để tránh gặp chuyện.

_ Tại sao nàng ta lại trở nên ngang ngược đến vậy? Chẳng phải trước khi ta đi, nàng ta rất nhu mì sao?

_ Thứ lỗi cho nô tài nói thẳng. Có lẽ là vì đêm hôm đó mà ra.

Không nói gì, Phúc Tuân vẫn băng băng về phía Nhã Khiết viên. Tiểu An Tử nói vậy, chàng đã hiểu rõ sự tình đôi phần.

_ Sau khi Điện hạ đi, khắp hậu cung đều lan truyền tin...Người đã lâm hạnh Hoắc Thừa huy.

_ Nực cười!- Chất giọng của Phúc Tuân đầy phẫn nộ.- Ở đâu ra tin đó?

_ Tin này đã lan truyền khắp hậu cung nô tài không cách nào thu xếp được. Hoắc Thừa huy dựa vào đó nên đã gây chuyện với Cát Tiểu thư một lần. May lần đó được Lệ phi giải vây.

Trong màu trắng muốt của tuyết trắng nổi rõ lên một đám tuyết màu đỏ trông thật nhức mắt. Nhìn thấy cảnh này tim Phúc Tuân như ngừng đập. Không nghĩ ngợi gì, chàng vội lao đến phủi hết lớp tuyết trên người Lôi Vi rồi bế nàng lên.

_ Vi Nhi! Vi Nhi!- Vừa nói, Phúc Tuân vừa lay người Lôi Vi.- Tỉnh lại đi! Ta về rồi đây!

Gương mặt Lôi Vi tái nhợt không có chút sinh khí, toàn thân nàng lạnh toát chẳng khác nào một tảng băng. Vội cởi áo choàng ra đắp cho nàng, chàng nhanh chóng bế nàng lên.

_ Mau gọi tất cả Thái y đến Thuần Quân điện cho ta!

Dứt câu Phúc Tuân bế Lôi Vi về thẳng Thuần Quân điện. Vừa về đến nơi chàng sai người đóng tất cả các cửa lại, đặt lò than xung quanh giường để giữ ấm cho nàng. Sau đó, chàng sai Từ Huyền nhanh chóng thay cho nàng một bộ y phục mới, khô ráo. Song việc thay y phục vốn dễ dàng lại trở nên khó khăn khi máu từ vết thương đã khô khiến y phục của nàng dính chặt vào người. Đám cung nữ phải thận trọng gỡ từ từ, tránh để vết thương nặng hơn.

Cả Thái y viện sau vụ Thái hậu suýt bị ngắt trong Ngự hoa viên giờ lại được dịp náo loạn. Tất cả những Thái y giỏi nhất đều được đưa đến Thuần Quân điện để thăm khám cho Lôi Vi. Nhưng xem mạch tượng lẫn vết thương của nàng không vị Thái y nào dám ngẩng mặt lên hỏi báo.

_ Nôi! Nàng thế nào rồi?- Phúc Tuân hạ lệnh.

Nhìn nhau trong giây lát, họ gật đầu thống nhất với nhau.

_ Hồi Thái tử! Vết thương chỗ bị đánh khá nghiêm trọng khiến Cát Tiểu thư mất máu khá nhiều. Cũng may...vì trời lạnh nên máu đã đông lại và ngừng chảy. Nhưng tình hình vẫn không khả quan.

_ Mạnh tượng của Cát Tiểu thư rất yếu.

_ Hơi thở chỉ còn thoi thóp. Chúng thần e rằng...Cát Tiểu thư khó lòng qua khỏi.

Từng câu từng chữ của các Thái y chẳng khác nào những nhát dao đâm thẳng vào tim Phúc Tuân.

_ Con tiện nhân đó! Ta phải xả mối hận này!

Dứt câu, Phúc Tuân vội quay gót, định bụng sẽ đến thẳng Nghinh Nga đài của Hoắc Tương Nguyệt để hạch tội, nếu cần thiết chàng cũng chẳng ngại bắt nàng ta đền mạng cho Lôi Vi.

_ Thái tử!- Quý xuống đất, Tiểu An Tử vội giữ lấy chân Phúc Tuân.- Xin Người bớt giận. Giờ quan trọng nhất là phải cứu được Cát Tiểu thư ạ.

Nghe Tiểu An Tử nói vậy, Phúc Tuân lập tức dừng khựng bước chân mình lại. Phải rồi! Quan trọng nhất là phải cứu được Lôi Vi, chuyện xử tội Tương Nguyệt để sau vậy. Xem như hôm nay nàng ta may mắn!

Hít một hơi thật sâu, Phúc Tuân lấy lại bình tĩnh rồi quay về phía các Thái y.

_ Các ngươi nghe cho kỹ đây! Ta không biết các ngươi dùng cách gì, các ngươi nhất định phải cứu sống Vi Nhi cho ta. Cứu được nàng ấy, ta sẽ trọng thưởng.

Nghe Thái y hạ lệnh, các Thái y vội vàng quay về phía Lôi Vi thăm khám một lần nữa rồi bàn bạc với nhau.

_ Chúng thần sẽ làm thuốc để đắp lên vết thương bị đánh và vết thương do bị trật chân của Cát Tiểu thư. Bên cạnh đó, Chúng thần cho rằng nên để Cát Tiểu thư ngâm mình trong nước ấm có được liệu để giúp việc lưu thông khí huyết tốt hơn. Có như vậy, Cát Tiểu thư sẽ từ từ hồi phục trở lại.

_ Được! Các người đi làm ngay đi! Tính mệnh của chúng ta giao cả cho các người.

Câu cuối cùng của Phúc Tuấn khiến những ai có mặt trong phòng không khỏi cả kinh. Mặt ai nấy cũng tái mét. Họ như không dám tin vào những gì mình vừa nghe được. Ngay lập tức các vị Thái y vội vàng ra ngoài làm việc không dám chậm trễ."

_ Vi Nhi!- Sự thống khổ hiện lên thật rõ ràng trong giọng nói của Phúc Tuấn.- Trở về với ta đi! Ta xin nàng! Xin nàng hãy trở về với ta!

Hít một hơi thật sâu, Phúc Tuấn ngẩng mặt lên nhìn ngắm gương mặt vẫn còn đang nhợt nhạt của Lôi Vi. Bỗng nhiên, một giọt nước mắt len ra khỏi khóe mắt của nàng rồi lăn dài. Nhìn thấy nó, lòng chàng không khỏi khấp khểnh vui mừng.

_ Vi Nhi! Nàng nghe thấy ta nói phải không? Ta biết nàng nghe thấy những gì ta nói, vậy nên nàng mới khóc. Vi Nhi! Ta không cầu xin nàng điều gì cả. Ta chỉ cầu xin nàng hãy dùng ý chí của mình để bình phục trở lại. Bởi ta tin rằng, nàng không muốn rời bỏ nhân gian như thế này. Vi Nhi vì ta, vì chính bản thân nàng, nàng nhất định phải khỏe trở lại. Ta sẽ ở đây chờ nàng, chờ nàng tỉnh lại.

Dứt câu, Phúc Tuấn nhẹ đặt một nụ hôn thật lâu và sâu lên trán Lôi Vi. Làn da nàng đã không còn lạnh cóng như hôm qua nữa, song nàng vẫn cần được sưởi ấm liên tục. Nhẹ nhàng nằm xuống, chàng kéo mền lên cao hơn và ôm lấy thân thể nhỏ bé của nàng.

_ Vi Nhi! Nàng nhất định sẽ khỏe lại. Nhất định!

*

Sáng! Từng tia nắng vàng nhẹ nhàng chiếu vào phòng báo hiệu một ngày nắng hiếm hoi giữa tiết trời mùa đông lạnh giá. Hít một hơi đầy căng, Phúc Tuấn chậm rãi mở mắt ra. Việc đầu tiên chàng làm chính là đưa tay sờ lên trán Lôi Vi. Nàng đã ấm lên rất nhiều. Tuy vẫn còn nhợt nhạt nhưng đôi gò má đã dần lấy lại sắc hồng.

_ Điện hạ!- Bên ngoài tiếng Tiểu An Từ vọng vào.- Trần Thái y đã tới! Hai vị Thị lang cũng đang chờ Điện hạ tại thư phòng.

Nhanh chóng ngồi dậy, Phúc Tuấn kéo mền lên cao cho Lôi Vi sau đó rời khỏi giường.

_ Cho Trần Thái y vào vào!

Dứt câu, Phúc Tuấn đi thay y phục rồi nhanh chóng đến thư phòng phân phó công việc cho Từ Trọng Sinh và Mục Bảo Quán rồi trở vào. Lúc chàng trở lại, Trần Thái y vẫn đang chăm mạch cho Lôi Vi. Nhìn vẻ trầm ngâm suy tư và có chút gì đó xuất thần của ông ta, chàng không khỏi lo lắng.

_ Nàng thế nào rồi?- Phúc Tuấn điềm đạm hỏi.

Sau một hồi cùng một nữ y đi theo xem xét kỹ lưỡng thần sắc cũng như các nơi bị thương trên người Lôi Vi, Trần Thái y nhanh chóng quay về phía chàng mà nói:

_ Hồi Điện hạ! Cát Tiểu thư đã qua cơn nguy kịch rồi ạ.

Nghe Trần Thái y nói vậy, Phúc Tuấn thở ra một tiếng nhẹ nhõm. Lôi Vi cuối cùng cũng đã sống lại rồi. Thật là tốt biết bao!

_ Giờ, thần sẽ đi sắc thuốc để giúp Cát Tiểu thư sớm bình phục sức khỏe.

_ Được!- Vừa gật đầu, Phúc Tuấn vừa chậm rãi nói.

Chờ Trần Thái y và nữ y kia đi khỏi, Phúc Tuấn mới tiến lại gần Lôi Vi. Mỉm cười ngắm nhìn nàng. Cả gương mặt từ hôm qua giờ bị căng cứng của chàng cuối cùng cũng có thể thả lỏng đôi phần. Nhưng khi nhìn vào đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại của nàng, chàng không khỏi xót lòng. Dù đã qua cơn nguy kịch rồi, song nàng đang rất đau. Có lẽ những gì đã trải qua ngày hôm qua khiến nàng không chỉ đau đớn về thể xác mà cả tinh thần nữa.

Hít một hơi thật sâu, Phúc Tuấn đứng thẳng lên.

_ Từ Huyền!

Rất nhanh sau đó, Từ Huyền vội có mặt trong phòng.

_ Điện hạ có gì phân phó ạ?

_ Người ở đây chăm sóc Cát Tiểu thư cho ta. Ta ra ngoài một lúc sẽ về liền. Tiểu An Từ sẽ đến Túc Duyên các bảo Đổng Thảo qua đây phụ giúp người.

_ Vâng!

Sau khi phân phó cũng như căn dặn Từ Huyền kỹ càng, Phúc Tuân nhanh chóng rời khỏi Thuận Quân điện, thẳng tiến đến Nghi Nga đài. Chẳng không cho phép bất kỳ ai làm tổn thương đến Lôi Vi. Vậy nên chàng nhất định phải cảnh cáo Hoắc Thừa huy, chẳng không để bất kỳ thế thiệp nào của mình ức hiếp nàng.

Nghĩ vậy, Phúc Tuân nhanh chóng tiến vào sân Nghinh Nga đài. Nhưng vừa thấy đám thái giám, cung nữ đứng bên ngoài chàng không khỏi cảm thấy khó hiểu.

_ Thái tử cát tường!

Đám thái giám cung nữ đứng bên ngoài vội tung hô.

_ Đứng lên cả đi!- Vừa nói, Phúc Tuân vừa đưa mắt nhìn một lượt.- Thái hậu đang ở đây?

_ Vâng ạ! Thái hậu...đang trò chuyện cùng Hoắc Thừa huy ạ.

_ Người vào trong nói với Thái hậu là ta tới.

_ Vâng!

Cắt câu nàng cung nữ kia nhanh chóng vào trong Nghinh Nga đài. Và chỉ một lát sau nàng đã trở ra.

_ Thái hậu cho gọi Điện hạ vào trong ạ.

Gật đầu một cái, Phúc Tuân nhanh chóng bước vào. Bên trong Nghinh Nga đài, Minh Đức Thái hậu đang ngồi bên trên, phía sau Phùng Công công đang đứng hầu, còn Trương Nguyệt đang quỳ ngay bên dưới. Bầu không khí dường như khá căng thẳng.

_ Nhi thần xin thỉnh an Thái hậu. Thái hậu thiên tuế! Thiên tuế! Thiên thiên tuế!

_ Thái tử đứng lên đi!

Vừa liếc nhìn Phúc Tuân, Minh Đức Thái hậu vừa liếc nhìn sang Trương Nguyệt lúc này đã tỏ thái độ sợ hãi.

_ Thái tử sáng nay tại sao lại không lên triều mà lại tới đây?- Chết giọng của Minh Đức Thái hậu trầm ổn.

_ Hồi Thái hậu! Nhi thần đến là để dạy dỗ tiểu thiếp của mình ạ.

Phúc Tuân cố ý nhấn mạnh bốn chữ "dạy dỗ tiểu thiếp" khiến Trương Nguyệt cắt không còn giọt máu. Nàng ta vốn chỉ biết chàng là một người ôn nhu, nho nhã đối xử tốt với mọi người chứ không hề biết chàng quyết đoán đến mức nào, cứng rắn đến mức nào và lãnh khốc đến mức nào.

_ Vì chuyện nữ nhi thường tình mà bỏ bê triều chính, Thái tử cho rằng đây là cốt cách của một Hoàng đế tương lai hay sao?

_ Hồi Thái hậu! Người xưa có câu "tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ" [1]. Nếu việc trong gia đình không thể lo chu toàn, sao có thể chuyên tâm trị quốc và bình thiên hạ được ạ? Và lại Thái hậu hôm nay đến đây hẳn đã biết Hoắc Thừa huy đã làm việc tốt gì. Chuyện này sao có thể xem là nữ nhi thường tình được nữa?

Nghe cách đối đáp của Phúc Tuân, Minh Đức Thái hậu biết chàng sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này. Song Hoắc Trương Nguyệt là nữ nhi của Đại Tướng quân Hoắc Thành Uy, sau này ông ta sẽ giúp đỡ chàng rất nhiều trong chuyện triều đình và sẽ là chỗ dựa vững chắc giúp chàng lên ngôi. Người không thể để sự việc càng lúc càng lớn được. Người tuy đạo gần đây đã bắt đầu có cái nhìn khác về Lôi Vi, nhưng không thể không nghĩ cho toàn cục, không thể để tương lai xảy ra một trận tanh phong huyết vũ [2] giữa các huynh đệ Phúc Tuân được.

_ Những chuyện hậu cung này nên để người đứng đầu hậu cung như Ai gia hoặc Hoàng hậu giải quyết. Về sau sẽ là Mạnh Lương đệ giải quyết. Điện hạ không nên quá bận tâm.

Đúng vậy! Chuyện hậu cung Phúc Tuân vốn dĩ không quan tâm. Nhưng phạm những chuyện liên quan đến Lôi Vi dù nhỏ hay lớn chàng đều để tâm.

_ Vậy nhi thần dám hỏi, Thái hậu đã giải quyết thế nào ạ?

_ Hoắc Thừa huy đã nói rõ sự tình cho Ai gia nghe rồi. Sự tình chẳng có gì to tát cả. Chẳng qua nó nhất thời tức giận nên hồ đồ thôi.

Minh Đức Thái hậu càng nói, Phúc Tuân càng ngùn ngụt lửa giận. Chuyện liên quan đến mạng người vậy mà lại có thể dùng mấy chữ "chẳng có gì to tát", "nhất thời tức giận nên hồ đồ" để giải thích sao?

_ Hoắc Thừa huy!- Vừa nói, Phúc Tuân vừa quay về phía Trương Nguyệt.- Những gì nàng đã giải thích với Thái hậu có thể nói lại một lần cho bản Thái tử ta nghe được không?

_ Chuyện này...- Trương Nguyệt tỏ ra lúng túng.

_ Người cứ thuật lại những gì đã giải thích với Ai gia cho Thái tử nghe đi.

Chất giọng của Minh Đức Thái hậu chắc nịch dường như Người rất tin vào những gì Trương Nguyệt đã giải thích.

_ Hồi Thái tử!- Không còn cách nào, Trương Nguyệt đành thuật lại.- Thiếp đã giải thích với Thái hậu rằng, hôm qua trong buổi sinh thần của Hứa Lương viên, Cát Lôi Vi chẳng may ngã vào người thiếp khiến lửa trong lòng bắt lửa đốt bộ y phục của thiếp. Thiếp vì nhất thời tức giận nên đã phạt đánh và phạt quỳ nàng ấy.

_ Chuyện này tuy Thừa huy có chỗ không phải nhưng Lôi Vi cũng có lỗi. Tại sao lại không biết lượng sức như vậy chứ?

Câu chốt đuôi của Minh Đức Thái hậu khiến Phúc Tuần không khỏi hồ nghi. Không biết lượng sức là thế nào? Lôi Vi xưa nay tuy vô tư không lo nghĩ chuyện gì, lại trông nàng có vẻ nhớn nhoe đến độ khiến chàng không ít lần nghĩ rằng nàng liễu lĩnh hơn là bản lĩnh nhưng nàng rất cẩn trọng, trừ khi quá nóng giận còn bình thường nàng không bao giờ làm những việc mà không suy nghĩ trước sau, không chắc chắn. Và buổi biểu diễn hôm qua cũng không phải là một ngoại lệ. Vậy nên "không biết lượng sức mình" của Thái hậu phải chăng là có ý khác? Rất nhanh sau đó chàng tìm ra câu trả lời và không khỏi tức giận.

_ Không biết lượng sức mình? Ý gì Thái hậu là gì ạ?- Gắng giữ bình tĩnh, Phúc Tuần cất tiếng hỏi Thái hậu.- Là Lôi Vi vũ đạo kém không thể tham gia biểu diễn nên đề xảy ra sự cố này? Nếu vậy, phải nên trách tội của Trưởng quân ca vũ tại Nhã Khiết viên vì không nắm rõ thực lực của ca vũ mình quản lý. Hơn nữa, thưa Thái hậu, Lôi Vi xưa nay luôn là người biết tự lượng sức mình, nàng sẽ không bao giờ làm những việc mình không chắc chắn. Vậy nên nhi thần mạo muội hỏi Thái hậu, "không biết lượng sức mình" ở đây có nghĩa là gì?

_ Thái tử đang chấp vấn...

_ Có phải là...- Phúc Tuần cất ngang câu nói của Thái hậu. Chàng chậm rãi quay về phía Trương Nguyệt.-...ý của Người là Lôi Vi có đã tâm hại Thừa huy nhưng bất thành? Nếu thật sự như vậy thì đây là lời giải thích nực cười nhất mà nhi thần được nghe. Bởi vì nếu nàng ấy thật sự có dã tâm này, nàng ấy sẽ không ngốc đến nỗi tự mình ra mặt để thực hiện kế hoạch hãm hại đầy sợ hãi khiến bản thân mình phải thê thảm đến vậy.- Hít một hơi thật sâu, chàng quay về phía Thái hậu.- Hẳn Thái hậu chưa biết được hình phạt của Thừa huy dành cho Lôi Vi lúc nàng ta nhất thời tức giận phải không? Bốn mươi trượng! Bốn mươi trượng với một nữ nhi trời gả không chặt làm sao có thể chịu nổi? Đã vậy nàng ta còn phạt Lôi Vi quỳ ngay giữa sân Nhã Khiết viên trong tiết trời giá lạnh. Nàng ấy vốn rất mẫn cảm với cái lạnh lại vừa phải chịu phạt bốn mươi trượng, Thái hậu, với hình phạt này Hoắc Thừa huy rõ ràng có ý muốn giết chết Lôi Vi. Chưa dừng lại đó, nàng ta còn giận cá chém thớt. Nói rằng những ai dám cầu xin cho Lôi Vi sẽ bị chịu phạt theo và bản thân Lôi Vi sẽ bị gia tăng hình phạt. Thái hậu, Người nói đây có thể là chuyện nhỏ sao? Vì chuyện nhỏ này, nếu nhi thần không về kịp e rằng...Vi Nhi...sớm đã không còn mạng rồi.

Cùng với sự tức giận, càng nói chất giọng của Phúc Tuần càng nheo lại. Trong khi đó, Minh Đức Thái hậu không khỏi bàng hoàng. Hình phạt này quả thật quá sức chịu đựng với một nữ nhi bình thường. Nhất thời Người không biết phải nói thế nào.

_ Không có!- Vừa tức nộ, Trương Nguyệt vừa kéo áo Phúc Tuần cầu xin.- Thiếp không hề có ý giết nàng ta đâu Thái tử. Thiếp chỉ muốn trừng phạt nàng ta để nguôi cơn giận. Hình phạt...hình phạt...thiếp cảm thấy vì không quá nặng nên mới...

_ Không có giết chết? Không quá nặng?- Phúc Tuần phẫn nộ.

Không kiềm được sự tức giận của mình, Phúc Tuần đẩy Trương Nguyệt một cái sau đó tát nàng ta một cái trời giáng vào mặt khiến không chỉ nàng ta mà ngay cả Thái hậu cũng thất kinh.

_ Thái tử!- Vội đứng lên, Thái hậu quát.

Lửa giận đã bốc lên khó lòng kiềm lại được. Phúc Tuần như không nghe thấy những gì Thái hậu nói, chàng nhanh chóng tuốt kiếm ra khiến Trương Nguyệt cất không còn giọt máu. Rất nhanh sau đó chàng chém cái bàn ngay phía sau nàng ta gãy làm đôi.

_ Nếu người còn dám làm tổn hại đến Lôi Vi, bất kể người là nhi nữ của Hoắc gia lấy lòng danh tiếng, bất kể phụ thân người lập được bao nhiêu chiến công hiển hách cho triều đình, ta cũng sẽ khiến người giống chiếc bàn này.

_ Có ta ở đây, Thái tử dám cuồng ngôn?

Hít một hơi thật sâu, Phúc Tuần chậm rãi quay về phía Thái hậu.

_ Thái hậu! Vi Nhi là cả mạng sống của nhi thần, cho nên nhi thần không cho phép bất kỳ ai làm nàng ấy tổn thương hay phải chịu bất kỳ áp lực nào.

Từng câu từng chữ thật rõ ràng. Nhìn thẳng vào mắt Phúc Tuần, Minh Đức Thái hậu như thấy được từng tia máu của sự tức giận và sự gồng mình để nước mắt không chảy ra. Đây là lần đầu tiên bà thấy đứa cháu này của mình phẫn nộ đến vậy, quyết liệt đến vậy. Nếu nó quan tâm Ngọc Nhạn dù chỉ một chút như vậy thì thật tốt biết bao.

_ Nhi thần xin cáo lui!

Dứt câu, Phúc Tuần cho grooms vào chuôi rồi sau đó nhanh chóng rời khỏi Nghinh Nga đài trở về Thuận Quân điện.

Trong khi đó, bên trong Thuận Quân điện là một bầu không khí tràn ngập sự lo lắng.

_ Thái y!- Chất giọng của Đồng Thảo tràn ngập sự lo lắng.- Cát Tiểu thư cứ không chịu uống thuốc thế này...

Nhìn sắc mặt của Lôi Vi, Đồng Thảo không biết nói gì hơn.

_ Đây cũng là điều ta lo lắng!- Vừa nói, Trần Thái y vừa thở dài.- Nếu Cát Tiểu thư không chịu uống thuốc làm sao có thể loại bỏ chất độc ra khỏi cơ thể một cách triệt để được cơ chứ. Bệnh mới, bệnh cũ cứ thế liên tục chồng lên e rằng nàng ấy chẳng khác nào ngọn đèn leo lắt trước gió.

_ Ý ngươi là gì?

Chất giọng thảng thốt vang lên phía sau khiến những ai có mặt trong phòng đều không khỏi quay lại nhìn. Nhận ra Phúc Tuấn đang đứng như trời trồng nhìn họ, họ nhanh chóng hành lễ.

_ Bỏ qua những lễ nghi rườm rà đó đi.- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa tiến về phía Trần Thái y.- Trần Thái y! Ông nói như thế là có ý gì? Chẳng phải Lôi Vi đã âm trở lại rồi sao? Sao nàng ấy lại...chẳng khác nào ngọn đèn leo lắt trước gió?

_ Hồi Thái tử! Quả thật Cát Tiểu thư đã âm trở lại, vết thương bên ngoài cũng không còn nghiêm trọng, chỉ cần đắp thuốc vài ngày sẽ khỏi. Nhưng Cát Tiểu thư từng trúng độc Thần sa lại từng...

Thấy Trần Thái y chần chừ không nói, Phúc Tuấn không khỏi nghi ngờ.

_ Lại từng gì? Nàng ấy đã gặp chuyện gì mà ta không biết?

Nhìn vẻ sốt sắng, lo lắng của Phúc Tuấn, Trần Thái y biết ông không thể giấu được nữa.

_ Hồi Thái tử! Trước kia khi Hoàng thượng xuất tuần đến vùng Thảo nguyên còn Điện hạ ở lại chấp chính triều sự, Cát Tiểu thư từng bị trúng tên ở gần vai. Khi đó thần đã chữa trị rất cẩn thận cho Cát Tiểu thư nhưng lần này vì thân thể Cát Tiểu thư quá yếu lại thêm từng bị trúng độc Thần sa nên các bệnh đều phát ra cùng một lúc.

_ Ngươi nói sao?

Tất cả những ai có mặt trong phòng vội quay lại và nhìn thấy Phúc Tuấn như đứng chết trân tại chỗ. Chuyện Lôi Vi bị thương chàng vốn đã biết, chàng cũng biết nàng đã được phụ hoàng chàng sai Thái y chữa trị tận tình. Nhưng sao lại thế này?

_ Chẳng phải ngươi đã chữa tận gốc cho nàng rồi sao?

_ Hồi Thái tử! Quả đúng là thần đã chữa bệnh tận gốc cho Cát Tiểu thư. Nhưng bệnh căn rất khó diệt. Giờ tuy Cát Tiểu thư đã qua cơn nguy kịch nhưng thân thể lại suy nhược vậy nên các bệnh phát ra cùng một lúc rất khó chữa trị

_ Trần Thái y!- Phúc Tuấn cứng giọng. Vừa nói, chàng vừa hướng mắt về Lôi Vi.- Ta nhắc lại lần nữa, ta không cần biết ông dùng cách nào, nhất định phải khiến nàng bình phục và tỉnh lại.

_ Thần sẽ cố gắng hết sức!

Dứt câu, Trần Thái y nhanh chóng lui ra ngoài. Nhưng lui được vài bước, ông đã phải dừng lại.

_ Mũi tên đó...theo như ta biết là của Yên Khâu?- Hơi nghiêng đầu về phía sau, Phúc Tuấn chậm rãi hỏi.

_ Vâng ạ!

_ Quả nhiên là hần!- Phúc Tuấn gần từng chữ một.

Nắm chặt bàn tay để giữ bình tĩnh, Phúc Tuấn chậm rãi quay về phía Lôi Vi. Gương mặt hầy còn tái nhợt của nàng khiến chàng không khỏi đau lòng. Lãnh Hàn Phong! Hần đứng trước mặt chàng nói rằng hần yêu nàng vậy mà hần lại để nàng rơi vào hiểm cảnh. Thử hỏi, hần yêu nàng ở chỗ nào? Càng nghĩ, chàng càng tức giận. Chỉ vì tranh giành lĩnh thổ mà hần bất chấp tất cả kể cả sinh mạng người hần yêu sao?

_ Các ngươi ra ngoài đi! Ta sẽ cho nàng ấy uống thuốc.

Đưa mắt nhìn Phúc Tuấn, Đồng Thảo nhanh chóng đặt chén thuốc lên khay rồi cùng Trần Thái y và nữ y kia lui ra ngoài.

Tiến lại cầm lấy chén thuốc, Phúc Tuấn thổi nhẹ cho thuốc nguội bớt.

_ Vi Nhi! Ta biết thuốc này rất đắng lại rất khó uống. Nàng không muốn uống! Nhưng nàng hần cũng không muốn rời xa thế gian này phải không? Vậy nên nàng hãy cùng ta cố gắng. Ta tin, chúng ta sẽ vượt qua được.

Dứt câu, Phúc Tuấn húp một ít thuốc vào miệng, vị đắng xộc thẳng vào khiến chàng phải chau mày. Hít một hơi thật sâu, chàng nhẹ nhàng nâng gương mặt nàng lên, đặt môi mình lên môi nàng rồi từ từ đổ thuốc vào miệng nàng cho đến khi nàng chịu nuốt xuống mới thôi...

-----

[1] Tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ: đây là câu nói của Khổng Tử trong sách Đại học, nghĩa là tu dưỡng chính bản thân mình, mới giữ gia đình tề chỉnh sau đó quản lý đất nước cuối cùng mới bình định thiên hạ.

[2] Tanh phong huyết vũ: mưa máu gió tanh

Hết chương 88

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Trù tính đại sự

Đây là nơi đâu? Tại sao lại tối đến vậy?

Hết quay bên phải rồi quay sang bên trái, hết nhìn lên lại nhìn xuống. Lôi Vi cố gắng xác định phương hướng. Nhưng trước mắt nàng chỉ mà một màu tối đen. Và bốn phương tám hướng xung quanh nàng cũng tối đen.

Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với nàng thế này? Tại sao xung quanh lại tối đen đến vậy? Đây liệu có phải là Địa ngục? Từng đọc qua Thần khúc của Dante để chuẩn bị vốn tiếng Ý trước khi đi du học, Lôi Vi thật không thể nào nhận ra mình đang ở tầng thứ mấy của Địa ngục. Nàng không bị dục vọng chi phối, cũng không có phạm ấu hay tham lam, nàng càng không có gian trá, bạo lực hay theo dị giáo nào. Còn thịnh nộ thì sao? Nàng nghĩ mình có làm những việc sai trái cũng có lúc gây nên họa, ấy là những lúc nàng tức giận không kiềm được tính khí nóng nảy của mình, nhưng đến độ "hoàn toàn có đầy đủ ý thức và chú ý phạm tội", nàng không chắc lắm.

Thật là một môi!

Mấy ngày nay, tuy ý thức lúc nào cũng như bị chìm sâu vào trong giấc ngủ nhưng Lôi Vi cảm nhận được luôn có người gọi tên nàng, động viên nàng, bảo rằng nàng hãy cố lên, hãy dùng ý chí của mình để cố gắng. Chất giọng của người đó tuy cứng rắn song nếu nghe kỹ càng sẽ nhận ra sự thông khổ trong ấy. Mỗi lần giọng nói ấy vang lên tim nàng không khỏi đau thắt lại.

Và Lôi Vi cũng nhận ra rằng, cứ cách một khoảng thời gian nhất định lại có một bờ môi ấm áp phủ lên bờ môi nàng chậm rãi đổ thứ nước đắng nghét kia vào khoang miệng của nàng đến khi nàng nuốt nó xuống bờ môi kia mới miễn cưỡng rời đi. Sau nhiều lần như vậy nàng đoán người kia đang bón cho nàng và thứ nước đắng nghét kia chính là thuốc. Sau mỗi lần bón thuốc xong, người đó đều dậm một ít mật ong lên môi nàng..

Đang đứng thần thờ giữa nơi tối đen như mực này bỗng nhiên một ánh sáng lóe lên. Nó cách Lôi Vi rất xa, trông nó lại mỏng manh tựa hồ có thể tan biến bất kỳ lúc nào. Không nghĩ ngợi nhiều, nàng vội chạy về nơi ánh sáng.

Nhưng sao thế này...sao thân thể nàng lại dường như không có trọng lực thế này? Bước một bước về phía trước, nàng quả thật không cảm nhận được bất kỳ điều gì cả. Bước thêm bước nữa, nàng cảm thấy người mình nhẹ bẫng.

"Không trọng lực", bỗng nhiên ba từ ấy xuất hiện trong đầu nàng khiến nàng không khỏi hoảng hốt. Với môi trường chân không lơ lửng như thế này nàng làm thế nào mà đến được nơi ánh sáng đang le lóa đó kia chứ. Đầu óc nàng bỗng nhiên trở nên hỗn loạn không nghĩ được gì cho ra hồn. Nàng không biết mình nên làm gì và thực hiện nó bằng cách nào cả. Ước chế! Nàng thực sự cảm thấy ức chế vô cùng. Cứ như thế này, không sớm thì muộn nàng sụp đổ mất.

_ Vi Nhi! Cố lên! Ta tin nàng sẽ làm được!

Giọng nói quen thuộc lại vang lên. Lôi Vi vội đưa mắt nhìn quanh hông tìm kiếm người đó nhưng tìm cách sao cũng không thấy. Nàng muốn thấy người đó! Nàng muốn thấy người đã luôn động viên nàng những ngày qua! Nàng muốn được nhìn thấy gương mặt đó.

_ Vi Nhi! Ta sẽ cùng nàng cố gắng! Vậy nên nàng đừng bỏ cuộc!

Chất giọng ấy lại vang lên như động viên nàng, khích lệ nàng và quan trọng hơn nó tiếp thêm cho nàng sức mạnh. Người đó nói đúng! Người đó đang cố gắng nàng sao có thể dễ dàng bỏ cuộc như vậy được. Hít một hơi thật sâu nàng cố điều khiển đôi chân của mình giữa môi trường không trọng lực này. Không được bỏ cuộc! Nàng như niệm bốn chữ ấy trong đầu mình.

_ Vi Nhi! Ta sẽ ở đây đợi nàng! Mãi ở đây đợi nàng!

Người đó đang đợi nàng. Không nghĩ ngợi nhiều Lôi Vi vội lao mình về phía trước, về nơi có khe sáng hẹp mờ nhạt kia...

Im lặng như tờ! Cả căn phòng rộng lớn không một tiếng động ngoại trừ tiếng lửa thi thoảng lại vang lên tí tách. Ngoài trời tuyết vẫn đang rơi và chưa hề có dấu hiệu dừng lại. Gió thổi cũng mỗi lúc một lạnh hơn.

Căn phòng tuy sáng sủa và ấm áp nhưng nó không khỏi khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo khi nhìn vào. Ngồi bên giường, một tay Phúc Tuấn giữ thật chặt bàn tay nhỏ bé của Lôi Vi, một tay chàng đưa lên chống đầu. Trừ ngày đầu tiên phải sưởi ấm cho nàng còn những ngày qua chàng đều ngồi như vậy bên cạnh nàng. Đối với một người quen sống trong nhung lụa từ nhỏ, việc phải ngủ ngồi một buổi tối quả thật khó khăn chứ đừng nói gì là nhiều đêm liên tiếp như vậy. Chàng vốn có thể lên giường nằm ngay bên cạnh nàng, song chàng không muốn những kẻ có dã tâm lợi dụng chuyện này tìm cách hại nàng thêm nữa.

Hôm nay, vấn đề về người phương Tây một lần nữa được đem ra bàn thảo. Lần này, một nhà thám hiểm phương Tây theo lệnh của Nữ hoàng Donlish đã đến và trình thư sang ngỏ lời muốn được tìm hiểu phong tục tập quán, đặc biệt là đời sống của Hoàng tộc Tân Thực để ghi chép làm thành một quyển sách cho những người dân tại Donlish tìm hiểu và biết đến Tân Thực. Là người đưa ra ý kiến nên giao thương với phương Tây, lẽ dĩ nhiên chàng phải bảo vệ quan điểm của mình và đồng ý việc cho nhà thám hiểm phương Tây này vào triều. Cuộc tranh cãi giữa chàng cùng như các quần thần và các huynh đệ khác của chàng diễn ra khá căng thẳng. Đến giờ, cả hai bên tán thành và phản đối vẫn chưa thống nhất được ý kiến chung của mình. Điều này khiến chàng không khỏi một mối.

Vậy nên vừa chăm Lôi Vi vừa phải tìm ra đối sách để thuyết phục những ai phản đối, sức của của Phúc Tuấn đêm nay cũng nhanh chóng cạn kiệt. Vì vậy, chàng đã thiếp đi lúc nào không hay...

Khẽ chau mày, rèm mi của Lôi Vi nhẹ động đậy. Rất nhanh sau đó nàng mở mắt ra. Vì mở mắt ra quá vội nên khi mắt tiếp xúc với ánh sáng tỏa ra từ ngọn nến, nàng không khỏi nheo mắt lại. Vốn muốn đưa tay lên che mắt song tay nàng dường như không còn lấy chút sức lực nào nên nàng đành quay sang một bên. Ngay lập tức, Phúc Tuấn lọt vào nhãn giới của nàng. Chàng ngồi đó, ngay bên cạnh giường. Tuy đã ngủ rồi nhưng bàn tay của chàng vẫn nắm chặt tay nàng không buông. Nhìn dáng vẻ hao gầy của chàng, nàng không khỏi xót xa.

Hít một hơi thật sâu, Lôi Vi dùng chút lực nhẹ nhàng rút tay mình ra khỏi tay Phúc Tuấn. Nhưng với sức hiện giờ của nàng, không những nàng không rút tay mình không được mà còn khiến Phúc Tuấn tỉnh giấc.

_ Vi Nhi!

Vừa mở mắt ra, Phúc Tuấn vừa lên tiếng, chất giọng chàng đầy hoảng loạn. Chỉ đến khi nhìn thấy Lôi Vi nằm đó, chàng mới bình tâm trở lại. Nhưng khoan đã...nàng vẫn nằm đó và...

_ Vi Nhi! Nàng tỉnh rồi!- Phúc Tuấn reo lên.- Cuối cùng nàng cũng tỉnh rồi.

Không nói gì Lôi Vi mỉm cười. Nụ cười của nàng tuy yếu ớt nhưng rất tươi.

Quá mừng rỡ, Phúc Tuấn vội ôm lấy Lôi Vi. Vì sức lực còn yếu nên nàng không còn cách nào khác ngoài việc để mặc chàng ôm mình. Lúc này đây, nàng mới nhận ra rằng mình đang ở bên trong Thuần Quân điện.

_ Thuần Quân điện?- Chất giọng của Lôi Vi có phần khàn đi.- Em đang ở bên trong Thuần Quân điện?

_ Đúng vậy!- Vẫn ôm lấy Lôi Vi, Phúc Tuấn chậm rãi nói.- Nàng có biết, nàng đã dọa ta một trận tâm kinh đảm chiến [1] không hả? Ta không cho phép nàng làm như thế với ta thêm một lần nào nữa.

_ Không phải em tỉnh lại rồi sao?- Bật cười khe khẽ, Lôi Vi nhẹ nhàng nói.- Anh buông em ra đi! Khó thở quá!

Nghe Lôi Vi nói vậy Phúc Tuấn vội buông nàng ra. Ngồi thẳng người, chàng quan sát nàng một lượt từ trên xuống dưới.

_ Ta xin lỗi! Nàng không sao chứ? Có khó chịu chỗ nào không?

Nhìn dáng vẻ sốt sắng và có chút căng thẳng của Phúc Tuấn, Lôi Vi không khỏi xót xa. Đưa mắt nhìn chàng, nàng nhẹ lắc đầu.

_ Anh về khi nào?

_ Về đúng ngày nàng bị phạt. Nếu ta về chậm...e rằng...

Vốn định gọi chuyện gì đó vui vui để Phúc Tuấn bớt căng thẳng thật không ngờ nàng lại gọi trúng chuyện không nên gọi. Nhìn dáng vẻ thất thần của chàng, Lôi Vi không khỏi nhói lòng. Xem ra, nàng đã dọa chàng sợ hãi một trận rồi. Vận lực, nàng đưa tay lên kéo nhẹ ống tay áo của chàng. Thoát khỏi dòng ký ức, chàng vội quay lại nhìn nàng.

_ Giờ, em đã không sao nữa rồi. Anh đừng đau lòng nữa. Anh cứ như vậy, em không gánh nổi tội đâu.

_ Nàng cũng biết tội nàng lớn thế nào sao?- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa bật cười.

Biết Phúc Tuấn cố ý chọc mình song Lôi Vi chẳng thèm cãi lại.

_ Đã biết tội mình nặng như vậy thì nàng hãy ngoan ngoãn dùng cả đời này mà bù đắp cho ta đi.

_ Anh...anh ăn hiếp em!- Lôi Vi đẩy tông giọng lên cao một chút.

Không nói gì, Phúc Tuấn nhìn Lôi Vi đầy triu mến. Cuối cùng, chàng cũng được nhìn thấy gương mặt đối hờn đầy đáng yêu của nàng rồi. Nàng thật sự đã tỉnh lại và quay trở về bên chàng rồi.

_ Cảm tạ trời đất! Cuối cùng nàng cũng khỏe trở lại.

Dù có giấu nhưng sự vỡ òa cũng như kích động đều không tự chủ được mà theo từng câu nói của Phúc Tuấn càng lúc càng lộ rõ ra.

Bầu không khí bị thương đã bị xua tan từ lúc nào. Bao phủ khắp cả căn phòng rộng lớn lúc này là sự vui mừng và niềm hạnh phúc. Phúc Tuấn cứ mãi ngắm nhìn Lôi Vi như vậy cứ như chàng sợ rằng chỉ cần chàng chớp mắt thôi, mọi thứ sẽ thay đổi, tất cả những gì chàng vừa mới trải qua cùng nàng chỉ là giấc mơ mà thôi.

_ Anh không mời sao?

Phúc Tuấn nhẹ nhàng lắc đầu.

_ Vậy anh không mệt à?

Phúc Tuấn vẫn nhẹ nhàng lắc đầu.

_ Nhưng...em đói!

Nghe Lôi Vi nói, Phúc Tuấn mới sực nhớ ra mấy ngày nay nàng hôn mê bất tỉnh nào có ăn uống gì đâu nên giờ đói là phải rồi. Nhẹ nhàng đặt tay nàng xuống giường, chàng nhanh chóng tiến về phía cửa bảo Tiểu An Tử sai người làm đồ ăn khuya. Biết rõ nàng vốn không thích ăn cháo nên chàng dặn nấu com hơi nhão một chút để nàng dễ ăn.

Không lâu sau đó, Đồng Thảo đem đồ ăn vào. Nhìn thấy Lôi Vi ngồi dựa vào giường, nàng không khỏi mừng rỡ.

_ Lôi Vi! Cuối cùng muội cũng tỉnh rồi.- Chát giọng của Đồng Thảo nghẹn lại.- Mấy hôm muội hôn mê mọi người lo lắng cho muội lắm. Liễu Nhị tiểu thư, Quân Đài, Băng Tư, mọi người khi hay tin đều lo lắng cho muội vô cùng.

_ Để mọi người phải lo lắng rồi!- Chát giọng Lôi Vi trầm buồn.

_ Vậy nên, nàng phải mau chóng khỏe lại để những ai quan tâm nàng bớt lo lắng.- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa cầm lấy khay đồ ăn từ tay Đồng Thảo rồi đặt nó trên một cái bàn thấp ngay đầu giường.

Không nói gì, Lôi Vi chậm rãi quan sát từng động tác của Phúc Tuấn. Chậm rãi, khoan thai và chứa đầy sự quan tâm khiến nàng có một cảm giác thật gần gũi, ấm áp. Cảm giác này như đưa nàng về với những quá khứ mơ hồ của thời đại mình. Tuy ba mẹ nàng thường xuyên bận rộn trong bệnh viện và không có thời gian chăm sóc ba anh chị em nàng, nhưng chỉ cần một trong ba người xảy ra chuyện như bị thương hay đau ốm...ba mẹ nàng đều bỏ hết công việc để về chăm sóc. Mỗi lần như vậy, nhìn thấy sự quan tâm lo lắng của họ, nàng không khỏi xót xa song cũng cảm thấy thật hạnh phúc, ấm áp biết bao.

Nhìn Phúc Tuấn tự tay bón từng muỗng com, gấp từng miếng thức ăn cho mình, lòng Lôi Vi chợt trào dâng không biết bao nhiêu cảm xúc. Cảm giác thân thuộc ấy...thật dễ dàng để gọi tên.

Vừa ăn từng muỗng com, Lôi Vi vừa đưa mắt nhìn Phúc Tuấn. Nhìn đáng yêu của chàng, nàng thật muốn làm nũng biết bao. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại nàng không nỡ khiến chàng lo lắng thêm. Bất thần, nàng ngồi thẳng người lên, khi chàng vừa xoay người lại nàng lập tức ôm lấy chàng khiến chàng nhất thời không biết phản ứng sao.

_ Vi Nhi!- Phúc Tuấn khẽ gọi tên Lôi Vi.- Nàng sao vậy? Có chỗ nào không khỏe?

_ Không có!- Vừa nói, Lôi Vi vừa lắc đầu.- Em chỉ muốn ôm anh thôi!

Không nói gì, Phúc Tuấn nhẹ nhàng mỉm cười. Đặt muỗng vào chén rồi sau đó để tất cả lên cái bàn thấp ngay gần đó, chàng nhẹ nhàng vòng tay qua ôm Lôi Vi. Đã lâu lắm rồi chàng không được ôm nàng trong vòng tay thế này. Giờ được ôm nàng trong vòng tay, thật vui sướng biết bao. Nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của nàng, chàng tận hưởng niềm hạnh phúc không để gì có được này.

_ Vi Nhi!- Hít một hơi thật sâu, Phúc Tuấn nhẹ nhàng dịch người Lôi Vi ra.- Ta hứa với nàng, từ nay trở đi ta sẽ bảo vệ nàng thật tốt. Không để nàng phải chịu bất kỳ tổn thương nào dù là nhỏ nhất.

Không nói gì, Lôi Vi chỉ mỉm cười. Một nụ cười tươi nguyên. Thật nhẹ nhàng, gương mặt Phúc Tuấn tiến lại gần gương mặt nàng. Từng chút, từng chút một. Và rồi không lâu sau đó, bờ môi chàng phủ lên bờ môi nàng. Một nụ hôn khản khoản và mãnh liệt. Nụ hôn đọng đầy yêu thương, niềm hạnh phúc. Và mọi cảm xúc như vỡ òa trong nụ hôn ấy. Giây phút chàng nhìn thấy nàng bị vùi lấp trong tuyết, trái tim chàng như chết đi, nhưng thật không ngờ giờ nàng đã ngồi đây, ngay trước mắt chàng, trò chuyện cùng chàng, ôm chàng và đáp lại nụ hôn của chàng. Trên thế giới này còn gì tuyệt vời hơn điều này? Thật kỳ diệu!

_ Vì Nhi!- Đặt tay lên gò má của Lôi Vi, Phúc Tuấn nhẹ nhàng nói- Ta chưa bao giờ bắt nàng hứa điều gì. Nhưng lần này, chỉ riêng lần này thôi, hãy hứa với ta đừng bao giờ làm ta hoảng sợ như vậy nữa. Nhìn thấy cảnh tượng nàng bị vùi lấp trong tuyết, ta thực sự bị dọa đến mức hồn phi phách tán, đến mức có thể chết đi ngay lập tức. Vậy nên nàng có thể hứa với ta không?

Không nói gì, Lôi Vi đáp lại Phúc Tuấn bằng một nụ hôn. Đó xem như là lời cam kết của nàng.

Đồng Thảo vốn ra ngoài đã lâu. Đứng hầu bên ngoài cửa, nàng gần như nghe rõ lời thì thầm của hai người với nhau. Gió đêm thổi mỗi lúc một lạnh khiến giọt nước mắt lăn trên gò má của nàng nhanh chóng bay đi nhanh đến nỗi nàng không hiểu tại sao mình lại khóc. Vì đau lòng? Vì vui mừng? Hay là vì oán giận? Nàng cũng không biết nữa.

*

Từ sau khi tỉnh lại cũng như khôi phục sức khỏe, Phúc Tuấn kiên quyết giữ Lôi Vi ở Thuần Quân điện, không cho nàng trở về Túc Duyên các. Nàng đoán chàng là vì lo lắng cho nàng thái quá, sau cú sốc vừa rồi, lòng chàng luôn cảm thấy bất an nên không muốn để nàng rời khỏi tầm mắt của mình. Vì vậy, nàng cũng không vội vàng ngộ ý nói với chàng để nàng trở về Túc Duyên các. Song nhiều ngày rồi chàng vẫn không để nàng về khiến nàng quá thật cảm thấy đau đầu.

Bởi tình cảnh Lôi Vi gặp phải sao lại giống tình cảnh của Nhượng Hy sau khi Ung Chính lên ngôi đến vậy? Nô tỳ không ra nô tỳ, chủ nhân không ra chủ nhân. Nàng thật không biết, rốt cuộc trong hồ lô của Phúc Tuấn có cái gì. Hơi hé cửa sổ ra, nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời cao. Một sắc đêm huyền diệu với từng bông tuyết bay lơ lửng giữa tầng không tạo nên một khung cảnh thật lạnh mạn của ngày đông. Từ khi ở Thuần Quân điện này, cuộc sống sinh hoạt thường ngày tuy bị xáo trộn nhưng không nhiều. Song điều khiến nàng cảm thấy phiền phức nhất chính là việc ngủ nghỉ. Thuần Quân điện tuy rộng lớn nhưng lại chỉ có một phòng ngủ đó chính là phòng ngủ của Thái tử. Và đây chính là vấn đề mấu chốt.

Lôi Vi đề nghị cho nàng ở gian phụ của điện, gần phòng của các cung nữ, thái giám trực đêm, Phúc Tuấn lập tức gạt đi không thương tiếc. Chàng bảo nơi đó không phù hợp với nàng và bắt nàng ở tại Thuần Quân điện với chàng. Điều đó đồng nghĩa với việc hai người sẽ phải ngủ chung một phòng với nhau. Nàng dù là nữ nhi hiện đại nhưng cả hai không cưới hỏi hoặc chàng cũng chưa tuyên bố nạp nàng là thế thiếp mà nàng cứ như vậy ngủ chung giường với chàng...Haizzz!!! Thật không biết nên nghĩ thế nào cho thông.

Nhìn sự việc bên ngoài ai cũng chắc như đinh đóng cột, hai người ngủ chung với nhau. Song kỳ thực, dù cả ngày không rời nhau nửa bước, nhưng đến tối Phúc Tuấn lại không ngủ trong phòng. Chàng bảo chính sự bận rộn cần giải quyết vậy là nhốt mình trong thư phòng đến khi lên triều. Nàng dám cá, chàng ngủ luôn trong ấy. Không kể thân phận chàng tôn quý như thế nào nhưng làm việc mệt mỏi mà nằm nghỉ trên ghế, chàng dù khỏe mạnh cũng không thể nào chịu được.

_ Không được! Nhất định phải giải quyết chuyện này dứt điểm!

Dứt câu, Lôi Vi cần lấy áo khoác ngoài của mình choàng vào rồi chạy đến thư phòng. Và quả nàng đoán không sai. Bên những bản tấu chương đang phê duyệt, Phúc Tuấn tựa đầu mình trên tay mà chiêm thiếp ngủ. Vì phải chăm sóc nàng, chàng đã gầy hắc đi, giờ nếu để tình trạng này kéo dài, chàng không sớm thì muộn cũng sẽ gục mất. Càng nghĩ, nàng càng xót lòng.

Không nghĩ ngợi nhiều, Lôi Vi nhanh chóng tiến về phía Phúc Tuấn. Lấy áo khoác treo ngay sau ghế cẩn thận, nàng nhẹ nhàng choàng vào cho chàng.

_ Vì Nhi!- Vừa mở mắt ra, Phúc Tuấn vừa không khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy Lôi Vi.- Sao nàng lại ở đây? Sao nàng không đi nghỉ sớm đi?

_ Vậy còn anh?- Vừa hỏi, Lôi Vi vừa thuận theo ý của Phúc Tuấn, ngồi lên đùi chàng.- Sao anh không nghỉ ngơi cho đàng hoàng mà lại ngủ như thế?

_ Ta còn tấu chương phải đọc.

Lí do Phúc Tuấn đưa ra quả thực có thể thuyết phục người khác. Nhưng Lôi Vi càng lớn càng nhạy bén. Nên nàng hiểu ngay chàng đang nói dối.

_ Đừng có lừa em!- Vừa nói, Lôi Vi vừa hất hàm về phía tấu chương trên bàn.- Những tấu chương này anh đều đọc lúc chiều cả rồi. Và lại anh là Thái tử chứ không phải là Hoàng đế. Số tấu chương anh đọc một ngày sao có thể nhiều hơn Hoàng thượng được?

Nghe Lôi Vi nói vậy Phúc Tuấn thật không biết nói gì hơn ngoài cười trừ.

_ Cái miệng nhỏ của nàng vẫn không chịu tha cho ai cả.- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa đưa tay lên chỉ vào miệng Lôi Vi.

_ Không đùa đâu!- Vừa gạt tay Phúc Tuấn ra, Lôi Vi vừa nói.- Đến khi nào anh mới chịu nghỉ ngơi đúng cách đây hả? Còn nữa, đến khi nào anh để em trở về Túc Duyên các?

_ Nàng tuyệt đối gạt bỏ suy nghĩ đó đi.- Phúc Tuấn nghiêm giọng lại- Ta sẽ không để nàng về Túc Duyên các nữa. Trên dưới trong Đông cung này, ai cũng biết nàng là nữ tử ta yêu thương nhất vậy mà vẫn có kẻ lợi dụng lúc ta vắng mặt tìm cách hãm hại nàng. Ta sẽ không để chuyện này có cơ hội tái diễn.

_ Nhưng em ở Thuần Quân điện này để làm cái gì? Chứ không ra chủ. Tớ không ra tớ. Cái gì cũng không rõ ràng cả.

_ Nàng ở đây làm nữ nhân của ta!

Một câu khẳng định chắc nịch của Phúc Tuấn khiến Lôi Vi đơ toàn tập. Quả không hổ danh là Hoàng đế tương lai. Khi cần cứng rắn, tuyệt đối sẽ không

mền lòng. Không được! Nàng phải nghĩ cách thuyết phục chàng mới được.

_ Muốn em làm nữ nhân của anh?- Lôi Vi đứng phắt lên.- Vậy cho em danh phận đi!

Phúc Tuấn không khỏi ngạc nhiên nhìn Lôi Vi. Một người vô tư như nàng lại quan tâm đến danh phận hay sao? Chàng như không tin vào mắt mình.

_ Nàng muốn có danh phận?

_ Đúng vậy!- Lôi Vi khẳng định chắc nịch.- Em vốn vào cung với thân phận ca vũ. Dù được Thiên Phương Công chúa, anh, Thất Hoàng tử, Bát Hoàng tử, hay Tư Thái tử ra sức bảo vệ, ca vũ vẫn cứ là ca vũ. Vậy nên tự nhiên được đến Thuần Quân điện như thế này, anh muốn sau này mọi người nhìn em bằng ánh mắt gì? Nghĩ về anh như thế nào? Em không coi trọng danh phận. Nhưng em là con gái, em có nhân phẩm, tiết hạnh, danh dự cũng như lòng tự tôn của người con gái. Và những điều đó tuy không thể nuôi sống em nhưng một khi nó bị xâm hại, nó có thể giết chết em. Trên hết, em không muốn anh vì những điều tiếng này mà bị ảnh hưởng. Tại Thuần Quân điện, có một nữ nhân không rõ lai lịch gốc gác, lại chẳng có danh phận gì đang ngày ngày ở cùng Thái tử. Anh biết ở thời em, người ta gọi đó là gì không? Nói vắn về một tý là ngoại tình. Còn nói trần trụi đó là nuôi gái. Và những gã đàn ông nuôi gái, nếu bị phát hiện không những sẽ thâm trọng đời tư, cuộc sống hôn nhân mà còn sẽ thâm trọng công việc. Anh là người tốt và em yêu anh. Đối với em, anh là một nam nhân hoàn hảo, vậy nên em không cho phép bất kỳ việc xấu nào dù là nhỏ nhất vấy bẩn lên anh, kể cả việc đó có phải do em hay không.

Nghe Lôi Vi thao thao bất tuyệt như vậy, lòng Phúc Tuấn ngập tràn niềm vui. Hạnh phúc cứ vậy mà lớn dần lên trong chàng. Bởi chàng không chỉ biết được nàng có muốn làm thê tử của chàng hay không mà còn biết được tình cảm nàng dành cho chàng đậm sâu bao nhiêu. Chàng không biết nàng có nhận ra điều ấy hay không, nhưng chàng nghe ra được. Vì chỉ có yêu nhau đậm sâu người ta mới không muốn người mình yêu bị vấy bẩn dù là nhỏ nhất. Nàng giờ, có thể không phải là người hiểu chàng nhất nhưng nàng chắc chắn là người yêu chàng nhất. Không nghĩ ngợi nhiều, chàng vội ôm lấy nàng. Và dường như vòng tay chàng đang mỗi lúc một tăng thêm lực.

_ Vi Nhi!- Phúc Tuấn thì thầm.- Có những lời nói này của nàng, Phúc Tuấn ta sống kiếp này không uổng phí tý nào.

Nghe Phúc Tuấn nói, Lôi Vi không khỏi cảm thấy lòng bùng nổ. Không hiểu sao nàng lại có cảm giác mình vừa chui đầu vào rọ vậy. Nhưng cái rọ này...quả thật là do nàng can tâm tình nguyện chui vào.

_ Phúc Tuấn!- Chất giọng của Lôi Vi đầy hồ nghi.- Trong hồ lô của anh có bán thứ gì vậy?

_ Không nói cho nàng biết!- Vừa cười, Phúc Tuấn vừa nói.- Nàng tốt nhất cứ ở yên ở Thuần Quân điện này dưỡng bệnh cho bốn Thái tử. Còn mọi việc cứ để bốn Thái tử lo.

_ Nhưng anh...

Vội buông Phúc Tuấn ra, Lôi Vi lên tiếng. Nhưng chưa hỏi hết câu, chàng đã đặt ngón trỏ lên miệng nàng ra hiệu nàng im lặng.

_ Nàng yên tâm!- Phúc Tuấn mỉm cười.- Ta không sao! Ta sẽ chăm sóc mình thật tốt để còn trừ tính đại sự.

Cách nói lấp lửng của Phúc Tuấn khiến Lôi Vi không khỏi đau đầu. Nhưng không kịp để cho nàng nghĩ ngợi điều gì, chàng đã bế nàng lên.

_ Bây giờ nàng phải đi ngủ cho ta.- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa bế Lôi Vi rời khỏi thư phòng.

_ Phúc Tuấn! Thả em xuống!

_ Không!

_ Nay! Em đang là bệnh nhân đó. Anh có biết rằng không được ức hiếp người bệnh không hả?

_ Ta không ức hiếp nàng!- Phúc Tuấn cãi lại.- Ta là đang chăm sóc nàng cẩn thận, chu đáo để nàng khỏi chạy lung tung.

Cách nói đầy ám chỉ này của Phúc Tuấn không khỏi khiến Lôi Vi rùng mình. Nhưng có lẽ do nàng trước kia đọc quá nhiều ngôn tình nên suy diễn lung tung cũng nên. Mong là vậy!

-----

[1] Tâm kinh đảm chiến: cực kỳ sợ hãi.

Hết chương 89

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Mùa xuân đến sớm

_ Được rồi! Chuyện này ngày mai thiết triều ta sẽ triệu nhà thám hiểm phương Tây đó vào triều và tuyên bố.

Vừa nói, Định An Hoàng đế vừa đưa mắt quan sát khắp một lượt những đứa con của mình cũng như các quan lại đang có mặt trong phòng này. Chỉ chuyện nên hay không nên để nhà thám hiểm phương Tây vào Hoàng cung, những đứa con của Ngài đã chia làm ba phe. Tán thành, phản đối và trung lập. Ngài không hiểu tại sao Phúc Tường trước kia tán thành việc giao thương với người phương Tây nay lại trở nên lập lờ đến vậy.

Rốt cuộc trong chuyến đi vừa rồi, Phúc Tuấn và Phúc Tường đã xảy ra mâu thuẫn gì đến độ không thể văn hồi được? Định An Hoàng đế rất muốn biết nhưng từ ngày về đến giờ Phúc Tuấn sau khi nghị sự cùng với mọi người xong liền vội vàng trở về Đông cung. Còn hỏi Phúc Tường, Phúc Tường lại lảng tránh, nói sang chuyện khác. Xét tình hình, nút thắt này không phải là khó gỡ. Bởi Phúc Tường lảng tránh vấn đề đồng nghĩa với việc chàng vẫn còn nghĩ và quan tâm đến Ngũ huynh của mình. Ngài hy vọng hai huynh đệ Phúc Tuấn và Phúc Tường có thể hóa giải hiểu nhầm với nhau.

_ Được rồi! Các khanh lui ra đi làm việc của mình đi.

Ngay sau câu nói ấy, mọi người đều nhanh chóng thi lễ rồi cáo lui, duy chỉ có Phúc Tuấn vẫn đứng ở đó.

_ Thái tử!- Quay về phía Phúc Tuấn, Định An Hoàng đế chậm rãi hỏi- Con còn chuyện gì muốn bẩm báo?

Nhìn thẳng vào Định An Hoàng đế, Phúc Tuấn hít một hơi đầy căng rồi quỳ xuống.

_ Nhi thần khẩn xin phụ hoàng ban Cát Lôi Vi cho nhi thần.

Chỉ một câu của Phúc Tuấn, Định An Hoàng đế không khỏi ngạc nhiên. Nhìn vào đôi mắt của chàng, Ngài biết, con trai của mình đã hạ quyết tâm.

_ Con...

_ Trước kia nhi thần đã khẩn xin phụ hoàng một lần nhưng vì khi ấy có quá nhiều chuyện xảy ra nên...Giờ nhi thần một lần nữa, khẩn xin phụ hoàng ban hôn sự cho nhi thần và Lôi Vi. Nhi thần thật sự rất muốn cưới nàng làm thê tử của mình.

Ý định nung nấu bao lâu nay cuối cùng đã đến lúc thực hiện. Phúc Tuấn quả thật không thể chờ đợi thêm được nữa. Lần này, chàng đã hạ quyết tâm cưới nàng về bằng được. Dù có khó khăn bao nhiêu, chàng cũng quyết thực hiện.

_ Lôi Vi đã biết chuyện này chưa?

_ Nhi thần muốn dành cho nàng một sự bất ngờ.

Gương mặt của Định An Hoàng đế trở nên trầm ngâm hẳn. Từng muốn nạp Lôi Vi làm phi tử để che chở bảo vệ nàng. Nhưng nàng một mực cự tuyệt thậm chí lấy cái chết ra để uy hiếp Ngài. Sau này vì xảy ra nhiều chuyện, Ngài buộc phải hứa với nàng sẽ không nạp nàng làm phi tử của mình. Giờ Phúc Tuấn, đứa con trai Ngài yêu thương nhất đang quỳ ở đây, một lần nữa xin Ngài ban hôn cho chàng và Lôi Vi. Phải chăng đây là sự sắp xếp của số phận? Đã mất rồi, vụt khỏi tầm tay rồi, vĩnh viễn không thể có lại được nữa.

_ Trẫm sẽ suy nghĩ chuyện này!

_ Đa tạ phụ hoàng!

_ Về phía Thái hậu hai đứa cũng nên tìm cách. Bằng không, việc của hai đứa sẽ khó thành. Nếu có gì khó khăn, hãy nói cho Trẫm biết.

Câu cuối cùng của Định An Hoàng đế khiến Phúc Tuấn có chút ngạc nhiên. Bởi khi chàng thỉnh cầu chuyện này, điều chàng lo lắng nhất chính là phụ hoàng mình sẽ khó chấp nhận. Vì trước kia chính Ngài là người muốn nạp Lôi Vi làm phi tử, trở thành Điệp phi. Nay con trai lại quyết liệt xin cưới phi tử hờ ấy có mấy vị vua không chỉ chấp nhận mà còn đưa ra lời khuyên rồi tận tình giúp đỡ như vậy. Nhưng rồi rất nhanh sau đó chàng hiểu ra vấn đề. Chỉ có điều...

_ Cảm tạ sự quan tâm của phụ hoàng. Phụ hoàng! Nhi thần biết Người không quên được nhưng xin Người đừng xem nàng là cái bóng. Bởi nàng là nàng. Nàng không phải là cái bóng của ai khác.

_ Vậy còn Thái tử?- Định An Hoàng đế chậm rãi hỏi.

_ Ban đầu, khi gặp nàng ấy, nhi thần rất bất ngờ và thiếu chút nữa nhi thần đánh đồng hai người làm một. Nhưng từ khi nàng ấy vào Thái Thường Nhạc phủ, tiếp xúc với nàng ấy nhiều, nhi thần nhận ra những đức tính tốt đẹp của nàng, vẻ đẹp của nàng cũng như tâm hồn của nàng. Và nhi thần yêu nàng ấy bởi nàng luôn là nàng chứ không phải là cái bóng của bất kỳ người nào khác. Vậy nên, người nhi thần nguyện cả đời này bảo vệ chính là nàng, Cát Lôi Vi chứ không phải ai khác.

Nhìn vào ánh mắt kiên định của Phúc Tuấn, không hiểu sao Định An Hoàng đế cảm thấy thời trẻ của Ngài, Ngài đã thua chàng rồi. Chính là vì thiếu sự kiên định này.

_ Trẫm hơi mệt! Thái tử hãy lui về Đông cung. Chuyện của con, Trẫm sẽ suy nghĩ thêm.

Biết không nên nán lại lâu, Phúc Tuân nhanh chóng cáo lui ra ngoài. Vừa ra đến cửa Đại điện, chàng nhanh chóng bị Phúc Khải kéo ra.

_ Thái tử của đệ! Thế nào rồi?

Không vội nói, Phúc Tuân đưa mắt nhìn về phía Phúc Tường đứng bên cạnh. Nhìn đáng vẻ chán chường, chả mấy quan tâm của đệ đệ mình, chàng biết Phúc Tường ở đây là do Phúc Khải giữ lại.

_ Hy vọng phụ hoàng sẽ không đưa ra quyết định sai lầm.

Dứt câu, Phúc Tường nhanh chóng rời đi không kịp để Phúc Tuân hay Phúc Khải kịp lên tiếng.

_ Kệ đệ ấy đi! Đệ tin đến một ngày nào đó đệ ấy sẽ hiểu ra việc huynh làm.

_ Ta cũng hy vọng vậy!- Vừa nói, Phúc Tuân vừa thở ra.

_ Thế hoàng huynh cầu xin phụ hoàng thế nào rồi?

_ Phụ hoàng nói sẽ suy nghĩ.- Vừa nói, Phúc Tuân vừa bước đi.

Nghe Phúc Tuân nói, Phúc Khải thật muốn giật nảy mình. Suy nghĩ nghĩa là có khả năng sẽ không đồng ý. Vậy chẳng phải...

_ Nghĩa muội của đệ phải làm tiểu nương tử chờ cưới đến bao giờ đây?

Nghe Phúc Khải nói Phúc Tuân không khỏi bật cười.

_ Nàng ấy đến giờ còn chưa biết mình là tiểu nương tử chờ cưới nữa kìa.

_ Huynh không định nói sao?- Phúc Khải ngạc nhiên.

_ Thất đệ, chuyện ta nhò, đệ đã hoàn thành chưa?

Đang nói chuyện này, Phúc Tuân lại nói sang chuyện khác khiến Phúc Khải không khỏi ngạc nhiên.

_ Xong rồi!

_ Vậy thì tốt!

Dứt câu, Phúc Tuân bước đi thẳng mặc kệ Phúc Khải không hiểu chàng có ý gì. Đến khi nhớ ra chàng vẫn chưa trả lời câu hỏi của mình, Phúc Khải chỉ biết gào thét trong câm nín.

*

Sau buổi luyện tập ở Nhã Khiết viên, thường Lôi Vi sẽ được Tiểu Đậu Tử đưa trở về Thuận Quân điện. Ngày nào cũng đi lại hai chỗ quả thật khiến nàng không khỏi bức bối trong người. Nên hôm nay trước khi tới Nhã Khiết viên để luyện tập, nàng đã báo trước với Tiểu An Tử sau khi luyện tập sẽ dạo Ngự hoa viên chơi để hân báo với Phúc Tuân khi chàng xong chuyện triều chính trở về.

Vừa đi Lôi Vi vừa hít một hơi đầy căng. Mùa đông tuy lạnh lẽo nhưng lại tinh khiết khiến nàng cảm thấy thoải mái, sáng khoái vô cùng. Kéo áo choàng lên cao một chút, nàng nhanh chóng đến một tiểu đình gần đó. Tiểu đình ấy là nơi nàng đã từng trốn để khóc về sự ngu ngốc của mình khi biết rõ những gì Phúc Hoàng đã làm. Nàng còn nhớ, Phúc Tuân sau khi đi sứ Yên Khâu trở về đã lật tung Ngự hoa viên lên tìm nàng và chàng đã tìm thấy nàng ở đây. Chàng đã đem đến hơi ấm cho nàng giữa những ngày đông lạnh giá. Chàng giúp nàng xác định lại trái tim của mình, tình cảm của mình. Cuối cùng, nàng một lần nữa mở lòng và trao gửi niềm tin cũng như tình cảm của mình cho chàng. Ký ức của nàng ở tiểu đình này tuy đau thương nhưng không thể phủ nhận nó thật sự ngọt ngào, bởi nó giúp nàng nhận ra ai mới là người thật sự yêu nàng và nàng yêu.

Ngồi tựa mình vào lan can, Lôi Vi phóng tầm mắt ra xa. Tiểu đình này tuy nằm khuất sau những tán cây, rất khó nhìn thấy nhưng tầm nhìn lại khá thoáng. Nàng còn nhớ, khoảng thời gian nàng còn học chữ, khi nhìn lên tấm hoành phi đề tên, nàng không tài nào đọc ra. Hỏi Phúc Tuân, chàng liền nói nó tên Ân đình. Ân mình lặng lẽ đứng nhìn nhân thế, không thu hút sự chú ý. Có lẽ vì suy nghĩ này nên nàng thích tiểu đình này hơn các tiểu đình khác.

_ Đi đứng kiểu gì thế hả?

Tiếng quát tháo từ xa vọng tới khiến Lôi Vi không khỏi chú ý. Vội quay về nơi phát ra tiếng quát, nàng thấy khoảng ba đến bốn tên thái giám đang vây đánh một tiểu thái giám khác. Đều là thái giám, cung nữ với nhau nhưng giữa họ cũng có sự khác biệt rất lớn. To nhất chính là những người hầu hạ ở Đại điện, Trường Sinh điện sau đó đến những người hầu hạ tại Duyệt Lạc cung và những sủng phi rồi những Hoàng tử, Công chúa được Hoàng thượng yêu mến. Thấp hèn nhất chính là những người phải hầu hạ những phi tần bị thất sủng, hoặc những bị điều đến làm việc trong những nơi chẳng ai thèm bận tâm. Tên tiểu thái giám bất hạnh đó xem ra nằm một trong hai trường hợp kia. Thật không khỏi xót lòng. Hít một hơi thật sâu, nàng vội tiến về phía bọn chúng.

_ Các ngươi làm gì vậy?

Nghe thấy chất giọng tức giận của Lôi Vi vang lên, bọn thái giám vội quay lại nhìn. Lúc này nàng mới nhận ra tiểu thái giám bị đánh chính là Tiểu Không Từ, thái giám từng hầu hạ bên cạnh Phúc Vân.

_ Tiểu Không Từ!

_ Cát Tiểu thư?- Chất giọng của Tiểu Không Từ không khỏi ngạc nhiên.

Nhìn hiện trường sự việc, Lôi Vi phỏng đoán vì Tiểu Không Từ xách nước bất cẩn va vào người của một trong mấy tên thái giám này nên mới bị bọn chúng đánh.

_ Tại sao lại đánh người?

Không ai trong bọn chúng lên tiếng giải thích. Bởi bọn chúng đều biết Lôi Vi là ai. Nàng tuy chỉ là ca vũ nhưng e rằng địa vị còn cao hơn cả Mạnh Lương đệ. Vậy nên bọn chúng chẳng dám mà rước họa vào người.

_ Có phải các ngươi rảnh rồi, không có việc gì làm không? Thời tiết rét mướt khiến mặt đường trơn trượt, đi lại dễ bị trượt té là điều hết sức bình thường. Tiểu Không Từ vô tình va vào các ngươi là đâu phải do bản thân hắn muốn vậy. Các ngươi đã không giúp đỡ hắn thì thôi hà cớ gì lại đánh hắn?

Dứt câu, Lôi Vi đỡ Tiểu Không Từ đứng lên.

_ Tạ ơn Cát Tiểu thư!

Mỉm cười với Tiểu Không Từ một cái, Lôi Vi quay về phía bọn nô tài kia.

_ Đều là người với nhau dù địa vị cao thấp, sang hèn như thế nào đều đáng được tôn trọng cả. Vậy nên lỡ như sau này các ngươi gặp chuyện không may, muốn người khác giúp đỡ thì hãy sống sao cho đàng hoàng, để đức để tiếng cho mình. Có như vậy dù các ngươi có rơi vào cảnh nguy khốn thì người khác cũng nhớ đến tình cũ mà giúp đỡ. Bằng không...những gì các ngươi đã đối xử với họ, họ sẽ đối xử hết như vậy. Nhớ, hành thiện tại tâm!

Dứt câu Lôi Vi nhanh chóng đưa Tiểu Không Từ vào trong đình vừa để hắn nghỉ ngơi vừa để nàng hỏi thăm hắn biệt tăm biệt tích đâu cả năm nay. Hắn cũng nói sơ qua tình hình của mình cho nàng nghe.

Từ sau khi Phúc Vân không còn nữa, hắn bị điều đến làm việc chỗ Tào Thanh ty chuyên lo việc quét dọn. Ban đầu bọn người ở đó vì nể hắn từng là người hầu thân cận bên cạnh Phúc Vân nên không ai dám đụng chạm đến hắn. Song theo thời gian, thấy không một chủ tử nào quan tâm đến hắn nữa, bọn chúng bắt đầu giao cho hắn những việc nặng nhọc, hạch hơ hắn, có khi còn bỏ đói hắn, tệ hơn nữa chỉ cần hắn gây ra một lỗi gì nhỏ gì là bọn chúng lập tức đánh hắn đến mức không cử động được.

_ Ta xin lỗi!- Chất giọng của Lôi Vi đầy tự trách.- Thời gian đó quả thật có quá nhiều chuyện xảy ra nên ta đã quên mất người.

_ Cát Tiểu thư! Nô tài không sao! Ngược lại, nô tài rất lo cho Tiểu thư. Tuy ở nơi cách xa hậu cung nhưng những gì Người trải qua, nô tài đều hiểu rõ. Cát Tiểu thư! Tiểu thư không sao chứ?

_ Ta không sao!- Vừa nói Lôi Vi vừa mỉm cười.

Nhìn vào đôi mắt tĩnh lặng như hồ thu của Lôi Vi, lòng Tiểu Không Từ chợt dâng lên nỗi xót xa không thể nào tả được. Nếu chủ tử của hắn không phải vì thân thể suy nhược, không thể sống được bao lâu có lẽ giờ chủ tử của hắn đã có thể từ rồi cũng nên.

_ Thái tử...sẽ bảo vệ Cát Tiểu thư thật tốt!

Không nói gì, Lôi Vi chỉ mỉm cười. Có lẽ nàng không nghe ra ý tứ khác trong câu nói của Tiểu Không Từ.

_ Cát...

_ Vi Nhi!

Toan nói điều gì đó, nhưng chưa kịp nói một chất giọng từ xa vang lên cắt ngang lời của Tiểu Không Từ. Cả Lôi Vi và hắn đều quay lại nhìn và nhận ra người đang tiến về phía họ chính là Phúc Tuấn.

_ Thái tử cát tường!- Tiểu Không Từ vội thi lễ.

_ Đứng lên đi!- Phúc Tuấn trầm giọng nói.

_ Tạ Thái tử! Thái tử! Cát Tiểu thư! Nô tài còn có việc phải làm. Nô tài xin phép đi trước.

Không nói gì, Phúc Tuấn đưa tay ra hiệu cho Tiểu Không Từ. Hắn cũng nhanh chóng rời đi. Rất nhanh sau đó, chàng ra hiệu cho Tiểu An Từ rời đi. Xem ra có lẽ đã tới lúc chàng nên cho nàng biết rồi.

_ Nàng ấy! Không có ta là lại chạy lung tung!- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa véo nhẹ vào gò má của Lôi Vi.

_ Không còn cách nào khác. Ở hoài một chỗ, em chán lắm lại tù túng nữa. Đi ra đi vào cũng chỉ có một cảnh lại phải nhìn mãi một người. Nhìn đến mỏi cả con mắt. Ngay cả Tiểu Tuyết Cầu còn chán nói chỉ là em.

Lôi Vi cố tình nhấn mạnh câu cuối cùng để tăng thêm sức biểu đạt. Nàng chán ở Thuần Quân điện rồi. Cô nàng này thật biết cách đá xéo người khác. Nghe nàng nói, Phúc Tuấn thật muốn bật cười.

_ Ta cũng không còn cách nào khác!- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa ôm Lôi Vi vào lòng rồi ghé sát vào tai mình.- Bởi vì có khi thời gian sắp tới nàng ngày nào cũng phải nhìn mặt ta đến độ chán cũng phải nhìn nên phải cho nàng làm quen dần dần.

_ Hả?- Không nghe ra ý của Phúc Tuấn, Lôi Vi quay lại hỏi.

Không nói gì, Phúc Tuấn nhanh chóng đứng lên rồi nắm lấy tay nàng.

_ Đi thôi! Chúng ta về Trùng Hoa viên thôi!

Vừa nói, Phúc Tuấn vừa kéo Lôi Vi chạy đi. Cả hai nhanh chóng băng qua Ngự hoa viên rồi chạy thẳng về Nam môn Chu Tước.

_ Phúc Tuấn! Anh có ý gì?- Vừa chạy, Lôi Vi vừa hỏi.- Anh nói rõ xem nào?

_ Từ từ nàng sẽ biết!

Thế là Phúc Tuấn tỏ ra bí ẩn suốt dọc đường đi. Chưa dừng lại tại đó, Lôi Vi còn cảm nhận được chàng dường như đang có điều khó nói. Mấy lần nàng định hỏi nhưng mỗi lần nàng định mở lời, chàng như đoán trước tìm cách lảng tránh. Thật không giống chàng thường ngày tí nào. Cuối cùng nàng cũng không nhin được mà cất tiếng hỏi.

_ Hôm nay anh trúng tà gì thế? Thật chẳng giống anh thường ngày.

_ Ta vẫn vậy mà!

_ Không đúng! Thường ngày anh có tìm cách lảng tránh em đâu.

Mỗi lần bên cạnh Lôi Vi, Phúc Tuấn đều không tự chủ được mà bộc lộ toàn bộ cảm xúc thật của mình. Nếu đã không giấu được thì nên nói thôi. Nhưng quả thật chàng cần chút thời gian để suy nghĩ kỹ càng.

_ Ta đúng là có chuyện!- Phúc Tuấn chậm rãi nói.

Lôi Vi vội quay lại, chăm chú lắng nghe.

_ Nhưng ta cần một chút thời gian. Chỉ một chút thôi! Nàng có thể chờ ta không?

Không nói gì, Lôi Vi mỉm cười rồi gật đầu.

_ Cảm tạ nàng!

_ Gì chứ?

Vừa nói, Lôi Vi véo nhẹ vào tay Phúc Tuấn rồi sau đó ngả người vào lòng chàng, thoải mái gối đầu lên đùi chàng.

*

Trùng Hoa viên giữa tiết trời đông giá lạnh được bao phủ bởi những bông tuyết trắng mỏng manh. Tuyết trên mái nhà. Tuyết trên những tán cây, tuyết trên lối đi. Tất cả tạo nên một sắc trắng thuần khiết. Vừa khoác tay Phúc Tuấn, Lôi Vi vừa dạo bước trên con đường đầy tuyết. Từ nhỏ đến lớn nàng chưa bao giờ thật sự ngắm nhìn nó để thưởng thức hết vẻ đẹp của nó. Một vẻ đẹp đơn giản lay động lòng người.

_ Từ nhỏ đến lớn, em chưa bao giờ ngắm nhìn tuyết rơi một cách kỹ càng cả. Lần trước có "cơ hội" lại cảm thấy nó thật lạnh giá và bi thương. Không ngờ cảnh sắc này lại có lúc đẹp đến thế.

_ Vậy nàng có muốn đứng trên cao ngắm nhìn nó, xem nó khác như thế nào so với đứng dưới đây không?

Không nói gì, Lôi Vi gật đầu. Mỉm cười thật tươi, Phúc Tuấn nhanh chóng dẫn nàng đến một đài cao vừa được xây dựng cách Tây đường không xa.

_ Phong...đài.- Lôi Vi cố đọc tên đài trên tấm hoành phi.- Chữ kia là chữ gì? Hóa Phong đài [1] à?

_ Làm gì có Hóa Phong đài chứ!- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa đẩy đầu Lôi Vi.- Là Huân Phong [2] đài.

_ Oh!- Vừa nói Lôi Vi gạt đầu ra chiều đã hiểu. Nhưng sau đó, nàng không khỏi tò mò.- Nhưng sao những lần trước, anh dẫn em đến, em đều không

thấy đài này?

Tiến về phía trước một bước, Phúc Tuần ngược nhìn lên đài cao rồi quay sang nhìn Lôi Vi với đôi mắt nồng ấm khiến nàng không khỏi có chút khó hiểu.

_ Nàng còn nhớ có lần nàng từng nói nếu ở đây có một cái đài cao có thể quan sát hết Trùng Hoa viên thì thật tuyệt.

Phúc Tuần chỉ nói bấy nhiêu, Lôi Vi lập tức hiểu ý. Nàng thật không ngờ chỉ một câu nói vui của nàng, chàng lập tức thực hiện.

_ Vậy nên anh đã xây cái đài này? Trước kia là Linh Vi đình giờ lại là Huân Phong đài. Phúc Tuần! Không lẽ anh cho rằng những gì em nói đùa là thật và sẽ biến tất cả những thứ đó thành sự thật sao?

_ Có gì không tốt?- Chậm rãi quay lại, Phúc Tuần hỏi ngược lại Lôi Vi.

_ Lỡ em đòi hỏi quá đáng thì sao? Lỡ những điều em nói toàn là viễn vông thì sao?

_ Ta biết nàng sẽ không như vậy!

Hết ngỡ nói! Lôi Vi thật sự hết ngỡ nói với Phúc Tuần rồi. Nàng toan nói điều gì đó song lời chưa kịp thoát ra khỏi miệng, nàng đã vội nuốt vào. Nam nhân này thật là khiến người ta không nỡ làm tổn thương.

_ Đi thôi! Chúng ta lên trên ngắm cảnh.

Dứt câu, Phúc Tuần nhanh chóng kéo Lôi Vi lên đài. Và khi đến nơi, nàng không khỏi ngạc nhiên trước một khung cảnh rộng lớn mở ra ngay trước mắt. Trùng Hoa viên như nằm gọn trong tầm nhìn của nàng với những mái nhà, mái đình với những khung cảnh được phân chia hợp lý, bố cục đồng đều. Tất cả tạo nên một không gian kiến trúc hòa hợp với thiên nhiên.

_ Đẹp quá!- Vừa ngắm cảnh quan, Lôi Vi vừa thốt lên.

Đứng bên cạnh, Phúc Tuần cứ mãi ngắm nhìn nàng không rời mắt. Đến giờ chàng vẫn không hiểu tại sao bản thân mình lại bị nàng, một nữ tử sống cách thời đại của chàng gần ngàn năm thu hút đến vậy. Chàng thật sự không hiểu! Chàng chỉ biết rằng, chàng không thể sống thiếu nàng được nữa. Tương lai dù nàng buộc phải quay về thời đại của mình, hiện tại chàng không muốn rời xa nàng dù chỉ là một khoảnh khắc nhỏ.

_ Vi Nhi!

Nghe Phúc Tuần gọi, Lôi Vi nhanh chóng quay về phía chàng. Nhìn vào đôi mắt của chàng, nàng nhìn thấy sự quyết tâm và xen lẫn vào đó là bi thương.

_ Ta có một chuyện rất quan trọng muốn nói với nàng.

_ Uhm!- Lôi Vi đợi chờ.

_ Nhưng trước đó, ta muốn nói với nàng một chuyện khác.

Trong lúc Lôi Vi vẫn còn đang cố hiểu những gì Phúc Tuần nói, từ ngực chàng rút ra một phong thư màu vàng sậm và đưa cho nàng.

_ Nàng đọc đi!

Không hiểu chuyện gì, Lôi Vi nhìn vào phong thư. Hai chữ "Lôi Vi" với nét bút có phần quen thuộc hiện ra ngay trước mắt nàng.

_ Đây là...- Lôi Vi bỏ lửng câu hỏi của mình.

_ Là thư của hoàng huynh ta viết cho nàng.

_ Hoàng huynh? Ý anh là... Tư Thái tử?

Không nói gì Phúc Tuần chậm rãi gật đầu. Nhìn vào phong thư một lúc, Lôi Vi chậm rãi mở ra và đọc. Từng dòng một hiện ra trước mắt nàng với những cung bậc cảm xúc khác nhau.

"Lôi Vi

Từ khi còn nhỏ, ta đã biết bản thân không giống như các đệ đệ khác của mình. Thân thể suy nhược khiến ta không thể làm được những gì ta muốn. Điều đó làm ta, một Thái tử đương triều lại không thể giúp gì cho phụ hoàng, cho lê dân bá tánh. Ta cảm thấy tự ti, mặc cảm với các đệ ấy, với chính bản thân mình. Trên hết, ta cảm thấy hổ thẹn với phụ hoàng, bởi Người đặt không ít kỳ vọng vào ta.

Trước khi gặp nàng, cuộc sống của ta là những đêm dài vô tận không lối thoát. Ngoài Đông cung này ra, ta gần như không ra ngoài. Ngoài Ngũ đệ, Thất đệ, ta hiếm khi qua lại với các đệ đệ, muội muội khác của mình. Ta luôn nghĩ rằng ta sẽ sống như vậy cho đến khi sức lực cạn kiệt và chết trong nỗi cô đơn.

Nhưng sau khi gặp nàng, nhìn thấy nàng, một nữ nhi liễu yếu đào tơ dám một mình chống chọi phong ba bão táp, chống chọi lại những hiểm nguy vây

quanh mình, ta cảm thấy thật hổ thẹn với nàng. Ta tự hỏi bản thân mình, một nữ nhi nhỏ bé như vậy lại có khả năng xoay chuyển căn khôn, tại sao ta, đường đường là Thái tử của một đất nước lại chỉ biết ngồi đây ủ rũ chấp nhận phó thác cho số phận? Và nhờ có nàng, ta dần dần bước ra khỏi Đông cung. Từng bước một thoát ra khỏi bóng đêm, chạm tay vào ánh sáng, bước ra một thế giới thật tươi đẹp. Một thế giới có muôn vàn âm thanh, một thế giới có muôn vàn cảm xúc, một thế giới có muôn vàn câu chuyện thú vị và một thế giới có nàng.

Nhờ có nàng, ta tìm thấy khát vọng của mình. Đó là giúp đỡ phụ hoàng phần nào công việc triều chính, đó là không để huynh đệ tỷ muội của mình bài xích, mâu thuẫn lẫn nhau, đó là bảo vệ những người ta yêu thương. Đó là yêu nàng! Nhưng nàng biết không, dù thoát ra khỏi sự tự ti song ta lại không đủ can đảm để tiến về phía nàng. Ta luôn nghĩ rằng, nếu ta khỏe mạnh, ta sẽ cạnh tranh với Tam đệ, Ngũ đệ để có được trái tim của nàng. Đáng tiếc, điều đó vĩnh viễn không thể trở thành sự thật.

Nàng từng hỏi ta, tại sao ta đã từng này tuổi lại chưa thành gia lập thất. Khi ấy ta đã trả lời rất rõ ràng vì ta không muốn thể tử của mình phải khổ sở một đời. Đúng vậy! Nếu lấy, ta chắc chắn sẽ lấy người ta yêu thương để ta và nàng ấy một đời hạnh phúc, bên nhau không rời. Nhưng thân mang bệnh nặng, lại không biết bản thân mình sẽ ra đi lúc nào, vậy nên ta không nỡ, cũng không muốn để thể tử của mình cả đời lạnh lẽo nơi cung cấm. Nên suốt quãng thời gian bên cạnh nàng, bầu bạn với nàng, ta luôn dặn lòng mình giữ khoảng cách với nàng và giữ kín tình cảm này của mình.

Yêu nàng càng đậm sâu, ta càng mong nàng được hạnh phúc. Nhưng những gì nàng nhận được đều không như ý. Vậy nên, ta luôn muốn làm một điều gì đó cho nàng. Song ngoài việc quan tâm nàng, chăm sóc nàng, ta thực chẳng biết làm gì khác. Nhìn thấy nàng đau khổ, ta cảm thấy mình thật sự vô dụng. Ngũ đệ từng nói một câu khiến ta chấn động và không thể nào quên được. Chính là nếu ngay cả người mình yêu cũng không thể bảo vệ được thì còn nói gì đến chuyện bảo vệ lê dân bá tánh. Giờ nghĩ lại, ta thấy mình thật không bằng đệ ấy.

Vi Nhi! Hãy thứ lỗi cho ta vì đã không thể đường đường chính chính yêu nàng như những nam nhân bình thường khác, cũng không thể nói rõ tình cảm của mình dành cho nàng. Ngũ đệ là một hảo nam nhân, đệ ấy lại yêu thương nàng sâu sắc, ta tin rằng nàng ở bên đệ ấy sẽ một đời bình an, một đời hạnh phúc.

Sau này, nếu ta có bề gì, ta sẽ luôn dõi theo hai người, chúc phúc cho hai người.

Mạnh Phúc Vân"

_ Trong thư huynh ấy nói rằng bản thân mình không làm gì cho nàng cả. Nhưng thực ra huynh ấy đã làm một chuyện khiến ngay cả bản thân ta cũng không thể ngờ tới.

Rời mắt khỏi từng con chữ, Lôi Vi hướng mắt nhìn Phúc Tuấn. Lúc này chàng đang nhìn về một nơi nào đó rất xa.

_ Là việc gì?- Có giữ giọng không run, Lôi Vi lên tiếng hỏi.

_ Khi nàng ở Điện Lan điện còn ta bị giam lỏng ở Bảo Khánh cung, trong lúc bí bách không biết làm thế nào để cứu nàng ra, chính huynh ấy là người vạch ra kế hoạch để ta đưa nàng bỏ trốn. Huynh ấy đã tìm gặp Tam huynh, Thất đệ và Bát đệ để lên kế hoạch này. Chỉ đáng tiếc, khi ta và nàng gần nắm được cơ hội lại bị phụ hoàng ta sai người bao vây.

Từng câu Phúc Tuấn nói khiến Lôi Vi không khỏi chấn động. Nàng quả thật không tin một người hiền lành, điềm đạm như Phúc Vân lại có lúc liều lĩnh như vậy. Và có lẽ nguyên nhân đằng sau việc làm ấy càng khiến nàng chấn động hơn. Đó là...chàng yêu nàng. Một mối tình đơn phương không hy vọng được đáp đền. Nàng còn nhớ trước kia, nàng đã từng đọc qua sách giáo khoa của Hạ Huyền trong đó có một bài thơ của thi sĩ người Nga mà nàng không nhớ rõ tên. Khi đọc bài thơ ấy nàng đã rất ấn tượng bởi nó nói về một tình yêu đơn phương không hy vọng bất kỳ điều gì và nguyện cầu chúc người mình yêu hạnh phúc.

"Tôi yêu em đến nay chừng có thể

Ngon lửa tình chưa hẳn đã tàn phai

Nhưng không để em bận lòng thêm nữa

Hay hồn em gọn bóng u hoài

Tôi yêu em âm thầm, không hy vọng

Lúc rụt rè, khi hăm hực lòng ghen

Tôi yêu em chân thành, đắm đuối

Cầu cho em được người tình như tôi đã yêu em"

Hoàn cảnh ra đời của bài thơ này tuy không giống với hoàn cảnh của Phúc Vân khi ấy. Nhưng tình cảm, nàng nghĩ rằng lại rất giống. Trong lòng nàng chợt dâng lên nỗi xót xa và không khỏi tự trách. Nàng xem chàng là hữu bằng, là hảo ca ca nhưng phải chăng nàng đã quá vô tâm.

_ Là em đã quá vô tâm!- Chát giọng Lôi Vi đầy tự trách.

_ Không phải vậy đâu!- Đặt hai tay lên vai của Lôi Vi, Phúc Tuấn nhẹ nhàng nói.

_ Nếu không, tại sao em lại không phát hiện ra tình cảm của Ngài ấy?

Câu hỏi ấy Lôi Vi tự hỏi chính mình hơi là hỏi Phúc Tuấn. Càng nghĩ, nàng càng thờ dài buồn bã.

_ Là huynh ấy vốn không muốn nàng biết được tình cảm huynh ấy dành cho nàng.

Không nói gì, Lôi Vi nhẹ gật đầu. Lòng nàng không khỏi có chút cảm phục Phúc Vân. Thế gian này mấy ai có được người yêu và âm thầm bảo vệ người họ yêu, không cần người đó hay biết.

_ Đến tiết thanh minh, chúng ta cùng đi thăm Ngài ấy được không?

_ Uhm!- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa gật đầu.- Chúng ta sẽ cùng đi thăm huynh ấy.

Hít một hơi thật sâu, nàng nhẹ nhàng ôm Phúc Tuấn, áp đầu mình vào vòng ngực của chàng, lắng nghe nhịp tim của chàng. Nhịp tim chàng đập rất nhanh và mạnh, chẳng khác nào trống trận. Đôi mày nàng hơi nhíu lại.

_ Sao tim anh đập vậy?- Ngẩng mặt lên Lôi Vi vội hỏi Phúc Tuấn.- Có phải huyết áp của anh có vấn đề không?

Huyết áp? Đây là lần đầu tiên Phúc Tuấn nghe thấy từ này. Nhưng câu hỏi trước đó của nàng càng khiến tim chàng đập nhanh hơn và không khỏi căng thẳng. Vốn chàng đã chuẩn bị kỹ càng cả rồi sao lại thế này?

_ Phúc Tuấn!- Lôi Vi vội gọi Phúc Tuấn.- Anh sao vậy?

_ Ta...ta có làm sao đâu?- Ta...ta vẫn bình thường.

Nghe khẩu khí của Phúc Tuấn, Lôi Vi biết ngay chàng chắc chắn có chuyện. Nhưng nàng ngày ngày ở trong Thuần Quân điện, hai người ngày ngày đều ở cùng nhau nên chàng nếu gặp vấn đề gì nàng đều biết cả, nàng sao có thể không biết được chứ. Sực nhớ đến khi nãy chàng nói, chàng có chuyện quan trọng muốn nói với nàng.

_ Hay là...anh gặp phải chuyện gì?- Lôi Vi dò hỏi.- Khi nãy anh nói, anh có chuyện quan trọng muốn nói với em không phải sao?

Lôi Vi càng hỏi, Phúc Tuấn càng lúng túng thấy rõ. Đưa mắt nhìn về phía cuối Huân Phong đài, chàng thấy mọi thứ đã chuẩn bị theo đúng ý chàng. Hít một hơi thật sâu, chàng nắm lấy tay nàng.

_ Đi với ta!

Nói đoạn, Phúc Tuấn dẫn Lôi Vi về phía cuối gian phòng. Đã quyết tâm rồi chàng phải thực hiện tới cùng. Và lại, chàng tin rằng, nàng nhất định sẽ đồng ý. Đứng trước mặt chiếc bàn gỗ nhỏ, chàng quay về phía nàng.

_ Nào! Nàng mở ra đi!

Không khỏi tò mò, Lôi Vi hết nhìn Phúc Tuấn rồi lại nhìn vào hai cái khay đựng đồ đã được phủ vải đỏ. Nàng thật sự hiếu kỳ không biết bên trong là thứ gì. Hốt nhiên, tim nàng đập nhanh một nhịp.

_ Phúc Tuấn! Đây là...

_ Nàng cứ mở ra là sẽ biết thôi!

Quay sang nhìn Phúc Tuấn, Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên khi nhận ra sự lúng túng vừa rồi trong mắt chàng đã biến sạch, thay vào đó là một sự quyết tâm không gì có thể lay chuyển được. Không chần chừ lâu, Lôi Vi quay sang mở tấm vải đỏ đầu tiên ra. Khi tấm vải vừa được mở ra, nàng không khỏi ngạc nhiên khi trước mắt nàng là một chiếc mũ phượng bằng vàng vô cùng tinh xảo. Mở tấm vải đỏ của khay thứ hai ra, nàng nhìn thấy một bộ hỷ phục đơn giản nhưng không kém phần sang trọng. Bên cạnh bộ hỷ phục là một chiếc khăn màu đỏ được xếp gấp cẩn thận, nhẹ nhàng cầm lên nàng nhanh chóng mở chiếc khăn ra. Ngay giữa chiếc khăn có thêu đôi long phụng đang quấn quýt bên nhau không rời.

Hít một hơi đầy căng, Lôi Vi đưa mắt nhìn Phúc Tuấn. Ngay từ khi nhìn thấy mũ phượng kia, nàng đã hiểu dụng ý của chàng rồi. Song nàng thật không biết nên nói gì lúc này.

_ Vi Nhi! Có nhớ lần đầu tiên chúng ta lên Linh Vi đình không? Khi ấy ta đã nói rằng đợi nàng tròn mười tám tuổi sẽ hỏi cưới nàng. Bởi vì lúc đó nàng đã trưởng thành, xác định rõ trái tim của mình rồi. Tuy là nói vậy, nhưng khi đó, ta thực sự đã xem nàng là thê tử đời này kiếp này của ta. Vậy nên khi biết được chuyện này, tỷ tỷ ta đã đích thân chọn mũ phượng cũng như hỷ phục này cho nàng. Thật không ngờ sau này lại có nhiều biến cố xảy ra khiến nàng phải chịu áp lực, thiệt thòi và đau khổ, khiến ta không thể nào giữ được lời hứa năm đó của mình với nàng. Giờ mọi chuyện đã qua rồi, sóng gió đã qua hết rồi, ta muốn rước nàng về làm thê tử của ta, trở thành nữ nhân hạnh phúc nhất thế gian. Nàng có ưng thuận?

Từng câu từng chữ của Phúc Tuấn cứ thấm dần, thấm dần vào trong trái tim của Lôi Vi. Nàng rất hạnh phúc! Nhưng không hiểu sao nàng lại hoang mang thế này? Tương lai! Bỗng nhiên hai chữ đó hiện lên trong đầu nàng khiến nàng không khỏi thất thần.

_ Vi Nhi!- Nhẹ lay vai của Lôi Vi, Phúc Tuấn chậm rãi hỏi.- Gả cho ta nhé?

_ Nhưng...nhưng Thái hậu...Người sẽ không đồng ý.

_ Qua những gì nàng đã làm cho Người, Người tuy không đồng ý song chắc chắn sẽ không phản đối. Còn về kế hoạch "đắc nhân tâm" của nàng, sau khi thành hôn vẫn có thể tiếp tục thực hiện. Và lại khi đó, nàng sẽ thực hiện nó dễ dàng hơn.

Nghe Phúc Tuần nói vậy, Lôi Vi cũng cảm thấy yên lòng. Song sự hoang mang vẫn còn đó. Chẳng biết rõ đến một ngày nào đó nàng sẽ phải rời xa nơi này, rời xa thế giới của chàng, tương lai đã định sẵn nhất định phải chia lìa tại sao chàng lại khiến nó trở nên phức tạp như vậy?

_ Nhưng...còn tương lai?

Lôi Vi vừa nói vừa nhìn đám người hầu xung quanh. Nhìn thái độ của nàng, Phúc Tuần lập tức hiểu ngay nàng định nói điều gì. Cho đám người hầu lui đi, chàng nhìn thật sâu vào mắt nàng.

_ Vi Nhi! Ta biết nàng muốn quay về thế giới của mình, bởi nơi đó có gia đình, người thân của nàng. Nhưng ta cũng biết...nàng không muốn rời xa nơi này, bởi nơi này có ta, có tình yêu của chúng ta.

Nghe Phúc Tuần nói, Lôi Vi dù mặt mày đang ừ ừ cũng phải cong môi lên cười. Chàng quả thật quá tự tin. Nhưng sự tự tin đó nào có vô lý.

_ Nàng sợ một ngày nào đó chúng ta sẽ phải chia lìa nhau, vĩnh viễn không bao giờ được gặp lại nhau nữa. Nhưng dù vậy, Vi Nhi, nàng lẽ nào không muốn cùng ta tận hưởng những tháng ngày hạnh phúc khi hai ta còn ở bên nhau? Nếu nhất định phải xa nhau, tại sao chúng ta lại không cùng nhau tạo nên những kỷ ức tốt đẹp để sau này khi nhớ về chúng ta sẽ không thấy tiếc nuối bởi chúng ta đã sống hết mình, sống cuộc sống chúng ta hằng mong ước.

_ Biết rõ tương lai phải xa nhau, tạo nên nhiều kỷ ức tươi đẹp, anh không sợ đến khi đó chúng ta sẽ phải sống trong sự nhớ thương đau khổ và tuyệt vọng sao?

_ Không sợ!- Phúc Tuần nhẹ lắc đầu.- Chỉ cần có những kỷ ức khi nàng bên cạnh ta, ta không sợ điều gì cả.

Phúc Tuần nói vậy, Lôi Vi cũng chẳng biết nói gì hơn. Chàng quả thật "cứng đầu" hơn nàng tưởng nhiều. và nàng thật sự không hiểu tại sao chàng lại có niềm tin lớn đến vậy. Yêu nhau càng sâu đậm, sau này chia lìa càng đau khổ. Tương lai sớm đã định hai người phải chia lìa nhau, nàng không muốn chàng phải đau khổ.

_ Vi Nhi!

Nghe Phúc Tuần gọi tên mình, Lôi Vi nhanh chóng thoát khỏi dòng suy nghĩ. Và nàng không khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy chàng đã quỳ xuống ngay trước mặt mình từ lúc nào. Rất nhanh sau đó nàng nhớ ra, cách đây không lâu, nàng có cho chàng xem một bộ phim thuộc thể loại phim thần tượng để chàng biết hơn về thời hiện đại của nàng, đó là phim Boy Over Flower phiên bản Hàn.

"Khi xem đến cảnh Goo Jun Pyo quỳ xuống cầu hôn Jan Di, Phúc Tuần đã không khỏi ngạc nhiên:

_ Như thế này thật mất khí phách nam nhân.

_ Gì chứ?- Quay lại nhìn Phúc Tuần, Lôi Vi cong môi lên.- Đứng trước người mình yêu thì những thứ đại loại như địa vị, quyền lực, thanh thế, khí phách vân vân chả là cái gì cả. Hành động lãng mạn này, theo em, có lẽ có nguồn gốc người phương Tây. Đây không phải là sự hạ mình mà là một hành động thể hiện tình yêu, sự tôn trọng cũng như sự tin tưởng và nhiều điều khác nữa của người đàn ông dành cho người phụ nữ của họ.

Nhìn gương mặt bỗng nhiên sáng rỡ, đôi mắt như trôi về một nơi nào đó rất xa của Lôi Vi, Phúc Tuần không khỏi ngạc nhiên. Chàng thật không ngờ hành động chàng cho là mất khí phách ấy lại có ý nghĩa lớn đến như vậy.

_ Nó thật sự có ý nghĩa đến vậy sao?- Phúc Tuần dò hỏi.

_ Tất nhiên rồi! Người phương Tây đa phần theo đạo Thiên Chúa vậy nên khi làm đám cưới, họ sẽ tổ chức ở lễ đường bên trong nhà thờ. Chủ trì buổi lễ sẽ là một vị linh mục. Khi đó vị linh mục sẽ hỏi như thế này...uhm...Mạnh Phúc Tuần! Con có đồng ý lấy Cát Lôi Vi làm vợ? Con có bằng lòng dù trong lúc khỏe mạnh hay bệnh tật, lúc giàu sang cũng như nghèo khó, đều yêu thương cô ấy, ở bên cô ấy, an ủi cô ấy, suốt đời chăm sóc và làm chỗ dựa cho cô ấy không? Diễn tả bằng lời nói như thế rất có ý nghĩa nhưng hơi dài dòng, song chỉ cần một hành động quỳ gối thôi đã nói lên tất cả rồi.

_ Đám cưới trong lễ đường? Có phải là nơi chàng Go...Go này đã tổ chức hôn lễ trước đó không?- Vừa hỏi, Phúc Tuần vừa chỉ vào nhân vật nam chính.

_ Đúng vậy! Là đám cưới với nàng "Khỉ" Jae Kyun. Mà lời tuyên thệ không phải lúc nào cũng giống nhau, đa phần về cơ bản sẽ có nội dung như em vừa nói."

Đoạn ký ức ngắn được tua lại khiến Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên mà nhìn Phúc Tuần. Thật không ngờ chàng lại tiếp thu nhanh đến thế.

_ Vi Nhi! Gà cho ta nhé?

Tương lai còn rất dài, rất dài. Không ai biết trước sẽ xảy ra chuyện gì. Lôi Vi có thể sẽ quay trở lại thời đại của mình, cũng có thể nàng sẽ phải sống ở đây, không thể nào trở về được nữa. Biết trước phải khổ đau thì đã sao? Lẽ nào vì nguyên nhân này nàng lại từ bỏ cơ hội được hạnh phúc bên người mình yêu? Làm như vậy liệu có tàn nhẫn quá không? Suy đi tính lại cũng là do nàng sợ cả hai phải đau khổ khi lìa xa nhau mà không để ý đến cảm xúc

hiện tại của chàng.

_ Phúc Tuấn!- Hít một hơi thật sâu, Lôi Vi lên tiếng.- Em muốn được hạnh phúc và em muốn người em yêu được hạnh phúc. Vậy nên...em đồng ý.

Mừng rỡ trước câu trả lời của Lôi Vi, Phúc Tuấn vội đứng lên ôm chầm lấy nàng. Vòng tay chàng xiết chặt đầy hạnh phúc.

_ Cảm ơn nàng! Vi Nhi! Cuối cùng nàng cũng đã đồng ý rồi!- Chết giọng của

Phúc Tuấn như nghẹn lại.- Vi Nhi! Tương lai dù có xảy ra bất kỳ biến cố gì, ta chắc chắn với nàng chúng ta vĩnh viễn bên cạnh nhau. Dù là kiếp này hay kiếp sau vẫn không thay đổi.

Câu nói của Phúc Tuấn khiến Lôi Vi không khỏi chấn động. Nó...không thực tế và xa vời so với hoàn cảnh của hai người. Nhưng thôi kệ! Giờ cả hai đang hạnh phúc, nàng không muốn phá hỏng bầu không khí đặc biệt này. Khoảnh khắc này, nàng tin nó sẽ ở mãi trong tim mình.

-----

[1] Hỏa Phong đài: Lôi Vi cố ý nói lộn ngược Phong Hỏa đài thành Hỏa Phong đài. Xưa, Phong Hỏa đài là một cái đài khá cao được dựng trên núi. Cứ cách một quãng lại có một đài như vậy. Nhiệm vụ của đài này chính là khi nước lớn phát hiện quân xâm lăng lính canh trên đài sẽ đốt lửa. Lửa cháy sáng giúp lính canh ở đài khác nhìn thấy. Cứ vậy các Phong Hỏa đài được đốt lên để truyền tin đến các nước chư hầu. Nhìn thấy Phong Hỏa đài cháy, các nước chư hầu sẽ đem quân sang cứu viện cho nước lớn. Chuyện về đốt Phong Hỏa đài gắn liền với mỹ nhân Bao Tự thời Chu U vương đã trở thành một giai thoại cho việc vì mỹ nhân mất cả giang sơn trong lịch sử Trung Quốc.

[2] Huân phong: gió êm hòa.

Hết chương 90

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Giao thừa đầu tiên

Trời đất tuy chuẩn bị sang xuân nhưng cảnh sắc vẫn ngập trong tuyết trắng. Từng bông tuyết nhỏ xinh được mặt trời chiếu xuống khiến chúng trở nên lung linh chẳng khác nào những hạt kim tuyến.

Vừa ngược mắt nhìn bầu trời cao rộng, Lôi Vi vừa cùng Thiên Phụng Công chúa dạo quanh hậu hoa viên của Thuận Quân điện. Lần này hồi cung đón năm mới, nàng cùng gia đình nhỏ của mình về lại Bối Hồng cung. Nơi ấy vẫn như trước kia, không đổi khác gì kể từ ngày nàng xuất giá.

_ Lần này Công chúa hồi cung sẽ ở trong bao lâu ạ?

_ Còn gọi ta là Công chúa sao?- Chết giọng của Thiên Phụng Công chúa đầy trách móc.- Không phải muội nên đổi cách gọi rồi sao?

Nghe Thiên Phụng Công chúa nói vậy, Lôi Vi không khỏi đỏ mặt. Chiếc chi tuy đã được ban ra, nhưng ngày nàng chính thức trở thành thê tử của chàng vẫn chưa tới. Sao có thể chứ?

_ Công chúa! Đừng chọc tiểu nữ!- Chết giọng của Lôi Vi cứ nhỏ dần, nhỏ dần.

Nhìn gương mặt đang dần đỏ lên của Lôi Vi, Thiên Phụng Công chúa quả thực muốn cười lớn.

_ Được rồi! Không trêu muội nữa. Nhưng muội nên sửa dần đi.

Không nói gì, Lôi Vi nhẹ nhàng gật đầu.

_ Chuyện của Thái hậu tuy là họa nhưng trong họa lại có phúc. Nhờ chuyện này, thái độ của Người dành cho muội đã thay đổi và cũng khiến Ngọc Nhạn không thể tùy ý hành xử như trước kia nữa. Nhưng các phi tử khác của Phúc Tuấn, muội phải cẩn thận. Bọn họ xem chừng không biết trời cao đất dày là gì đâu.

Nghe Thiên Phụng nói vậy, Lôi Vi không khỏi lo lắng. Nhớ đến câu chuyện Băng Tư đã kể cho nàng nghe, nàng thật sự muốn thay nàng ấy đòi lại công đạo nhưng giờ về địa vị, Phần Diễm lại cao hơn Băng Tư, chỉ cần nàng ta phát hiện ra, e rằng nàng ấy khó lòng toàn mạng.

_ Muội đang suy nghĩ gì vậy?

Thấy dáng vẻ xuất thần của Lôi Vi, ngồi xuống ghế, Thiên Phuong Công chúa chậm rãi hỏi.

Cần nhệ môi mình, Lôi Vi quả thật không biết có nên nói cho Thiên Phuong Công chúa biết hay không. Nàng ấy đang mang thai, được ba tháng rồi. Thời gian đầu của thai kỳ rất quan trọng. Nếu nàng để nàng ấy lao tâm khổ tứ, tội của nàng thật không biết để đâu cho hết.

_ Uhm...không có gì ạ!

_ Vi Nhi! Muội xưa nay thẳng tính. Nay bỗng nhiên ấp úng như thế chắc chắn là có chuyện.- Thiên Phuong Công chúa nghiêm giọng.- Nay chúng ta đã là người một nhà rồi, nếu muội không xem ta là người ngoài thì nói cho ta nghe.

Thiên Phuong Công chúa nói vậy, Lôi Vi nàng quả thật không biết nói gì.

_ Nhưng Công chúa đang mang thai. Tiểu nữ e...

_ Muội đừng ngại. Nếu lo không được, ta sẽ nhờ Hầu gia sẽ giúp muội.

_ Hà?

Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên. Xem ra nàng Công chúa này quả thật thích lo chuyện bao đồng giống nàng. Song nàng và Thiên Phuong Công chúa khác nhau ở chỗ, lần lúc nàng không biết tự lượng sức mình.

_ Chuyện này có liên quan đến Băng Tư, một ca vũ ở Thái Thường Nhạc phủ ạ...

Suy đi nghĩ lại, Lôi Vi cuối cùng cũng quyết định kể lại câu chuyện của Băng Tư. Bởi quả thật giờ đây ngoài Phúc Tuân ra cũng chỉ có Thiên Phuong Công chúa mới đủ sức giúp đỡ Băng Tư mà thôi. Song nàng không khỏi lo ngại, thế lực của Sở gia tại kinh thành không phải nhỏ, nếu sự thật bị vạch trần, e rằng Sở gia sẽ không còn là chỗ dựa cho Phúc Tuân nữa.

Nàng tin Phúc Tuân có chí, sẽ làm nên chuyện lớn. Song ở thời đại này, nếu không có chỗ dựa vững chắc...Lôi Vi thật không khỏi lo lắng cho chàng. Nhưng còn Băng Tư? Lòng nàng thực sự mâu thuẫn với nhau.

_ Công chúa! Chuyện này...liệu có ảnh hưởng đến Điện hạ không ạ?- Chặt giọng của Lôi Vi đầy lo lắng.

_ Sao lại không chứ!- Chặt giọng của Thiên Phuong Công chúa điềm tĩnh như không có chuyện gì xảy ra.- Sẽ ảnh hưởng không nhỏ đâu. Nhưng ta tin, đệ đệ ta là người có bản lĩnh. Đệ ấy sẽ không vì chuyện này mà bị đánh gục một cách dễ dàng.

Qua cách nói của Thiên Phuong Công chúa, Lôi Vi nhìn thấy sự tin tưởng tuyệt đối của nàng dành cho đệ đệ mình, Phúc Tuân. Sự tin tưởng này quả khiến Lôi Vi có chút hổ thẹn. Tiếng là yêu chàng nhưng lại không tin tưởng hoàn toàn vào khả năng của chàng.

_ Muội đừng lo lắng quá!- Nhẹ nắm tay Lôi Vi, Thiên Phuong Công chúa an ủi.- Chuyện này ta nhất định sẽ tra. Ta sẽ cẩn thận để giảm sự ảnh hưởng đến đệ đệ ta thấp nhất.

_ Công chúa!

Không nói gì, Thiên Phuong Công chúa chỉ mỉm cười. Trong đôi mắt của đen lấy sinh động của nàng, Lôi Vi không chỉ nhìn thấy sự kiên định mà còn nhìn thấy cả tình thương và sự lo lắng. Đôi khi yêu thương không phải là lo lắng mà chính là sự tin tưởng tuyệt đối vào người mình yêu. Tin rằng người ấy có khả năng và sẽ làm được. Cuối cùng Lôi Vi cũng đã hiểu ra điều này.

*

Vừa nằm dài trên giường, Lôi Vi vừa lướt tay trên màn hình Ipad. Luyện tập xong không có chuyện gì làm, nàng đành mở Ipad lên xem phim. Nghet nổi trong máy nàng không có nhiều phim cho lắm. Bởi nàng chuyên sưu tầm những bộ thiết kế thời trang của các nhà thiết kế có tên tuổi nên không dám down nhiều phim về máy vì sợ dung lượng không đủ. Hôm nay sau khi xem lại điệu múa của Hạ Huyền, chẳng biết ngứa tay thế nào nàng mở lại loạt phim mình thích lên xem.

_ Thái tử đã về!

Bên ngoài tiếng Tiểu Đậu Từ vọng vào thu hút sự chú ý của Lôi Vi nhưng cũng chỉ được một chút. Cục tức mấy ngày nay, nàng nhất định phải giải quyết. Hai người nào đã thành thân đâu, sao có thể sống chung thoải mái như trong các bộ tiểu thuyết ngôn tình được. Thời gian trước là vì sức khỏe của nàng còn yếu, nhưng giờ chẳng phải đã tốt rồi sao?

_ Cát Tiểu thư đã về chưa?- Phúc Tuân trầm giọng hỏi.

_ Thưa Cát Thiếu thư đã về! Hiện nàng ấy đang nghỉ trong phòng.

Nằm trong phòng Lôi Vi không nghe thấy Phúc Tuân tiếp tục cuộc đối thoại, nàng đoán chàng đã cho Tiểu Đậu Từ lui ra. Chỉ một lúc sau đó, cửa phòng chậm rãi mở ra. Chẳng mấy chốc chàng đã ngồi bên cạnh nàng.

_ Nàng đang xem gì vậy?- Liếc nhìn Ipad của Lôi Vi, Phúc Tuân chậm rãi hỏi.

_ Xem phim!- Không nhìn Phúc Tuấn, Lôi Vi vờ chán nản trả lời.- Không có việc gì làm lại phải quần quanh mãi một chỗ nên em đành xem phim để giết chết thời gian thôi.

Càng nghĩ càng bực mình, Lôi Vi thả mạnh Ipad xuống giường rồi ngồi thẳng lên.

_ Tại mình còn chưa...chưa thành thân mà anh bắt em phải ở trong Thuần Quân điện này là sao chứ? Đó là chưa kể sau này chúng ta đâu có ở chung một chỗ đâu. Tại sao không cho em về Túc Duyên các? Ashi! Bực mình quá!

Câu chữ rõ ràng là bực mình nhưng thái độ của Lôi Vi chẳng khác nào sắp khóc đến nơi thật khiến Phúc Tuấn chóng hết cả mặt.

_ Nhưng không phải trong bộ phim nằng cho ta xem, phu thê đều sống chung một chỗ, chỉ trừ chỗ ngủ sao?

Nghe Phúc Tuấn nói vậy, Lôi Vi ngớ ra. Vài hôm trước hai người lại xem bộ phim Goong. Và xem ra...

_ Đúng là Thái thử học làm sang!- Lôi Vi gặng từng chữ một.- Anh có thể tiếp thu có chọn lọc một tí được không? Anh nhìn đi!- Vừa nói nằng vừa hátt cầm xuống dưới đất.- Ngay cả Tiểu Tuyết Cầu cũng chán bản mặt anh rồi nên chả thèm nhìn.

_ Nằng..

Phúc Tuấn á khẩu. Chậm rãi quay người lại, chàng không khỏi thờ dãi.

_ Thực ra...ta rất sợ. Sợ rằng chỉ cần ta rời mắt khỏi nằng, nằng sẽ lập tức gấp chuyện. Nếu nằng thực sự xảy ra chuyện gì, ta không biết bản thân mình có chịu nổi không. Vậy nên ta mới kiên quyết giữ nằng lại đây, không cho nằng trở về Túc Duyên các.

Kể từ khi quen biết Phúc Tuấn, đây là lần đầu tiên Lôi Vi nghe chàng trải lòng nói về sự sợ hãi của mình. Trong những từ ngữ của chàng, nằng còn nghe ra được, mình chính là điểm yếu lớn nhất của chàng. Chỉ khi thực sự có tình cảm sâu đậm với nhau người ta mới có cảm giác này. Một tình cảm gắn bó thật đặc biệt. Không nghĩ ngợi nhiều, nằng vươn người ra rồi vòng tay ôm lấy chàng từ phía sau.

_ Em đã không để ý đến cảm nhận của anh. Em xin lỗi!- Chát giọng của Lôi Vi đầy hối lỗi.

Nhẹ nhàng gỡ tay Lôi Vi ra, Phúc Tuấn nhanh chóng quay về phía nằng. Nhẹ mím cười, chàng chậm rãi đưa tay lên vuốt gòn má của nằng.

_ Nằng vốn không có lỗi gì cả. Chỉ là ta quá yêu nằng mà thôi.

Nghe Phúc Tuấn nói vậy, gò má của Lôi Vi lập tức ửng đỏ.

_ Nhưng suy đi tính lại, em không thể cứ dựa dẫm vào anh mãi được. Nếu cứ như thế em sẽ càng lúc càng trở nên thụ động, không biết tự bảo vệ mình.

_ Có ta rồi, nằng còn sợ gì chứ?- Vừa cười, Phúc Tuấn vừa chậm rãi nói.

_ Em không muốn trở thành gánh nặng của anh. Thực sự mà nói, vì ba mẹ rất bận nên từ nhỏ ba anh chị em em đã quen sống tự lập rồi. Những vấn đề trong sinh hoạt hằng ngày em đều phải tự lo cho mình, những vấn đề của bản thân tại em đều phải tự giải quyết. Chỉ có những vấn đề nào vượt sức mới hỏi người lớn. Giờ được anh bảo bọc thế này, e rằng sức đề kháng của em với môi trường ngày càng kém đi.

_ Sức đề kháng?- Chân mày Phúc Tuấn hơi chau lại.- Đó là gì vậy?

Nhận ra mình dùng từ Phúc Tuấn không hiểu, Lôi Vi khẽ cười.

_ À! Đó là một thuật ngữ của y học phương Tây được sử dụng rộng rãi ở thời đại em. Nói dễ hiểu nó là khả năng tự bảo vệ cơ thể khỏi các tác nhân gây bệnh. Còn nói theo kiểu của em, nó có nghĩa là khả năng tự bảo vệ mình trước những nguy hiểm bên ngoài. Phúc Tuấn! Anh có thể tin tưởng em được không? Tin tưởng rằng, em có thể tự bảo vệ tốt bản thân mình. Em thật sự không muốn anh phải lo lắng cho em thêm nữa.

Nhìn thẳng vào đôi mắt của Lôi Vi, Phúc Tuấn như nhìn thấy sự quyết tâm cũng như sự dũng cảm, không chịu khuất phục. Đôi mắt của nằng ghi giữ lấy đôi mắt chàng như thể nó muốn nói rằng, chàng đừng lo lắng, hãy tin tưởng nằng. Đôi mắt tĩnh lặng ấy của nằng thật khiến người ta cảm thấy an lòng biết bao. Hít một hơi thật sâu, chàng nhẹ nhàng vòng tay qua ôm lấy thân hình nhỏ bé của nằng.

_ Vi Nhi của ta trưởng thành thật rồi!

Không nói gì, Lôi Vi hết nở một nụ cười rồi nhẹ nhàng vòng tay qua ôm hai bên hông của Phúc Tuấn. Chàng nói như vậy, chứng tỏ chàng đã tin tưởng nằng. Sự bền chặt của tình yêu chính là mức độ tin tưởng giữa hai người với nhau. Nằng mong rằng chàng sẽ càng ngày càng tin tưởng nằng hơn như nằng tin tưởng chàng, để tình yêu của cả hai sẽ ngày càng bền chặt hơn.

*

Càng về cuối năm trời càng trở nên lạnh giá hơn. Tuyết cũng theo đó mà rơi mỗi lúc một nhiều khiến Lôi Vi thực không dám ra ngoài. Nhiều ngày nay, sau khi luyện tập ở Nhã Khiết viên, nằng lập tức vội chạy về Thuần Quân điện sau đó ôm lấy Tiểu Tuyết cầu rồi quần mềm lại quanh người cho ấm. Từ khi bị xuyên không, đây là lần đầu tiên nằng trải qua mùa đông lại đến vậy.

Giao thừa càng lúc càng tới gần. Mọi người trong cung ai nấy cũng trở nên bận rộn hơn hẳn. Thái Thường Nhạc phủ đã chọn rộn cả tháng nay, giờ có thể xem như đã tới thời điểm cho mọi người xem thành quả của mình. Nhưng mỗi lần nhìn ra ngoài, thấy tuyết rơi dày thế này, Lôi Vi thực không muốn bước chân xuống giường tí nào. Thôi thì cố gắng tự động viên tinh thần mình bằng cách tư tưởng rằng chỉ là múa thôi mà.

Bên trong hậu đài ai nấy cũng lo chuẩn bị thật tốt việc của mình. Nhìn lướt qua một lượt, Lôi Vi nhìn thấy Đồng Thảo, Quân Đài đang sửa soạn lại đầu tóc. Trong khi đó Băng Tư cuối cùng cũng xong phần chuẩn bị của mình. Khác với lần Trung thu, lần này nàng thấy Băng Tư không tránh mặt nữa mà đứng cảm đối mặt đương đầu với thử thách. Càng nghĩ nàng càng cảm phục Băng Tư. Nàng chắc chắn sẽ tìm ra nguyên nhân dẫn đến cái chết của mẫu thân Băng Tư, không để mẹ con Phần Diễm một tay che trời mãi được.

Chậm rãi tiến về phía lối vào hậu đài, Lôi Vi nhẹ nhàng vén tấm màn lên quan sát bên ngoài. Bên ngoài cả Đại điện phủ một lớp trắng xóa của tuyết, tạo nên một khung cảnh tuy lạnh lẽo nhưng lại lãng mạn vô cùng. Đêm giao thừa này, tuyết không bay nhiều, chỉ có vài bông bay lơ lửng giữa trời đủ để tạo nên một bầu không khí se lạnh nhưng cũng thật ấm áp. Dọc hai bên Đại điện, mọi người ai nấy cũng đã có mặt đầy đủ. Từ Hoàng thân quốc thích cho đến các vị quan đại thần cùng gia quyến của họ đều không thiếu một ai. Ngồi vị trí trên cùng, sắc vàng của bộ y phục của Phúc Tuần nổi bật hơn cả khiến nàng rất nhanh chóng đã nhìn thấy chàng.

Phúc Tuần ngồi đó điềm tĩnh, vui vẻ nói cười, chậm rãi nâng rượu lên mời mọi người. Mọi động tác của chàng, tuy ở xa nhưng Lôi Vi đều có thể nhìn thấy rất rõ ràng, không sót một hành động nào. Tuy chàng ôn nhu là thế, dễ gần là thế nhưng xung quanh chàng lại như luôn có một bức tường vô hình khiến bọn họ không thể nào tiếp cận, thâm nhập, do thám hay tìm hiểu bất kỳ điều gì. Chỉ những người thực sự gần gũi, thân thiết và những ai chàng gửi gắm niềm tin, tình cảm mới có thể hiểu được tâm tư của chàng. Nghĩ đến đây, nàng chợt nhớ lại một chuyện đã qua lâu lắm rồi.

"Đó là quãng thời gian sau khi Phúc Văn mất, ngôi vị Thái tử còn bỏ trống, các vị Hoàng tử đều tìm mọi cách để đoạt được ngôi vị này. Và để đoạt được ngôi vị này, dĩ nhiên họ không ngần ngại gây nên trận tanh phong huyết vũ, huynh đệ tương tàn. Lôi Vi vì lo lắng cho chàng nên luôn tìm mọi cách bảo vệ chàng. Cứ nghĩ nghĩ điều gì nàng lại tìm cách ngăn cản và không ít lần ngăn cản thành công. Có lần chàng không khỏi thở dài mà than vãn:

_ Thân là nam nhi mà phải để một nữ nhi như nàng bảo vệ, bổn Vương đây thật thấy hổ thẹn quá.

_ Ai bảo "thù đoạn" của anh dễ đoán.- Vừa bật cười, Lôi Vi vừa nhấn mạnh hai chữ "thù đoạn"

Song tuy nói vậy, Lôi Vi luôn cảm thấy bản thân mình chưa thực sự hiểu hết Phúc Tuần. Nàng muốn được hiểu chàng nhiều hơn, hiểu được áp lực chàng phải chịu hơn, hiểu tâm tư của chàng hơn, cũng như hiểu được những điều nhỏ nhất về chàng.

_ Là bởi vì nàng là người ta thương, là người ta tin tưởng nên mới dễ đoán được việc tiếp theo ta muốn làm.

Câu nói của Phúc Tuần khiến Lôi Vi không khỏi bị chấn động. Bỗng chốc nàng cảm thấy sợ. Nếu những ai thân thiết gần gũi với chàng đều có thể đoán được tâm tư của chàng..

_ Anh nói như thế, vậy lẽ như em đem kế hoạch của anh đi nói với họ thì sao?

_ Ta tin tưởng nàng!

Chỉ bốn chữ thôi Phúc Tuần đã khiến Lôi Vi không biết phải nói thế nào. Chàng tin tưởng nàng tuyệt đối như vậy, nàng sao có thể phụ chàng được? Không nói gì, nàng chỉ vòng tay qua ôm lấy chàng.

_ Vi Nhi! Tâm tư của ta đều dồn hết cho nàng rồi vậy nên nàng mới dễ đoán tâm tư của ta đến như thế.

Câu nói ấy của Phúc Tuần không chỉ đơn giản thể hiện sự tin yêu dành cho Lôi Vi mà còn cho thấy được rằng, nếu một mai nàng "trở mặt" bội phản chàng, chàng cũng can tâm tình nguyện chết dưới tay nàng. Nghĩ đến đây, lòng nàng dâng lên một cảm giác vừa ngọt ngào lại vừa xót xa. Nàng biết chàng ngoài Thiên Phụng Công chúa ra không còn ai thân thiết cả. Phúc Khải, Phúc Tường tuy là huynh đệ thân thiết của chàng nhưng dần sao cũng không cùng một mẹ sinh ra. Chàng khao khát yêu thương và muốn toàn tâm toàn ý yêu thương một người, dẫu cho có chết dưới tay người đó, chàng cũng can lòng. Hiểu ra được điều này, thử hỏi nàng sao không thể yêu chàng sâu đậm cho được."

_ Muội nhanh vào thay đồ đi!

Vừa tiến tới, Băng Tư vừa lên tiếng khiến Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên. Vội nhìn vào trong thấy mọi người ai nấy y phục đã sẵn sàng, nàng nhẹ nhàng gật đầu. Vốn trước khi đến Đại điện này, nàng đã trang điểm sẵn rồi, giờ chỉ cần thay y phục nữa là xong. Ngẩng đầu lên, nàng đã thấy Băng Tư nhìn ra bên ngoài qua khe hở nhỏ khiến nàng không khỏi đỏ mặt.

_ Đúng là tâm cao khí ngạo, khí thế bức người, phong thái ung dung điềm nhả. Thật khiến người khác không khỏi mê đắm

_ Tỷ!

Băng Tư càng nói, Lôi Vi càng đỏ mặt. Không nói gì thêm Lôi Vi chạy một mạch vào trong cầm lấy y phục của mình để chuẩn bị đi thay. Nhưng vừa cầm lên nàng đã phải đứng hình. Phần thân váy của bộ bạch y của nàng đã bị cắt cho toi tã chẳng những vậy, vết hồng trà còn loan ra một vùng rất rộng. Đưa mắt nhìn khắp lượt xung quanh, nàng phần nào đoán được thủ phạm là ai. Nhưng không bằng không chứng làm sao có thể kết tội người ta được chứ.

Mấy ngày trước Thái hậu đã triệu kiến Lôi Vi và Vương Tổng quản của Thái Thường Nhạc phủ. Người nói rằng trong đêm Giao thừa, nhà thám hiểm

phương Tây sẽ chính thức chuyển vào Hoàng cung sống để phục vụ cho việc tìm hiểu cũng như viết sách về Hoàng thất Tân Thực. Người yêu cầu nàng trong đêm giao thừa phải ra múa một bài, hơn nữa đó lại là bài mở màn. Nếu có thể làm nhà thám hiểm phương Tây kia tâm phục khẩu phục, Người sẽ suy nghĩ về chuyện thành hôn của nàng và Phúc Tuần. Xem ra đã có kẻ dùng chiêu tá đao sát nhân, chẳng những một người mà đến hai người, thậm chí là nhiều người.

_ Chuyện gì thế này?- Quân Đài không khỏi hốt hoảng nhìn Lôi Vi.

_ Lôi Vi!- Đồng Thảo thất thanh.

Liếc mắt nhìn xung quanh, cười khẩy một tiếng Băng Tư nhanh chóng về phía Lôi Vi.

_ Tính kẻ cũng không biết tính!- Băng Tư chậm rãi lên tiếng.- Thật quá vụng về!

Đám Phúc Thụ khi này còn cười nói giờ lập tức im bật vì hai lẽ. Thứ nhất bọn họ bị Băng Tư nói trúng và thứ hai họ thực sự muốn xem Lôi Vi giải quyết chuyện này thế nào.

_ Để ta về Đông cung lấy bộ Nguyệt y cho muội.

Bộ Nguyệt y Phúc Tuần tặng Lôi Vi trước kia cùng với bộ bạch y này đều màu trắng nên nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì. Vì vậy, vừa dứt câu, Đồng Thảo đã vội chạy đi. Nhưng chạy đi chưa được hai bước, nàng đã bị Lôi Vi ngăn lại.

_ Không kịp đâu!

_ Vậy muội tính thế nào?- Quân Đài lo lắng hỏi.- Thái hậu, Hoàng thượng và Hoàng hậu sắp tới rồi.

_ Lôi Vi! Muội chuẩn bị...

Vừa chạy vào, Thượng đẳng nhạc công Đức Minh vừa cất tiếng hỏi. Nhưng ngay khi nhìn thấy những gì xảy ra, chàng không khỏi ngạc nhiên.

_ Lôi Vi?- Đức Minh cất tiếng.

_ Minh ca mọi việc sẽ diễn ra bình thường.- Lôi Vi điềm tĩnh nói.- Đồng Thảo tỷ! Tỷ nhanh chóng pha cho muội một bình Hồng trà, một bình Hoàng trà và một bình Lục trà. Quân Đài tỷ! Tỷ nhanh chóng ra cổng Đại điện xem Hoàng thượng, Thái hậu và Hoàng hậu đã đi giá đến chưa rồi nhờ người báo cho muội.

Dứt câu, Đồng Thảo và Quân Đài vội đi lo phần việc của mình càng nhanh càng tốt. Lôi Vi nhanh chóng lấy bút vẽ những đường nhìn vào chẳng ai hiểu rồi sau đó lấy kéo cắt theo những đường đã vẽ sẵn khiến phần thân váy tuy bị ngắn lại song lại được uốn lượn rất đẹp. Sau đó, nàng lấy phần vải bị cắt chỉnh sửa lại rồi cùng Băng Tư khâu lại tạo thành những đường lượn sóng hình bèo quanh đuôi váy rồi trải dài ra.

Trong khi đó, bên ngoài, khi nhìn thấy Đồng Thảo vội vàng chạy đi, Phúc Tuần sai Tiểu An Tử đi theo tìm hiểu sự tình. Một lúc sau, chàng nhanh chóng biết được chuyện gì đang xảy ra. Toan đứng lên, chàng lập tức bị tên hầu cận của mình giữ lại.

_ Cát Tiểu thư nói sẽ tự mình giải quyết được việc này nên Thái tử không cần phải lo lắng. Điện hạ cứ bình tĩnh chờ phần biểu diễn mở màn là được.

Hiểu rõ tính khí Lôi Vi, khi không chắc chắn chuyện gì, nàng sẽ không bao giờ bảo Tiểu An Tử nói lại với mình nên Phúc Tuần đành ngồi yên tại chỗ. Bình tĩnh chờ đợi theo lời nàng nói.

_ Ngươi sai Từ Huyền và Tiểu Đậu Tử vào xem có giúp gì được cho nàng.

_ Vâng!

Dứt câu, Tiểu An Tử nhanh chóng rời đi, chờ hần đi khỏi, Phúc Tuần mới quay lại mỉm cười với nhà thám hiểm người phương Tây.

Khi Tiểu Đậu Tử và Từ Huyền vào tới nơi cũng là lúc Đồng Thảo đem một khay ba bình trà lên. Nhận ba bình trà từ tay Đồng Thảo, Lôi Vi nhanh chóng cầm lấy bút lông.

_ Cát Tiểu thư!- Tiểu Đậu Tử nhanh chóng lên tiếng.- Điện hạ sai chúng nô tài đến để giúp đỡ Tiểu thư.

_ Ta biết rồi!- Vẫn không rời mắt khỏi bộ bạch y, Lôi Vi chậm rãi lên tiếng.- Tiểu Đậu Tử ngươi ra cổng giúp Quân Đài tỷ hộ ta. Từ Huyền, giúp ta đốt ít than lên.

Vẫn không rời mắt bộ y phục, Lôi Vi nhanh chóng đưa bút khéo léo vẽ từng nét trên áo của mình. Cứ vậy hết chi tiết này đến chi tiết nọ được hình thành. Chỉ trong chốc lát một bức tranh như thật như không hiện lên ngay trước mắt mọi người khiến những ai có mặt không khỏi trầm trồ. Phúc Thụ không thể ngờ rằng Lôi Vi lại có thể vẽ đẹp và tài tình đến độ nhìn vào người ta không thể nào nhận ra bộ y phục này trước đó vốn đã bị vấy bẩn. Sau đó, bộ y phục nhanh chóng được Từ Huyền ủi thẳng và khô ráo.

_ Tới rồi!- Vừa chạy vào, Tiểu Đậu Tử vừa thông báo.- Hoàng thượng, Thái hậu và Hoàng hậu đã đến cổng Đại điện rồi.

Không nói gì, Lôi Vi nhanh chóng vào trong thay đồ. Thời gian không còn nhiều nữa mà những bộ y phục của thời đại này quả thật quá nhiều lớp và rườm rà. Vậy nên tranh thủ được giây nào hay giây nấy.

_ Đức Minh! Huynh ra chuẩn bị đi!

Dứt câu, Băng Tư nhanh chóng vào trong giúp Lôi Vi thay đồ.

_ Hoàng thượng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!- Bên ngoài, vừa tung hô, mọi người vừa quỳ xuống.- Thái hậu thiên tuế! Thiên tuế! Thiên thiên tuế! Hoàng hậu nương nương thiên tuế! Thiên tuế! Thiên thiên tuế!

Tiếng tung hô từ bên ngoài vọng vào khiến Đồng Thảo, Quân Đài, Tiểu Đậu Tử và Từ Huyền đều không khỏi lo lắng. Bọn họ hết nhìn bên ngoài qua khe hở nhỏ vừa nhìn vào cánh cửa đang khép kín. Trong khi đó nhóm Phúc Thụ bắt đầu nhếch môi lên cười, ai nấy cũng đinh ninh rằng Lôi Vi không thể nào thay kịp bộ y phục ấy khá phức tạp. Tiếng bàn tán bắt đầu nổi lên. Lo lắng có. Hiếu kỳ có. Tò mò có.

_ Các người im đi!

Quá lo lắng, không giữ được được bình tĩnh Tiểu Đậu Tử hét lên một tiếng khiến tất cả đám ca vũ có mặt trong phòng đều im bật.

_ Tất cả bình thân!

Bên ngoài, tiếng Định An Hoàng để đầy uy nghiêm vọng vào càng khiến họ lo lắng.

"Kết..." giữa không gian im ắng tiếng cửa khẽ vang lên một rất nhỏ. Đến khi nhìn thấy Lôi Vi bước ra họ mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng vừa thở phào chưa được bao lâu họ lại phải nín thở trước vẻ đẹp đơn giản nhưng không kém phần sang trọng của nàng. Bộ y phục sau khi được nàng chỉnh sửa lại liền khiến người mặc trở nên hư ảo, mỏng manh nhưng cũng không kém phần cứng cỏi, cao ngạo và có khí chất.

Hít một hơi thật sâu, Lôi Vi tiến lại gần Phúc Thụ, mặt đối mặt với nàng ta. Cả hai cứ thế nhìn nhau không nói gì khiến bầu không khí trong phòng lập tức trở nên đặc quánh, khiến mọi người không ai dám hé răng.

_ Cát Lôi Vi!- Vừa bước vào, Vương Tổng quản vừa lên tiếng.- Chuẩn bị xong chưa?

Từ bên ngoài vọng vào, tiếng của Vương Tổng quản nhanh chóng phá vỡ sự im lặng trong phòng. Bước hẳn vào trong, bà không khỏi ngạc nhiên trước những gì đang xảy ra.

_ Cát Lôi Vi

_ Muốn dùng kế này để hại ta? Không dễ đâu!- Nhìn thẳng vào mắt Phúc Thụ, Lôi Vi cứng giọng.- Cát Lôi Vi này không dễ bị khuất phục như vậy đâu.

Dứt câu, không kịp để Phúc Thụ đáp trả, Lôi Vi lập tức quay đi bước ra khỏi hậu đài tiến về phía sân khấu.

Bên ngoài trời đã bắt đầu se lạnh. Gió thổi nhẹ càng khiến con rét mướt trở nên rõ ràng hơn. Tuyết rơi dường như cũng mỗi lúc một nhiều. Bầu không khí tuy lạnh nhưng vẫn ấm áp.

Trên sân khấu, nhạc bắt đầu nổi lên ngay lập tức thu hút sự chú ý mọi người. Rất nhanh sau đó, Lôi Vi từ bên hông sân khấu bước ra khiến mọi người không khỏi ngạc nhiên. Ngạc nhiên bởi bộ y phục khác lạ của nàng. Hơn nữa phần thân dưới của chiếc váy khiến mọi người không khỏi có cảm giác hư ảo, lung linh thêm vào đó là những đường cắt cùng với những mũi khâu táo bạo tạo khiến cho chiếc váy trở nên độc đáo, mới lạ hơn bao giờ hết.

Tiến về phía trước một bước, Lôi Vi nhanh chóng bắt nhịp và bắt đầu điệu múa của mình. Những động tác đã được tập nhuần nhuyễn thuần thục giờ được nàng thể hiện lại. Đối với nàng điều này không khó. Điều khó chính là thể hiện được cái hồn của điệu múa. Biểu diễn sao cho người xem có thể hiểu được ý nghĩa được ẩn giấu trong đó. Từng xem Hạ Huyền múa không ít lần, bản thân cũng có học qua múa lúc nhỏ nên nàng hiểu được điều này quan trọng như thế nào. Bởi vậy, mỗi lần múa, nàng đều cố hết sức để thể hiện được cái hồn của từng điệu múa. Có thể kỹ năng của nàng chưa cao nhưng nhất thiết phải thể hiện được điều này.

Bên dưới, tiếng trầm trồ lại nổi lên. Từ khi được thăng lên làm Thượng đẳng ca vũ, Lôi Vi thường xuyên góp mặt biểu diễn trong các bữa tiệc lớn của Hoàng thất Tân Thực. Mỗi lần nàng xuất hiện lại đem đến cho họ những điệu vũ mới mẻ khiến họ không thể không chú ý. Và lần này tất nhiên cũng không phải ngoại lệ.

_ She's beautiful! (Nàng ấy thật đẹp)

Nhà thám hiểm người phương Tây không khỏi thốt lên khi nhìn thấy Lôi Vi. Xoay một vòng thật tròn, nàng nở một nụ cười ngọt ngào và hướng mắt xuống bên dưới. Ngay lập tức, Phúc Tuấn lọt vào nhãn giới của nàng. Tuy cách nhau rất xa nhưng nàng có thể nhìn thấy được sự quyến luyến, say mê không thể che giấu của chàng. Nàng nhìn thấy chàng quay về phía sau nói với Tiểu An Tử điều gì đó rồi rất nhanh sau đó, chàng lại hướng mắt về sân khấu nở một nụ cười thật tươi ngắm nhìn nàng.

Sải một bước về phía bên phải, thu tầm mắt lại một chút, Lôi Vi nhanh chóng nhìn thấy nhà thám hiểm người phương Tây mấy ngày trước Phúc Tuấn có nói qua với nàng. Chàng ta có mái tóc màu vàng óng và một nụ cười rất tươi. Hôm nay tuy đã ăn mặc một cách nghiêm chỉnh, nhưng nét phong trần của chàng ta vẫn lộ ra rất rõ. Một chiếc áo sơ mi trắng giản đơn để lộ vùng ngực rộng, chiếc quần màu đen mang một chút gì đó bụi bặm khiến người ta

không thể không chú ý. Chiếc áo khoác dài màu nho tím càng làm tôn lên vẻ tôn quý, sang trọng nhưng cũng không kém phần lãng tử của chàng thanh niên đó.

Xoay người vào trong, Lôi Vi chậm chậm, chậm chậm ưỡn người về phía sau. Cùng lúc đó, từ đâu vang lên tiếng đàn khiến nàng không khỏi ngạc nhiên trong giây lát. Cổ lấy lại bình tĩnh thật nhanh, nàng tiếp tục điệu vũ của mình để không lỡ nhịp. Gập toàn bộ thân trên ra phía sau, nàng buộc phải nhìn mọi thứ bị ngược. Và trong trạng thái này, mất một khoảng thời gian không nhỏ nàng mới xác định được tiếng đàn kia từ đâu phát ra. Đó chính là tiếng đàn phát ra từ cây Cổ cầm của nàng do Phúc Tuần đang ngồi gảy.

Hít một hơi thật sâu, Lôi Vi nhanh chóng đứng thẳng người lên rồi xoay người lại tiếp tục điệu vũ của mình. Cứ thế, cứ thế điệu vũ của nàng được tiếp tục. Song bởi có tiếng đàn của Phúc Tuần nên nàng đã thay đổi một vài động tác nhỏ khiến điệu vũ trở nên sinh động, uyển chuyển hơn. Mọi người hết dõi theo từng động tác của nàng rồi lại quay sang nhìn ngón đàn của chàng. Họ dường như tỏ ra thích thú và không khỏi trầm trồ khiến bầu không khí trở nên huyền ảo hẳn.

Xoay một vòng rồi đưa một tay lên cao, Lôi Vi kết thúc điệu múa của mình. Cùng với đó thanh âm cuối cùng của tiếng Cổ cầm vang lên trong sự trầm trồ của mọi người.

_ Bravo! (Hoan hô!)

Chất giọng hơi trầm của nhà thám hiểm phương Tây vang lên to rõ ràng thu hút sự chú ý của không ít người, bao gồm cả Lôi Vi. Quay về phía anh chàng thám hiểm, nàng nhận ra đôi mắt của chàng ta chột sáng rực lên một cách lạ kỳ. Hít một hơi đầy căng, nàng nhanh chóng rời khỏi sân khấu vào hậu đài để thay đồ...

.....

Buổi yến tiệc sau đó vẫn được tiếp tục đến tận đêm khuya nhưng cả Lôi Vi và Phúc Tuần sớm đã không còn ở đó. Khi bữa tiệc đã trôi qua một nửa, chàng đã nhanh chóng cáo lui rồi cùng nàng đến bờ hồ bên ngoài Ngự Hoa viên mà nàng vẫn thường hay tập múa trước kia. Sau khi hết rung rồi lắc cho tuyết trên cây rơi xuống hết, chàng nhẹ nhàng ôm lấy nàng dùng khinh công, cùng nàng bay lên một cành cây tương đối cao để chờ đợi khoảnh khắc giao mùa.

_ Phúc Tuần! Anh chàng người phương Tây lúc này tên gì vậy?- Tựa vào người Phúc Tuần, Lôi Vi hiếu kỳ hỏi.

_ Ta biết tên của hắn. Nhưng ta không thể đọc được.

_ Vậy anh có nhớ mặt chữ không?

Câu hỏi này của Lôi Vi chẳng khác nào bảo trí nhớ của Phúc Tuần kém cả. Nhận ra điều này, nàng không khỏi kêu một tiếng "Oppp". Nhìn gương mặt nàng, chàng quả thật không khỏi lắc đầu.

_ E- D- L- E- N!- Phúc Tuần nhanh chóng đánh vần.

_ Edlen!

Vừa đọc cái tên đó, Lôi Vi vừa nghiêng ngẫm. Và chỉ một lúc sau nàng đã không khỏi giật nảy người ngồi thẳng lên khiến Phúc Tuần thiếu chút nữa không kịp trở tay làm nàng bị ngã.

_ Cẩn thận! Vi Nhi!- Vội giữ lấy Lôi Vi, Phúc Tuần vừa lên tiếng.- Ngồi yên nào!

_ Em không sao!- Lôi Vi cười nói.

_ Nàng ấy! Chắc ta phải cho người làm một cái khung gỗ để giữ không cho nàng làm những việc nguy hại đến bản thân, không thì ta không thể nào yên tâm được.

_ Được rồi mà! Em sẽ chú ý! Em hứa!- vừa nói, Lôi Vi vừa đưa hai ngón tay lên như tuyên thệ.- Nhưng tên của anh chàng người Donlish đó thực sự là như thế nào.

_ Đúng vậy!- Phúc Tuần gật đầu xác nhận.- Có chuyện gì sao?

Nhận được sự xác nhận của Phúc Tuần, Lôi Vi thật không khỏi cười lớn. Thực ra, chuyện nàng cười cũng không phải là chuyện gì to tát. Song nó thực sự khiến nàng thích thú.

_ Edlen! Edlen!- Vừa nói cái tên đó, Lôi Vi vừa quay về phía Phúc Tuần.- Còn nhớ bộ phim anh cùng em xem cách đây mấy ngày trước không? Nam chính trong phim tên Edward Cullen.

Nghe Lôi Vi nói vậy, Phúc Tuần cũng ngẫm nghĩ một chút rồi không khỏi bật cười.

_ Đúng là có phần giống!

Không nói gì, Lôi Vi cười tít mắt. Nàng thật không ngờ, trên đời này lại có chuyện lý thú như vậy.

_ Vì Nhi!- Chất giọng của Phúc Tuấn trầm hẳn, trong giọng nói còn lẫn khuất sự lo lắng.- Sau này nếu gặp phải chuyện gì, nàng hãy nói với ta, ta sẽ giải quyết.

Ngưng cười, Lôi Vi quay về phía Phúc Tuấn. Rất nhanh sau đó nàng hiểu được điều chàng muốn nói là gì.

_ Không! Phúc Tuấn! Chẳng phải em đã nói rồi sao? Em muốn mình tự giải quyết những vấn đề của mình.

_ Vì Nhi! Nàng không nhất thiết phải làm chuyện đó. Ta không muốn nàng phải chịu bất kỳ áp lực nào cả.

_ Em biết!- Vừa nói, Lôi Vi vừa mỉm cười.- Nhưng Phúc Tuấn, em không thể cứ mỗi lần xảy ra chuyện là lại vội chạy đến tìm anh để anh giải quyết giúp em được. Anh không thể giải quyết mọi khó khăn của em cả đời được. Em muốn tự mình đứng vững trên đôi chân của mình, tự mình khẳng định mình và được mọi người công nhận bằng chính thực lực của mình. Vậy nên, em phải tự mình giải quyết được các vấn đề của mình.

Phúc Tuấn khẽ thở dài. Tiếng thở của chàng tựa hồ như tiếng thở của đêm.

_ Từ trước tới nay em đều giải quyết mọi chuyện một cách cảm tính và khá trẻ con nên có không ít chuyện khiến anh phải đứng ra thu xếp hậu quả giúp em. Tuy rằng anh không hề ca thán hay trách móc gì cả nhưng em biết anh rất phiền muộn về vấn đề này của em. Anh nói rằng, anh tin tưởng em. Em xác nhận điều đó không sai. Nhưng sự tin tưởng đó của anh...có vẻ như dễ bị lung lay là bởi anh luôn phải lo lắng xem không biết em có gây ra họa gì không. Em không muốn vậy! Em muốn anh tin tưởng em, tin rằng em không gây ra họa và tin rằng khi gặp chuyện, em hoàn toàn có thể đối phó được, khiến người khác tâm phục khẩu phục.

Chưa nói được câu nào, Phúc Tuấn đã được nghe Lôi Vi nói một bài thuyết trình mà câu nào câu nấy cũng chân thành và hợp lý khiến chàng quả thật không thể bác bỏ. Mỉm cười nhìn nàng, chàng ngắm thật kỹ gương mặt nhỏ nhắn với đôi mắt trong tình lặng, cặp mày thanh tú, cái mũi hơi héch lên đầy ương bướng và cái miệng nhỏ nhắn khiến người khác không thể không phục. Từ lần đầu tiên gặp gỡ, năm năm đã trôi qua rồi. Theo năm tháng, nàng dần lớn lên và trở thành nàng thiếu nữ xinh đẹp. Tuy vẫn hoạt bát, hồn nhiên nhưng tính tình của nàng cũng đã thay đổi ít nhiều. Ở bên cạnh nàng, chứng kiến nàng dần lớn lên và có những suy nghĩ dần thấu đáo, đôi lúc chàng thật mong nàng cứ mãi như vậy để chàng có thể chở che, bảo vệ nàng.

_ Cứ như vậy, đến một ngày nào đó, khi nàng có thể tự mình giải quyết mọi việc, đứng vững trên đôi chân của mình, nàng...liệu có cần ta nữa không?

Chất giọng của Phúc Tuấn tuy bông đùa nhưng nếu nghe kỹ sẽ nhận ra ngay sự tha thiết cùng chút lo lắng trong đó. Đưa mắt nhìn chàng, Lôi Vi nhận ra đôi mắt chàng có chút ảm đạm. Không nghĩ ngợi nhiều, nàng nhanh chóng nhào người về phía chàng rồi ôm lấy chàng, áp tai mình vào vòng ngực rộng lớn của chàng.

_ Lúc chưa bị đưa đến thời đại này, em là một đứa con gái tuy còn nhỏ tuổi nhưng rất độc lập. Khi bị đưa đến đây, tính tự lập của em càng ngày càng bị thay thế bằng tính ỷ lại rồi. Nguyên nhân là do anh mà ra. Vậy nên...-Vừa nói, Lôi Vi vừa ngẩng đầu lên nhìn Phúc Tuấn.-...sau này dù em có thể tự lập trở lại đi nữa, em cũng vẫn cần anh. Vì biết đâu...tính ỷ lại của em lại trở lại đây.

Nghe Lôi Vi nói vậy, Phúc Tuấn không khỏi bật cười. Vừa ôm lấy nàng, chàng vừa cười không ngớt. Trong đêm đen, tiếng cười của chàng như vang vọng khắp tứ phía.

_ Được! Dù nàng không có cái tính ỷ lại, ta cũng sẽ tìm cách khiến nàng cần ta.

Nghe Phúc Tuấn nói thế, Lôi Vi hừ nhẹ một tiếng. Càng ngắm nàng, ý cười của chàng càng lúc càng đậm. Đôi mắt chàng dường như không thể rời khỏi nàng. Sự quyến luyến, si mê dường như hiện lên mỗi lúc một rõ ràng hơn khiến đôi gò má thiếu nữ hây hây đỏ. Ngượng ngùng, nàng vội quay đi nhưng rất nhanh sau đó, chàng đã vội giữ gương mặt nhỏ nhắn của nàng lại bắt nàng phải nhìn thẳng vào mắt mình.

Bàn tay to lớn của Phúc Tuấn nhẹ nhàng nâng gương mặt của Lôi Vi lên. Cùng lúc đó, chàng cũng từ từ cúi thấp người xuống. Mối kẻ mỗi, cả hai trao cho nhau một nụ hôn thật ngọt ngào và không kém phần mãnh liệt. Hơi thở quyến chặt vào nhau không thể tách rời khiến bầu không khí xung quanh họ như nóng dần lên. Mâu tình ái như nhuộm đầy mọi góc ngách của bờ hồ. Vòng tay ra sau, Lôi Vi ôm thật chặt cổ của Phúc Tuấn. Trong khi đó, vòng tay của chàng cũng mỗi lúc một tăng thêm lực níu giữ. Vừa ghì chặt lấy nàng, chàng vừa trao cho nàng những nụ hôn dài thật dài khiến cả hai chỉ biết đến thế giới riêng của mình mà quên mất rằng khoảnh khắc trời đất chuyển mình đang dần qua đi...

Hết chương 91

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Xem như nàng lợi hại!

Ngọc Hải Nam thành- Tân Thục

Vừa qua Tết Nguyên đán, Phúc Tuấn đã xuất tuần. Lần này chàng đi về năm thành cho người phương Tây giao thương tại vùng Tây Thủy để xem xét tình hình giao thương, đời sống của họ cũng như những thay đổi của người dân tại năm thành này. Và trong chuyến đi này, ngoài Edlen ra, Lôi Vi cũng sẽ được đi theo. Khi vừa nghe tin này nàng đã không thể nào kìm được mà reo lên đầy vui sướng. Cuối cùng sau những tháng ngày quần quanh bên trong bức tường thành, nàng cũng đã được ra ngoài để tự do bay nhảy rồi. Vậy nên tuy quãng đường từ kinh thành đến vùng Tây Thủy không hề gần và không hề dễ đi song nàng lại rất hào hứng khiến Phúc Tuấn thực không biết nói sao.

Vừa chạy nhảy, Lôi Vi vừa sa vào hàng quán này đến hàng quán kia. Đôi mắt nàng sáng rực lên đầy thích thú khiến Phúc Tuấn không khỏi vui lây. Đi phía sau nàng, chàng không khỏi bật cười. Đã lâu rồi chàng không được nhìn thấy nàng chạy nhảy tựa chú chim non như thế này. Thật vô tư, thật thoải mái. Nở một nụ cười thật tươi, chàng cùng Edlen rào bước nhanh về phía trước. Vì biết Edlen có thể hiểu được một ít ngôn ngữ của mình nên chàng vốn định quay lại bắt chuyện với chàng ta thật không ngờ lại bất gặp ánh mắt rực sáng đầy hiếu kỳ và thích thú của Edlen dành cho Lôi Vi. Đôi mắt này của Edlen rõ ràng chứa đầy tình ý...

_ Á!

Chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, Lôi Vi đã thấy mình ngã oạch xuống đất. Liên sau đó là một đồng trái cây đỏ ập xuống người nàng. Thật khiến người ta không kịp trở tay!

_ Vi Nhi!- Vừa gọi, Phúc Tuấn vừa chạy đến đỡ Lôi Vi- Có sao không?

Một tay nắm lấy tay Phúc Tuấn, một tay đỡ lấy đầu, Lôi Vi nhanh chóng đứng lên. Bị ngã như vậy lại thêm vài quả rơi trúng đầu, không chóng mặt thì cũng hoa mắt.

_ Em không sao! Chỉ có điều...

Bỏ lửng câu nói, Lôi Vi quay lại nhìn chiếc xe chất toàn quả hồng bị ngã đổ. Một phần trong đó đã bị đập hư không thể nào bán được.

_ Ôi! Hồng của ta!

Vừa kêu lên, người phụ nữ tầm ba mươi vừa nhìn vào số hồng bị hư của mình. Nhìn cảnh người phụ nữ ấy thất thần, Lôi Vi không khỏi xấu hổ.

_ What's happened? (Xảy ra chuyện gì?)

Vừa chạy lại, Edlen vừa vội hỏi. Đến khi Lôi Vi thờ dài đưa mắt về phía người phụ nữ đang bàng hoàng nhìn xuống đồng hồng đã hỏng, chàng mới hiểu ra chuyện. Chàng quả thực không ngờ trên sân khấu rõ ràng là một thiếu nữ dịu dàng khiến người khác phải say lòng vậy mà xuống sân khấu lập tức trở thành một cô nàng tính nghịch, thích chạy nhảy khắp nơi.

Không nghĩ ngợi nhiều, Lôi Vi cùng Phúc Tuấn giúp người phụ nữ kia vực lại chiếc xe đẩy sau đó nhặt những quả hồng còn nguyên cho vào xe.

_ Đại tỷ! Xin lỗi tỷ!- Chặt giọng của Lôi Vi đầy hối lỗi.- Ta không cố ý! Ta có chút đồng lẻ, đại tỷ cầm lấy xem như tiền ta bồi thường vì làm hỏng số hồng của tỷ.

Vừa nói, Lôi Vi vừa rút túi ra định đưa chút đồng lẻ song Phúc Tuấn đã kịp ngăn lại. Thay vào đó, chàng ấy tiền của mình ra đền cho người phụ nữ kia.

_ Số tiền này người hãy nhận lấy.- Phúc Tuấn từ tốn nói- Xem như là lòng thành chuộc lỗi của bọn ta.

Đứng bên cạnh, Lôi Vi ra sức gật đầu.

Đứng thẳng người lên, người phụ nữ kia quay về phía bao người Lôi Vi, Phúc Tuấn và Edlen.

_ Đồ hồng cũng đã hỏng rồi. Các vị cũng không phải cố ý nên không cần phải làm vậy đâu.

_ Nhưng Hồng này của tỷ, tỷ phải bỏ công sức ra mới thu hoạch được. Giờ lại vì ta mà ra nông nỗi này. Tỷ không nhận...ta thấy có lỗi lắm. Đại tỷ! Tỷ cứ nhận đi!

_ Số Hồng này tuy đúng là ta phải bỏ công ra, nhưng trong vườn còn rất nhiều nên không sợ lỗi đâu.

_ Nhưng..

_ Tiểu thư! Ta đây tuy nghèo nhưng quyết không nhận không tiền của ai bao giờ.

Lôi Vi định phân bua nhưng người phụ nữ kia kiên quyết từ chối. Thấy Phúc Tuấn đưa tay ra hiệu nàng cũng không nói gì thêm. Nhưng quả thật, lòng nàng không thấy dễ chịu chút nào. Nhìn người phụ nữ nhặt những quả hồng bị hư cho vào một ngăn riêng lồng nàng càng bứt rứt không yên.

_ I think, we can atone otherwise. (Tôi nghĩ, chúng ta có thể chuộc lỗi bằng cách khác.)- Đứng bên cạnh, Edlen chậm rãi lên tiếng.

Nghe Edlen nói vậy, một ý nghĩ chợt bay ngang qua đầu Lôi Vi. Không suy nghĩ nhiều, nàng nhanh chóng tiến về phía người phụ nữ kia.

_ Nếu đã như vậy, đại tỷ hãy để ta giúp tỷ bán hết số Hồng này.

_ Chuyện này...- Người phụ nữ kia không khỏi ngạc nhiên.

_ Chuyện này tỷ không được từ chối.

Dứt câu, Lôi Vi nhanh nhẹn phụ đẩy xe chở Hồng đi. Trong khi nàng vừa đẩy vừa rao hàng, cả Phúc Tuần lẫn Edlen đều không giấu khỏi sự ngạc nhiên của mình.

_ She...she...What is she doing? (Nàng ấy...nàng ấy...nàng ấy đang làm gì vậy?)- Edlen không giấu nổi sự ngạc nhiên của mình trong giọng nói.

Không nói gì, Phúc Tuần chỉ mỉm cười rồi lắc đầu sau đó chàng nhanh chóng tiến về phía Lôi Vi, bỏ lại một Edlen vẫn còn đang ngạc nhiên. Chỉ mới nhìn thấy nàng một lần vào đêm giao thừa, sau đó chàng cùng vị Thái tử trẻ tuổi này và nàng đi thị sát tình hình, trong một quãng thời gian không quá dài như vậy, chàng đã bị nàng đưa từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên nọ. Sự ngạc nhiên của chàng càng lúc càng được thể hiện một cách rõ ràng. Và đến lần này có thể xem là đã quá lộ khi chàng biểu cảm bằng gương mặt mắt chữ O miệng chữ A. Đáng ngạc nhiên hơn vị Thái tử kia cũng sẵn sàng từ bỏ địa vị tôn quý của mình để chạy đến giúp nàng bán số Hồng kia.

Song Edlen thật sự không hiểu! Phúc Tuần chẳng phải đã có thê tử rồi sao? Sao lại có mối quan hệ tình cảm nam nữ với nữ tử kia. Từ ánh mắt đến hành động, chàng đều có thể thấy rõ hai người này yêu nhau rất sâu đậm. Vì sâu đậm nên cả hai quyến luyến bên nhau không rời dù thân phận của cả hai chênh lệch rất nhiều. Nhưng nếu đã yêu nhau đến vậy, tại sao vị Thái tử kia lại thành thân với nữ nhân khác. Điều này thật kỳ lạ!

_ Edlen!- Lôi Vi cất tiếng gọi.- Why are you standing there? Come here and help us. (Sao Ngài còn đứng đó? Đến đây và giúp chúng tôi.)

Lôi Vi không chỉ hiểu mà còn có thể nói được ngôn ngữ của Edlen, điều này đã khiến chàng không khỏi ngạc nhiên khi chàng chính thức gặp nàng tại Tây môn Bạch Hồ, lúc cả ba người chuẩn bị xuất tuần. Cô gái này quả thật khiến người khác không khỏi hiếu kỳ. Khẽ mỉm cười chàng nhanh chóng tiến về phía xe đẩy.

_ Nàng ấy!- Vừa cầm quả Hồng lên, Phúc Tuần đẩy đầu Lôi Vi.- Đi đứng phải cẩn thận lại không lại khiến người khác khổ sở.- Vừa cười, Phúc Tuần vừa vờ quở trách.

Phúc Tuần cố ý nhấn mạnh bốn chữ cuối cùng, Lôi Vi lập tức nghe ra. Không nói gì nàng chỉ lè lưỡi ra trêu chàng.

_ Công tử!- Người phụ nữ nhẹ nhàng lên tiếng.- Tiểu thư đây cũng không phải cố ý, Công tử đừng trách Tiểu thư.

Không nói gì, Phúc Tuần cười hiền với người phụ nữ rồi quay về phía Lôi Vi nói nhỏ:

_ Ta vốn dẫn nàng theo để nàng dịch lại những gì Edlen nói hộ ta thật không ngờ nàng lại gây ra họa khiến ta đây quả thật mất mặt. Giờ nàng tính sao?

_ Không phải anh nói vì em ý kiến về việc giao thương với người phương Tây nên anh mới "bắt" em đi cùng sao?- Chết giọng Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên.

_ Ban đầu là vậy. Giờ là cả hai! Nàng gây họa khiến ta mất mặt thế này...- Vừa cầm quả Hồng lên, Phúc Tuần vừa thều nhào.-...nàng định bồi thường cho ta thế nào?

Quay lại nhìn Phúc Tuần đầy bướng bỉnh, Lôi Vi nhả ra đúng hai chữ:

_ Không biết!

_ Vậy để ta tính nhé! Hay là...chiều chi ban hôn đã có rồi, ngày thành hôn cũng không còn xa nữa...chúng ta...

_ Ngừng nói ngay cho em!

Lôi Vi cắt ngang câu nói của Phúc Tuần. Nàng thật không hiểu dạo này chàng bị làm sao nữa, lẽ nào là vì nàng cho chàng xem quá nhiều phim nói về thời hiện đại của nàng nên chàng bị "tiêm nhiễm"? Qua tết, nàng trở về Túc Duyên các chưa được bao lâu, chàng lại nản nặc đòi ở chung với nàng còn viện lí do "chúng ta dù sao cũng sắp thành thân" ra để dụ dỗ nàng. Chưa dừng lại đó, chàng còn dùng mỹ nam kế để câu dẫn nàng. Anh chàng này mặt càng ngày càng dày, hai chữ vô sỉ lộ ra càng lúc càng rõ.

_ Tiền trăm hậu tấu [1]!

_ Mặt dày!

Vừa nói, Lôi Vi vừa cầm một quả Hồng lên đánh vào đầu Phúc Tuần một cái. Do dùng lực hơi mạnh nên chàng không khỏi nhăn mặt. Nhìn thấy vẻ mặt này của chàng, nàng phải nín thở mới nhìn được cười.

_ Edlen! You go to merchant ships to sell some...Fuyu. (Edlen! Anh hãy tới các tàu buôn để bán một ít Hồng giòn.)

_ All right!

Dứt câu, Edlen nhanh chóng lấy một ít Hồng và đi bán. Giữa phố, một chàng Tây cao lêu đêu vừa đi vừa bán Hồng. Khi này nàng quả thực định để anh ta bán Hồng cho người bán địa để chọc chàng ta một chút nhưng cuối cùng vẫn là đại sự là trên hết nên nàng bảo chàng ta đến các thuyền buôn của người phương Tây để bán. Quay lại nhìn Phúc Tuấn, lúc này nàng mới nhận ra gương mặt của chàng tự kỷ cực kỳ.

_ Anh sao thế?- Lôi Vi dò hỏi.

_ Không có gì! Bán cho hết số Hồng này thôi!

Không có gì? Nghe chả khác nào một tiếng sấm. Thái độ của Phúc Tuấn rõ ràng đã thay đổi, vậy mà chàng lại bảo không có gì khiến Lôi Vi thập phần khó hiểu. Thái độ này vốn đã có từ mấy ngày trước rồi, nhưng đến hôm nay nàng mới để ý kỹ càng. Biểu hiện của chàng càng lúc càng rõ ràng. Nhưng nguyên nhân sâu xa của sự bất bình thường này rốt cuộc là gì? Thật khó nghĩ!

Tạm gác chuyện đó qua một bên, Lôi Vi chuyên tâm vào việc bán hết số Hồng cho người phụ nữ kia, Cuối cùng vì sự nhiệt tình của cả ba người chẳng mấy chốc số Hồng trong xe cũng đã được bán hết.

_ Đây!- Vừa nói Lôi Vi vừa đưa túi ngân lượng ra.- Đây là số tiền bán Hồng hôm nay. Giao lại cho đại tỷ.

_ Cảm ơn ba người!

_ Là ta phải cảm ơn tỷ mới đúng. Cũng may tỷ không từ chối, cho ta cơ hội chuộc lỗi. Phải không?

Vừa hỏi, Lôi Vi vừa quay về phía Phúc Tuấn, cười rõ tươi với chàng. Đưa mắt nhìn Edlen một cái, chàng vừa mỉm cười vừa quay về phía người phụ nữ kia.

_ Đúng vậy!- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa vòng tay qua ôm eo Lôi Vi.- Nếu đại tỷ không cho cơ hội này, tiểu nương tử của ta chắc chắn sẽ bức rút không yên.

Trong khi Phúc Tuấn vẫn cười tươi, Lôi Vi càng nghe càng cảm thấy lòng bùng nổ tai cú như có tiếng sấm rền bên trong. Bà từ "tiểu nương tử" khiến nàng quả thật choáng váng trời đất. Nàng thực không hiểu chàng đang muốn gì.

_ Không đáng! Không đáng đâu! Chúc phu thê hai người bách niên hảo hợp, bạch đầu giai lão.

Trước lời chúc phúc của người phụ nữ kia, Lôi Vi ngoài việc hòa theo Phúc Tuấn nàng quả thực không biết làm gì hơn. Đến khi người phụ nữ đã đi xa, nàng quay ngoắt về phía chàng. Cả hai người chính thức xem Edlen là không khí.

_ Đừng nhìn ta như vậy! Ta là đang nói đúng sự thật. Chỉ là...một tháng nữa nó mới xảy ra thôi. Đi nào! Về nhà trọ ăn tối thôi!

Dứt câu, không để Lôi Vi phản kháng, Phúc Tuấn nhanh chóng kéo nàng đi. Trong khi nàng muốn làm rõ chuyện cho ra ngô ra khoai, chàng lại mặc kệ và mỉm cười hải lòng. Người ta thường nói lòng dạ nữ nhân khó dò nhưng xem ra lòng dạ nam nhân cũng thâm sâu không kém...

*

Tựa người vào ghế, Lôi Vi ngẩng đầu lên cao ngắm bầu trời đêm huyền bí. Qua Tết, bầu không khí của mùa xuân hiện lên mỗi lúc một rõ ràng. Ấm áp và tươi mới khiến con người ta căng tràn sức sống. Những chòm sao xinh đẹp cũng lộ diện mỗi lúc một nhiều hơn trên bầu trời khiến chiếc áo đen tuyền của nữ thần Nyx càng trở nên lấp lánh, huyền ảo.

Hít một hơi đầy căng, Lôi Vi nhắm mắt lại tận hưởng bầu không khí thanh tân trong lành. Hôm nay quả thực là một ngày dài đối với nàng. Vừa mới đến Ngọc Hải Nam thành nàng đã gây họa khiến xe chở hoa quả của một người phụ nữ trẻ bị ngã đổ. Vì muốn chuộc lỗi nên nàng đã tìm cách giúp người phụ nữ đó bán hết số Hồng trong xe. Giờ, sau khi được nghỉ ngơi, toàn thân nàng quả thực rã rời. Đã hứa với Phúc Tuấn sẽ khiến chàng tin tưởng vào nàng, tin nàng có thể bảo vệ cũng như tự giải quyết được những vấn đề của mình vậy mà chưa được bao lâu nàng đã gây ra chuyện thế này. Cũng may, nàng không hứa trước nữ thần sông Styx bằng không nàng chắc chắn sẽ phải chịu một hình phạt cực kỳ nghiêm trọng cho việc phản bội lại lời hứa của mình. Nghĩ đến chuyện này, nàng không khỏi nghĩ đến Edlen. Chàng thám hiểm này tuy không cùng thời đại với nàng nhưng ở thời hiện đại, tầng lớp thượng lưu và trung lưu như gia đình nàng đều chịu ảnh hưởng không ít bởi nền văn hóa phương Tây. Nên khi nói chuyện với chàng, nàng ngoài nâng cao được kỹ năng nghe nói ra còn biết được không ít chuyện mà ở thời đại nàng không biết. Thật sự rất thú vị!

"Két...", tiếng cửa nhẹ vang lên, liền sau đó là tiếng bước chân. Hơi nghiêng đầu qua, Lôi Vi khẽ mỉm cười. Chỉ trong chốc lát nửa thân trên của nàng đã được ai đó ôm trọn.

_ Anh vẫn chưa ngủ sao?

_ Chẳng phải nàng cũng vậy sao?- Năm lát bàn tay nhỏ bé của Lôi Vi, Phúc Tuấn chậm rãi hỏi.- Sao lại thức khuya đến vậy?

_ Em ngắm sao!- Vừa nói, Lôi Vi vừa ngược nhìn lên bầu trời đầy sao.- Càng về đêm, càng ngắm được nhiều sao.

Nghe Lôi Vi nói Phúc Tuấn chỉ mỉm cười. Chàng biết nàng rất thích ngắm sao trời nên khi thuê phòng đã đặc biệt bảo chủ quán đặt một chiếc ghế dài gần cửa sổ trong phòng của nàng, để nàng có thể thoải mái ngắm sao. Ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm rồi lại quay sang nhìn gương mặt đang sáng rỡ của nàng, tim chàng không khỏi đập lệch đi một nhịp. Gương mặt bừng sáng hơn sao và thuần khiết hơn ánh trăng này thật khiến người ta không khỏi xao xuyến. Chẳng thế mà Edlen lại nhìn nàng với ánh mắt khác lạ đó...Nhưng rốt cuộc chàng bị sao thế này? Rõ ràng đang rất vui vẻ với nàng tại sao trong

đầu lại toàn hình ảnh ánh mắt của nhà thám hiểm phương Tây kia nhìn Lôi Vi vậy? Thật phiền muộn!

_ Phúc Tuấn! Tội mình lên nóc nhà ngồi đi! Lên trên đó chắc chắn sẽ nhìn thấy không ít sao.

Nhìn vào đôi mắt đang vụt sáng như vì tinh tú trên trời cao, Phúc Tuấn thật không nỡ từ chối. Mím cười thật tươi, chàng gật đầu đồng ý rồi nhanh chóng dùng khinh công đưa cả hai lên thẳng nóc nhà.

Tựa đầu vào vai Phúc Tuấn, Lôi Vi vừa chỉ lên từng chòm sao và nói tên cũng như kể những câu chuyện về chúng cho chàng nghe. Tuy những cái tên và những câu chuyện ấy hoàn toàn xa lạ đối với chàng nhưng chàng vẫn chăm chú lắng nghe, bởi chỉ cần là nàng, câu chuyện có lạ lắm, hoang đường đến đâu chàng đều sẵn sàng nghe.

_ Trên bầu trời mùa xuân này có một ngôi sao mà em rất thích. Nhưng phải tận đến ngày cuối cùng của mùa xuân mới có thể nhìn được. Song muốn nhìn thấy nó cũng không phải là chuyện dễ dàng.

_ Vậy sao? Đó là ngôi sao nào vậy?- Phúc Tuấn chậm rãi hỏi.

_ Đó là ngôi sao Ion.- Vừa nói, Lôi Vi vừa đưa tay chỉ lên bầu trời.- Nó nằm ở hướng Tây Bắc của bầu trời. Vì ánh sáng của nó rất mờ nên nếu trời quang mây ra có thể thấy được nó. Ngôi sao này chính là nữ thần Ioneus, là nữ thần của bông hoa đẹp nhất thế gian sống ở đỉnh Olympia, bông hoa Ioneus. Nàng đã dành trọn tình yêu của mình cho Eros nhưng cuối cùng lại bị chàng bỏ rơi. Đau khổ, nàng đã cầu xin thần Zeus, vị thần tối cao biến nàng thành ngôi sao Ion để mãi dõi theo Eros...

Quay sang nhìn Phúc Tuấn, Lôi Vi chậm rãi kể cho chàng nghe tình yêu của Ioneus dành cho Eros. Khung cảnh khu vườn sỏi ngập tràn ánh nắng như hiện ra trước mắt chàng. Và câu chuyện của nàng Ioneus hiện lên cũng thật rõ ràng. Tình yêu đơn phương cùng sự hy sinh lớn lao của nữ thần ấy thật khiến chàng không khỏi ngạc nhiên.

_ Cuối cùng thần Zeus cũng đã chấp nhận biến nàng Ioneus thành ngôi sao Ion nằm ở phía Tây Bắc của bầu trời. Mỗi năm một lần và ngày cuối cùng của mùa xuân, nếu chịu khó quan sát, anh sẽ nhìn thấy nó. Nó khá mờ nhạt như chính nàng Ioneus năm ấy vậy. Trong câu chuyện tình của Eros và Psyche, nàng chẳng khác nào người vô hình. Dù vậy nàng luôn dõi theo Eros mọi lúc mọi nơi và mong chàng hạnh phúc. Vậy nên nhìn vào nó ta lại có cảm tưởng đó là đôi mắt của người thiếu nữ đang mãi dõi theo người mình yêu.

Một phút lặng im bao trùm quanh hai người. Giữa màn đêm tĩnh mịch, họ dường như có thể nghe thấy hơi thở của nhau.

_ Khi nghe câu chuyện em đã cảm động và nghĩ rằng, khi nào mình tìm thấy một nửa còn lại của mình, em sẽ chọn cho mình một ngôi sao Ion trên bầu trời để cầu nguyện cho người đó luôn bình an, hạnh phúc.- Mím cười thật tươi, Lôi Vi quay về phía Phúc Tuấn.- Phúc Tuấn! Em đã tìm thấy ngôi sao Ion của mình rồi.

_ Vậy sao? Chỉ cho ta xem đi!

_ Bây giờ thì chưa thấy được. Phải đợi đến mùa thu mới có thể thấy. Đó là một sao trong chòm sao Bảo Bình. Chòm sao Bảo Bình này được nữ thần Hera, chị gái cũng là vợ của Zeus bảo trợ. Nàng là nữ thần của hôn nhân và gia đình.

Không nói gì, Phúc Tuấn chỉ mím cười nhìn nàng. Đôi mắt trong veo ấy của nàng có lẽ đã nhìn thấy phần nào tâm tư của chàng rồi. Trước mặt nàng, chàng chẳng thể nào giấu nổi nàng điều gì.

_ Phúc Tuấn! Dù sau này có xảy chuyện gì, em vẫn sẽ luôn dõi theo anh, em vẫn sẽ luôn bên cạnh anh.

Một niềm xúc động dâng trào. Chỉ bấy nhiêu từ ngữ thôi, Lôi Vi đã xua tan đi bao nhiêu u ám trong chàng mấy ngày nay. Chàng không phải không tin nàng, không phải không tin tình yêu của hai người, chỉ là nhìn thấy ánh mắt của Edlen dành cho nàng, chàng quả thực không kim lòng được mà khó chịu.

_ Ta biết rồi!- Vừa vòng tay qua ôm Lôi Vi, Phúc Tuấn vừa chậm rãi nói.- Tâm ý của nàng, ta vốn biết từ lâu rồi.

Rúc đầu vào trong vòng ngực của Phúc Tuấn, Lôi Vi phải nín thở mới không bật cười. Một ý nghĩ tình nghịch nhanh chóng bay ngang qua đầu nàng.

_ Vậy mà em cứ tưởng anh đang ghen với Edlen cơ đấy.

_ Ta? Tại sao ta lại phải ghen với hán ta chứ?- Phúc Tuấn chối bay chối biến.

_ Thật không?- Vừa hỏi Lôi Vi vừa ngẩng đầu lên.- Nếu không phải ghen vậy thái độ mấy ngày nay của anh là sao?

_ Là ta bức bối trong người!

Được rồi! Xem ra việc ép Phúc Tuấn thừa nhận sẽ khó khăn hơn dự tính nhưng Lôi Vi không tin mình không làm được. Có lẽ nên xuất chiêu ra thôi. Hít một hơi thật sâu nàng tỏ ra tự nhiên hết mức có thể.

_ Vậy thì tốt quá!- Vừa nói, Lôi Vi vừa thở phào nhẹ nhõm.- Anh biết đó em và Edlen tuy chả cùng chung thời đại, tư tưởng có khi lại khác nhau nhưng thời đại của em chịu ảnh hưởng về văn hóa và tư tưởng của phương Tây cũng không ít nên nói chuyện với chàng ấy, em có cảm giác mình đang sống lại thời đại của mình vậy. Quan trọng là chàng ấy nói chuyện rất thú vị.- Vừa nói, Lôi Vi vừa lộ vẻ ngưỡng mộ trước mặt Phúc Tuấn.- Đó là còn chưa kể chàng ấy lại có vẻ ngoài thân thiện, rất dễ gây thiện cảm như vậy. Nhìn vào ai cũng quý cũng mến cả.

_ Cát Lôi Vi!- Vừa gọi tên nàng, Phúc Tuấn vừa tăng lực ở bàn tay ép chặt nàng vào người mình.- Nàng có thể đừng khen nam nhân khác trước mặt hôn phu của nàng không?

_ Hà?- Lôi Vi vờ tỏ ra ngạc nhiên.- Em có khen đâu, em chỉ nói những gì em nghĩ về Edlen thôi mà. Mà...hình như em cảm mến Edlen rồi.

Câu cuối cùng của Lôi Vi chẳng khác nào sét đánh ngang tai Phúc Tuấn. Mặt chàng lập tức sa sầm lại, trên đầu dường như có đám mây đen.

_ Cát Lôi Vi!- Phúc Tuấn nghiêm giọng.- Ngoài ta ra, ta không cho phép nàng để ý hay có tình cảm với bất kỳ nam nhân khác, dù đó chỉ là cảm mến.

Độ bá đạo trong câu nói của Phúc Tuấn thể hiện rõ ràng khiến Lôi Vi không khỏi cười ngất lên. Trong khi đó vừa mới nghiêm mặt là thế, giờ chàng ngơ ngác nhìn nàng như không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

_ Nàng cười cái gì?- Phúc Tuấn hơi gắt giọng.

_ Lại còn nói là mình không ghen!

Chỉ một câu của Lôi Vi, Phúc Tuấn lập tức hiểu rằng mình đã bị nàng gài bẫy, một cái bẫy đơn giản đến không ngờ. Nữ tử này, chàng thật không biết nói sao.

_ Được rồi!- Phúc Tuấn thở dài.- Xem như nàng lợi hại!

Tuy chỉ nói vậy, song Lôi Vi biết, Phúc Tuấn đã mặc nhiên thừa nhận với nàng rằng chàng đúng là đã ghen. Chỉ cần nghĩ đến đây thôi nàng không khỏi hạnh phúc. Bởi có yêu mới có ghen. Nở một nụ cười thật tươi, nàng nhẹ nhàng hướng người lên rồi đặt lên môi chàng một nụ hôn ngọt ngào...

Giây trước còn bất động, giây sau Phúc Tuấn đã nhanh chóng xiết chặt vòng tay quanh người Lôi Vi rồi đáp lại nụ hôn của nàng bằng nụ hôn đầy yêu thương, âu yếm của mình. Nụ hôn ấy vừa ngọt ngào cũng vừa mãnh liệt khiến cả hai như thể bị chìm đắm không sao thoát ra được, khiến hơi thở cứ thế mà quện hoà vào nhau...

*

Yên Khâu (Đan Lưu cũ) bên dòng sông Xuyên Tinh

Vừa bước vào trại, Đại Tư Mã Doãn Hoàng Thịnh vừa cầm lấy mật thư từ Yên Khâu cấp tốc chạy tới. Đọc thư ông không khỏi ngạc nhiên. Cuối cùng, ông cũng đã hiểu rõ tại sao sau khi cử người âm thầm qua Đan Lưu, Anh Đức Hoàng đế lại không ngần ngại đem quân tiến xuống thảo phạt thuộc quốc này. Ban đầu chỉ là gây sức ép nhưng giờ...cuộc chiến thực sự đang tới gần.

_ Người đâu!

_ Dạ!- Ngay lập tức, bên ngoài có một tên lính tốt chạy vào chò sai bảo.

_ Người hãy gọi các tướng quân đến trại ta bàn việc.

_ Dạ!

Sau khi nhận lệnh, tên lính tốt lập tức thi hành nhiệm vụ và chẳng mấy chốc ba vị tướng quân dưới trướng lập tức có mặt trong lều của Doãn Hoàng Thịnh.

_ Ta vừa nhận được tin, Hoàng thượng sẽ đích thân xuống Đan Lưu để phát động cuộc chiến với Tân Thục.

_ Hoàng thượng sẽ đích thân cầm quân sao?- Chu Liêm không khỏi ngạc nhiên.- Sao lại đột ngột như vậy?

_ Ta cũng không rõ.- Doãn Hoàng Thịnh gật đầu xác nhận.- Vậy nên ta mời các vị đến đây ngoài việc thông báo chuyện này ra còn muốn cùng các vị thảo luận xem nên tìm cách nào có thể đánh thắng Tân Thục trong thời gian sớm nhất.

Từ chiều cho đến chạng vạng, từ chạng vạng cho đến tối, Doãn Hoàng Thịnh cùng các vị tướng lĩnh dưới quyền bàn bạc thảo luận để đưa ra kế sách vẹn toàn nhất để tiêu diệt Hàn Phong khi chàng đến doanh trại của họ. Đến khi trời tối hẳn cả ba vị tướng quân kia mới trở về lều của mình. Lúc này Doãn Hoàng Thịnh mới thả lỏng tinh thần một chút. Sống hơn nửa đời người, từng cười ngựa tung vó hơn trăm trận lớn nhỏ, phò chúa mở rộng bờ cõi, song ông thật không ngờ đến cuối đời ông lại phải phò vua cướp mỹ nhân. Nhớ lại lúc chiều khi nghe người đưa mật thư tới nói tình hình trong triều ông không khỏi thở dài.

"_ Tình hình trong triều dạo này thế nào rồi?- Vừa cầm lấy mật thư, Doãn Hoàng Thịnh vừa hỏi.

_ Hồi Đại Tư Mã! Tình hình trong triều thời gian gần đây vẫn ổn ạ.

_ Vậy còn Tân Thục?

Doãn Hoàng Thịnh hỏi là bởi biến động ở Đan Lưu có mối quan hệ mật thiết đến tình hình của hai bên vậy nên ông không thể không quan tâm. Thêm vào

đó Hoàng đế của ông lại đặc biệt quan tâm đến chuyện của Tân Thực.

_ Tháng trước mật thám gửi thư về có báo...hình như hậu cung Thái tử xảy ra chuyện lớn. Cụ thể thế nào tiểu nhân không dám hỏi nhiều.

_ Được rồi người lui ra đi!"

Chỉ cần nghe bấy nhiêu, mở thư ra đọc, Doãn Hoàng Thịnh lập tức biết mục đích của Anh Đức Hoàng. Suy cho cùng...

_ Trên đời này quả thật anh hùng nan quá mỹ nhân quan.

[1] tiền trăm hậu tấu: chém trước tấu sau. Ở đây nghĩa là làm trước nói sau.

Hết chương 92

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Valentine đầu tiên

Ánh trắng một màu sáng vàng vạc giữa trời chiếu xuống một khoảng sân rộng lớn trước thềm. Xuyên qua ô cửa sổ, nó làm sáng lên một khoảng không gian nhỏ trong phòng. Tuy nhiên thứ ánh sáng nó mang đến lại chẳng thể nào giúp căn phòng trở nên sáng sủa nếu không muốn nói rằng nó đang khiến căn phòng trở nên u ám hơn.

Tựa người vào ghế, Ngọc Nhận chậm rãi đưa mắt nhìn ra bên ngoài. Ánh sáng ảm áp thuần khiết nhưng cũng không kém phần cô đơn khiến nàng không khỏi tự trào bản thân mình. Có trọng phụ mà như không có. Trong khi nàng cô đơn lẻ bóng ngồi đây, tại nơi cung cấm này, Phúc Tuân lại đang vui vẻ hạnh phúc với Lôi Vi.

Càng nghĩ, Ngọc Nhận càng không khỏi uất hận. Nàng làm bao nhiêu chuyện như vậy cũng là vì muốn kéo Phúc Tuân quay trở về bên mình. Nhưng chàng không những không trở về mà còn muốn đoạn tuyệt quan hệ với nàng. Và nàng tin, với tích cách quyết liệt đó, nếu không phải vì Thái hậu, chàng chắc chắn đã phế và giam nàng vào lãnh cung rồi. Nàng làm bao nhiêu chuyện như vậy đều là vì chàng, tại sao chàng lại không chịu hiểu? Nếu không phải nàng yêu chàng quá nhiều, liệu nàng có làm nhiều chuyện như vậy hay không? Chàng đối với nàng thật quá bất công. Không công bằng một tý nào!

Nhớ lại thái độ quyết liệt cũng như từng câu nói cứng rắn của Phúc Tuân, trái tim Ngọc Nhận cứ vậy mà rớt xuống vực sâu không thấy đáy. Càng lúc càng lạnh. Lạnh đến độ không thể nào lạnh hơn được nữa. Trái tim nàng đã chết rồi! Phải! Khi chàng nói ra những lời tuyệt tình đó, trái tim nàng đã chết rồi. Nhưng sao giờ phút này đây, trái tim nàng lại quặn đau đến vậy?

Một giọt. Hai giọt. Từng giọt nước mắt lặng lẽ thi nhau lăn dài trên gò má của Ngọc Nhận. Thái hậu bảo nàng hãy bao dung mà đón nhận Lôi Vi bằng không với phần tính cách xưa nay chưa từng bộc lộ ra ngoài của Phúc Tuân, nhất định mọi chuyện sẽ khó bề văn hồi. Song nàng sao có thể khoan dung với nữ nhân đã cướp đi nam nhân nàng yêu thương nhất khiến nam nhân ấy quay lưng lại với nàng, khiến nàng phải chịu tổn thương. Nếu không phải vì nàng ta, mọi chuyện chắc chắn đã khác. Phúc Tuân vẫn sẽ ở bên cạnh nàng. Hai người sẽ thành hôn rồi sau đó sinh con đẻ cái và có một cuộc sống hạnh phúc. Nhưng Lôi Vi xuất hiện, giấc mơ của nàng bị phá hỏng, sụp đổ hoàn toàn. Nàng làm sao có thể khoan dung và chấp nhận nàng ta được?

Nghĩ thế nào, Ngọc Nhận cũng nghĩ không thông! Và trên hết là sự không can tâm

Nàng hao tâm tổn trí như thế vậy mà kết quả thu được lại không là gì cả. Kết quả này, nàng không tài nào chấp nhận nổi? Tại sao chứ? Tại sao trong khi nàng phải nỗ lực, cố gắng để kéo Phúc Tuân quay trở về bên mình, Lôi Vi lại chẳng phải hao tổn một chút trí lực nào cũng có thể khiến chàng tự động bên nàng ta, say sưa bên nàng ta quên ngày tháng, thậm chí vì nàng ta mà bất chấp cả mạng sống của mình?

Trước kia, khi Lôi Vi chưa xuất hiện, Phúc Tuân đối với nàng rất tốt. Ngày ngày vui đùa với nhau không biết chán. Cùng nhau rong chơi, cùng nhau luyện chữ, cùng nhau đàm luận, cùng nhau học tập. Việc gì cũng có nhau... Tính nàng vốn kiêu căng dễ khó chịu với người hầu. Mỗi lần thấy nàng như vậy, chàng đều nhẹ nhàng khuyên nhủ rồi giúp nàng xin lỗi bọn họ. Chuối tháng ngày đó thật yên bình biết bao.

Nhưng từ khi Lôi Vi xuất hiện, mọi thứ hoàn toàn đảo ngược, tình cảm vốn dĩ chàng dành cho nàng, chàng giờ lại dành cho nàng ta. Nhìn thấy sự quan tâm, thương yêu của chàng dành cho nàng ta nàng quả thật không khỏi ghen tỵ. Bởi chàng chưa bao giờ ôm ấp nàng, nâng niu nàng như vậy. Ánh nhìn của chàng dành cho nàng cũng chưa bao giờ trìu mến và tha thiết như thế. Cứ mỗi lần nhớ đến ánh nhìn đó, tim nàng chẳng khác nào bị xé nát. Đau đớn vô cùng! Có bao giờ chàng đối xử với nàng như vậy? Có bao giờ chàng vì nàng mà liều cả mạng sống? Chưa! Chưa bao giờ! Nàng khao khát điều đó biết bao. Càng khao khát, nàng càng uất hận. Bởi những gì vốn dĩ của nàng giờ lại trở thành sự khao khát không thể nào với tới được. Càng nghĩ, càng cảm thấy nực cười. Phúc Tuân! Chàng liệu có bao giờ nghĩ qua điều này? So với sự quá quắt của nàng trước kia cùng không bằng một góc sự lạnh lùng của chàng dành cho nàng bây giờ. Vậy nên, chàng có quyền gì mà tức giận với nàng? Chẳng phải chàng mới là người thay lòng đổi dạ sao?

Ngẩng mặt lên nhìn bầu trời đêm để ép nước mắt chảy ngược vào trong, Ngọc Nhận ghi chặt lấy đôi bàn tay của mình vào ghế. Bờ vai của nàng khi này hãy còn run dữ dội giờ đã không còn thấy đâu nữa. Càng đau khổ, nàng càng phải trở nên mạnh mẽ để không ai xem thường và cướp những thứ thuộc về nàng..

*

Ở Ngọc Hải Nam thành bao nhiêu ngày là hết bấy nhiêu ngày Phúc Tuấn và Edlen bị Lôi Vi kéo ra ngoài đi chơi. Có hôm hai người muốn ở trong phòng nghỉ ngơi, nàng lại bảo đi thị sát dân tình phải ra ngoài mới biết cuộc sống sinh hoạt của họ thế nào chứ ai lại ngồi mãi trong phòng khiến họ chào thua.

Và hôm nay cũng không phải là một ngoại lệ. Song dường như hôm nay nàng phấn khích hơn ngày thường. Quan trọng nhất, thay vì nàng kéo hai người ra ngoài, nàng lại đuổi Phúc Tuấn ra ngoài và giữ Edlen ở lại phòng trọ. Vậy nên vừa mới chấm chân ra ngoài, Phúc Tuấn không khỏi tò mò khó hiểu. Chẳng vốn định lên lầu tìm hiểu lại bị câu nói của nàng trước đó làm lung lay ý chí. Cảm chàng không được về trước chàng vạng. Ôi trời ơi! Mới sáng ra Lôi Vi đã đối xử với chàng như vậy. Lại còn ngang nhiên giữ nam nhân khác ở lại trước mắt chàng. Nàng rốt cuộc đang âm mưu chuyện gì đây?

Đến khi ra ngoài rồi Phúc Tuấn mới vỡ lẽ.

_ Tết Nguyên Tiêu rồi sao?- Chất giọng của Phúc Tuấn không khỏi âm ấm.- Vi Nhi à Vi Nhi! Tại sao nàng lại bắt ta lang thang ở ngoài thế này chứ?

Nhìn quan cảnh xung quanh Phúc Tuấn có chút ngạc nhiên. Nhanh thật! Mới đó mà đã đến Tết Nguyên Tiêu rồi. Vậy là ngày thành hôn của chàng và nàng cũng đã tới rất gần rồi. Đến khi mặt trăng lại tròn vào tháng sau, cả hai sẽ trở thành phu thê của nhau. Chỉ cần nghĩ đến thôi, lòng chàng không khỏi hân hoan.

Hôm nay, từ sáng, phố xá đã tấp nập người. Đâu đâu cũng người mua kẻ bán. Ai nấy cũng vội vàng hối hả khiến bầu không khí của Ngọc Hải Nam thành trở nên huyền ảo, nhộn nhịp hẳn. Thả từng bước chân trên con phố dài, Phúc Tuấn vừa đi vừa quan sát xung quanh.

Ngày nào cũng ra ngoài với Lôi Vi nhưng chẳng mấy khi chàng để ý đến xung quanh nên người ta trang trí khắp con phố để chuẩn bị đón Nguyên Tiêu từ khi nào, chàng cũng không rõ. Ngẫm lại tự nhiên Phúc Tuấn tự cảm thấy bất mãn với bản thân mình không ít. Khẽ bật cười, chàng nhanh chóng tiến về phía cảng sông, nơi cho phép các thuyền phương Tây giao thương. Càng tới gần chàng càng thấy được sự náo nhiệt, sầm uất. Khác hẳn bầu không khí chợ của dân địa phương.

Trên bờ là những sạp hàng quán nhỏ bày biện đủ thứ mà phần nhiều trong số đó chàng không biết chúng được gọi là gì. Xa xa là một khoảng sân lớn có không ít người đang tụ tập. Tiếng nhạc vang lên rộn rã, tung bùng. Nhìn vào chàng cứ ngỡ là một gánh xiếc nào đó nhưng thực ra không phải! Tuy có rất nhiều người biểu diễn song họ lại biểu diễn riêng lẻ, không liên quan gì đến nhau. Mọi người thích thú với màn biểu diễn nào, họ sẽ đến xem và cho tiền màn biểu diễn đó. Lôi Vi từng nói qua hoạt động này, nàng gọi họ là "nghệ sĩ đường phố". Nhanh chóng tiến vào trong chàng nhìn thấy những màn biểu diễn của họ. Nhìn quan cảnh xung quanh, theo những gì Lôi Vi mô tả, chàng đoán đây là quảng trường của người phương Tây. Một góc người ta cầm một nhạc cụ vừa kéo vừa hát, gần đó có một người với gương mặt trong chẳng khác nào trong các vở kịch mà chàng xem đang biểu diễn khiến mọi người vừa vỗ tay vừa bật cười, chỗ khác lại thấy một thiếu nữ vừa múa vừa cầm một nhạc cụ trên tay hết rung lắc rồi lại gõ...Rất nhiều hoạt động mà trước nay chàng chưa từng biết tới.

Nhìn thiếu nữ đang múa kia, Phúc Tuấn hơi cong môi lên tạo thành kiểu cười nửa miệng khiến nữ nhi nào lỡ nhìn thấy rồi đều không thể không mê mẩn.

"Chàng còn nhớ hôm Lôi Vi biết được sẽ cùng chàng xuất tuần nàng đã reo lên vui mừng rồi nói với chàng đủ thứ chuyện, còn bày vẽ chỉ cho chàng văn hóa giao tiếp của người phương Tây. Nhìn ánh mắt hứng khởi của nàng, chàng không khỏi vui theo. Rồi chàng thử hỏi về y phục của người phương Tây. Nàng có nói đại khái mấy câu:

_ Nam nhân sẽ mặc những bộ đồ về cơ bản giống như Edlen. Để phân biệt tầng lớp họ dựa vào chất liệu vải, kiểu dáng, màu sắc quần áo là biết ngay. Còn nữ nhân thì sẽ vậy. Những chiếc váy phong to dài đến độ có thể quét nhà được. Những nữ nhân trong giới quý tộc thường có váy màu sắc sặc sỡ cũng có thể trang nhã nhưng chắc chắn phải làm toát lên vẻ quý tộc của họ khi họ vừa xuất hiện và độ phồng của váy cũng khá là to. Thông thường thì mọi người sẽ dựa vào màu sắc mà đoán biết xuất thân của người đó. Nhưng không chuẩn lắm bởi một một vũ nữ cũng có thể mặc một chiếc váy sặc sỡ. Nên họ sẽ có những tiêu chuẩn khác ngoài trang phục để đánh giá.

Sau đó, vì tò mò Phúc Tuấn đã đề nghị Lôi Vi thử mặc quần áo thời đại nàng. Nàng ban đầu kiên quyết từ chối với lý do chàng đã thấy qua những bộ phim nàng cho chàng xem. Song vì chàng nài nỉ nên nàng đành mặc một bộ vào cho chàng xem. Khi ấy, Lôi Vi đã phải chọn bộ trang phục nàng cho là thực nữ nhất để mặc. Đó là một chiếc váy trong bộ sưu tập nàng dự định tham dự cuộc thi do FK tổ chức. Chiếc váy trắng kéo dài đến tận đầu gối, vai áo hơi trễ xuống hai bên tay áo đính hai viên đá Peridot. Để có được hai viên đá Peridot này, nàng đã phải nhờ đến ba mình, ông Cát Khải Minh mua về rồi tìm thợ lành nghề làm một cách cẩn thận. Phần tay áo được cắt đi rồi dùng lại khiến nó trở nên mềm mại hơn.

Dưới ánh nến vàng lung linh, trong bộ váy trắng muốt, Lôi Vi trong mắt Phúc Tuấn trở nên thật huyền ảo làm chàng không thể không thần thờ. So với những bộ váy tầng tầng lớp lớp kia, nàng trong bộ váy này hiện lên thật xinh xắn, quyến rũ khiến chàng mãi mê tâm thần.

_ Vi Nhi!- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa tiến về phía Lôi Vi.- Nàng thật đẹp!

_ Vậy sao?- Lôi Vi cười e thẹn.- Thế mà em cứ tưởng anh sẽ chê cơ đấy. Đây là bộ váy do một tay em lên ý tưởng thiết kế và may đo. Nó lấy cảm hứng từ những câu chuyện thần thoại Hy Lạp. Song họa tiết của nó lại đậm chất truyền thống. Lúc này, em cứ sợ...Văn hóa của phương Đông và phương Tây khá là khác nhau. Còn tư tưởng của cả hai thời đại nữa chứ. Anh xem tay và chân của em đều lộ ra cả. Em lo anh...

Thấy Lôi Vi bỏ lửng câu nói của mình, Phúc Tuấn không khỏi tò mò.

_ Nàng lo gì?

_ Lo anh sẽ nghĩ em...lãng lơ.

_ Nếu không biết nàng ở thời đại khác, ta có lẽ sẽ nghĩ như vậy.- Vừa nói Phúc Tuấn vừa mỉm cười. Nụ cười của chàng càng lúc càng trở nên tinh ranh.- Và ta sẽ càng nghĩ như vậy nếu nàng mặc bộ y phục này trước mặt những nam nhân khác.

Phải mất một lúc sau đó, Lôi Vi mới hiểu hết ý nghĩa câu nói sau cùng của Phúc Tuấn. Đó là một lời thông báo! Thông báo rằng trong bộ trang phục này, nàng rất đẹp vậy nên, ngoài chàng ra, nàng không được xuất hiện trước mặt những nam nhân khác trong những bộ trang phục như thế. Nghe ra điều này, nàng phải nín thở mới nhận được cười.

_ Ở thời đại của em, có người yêu đẹp là phải khoe để khiến mọi người lác mắt, ngưỡng mộ, trầm trồ, ghen tỵ đó.

_ Vậy sao? Ta không biết điều này!- Phúc Tuấn tỉnh bơ trả lời.

"Hừ" một tiếng, Lôi Vi thoát ra khỏi vòng tay của Phúc Tuấn. Lục tìm Ipad của mình và bật mở một bản nhạc lên, nàng nhanh chóng quay trở lại.

_ Đây là bản nhạc gì thế?- Phúc Tuấn chậm rãi hỏi.

_ Đây là một bài hát tiếng Anh tên là Nothing gonna change my love for you.- Vừa nói, Lôi Vi vừa cười rạo rờ.- Sau này khi em chỉ anh học tiếng Anh, anh sẽ hiểu nghĩa của câu này. Vậy nên anh phải nhớ kỹ tên của bài hát này nhé. Giờ, em sẽ chỉ anh khiêu vũ.

_ Khiêu vũ?

_ Uhm!- Lôi Vi gật đầu.- Đó là một bộ môn nghệ thuật của người phương Tây. Và nó là hoạt động rất được ưa chuộng trong các bữa tiệc của họ.

Dứt câu, Lôi Vi cầm lấy tay của Phúc Tuấn rồi từng bước, từng bước hướng dẫn cho chàng. Cứ vậy, dù chàng chưa thể thuần thục ngay được nhưng họ đã khiêu vũ suốt đêm từ trong phòng ra đến sân của Túc Duyên các. Tối hôm ấy, tuy không có ánh trăng tròn nhưng bù lại lại có những vì sao sáng lấp lánh trên bầu trời đêm..."

Tiếng reo hò vang lên đưa Phúc Tuấn trở lại với thực tế. Chàng nhìn thấy rất nhiều nam thanh nữ tú tay trong tay tiến vào giữa khoảng sân rộng và bắt đầu khiêu vũ cùng nhau. Trên tay họ, ai nấy cũng đeo một vòng hoa, bông hoa màu đỏ thắm trông rất lạ mắt.

_ Can you dance with me? (Ngài có thể khiêu vũ cùng tôi?)

Một thiếu nữ trẻ có mái tóc màu vàng tiến về phía Phúc Tuấn nhẹ nhàng xòe váy ra rồi khụy chân xuống trước mặt chàng. Chàng không hiểu nữ nhân này nói gì nhưng xem động tác, có lẽ nàng muốn mời chàng khiêu vũ.

"_ Nếu anh muốn mời một cô gái nhảy cùng mình, anh sẽ để một tay ra sau, một tay hướng về phía cô gái đó rồi khom người xuống thể hiện sự trân trọng. Nếu cô gái đồng ý cô ta sẽ nắm tay anh. Trong trường hợp này, anh là một Hoàng tử, trước khi nhận lời, cô gái đó sẽ xòe váy ra, rồi khom người xuống sau đó mới cầm tay anh. Nhiều chàng trai thể hiện thái độ trân trọng của mình bằng cách hôn vào tay của cô gái, ngón tay đeo nhẫn. Nghi thức này là một nghi thức xã giao lịch sự nên nó có thể áp dụng trong bất kỳ trường hợp gặp mặt nào chứ không phải chỉ trong khiêu vũ. Còn trường hợp ngược lại, cô gái mời chàng trai nhảy, trường hợp này rất hiếm, cô gái sẽ thực hiện động tác tượng tự như cô gái kia và ngo lời đề nghị, chàng trai nếu đồng ý sẽ nắm tay cô gái."

Lôi Vi chỉ nói với Phúc Tuấn về trường hợp đồng ý còn nếu không đồng ý thì sao? Thật đau đầu! Song chàng không thể để thiếu nữ này chờ lâu. Chàng nhớ, mỗi lần Edlen đưa cho nàng cái gì, nếu từ chối, nàng đều dùng một câu. Chàng không biết dùng câu đó trong trường hợp này có đúng không nhưng thử cứ thử vậy.

_ No...thank...thank you!

Dứt câu, Phúc Tuấn nhanh chóng rời đi. Đi ngang qua một sạp hàng bán đồ trang sức chàng chậm rãi quay lại quan sát. Những món đồ kim hoàn được làm rất tinh xảo và đẹp mắt. Và đó chính là thứ khiến chàng không khỏi tò mò...

*

Một ngày của Phúc Tuấn nhanh chóng trôi qua trong cả sự vui vẻ lẫn nhàm chán. Vui vẻ bởi chàng khám phá được không ít điều thú vị. Còn nhàm chán là bởi không có Lôi Vi ở bên, dù bầu không khí có nhộn nhịp ở đâu, chàng cũng nhanh chóng cảm thấy nhàm chán. Nhìn về phía Tây, ngó thấy mặt trời đã khuất núi, lòng chàng không khỏi khấp khểnh vui mừng, cuối cùng cũng đã có thể trở về khách điểm rồi. Nhưng khoan đã...chẳng phải nàng nói với chàng rằng chàng không được về trước chạng vạng sao? Thờ ỉ rồi lại lác đầu, Phúc Tuấn đánh ghé vào một trà quán nằm trên đường về khách điểm. Ở đây, cũng giống như khách điểm, các hàng quán là nơi biết được cuộc sống cũng như tình hình của người dân trong một thành phố nhanh nhất. Và tại trà quán này, chàng lại biết được không ít chuyện hay ho. Tiêu biểu là chuyện trưa nay quan phủ vừa xử một vụ án giết người.

Tình tiết được vắn tắt như sau: Họ Đỗ vốn đi làm ăn xa, hiếm khi có dịp về nhà. Nhân dịp có công việc đi ngang qua thành nên chàng ta ghé về thăm gia đình. Mẫu thân và nương tử của chàng, ai nấy đều vui mừng ra mặt. Vậy nên hai người này đã dùng số tiền tích góp được nhờ buôn bán để nấu cho chàng ta một bữa ăn ra trò. Sau khi ăn xong, cả nhà nằm nghỉ trưa. Đến đầu giờ chiều bà vốn đề từ tức [1] mình nghỉ ngơi thêm vì đầu sau hai người cũng cực khổ quanh năm. Lại vì con trai bà lâu lâu mới về thăm nhà một lần nên nhất định sẽ có nhiều chuyện muốn nói. Nhưng bởi có người giục con trai bà

lên đường, nên bà vào phòng nghỉ gọi con. Nào ngờ đầu vào đến phòng đã thấy con mình tất tởm còn hiền tức [2] của bà đang cầm chiếc gối trên tay. Nghi ngờ tức phụ [3] giết con trai mình bà lập tức đến quan phủ giống trống kiện tức phụ kia.

_ Vị huynh đài này cho hỏi, kết quả vụ kiện này thế nào?- Quay về một người, Phúc Tuấn cất tiếng hỏi.

_ Quan phủ chưa tuyên án nhưng xem chừng tức phụ kia khó mà thoát tội.

Nghe vậy, Phúc Tuấn chỉ gật đầu không hỏi thêm. Buổi chiều, chàng ra ngoại thành dạo chơi nên không rõ sự tình vụ án thế nào. Vì vậy, chàng không thể nghe qua mọi người rồi đưa ra phán đoán được.

_ Hậu thị kia vốn người hiền lành sao lại làm ra những chuyện như thế được chứ. Ta thật không dám tin!- Một nam nhân tầm tuổi trung niên, gương mặt có phần khắc khổ lên tiếng.

_ Lòng dạ nữ nhân, ai đoán biết được!- Một nam nhân trông còn khá trẻ lại có vẻ học thức chậm rãi lên tiếng. Chất giọng của chàng ta đầy khinh miệt.- Chẳng phải Khổng Tử từng nói, duy nữ tử dữ tiểu nhân, vị nan dưỡng dã [4] sao?

Nhắm ngum một trà, thấy trời đã tối hẳn, Phúc Tuấn để một ít ngân lượng trên bàn rồi nhanh chóng rời khỏi trà quán. Con phố dài được người dân trang hoàng bằng những lồng đèn với đủ sắc màu mắc từ bên này qua bên kia đường đã lên đèn. Các gánh hàng cũng đã thấp sáng khu hàng của mình để chuẩn bị đón khách. Đầu đó vắng vắng tiếng nói cười khiến bầu không khí vừa mới lắng xuống chưa được bao lâu đã trở nên nhộn nhịp.

Sải một bước dài, Phúc Tuấn bước hẳn vào trong khách điểm. Trong tiệm, người ra kẻ vào không ngớt. Hết người này đến người kia gọi món khiến Tiểu nhị phải vất vả chạy lên chạy xuống. Nhìn lướt qua một lượt, chàng nhanh chóng lên lầu. Song vừa lên được một nửa, chàng đã gặp ngay Edlen đang vội vã đi xuống. Vừa nhìn thấy chàng, chàng ta đã cười tươi.

_ Have a happy and romantic evening! Your Highness (Chúc một buổi tối hạnh phúc và lãng mạn! Điện hạ!)

Dứt câu, Edlen vỗ vai Phúc Tuấn một cái rồi nhanh chóng rời khỏi khách điểm. Đến khi chàng ta đi hẳn, chàng mới bước lên lầu.

_ Vi Nhi!- Vừa gõ cửa phòng, Phúc Tuấn vừa gọi Lôi Vi.

Từ khi cùng Lôi Vi xuất tuần đến giờ, Phúc Tuấn rất ít khi gõ cửa phòng của nàng. Song không hiểu sao hôm nay chàng lại thận trọng đến vậy. Cứ như chàng muốn thông báo cho nàng biết rằng chàng đã trở về để bên trong, nàng không bị bất ngờ.

_ Anh vào đi!

Vừa đẩy cửa vào Phúc Tuấn đã không khỏi ngạc nhiên trước một căn phòng đầy lung linh huyền ảo. Những ngọn nến lấp lánh nhảy múa theo một bản nhạc phát ra từ đâu đó. Thật nhẹ nhàng, chàng nhanh chóng đóng cửa phòng lại rồi tiến vào trong. Chàng nhìn thấy chiếc ghế dài gần ban công đã bị dẹp đi thay vào đó là một chiếc bàn nhỏ với hai chiếc ghế ở hai đầu. Trên bàn là một cái giá khá cao với ba ngọn nến đang nhảy múa, bên cạnh là một lọ thủy tinh cắm rất nhiều bông hoa chàng đã nhìn thấy trên tay những nam thanh nữ tú tại quảng trường của người phương Tây. Lại gần hơn chàng nhìn thấy các món ăn được bày biện rất tinh tế trên bàn. Chàng đoán đó là những món ăn của người phương Tây. Bên cạnh đó là một bình thủy tinh chứa một loại nước màu đỏ và ngay sát đó là hai cái ly để cao cũng làm bằng thủy tinh.

"...Oh my pretty pretty boy I love you. Like I never ever loved no one before you. Pretty pretty boy of mine. Just tell me you love me too..." Chất giọng trong trẻo cất cao lên khiến Phúc Tuấn không khỏi ngẩn ngơ. Theo từng câu hát, Lôi Vi chậm rãi bước ra và tiến về phía chàng khiến chàng không khỏi ngạc nhiên bởi đây là lần đầu tiên chàng nghe thấy giọng hát thật sự của nàng. Chàng thật không ngờ giọng hát ấy lại trong đến vậy.

Tiến về phía Phúc Tuấn, Lôi Vi nắm lấy tay chàng và tiếp tục cất cao giọng hát của mình. "...Oh my pretty pretty boy I need you. Oh my pretty pretty boy I do. Let me inside make me stay right beside you..." Nở một nụ cười thật tươi, nàng kiễng chân lên và đặt lên gò má của chàng một nụ hôn.

_ Mừng anh trở về!

_ Vi Nhi! Nàng khiến ta không khỏi bất ngờ đấy.

_ Anh có thích không?- Vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, Lôi Vi cất tiếng hỏi.

_ Thích!- Phúc Tuấn trả lời liền tấp lự.- Ta rất thích!

_ Thích là được rồi! Chúng ta dùng bữa thôi!

Dứt câu, Lôi Vi nhanh chóng kéo Phúc Tuấn về phía bàn. Lúc này chàng mới nhận ra trên bàn không chỉ đồ ăn của phương Tây mà ngay cả dụng cụ ăn cũng của phương Tây. Nàng thật biết cách làm khó chàng.

_ Đừng lo!- Nhận ra sự lúng túng của Phúc Tuấn, Lôi Vi vui vẻ nói.- Em sẽ chỉ cho anh cách dùng.

Nói đoạn Lôi Vi ngồi xuống một chiếc ghế và đưa mắt ra hiệu cho chàng ngồi vào chiếc ghế đối diện. Và bữa ăn tối của hai người chính thức diễn ra trong bầu không khí ấm áp của nến, nhẹ nhàng của nhạc, vui vẻ của những câu chuyện của hai người.

_ Có thể nói cho ta biết tại sao nàng lại đem đến cho ta bất ngờ này không?- Vừa hỏi, Phúc Tuấn vừa đưa một miếng thịt lên miệng.

Mỉm cười, Lôi Vi uống một ngụm rượu vang đỏ sau đó chậm rãi trả lời.

_ Cách đây hai ngày trước, Edlen có nói với em, hôm nay là ngày Valentine.

_ Ngày Va- len- tai?

_ Là Valentine!- Lôi Vi phát âm rõ ràng từng chữ một.- Tên gọi của ngày này có một câu chuyện hắc hoi.

_ Vậy sao?- Phúc Tuấn không khỏi tò mò.- Kể cho ta nghe đi!

Lôi Vi không khỏi bật cười. Được rồi! Nàng công nhận mục đích khi nói úp mở như vậy chính là để Phúc Tuấn đề nghị nàng kể. Nhưng nhìn vẻ mặt của chàng, nàng không khỏi bật cười. Gương mặt tuấn mỹ ấy có chút gì đó ngây ngô giống trẻ con khiến người khác vừa cảm thấy đáng yêu lại vừa muốn chọc.

_ Đây là một truyền thuyết nên tính xác thực cũng không cao lắm. Người ta kể rằng và thế kỷ thứ III, dưới sự trị vì của Hoàng đế Caldius II, đế chế La Mã phải tham gia nhiều cuộc chiến tranh đẫm máu và những cuộc chiến này không được lòng dân chúng. Khi đó các chàng trai trẻ không chịu tòng quân theo lệnh của triều đình khiến Cladius vô cùng tức giận. Ông cho rằng sở dĩ có việc này là bởi các chàng trai này không muốn rời xa gia đình, người yêu hay vợ của họ. Vậy nên ông đã ra lệnh cấm các nhà thờ tổ chức hôn lễ hoặc lễ đính hôn để tập trung cho cuộc chiến. Và tất nhiên điều luật quá quắc này cũng chẳng được lòng dân nhưng họ không dám. Song ở thành La Mã có một vị linh mục tên là Valentine đã cùng thánh Marius chống lại sắc lệnh này. Họ vẫn tiếp tục tổ chức đám cưới và đính hôn cho các cặp đôi trong bí mật.

_ Chuyện này...chắc sẽ không thể kéo dài- Phúc Tuấn phán đoán.

_ Đúng vậy!- Lôi Vi gạt đầu xác nhận.- Chuyện này cũng đến lúc bại lộ. Và khi bị phát hiện, Valentine đã bị bắt về kết án tử hình bằng cách kéo lê và ném đá cho đến chết. Nhưng án tử của Valentine sẽ không có gì đặc biệt nếu như người ta không phát hiện ra điều này, đó chính là vào buổi chiều trước khi ra pháp trường, Valentine đã gửi tấm "thiệp Valentine" đầu tiên cho một cô gái là con của cai tù Asterius. Đó là một cô gái mù bẩm sinh và đã được ông chữa khỏi. Trên tấm thiệp đó có ký tên "dal vostro Valentino" nghĩa là "từ Valentine của em". Ngày Valentine chết là ngày 14 tháng 2. Và họ lấy ngày này để tưởng nhớ về ông rồi tôn ông lên là thánh Valentine. Ngày 14 tháng 2 được gọi là ngày Valentine. Rồi dần dần theo thời gian, ngày Valentine mang một ý nghĩa khác rất đặc biệt. Đó là ngày lễ tình nhân. Ngày dành cho các cặp đôi yêu nhau.

Theo từng câu nói, gò má của Lôi Vi ửng hồng lên khiến Phúc Tuấn nhanh chóng nhận ra mục đích của bữa tiệc này. Nụ cười của chàng càng lúc càng rạng rỡ. Lòng chàng lúc này ngập tràn hạnh phúc.

_ Vi Nhi!- Chất giọng của Phúc Tuấn như nghẹn lại.

_ Thật trùng hợp khi năm nay, 14 tháng 2 trong lịch phương Tây lại trùng với Tết Nguyên Tiêu của lịch chúng ta.

Vừa nói, Lôi Vi vừa mỉm cười nhìn vào lọ hoa ngay góc bàn.

_ Đây là hoa hồng đỏ.- Vừa mân mê từng cánh hoa, Lôi Vi vừa tiếp lời.- Trong quan niệm của người phương Tây nó là loài hoa tượng trưng cho tình yêu. Nó cũng có một câu chuyện rất đẹp gắn liền với nữ thần Aphrodite, nữ thần tình yêu và sắc đẹp. Còn đây là chocolate.- Vừa nói, nàng vừa đẩy về phía Phúc Tuấn một đĩa Chocolate.- Nó là món ăn không thể thiếu trong ngày này. Anh ăn thử đi!

Gật đầu, Phúc Tuấn chậm rãi cầm một miếng Chocolate lên cắn vị hương vị nhanh chóng thấm vào và lan tỏa ra khắp khoang miệng của chàng. Trong khi đó, vừa ăn, Lôi Vi vừa quan sát nét mặt của chàng xem chàng có khó chịu hay không.

_ Anh thấy thế nào?- Lôi Vi dò hỏi.

_ Uhm...có chút đắng sau đó là ngọt...hơi béo nhưng ta không cảm thấy ngán.

_ Đó chính là vị của tình yêu.- Vừa nói, Lôi Vi vừa cười.- Trong ngọt có đắng. Trong đắng có ngọt. Hai vị này quyện hòa vào nhau tạo nên một hương vị rất riêng. Giống như tình yêu vậy! Không phải lúc nào cũng chỉ có ngọt ngào hoặc chỉ có đắng cay mà có lúc ngọt ngào, có lúc lại đắng cay. Hoa hồng này cũng vậy! Một bông hoa đẹp để kiêu kỳ nhưng lại có rất nhiều gai. Tình yêu đẹp để song đề có được nó vốn không phải là điều dễ dàng. Chúng ta phải đánh đổi rất nhiều thứ, bao gồm cả máu và nước mắt.

Nhìn Lôi Vi say sưa nói, trong lòng Phúc Tuấn chợt dâng lên những cảm xúc ngọt ngào. Nàng nói đúng, để có được một tình yêu bền chặt như bây giờ họ đã phải đối mặt và hy sinh rất nhiều thứ. Để có được những khoảnh khắc đáng nhớ này, họ đã phải trải qua vô số công gai...

_ Thật không ngờ, hôm nay nàng lại triết lý nhiều đến vậy.

_ Đâu có đâu! Em toàn nói theo sách vở đấy!

Lôi Vi vừa nói dứt câu, cả hai đã bật cười sang khoái. Hít một hơi thật sâu, Phúc Tuấn chậm rãi đứng lên tiến về phía nàng và đưa tay ra.

_ Nhảy cùng ta!

Thoáng chút ngỡ ngàng hiện lên trên gương mặt Lôi Vi. Nàng biết Phúc Tuấn tiếp thu cái gì cũng nhanh. Nhưng nhanh thế này có gì đó không thực tế

cho lắm. Bởi người thời đại này ít nhiều khá bảo thủ, không chịu tiếp thu cái mới. Ngoài ba luồng tư tưởng Nho- Phật- Lão ra họ thực không muốn tiếp thu những luồng tư tưởng khác chứ đừng nói gì đến một nền văn hóa khác của một đất nước xa xôi, cách họ mấy tháng trời lênh đênh trên biển. Nhưng chẳng phải Phúc Tuần đã từng nói, vì nàng nên chàng mới thử tiếp thu nền văn hóa này sao? Nghĩ đến đây, lòng nàng chợt dâng lên một cảm xúc thật ngọt ngào. Không nói gì, nàng nhanh chóng gạt đầu rồi cầm lấy tay chàng và đứng lên.

_ Hình như nàng chưa chào ta?- Chết giọng Phúc Tuần đầy bông đùa.

_ Còn lâu!- Vờ vênh mặt lên, Lôi Vi nói bằng một chất giọng có phần đanh đá.

Rồi không kịp để Phúc Tuần có cơ hội phản đối, Lôi Vi kéo chàng ra giữa sảnh nhỏ của phòng và bắt đầu những bước nhảy đầu tiên. Đúng lúc này, Ipad của nàng chuyển sang bài khác. Một bài hát thật nhẹ nhàng nhưng cũng không kém phần vui tươi, The first moment.

"From the moment I catch your eye. My life would seem so bright. Loneliness gone, and stading far away. Hand's in hand, we feel so right. Love has see the light..." Bài hát du dương cứ ngân vang. Theo từng bước chân của Lôi Vi, Phúc Tuần thận trọng tiến rồi lùi để không dẫm lên chân nàng. Ngắm nhìn nàng thật kỹ, chàng mỉm cười hạnh phúc. Những gì nàng đã làm cho chàng ngày hôm nay thật quá đổi ngọt ngào. Suốt đời, chàng sẽ không bao giờ quên những phút giây đã trải qua cùng nàng. Dẫu cho đó là hạnh phúc hay khổ đau.

Nở một nụ cười thật tươi, Lôi Vi vòng tay mình ra phía sau khiến Phúc Tuần nhất thời lóng ngóng. Song rất nhanh sau đó, hiểu ý chàng vòng hai tay ra sau ôm nàng. Nếp người vào vòng ngực rắn chắc vào rộng lớn của chàng, nàng im lặng lắng nghe nhịp đập của trái tim chàng.

Trong bầu không khí dịu êm, hạnh phúc như bao trùm lên căn phòng nhỏ bé khiến nó bừng sáng và trở nên rực rỡ hơn bao giờ hết...

-----

[1] Từ tức: Con (trai) và con dâu. Tức: con dâu

[2] Hiền tức: dâu hiền.

[3] Tức phụ: con dâu.

[4] Duy nữ tử dữ tiểu nhân, vị nan dưỡng dã: câu nói của Không Tử đại ý là nữ tử và tiểu nhân là khó dạy bảo.

Hết chương 93

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: QUYỀN II - Tài nữ phá án

Yên Khâu (Đan Lưu cũ), bên dòng sông Xuyên Tinh

_ Ngô Hoàng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!

Vừa tung hô, tất cả các binh sĩ có mặt trong doanh trại vừa quỳ xuống. Từ ngoài cổng, Lãnh Hàn Phong cùng các tướng lĩnh đi theo nhanh chóng tiến vào bên trong. Dừng chân trước bốn tướng quân đang trấn giữ đất Đan Lưu này, chàng dứt khoát quay về phía binh sĩ.

_ Binh thân!

_ Tạ Hoàng thượng!

_ Các binh sĩ! Yên Khâu chúng ta từ thuở khai quốc đến nay đã không ngừng mở rộng bờ cõi của mình để đem đến cho dân chúng một cuộc sống no đủ, không phải lo nghĩ. Vậy nên lần này, chúng ta khai chiến với Tân Thực cũng không phải là ngoại lệ. Chỉ cần chúng ta chiếm được Tân Thực, bờ bên kia sẽ là của chúng ta, hai bên bờ sông sẽ được giao thương với nhau, đất đai được mở rộng, có được nơi ở tốt và không phải lo cái ăn nữa. Vì vậy, chúng ta phải dốc hết mình để chiến đấu. Quyết thắng trở về!

_ Quyết thắng! Quyết thắng!

Tiếng hô đồng dục của các binh sĩ tạo nên bầu không khí hùng hực khí thế. Nhìn vào hàng ngũ chỉnh tề, Hàn Phong gạt đầu hài lòng.

_ Được rồi! Các người về trại của mình đi.

Sau mệnh lệnh ấy, các binh sĩ lui về lều trại của mình. Hàn Phong cùng các vị tướng quân nhanh chóng vào lều để thương nghị vấn đề khai chiến với Tân Thục. Bầu không khí bên trong dần trở nên căng thẳng khi các vấn đề về chiến lược được đưa ra bàn bạc. Mọi người ai nấy cũng nêu ra cách của mình hòng để có được một chiến lược vẹn toàn nhất có thể....Đến khi mặt trời lên đến đỉnh, mọi chuyện mới tạm gọi là ổn. Lúc này ai nấy đều mệt mỏi hết cả.

_ Được rồi, các tướng hãy về trại của mình đi.- Hàn Phong chậm rãi hạ lệnh.- Những vấn đề chưa giải quyết được, chúng ta sẽ tiếp tục bàn thảo sau.

_ Chúng thần xin phép cáo lui!

Rất nhanh sau đó, đồng loạt các tướng quân đều lui ra khỏi trại. Chỉ còn lại một mình trong trại, Hàn Phong chậm rãi thả lỏng tinh thần. Vừa đến doanh trại đã phải cùng các vị tướng quân bàn thảo quân cơ khiến tinh thần của chàng lúc này trở nên mệt mỏi vô cùng. Ngồi xuống ghế, chàng đưa tay lên đỡ lấy đầu mình. Những lúc như thế này giá như có nàng ở bên thật tốt. Chỉ đáng tiếc cuộc chiến này ngoài tranh giành lãnh thổ ra còn là vì nàng. Tại sao nàng cứ mãi ở nơi nào đó xa xôi khiến chàng không thể nào với tới? Tại sao mọi chuyện cứ phải trở nên như thế này? Dùng chiến tranh để giải quyết, dùng chiến tranh để tranh giành. Ngoảnh đầu nhìn lại, chàng cảm thấy vì nàng, chàng đã thay đổi. Song dầu cho có quay lại, chàng chắc chắn vẫn sẽ làm như vậy. Bởi đó là nàng, là nữ nhi đầu tiên chàng thực sự rung động. Vậy nên chàng không muốn và cũng không thể từ bỏ nàng.

_ Bùi Thạch An!- Vừa trái giấy ra, Hàn Phong vừa cất tiếng gọi.

Ngay lập tức Bùi Tổng quản có mặt bên trong lều để chờ lệnh. Nhìn nét bút đang chậm rãi thảo trên giấy, lòng hắn chợt dấy lên một sự lo lắng vô hình. Chuyện của Hoàng thượng hắn không dám biết vậy nên chỉ có thể tự mình suy đoán đề hầu hạ Hoàng đế cẩn thận hơn. Cũng vì vậy mà lo lắng trong lòng hắn cũng cao hơn so với mọi người.

_ Ngươi cùng với hai tên lính tốt nữa đem thư này đến Tân Thục cho ta. Nhớ phải đưa tận tay Định An Hoàng đế.

Nhận bức thư từ tay Hàn Phong, Thạch An nhanh chóng cáo lui đi thực hiện mệnh lệnh.

*

Ngọc Hải Nam thành, Tân Thục

Vừa mới qua tết Nguyên Tiêu vài ngày nên bầu không khí vẫn còn nhộn nhịp trên các con phố. Đang là mùa xuân nên cảnh sắc càng thêm phần rực rỡ và tràn đầy sức sống. Vừa thả bước trên từng con đường dài, Lôi Vi vừa nhìn ngắm phố xá xung quanh. Ban đầu khi bị xuyên không đến đây nàng cứ ngỡ rằng mình bị lạc ở một phim trường cổ trang nào đó. Nhưng rõ ràng là bị đuối nước ở hồ chứ có phải bị làm cho bất tỉnh nhân sự rồi đem tới nơi khác đâu mà bị lạc được. Sau khi bình tâm suy nghĩ và hiểu rõ vấn đề của mình, nàng mới trở lại dáng vẻ bình thường rồi khám phá hết mọi thứ của thời đại này. Khi đó nàng không khỏi cảm thán rằng ngay cả phim trường cũng không bằng một góc của nơi này.

Chốn đô hội xa hoa và tràn đầy sức sống luôn có những dòng người tấp nập, bận rộn nhưng cũng rất ấm áp. Không giống như thời đại của nàng, mọi người gần như chỉ biết sống cho mình, hàng xóm láng giềng rất ít khi quan tâm đến nhau. Ở thời đại nàng, mọi người thực sự quá bận rộn với những mối lo riêng của mình, họ không còn thời gian để dừng lại ngắm một cái cây bên kia đường có những bông hoa đang rộ nở, hay dừng lại để nhìn vào những cử chỉ nhưng ấm áp tình người của những mảnh đời khốn khó...

Nghĩ đến đây lòng Lôi Vi chợt chùn lại vài phần, bản thân không khỏi cảm thán.

_ Sao nàng lại thờ dài như thế?- Đứng bên cạnh, Phúc Tuần chậm rãi cất tiếng hỏi.

_ Xã hội càng phát triển, càng hiện đại đời sống tinh thần của con người càng nghèo nàn, giá trị con người cũng theo đó mà xuống cấp.

Từ ngữ Lôi Vi dùng đa phần đều đến từ thời đại của mình nên Phúc Tuần cũng chỉ có thể hiểu mơ hồ. Nhưng chàng đoán, hàm ý của nàng chắc chắn không mấy sáng sủa.

_ Ta không chắc ta hiểu đúng những gì nàng nói nhưng đừng bi quan như thế. Nàng đến từ một nơi ta tin rằng tốt đẹp hơn nơi này rất nhiều. Vậy nên đừng vội thất vọng khi nàng chưa hiểu hết nó.

Hôm nay Edlen có việc phải đến bến tàu dành cho người phương Tây nên Lôi Vi và Phúc Tuần mới có dịp đi riêng với nhau thế này. Nàng thật không muốn vì tâm trạng nhất thời của mình khiến bầu không khí giữa hai người trở nên u ám theo.

_ Vậy ý anh là...anh muốn em về thời đại của mình?

Nghe Lôi Vi nói vậy, nét mày của Phúc Tuần không khỏi chau lại.

_ Em chỉ đùa thôi mà!- Lôi Vi cười hiền.

_ Nếu nàng có thể về được thời đại của mình, tuy không nở nhưng ta rất vui.- Quay lại nhìn Lôi Vi, Phúc Tuần nghiêm giọng.- Song ta cũng đã nói rồi! Chỉ cần nàng còn sống trên đời này, dù có vượt kiếp luân hồi, ta nhất định sẽ tìm ra nàng.

Nhìn vào đôi mắt đầy quyết liệt của Phúc Tuần, Lôi Vi không khỏi choáng váng. Trong mơ hồ, hình ảnh chàng cầu hôn nàng ở Huân Phong dài như hiện ra trước mắt. Và dường như ở nơi đó, chàng cũng đã nói những câu tương tự thế này.

_ Vậy nên, nàng đừng nói những lời như thế nữa.- Vừa nói, Phúc Tuần vừa nhẹ nhàng nắm tay Lôi Vi.

Nhìn vào đôi mắt thâm tình của Phúc Tuấn, Lôi Vi mỉm cười gật đầu. Đối với nữ nhân, hạnh phúc là gì? Là được ở bên cạnh người yêu mình và người mình yêu đến bạc đầu răng long. Nhưng đối với nàng đó chính là có người vì mình mà vượt thiên sơn vạn hải, vượt bể trầm luân, vượt cả chuyển kiếp luân hồi để đến bên cạnh nàng, yêu thương nàng, chở che cho nàng. Nụ cười mỗi lúc một trở nên rạng rỡ, nàng nhẹ nhàng đưa tay lên vén lọn tóc vương trước mặt chàng ra phía sau.

Một cử chỉ nhỏ, một hành động nhỏ cũng đủ để nói lên tất cả...

Tiếng bước chân hối hả, tiếng người bàn tán vang lên lập tức thu hút sự chú ý của Lôi Vi và Phúc Tuấn. Quay lại nhìn, cả hai thấy một nhóm người đang chạy về phía này, gương mặt ai nấy cũng có phần khẩn trương khiến họ không khỏi tò mò.

_ Vị huynh đài này!- Giữ một nam nhân lại, Phúc Tuấn vội hỏi.- Trong thành xảy ra chuyện gì vậy?

_ Hôm nay quan phủ xử án. Chính là vụ án sát phu vào Tết Nguyên Tiêu đó.

Nam nhân kia nói vội rồi gấp gáp rời đi.

_ Án giết chồng sao?- Lôi Vi không khỏi tò mò.- Sao em không nghe nhỉ?

_ Hôm Nguyên Tiêu ta có nghe qua. Nghe nói Hậu thị vốn là một hiền thê nhưng tại sao lại giết tướng công của mình chứ?- Chất giọng của Phúc Tuấn đầy hoài nghi.- Chúng ta đi xem thử!

Nói đoạn cả hai nhanh chóng đến nha môn để xem xử án. Vừa đi, Phúc Tuấn vừa kể vắn tắt vụ án cho Lôi Vi nghe. Vội vã chạy đến nha môn sau đó lại phải chen lấn lên hàng đầu tiên để có thể xem. Đưa mắt nhìn xung quanh, nàng có cảm giác mọi người đến xem kịch hơn là xem xử án.

_ Hậu thị!- Vừa nện kinh đường mộc [1] xuống bàn, quan phủ vừa lên tiếng.- Bản quan hỏi lại người lần nữa, người có nhận tội không?

Tiếng nện xuống bàn của kinh đường mộc vang lên khiến Lôi Vi có chút giật mình mà quay lại nhìn. Quan phủ ngồi ở nơi cao cao tại thượng. Phía bên phải là một chiếc bàn nhỏ, ngồi ở đó là một nam nhân có gương mặt thâm trầm, am hiểu mọi chuyện, nàng đoán là sư gia. Ở dưới, tả hữu hai bên đều có một hàng lính lệ cầm trượng đứng nghiêm trang. Ngay giữa công đường, có hai nữ nhân một già một trẻ đang quỳ.

_ Đại nhân! Oan cho dân phụ quá! Dân phụ quả thực không giết tướng công của mình. Dân phụ không có! Thấy tướng công nằm không thoải mái, dân phụ đến sửa lại gối cho tướng công thì phát hiện ra tướng công của mình đã chết từ lúc nào.

_ Khi ta bước vào, người giật mình làm rớt chiếc gối đang cầm trên tay.- Đồ mẫu khóc lóc thảm thiết.- Nếu người đang sửa lại gối cho con trai ta tại sao lại có thái độ mờ ám đó? Rõ ràng người đã giết chết con trai của lão nương.

_ Bà bà [2]! Con thật sự không có giết tướng công.- Vừa khóc, Hậu thị vừa ra sức giãy bầy với mẹ chồng.- Khi đó là vì con quá bàng hoàng, quá đau lòng không biết phải làm sao nên khi mẫu thân vào con mới giật mình

Tiếng kêu ai oán xé cả ruột gan khiến những ai mặt không khỏi xót lòng. Khi nghe thấy tiếng nói của dân nữ kia, Lôi Vi quả thực không khỏi chau mày hồ nghi.

_ Nhân chứng vật chứng đều đầy đủ người còn狡辯?- Thái thú quát lên.

_ Đại nhân! Những lời dân phụ nói đều là sự thật, không chút giả dối. Mong đại nhân minh xét.

Đứng bên dưới, Lôi Vi quan sát thật kỹ hai nữ nhân đang quỳ. Nhìn dáng dấp của nữ nhân trẻ tuổi kia, chân mày của nàng nhều sát vào nhau.

_ Anh có thấy dân phụ kia quen không?- Thúc nhẹ vào tay của Phúc Tuấn, Lôi Vi nói nhỏ.- Hình như chúng ta đã gặp ở đâu rồi thì phải.

Lôi Vi nói vậy, Phúc Tuấn quan sát kỹ hơn dân phụ kia. Vì phải nhìn người đó từ phía sau nên phán đoán của chàng có lâu hơn một chút.

_ Đúng là có chút quen thuộc!

Nói đoạn Phúc Tuấn quay sang một người bên cạnh hỏi.

_ Cho hỏi dân phụ kia tên họ là gì vậy?

_ À! Dân phụ đó là người của một trấn nhỏ ngoài thành, tên là Hậu Thuần Hiền. Vốn là người hiền lành nhưng không hiểu sao lại làm ra chuyện như vậy.

_ Ta thì ta không tin Thuần Hiền lại làm ra chuyện như vậy đâu.- Một người khác chen vào.- Chắc là trong chuyện này có ẩn tình.

_ Nói như huynh...vậy lão nương kia giá họa cho con...uhm...hiền tức của mình?- Lôi Vi đoán định.

_ Sao có thể chứ?!- Người đó vội lắc đầu.- Nhà đó vốn trên dưới đều hòa thuận. Sao có thể?

_ Ở trong chốn mới biết chốn có rận!

Một câu nói giản đơn nhưng khiến người xung quanh không khỏi trở mắt ra nhìn. Quay lại nhìn, Phúc Tuấn không khỏi chau mày. Người nói ra câu nói kia chính tên nho sinh chàng đã nhìn thấy trong trà quán hôm trước.

_ Vậy người ở trong chốn của người ta hay sao mà biết?- Một người lên tiếng bất bình.- Đừng có cái kiểu ăn không được thì đập đổ.

Nghe qua, Lôi Vi đoán tên nho sinh này với Hậu Thuần Hiền và tướng công nàng ta chắc là có mối quan hệ không hề đơn giản với nhau.

_ Hậu thị này trong thành, xem chừng rất nổi tiếng về đức hạnh.- Lôi Vi chậm rãi đưa ra phán đoán của mình như một lẽ tự nhiên.- Người như vậy sao có thể giết tướng công được chứ? Trừ phi...bị bức bách? Nhưng cho dù vậy, nàng ta chắc chắn tha chết chứ cũng không làm nên chuyện này. Vậy thì chỉ có một khả năng...- Vừa nói, Lôi Vi vừa quay người về phía Phúc Tuấn nhưng cốt là nhìn vào tên nho sinh kia.-...bị gài bẫy.

Ba chữ vừa ra khỏi miệng của Lôi Vi khiến mọi người xung quanh đều không khỏi ồ lên một tiếng. Mím cười, nàng đưa mắt ra hiệu Phúc Tuấn nhìn lại phía sau mình và chàng nhìn thấy tên nho sinh kia mặt xanh mét như tàu lá.

_ Lĩnh đâu! Lôi con tiện nhân này ra đánh. Đánh đến khi nào chịu thú tội mới thôi.

Nghe tiếng hét của quan phủ, mọi người đều vội vàng quanh lại nhìn. Hậu Thuần Hiền bị hai tên sai nha lôi ra giữa sân để đánh. Lúc này Lôi Vi mới nhận ra người đó là ai.

_ Là người đó!- Vội kéo áo Phúc Tuấn, Lôi Vi vội nói.- Chính đại tỳ bán Hồng đó.

Quay lại nhìn, Phúc Tuấn ngay lập tức nhận ra nữ nhân kia. Giữa sân từng gậy, từng gậy giáng xuống người Thuần Hiền khiến Lôi Vi không khỏi rung mình. Từng bị gậy đánh vào người nàng hiểu nó đau đến thế nào. Lúc ấy nàng đã can rằng chịu đựng, quyết không kêu la dù chỉ một câu. Nhưng khi nhìn nữ nhân kia bị đánh, nàng quả thật không tài nào chịu nổi. Hít một hơi thật sâu, nàng vội giấu mặt vào một bên vai của Phúc Tuấn. Thật sự nàng không thể nào nhìn tiếp được. Chàng thấy vậy liền vòng tay qua ôm lấy bờ vai nhỏ của nàng.

_ Sao có thể như thế chứ!- Có tiếng bất bình vang lên.- Còn chưa hỏi Thuần Hiền cho ra ngô ra khoai mà đã đánh rồi sao? Vương pháp còn đâu?

Nghe thấy câu nói đó, Phúc Tuấn vội quay lại hỏi.

_ Không lẽ hôm đầu tiên đã không thẩm tra sao?

_ Không có!- Một người khác lên tiếng.- Hôm ấy quan phủ chỉ nhận vụ kiện rồi nói sẽ xem xét, sau đó tổng giám Thuần Hiền đến hôm nay.

Điềm đáng ngờ xuất hiện Lôi Vi vội quay sang nhìn Phúc Tuấn. Không cần nàng nói gì, chàng cũng biết nàng định làm gì. Vậy nên chàng nhanh chóng gạt đầu.

_ Dừng tay!

Mở quạt ra, vừa tiến về phía trước, Phúc Tuấn vừa lên tiếng. Lúc này, Lôi Vi mới nhận ra tên nho sinh kia đã rời khỏi quan phủ từ lúc nào.

_ I finally found you! (Ta cuối cùng đã tìm ra hai người!)

Chất giọng của Edlen vang lên ngay trên đầu khiến Lôi Vi không khỏi giật mình mà ngẩng đầu lên. Lúc này chàng chăm chú nhìn vào công đường và không khỏi khó hiểu.

_ Your Highness is experiencing what happened? (Điện hạ đang gặp chuyện gì vậy?)

Không nói gì, Lôi Vi ra hiệu cho Edlen im lặng.

_ Người là ai mà dám vào đây làm loạn?

Lần trước Phúc Tuấn đến Ngọc Hải Nam thành này vốn không lộ mặt nên tên Thái thú thành này căn bản không biết mặt chàng vì vậy mới dám lớn tiếng như thế.

_ Ta là ai không quan trọng! Ta muốn hỏi người một câu, trước khi phán tội, người đã thẩm tra phạm nhân tại công đường chưa?

_ Nhân chứng, vật chứng rõ ràng như vậy cần gì phải thẩm tra? Việc của bọn quan không liên quan đến người. Mau cút đi cho bọn quan!

Nhận thấy tình hình không ổn, Lôi Vi vội quay sang nói nhỏ vài điều với Edlen. Sau đó, chàng nhanh chóng rời khỏi công đường còn nàng vẫn tiếp tục ở lại theo dõi mọi chuyện.

_ Hồn xược!

Gấp mạnh chiếc quạt lại, Phúc Tuấn đẩy giọng mình lên cao. Chất giọng đầy uy quyền chứa không ít nộ khí của chàng khiến tên quan kia không rét mà run. Xung quanh mọi người vừa bàn tán đó liền im thin thít. Đến cả Lôi Vi cũng không dám tin người đứng trước mặt nàng là Phúc Tuấn. Khi làm việc, chàng như biến thành một con người khác.

_ Đường đường là Thái thú của một thành người sao lại có thể xử án một cách qua loa như vậy được? Là mệnh quan của triều đình, là phụ mẫu của dân chúng lại làm việc lại tùy tiện và thiếu trách nhiệm như vậy sao?

_ Cuồng ngôn! Bồn quan làm việc như thế nào không liên quan đến người. Người dám nhục mạ mệnh quan triều đình, đáng tội gì?- Vừa đập kinh đường mộc xuống bàn, tên quan vừa hét.- Bầy đầu, bắt tên này cho bồn quan.

_ Bây giờ kẻ đội mũ ô sa thì nhiều còn quan thì được mấy người? Chỉ cần bỏ ra chút tiền là đã có được một chức quan ở địa phương rồi. Từ Huyện lệnh cho đến Thái thú thành đều mua được tất. Vậy nên chỉ cần "phạm" tí ti ti lỗi" thôi là đã bị quan phủ tóm gậy hồi nào không hay. Vì vậy mọi người ra đường nhớ cẩn thận không là tự nhiên bị bắt. Khi đó e rằng dân thường chúng ta đây sẽ rơi vào cảnh tiền mất tật mang. Vì dẫu sao, lòng tham của bọn ngu dốt này nào có đáy.

Chỉ vài ba câu nói đầy ám chỉ của Lôi Vi bên dưới vọng lên khiến tên quan kia giận run người. Ngay cảm đảm sai nha cũng liếc nhìn lão quan.

_ Kẻ nào dám cuồng ngôn?

Cười khẩy một tiếng, Lôi Vi nhanh chóng tiến về phía trước.

_ Là bồn cô nương đây! Sao? Ta nói có gì sai? Lại thật! Không lẽ cứ nói ra điều gì ông không vừa ý thì là cuồng ngôn sao?

_ Người dám nói bồn quan như thế còn không phải là cuồng ngôn thì là gì?

_ Vị đại nhân này! Ta đây là nói những tên tham quan chứ nào có chỉ đích danh ngài đâu? Lẽ nào...ngài có tật giật mình?

Câu hỏi của Lôi Vi khiến mặt của tên Thái thú kia chuyển màu liên tục. Hắn đứng bật dậy tiến về phía nàng. Linh tính mách bảo, Phúc Tuấn vội vùng thoát khỏi sự kìm kẹp của hai tên sai nha rồi tiến về phía nàng.

_ Ta thấy mặt mũi của người cũng xinh đẹp đấy nhưng sao lại nói lại chẳng được như thế?- Vừa nói, tên quan vừa tiến từng bước về phía Lôi Vi. Đôi mắt hắn lộ rõ sự thích thú.- Lẽ nào người không sợ bồn quan đây khép tội.

Cười khẩy một tiếng, Lôi Vi liếc mắt nhìn ông ta khiến ông ta không khỏi rét. Đôi mắt tinh lạng và giấu một con dao sắc bén của nàng quả thật khiến ông ta nhất thời giật mình.

_ Bồn cô nương đây trời không sợ đất không sợ há lại đi sợ một cái cửa [3] như ông? Nực cười! Dân phụ kia dù cho có phạm tội đi chăng nữa, ông cũng phải nghe người ta nói, cho người ta giải thích. Đằng này ông lại không thăm tra người ta đã vội khép tội là có làm sao? Lẽ nào ông nhận tiền của lão nương kia để vu oan cho Hậu thị?

_ Oan cho lão nương quá!- Nghe thấy Lôi Vi kết tội mình, Đỗ mẫu vội kêu lên.- Thật oan cho lão nương quá! Lão nương sao có thể làm ra những chuyện như vậy được? Quả thật lão nương thấy tức phụ của mình cảm gổ còn con trai của mình thì đã tắt thở. Lão nương nào dám nói sai. Sao Tiểu thư lại có thể nói như thế?

_ Người nghe chưa?- Phúc Tuấn quay về phía tên quan hỏi.- Giờ lão nương kia cũng kêu oan. Nếu người không nhận hối lộ của lão nương kia hãy xử cho công bằng đi bằng không, không những một trong hai người kia bị oan mà người cũng bị "oan" đó.

Tiếng bàn tán nổi lên mỗi lúc một rõ. Ai nấy cũng cảm thấy hồ nghi bởi tính chất vụ việc.

_ Vụ án này có bốn khả năng.- Lôi Vi điềm tĩnh nói.- Thứ nhất, tức phụ có tội, lão nương bị oan. Thứ hai lão nương có tội, tức phụ bị oan. Thứ ba, cả lão nương lẫn tức phụ đều có tội, lão nương vì sợ tội nên đổ hết lên đầu tức phụ. Thứ tư cả tức phụ và lão nương đều bị oan và ông có tội. Hậu thị xưa nay sống ở nhà tướng công thế nào không chỉ bà nàng ta rõ mà cả những người sống xung quanh đều rõ. Một con người hiền lành, chất phác lại chung thủy như thế tại sao lại giết tướng công của mình? Giả sử như họ Đỗ kia là người cộc tính hay đánh đập hiền thể thì Hậu thị có còn động cơ gây án. Nhưng đằng này tướng công nàng ta rõ ràng đi làm ăn xa, thêm nữa chàng ta cũng không phải là người cộc tính, vậy nên sao có chuyện Hậu thị vô duyên vô cớ giết chết tướng công của mình được? Lão nương này chắc chắn càng không có động cơ gây án. Con của mình thương còn không hết sao có thể hại con mình rồi đổ oan cho hiền tức được? Vậy nên, cả ba trường hợp kia đều có thể loại trừ. Chỉ còn trường hợp cuối cùng mà thôi. Vì vậy Thái thú à, ông có tội hay không lại phụ thuộc vào cách xử án của ông đó.

Lôi Vi càng nói, tên quan càng giận run người. Nàng vừa dứt câu ông ta lên đưa tay lên giữa lấy cảm nàng. Nhanh như cắt Phúc Tuấn cho ông ta một chưởng vào giữa ngực khiến ông ta ngã về phía sau.

_ Phán rồi! Người đâu, bắt hay tên này lại cho ta.

Sau câu nói đó, đám sai nha vội bao vây hai người. Phúc Tuấn nhanh chóng che chắn cho Lôi Vi rồi dùng chân tung cước vào người từng tên một. Buổi xử án nhanh chóng trở thành hỗn chiến. Chỉ trong chốc lát đám lính lệ trong phủ đều ngã lăn ra cả. Còn tên quan kia và sư gia của hắn vội núp dưới bàn.

_ Phán rồi! Lính đâu! Lính đâu!

Vừa ngóc đầu lên, tên quan kia vừa oa oa cái miệng lên và trong chốc lát một toán lính khác xông vào. Thấy tình hình bất lợi lại sợ Lôi Vi bị thương nên Phúc Tuấn nhanh chóng kéo nàng ra sau lưng rồi rút kim bài ra.

_ Có bốn Thái tử ở đây các người dám làm càn?!

Sau chất giọng đầy uy nghiêm của Phúc Tuần, những ai có mặt tại công đường đều lặng im như tờ. Tên quan lớn còm bò ra ngẩng đầu lên để nhìn rõ kim bài. Trên kim bài có khắc bốn chữ "Đồng cung Thái tử" khiến hân không khỏi choáng váng.

_ Xin Điện hạ thứ tội! Hạ quan ngu muội không biết Thái tử điện hạ đại giá quang lâm đã mạo phạm đến ngọc thể. Thái tử Điện hạ cát tường!

Nấp sau lưng Phúc Tuần, Lôi Vi hơi nghiêng đầu qua nhìn tên quan kia. Dáng vẻ của hân khiến nàng không khỏi buồn cười. Người hân càng lúc càng khúm núm như thể cột sống bị co rút lại, nói năng câu cú cứ lộn xộn cả lên.

_ Thái tử Điện hạ cát tường!

Sau khi tên Thái thú vừa dứt câu, dân chúng, những ai có mặt tại công đường đều lập tức quỳ xuống tung hô. Lúc này Lôi Vi mới cảm nhận được khí thế bức người toát ra từ Phúc Tuần. Nàng tuy ngày nào cũng bên cạnh chàng. Nhưng những lúc ấy vốn chỉ có hai người với nhau nên nàng chả bao giờ hành lễ với chàng. Nếu có đám người hầu đến gặp chàng cũng xử sự ôn nhu chứ không uy nghiêm thế này. Nên quả thật, bầu không khí này khiến nàng có chút không quen.

_ Tất cả đứng lên đi!

Chờ mọi người đứng lên hết, Phúc Tuần mới quay về phía Thái thú.

_ Trần Thái thú! Hoàng thượng sai ta đi thị sát các thành vùng Tây Thủy này, thật không ngờ đến Ngọc Hải Nam thành này, ta lại được chứng kiến một vở kịch hay ho. Giờ, người định xử vụ án sát phu này thế nào?

Bị hỏi bất ngờ, Trần Thái thú giật bản mình. Hân nhất thời không nghĩ được điều gì. Song dù không nghĩ ra hân vẫn phải tìm cách, không thì đời hân coi như xong.

_ Xin...xin tùy Điện hạ quyết định ạ.

Như biết trước câu trả lời, Phúc Tuần hơi cong môi lên.

_ Ngay tại đây, ngay bây giờ ta yêu cầu người thẩm vấn lão nương và tức phụ này. Ta và dân chúng có mặt ở đây sẽ theo dõi quá trình thẩm tra của người.

_ Vâng! Hạ quan tuân chỉ!

Ngay lập tức một chiếc bàn nhỏ được hai tên lính lệ khiêng ra. Trần Thái thú vội lau mồ hôi rồi ngồi vào chiếc bàn đó. Đưa mắt nhìn hai nữ nhân đang quỳ bên dưới, Phúc Tuần kéo nhẹ tay Lôi Vi ý bảo nàng đi theo rồi tiến thẳng về chiếc bàn lớn trên cùng. Không chần chừ lâu, nàng nhanh chóng bước theo ngay sau lưng chàng và đứng lùi về phía sau ghế một chút.

Vì sự có mặt Phúc Tuần nên tình thế đã đổi khác vì vậy Trần Thái thú không dám xử qua loa.

_ Đồ mẫu! Hãy thuật lại những gì xảy ra hôm đó cho mọi người cùng nghe.

Vội vâng một tiếng mẹ chồng của Thuần Hiền nhanh chóng thuật lại mọi chuyện cho mọi người nghe. Hôm ấy là Tết Nguyên Tiêu, con trai bà, Đồ lang đi làm ăn xa ghé về thăm nhà từ sớm. Mừng rỡ bà vội ra chợ mua đồ ăn về đãi con sẵn tiện ghé vào hàng quán của hiền tức bảo nàng về sớm. Khi bà đi chợ về đã thấy hiền tức trở về còn Đồ lang đã vào phòng nghỉ ngơi. Bà và hiền tức nhanh chóng xuống bếp nấu một bữa ra trò cho con trai. Sau khi ăn cơm xong vì thấy trong người không được khỏe nên con trai bà đã đi nghỉ ngơi sớm. Không lâu sau đó, khi dọn dẹp xong mọi thứ bà và Thuần Hiền để về phòng của mình nghỉ ngơi. Đầu chiều, vì có người gọi con trai bà lên đường, tiếp tục công việc nên bà vào phòng để bảo con trai thu xếp. Nào ngờ đầu vừa bước vào phòng, bà đã thấy Thuần Hiền mặt mày tái mét đứng bất động ngay đầu giường, gối trên tay rút cả xuống đất. Vội tiến về phía giường, bà thấy con trai mình đã tắt thở. Vậy là bà kéo Thuần Hiền đến quan phủ để báo án.

_ Tại sao người lại cho rằng Thuần Hiền là người đã giết con trai người?

Nghe câu hỏi của Trần Thái thú, Lôi Vi phải nén lắm mới không bật cười. Câu hỏi này chả khác nào kiểu câu hỏi mớ mồi trong các bản tin nàng vẫn thường hay xem trước kia.

_ Đại nhân! Khi ấy trong phòng chỉ có hai đứa. Lão nương vừa vào phòng Thuần Hiền đã tái xanh mặt mày, gối trên tay lại rút xuống. Lại gần kiểm tra phát hiện ra con trai mình đã tắt thở. Nên lão nương cho rằng Thuần Hiền đã giết con trai mình.

_ Hậu thị! Người có gì để nói không?

_ Bẩm Đại nhân! Dân phụ quả thật không giết tướng công của mình. Khi ấy dân phụ đang sửa soạn lại y phục để đem Hồng ra chợ bán. Quay lại thấy tướng công nằm ngủ không thoải mái nên dân phụ lấy gối ở cuối giường kê cho tướng công. Nào ngờ đầu vừa nhấc đầu lên liền phát hiện ra tướng công đã chết từ lúc nào không hay.

Nghe Thuần Hiền nói, Lôi Vi không khỏi cảm thấy hồ nghi. Chết bất đắc kỳ tử như vậy thông thường là những người bị bứt mạch máu não và những bệnh liên quan đến tim mạch. Nhưng bứt mạch máu não chỉ xảy ra trong thời gian chạng vạng hôm trước đến sáng sớm hôm sau. Vậy chỉ còn khả

nặng còn lại.

_ Hôm đó, tướng công của người có biểu hiện gì bất thường không?- Phúc Tuấn chậm rãi hỏi.

_ Thưa Thái tử! Dân phụ nhớ, sau khi mẫu thân ra chợ báo rằng tướng công đã về, dân phụ nhanh chóng thu xếp đồ đạc rồi trở về nhà. Khi dân phụ về đến nơi thấy tướng công có vẻ yếu mệt. Dân phụ có hỏi nhưng tướng công chỉ trả lời vì đường xa nên mệt mỗi nghỉ ngơi sẽ khỏi. Đến trưa, sau khi ăn xong, tướng công liền vào phòng nghỉ ngơi. Khi dân phụ vào, lại thấy khí sắc của chàng như lúc sáng. Nhưng chàng bảo không sao rồi sau đó nhanh chóng đi nghỉ.

_ Tướng công người có biểu hiện mệt mỏi như thế nào? Người hãy nói rõ cho mọi người nghe.

Đôi mày chau nhẹ, Thuần Hiền ra sức nhớ lại ngày hôm đó.

_ Thái tử hỏi, sao người không trả lời?- Nện kinh đường mặc xuống bàn, Trần Thái thủ cất tiếng hỏi.

_ Hãy để cho Hậu thị nhớ lại!- Ngồi trên cao, chất giọng của Phúc Tuấn dường như đã dịu nhẹ đôi phần.

Im lặng một lúc lâu để nhớ lại, Thuần Hiền chậm rãi đáp.

_ Thưa Thái tử! Lúc dân phụ về đến nhà có thấy tướng công đứng tựa người vào tường. Mặt đỏ phừng phừng, hơi thở có phần khó nhọc, đứt quãng. Một lúc lâu sau đó mới thấy tướng công bình thường trở lại. Tướng công vốn người khỏe mạnh, không mắc bệnh gì, dân phụ không hiểu tại sao chàng lại bị như vậy. Hỏi ra tướng công chỉ nói mệt, nghỉ ngơi sẽ khỏe.

_ Là cao huyết áp sao?- Đứng phía sau, Lôi Vi khẽ suy luận, âm lượng vừa đủ cho Phúc Tuấn nghe thấy.- Nghe biểu hiện, xem chừng đã mãn tính rồi. Ra đi đột ngột cũng là điều bình thường. Nhưng nếu là mãn tính, sao đến cả mẫu thân cũng không biết? Kỳ lạ! Lê nào định đóng phim Hàn Quốc, giấu bệnh sao?- Liếc nhìn và hồ sơ vụ án trên bàn, nàng không khỏi ngạc nhiên.- Trẻ như vậy sao? Trẻ như vậy mà đã mắc bệnh rồi? Trẻ như vậy đã mắc bệnh mà ngay cả mẫu thân cũng không biết chứng tỏ chỉ mới bị không lâu. Chỉ mới bị không lâu thì không thể nào thặng thiên nhanh như thế được.

_ Đồ mẫu! Hôm ấy người đã nấu những gì cho con trai người ăn?

Từ những suy luận của Lôi Vi, rất nhanh sau đó, Phúc Tuấn đưa ra phán đoán của mình và hỏi Đồ mẫu. Lúc này, nàng như đã hiểu ra vấn đề.

_ Thưa Thái tử! Gia đình lão nương vốn chẳng khá giả gì, chi tiêu đều phải tiết kiệm. Hôm ấy vì có con trai về nên lão nương bàn bạc với Thuần Hiền góp tiền mua chút gì đó ngon ngon để tắm bổ cho con trai. Các món ăn cũng đơn giản không có gì cầu kỳ. Chút cá kho, trứng lấy từ mấy con gà nuôi ở nhà đem chưng với óc heo, rau cũng thái trong vườn đem đi xào, ít củ đem nấu thành canh.

Đứng một bên, vừa nghe thật kỹ càng Lôi Vi vừa nhẩm lại. Nàng nhanh chóng nhận ra có điều gì đó không ổn.

_ Trong bữa ăn, con trai người có ăn nhiều không?

_ Thưa Thái tử! Trong bữa ăn, con trai lão nương ăn cũng như mọi lần. Các món khác không ăn nhiều nhưng trứng gà là món nó thích ăn lại thêm óc heo mua về là để tắm bổ cho nó nên món trứng chưng với óc heo nó ăn hết.

Các món đều là món bổ, rất tốt cho sức khỏe. Nào có món nào gây hại cho cơ thể? Ăn đường của Lôi Vi càng lúc càng nhẩn lại. Đúng lúc đó, bên dưới công đường, trong đám đông Edlen cố gắng chen lên. Vừa nhìn thấy nàng, Edlen vội gạt đầu ra hiệu. Phúc Tuấn thấy Edlen ra hiệu điều gì cũng nhanh chóng cho bãi đường.

_ Hôm nay tra hỏi đến đây thôi!- Phúc Tuấn chậm rãi nói.- Hôm sau sẽ tiếp tục xử lý vụ án!

Đứt câu, Phúc Tuấn cùng Lôi Vi nhanh chóng rời khỏi công đường. Trước lúc đi, nàng nhờ một tên lính lệ cho Edlen vào hậu viên của phủ để nói chuyện.

_ Edlen! How's the situation? (Edlen! Mọi chuyện thế nào rồi?)

_ When I came that home, I saw the man was arguing with another man. They said something, I didn't hear. But I hear the word "Tram Co". What's Tram Co? (Khi ta đến ngôi nhà đó, ta thấy nam nhân đó đang cãi nhau với một nam nhân khác. Họ nói gì đó, ta không nghe được. Nhưng ta nghe được hai chữ "Trầm Cô". Trầm Cô là gì vậy?)

_ It's a dock located outside this place. (Đó là một bến tàu nằm bên ngoài nơi này.)

_ Có chuyện gì vậy Lôi Vi?- Vừa tiến về phía Lôi Vi, Phúc Tuấn vừa lên tiếng hỏi.

_ Chúng ta đoán không sai! Tên nho sinh đó đúng là có vấn đề. Vừa nãy, em nhờ Edlen theo dõi hắn phát hiện ra hắn đang chuẩn bị bỏ trốn. Bây giờ phải làm sao đây? Chúng ta không thể vô duyên vô cớ bắt hắn được. Hơn nữa, nguyên nhân cái chết vẫn chưa được làm rõ.

Phúc Tuấn biết Lôi Vi rất nóng lòng muốn trả lại sự công bằng cho Thuần Hiền. Bản thân chàng cũng vậy. Ngay từ lần gặp đầu tiên, khi nàng va phải xe Hồng của dân phụ đó, chàng đã thấy được sự lương thiện, chất phát của nàng ấy, vậy nên việc nàng ấy ra tay giết tướng công của mình là điều không thể nào xảy ra. Nhưng muốn minh oan cho nàng ấy, nhất thiết không được nóng vội.

_ Nàng yên tâm! Chúng ta sẽ tìm ra cách!

Hít một hơi thật sâu, Lôi Vi quay sang nhìn Phúc Tuân. Đôi mắt nàng chứa đầy sự tin tưởng và chắc chắn. Nàng tin rằng, chàng sẽ không để dân chúng của mình phải chịu oan khuất dù là nhỏ nhất. Và trên hết, đó là sự tin tưởng của nàng dành cho người nàng yêu thương nhất. Mím cười thật tươi, nàng gạt đầu đầy chắc chắn.

*

Gió hiu hiu thổi đem theo bầu không khí thanh tân của mùa xuân. Theo dòng nước, từng cánh hoa đại nhanh chóng trôi đi vô định. Xa xa liễu xanh nghiêng mình trong gió tựa người thiếu nữ vừa chải tóc vừa soi mình xuống lòng sông. Trong gió tiếng Cỏ cầm đầu đó vang lên điệu nhạc quen thuộc. Ngồi trong đình nhỏ bên sông, Lôi Vi nhẹ nhàng tựa vào bờ vai của Phúc Tuân rồi thêm thiếp ngủ. Bên cạnh chàng, lòng nàng luôn bình yên như vậy...

Giữ cho dây đàn bình ổn trở lại, Phúc Tuân nhanh chóng để Cỏ cầm sang một bên rồi sửa lại tư thế, sau đó vòng tay qua ôm vai Lôi Vi rồi cẩn trọng đặt nàng nằm xuống đùi mình cho thoải mái. Nặng chiều nhẹ chiều vào đình khiến gương mặt nàng hây hây đỏ tựa đóa phù dung yêu kiều. Thấy đôi mày nàng khẽ chau lại, chàng liền biết ngay mắt nàng đang khó chịu vì bị nắng chiếu. Chính lại tay áo, chàng đưa tay lên che nắng cho nàng. Mọi cử chỉ đều thật dịu dàng và đầy quan tâm.

Nhớ lại mấy ngày trước, Phúc Tuân quả thật không thể không phục Lôi Vi. Chàng vốn biết nàng có khả năng tra án nhưng đến hôm nay chàng mới được tận mắt chứng kiến khả năng tra án của nàng. Nếu nàng là nam nhân, nàng chắc chắn sẽ trở thành một trạng sư giỏi, có tiếng.

Phúc Tuân còn nhớ, tối hôm trước khi xử án, Lôi Vi đã tìm ra nguyên nhân cái chết của Đỗ lang. Nàng nói ngắn gọn với chàng rằng trứng gà không thể ăn chung với óc heo, bởi nếu ăn chung sẽ gây nguy hiểm đến tính mạng. Đỗ lang lại mắc chứng bệnh cao huyết áp nên chắc chắn ăn hai thứ này sẽ chết. Sau đó để chứng minh Thuần Hiền bị oan, cả hai sai Đỗ mẫu ra chợ mua lại những thứ đã mua ngày hôm đó. Đến lúc này mới phát hiện ra người bán thịt heo hôm ấy đã nghỉ bán ngay sau đó. Trong khi chàng và nàng ở công đường xử án, Edlen theo lời nàng đi tìm hiểu lai lịch người bán thịt heo.

Trong lúc này, trên công đường, Phúc Tuân đã sai mời ba vị lang trung nổi tiếng nhất thành tới và yêu cầu Thuần Hiền thuật lại những triệu chứng của Đỗ lang một lần nữa cho ba vị nghe. Sau đó, ban đầu Lôi Vi tình nguyện ăn những món ăn trên bàn theo khẩu phần ăn của Đỗ lang ngày hôm đó, song chàng quyết liệt phản đối, không cho nàng thử nên họ đành nhờ một người có tướng người gần giống với Đỗ lang để thử. Trước khi người này dùng bữa, cả ba vị lang trung đều bắt mạch và xác nhận người đó hoàn toàn bình thường rồi mới để người đó dùng bữa ăn theo khẩu phần ăn của Đỗ lang ngày hôm đó. Tất cả các món người kia đều không ăn nhiều chỉ ăn chủ yếu là trứng chung với óc heo. Ăn xong chưa được bao lâu người kia liền có các triệu chứng mặt đỏ phừng phừng, khó thở, tim đập nhanh, đầu choáng mắt hoa. Lúc này Lôi Vi mới kết luận Đỗ lang chết là do ăn trứng với óc heo, Thuần Hiền được minh oan.

Quay trở lại với tên nho sinh kia. Qua lời kể của hàng xóm hần họ Trương vốn trước kia là đồng môn của Đỗ lang. Nhưng sau này, trong khi hần học tiếp, Đỗ lang vì gia cảnh nên nghỉ học đi làm ăn xa để phụ giúp gia đình. Về sau, cả hai đều hỏi cưới Hậu Thuần Hiền. Hậu thị đã nhận lễ của Đỗ lang khiến Trương lang tức tối bởi hần nghĩ luận về gia cảnh lẫn địa vị, học vấn hần đề hơn Đỗ lang vậy mà Hậu thị lại nhận sinh lễ của Đỗ lang. Cục tức này cứ dồn hết ngày này qua tháng nọ. Song biết Đỗ lang một năm chỉ về nhà vài lần, một lần về lại chỉ ở một khoảng thời gian rất ngắn rồi vội đi ngay nên hần tìm cách dụ dỗ Hậu thị để nàng về với mình song nàng cương quyết cự tuyệt. Đình điểm của sự việc xảy ra sau Tết Nguyên Đán vài ngày. Hôm ấy hần lại đến buồng lời là lời và có ý sàm sỡ nàng. Hậu thị chẳng những cự tuyệt mà còn tát hần một cái trời giáng vào mặt khiến hần mất mặt trước bao nhiêu người. Ôm cục tức trong lòng hần quyết tâm trả thù phu thê nhà này.

Biết được Đỗ lang vì không về ăn Tết Nguyên Đán nên sẽ nhân dịp Nguyên Tiêu ghé qua thăm nhà vì vậy Trương lang lên kế hoạch trả thù. Không ăn được thì đập đồ! Hần lại biết được Đỗ lang cách đây không lâu bị bệnh, dễ bị hoa mắt chóng mặt, hay cáu gắt lại đôi khi mặt đỏ phừng phừng như Quan Công. Năm điểm này hần đến thành lân cận hỏi lang trung rồi sau đó về nhà sai một tên nô bộc ít khi ra ngoài, ra chợ đóng giả là người bán thịt heo lừa Đỗ mẫu, bảo rằng óc heo ăn cùng với trứng gà rất tốt cho sức khỏe. Đỗ mẫu vốn không hiểu biết gì nhiều, tính tình lại thật thà nên nghe theo lời của tên bán thịt đó, cuối cùng con trai thì chết, bản thân lại tố cáo hiền tức của mình phạm tội sát phu.

Lôi Vi sau khi biết tên Trương lang này có ý định bỏ trốn một mình, nàng tìm đến nhà tên nô tài từng bị Trương lang sai đóng giả người bán thịt heo khuyên hần ra tự thú. Song khi hần ra tự thú, sang ngày hôm sau đã thấy hần chết bất đắc kỳ tử trong ngục. Phúc Tuân không khỏi nghi ngờ người có thể giết được hần chỉ có thể là Trương lang. Nhưng Trương lang đang bị chàng truy lùng ráo riết nên chắc chắn sẽ không dám manh động. Vậy nên, người có khả năng giết hần nhất chính là người trong quan phủ. Chàng nhanh chóng ra lệnh không cho phép ai trong quan phủ tự ý rời khỏi phủ khi không có sự cho phép của chàng. Sau đó chàng cùng Edlen mỗi người dẫn một tốp lính sáu người đi lùng hần. Cuối cùng hần bị phát hiện trên một tàu buôn phương Tây sắp rời bến và bị bắt. Qua khai nhận, tên Trương lang này đã thú nhận mọi tội lỗi của mình. Đến khi chàng tuyên hần án tử, hần ngay lập tức kêu Trần Thái thú cứu hần vì ông ta đã nhận tiền của hần khiến tên Thái thú kia tái xanh mặt mày. Cuối cùng chuyện ông ta ăn bớt tiền triều đình cấp để làm đê dọc bờ sông Xuyên Tinh chảy ngang qua thành bị lộ ra. Năm ngoái khi chàng tra vụ này, vì biết thu tay kịp lúc nên ông ta thoát tội. Giờ thật không ngờ vì một án oan, ông ta lại bị vạch trần.

Phúc Tuân phải công nhận rằng có công lớn nhất trong việc tra vụ án này là Lôi Vi. Bởi nhờ sự phán đoán của nàng, chàng mới có thể dễ dàng phá án trả lại sự trong sạch cho dân phụ Thuần Hiền kia trong vòng 5 ngày. Đoạn ký ức được tua lại càng khiến chàng thêm tự hào về nàng. Bản thân chàng biết mình đang có một bảo vật trên tay, nhưng giá trị của bảo vật này lớn đến mức nào, chàng quả thật không thể nào biết hết được, song chàng biết rõ rằng, chàng sẽ phải trân trọng, nâng niu bảo vật này nhiều hơn nữa.

Mím cười thật tươi, Phúc Tuân nhẹ đưa tay gạt vài ba lọn tóc đang vương trên mặt nàng ra phía sau. Gương mặt này thật bình yên biết bao và nó khiến lòng chàng trở nên rộn ràng, hân hoan, ngập tràn hạnh phúc.

_ Tham kiến Thái tử! Thái tử cát tường!

Bên ngoài đình, một tên lính tốt vừa quỳ xuống vừa tung hô. Tiếng tung hô của hần chạm đến cõi vô thức của Lôi Vi khiến nàng nhanh chóng thức giấc.

Mở mắt ra, nàng nhận ra mình đã nằm trên đùi Phúc Tuấn từ bao giờ. Toan ngồi dậy nhưng chàng đã dùng tay giữ không cho nàng ngồi dậy.

_ Có chuyện gì?- Chất giọng của Phúc Tuấn trầm ổn, ôn nhu nhưng cũng ẩn chứa uy quyền.

_ Hoàng thượng có lệnh triệu Thái tử hồi kinh gấp ạ.

_ Đem vào đây!

Không dám chậm trễ, tên lính tốt vội đưa chiếu thư vào cho Phúc Tuấn rồi nhanh chóng lui ra ngoài. Đọc chiếu thư xong chàng không khỏi cong lên. Xem ra đã đến lúc rồi. Vừa hay, chàng cũng có chuyện muốn hỏi Lãnh Hân Phong.

_ Có chuyện gì vậy anh?- Đưa tay lên kéo tay áo của Phúc Tuấn xuống Lôi Vi cất tiếng hỏi.

Nhìn Lôi Vi, Phúc Tuấn biết, chàng chả thể nào giấu nàng chuyện này được vì chỉ cần về đến kinh thành nàng sẽ biết ngay.

_ Hào ca ca, hảo bằng hữu của nàng, đang thực hiện những gì hần đã nói với nàng.

Nghe Phúc Tuấn nói, Lôi Vi không khỏi thất kinh mà ngồi bật dậy nhìn thẳng vào mắt chàng. Nhìn thái độ của nàng, chút ghen tuông chợt cháy lên trong chàng.

_ Sao vậy? Nàng lo cho hần sao?- Chất giọng của Phúc Tuấn đầy bông đùa.

_ Đúng vậy!- Lôi Vi nghiêm túc trả lời.- Em lo cho Hân Phong huynh. Nhưng em càng lo cho anh hơn. Cuộc chiến này không thể dừng lại sao? Hai nước không thể ngừng động binh đao, làm chủ hai bên bờ sông sao?

Không nói gì, Phúc Tuấn chậm rãi vòng tay qua ôm Lôi Vi vào lòng...

-----

[1] Kinh đường mộc: là một miếng gỗ nhỏ vuông vức quan phủ hay sử dụng để nên xuống bàn mỗi khi muốn giữ trật tự hoặc tuyên án. Chức năng của nó tương tự như cây búa được sử dụng trong các Hội nghị lớn của Đảng hoặc trong các tòa án phương Tây ngày nay.

[2] Bà bà: tiếng con dâu gọi mẹ chồng. Một nghĩa nữa là dùng để gọi những người đã bà lớn tuổi.

[3] Từ "quan" trong quan phủ, quan lại và "quan" trong môn quan (cửa) đồng âm với nhau.

Hết chương 94

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Biệt viện

Cả phòng lặng im như tờ. Một bầu không khí căng thẳng bao trùm lên nơi này khiến ai nấy trong lòng cũng nặng trĩu. Gấp tấu chương lại, Định An Hoàng để hướng mắt nhìn về phía Phúc Tuấn. Ngài triệu chàng từ vùng Tây Thủy trở về là để bàn kế sách nào phải ý này. Càng nghĩ, Ngài càng không khỏi thờ dãi.

_ Thái tử! Con thật sự quyết định?

Vốn đã biết rõ câu trả lời, song Định An Hoàng để vẫn không thể cảm lòng mà hỏi Phúc Tuấn. Chàng là Hoàng tử mà Ngài yêu quý nhất. Tuy trước kia giữa phụ tử Ngài có xảy ra bất đồng đến độ gần như không thể văn hỏi, nhưng suy cho cùng... máu chảy ruột mềm, Ngài sao có thể không lo lắng được.

_ Nhi thần đã quyết định!

Nhìn vào đôi mắt đầy cương quyết của Phúc Tuấn, Định An Hoàng để biết rằng, con trai của Ngài đã quyết định rồi và quyết không lung lay.

_ Được! Vậy nay Trẫm hạ lệnh Thái tử đem theo năm mươi vạn đại quân đi nghênh chiến Yên Khâu. Thất Hoàng tử Phúc Khải!

_ Có nhi thần!- Phúc Khải nhanh chóng tiến lên phía trước.

_ Khuất Bình Lễ!

_ Có thần!- Vừa lên tiếng, Bình Lễ vừa tiến lên.

_ Hai người sẽ làm phó tướng.

_ Các tướng Trương Trình Lượng, Hoàng Độ Lăng, Nghiêm Huyền, Mạc Phàm Bồng, Đồng Vũ sẽ đi theo Thái tử trong trận này. Các người về chuẩn bị, sáng sớm ngày mai sẽ xuất phát, không được chậm trễ.

_ Chúng thần tuân chỉ!

Nói đoạn mọi người đều cáo lui ra ngoài.

_ Thái tử ở lại gặp Trẫm!

Nhìn về phía Định An Hoàng đế, Phúc Tuần chậm rãi quay người lại. Chàng nhận ra rằng trên gương mặt của phụ hoàng mình đang đầy những phiền muộn.

_ Hôn lễ của con và Lôi Vi buộc phải hoãn lại. Con đã có dự tính gì chưa?

Phúc Tuần vốn đã nghĩ đến điều này. Trên đường từ Ngọc Hải Nam thành trở về kinh thành, chàng đã nghĩ không biết bao nhiêu lần rồi. Mỗi lần ra trận là chàng lại không biết đến khi nào sẽ trở về và liệu rằng chàng có thể sống sót để trở về hay không. Lễ nào chàng thực sự muốn để nàng chờ đợi mình mãi đến tuổi xuân của nàng cứ thế mà qua đi? Tại sao cứ mỗi lần chàng chuẩn bị cùng nàng làm một việc gì đó trọng đại, ông trời lại tìm cách trêu ngươi họ?

_ Nhi thần đã nghĩ qua! Phụ hoàng! Trong năm nay, nhi thần nhất định sẽ trở về để thành thân cùng nàng.

_ Lôi Vi đã quá tuổi xuất giá rồi!- Định An Hoàng đế chậm rãi nói.- Con vẫn định để nữ tử đó chờ đợi con sao?

Ấn ý của Định An Hoàng đế, Phúc Tuần liền nghe ra. Ngài muốn sắp xếp một cuộc hôn nhân khác cho Lôi Vi. Và dường như, Ngài đã lựa chọn được người thích hợp. Chàng biết phụ hoàng mình yêu quý nàng nên sẽ tìm cách tốt nhất để đảm bảo cuộc sống cho nàng. Nhưng đây vốn không phải là điều cả hai mong muốn. Chàng sao có thể chấp nhận? Còn nàng, chàng tin nàng cũng không chấp nhận.

_ Phụ hoàng! Phụ hoàng hiểu rõ tình yêu của chúng con, chúng con không thể sống thiếu nhau được. Bản thân nhi thần hiểu rõ một khi đã ra trận là khó xác định ngày trở về, nhi thần cũng không muốn nàng vò võ chờ đợi nhi thần. Nhưng nhi thần biết chắc rằng, nàng thà chờ đợi nhi thần còn hơn là phải thành thân với người khác. Vậy nên nhi thần quyết sẽ không biến sự chờ đợi của nàng thành nỗi thất vọng. Nhi thần nhất định trở về, cùng nàng kết nghĩa phu thê. Nhi thần xin phép cáo lui!

Dứt câu, Phúc Tuần nhanh chóng lui ra ngoài. Ra khỏi Đại điện, chàng nhắm thẳng hướng Nam mà đi. Bước chân của chàng càng lúc càng nhanh hơn. Chàng muốn dành khoảng thời gian còn lại trước khi ra chiến trận ở bên Lôi Vi. Trước kia, nàng đã từng hai lần tiễn chàng ra trận rồi nhưng chưa lần nào chàng cảm thấy lưu luyến thậm chí là có chút hồi hộp đến vậy. Phải chăng khi đã thật sự gắng bó với nhau rồi, khi hai con đường đời nhập thành một, những cảm xúc sẽ càng lúc càng trở nên mãnh liệt hơn khiến ta không cách nào rời xa người mình yêu? Nếu quả là như vậy, chàng thật không biết bản thân mình nên vui hay nên buồn. Bởi nếu lỡ chàng không thể trở về, nàng phải làm sao đây?

Phải chăng chàng đã quá ích kỷ khi để nàng phải chờ đợi chàng trở về? Chàng hứa với phụ hoàng chàng trong vòng năm nay sẽ trở về nhưng chiến sự khó lường. Nếu lỡ chàng không thể trở về...Càng nghĩ, lòng chàng càng thêm quặng thất.

_ Không! Ta nhất định! Ta nhất định trở về! Trong năm nay, ta nhất định trở về!

Dứt câu, Phúc Tuần bước từng bước vững chãi về phía Nam môn Chu Tước.

*

Mặt trăng đang dần khuyết đi khiến nó không còn đủ sức để trải lớp ánh sáng trắng bạc dịu dàng xuống khoảng sân phía trước Mạnh Cát viện. Mặt đất bao la dần bị bao phủ một lớp sương mỏng làm cho không gian xung quanh mỗi lúc một trở nên hư ảo. Trong gió dường như ngoài hương hoa ra còn nghe thấy cả sự ẩm ướt. Từ bên trong căn phòng vẫn sáng đèn kia cứ mãi văng vẳng tiếng hát. Hết bài hát này đến bài hát nọ như đưa người ta về với những kỷ niệm xa xưa êm đềm...

Chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế gỗ nhỏ, Lôi Vi đưa mắt lên nhìn ngắm khắp mọi thứ xung quanh. Ban đầu trước sân Mạnh Cát viện được trồng rất nhiều gốc Tử Vi bởi Phúc Tuần muốn biến nơi này ngập tràn sắc hoa Tử Vi nhưng điều này lại khiến tầm nhìn bị hẹp lại ít nhiều. Sau đó, nàng đã quy hoạch lại để trồng cây Tử Đằng. Số cây Tử Vi cũng theo đó mà được sắp xếp bố trí lại nếu nhìn từ trên cao trông sẽ giống hình trái tim khiến tầm nhìn trở nên thoáng đãng hơn. Khi từ sa trường trở về, nhìn thấy sự thay đổi của Mạnh Cát viện, chàng đã không khỏi ngạc nhiên và tỏ ra thích thú với sự thay đổi này.

Một hơi ẩm nhẹ nhàng phả lên bờ vai khiến Lôi Vi không khỏi giật mình. Vội quay đầu lại nàng thấy Phúc Tuần đã ra ngoài lúc nào không hay và chàng đang nhẹ nhàng khoác áo choàng cho nàng. Không nói gì, nàng nhẹ nhàng tựa đầu vào người chàng.

_ Vi Nhi!- Vừa nói, Phúc Tuần vừa đưa tay lên vuốt tóc Lôi Vi.- Hôn lễ của chúng ta buộc phải hoãn lại rồi. Ta xin lỗi!

Nhẹ nhàng lắc đầu, Lôi Vi ngẩng đầu lên nhìn Phúc Tuấn.

_ Đây không phải là lỗi của anh!

Chậm rãi ngồi xuống ngay bên cạnh Lôi Vi, Phúc Tuấn nhìn thẳng vào đôi mắt tĩnh lặng và long lanh đầy nước của nàng.

_ Vi Nhi! Nàng có biết rằng ta yêu nàng rất nhiều không? Càng yêu nàng bao nhiêu ta lại càng đau lòng khi nghĩ đến cảnh nàng phải chờ đợi ta hết ngày này qua ngày khác. Ta không nỡ để nàng vì ta mà phải phí hoài tuổi xuân.

_ Ý anh là gì? Muốn em ngay sau khi anh lên đường ra trận lập tức xuất giá với một ai đó?- Chút giọng của Lôi Vi đầy bông đùa.

Nghe Lôi Vi nói vậy, Phúc Tuấn không khỏi cười khò.

_ Nàng thừa biết ta không thể nào buông tay nàng mà.

Khẽ mỉm cười, Lôi Vi vòng tay qua ôm lấy Phúc Tuấn. Cái ôm đầy yêu thương và bình yên khiến tâm trí của chàng nhẹ nhõm đi rất nhiều.

_ Vậy thì anh đừng mâu thuẫn với chính mình nữa. Em tin anh chắc chắn sẽ chiến thắng trở về.

Đêm tĩnh lặng, hai dáng người một to lớn một nhỏ bé ôm lấy nhau mãi không rời. Cái ôm ấy chắc hẳn chưa biết bao nhiêu tình cảm họ dành cho nhau. Mai xa nhau rồi nên không ai trong hai người có ý định buông nhau ra...Ánh trăng lặng lẽ soi sáng góc Từ Đường khiến nhân ảnh hai người càng trở nên hư ảo, lung linh và đẹp như mộng ảo...

_ Ta đã hứa với phụ hoàng nhất định trong năm nay sẽ trở về rồi cùng nàng thành thân.- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa rảo bước vào trong.- Vậy nên ta nhất định sẽ trở về.

Chiến sự khôn lường sao có thể đoán trước được thời gian trở về? Nghĩ đến đây, Lôi Vi cảm thấy Phúc Tuấn vừa làm một việc rất ngu ngốc.

_ Vậy...nếu lỡ năm sau anh mới về thì sao?- Vừa nói, Lôi Vi vừa giữ tay Phúc Tuấn lại.- Thì em sẽ phải lấy người khác à?

_ Nếu ta không hứa, phụ hoàng chắc chắn sẽ gả nàng đi thật.- Phúc Tuấn đẩy nhẹ đầu của Lôi Vi.- Hơn nữa, ta tin, ta sẽ làm được.

_ Tại sao lại như thế chứ?- Lôi Vi không khỏi khó hiểu.

_ Chuyện này...vì Người cho rằng...nàng đã quá tuổi xuất giá rồi.- Mỉm cười Phúc Tuấn nhẹ nhàng nói.

_ Há?

Nghe Phúc Tuấn nói, Lôi Vi tưởng như sét đánh ngang tai. Nàng mới chỉ gần 21 tuổi thôi mà đã quá lứa lỡ thì rồi sao? Nàng không nghe nhầm đó chứ. Vội quay sang nhìn chàng để kiểm chứng. Câu trả lời nàng nhận được chính là cái gật đầu đầy chắc chắn của chàng.

_ Nàng từng nói, ở thời đại nàng, tuổi của nàng vẫn là tuổi ăn, tuổi học, tuổi chơi. Đến năm mười tám tuổi sau khi...tốt nghiệp...phổ thông có thể lựa chọn học lên Đại học hay...ra đời sớm.

_ Đúng vậy!- Lôi Vi gật đầu xác nhận.- Nhưng cho dù là học nghề hay học Đại học thì tại em cũng sẽ không kết hôn vào cái tuổi này. Mọi người, bất kể ai cũng vậy, họ đều kết hôn sau khi học tập xong và có một công việc ổn định để tự nuôi sống bản thân mình. Ở nữ nhân thường sẽ kết hôn ở tuổi từ 25 đến 30. Bởi đó là độ tuổi đẹp cả về cuộc sống, công việc cũng như tình yêu. Chỉ những người nào hoạt động trong lĩnh vực giải trí- nghệ thuật thì sẽ kết hôn muộn hơn.

_ Còn nữ nhân ở thời đại này, đến tuổi của nàng đã có ít nhất ba đứa con rồi.

Nghe Phúc Tuấn nói Lôi Vi quả thật không thể nào khép miệng lại được khiến chàng phải nín thở lắm mới không bật cười. Quả thật không thể tin được.

_ Nàng chưa đọc qua quy chế tuyển tú của Thực quốc sao?- Phúc Tuấn không khỏi ngạc nhiên.

_ Có!- Vừa nói, Lôi Vi vừa ngồi xuống thềm.- Trong đó có ghi nữ nhân nằm trong độ tuổi từ 16 đến 20 sẽ được lựa chọn để vào cung, cứ ba năm một lần. Nhưng em nhớ...hai đợt tuyển chọn tú nữ mà em thấy, các tú nữ đều toàn 18 đến 20. Ngay cả thiếp của anh được Thái hậu tuyển chọn cũng nằm trong độ tuổi này nên em nghĩ quyền sách kia không chính xác.

_ Vì phụ hoàng ta đã niên kỷ [1] rồi nên Hoàng hậu đã nâng độ tuổi tuyển tú lên.- Phúc Tuấn chậm rãi ngồi bên cạnh Lôi Vi, dựa người ra sau.- Còn về phần thiếp của ta...nàng hiểu Thái hậu tại sao lại tuyển bọn họ mà.

Vừa nằm lên người Phúc Tuấn, Lôi Vi vừa vờ thờ dài âm ỉ.

_ Ở thời hiện đại, Cát Lôi Vi này vẫn là một thiếu nữ tuổi còn xuân xanh. Không ngờ xuyên không để đây liền biến thành lão nương quá lứa lỡ thì. Thật là khổ tâm quá!

Nghe Lôi Vi ca thán, Phúc Tuấn không khỏi bật cười. Tiếng cười của chàng giòn tan, đầy sáng khoái. Thấy vậy, nàng cũng bật cười theo. Tiếng cười của

hai người cứ thế quỵên vào nhau. Thật hạnh phúc!

Ngọn lửa vàng nhảy múa thấp sáng một khoảng không gian nhỏ xung quanh hai người khiến người ta có chút cảm giác chật chội nhưng lại ấm áp vô cùng. Áp đầu vào ngực Phúc Tuấn, Lôi Vi lắng nghe nhịp đập từ trái tim chàng. Từng nhịp đập bình ổn nhưng chưa đựng không biết bao yêu thương.

_ Vi Nhi!- Vừa vuốt ve Lôi Vi, Phúc Tuấn vừa chậm rãi lên tiếng.- Nàng hãy ở lại Mạnh Cát viện này đi. Đừng về cung nữa!

Nghe Phúc Tuấn nói, Lôi Vi không khỏi giật mình. Nàng ngẩng đầu lên nhìn chàng với đôi mắt đầy ngạc nhiên.

_ Sao vậy?- Chất giọng của Lôi Vi đầy ngạc nhiên.- Sao lại không để em về cung?

_ Vì ta lo cho nàng! Ta biết nàng có thể xử lý mọi chuyện rất tốt. Nhưng khi ta không có ở đây, đám thể thiếp của ta sẽ cậy quyền thế để ức hiếp nàng khiến nàng đau có muốn phản kháng cũng khó lòng phản kháng lại được.

Thời đại nàng vốn có một câu nói: chỉ khi nào bạn có quyền lực thì mới có tất cả. Qua những gì Lôi Vi đã phải trải qua trong thời gian Phúc Tuấn đi tuần vùng Tây Thủy năm ngoái, nàng càng thấm thía câu nói này hơn. Nhưng có thật, câu nói này luôn đúng trong mọi trường hợp hay không? Nàng không tin!

_ Phúc Tuấn! Em vẫn là ca vũ của Đông cung điện, không thể không vào cung được. Vì đó là bổn phận, là trách nhiệm của em.

_ Ta sẽ nói với Vương Tổng quản. Nàng không cần phải lo.

_ Ý em không phải là như vậy!- Vừa nói, Lôi Vi vừa lắc đầu.- Em không muốn là con rùa rụt cổ trước quyền lực. Em không tin, quyền lực có thể thao túng tất cả. Hơn nữa, nếu giờ em...làm theo ý anh chẳng phải bọn họ sẽ càng nghĩ rằng em vì sợ bọn họ nên mới chạy trốn sao? Em không muốn như vậy! Hơn nữa em cũng từng nói với anh rồi, em muốn anh tin rằng em có thể bảo vệ được chính mình trước bọn họ. Em không thể để anh mãi lo lắng cho em như thế này được.

_ Đúng vậy! Nhưng...

_ Hãy xem như đây là bài tập đi!- Lôi Vi cắt ngang lời Phúc Tuấn.- Là bài tập anh giao cho em, thời hạn là ngày anh trở về. Đến khi đó, anh sẽ nhìn thấy một Cát Lôi Vi khác. Không còn bồng bột, cũng không còn cái kiêu giải quyết mọi việc theo cảm tính nữa. Có được không?

Phúc Tuấn không biết làm như thế nào mới tốt. Để nàng lại Đông cung một mình, chàng lo lắng đám thể thiếp của chàng sẽ tìm cách ức hiếp nàng. Tuy rằng chàng đã răn đe bọn họ nhưng ai dám chắc chuyện ấy sẽ không lặp lại. Còn để nàng ở Mạnh Cát viện này nàng lại không chịu. Lòng chàng không khỏi phiền muộn!

_ Em có thể sẽ không trở thành chỗ dựa vững chắc cho anh trong việc giao tiếp với hậu cung được. Em cũng chắc chắn không thể trở thành chỗ dựa để anh làm bàn đạp sau này được. Nhưng em chắc chắn trở thành nữ nhân khiến anh có thể yên tâm, không phải lo lắng khi anh không ở nhà.

_ Nàng biết không, nếu một nam nhân đã thôi không còn lo lắng cho nữ nhân của mình nữa, chứng tỏ họ đã không còn yêu nữ nhân đó nữa.

_ Vậy anh có không?- Mỉm cười, Lôi Vi nhẹ nhàng hỏi.

_ Nha đầu ngốc này! Yêu nàng đến khắc cốt ghi tâm, tê tâm liệt phế như vậy sao ta có thể chứ...

Vừa nói, Phúc Tuấn vừa nhẹ nhàng ôm Lôi Vi vào lòng. Chàng biết, một khi nàng đã quyết định chuyện gì, không gì có thể lay chuyển được nàng. Điểm này, cả hai thực sự rất giống nhau. Chàng thực sự bị khuất phục trước những lý lẽ của nàng.

_ Nếu anh lo cho em như vậy, em sẽ chuyển về Xuân Hoa viện. Tuy hằng ngày sẽ vất vả một tý nhưng sẽ tốt hơn là phải sống ở một nơi không có bất kỳ tin tức nào của anh.

Mạnh Cát viện này vốn được Phúc Tuấn ra lệnh cấm từ lâu bởi chàng muốn giữ sự riêng tư cho cả hai, nên chẳng ai dám tự ý ra vào. Vì vậy, nếu phải sống ở đây trong thời gian không có chàng, đối với nàng nó chẳng khác nào một sự cô lập. Sống mà không hay biết tin tức gì của chàng, nàng chịu không nổi.

_ Từ Đẳng lại lớn thêm rồi!- Vừa hướng mắt nhìn về phía cửa sổ, Lôi Vi vừa chậm rãi nói.- Đến khi anh về chắc nó cũng đã vững chãi hơn rất nhiều. Khi ấy, anh làm xích đu cho em nhé. Sau đó, chúng ta sẽ cùng ngồi xích đu, cảm giác như được bay giữa trời cao vậy. Rất vui!

_ Được! Ta hứa với nàng! Ta sẽ trở về để làm xích đu cho nàng!

_ Ngoác tay nào!- Vừa nói, Lôi Vi vừa đưa tay ra rồi chỉ cho Phúc Tuấn ngoác tay.

Chiếc Ipad của Lôi Vi chậm rãi phát hết bài hát này đến bài hát nọ. Từ nhẹ nhàng đến nhộn nhịp. Từ sâu lắng đến rộn ràng. Bầu không khí trong phòng nhờ vậy mà trở nên tràn ngập sức sống. Đêm nay là đêm cuối cùng nàng chỉ tiếng Anh cho Phúc Tuấn trước khi chàng xuất trận. Vậy nên thay vì chỉ dạy chàng như bình thường, nàng quyết định để chàng nghe nhạc.

Một bản nhạc khác chậm rãi nổi lên. Ngay từ câu chữ đầu tiên Phúc Tuấn không khỏi mỉm cười khi nhận ra rằng Lôi Vi đã từng hát bài hát này cho chàng nghe. Chàng còn nhớ, Tết Nguyên Tiêu vừa rồi, sau khi dùng bữa tối xong, cả hai đã kéo nhau ra ngoài. Nàng hết kéo chàng vào một quán giải câu đố bên đường rồi lại kéo chàng đến bờ sông Xuyên Tinh để thả đèn. Thả đèn xong cả hai đi dọc bờ đê đến bến tàu, quảng trường của người phương

Tây. Tại đây, người phương Tây cũng đang tổ chức hoạt động biểu diễn cũng như buôn bán. Sà và một hàng quán, nàng nhanh chóng để ý đến một món đồ gỗ tinh xảo chạm trổ hình một bông hoa nhưng nàng lại nói đó là một loại cỏ, tên Xa Trục Thảo mang lại sự may mắn. Sau khi giải thích cho chàng xong, nàng định lấy ít ngân lượng ra trả nhưng đến lúc này nàng mới nhớ ra mình đã bỏ quên ngân lượng ở khách điểm. Chàng bảo để chàng trả ngân lượng, nàng ra sức giữ lại không cho chàng trả, nàng bảo đây là món quà nàng tặng chàng nên hãy để nàng trả.

Trong lúc không biết nên làm gì để có thể trả tiền cho chủ hàng người phương Tây kia, từ xa một tiếng đàn vang lên thu hút sự chú ý của cả hai người. Rất nhanh sau đó, Lôi Vi chạy đến nơi phát ra tiếng đàn nói gì đó với người phương Tây đang cầm một cây đàn có hình dạng hao hao giống cái hồ lô. Sau đó người đàn ông đó mỉm cười vui vẻ giao cho nàng cây đàn. Lúc này chàng mới ý thức được nàng đang kiếm tiền. Người đến nghe nàng hát mỗi lúc một đông, chàng phải vát và lăm mới chen lên được hàng đầu. Trong thứ ánh sáng huyền ảo phát ra từ hàng trăm ngọn nến, nàng trông thật lung linh tựa hồ tiên nữ giáng trần. Giọng hát của nàng bay vút lên khiến những người ai có mặt ở đó không khỏi trầm trồ. Chàng không hiểu họ nói gì nhưng chàng đoán, họ không khỏi ngạc nhiên bởi một nữ nhân của Thục quốc lại có thể thành thạo hát một bài hát của họ. Kết thúc bài hát, có không ít người phương Tây vừa vỗ tay vừa trả tiền cho nàng, số tiền có thể nói đủ cho nàng mua cả một gian hàng khiến chàng không khỏi ngạc nhiên. Sau đó, nàng lại cho chàng biết cây đàn nàng đàn tên là Guitar. Trước kia anh trai nàng có học qua rồi chỉ lại một chút cho nàng.

"...So many question. Deep inside my heart. You know that. Give me a moment before you go. There's something you ought to know..." Vẫn hướng mắt nhìn về phía ô cửa sổ, Lôi Vi chậm rãi hát theo lời một bài hát đang được phát ra từ Ipad. Một bài hát mang giai điệu có chút sôi nổi nhưng ca từ lại rất tha thiết. Quả thật lúc này nàng chỉ mong dòng thời gian ngừng chảy. "...Baby now and forever. Until the time is throung, I'll be standing here. Waiting and never. Give up my faith in you. Trying to make in clear. Without your love I'd be half a man. Maybe one day you'll understand. Now and forever. Until the time is throung. I'll waiting..."

*

Từ trên lầu cao nhìn xuống con đường dài rộng lớn, hình ảnh cũ chợt hiện về trong tâm trí của Lôi Vi. Nàng còn nhớ, vài năm trước ngay bên dưới rặng liễu xanh kia, nàng đã chờ đợi đoàn quân của Phúc Tuần ra khỏi cổng thành như lúc này. Trước ngày lên đường vài ngày, chàng đã nói rằng chàng muốn ở bên nàng trọn đời trọn kiếp nhưng nàng khi ấy vì sợ rằng hai người chỉ là bình thủy tương phùng [2], rồi sẽ có một ngày buộc phải rời xa nhau nên nàng đã tìm cách cự tuyệt chàng, khiến những ngày sau đó của hai người trở nên nặng nề, khiến nàng khi hay tin chàng phải xuất binh mà lòng không khỏi hốt hoảng.

Nhưng giờ, khi đã xác định sẽ dành trọn cuộc đời này cho chàng, lòng Lôi Vi chợt trở nên bình yên đến lạ kỳ. Chỉ là cứ nghĩ đến việc chiến sự khó lường lòng nàng lại không thể thôi lo lắng. Còn nhớ lúc sáng khi đưa nàng hồi cung, chàng có dặn nàng đừng ra tiễn chàng, nhưng có lẽ chàng thừa biết rằng nàng sẽ không chịu nghe lời chàng nên chỉ nói một lần rồi thôi, không ép buộc nàng.

Từ trên cao nhìn xuống Lôi Vi có thể nhìn thấy cuộc sống, sinh hoạt thường ngày của người dân sống dưới chân Thiên tử. Mặt trời càng lên cao, bầu không khí càng trở nên huyền ảo, nhộn nhịp, người ra phố cũng mỗi lúc một nhiều. Gặp nhau, ai nấy cũng chào nhau một câu rồi tiếp tục công việc của mình. Một cuộc sống thật bình dị và an yên. Vậy mà nơi xa, tại sao vùng biên giới cứ mãi bị xâm phạm? Hàn Phong! Lê nào huynh ấy chưa bao giờ nhìn thấy hình ảnh này hoặc có nhìn thấy nhưng không quan tâm? Vì nàng mà khiến sinh linh đồ thần, huynh ấy sao có thể... Trên đường từ Ngọc Hải Nam thành trở về kinh thành, nàng đã nghĩ đến điều này rất nhiều lần. Và Phúc Tuần cũng nói những câu nói tương tự Hàn Phong năm ấy. Dù là tranh giành mỹ nhân hay là tranh giành lãnh thổ, trận chiến này vẫn buộc phải diễn ra. Cuộc chiến này đến một lúc nào đó sẽ kết thúc, nhưng không phải bây giờ. Chàng bảo nàng hãy yên tâm, dù có chuyện gì xảy ra chàng cũng sẽ không để nàng trở thành tội nhân thiên cổ, cũng không để dân chúng rơi vào cảnh điêu linh. Chàng nói, nàng đừng nghi ngờ. Chỉ là... tại sao nguyên nhân mãi cứ là nàng? Nàng nào có đáng để khiến họ làm như thế...

Tiếng vó ngựa mỗi lúc một rõ ràng. Dân chúng hai nhanh chóng dạt ra hai bên đường để nhường chỗ cho đoàn quân chinh chiến. Bầu không khí trở nên hùng hực hẳn, ai nấy cũng hô vang: "Tân Thục tất thắng" để ủng hộ sĩ khí toàn quân. Nhanh chóng lấy lại tinh thần rồi nhìn xuống dưới, Lôi Vi ngay lập tức nhìn thấy Phúc Tuần. Trong ánh nắng ban mai, chàng hiện lên tựa như một chiến thần cao ngạo, lạnh lùng, khí thế bức người. Cười trên lưng con bạch mã vẻ đẹp ấy của chàng càng được tôn lên gấp bội khiến nàng trong phút chốc không khỏi choáng ngợp.

_ Phúc Tuần!- Vừa chấp tay lại, Lôi Vi vừa cầu nguyện.- Anh nhất định phải bình an trở về!

-----

[1] Niên kỷ: lớn tuổi.

[2] Bình thủy tương phùng: bèo nước gặp nhau. Ý chỉ duyên phận mỏng manh.

Hết chương 95

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Ý tứ trong câu nói

Trời trong. Nắng nhẹ. Gió khẽ thổi...Tất cả tạo nên cảnh sắc mùa xuân tươi mới ảm áp và tràn đầy sức sống. Đưa mắt quan sát không gian xung quanh, Lôi Vi khẽ hé nở nụ cười. Hít một bầu không khí thật trong lành, nàng chậm rãi ngẩng đầu lên cao để ánh mặt trời chiếu vào gương mặt mình. Tiếng huyền ảo bên ngoài thật khiến chón kinh kỳ ngay dưới chân thiên tử luôn bùng lên một sức sống kỳ lạ không nơi đâu có được.

_ Tiểu Đậu Từ!- Ngồi trong xe, Lôi Vi nhẹ nhàng vọng tiếng ra.- Dừng xe lại đi, ta muốn đi bộ.

_ Vâng!

Sau câu nói ấy, Tiểu Đậu Từ nhanh chóng cho ngựa dừng lại gần một trà quán bên đường.

_ What's up? (Có chuyện gì vậy?)- Ngồi bên cạnh, Edlen lên tiếng hỏi.

_ I want to walk more. (Tiểu nữ muốn đi bộ hơn.)

_ All right! (Được thôi!)

Dứt câu, cả hai nhanh chóng xuống xe. Sau khi dặn dò Tiểu Đậu Từ vài điều, nàng cùng Edlen bắt đầu tản bộ trên từng con phố. Vừa đi, Lôi Vi vừa nói về cuộc sống của chốn kinh thành cho chàng nghe. Thực ra, từ ngày đầu tiên tới Tân Thực, khi còn chưa chuyển vào Hoàng cung sống, chàng vốn đã quan sát cuộc sống của người dân nơi đây nhưng khi ấy vì bất đồng ngôn ngữ nên chàng chưa thể nào hiểu hết được. Giờ, nhờ có nàng nên chàng hiểu cận kề hơn.

Vừa nhìn Edlen rồi nhìn quanh khắp phố phường, Lôi Vi thật có cảm giác mình chẳng khác hướng dẫn viên du lịch là bao. Khi chưa bị xuyên không, nàng từng mơ ước mình sẽ được đi khắp nơi trên thế giới nhưng với tư cách là khách tham quan chứ không phải là hướng dẫn viên du lịch. Nay, trở thành hướng dẫn viên du lịch bất đắc dĩ, nàng quả thật cảm thấy cái nghề này cũng khá thú vị. Hít một hơi đầy căng, nàng lại quay sang nhìn Edlen và tiếp tục trò chuyện cùng chàng. Tinh cò, một tiệm vải lọt vào nhãn giới của nàng.

_ We go to the fabric store. (Chúng ta đến tiệm vải kia.)- Vừa nói, Lôi Vi vừa chỉ vào tiệm vải.

_ I listen to your choice. (Ta nghe theo sự lựa chọn của nàng.)

Mỉm cười thật tươi, Lôi Vi nhanh chóng vào tiệm vải. Nhìn sơ qua bề ngoài nàng đã biết đây là một tiệm vải khá lớn đến khi vào trong nàng thật sự không khỏi ngạc nhiên trước sự rộng lớn của nó. Đi kèm với đó là số lượng cũng như các loại vải vô cùng phong phú khiến bản thân nàng đây không khỏi choáng ngợp. Chỉ nhìn thôi, nàng quả thật muốn đem hết số vải có trong tiệm này về nhà.

_ Tiểu thư! Tiểu thư cần gì?

Vừa hỏi, chủ tiệm vừa đưa mắt đánh giá Lôi Vi. Nàng ăn mặc giản dị không có gì nổi bật. Đồ trang sức trên người cũng không phải thuộc loại thượng hạng gì. Trong lòng ông ta có chút khinh thường bởi khách của ông ta vốn dĩ toàn những mệnh phụ phu nhân, đài các tiểu thư cao quý. Ăn mặc cầu kỳ, trang sức có thể sánh ngang với các phẩm triều đình. Song để giữ lễ, ông ta vẫn niềm nở tiếp đón nàng. Lôi Vi ít nhiều cũng nhận ra điều này trong mắt của ông ta, nhưng nàng không để tâm.

_ Ông chủ! Trong tiệm của ông có các loại vải thượng hạng nào, hãy mang hết ra đây cho ta.- Vừa nhìn một lượt những cây vải ngay trên giá bày trước mắt, Lôi Vi vừa nói.

Câu nói của Lôi Vi khiến chủ tiệm không khỏi trở mắt ngạc nhiên, Thật không ngờ tiệm một cô nương ăn mặc bình thường như nàng lại có thể phóng tay đến vậy. Quả không thể xem thường! Vội vàng một tiếng ông ta nhanh chóng ra khỏi quầy.

_ Khoan đã!

Chưa kịp đi lấy vải, chủ tiệm đã bị Lôi Vi gọi giật lại.

_ Ông phải lấy cho ta những loại vải thật sự tốt và chất lượng. Nếu không lần sau, ta sẽ không đến tiệm này mua vải nữa. Còn nữa chỉ cần còn chọn cho ta những cây vải có màu đỏ và màu trắng thôi.

_ Vâng! Vâng! Vâng! Tiểu nhân hiểu rồi!

Dứt câu, chủ tiệm nhanh chóng gọi người cùng ông ta đi lựa vải cho Lôi Vi. Chờ ông ta đi khuất, Edlen mới quay lại nhìn nàng đầy khó hiểu.

_ Lôi...Lôi...

_ If you can't spell my name, you can call me Mía. (Nếu Ngài không thể đánh vần tên ta, Ngài có thể gọi ta là Mía.)- Mỉm cười, Lôi Vi chậm rãi nói.

_ All right! I will try to spell your name...in next time. (Được rồi! Ta sẽ cố đánh vần tên nàng...vào lần sau.)- Vừa nói Edlen vừa bật cười.

Nghe Edlen nói, Lôi Vi không khỏi cười theo. Thật sự mà nói, chàng trai này rất thú vị. Nói chuyện với chàng, nàng có cảm giác khá gần gũi và có chút quen thuộc.

_ So...What do you want to ask me? (Vậy...Ngài muốn hỏi ta điều gì?)

_ Why did you buy fabric? You told the maid to buy gifts, isn't it? (Tại sao nàng lại mua vải? Khi này nàng đã nói người hầu mua quà rồi, không phải sao?)

_ Yes! (Vâng!)- Lôi Vi mỉm cười.- But this isn't a gift. (Nhưng đây không phải là một món quà.)

Nghe Lôi Vi đáp, Edlen không khỏi ngạc nhiên.

_ Oh! So...this...is...(Oh! Vậy...đây...là...)

_ A secret! (Một bí mật!)

_ Nhanh lên! Nhanh lên nào!

Chất giọng đầy hồi thúc của chủ tiệm nhanh chóng thu hút sự chú ý của Lôi Vi và Edlen. Quay lại nhìn, cả hai thấy từ bên trong một gian phòng khác, chủ tiệm cùng những người làm của mình đang nhanh chóng bước ra, trên tay ai nấy cũng cầm mấy cây vải liền. Đến trước mặt nàng, chủ tiệm cẩn thận đặt ngay ngắn từng cây vải một.

_ Tiểu thư! Đây là tất cả số vải thượng hạng bồn tiệm có. Mời Tiểu thư xem qua. Chỉ cần Tiểu thư vừa ý cái nào, bồn tiệm sẽ gói lại cho Tiểu thư ngay.

Dứt câu, chủ tiệm đưa cho Lôi Vi một cây vải. Nàng cũng nhanh chóng cầm lấy cây vải của ông chủ đưa cho sau đó cầm lấy những cây vải khác để so sánh độ mềm, trơn, độ đàn hồi, độ thoáng mát... Tất cả đều được nàng kiểm tra kỹ lưỡng. Sau một hồi lựa chọn, cuối cùng nàng cũng lựa được một cây vải ưng ý.

_ Lấy cho ta loại này!- Vừa cầm một cây vải lên, Lôi Vi vừa chậm rãi nói.

_ Ta lấy loại đó!

Chất giọng trịch thượng vang lên một bên tai khiến Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên quay lại nhìn. Một nữ nhân đã quá tuổi ngũ tuần, ăn vận sang trọng đang chậm rãi tiến về phía nàng. Vì mãi lựa vải nên nữ nhân này đến khi nào nàng cũng không hay. Nhìn sơ qua cách ăn mặc, nàng đoán nữ nhân này nếu không phải xuất thân nhà quyền quý thì cũng là phu nhân của mệnh quan triều đình. Vốn dĩ người trẻ phải kính người lớn tuổi nhưng nghe cách nói năng của nữ nhân này nàng thật không thể nào chịu nổi.

_ Ông chủ!- Lôi Vi quay về phía chủ tiệm lúc này vẫn còn đang lúng túng.- Gói cây vải này cùng một cây vải trắng cùng loại lại cho ta. Ta có việc phải đi gấp.

_ Ta nói người không nghe sao?- Vị phu nhân kia hùng hổ tiến về phía Lôi Vi.- Cây vải này bồn phu nhân đã mua rồi.

_ Vậy sao?

Vừa nói, Lôi Vi vừa quay lại nhìn vị phu nhân kia khiến không chỉ nữ nhân này mà ngay cả Edlen đứng gần đó cũng phải ngạc nhiên. Đôi mắt trong veo điểm tình đến lạ kỳ khiến người đối diện hốt nhiên hoảng loạn bởi sự phản chiếu đến tận cùng bản thân mỗi người trong đôi mắt ấy. Nó bắt người đối diện khi nhìn vào nó phải thành thật với nó và nó không cho phép ai làm vấy bẩn sự thuần khiết vốn có của nó.

_ Tiểu nữ không biết phu nhân đây vào tiệm vải được bao lâu. Nhưng rõ ràng tiểu nữ đã đứng đây rất lâu mà không hề liếc thấy phu nhân lại gần chỗ tiểu nữ để chọn vải. Đến khi tiểu nữ chọn được cây vải ưng ý rồi nói với chủ tiệm rằng tiểu nữ lấy cây này, phu nhân đây e rằng mới nhìn thấy cây vải này.

_ Vậy thì đã sao?- Chất giọng vị phu nhân kia hung hãn hằn.- Chỉ cần bồn phu nhân đây vừa mắt thì nó là chính là của ta.

Câu nói sau cuối của vị phu nhân kia được đẩy lên cao hết cỡ khiến người đi ngoài phố cũng nghe thấy. Bầu không khí vừa nhộn nhịp đó giờ đã im bật. Người tụ quanh cửa tiệm càng lúc càng nhiều. Bên trong, càng nghe Lôi Vi càng tức mình. Ở đâu ra lý đó? Trên đời này sao lại có loại nữ nhân không biết trời cao đất dày, không biết để đức cho con cháu như vậy chứ? Hít một hơi thật sâu, nàng quay về phía chủ tiệm.

_ Ông chủ! Ông là người làm ăn buôn bán, hẳn ông cũng biết rằng trong buôn bán phải đặt chữ "tín" lên hàng đầu.- Lôi Vi chậm rãi nói từng chữ một thật rõ ràng.- Những người làm ăn lương thiện và biết cái lợi lâu dài đều coi trọng chữ này. Chỉ trừ những kẻ ăn cướp hoặc chỉ biết đến lợi ích trước mắt mới không biết đến điều này. Khi này ông chủ rõ ràng đã nói với ta là chỉ cần ta ưng ý cây vải nào sẽ lập tức gói cây đó lại cho ta. Ông nói câu này ra không chỉ mình ta, hữu bằng đi cùng ta nghe được mà còn có cả nô bộc trong tiệm này của ông đều nghe được. Vậy nên ông hãy cân nhắc kỹ thiệt hơn.

_ Nếu người không bán cây vải này cho ta, ta sẽ khiến người phải đóng cửa tiệm này, không làm ăn buôn bán gì được ở chốn kinh thành này.

Chỉ với một câu nói của vị phu nhân kia, mặt mày chủ tiệm cắt không còn giọt máu. Lúc này ông thật ước trong tiệm vẫn còn một cây vải loại này. Nhưng...ước muốn chỉ là ước muốn

_ Bị chèn ép mà phải đóng cửa tiệm tại kinh thành, ông vẫn có thể tới thành khác để mở lại cửa tiệm. Thậm chí nếu ông không hứng thú với vải vóc nữa có thể chuyển sang buôn bán thứ khác, không sao cả. Tuy bước đầu sẽ gặp khó khăn nhưng chỉ cần ông làm ăn đàng hoàng, mọi chuyện sẽ đâu vào đó. Song nếu ông thất tín, e rằng tiệm của ông sẽ trụ lại ở đất kinh thành không quá một năm. Ông dù có đi nơi khác mở tiệm làm ăn hay chuyển sang buôn bán thứ khác, ta chắc rằng sẽ không có người nào đến tiệm của ông. Vì không ai muốn làm ăn buôn bán với một kẻ lật lọng cả. Thiệt hơn ra sao, ta đều đã nói cả rồi. Vậy nên ông chủ, ông hãy suy nghĩ cho kỹ!

Từ bên ngoài nhìn vào, Tiểu Đậu Tử không khỏi xanh mét mặt mày. Hắn chen vào đám đông tiến đến chỗ Lôi Vi.

_ Tiểu thư!- Chết giọng của Tiểu Đậu Tử đầy lo sợ.

_ Ngươi tới rồi? - Quay về phía Tiểu Đậu Tử, Lôi Vi nhẹ nhàng hỏi.

Vội gật đầu, Tiểu Đậu Tử nhanh chóng kéo Lôi Vi ra một góc.

_ Tiểu thư! Sao lại để ra cơ sự này?

_ Sao? - Lôi Vi không khỏi tò mò. - Ngươi nói vậy là sao?

_ Người đó là Hoắc phu nhân, mẫu thân của Hoắc Thừa huy đấy ạ.

Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên quay lại vị phu nhân đó. Trong đầu nàng thốt lên một câu: "Quả là mẹ nào con này!". Nhìn bộ dạng của Hoắc phu nhân, nàng đoán bà ta đã nghe được những gì Tiểu Đậu Tử nói với nàng.

_ Sao? Cuối cùng ngươi cũng biết ta là ai rồi phải không? - Hoắc phu nhân chậm rãi quay về phía Lôi Vi. - Không sai! Ta chính là phu nhân của Đại Tướng quân Hoắc Thành Uy. Bây giờ ngươi mới biết sợ phải không? Để cây vải này lại, ta sẽ không truy cứu nữa.

Chỉ vài ba câu dọa nạt đã tưởng rằng có thể uy hiếp người khác, nâng cao địa vị của mình hay sao? Lôi Vi càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười. Hít một hơi thật sâu, nàng chậm rãi tiến về phía chủ tiệm.

_ Ông chủ! Gói cây vải đỏ này cùng với cây vải trắng cùng loại lại cho ta. - Cầm cây vải đỏ mình đã chọn lên, Lôi Vi điềm nhiên nói. - Tiểu Đậu Tử! Tính tiền cho ông chủ.

Dứt câu Lôi Vi đưa mắt ra hiệu cho Edlen rời đi cùng nàng. Hành động của nàng ngay lập tức khiến Hoắc phu nhân tức sôi người.

_ Ngươi đứng lại đó! - Vừa nói, Hoắc phu nhân vừa đẩy Lôi Vi ra phía sau.

_ Tiểu thư!

"Xoảng..." một thứ âm thanh thanh mảnh vang lên khiến bầu không khí trong tiệm lập tức rơi vào im lặng. Vội vàng nhìn xuống, Lôi Vi nhìn thấy ngọc khánh [1] Phúc Tuấn tặng cho nàng trước khi ra trận đã bị rớt xuống đất và bị bể làm đôi. Ngọc khánh này từ hôm chàng tặng, nàng đều đeo bên người. Nhưng để mọi người không chú ý nàng đeo nó ngay sát một bên cánh tay áo.

Chủ tiệm lẫn Hoắc phu nhân kia đều đồng loạt nhìn xuống ngọc khánh màu ngọc bích và họ không khỏi ngạc nhiên khi nhận ra ngọc khánh này được làm từ loại ngọc rất hiếm của Điện Phổ trấn nằm ở phía Đông cách kinh thành không xa. Châu, ngọc của nơi này sáng, đẹp nổi tiếng khắp Tân Thục nên rất mắc, chỉ có người trong Hoàng thất mới có loại ngọc này.

Vội đứng dậy, Lôi Vi nhanh chóng cầm lấy hai nửa của ngọc khánh.

_ Ngươi rớt cuộc là ai? - Hoắc phu nhân ngạc nhiên hỏi. Trong chất giọng chứa không ít nộ khí.

_ Tiểu nữ là ai không quan trọng! - Lôi Vi cứng giọng. - Nhưng phu nhân đường đường là thê tử của mệnh quan triều đình mà lại cư xử như vậy có xứng không? Tướng công của phu nhân làm Đại Tướng quân thì sao? Nữ nhi của phu nhân là Thừa huy của Thái tử Điện hạ thì đã sao? Đúng! Họ không chỉ làm rạng danh gia tộc mà còn giúp phu nhân rạng rỡ mặt mày. Nhưng điều đó không có nghĩa phu nhân có quyền mực thị vô nhân, không xem vương pháp ra gì. Chỗ này, ngay tại nơi tiểu nữ và phu nhân đang đứng là đất ngay dưới chân Thiên tử Thục quốc.

Dứt câu, Lôi Vi chậm rãi quay về phía chủ tiệm. Khẽ thở ra để đẩy hết bức mình ra ngoài, nàng mới chậm rãi lên tiếng.

_ Ông chủ, hãy gói vải lại cho ta. Xin lỗi đã gây rắc rối cho ông.

_ Vâng!

Ông chủ tiệm vội vàng gói vải lại không dám chậm trễ. Bởi quả thật dù có làm ăn lương thiện, ông cũng không dám đắc tội với người có địa vị cao quý. Tuy ông không rõ Lôi Vi là ai, nhưng khi nhìn vào hai nửa miếng ngọc khánh bị bể, ông thấy giữa miếng ngọc đó chỉ khắc một chữ "Linh". Linh cảm mạch báo ông, nữ tử này có thể có liên quan đến Linh Thân vương, nay là Thái tử đương triều. Và xem chừng địa vị của nàng không hề thua kém Hoắc Thừa huy. Nếu không, Ngài ấy đã không tặng miếng ngọc quý giá này cho nàng. Thêm vào đó, thái độ của nàng từ lúc bị gây gổ đến nay đều rất điềm tĩnh và toàn nói những điều hợp tình hợp lý, ai nghe cũng gật đầu nể phục. Một nữ tử còn ít tuổi lại có thể nói ra những điều đó quả không tầm thường. Nghĩ vậy, ông tự cảm thấy xấu hổ bởi khi nàng vừa vào cửa tiệm đã ngầm đánh giá nàng qua vẻ bề ngoài.

Dứt câu, Lôi Vi chậm rãi rời khỏi tiệm vải. Vốn định cùng Edlen đến Ninh Vương phủ thăm phu thê Phúc Tường thật không ngờ lại gặp phải chuyện này. Thật khiến nàng tuyệt hết cảm xúc. Tâm trạng không tốt thế này sao nàng có thể đến thăm Bằng Luân Công chúa được chứ? Thật là chán!

_ Edlen! We return to the palace now. Are you agree? (Edlen! Chúng ta bây giờ về Hoàng cung, Ngài đồng ý không?)

_ Can't visit to pregnant women with bad mood, right? (Không thể đi thăm thai phụ với tâm trạng tệ, phải không?)- Vừa nói Edlen vừa bật cười.- Take a walk to comfort. (Hãy đi bộ cho thoải mái.)

Không nói gì, Lôi Vi cũng bật cười rồi gạt đầu. Bước chậm lại chờ Tiểu Đậu Tử ta khỏi tiệm vải rồi phân phó mọi việc, nàng cùng Edlen tiếp tục đi bộ hướng về Hoàng cung. Vừa đi nàng vừa trò chuyện cùng chàng để quên hết đi những chuyện vừa xảy ra.

*

Xoay một vòng thật đẹp rồi quỳ xuống, Lôi Vi kết thúc điệu vũ của mình. Từ ngày Phúc Tuân đi, nàng đã phân đều dành thời gian để luyện múa và luyện Cổ cầm, giờ còn thêu thùa để vui đi nỗi nhớ chàng. Nhưng quả thật, làm những việc này càng khiến nàng nhớ chàng tha thiết. Những lúc chàng đánh đàn cho nàng nghe hay những khi nàng múa cho chàng xem...tất cả những kỷ ức ấy đều hiện lên một cách sống động. Quay trở về Xuân Hoa viện, trở lại bờ hồ, nơi gắn liền với thuở đầu tiên hai người yêu nhau, lòng nàng không khỏi xao xuyến. Cảnh vật nơi này vẫn vậy. Vẫn đẹp và tĩnh lặng, vẫn khiến người ta không thể nào rời xa...

_ Điệu vũ của ngươi càng ngày càng đẹp nhưng sao mãi vẫn không được thăng cấp thế?

Không cần quay đầu lại, Lôi Vi cũng đủ biết chất giọng đầy châm chọc kia là của ai. Quay lại, nàng vờ thờ dài than vãn.

_ Đúng vậy! Tiểu nữ cũng đang bắt đầu chán chuyện này lắm đây. Tại sao bản thân múa đẹp như vậy mà tiểu nữ cứ phải làm Thượng đẳng ca vũ chứ, Ninh Thân vương?!-- Chất giọng của Lôi Vi đầy khổ tâm- Nhưng Ngài thử nói xem, ngoài chức Thượng đẳng ca vũ ra còn có chức nào cao hơn nữa không?

_ Thật đúng là khổ tâm!- Phúc Tường chẹp miệng.

_ Hay là Ngài đưa tiểu nữ về phủ là ca vũ. Phong cho tiểu nữ là Đại thượng đẳng đi.

Nghe Lôi Vi nói, Phúc Tường không khỏi giật mình. Đem nàng về phủ? Có chết chàng cũng không dám.

_ Cát Lôi Vi! Cái miệng của ngươi không thể chứa cho ta một đường sao?

_ Là Ngài bắt đầu trước mà, tiểu nữ chỉ thuận thế đẩy thuyền đi thôi.

Sau nhiều lần đấu khẩu với Lôi Vi, Phúc Tường đã rút ra một bài học là không nên gọi chuyện châm chọc nàng. Ấy vậy mà cái tính thích ăn hiếp nàng của chàng vẫn không thể nào bỏ được. Chàng thật không hiểu tại sao bản thân mình lại thích bê đá tự đập vào chân đến vậy.

_ Bỏ đi! Bỏ Vương không nói lại với ngươi.

_ Biết thế thì tốt!

_ Ngươi...ngươi không thể nhường ta được sao?

Không nói gì, Lôi Vi chỉ nhún vai một cái. Tính tình của Phúc Tường quả thật khiến nàng liên tưởng đến hình ảnh tên oan gia cùng bàn. Lúc nào cũng tìm cách chọc ngoáy người khác không thôi nhưng khi người đó gặp chuyện lại quan tâm, đối xử rất chân thành. Giữa chốn cung đình đầy nguy hiểm này, có được một người bạn như vậy thật tốt.

_ Nhưng ngươi có biết Băng Luân rất mong ngươi không hả? Nàng ấy giờ đang mang thai vào cung không tiện. Ngươi lâu lâu mới có thể xuất cung một lần vậy mà chỉ vì một vụ cãi vã lại không đến thăm nàng ấy.

Đây là gì đây? Đây rõ ràng là hịch tội Cát Lôi Vi nàng. Đúng là nàng có lỗi khi không tới thăm Băng Luân Công chúa nhưng...

_ Thứ nhất, Tiểu nữ giờ không phải là lâu lâu mới có thể xuất cung nữa. So với trước kia, tiểu nữ có thể xuất cung nhiều hơn một chút. Vậy nên, Ninh Thân vương hãy cứ yên tâm rằng, tiểu nữ nhất định sẽ đến thăm ái thiếp của Ngài. Thứ hai đúng là tiểu nữ có lỗi khi đã nhờ Ngài chuyển lời hôm ấy đến thăm nàng mà lại không đến. Nhưng Băng Luân Công chúa là đang mang thai, nếu lỡ như vì tâm trạng không tốt của tiểu nữ mà ảnh hưởng không tốt đến Công chúa và đứa trẻ trong bụng, Ngài chẳng tống cổ tiểu nữ ra khỏi cung sao?

Lôi Vi nói một thôi một hồi, cuối cùng Phúc Tường phát hiện ra thêm một điều nữa là nàng có "tài" đổi trắng thay đen. Rõ ràng là nàng có lỗi, nàng nói mấy câu liền trở thành chàng "có lỗi". Nha đầu này đúng là tiêu yêu quái không cách nào trị được. Nhìn điệu cười của nàng, chàng thật không tài nào chịu nổi mắt.

Xa xa, bên kia hồ vọng lại tiếng nói cười lập tức thu hút sự chú ý của Lôi Vi và Phúc Tường. Quay lại nhìn, họ nhìn thấy đám thể thiếp của Phúc Tuân đang chậm rãi tiến về phía tiểu đình. Ngoại trừ Ngọc Nhạn và Yên Xuân ra còn ai nấy đều có mặt đông đủ. Đưa mắt nhìn một lượt, nàng thấy ai ai cũng nói cười vui vẻ nhưng vẻ mặt dường như không được tốt lắm. Lòng nàng chợt dấy lên nỗi bất an. Quả thật nàng mong vì mình đứng xa nên nhìn không rõ.

_ Trông sắc mặt của bọn họ không được tốt lắm. Có phải Thái tử...

Lôi Vi bỏ lửng câu hỏi, nàng không dám hỏi hết câu.

_ Lôi Vi! Tại sao khi cần thông minh ngươi lại chẳng thông minh gì thế?- Phúc Tường không khỏi thờ dài.

Phúc Tường nói vậy, Lôi Vi ngó người trông giây lát. Đúng vậy! Từ đây đến chỗ tộc người Khiết mắt hơn mười ngày trời, lần này chàng phải xuống tận cực Nam của Tân Thục để chiến đấu, sao có thể nhanh như vậy đã tới nơi được. Chàng chỉ mới đi 8 ngày mà nàng đã như ngồi trên đồng lúa rồi. Quả thật là nàng tự hù chính mình.

_ Vậy bọn họ...sao sắc mặt có vẻ khó chịu thế?- Chất giọng của Lôi Vi có chút khó hiểu.

_ Người không biết sao?

Chất giọng đầy ngạc nhiên không kém của Phúc Tường khiến Lôi Vi càng ngỡ ngàng. Nhìn chàng với đôi mắt khó hiểu, nàng nhanh chóng lắc đầu.

_ À cũng phải!- Phúc Tường nói như nhớ ra điều gì.- Từ hôm Hoàng huynh trở về người chỉ ở Thuận Quân điện. Người của Thuận Quân điện nói riêng, Đông cung nói chung nào ai dám bếp xếp, nhiều lời. Sau đó người trở về Túc Duyên các. Túc Duyên các lại vốn có lệnh không cho bất kỳ người nào trong hậu cung của huynh ấy đến gần nếu không cần thiết nên nào có ai dám tới gọi chuyện cũ uy hiếp người? Qua Tết Nguyên Đán người lại cùng huynh ấy xuất tuần, đương nhiên lại càng không có dịp được nghe những điều này.

Phúc Tường nói rõ ràng rằng "lịch trình" của Lôi Vi như vậy khiến nàng không khỏi ngạc nhiên. Từ sau khi lấy Băng Luân Công chúa, chàng vốn đã chuyển ra ngoài cung sống, không còn sống ở Hành Tín cung nữa nhưng vẫn biết rõ sinh hoạt của nàng và Phúc Tuấn như vậy, chứng tỏ chàng vẫn còn rất quan tâm tới Ngũ huynh của mình. Vậy mà...

_ Chuyện cũ là sao?- Lôi Vi hỏi ngay hai chữ trọng tâm trong lời Phúc Tường.

_ Sau khi cứu người, Điện hạ đã đến Nghinh Nga đài mà trút giận lên Hoắc Thừa huy ngay trước mặt Thái hậu. Huynh ấy chưa bao giờ hành xử như thế. Vậy nên chuyện xảy ra hôm đó vốn đã lan truyền khắp Hoàng cung này. Nhưng ngay tại Đông cung điện, có lẽ huynh ấy đã phong tỏa tin tức, không cho người biết để người có thể dưỡng bệnh một cách tốt nhất.

Vừa nói, Phúc Tường vừa nhớ lại ngày hôm đó. Hình ảnh của Tuần hôm đó quả thật khiến không ít người hoảng sợ. Nhưng chỉ những ai thực sự thân thiết với chàng mới hiểu chàng khi ấy đang đau đớn đến thế nào, bi thống đến thế nào, sợ hãi đến thế nào và cô độc đến thế nào. Chỉ vừa nhớ lại thôi Phúc Tường lại không khỏi đau lòng.

Phúc Tường nói vậy, Lôi Vi như hiểu ra mọi chuyện. Mỗi ngày nào trong cung còn loan truyền tin tức Hoắc Thừa huy được Thái tử lâm hạnh. Xảy ra cơ sự ấy thử hỏi Hứa Lương viên, Phụng Chiêu huấn sao có thể vẫn còn có thái độ hòa nhã với nàng ta được. Nhưng chuyện này giờ đối với nàng, biết hay không biết cũng như nhau cả thôi, không quan trọng nữa. Điều nàng quan tâm là điều khác.

_ Thật không ngờ...vì tiểu nữ mà Điện hạ lại đau khổ nhiều như vậy.

_ Vì Nhi! Vì người, huynh ấy đã làm những chuyện khiến bản thân mình đau khổ. Ta hy vọng...

Nói đến đây chất giọng Phúc Tường chợt tắc nghẹn lại không nói tiếp. Điều chàng muốn nói vẫn không thể nào nói ra được. Chàng thật tâm mong Ngũ huynh của mình có được hạnh phúc. Nhưng chỉ cần nhớ lại lần xuất tuần ấy, chàng quả thật không thể nào nói nên lời được.

_ Tiểu nữ hiểu!

Phúc Tường không nói được, Lôi Vi cũng không ép. Quả thật vì nghĩ cho lợi ích của những người mình yêu thương, chàng đã phải đau khổ quá nhiều rồi...

Chậm rãi đưa mắt nhìn về phía tiểu đình bên kia, Lôi Vi nhìn thấy Phấn Diễm vẫn tươi cười ăn nói nhỏ nhẹ như thường. Nàng còn nhớ hôm nàng cùng Edlen ra ngoài đã thấy Sở gia phân phát lương thực cho người nghèo. Đích thân Sở Thịnh Hòa lấy từng tô cháo một cho người nghèo khiến bọn họ cảm ơn rối rít. Sở gia có tiếng trong kinh thành ngoài chuyện giàu có bậc nhất, làm ăn lớn ra còn là vì việc thiện họ đã làm. Sở Thịnh Hòa đi tích đức còn Sở phu nhân và con gái Phấn Diễm của bà ta lại đi phá đức. Nàng thật không làm hiểu được. Đứng từ xa, nàng nhìn thấy nụ cười không mấy vui vẻ, đôi mắt ẩn hiện nỗi đau của Sở lão gia mà không khỏi cảm lòng. Khi ấy nàng đã muốn đến nói cho vị lão gia đã ngoài ngũ tuần đó biết rằng, nữ nhi Sở Túy Nguyệt của ông ta vẫn còn sống. Nhưng rồi nàng chợt nhớ ra Băng Tư từng nói rằng trước khi mọi việc sáng tỏ, nàng ấy sẽ không về Sở gia và cũng không để cho trên dưới Sở gia biết mình còn sống. Nàng khi ấy có hỏi lẽ nào nàng ấy không sợ Phấn Diễm đi nói với mẫu thân của nàng ta, nàng ấy chỉ nói đúng một câu: "Nó sẽ không làm vậy!"

Nay xem ra quả thật mọi việc đúng như Băng Tư nói. Nhưng vì sao Phấn Diễm lại không nói với mẫu thân của mình? Nàng thật không hiểu.

_ Về thôi! Không thể thiệp của huynh ấy lại có cơ hội hặc tội người.

Câu nói đơn giản tưởng chừng như lẽ tự nhiên của Phúc Tường kia nhanh chóng khiến Lôi Vi nghe ra ý khác.

_ Ngài xem chừng vẫn còn rất quan tâm đến Điện hạ?

Vừa mới quay đầu bước đi, bước chân của Phúc Tường lập tức dừng khựng lại.

_ Quả không sai! Vậy Ngài định giữ thái độ này với Điện hạ đến khi nào?

_ Chuyện này...người không cần bận tâm

_ Chuyện của Vương gia, tiểu nữ chẳng dư sức mà bận tâm- Vừa nói, Lôi Vi vừa bước đi.- Nhưng chuyện này là chuyện có liên quan đến Thái tử, tiểu nữ không thể không bận tâm. Ngài định kéo dài tình trạng này đến bao giờ?

Vì Phúc Tuân không cho Lôi Vi nói với Phúc Tường nên nàng không thể nào nói rõ ràng mọi chuyện được. Thật đau đầu! Nàng còn nhớ, sau khi khỏe lại vài ngày, nàng đã gặp Đồng Vũ. Đồng Vũ đã kể rõ sự tình nàng nghe. Để cứu Phúc Tường, Phúc Tuân vờ giao dịch với bọn hán y nhân, bảo chúng giết Phúc Tường. Vì chàng biết người bọn chúng nhắm tới chính là chàng. Song nếu chàng thực sự làm theo ý chúng e rằng hai huynh đệ chàng đều sẽ không toàn mạng trở về. Vậy nên ngoài cách khiến Phúc Tường trở thành đồ bỏ, không có giá trị lợi dụng ra, chàng không còn cách nào khác.

Và mọi việc diễn ra đúng như những gì Phúc Tuân dự đoán. Sau khi chàng sai Đồng Vũ giả dạng chàng chạy về kinh thành cùng hai vị thị lang kia, bọn hán y nhân lập tức đuổi theo. Còn chàng tranh thủ cơ hội nhanh chóng cứu Phúc Tường. Vì Phúc Tường bị đánh đập đến mê man bất tỉnh nên lộ trình về kinh thành của hai người bị chậm lại mấy ngày khiến bọn hán y nhân nhận ra mình đã bị lừa và đủ thời gian quay lại tóm gọn hai huynh đệ chàng. Vốn xông pha trận mạc, da ngựa bọc thây đối với Phúc Tuân là chuyện bình thường. Nhưng bên cạnh chàng còn có một đệ đệ cần chăm sóc nên chàng không thể không cẩn thận. Trong trận hỗn chiến một mất một còn ấy, chàng bị một tên hán y nhân nhằm thẳng ngực mà đâm, may Đồng Vũ tới kịp khiến đường kiếm bị lệch đi nhưng cũng kịp để trên cánh tay chàng một đường cắt dài.

Nghe Đồng Vũ kể, thực sự mà nói đối với Lôi Vi việc bị thương ở cánh tay không có gì quá đáng sợ. Nàng sinh ra trong một gia đình có truyền thống bác sĩ nên từ nhỏ đã nhìn thấy người bị đau ốm, bị thương các kiểu rồi. Nhưng quả thật chàng bị thương như vậy nàng rất đau lòng. Mỗi lần nhớ lại nàng thực sự cảm thấy xót xa vô cùng.

Chàng bị thương ở cánh tay đã vậy còn không để Đồng Vũ nói rõ ràng với Phúc Tường, mỗi lần nhớ lại nàng thiệt sự là muốn oán giận chàng nhưng chàng lại nói đơn giản:

"_ Ta không muốn đệ ấy nghĩ rằng bản thân là gánh nặng của ta. Vì đệ ấy, ta mới bị thương.

_ Nhưng đã là huynh đệ, bị thương vì nhau cũng là chuyện thường tình thôi mà.- Lôi Vi cố cãi.

_ Nàng không hiểu tính đệ ấy rồi! Đệ ấy tuy bề ngoài phóng túng nhưng bên trong thà bản thân mình bị thương hơn là khiến người khác vì mình mà bị thương. Đệ ấy nếu biết được chuyện này e rằng sẽ không thể nào ngẩng cao đầu được.

_ Tự tôn xuẩn ngốc!

_ Được rồi! Xem như là vì ta! Nàng dừng nói gì cả.

Không nói gì, Lôi Vi nằm xuống giường rồi trùm mền lại, chẳng thèm nhìn Phúc Tuân một cái."

_ Ngươi không hiểu đâu!- Vừa bước đi, Phúc Tường vừa chậm rãi nói.- Thái độ của Hoàng huynh khi ấy khiến ta ngỡ ngàng bàn hoàng đến khi nào, ngươi không hiểu đâu.

Chất giọng của Phúc Tường đưa Lôi Vi trở lại với thực tế. Nhìn vào gương mặt của chàng, nàng nhìn thấy sự đau lòng không thể nào chôn giấu. Đúng vậy! Ngoài Phúc Khải ra, chàng từ nhỏ cũng đã rất kính trọng Phúc Tuân. Tuy tính cách và cách xử sự của hai người khác nhau nhưng chàng luôn xem Phúc Tuân là một người huynh đang học tập và noi theo. Vậy mà dùng một phút người huynh bấy lâu mình ngưỡng mộ lại quay sang đâm mình một nhát. Bao nhiêu niềm tin yêu, sự kính trọng và tình cảm...bỗng chốc đều bị sụp đổ. Vỡ mộng! Mọi thứ bỗng nhiên tan thành mây khói trước mắt chàng khiến chàng không biết nên tin vào ai và tin vào điều gì.

Khi về đến kinh thành, nghe tin Lôi Vi thương tích đầy mình, Phúc Tường quả thật rất hoảng loạn. Bởi đối với chàng, nàng là người bạn thuở niên thiếu, là người bạn chàng có thể tin tưởng nhất, là người duy nhất có thể cho chàng một tia hy vọng để tin rằng, Ngũ huynh của chàng không phải người như vậy. Thế nhưng điểm tựa tin tưởng duy nhất của chàng khi ấy lại gục ngã khiến chàng quả thật không biết bầu vùi vào đâu. Nếu không phải hay tin Băng Luân đang mang thai cốt nhục của mình, có lẽ chàng hóa điên mất. Thời gian ấy đối với chàng thực sự khó khăn. Khi mọi chuyện qua rồi, ngoại trừ Băng Luân, Lôi Vi và mẫu thân chàng, Hoa phi vô tình chàng đã khép cửa trái tim mình với mọi người xung quanh, đặc biệt với Phúc Tuân lúc nào không hay. Song chàng thật không hiểu sao chàng vẫn không thể không quan tâm và dõi theo từng bước đi của người huynh này của mình.

Có lẽ đến một lúc nào đó khi niềm tin trở lại, chàng sẽ trở lại làm đệ đệ hy xá của Ngũ huynh khi xưa.

_ Thái độ của Điện hạ khi ấy?- Lôi Vi đẩy tông giọng của mình lên hơi cao một tý.- Ngài đã nghĩ rồi sao? Ngài đã nghĩ kỹ chưa? Thái độ cũng chỉ là về bề ngoài thôi.

Câu cuối cùng của Lôi Vi khiến Phúc Tường không khỏi ngạc nhiên. Dừng chân, chàng vội quay lại nhìn nàng.

_ Ngươi có ý gì?

_ Ý của tiểu nữ là...nói chuyện với Ngài thà nói chuyện với đầu gối sướng hơn.

Dứt câu, Lôi Vi bỏ đi. Vừa đi nàng vừa tiện tay bứt một chiếc lá rồi xé nhỏ nó ra cho hả giận. Nếu không phải vì Phúc Tuân đã dặn nàng quyết không để yên cho Phúc Tường. Chuyện này, nàng quả thật không biết nàng đang giúp hay đang hại chàng nữa. Giá cái Ipad của nàng có lưu lại những tài liệu lịch sử của thời đại này thì tốt quá. Thật là bực mình!

Phía Nam Thục quốc

Ngựa đi đường dài cũng có lúc mệt. Người đi mãi cũng đến lúc cạn kiệt sức lực. Cho binh sĩ nghỉ ngơi dưới bóng râm, Phúc Tuân cùng các vị tướng quân của mình mở bản đồ ra xem xét địa hình. Tuy vẫn còn vài ngày nữa mới tới nơi nhưng không thể không xem xét địa hình, chuẩn bị đối phó với quân địch.

Lần này Yên Khâu thảo phạt Đan Lư sau đó còn tuyên chiến với Tân Thục chắc chắn đã có sự chuẩn bị kỹ cả về nhân lực lẫn vật lực. Không thể xem thường được. Lần này, cả hai bên đều phải đóng quân ngay gần cửa biển, bản thân địa hình vốn đã không có lợi cho ta. Nếu càng kéo dài sẽ càng bất lợi hơn, bởi vào hạ, gió Tây Nam thổi ngược từ dưới lên, Yên Khâu chỉ cần dùng hỏa công là có thể tiêu diệt được Tân Thục. Điều này Phúc Tuân không thể không phòng.

Thời gian trôi qua cũng được hơn 2 năm, Phúc Tuân thật muốn biết thực lực của Hàn Phong giờ đã mạnh đến đâu. Không phải vì chàng hiếu thắng mà bởi chàng muốn biết vì Lôi Vi, hán đã mạnh đến cỡ nào. Song dù hán có mạnh đến cỡ nào, dù hán có khôn ngoan đến thế nào, chàng chắc chắn cũng không dễ dàng rơi vào tay hán cũng không dễ Tân Thục mất đi một tấc đất nào. Chỉ cần còn thờ, chàng quyết bảo vệ Tân Thục, bảo vệ nàng đến cùng. Càng nghĩ vậy, lòng chàng càng thêm quyết tâm.

Mặt trời chậm rãi xuống đỉnh, Phúc Tuân nhanh chóng hạ lệnh binh sĩ ổn định hàng ngũ tiếp tục hành quân. Từ ngày khởi hành đến giờ, chàng theo dõi sát sao tình hình và ngày nào cũng nhận được tin điều của Đại tướng quân Hoắc Thành Uy để biết được động tĩnh của Yên Khâu. Hàn Phong từ ngày tuyên chiến đến nay đều chưa có hành động uy hiếp nào đối với Tân Thục. Hán đang đợi chàng. Đã vậy, chàng sao có thể để hán phải chờ đợi trong mòn mỏi được. Cả chuyện công lẫn chuyện tư, trong cuộc chiến này chàng phải giải quyết triệt để với hán. Không thể để hán lăm le xâm phạm bờ cõi Tân Thục. Càng không để hán lấy Lôi Vi ra làm cái cơ xâm phạm, biến nàng trở thành tội nhân được.

Giữ chặt dây cương Phúc Tuân thúc ngựa chạy nhanh mà trong lòng hừng hực khí thế.

Nhìn theo Phúc Tuân, lòng Phúc Khải có chút lo lắng bởi Hoàng huynh của chàng xưa nay có bao giờ hành xử tùy tiện đâu. Xem ra lần này, Lãnh Hàn Phong đã chạm tới giới hạn của huynh ấy. Nhớ lại con thịnh nộ của Phúc Tuân vào cuối năm ngoái, khi Lôi Vi trong tình trạng cứu tử nhất sinh chàng không khỏi cảm thấy lo lắng. Khẽ thở ra, Phúc Khải thật hy vọng là do chàng nghĩ ngợi nhiều quá, chứ Hoàng huynh chàng nào có phải là người nóng tính, bốc đồng, cảm tính như vậy.

Nhưng không hiểu sao nhớ lại câu nói của Phúc Tuân khi chàng đến thăm Lôi Vi chàng lại không khỏi giật mình. Chàng còn nhớ, hôm chàng đến thăm nàng là vào buổi chiều cùng ngày sau khi tin Ngũ huynh chàng trút giận tại Nghinh Nga đài lan truyền khắp Hoàng cung.

"_ Hoàng huynh! Đệ đã nghe chuyện xảy ra sáng nay. Rốt cuộc chuyện này là thế nào?

_ Là như những gì họ nói!- Nắm tay Lôi Vi, Phúc Tuân chậm rãi nói.

Nghe Phúc Tuân xác nhận, mặt Phúc Khải cắt không còn giọt máu.

_ Hoàng huynh! Sao huynh lại...rồi chuyện này sẽ trở thành cái cơ cho những ai đang chống đối huynh trong triều. Huynh sao lại không kiểm chế lại?

_ Thất đệ! Đệ nghĩ rằng sau khi tận mắt chứng kiến Vi Nhi bị tuyệt vời lấp, chứng khiến nàng chỉ còn sót lại chút hơi tàn, sau khi hiểu rõ nguyên nhân nàng ra nông nổi này ta còn có thể kiểm chế được sao? Ta nói cho đệ biết, ta không phải là thần thánh. Ta không làm được! Vì nàng, ta đến cả lý trí cũng không cần.

Câu nói của Phúc Tuân thật sự khiến Phúc Khải không khỏi chấn động. Chàng không khỏi cảm thấy hổ thẹn. Tình cảm chàng dành cho nàng quả không đủ to lớn và sâu đậm bằng tình cảm của Hoàng huynh chàng dành cho nàng. Vì nàng, nam nhân ấy sẵn sàng đánh đổi tất cả...

_ Huynh vì muội ấy đến lý trí cũng không cần, đến mạng cũng không cần. Nhưng huynh đã nghĩ cho muội ấy chưa?- Phúc Khải chất vấn.- Huynh làm chuyện như vậy chẳng khác nào biến muội ấy trở thành cái gai trong mắt các thế thiếp của huynh. Thử hỏi, sau này nếu không có huynh bên cạnh, muội ấy chống chọi sao nổi với những người dựa vào thế lực gia tộc để giương oai đây?

_ Đệ yên tâm! Ta đã có định liệu cả rồi!- Vừa nói, Phúc Tuân vừa cảm khăn ấm nhẹ nhàng lau mặt cho Lôi Vi.- Ta sẽ không để nàng ấy phải chịu thêm bất kỳ áp lực nào nữa.

Nghe Phúc Tuân nói vậy, Phúc Khải cũng không biết nói gì hơn."

Phúc Khải đến cuối cùng cũng biết "định liệu" của Phúc Tuân là gì. Khi đó, chàng không khỏi thở dài bởi chàng đã lo lắng quá nhiều. Thành hôn luôn là cách giải quyết hiệu quả nhất. Khi Phúc Tuân một lần nữa thình câu chuyện này, Định An Hoàng đế chẳng bao lâu đã gật đầu đồng ý, thêm vào đó còn có sự hài lòng của Hoàng hậu, Giao phi, Lệ phi, Hoàng cô cô chàng, Mạn Hương Quận chúa. Mấu chốt chỉ là ở chỗ Thái hậu. Chỉ cần chứng minh, nàng sẽ không gây nguy hại đến Ngọc Nhận, chỉ cần chứng minh Phúc Tuân không bỏ bê Ngọc Nhận lại cộng thêm biểu hiệu của nàng từ bao lâu nay, Thái hậu không thể không lung lay, thay đổi cách suy nghĩ và nhìn nhận lại nàng. Cuối cùng với sự giúp sức của Hoàng hậu, Giao phi và Lệ phi cùng với sự chân thành cũng như cố gắng của Lôi Vi, qua Tết Nguyên Đán chưa được bao lâu tuy rằng có chút không hài lòng nhưng Thái hậu đã gật đầu đồng ý.

Thật không ngờ hôn lễ chưa kịp tổ chức, Phúc Tuân đã phải lên đường đánh trận.

_ Đồng Giám quân!- Vừa quay về phía Đồng Vũ, Phúc Khải vừa chậm rãi nói.- Ngươi hãy đi theo Thái tử. Đừng để Thái tử gặp nguy hiểm.

_ Tiểu tướng tuân mệnh!

Dứt câu, Đồng Vũ thúc ngựa chạy nhanh, đuổi theo Phúc Tuần.

[1] Ngọc khánh: cái khánh bằng ngọc thường được đeo bên người cùng với túi hương.

Hết chương 96

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Để trọn niềm tin

Cả Đại điện rộng lớn chỉ vang lên mỗi tiếng đọc thư của Lôi Vi. Trước mặt nàng là Định An Hoàng đế. Bên cạnh và ngay phía sau nàng là các Vương gia, Hoàng tử cùng một số vị quan đại thần và Edlen.

Nàng có mặt tại đây cũng nhờ phúc của Phúc Tường hết cả. Nguyên do là Edlen nhận được thư từ Hoàng gia Donlish gửi đến cho Định An Hoàng đế. Vì chưa thông thạo ngôn ngữ nên chàng chưa thể dịch thư cho mọi người nghe. Vậy là Phúc Tường đề xuất để nàng đến dịch thư kiêm làm thông ngôn cho mọi người. Vì thế nàng có mặt tại đây.

_ Vậy khi nào họ sẽ đến nơi?- Nhìn Edlen, Định An Hoàng đế hỏi.

_ When will they arrive?- Quay về phía Edlen, Lôi Vi nhanh chóng dịch lại lời của Định An Hoàng đế.

Sau khi nhẩm tính, Edlen quay về phía Lôi Vi và phỏng đoán.

_ Hồi Hoàng thượng! Họ sẽ đến nơi vào trước tết Trung thu khoảng từ bốn đến năm ngày.

Vừa đứng dậy, Định An Hoàng đế vừa trầm ngâm suy nghĩ. Sau đó Ngài quay về phía tất cả mọi người.

_ Đây là lần đầu tiên một Hoàng thất của phương Tây gửi người của họ qua chúng ta giao lưu. Vậy nên, chúng ta phải chuẩn bị kỹ càng không thể để Thực quốc ta bị mất mặt.

Nói đoạn Định An Hoàng đế phân công cụ thể từng công việc một cho mọi người. Những công việc đa phần đều thuộc bên Lễ bộ. Từ việc tiếp đón cho tới việc sắp xếp lịch trình hay nơi ăn chốn ở cho đoàn quý tộc phương Tây đều được phân công cụ thể, rõ ràng. Các công việc này vốn chỉ cần ra chiếu thư cho Lễ bộ. Sau đó Lễ bộ sẽ gửi công văn đến các bộ cũng như các ty, phủ, viện khác trong Hoàng cung. Các ty, phủ, viện sẽ theo đó mà làm công việc được giao. Thế nhưng đây là lần đầu tiên Tân Thực tiếp đón người của một đất nước phương Tây, Định An Hoàng đế không muốn xảy ra sai sót gì nên mới đích thân phân công như vậy.

Sau khi phân công xong, ai nấy cũng nhanh chóng lui ra để về chuẩn bị mọi chuyện. Việc người phương Tây đến Tân Thực lần đầu, đối với mọi người mà nói là việc hết sức quan trọng. Nên ai nấy cũng phải làm thật tốt công việc của mình để tránh xảy ra sai sót.

_ Now what are you busy? (Giờ nàng có bận gì không?)- Vừa bước ra khỏi Đại điện, Edlen vừa quay sang hỏi Lôi Vi.

_ Yes! I must go out with Ninh Prince (Có! Tiểu nữ phải ra ngoài với Ninh Thân vương!)

_ Oh!

Nhìn thấy gương mặt có chút thất vọng của Edlen, Lôi Vi không khỏi tò mò.

_ You need me help? (Ngài cần tiểu nữ giúp?)

_ No! (Không!)- Edlen mỉm cười.- I can do it myself. (Ta có thể tự làm.)

Gật đầu một cái, Lôi Vi nhanh chóng rời khỏi Đại điện rồi đến Bắc môn Huyền Vũ. Mới sáng sớm hôm nay, Phúc Tường đã ba chân bốn cẳng chạy đến Xuân Hoa viện tìm nàng cầu cứu. Không biết tại sao ba hôm nay Băng Luân Công chúa lại nhốt mình trong phòng, không chịu ra ngoài cũng không chịu gặp chàng khiến chàng không khỏi lo lắng. Lo nếu để tình trạng này kéo dài, sức khỏe của Băng Luân Công chúa sẽ bị ảnh hưởng đến hải tử nên chàng đành nhờ Lôi Vi giúp đỡ.

Đối với một nữ nhân đang mang thai, một trong những điều kiện kỵ chính là tâm trạng không vui vẻ thoải mái. Điều này rất ảnh hưởng đến thai nhi. Lôi Vi còn nhớ, thím của nàng từ khi có thai vẫn thường hay cáu gắt. Chủ nàng là ảo thuật gia, mỗi lần thím nàng cáu giận đều làm ảo thuật khiến thím ấy vui lên, tinh thần thoải mái hẳn ra. Nghe những gì Phúc Tường nói, Lôi Vi thực sự cảm thấy lo lắng. Vậy nên nàng không thể không xuất cung một chuyến được.

*

Cánh cửa đóng im ỉm, bầu không khí yên tĩnh khiến Lôi Vi bỗng chốc có cảm giác bất an. Nhanh chóng đẩy cửa, nàng vội bước vào bên trong. Đi hết gian phòng này đến gian phòng nọ, nàng không nhìn thấy Băng Luân cũng như A Sa đâu cả. Lo lắng nàng vội chạy ra hậu hoa viên để tìm kiếm.

Chỉ đến khi nhìn thấy Băng Luân Công chúa đang đứng thờ thần bên bờ hồ, Lôi Vi mới dám thở phào nhẹ nhõm. Vừa nhìn thấy nàng, A Sa đã vội chạy đến, về mặt nàng ấy đầy lo lắng.

_ Lôi Vi! Nàng khuyên Công chúa giúp ta với.

Không cần nhìn về mặt của A Sa, Lôi Vi cũng biết Băng Luân Công chúa đang gặp chuyện phiền muộn. Nhưng đến khi nhìn rồi, nàng quả thực không khỏi lo lắng. Xem ra, nàng ấy đã gặp phải chuyện không nhỏ.

_ Vương phi bị như vậy đã mấy ngày rồi?- Lôi Vi nhẹ giọng hỏi.

_ Đã ba ngày nay rồi!- A Sa lo lắng đáp.- Ban đầu Công chúa không chịu ăn uống gì cả. Ta khuyên mãi cũng không được. Ta đành lấy hài nhi trong bụng nàng ấy ra hù, nàng ấy mới ăn được một ít.

Nghe A Sa nói, Lôi Vi đưa tay lên nhắm tịt. Băng Luân Công chúa đã hoài thai cũng được bảy hay tám tháng rồi. Tình trạng này nếu kéo dài e rằng sẽ ảnh hưởng xấu đến chuyện sinh nở.

_ Rốt cuộc, nàng có biết Vương phi gặp chuyện gì không?

Lén đưa mắt nhìn Băng Luân Công chúa, A Sa chậm rãi kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Lôi Vi nghe. Cách đây ba ngày trước, vì thấy Phúc Tường gần đây lao lực khá nhiều nên Băng Luân Công chúa có tranh thủ lúc chàng đi vắng ra ngoài mua ít đồ về để tắm bổ cho chàng. Bởi thường ngày chàng nào cho nàng động vào việc gì. Vì từ ngày gã vào Ninh Vương phủ đến giờ, số lần nàng và A Sa ra ngoài có thể đếm được trên đầu ngón tay. Vậy nên sau khi mua đồ xong, họ phát hiện ra, mình đã bị lạc từ lúc nào không hay. Cả hai vừa đi vừa hỏi đường về Vương phủ.

Trong lúc A Sa mãi lo hỏi đường, Băng Luân Công chúa nhìn thấy mã xa [1] của Phúc Tường dừng lại gần một cửa tiệm. Lúc lâu sau có một nữ nhân từ tiệm bước ra và lên xa của chàng. Điều khiến nàng sốc chính là nữ nhân đó cũng đang mang thai. Trông về mặt nữ nhân đó khá là vui vẻ. Và trên tay nàng ta là đủ thứ loại đồ. Nhìn thấy cảnh ấy, bao nhiêu thứ đồ đang cầm trên tay Băng Luân đều rơi tuột xuống đất khiến A Sa đang hỏi đường cũng không khỏi giật mình mà quay lại nhìn theo.

_ Người nói thật chứ?- Lôi Vi cả kinh.

A Sa ra sức gật đầu. Ngay bản thân nàng cũng không thể nào tin được Vương gia lại đối xử với Công chúa như thế. Lôi Vi nghĩ đi nghĩ lại thế nào vẫn thấy không ổn! Nhưng ổn chỗ nào nàng không biết được. Nàng chỉ biết, sau khi nghe A Sa kể xong, nàng không khỏi buồn lòng cho Băng Luân Công chúa.

Hít một hơi đầy căng, Lôi Vi chậm rãi tiến về phía Băng Luân Công chúa.

_ Vương phi! Người đứng lâu như vậy, không tốt đâu. Chúng ta vào trong thôi!

Vừa nói, Lôi Vi vừa ra sức kéo Băng Luân Công chúa đi. Nhưng nàng ấy mãi vẫn không chịu nhấc chân. Nàng ấy lại đang mang thai nàng càng không dám kéo mạnh.

_ Vương phi!- Thở ra một hơi, Lôi Vi chậm rãi nói.- Người muốn ngược đãi bản thân mình như thế nào, tiểu nữ cũng sẽ không để tâm. Bởi điều tiểu nữ để tâm chính là đứa trẻ trong bụng Người. Nó đã làm gì nên tội mà Người lại ngược đãi nó giống như Người?

Nghe Lôi Vi nói vậy, Băng Luân Công chúa mới quay lại nhìn nàng. Đến lúc này đây nàng mới bật khóc. Nàng vốn yêu đời, lạc quan lại tin tưởng vào Phúc Tường tuyệt đối vậy mà lại xảy ra cơ sự này. Nếu không phải vì hài nhi trong bụng, có lẽ nàng sớm đã gục ngã rồi.

_ Khóc được, Người cứ khóc đi!- Vừa vỗ vai Băng Luân, Lôi Vi nhẹ nhàng nói.

Một lúc lâu sau đó, khi Băng Luân Công chúa đã ngừng khóc, Lôi Vi và A Sa đưa nàng về phòng nghỉ ngơi. Đợi nàng đã ngủ say, Lôi Vi mới đến thư phòng tìm Phúc Tường...

Phúc Tường vốn trong người đã nôn nóng vậy nên vừa nhìn thấy bóng dáng của Lôi Vi chàng đã vội chạy ra.

_ Thế nào?- Vừa đi, Phúc Tường vừa hỏi.- Nàng ấy thế nào rồi?

Không nói không rằng gì, Lôi Vi lờm Phúc Tường một cái khiến chàng không rét mà run sau đó nàng tiếp tục bước đi.

_ Lôi Vi! Rốt cuộc mọi chuyện thế nào rồi?

Sau câu hỏi của Phúc Tường, Lôi Vi lập tức dừng khựng lại rồi quay lại nhìn chàng lần nữa. Thấy khí sắc càng lúc càng âm đạm của nàng, trên đầu chàng hốt nhiên xuất hiện một đám mây vần vũ.

_ Được rồi! Từ từ nói! Từ từ nói!

Nhờ vả người khác đúng là mắc phải trăm ngàn cái khổ.

Vào phòng, Lôi Vi nhanh chóng ngồi xuống ghế. Đưa mắt nhìn Phúc Tường, nàng thầm nghĩ, hôm nay nàng nhất định đòi lại công đạo cho Băng Luân Công chúa. Không nói không rằng gì, nàng hất cằm về phía tách trà. Phúc Tường khò sở rót trà rồi đưa cho nàng. Chàng quan sát thật kỹ gương mặt nàng. Ngoài sự bình thản đến lạnh lùng ra, chàng thật không nhìn thấy gì cả. Đúng là làm người ta sốt ruột chết mất.

Uống cạn tách trà, Lôi Vi đặt tách xuống bàn cái "cạch". Trong không gian yên tĩnh của thư phòng, tiếng va chạm của tách và mặt bàn vang lên khiến người ta thật muốn rót tìm ra ngoài. Những tưởng sau khi uống xong tách trà rồi nàng sẽ nói cho mình biết mọi chuyện, nào ngờ đầu từ đầu đến cuối nàng vẫn chỉ im lặng khiến Phúc Tường phát cáu.

_ Cát Tiểu thư! Cát đại tiểu thư! Ngươi rốt cuộc đến khi nào mới...

Lời chưa nói xong Phúc Tường đã bị Lôi Vi lườm cho một cái.

_ Không phải hỏi nầy Ngài bảo tiểu nữ cứ từ từ nói sao?

Lôi Vi nói vậy, Phúc Tường chả biết cãi sao.

_ Để ta rót cho ngươi tách nữa!- Vừa nói, Phúc Tường cầm lấy tách trà trên bàn.

Dứt câu, Phúc Tường quay sang bàn bên cạnh để rót trà cho Lôi Vi. Nhìn dáng vẻ của chàng, Lôi Vi quả thật không tài nào hiểu nổi. Hai người thành hôn mới được hơn hai năm mà chàng Hoàng tử này lại tật xấu không bỏ, ngựa quen đường cũ. Hừ!

_ Ngài thật sự không biết tại sao Băng Luân Công chúa lại hành xử như thế?

Câu hỏi của Lôi Vi khiến Phúc Tường ngó ngò. Nếu chàng biết, chàng đã không phải nhờ tới nàng. Đàng này chả biết hai người nói chuyện với nhau thế nào mà khi gặp chàng lại sa sầm mặt mày thế kia khiến chàng có muốn hỏi cũng không hỏi được.

Tuy nói vậy chứ có phong hoa tuyết nguyệt nào Phúc Tường chưa từng. Thôi thì trước tiên hạ hỏa nha đầu này trước đã.

_ Nếu ta thực sự biết, ta liệu có nhờ đến ngươi không?- Vừa đưa tách trà cho Lôi Vi, Phúc Tường vừa kể khổ.- Ta thực sự không biết đã có chuyện gì xảy ra khiến nàng ấy hành xử như vậy. Nếu thật là ta sai cũng nên nói cho ta biết một tiếng để ta sửa chữa đàng này lại...Haizzz!!! Ngươi thử nghĩ xem! Nàng ấy không nói, ta sao...ta sao biết được nàng ấy gặp chuyện gì chứ.

Nhìn bộ dạng khổ tâm của Phúc Tường, Lôi Vi cũng mui lòng phần nào. Quả thật nếu Băng Luân không chịu nói rõ ràng sao chàng có thể biết được chứ. Nhưng nàng ấy không nói cũng có lý do. Bởi nàng ấy sợ phải đối mặt với sự thật. Thà rằng, nàng ấy tự lừa mình rằng chàng và thai phụ kia chẳng là gì của nhau còn hơn là phải đối diện với sự thật.

_ Ngài phong hoa tuyết nguyệt như thế, sao lại không hiểu được Băng Luân Công chúa gặp phải chuyện gì chứ?

Câu nói đầy ẩn ý của Lôi Vi khiến Phúc Tường không khỏi chau mày. Lẽ nào, Băng Luân nghĩ rằng chàng đang đùa bỡn tình cảm của hai người?

_ Lôi Vi!- Quay về phía Lôi Vi, Phúc Tường nghiêm giọng. Gương mặt thâm thiết kẻ khổ nhanh chóng bay biến, không để lại vết tích nào.- Ta đã từng nói với ngươi rồi! Ta không bao giờ đùa bỡn tình cảm với nữ nhân ta thật lòng thật dạ cả. Nếu ngươi cho rằng ta là đang đùa bỡn với nàng ấy thì trong lễ thành hôn của Hoàng huynh và Băng Luân năm ấy ta chẳng khác nào đã đùa cợt với cả Tần Thục, với cả tộc người Khiết. Ngươi nghĩ, đó thực sự là một vở Đại náo kịch mà ta mong muốn sao?

Nhìn sắc mặt của Phúc Tường, nghe từng câu nói của chàng, Lôi Vi quả thật không thể không tin chàng. Bởi chàng từ nhỏ đã xem Phúc Tường là tấm gương, vậy nên chàng sẽ không bao giờ làm ra những việc khiến huynh của mình gặp bất lợi. Buổi thành hôn hôm ấy là lần đầu tiên chàng gây bất lợi cho Phúc Tường. Nhưng liền sau đó cả chàng và Băng Luân Công chúa đều đứng ra chịu trách nhiệm nên sự việc mới được thu xếp ổn thỏa, tránh cho Phúc Tường khỏi điều tiếng bị "cắm sừng". Như vậy, hành động cướp tân nương hôm đó của chàng không phải là sự bông bột nhất thời, càng không phải là trò đùa bỡn.

_ Vậy...- Chậm rãi đứng lên, Lôi Vi nhìn thẳng vào Phúc Tường - Chuyện xảy ra cách đây ba ngày trước là thế nào?

_ Ba ngày trước?- Phúc Tường ngờ vực hỏi lại.

_ Đúng vậy! Câu hỏi này, Ngài hãy đi giải thích rõ ràng với Công chúa. Ngài hãy suy nghĩ kỹ xem ba ngày trước đã xảy ra chuyện gì rồi trả lời với nàng ấy. Muốn tháo chuông cần phải tìm người buộc chuông. Đó là cách khả thi nhất! Tiểu nữ chỉ nói đến đây thôi. Vương gia! Cáo từ!

Nói đoạn Lôi Vi nhanh chóng thi lễ rồi rời khỏi thư phòng của Phúc Tường để chàng lại một mình với dấu hỏi to đùng trong đầu. Nha đầu này thật là! Cứ tưởng chàng ngọt nhẹ như vậy, nàng sẽ nói rõ mọi chuyện cho chàng hay nào ngờ nàng lại để lại dấu hỏi to đùng cho chàng rồi mặc chàng giải quyết.

Cũng may, nàng đưa ra gợi ý cho chàng

_ Ngươi cũng chưa đến mức tuyệt tình!- Vừa nói, Phúc Tường vừa thở dài.- Ba ngày trước? Ba ngày trước?

Vừa đi qua đi lại trong thư phòng, Phúc Tường vừa cố nhớ lại những gì đã xảy ra cách đây ba ngày trước.

_ Lễ nào nàng ấy vô tình nhìn thấy...- Dừng khựng bước chân lại, Phúc Tường suy đoán.- Nếu quả như vậy thật...nhưng chuyện cũng đâu có gì...Sao lại không chịu nói rõ ràng với ta chứ?

Vừa thở ra, Phúc Tường vội vàng ra ngoài, tiến về phía tư phòng của Băng Luân Công chúa.

*

Ngồi trên một cành cây thấp, Lôi Vi cười nghiêng ngả. Bên dưới Băng Luân Công chúa không ngừng cúi mặt xuống để che đi sự ngượng ngùng của mình. Ngồi bên cạnh nàng ấy, Phi Đào vừa cười vừa chọc nàng khiến nàng không biết giấu mặt đi đâu.

_ Được rồi! Hai người đừng cười nữa mà.

_ Chuyện vui mà!- Vẫn cười sảng khoái, Lôi Vi nói.

Không nói không rằng gì, Băng Luân Công chúa cầm một trái táo lên và ném về phía Lôi Vi. Theo phản xạ nàng vội né quả táo. Và theo lẽ dĩ nhiên, nàng ngã cái oạch xuống dưới đất.

_ Vương phi!- Lồm cồm bò dậy, Lôi Vi vừa ca thán.- Người cũng thật là ác độc đó. Tại sao lại ném quả táo về phía tiểu nữ như thế chứ? Đau quá đi mất!

_ Ai bảo ngươi cứ cười?!- Băng Luân Công chúa chống chế.

_ Vì đây là chuyện vui nên tiểu nữ mới cười đấy chứ.

Đúng vậy! Chuyện Băng Luân vừa kể cho Lôi Vi và Phi Đào nghe quả thực là chuyện vui. Cuối cùng phu thê nhà này đã làm hòa với nhau, nàng sao có thể không vui được?

"Hôm ấy, sau khi Lôi Vi rời khỏi Ninh Vương phủ, Phúc Tường đã nhanh chóng đến chỗ Băng Luân để kể rõ ngọn ngành nhưng ngặt nỗi nàng đã đi nghỉ nên chàng không gặp được. Rồi tối đến, trong lúc nàng đang dùng bữa, chàng từ đâu đập cửa xông vào, chẳng nói chẳng rằng gì dẫn nàng ra hậu hoa viên. Còn chưa kịp định thần lại, nàng đã phải ngạc nhiên thêm lần nữa khi thấy ngay trên chiếc bàn đá là không ít những vật dụng bé xinh nào là vòng tay, lắc, nào là cái trống nhỏ, phong tranh [2], chong chóng tre và rất nhiều thứ khác nữa.

_ Vương gia! Đây là...đây là gì vậy?- Ngạc nhiên nhìn những món đồ có chút quen mắt, Băng Luân Công chúa quay sang hỏi Phúc Tường.

_ Là đồ cho hài nhi!- Phúc Tường chậm rãi nói.

_ Hả?- Băng Luân Công chúa càng kinh ngạc hơn.- Đồ cho hài nhi? Là chàng mua sao?

Lúng túng, Phúc Tường quay mặt đi.

_ Đúng vậy!

Nghe câu trả lời của Phúc Tường, Băng Luân Công chúa không khỏi ngạc nhiên. Nhìn lại vào đồng hồ ở trên bàn, nàng thực sự bị chấn động. Bởi trên bàn ngoài đồ chơi của trẻ con ra còn có không ít tã lót. Chàng vốn là nam nhân, sao có thể đi mua những thứ này cơ chứ. Nghĩ thế nào, nàng cũng không tài nào nghĩ ra.

_ Ta...hôm đó...ta là đi mua những thứ này. Nàng đang mang thai không tiện đi lại. Thêm nữa cách nuôi hài tử sau này cũng không giống vùng Thảo Nguyên, nên ta đã nhờ một ca nữ ở Phi Thiên lâu của Hoàng cô cô giúp đỡ. Nàng ấy đang hoài thai đứa thứ hai, cũng sắp sinh rồi nên sẵn tiện giúp ta chọn vài món.

Nhớ lại cảnh hôm đó chàng đi cùng với ca nữ đó, gương mặt chàng đã đỏ lại càng đỏ hơn. Băng Luân Công chúa vốn định nói chuyện này chỉ cần tìm một vú nuôi giúp đỡ là xong nhưng thấy chàng lúng túng đến độ không thể lúng túng hơn được nữa, nàng e rằng nếu mình nói ra, có khi chàng sẽ đào hố chui xuống cho đỡ ngượng, nên nàng không nói nữa.

_ Nữ nhân kia và chàng thật sự không có quan hệ gì với nhau?- Băng Luân Công chúa vờ nghiêm giọng hỏi.

Nghe Băng Luân Công chúa hỏi như vậy, Phúc Tường vội quay ngoắt lại nhìn thẳng vào mắt nàng. Chàng giải thích đến như thế rồi mà nàng vẫn không tin. Trong đôi mắt chàng, sự giận dữ ít nhiều lộ ra ngoài.

_ Ta đã nói như vậy rồi mà nàng vẫn không tin ta sao?- Hít một hơi thật sâu, Phúc Tường cố mềm mỏng.

_ Lỡ đâu hôm ấy chàng mua cho người ta còn hôm nay vì thấy thiếp như thế nên lo mua về để an ủi.

_ Được! Vậy chúng ta ra ngoài tiệm đối chấp.

_ Giờ tối rồi ai còn bán nữa chứ!- Vừa nhìn lên bầu trời, Băng Luân Công chúa vừa nói.- Hôn nữa, dù có còn bán đi nữa, biết đâu chàng đã tranh thủ mua chuộc chủ tiệm.

_ Tại sao nàng càng ngày càng giống Lôi Vi, đường nào cũng nói được, không chừa cho ta đường thoát vậy? Làm bạn với tiểu nha đầu đó lâu ngày có phải nàng nhiễm tính không? Ta nói cho nàng biết, Mạnh Phúc Tường ta xưa nay làm việc gì cũng minh bạch, không giấu diếm ai bao giờ....

_ Chàng đương nhiên không giấu mà chẳng qua là không nói thôi.- Nén cười, Băng Luân Công chúa cắt ngang lời Phúc Tường.

_ Nàng..

Bực mình, Phúc Tường vội quay về phía thê tử của mình. Nào ngờ đầu vừa quay lại, chàng đã nhìn thấy nàng đang nín cười. Vậy hóa ra từ nãy giờ nàng cố tình hờn dỗi với chàng sao?

_ Đây...nàng cười như vậy là có ý gì?

_ Hả?- Vợ tắt cười, Băng Luân quay về phía Phúc Tường.- Thiếp có sao?

_ Chính mắt ta nhìn thấy! Nàng còn định chối sao?

_ Thiếp không có!- Nén cười, Băng Luân Công chúa ra sức lắc đầu.

_ Đây! Đây! Có chịu thừa nhận không thì bảo.

Không nói gì, Băng Luân Công chúa ra sức lắc đầu. Nào ngờ đầu, Phúc Tường tiến tới chọc nàng. Chàng hết cù nàng rồi lại trêu ghẹo nàng.

_ Nàng còn không chịu thừa nhận?- Vừa cù, Phúc Tường vừa hỏi Băng Luân Công chúa.- Có biết là ta ngượng đến mức nào không hả?

Bị Phúc Tường chọc đến đứt cả hơi, Băng Luân Công chúa đành gật đầu thừa nhận. Ngồi xuống đất, nàng vội thở lấy thở để.

_ Chàng có biết là thiếp đang mang thai không thể? Chàng đùa như thế lỡ...hài nhi hoảng sợ thì sao?

_ Hài nhi rất thích đây!- Ngồi xuống cạnh nàng, Phúc Tường mỉm cười.- Phụ mẫu nó hạnh phúc như vậy sao nó không thích được.

_ Chàng đúng thật là...

Không nói gì, Phúc Tường ôm Băng Luân Công chúa vào lòng rồi hai người cùng nhau ngắm sao. Những ngôi sao nhấp nháy giữa bầu trời đêm trông thật đẹp..."

_ Có một đấng phu quân như vậy thật khiến cho người ta ngưỡng mộ quá đi.

Chất giọng cao vút của Lôi Vi khiến Băng Luân bừng tỉnh thoát ra khỏi dòng ký ức. Kỳ thực, đối với Lôi Vi mà nói, nam nhân ra ngoài mua sắm cho đứa con chuẩn bị chào đời cũng không có gì là lạ. Chỉ có điều, ở thời đại này, nam nhân nếu làm những chuyện này quả thực trông không ổn lắm. Như nàng lúc này, dù có tưởng tượng, nàng cũng không thể nào tưởng tượng ra được bộ dạng của Phúc Tường khi phải làm những việc này. Chắc chắn là khó chịu, vụng về, ngượng ngập thậm chí là cả cau có cũng nên. Càng nghĩ nàng càng muốn cười lớn. Băng Luân Công chúa và Phi Đào nhìn vào điệu cười của nàng đang cười chuyện của Phúc Tường nên cũng chẳng tò mò gì lắm. Duy chỉ có Băng Luân là có chút khó chịu.

_ Lôi Vi! Ngươi đừng cười nữa!- Chất giọng của Băng Luân Công chúa có chút cau có.- Ngươi thật sự muốn ta đào một cái hố để chui xuống sao?

Nhìn dáng vẻ đáng thương của Băng Luân Công chúa, Lôi Vi cố hít một hơi thật sâu rồi nén tiếng cười của mình xuống. Tuy cười Phúc Tường là thế, nhưng quả thật nàng không hề nể chàng. Bởi thời đại này liệu có bao nhiêu nam nhân làm việc này? Những việc này, vốn chàng chỉ cần thuê một bà vú là xong. Nhưng đích thân làm việc này rõ ràng sẽ gắn kết tình cảm không chỉ giữa chàng và Băng Luân Công chúa mà còn giữa chàng và hài nhi sắp chào đời, bên cạnh đó điều này cũng thể hiện sự quan tâm của chàng dành cho mẫu tử nàng ấy. Chỉ nhìn vào thôi là đã thấy cảm động rồi!

*

Phía Nam vùng Thảo Nguyên, lãnh thổ người Kao, bờ Đông sông Xuyên Tinh

Đại quân của Phúc Tường chia làm hai cánh. Một cánh bộ binh do chàng chỉ huy đi cùng gồm có Phúc Khải, Đồng Vũ và Trương Trình Lượng. Cánh còn lại đi bằng đường thủy do Mạc Phạm Bồng chỉ huy ngoài ra còn có Hoàng Độ Lăng và Nghiêm Huyền. Hai cánh quân này tuy xuất phát cùng một ngày nhưng do di chuyển bằng phương tiện khác nhau nên cánh quân của Mạc Phạm Bồng đến sớm hơn cánh quân của chàng.

Sau hơn mười ngày đi bộ, cuối cùng cánh quân của Phúc Tường cũng đến doanh trại do Đại Tướng quân Hoắc Thành Uy dẫn đầu. Doanh trại này nằm trong vùng đất của tộc người Kao ở vùng Thảo Nguyên. Tộc trưởng tộc này, Thạc Đức có lấy con gái của Tộc trưởng người Nhĩ cũng nằm ở phía Nam vùng Thảo Nguyên này, Tước Hi [3] Công chúa. Mẫu thân của Tước Hi Công chúa lại là cháu họ của Vương chủ tộc người Khiết, gọi Tác Đan là bá bá. Tác Đan hiện lại là nhạc phụ của Phúc Tường, nên vô hình trung, anh em Phúc Tường "có họ" với Thạc Đức. Vì vậy quân của Tân Thực mới dễ dàng

xuống tận cực Nam xa xôi này như vậy. Bởi tộc người Kao xưa nay vốn hung hãn, không cho người ngoài vào lãnh thổ của mình.

Đại quân của Phúc Tuân đóng quân ngay gần cửa biển, nơi dòng Xuyên Tinh từ đây hòa vào biển lớn, vậy nên lòng sông Xuyên Tinh vốn đã rộng lại càng trở nên rộng lớn hơn bao giờ hết khiến việc vượt sông cũng gặp khó khăn hơn. Thế nhưng mùa này nước sông đã trở nên hiền hòa, nếu biết nắm bắt cơ hội sẽ dễ dàng dành thế chủ động, kết thúc trận chiến trước khi vào mùa mưa.

_ Cung nghênh Thái tử! Thái tử cát tường!- Vừa quỳ xuống, toàn bộ binh sĩ vừa tung hô.- Cung nghênh Thái Hoàng tử! Thái Hoàng tử cát tường!

Cả doanh trại hừng hực khí thế, binh sĩ ai nấy cũng sẵn sàng chiến đấu khiến Phúc Tuân gật đầu hài lòng.

_ Đứng lên cả đi!- Vừa đưa tay lên, Phúc Tuân vừa chậm rãi ra lệnh.

_ Tạ ơn Thái tử!

Nhất tề binh sĩ nhanh chóng đứng lên ngay ngắn. Nhìn một lượt mọi người Phúc Tuân tiến về phía trước một bước.

_ Trước kia, Tân Thục và Yên Khâu xảy ra chiến tranh liên miên khiến dân chúng rơi vào cảnh lầm than. Vậy nên Hoàng đế Tân Thục ta đã nghị hòa với Hoàng đế Yên Khâu để dân chúng được yên ổn làm ăn, được sống trong cảnh thái bình. Hai bên lấy bờ sông Xuyên Tinh này làm ranh giới phân chia lãnh thổ, không ai xâm phạm ai. Vậy mà Anh Đức Hoàng đế lên ngôi chưa được bao lâu đã một lần xuất chinh xâm chiếm các nước chư hầu của Tân Thục khiến Tân Thục rơi vào cảnh ngàn cân treo sợi tóc. Nhưng nhờ có ân huệ trời cao chúng ta mới giữ được lãnh thổ. Song lần này, Anh Đức Hoàng đế lại gửi thư khai chiến với Thục quốc ta. Chúng ta không thể ngồi yên cho kẻ thù coi thường, bành trướng, xâm phạm lãnh thổ, khiến chúng ta phải hy sinh con dân của mình. Các binh sĩ! Cho dù có bỏ mạng nơi sa trường này, chúng ta cũng quyết giữ toàn vẹn lãnh thổ, bảo vệ cuộc sống của con dân Tân Thục, dứt khoát không để cho con dân Tân Thục phải hy sinh tính mạng của mình. Chúng ta nhất định phải chiến thắng trở về!

_ Nhất định chiến thắng! Nhất định chiến thắng!

Tiếng hô vang trời càng khiến sĩ khí của quân Tân Thục tăng cao. Cả một vùng sông rộng lớn đâu đâu cũng nhìn có thể cảm nhận sức nóng mà đại quân này mang lại.

Hết đưa mắt nhìn binh sĩ rồi đưa mắt nhìn Phúc Tuân, Phúc Khải khẽ mỉm cười. Ấn ý trong những câu nói cuối cùng của Ngũ huynh chàng chỉ cần nghĩ một tý là biết ngay. Con dân Tân Thục! Lôi Vi cũng là con dân của Tân Thục! Vậy nên Hoàng huynh chàng quyết không để nàng phải hy sinh. Xem ra lần này Hoàng huynh chàng đã hạ quyết tâm tới cùng rồi.

_ Báo!

Từ ngoài cổng, một tên lính tốt vội chạy vào.

_ Hồi Thái tử! Tộc trưởng người Kao đã đến. Hiện đang chờ ngoài cổng ạ.

_ Cho Ngài ấy vào!

Tên lính tốt nhanh chóng nhận lệnh chạy ra cổng. Trong khi đó, bên trong, Phúc Tuân nhanh chóng giải tán binh sĩ, cho họ về thuyền, trại của mình luyện tập.

_ Thái tử Tân Thục cát tường!- Vừa vào, Thạc Đức vừa đưa một tay lên hành lễ.

_ Tộc trưởng không cần phải đa lễ!- Vội đưa tay ngăn lại, Phúc Tuân từ tốn nói.- Chúng ta vào trong lều nói chuyện.

_ Xin nghe theo Thái tử!

Nói đoạn Phúc Tuân, Phúc Khải cùng Thạc Đức và các tướng lĩnh vào trong lều lớn bàn chuyện. Họ bàn chuyện với nhau mãi đến khi mặt trời đã đi được một nửa bầu trời...

-----
[1] Mã xa: xe ngựa.

[2] Phong tranh: điều giấy.

[3] Tước Hi: chim Không Tước (Công) mang điều tốt lành, vui vẻ.

Hết chương 97

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 98: Gặp lại cố nhân

Tháng ba tiết trời âm áp, thiếu quang [1] rực rỡ. Cỏ cây xanh mơn mẫm một màu. Chim chóc thi nhau cất tiếng líu lo. Sắc đào cũng bắt đầu rộ nở khắp mọi nơi trên đất kinh kỳ.

Xe ngựa chậm rãi lăn bánh đưa Lôi Vi đến một khu rừng nằm bên ngoài kinh thành. Từng hàng cây dài nối tiếp nhau tựa hồ như bức tường thành vững chãi bao bọc lấy khu rừng thâm nghiêm, không cho bất kỳ kẻ nào xâm phạm. Vén rèm lên, nàng đưa mắt nhìn ra bên ngoài. Khi này bầu trời hãy còn cao và trong nhưng giờ dường như trời đã tối lại đôi phần. Có lẽ, những tán cây cao lớn kia đã che hết ánh sáng ấm áp của vầng thái dương nên nàng mới có cảm tưởng khu rừng này âm u đến vậy...

Thần dây cương lại, Tiểu An Từ vội xuống xe rồi vén rèm lên.

_ Cát Tiểu thư! Từ đây chúng ta phải đi bộ ạ! Xe ngựa không thể vào tiếp được.

_ Ta biết rồi!

Nói đoạn nàng nhanh chóng xuống xe rồi bước vào rừng cùng Tiểu An Từ.

Cây cao ngút ngàn làm ta có cảm giác bản thân như đang ở dưới vực sâu hun hút. Sự thâm nghiêm của rừng già quả thật có một sức mạnh đáng sợ khiến bất kỳ loài động vật nào cũng phải dè chừng. Vừa bước từng bước, Lôi Vi vừa đưa mắt quan sát xung quanh. Đây không phải là lần đầu tiên nàng vào rừng, nhưng mỗi lần vào rừng, nàng đều có một tâm trạng khác nhau. Dù là ở hoàn cảnh nào, tâm trạng của nàng khi ấy đều tựu chung một điểm đó là xót xa, buồn thương.

Cảnh rừng âm u khiến nàng buồn thương. Và những kiếp người khiến nàng xót xa...Chỉ nghĩ đến thôi lòng Lôi Vi chợt bị khuấy động.

_ Cát Tiểu thư! Phía trước có chút khó đi. Tiểu thư đi cẩn thận!- Vừa rẽ lối cho Lôi Vi, Tiểu An Từ vừa nói.

_ Người đi cùng ta thế này mà còn lo lắng sao?

Lôi Vi bắt đầu gọi chuyện để bầu không khí xung quanh không quá tĩnh lặng.

_ Sao lại không ạ!- Tiểu An Từ cười nói- Tiểu thư mà có chuyện gì, nô tài biết ăn nói sao với Thái tử đây?

_ Vậy ra, người tốt với ta là vì Điện hạ sao?- Vừa nói Lôi Vi vừa vờ thờ dài.- Người khiến ta thật là đau lòng đó.

_ Tiểu thư! Nô tài nào có ý đó!

_ Người chẳng phải vừa nói thế là gì.- Vén tán cây qua một bên, Lôi Vi bằng nói với chất giọng sầm sảng.- Thì ra là vì Điện hạ nên tiểu nữ đây mới được Công công chiếu cố.

Nghe Lôi Vi nói vậy, Tiểu An Từ nhảy dựng cả lên. Hắn vội quay về phía nàng, mặt cắt không còn giọt máu.

_ Cát Tiểu thư! Tiểu thư nói vậy làm nô tài tổn thọ mất. Thật ra bản thân nô tài rất quý Tiểu thư. Tiểu thư đối với chúng nô tài tốt như vậy, không hề xem chúng nô tài là người hầu kẻ hạ khiến chúng nô tài thật sự cảm động. Vậy nên chúng nô tài đều thật tâm đối đãi với Tiểu thư cả.

Nghe Tiểu An Từ nói, Lôi Vi phải nén lắm mới không bật cười. Hít một hơi thật sâu, nàng chậm rãi tiến lại gần hắn.

_ Người là đang...dỗ ta hay nịnh ta thế?

Dứt câu Lôi Vi cười lớn rồi đi thẳng khiến Tiểu An Từ ngỡ người mãi lúc sau hắn mới hiểu ra từ này giờ nàng đang chọc hắn.

_ Cát Tiểu thư!- Vội chạy theo, Tiểu An Từ gọi Lôi Vi lại.- Đợi nô tài với!

Cả hai người nhanh chóng vào sâu trong rừng, họ đi dọc theo một khe suối được hơn chục mét rồi rẽ vào một con đường. Đi chưa được bao lâu họ đã nhìn thấy một cánh cổng làm bằng đá, bên trên có đề bốn chữ "Tân Thực hoàng lăng", phía trước cổng có hai tên lính canh đứng nghiêm trang, một tên đi qua đi lại phía trước. Nhìn sơ qua ai cũng dễ dàng nhận ra nơi đây được canh giữ rất nghiêm ngặt. Hít một hơi thật sâu, Lôi Vi cùng Tiểu An Từ chậm rãi tiến vào.

_ Đứng lại!- Một tên vệ chặn Lôi Vi lại nói.- Đây là Hoàng lăng của Hoàng thất Tân Thực. Không có lệnh của Hoàng thượng, không ai được vào.

Lôi Vi vốn biết Hoàng lăng là nơi canh giữ nghiêm ngặt nhưng nghiêm đến độ phải có lệnh của Hoàng đế mới cho vào, đối với nàng đây quả thật là một vấn đề không nhỏ. Còn đang mãi loay hoay tìm cách xin vị tướng quân nọ để được vào bên trong, Tiểu An Từ đã tiến lại gần vị tướng quân đó đưa ra một chiếu thư rồi nói nhỏ vài ba câu. Người đó vừa xem qua chiếu thư liền lập tức quay về phía nàng hành lễ.

_ Thì ra Tiểu thư đây là Cát Tiểu thư, nương tử tương lai của Thái tử Điện hạ. Thất lễ! Thất lễ!

Không hiểu đầu neho của tai gì, Lôi Vi hết nhìn vì tướng quân đó đang hành lễ với mình rồi quay lại nhìn Tiểu An Từ. Thấy hấn nháy mắt với mình, nàng liền hiểu ý.

_ Tướng quân cứ quá lời! Tiểu nữ đến đây đường đột thế này không bị tướng quân trách phạt đã may lắm rồi.

_ Tiểu thư đừng nói thế!- Chậm rãi đứng lên, vị tướng quân kia vội nói.- Tiểu thư đến viếng Tư Thái tử phải không? Mời vào trong!

Không nói gì, Lôi Vi nhẹ nhàng gạt đầu rồi cùng Tiểu An Từ nhanh chóng tiến vào trong. Bên trong Hoàng lăng là một khoảng sân rộng lớn. Đi qua khoảng sân này là Phật đường lớn. Nơi đây bày linh vị của các Hoàng đế, Hoàng hậu, Hoàng tử, Công chúa triều Tần Thục. Phía sau nơi này chính là các cụm lăng tẩm của các đời vua. Phúc Vân được chôn tại cụm Định lăng, đây chính là nơi yên nghỉ của Định An Hoàng đế cũng như của các phi tần của Ngài sau khi mất.

Đây là lần đầu tiên Lôi Vi đến Hoàng lăng của một triều đại. Lần đầu tiên đến đây lại không phải với tư cách tham quan, tìm hiểu mà là viếng mộ, lòng nàng chợt trào dâng không biết bao nhiêu cảm xúc xót xa, thương cảm. Nặng tung bưng nhưng lòng nàng lại như đang rơi vào một đáy vực. Nhớ lại những gì xảy ra năm ấy, lòng nàng không khỏi tê tái. Giá như khi ấy nàng bất chấp lịch sử sẽ bị trật đường có lẽ nàng đã cứu được Phúc Vân rồi cũng nên. Nhưng khi ấy chỉ vì bản thân luôn tâm niệm rằng không ai được phép thay đổi lịch sử, lịch sử phải diễn ra như nó phải thế mà nàng đứng trơ ra nhìn chàng Thái tử trẻ tuổi ấy ra đi mãi mãi.

Đến giờ, khi nàng nhận ra bản thân nàng xuyên không đến thời đại này đã khiến lịch sử thay đổi ít nhiều, nàng chẳng thể nào cứu vãn tình hình được nữa. Nhớ lại dáng vẻ của Phúc Vân, lòng nàng chợt cảm thấy ân hận vô cùng.

_ Cát Tiểu thư đã đến nơi rồi!

Nghe Tiểu An Từ gọi, Lôi Vi vội đưa mắt nhìn quanh lúc này nàng mới nhận ra Phúc Vân được chôn ở khuôn viên của Định lăng chứ không phải bên trong lăng mộ to lớn kia. Điều này khiến nàng không khỏi ngạc nhiên.

_ Tiểu An Từ, người có biết tại sao Tư Thái tử lại được chôn cất ở đây mà không phải là bên trong lăng mộ không?

_ Chuyện này xảy ra trước khi Cát Tiểu thư vào cung nên không biết. Nô tài nhớ có lần Tư Thái tử bệnh nặng khiến Hoàng thượng rất lo lắng. Ngài đã triệu các Thái y đến chẩn mạch khám bệnh cho Thái tử nhưng tình hình không khả quan cho lắm.- Vừa bày đồ cúng tế lên, Tiểu An Từ vừa kể cho Lôi Vi nghe. Chất giọng hần không khỏi xót xa.- Khi đó nô tài đi theo Thái tử khi ấy còn là Linh Thân vương đến thăm Tư Thái tử đúng lúc Hoàng thượng đang ở bên trong. Chúng nô tài đều ở bên ngoài nên chỉ nghe câu được câu mất. Nhưng sau này người trong Thanh Đức điện có nói rằng, hôm ấy Tư Thái tử đã nói với Hoàng thượng nếu Ngài ấy không thể qua khỏi thì xin Hoàng thượng hãy chôn cất mình ở một nơi thoáng mát, gần gũi với thiên nhiên. Bởi Ngài ấy cả đời này vì bệnh tật mà không thể đi đâu nhiều để giúp đỡ dân chúng khiến bản thân Ngài ấy hối tiếc vô cùng. Đến khi Tư Thái tử mất, Tiểu thư cũng biết rồi đấy, Hoàng thượng rất đau lòng. Ngài không nỡ để Tư Thái tử xa mình nhưng lại cũng muốn làm theo di nguyện của Thái tử nên Ngài đã cho chôn cất Thái tử ở đây.

Nghe câu chuyện Tiểu An Từ kể, Lôi Vi không khỏi thở dài. Cả cuộc đời bị bệnh tật đầy đọa khiến bao nhiêu hoài bão, ước mơ, chí lớn của trang nam tử ấy nhanh chóng bị giết chết khi còn ở trong trứng nước. Nếu ở thời đại của nàng người ta sẽ nói chàng nhu nhược, yếu đuối không có ý chí vượt qua khó khăn.

Nhưng ở thời đại này lại khác, Phúc Vân sinh ra và lớn lên trong gia đình đế vương, từ nhỏ chàng căn bản đã không có tự do thật sự. Đến khi được sắc phong làm Thái tử, tự do đối với chàng càng là món xa xỉ phẩm. Như vậy cũng không sao. Là một nam nhân chàng khao khát đem tài cán của mình ra để giúp dân giúp nước, giúp thiên hạ, phụ giúp vua cha. Nhưng chàng từ nhỏ đã mắc bệnh, khiến thân thể suy nhược, càng lớn bệnh tình càng chuyển biến khôn lường, lúc nặng lúc nhẹ thất thường khiến chàng không thể nào phụ giúp phụ hoàng của mình bất kỳ điều gì. Trong khi đó các đệ đệ của chàng dần trưởng thành, giúp đỡ phụ hoàng mọi việc. Tuy vui nhưng lòng vẫn không khỏi bất mãn với chính mình, tự căm ghét chính mình. Lôi Vi đoán, có lẽ chàng đã không ít lần ngồi thần thờ một mình từng tự nói "Giá như..." Đúng vậy! Giá như chàng khỏe mạnh như bao nam nhân khác, như các đệ đệ của mình chàng chắc chắn có thể đỡ đần phụ hoàng của mình. Giá như chàng có thể đi khắp nơi để biết được đời sống của dân chúng như thế nào. Giá như...giá như...giá như...

_ Khi sống không thực hiện được, nên đành gửi ước vọng ấy khi chết đi.- Thần thờ, Lôi Vi tự nói với chính mình.- Tư Thái tử, hy vọng ở nơi đó Ngài thực hiện được ước vọng của mình.- Liếc thấy Tiểu An Từ định mở ngăn dưới, nàng chậm rãi nhắc.- Tiểu An Từ! Chỉ cần bày những thứ ở ngăn trên thôi!

_ Vậy, nô tài đã bày biện xong rồi.- Vừa nói, Tiểu An Từ vừa quay về phía Lôi Vi.- Nô tài xin phép ra ngoài chờ Tiểu thư.

Không nói gì Lôi Vi nhẹ gạt đầu. Chờ Tiểu An Từ đi khuất, nàng chậm rãi tiến về phía trước đọc thật kỹ bia mộ của Phúc Vân

_ Thành Thụy hai mươi bảy. Tư Thái tử Mạnh Phúc Vân chi mộ!

Bên trên bia mộ của Phúc Vân còn rất nhiều chữ nữa song vì viết theo lối Tiểu triện nên nàng không thể nào nhìn ra.

Tiến lại gần hơn, Lôi Vi chậm rãi quỳ xuống làm lễ cúng tế. Trong gió xuân thoang thoảng mùi trầm hương càng khiến bầu không khí trở nên thanh tịnh. Từng vệt khói mỏng manh nhẹ nhàng theo gió bay lên tận trời cao.

_ Điện hạ! Thứ lỗi cho tiểu nữ biết chuyện mà không làm gì. Tiểu nữ từng nghĩ rằng nếu tiểu nữ giúp Ngài, lịch sử sẽ bị thay đổi, mọi thứ sẽ bị đảo lộn. Nhưng đến giờ tiểu nữ mới nhận ra rằng, khi tiểu nữ bị đưa đến đây, lịch sử căn bản đã bị thay đổi. Đến khi tiểu nữ nhận thức được điều này, tất cả đã quá muộn. Ngài đã không còn nữa, Duyệt Thân vương cũng không còn nữa.

Một giọt nước mắt chậm chậm lăn dài trên gò má của Lôi Vi. Những gì đã xảy ra khiến nàng không khỏi tự trách mình. Vậy mà Phúc Vân lại âm thầm bên cạnh nàng, giúp đỡ nàng, bảo vệ nàng, tác thành cho nàng và Phúc Tuấn. Tình cảm này của chàng dành cho nàng thật quá lớn lao, quá bao dung, rộng lượng, khiến nàng không khỏi cảm thấy hổ thẹn với chính bản thân mình.

_ Điện hạ! Được quen biết Ngài, bầu bạn với Ngài và được Ngài quý mến đó thật sự là diễm phúc của tiểu nữ. Chỉ tiếc rằng duyên của chúng ta quá mỏng, nên chúng ta không thể tiếp tục cùng nhau trò chuyện, cùng nhau tranh luận được nữa. Chỉ đáng tiếc! Ân tình này của Ngài, tiểu nữ mãi sẽ không bao giờ quên.

Gió nhẹ thổi làm mái tóc nhẹ vương trên mặt và trong gió mang theo một hương vị thật thanh tân, bình yên. Tiết thanh minh nơi này tĩnh lặng thế nhưng trong nó vẫn bùng lên sức sống xuân tươi mới khiến lòng người khoan khuấy. Nhẹ đưa mắt nhìn ra khắp xung quanh. Sắc xanh non tơ khiến đáy mắt Lôi Vi ngập tràn niềm vui và sự an yên đến kỳ lạ.

_ Ngài yên nghỉ ở đây thật tốt. Thoát khỏi mọi sự ràng buộc, được tự do nhưng vẫn được ở gần những người thân yêu của mình. Tiểu nữ đoán, giờ chắc Ngài chắc vui lắm phải không? Tiểu nữ thật tâm mong Ngài được vui vẻ hạnh phúc.

Mặt trời lên mỗi lúc một cao, ánh nắng cũng theo đó càng lúc càng trở nên rực rỡ và ấm hơn. Chẳng biết Lôi Vi đã ngồi nơi này được bao lâu, chỉ biết rằng nàng đã ngồi kể cho Phúc Vân nghe rất nhiều chuyện, những chuyện vui xảy ra trong suốt hai năm qua nàng đều kể hết cho chàng nghe. Giương mắt nàng lúc kể chuyện cũng thật sống động. Biết bao nhiêu biểu cảm đều lộ hết ra, không che dấu. Có lẽ vì sự tự nhiên này nên Phúc Tuấn cũng như huynh đệ chàng dễ dàng nắm bắt được tâm tư của nàng. Song họ cũng chỉ có thể dừng lại ở mức độ nắm bắt, còn để hiểu được nó phần nào, xem ra cũng chỉ có Phúc Tuấn mà thôi.

_ Điện hạ! Ngài nhất định phải phù hộ cho Phúc Tuấn trở về. Tiểu nữ đây không muốn làm góa phụ chưa chồng đâu.- Vừa vờ thờ dài, Lôi Vi vờ khổ não nói.- Chàng ấy nhất định sẽ trở về phải không Điện hạ?! Tiểu nữ nhờ cả vào Ngài đó.

Mỉm cười thật tươi, Lôi Vi một lần nữa nhìn thật kỹ bia mộ của Phúc Vân, quỳ lạy chàng sau đó chậm rãi đứng lên và cất bước rời đi. Mọi động tác đều được nàng làm một cách từ tốn, chậm rãi. Quả thật lòng nàng vẫn có chút không nở khi phải để lại Phúc Vân một mình nơi đây. Nhưng dầu không nở rồi cũng sẽ phải chia tay. Mong muốn của nàng lúc này chính là chàng ở nơi đó vui vẻ, bình yên và được tự do...

*

Ra khỏi Hoàng lăng, Lôi Vi cùng Tiểu An Tử nhanh chóng trở lại chỗ dừng cỗ xe ngựa. Khi vào có cảm giác thật xa xôi nhưng khi về lại khiến người ta có cảm giác như đoạn đường bị rút ngắn lại gấp mấy lần. Chưa chi đã tới nơi rồi. Đỡ nàng lên xe, hần nhanh chóng đánh ngựa chạy đi, rời khỏi khu rừng già thâm nghiêm. Trong cái tĩnh lặng ngàn năm tiếng xe ngựa vang lên "cộc...cộc..." rồi vọng lại khiến bầu không khí càng trở nên thâm u, càng khiến lòng người cảm thấy cô đơn, lạnh lẽo...

Từng vòng, bánh xe chậm rãi lăn từng vòng một đưa Lôi Vi rời khỏi khu rừng già ấy. Đâu đó có chú chim cất cao tiếng hót của mình nghe thật bi thương. Nhẹ vén rèm lên, nàng nhìn theo cánh chim đang nghiêng mình chao lượn trên bầu trời. Nhìn theo hướng cánh chim chao nghiêng, lòng nàng không khỏi quặng thất lại.

_ Tiểu An Tử!- Ngồi trong xe, Lôi Vi chậm rãi vọng tiếng ra.

_ Cát Tiểu thư có gì phân phó ạ?

_ Người có thể cho xe đến khu rừng trúc gần đây không?

_ Gần đây ạ?- Chát giọng Tiểu An Tử không khỏi tò mò.- Là khu rừng trúc gần sông Lạc Thủy phải không ạ?

Lôi Vi không biết bờ sông gần ngôi mộ ấy tên gì chỉ biết nó nằm trong rừng trúc kia, gần ngôi nhà trúc đêm ấy nàng đã tới.

_ Hình như...là nó!- Lôi Vi thận trọng trả lời.

Rất nhanh chóng, Tiểu An Tử cho ngựa rẽ sang một hướng khác. Chiếc xe ngựa vẫn thẳng tiến về phía kinh thành nhưng vì đi qua khu rừng trúc nên con đường này là con đường tắt, lộ trình của họ sẽ được rút ngắn lại. Lôi Vi ngồi trong xe nhắm tính thời gian khoảng chưa đầy 30 phút sau đó, hần lại dừng xe, bước xuống và vén rèm giúp nàng.

_ Cát Tiểu thư, đã tới nơi rồi ạ.

Nhanh chóng bước xuống xe, Lôi Vi ngẩng đầu lên cao nhìn một lượt quan cảnh xung quanh. Vẫn là rừng trúc ấy. Ngàn năm không thay đổi! Chuyện cũ bỗng nhiên ủa về khiến lòng nàng quặng thất.

_ Được rồi! Người ở đây chờ ta.

_ Tiểu thư! Khu rừng trúc này có vẻ âm u quá.- Vừa nhìn xung quanh, Tiểu An Tử vừa phỏng đoán.- Hay là để nô tài vào cùng Tiểu thư.

_ Âm u là do cây nào cây nấy cũng vươn mình lên đón ánh nắng khiến ở dưới chỉ toàn là bóng của chúng nên người mới có cảm giác như thế thôi.- Lôi Vi cười nói.

_ Nhưng mà...

_ Được rồi!- Vô nhẹ vai Tiểu An Tử, Lôi Vi cười thật tươi.- Người cứ yên tâm ở đây chờ ta. Khoảng hơn một canh giờ sau ta sẽ ra.

Dứt câu, không để Tiểu An Tử kịp lên tiếng, Lôi Vi cầm lấy khay gỗ rồi nhanh chóng tiến vào rừng trúc. Gió khẽ thổi khiến cả rừng trúc xào xạc càng khiến lòng người chùng lại. Hình ảnh của buổi chiều hôm ấy, buổi chiều mưa không ngớt chợt hiện lên trong tâm trí nàng. Giờ nhớ lại đoạn ký ức ấy, nàng quả thật không biết nên vui hay nên buồn. Chỉ cảm thấy trong lòng không khỏi thương cảm, ngậm ngùi tiếc nuối nhưng môi lại mỉm cười. Bởi ít nhất ra người con gái ấy không phải chịu khổ nơi nhân gian này nữa.

Tiếng nước chảy mỗi lúc một gần, bầu không khí cũng theo đó mà trở lạnh hơn đôi chút. Hít một hơi thật sâu, Lôi Vi tiến thẳng về phía bờ sông..

Dòng sông vào mùa xuân trở nên hiền hòa dịu dàng tựa như người mẹ đang ôm ấp đứa con yêu dấu của mình trong vòng tay. Vừa đi dọc bờ sông, Lôi Vi vừa đưa mắt quan sát cảnh vật xung quanh. Chỉ mới có mấy năm không đến đây mà nơi này đã trở nên rậm rạp hơn khiến nàng thiếu chút nữa không nhận ra nó. Hít một hơi thật sâu, nàng rẽ ngang, tiến về phía bờ sông, chẳng mấy chốc một ngôi mộ đã hiện ra trước mắt nàng. Trên bia mộ, hàng chữ quen thuộc nhanh chóng hiện ra trước mắt nàng, "Khúc Vũ Linh chi mộ". Quan sát xung quanh, nàng nhận ra mộ của Vũ linh đã được sửa sang lại, không gian cũng đã trở nên thoáng đãng hơn, đẹp hơn trước rất nhiều.

Khẽ lắc đầu, Lôi Vi tiến lại gần ngôi mộ rồi bày lễ ra. Trước khi đến đây, nàng đã chuẩn bị hai phần lễ, phần lễ của Vũ Linh nàng để ở ngăn dưới nên Tiểu An Tử không hay biết gì.

_ Vũ Linh! Đã lâu quá rồi ta không đến thăm muội. Muội có trách ta không?- Vừa nói, Lôi Vi vừa rót rượu vào ba cái ly nhỏ.- Ta xin lỗi! Nhưng ta quả thật đến giờ không cách nào đối diện được với những gì đã xảy ra ngày hôm ấy. Hay nói đúng hơn...ta không muốn đối diện với nó. Bởi những gì muội muốn ta làm, ta không cách nào làm được.

Nhẹ nhàng đặt bình rượu xuống, Lôi Vi cầm một ly rượu lên rồi từ từ, từ từ rải đều ra mặt đất theo hình chữ nhật.

_ Ta không hận con người đó. Ta chỉ hận bản thân mình đã quá ngu ngốc khi dễ dàng tin Ngai ấy. Có lẽ nếu ta ở bên cạnh Ngai ấy lâu như muội, ta sẽ hiểu được phần nào tâm tư của Ngai ấy. Nhưng chấp nhận...ta chắc chắn cả đời này không làm được. Bởi ta không thể nào chấp nhận sự lừa dối, phản bội. Vậy nên ta luôn tìm cách tránh gặp mặt Ngai ấy xuống mức thấp nhất, tránh cả hai phải khó xử.

Cứ vậy, Lôi Vi vừa ngắm dòng sông Lạc Thủy vừa tâm sự với Vũ Linh từ chuyện này đến chuyện nọ không dứt. Những năm qua, nàng đã trải qua những buồn vui gì, nàng đều kể cho Vũ Linh nghe.

_ Vũ Linh!- Quay về phía bia mộ, Lôi Vi chậm rãi lên tiếng.- Muội sẽ chúc phúc cho ta và Thái tử chứ? Ta và chàng đã trải qua rất nhiều sóng gió để đi đến ngày hôm nay, vậy nên ta sẽ không dễ dàng buông tay đâu. Vì vậy, muội phải chúc phúc cho ta đấy.- Vừa nói, Lôi Vi vừa mỉm cười, nụ cười thật rạng rỡ.

Tiếng lá cây xào xạc không khỏi thu hút sự chú ý của Lôi Vi. Quay lại nhìn về nơi phát ra tiếng động, nàng nhìn thấy một nam nhân trong bộ y phục màu nho tím đang chậm rãi tiến về phía nàng. Nhân ảnh càng lúc càng gần khiến nàng nhận ra người đang tới là ai. Hít một hơi thật sâu, nàng chậm rãi đứng lên.

_ Tham kiến Hình Thân vương!- Vừa tung hô, Lôi Vi vừa cúi người thi lễ.- Hình Thân vương cát tường.

_ Nàng hà tất phải làm vậy?!

Dứt câu, Phúc Hoảng chậm rãi tiến về phía mộ của Vũ Linh. Không nói gì, Lôi Vi chậm rãi đứng lên và đưa mắt nhìn theo chàng.

_ Nàng cũng đến viếng Vũ Linh?

_ Đúng vậy!- Lôi Vi chậm rãi thưa.- Lâu quá rồi tiểu nữ không thăm muội ấy. Nên muốn nhân tiết thanh minh đến thắp cho muội ấy nén nhang.

Bầu không khí lập tức rơi vào trạng thái yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng chú cá nhỏ quẫy đuôi dưới sông. Cái nặng nề nhanh chóng bao trùm lấy cả hai người khiến Lôi Vi phút chốc cảm thấy ngột thở.

_ Tiểu nữ không làm phiền Vương gia viếng Vũ Linh nữa. Tiểu nữ xin phép!

Dứt câu, Lôi Vi quay đi, định bụng sẽ bỏ luôn cái khay gỗ nhưng bước chưa được hai bước, Phúc Hoảng đã gọi nàng lại.

_ Lôi Vi! Nói chuyện với ta một chút đi.

Đứng yên một chỗ, Lôi Vi không quay lại nhìn Phúc Hoảng lấy một lần. Nàng nghĩ, giữa hai người nào còn chuyện gì để nói với nhau nữa đâu. Nàng đã dứt khoát rồi, vậy nên nàng cũng không muốn chàng dây dưa.

_ Nàng lẽ nào hận ta đến thế sao?

Câu hỏi của Phúc Hoàng quả thực khiến Lôi Vi không khỏi phiền muộn. Tránh gặp mặt liền bị chàng nghĩ nàng hận chàng. Đến khi gặp mặt rồi, quả thật cả hai nào có gì để nói với nhau.

_ Cho dù nàng có hận ta, tương lai chúng ta vẫn là người một nhà. Mối quan hệ giữa ta và nàng sẽ là phu huynh- đệ tức [2]. Nàng liệu có tránh ta cả đời được không?

Phúc Hoàng nói không sai. Tương lai chàng và Lôi Vi sẽ là người một nhà. Nàng không thể nào tránh gặp chàng cả đời được. Nhưng giờ, nàng quả thật không biết phải làm thế nào mới tốt.

Thôi thì dù sao cũng không thể tránh mãi được.

_ Không phải tiểu nữ hận Vương gia. - Chậm rãi quay về phía Phúc Hoàng, Lôi Vi từ tốn nói.- Tiểu nữ đúng là rất giận Ngài, nhưng chưa bao giờ hận Ngài.

_ Vậy tại sao nàng cứ năm lần bảy lượt tránh mặt ta?

_ Tại sao Ngài không tự hỏi câu đó với chính mình? Người làm sai rõ ràng là Ngài. Người nên tránh đi cũng rõ ràng là Ngài. Vậy mà người tìm mọi cách tránh mặt lại là tiểu nữ. Tại sao lại như vậy? Ngài có từng nghĩ qua?

Trước câu hỏi của Lôi Vi, Phúc Hoàng không khỏi cảm thấy mình thật trơ trẽn khi cứ nhiều lần xuất hiện trước mặt nàng. Song chàng chỉ muốn nhìn thấy nàng, để biết rằng nàng vẫn tốt. Bởi giờ đây, chàng dường như chỉ còn có mỗi cách này để quan tâm đến nàng mà thôi.

_ Tiểu nữ không muốn Ngài và tiểu nữ đều rơi vào trường hợp khó xử như thế này. Vương gia, mọi chuyện diễn ra mới chỉ cách đây hơn ba năm mà thôi. Ngài chẳng lẽ đã quên? Tiểu nữ tuy không muốn nhún nhường bản thân trong quá khứ nhưng những gì đã xảy ra, tiểu nữ không quên được. Cái chết của Vũ Linh, tiểu nữ không quên được. Vậy nên, Ngài bảo tiểu nữ phải nhìn nhận mọi việc như thế nào? Nhìn nhận Ngài như thế nào đây?

_ Cho ta một cơ hội! Hãy cho ta cơ hội!

Đến nước này rồi, Lôi Vi thật sự không hiểu Phúc Hoàng còn muốn gì. Lẽ nào chàng thật sự muốn níu kéo nàng sao? Nhưng trái tim nàng vốn đang nằm ở chỗ Phúc Tuấn rồi.

_ Vương gia! Ngài không hiểu hay giả vờ không hiểu những gì đang diễn ra vậy?

_ Vì nàng, ta cái gì cũng không muốn hiểu cả.- Vừa nói, Phúc Hoàng vừa tiến về phía Lôi Vi.

_ Làm ơn đi! Ngài đừng có vô lý như vậy nữa.

_ Vậy nàng bảo ta phải làm sao?- Đứng trước mặt Lôi Vi, Phúc Hoàng đẩy cao chất giọng của mình lên.- Từ sau hôm ấy, ta mới biết bản thân yêu nàng đến mức nào. Ta chỉ giận bản thân không nhận ra điều đó sớm hơn.

Nghe Phúc Hoàng nói, Lôi Vi thật sự không biết nên nói gì cho đúng. Bởi lời của chàng giờ đây, nàng quả thật không biết đâu là thật, đâu là giả, nàng quả thực không dám tin vào những gì chàng nói.

_ Cát Lôi Vi!- Phúc Hoàng nhấn mạnh từng chữ một.- Những gì ta nói đều là thật! Nàng lẽ nào không còn chút xíu niềm tin nào đối với ta sao?

Dù đã cố giấu, nhưng nơi đáy mắt của Phúc Hoàng vẫn lộ rõ sự thất vọng và một nỗi đau khó tả. Nàng đã không còn tin tưởng chàng. Cũng đúng! Sau tất cả những gì đã xảy ra, nàng có quyền hoài nghi mọi thứ về chàng. Và niềm tin một khi đã mất đi rồi, không thể nào lấy lại được nữa.

_ Nàng tin cũng được, không tin cũng được. Ta...dù sao cũng sẽ không buông tay.

Câu nói của Phúc Hoàng khiến Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên. Tại sao lại có người cố chấp đến như vậy?

_ Vương gia! Như Ngài đã nói, tiểu nữ sắp trở thành đệ tức của Ngài rồi.

_ Nàng thật sự yêu Phúc Tuấn sao?- Phúc Hoàng chất vấn.- Hay đó chỉ là sự ngộ nhận?

_ Vậy...Ngài thật sự yêu tiểu nữ sao? Hay đó chỉ là sự ngộ nhận?- Lôi Vi cứng giọng.- Chúng kiến những gì tiểu nữ cùng chàng ấy đã trải qua mà Ngài vẫn có thể cho đó là sự ngộ nhận, tiểu nữ thật sự không thể nào hiểu được. Ngài nói, Ngài yêu tiểu nữ? Không! Đó chẳng qua là khát khao chinh phục mà thôi. Vì Ngài không thể có được tiểu nữ nên Ngài tìm cách chinh phục tiểu nữ để thoả mãn dục vọng chinh phục của mình mà thôi.

Càng nghe Lôi Vi nói, Phúc Hoàng càng cảm thấy mơ hồ, không thể nào phân định được. Chưa bao giờ chàng rơi vào trạng thái như thế này. Rốt cuộc, tìm cảm chàng dành cho nàng là gì? Lẽ nào chỉ là dục vọng muốn chinh phục thôi sao? Không thể như thế được! Bởi chàng cảm nhận rất rõ, những khi nàng xảy ra chuyện trái tim chàng lập tức quặn thắt lại đầy đau đớn. Nếu chỉ là dục vọng muốn chinh phục, chàng đã không phải khổ sở vì nàng đến vậy.

_ Vương gia! Tiểu nữ xin Ngài! Đừng để mọi chuyện đến mức không thể vấn hồi được nữa.

Không nói gì, Phúc Hoàng vẫn lặng lẽ đưa mắt nhìn Lôi Vi.

_ Tiểu nữ có thể cầu xin Ngài một chuyện được không?- Hít một hơi đầy căng, Lôi Vi chậm rãi nói.

_ Là chuyện gì!

Chất giọng của Phúc Hoàng nhàn nhạt nghe như chàng chẳng mấy để tâm. Nhưng kỳ thực, chàng đang chăm chú lắng nghe. Chăm chú lắng nghe xem có điều gì nàng không thể tự làm đến độ phải cầu xin chàng.

_ Tuy đây không phải là điều tiểu nữ mong muốn, nhưng sự đời không ai có thể biết trước được điều gì. Vậy nên lỡ sau này, sóng gió xảy đến bất ngờ khiến tiểu nữ không thể ở bên chàng ấy, tiểu nữ cầu xin Ngài hãy giúp tiểu nữ bảo vệ chàng ấy trước những hiểm nguy.

Theo từng câu nói của Lôi Vi, trái tim của Phúc Hoàng như rơi xuống một vực thẳm không đáy. Nàng nói như vậy rốt cuộc là có ý gì? Sóng gió bất ngờ? Không thể bên cạnh Phúc Tuấn? Nàng rốt cuộc đã tiên liệu được điều gì sao? Trong phút chốc, chàng cảm thấy hoang mang.

_ Tại sao ta lại phải làm theo lời nàng? Sao nàng không nhờ vả Phúc Khải hay Phúc Tường ấy. Hai đệ ấy thân thiết với Thái tử Điện hạ hơn ta.

_ Hai người đó dĩ nhiên thân thiết với chàng hơn Ngài. Họ cũng sẽ lo lắng cho chàng hơn Ngài nhưng xét về độ trưởng thành và cẩn trọng, họ đều thua Ngài.

_ Nàng biết nhìn người từ khi nào vậy?- Lăn khuôn trong giọng nói của Phúc Hoàng là tiếng cười.

_ Không quan trọng!- Lôi Vi từ tốn đáp.- Mọi chuyện sau này, tiểu nữ nhờ cả vào Ngài.

Dứt câu, Lôi Vi chậm rãi lấy khay gỗ rồi cúi người thi lễ với Phúc Hoàng và nhanh chóng rời đi, để lại chàng một mình với dấu hỏi to đùng.

Nàng vốn không tin vào những chuyện bói toán này nọ, nhưng không hiểu sao nhận được lời tiên đoán kia, lòng nàng cứ thấp thòm không yên. Thôi thì cứ chuẩn bị trước vẫn hơn.

"Còn nhớ tới Nguyên Tiêu, sau khi Lôi Vi kiếm được một số tiền kha khá để mua tặng Phúc Tuấn cỗ bốn lá chế tác bằng gỗ tinh xảo, cả hai hết sà vào hàng quán này đến hàng quán khác, vừa đi nàng vừa giải thích về loại nhạc cụ nàng vừa chơi cho chàng nghe.

_ Đó là một loại nhạc cụ của phương Tây, nói có nguồn gốc từ Tây Ban Nha nên được gọi là Tây Ban cầm. Tên khác là đàn Ghi-ta. Nhạc cụ này cũng không khó chơi lắm. Ở thời đại em, chỉ cần bỏ ra một thời gian và có kiến thức cơ bản về nhạc lý thì đều có thể học và chơi được nó. Phong Đạt, anh trai em đã chỉ cho em nên em mới biết chơi. Ngoài ra anh ấy còn chỉ cho em chơi Harmonica nữa, nhưng em chơi không được tốt lắm. Nhạc cụ đó, anh đã từng thấy qua một lần rồi

Quay về phía Phúc Tuấn, một túp lều nhỏ lọt vào nhãn giới của Lôi Vi. Nàng nhanh chóng kéo chàng đến. Bên trong túp lều ấy là một người phụ nữ đã đứng tuổi. Ngày dưới đất bà ta trải một tấm thảm đỏ au và bày biện đủ thứ đồ trên đó.

_ Vi Nhi! Đây là...- Vừa nhìn, Phúc Tuấn vừa hỏi Lôi Vi.

_ Chúng ta xem bói thử đi!- Lôi Vi hồ hởi nói.

_ Nàng tin vào mấy cái này sao?

_ Không tin!- Lôi Vi mỉm cười.- Chỉ là em muốn xem thử thôi. Hơn nữa, cũng muốn cho anh biết xem bói của phương Tây khác với phương Đông như thế nào.

Mãi nói chuyện, hai người quên đi sự hiện diện của bà chủ quán.

_ In two of you, who want to be palmistry? (Trong hai người, ai muốn coi bói?)

_ Me! (Tôi!)- Lôi Vi vội nói.- By crystal globe. (Bằng cầu pha lê.)

Mỉm cười, người phụ nữ đặt cầu pha lê ngay trước mặt mình rồi đưa tay lên làm phép sau đó quan sát vào bên trong quả cầu. Mọi động tác của bà ta đều được Lôi Vi và Phúc Tuấn theo dõi cẩn thận.

_ I see...an abyss. An abyss very deep. (Ta thấy...một cái vực sâu. Cái vực rất sâu.)- Người phụ nữ bắt đầu phán đoán.- And it will swallow you. Blood will create a long line to the mouth of the abyss. (Và nó sẽ nuốt chửng ngươi. Máu sẽ tạo thành một vệt dài đến miệng vực.)

Theo từng câu nói của người phụ nữ, Lôi Vi mặt cắt không còn giọt máu. Trán nàng như túa ra mồ hôi lạnh khiến nàng run lên bần bật.

_ Vi Nhi! Nàng không sao chứ?- Bên cạnh, thấy biểu hiện của Lôi Vi, Phúc Tuấn không khỏi lo lắng.- Lão bà này nói gì với nàng vậy?

Vội chỉnh đốn lại tinh thần, Lôi Vi quay về phía Phúc Tuấn.

_ Bà ấy nói vận khí của em rất tốt!

_ Thật không?

Mím cười, Lôi Vi gật đầu lia lịa rồi quay về phía người phụ nữ trả tiền.

_ Chúng ta đi thôi!

Toan cùng Phúc Tuần đứng dậy, Lôi Vi bị người phụ nữ kia giữ tay lại.

_ Be careful! Danger is near you! (Hãy cẩn thận! nguy hiểm đang cận kề người!)

_ Thank you! (Cảm ơn!)

Mím cười, Lôi Vi đứng dậy rồi cùng Phúc Tuần rời khỏi lều mà trong lòng không khỏi bất an"

Lôi Vi không biết lời tiên đoán ấy liệu có thành sự thật hay không, nhưng cẩn thận vẫn hơn. Bởi nàng không muốn Phúc Tuần gặp phải bất trắc gì khi nàng không thể bên cạnh chàng.

Phía Nam vùng Thảo Nguyên, lãnh thổ người Kao, bờ Đông sông Xuyên Tinh

Việc quân cơ bản mãi cuối cùng cũng xong. Chỉ còn ít ngày nữa, trận chiến đầu tiên sẽ chính thức diễn ra. Lòng Phúc Tuần giờ quả thật ngổn ngang trăm bề. Là một tướng lĩnh, chàng đương nhiên phải bảo vệ đất nước của mình, bảo vệ những sinh linh của Tân Thực. Nhưng là một người bình thường, chàng quả thật không muốn chiến tranh xảy ra. Từng kinh qua nhiều trận đấu, chàng hiểu rõ cho dù có là cuộc chiến chính nghĩa song người chịu khổ, chịu tổn thất, chịu đau đớn nhiều nhất vẫn là nhân dân. Tuy họ luôn ở phía sau, làm hậu phương vững chắc nhất, ủng hộ chàng, quyết tâm thà hy sinh chứ không chịu để mất đất, mất nước, nhưng ai hiểu hết được họ đã đang và sẽ phải chịu đựng những gì từ cuộc chiến này mang lại. Nếu có thể, chàng chắc chắn sẽ chọn giải pháp thương thuyết, nghị hòa để dân chúng vùng biên ải, nhân dân vùng Thảo Nguyên này không rơi vào cảnh điêu linh.

Nhưng Hàn Phong quả thật cứng rắn. Mới lên ngôi vua vài năm đã muốn thể hiện quyền uy, đã vậy còn tìm cách cướp nữ nhân của chàng. Hắn không tiếc những sinh linh vô tội kia mà tìm cách cướp nàng về. Sự ích kỷ này của hắn, chàng không thể nhìn được. Vậy nên vì nàng, vì chính bản thân mình và trên hết là vì lê dân bá tánh, trận chiến sắp tới, chàng nhất định phải dành chiến thắng đầu tiên.

Chậm rãi bước từng bước ra khỏi lều, Phúc Tuần hít một hơi thật sâu. Trong gió xuân đã nghe thấy sự nóng bức của mùa hạ. Phải rồi, mùa xuân chỉ còn đêm nay nữa thôi, từ mai sẽ là mùa hạ. Nghĩ vậy chàng vội đưa mắt lên nhìn bầu trời cao, hòng tìm kiếm một ngôi sao nhỏ lẻ loi mờ nhạt giữa bầu trời. Bởi chàng nhớ, khi cả hai cùng nhau xuất tuần, có lần nàng đã kể cho chàng nghe về một ngôi sao cô đơn lẻ loi chỉ xuất hiện trên bầu trời vào đêm cuối cùng của mùa xuân để dõi theo người mình yêu.

_ Vi Nhi! Nàng liệu có đang ngược nhìn lên bầu trời giống ta? Cùng ta tìm kiếm ngôi sao đó không?

Không hiểu sao linh tính mách bảo với Phúc Tuần rằng, nơi Hoàng cung, nàng cũng đang ngược nhìn lên bầu trời cao và cầu nguyện. Chàng nhớ rất rõ dáng vẻ cầu nguyện của nàng khi nàng dẫn chàng vào một nơi nàng gọi là nhà thờ của người phương Tây, gần bến cảng của một thành ở vùng Tây Thủy.

"Đó là lần đầu tiên chàng được tận mắt chứng kiến kiến trúc cũng như văn hóa của người phương Tây. Lôi Vi khi ấy đã dẫn chàng vào bên trong nhà thờ và đi lên hàng ghế đầu tiên, sau đó vừa quỳ nàng vừa lấy từ trong tay áo ra một sợi dây chuyền có mặt chữ thập và chấp tay lại cầu nguyện.

Từ bên ngoài ô cửa sổ đủ màu sắc, ánh sáng nhẹ nhàng hắt vào bên trong chiếu lên người nàng tạo nên một vùng sáng rực rỡ khiến chàng không thể nào nắm bắt. Khi ấy, từ đâu đó trong nhà thờ văng vẳng tiếng chuông vang lên. Tiếng chuông ấy khác hẳn với tiếng chuông chùa chàng từng nghe. Nó cao hơn, trong hơn và vang hơn rất nhiều tạo nên độ ngân như một bản nhạc khiến người ta có cảm giác không chân thực.

Cầu nguyện xong, Lôi Vi mím cười rồi quay về phía chàng.

_ Xong rồi! Chúng ta đi thôi!- Vừa nói, Lôi Vi vừa cắt sợi dây chuyền đi rồi nắm tay chàng.

_ Vi Nhi! Đây là đạo gì vậy?- Vừa đi Phúc Tuần vừa hỏi Lôi Vi.- Ở thời đại nàng, nàng cũng theo đạo này sao?

_ À! Đây là Thiên Chúa giáo. Trong Thiên chúa giáo lại phân ra làm hai dòng. Đạo Thiên Chúa lấy kinh Cựu Ước làm cơ sở. Còn Đạo Tin Lành lại lấy kinh Tân Ước làm cơ sở. Nói ra thì dài dòng lắm và lại em không biết được liệu thời điểm này Thiên Chúa giáo đã bị phân dòng hay chưa. Nhưng dù cho là Thiên Chúa hay Tin Lành họ đều làm lễ trong nhà thờ. Và khi đi làm lễ họ thường hay cầm trên tay một sợi dây chuyền có mặt là hình cây thánh giá.

_ Chính là sợi dây chuyền nàng vừa cầm sao?

_ Uhm!- Lôi Vi gật đầu.- Chú của em là một ảo thuật gia rất có tiếng. Chú ấy đi khắp nơi biểu diễn ảo thuật. Trong một lần đến Roma, thủ đô của Ý để biểu diễn, chú ấy đã đến thăm tòa Thánh Vatican và mua nó để làm quà tặng em. Cây thánh giá này cũng có cả một câu chuyện đó. Em nghĩ, nó có chút liên quan về câu chuyện của con số 13, một con số được cho là xấu của người phương Tây.

_ Xem ra họ cũng mê tín nhĩ?

_ Uhm...Đó là đức tin...mà đã là đức tin rồi thì chúng ta không thể động vào được đâu. Như em đây này, dù không theo Thiên Chúa giáo nhưng em thật sự không thích con số 13 cho lắm. Bởi vì đến những ngày này, em thường hay gặp "vận đen! "- Vừa nói, Lôi Vi vừa thờ dãi.

Phúc Tuấn không hiểu vận đen Lôi Vi nói đến làm gì nhưng gương mặt nàng trông khá ảm nã và phiền muộn.

_ Thôi nào! Đừng buồn nữa!

Nói đoạn cả hai cùng nhau rời khỏi nhà thờ.

_ Khi này nàng cầu nguyện điều gì vậy?

_ Không thể nói cho anh biết được!- Cười híp mắt, Lôi Vi quay lại nói.

Môi thoảng nở nụ cười, Phúc Tuấn cứ ngắm Lôi Vi mãi không thôi. Hình ảnh thuần khiết vừa nảy của nàng thật sự khiến chàng không thể nào thôi chân động. Một vẻ đẹp giản dị, trong sáng và thánh thiện song cũng mỏng manh, khó nắm bắt."

Mỗi lần nhớ lại hình ảnh ấy của Lôi Vi, Phúc Tuấn vẫn không thôi choáng ngợp. Bởi trong một tích tắc rất nhỏ, nó khiến chàng hoảng loạn, sợ hãi. Sợ rằng chàng có thể mất nàng bất kỳ lúc nào. Vì khi ấy trông nàng quá ư mỏng manh, như thể chỉ cần chạm nhẹ vào là có thể tan biến.

_ Vi Nhi! Ta nhất định sẽ trở về. Vậy nên, nàng tuyệt đối không được xảy ra chuyện gì. Ta không cho phép nàng gặp phải chuyện gì.

Gió khẽ thổi đưa những lời nói của Phúc Tuấn bay xa, bay lên tận trời cao, bay đến một vì sao nào đó để nguyện cầu cho người mình yêu được bình an...

[1] Thiều quang: chỉ ánh sáng đẹp của mùa xuân. Trong "Truyện Kiều" có câu:

"Thiều quang chín chục đã ngoài sáu mươi.

[2] Phu huynh- đệ tức: anh chồng- em dâu.

Hết chương 98

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Tức sử hóa tác nhất lập trần ai, dã yếu hòa nhĩ...*

Tháng tư, tháng bắt đầu mùa hạ. Song đây cũng là tháng xảy những cơn mưa trái mùa. Lôi Vi chỉ vừa mới luyện tập một chút trời đã nổi giông, bầu trời cũng theo đó mà trở nên u ám hẳn. Vừa chạy, nàng vừa nhìn sắc trời mà lòng không khỏi ngán ngẫm. Hôm nay quả thật xui xẻo. Không thể nào trở về Xuân Hoa viện, nàng đành phải đến một tiểu đình gần đó để tránh mưa.

Mưa mỗi lúc một nặng hạt hơn, tiếng sấm vang lên cũng mỗi lúc một rõ. Ngước nhìn lên bầu trời, Lôi Vi không khỏi ảm nã. Mây đen phủ kín cả bầu trời thế này đến khi nào mới dứt mưa được đây?

Mưa khiến lòng người không khỏi thương cảm. Những dòng suy nghĩ mông lung nhanh chóng bay lướt qua đầu nàng. Trời mưa thế này, không biết ở nơi biên ải xa xôi Phúc Tuấn có lo tốt cho bản thân hay không? Không biết chàng nơi ấy có nghỉ ngơi đầy đủ hay không? Hàng loạt câu hỏi hiện lên trong đầu nàng. Lôi Vi biết, chàng đã không ít lần đi chinh chiến xa xôi nên chắc chắn chàng sẽ biết cách chăm sóc bảo vệ bản thân mình. Nhưng lòng nàng vẫn không thôi lo lắng cho chàng. Dù sao đi chăng nữa, chàng cũng là nam nhân và những tiểu tiết nhỏ nhặt đó mấy người để ý đâu.

Nhìn từng giọt mưa đang mỗi lúc một trĩu nặng, lòng nàng như nặng trĩu. Thật hy vọng cuộc chiến này nhanh chóng kết thúc để mọi người có thể sống trong cảnh thái bình. Từng học qua triều Tân Thực, nàng còn nhớ dưới triều Định An Hoàng đế cũng như Linh Phúc Hoàng đế không có trận chiến nào kéo dài đến mấy năm trời, những trận chiến lớn cũng được giải quyết rất nhanh. Song mỗi lần chiến tranh xảy ra, dân chúng đều rơi vào cảnh lầm than khiến lòng người bất an. Vậy nên tuy Tân Thực phát triển đến độ cực thịnh dưới triều Định An Hoàng đế nhưng chỉ đến triều của Linh Phúc Hoàng đế lòng dân mới yên ổn. Mọi thứ mới có thể nói là hoàn mỹ.

_ What are you thinking? (Nàng đang nghĩ gì vậy?)

Chất giọng trầm thấp vang lên khiến Lôi Vi có chút giật mình, Không cần quay lại, nàng cũng biết là ai đang đến. Vẫn nhìn vào màn mưa, chậm rãi nàng đưa tay ra hứng từng giọt mưa.

_ Nothing! (Không gì cả!)

_ I think, you're worried something. (Ta nghĩ nàng đang lo lắng điều gì đó.)- Edlen chậm rãi đưa ra nhận định.- About your fiance. I've heard, he had just finished his second battle. And the situation is not good. (Về hôn phu của nàng. Ta đã nghe nói, Ngài ấy vừa kết thúc trận đánh thứ hai của mình. Và tình hình không được tốt lắm.)

Đầu tháng từ sa trường, tin chiến thắng bay về Hoàng cung. Song hơn mười ngày sau, tình hình lại không được khả quan cho lắm. Nàng nghe nói, trong lúc hai bên giao tranh, Yên Khâu đã dùng hỏa công khiến Tân Thực bị thiệt hại không ít. Trời đã vào hạ, gió Tây Nam sẽ thổi mỗi lúc một mạnh hơn, Yên Khâu lại biết lợi dụng điều này, biến nó trở thành thời cơ nên đã lật ngược được tình thế. Nhưng đường dài mới biết sức ngựa. Nàng tin Phúc Tuấn sẽ tìm ra cách để đối phó lại nghịch cảnh.

Giờ điều nàng mong muốn nhất chính là Hàn Phong hãy thu tay kịp lúc, đừng để mọi chuyện đi quá xa.

_ I believe him! He is certain to win and return. (Tiểu nữ tin chàng ấy! Chàng ấy nhất định chiến thắng trở về.)- Lôi Vi kiên định nói.

Nhìn vào đôi mắt của Lôi Vi, Edlen nhìn thấy được sự kiên định cũng như sự tin tưởng mà chỉ ở những người yêu nhau mới có. Song niềm tin ấy khiến chàng không khỏi ngạc nhiên bởi từ nơi nàng, chàng có thể nhìn thấy cả sự mãnh liệt đang cháy mỗi lúc một mạnh mẽ và chàng tin rằng nó không hề có dấu hiệu dừng lại. Quả thật, họ đã yêu nhau quá sâu đậm. Vì yêu nhau sâu đậm nên nàng, một nữ tử hoạt bát vui vẻ mới chấp nhận một cuộc hôn nhân không trọn vẹn như vậy. Vì yêu nhau đậm sâu nên trong hiểm cảnh, thay vì tỏ ra lo lắng cho Thái tử nàng lại tin tưởng chàng tuyệt đối, tin tưởng chàng sẽ chiến thắng trở về.

Thứ tình yêu của hai người dịu dàng như dòng nước khiến người khác nhìn vào cũng cảm thấy an yên, tươi đẹp. Song kỳ thực nó lại rất mãnh liệt! Trừ phi nó khiến toàn bộ mặt đất bị bao phủ bởi đại dương bằng không nó sẽ không ngừng lớn lên và không chịu dừng lại.

_ After the rain, the sky will shine. I believe it! (Sau cơn mưa, trời sẽ sáng. Tiểu nữ tin điều đó!)

Mỉm cười, Lôi Vi đưa mắt nhìn lên bầu trời cao. Tuy trời vẫn mưa nặng hạt nhưng sau những đám mây hình vẩy cá đầy u ám, ánh nắng mặt trời đã vươn ra.

Xa xa vọng lại tiếng bước chân, cả Lôi Vi lẫn Edlen đều quay lại nhìn. Trong chiếc ô bằng vải trắng có in đóa phù dung, Đồng Thảo đang chạy về phía tiểu đình này. Ngắm chiếc ô nhỏ xinh, lòng nàng không khỏi vui thích. Nàng còn nhớ, khi từ vùng Tây Thủy trở về kinh thành, cả ba đã dừng chân ở một trấn nhỏ. Chiều hôm ấy, khi hai người ra ngoài mua một ít đồ, trời bỗng đổ cơn mưa to. Phúc Tuấn đã mua cây dù ấy rồi cùng nàng trở về khách điểm. Một bức tranh đơn giản nhưng tinh tế và đầy ắp tình cảm khiến ai nhìn vào cũng không thể rời mắt. Khung cảnh ấy tuy mờ ảo nhưng lại rất chân thực. Và nó cùng những bức tranh khác tạo nên cho hai người những kỷ niệm không thể nào quên được.

Chiếc ô nhỏ chạy nhanh về phía tiểu đình rồi dừng lại. Đến khi nhìn thấy Lôi Vi, Đồng Thảo mới thở phào nhẹ nhõm.

_ Lôi Vi! Ta tìm muội mãi!- Vừa thở, Đồng Thảo vừa nói.

Khi thấy trời đổ mưa, cả Đồng Thảo lẫn Quân Đài đều lo lắng vì không thấy Lôi Vi trở về. Bởi từ hồ về Xuân Hoa viện không phải là quá xa. Chờ thêm một chút nữa không thấy nàng đâu, Đồng Thảo vội cầm ô của nàng chạy ra hồ tìm. Tìm quanh hồ mãi lúc lâu, không thấy nàng đâu, Đồng Thảo quyết định đến những chỗ lân cận. Và sau một hồi tìm kiếm, cuối cùng nàng ấy thấy nàng đang trú mưa ở đây với nam nhân người phương Tây này. Hai người cười nói vui vẻ khiến nàng ấy có chút giận dữ. Nàng rõ ràng biết rằng Thái tử đang gặp khó khăn nơi sa trường vậy mà vẫn có thời gian trò chuyện cùng nam nhân khác. Lẽ nào nàng không lo lắng gì cho Điện hạ hay sao? Không lẽ nàng và nam nhân này có tình ý với nhau? Bốn chữ "hồng hạnh xuất tường" [1] lập tức lóe lên trong đầu nàng ấy. Càng nghĩ Đồng Thảo càng cảm thấy tức giận. Ủng hộ Điện hạ ngày ngày tận tình chăm sóc nàng đến một bước cũng không rời đi vậy mà Ngài vừa đi một cái nàng đã tình chàng ý thiếp với nam nhân khác.

Cố giữ bình tĩnh, Đồng Thảo tiến về phía Lôi Vi. Nhìn thấy vẻ mặt như không có chuyện gì xảy ra của nàng, Đồng Thảo càng lúc càng tức giận. Quả thật muốn chết vẫn nàng và tên người phương Tây đó ngay tại chỗ!

_ Edlen! Now, I have to return. See you later! (Edlen! Giờ, Tiểu nữ phải trở về. Hẹn gặp lại Ngài sau!)

Không nói gì, Edlen chậm rãi gật đầu. Lôi Vi cùng Đồng Thảo cũng nhanh chóng rời khỏi tiểu đình trở về Xuân Hoa viện.

Trên đường trở về, Đồng Thảo không nói với Lôi Vi một lời nào. Chỉ cần nghĩ đến những gì vừa diễn ra trước mắt, nàng không khỏi cảm thấy khó chịu. Từ sau khi Lôi Vi bị một trận cửu tử nhất sinh, nàng vốn đã muốn buông tay vì thấy tình yêu Phúc Tuấn dành cho Lôi Vi quá sâu đậm. Khi nhìn thấy cảnh tượng đó, nàng đã vô cùng áy náy vì những lần lường lự của nàng đã gây nên cục diện rồi ren cho cả hai.

Chàng bất chấp địa vị Thái tử của mình có thể sẽ lung lay mà bảo vệ Lôi Vi đến tận cùng. Vậy mà Lôi Vi thì sao? Tranh thủ chàng đi vắng liền lập tức qua lại với tên nam nhân người phương Tây này. Rõ ràng Lôi Vi đã phụ tấm lòng của chàng. Vậy nên nàng việc gì phải áy náy?

Đi bên cạnh Đồng Thảo, tâm trạng của Lôi Vi không khá hơn cơn mưa trái mùa này là bao. Hai bên giao chiến với nhau, đâu biết điều này trước sau gì cũng diễn ra nhưng lòng nàng thực sự không mong muốn tí nào. Nghe tin Phúc Tuấn thắng, nàng cảm thấy nhẹ lòng nhưng rồi cũng chỉ được một chút. Bởi nàng căn bản không muốn xảy ra cuộc chiến này. Nghe tin Phúc Tuấn thua, lòng nàng lại như ngồi trên đống lửa. Dù tin tưởng chàng nhưng nàng sao có thể không lo lắng được chứ. Chỉ cần nghĩ đến việc sa trường hiểm nguy, diễn biến khó lường cũng đủ để khiến nàng mất ăn mất ngủ.

Bước đi trên con đường dài nhỏ dẫn về Xuân Hoa viện, Lôi Vi nguyện cầu Hàn Phong có thể buông tay để trận chiến này có thể nhanh chóng kết thúc. Một bên là nam nhân nàng yêu, một bên là nam nhân nàng xem là hảo ca ca, nàng không muốn cả hai thương tích đầy mình hay quyết một phen sống mái với nhau. Chỉ nghĩ đến việc đó thôi lòng nàng chột dạ lên nổi bất an đến tận cùng. Lẽ nào ngoài cách đánh nhau ra, họ thực sự không còn cách nào

khác? Bước chân nàng bỗng nhiên dừng khựng lại khiến từng giọt mưa rơi xuống gương mặt thanh tú của nàng.

_ Lôi Vi! Muội sao vậy?- Quay về phía Lôi Vi, Đồng Thảo vội hỏi.

_ Đồng Thảo tỷ! Muội muốn ở một mình. Tỷ về trước đi!

Nghe Lôi Vi nói, Đồng Thảo không khỏi cả kinh. Lôi Vi vốn miễn cảm với lạnh, sao có thể chịu mưa lâu được.

_ Nhưng trời đang mưa thế này...

_ Muội không sao đâu! Tỷ cứ về trước đi!

Dứt câu, Lôi Vi ngồi xuống hòn giả sơn thấp ngay gần đó, mặc kệ nước mưa đang dần ngấm vào người nàng.

Nhìn mặt Lôi Vi u sầu, Đồng Thảo không khỏi thở dài. Nàng thật không biết Lôi Vi u sầu chuyện gì. Khi này chẳng vẫn còn đang cười nói vui vẻ với nam nhân người phương Tây kia hay sao? Hay là nàng ấy có tật giật mình, sợ người khác phát hiện chuyện xấu của mình?

_ Muội lo lắng điều gì, giờ cũng thành thừa thôi. Vậy nên, muội tốt nhất hãy lo cho bản thân mình trước đã.

Đương lúc tâm trạng ngổn ngang, Lôi Vi không nghe ra ẩn ý bên trong câu nói của Đồng Thảo. Bỏ ngoài tai những gì Đồng Thảo nói, nàng vẫn ngồi lặng im. Quả thật đầu nàng lúc này muốn nổ bung vì những gì đang diễn ra trong đầu mình. Giờ, chỉ cần nghĩ đến việc Hàn Phong và Phúc Tuấn, một ngày nào đó sẽ chính thức giáp mặt nhau trên chiến trường rồi quyết đấu với nhau một trận sống chết là lòng nàng không tài nào yên ổn được.

Sinh ra và lớn lên trong thời bình, Lôi Vi không hiểu hết được sự tàn khốc của chiến tranh. Nhưng qua những gì đã học rồi từng xem qua không ít bộ phim, nàng cũng hiểu được phần nào về nó. Nó như một cơn đại hồng thủy, tàn quét sạch sẽ mọi thứ và để lại cho người ta là sự mất mát đau thương mà rất nhiều năm sau đó người ta có khi không thể tìm lại được. Nàng tham lam muốn những người nàng yêu thương có được một cuộc sống an yên, hạnh phúc. Vậy nên nàng không tài nào chấp nhận được kết quả thảm khốc đó.

Nhất định! Nàng nhất định sẽ tìm ra cách để cứu vãn cuộc chiến này và chấm dứt nó càng sớm càng tốt.

*

Nửa cuối tháng tư, trời đã nắng ấm trở lại. Tháng đầu tiên của mùa hạ, tiết trời không quá nóng bức, khó chịu nhưng nó cũng đủ để khiến người ta cảm thấy mệt mỏi và có chút bức bối trong người.

Kết thúc buổi tập ở Nhã Khiết viên, Lôi Vi nhanh chóng đến một hành lang có mái che gần đó để ngồi nghỉ. Buổi tập hôm nay quả thật vắt cạn sức lực của nàng. Từ sau khi cả Hoàng cung hay tin sẽ có đoàn quý tộc đến đây và tết Trung thu sắp tới, trên dưới Hoàng cung ai cũng chọn rộn và tập trung cao độ cho công việc của mình. Ca vũ ở Nhã Khiết viên cũng không thoát khỏi guồng quay này vậy nên không chỉ riêng gì nàng, các ca vũ khác ngày nào cũng bị hành cho thừa chết thiếu sống.

Nhìn đám ca vũ lẫn nhạc công ngồi uể oải ngoài sân, Lôi Vi cũng cảm thấy mệt theo. Quả thật có chút nản lòng! Đã vậy, thôi thì nàng đành đi đâu đó hít thở bầu không khí để lấy lại tinh thần.

Phải rồi! Đến Thuận Quân điện xem sao. Từ sau khi trận đánh thứ hai kết thúc, Lôi Vi gần như không hay tin gì từ nơi sa trường nữa. Nàng đoán, có lẽ Phúc Tuấn đang chinh đồn lại quân ngũ, vực lại tinh thần binh sĩ. Nhưng lòng nàng vẫn không thôi lo lắng. Phải đi kiểm ít tin tức để lòng cảm thấy an tâm hơn mới được. Nó tuy không giúp nàng no cái bụng nhưng ít nhất ra nó giúp nàng biết được giờ phút này người nàng yêu đang như thế nào để lòng nàng nhẹ nhõm đôi chút bởi nhận được tin tức của chàng. Chỉ cần nghĩ đến đó thôi, Nàng nhanh chóng vực lại tinh thần rồi chạy thẳng đến Thuận Quân điện.

.....

Thuận Quân điện hôm nay vắng lặng đến lạ thường. Cũng phải! Không có chủ tử, đám người hầu biết hầu hạ ai? Ngoài việc quét dọn mọi thứ cho sạch sẽ, thời gian nhàn rỗi của bọn họ trong một ngày không hề ít. Trước sân không thấy bóng dáng của bất kỳ ai, Lôi Vi nhanh chóng ra hậu hoa viên. Từ hậu hoa viên có một lối mòn nhỏ dẫn ra bờ hồ, nơi đó có một cái đình có diện tích ước chừng bằng diện tích của một gian phòng tên Bán Nguyệt đình vì từ trên cao nhìn xuống nó cong cong tựa hồ như nửa vầng trăng. Cái đình ấy vươn mình ra phía hồ đón lấy gió mát, đón lấy ánh sáng, đón lấy những gì thanh khiết nhất khiến mỗi lần đến đình nàng đều không khỏi suýt xoa, trầm trồ, thích thú. Nàng còn nhớ, từ đình này bước vài chục bước nữa sẽ đến một cây cầu nhỏ dẫn ra tiểu đình ở giữa hồ. Phúc Vân rất thích đứng một mình nơi ấy. Nhớ lại hình ảnh cô đơn ấy, nàng không khỏi xót xa.

Hít một hơi đầy căng, Lôi Vi bước thẳng về phía Bán Nguyệt đình. Từ xa, nàng đã trông thấy một dáng dấp khá quen thuộc. Tiến lại gần hơn nữa, nàng càng không khỏi ngạc nhiên mà dừng bước chân lại.

_ Hoàng thượng?- Lôi Vi khẽ thốt lên chỉ đủ mình nghe.- Ngai ấy làm gì ở đây?

_ Chẳng phải Trẫm đã bảo người lui ra rồi sao, Ông Quốc Dương?

Nghe câu hỏi của Định An Hoàng đế, Lôi Vi khẽ giật mình. Vội hoàn hồn lại, nàng đoán Ngai đang muốn có một không gian yên tĩnh nên nhẹ nhàng lui lại. Nhưng khi nhìn vào bóng áo cô đơn, mệt mỏi kia, lòng nàng chợt chùng xuống. Quả thật, Ngai đường đường là Hoàng đế của cả một nước, ai nấy cũng phục tùng Ngai vậy mà cũng có những lúc khiến người khác nhìn vào mà không khỏi đau lòng.

Ngôi vị kia cao cao tại thượng ngưỡn rằng không thể nhìn thấu tất cả. Nhưng kỳ thực ngồi vào ngôi vị ấy, Ngài chắc chắn nhìn thấu được nhân tâm của mọi người. Người ngay kẻ gian, người trung nghĩa kẻ nịnh bợ. Ngài đều có thể nhìn thấy được. Càng nhìn thấy nhiều, càng dễ cảm thấy chán nản mệt mỏi. Vì thực ra, người bên cạnh mình chưa chắc đã thực lòng với mình, người thực lòng với mình lại liên tiếp phải chịu tai họa. Khiến bản thân dần dà sẽ trở nên thu mình, tuy không lộ ra ngoài nhưng trong thâm tâm lúc nào cũng phòng trước phòng sau. Đều rồi đến cuối cùng là một đời cô độc...Nếu như các vị Hoàng tử biết được cái giá phải trả cho ngôi vị quyền lực kia mắc đến vậy, liệu những nam nhân ấy còn có muốn tranh đấu để được ngồi vào ngôi vị này nữa không? Cao cao tại thượng rốt cuộc chỉ còn là nơi ở lại với mình.

_ Tiểu nữ Cát Lôi Vi tham kiến Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!

Trước khi kịp suy nghĩ, Lôi Vi đã tiến lại gần và lên tiếng. Có lẽ sự cô đơn của Định An Hoàng đế khiến nàng nhớ lại dáng vẻ trầm mặc suy nghĩ trong phòng làm việc của ba nàng, vậy nên nàng không cầm được lòng mình mà tiến lại.

Quay lại nhìn Lôi Vi, thoáng chút ngạc nhiên hiện trên gương mặt của Định An Hoàng đế. Song rất nhanh sau đó, Ngài lấy lại dáng vẻ bình thường của mình.

_ Bình thân!

_ Tạ Hoàng thượng!

_ Ngươi sao lại ở đây?

Hít một hơi đầy căng, Lôi Vi chậm rãi tiến vào trong đình.

_ Máy ngày nay không nghe được tin gì của Điện hạ, tiểu nữ có chút lo lắng.

_ Ra là ngươi đến để thăm thính!

_ Vâng!- Lôi Vi gật đầu xác nhận.

Nhìn dáng vẻ trầm tư của Định An Hoàng đế, Lôi Vi đoán lòng Ngài có lẽ đang ngổn ngang trăm bề. Đôi mắt Ngài trở nên xa xăm hẳn khiến người ta quả thật không thể nào nắm bắt. Song nhìn theo điểm nhìn của Ngài, nàng có lẽ đoán được phần nào tâm tư của Ngài.

_ Còn Hoàng thượng? Sao lại ở đây ạ? Có phải...Ngài đang nhớ tới Tư Thái tử?

_ Lôi Vi! Ngươi vào cung lâu như vậy, hẳn cũng biết bản thân không nên tò mò quá nhiều phải không?

Ngẫm ý của Định An Hoàng đế, dù có ngốc đến đâu, Lôi Vi nàng cũng hiểu.

_ Đương nhiên là tiểu nữ biết! Tiểu nữ còn biết, trong lòng có chuyện buồn bực, thì cứ nói hết ra. Nói hết ra tâm sự trong lòng chắc chắn sẽ cảm thấy nhẹ nhõm và biết đâu Ngài sẽ tìm ra cách giải quyết mọi chuyện. Vì lúc đó tinh thần Ngài đã sẵn sàng rồi.

So với lần đầu Định An Hoàng đế gặp Lôi Vi, có vẻ như nàng không thay đổi gì nhiều. Ngoài sự trưởng thành ra, nàng vẫn lạc quan, vui vẻ và tính nghịch như thuở ấy.

_ Đúng là quy tắc Hoàng cung không ràng buộc được ngươi. Giờ thì Trẫm đã hiểu tại sao Tuần Nhi lại dành cho ngươi tình cảm sâu sắc đến vậy.

Định An Hoàng đế nói vậy khiến Lôi Vi không khỏi đỏ mặt. Trong phút chốc nàng thực sự muốn đào một cái hố chui xuống giấu mặt mình đi.

_ Ban đầu khi nhìn thấy ngươi ở Vọng Vũ đài, Trẫm đã tưởng ngươi là Mẫn phi, mẫu thân của Tuần Nhi. Ngươi cũng có tính cách rất giống nàng ấy. Khiến Trẫm lầm tưởng ngươi là nàng ấy.

_ Vậy nên vì thương tiếc Mẫn phi, Ngài mới sắc phong tiểu nữ là Điệp phi? - Lôi Vi dò hỏi.

_ Trẫm cũng không biết phải trả lời câu này của ngươi thế nào. Có lúc Trẫm thấy ngươi giống Mẫn phi. Có lúc Trẫm lại thấy ngươi không giống. Trẫm cũng từng hỏi Tuần Nhi câu hỏi tương tự. Nó trả lời rằng lần đầu nhìn thấy ngươi nó quả thật để ý đến ngươi vì ngươi rất giống mẫu thân nó. Nhưng càng về sau, người nó yêu là ngươi, nó yêu con người ngươi. Và chưa bao giờ xem ngươi là cái bóng của mẫu thân nó.

Một bầu không khí im lặng bao trùm lên cả hai. Từng nghe mọi người bàn tán về nàng và Mẫn phi, nàng cũng đoán được Phúc Tuần để ý đến nàng ít nhiều là vì nguyên nhân này. Nhưng nàng thực sự giống Mẫn phi đến thế nào? Thật sự giống nhau đến độ có thể gây nhầm lẫn cho người khác sao? Hai con người cách nhau gần gần năm, sao có thể...

_ Mẫn phi...là người như thế nào ạ? - Đưa mắt quan sát Định An Hoàng đế, Lôi Vi ước hỏi.

Không nói không rằng gì, Định An Hoàng đế chậm rãi tiến về phía chiếc bàn gỗ và rút ra một cuộn giấy từ chiếc bình sứ được đặt ngay gần đó rồi quay trở lại phía Lôi Vi. Mọi động tác của Ngài đều khoan thai nhẹ nhàng. Quan sát kỹ, nàng nhận ra vị Hoàng đế này rất nhu và quý trọng bức tranh mình đang cầm trên tay khiến nàng có chút hồ nghi.

_ Ngươi hãy mở ra xem đi!

Quả Lôi Vi đoán không sai. Đón lấy bức tranh từ tay Định An Hoàng đế, nàng nhẹ nhàng mở bức tranh ra xem. Từng nét vẽ chậm rãi xuất hiện trước mắt nàng. Đến khi toàn bộ bức tranh hiện ra, nàng quả thực không khỏi ngạc nhiên. Nàng không tin! Nàng thực sự không tin trên đời này lại có sự giống nhau đến vậy. Thảo nào đêm thất tịch năm ấy ở Vọng Vũ đài, Ngải vừa nhìn thấy nàng liền gọi nàng là Mẫn phi. Nhìn vào một góc của bức tranh, nàng càng ngạc nhiên hơn.

_ Mẫn phi Cát Vũ Hồng?

"Hiếu nguyệt truy,

Túc vân vi,

Vô ngữ chằm biên y.

Mộng hồi phương thảo tứ y y,

Thiên viễn nhận thanh hy.

Đề oanh tảo,

Dư hoa loạn,

Tịch mạch hoạ đường thâm viện.

Phiến hồng hưu tảo tận tông y,

Lưu đãi vũ nhân quy."**

Hết nhìn bức tranh, Lôi Vi ngẩng đầu lên nhìn Định An Hoàng đế đang chậm rãi ngâm thơ. Một bài thơ hay nhưng đượm buồn, thể hiện sự tiếc nuối của người ở lại. Đến hai câu cuối nàng như nghe thấy tên của Mẫn phi. Vũ Hồng! Bóng hồng được nhớ tới.

_ Vũ Hồng cùng họ với người vậy nên khi Trẫm nghe thấy họ của người liền nghĩ rằng người và người ấy có quan hệ thân thích với nhau...

Gió khẽ thổi khiến mặt hồ xao động. Từng ánh nắng vàng rực rỡ thả mình vào mặt nước khiến mặt hồ loang loáng tựa hồ như được dát vàng. Và từ nơi mặt hồ ấy, từng ký ức như hiện ra trước mặt Định An Hoàng đế...

Định An Hoàng đế khi ấy vẫn đang là Thái tử An Hưng trong một lần xuất tuần nhìn thấy một nam nhân nhỏ con lại trông có vẻ yếu ớt đang đấu khẩu với tên trộm. Chẳng lấy chốc cuộc đấu khẩu này đã thu hút không ít người lại xem khiến tên trộm không có đường chạy. Tò mò, chàng trai trẻ ấy cũng tiến lại gần quan sát. Xem được một lúc liền thấy tên trộm kia xấn tới khiến nam nhân đó phải lùi lại. Liếc thấy phía sau là một nồi nước của một gánh hàng, chàng nhanh chóng phi thân tới đỡ lấy tên nam nhân đó, lúc này mới phát hiện ra người đó là nữ nhi. Gương mặt thanh tú khiến chàng không thể rời mắt, nếu không phải Ông Công công hét toáng lên khi tên trộm xấn tới, chàng có lẽ đã quên mất mình đang đứng ở đâu mà say sưa ngắm nàng.

Sau màn anh hùng cứu mỹ nhân trên phố cả hai chia tay nhau. Cuộc gặp gỡ thoáng chốc đó không ngờ đã để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng chàng Thái tử trẻ tuổi. Vậy là chàng lập tức sai Ông Công công tìm hiểu về nữ nhi đó chẳng mấy chốc chàng đã có không ít thông tin về nàng.

Cát Vũ Hồng vốn là con gái Cát viên ngoại [2] ở phía Tây của Đông Bình thành. Nàng còn có một người huynh trưởng hơn mình ba tuổi, cả hai tuy hay cãi nhau nhưng kỳ thực lại rất yêu thương nhau. Vì hai huynh muội nàng mất mẫu thân từ nhỏ nên phụ thân nhất mực yêu thương và chiều chuộng hai người song gia pháp trong nhà cũng rất nghiêm khắc. Vậy nên họ tuy thường gây náo động cả Cát phủ nhưng chưa từng làm điều gì quá đáng. Vũ Hồng vốn là một nữ nhi xinh đẹp có tiếng nhất nhì thành Đông Bình. Nhan sắc của nàng có thể sánh ngang với Tiểu Kiều [3] thời Tam Quốc. Nàng lại là một nữ nhi hoạt bát vui vẻ nên ai cũng quý mến nàng, không những vậy nàng lại có tuệ căn [4] nên trong thành luôn truyền nhau ai lấy được nàng làm thê tử là có phúc lớn.

Nghe Ông Công công bẩm báo lại, lòng An Hưng không khỏi cảm thấy thú vị. Những ngày sau đó chàng tìm mọi cách xin đến trọ ở Cát phủ. Sau khi vào Cát phủ rồi lẽ dĩ nhiên, như bao nam nhân khác, chàng tìm cách thu hút Vũ Hồng bằng tâm lòng cũng như tài năng của mình. Song quả thật khiến cho nữ nhi này trao trái tim cho mình không phải là một điều dễ dàng. Hướng hồ chỉ xung quanh chàng khi ấy lại có rất nhiều địch thủ. Họ là con cái của những gia đình có tiếng trong thành. Ai nấy cũng văn hay chữ tốt. Nhưng An Hưng không tin mình thua kém bọn họ.

Cuối cùng, sau một thời gian ước chừng hơn ba tháng, Vũ Hồng cũng đã rung động. Và hai người bắt đầu vẽ nên câu chuyện tình yêu của mình. Ngày tháng bình yên, tươi đẹp của họ cứ thế qua đi như trôi đưa. Bỗng cái đã nửa năm nữa trôi qua! Lúc này chàng lại nhận được tin mật báo từ Hoàng cung rằng Đại Tư Mã Đoàn Tham đang tìm mọi cách kiếm một món hời lớn để có thể không chế Đông cung Thái tử. Vừa nghe chuyện, chàng Thái tử trẻ tuổi dĩ nhiên không chịu ngồi yên. Tuy căn cơ, địa vị này chưa vững song chàng quyết không để mình bị lợi dụng. Vậy là chàng phải nói lời từ biệt với Vũ Hồng. Trước khi đi, chàng cũng nói rõ thân phận thật của mình cho nàng hay. Nàng khi ấy dĩ nhiên không tranh cãi choáng váng nhưng vẫn quyết một lòng với chàng.

Hơn một năm sau đó, An Hưng gặp lại Vũ Hồng tại hậu cung của Đông cung. Khi gặp lại nàng, chàng quả thực không khỏi ngạc nhiên và mừng rỡ. Song chàng cũng không khỏi lo lắng bởi chốn Hoàng cung này không thích hợp với một nữ tử hoạt bát và trong sáng như nàng. Nàng khi ấy chỉ nói vì chàng, nàng có thể làm tất cả. Câu nói ấy của nàng khiến chàng Thái tử trẻ tuổi cả đời này không bao giờ quên. Ngày hôm sau chàng nhanh chóng sắc phong năm tú nữ mới vào Đông cung làm Thừa huy gồm Mẫn Thừa huy, Nghi Thừa huy, Giao Thừa huy, Hoa Thừa huy và Đoàn Thừa huy.

Trong thời gian tuyển tú nàng đã làm quen được với hai tú nữ: Phùng Nghi Liên và Thụy Giao. Sau khi được sắc phong thành Thừa huy cả ba càng khăng khít, thân thiết với nhau hơn. Nên vì thế, Giao Thừa huy và Nghi Thừa huy cũng được Thái tử sủng ái.

Từ nhỏ đã thích múa nên Vũ Hồng múa rất đẹp khiến An Hưng đã say mê lại càng say mê hơn. Nàng vẫn thường hay rủ Nghi Thừa huy và Giao Thừa huy đến Thái Thường Nhạc phủ học hỏi chút công phu. Thấy nàng hay đến nơi đó, lại không muốn nàng bị bàn tán nên An Hưng đã cho xây Vọng Vũ đài nằm ở một nơi tương đối riêng biệt để nàng không bị ai quấy rầy. Sau này, chàng lại cho xây thêm Triều Mộ lưỡng cung là hai cung nhỏ nằm giữa hồ làm chỗ riêng tư của hai người.

Gần một năm sau khi vào cung, lúc hương lửa nồng đượm, Mẫn Thừa huy hạ sinh được một tiểu công chúa đặt tên là Thiên Phụng và nàng được nâng lên thành Mẫn Lương đệ. Điều này khiến Thái tử phi khi ấy là Ngụy Liễu Thanh vốn đã không thích lại càng không thích hơn. Bởi cho dù là con gái nhưng đầu sao đó cũng là kết quả tình yêu của hai người, là sợi dây liên kết giữa hai người. Có nó rồi, tình cảm của hai người càng thêm bền chặt. Lòng nàng vốn đã bất an lại càng thêm bất an. Mới cuối năm trước, sau khi nàng hạ sinh Phúc Vân, qua năm chàng đã sủng ái Mẫn Thừa huy và có con với nàng ta. Hậu cung đối với nàng lúc này chẳng khác nào chiến trường. Nhớ thời nàng còn là Vương phi tình cảm của chàng dành cho nàng nào có bị san sẻ vậy mà mới nạp tú nữ một năm, chàng đã không còn để ý đến nàng nữa. Cũng từ đó trở đi, tâm tình của Thái tử phi thay đổi hẳn. Nàng trở nên dễ cáu gắt hơn, dễ tức giận hơn và đặc biệt, nàng bắt đầu tìm mọi cách để tranh sủng với những thê thiếp khác. Vì bản thân và cũng vì đứa con trai còn thơ dại của mình.

Từ đó, cuộc sống của Vũ Hồng tại Đông cung gặp không ít khó khăn. Song nhờ sự thông minh, sắc sảo của mình, nàng đều có thể vượt qua được. Nhưng đôi lúc nàng nghĩ, nếu cứ hết sóng này xô sóng kia như vậy, nàng quả thật không biết bản thân mình có thể chịu được bao lâu. Khi có ý định tham gia tuyển tú, nàng cũng đã từng nghĩ qua mình sẽ đối mặt với chuyện gì. Song với áp lực càng lúc càng tăng thế này, nàng e nàng sẽ không cầm cự được. Nhưng không! Giờ nàng đã có con, nàng nhất định phải đứng vững để bảo vệ, chở che nhi nữ của mình. Càng nghĩ, nàng càng thêm quyết tâm. Một Vũ Hồng tình nghịch dân được thay thế bằng một Vũ Hồng điềm tĩnh, biết trước sau.

Hai năm sau đó, khi Thiên Phụng Công chúa lên hai tuổi, trong một lần say rượu, Thái tử đã đến chỗ của Đoàn Thừa huy và lâm hạnh nàng ấy. Không lâu sau đó, nàng ấy mang thai và hạ sinh Phúc Vinh. Rồi hai năm tiếp theo, Dung Chiêu huấn hạ sinh Phúc Hoàng và được phong lên làm Dung Thừa huy. Lúc này Đoàn Tham, phụ thân của Đoàn Thừa huy tìm mọi cách gây bài xích hậu cung của Đông cung để Thái tử chán ghét các thê thiếp khác mà để mắt đến nhi nữ của mình. Nhưng kế hoạch của ông ta vốn đã thất bại ngay từ đầu khi ai nấy chốn hậu cung đều biết giữ mình và tránh xa các mâu thuẫn với Ngụy Thái tử phi. Kế hoạch của ông ta vốn dĩ rất hoàn mỹ song ngoại trừ việc khiến Thái tử càng thêm chán ghét Thái tử phi ra, nó hoàn toàn thất bại.

Đúng lúc Thái tử đang càng lúc càng chán ghét Thái tử phi và có ý định phế nàng, Bình Lộc Hoàng đế, phụ hoàng chàng băng hà, chàng lên ngôi Hoàng đế lấy hiệu là Định An Hoàng đế, đặt niên hiệu là Thành Thụy. Mới lên ngôi căn cơ chưa vững vàng lại thêm việc tập đoàn Đoàn Tham hoành hành khiến Định An Hoàng đế lao tâm khổ tứ không ít nên không còn để tâm đến chuyện phế Thái tử phi nữa. Chỉ đến khi Minh Đức Thái hậu nhắc Ngải chuyện lập Hoàng hậu, Ngải mới nhớ đến việc này. Ngải vốn muốn lập Mẫn Lương đệ làm Hoàng hậu nhưng nàng không có con trai khiến các triều thần phản đối. Họ chỉ chấp nhận một trong ba người làm Hoàng hậu gồm Thái tử phi, Dung Chiêu huấn và Đoàn Thừa huy. Ngải khi ấy không muốn thế lực của Đoàn Tham lớn mạnh nên không có ý định sắc phong Đoàn Thừa huy làm Hoàng hậu. Dung Chiêu huấn lại xuất thân trong một gia đình xưởng ca nghèo khó. Xưởng ca vô loài! Với xuất thân ấy cho dù Định An Hoàng đế có ra sức bảo vệ cũng không thể nào khiến các quan đại thần quy phục. Cuối cùng, Ngải đành sắc phong Ngụy Thái tử phi, thê tử danh chính ngôn thuận của mình lên làm Hoàng hậu. Ngải cũng sắc phong cho các thê tử khác của mình: Mẫn Lương đệ sắc phong thành Mẫn Quý phi, Đoàn Thừa huy thành Đoàn Lệ phi, Hoa Thừa huy thành Hoa Hoa phi, Dung Thừa huy sắc phong thành Dung Quý tần, Nghi Thừa huy thành Nghi Quý tần, Giao Thừa huy thành Giao Quý tần.

Liễu Thanh dù được ngồi ngôi Hoàng hậu nhưng lòng vẫn luôn ganh ghét với các phi tử khác bởi nàng luôn biết Định An Hoàng đế thực ra không hề muốn nàng ngồi vào ngôi vị Hoàng hậu này. Vì sự tác động của Thái hậu cũng như thế lực Đoàn Tham không lớn mạnh nên Ngải mới sắc phong nàng làm Hoàng hậu. Nàng hiểu rõ địa vị của mình có được ngày hôm nay có thể mất bất kỳ lúc nào. Giờ mỗi bước đi của nàng chẳng khác nào như lý bạc băng [5]. Nàng một mặt tìm cách chia rẽ các phi tần với nhau, một mặt tìm mọi cách để tác động Định An Hoàng đế sắc phong Phúc Vân làm Thái tử. Bởi nàng biết chỉ có ngôi vị ấy mới bảo toàn tính mạng cho con trai của mình. Phúc Vân sau khi qua cơn bạo bệnh thân thể liền suy nhược khó lòng khỏe mạnh như xưa. Không muốn để tương lai của con trai mình trở nên mù mịt, nàng phải tìm cách bảo vệ cho đứa con độc nhất này của mình.

Một năm sau khi ngồi lên ngôi vị Hoàng đế, Định An Hoàng đế có thêm một tiểu Hoàng tử, Tử Hoàng tử Mạnh Phúc Minh. Đây là tiểu Hoàng tử thứ hai của Đoàn Lệ phi. Song niềm vui này đến chưa được bao lâu, Phúc Minh yếu mệnh qua đời. Trong khi Đoàn Lệ phi vẫn còn chưa hết đau lòng về cái chết của Phúc Minh, Phúc Vinh lại bị đầu độc suýt chết. Điều này khiến Định An Hoàng đế không khỏi tức giận. Bởi tuy tìm cách kiềm hãm Đoàn Tham nhưng Ngải sớm đã nhận ra tấm lòng thiện lương của Đoàn Lệ phi. Hơn nữa, đứa con ấy là cốt nhục của Ngải. Thử hỏi có phụ thân nào lại không tức giận khi con của mình bị hạ độc? Vậy nên Ngải quyết định điều tra vụ hạ độc tới tận gốc rễ. Chưa đầy một tháng sau đó, Hình bộ đã tìm ra thủ phạm chính là Hoàng hậu đương triều. Ngải vốn đã cho Hoàng hậu một cơ hội để sửa sai nhưng Ngải lại không ngờ nữ nhân này lại độc ác đến tận cùng như vậy. Không thể dung thứ cho những gì nàng đã làm, Ngải quyết định ban Hạc Đình Hồng để nàng tự tử, cho nàng được chết toàn thây. Trong giây phút cuối cùng của cuộc đời mình, Ngụy Hoàng hậu đã khấn cầu Định An Hoàng đế sắc phong Phúc Vân làm Thái tử và trực tiếp nuôi dạy đứa con trai tội nghiệp của mình nên người. Lời khấn cầu ấy khiến Ngải như đứt từng khúc ruột, đau xót vô cùng. Phải chi thuở ấy Ngải quan tâm đến nàng một chút, nàng đã không biến thành như thế này. Vậy nên Hoàng hậu qua đời chưa đầy bao lâu Ngải liền sắc phong Phúc Vân khi ấy được 8 tuổi làm Đông cung Thái tử và trực tiếp đưa về Đại điện nuôi dạy.

Không lâu sau đó Mẫn Quý phi, Nghi Quý tần, Giao Quý tần lần lượt hạ sinh Ngũ Hoàng tử Mạnh Phúc Tuấn, Lục Hoàng tử Mạnh Phúc Bản, Thất Hoàng tử Mạnh Phúc Khải. Ngải nhanh chóng sắc phong Nghi Quý tần và Giao Quý tần lên làm Quý phi. Song đến tháng 8 năm sau, Lục Hoàng tử qua đời để lại trong lòng Nghi Quý phi nỗi đau khôn nguôi và mãi ám ảnh cho đến tận bây giờ bởi đó là đứa con duy nhất mà nàng có được.

Ngụy Hoàng hậu chết, một lần nữa, ngôi vị Hoàng hậu bị bỏ trống. Lần này Định An Hoàng đế tỏ rõ ý định muốn lập Mẫn Quý phi làm Hoàng hậu. Nhưng Nàng lại một mực từ chối ngôi vị này. Gặng hỏi nhiều lần nàng chỉ nói đơn giản:

"_ Nữ nhân chốn hậu cung quả thật rất cần địa vị nhưng thần thiếp lại cần sự yên ổn nhiều hơn, không phải cho riêng bản thân mình mà còn cho cả những đứa con của mình. Hoàng thượng! Người đã cho thần thiếp tình yêu của Người. Đối với thần thiếp như vậy đã là quá đủ rồi. Bây giờ, ngoài Người ra, hai đứa trẻ này là điều khiến thần thiếp lo lắng nhất. Vậy nên, thần thiếp muốn chúng có một tuổi thơ yên bình.

_ Song như vậy nàng sẽ phải chịu thiệt thòi.- Vừa ôm Mẫn phi và lòng, Định An Hoàng để trầm giọng.

_ Thần thiếp không sợ!- Nép vào người Định An Hoàng để, Mẫn phi nhẹ nhàng nói.- Không thiệt thòi! Có Hoàng thượng và các con ngoan ở bên, thần thiếp không thiệt thòi.

Lặng im một hồi lâu, Mẫn phi lại lên tiếng.

_ Hoàng thượng! Nếu Người muốn hậu cung yên ổn hãy sắc phong Nghi Quý phi làm Hoàng hậu.

_ Sao lại là nàng ấy?- Định An Hoàng để không khỏi ngạc nhiên.- Ta biết nàng ấy tốt. Nhưng người có thể ngồi vào ngôi vị đó ngoài nàng ra thì chỉ có Giao phi mà thôi.

_ Người hiền lành như tỷ ấy mới là người thích hợp cho ngôi vị đó nhất. Bởi tỷ ấy sẽ giải quyết mọi việc của chốn hậu cung bằng chính sự thuần phát, hiền lương của mình và sẽ không để xảy ra sai sót gì. Bầu không khí của hậu cung vì vậy mà dịu nhẹ lại, không còn quá căng thẳng. Hơn nữa, tỷ ấy lại vừa mất đi Bản Nhi nên trong chốn hậu cung, người dễ gặp nguy hiểm nhất chính là tỷ ấy. Chỉ cần Hoàng thượng trao cho tỷ ấy ngôi vị mẫu nghi thiên hạ, mọi chuyện sẽ khác."

Nghe theo lời của Mẫn phi, tháng mười năm ấy Định An Hoàng để sắc phong Nghi phi làm Hoàng hậu, trở thành Hiếu Nhân Hoàng hậu. Qua sự việc lần này Ngài càng thấy được Mẫn phi là người thấu tình đạt lý, biết nghĩ suy cho người khác. Vậy nên Ngài càng sủng ái nàng hơn, tình cảm hai người càng lúc càng mặn nồng như thuở đầu.

Một năm sau đó, Hoa Hoa phi hạ sinh Bát Hoàng tử Mạnh Phúc Tường liền được sắc phong thành Hoa Quý phi và cũng nhân lúc cao hứng, Ngài sắc phong cho Dung Quý tần, thê tử cũng từng theo Ngài thuở còn làm Thái tử thành Dung Quý phi. Mẫn phi hay tin cũng vui vẻ đến chúc mừng hai nàng ấy và tặng đồ bổ dưỡng để Hoa Quý phi tắm bổ.

Sáu năm sau đó, sau khi có đầy đủ chứng cứ trong tay, Định An Hoàng để ra tay thanh trừ thế lực Đoàn gia khiến Đoàn Tham bị tội tru di. Vì Đoàn Lệ phi vốn người hiền lương lại thêm khi ấy Phúc Vĩnh chỉ mới vừa tròn 12 tuổi nên nàng không bị xét xử như gia đình của mình. Diệt xong Đoàn Tham, Ngài thiết lập trở lại bộ máy quan viên trong triều. Phải mất một thời gian sau đó mọi chuyện mới đi vào ổn định. Trong suốt quãng thời gian này, Mẫn phi luôn ở bên cạnh quan tâm chăm sóc Ngài và đưa ra những ý kiến hay giúp Ngài hoàn thiện bộ máy của mình.

Cuộc sống cứ êm ả trôi qua như vậy. Thấm thoát cũng được một năm. Định An Hoàng để quyết định xuất tuần một chuyến để đánh giá bước đầu tiên trong việc hoàn thành bộ máy. Lần xuất tuần ấy Ngài dẫn theo Mẫn phi. Thiên Phương Công chúa và Phúc Tuấn được nàng đưa sang Duyệt Lạc cung nhờ Hiếu Nhân Hoàng hậu trông nom trong lúc nàng xuất tuần cùng Ngài. Suốt dọc đường đi mọi việc đều diễn ra thuận lợi. Nhìn thành quả của mình sau một năm cố gắng, Ngài không khỏi mỉm cười hài lòng. Vì không có gì trở ngại nên chuyến xuất tuần kết thúc sớm. Trên đường trở về, hai người còn ghé lại thăm thú vài nơi khiến tình cảm càng thêm gắn bó. Nào ngờ đâu đương lúc hạnh phúc như vậy, huynh trưởng của Đoàn Lệ phi không hiểu tại sao lại thoát khỏi án tử liền lên kế hoạch hành thích Ngài trong chuyến xuất tuần ấy. Một trận hỗn chiến xảy ra kẻ địch lẽ dĩ nhiên bị tiêu diệt, nhưng trước khi chết bọn chúng cũng kịp giết chết người thê tử mà Ngài yêu thương nhất. Vì đỡ một đao cho Ngài, Mẫn phi đã không thể giữ được mạng của mình. Mất đi phi tử mình yêu thương nhất, lòng Ngài như chết đi. Khi ấy Ngài không thể nào chấp nhận được kết cục này. Nếu không phải vì đỡ một đao cho Ngài, nàng đã không ra đi vội vàng như vậy.

Càng nghĩ, Định An Hoàng để càng tự trách mình, rằng khi ấy tại sao người bị chém không phải là Ngài mà lại là Mẫn phi. Tự trách mình bao nhiêu, Ngài càng muốn đi theo nàng bấy nhiêu. Khi ấy nếu không phải vì con thơ nhỏ dại Ngài nghĩ rằng có khi Ngài đã đi theo nàng thật rồi. Trở về cung, sau khi an táng nàng, Ngài lập tức hạ lệnh những nơi Mẫn phi từng ở và hay lui tới như Vọng Vũ đài, Tĩnh Phi cung, Triều Mộ lương cung ngoại trừ Ngài và Thiên Phương Công chúa lẫn Ngũ Hoàng tử Phúc Tuấn không ai được đến, nếu trái lệnh sẽ bị xử tội.

Sau khi Mẫn phi qua đời, Ngài một mặt để Giao phi nuôi nấng Thiên Phương Công chúa và Ngũ Hoàng tử Phúc Tuấn, mặt khác Ngài đích thân dạy dỗ Ngũ Hoàng tử nên người. Vì Phúc Vân thân thế suy nhược nên từ nhỏ vốn đã sống khép kín, nay Ngài lại đích thân dạy dỗ Ngũ Hoàng tử nên Phúc Vân, Phúc Tuấn, Phúc Khải thường hay qua lại chơi đùa với nhau khiến cuộc sống của Thái tử bớt phần u ám so với trước.

Nhìn Thiên Phương Công chúa cùng Phúc Tuấn dần lớn lên, lòng Định An Hoàng để cũng được an ủi phần nào. Ngài nghĩ, nếu Mẫn phi trên trời nhìn thấy chắc hẳn cũng sẽ an lòng. Lòng Ngài cũng dần nguôi ngoai nhưng hình bóng nàng lại mãi tồn tại trong tim, không ai có thể thay thế được. Tình cảm Ngài dành cho người con gái năm nào cũng dần tĩnh lặng trở lại. Mãi cho tới sau này khi nhìn thấy hình bóng của nàng qua Lôi Vi lúc hai người gặp nhau tại Vọng Vũ đài khiến tình cảm chôn giấu bao nhiêu năm bỗng nhiên trời dậy mãnh liệt. Mất hơn một năm trời tìm kiếm, Ngài mới tìm ra người con gái đó nhưng trở trêu thay khi Ngài phong nàng làm Diệp phi, Ngài lại phát hiện ra nàng chính là nữ nhi khiến con trai Ngài, Mạnh Phúc Tuấn yêu tha thiết, không thể nào dứt ra được. Khi Ngài kiên quyết lập nàng làm phi, Phúc Tuấn cũng thể hiện rõ tình cảm của mình dành cho nàng khiến Ngài không khỏi chần chừ. Dầu có hóa thành cát bụi, hai người cũng sống chết không rời! Rồi mọi việc cứ thế phát sinh khiến phụ tử hai người lần đầu tiên trong chục năm qua bất hòa với nhau đến độ thiếu chút nữa không thể vãn hồi. Và mọi việc cứ thế diễn ra cho đến tận hôm nay.

Còn nhớ khi lần thứ hai Phúc Tuấn cầu xin Ngài ban hôn cho hai người, đứa con trai ấy đã hỏi Ngài, lẽ nào Ngài lại muốn coi nàng là cái bóng của mẫu thân chàng mãi. Ngẫm thật kỹ có lẽ là thế thật. Bởi chẳng phải lần đầu tiên nhìn thấy Lôi Vi, không phải Ngài đã cho rằng đó là Mẫn phi hay sao? Qua nhiều lần tiếp xúc với Lôi Vi, Ngài cũng nhận thấy giữa Lôi Vi và ái phi của mình tuy có nhiều nét tương đồng nhưng tính cách cũng khá khác nhau. Song Ngài cố chấp không chịu thừa nhận mà nghĩ rằng Mẫn phi cử nàng tới bên cạnh mình để sẽ chia với mình và cũng là để Ngài có thể bù đắp những tội hờn nàng đã phải chịu trước kia khiến mọi chuyện càng lúc càng đi xa. Giờ nhớ lại, Ngài thấy bản thân mình quả thật đã sai khi đánh đồng hai người là một...

_ Bệ hạ!- Chát giọng có chút run run, Lôi Vi nhẹ nhàng cất tiếng.- Tình cảm của Người dành cho Mẫn phi sâu đậm đến vậy tiểu nữ có thể hiểu. Chỉ mong Người...

_ Đừng đánh đồng hai người với nhau!- Định An Hoàng đế chậm rãi tiếp lời.- Về điểm này quả thật Trẫm đã sai. Lôi Vi! Trẫm xin lỗi vì năm ấy đã hành xử lỗ mãng khiến ngươi và Phúc Tuân phải đau khổ.

_ Không phải vậy! Tiểu nữ không có ý này.- Lôi Vi vội lắc đầu.- Năm ấy tiểu nữ cũng đã hành xử quá lỗ mãng. Nếu Hoàng thượng không nương tay giờ chắc lẽ tiểu nữ đây đã mờ yên mã đẹp rồi.

Cách dùng từ ngữ đầy châm chọc và có chút tự giễu của Lôi Vi khiến Định An Hoàng đế không khỏi bật cười. Thấy Ngài cười, nàng cũng nhẹ lòng đôi chút.

_ Chẳng trách Phúc Vân xem ngươi là khai tâm quả.

_ Chỉ cần Hoàng thượng thấy vui là tiểu nữ nhẹ nhõm rồi. Tiểu nữ còn muốn hưởng phúc ở nhân gian lắm.

Lôi Vi càng nói, Định An Hoàng đế càng cười lớn. Quay sang nhìn nàng, Ngài khẽ thở dài.

_ Nếu ta có một nhi nữ như ngươi thật tốt! Không bị phép tắc ràng buộc thật tốt!

_ Ngài có thể xem tiểu nữ là nhi nữ nếu muốn mà.- Trước khi kịp suy nghĩ, lời đã ra khỏi miệng khiến Lôi Vi lập tức hối hận.- Như vậy không được! Là nhi nữ của Bệ hạ phải là Công chúa.

_ Được chứ sao lại không? Đẳng nào sau khi ngươi và Thái tử thành hôn, ngươi cũng phải gọi Trẫm một tiếng "phụ hoàng" vậy nên bây giờ xem ngươi là nhi nữ cũng không sao cả.

Lần này đến lượt Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên. Quả thật nàng không dám tin vào những gì mình vừa nghe được. Nó cứ như sấm rền vang mãi trong đầu nàng khiến nàng không nghĩ được gì.

_ Được rồi! Sau khi rút bầu tâm sự với ngươi, quả thật tinh thần của Trẫm khá hơn rất nhiều. Giờ Trẫm về nghĩ cách để đưa Tuân Nhi về với ngươi càng sớm càng tốt.

Dứt câu Định An Hoàng đế chậm rãi rời khỏi đình. Lôi Vi vẫn đứng ngây ngốc ra đó mà quên mất việc hành lễ. Quả thật, những gì Ngài vừa nói khiến thái độ của nàng dành cho Ngài đã khác xưa đôi phần. Suy cho cùng dù là Hoàng đế cao cao tại thượng, Ngài cũng chỉ là con người và thú vui lớn nhất của con người chính là được vui vầy bên con cháu. Khẽ mỉm cười, nàng ngắm bức chân dung của Mẫn phi một lần nữa. Nghĩ đến những gì Hiếu Nhân Hoàng hậu nói năm xưa về số mệnh phi tử chôn hậu cung nàng không khỏi chạnh lòng. Và nhớ lại những gì mình đã trải qua, lòng nàng cũng không khỏi lo sợ.

_ Mẫn phi! Chúng ta thực sự sẽ cùng số mệnh với nhau sao? Không! Chúng ta là hai người khác nhau, đến từ hai thời đại khác nhau vậy nên số mệnh của chúng ta cũng sẽ khác nhau. Nếu Người trên trời có linh thiêng, mong Người có thể nghe được lời này của tiểu nữ. Tiểu nữ...thật sự chỉ mong muốn một đời hạnh phúc bên Phúc Tuân.

Một giọt nước mắt lăn dài thấm ướt giấy Hoa tiên. Hít một hơi thật sâu, Lôi Vi nhẹ nhàng cuộn bức tranh lại rồi để vào vị trí cũ..

-----

* Tức sử hóa tác nhất lập trần ai, đã yếu hòa nhĩ sinh tử đồng tại: câu hát trong bài Vân thiên ngoại, nhạc phim Vân Trung Ca. Câu hát này nghĩa là: "cho dù thân xác có hóa thành cát bụi, cũng muốn cùng sống chết với nàng."

** Bài thơ của Nam Đường hậu chủ Lý Dục. Hai chữ Vũ Hồng được lấy dựa theo hai chữ "vũ nhân" (người con gái được nhớ tới) trong bài thơ.

Dịch nghĩa:

Trăng buổi sáng rớt xuống,

Mây chiều tối tan đi,

(Suốt ngày dài) bên gối không nói gì.

Trong mộng nhớ tới người khôn nguôi,

Trời rộng, tiếng nhận thưa thớt.

Tiếng oanh hót rời đi,

Hoa tàn sót lại (cuối xuân) tan tác,

Cô quạnh nơi lầu son viện thắm.

Hồng roi, xin chớ quét đi, mà hãy tận lòng với nó,

Lưu lại đợi người trở về.

[1] Hồng hạnh xuất tường: lấy từ một câu trong bài "Du viên bất trị của Diệp Thiệu Ông. Nguyên bài thơ này là:

Ứng liên kịch xỉ ân thương đài,

Tiểu khẩu sài phi cửu bất khai.

Xuân sắc mãn viên quan bất trú,

Nhất chi hồng hạnh xuất tường lai.

Dịch nghĩa:

Thương thay cho rêu xanh bị in dấu giày dẫm lên,

Ngò nhỏ cánh cửa, đợi hồi lâu không thấy mở.

Xuân sắc đầy vườn không thể khoá nổi,

Một cành hồng hạnh vượt tường ra ngoài.

Sau này câu thơ dùng để chỉ sự ngoại tình của người phụ nữ.

[2] Viên ngoại: từ này có hai cách hiểu:

Thứ nhất đây là một chức quan thời xưa, được gọi là viên ngoại lang.

Thứ hai, thời xưa những nhà hào phú, giàu có được gọi là viên ngoại.

Trường hợp Cát viên ngoại được hiểu theo nghĩa thứ hai.

[3] Tiểu Kiều: thê tử của Chu Du nhà Đông Ngô thời Tam Quốc. Tương truyền nàng và chị nàng là con gái của Kiều Công của Kiều gia trang ở vùng Giang Đông (nay thuộc tỉnh An Huy). Người đương thời gọi hai nàng là Nhị Kiều của Giang Đông. Hai chị em cùng với Chân Mật (thê tử của Tào Phi) là những mỹ nhân nổi tiếng của thời Tam Quốc. Chị nàng, Đại Kiều sau này lấy Tôn Sách, người lập nên nhà Đông Ngô. Còn nàng lấy Chu Du, danh tướng Đông Ngô. Đến nay, các sử gia vẫn chưa biết được tên thật của hai nàng cũng như phát hiện ra tiểu sử của hai chị em có nhiều điểm còn mâu thuẫn.

[4] Tuệ căn: đồng nghĩa với tư chất thông minh.

[5] Như lý bạc băng: ý chỉ như đi trên băng mỏng, phải hết sức cẩn thận.

Hết chương 99

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Gió hạ nồng ấm

Yên Khâu, bên dòng sông Xuyên Tinh

Mặt trời đang chậm rãi ngã về Tây. Ánh nắng vàng rực rỡ đang dần dịu nhẹ trở lại khiến không khí trở nên mát mẻ hơn đôi phần. Thế nhưng bên trong lều lớn, bầu không khí vẫn còn khá căng thẳng và bức bối. Nhìn vào địa đồ ai nấy cũng đều tập trung cao độ. Yên Khâu đã thắng một trận. Xét về các mặt, có thể dễ dàng nhận ra rằng họ đang giành được thế chủ động. Vậy nên họ phải lợi dụng triệt để điều này để hạ Tân Thục.

Chỉ vào địa đồ Đại Tư Mã Doãn Hoàng Thịnh đưa ra chủ kiến vượt sông đánh bất ngờ khiến Tân Thục trở tay không kịp. Cách làm này luôn có hiệu quả lớn, khiến địch thủ dễ bị rối loạn cũng như sẽ cướp được lương thực của quân địch.

_ Không biết ý của Bệ hạ thế nào ạ?

Sau khi đưa ra ý kiến của mình, Đại Tư Mã chậm rãi quay về phía Hàn Phong hỏi. Từ nãy giờ chàng vẫn chú tâm lắng nghe những gì các tướng quân nói. Ý kiến của mọi người chàng đều tiếp thu. Và xem chừng bản thân chàng cũng đã tìm ra được kế sách cho mình. Duy chỉ việc đốt lương thực, chàng quả thực không thích thú cho lắm. Tuy chưa trực tiếp ra trận lần nào, song chàng biết chắc Phúc Tuấn đã chuẩn bị đầy đủ kỹ lưỡng về mọi mặt vậy nên chỉ một trận thua không thể nào hạ được người này ngay.

Đốt lương thực vốn là một kế hay chỉ có điều, người chàng muốn đầu phải là một người ngang tài ngang sức của mình. Bởi chàng không muốn tranh giành với một kẻ yếu đuối. Chàng muốn giành Lôi Vi một cách đường đường chính chính chứ không phải lợi dụng lúc người khác nguy khốn mà cướp nằng.

Hít một hơi đầy căng, Hàn Phong chậm rãi tiến về phía cửa lều. Mặt trời đang dần đi về đường chân trời. Từng ánh nắng cũng đang mỗi lúc một yếu ớt hơn. Gió từ bờ sông thổi vào như làm thanh lọc bầu không khí nóng bức của một ngày dài khiến đầu óc chàng bớt căng thẳng đôi phần.

Một khi đã quyết định thực hiện việc gì, chàng quyết thực hiện đến cùng. Và lần này cũng không phải là ngoại lệ.

_ Các tướng nghe lệnh! Chu Liêm!

_ Có mặt tướng!- Vừa tiến về phía trước, Chu Liêm vừa quỳ xuống.

_ Khanh hãy âm thầm đưa mười vạn quân vượt sông, bao vây hai ngòi đồi quanh chỗ Tân Thục đóng quân. Chờ thời cơ thích hợp sẽ ra tay.

_ Mạc Quảng Hằng!

_ Có!- Mạc Quảng Hằng vội tiến về phía trước.

_ Khanh đưa năm vạn đại quân áp sát bờ Đông Xuyên Tinh. Khi thấy quân địch tháo chạy lập tức đuổi theo. Nhớ không cần truy cùng giết tận.

Trong kế hoạch của mọi người đưa ra đều nêu rõ bất sống Phúc Tuấn vậy mà Hàn Phong không hề đề cập đến chuyện này khiến họ có chút bất ngờ.

_ Vậy Thái tử Thục Quốc thế nào ạ?- Chu Liêm lên tiếng hỏi.

_ Đề hấn sống!- Hàn Phong chậm rãi nói.- Ta muốn đấu với hấn một trận.

Bầu không khí trong lều lập tức như bị đông cứng lại, không ai có thể hít thở được. Giang sơn và mỹ nhân không thể vẹn toàn. Nhưng xem ra Hoàng đế của họ quyết giành bằng được hai điều này về tay mình.

_ Chúng thần tuân chỉ!

_ Được rồi các khanh lui ra đi!

Sau khi thi lễ lập tức mọi người nhanh chóng lui ra ngoài.

_ Tức thật!- Vừa mới ra khỏi lều, Chu Liêm đã giậm chân tức giận.- Tại sao lại thả tên Thái tử đó chứ? Rõ ràng là cơ hội tốt vậy mà...

_ Mặt tướng cũng lấy làm lạ!- Mạc Quảng Hằng chậm rãi lên tiếng.- Chu Tướng quân! Theo Ngài nghĩ là tại sao ạ?

Mạc Quảng Hằng vốn là tướng trẻ dưới trướng Chu Liêm. Xưa nay vốn trấn giữ vùng biên giới. Nay vì trận chiến này mà được Chu Liêm cất nhắc nên căn bản hấn không hiểu rõ nội tình tại triều đình.

_ Chuyện là...

_ Chuyện của Hoàng thượng, chúng ta không nên biết nhiều.

Chu Liêm chưa kịp nói, Doãn Hoàng Thịnh đã lên tiếng cắt ngang lời ông ta. Quay sang nhìn Đại Tư Mã, ông ta thở hắt ra một tiếng rồi tiện chân đá một hòn đá dưới đất sau đó đi thẳng. Nhìn dáng đi của ông ta, Doãn Hoàng Thịnh không khỏi thở dài. Cả ông và ông ta trên đầu đều đã hai màu tóc cả rồi, tại sao ông ta vẫn cứ nóng tính như vậy? Ông chỉ hy vọng lần này giao chiến, ông ta sẽ không làm hỏng đại cuộc. Khẽ thở ra ông nhanh chóng rời khỏi lều của Hàn Phong.

Trong lều, khi các vị tướng quân vừa đi khỏi, Hàn Phong chậm rãi tiến về chiếc bàn nhỏ và mở cuộn giấy trên bàn ra. Từng nét vẽ chậm rãi hiện ra ngay trước mắt chàng. Đôi mày thanh tú, đôi mắt tinh lạng, sống mũi cong cong hơi hếch lên đầy ương bướng, đôi môi chúm chím tựa cánh hoa...Hình ảnh Lôi Vi hiện ra ngay trước mắt chàng. Thật gần gũi nhưng cũng quá xa vời, không thể nào nắm bắt. Nàng mạnh mẽ nhưng cũng rất mong manh tựa hồ có thể biến mất bất kỳ lúc nào khiến người khác thật muốn dùng cả sinh mệnh của mình mà chớ che cho nàng.

Đối với các phi tử khác của mình, chàng tuy có tình cảm nhưng lần đầu tiên có một người khiến chàng cảm thấy lo sợ mình sẽ để vuột mất người đó đến vậy. Vậy nên chàng mới quyết đưa nàng về bên cạnh mình bất chấp người trong thiên hạ đàm tiếu thậm chí chửi rủa chàng. Chỉ cần là vì nàng, cho dù có phải trở thành tội nhân thiên cổ, chàng cũng cam tâm tình nguyện.

Vội đóng cửa lại, Như Yến nhanh chóng tiến về phía Phần Diễm. Vừa đi, nàng ta vừa quan sát thật kỹ sắc diện của chủ tử mình.

_ Tham kiến Sở Chiêu huấn!

_ Đứng lên đi!- Vẫn tiếp tục đọc sách, Phần Diễm chậm rãi nói.- Những chuyện ta sai ngơoi tìm hiểu. Ngơoi đã tìm hiểu thế nào rồi?

_ Thừa nô tỳ đã tìm hiểu xong cả rồi ạ.

Nói đoạn Như Yến nhanh chóng thuật lại những gì mình tìm hiểu được cho Phần Diễm nghe. Tất cả mọi chuyện, nàng đều không dám bỏ qua bất kỳ một chi tiết nhỏ nào. Nàng e, nếu bỏ qua, chẳng may chủ tử nàng phát hiện được, mạng nàng chắc khó toàn.

_ Thì ra mọi chuyện là như vậy! Quả đúng là một vở kịch ra trò.- Vừa nói, Phần Diễm hơi nhếch mép lên tạo thành mộ kiểu cười nửa miệng.

Chậm rãi đặt quyển sách xuống, Phần Diễm vừa tiến về cửa sổ vừa suy tính.

_ Ngơoi hãy ra ngoài thành tìm hiểu về người đó cho ta. Xem xem người đó là ai mà lại được Lương đệ của chúng ta "trọng dụng" đến vậy.

Không dám hỏi nhiều, Như Yến nhanh chóng vâng một tiếng rồi vội cáo lui.

*

Giữa tháng năm tiết trời vẫn nắng gắt. Ở Xuân Hoa viện dù đã mở toang tất các cửa từ cửa chính cho tới cửa sổ nhưng Lôi Vi vẫn không khỏi cảm thấy bức bối. Đã lựa cho mình bộ váy có thể nói là mỏng nhất và độ hở tương đối nhiều so với thời đại này nhưng nàng vẫn không khỏi cảm thấy nóng.

_ Nóng quá!- Dựa người vào thân cây, Lôi Vi không khỏi ca thán. Quay đầu nhìn vào trong tiểu đình nhỏ, nàng làm gương mặt đầy đau khổ nhìn Băng Luân Công chúa lẫn Phi Đào.- Hai người thử nói xem, chúng ta đã tìm chỗ mát nhất của Ngự hoa viên này để hóng gió, tại sao vẫn nóng đến vậy?

_ Vì trời không có gió!

Phi Đào nói ra một điều hết sức hiển nhiên càng khiến Lôi Vi thêm sầu não.

_ Ông trời ơi! Tại sao lại như vậy? Cho tý mưa xuống đi ông trời ơi!

Nếu là trong phim chắc chắn sau câu nói này của Lôi Vi thế nào cũng sấm chớp ùng ùng. Khi nói ra câu nói này, nàng cũng hy vọng mình sẽ may mắn. Nhưng quả thật trời vẫn nắng chang chang. Nhìn dáng vẻ đau khổ của nàng, Băng Luân Công chúa lẫn Phi Đào đều không nén được cười. Băng Luân Công chúa lâu lâu mới có dịp vào cung và mỗi lần như vậy, nàng luôn khiến nàng ấy cảm thấy vui vẻ, thoải mái.

_ Thôi được rồi! Muội mau xuống đi!- Đặt tách trà xuống bàn, Phi Đào chậm rãi nói.- Chưa thấy ai nghịch như muội cả.

_ Bộ tỳ không có chắc?

_ Ta...ta đâu có!- Phi Đào chối bay chối biến.

Bầu môi, Lôi Vi nhanh chóng trèo thang xuống. Không có gió, dù cho có leo lên cây ngồi cũng như không. Xuống đến nơi, A Sa nhanh chóng đưa cho nàng một chiếc khăn nhỏ. Quay lại cảm ơn A Sa, nàng nhanh chóng vào trong tiểu đình quan sát thật kỹ gương mặt của Phi Đào.

_ Đúng là không có thật! Muội nói chứ từ sau khi Tiểu Đào Đào nhà chúng ta đây chính thức được gặp Thất Hoàng tử liền thay đổi đến bất ngờ luôn. Tỳ! Hai mặt!

_ Cái gì mà hai mặt chứ?- Phi Đào gân cổ lên cãi.

_ Còn nói không? Trước mặt muội, tỳ có bao bao giờ chịu lớn đâu, nghịch ngợm, chạy nhảy lung tung. Vậy mà trước mặt huynh ấy tỳ lại trở nên dịu dàng đến lạ thường. Phải không Vương phi?

_ Đúng vậy!- Băng Luân Công chúa xác nhận.- Trước mặt chúng ta thì đánh đá, nhưng chỉ cần nhìn thấy Thất huynh là lập tức trở thành thiếu nữ khuê các.

_ Hai người hòa nhau ăn hiếp ta.

Không nói gì, Lôi Vi lè lưỡi trêu Phi Đào. Tức khí, Phi Đào vội đứng lên rượt đuổi Lôi Vi. Cứ vậy hai người họ làm huyên náo cả một góc vườn. Chỉ đến khi thấm mệt họ mới chịu dừng lại ngồi xuống và trò chuyện với nhau...

Xa xa vọng lại tiếng nói cười nhanh chóng thu hút sự chú ý của ba người. Quay lại nhìn, cả ba nhanh chóng nhìn thấy đám thê thiếp của Phúc Tuấn đang vừa đi vừa nói cười với nhau. Vì đất nước đang xảy ra chiến tranh nên Minh Đức Thái hậu năm nay quyết định không tổ chức tiệc mừng thọ như mọi năm nữa. Thay vào đó, Người đem tư trang của mình quy đổi ra nhu yếu phẩm gửi tới nơi sa trường. Các phi tần trong cung thấy vậy cũng góp chút sức mọn của mình vào. Mừng thọ có thể không tổ chức nhưng lễ nghi lại nhất định không thể thiếu. Vậy nên từ sáng các tôn tử trong Hoàng thất sớm đã đến Trường Sinh điện để vãn an Thái hậu. Duy chỉ có Thiên Phụng Công chúa và Băng Luân Công chúa đều được miễn vì sắp đến ngày sinh nở.

Quan sát hướng đi của năm người, Lôi Vi đoán họ đang trở về Đông cung điện. Nhìn dáng vẻ điệu bộ của bọn họ, nàng quả thật không khỏi thờ dãi. Ngoài mặt tuy thon thót nói cười là thế song ai biết được trong đầu họ nghĩ cái gì.

_ Lôi Vi!- Kéo nhẹ tay Lôi Vi, Phi Đào thấp giọng xuống.- Người mặc áo màu lục kia chính là Hoắc Tương Nguyệt phải không?

_ Đúng vậy!- Lôi Vi gật đầu xác nhận.

_ Đúng là thay đổi nhiều quá khiến ta thiếu chút nữa là nhận không ra.

Phi Đào nói vậy, Lôi Vi cũng thấy không có gì lạ. Cả hai đều vốn là con của quan đại thần trong triều nên quen biết nhau cũng là chuyện thường tình. Nhưng nghe cách nói của Phi Đào, nàng đoán dường như lâu rồi họ không gặp nhau.

_ Nàng ta từ nhỏ đã ngang bướng, tự cao tự đại rồi. Mấy lần ta theo phụ thân đến Hoắc phủ chơi toàn đứng lúc nàng ta đang chửi bới người hầu của mình ở hậu hoa viên.- Vừa nhìn về phía Tương Nguyệt, Phi Đào chậm rãi nói.- Nhưng Hoắc phu nhân dường như rất biết cách bịt miệng bọn họ nên Hoắc Đại Tướng quân không biết được những việc này, bằng không với tính khí của mình, nàng ta chắc chắn đã bị phụ thân của mình cho mềm xương từ lâu rồi. Ta chỉ không ngờ bình thường trong phủ nàng ta tuy quá quắt nhưng quá quắt đến độ vô lý như vậy ta thật sự lần đầu tiên nghe thấy.

Câu nói sau cuối của Phi Đào, Lôi Vi hiểu tiểu tử của mình đang ám chỉ điều gì. Và qua những gì nàng ấy nói, nàng cũng phác họa ra được Hoắc Tương Nguyệt không phải là một người khéo léo trong việc đối nhân xử thế cho lắm bằng không nàng ta đã chẳng sớm lộ cái đuôi ra sớm như vậy. Tự mình kiểm chứng, quả thật nàng thấy nói về việc cư xử, tranh giành trong chốn hậu cung, nàng ta phải học tập Ngọc Nhạ và Sở Phần Diễm rất nhiều. Sở Phần Diễm tuy giờ vẫn chỉ là Chiêu huấn song cách cư xử không lộ chút vết tích của nàng ta rất được lòng đám thê thiếp của Phúc Tuấn. Duy chỉ có Triệu Yên Xuân là tâm tư khó lòng nắm bắt, bởi lần nào nhìn thấy nàng ấy, nàng cũng cảm thấy dường như con người này đang có điều gì đó chất chứa trong lòng, không thể nói ra.

_ Việc người bị phạt, ta cũng đã nghe qua.- Chật giọng của Băng Luân Công chúa đầy lo lắng.- Người thật sự phải hết sức cẩn thận đó.

Chuyện Lôi Vi bị Hoắc phu nhân gây khó dễ trong tiệm vải căn bản đã bị Phúc Tường giấu đi bằng không với tình cách hết lòng vì bạn bè của mình, Băng Luân Công chúa nhất định sẽ không để yên. Nàng nghĩ như thế lại hóa hay. Chẳng may nàng ấy bị động thai, nàng chắc chắn không thể nào yên ổn với tay Vương gia chuyên đi hại người này.

_ Nói chung, muội sau này phải hết sức cẩn thận. Không là bị bọn họ...

Nói đến đây, Phi Đào đưa tay lên ra hiệu ngầm ý bị hại chết.

_ Muội sẽ cẩn thận!- Khẽ bật cười, Lôi Vi chậm rãi nói.- Nhưng muội thấy đâu phải ai cũng vậy. Như Triệu Lương viên chẳng hạn. Từ khi nàng ấy nhập cung, muội quan sát thấy nàng ấy không nhạt cũng không mặn với mọi người. Sống khá khép kín. Nàng ấy căn bản không muốn tranh sủng.

_ Triệu Yên Xuân lại là một câu chuyện khác.- Vừa nói Phi Đào vừa không khỏi thờ dãi.- Muội cũng biết rồi đấy, phụ thân của nàng ấy là Thái phó Triệu Hoài, thầy dạy của các Hoàng tử. Vậy nên từ nhỏ trong nhà gia quy đã rất nghiêm khắc. Bản thân nàng ấy cũng là một tài nữ nữa. Cảm kỳ thi họa đều thạo rồi tứ thư ngũ kinh đều đọc qua. Rồi gì mà Hiếu kinh [1], Nữ hiếu kinh [2], Nữ nhi kinh [3], Liệt nữ truyện [4]...nàng ấy đều rành rẽ cả. Vậy nên nàng ấy từ nhỏ vốn đã là bạn tâm giao của đương kim Thái tử. Chỉ là ta không hiểu tại sao sau khi diệt xong thảo khấu phương Nam cách đây mấy năm trước, Thái tử lại không đến phủ Thái phó nữa.

Nghe Phi Đào kể, Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên. Vốn biết người xưa đọc không ít sách nhưng nàng thật không ngờ còn trẻ tuổi như vậy mà Yên Xuân đã có thể đọc và ghi nhớ được những thứ sách theo nàng là khó nuốt. Nếu bọn họ sống ở thời đại nàng chắc ai nấy cũng đều trở thành thần đồng hết cả.

_ Ta nghe nói, nàng ấy vốn đã có ý trung nhân rồi. Nhưng vì bị Thái hậu nhầm trúng nên không còn cách nào khác mà phải vào cung là thê tử của Điện hạ.

_ Sao lại như thế?- Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên.

Nhìn gương mặt kinh ngạc của Lôi Vi, Phi Đào phải nén lắm mới không bật cười. Nghe cách nàng nói, nàng ấy thật không biết nàng là ngốc thật hay ngốc giả nữa.

_ Muội sao thế?- Vừa nói, Phi Đào vừa đẩy đầu Lôi Vi.- Ý chỉ của Thái hậu, ai dám bất tuân? Bất tuân là chém cả nhà đấy chứ chẳng chơi đâu.

Phi Đào nói vậy, Lôi Vi mới tỉnh lại. Đúng rồi! Thời buổi này quyền sinh tử của một con người đều nằm hết trong tay những con người cao cao tại thượng kia. Dù họ không nghĩ cho mình cũng phải nghĩ đến gia đình. Hiếu tình hai bên không thể nào vẹn toàn. Giờ thì nàng đã hiểu tại sao từ ngày vào cung đến nay, nàng chưa bao giờ thấy nàng ấy nở một nụ cười thật sự thoải mái, tự nhiên nào cả. Một lần nữa, nàng lại được kiểm chứng quyền lực có sức mạnh kinh người đến thế nào...

_ Á!

Tiếng kêu thất thanh khẽ vang lên nhanh chóng thu hút sự chú ý của Lôi Vi cũng như những ai có mặt trong tiểu đình vội quay lại nhìn, nàng không khỏi tái mặt khi nhìn thấy Băng Luân Công chúa đang ôm bụng nhăn nhó khổ sở.

_ Công chúa!- Vội chạy đến đỡ Băng Luân Công chúa, A Sa vừa hỏi.- Công chúa! Người sao vậy Công chúa?

_ A Sa! Ta đau quá!

Vội lấy lại tinh thần, Lôi Vi nhanh chóng đứng lên tiến về phía Băng Luân Công chúa. Chẳng mấy chốc nàng đã nhìn thấy một ít nước nhỏ xuống đất ngay bên dưới chỗ nàng ấy ngồi. Linh tính mách bảo, nàng vội vén váy của nàng ấy lên và không khỏi ngạc nhiên.

_ Nhanh! Nhanh lên! Vương phi sắp sinh rồi!

Chỉ một câu nói của Lôi Vi, cả đám người hầu trong đình nhao nhao cả lên như ong vỡ tổ.

_ Trật tự!- Lôi Vi nghiêm giọng rồi bắt đầu phân công - Bốn người các người nhanh chóng đi tìm một cái võng để đưa Vương phi đến Xuân Hoa viện.

_ Chúng nô tài tuân lệnh!

Dứt câu bốn tên nô tài gấp rút đi tìm võng.

_ Ta nghe nói, Bát Vương gia vốn đã tìm được bà đỡ rồi phải không?

_ Vâng ạ!

_ Người gấp rút xuất cung đưa bà đỡ đến đây. Còn người, mau đến Thái y viện thông báo, phòng trường hợp bà đỡ không đến kịp thì Thái y viện lo. Nhanh lên!

_ Vâng!

Chờ bọn nô tài đi khỏi, Lôi Vi vội quay về phía Băng Luân Công chúa bảo nàng cố gắng điều hoà nhịp thở.

_ Lôi Vi! Sao không đến Huy Tín cung?- Phi Đào vội hỏi.

_ Từ đây đến Xuân Hoa viện gần hơn! Đến Huy Tín cung, Vương phi e không cầm cự được lâu. Phi Đào! Tỳ mau chạy đi tìm Ninh Thân vương báo với Ngài ấy một tiếng.

_ Được rồi!

Dứt câu, Phi Đào vội chạy đi. Cùng lúc đó bốn tên nô tài Lôi Vi sai đi tìm võng cũng vừa về đến nơi. Nhẹ nhàng đặt Băng Luân Công chúa lên võng, cả bảy người nhanh chóng chạy về Xuân Hoa viện. Vốn trời đã nắng gắt lại gặp phải chuyện chưa bao giờ trải qua trong đời càng khiến mồ hôi trên trán Lôi Vi tứa ra nhiều hơn. Nàng thực sự lo lắng và cầu mong Ninh Vương phi có thể vượt cạn thành công...

...Suốt cả quãng đường, Băng Luân Công chúa vừa giữ chặt tay Lôi Vi vừa cố điều hoà nhịp thở. Con đau mỗi lúc một tăng tiến khiến nàng không ngừng la hét làm một góc của Ngự Hoa viên trở nên ồn ào, căng thẳng.

_ A Sa! Tỳ chạy về Xuân Hoa viện trước. Nôi Đồng Thảo và Quân Đài dọn dẹp lại phòng của muội, chuẩn bị nước ấm các thứ.

Vội gật đầu một cái, A Sa nhanh chóng chạy về Xuân Hoa viện trước.

_ Nhanh nữa lên! Vương phi sắp không chịu được nữa rồi!

Bọn Thái giám nghe vậy cũng vội vàng nhỏ giò chạy về Xuân Hoa viện. Chẳng mấy chốc bọn họ đã về đến nơi và đưa Băng Luân Công chúa vào thẳng phòng của Lôi Vi. Họ vừa đưa người vào, Trần Thái y cùng ba y nữ từ Thái y viện cũng vừa đến nơi rồi không ai bảo ai, bọn họ nhanh chóng bắt tay vào công việc của mình. Cảm thấy mình không nên ở đây, Lôi Vi nhanh chóng ra ngoài để mọi người có không gian mà dễ dàng làm việc.

_ Băng Luân!

Nghe tiếng gọi, Lôi Vi giật nảy mình. Vội ra cửa xem nàng không khỏi thở dài. Thật đúng là, người chưa tới mà tiếng đã tới trước rồi.

_ Băng Luân!

Vội chạy vào Xuân Hoa viện, Phúc Tường toan xông thẳng vào bên trong nhưng đã bị Lôi Vi giữ lại.

_ Nàng ấy đang ở trong. Ngài vào làm cái gì?

_ Ta phải vào với nàng ấy!

Tinh thần của Phúc Tường quả thật sẽ khiến một nữ nhân đến từ thời hiện đại như Lôi Vi trầm trồ. Nhưng ở thời này lại khác. Nam nhân nhìn thấy nữ nhân sinh nở vốn là điều kiêng kỵ vậy nên nàng vẫn đành phải giữ chàng lại.

_ Ngài yên tâm! Bên trong đã có các y nữ lo rồi. Ngài vào đó với bộ dạng này chỉ thêm rối chuyện mà thôi. Vậy nên Ngài cứ an tâm ở đây chờ đợi đi.

_ Ngươi...ngươi bảo ta sao có thể an tâm được chứ?

_ Vậy Ngài muốn Vương phi phải lo lắng cho Ngài sao?

Nghe Lôi Vi hỏi vậy, Phúc Tường đành im bất...

...Hết khắc này đến khắc nọ, thời gian cứ thế nặng nề trôi qua. Phúc Tường không biết nó đã trôi qua bao lâu rồi, chàng chỉ biết chàng đã nghe thấy Băng Luân Công chúa hết lâu lắm rồi. Tiếng hét đầy đau đớn như muốn xé cả tâm can Ngài, vậy mà hải nhi vẫn chưa chịu ra. Đứa trẻ này sao lại cứng đầu đến vậy? Lẽ nào nó định hành hạ mẫu thân nó đau đớn đến chết hay sao? Càng nghĩ, lòng chàng càng như lửa đốt, đứng ngồi không yên.

_ Vương gia uống nước đi!- Đặt một tay lên vai Phúc Tường, Lôi Vi vừa đưa cho chàng một cốc nước.

_ Ta giờ nào còn tâm trí để uống nước nữa. Nhìn nàng ấy đau đớn đến vậy, ta thực chịu không nổi.

Khẽ mỉm cười, Lôi Vi chậm rãi ngồi xuống cạnh Phúc Tường.

_ Ở thời đại của tiểu nữ, vẻ sốt sắng này của Ngài chắc chắn sẽ rất được lòng phái yếu.

_ Ngươi đang chọc ta sao?

_ Không có!- Lôi Vi lắc đầu.- Là tiểu nữ nói thật. Ipad của tiểu nữ vốn là Ipad dùng chung cho cả ba anh em của tiểu nữ. Mỗi khi rảnh rỗi anh hoặc chị của tiểu nữ đều lấy nó để tải thông tin trên các phương tiện truyền thông về để đọc. Sau một thời gian, nếu không cần thiết sẽ xóa. Có lần tình cờ tiểu nữ đọc được một bài báo nói về việc sinh nở của nữ nhân.

_ Nó nói gì vậy?- Phúc Tường không khỏi tò mò.

_ Nó nói rằng mỗi lần vượt cạn như vậy nữ nhân đều phải chịu một cơn đau gấp mười lần mà người thường có thể chịu được. Và theo như tiểu nữ nhớ người ta có làm thí nghiệm để đo mức độ chịu đựng của nam giới khi bị đau để thử xem cảm giác của họ như thế nào.

_ Có chuyện này sao?- Phúc Tường ngạc nhiên.

_ Có chứ! Họ có thiết bị chuyên dụng mà. Thiết bị này chia cơn đau để ra thành năm mức. Và từ mức độ đau thứ ba trở đi, trung bình đều có một người bỏ cuộc ngay từ giây đầu tiên. Đến mức độ thứ năm thì không ai có thể chịu đựng và hoàn thành thí nghiệm đó được nữa. Nếu tiểu nữ nhớ không nhầm, họ từng so sánh cơn đau đẻ này của nữ nhân giống như cùng một lúc họ bị bẻ gãy từ năm đến bảy chiếc xương sườn vậy.

Nghe Lôi Vi nói vậy, Phúc Tường không khỏi tái mặt.

_ Cùng một lúc từ năm đến bảy chiếc xương sườn sao?- Chết giọng của Phúc Tường đầy hoang mang.- Sao có thể? Làm sao nàng ấy chịu được?

_ Bởi vậy mới nói những người làm mẫu thân thật sự rất vĩ đại. Vì đối với họ, đứa con là cả mạng sống của họ.

Đúng vậy! Nữ nhân thật vĩ đại! Vì sinh con cho nam nhân họ đã phải chịu cơn đau vượt quá giới hạn của bản thân. Chỉ cần nghĩ đến thôi, Phúc Tường không khỏi cảm phục. Tiếng hét của Băng Luân vẫn vọng ra đều đều khiến chàng vừa xót lòng vừa cảm phục vạn phần.

_ Nam nhân các người cứ chê nữ nhân là không biết làm gì. Nhưng nếu không có nữ nhân thì ai sinh con đẻ các người nói dối tông đường? Nếu không có nữ nhân thì ai chăm chút cho cái nhà mà các người cùng ở. Đối với các người đó chỉ là chuyện vật vãnh, không đáng để bận tâm. Nhưng nếu nữ nhân không làm những chuyện vật vãnh ấy, liệu nam nhân các người có thể thoải chí tung hoành được không? Các người có câu "Tề gia, trị quốc, bình thiên hạ" nhưng tiểu nữ thấy, các người chỉ "trị quốc" và "bình thiên hạ" mà thôi. Còn "tề gia" đều là do nữ nhân lo cả.

Tư tưởng thời đại khác nhau thêm vào đó mọi tâm tư của Phúc Tường đều dồn hết ở chỗ Băng Luân Công chúa nên chàng chẳng hơi sức đâu mà đấu khẩu với Lôi Vi. Chứ quả thật, nàng tuy nói đúng nhưng vẫn còn phiến diện. Ai nói nam nhân không "tề gia"? Vậy gia pháp trong nhà không lẽ từ trên trời rơi xuống?

"Oa...oa...oa..." tiếng khóc vang lên khiến Phúc Tường chết trân tại chỗ.

_ Sinh rồi!- Lôi Vi vội đứng bật dậy.- Vương phi sinh rồi! Ninh Thân vương! Sau này Ngài nhất định phải trân trọng mẫu tử bọn họ đấy.

Như một cái máy, Phúc Tường gật đầu lia lịa.

_ Còn đứng đó làm gì? Mau vào trong nhìn mặt hài tử đi!

Dứt câu, Lôi Vi vội đẩy Phúc Tường đi, đến lúc này chàng mới định thần trở lại mà thẳng tiến vào trong. Bên ngoài ai nấy cũng thở phào nhẹ nhõm. Lần đầu tiên trong đời họ trải qua cảm giác hồi hộp đến vậy. Quả thật không gì có thể vui hơn.

_ Mau!- Vội quay về đám nô tài, Lôi Vi giục.- Các người chia nhau ra thông báo cho Thái hậu, Hoàng thượng, Hoàng hậu, Hoa Quý phi.

_ Vâng!

Đám nô tài vội nhận lệnh rồi nhanh chóng rời khỏi Xuân Hoa viện. Một bầu không khí chộn rộn, hạnh phúc bao trùm lên khắp cái viện nhỏ.

Bên ngoài sân, nắng đang vui mừng nhảy nhót chào đón sự ra đời của một sinh linh bé bỏng. Đầu đó vang lên những âm thanh hồi hả của đám nô tài chạy đi tứ tán để thông báo tin tốt lành cho các trưởng bối trong Hoàng cung. Đã lâu lắm rồi Hoàng cung Tân Thực mới có chuyện vui như vậy...

[1] Hiếu kinh: được cho là văn bản viết vào khoảng thời kỳ Tần-Hán, là một luận thuyết kinh điển Nho giáo đưa ra lời khuyên về lòng hiếu thảo; có nghĩa là, làm thế nào để đối xử với một bậc trưởng thượng (chẳng hạn như một người cha, một người anh trai, hay là cấp trên).

Từ đó thiết lập nên đạo Hiếu, là một đức tính tôn trọng cha mẹ và tổ tiên của mình. Trong sách thuật lại cuộc trò chuyện giữa Không Tử và học trò của ông là Tăng Tử, là làm thế nào để thiết lập một xã hội tốt đẹp bằng cách sử dụng nguyên tắc của lòng hiếu thảo. Lòng hiếu thảo là trung tâm của tiêu chuẩn đạo đức của Nho giáo. Hiếu Kinh được xếp vào Thập tam kinh là bộ mười ba tác phẩm kinh điển được Nho học đề cao.

[2] Nữ hiếu kinh: sách nói về lòng hiếu thảo của người con gái đối với bề trên. Sách do Trịnh thị, thê tử của Trần lang nhà triều Đường biên soạn.

[3] Nữ nhi kinh: sách nói về đạo đức, hành vi của nữ nhân.

[4] Liệt nữ truyện: là bộ sách giới thiệu hành vi của phụ nữ Trung Quốc cổ đại. Sách do tác giả Lưu Hưởng là học giả Nho gia thời Tây Hán biên soạn vào năm 18 TCN đời Hán Thành Đế.

Tuy nhiên, có người cho rằng toàn bộ sách này không phải do chính Lưu Hưởng viết nên, một quyển tụng văn (đoạn văn khen ngợi thường viết ở đầu trang sách) kèm theo trước tác truyện là do Lưu Hâm soạn ra, trong phiên bản lưu hành hiện nay do Sái Kỳ thời Nam Tống biên soạn lại, cộng thêm phần khen ngợi trong bảy quyển của nguyên tác, bên cạnh tám quyển bổ sung của Tục Liệt nữ truyện. Do có một vài phiên bản của tác giả vẫn còn đánh dấu khuyết danh. Cũng có người cho rằng, phiên bản lưu truyền hiện tại là do người đời sau mượn danh Lưu Hưởng mà viết thêm một số thiên vào đầu trang sách.

Hết chương 100

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Bóng chàng nơi nào

Vừa kéo tay nải lên cao, Lôi Vi vừa kéo ngựa đi vừa quan sát mọi thứ xung quanh. Con đường không quá lạ lẫm với nàng song cảnh vật đã thay đổi đôi phần. Chỉ mới có vài năm không xuống phía nam, đến vùng Thảo Nguyên mà đã thay đổi đến thế này rồi.

Đôi chân đã thấm mệt, nhưng Lôi Vi biết con đường phía trước còn rất dài. Nàng nhất định phải vững vàng, không thể chùng bước được. Nàng nhất định phải tìm được Phúc Tuấn. Chỉ nghĩ đến việc chàng nơi sa trường đang gặp nguy hiểm là lòng nàng lại nóng như lửa đốt. Đôi chân cũng vì vậy mà bước nhanh hơn.

"Cách đây gần mười ngày trước, sau khi Băng Luân Công chúa hạ sinh được một tiểu Hoàng tôn, trong khi cả Hoàng cung ai nấy hầy đều vui vẻ chúc mừng, từ ngoài sa trường lại báo về tin dữ. Những gì nghe được khiến Lôi Vi không khỏi bàng hoàng. Yên Khâu nhân lúc đêm khuya đã đánh úp lều trại của Tân Thực khiến quân ta phải tháo chạy. Ai ở trên thuyền thì tháo chạy bằng đường thủy, ai ở trên bờ thì tháo chạy bằng đường bộ. Phúc Tuấn trong lúc hỗn loạn đã mất tích. Sau khi ổn định lại quân ngũ, Phúc Khải một mặt cho người đi tìm chàng, một mặt cho người chạy đến thành gần nhất để tiếp tế lương thực. Mất chủ tướng, lòng quân đã rối lại càng rối hơn khi người đó là chính là Thái tử Điện hạ.

Khi nghe tin này, Lôi Vi quả thật cắt không còn giọt máu. Nàng đã chạy đến Đại điện cầu xin Hoàng thượng để nàng đi thương thuyết với Yên Khâu lần nữa. Song lần này Định An Hoàng đế nhất quyết không chịu. Đã vậy Ngài còn ra lệnh cấm nàng không được xuất cung khiến nàng không thể nào tự ý rời khỏi Hoàng cung như trước nữa.

Hết ngày này đến ngày khác trôi qua trong sự lo lắng khiến Lôi Vi bức bối không chịu nổi ầy vậy mà tin của Phúc Tuấn từ nơi sa trường vẫn bật vô âm tín. Ba ngày trước nàng bèn đánh liều. Hôm ấy sau buổi cơm chiều, nàng nói một nên đi ngủ sớm. Chờ đến đêm nàng cải trang thành Thái giám trốn ra khỏi Xuân Hoa viện. Vì Thái Thường Nhạc phủ nằm ở vòng ngoài của Hoàng cung nên việc ra vào Hoàng cung cũng tương đối dễ dàng hơn. Nhưng khó nỗi trốn khỏi Xuân Hoa viện không phải dễ khi trước phòng của nàng Tiểu Tuyết Cầu luôn túc trực.

Phải vất vả lắm nàng mới trốn được rồi đến cổng gần nhất, Tây môn Bạch Hồ, quan sát động tĩnh một lúc khá lâu sau đó nàng đánh liều nói là người của Ninh Vương phủ vì vào cung có việc nên giờ mới về. Hai tên lính gác nhìn nàng với vẻ nghi ngờ song rất nhanh sau đó bọn chúng cho nàng xuất cung. Qua được một ải rồi nàng nhanh chóng chạy xuống cổng thành phía Nam để ra khỏi kinh thành và từ đấy, nàng chỉ cần nhắm thẳng hướng Nam mà đi là sẽ tới nơi. Nghĩ vậy, bước chân của nàng đi mỗi lúc một nhanh hơn.

Song vui mừng chưa được bao lâu, khi tới cổng thành phía Nam, Lôi Vi đã không khỏi kinh ngạc khi thấy có người đã đứng chờ sẵn nàng.

_ Vương...vương gia?!- Lúng búng mãi, Lôi Vi mới nói nên lời.- Tại sao Ngài lại ở đây?

_ Vì ta biết nàng sẽ không chịu ngồi yên một chỗ.

Gương mặt chìm hẳn trong bóng tối của Phúc Hoảng khiến Lôi Vi không thể không thể nào nhìn ra được tâm tư của chàng lúc này. Thả dây cương ra, chàng chậm rãi tiến về phía nàng. Bầu không khí giữa hai người nhanh chóng rơi vào im lặng. Ngoài tiếng nói cười của những người đi đường, giữa họ không ai nói thêm câu nào. Cho đến mãi một lúc sau đó, chàng mới chậm rãi quay về phía nàng.

_ Nàng vì Điện hạ mà liều mình như vậy, ta không thích một chút nào.- Nhìn xoáy vào Lôi Vi, Phúc Hoảng chậm rãi nói.

_ Vương gia...

_ Nhưng ta biết...- Phúc Hoảng cắt ngang lời của Lôi Vi.- Dù ta có không thích thì ta vẫn không thể cản bước nàng được. Vậy nên ta không ngăn cản nàng.

Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên nhìn Phúc Hoảng.

_ Nhưng nếu nàng xảy ra chuyện gì, ta sẽ không để yên cho Phúc Tuấn đâu.- Chết giọng của Phúc Hoảng đầy lãnh khốc.- Vì vậy nàng hãy chăm sóc tốt cho bản thân mình.

Dứt câu, không để cho Lôi Vi nói thêm câu nào, Phúc Hoảng chậm rãi, cầm dây cương ngựa đặt vào tay nàng khiến nàng đã ngạc nhiên lại càng ngạc nhiên hơn.

_ Đường đến Thảo nguyên rất xa, con Hạng Huyết Bảo Mã [1] này sẽ giúp nàng đến đó nhanh hơn.

Nghe Phúc Hoảng nói, Lôi Vi không khỏi mở căng mắt mà ngạc nhiên. Có nhầm không vậy?! Từ khi bị xuyên không đến thời đại này nếu không ngồi xe thì đi bộ, nàng có bao giờ cưỡi ngựa đâu. Trước đây Băng Luân Công chúa và Phúc Tuấn có chỉ qua nhưng nàng mới chỉ dừng lại ở mức biết ngồi lên lưng ngựa mà thôi. Vẫn chưa giữ được thăng bằng. Hai người quen biết nhau bao lâu nay, chàng lẽ nào đã quên mất điều này?

_ Nàng yên tâm! Con ngựa này đã được thuần rồi nên nó rất ngoan và biết nghe lời. Vậy...ta về đây!

Gương cười, Lôi Vi nhìn theo bóng Phúc Hoảng đi mỗi lúc một xa rồi quay lại nhìn con Hạng Huyết Bảo Mã.

_ Ta sẽ gọi mày là Khỏ Mã nhé? Haizzz! Khỏ Mã à Khỏ Mã! Ta không biết cười mày. Mày phải nghe lời ta đó.

Lôi Vi vừa dứt câu, con ngựa đã hí vang một tiếng khiến nàng giật giật người. Vậy nên, nàng chẳng dám giao tính mạng của mình cho một con ngựa."

Đoạn ký ức được tua lại khiến Lôi Vi càng thêm rầu rĩ. Vừa đi, nàng vừa nhìn con Khỏ Mã của mình với đôi mắt đầy oán hận. Quả thật đúng như cái tên, cả người lẫn ngựa đều khổ sở cả.

_ Khỏ Mã à! Rốt cuộc ta cười mày hay mày cười ta vậy? Chúng ta đã ra khỏi kinh thành bốn ngày rồi đó. Bốn ngày rồi mà mới chỉ đến được đến Thanh Giang trấn.

Thanh Giang trấn vốn là một trấn nhỏ nằm ở phía Nam kinh thành, cách kinh thành không quá xa, chỉ cần mất gần hai ngày sẽ đến nơi. Đi bốn ngày đường mà chỉ mới đến được đây, nàng quả thật có chút rầu rĩ. Song nghĩ đi nghĩ lại nàng vẫn không khỏi tò mò, có phải Phúc Hoảng đang tìm cách kiểm tra tốc độ của nàng hay không? Nhưng chàng làm như vậy với mục đích gì? Quả thật nghĩ nát óc, nàng cũng không thể nào nghĩ ra được. Thiết là chán!

Đang vừa đi vừa thở dài ngao ngán, bỗng đâu có tiếng ngựa hí vang khiến Lôi Vi không khỏi giật mình. Quay lại nhìn, nàng không khỏi ngạc nhiên khi ngồi trên con hắc mã là một nữ tử đáng dấp quen thuộc.

_ Phi Đào tỷ?- Chết giọng của Lôi Vi đầy kinh ngạc.- Sao tỷ lại ở đây?

Leo xuống ngựa, Phi Đào hăm hăm tiến về phía Lôi Vi. Nhìn sắc mặt dữ dằn của người tỷ tỷ này, nàng bất giác run lên.

_ Muội! Tại sao muội trốn ra sa trường mà không nói với ta một tiếng. Muội có còn xem ta là tỷ tỷ không?

_ Không phải vậy đâu!- Lôi Vi vội lắc đầu ngoay ngoay.

_ Lại nói không à! Sa trường có biến lớn như thế, một mình mình gánh cả đại quân, Khai ca chắc chắn gặp không ít khó khăn. Ta vốn định gặp muội để tính kế trốn đi. Muội thì đi tìm Điện hạ, ta thì đi tìm Khai ca. Vậy mà ta chưa kịp bàn bạc với muội, muội không nói không rằng gì bỏ ra sa trường một mình. Muội có còn xem ta là tỷ tỷ nữa không?

Ngôn ngữ lộn xộn nhưng về cơ bản Lôi Vi vẫn có thể nắm rõ được Phi Đào muốn nói cái gì. Thì ra là nàng hiểu nhầm. Thì ra tiểu tỷ tỷ này của nàng không phải lo cho nàng nên mới chạy đến đây. Ôi đúng là tự mình đa tình. Thật khiến người ta cười không được mà khóc cũng không xong. Nàng thật sự giương cờ trắng chào thua tiểu tỷ tỷ này.

_ Muội là trốn ra sa trường chứ có phải trốn đi chơi đâu mà rủ tỷ. Tỷ cứ làm như muội đi thăm người thân sẵn dịp đi thăm thú đó đây không bằng.

Hừ một tiếng, Phi Đào quay ngoắt đi giận dữ. Lôi Vi cũng chẳng buồn dỗ dành nàng ấy. Thở hắt ra một tiếng, nàng chậm rãi kéo con Khô Mã đi.

_ Muội đi đây!

Nghe Lôi Vi nói vậy, Phi Đào vội kéo ngựa chạy theo.

_ Chờ ta với!

_ Muội không phải là đi chơi đâu. Tỷ về đi!

_ Ta cũng không có đi chơi! Ta thật sự rất lo cho Khải ca. Mọi lần có xảy ra chuyện gì đâu sao lần này lại xảy ra chuyện lớn như vậy chứ.

Nghe chất giọng đầy lo lắng của Phi Đào, Lôi Vi quả thật không khỏi thở dài. Đều là nữ nhi, đều là những người đang yêu nên nàng hiểu được tâm trạng rối bời của nàng ấy lúc này. Vì vậy, chẳng mấy chốc nàng đã mỉm lòng để nàng ấy ra sa trường cùng mình. Kể ra nàng ấy biết cười ngửa chắc chắn có thể đưa nàng đến sa trường một cách nhanh chóng. Chỉ riêng điểm này thôi, trong hoàn cảnh này, nàng nhất định phải tận dụng thật tốt cơ hội này để tới sa trường một cách nhanh nhất.

_ Nhưng...đã bốn ngày rồi sao muội mới chỉ tới Thanh Giang trấn?

Câu hỏi của Phi Đào lập tức khiến Lôi Vi dừng khựng bước chân của mình lại. Quả thật nàng cũng đang muốn hỏi con Khô Mã kia rằng tại sao bốn ngày rồi mà họ chỉ mới đi tới đây. Càng nghĩ, nàng càng cảm thấy bức mình.

_ Tỷ tốt nhất đừng hỏi nữa!

Nghe chất giọng đầy sát khí của Lôi Vi, Phi Đào dù có vô tư đến đâu cũng phải giật mình dè chừng. Hơi mím môi, nàng chậm rãi quay đi.

_ Ra là không biết cười ngửa!

Tuy nói cho bản thân mình nghe nhưng âm lượng của Phi Đào rõ ràng không hề nhỏ khiến Lôi Vi quay ngoắt về phía nàng khiến nàng lập tức im bật không dám nói thêm câu nào.

Ra khỏi Thanh Giang trấn, cả Phi Đào lẫn Lôi Vi đều ngồi lên con hắc mã của Phi Đào mà phóng đi, phía sau là con Khô Mã chạy theo, bám sát cả hai. Chẳng mấy chốc đến cuối ngày, cả hai đã đến một thành nhỏ nằm trên đoạn đường đến vùng Thảo Nguyên...

*

Yên Khâu, bên dòng sông Xuyên Tinh

_ Bệ hạ!- Vừa quỳ xuống, Chu Liêm vừa nói.- Bây giờ Thái tử Tân Thực đã mất tích. Đại quân Thực quốc lúc này chẳng khác nào như rắn mất đầu. Chúng ta nên tranh thủ cơ hội, chớp lấy thời cơ để giành chiến thắng. Mong Người hãy suy xét thật kỹ ạ.

Nghe trong khẩu khí, rõ ràng Chu Liêm đang cố kiềm nén để không nổi trận lôi đình. Đạo quân thần khiến ông ta không thể phạm thượng song quyết định của vị Hoàng đế trẻ này làm ông ta không khỏi tức giận và bất bình.

_ Hoàng thượng!- Đại tư mã Doãn Hoàng Thịnh chậm rãi bước về phía trước.- Thần biết trong thiên hạ tìm được một người có thể xem là đối thủ để so tài cao thấp là một điều rất đáng quý. Nhưng ngay lúc này, thần khẩn thiết xin Hoàng thượng hãy nghĩ cho toàn cuộc.

Dứt câu, Doãn Hoàng Thịnh quỳ xuống. Đồng loạt các vị tướng quân khác của Yên Khâu cũng quỳ xuống cầu xin Hàn Phong.

_ Khẩn xin Hoàng thượng nghĩ cho toàn cuộc! Khẩn xin Hoàng thượng nghĩ cho toàn cuộc! Khẩn xin Hoàng thượng nghĩ cho toàn cuộc!

_ Ý Trẫm đã quyết!- Hàn Phong chậm rãi nói, chất giọng tuy nhàn nhạt nhưng đầy cương rắn kiên quyết.- Các khanh gia đừng nói nữa. Trẫm sẽ tự có sắp xếp của mình. Các ngươi hãy về thuyền, trại chờ lệnh!

Nghe vậy Chu Liêm lập tức tỏ thái độ nhưng bị Doãn Hoàng Thịnh giữ tay lại.

_ Chúng thần đã hiểu! Xin Hoàng thượng hãy nghỉ ngơi. Chúng thần xin phép cáo lui!

Doãn Hoàng Thịnh vừa dứt câu, các vị tướng quân nhanh chóng rút ra khỏi lều lớn mà trong lòng ai nấy cũng ngổn ngang trăm bề. Họ thật sự không biết Hoàng đế của mình đang mong muốn điều gì. Mỹ nhân, giang sơn hay phân tài cao thấp? Hay cả ba điều đó?

_ Thế này là thế nào?- Chất giọng của Chu Liêm đầy bức tức.- Ta thật không thể nào hiểu nổi!

Chu Liêm xưa nay nổi tiếng là người thẳng thắn, nóng tính. Lần này năm lần bảy lượt bị Hàn Phong phủ quyết ý kiến của mình ông ta giận lắm nhưng chả còn cách nào khác. Ai bảo chàng là quân còn ông ta chỉ là thần? Thở hắt ra một cái, ông ta bỏ về lều trại của mình.

_ Mạc tướng quân!- Vừa đi, Doãn Hoàng Thịnh vừa quay lại gọi Mạc Quảng Hằng.

_ Có mặt tướng!- Mạc Quảng Hằng vội tiến về phía trước.

_ Tướng quân hãy cầm thư này về kinh thành, đến phủ Thái phó Kha Mậu Phù.

Cầm lấy bức thư từ tay Đại Tư Mã, Mạc Quảng Hằng nhanh chóng nhận lệnh rồi đi. Dõi theo bóng dáng đang khuất dần của vị tướng trẻ ông khẽ gật đầu. Giờ xem ra ngoài Kha Thái phó, thầy dạy của Hoàng thượng thuở còn là Thái tử ra thật khó lòng tìm được người có thể khiến Hàn Phong thay đổi suy nghĩ. Hoàng Thịnh thực sự mong rằng cách này sẽ đem lại kết quả.

...Còn một mình trong lều, Hàn Phong chậm rãi ngả đầu về phía thành ghé. Mọi người đều khuyên chàng nên chớp lấy thời cơ mà tấn công đại quân của Thục quốc để toàn thắng. Nhưng chàng lại đi ngược lại với ý kiến của họ. Từ khi bắt đầu cuộc chiến này tâm tình của chàng thực sự không được tốt cho lắm. Dù là giang sơn hay mỹ nhân chàng đều muốn có. Từng nói với Lôi Vi rằng bản thân sẽ không từ việc gì để có được nàng, kể cả san bằng Tân Thục, ấy vậy mà giờ đây khi Phúc Tuân đã mất tích, đại quân Thục quốc đang như rắn mất đầu, chàng lại do dự không quyết được.

Thật ra, chàng đang mong muốn điều gì? Chàng cũng không rõ. Trong mơ hồ chàng luôn muốn Lôi Vi can tâm tình nguyện theo chàng về Yên Khâu nhưng chàng biết điều đó là không thể. Vậy nên ngoài cách sử dụng vũ lực để cướp nàng ra, chàng dường như ngay từ đầu đã không có sự lựa chọn. Song càng về sau, chàng càng cảm thấy chán nản khi mọi chuyện vẫn chưa đi tới đâu. Cuộc chiến cứ mãi kéo dài mà nàng vẫn chưa chịu theo chàng về Yên Khâu. Lẽ nào chàng phải tàn nhẫn hơn nữa để có được nàng sao?

_ Vi Vi! Rốt cuộc nàng muốn ta phải làm gì thì nàng mới chịu theo ta về Yên Khâu? Lẽ nào...ta phải tận diệt Phúc Tuân, nàng mới chịu theo ta?

Xiết chặt đôi bàn tay của mình lại, gân xanh nổi lên mỗi lúc một rõ hơn. Chàng không tin, chàng đã làm đến như thế rồi mà nàng vẫn có thể đứng đưng xem như không có chuyện gì xảy ra. Nàng thiện lương, không muốn nhìn thấy cảnh sinh linh đổ máu, càng không muốn Phúc Tuân rơi vào vòng nguy hiểm. Vậy tại sao đến giờ này nàng vẫn chưa chịu xuất hiện?

Cả Phúc Tuân nữa! Con người đó rốt cuộc giờ đang ở chỗ nào? Hắn còn sống hay đã chết? Nếu còn sống, hắn phải đang trù tính điều gì? Một đối thủ xứng tầm với chàng như hắn nếu chết quả thật chàng cảm thấy có chút không ổn.

Rốt cuộc, chàng nên xử trí thế nào mới phải?

*

Phía Nam vùng Thảo Nguyên, lãnh thổ người Kao, bờ Đông sông Xuyên Tinh

Từ ngày quân Yên Khâu đánh úp khiến Tân Thục trở tay không kịp còn Phúc Tuân mất tích, đến nay cũng đã được hơn 10 ngày. Hơn 10 ngày trôi qua đối với Phúc Khải là một quãng thời gian khó khăn. Bởi chàng vừa phải chỉnh đốn quân ngũ vừa sai người không ngừng tìm kiếm Ngũ huynh của mình.

Đêm hôm ấy là một buổi tối đầy gió. Khi đại quân đang nghỉ ngơi lấy sức, bất ngờ Chu Liêm ẩn mình phía sau hai ngọn đồi bao quanh doanh trại của Tân Thục phóng hỏa tiễn. Hết đợt tiễn này đến đợt tiễn khác bay vút xuống như mưa trút khiến doanh trại Tân Thục bốc cháy trong phút chốc, binh sĩ hoảng loạn tháo chạy. Chưa dừng lại đó, cánh quân của Chu Liêm tiếp tục tràn xuống, xông vào doanh trại gây nên trận hỗn chiến khiến cả tướng lẫn quân phải gấp rút tháo chạy. Thêm vào đó, Mạc Quảng Hằng vốn lợi dụng đêm đầy sương cho thuyền áp gần bờ đã mai phục tấn công thuyền chiến và nhanh chóng chớp thời cơ mà truy đuổi đại quân khiến cục diện đã rối lại càng thêm rối. Trong lúc hoảng loạn, một phút không để ý, Phúc Tuân không biết đã chạy theo ngã nào. Hai huynh đệ chàng lạc nhau từ đó đến nay. Giờ chàng thật không biết, Hoàng huynh của mình sống chết ra sao.

_ Thất Hoàng tử xin Ngài đừng quá lo lắng!- Đi bên cạnh Phúc Khải, Đại tướng quân Hoắc Thành Uy chậm rãi lên tiếng.- Đồng Giám quân đã mở rộng phạm vi tìm kiếm rồi. Chắc không lâu nữa, chúng ta sẽ có tin tức thôi ạ.

Đưa mắt nhìn đại quân đang hăng hái luyện tập, Phúc Khải không khỏi thở dài. Hơi thở ấy chứa đầy sự mệt mỏi cũng như lo lắng. Lòng chàng giờ đây nóng như lửa đốt. Nếu không phải còn cả đại quân, chàng chắc chắn sẽ tự mình đi tìm Phúc Tuân.

_ Ta tin, Điện hạ chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì. Huynh ấy đã kinh qua nhiều trận chiến nên có thể chăm sóc tốt cho mình. Nhưng dẫu vậy, không có bất kỳ tin nào của huynh ấy khiến ta thật sự rất bất an.

Trước kia là đạo quân thần, giờ là nhạc phụ của Phúc Tuân, nỗi lo lắng của Hoắc Thành Uy lẽ dĩ nhiên cũng không hề thua kém Phúc Khải. Dẫu đóng quân nơi xa nhưng tin tức từ hậu cung ông vẫn nắm bắt được, nhi nữ ông nơi hậu cung gây rối loạn khiến đương kim Thái tử nổi trận lôi đình. Hay tin ông cũng không khỏi tức giận. Vừa giận nhi nữ và giận cả nghĩa tử [2]. Nhưng là người chính trực, ông biết không có lựa nào khác. Chuyện tình cảm riêng tư của Thái tử ông cũng biết ít nhiều. Tình cảm của chàng dành cho nàng ca vũ kia sâu sắc đến thế nào, mười phần ông cũng biết được sáu- bảy phần. Ấy vậy mà con gái ông lại cả gan động vào nàng ấy quả thật là tự rước họa vào thân. Còn về Phúc Tuân, chàng là người thế nào, tính tình ra sao trên dưới trong triều đều biết. Lần này con gái ông làm chuyện như vậy quả thật đã chạm đến giới hạn của chàng. Vậy nên dù giận chàng đến đâu ông chỉ có thể thở dài lắc đầu. Dẫu sao, ông cũng không muốn con gái của mình thành góa phụ. Song qua việc lần này, ông mới thấy rằng ông quả thực quản giáo Hoắc Tương Nguyệt chưa nghiêm.

_ Thần hiểu! Nhưng ngoài việc tìm được Điện hạ, điều chúng ta nên lo lắng lúc này đó là không biết Yên Khâu sẽ tấn công lúc nào. Chúng ta đang rơi vào thế rắn mất đầu, rất dễ để lộ sơ hở cho quân địch nắm được thời cơ.

_ Ta hiểu! Hoắc Đại tướng quân! Ông hãy sai người mời các vị tướng quân về trại của ta để họp bàn đối sách. Chúng ta phải nghiên cứu thật kỹ để Yên Khâu không nắm được sơ hở.

_ Vâng!

Dứt câu, Hoắc Thành Uy liền sai người đến trại của các vị tướng quân khác tới họp bàn kế sách. Chẳng mấy chốc mọi người đã có mặt đông đủ. Lần đầu tiên chủ trì một cuộc họp, cuộc họp ấy lại có tính quan trọng, quyết định sinh tử của đại quân khiến Phúc Khải có chút hồi hộp. Bởi với tư cách Phó soái, là người toàn quyền quyết định khi không có Nguyên soái, áp lực đặt lên vai chàng quả thực không hề nhỏ. Giờ chàng đã hiểu được nhiều hơn gánh nặng trên vai của Phúc Tuấn mỗi khi ra trận...

...Mặt trời dần ngả về Tây, bóng hoàng hôn trên sông khiến lòng người không khỏi phiền muộn. Nhìn ánh chiều tà qua ô cửa sổ nhỏ, Phúc Khải chậm rãi chau mày. Những gì các vị tướng quân nói từ chiều giờ chàng đề nghe và tiếp thu cả. Giờ đến lượt chàng đưa ra quyết định lại cảm thấy khó khăn vô cùng. Theo Phúc Tuấn chinh chiến cũng được nhiều trận, nhưng sự quyết đoán của Ngũ huynh xem ra chàng cần phải học tập rất nhiều. Hít một hơi đầy căng chàng chậm rãi quay về phía các vị tướng lĩnh.

_ Trương Trình Lượng!

_ Có thần!

_ Người dẫn theo một trăm quân đi dò xét các nơi xung quanh hai ngọn đồi gần doanh trại. Đặc biệt phải lưu ý đến những nơi khuất, quân địch của thế lẫn trốn. Bên cạnh đó, người sai người thường xuyên đi tuần quanh hai nơi này.

_ Rõ!

Khẽ thở ra, Phúc Khải chậm rãi tiến về phía mọi người

_ Các tướng: Mạc Phạm Bồng, Hoàng Độ Lăng, Nghiêm Huyền!

_ Có chúng thần!

_ Các người về thuyền dàn trận đề phòng thủ. Ngoài ra phải thường xuyên theo dõi động tĩnh của các thuyền của địch. Nhớ không được bỏ qua những dấu hiệu bất thường, dù là nhỏ nhất.

_ Chúng thần tuân lệnh.

_ Đại tướng quân Hoắc Thành Uy hãy sai thuộc hạ đến các thành lân cận đề lấy nhu yếu phẩm cần thiết cho toàn quân. Vì nơi chúng ta đóng quân vốn rất gần với cửa biển nên nước gần như không thể dùng được, người hãy chú trọng điều này. Người cũng phải cho người ngầm theo dõi động tĩnh của tộc người Kao, phòng khi sinh biến.

_ Thần tuân chỉ.

_ Hiện giờ chúng ta đang ở thế yếu, có thể bị tấn công bất kỳ lúc nào nên mọi người phải đề cao cảnh giác, không được lơ là.

_ Chúng thần xin nghe theo lời Thất Hoàng tử.

Nhìn một lượt các vị tướng quân đang quỳ ngay trước mặt, Phúc Khải mới khẽ thở phào nhẹ nhõm đôi phần vì ít nhất ra bản thân chàng đã không đưa ra chủ ý tệ nào khiến họ phản đối. Bởi đối với đại quân mà nói, sự đoàn kết luôn là một trong những điều quan trọng hàng đầu.

_ Được rồi! Mọi người giải tán. Đại tướng quân ở lại một lúc.

Chờ mọi người ra hết, Phúc Khải mới chậm rãi tiến về phía Hoắc Thành Uy. Và chẳng biết chàng nói gì, chỉ thấy vị Đại tướng quân ấy ra sức phản đối.

_ Thất Hoàng tử! Việc này quá nguy hiểm, Ngài không thể tự làm được.

_ Ý ta đã quyết rồi!- Chất giọng của Phúc Khải đầy cứng rắn.- Ta tin Chu Liêm đã gỡ trò gì đó. Vậy nên ta phải tự mình kiểm tra lại điều này.

_ Nhưng điều này quá nguy hiểm. Nếu Ngài làm vậy đại quân sẽ rối loạn.

_ Ta không thể tham sống sợ chết được. Dù huynh ấy có đi xa đến đâu thì cũng không thể bất vô âm tín lâu như vậy được.- Vừa bước đi, Phúc Khải vừa nói ra suy đoán của mình.- Đồng Giám quân đã không ngừng mở rộng phạm vi tìm kiếm rồi nhưng vẫn không thu được kết quả gì.

_ Thất Hoàng tử! Có khi đó lại là tin tốt. Điện hạ có lẽ vẫn còn sống và đang ở một nơi an toàn nào đó.

_ Vậy sao huynh ấy không liên lạc với chúng ta?

Quay ngoắt về phía Đại tướng quân Hoắc Thành Uy, Phúc Khải chấp vắn.

_ Chuyện này thật sự rất lạ...tóm lại, ta nhất định phải tìm hiểu. Vậy nên đại quân tạm thời giao cho Đại tướng quân trông coi.

_ Thất...

_ Báo!

Hoắc Thành Uy chưa kịp nói hết câu, một tên lính tốt từ ngoài chạy vào quỳ xuống.

_ Có chuyện gì?- Phúc Khải gấp gấp hỏi.

_ Đồng Giám quân tìm được vật này nên sai hạ thần về báo với Thái Hoàng tử.

Nhìn liếc qua vật trên tay tên lính tốt, Phúc Khải không khỏi kinh ngạc. Chẳng vội cầm lấy món đồ đó.

_ Các người tìm thấy ở đâu?

_ Hồi Thái Hoàng tử! Cách đây chừng bốn dặm về phía Bắc, có một khe núi. Chúng thần tìm thấy thứ này ở đó ạ.

Ngay khi tên lính tốt vừa dứt câu, Phúc Khải đã vội chạy ra khỏi trại và nhanh chóng leo lên ngựa, nhắm hướng Bắc mà chạy.

*

Hoàng cung Tân Thục

Tình hình chiến sự rối loạn, con trai lại đang mất tích, nơi cung cấm Định An Hoàng đế quả thật ngày đêm mất ăn mất ngủ. Sự lo lắng, sợ hãi, đau đớn như đang bủa vây lấy vị Hoàng đế này. Mấy ngày nay tin tức từ sa trường luôn được báo về thường xuyên càng khiến Ngài thêm phần lo lắng khi đến giờ đã hơn 10 ngày trôi qua rồi mà vẫn chưa tìm được Phúc Tuấn. Trong khi đó, hơn 10 ngày trước, Lôi Vi cũng đã trốn ra khỏi cung để chạy đến sa trường tìm Phúc Tuấn. Sự việc dường như đang mỗi lúc một rối.

Tuy đã hạ lệnh cho một đoàn quân vận chuyển nhu yếu phẩm ra sa trường, nhưng với tình hình tại Định An Hoàng đế vẫn không khỏi lo lắng. Nhất là số phận của Phúc Tuấn. Ngài thật sự không biết đứa con trai này của mình rốt cuộc sống chết thế nào? Và liệu nó có thể bình an trở về?

Trong số những đứa con trai của mình, ngoài Phúc Vân ra, Phúc Tuấn là đứa con trai Định An Hoàng đế yêu thương nhất và cũng đặt nhiều kỳ vọng nhất. Vậy nên khi việc này xảy ra, thực sự đối với một phụ thân đây là điều khiến Ngài đau lòng nhất. Nhưng vua của cả một nước, Ngài buộc phải vững vàng để đưa ra những quyết sách đúng đắn.

_ Hoàng thượng!- Từ bên ngoài, Ông Quốc Dương chậm rãi bước vào.- Hoàng hậu nương nương xin cầu kiến ạ.

_ Cho vào!

Sau câu nói ấy, chỉ một lúc sau Hiếu Nhân Hoàng hậu đã đứng ngay trước mặt Định An Hoàng đế. Theo sau bà là tỳ nữ Ngọc Thúy đang cầm một khay gỗ trên tay.

_ Tham kiến Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!

_ Hoàng hậu hãy đứng lên!

Mỉm cười, Hiếu Nhân Hoàng hậu chậm rãi quay về phía Ngọc Thúy cầm lấy cái tô nhỏ đặt trên bàn làm việc của Định An Hoàng đế.

_ Mấy ngày nay Hoàng thượng đã lao tâm khổ tứ nhiều rồi. Thần thiếp có hầm ít canh gà để tắm bổ cho Người. Bệ hạ! Người hãy ăn đi cho nóng.

_ Hoàng hậu! Vắt và cho nạng rồi!

_ Không đâu!- Vừa nói, Hiếu Nhân Hoàng hậu vừa lắc đầu.- Thần thiếp không vắt và!

Không nói gì, Định An Hoàng đế chậm rãi cầm bát canh gà hầm lên rồi ăn. Song ăn được nửa chừng Ngài lại buông muống xuống mà thờ dài.

_ Hoàng thượng!

_ Hoàng hậu! Trẫm ăn không vào!

Đặt bát canh xuống, Định An Hoàng đế chậm rãi tiến về phía khung cửa sổ. Nắng chiều bên ngoài chậm rãi chiếu vào và soi lên dáng người Ngài khiến Hiếu Nhân Hoàng hậu có cảm giác không chân thực. Và càng nhìn bà càng thấy được sự lo lắng cũng như nỗi nhớ khắc khoải của Ngài.

_ Hoàng thượng!- Vừa tiến về phía Định An Hoàng đế, Hoàng hậu vừa lên tiếng.- Thần thiếp biết Người đang lo lắng cho Thái tử. Nhưng Người cũng nên chăm lo cho bản thân của mình. Người là trụ cột của quốc gia, không thể xảy ra chuyện gì được. Bằng không...chúng ta sao có thể cứu được Tuấn Nhi?

Không nói gì, Định An Hoàng đế vẫn lặng lẽ đứng đó. Kinh qua biết bao nhiêu sóng gió, cứ tưởng rằng bản thân đã vững vàng. Nhưng đến khi hải tử của mình gặp nạn Ngài mới biết rằng, bản thân không mạnh mẽ như mình vẫn tưởng. Bao nhiêu là lắng, hoang mang và cả sự sợ hãi cứ bủa vây lấy Ngài khiến Ngài nhiều lúc cũng không thể nào nghĩ thông được mọi việc. Nếu không phải là vua của một nước, e rằng Ngài đã gục ngã từ lâu rồi.

_ Bệ hạ! Xin Người hãy giữ gìn long thể!

Hoàng hậu vẫn kiên trì khuyên nhủ Định An Hoàng đế. Bà biết rằng giờ phút này vị vua cao cao tại thượng ấy, phu quân của bà cần có một chỗ dựa để có thể đứng vững. Bởi suy cho cùng đâu được nhân dân tung hô, Hoàng thượng vẫn chỉ là một con người. Và đã là một con người tất sẽ có hi, nộ, ái, ố và có cả những lúc không thể nào tự đứng vững. Không nói gì Hiếu Nhân Hoàng hậu, chậm rãi tiến về phía bàn làm việc để lấy bát canh gà hầm.

_ Hoàng thượng!- Vừa bước vào, Ông Tổng quản vừa bẩm báo.- Có tin từ sa trường báo về ạ.

Vội quay về phía Ông Quốc Dương, Định An Hoàng đế sai một bước dài.

_ Mau! Truyền vào!

_ Vâng!

Sau khi Ông Tổng quản vừa lui ra, một tên lính nhanh chóng vào bên trong Đại điện để bẩm báo. Nhìn quan sát sắc mặt của hần, Định An Hoàng đế đoán rằng xem chừng tin tức hôm nay đưa về có lẽ

*

Rút ra một tờ giấy nhỏ rồi nhốt con chim bồ câu lại, nữ tỳ kia nhanh chóng đưa thư cho chủ tử của mình. Quan sát nét mặt của chủ tử mình, nàng ta đoán có lẽ tin tức hôm nay không phải là tin tốt lành gì. Hít một hơi thật sâu, nàng ta kín đáo liếc nhìn vào trong tờ giấy của chủ tử mình. Đọc sơ qua, nàng ta biết rằng đây quả thực không phải là tin tốt với một người có đầy tham vọng như người nàng ta đang theo hầu.

_ Nhanh vậy sao?

Một tay gõ từng nhịp lên bàn, một tay chậm rãi đưa lên chống đầu. Xem chừng vị chủ tử này đang tính toán điều gì đó. Và chỉ một lúc sau, người này nhanh chóng cầm bút lên viết mấy chữ ngắn gọn khiến nàng tỳ nữ của mình nhìn vào mà không khỏi cả kinh. Nàng chỉ có thể nói...độc ác đến thế là cùng.

Viết xong vị chủ tử nọ chậm rãi bỏ vào cái ống nhỏ ngay dưới chân của chim bồ câu rồi thả nó đi. Nhìn lên bầu trời cao, người đó chậm rãi cong môi lên mỉm cười.

_ Nhất định phải thành công!

[1] Hạng huyết bảo mã: là một giống ngựa có nguồn gốc từ Turkmenistan nơi chúng được tôn vinh làm biểu tượng quốc gia, một trong những giống ngựa cổ xưa và độc đáo nhất. loài ngựa này có tốc độ phi mã cực nhanh và khả năng chịu đựng vô cùng dẻo dai. Chúng được thuần hóa cách đây khoảng 3000 năm và được nhập về Trung Quốc nhiều lần nhưng không sống được.

Loài ngựa này được cho là loài Hân huyết bảo mã (ngựa ra mồ hôi đỏ như máu) trong truyền thuyết cũng như tiểu thuyết Anh hùng xạ điêu của Kim Dung, bắt đầu bằng việc một chuyên gia người Nhật Bản thông báo phát hiện ra những con ngựa có mồ hôi máu gần núi Thiên Sơn, Tân Cương, Trung Quốc đã gây ra sự xôn xao dư luận. Nhiều ý kiến cho rằng những con ngựa có mồ hôi máu thực chất mắc một loại bệnh hiếm gặp do các ký sinh trùng Parafilaria multipapillosa gây ra trên những cá thể ngựa, và không phổ biến trên bất cứ loài nào khác và hiện có khoảng 3.000 con ngựa mắc bệnh tương tự đang sống ở Turkmenistan, Nga, Kazakhstan và Uzbekistan.

[2] Nghĩa tể: con rể.

Hết chương 101

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Vạn dặm xa cũng đến

Phía Nam vùng Thảo Nguyên, lãnh thổ người Kao, bờ Đông sông Xuyên Tinh

Sau bốn ngày được tìm thấy, cuối cùng Phúc Tuần cũng có thể xuống giường. Dẫu là người tập võ, trai tráng đến đâu cũng có lúc khó lòng chống lại được hiểm cảnh. Ngay sau khi nhìn thấy cô bốn lá bằng gỗ Lôi Vi tặng cho Phúc Tuần, Phúc Khải lập tức theo hướng tên lính tốt đã chỉ mà phi ngựa đến tìm. Địa hình vùng phía Bắc bọn họ đóng quân không có gì hiểm trở song ở đây lại có vách núi đá dựng đứng hai bên tạo thành một lối đi nhỏ hẹp. Tại đây chàng và Đồng Vũ đã tìm thấy áo choàng cũng như mũ của Phúc Tuần. Tiếp tục theo hướng Bắc, họ đến được một động nhỏ trong một khu rừng

gần đó. Trong động có một ông cụ sinh sống đã chữa trị vết thương cho Phúc Tuấn.

Khi lạc Phúc Khải, Phúc Tuấn đã chạy đến đây và bị lính của Chu Liêm cho mai phục đã liên tiếp ném đá từ trên xuống. Thấy chàng né được hết, một tên tướng dưới trướng Chu Liêm đã hạ lệnh vừa bắn tiễn vừa ném đá khiến cả người và ngựa không thể chống đỡ kịp. Lợi dụng Phúc Tuấn bị trúng tên vào đùi và lưng, binh sĩ đã dồn dập ném đá xuống. Chàng vốn định phi thân lên nhưng bị đá ném trúng người nên không thể dùng khinh công được. Đúng lúc ấy bên trên lại có hiện tượng sụp lở khiến bao đất đá đổ ập xuống người chàng. Còn tên tướng kia đã vội cùng lính của mình tháo chạy từ lúc nào.

Lúc Phúc Tuấn tỉnh dậy và có thể thoát ra khỏi đồng đất đá đó cũng đã là bốn ngày sau. Với tinh thần không tỉnh táo, chàng không thể nào xác định được phương hướng. Bỏ lại những thứ vướng víu trên người, chàng cứ vậy bước đi, vượt qua dãy vách đá hẹp đến một khe suối và bắt tỉnh tại đó. Gần một ngày sau đó, có một tiểu phu tuổi cũng đã ngoài lục tuần [1] nhìn thấy chàng bất tỉnh bên bờ suối thân thể lại bị thương khắp nơi nên đã đem chàng về hang động của mình để chữa trị. Vết thương tuy không nghiêm trọng nhưng bởi kiệt sức lại thêm chàng đang bị sốt khá cao nên cứ mãi mê man không tỉnh. Đến khi Phúc Khải tìm được chàng, tình trạng của chàng đã khá hơn. Theo như lời ông cụ đó nói trong gần 5 ngày qua ở nhà ông, chàng có tỉnh lại nhưng chỉ được một lúc rồi lại mê man. Bằng mấy ngày sau chàng mới tỉnh lại hoàn toàn nhưng chưa thể xuống giường. Vì bị ông cụ và cô con gái của ông ngăn cản lại thêm sức lực chưa phục hồi nên chàng không biết làm thế nào để nhắn tin cho mọi người, bởi xưa nay hai người này chưa từng ra khỏi khu rừng nhỏ này. Ông cụ cũng nói, trong suốt thời gian mê man chàng không ngừng gọi tên một nữ nhân với chất giọng vô cùng tha thiết. Không cần ông cụ nói tên, Phúc Khải cũng biết được người đó là ai.

Chậm rãi vén cửa lều lên, Phúc Khải bước vào với một khay đồ ăn thức uống. Vì Phúc Tuấn vừa mới khỏe lại nên giờ chàng chỉ có thể ăn những món ăn thanh đạm.

_ Đệ bảo một tên lính mang đồ ăn vào cho ta được rồi. Việc gì phải nhọc công như vậy.- Vừa tiến về phía bàn, Phúc Tuấn vừa chậm rãi nói.

_ Thái tử của đệ! Huynh vừa dọa đệ hơn mười ngày trời đấy, huynh có biết không? Giờ đệ phải đảm bảo huynh không có chuyện gì xảy ra bằng không đệ chết chắc.

_ Ta xin lỗi!- Phúc Tuấn cười trừ.

_ Huynh biết xin lỗi thế là tốt rồi! May mà huynh không có chuyện gì.

Không nói gì, Phúc Tuấn chậm rãi cầm đũa lên ăn. Quả thật chàng đã khiến mọi người không khỏi lo lắng rồi. Từ ngày chàng trở về sĩ khí binh sĩ lập tức tăng cao vậy nên bản thân chàng không được để mọi người thất vọng. Chàng phải nhanh chóng phục hồi sức lực để tiếp tục thống lĩnh mọi người bảo vệ Thục quốc, bảo vệ Lô Vi.

Song ăn được nửa chừng, Phúc Tuấn buông đũa xuống và không khỏi thờ dãi.

_ Ngũ huynh! Sao thế? Có chuyện gì sao?

Phúc Khải ngồi vắt vẻo trên ghế đang không ngừng kể khổ với Phúc Tuấn, thấy chàng buông đũa xuống, Phúc Khải không khỏi tò mò.

_ Ta làm mất đồ của Vi Nhi tặng cho ta rồi.- Chất giọng của Phúc Tuấn đầy phiền muộn.

Khẽ bật cười, Phúc Khải chậm rãi ngồi dậy rồi lại từ từ rút từ tay áo của mình ra cò bốn lá bằng gỗ.

_ Cái này có phải không?

Vừa nói, Phúc Khải vừa tiến lại gần Phúc Tuấn. Vừa nhìn thấy nó, chàng không khỏi mừng rỡ. Nhưng nhìn điệu cười nham nhở của đệ đệ mình, chàng đoán sắp có chuyện "chẳng lành" xảy ra.

_ Ngũ huynh! Cho đệ đi!

_ Đưa cho ta!- Đứng thẳng lên, Phúc Tuấn tiến về phía Phúc Khải.- Đệ muốn thì bảo Phi Đào tặng đi.

_ Sao lại có Tiểu Đào Đào trong này chứ?- Vừa nói, Phúc Khải vừa đưa tay lên cao.

_ Tại sao thì đệ tự biết lấy!- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa vờ tay lên để lấy lại đồ.- Trả đồ lại cho ta!

Cứ thế hai người vờn nhau để giành một món đồ. Tiếng cười vọng ra khiến người bên ngoài nghe thấy cũng cảm thấy tinh thần sáng khoái hẳn ra. Và chỉ đến thắm mệt, cả hai mới chịu dừng lại.

_ Ngũ huynh! Huynh nhất định phải chăm sóc tốt Vi Nhi đấy.- Vừa trả lại đồ cho Phúc Tuấn, Phúc Khải vừa nói.

_ Tất nhiên rồi!- Phúc Tuấn mỉm cười.- Ta sẽ dùng cả đời này để chăm sóc nàng ấy và dùng cả mạng sống của mình để bảo vệ nàng ấy thật tốt. Vậy nên...nghĩa muội của đệ chắc chắn sẽ hạnh phúc.

Dứt câu, Phúc Tuấn nằm phục ra đất rồi điều hòa lại nhịp thở của mình. Đưa mắt nhìn Phúc Khải, chàng khẽ mỉm cười.

_ Nhị tiểu thư Liễu gia dành tình cảm không hề nhỏ cho đệ đâu. Đệ tính sao đây?

Ngầm ý trong câu nói của Phúc Tuân chỉ cần nghe qua Phúc Khải lập tức hiểu ngay. Là huynh đệ với nhau, dĩ nhiên chàng luôn muốn đệ đệ của mình được hạnh phúc. Phi Đào lại có tình cảm với đệ ấy, chàng tin hai người ở bên nhau sẽ luôn vui vẻ, thuận hòa và hạnh phúc. Lại xét về phương diện của một nam nhân, chàng quả thật không thích việc đệ đệ của mình quá để tâm đến Lôi Vi. Đã xem nàng là nghĩa muội, đệ ấy cũng nên cư xử có chừng mực. Quá để tâm đến nàng sẽ khiến cả ba rơi vào tình thế khó xử và người bị tổn thương nhất vẫn là nàng. Chàng cũng thừa nhận rằng bản thân mình quả thật đang ghen khi nàng nhận được quá nhiều sự quan tâm từ người đệ đệ này của mình.

_ Đệ còn trẻ!- Vừa nói, Phúc Khải vừa đứng lên.- Hôn nhân đại sự cứ để từ từ.

_ Đệ từ từ được nhưng người ta thì không từ từ được đâu.- Vừa mỉm cười, Phúc Tuân vừa đứng lên nói.- Nữ nhi chỉ đẹp nhất khi tuổi còn đôi mươi thôi. Dù đệ yêu hay không yêu họ cũng đừng để họ phải phí hoài tuổi xuân của mình.

Không nói gì, Phúc Khải chậm rãi tiến về phía trước một bước. Tình cảm của Phi Đào dành cho chàng, chàng sao lại không biết. Chàng cũng không phủ nhận mình có cảm tình đối với nàng. Nhưng dường như, nó chưa đủ lớn để có thể trở thành tình yêu. Bởi tình cảm chàng dành cho Lôi Vi tuy không thể nói là hơn song cũng không kém gì Phúc Tuân. Mặc dù nhận Lôi Vi làm nghĩa muội, nhưng rõ ràng sự quan tâm của chàng dành cho nữ tử này đã vượt mức huynh muội rồi. Và, nếu cứ để tình trạng này kéo dài có lẽ không sớm thì muộn Lôi Vi cũng sẽ gặp chuyện. Có lẽ chuyện này cần phải giải quyết dứt khoát. Chỉ có điều với Phi Đào, khi tình cảm của chàng chưa đủ lớn, chỉ sợ chàng sẽ càng đem đến những phiền muộn cho nàng ấy. Thật khó nghĩ!

"Vụt" tiếng mũi tên xé gió lập tức thu hút sự chú ý của cả Phúc Tuân lẫn Phúc Khải. Vội quay lại nhìn cả hai đều nhìn thấy một mũi tên đang nhắm thẳng Phúc Tuân mà lao tới. Nhanh như chớp, Phúc Khải vừa chắn cho Ngũ huynh của mình vừa tuốt kiếm ra chĩa mũi tên ra làm đôi. Nhìn theo hướng mũi tên, cả hai nhanh chóng lao ra ngoài.

_ Có thích khách!- Phúc Khải hét lên.

Ngay lập tức, từ các lều trại binh sĩ vội vàng chạy ra. Đồng Vũ đang nghỉ ngơi trong trại cũng vội vàng chạy đến chỗ hai người.

_ Điện hạ!- Chất giọng của Đồng Vũ đầy lo lắng.- Người không sao chứ ạ?

_ Điện hạ! Người vẫn ổn chứ?- Lâm Tri Bình, Tiết độ sứ của vùng phía Nam, vội vàng tiến về phía Phúc Tuân.

_ Ta không sao!- Chất giọng của Phúc Tuân vẫn điềm tĩnh.

_ Mau! Lập tức truy đuổi thích khách!- Phúc Khải hạ lệnh.

Hạ lệnh xong Phúc Khải cùng toán lính bắt đầu lùng sục khắp nơi trong doanh trại. Lúc này các vị tướng quân khác nhận được tin cũng vội vàng lùng sục thích khách. Bọn họ, ai nấy cũng không thể ngờ được trong doanh trại lại có kẻ muốn ám sát Thái tử Điện hạ. Cả đại quân Tần Thục ồn ào nhưng không hề rối loạn. Ai nấy cũng tập trung vào việc lùng cho ra kẻ cả gan hành thích Thái tử đương triều. Doanh trại Tần Thục nhìn từ xa lúc này trông chẳng khác một ngọn lửa lớn đang bùng cháy dữ dội giữa Thảo Nguyên bao la bên cạnh dòng Xuyên Tinh thơ mộng.

Không lâu sau đó, Phúc Khải đã lôi một tên hắc y nhân đến ngay trước mặt Phúc Tuân.

_ Điện hạ! Đệ tìm thấy hắc y nhân khi đang tìm đường tẩu thoát ngay gần chỗ trữ lương thực.- Vừa nói, Phúc Khải vừa thả tên đó xuống ngay trước mặt Phúc Tuân.

Không nói gì, Phúc Tuân chậm rãi tiến tới tháo khăn che mặt của hắc y nhân.

_ Nói! Là ai sai người hành thích bốn Thái tử?

Tên hắc y nhân lẽ dĩ nhiên kiên quyết không nói.

_ Có phải là lão tướng quân Chu Liêm sai người tới không?- Phúc Khải tức giận hỏi.

Tên hắc y nhân vẫn không nói gì. Bất thần hắc y nhân dùng chân tung một cước về phía Phúc Tuân. Đứng bên cạnh, nhanh như cắt Đồng Vũ vội cản bước tiến của tên đó lại. Cả hai ngay lập tức bước vào một trận chiến. Trong khi Đồng Vũ thoải mái dùng tay chân, tên hắc y nhân kia là chỉ có thể dùng chân. Ấy vậy mà Đồng Vũ cũng phải vận hết sức để chiến đấu với hắc y nhân. Tên hắc y nhân hết phá đường kiếm của Đồng Vũ lại nhắm về phía Phúc Tuân mà lao tới.

Nhìn tình thế hỗn loạn, Phúc Tuân không thể nào đứng yên được. Chàng vội thi triển khinh công nhưng ngay lập tức đã bị Phúc Khải cản lại.

_ Điện hạ! Huynh vừa mới khỏe lại không thể vận công được nếu không sẽ bị nội thương. Hãy để cho đệ!

Dứt câu, không kịp để Phúc Tuân cản mình, Phúc Khải đã phi thân về phía tên hắc y nhân, hỗ trợ Đồng Vũ. Cả ba giao chiến một hồi, cuối cùng tên hắc y nhân cũng phải nằm dưới kiếm của Phúc Khải. Nhưng khi chàng chưa kịp kéo hắc y nhân đến chỗ Phúc Tuân lần nữa, hắc y nhân đã cắn lưỡi tự tử.

_ Tức thật!- Vừa kéo xác tên hắc y nhân, Phúc Khải vừa lên tiếng. Chất giọng đầy tức giận.- Ngũ huynh! Hắc y nhân cắn lưỡi tự tử rồi! Chắc chắn là do lão già Chu Liêm bày trò.

_ Chưa có chứng cứ trong tay, đệ đừng phán bừa!- Vừa tiến về phía xác tên hắc y nhân, Phúc Tuân vừa chậm rãi lên tiếng.- Ta không cho rằng Chu lão tướng quân làm việc này. Ông ta là người ngay thẳng, trực tính, nên sẽ không làm chuyện này.

_ Ngũ huynh! Huynh đừng quên, lão già đó đã sai người mai phục huynh tại vách núi đá hồng giết chết huynh. Nói Lãnh Hàn Phong ra lệnh hành thích huynh, để có thể không tin nhưng nói ông ta ra lệnh, đệ tin. Ông ta vốn không ưa Thực quốc của chúng ta nên sẽ bằng mọi cách tiêu diệt chúng ta.

_ Tiểu thần cho rằng lời của Phó soái không phải không có lý.- Đồng Vũ chậm rãi nói.- Khi Điện hạ còn là Vương gia, lúc cùng Ngải đi sứ sang Yên Khâu, tiểu thần đã để ý thấy thái độ của Chu Tướng quân đối với chúng ta đầy hiềm khích. Nếu không phải vì giữ đạo vua tôi, tiểu thần thiết nghĩ ông ta đã tìm cách giết chúng ta rồi.

_ Vậy nên lần này cũng thế!- Chậm rãi ngồi xuống, Phúc Tuấn kiểm tra một lượt thi thể của tên hắc y nhân.- Ông ta nhất định phải giữ đạo vua tôi, nên dù có muốn giết ta đến đâu, ông ta cũng sẽ không làm ra việc hèn hạ đó.

Nói đoạn Phúc Tuấn chậm rãi vạch cổ áo tên hắc y nhân ra. Ngay lập tức một hình xăm đầu Khổng Tước xuất hiện ngay trước mắt mọi người. Ai nấy cũng tỏ ra khó hiểu, duy chỉ có chàng là vẫn giữ gương mặt điềm tĩnh.

*

Vì để tránh đi vào lãnh thổ của bộ tộc người Kao nên lộ trình của Lôi Vi và Phi Đào khi tới vùng Thảo Nguyên đã phải thay đổi. Con đường đi dài hơn đồng nghĩa với việc thời gian sẽ bị kéo dài ra. Chẳng còn cách nào khác! Tộc người Kao vốn không cho người lạ vào lãnh thổ của mình. Và nghe nói họ rất hung hãn. Vậy nên cả hai phải bảo toàn tính mạng của mình trước khi đến được doanh trại.

Hơn 12 ngày đi đường, cuối cùng cả hai cũng dừng chân lại một trấn nhỏ nằm bên ngoài lãnh thổ của tộc người Khiết để nghỉ ngơi trước khi tìm đường đến doanh trại. Trấn ấy chính là trấn Lôi Vi đã phát hiện ra được âm mưu của Yên Khâu cách đây vài năm trước. Và đến hôm nay, nàng mới biết nơi này tên Cổ Ngọc trấn. Cái tên khiến người ta không khỏi liên tưởng đến một nơi nào đó cổ xưa. Nghe nói đầu nơi đây vốn lãnh thổ của tộc người Khiết nhưng bởi địa hình hiểm yếu và là một phòng tuyến quan trọng của phía Nam Thực quốc nên dưới thời Khang Thịnh Hoàng đế, tức Hoàng tăng tổ [2] của Phúc Tuấn cũng là người sáng lập nên triều Tân Thực đã xâm lấn nơi này biến nó thành lãnh thổ của Tân Thực khiến lãnh thổ tộc người Khiết bị thu hẹp và bị Thực quốc ôm vào lòng. Điều này đã khiến Vương chủ lúc bấy giờ của tộc người Khiết nổi giận xuất binh để giành lãnh thổ.

Bốn năm sau cuộc chiến Khang Thịnh Hoàng đế qua đời do bệnh nặng khi tuổi đời còn rất trẻ. Bình Lộc Hoàng đế, Hoàng tử phụ [3] của Phúc Tuấn lại tiếp tục cuộc chiến này. Song Tân Thực không hẳn là một đất nước hiếu chiến nên không chủ trương đánh nhanh thắng nhanh mà lại chủ trương vừa đánh vừa thương nghị. Tuy vậy tổn thất mà cuộc chiến gây ra là không hề nhỏ khiến nhân dân vùng Thảo Nguyên phải chịu nhiều đau khổ, nhiều người trong số họ đã phải tha phương nơi đất khách. Cuối cùng gần cuối giai đoạn trị vì của Bình Lộc Hoàng đế, sau gần 15 năm binh đao, hai bên đã thương nghị thành công. Biên Cổ Ngọc trấn thành một nơi trọng yếu của cả hai bên. Hai bên sẽ cùng nhau sinh sống hòa thuận tại nơi đây.

Kể đến đây, Lôi Vi lại cảm thấy khó hiểu. Nàng nhớ lần ấy khi nàng đến trấn này những người sống ở nơi đây đều không phải là người của người Khiết hay Tân Thực. Nói đến đây, nàng lại được nghe thêm một câu chuyện khác. Rằng cách đây khoảng 20 năm trước, tiên đế của Yên Khâu đã xâm lấn lãnh thổ của tộc người Mạ. Ông ta bảo rằng nếu không dâng đất thì sẽ bị đại quân Yên Khâu tiêu diệt. Bọn họ chống cự tới cùng nhưng bên họ sức lực yếu ớt căn bản không chống lại được quân của Yên Khâu nên họ đã vượt sông và đến Cổ Ngọc trấn này. Tộc người Khiết khi ấy là chủ của một vùng vì thấy họ tội nghiệp nên đã cho người báo với Định An Hoàng đế để cùng nhau tìm cách giải quyết. Cuối cùng Định An Hoàng đế đưa ra quyết định sẽ cho họ sống tại Cổ Ngọc trấn này nhưng những nơi trọng yếu sẽ do Thực quốc và tộc người Khiết nắm giữ. Tộc người Mạ từ đó sinh sống ở đây. Còn tộc người Khiết và người của Tân Thực sống ở đây không nhiều, họ chủ yếu sống ở những nơi hiểm yếu, những nơi này tộc người Mạ không được tới gần. Và nghe đầu điểm trọng yếu này nằm ở phía Nam của vùng Thảo Nguyên. Nếu muốn nhanh tới phải đi qua lãnh thổ của người Kao. Song từ Cổ Ngọc trấn vẫn có thể đi được nhưng xa hơn.

Chỉ cần nghe vậy thôi Lôi Vi đã mừng rỡ, vội vàng hỏi đường và nhanh chóng cùng Phi Đào tiến về phía Nam Thảo Nguyên. Cả hai nhanh chóng ra khỏi Cổ Ngọc trấn đến một cánh đồng toàn là hoa Bồ Công Anh. Tuy đã là cuối mùa song Bồ Công Anh vẫn còn bay ợp trời khiến họ quả thật mê mẩn tâm thần. Gió từ cánh đồng nổi lên khiến cả hai thư thái hẳn ra, bao nhiêu mệt nhọc suốt dọc đường đi đều tan biến hết cả. Giờ, quay lại nhìn nhau họ không khỏi ôm bụng cười vì trông ai nấy cũng giống như hai con mèo nhem nhuốc. Bốn ngày trước khi vào vùng Thảo Nguyên họ có đến Sa Thạch thành. Cả hai định bụng sẽ nghỉ tại nhà trọ của thành này một đêm rồi sớm hôm sau đi tiếp. Nhưng nào ngờ chân trước vừa bước vào thành chân sau đã bị hai tên vô lại giật lấy tay nài chạy mất. Cả hai vội đuổi theo song cả người và ngựa đều mệt rũ rồi. Đuổi theo một quãng liền bị mất dấu, không biết đường nào mà lần. Cũng may Lôi Vi không mang theo vật dụng nào của thời hiện đại bằng không dù có chết nàng cũng phải lấy bằng được. Nếu không, không chóng thì chày nàng sẽ bị lộ thân phận.

Phi Đào mỗi khi nhớ đến việc này thì tức lắm. Nàng ấy còn muốn kiện lên quan phủ nhưng bị Lôi Vi cản lại. Bởi lúc này so với việc mất tư trang, việc tìm đường đến doanh trại quan trọng hơn nhiều. Vậy là họ đành rời Sa Thạch thành mà trên người chỉ còn một ít ngân lượng còn quần áo lại chả còn bộ nào. Xem phim cô trang nhiều, nàng thấy lâu lắm các nhân vật trong phim mới thay quần áo. Khi xem, nàng thật không tài nào hiểu nổi mặc dù trên người không dính hạt bụi nào nhưng chắc chắn sẽ dính mồ hôi, tại sao các nhân vật lại có thể chịu đựng được? Về đến thời đại này, rơi vào tình cảnh này, nàng càng chắc chắn phim chỉ là thứ lừa người. Tay nài chỉ để được nhiều lắm là ba bộ đồ. Đi một ngày đường không tắm rửa sao có thể chịu nổi chứ. Càng nghĩ nàng càng cảm thấy tức cười. Nhưng đến khi bị cướp đồ rồi, nàng đành công nhận rằng không chịu nổi mùi hôi cũng đành phải chịu. Thật là khổ não! Sáng hôm sau khi bị cướp đồ, cả hai đành phải bán con hắc mã và con Khô Mã để lấy ít tiền tiêu. Ngựa khỏe lại dai sức, chạy bền như thế mà cả hai lại bị ép giá không tưởng tượng được khiến hai nàng nếu không phải vì phải ra sa trường gặp chắc chắn sẽ không tha cho tay bán ngựa đó dễ dàng. Giờ nghĩ lại, cục tức này, Lôi Vi vẫn không thể nào nuốt trôi được. Với số tiền ít ỏi đó họ chỉ có thể đủ tiền ăn uống và thuê một phòng trọ nghỉ ngơi chứ chả thể nào mua cho mỗi người một bộ y phục để thay.

Băng qua cánh đồng Bồ Công Anh cả hai nhanh chóng tới một khu rừng. Cứ mỗi lần nhìn thấy rừng họ lại không khỏi thở dài. Từ kinh thành đến vùng Thảo Nguyên xa xôi này họ đã phải vượt qua không biết bao nhiêu là cánh rừng. Cứ nghĩ đến việc đi nguyên một ngày mà chưa ra khỏi rừng, họ không khỏi thở dài ngao ngán. Giá có con đường khác để đi thì tốt biết mấy...

Mặt trời càng lúc càng lên cao. Nhìn ánh nắng gay gắt của nó rồi nhìn tình trạng của nàng và Phi Đào hiện giờ, nàng phỏng đoán xem chừng tối nay có lẽ cả hai sẽ phải ngủ trong rừng một đêm. Từng đi cắm trại trong rừng một lần, đối với nàng việc này không có gì quá đáng sợ. Nhưng khi ấy nàng đi cắm

trại cùng với bạn bè, có khá đông người tham gia nên về căn bản sự sợ hãi đã giảm xuống mức thấp nhất. Còn lần này, suốt cuộc hành trình ngoài nòng ra cũng chỉ có mỗi Phi Đào, hai nữ nhân trời gà trời không chặt ở bên cạnh nhau trong một nơi hoang vu thế này quả thật có chút đáng sợ. Nhớ lại lần đầu tiên ra khỏi cung để điều tra vụ Khai Phát thương hội nàng không khỏi ngạc nhiên tự hỏi tại sao khi đó, bản thân mình lại gan đến vậy...

Đầu đó có tiếng suối chảy róc rách thu hút sự chú ý của Lôi Vi lẫn Phi Đào. Đường chân đứng lại, cả hai lắng nghe kỹ hơn. Rất nhanh sau đó, hai người nhanh chóng tiến về phía khe suối đó. Hơi nước bốc lên làm bầu không khí dịu lại và trở nên mát mẻ hơn.

_ Lôi Vi!- Vừa rửa mặt, Phi Đào vừa quay về phía Lôi Vi.- Chúng ta tắm đi. Đã bốn ngày rồi ta không tắm. Khó chịu chết đi được.

_ Được thôi!- Mím môi, Lôi Vi dùng chất giọng bình tĩnh nhất nói.- Tắm xong rồi chúng ta ở trần luôn.

_ Hả?- Phi Đào ngạc nhiên.- Phải rồi! Chúng ta không có đồ để thay. Mấy tên đạo chích chết tiệt. Đừng để ta bắt gặp lại bọn chúng bằng không..

Nhìn gương mặt vừa tiu nghỉu vừa giận dữ của Phi Đào, Lôi Vi thật muốn cười lớn. Kéo tà váy lên cao, nàng chậm rãi ngồi trên một mỏm đá nghỉ ngơi, lấy lại sức để tiếp tục cuộc hành trình. Nhìn tiểu tỷ tỷ của mình đưa chân nghịch nước, nàng không khỏi mỉm cười. Nếu lòng không vương bận, nàng chắc chắn sẽ nghịch nước cũng tỷ ấy. Còn giờ, từ ngày rời khỏi kinh thành nàng chẳng hay biết tin tức gì về Phúc Tuân. Không biết chàng giờ thế nào? Phúc Khai đã tìm thấy chàng hay chưa? Chàng liệu có ổn hay không? Cứ vậy hàng vạn câu hỏi bủa vây lấy nàng. Bất giác cho tay vào ngực, nàng chậm rãi lấy ra miếng ngọc khánh chàng tặng nàng trước hôm lên đường. Nó giờ đã bị bể làm đôi. Hai miếng ráp lại dù cố gắng đến mấy cũng không thể nào thành một được nữa. Càng nhìn, càng phiền muộn. Giá như hôm ấy nàng cẩn thận hơn, lúc bị Hoắc phu nhân kia đẩy ngã nó đã không bị rơi ra và bể làm đôi rồi.

_ Phi Đào tỷ!- Cát miếng ngọc bội vào trong người, Lôi Vi cất tiếng gọi.- Chúng ta đi thôi!

Đang nghịch nước, nghe Lôi Vi giục, Phi Đào nhanh chóng lên bờ. Cả hai lại tiếp tục cuộc hành trình của mình. Con đường còn dài, bờ suối này dù đẹp đến đâu, họ cũng không thể nán lại lâu được. Vậy nên cả hai phải nhanh chóng rút lên đường..

...Rừng chẳng khác nào là mê cung tự nhiên. Dù đã nhắm thẳng hướng Nam mà đi nhưng kỳ thực đi cả nửa ngày trời cả hai lại có cảm giác như bị đưa về chốn cũ. Thật khiến họ không khỏi cảm thấy rối loạn. Lẽ nào phải chờ đêm xuống để nhờ sao Bắc đẩu chỉ đường sao? Nhưng xem chừng ngoài cách đó ra, họ thật chẳng còn cách nào khác. Đúng là chán chường!

_ Ta đi hết nổi rồi!- Ngồi tựa người vào gốc cây, Phi Đào vừa thở vừa nói.

_ Muội cũng vậy!- Vừa nói, Lôi Vi vừa thở ra.- Mệt chết đi được!

_ Bây giờ tính sao đây Lôi Vi?

_ Chờ sao Bắc đẩu mọc thôi!- Lôi Vi tỉnh bơ nói.

Câu nói của Lôi Vi chẳng khác nào sét đánh ngang tai khiến Phi Đào trong phút chốc đã nhảy dựng lên. Nàng thiết sự không thể tin được rằng họ phải chờ đêm xuống để tiếp tục hành trình ở một nơi mà thú dữ có thể xuất hiện bất kỳ lúc nào. Vậy là nàng vội kéo Lôi Vi đi tiếp. Nhất định! Nhất định phải ra được khỏi khu rừng này.

Đi được một quãng đường, cả hai nhìn thấy một tiểu phu, mừng rỡ Phi Đào vội kéo Lôi Vi tới để hỏi đường.

_ Lão nhân gia!- Vừa chạy đến, Phi Đào vừa hỏi.- Cho hỏi muốn ra khỏi khu rừng này, phải đi đường nào ạ?

Ông lão không nói gì, chậm rãi đưa mắt quan sát hai người một lượt từ trên xuống dưới. Gương mặt tuy sáng sủa nhưng quần áo lại có phần xộc xệch chứng tỏ trên đường đi đã gặp không ít trở ngại.

_ Lão nhân gia!- Lôi Vi vội góp tiếng vào.- Bọn tiểu nữ có chuyện phải đến doanh trại gấp. Xin lão nhân gia chỉ đường giúp cho.

_ Hai cô nương muốn đến doanh trại Thực quốc?- Ông lão ngờ vực hỏi.

Nghe vậy cả Lôi Vi lẫn Phi Đào đều mừng rỡ vội vàng gật đầu.

_ Doanh trại cách đây khá xa. Trời cũng sắp tối rồi. Hay là hai cô nương hãy đến nhà lão phu ở lại một đêm, sáng mai lên đường sớm.

Nhìn lên sắc trời họ không khỏi thở dài. Trời đã chuyển sang chạng vạng từ lúc nào. Trong rừng lại có nhiều thú dữ. Nếu thật sự đi trong đêm họ đều không chắc tính mạng của mình được bảo toàn vậy nên cả hai đành theo lão tiểu phu về nhà. Đó là một hang động nhỏ, lão tiểu phu sống ở đây với đứa con gái đã quá lứa lỡ thì của mình.

*

Đêm vắng lặng, sau một ngày dài luyện tập, đa phần các binh sĩ đều đã nghỉ ngơi hết cả. Chậm rãi tiến về phía cửa lều, Phúc Tuân gật đầu hải lòng trước sắp xếp, bố trí của Phúc Khai. Xem ra đệ đệ này của chàng đã làm rất tốt mọi việc khi chàng không thể ở đây.

Vốn là huynh đệ thân thiết với nhau từ thuở nhỏ nên khi nhìn thấy sự trưởng thành của Phúc Khai, Phúc Tuân thật sự rất vui. Và giá như, đệ ấy có thể mở lòng mình với Phi Đào, chàng chắc chắn sẽ vui hơn nữa. Không phải vì chàng cắt được một cái đuôi vây quanh Lôi Vi mà bởi đệ đệ chàng cuối cùng

cũng đã tìm thấy hạnh phúc cho riêng mình. Lần này sau khi thắng trận trở về, chàng phải tìm cách tác hợp cho hai người này mới được. Nghĩ vậy, khỏe mỗi chàng nhẹ cong.

_ Đệ đệ ạ! Nên mở lòng mình ra đi thôi!

Nói đoạn, Phúc Tuần chậm rãi bước vào lều. Song chưa kịp ra phía sau lều để nghỉ ngơi chàng đã nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài.

_ Thả ta ra! Ta đã nói rồi mà sao các người không nghe chứ.

Đó là một chất giọng trong rất cao. Nghe kỹ Phúc Tuần cảm thấy có chút quen thuộc. Khẽ chau mày, chàng nhanh chóng tiến về phía cửa lều liền nhìn thấy Thạc Đức, Vương chủ người Kao cùng đám thuộc hạ của mình tiến vào. Phía sau lưng hân đường như còn có hai người nữa đang bị trói.

_ Quỳ xuống!

Vừa nói, Thạc Đức vừa đẩy ngã hai người kia xuống trước mặt Phúc Tuần. Đúng lúc này Phúc Khải cũng vừa qua lều.

_ Vương chủ! Thế này là thế nào?- Phúc Tuần chậm rãi hỏi.

_ À! Thái tử Thục quốc! Chuyện là thế này, khi ta vừa đến công doanh trại liền thấy có điều bất thường từ trong bụi cây phía xa. Cho người đến lùng liềm phát hiện ra hai con tiện nhân này đang thấp thò thấp thụt nên đã sai người bắt trói chúng lại đem vào đây để Thái tử giải quyết phòng khi chúng là người của Yên Khâu sai tới.

_ Đã nói là không phải rồi mà! Người rõ ràng là nói được mà sao nghe không được vậy hả?

_ Tiểu Đào Đào?- Chất giọng của Phúc Khải đầy ngạc nhiên.

_ Cái gì nữa?

Vừa hét lên, Phi Đào vừa quay ngoắt lại. Đến khi nhìn thấy gương mặt đầy ngạc nhiên của Phúc Khải, nàng lập tức câm như hén.

Nghe Phúc Khải gọi tên là nữ tử kia là Tiểu Đào Đào, Phúc Tuần quay lại nhìn nữ tử bên cạnh Phi Đào. Từ khi bị giải vào đến giờ, nàng cứ im lặng không nói cũng chẳng ngẩng mặt lên. Hít một hơi đầy căng, chàng chậm rãi ngồi xuống.

_ Vi Nhi?

Lôi Vi không nói gì cũng chẳng buồn ngẩng đầu lên. Khi biết được doanh trại Tân Thục cách khu rừng không quá xa, mặc cho đêm tối, nàng và Phi Đào đã băng rừng, vượt qua dãy núi đá dựng đứng mà tới đây. Vốn biết doanh trại không cho nữ nhân vào nên cả hai vốn định chờ một vị tướng quân nào đó đi ra sẽ đến nói để đưa hai người vào trong. Nào ngờ đầu người cần chờ chẳng thấy lại bị ngay tên Vương gia to béo này gô cổ lại. Đã vậy hân còn không thèm nghe hai người giải thích, cứ thế mà áp giải vào trong doanh trại. Cục tức này làm nàng ghen đến nỗi không thể la hét inh ỏi như Phi Đào được.

Không thấy Lôi Vi nói gì, Phúc Tuần chậm rãi đưa tay ra vốn định nâng mặt nàng lên. Nàng bướng bỉnh quay ngoắt mặt đi khiến chàng quả thực không khỏi thờ dài.

_ À! Vương chủ!- Phúc Khải vội quay về phía Thạc Đức.- Tất cả chỉ là hiểu nhầm thôi.

_ Hiểu nhầm thôi sao?- Thạc Đức không khỏi ngạc nhiên.

_ Đúng vậy! Ta vốn nhận được tin tối hôm nay họ sẽ tới. Nhưng vì ta mệt quá ngủ quên mất lại không cho người ra đón họ nên thành ra sự việc mới như thế này.

_ Vậy họ không phải phải là người của Yên Khâu?

_ Đúng vậy!- Phúc Khải gật đầu xác nhận.- À phải rồi! ta có chuyện muốn hỏi Ngài, Ngài có thể qua lều của ta không?

Vừa nói, Phúc Khải vừa dẫn Thạc Đức ra khỏi lều và ngầm đưa mắt ra lệnh cho mọi người bao gồm cả Phi Đào rời đi, trả lại không gian yên tĩnh cho Phúc Tuần lẫn Lôi Vi.

Không nói không rằng gì, Phúc Tuần vừa cời dây trói cho nàng vừa quan sát nàng một lượt từ trên xuống dưới. Váy áo đã nhàu nhĩ đôi phần, thậm chí có một vài nơi còn bị dính bẩn. Gương mặt... dù nàng không ngẩng lên nhưng chàng có thể đoán được gương mặt nàng chắc cũng đã lấm lem, mệt mỏi rồi. Xem ra suốt dọc đường đi nàng đã phải chịu không ít cực khổ.

_ Vi Nhi!- Chất giọng của Phúc Tuần trở nên tha thiết hẳn.

Lôi Vi không muốn nổi giận với Phúc Tuần nhưng quả thật tên Vương chủ người Kao kia đã khiến nàng mất mặt. Vừa giận vừa xấu hổ, nàng quả thật không muốn gặp chàng lúc này. Nhưng chẳng phải mục đích nàng vượt ngàn dặm xa xôi đến đây là để gặp chàng hay sao?

_ Nàng không muốn nhìn mặt ta sao?- Vừa nói, Phúc Tuần vừa nắm lấy tay của Lôi Vi.

Câu hỏi của Phúc Tuấn đã chạm đến nơi mềm yếu nhất của Lôi Vi. Khi hay tin chàng mất tích, nàng không thể nào ngồi yên một chỗ. Mặc cho Định An Hoàng đế ra lệnh cấm nàng xuất cung, nàng vẫn tìm mọi cách trốn ra khỏi cung và vượt cả dặm đường xa đến đây chính là để tìm gặp chàng, để biết rằng chàng vẫn bình an vô sự. Hít một hơi thật sâu, nàng chậm rãi ngẩng đầu lên. Gương mặt thân thuộc ấy dần hiện ra trước mắt nàng. Anh tuấn. Kiểu hùng. Nhưng cũng không kém phần âm áp, dịu dàng. Nhẹ nhàng đưa tay lên, nàng khẽ chạm vào đôi lông mày, đôi mắt của chàng rồi theo sống mũi nàng chạm vào gò má của chàng, vào môi chàng.

_ Tốt quá! Anh vẫn bình an! Thật là tốt quá!

Không nói gì, Phúc Tuấn vội ôm lấy Lôi Vi vào lòng. Giây phút này mọi thứ như vỡ òa trong niềm hạnh phúc. Vòng tay của chàng quanh nàng mỗi lúc một tăng thêm lực níu giữ. Thật khó để nói hết cảm xúc của chàng khi được một lần nữa nhìn thấy nàng. Giây phút chàng nghĩ rằng mình cận kề với cái chết người chàng nhớ tới khi ấy chính là nàng. Chưa lấy được nàng làm thê tử, cũng như chưa đem lại hạnh phúc cho nàng và trên hết chàng không an tâm khi để lại nàng một mình buồn tủi nơi này, vậy nên chàng không can tâm rời đi. Có lẽ chính điều ấy đã trở thành nghị lực giúp chàng vượt qua hiểm cảnh trong suốt gần 20 ngày vừa qua.

_ Vi Nhi! Ta rất nhớ nàng!

_ Em cứ nghĩ...nghĩ rằng anh...- Chết giọng của Lôi Vi vỡ òa.

Dù đã cố kiềm nén nhưng Lôi Vi vẫn không thể nào ngăn cản được những giọt nước mắt của mình và nó dường như không có dấu hiệu dừng lại.

_ Anh có biết em sợ lắm không hả?- Vừa nói, Lôi Vi vừa đánh vào vai Phúc Tuấn.- Anh lần sau không được dọa em như thế nữa.

_ Chẳng phải nàng nói, ở thời đại nàng, nữ nhân vẫn có thể lấy phu quân khác sau khi phu quân của họ qua đời được ba năm nếu trong khoảng thời gian để tang họ gặp được tình yêu mới và được gia đình phu quân đã khuất của họ đồng ý sao?- Chết giọng của Phúc Tuấn đầy bông đùa.

_ Anh muốn thế lắm sao?- Đẩy Phúc Tuấn ra, Lôi Vi tức tối nói.- Được thôi!- Lau sạch mặt mũi, nàng dứt khoát đứng lên.- Bây giờ em về kinh thành may cho xong cái áo tân lang sau đó đi kiếm một nam nhân nào đó cưới đại cho anh xem.

_ May áo tân lang?- Chết giọng Phúc Tuấn đầy ngạc nhiên.

Chẳng đếm xỉa gì đến câu hỏi của Phúc Tuấn, Lôi Vi quay đầu, định bụng đi thẳng. Nhưng chưa kịp bước ra khỏi cửa lều, nàng đã bị chàng từ phía sau ôm chặt lại.

_ Thả em ra!

_ Không thả!- Chết giọng Phúc Tuấn đầy kiên quyết.- Áo tân lang đó chắc chắn là nàng may cho ta. Ta dù có ngốc đến đâu cũng không để nam nhân khác mặc áo tân lang của mình được.

_ Ai nói áo đó là em may cho anh chứ?- Lôi Vi chối bay biến.

_ Biểu hiện của nàng nói lên tất cả.

Nghe Phúc Tuấn nói thế, Lôi Vi á khẩu. Kỳ thực nắm bắt tâm tư của nàng không phải là quá khó nên mỗi lần muốn làm hòa với nàng, chàng chỉ cần nói vài ba câu trúng tâm ý, nàng tự khắc thuận theo. Khẽ mỉm cười, chàng chậm rãi xoay người nàng lại. Nhìn gương mặt có phần nhem nhuốc của nàng, chàng quả thật không khỏi nhói lòng.

_ Đã hứa với nàng, ta sẽ bình an trở về thì ta nhất định không nuốt lời.

Thật chậm rãi, Phúc Tuấn cúi người xuống. Nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo của Lôi Vi, chàng dịch gương mặt mình lại gần gương mặt nàng hơn. Khẽ mỉm cười, chàng đặt môi mình lên đôi môi nàng rồi trao cho nàng một nụ hôn thật dài đầy nhớ nhung tha thiết. Đáp lại chàng, một tay nàng vòng qua cổ chàng, một tay nàng nhẹ nhàng vuốt ve gò má chàng. Hai hơi thở cứ thế mà quyến luyến, quyến hòa vào nhau khiến cả hai như văng vất, ngây ngất. Bao nhiêu là yêu thương, nhớ nhung khắc khoải, sự lo lắng, đợi chờ đều hóa thành những nụ hôn dịu dàng nhưng không kém phần mãnh liệt khiến đầu đầu trong căn lều này cũng nhuộm màu hạnh phúc.

-----
[1] lục tuần: sáu mươi

[2] Hoàng tăng tổ: ông cố

[3] Hoàng tổ phụ: ông nội

Chương 103: Chứng Đâu mùa?

Nhẹ nhàng vén lọn tóc vương trên gương mặt còn đang say giấc ngủ của Lôi Vi ra phía sau, Phúc Tuấn quan sát thật kỹ nàng từ trên xuống dưới. Tuy rằng nàng không nói ra nhưng chàng cũng đoán được trên đường, nàng và Phi Đào đã gặp chuyện chẳng lành nên ngay cả một bộ đồ đẳng hoàng cũng không có để thay. Càng nghĩ chàng lại càng thêm đau lòng. Nếu sớm biết nàng vì chàng mà chịu cực chịu khổ như thế này, chàng chắc chắn sẽ dặn dò tên lính đưa tin không cho nàng biết chuyện chàng lỡ như gặp bất trắc ở đây để nàng không phải lo lắng.

Song tuy nghĩ vậy, không hiểu sao khoe môi chàng lại cong lên tạo thành một nụ cười. Trong hoạn nạn mới thấy chân tình có lẽ là đây. Nàng hay tin chàng mất tích đã không màng đường xá xa xôi, khó khăn trăm bề mà vượt muôn trùng cách trở đến đây tìm chàng. Chỉ cần nghĩ đến điều này thôi là lòng chàng lại trở nên ấm áp lạ thường. Và chỉ cần nghĩ đến việc này thôi là chàng lại càng yêu thương nàng vạn phần.

Thật nhẹ nhàng, Phúc Tuấn đặt một nụ hôn thật sâu và thật lâu lên trán Lôi Vi sau đó kéo chăn lên cho nàng rồi rời khỏi lều trại. Bên ngoài binh sĩ đang hăng hái luyện tập chờ ngày diễn ra trận chiến tiếp theo. Vừa lên đài quan sát, chàng vừa gật đầu hải lòng trước tinh thần sĩ khí tăng cao của mọi người.

_ Điện hạ!- Thấy Phúc Tuấn, Trương Trình Lượng vội quay lại cúi chào.

_ Được rồi! Người cứ tiếp tục hướng dẫn các huynh đệ luyện tập.

_ Vâng!

Nói đoạn, Phúc Tuấn nhanh chóng tiến đến chỗ Phúc Khai lúc này đang chuẩn bị thả tin điều đi. Nhưng vừa bước được một bước, chàng vội quay về phía Trương Trình Lượng nói nhỏ với hắn điều gì đó rồi mới rời đi.

_ Đệ đang báo tin Vi Nhi sao?

Vừa hỏi, Phúc Tuấn vừa nhìn xuống cả đại quân đang tập luyện bên dưới mà khoe môi không khỏi cong lên. Bên dưới một tên lính tốt được Trương Trình Lượng sai đến từng chỗ của từng binh sĩ một để thông báo điều gì. Gương mặt ai nấy cũng phấn chấn hẳn lên.

_ Đúng vậy!- Vừa thả tin điều, Phúc Khai vừa nói.- Đệ phải báo tin Vi Nhi đã tới nơi không mọi người lại lo lắng vì nghe đầu phụ hoàng đã ra lệnh cấm muội ấy không được xuất cung kể từ khi hay tin huynh bị mất tích.

_ Vậy ra là nàng ấy trốn đi sao?

_ Chắc là thế rồi!

Nói đến đây Phúc Khai không khỏi thờ dãi. Đêm hôm qua khi nhìn thấy Lôi Vi chàng quả thật không khỏi ngạc nhiên. Làm thế nào một nữ nhi yếu đuối như vậy lại có thể trốn ra khỏi nơi cung cấm được canh phòng cẩn mật chứ? Hỏi Phi Đào, chàng mới biết, nàng đã cải trang thành tiểu thái giám của Ninh Vương phủ để trốn ra khỏi Hoàng cung. Nghe đến đây chàng thật muốn bật cười. Thật không hiểu trong đầu nha đầu này có bao nhiêu điều tình quái nữa. Nhìn theo tin điều một lúc, chàng quay lại vốn định chọc nàng một chút nhưng ngay lập tức chàng không khỏi khó hiểu khi không thấy nàng đâu. Đã vậy, Ngũ huynh của chàng dường như đang làm điều gì đó mờ ám khiến chàng không khỏi tò mò.

_ Nhưng Lôi Vi đâu? Muội ấy vẫn chưa dậy sao?

_ Uhm! Vi Nhi chắc đã chịu không ít mệt mỏi suốt dọc đường đi nên hãy cứ để nàng ấy nghỉ ngơi.

_ Huynh nói cũng phải!- Phúc Khai gật gù.- À! Khi nãy đệ đã sai người đến chỗ tộc người Kao hỏi xin cho Phi Đào lẫn Lôi Vi vài bộ y phục. Tớ nữa đệ sẽ sai người đem qua cho muội ấy.

_ Cảm ơn đệ! Đệ thật chu đáo!

Không nói gì Phúc Khai chỉ cười trừ. Nhớ lại chuyện tối qua Phi Đào kể với chàng, chàng khẽ thờ dãi. Đã tới được Sa Thạch thành rồi chỉ còn đi khoảng ba ngày đường nữa là sẽ tới nơi vậy mà giữa đường lại gặp phải bọn cướp cướp sạch tư trang tiền bạc. Cũng may bọn chúng vẫn chưa làm điều gì xâm hại đến hai người bằng không chàng chắc chắn sẽ không tha cho bọn chúng. Suy nghĩ kỹ càng, chàng nghĩ tốt nhất không nên kể chuyện này với Phúc Tuấn nghe vẫn hơn bằng không với tính khí đạo gần đây của Ngũ huynh chàng, huynh ấy chắc chắn sẽ đích thân đến Sa Thạch thành tìm lại đồ cho Lôi Vi. Việc quân đang rối ren, chuyện này cứ tạm gác lại.

Đang mãi chìm trong suy nghĩ, tiếng hót hoảng bên dưới lập tức kéo Phúc Khai trở về thực tại. Bên dưới có một tên lính tốt đang nằm bất tỉnh nhân sự. Không ít người đứng gần đó vội vây quanh lấy hắn. Cả chàng và Phúc Tuấn vội chạy xuống gác xem.

_ Có chuyện gì thế?

Nghe thấy chất giọng của Phúc Tuấn, quân lính vội tản hàng ra để chàng bước tới. Tên lính tốt nọ nằm bất tỉnh nhân sự miệng không ngừng kêu khát khiến ai nghe thấy cũng không khỏi xót lòng.

_ Thái tử!- Trương Trình Lượng hồi báo.- Nước trong doanh trại đã hết cách đây khoảng hai ngày. Thần đã sai người đi tìm nguồn nước gần đây. Liên phát hiện ra cách đây khoảng năm dặm về phía Bắc, trong rừng có một khe suối nhỏ nhưng khe suối này lại không thể đủ chu cấp nước cho toàn doanh trại ta. Thần vốn định hôm nay sẽ bẩm báo lên Điện hạ.

_ Chẳng phải ta vốn đã sai các người đến thành gần nhất để lấy nhu yếu phẩm bao gồm cả nước sao?- Phúc Khải không khỏi nghi vấn.

_ Đúng là như vậy ạ! Nhưng thành gần nhất cũng cách chúng ta ba ngày đường. Tiết trời đang lúc mùa hè nóng bức, binh sĩ đi lấy nhu yếu phẩm cũng cần có nước ạ. Huống hồ chỉ một lần như vậy số lượng lấy được đều có hạn về căn bản khó lòng mà đủ được.

Tiếng là đóng quân bên cạnh bờ sông nhưng kỳ thực doanh trại của Tân Thục lại đóng rất gần cửa biển. Nơi đây nước ngọt bị trộn lẫn với nước mặn khiến nước quả thực không thể dùng được. Trong khi đó bao việc đều cần phải dùng đến nước nào là giặt giũ, tắm rửa, nấu ăn hoặc dùng để uống...một ngày bọn họ phải sử dụng một lượng nước khá lớn.

_ Có chuyện gì vậy?

Chất giọng nữ cao nhanh chóng thu hút sự chú ý của mọi người. Vội quay lại Phúc Tuấn và Phúc Khải và nhìn thấy Lôi Vi đang tiến về phía mọi người. Nàng vốn đã dậy rồi nhưng vì đầu còn chưa tỉnh hẳn nên định bụng nằm thêm một lúc nữa. Song nghe tiếng ồn ào bên ngoài vậy nên nàng nhanh chóng ra đây xem thử xảy ra chuyện gì.

_ Nguyên Lương đệ cát tường!

Vừa nhìn thấy Lôi Vi, binh sĩ đang quỳ xuống tung hô khiến nàng đứng sững ngay tại chỗ. Nguyên Lương đệ? Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Nàng vẫn chưa chính thức nhập Đông cung điện thì lấy đâu ra tước hiệu hay phong hàm các thứ. Chuyện này...chuyện này là sao? Nàng nghĩ thế nào cũng không ra nên vội quay sang nhìn Phúc Tuấn.

_ Mọi người!- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa tiến về phía Lôi Vi.- Bẩm Thái tử vốn định thông báo cho mọi người biết, người đến doanh trại vào tối qua chính là Nguyên Lương đệ Cát Lôi Vi. Nhưng thật không ngờ mọi người đã biết cả rồi.

_ Thái tử! Chúng thuộc hạ đã biết từ sớm rồi ạ!- Một tên lính tốt nhanh miệng nói.- Thật không ngờ Nguyên Lương đệ lại đến đây thăm huynh đệ chúng thần.

Thuận nước đẩy thuyền sao? Có đánh chết Lôi Vi cũng không tin. Rõ ràng tối qua nàng đến doanh trại với bộ dạng người không ra người, ma không ra ma lại còn bị tên Vương chủ tộc người Kao áp giải đến. Khi đó ai ai cũng nhìn nàng với đôi mắt đầy sự kỳ thị sao có thể chỉ trong một đêm chuyện xấu đã bị đuổi ra khỏi cửa còn chuyện tốt lại tới nhanh đến thế được. Có đánh chết nàng cũng không tin. Lùi lại một bước, nàng nghiêng đầu lại gần Phúc Tuấn.

_ Anh lại giờ trò gì thế?- Lôi Vi khẽ lên tiếng hỏi, âm lượng chỉ vừa đủ cho hai người nghe.

_ Người kia đang bắt tình nhân sự đây Vi Nhi!

Phúc Tuấn nhắc khéo Lôi Vi khiến nàng quả thực không thể cãi lại được. Hít một hơi thật sâu, nàng quay về phía mọi người đang quỳ.

_ Uhm...các vị...òmm...mọi người...uhm...đứng lên cả đi.

Nhanh chóng dạ một tiếng binh sĩ vội đứng lên. Trong khi đó, đứng bên cạnh Phúc Tuấn phải nén lắm mới nhịn được cười. Lôi Vi từng nói rằng ở thời đại nàng mọi người đều bình đẳng, không ai phải quý gồi sụp lạy ai. Nên khi đến thời đại này nàng đã cực kỳ khổ sở với việc cúi người thi lễ với người khác hoặc người khác sụp lạy ngay dưới chân mình. Giờ xem những gì đang diễn ra trước mắt, quả thật nàng lại một lần nữa gặp không ít khó khăn.

Lườm Phúc Tuấn một cái, Lôi Vi nhanh chóng tiến về phía tên lính đang nằm kia. Nếu như khi nãy hấn còn ú ớ giờ, hấn quả thực đã mê man bất tỉnh.

_ Đem hấn vào chỗ mát đi!- Lôi Vi từ tốn nói.- Còn nữa, ngoại trừ những ai ở chung lều, còn mọi người hãy ra ngoài cả để tạo không gian thông thoáng cho hấn.

Quả thật, Lôi Vi không hiểu trước khi nàng đến họ đã làm gì mà không đem tên lính này vào chỗ mát cơ chứ. Lắc đầu ngao ngán, nàng cùng mọi người đưa hấn về lều. Nhìn sơ qua, nàng thấy rõ tên lính này khá mệt mỏi, hơi thở lại có phần đứt quãng, khó nhọc. Từ nhỏ nàng đã ở cùng ông bà nội, nên nàng cũng nắm vững những biểu hiện của các chứng bệnh cơ bản. Nhấn trán lại suy nghĩ một lúc, nàng nhanh chóng vươn tay ra định bụng sẽ chạm vào da hấn xem sao. Song nghĩ thế nào nàng lại quay về phía Phúc Tuấn mỉm cười.

_ Thái tử Điện hạ có thể giúp tiểu...thiếp kiểm tra da của người này được không?

Câu hỏi của Lôi Vi ngay lập tức khiến Phúc Tuấn chết đứng. Chàng quả thật không biết nàng lại định bày trò gì nữa đây. Song dù là trò gì, nhìn vào điệu cười của nàng, chàng đoán trò của nàng thế nào cũng khiến chàng phải điêu đứng.

_ Nàng muốn ta giúp thế nào?

Nén cười, Lôi Vi bảo một tên lính cởi hết áo bao gồm cả áo giáp của người kia ra. Sau đó bảo Phúc Tuần nhẹ bóp thử vào vùng da dưới bụng tên lính. Trong khi tên lính đứng bên phải nén lăm mồm không cười, chàng lại đứng nhìn nàng với đôi mắt mờ căng.

_ Điện hạ!- Lôi Vi nói nhỏ, âm lượng vừa đủ nghe.- Đây là lúc để Ngài thể hiện sự quan tâm của mình đến các binh sĩ đấy.

_ Ta biết rồi!

Nhà ra từng chữ một, Phúc Tuần chậm rãi tiến về phía tên lính đang nằm bất tỉnh nhân sự. Cổ kim tiếng cười, Lôi Vi quay lại dõi theo động tác của chàng. Hít một hơi đầy căng, nàng vừa quan sát Phúc Tuần vừa quan sát một lượt khắp thân mình tên lính. Nhìn sơ quan nàng biết ngay hấn là do mất nước quá nhiều nên mới bị ngất. Nhưng giờ đó không phải là mối bận tâm lớn nhất của nàng.

_ Khoan đã!

Lôi Vi vội lên tiếng cản Phúc Tuần lại. Nàng nhanh chóng tiến lại gần tên lính, cầm bàn tay hấn lên xem. Một nốt đỏ với bên trong là mụn nước khiến nàng không khỏi lo lắng. Bên cạnh, Phúc Tuần cũng ngạc nhiên không kém.

_ Người ở cùng trại với hấn vậy có thấy hấn dạo này có biểu hiện gì bất thường không?- Lôi Vi vội quay lại hỏi tên lính tốt.- Chẳng hạn như đột nhiên ngứa ngáy khắp toàn thân, hoặc khó chịu bứt rứt trong người.

Tên lính nghe Lôi Vi hỏi khẽ chau mày nhớ lại.

_ Hồi Nguyên Lương đệ! Hai ngày nay hấn có ngứa ngáy, khó chịu trong người ạ. Vì không đủ nước dùng nên chúng thần ai nấy cũng khó chịu cả chứ không riêng gì hấn. Đến tối hôm qua hấn kêu ngứa và có nhọt thần gãi hộ ạ.

_ Ta biết rồi! Người...người ra ngoài trước đi!

Chờ tên lính tốt ra ngoài hấn, Lôi Vi liền nhanh chóng lật người tên lính kia lại. Phúc Tuần vốn định giúp nàng một tay nhưng ngay lập tức đã bị nàng cản lại. Khi nhìn thấy trên lưng hấn có thêm vài ba cái mụn bọc nước nữa cả hai không khỏi thờ dãi.

_ Là Thủy đậu?- Phúc Tuần hồ nghi.

_ Cũng có thể là Đậu mùa!- Lôi Vi đưa ra nghi vấn khác.

_ Đậu mùa?- Phúc Tuần khó hiểu.

Thời đại này có lẽ họ vẫn chưa biết đến hai chữ Đậu mùa, còn Lôi Vi nàng lại không biết họ gọi bệnh này là gì. Quả thật có chút đau đầu.

_ Là một bệnh có triệu chứng gần giống với Thủy đậu nhưng lại nặng hơn Thủy đậu. Nếu không được chữa kịp thời, khắp người sẽ chẳng khác nào cái rở.

_ Là bệnh Thiên Hoa [1]?- Phúc Tuần cả kinh.

_ Có lẽ thế. Vì em không biết thời đại này Đậu mùa được gọi là gì. Triệu chứng hai bệnh này thời gian đầu hơi giống nhau nên em cũng không biết chắc. Em sẽ theo dõi thêm.

_ Nàng sao?- Gương mặt Phúc Tuần nhanh chóng tái xanh.- Không được! Ta sẽ sai người chăm sóc hấn. Chuyện của nàng đến đây là hết!

_ Phúc Tuần?

Không khỏi ngạc nhiên, Lôi Vi vội quay sang nhìn Phúc Tuần. Nhìn thẳng vào mắt chàng, nàng thấy trong đó là sự hoang mang lo lắng. Cũng phải, từng đọc qua quyển Bách khoa toàn thư, nàng biết được trong lịch sử Đậu mùa đã gây nên không ít đại dịch ở châu Âu và toàn thế giới.

_ Em sẽ không sao đâu!- Lôi Vi bình tĩnh nói.- Nếu đây thực sự là Đậu mùa thì em cũng sẽ không bị sao cả.

_ Sao nàng có thể nói như vậy được?

_ Bởi vì lúc nhỏ em đã được tiêm vắc-xin rồi.

_ Tiêm...tiêm cái gì?

_ Tiêm vắc-xin. Đó là một hình thức để ngăn ngừa các bệnh như Đậu mùa, Uốn ván, Bạch hầu, Ho gà, Viêm màng não. Và cả Thủy đậu em cũng đã tiêm rồi. Nên em không sợ!

Trong khi Lôi Vi thu dọn quần áo của tên lính kia, Phúc Tuần vẫn không khỏi hoang mang.

_ Nhưng nó là cái gì mới được chứ?

_ Em sẽ nói cho anh biết sau. Giờ chúng ta đã để hấn bất tỉnh nhân sự lâu rồi đấy. Anh hãy sai người đến khe suối trong rừng lấy nước về đây cho hấn.

Một nửa dùng cho hần uống, một nửa dùng để giặt toàn bộ quần áo cũng như chăn nệm của hần và của tất cả những người còn lại trong phòng này. Và những người trong phòng này đều phải bị cách ly, không được ra ngoài nữa. Bên cạnh đó, việc nước uống cho mọi người em đã có cách rồi nên anh đừng lo lắng quá.

Thấy Phúc Tuấn không nói không rằng gì, Lôi Vi khẽ lắc đầu. Sự lo lắng của chàng giờ đã lộ hết cả trên mặt rồi khiến nàng không khỏi cảm thán. Kể ra cũng phải thôi! Vì theo nàng nhớ, thời đại này, Đậu mùa quả thực là một dịch bệnh rất đáng sợ.

_ Này!- Vừa tiến về phía Phúc Tuấn, Lôi Vi vừa cất tiếng- Em đang nhờ anh đấy, anh có nghe không vậy?

_ Ta biết rồi!- Chất giọng của Phúc Tuấn trầm hần.- Ta sẽ sai người làm cho nàng. Nhưng nàng phải chắc chắn, nàng không bị sao đấy.

Không nói gì Lôi Vi gật đầu dứt khoát. Phúc Tuấn biết bản thân mình chẳng thể nào cản được nàng hơn nữa tình thế bây giờ quả thực phải lo cho tên lính này trước nên chàng đành phải nghe theo lời nàng. Song lòng chàng quả thật không yên tí nào.

_ Anh có thể nhờ Ninh Thân vương sai người đem hộ em quyển Bách khoa toàn thư không? Em không có kinh nghiệm trị bệnh này nên phải tham khảo nó xem sao. Còn nữa! Em sẽ viết một bức thư cho Edlen để hỏi ý kiến anh ta, anh nhờ Ngài ấy gửi cho Edlen giúp em được không?

_ Những gì nàng yêu cầu, ta sẽ làm giúp nàng. Còn ta, ta chỉ có một yêu cầu, đó là nàng phải giữ mình không được mắc bệnh dù cho đó là Thiên Hoa hay Thủy đậu.

_ Em hiểu rồi!- Vừa nói Lôi Vi vừa gật đầu.

_ Còn nữa! Trước khi chăm sóc cho người bệnh, nàng cũng nên về trại tắm rửa rồi thay bộ y phục mới đi. Phúc Khải có hỏi được y phục của người Kao cho nàng và Phi Đào đấy.

Mỉm cười thật tươi, Lôi Vi khoác tay Phúc Tuấn rồi trở về lều.

_ Phúc Tuấn! Hãy xem như đây là bài tập anh dành cho em. Nếu em vượt qua nó, anh sẽ chấp nhận rằng em đã trưởng thành và có thể tự mình giải quyết mọi việc, được không?

_ Ta sẽ xem xét!- Phúc Tuấn nghiêm giọng.

_ Uhmhm!- Lôi Vi làm nũng.- Xem xét làm gì nữa. Cứ quyết định như vậy đi mà.

_ Đấy! Đây là biểu hiện của một nữ nhân đã trưởng thành sao?- Vừa cười, Phúc Tuấn vừa quay sang hỏi Lôi Vi.

Không nói gì, Lôi Vi lẻ lười trêu Phúc Tuấn rồi hời dỗi bỏ về lều trước.

*

Ba ngày trôi qua, tên lính kia vẫn chưa có dấu hiệu thuyên giảm. Kiến thức y học của Lôi Vi lại không nhiều nên nàng quả thật vẫn chưa phân biệt được liệu bệnh mà hần mắc phải là Thủy đậu hay Đậu mùa. Song nhìn tình hình bệnh, ngoài việc có thêm những mụn bọc nước, những mụn cũ không có dấu hiệu nặng lên nên cũng có thể xem đây là tin tốt. Những tên lính ở cùng trại với hần cũng đã có dấu hiệu của bệnh nhưng vì được Phúc Tuấn cho cách ly kịp thời nên không ai bị bệnh thêm. Sau khi nhận được thư của Edlen, Lôi Vi đã làm theo sự hướng dẫn trong thư, nên giờ tình hình bệnh của những tên lính trong trại đã ổn, những người bị mắc bệnh không còn hoang mang như những ngày đầu nữa. Nhưng dường như trong doanh trại đã bắt đầu nổi lên sự bất an lo lắng. Tuy không nói ra song trong lòng binh sĩ cũng có vài người bắt đầu lo sợ. Dù sao đi nữa, bệnh tật vẫn luôn là nỗi ám ảnh của muôn người. Huống hồ chỉ nếu tên lính kia thực sự bị Đậu mùa, quả thực đây không đơn giản là sự sợ hãi.

Vừa đi qua đi lại trước cửa, Phúc Tuấn thực không khỏi lo lắng. Dù rằng Lôi Vi nói rằng mình chắc chắn sẽ không bị Đậu mùa hay Thủy đậu nhưng lòng chàng vẫn không khỏi bất an lo lắng cho nàng. Chàng sợ, nếu nàng không bị bệnh cũng sẽ mệt mỏi rồi kiệt sức khi phải săn sóc những tên lính kia, mà nàng lại nhất quyết không cho ai phụ giúp mình bao gồm cả chàng. Một mình nàng phải chăm sóc gần chục người trong một lều trại như vậy sức nào chịu cho nổi.

Nhắc thấy Lôi Vi trở về, Phúc Tuấn nhanh chóng rảo bước về phía nàng. Nhìn gương mặt có phần mệt mỏi của nàng, chàng quả thật không thể nén được tiếng thở dài xót xa.

_ Em không sao đâu mà!- Vừa vào lều, Lôi Vi vừa nói.

_ Bơ phờ thế này lại còn nói không sao được à?- Đờ Lôi Vi ngồi xuống ghế, Phúc Tuấn chậm rãi nói.

_ Thiệt sự không sao mà! Tuy em không chắc lắm, nhưng tính đến ngày hôm nay người đầu tiên phát bệnh không có dấu hiệu nặng lên vậy thì có khả năng hần ta chỉ bị Thủy đậu mà thôi. Nếu là Thủy đậu thì sẽ dễ hơn. Chỉ cần qua mười ngày là có thể ra ngoài rồi. Nhưng di chứng để lại chắc sẽ khiến anh ta đau đớn một thời gian dài đấy.

_ Thủy đậu có di chứng sao?

Ngáp một cái thật dài, Lôi Vi gật đầu xác nhận.

_ Chính là bệnh Zo...uhm...thời này gọi là bệnh gì nhỉ...uhm...là chứng bệnh mụn bọc nước mọc thành từng đám giống như chùm nho vậy. Mà chỗ nào có mụn này là chỗ đó đau tới tận xương

_ Giời leo? - Ôm Lôi Vi vào lòng, Phúc Tuấn đoán định.

_ Gần giống! Nhưng mà bệnh này khi có điều kiện thuận lợi mới phát bệnh. Em không học y, những quyển sách y mà em đọc cũng chẳng nhiều nên em cũng chẳng biết gì về bệnh này. Nhưng mẹ của em từng bị bệnh này nên em cũng biết sơ sơ. Đau thấu trời xanh!

Vừa nói, Lôi Vi vừa rung mình nhớ lại cảnh tượng đau đớn của mẹ mình khi phát bệnh Zona. Dù đã chữa trị nhưng nó vẫn khiến mẹ nàng đau đớn một quãng thời gian. Đến giờ nàng vẫn không hiểu tại sao lại có căn bệnh khiến người ta có thể đau đớn chẳng khác nào bị bệnh nan y như vậy.

_ Nàng mệt rồi! Ta đã sai người chuẩn bị nước ấm cho nàng rồi. Nàng vào tắm rồi đi ngủ sớm đi.

Không nói gì, Lôi Vi chậm rãi gạt đầu rồi từ từ đứng lên bước vào trong. Song bước được hai bước nàng lại quay về phía Phúc Tuấn.

_ À! Anh thay áo ra đi. Em tắm xong rồi giặt luôn.

_ Nàng cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi. Ta sẽ sai người giặt.

_ Không được! Khi này anh ôm em như vậy trên áo chắc là có mầm bệnh rồi. Anh bảo người khác giặt lỗ lay mầm bệnh cho họ thì sao. Em dù sao cũng không bị bệnh này đâu nên vẫn cứ để em giặt là tốt nhất.

Lôi Vi tính toán cho mọi người đều chu toàn mọi bề song lại chẳng tính toán bất kỳ điều gì cho bản thân mình khiến Phúc Tuấn vừa thương lại vừa xót xa.

_ Nàng đừng chú quan với bản thân và đừng chỉ nghĩ cho người khác như thế. Nếu chẳng may nàng mắc bệnh...ta biết phải làm sao?

Chỉ một câu trái lòng của Phúc Tuấn đã khiến Lôi Vi cảm thấy áy áy vô cùng.

_ Em sẽ cẩn thận mà! - Cười thật tươi, Lôi Vi nói.

Nói đoạn Lôi Vi quay đi bước ra sau trại. Còn Phúc Tuấn cũng chậm rãi tiến về giường trái chăn nệm ra cho nàng. Từ khi nàng còn ở Thuần Quân điện với chàng, chàng đã làm công việc này, công việc từ nhỏ đến lớn giờ chàng không phải đụng tay đụng chân vào. Giờ khi làm nó, chàng mới cảm nhận được rằng chăm sóc người mình yêu là một trong những điều vô cùng hạnh phúc. Mỉm cười thật tươi, chàng giữ lại tấm nệm rồi trái xuống giường.

"Xoảng", một thanh âm thanh mảnh vang lên thu hút sự chú ý của Phúc Tuấn. Vội nhìn xuống đất, chàng nhanh chóng nhìn thấy ngọc khánh chàng tặng cho nàng trước khi đi đã bị bể làm đôi. Ngọc khánh này vốn không dễ bể như vậy. Khi này từ trên giường rớt xuống lực tác động vào cũng không quá mạnh vậy nên chắc chắn miếng ngọc khánh này đã bị bể từ trước. Nhưng tại sao nó lại bị bể? Nàng xưa nay vốn giữ đồ tuy không được cẩn thận song cũng không vụng về đến mức làm bể đồ. Lẽ nào trên đường từ kinh thành đến đây, nàng đã xô xát với ai đó khiến miếng ngọc khánh bị bể? Hít một hơi thật sâu, chàng nhanh chóng cầm hai nửa miếng ngọc khánh lên cho vào ngực...

.....

Trên chiếc giường nhỏ hẹp chỉ có thể đủ cho một người nằm, Lôi Vi chậm rãi quay người sang rồi vươn tay ra ôm lấy Phúc Tuấn. Một ngày dài mệt mỏi đã bòn rút hết sức lực của nàng nên vừa đặt lưng xuống giường, nàng rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

Một tay vuốt tóc nàng, một tay Phúc Tuấn chậm rãi cho vào ngực rút ra hai nửa ngọc khánh. Vừa này khi nàng hãy còn thức, chàng vốn định hỏi rõ sự tình nhưng nhìn thấy vẻ mệt mỏi của nàng nên lại thôi. Vậy nên giờ, trong lòng chàng có chút bứt rứt khó chịu, không yên. Rốt cuộc miếng ngọc khánh này tại sao lại bể? Chàng tặng nó cho nàng, tuy có thể nàng không biết hết giá trị của miếng ngọc nhưng chắc chắn nàng không thể không biết được miếng ngọc khánh này quan trọng với chàng đến mức nào. Bởi đây là món quà phụ hoàng của chàng đã tặng cho chàng vào ngày sinh thần của mẫu thân chàng. Chữ linh khắc trong ngọc khánh chính là chữ mẫu thân chàng viết tặng khi chàng tròn một trăm ngày tuổi với mong muốn mọi điều tốt đẹp sẽ đến với chàng.

Khi tặng vật này cho Lôi Vi, Phúc Tuấn đã kể qua cho nàng nghe chuyện này. Vậy nên rất khó có thể xảy ra chuyện nàng bất cẩn khiến nó bị bể như thế. Khẽ thở ra một hơi dài, chàng nhẹ nhàng nâng đầu nàng lên rồi lấy tay ra sau đó lại cẩn trọng đặt đầu nàng xuống gối. Kéo chăn lên cao cho nàng xong chàng mới yên tâm rời đi.

Nửa cuối tháng sáu, buổi tối trời đã không còn oi nồng nữa. Thay vào đó là một bầu không khí có chút se lạnh báo hiệu mùa thu đang đến. Phương pháp lọc nước mặn thành nước ngọt để có thể dùng của Lôi Vi quả thật rất hiệu quả. Nó đã giải quyết được tình thế cấp bách của đại quân lúc này. Khi mùa thu tới, khi những trận mưa đầu tiên đến, việc thiếu nước sẽ không còn là mối lo của họ nữa. Chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, chàng nhất định sẽ lật ngược thế cờ. Nhất định! Chàng phải lật ngược lại thế cờ!

_ Hoàng huynh!

Chất giọng của Phúc Khải vang lên khiến Phúc Tuấn khẽ giật mình. Ngẩng đầu lên chàng thấy Phúc Khải cùng Phi Đào đang chậm rãi tiến về phía chàng.

_ Khuya thế này rồi huynh vẫn chưa ngủ sao?

_ Ta vẫn đang suy nghĩ về kế sách nên chưa ngủ được. - Phúc Tuấn chậm rãi nói. - Hai người vào trong đi!

_ Tiểu nữ và Thất Hoàng tử đứng đây được rồi. Vào trong ồn ào như thế Lôi Vi lại không ngủ được.- Đứng cạnh, Phi Đào chậm rãi nói.

_ Vi Nhi đã ngủ say rồi!

_ Không sao đâu mà Điện hạ!- Phi Đào một mực từ chối.- Còn nữa, Thái tử Điện hạ! Lôi Vi là đến đây thăm Ngải đó. Giờ bắt đầu dĩ muội ấy đang phải chăm sóc các binh sĩ bị bệnh. Ngải đừng có đổ bệnh không muội ấy lại khổ đó.

Nghe cách nói, Phúc Tuân biết ngay Phi Đào muốn ám chỉ điều gì. Nữ tử này rõ ràng đang ám ức thay cho Lôi Vi đây mà.

_ Ta sẽ chú ý!- Nén cười, Phúc Tuân chậm rãi nói.- À phải rồi! Phi Đào! Trên đường hai người tới đây có gặp phải chuyện gì không?

Phúc Khải vốn đã dặn Phi Đào đừng nói chuyện cả hai bị cướp tư trang tại Sa Thạch thành với Phúc Tuân. Nhưng nghe cách hỏi của chàng, nàng đoán vị Thái tử này chắc đã biết được gì đó. Thêm nữa hôm hai người đến đây không có tư trang trên tay, chắc chắn chàng đã nghi ngờ rồi.

_ Nhìn bộ dạng của bọn tiểu nữ hôm đến đây, Điện hạ chắc cũng đã đoán ra rồi.

_ Vậy hai người đã gặp phải ẩu đả trên đường sao?

_ Làm gì có? - Phi Đào ngạc nhiên.- Bọn tiểu nữ làm gì xảy ra ẩu đả hay xô xát với ai chứ.

_ Huynh! Sao huynh lại hỏi thế?- Chất giọng của Phúc Khải có chút khó hiểu.

Không nói gì, Phúc Tuân chậm rãi đưa tay ra. Hai nửa miếng ngọc khánh nhanh chóng hiện ra ngay trước mặt Phi Đào lẫn Phúc Khải.

_ Đây chẳng phải là miếng ngọc khánh của huynh sao?- Phúc Khải chau mày hỏi.- Sao nó lại bị bể rồi?

_ Ta cũng đang muốn biết tại sao.- Phúc Tuân phiền não nói.

_ Ra là nó bị bể thật!

Câu nói của Phi Đào lập tức thu hút sự chú ý của Phúc Tuân lẫn Phúc Khải.

_ Phi Đào! Người biết được chuyện gì?

_ Chuyện đó...- Chất giọng của Phi Đào đầy tức giận.-...Điện hạ đi hỏi tiểu thư Hoắc gia đi. Ở trong cung thì bị nữ nhi nhà người ta ăn hiếp. Ra ngoài cung thì bị mẫu thân nhà người ta ức hiếp. Thật tức không chịu nổi! Vì chuyện này Lôi Vi đã buồn mấy ngày liền đó. Tiểu nữ cáo lui!

Dứt câu, Phi Đào tức giận bỏ đi. Mỗi lần nhớ lại việc mẫu thân của Hoắc Tương Nguyệt ức hiếp Lôi Vi trong tiệm vải là nàng lại không chịu được. Nếu như khi ấy nàng ở đó, nàng chắc chắn sẽ cho bà ta một trận. Lôi Vi giờ đã được Phúc Tuân tuyên bố là Nguyên Lương đệ rồi. Nàng sẽ chờ xem, mẫu tử Hoắc Tương Nguyệt sẽ phản ứng như thế nào khi họ hỏi kinh.

-----

[1] Thiên Hoa: tên khác của bệnh Đậu mùa.

Hết chương 103

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Tin đồn thất thiệt

Yên Khâu, bên dòng sông Xuyên Tinh

Từ ngày Phúc Tuân được tìm thấy đến nay cũng đã gần mười ngày trôi qua. Hai bên bờ sông Xuyên Tinh vẫn im ắng, không ai trong hai bên có động tĩnh. Hàn Phong vốn muốn định chờ Phúc Tuân khỏe trở lại sẽ mở một cuộc tấn công mới, công kích Tân Thục lần nữa. Chàng quyết không thể để Thục quốc có cơ hội lật ngược thế cờ.

Nhìn vào địa đồ, Hàn Phong quan sát thật kỹ địa hình để tìm ra cách bày binh bố trận thích hơn cho trận chiến sắp tới. Song dường như chàng vẫn không tập trung cho lắm. Mật thám báo về, cách đây vài ngày trước Thục Đức, Vương chủ tộc người Kao có bắt được hai nữ nhân bị nghi ngờ là người của

Yên Khâu phái tới. Song đến sáng hôm sau, toàn đại quân Tân Thục lại nhận được tin một trong hai người là Nguyên Lương đệ. Khi chàng hỏi dung mạo của hai trông như thế nào. Tên mật thám liền ú ớ, hần nói rằng một người suốt ngày ở trong lều trại, một người lại ở chỗ của tộc người Kao nên hần không thể nào thấy được dung mạo của hai người. Hỏi tên họ, hần lại chỉ nói được tên của một người còn người kia hần không rõ.

_ Tiểu Đào Đào sao?- Hàn Phong khẽ chau mày suy nghĩ.- Nguyên Lương đệ? Hai người này...lẽ nào là chủ tớ của nhau?

Hàn Phong càng nghĩ càng không hiểu. Bởi theo như mật thám tại kinh thành Tân Thục báo về, hiện Phúc Tuần vẫn chỉ có một Lương đệ chính là Ngọc Nhạ. Nhưng tại sa trường, hần lại tìm đâu ra một Lương đệ nữa? Và điểm đáng nghi là, tại sao chỉ là một cái tên mà tên mật thám do thám mãi không được.

_ Trừ khi hần không muốn ta biết người đó là ai. Có khả năng!

Nhưng nguyên nhân gì Phúc Tuần lại không muốn chàng biết Nguyên Lương đệ là ai? Vốn chàng nào có quan tâm đến thân tử của hần là ai, hần việc gì phải giấu. Trừ phi...

_ Vi Vi?- Chất giọng Hàn Phong đầy hồ nghi.- Lẽ nào là Vi Vi? Lẽ nào...nàng và hần ta...Không thể như thế được!- Trong chất giọng của chàng đã có vài phần hoảng loạn.- Minh Đức Thái hậu vốn xưa nay không có thiện cảm với Vi Vi. Bà ta nhất định sẽ không để nàng ấy nhập Đông cung. Bằng không địa vị của tôn nữ bà ta sẽ bị lung lay. Chuyện này không thể xảy ra được. Chắc chắn không phải như vậy.

Xiết chặt đôi bàn tay, Hàn Phong hít vào thở ra liên tục. Từ đưa ra giả định rồi tìm mọi cách phủ định nó. Chàng dường như đang lừa gạt chính mình, không muốn tin vào điều này. Chàng thà như vậy còn hơn. Bởi nếu đây là sự thật e rằng chàng không thể nào chịu nổi. Trái tim đập dồn dập như trống trận. Ruột gan như quặng thắt lại. Chàng nhất định phải xác nhận lại mọi việc. Và dù đâu là sự thật, chàng cũng quyết đem Lôi Vi về Yên Khâu.

_ Hoàng thượng!- Vừa tiến vào Búi Tổng quản vừa lên tiếng.- Các vị tướng quân đã tới rồi ạ.

Hít một hơi đầy căng, Hàn Phong quay về phía Búi Thạch An.

_ Cho họ vào!

_ Vâng!

Liền sau đó, Búi Thạch An nhanh chóng ra ngoài và các vị tướng quân ngay lập tức có mặt trong lều.

_ Hoàng thượng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!

Liếc nhìn Chu Liêm, Hàn Phong chậm rãi cho mọi người đứng lên. Vài ngày sau khi Phúc Tuần mất tích, chàng đã biết Chu Liêm lên cho người mai phục tại hẻm núi đá phía Bắc doanh trại của Tân Thục khiến Phúc Tuần bị thương. Chàng rõ ràng đã ra lệnh không được truy sát, đặc biệt không được giết Thái tử Tân Thục vậy mà ông ta vẫn cố tình làm trái lệnh. Trong mắt ông ta, chàng liệu có còn là thiên tử của Yên Khâu nữa hay không? Vậy nên trong lúc nhất thời tức giận chàng đã sai người chém đầu ông ta nhưng vì Kha Thái phó cùng các vị tướng quân ngăn cản nên chàng chỉ phạt ông ta bảy mươi trượng.

Bảy mươi trượng! Sức thanh niên trai tráng cũng khó lòng chịu nổi huống hồ chi ông ta lại là một lão tướng. Vậy nên đến giờ, Chu Liêm dù đã xuống được giường nhưng đi đứng vẫn chưa vững vàng. Nghĩ mình khi đó đã quá nóng giận nên chàng đã bảo Thái phó Kha Mậu Phù đem thuốc đến để trị thương cho ông ta. Song quả thật, chuyện ông ta gây ra vẫn khiến chàng khó lòng nguôi giận. Nếu không có chuyện này, chàng sớm đã mở thêm cuộc tấn công nữa, so tài cao thấp với Phúc Tuần, quyết đem Lôi Vi về Yên Khâu. Giờ vì chuyện này, hần bị thương, chàng buộc phải chờ hần khỏi sau đó mới có thể tranh hùng giành mỹ nhân.

Cùng các tướng lĩnh đứng quan sát địa đồ, Hàn Phong lại tiếp tục bàn bạc, đưa ra kế sách vẹn toàn để tác chiến. Tháng 6 đang dần đi qua. Rất nhanh thời mùa đông sẽ kéo tới. Đến khi đó, gió Đông Bắc tràn về sẽ gây bất lợi cho Yên Khâu. Trong gần hai tháng cuối này chàng nhất định phải nắm bắt thời cơ thật tốt.

_ Bệ hạ!- Mạc Quảng Hằng chậm rãi lên tiếng.- Thần nghe nói, cách đây gần mười ngày có một tên lính trong doanh trại Tân Thục bị say nắng.

_ Mùa hạ nóng bức, say nắng là chuyện bình thường. Có gì lạ?- Vốn định gạt ý kiến của Mạc Quảng Hằng, nhưng nghe ý tứ của hần xem chừng có sự lạ nên Hàn Phong hỏi lại.

_ Vâng! Điều lạ là tên lính này sau khi được đưa về trại nghỉ ngơi liền không thấy luyện tập nữa. Sau ngày hôm đó, cả lều trại tên lính này đều không thấy một ai ra luyện tập. Nghe nói Thái tử Thục quốc sai bọn họ làm việc khác. Nhưng việc khác dù là việc gì ít nhiều cũng ra khỏi lều đảng này lại không thấy ạ.

Nghe Mạc Quảng Hằng nói, Hàn Phong xoay người lại không khỏi trầm ngâm suy nghĩ. Bên trong việc này chắc chắn có ẩn tình.

_ Mạc Quảng Hằng! Ngươi hãy điều tra rõ chuyện này cho ta. Càng sớm càng tốt!

_ Mạt tướng tuân lệnh!

_ Được rồi! Hôm nay bàn tới đây thôi. Các người lui ra đi.

Mọi người nhanh chóng cáo lui rồi ra ngoài. Duy chỉ có Thái phó Kha Mậu Phù là vẫn còn ở lại trong lều. Hôm nhận được thư của Đại Tư Mã Doãn Hoàng Thịnh, ông cùng Mạc Quảng Hằng cấp tốc đến doanh trại Yên Khâu ở đây. Song từ hôm đó đến nay, ông chưa có được cơ hội để nói chuyện với Hàn Phong. Nay, thấy chàng có vẻ đã nguôi giận, bình tĩnh trở lại, ông định sẽ nói chuyện với chàng một lần.

_ Thái phó có gì muốn nói hay sao?- Chất giọng của Hàn Phong vẫn điềm tĩnh.

Ngày Kha Mậu Phù đến đây, Hàn Phong vốn biết ông đến vì chuyện gì. Và cuộc nói chuyện này không sớm thì muộn cũng diễn ra. Nay xem ra, nó đã thực sự diễn ra.

_ Thần quả đúng là có vài điều muốn nói với Bệ hạ.

_ Mời lão sư nói!

Hít một hơi đầy căng, Hàn Phong chậm rãi ngồi xuống ghế và chú ý lắng nghe. Tuy không nói ra, nhưng Kha Mậu Phù là người chàng hết sức kính trọng. Không chỉ đơn giản ông là sư phụ của chàng từ thuở chàng còn là Hoàng tử mà còn bởi cốt cách ngay thẳng cùng lối sống giản dị của ông. Từ ông, chàng đã học được không ít điều bổ ích.

_ Bệ hạ! Thứ cho thần hỏi thẳng, cuộc chiến này của Người là muốn mở rộng lãnh thổ hay muốn có được mỹ nhân? Hay chỉ đơn giản là tranh cao thấp với Thái tử Thục quốc? Dù là vì bất kỳ nguyên nhân nào, thần nghĩ rằng Người cũng nên nghĩ đến hậu quả của cuộc chiến này và kết thúc nó càng sớm càng tốt. Cuộc chiến này không chỉ đơn giản là chuyện được mất của cá nhân Người mà còn là được mất của cả Yên Khâu. Bệ hạ! Xin Người dừng vì một phút suy nghĩ không kỹ của mình mà tạo nghiệt.

Vừa nói Kha Mậu Phù vừa quan sát thái độ của Hàn Phong. Là thầy dạy của chàng từ nhỏ, ông cũng hiểu được phần nào tính tình của chàng. Cách đây vài năm trước ông có đi sứ qua Tân Thục và gặp qua Phúc Tuấn. Khi đó ông đã cảm thấy giữa Hàn Phong và Phúc Tuấn có vài nét giống nhau. Họ đều là những Hoàng tử văn võ song toàn, hành xử rất đúng mực, luôn tỏ thái độ không mản thê sự, làm việc cẩn trọng nhưng cũng rất quyết đoán, tâm tư khó nắm bắt. Song nếu Hàn Phong khiến người ta có cảm giác khó gần, Phúc Tuấn lại ôn nhu, dễ gần.

Tuy nhiên, dạo gần đây ông lại nghe nói vị Thái tử Tân Thục này lại xử lý chuyện hậu cung của mình rất tàn nhẫn. Trong một phút nóng giận, chàng đã đẩy ngã một thê thiếp của mình và nếu không có Minh Đức Thái hậu ở đó, e rằng nữ nhân kia sớm đã không toàn mạng. Nghe đâu nữ nhân đó là con của Đại tướng quân có tiếng trong triều Tân Thục, Hoắc Đại tướng quân. Nàng ta vì khiến một nữ tử khác được chàng sủng ái suýt mất mạng nên mới gặp phải tai ương này. Và ông cũng biết được nữ tử kia chính là người mà Hoàng thượng của ông ngày đêm thương nhớ.

_ Tạo nghiệt sao?- Hàn Phong cất tiếng hỏi. Chất giọng vẫn trầm như vậy nhưng trong ý tứ đã có phần tức giận.- Ta chỉ muốn đưa nàng về Yên Khâu, nhưng nàng một mực không thuận theo. Ta ngoài cách này ra, liệu có còn cách nào khác? Nàng là nữ nhi đầu tiên khiến ta thật sự rung động và muốn che chở cả đời. Ta chỉ muốn nàng theo ta về Yên Khâu.

Sinh ra trong gia đình đế vương điều tối kỵ nhất chính là để người khác biết được tâm sự của mình. Nhưng đối với Hàn Phong, Kha Mậu Phù là một ngoại lệ. Từ nhỏ ngoài mẫu thân ra, ông là người gần gũi với chàng nhất. Ông không chỉ tận tâm dạy dỗ mà còn khuyên chàng những điều bổ ích. Vậy nên mỗi khi gặp phải chuyện gì khó giải quyết hoặc vướng mắc trong lòng chàng vẫn thường hay tìm đến ông. Tuy nhiên, sau cái chết của mẫu thân, chàng càng ngày càng khép kín và dần trở nên ít nói, lạnh lùng như bây giờ. Song ông mãi là người thầy được chàng kính trọng và tìm đến mỗi khi gặp chuyện.

_ Chuyện của Bệ hạ, thần không dám nhiều chuyện. Song thần cũng đã nghe qua về nữ tử ấy. Và qua những gì thần biết, lão thần muốn hỏi Người một câu. Bệ hạ! Người cho rằng Người có thể có được nữ tử ấy một cách toàn vẹn bằng cách này sao?

Câu hỏi của Kha Mậu Phù khiến Hàn Phong quả thật không khỏi giật mình. Mấy ai yêu mà không đòi hỏi điều gì. Chàng cũng vậy mà thôi. Yêu một người, chàng dĩ nhiên mong muốn tình cảm này của mình được người con gái ấy đáp lại. Nhưng nhìn thái độ cũng như tình cảm của nàng, chàng biết cả đời này chàng sẽ không thể nào có được trái tim của nàng. Vậy, cuộc chiến này của chàng là vì điều gì?

*

Phía Nam vùng Thảo Nguyên, lãnh thổ người Kao, bờ Đông sông Xuyên Tinh

Sau những ngày cấp tốc từ kinh thành đến doanh trại, cuối cùng tên lính tốt Phúc Tường sai đi cũng tới nơi. Qua nhiều ngày như vậy, những binh sĩ bị bệnh không có dấu hiệu bệnh nặng hơn nên Lôi Vi cũng đoán biết được họ chỉ bị Thủy đậu. Song nàng vẫn muốn xem lại sách cho chắc chắn. Đến khi xem rồi cả nàng và Phúc Tuấn mới thực sự thờ phào nhẹ nhõm và số binh sĩ trong lều trại ấy cũng đã có thể an tâm nghỉ ngơi chờ ngày lành bệnh.

Nắng chiều buông nhẹ trên từng đầu cỏ. Nhẹ ôm Lôi Vi vào lòng, Phúc Tuấn chậm rãi phóng tầm mắt nhìn cánh đồng cỏ bạt ngàn một sắc xanh. Xa xa là hai chú ngựa đang vừa đi bên cạnh nhau vừa gặm cỏ. Hôm rồi, Phi Đào có nói với chàng, sở dĩ hành trình của họ bị chậm mấy ngày như vậy là bởi Lôi Vi không biết cỡi ngựa, rồi kinh thành đã bốn ngày rồi mà nàng mới chỉ tới Thanh Giang trấn khiến chàng không khỏi bật cười. Nữ tử này vì trong một lần muốn hơn thua với Phúc Tường đã đòi chàng dạy cưỡi ngựa. Đến khi chàng dạy, nàng lại không chịu học hành đàng hoàng còn bảo rằng khả năng giữ thăng bằng kém. Giữ thăng bằng kém mà chạy nhảy ầm ầm như thế? Có đánh chết chàng cũng không tin.

Vậy nên hôm nay, tranh thủ có chút thời gian rảnh chàng kiên quyết dẫn nàng ra ngoài cưỡi ngựa mặc nàng khóc lóc ỉ ôi làm nũng thế nào. Và sau một canh giờ chỉ dạy, về cơ bản, nàng đã có thể cưỡi được ngựa. Giờ, cả hai ngồi đây, bên dưới một gốc cây cổ thụ để nghỉ ngơi. Nở một nụ cười thật tươi, chàng chậm rãi lấy một nửa miếng ngọc khánh từ trong ngực ra nhìn ngắm. Giờ, khi nhìn ngắm nó chàng không còn thấy khó chịu hay bức bối nữa. Ngược lại, chàng cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc.

"Đêm hôm ấy, khi Lôi Vi trở về lầu nghỉ ngơi, Phúc Tuân đã dò hỏi nàng tại sao ngọc khánh bị bể. Nàng ban đầu tỏ ra khá ngạc nhiên nhưng liền sau đó gương mặt lập tức ỉu nhiều buồn bã.

_ Anh biết em giữ đồ không được tốt mà!- Chất giọng Lôi Vi đầy buồn bã.- Đồ anh tặng mà em giữ cũng không xong.

_ Có thật miếng ngọc khánh này là do nàng làm bể không?- Chất giọng của Phúc Tuân đầy nghiêm khắc.

Không nói gì, Lôi Vi gật đầu.

_ Vi Nhi! Rõ ràng không phải lỗi của nàng, tại sao nàng lại nhận?

Nghe qua cách nói của Phúc Tuân, Lôi Vi biết chàng đã biết chuyện nhưng biết được bao nhiêu nàng lại không rõ. Chắc là chàng đã dò hỏi được từ Phi Đào.

_ Nói gì thì nói em cũng có lỗi. Nếu em cẩn thận hơn thì nó đã không bể rồi. Miếng ngọc khánh bị bể em đã buồn lắm rồi, anh đừng hỏi hay truy cứu gì nữa, có được không?

Nghe những gì Lôi Vi nói, lửa giận vừa mới nhóm lên trong lòng Phúc Tuân nhanh chóng bị dập tắt. Nữ tử này, quả thật dù có gây họa đến đâu chàng cũng không thể giận được. Giờ chỉ có thể trách tại chàng yêu nàng quá sâu đậm nên không nổi tức giận với nàng. Nhìn dáng vẻ buồn bã của nàng, chàng không khỏi thở dài.

_ Được rồi!- Ôm Lôi Vi vào lòng, Phúc Tuân chậm rãi nói, chất giọng ôn nhu, dịu dàng vô cùng.- Ta sẽ không truy cứu chuyện này nữa. Nhưng nàng lần sau cũng phải cẩn thận hơn. Đồ hư có thể làm lại. Nàng lỡ bị xay xát gì, dù vết thương lành lại nhưng vẫn để lại sẹo, như vậy ta sẽ rất đau lòng.

Không nói gì, Lôi Vi ngẩng đầu lên nhìn Phúc Tuân rồi cười thật tươi. Nàng thật không ngờ một nam nhân thòi cổ đại như chàng lại có tần suất sến sảm mỗi lúc một cao như vậy. Nhưng, nghĩ đi nghĩ lại, nếu không phải vì yêu, chàng sao có thể ra những lời nói này được. Những lời nói không hoa mỹ song lại rất đẹp bởi nó xuất phát từ chính trái tim chàng.

_ Uhm! Em sau này sẽ cẩn thận để anh vừa không phải xót của vừa không phải xót người.- Vừa nói Lôi Vi vừa bật cười.

Nghe cách nói của Lôi Vi, Phúc Tuân thực sự không thể nào nhịn được cười.

_ Nàng ấy!- Vừa véo nhẹ mũi Lôi Vi, Phúc Tuân vừa bật cười sáng khoái.- Nàng quả thật đã trưởng thành rồi.

_ Vậy sao?- Lôi Vi vội quay sang hỏi Phúc Tuân.

_ Đúng vậy! Trước kia mỗi lần gặp chuyện, nàng đều hùng hổ cãi tay đôi cho bằng được. Có lý hay vô lý gì cũng cãi tất. Giờ, xem chừng cái tính xấu đó nàng đã bỏ được rồi.

Không nói gì, Lôi Vi chậm rãi quay đi chỗ khác.

_ Người ta thực sự phải cãi tay đôi đó.- Âm lượng của Lôi Vi chỉ vừa đủ để mình nàng nghe thấy.

_ Nàng nói gì vậy?

_ Không có gì!- Khẽ gạt mình, Lôi Vi vội quay về phía Phúc Tuân.- Em chỉ chợt nghĩ...miếng ngọc khánh bị bể rồi tuy đúng là rất đau lòng. Nhưng lại có cái hay.

_ Hay chỗ nào?- Phúc Tuân không nén nổi tò mò.

Mỉm cười, Lôi Vi chậm rãi mở lòng bàn tay của Phúc Tuân ra lấy nửa miếng ngọc khánh rồi đứng lên vào bên trong. Chỉ một lúc sau, nàng trở ra với một sợi dây trên tay. Một cách cẩn thận, nàng chậm rãi luồn sợi dây vào kẽ hở bên trên nửa miếng ngọc khánh làm thành một cái dây đeo.

_ Miếng ngọc khánh này anh giữ nửa miếng, em giữ nửa miếng.- Vừa nói, Lôi Vi vừa đeo nửa miếng ngọc khánh vào đai áo của Phúc Tuân.- Thế nào? Có được không?

Không nói gì, Phúc Tuân chậm rãi đeo nửa miếng ngọc khánh còn lại vào đai áo của Lôi Vi. Ánh mắt chàng nhìn nàng đầy ấm áp, yêu thương, tình cảm tràn đầy..."

Ký ức hiện về thật ấm áp. Chậm rãi đưa miếng ngọc khánh lên cao, Phúc Tuân nở một nụ cười rạng rỡ. Trong ánh chiều tà, từng tia nắng mỏng manh khiến miếng ngọc khánh đẹp lên gấp bội phần. Quả thật trong cái rủi lại có cái may. Miếng ngọc khánh này, từ giờ, nàng giữ nửa miếng, chàng giữ nửa miếng. Nó tựa như tín vật liên kết giữa hai người.

_ Vi Nhi!

Cất ngọc khánh vào trong, Phúc Tuân nhẹ lay nàng dậy.

_ Vi Nhi! Chúng ta về thôi!

Nhanh chóng mở mắt ra, Lôi Vi nhìn thấy sắc trời đang chuyển sang chạng vạng từ khi nào.

_ Gần tối rồi sao?

_ Đúng vậy! Chúng ta về thôi.

Không nói gì, Lôi Vi gật đầu. Nhưng chỉ được một lúc, nàng vội giữ tay Phúc Tuấn lại.

_ Khoan đã! Không phải...anh bắt em cười ngựa về đó chứ?

_ Nàng đã biết cười ngựa rồi!

Phúc Tuấn nói vậy, Lôi Vi liền hiểu ngầm ý.

_ Cho anh lựa chọn! Một là anh cưỡi ngựa đưa em về. Hai là em đi bộ về.

Nhìn sắc mặt mỗi lúc một khó chịu của Lôi Vi, Phúc Tuấn biết, chàng chỉ có thể chọn phương án thứ nhất. Nữ tử này thật sự khiến chàng không biết bao phen lao đao như thế này. Quả Phúc Khải nói không sai, đến với Lôi Vi chẳng khác nào chàng tự làm khổ mình. Không còn cách khác! Ai bảo cuộc đời chàng không thể thiếu nàng cơ chứ.

_ Ta đưa nàng về!

Mỉm cười thật tươi, Lôi Vi lập tức đứng thẳng lên phui hết bụi trên váy rồi quay lại khoác tay Phúc Tuấn.

_ Đi thôi! Về nhà thôi!

.....

Từ ngoài cổng nhìn vào, doanh trại không một bóng người nhưng cả Lôi Vi lẫn Phúc Tuấn đều nghe thấy tiếng ồn ào bên trong. Không hiểu chuyện gì xảy ra, cả hai vội chạy vào liền lập tức nhìn thấy một đám binh sĩ đang đứng vây quanh trước một lều trại.

_ Ta đã giải thích rồi! Những binh sĩ này không hề mắc bệnh Thiên Hoa.

Chất giọng đầy uy quyền của Phúc Khải từ bên trong đám đông vọng ra khiến họ không khỏi ngạc nhiên.

_ Có chuyện gì vậy?- Vừa tiến vào, Phúc Tuấn vừa lên tiếng với chất giọng đầy uy nghiêm- Ta chỉ vừa mới rời khỏi doanh trại một lúc mà các người đã làm loạn lên rồi sao?

Quay lại nhìn thấy Phúc Tuấn, đám binh sĩ lập tức quỳ xuống tung hô. Quét mắt nhìn một lượt đám binh sĩ, chàng nhanh chóng dẫn Lôi Vi tiến vào trong.

_ Rốt cuộc, chuyện gì đang xảy ra ở đây?

Binh sĩ hết người này đến người nọ đưa mắt nhìn nhau. Khí thế bức người của Phúc Tuấn khiến họ thực sự e dè. Chàng bình thường ôn nhu dễ gần là vậy nhưng khi gặp chuyện, chàng lại khiến người khác phải e dè, lo sợ.

_ Chẳng phải vừa rồi các người ồn ào lắm sao? Sao khi nhìn thấy ta lại im lặng hết vậy?

_ Hồi Điện hạ!- Một tên lính e dè lên tiếng.- Binh sĩ chúng thần nghe được những binh sĩ trong lều trại này mắc phải chứng bệnh Thiên Hoa nên ai ai cũng lo sợ, hoang mang. Nên...

_ Nên các người đến đây để hỏi cho ra nhẽ.- Phúc Tuấn tiếp lời.- Hay là các người đến đây tìm cách đuổi đánh họ ra khỏi doanh trại?

Ngay lập tức binh sĩ lập tức xanh mặt. Đồng loạt mọi người đều quỳ xuống.

_ Không sai! Bọn họ đúng là mắc bệnh truyền nhiễm. Nhưng không phải là bệnh Thiên Hoa mà là Thủy đậu. Chỉ cần cách ly, tránh ra gió trong vòng mười ngày, bệnh sẽ tự nhiên khỏi.

Nghe Phúc Tuấn nói bên dưới bọn họ ai nấy cũng tỏ ra ngạc nhiên. Chỉ là Thủy đậu thôi vậy mà ai đó đã nói rằng huynh đệ của họ bị Thiên Hoa khiến họ không khỏi hoang mang. Nghe bọn họ bàn tán, cả Lôi Vi lẫn Phúc Tuấn liền hiểu ra vấn đề.

_ Các người là huynh đệ của nhau. Gắn bó với nhau từng ấy năm, tình cảm chắc cũng hơn tình cảm huynh đệ ruột thịt. Vậy mà vì một tin đồn không được kiểm chứng, lại nghi ngờ huynh đệ của mình, tìm cách đuổi họ ra khỏi doanh trại là có làm sao? Cho dù bọn họ có thực sự bị Thiên Hoa đi chăng nữa, họ cũng là huynh đệ của các người, vậy mà các người lại nỡ đối xử với họ như vậy? Ta thật không ngờ, binh sĩ Tân Thục lại là những kẻ ham sống sợ chết đến như vậy. Chỉ vì sinh mệnh bản thân mà sẵn sàng chà đạp lên tình huynh đệ bao năm, sự đoàn kết trong doanh trại. Không những vậy, các người còn chà đạp lên tâm sức của người khác.

Nhìn thấy sự giận dữ của Phúc Tuấn, Lôi Vi nhẹ kéo vạt áo của chàng lại. Chuyện này chỉ cần giải thích rõ ràng là ổn. Nàng không hiểu tại sao chàng lại

tức giận đến như vậy. Bên dưới không một tên lính nào dám ngẩng đầu lên nhìn chàng. Trước khi chàng đến ai nấy cũng hùng hổ, giờ ai ai cũng đều cảm như hèn.

_ Hồi Thái tử!- Một tên lính mạnh dạn nói.- Chúng thần không có ý này. Chúng thần chỉ không hiểu nếu bọn họ không bị bệnh Thiên Hoa, tại sao Người lại giấu chúng thần? Chúng thần không sợ chết, nhưng chuyện binh sĩ bị bệnh, chúng thần nên được biết. Lẽ nào...Thái tử muốn chúng thần cũng bị bệnh sao ạ?

_ Hồn xược!- Phúc Khải quát.

_ Ta không nói với các ngươi chính vì ta biết các ngươi sẽ như thế này.- Phúc Tuấn chậm rãi nói.- Bọn họ bị bệnh, dù nặng hay nhẹ ta cũng rất lo lắng. Nhưng là người thống lĩnh của cả đại quân, ta không thể để tinh thần của binh sĩ mình bị dao động được. Giờ là lúc các ngươi nên đoàn kết lại với nhau để đánh lui địch thù chứ không phải hoang mang, bài xích nhau. Thêm vào đó, ta tin tưởng Nguyên Lương đệ. Ta tin tưởng nương tử của ta có thể giúp ta có thể chữa khỏi bệnh cho các binh sĩ này để họ sớm ngày bình phục, để họ có thể cùng các ngươi tiếp tục góp sức đánh thắng quân địch.

Thái độ ôn hòa nhưng cũng cứng rắn của Phúc Tuấn khiến người khác không thể không nể phục. Chàng đã cho mọi người hiểu nguyên nhân tại sao chàng lại không nói ra cho mọi người biết. Chàng thể hiện sự quan tâm đến những binh sĩ đang bị đau cũng như đến toàn cục. Và không quên nhắc đến công lao của Lôi Vi. Những lời cuối cùng của chàng càng cho mọi người thấy được chàng yêu quý thế tử này như thế nào. Cũng cho Lôi Vi hiểu được tại sao vừa rồi chàng lại tức giận như vậy với họ...

_ Nếu vậy Nguyên Lương đệ không phải sẽ bị mắc bệnh sao ạ?- Một tên lính tỏ ra quan tâm

Câu hỏi của tên lính lập tức khiến Phúc Khải, Đồng Vũ không khỏi lo lắng quay lại nhìn. Các tướng lĩnh khác cũng vội quay lại nhìn. Trong khi đó, Lôi Vi lẫn Phúc Tuấn đều không biết nên trả lời sao cho phải.

_ Cái này...- Lôi Vi áp ứng.- Cái này...uhm...à....là lúc nhỏ ta đã từng mắc phải Thủy đậu rồi nên giờ không bị nữa.

_ Thật vậy sao ạ?

Ngay cả bản thân Lôi Vi cũng không dám chắc về câu trả lời này của mình bởi kỳ thực nàng đã mắc bệnh này đâu. Nhưng vì từ nhỏ nàng đã được tiêm ngừa nên mới không nhiễm bệnh.

_ Tất nhiên rồi!- Nuốt ực nước bọt, Lôi Vi đồng dạng nói.- Nếu không, các ngươi có thể kiểm tra.- Vừa nói nàng vừa xắn tay áo lên.- Bị Thủy đậu, nơi sẽ mọc mụn nước đầu tiên là tay. Các ngươi kiểm tra thử đi.

_ Chúng thần không dám ạ!- Đồng loạt binh sĩ đều cúi xuống. Tên vừa rồi ngẩng đầu lên nói.- Thần chỉ lo Nguyên Lương đệ vì chăm sóc huynh đệ chúng thần mà mắc phải bệnh này, chúng thần sẽ cảm thấy có lỗi ạ.

Nghe tên lính kia nói vậy nàng không thể không mở to mắt ngó người. Vậy ra vừa rồi, chẳng phải nàng đã diễn quá sâu rồi sao? Trời ạ! Thật muốn tìm một cái hố để chui xuống.

_ Được rồi! Các ngươi hãy giải tán để cho các binh sĩ bị bệnh nghỉ ngơi.- Phúc Tuấn hạ lệnh.

Rất nhanh sau đó mọi người ai nấy cũng nhanh chóng trở về lều của mình. Đám binh sĩ bị bệnh cúi tạ Phúc Tuấn và Lôi Vi xong cũng nhanh chóng trở lại vào lều.

_ Đồng Vũ! Ngươi hãy tìm hiểu xem là kẻ nào dám tung tin đồn gây nhiễu loạn lòng quân.

_ Mạt tướng tuân lệnh.

Liền sau đó, Phúc Tuấn nắm tay Lôi Vi rời khỏi lều trại của các binh sĩ. Liếc nhìn, nàng thấy thái độ của chàng tuy đã dịu đôi phần nhưng vẫn còn rất gay gắt. Xem ra chuyện này chàng quyết sẽ truy cứu tới cùng.

_ Tại sao anh lại làm vậy? Không phải mọi chuyện giờ đã ổn rồi sao?

_ Nếu không trừng trị kẻ đã tung tin đồn thật nghiêm, e rằng sau này mỗi khi có chuyện sẽ lại có kẻ khác tung tin. Từ chuyện nhỏ thành chuyện to khiến tình hình sẽ khó vấn hồi hơn bây giờ. Hơn nữa chuyện này ít nhiều lại liên quan đến nàng. Nên lần này ta sẽ truy cứu tới cùng.

_ Em không sao mà!

Không nói gì, Phúc Tuấn chỉ mỉm cười. Hàn Phong chắc chắn đã đoán biết được lý do tại sao chàng cố tình không cho mọi người biết tên của Lôi Vi. Vậy mà hán vẫn tìm cách cho người tung tin đồn thất thiệt, ảnh hưởng đến nàng như vậy. Chàng thật không hiểu hán rốt cuộc là yêu nàng hay chỉ đơn giản thỏa mãn dục vọng muốn chinh phục của mình.

Hết chương 104

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cội Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 105: Muốn có hòa bình phải có chiến tranh

Đêm tĩnh lặng! Gió thu vẫn thổi từng cơn đem lại hương vị thật thanh tân, mát mẻ. Song trong lều trại này một bầu không khí nặng nề lại bao trùm lên cả Lôi Vi lẫn Phúc Tuân. Ngày mai chàng sẽ thống lĩnh đại quân ra trận. Dù bị mọi người ngăn cản, song chàng vẫn kiên quyết ra trận. Trận chiến giữa chàng và Hàn Phong không sớm thì muộn cũng sẽ phải diễn ra, chỉ bằng giải quyết dứt điểm cho xong. Kéo dài, e binh sĩ sẽ càng thêm mệt mỏi.

Lôi Vi biết mình chẳng thể nào cản được Phúc Tuân. Chàng là Thái tử Thục quốc gánh trên mình trách nhiệm giang sơn vậy nên chàng không có cách nào khác ngoài cách đối mặt với hiện thực. Vẫn biết là nguy hiểm nhưng chàng phải dấn thân vào cuộc chiến này.

Nằm bên cạnh Phúc Tuân, Lôi Vi khẽ thở dài. Nàng thực sự rất lo lắng cho chàng. Ngày mai đây khi cuộc chiến hai bên nổ ra, ranh giới giữa sinh- tử lại trở nên mong manh hơn bao giờ hết. Không hiểu sao nàng lại có cảm giác cuộc chiến tranh giành lãnh thổ này chẳng khác nào cuộc chiến tranh giành sinh mệnh. Nhưng giữa hai bên, ai mới là thần chết? Hay cả hai đều là thần chết? Nhìn gương mặt có phần trầm tư của chàng, lòng nàng không khỏi phiền muộn.

_ Hai bên...buộc phải tranh giành nhau như thế này sao?

Nhìn thấy sự phiền muộn trong đôi mắt của Lôi Vi, Phúc Tuân cũng không khỏi buồn lòng theo.

_ Trừ phi là hôn quân còn không có bậc quân vương nào muốn dân chúng của mình rơi vào cảnh sinh linh đồ thán.- Vừa nói, Phúc Tuân vừa ngồi dậy.- Nhưng...nếu không có chiến tranh sao có thể có được hòa bình? Nhiều người vẫn nghĩ rằng, phát động cuộc chiến thảo phạt, thôn tằm nước khác là để khẳng định vị thế của bậc đế vương, là để thỏa mãn tham vọng mở rộng bờ cõi của người đó. Song nàng có từng nghĩ qua, nếu để dân chúng phải sống dưới sự cai trị của một tên hôn quân, họ sẽ còn khổ hơn?

_ Nhưng...Hàn Phong vốn không phải là hôn quân.- Khẽ thở ra, Lôi Vi thận trọng nói.- Chỉ là...chỉ là...

_ Chỉ là tham vọng của hắn quá lớn!- Phúc Tuân tiếp lời của Lôi Vi.- Đúng! Hắn cai trị Yên Khâu rất tốt. Mới chỉ làm vua có mấy năm, nhưng đời sống dân chúng Yên Khâu đang nổi lúc một sung túc. Ta không phủ nhận! Song tham vọng muốn chinh phục của hắn quá lớn. Từ xưa đến nay, vua của Yêu Khâu đều muốn làm chủ cả hai bên bờ sông Xuyên Tinh. Nếu chúng ta ngồi yên để Yêu Khâu đánh chiếm, là dân Tân Thục nàng có chịu được không? Là dân của Tân Thục nàng lẽ nào lại ngồi yên trước cảnh nước mất nhà tan? Không có cuộc chiến nào là đúng hoàn toàn hoặc sai hoàn toàn. Bởi một khi chiến tranh xảy ra, vô số người vô tội sẽ bị chết. Vậy nên để đất nước được thái bình buộc phải có hy sinh. Và điều ta có thể làm là giảm thiểu số người bị giết, bị thương xuống mức thấp nhất.

Ngồi hẳn người dậy, Lôi Vi lại gần Phúc Tuân hơn.

_ Chúng ta không thể nghị hòa sao?

_ Hai bên đều không muốn mất đi lãnh thổ của mình hay phải chịu yếu thế hơn so với nước còn lại. Nàng nói xem, hai bên liệu có thể nghị hòa được không?

Phúc Tuân nói vậy, Lôi Vi cũng không biết nói gì hơn. Tân Thục không háo thắng. Nhưng tuyệt đối không để nước khác cướp đi một tấc đất của mình, càng không có chuyện nhân nhượng khiến đất nước phải chịu cảnh yếu thế. Hiện giờ Hoàng Viêm quốc, quốc gia do tộc người Hạ chiếm được lãnh thổ của Tụ Thủy và bành trướng lãnh thổ phía Bắc Tân Thục kia, sẽ tìm cách bài xích Tân Thục cũng như Yên Khâu khiến việc nghị hòa không thể nào thực hiện được. Vậy nên, ngay từ đầu nghị hòa đã là phương án tồi nhất trong tất cả các phương án. Nhưng cuộc chiến này cũng không thể kéo dài, bằng không Hoàng Viêm quốc thế nào cũng chọc vào.

_ Là vì em nên mới xảy ra chuyện này.- Chết giọng của Lôi Vi ồ ột hẳn.

Quay lại nhìn gương mặt đầy âm ỉ của Lôi Vi, Phúc Tuân quả thật không khỏi đau lòng. Khẽ thở ra, chàng vòng tay qua ôm lấy nàng.

_ Không phải vậy đâu! Chuyện giữa Tân Thục và Yên Khâu trước sau gì cũng xảy ra. Có nàng hay không có nàng cũng vậy thôi.

_ Nhưng...

_ Không phải ta đang an ủi nàng đâu. Ta nói thật!- Phúc Tuân cắt ngang lời Lôi Vi.- Hàn Phong cũng giống như các vị vua khác của Yên Khâu. Muốn thể hiện uy quyền của mình bằng việc thảo phạt nước khác, mở rộng bờ cõi. Vậy nên hắn khai chiến với Tân Thục là việc không sớm thì muộn cũng xảy ra. Nên nàng đừng suy nghĩ nhiều. Thay vào đó, nàng hãy suy nghĩ giúp ta xem, Thục quốc trong tương lai sẽ như thế nào.- Hít một hơi đầy căng, chàng tiếp tục nói.- Vi Nhi! Ta không rõ dòng chảy lịch sử sẽ đi về đâu. Cuộc chiến này sẽ diễn ra trong bao lâu. Ta chỉ mong khi nó kết thúc rồi, ta có thể giúp phụ hoàng của mình xây dựng một Tân Thục cường thịnh, thái bình. Dân chúng được ấm no, hạnh phúc không còn phải nom nớp lo sợ nữa. Hai ta cùng hy vọng vào tương lai. Cuộc chiến buộc phải diễn ra này sẽ kết thúc trong thắng lợi.

Lôi Vi đã từng lo lắng sự xuất hiện của nàng ở triều đại này sẽ khiến lịch sử đi sai quỹ đạo. Nhưng dường như việc nàng xuất hiện ở triều đại này lại thúc

đẩy mọi việc diễn ra nhanh hơn. Nàng không biết điều này có ý nghĩa gì và liệu nó có gây nên hậu quả gì hay không? Song điều đó không còn quan trọng nữa. Điều quan trọng với nàng lúc này chính là an nguy của Phúc Tuấn và ước mơ về một Tân Thực cường thịnh thái bình của chàng.

Mỉm cười, Lôi Vi nhẹ nhàng vòng tay qua ôm Phúc Tuấn sau đó đặt một nụ hôn dịu dàng lên gò má chàng.

_ Ngày mai sẽ là một ngày dài. Vậy nên tối nay anh hãy ngủ trên giường đi.

_ Vậy còn nàng?- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa giữ tay Lôi Vi lại.

_ Đừng lo cho em! Em tự lo được!

Nói đoạn Lôi Vi nhẹ nhàng buông tay Phúc Tuấn rồi ra ngoài. Trong lều, chỗ ngủ và chỗ làm việc của Phúc Tuấn vốn chỉ cách nhau một tấm bình phong. Chỉ cần chú ý nhìn qua tấm bình phong đó là sẽ thấy được mọi động tĩnh của gian bên. Từ ngày nàng đến đây, mỗi lần nhìn qua tấm bình phong thấy chàng đã làm việc mệt mỏi lại còn phải nghỉ ngơi trên chiếc ghế dài khiến nàng không khỏi xót xa. Song dù khuyên thế nào chàng vẫn kiên quyết nằm trên ghế, nhường chỗ cho nàng nghỉ ngơi. Có lần nàng trêu chàng rằng, chẳng phải chàng đã rêu rao khắp doanh trại nàng là Lương đệ của chàng rồi còn gì, nàng lại bị chàng trêu ghẹo đến độ phải bỏ chạy. Thật không tài nào hiểu nổi, ban đầu mỗi lần trêu đùa nhau chàng toàn nhường nhịn nàng, giờ nhường nàng dù chỉ một chút chàng cũng không nhường. Tuy nhiên, đêm nay dù có cãi nhau đến long trời lở đất nàng cũng bắt chàng phải ngủ trong giường cho bằng được.

*

Tờ mờ sáng, tất cả mọi người trong doanh trại đều đã tề chỉnh. Phi Đào từ lãnh thổ tộc người Kao cũng đã đến từ sớm. Một bầu không khí khẩn trương bao phủ lên mọi góc ngách của doanh trại.

Chỉnh sửa lại chiến bào cho Phúc Tuấn, Lôi Vi ngẩng đầu lên nhìn ngắm chàng thật kỹ. Trong bộ trang phục này, chàng quả thật khiến cho người đối diện không khỏi choáng ngợp, tỏa ra từ người chàng là khí thế ngút trời không gì có thể che lấp được. Càng ngắm chàng, nàng càng không thể nào rời mắt.

_ Ta biết ta đẹp rồi!- Vừa cúi người xuống ghé sát mặt Lôi Vi, Phúc Tuấn vừa mỉm cười nói.- Nàng không cần phải lộ rõ cảm xúc ra như vậy đâu.

Câu nói có Phúc Tuấn khiến Lôi Vi tỉnh lại ngay lập tức. Cứ tưởng chàng Hoàng tử này khiêm tốn ai dè cũng tự cao không đỡ nổi.

_ Đồ mặt dày!

Nói xong Lôi Vi bỏ đi một nước mặc kệ cho Phúc Tuấn đang cười âm lên sau lưng mình.

Lần này ra trận, Phúc Tuấn yêu cầu Hoắc Đại tướng quân ở lại trấn giữ doanh trại. Vậy nên khi chàng vừa đi khỏi, Hoắc Thành Uy đã nhanh chóng bày binh bố trận phòng khi quân địch tấn công thẳng vào doanh trại.

Ngồi trong doanh trại, cả Lôi Vi lẫn Phi Đào chẳng khác nào ngồi trên đồng lửa. Tình hình trận chiến được tên lính trên đài quan sát báo về liên tục. Khi thì quân ta giành được thế chủ động, lúc lại bị đẩy vào thế bị động. Hai bên ở trong thế giằng co bất phân thắng bại.

_ Đại tướng quân!- Tên lính vội quỳ xuống báo.- Thái tử và Anh Đức Hoàng đế đang giáp đấu với nhau ạ.

Tên lính vừa hoàn tất câu nói, Lôi Vi vội chạy lên đài quan sát. Cầm lấy ống nhòm, nàng trông thấy rõ mồn một hai bên Tân Thực lẫn Yên Khâu đang hoắc trèo hoắc bơi lên thuyền địch thủ để quyết trận sống mái. Trong khi đó, cả Phúc Tuấn lẫn Hàn Phong đều thi triển khinh công và nhanh chóng lao vào nhau. Cả hai không ai chịu nhường ai...

...Thi triển khinh công, cả Hàn Phong lẫn Phúc Tuấn nhanh chóng áp sát nhau. Tiếng grom va chạm, từng tia lửa tóe ra càng khiến bầu không khí xung quanh hai người trở nên căng thẳng.

_ Lãnh Hàn Phong! Hôm nay ta sẽ tính sổ với ngươi!- Đưa kiếm về phía trước, Phúc Tuấn gắng từng chữ một.

_ Ta mới là người nên nói câu đó mới đúng!- Đờ kiếm Hàn Phong tức giận nói.- Những gì ngươi đã gây ra cho Vi Vi, ta hôm nay sẽ tính sổ.

_ Chuyện giữa chúng ta, ta tự biết thu xếp. Không cần ngươi xen vào. Ngược lại, ngươi vì muốn có được nàng mà khiến dân chúng rơi vào cảnh lầm than. Ngươi thật quá ích kỷ! Lãnh Hàn Phong! Ngươi biến thành tội nhân thiên cổ, ta cũng chẳng mán nhưng ngươi đừng bắt nàng phải hứng chịu tội lỗi đó cùng ngươi."

_ Đừng phí lời!

Dứt câu, Hàn Phong lại lao vào Phúc Tuấn. Cả hai ngang sức ngang tài lại không ai chịu nhường ai nên trận chiến càng lúc càng trở nên quyết liệt. Vung kiếm lên cao, cả hai nhanh chóng đáp chân xuống đất. Rồi rất nhanh sau đó, hai người lại lao vào đánh nhau, bất phân thắng bại.

Trong khi đó, trên thuyền, hai bên vẫn trong thế giằng co. Khói bay mù mịt khiến mọi người nếu không để ý sẽ không phân định được đâu là quân ta, đâu là quân địch. Tình thế phải nói vô cùng hỗn loạn. Chém một tên lính, Phúc Khải đưa mắt quan sát khắp xung quanh hòng tìm Phúc Tuấn nhưng không thấy đâu.

_ Thái tử đâu?- Phúc Khải vội cất tiếng hỏi.

Đứng gần đó, Đồng Vũ cũng vội đưa mắt tìm kiếm khắp nơi. Nhanh chóng thì triển khinh công đứng lên cột buồm, chàng không khỏi hoảng hốt khi thấy Phúc Tuấn đang đấu với Hàn Phong trên phần đất của Yên Khâu.

_ Thất Hoàng tử!- Vội đáp xuống thuyền, Đồng Vũ gọi Phúc Khải.- Điện hạ đang đấu với Anh Đức Hoàng đế ở phần đất Yên Khâu.

_ Người nói cái gì?- Phúc Khải tái mặt.- Nguy rồi!

Dứt câu, Phúc Khải toan thi triển khinh công để lên bờ yểm trợ cho Phúc Tuấn nhưng chàng đã bị Đồng Vũ cản lại.

_ Thất Hoàng tử! Hãy để thân đi yểm trợ cho Thái tử. Điện hạ giờ không có ở trên thuyền, Người phải ở lại để thống lĩnh đại quân.

_ Người hãy dẫn theo một toán lính đi yểm trợ cho Điện hạ.

_ Vâng!

Dứt câu, Đồng Vũ nhanh chóng dẫn theo một toán lính vội chạy lên bờ để yểm trợ cho Phúc Tuấn...

...Đứng trên đài quan sát. Thấy tình hình đang càng lúc càng hỗn loạn cả Lôi Vi lẫn Phi Đào đều không thể nào ngồi yên được.

_ Cứ kiểu này thì nguy mất.

Dứt câu, Phi Đào vội xuống đài.

_ Phi Đào!- Vừa gọi, Lôi Vi vừa đuổi theo.- Tỷ định đi đâu?

_ Ta phải ra ngoài đó!

_ Liễu Tiểu thư!

Chất giọng trầm đầy uy nghiêm vang lên phía sau khiến Phi Đào lẫn Lôi Vi đều phải quay lại nhìn. Bước xuống những bậc thang cuối cùng, Hoắc Thành Uy chậm rãi tiến về phía hai người.

_ Tình hình ngoài đó hiện đang rất rối. Tiểu thư ra ngoài đó e rằng không những không giúp được gì mà còn khiến mọi việc trở nên tệ hơn. Vậy nên tốt nhất tiểu thư hãy ở lại đây.

_ Ta mặc kệ!

Dứt câu, Phi Đào vùng tay ra khỏi tay của Lôi Vi rồi chạy thẳng ra khỏi doanh trại. Đến bờ sông, nàng vội sai một tên lính chèo một chiếc thuyền nhỏ dẫn nàng ra giữa dòng. Tên lính ban đầu còn e ngại nhưng thấy thái độ khảng khái lại có chút dữ dằn của nàng hẳn vội chấp lệnh đưa nàng ra giữa dòng.

Càng ra giữa dòng, khói càng dày khiến cả Phi Đào lẫn tên lính kia khó có thể nhìn rõ mọi thứ. Họ chỉ có thể nghe thấy tiếng kêu la, tiếng grom chạm vào nhau mỗi lúc một gần hơn để xác định vị trí. Bầu không khí căng thẳng bao trùm lấy chiếc thuyền nhỏ khiến hai người trên thuyền như không dám thở mạnh. Tên lính vừa tấp thuyền lại gần thuyền chiến, Phi Đào đã vội vàng leo lên. Nhìn quan cảnh hỗn loạn, nàng quả thật không khỏi hoảng sợ. Quát mắt xung quanh hồng tìm kiếm bóng dáng Phúc Khải song nàng tuyệt nhiên không nhìn thấy gì. Vội chạy về phía mũi thuyền, nàng nhanh chóng nhìn thấy Mạc Phàm Bồng.

_ Mạc Tướng quân! Thất Hoàng tử ở đâu?

_ Liễu Tiểu thư?- Mạc Phàm Bồng cả kinh.- Sao tiểu thư lại...

_ Không quan trọng!- Phi Đào vội cắt ngang lời Mạc Phàm Bồng.- Thất Hoàng tử giờ ở đâu?

_ Ngài ấy đang ở thuyền bên kia!

Mạc Phàm Bồng vừa dứt câu, Phi Đào đã vội chạy đi, tìm đường trèo sang thuyền bên cạnh...

...Vừa chỉ huy đại quân, Phúc Khải vừa đưa mắt nhìn khắp xung quanh hồng có thể nhìn thấy Phúc Tuấn trở về. Nhưng quan sát mãi mà chàng vẫn không thấy đâu. Thật khiến lòng rối như tơ vò. Ngũ huynh của chàng tại sao lại mạnh động đến thế chứ? Dù hai người có muốn đấu với nhau một trận, Hoàng huynh của chàng cũng không nên liều lĩnh mà đấu trên phần đất của Yên Khâu. Chẳng may bên đó cho người mai phục...

_ Khải ca cẩn thận!

Mãi nghĩ ngợi, Phúc Khải không để ý đến tình hình xung quanh đến khi chất giọng trong vắt đầy hoảng loạn kia cất lên. Lúc này chàng mới nhận ra một mũi tên đang xé gió bay về phía chàng...

...Tại doanh trại, Lôi Vi quả thực không thể nào ngồi yên được. Tình hình vốn dĩ đã khiến nàng không khỏi lo lắng, Phi Đào cứ vậy mà đi càng khiến

nàng thêm phần bất an hơn. Nếu cứ ngồi yên một chỗ thế này chắc nàng điên mất. Lắc đầu một cái thật mạnh, nàng dứt khoát đứng lên vội vã rời khỏi lều.

_ Nguyên Lương đệ! Xin hãy ở lại doanh trại!

Chất giọng đầy uy nghiêm của Hoắc Thành Uy vang lên phía sau khiến nàng dừng khựng bước chân. Hít một hơi đầy căng, nàng quay về phía sau:

_ Ngài biết là ta rất lo lắng mà! Ta không thể ngồi yên một chỗ được nữa.

_ Xin Người đừng để tâm sức của Điện hạ đổ sông đổ biển.

Hàm ý trong câu nói của Hoắc Thành Uy quá rõ ràng khiến Lôi Vi không thể nào làm lơ được. Chẳng làm tất cả những điều này ngoài vì lẽ dân bá tánh vùng biên cương còn bởi vì bảo vệ nàng, không để Hàn Phong đem nàng đi. Giờ, nếu nàng ra ngoài đó, Hàn Phong chắc chắn sẽ tìm cách đưa nàng đi, thế cuộc khi ấy sẽ càng trở nên khó định hơn bao giờ hết.

Song, nghĩ đến việc Phúc Tuân đang liều mình chiến đấu ngoài kia, lòng nàng sao có thể ngồi yên cho được. Giờ, nàng thật sự không biết nên làm thế nào cho đúng. Tâm trí nàng cứ rối cả lên, không suy nghĩ được gì nữa.

_ Nguyên...

_ Nhanh! Nhanh đưa Liễu Tiểu thư vào lều.

Chưa kịp hoàn tất việc gọi tên của Lôi Vi, Hoắc Thành Uy không khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy binh sĩ vừa khiêng cáng vừa vội vàng chạy vào. Không chân chờ, cả ông và Lôi Vi vội chạy ra xem.

_ Phi Đào tỷ!- Chất giọng của Lôi Vi đầy kinh hãi.- Sao...sao lại thế này?

_ Lương đệ! Vì Liễu Tiểu thư đỡ một tiễn Thát Hoàng tử nên mới bị thương.

Vết thương nằm ở vai, khu vực này không gây nguy hiểm đến tính mạng. Song đối với thân nữ nhi chân yếu tay mềm, dù vết thương nằm ở chỗ nào cũng gây nên đau đớn khôn cùng. Vừa giữ chặt lấy tay Phi Đào, Lôi Vi vừa cùng mọi người chạy vào trong lều.

_ Vậy Thát Hoàng tử thế nào? Cả Thái tử nữa?

_ Hồi Lương đệ! Thát Hoàng tử vẫn đang chiến đấu trên thuyền còn Thái tử nghe nói đã cũng Anh Đức Hoàng đế lên bờ giao chiến.

_ Cái gì?- Lôi Vi cả kinh.- Lên bờ giao chiến? Họ thật sự muốn một phen sống mái với nhau hay sao?

Vội đưa, Phi Đào vào gian trong của lều Thái tử, Lôi Vi nhanh chóng dùng kéo cắt áo của Phi Đào ra rồi sai người sang tộc người Kao gọi thầy lang. Đối diện với người bị thương do vũ khí, nàng thật sự không dám làm liều. Chẳng mấy chốc thầy lang bên tộc người Kao đã đến. Ông ta vội kiểm tra vết thương của Phi Đào rồi bảo phải rút tên ra. Khi vừa rút tên ra phải lập tức cầm máu ngay.

Sau khi nghe ông ta dặn dò, Lôi Vi vội sai một tên lính tốt khỏe mạnh giữ chặt lấy đầu Phi Đào để thầy lang rút tên ra. Khoảnh khắc ấy, những ai có mặt trong lều đều nín thở, không ai dám thở mạnh. Khi mũi tên được rút ra, Phi Đào kêu lên một tiếng như xé cả tâm can mọi người rồi ngất lịm đi. Nàng trong phút chốc hoảng loạn không kịp giữ vết thương. May, thầy lang phản ứng kịp thời nên miệng vết thương được giữ lại kịp lúc.

Thấy Phi Đào đã ổn, Lôi Vi mới dám thở phào nhẹ nhõm. Ra ngoài hít thở lấy một ít không khí, nàng giờ mới có thể hoàn hồn lại được. Những gì đã và đang diễn ra đang mỗi lúc vượt quá sự chịu đựng của nàng. Nơi sa trường này, liệu sẽ có bao nhiêu người phải ngã xuống, bao nhiêu máu phải đổ? Chỉ nghĩ đến điều này, nàng thật không khỏi rung mình sợ hãi. Sinh ra và lớn lên trong thời bình, nàng chưa phải lần nào sống trong cảnh pháp phông lo sợ, sống trong cảnh hờn nay mà không biết đến ngày mai. Nhưng giờ, khi tận mắt chứng kiến điều này, nàng không thể nào chịu đựng thêm được nữa. Tại sao cứ phải dùng vũ lực để giải quyết mọi mâu thuẫn? Câu hỏi này, có nghĩ nát óc nàng cũng không tìm ra câu trả lời cho chính mình. Phúc Tuân nói, muốn có được hòa bình phải dùng chiến tranh để đổi lấy. Nàng hiểu rõ ý những gì chàng nói đêm qua. Hòa bình! Phúc Tuân muốn đem lại hòa bình cho đất nước của mình, muốn dân chúng sống trong cảnh yên vui. Vậy nên để có được cảnh thái bình ấy, người ta phải trả một cái giá rất đắt. Đó là cả một chặng đường gian nan mà để đi đến đích chúng ta buộc phải có máu và sự hy sinh của nhiều người khác. Bởi không gì là tự nhiên từ trên trời rơi xuống, không gì là cho không. Đêm hôm qua nàng còn nghĩ rằng, chiến tranh chẳng khác nào một cuộc chiến tranh giành mạng sống mà hai bên đều là tử thần. Nhưng giờ, nàng hiểu rồi. Nàng đã hiểu ra rồi. Song, để chấp nhận điều này, với nàng thực sự rất khó khăn.

Không nghĩ ngợi thêm nữa, Lôi Vi vội chạy ra khỏi doanh trại.

_ Nguyên Lương đệ!

Vẫn là tiếng gọi của Hoắc Thành Uy ở phía sau. Chỉ có điều, lần này nàng đã hạ quyết tâm. Dù ông ta có nói gì cũng vô dụng.

_ Ta sẽ giải quyết việc này!- Quay về phía Hoắc Đại tướng quân, chất giọng của Lôi Vi đầy cương quyết.- Nguyên nhân của cuộc chiến này, suy cho cùng vẫn là vì ta mà ra. Vậy nên ta sẽ kết thúc nó để hai bên không phải đổ máu vô ích thêm.

Dứt câu, Lôi Vi nhanh chóng rời khỏi lều trại đến bờ sông sai một tên lính tốt đưa mình qua bờ bên kia...

...Trong khi đó, trên bờ bên kia, trận chiến giữa Phúc Tuân lẫn Hàn Phong vẫn đang diễn ra ác liệt. Đồng Vũ vốn đã đem quân đến yểm trợ từ lâu nhưng vì có lệnh của Phúc Tuân nên không ai dám động thủ. Quân của hai bên đều trở thành người xem bất đắc dĩ. Một bên đưa kiếm đâm thẳng vào đối phương, một bên đưa kiếm ra đỡ. Cứ vậy, hai bên giằng co mãi không dứt. Gương mặt ai cũng thể hiện rõ quyết tâm không chịu khuất phục khiến cuộc chiến này càng thêm kịch tính, không ai đoán trước được điều gì.

Đồng Vũ đi theo Phúc Tuân ngót nghét cũng đã được 5 đến 6 năm. Trong những năm tháng đó, chàng luôn thấy một Vương gia suy tính kỹ càng thấu đáo, giải quyết ôn hòa mọi chuyện, tuyệt đối không để chuyện riêng tư làm ảnh hưởng đến công việc. Song trong thời gian gần đây, chàng thường xuyên nhìn thấy chủ tử của mình bị cảm xúc chi phối đặc biệt trong chuyện hậu cung. Dẫu xảy ra bất kỳ điều gì, chủ tử của chàng cũng đều đứng ra bảo vệ Lôi Vi. Thậm chí Thái tử còn không để tâm đến những thế lực chống đối sẽ tìm cách lật đổ mình. Song, đây có lẽ lần đầu tiên chàng nhìn thấy Phúc Tuân bị tình cảm chi phối mạnh mẽ đến vậy. Sẵn sàng bỏ mặc chiến trường đang hỗn loạn để giải quyết chuyện cá nhân. Đây là lần đầu tiên chàng trực tiếp nhìn thấy sự ích kỷ của chủ tử mình. Mà sự ích kỷ này lại xuất phát từ một tình yêu mãnh liệt, không gì có thể dập tắt.

Tiếng kiếm lại va vào nhau tạo nên một âm thanh nhức tai khiến cho đám hộ vệ xung quanh phải căng mắt dõi theo từng động tác với hy vọng chủ tử của mình không bị thương tích gì.

Xoay một vòng, Hàn Phong vung kiếm ra và để lại một đường cắt trên cánh tay của Phúc Tuân. Giữ chặt lấy thanh kiếm, Phúc Tuân đưa kiếm ra đỡ đường kiếm tiếp theo của Hàn Phong. Hai bên lại ở trong thế giằng co nhau. Vì vận nhiều lực nên máu từ cánh tay Phúc Tuân chảy ra một lúc một nhiều song dường như bản thân chàng chẳng hề để ý đến điều đó. Đây kiếm và xô ngã Hàn Phong về phía sau, Phúc Tuân nhanh chóng để lại một vết chém trên đùi của Hàn Phong khiến Hàn Phong phải chống kiếm xuống đất để giữ thăng bằng.

_ Bảo vệ Thái tử!- Đồng Vũ kêu lên.

Ngay lập tức, quân của Yên Khâu cũng nhanh chóng xông vào. Cả hai bên nhanh chóng giao tranh để bảo vệ chủ tử của mình.

_ Mạnh Phúc Tuân! Ngươi cũng khá lắm! Nhưng ta tuyệt đối không để cho ngươi thắng đâu.

Không nói gì, Phúc Tuân đưa kiếm ngang mặt để chờ đường kiếm tiếp theo của Hàn Phong. Đứng thẳng người, Hàn Phong đưa kiếm lao vào Phúc Tuân.

_ Dừng lại!

Tiếng hét từ đâu vang lên khiến cả Phúc Tuân lẫn Hàn Phong đều phải ngừng lại, ngay lính yểm trợ hai bên cũng vội vàng ngừng lại.

_ Vi Nhi!

_ Vi Vi!

Đưa tay xuống chống hông, Lôi Vi thờ lầy thờ ờ. Hít một hơi đầy căng, nàng nhanh chóng tiến về phía Phúc Tuân và Hàn Phong.

_ Hai người nhìn lại mặt mũi của mình xem hai người rốt cuộc giống ai? Chẳng khác nào bọn giang hồ!- Chết giọng của Lôi Vi đầy tức giận.- Rốt cuộc hai người làm gì vậy? Đánh nhau để giành tôi sao? Tôi không phải là món đồ để hai người dùng cách này để giành.- Quay ngoắt về phía Hàn Phong, Lôi Vi nói rõ từng chữ một.- Tôi là con người! Tôi có quyền tự đưa ra các quyết định của cuộc đời của mình mà không lệ thuộc vào bất kỳ ai. Không ai có quyền quyết định thay tôi bất kỳ điều gì, dù cho người đó có thân phận tôn quý như thế nào.

_ Vi Vi! Ta...

_ Còn nữa, đừng có làm ra những chuyện chẳng giống ai này.- Lôi Vi cắt ngang lời Hàn Phong - Huynh đối với muội là một hảo ca ca, là một người tuy bề ngoài lạnh lùng lại bất cần đời nhưng lại có một trái tim rất ấm áp. Vậy nên, muội xin huynh đừng vì muội mà phá vỡ đi những ấn tượng tốt đẹp đó của muội. Muội thật sự không mong muốn dân chúng vì bất kỳ nguyên nhân gì mà rơi vào cảnh lầm than thế này.

_ Hàn Phong!- Phúc Tuân gắng từng chữ một.- Ngươi chưa bao giờ nghĩ gì cho Vi Nhi, ngươi căn bản chỉ nghĩ đến bản thân mình mà thôi. Là vua của nước, tại sao ngươi lại có thể ích kỷ như thế?

_ Muội xin huynh đừng biến máu chảy thành sông thêm nữa. Những binh sĩ kia, họ vô tội, gia đình của họ vô tội. Nếu phải tìm một người để trị tội, vậy hãy trừng trị muội đi.

Câu cuối cùng của Lôi Vi khiến Phúc Tuân lẫn Hàn Phong đều kinh ngạc.

_ Vi Nhi!

_ Vi Vi!

_ Ngọn nguồn nguyên nhân, suy cho cùng là do muội mà ra không phải sao? Vậy nên, huynh chỉ cần trị tội muội và kết thúc cuộc chiến này là được rồi.

Theo từng câu nói, Lôi Vi chậm rãi tiến về phía Hàn Phong. Nhìn nàng cứ vậy tiến lại gần mình mà không hề né mũi kiếm, chàng không khỏi kinh sợ. Đây không phải là điều chàng mong muốn. Chàng chỉ muốn nàng theo chàng về Yên Khâu. Tại sao? Tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này?

Trước khi ngực của Lôi Vi chạm mũi kiếm, Phúc Tuân đã kịp kéo nàng lại.

_ Lãnh Hàn Phong!- Phúc Tuần gầm lên.- Ngươi thật sự muốn giết chết nàng sao?

Đến lúc này, Hàn Phong mới ý thức được thực tại. Giật mình, chàng vội buông kiếm xuống. Hành động này của chàng, khiến lòng Lôi Vi le lói một tia hy vọng.

_ Phúc Tuần! Chúng ta về thôi!

Ngay lập tức, Đồng Vũ nhanh chóng đến hộ giá.

_ Vi Vi!- Đưa mắt nhìn theo Lôi Vi, Hàn Phong gọi tên nàng.

Hết chương 105

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Lạn tước hồng nhung, tiểu hướng đàn lang thóa*

Phía đằng Đông, mặt trời đang chậm rãi vươn mình lên cao. Từng tia nắng đầu tiên đang được trải dần đều trên những cánh đồng cỏ rộng lớn của vùng Thảo Nguyên bao la. Buổi sáng thật bình yên và tĩnh lặng. Tất cả tạo nên một bức tranh thật an yên khiến người xem không thể không lay động.

Hít một hơi đầy căng, Phúc Khải chậm rãi đặt tay lên trán của Phi Đào. Sau khi rút tên ra, nàng lên con số. Chàng đã thức trắng một đêm để chăm sóc cho nữ tử này. Một đêm qua, chàng đã suy nghĩ rất nhiều chuyện. Về bản thân, về Lôi Vi, về Ngũ huynh của chàng và cả về Phi Đào nữa. Ngay từ đầu, khi biết Phúc Tuần có tình cảm với Lôi Vi, chàng đã lựa chọn bỏ cuộc, không đấu tranh để giành lấy tình cảm của nàng. Là chàng đã từ bỏ cơ hội để được yêu nàng. Chàng không hối hận về quyết định này của mình. Ngũ huynh của chàng từ nhỏ đã phải chịu nỗi đau mất mẫu thân. Tình thương của phụ thân cũng không thể nào khóa lấp được sự trống vắng ấy trong tim. Vậy nên, chàng thật mong muốn huynh ấy có thể có được một nữ tử yêu huynh ấy để lấp đầy khoảng trống đó. Thêm vào đó, nhìn tình cảm huynh ấy dành cho Lôi Vi, chàng tin chắc rằng, Ngũ huynh của mình sẽ toàn tâm yêu nàng.

Chàng chưa bao giờ hối hận về quyết định này của mình. Giờ nghĩ lại, chàng vẫn không hối hận. Chỉ có điều khi đưa ra quyết định này chàng hoàn toàn không biết rằng, mọi thứ trên thế gian đều có thể nhường nhưng tình yêu là không thể. Vậy nên dù nhận Lôi Vi là nghĩa muội song Phúc Khải vẫn không thôi nghĩ về nàng trong tâm trí. Để rồi mỗi khi nàng gặp chàng lại chẳng khác nào như kẻ mất hồn, lo lắng cuống quýt cả lên.

Mọi chuyện cứ vậy cho đến tận hôm nay chàng nhận ra rằng, vì nàng, chàng đã bỏ quên những điều khác trong nhân gian. Trên thế gian này vẫn còn có một nữ tử dõi theo chàng. Một nữ tử luôn vui vẻ và luôn bên cạnh chàng dù vui hay buồn. Nàng cứ vậy! Khi thì âm thầm lặng lẽ, khi thì ồn ào náo nhiệt. Dù trong bất kỳ trường hợp nào, nàng cũng sẽ khiến chàng bật cười vui vẻ.

Và nữ tử ấy cũng đã không ngại vượt cả dặm đường xa xôi để đến tận đây vì lo lắng cho chàng. Nữ tử ấy cũng đã không màng đến tính mạng của mình mà đỡ cho chàng một tiền. Chỉ cần nhớ lại hình ảnh, nàng vội chạy về phía chàng rồi chần cả thân mình để đỡ lấy tiền, chàng lại không khỏi đau lòng. Bởi từ trước đến nay, chàng chưa bao giờ thực sự quan tâm đến nàng. Vậy mà nàng lại toàn tâm toàn ý với chàng, không một lời oán trách. Nàng vì chàng hy sinh nhiều như vậy liệu có đáng hay không?

Phúc Tuần từng khuyên chàng, yêu hay không yêu cũng nên cho Phi Đào một câu trả lời dứt khoát tránh để nàng phí hoài tuổi xuân. Giờ, tuổi xuân của nàng chưa qua đi nhưng tính mạng suýt nữa đã không còn. Yêu chàng, nàng thực quá khổ rồi. Cách đây khoảng gần hai năm trước, khi chàng đi công vụ ở các thành phía Đông kinh thành về có nghe nói Liễu Thượng thư đã tìm được một gia đình tốt cho Phi Đào nhưng nàng lại kiên quyết phản đối đến cùng khiến phụ thân tức giận mà nhốt nàng trong phòng. Thậm chí ông còn cấm không đem cơm cho nàng. Nàng vốn tiểu thư đài các sao có thể chịu đựng nỗi hình phạt chẳng khác nào cực hình này? Song đến cuối cùng, Liễu Ngọc Long vẫn phải đầu hàng trước nữ tử cứng đầu cứng cổ này. Khi ấy chàng đã hỏi rằng, gia đình ấy không tệ, nàng về làm thê tử người ta chắc chắn sẽ có một cuộc sống sung túc, bình an, tại sao lại không thuận theo. Nàng khi đó chỉ nói mấy câu đơn giản rằng dù cho có sống trong nhung lụa nhưng không phải là người mình yêu thương, cuộc sống đó chẳng khác nào địa ngục. Vừa làm khổ bản thân lại làm khổ cả người kia.

Khi nghe được những lời này của nàng, chàng không khỏi chấn động. Thật không ngờ nha đầu nghịch ngợm này lớn thật rồi. Chàng cũng ngờ, nàng lại kiên định đến vậy.

_ Tiểu Đào Đào!- Phúc Khải không khỏi thở dài.- Ta phải làm gì với muội đây?

_ Hãy cho tỷ ấy một cơ hội và cho bản thân huynh một cơ hội.

Chất giọng trong vắt từ bên ngoài vọng vào khiến Phúc Khải không khỏi giật mình. Quay lại nhìn, chàng thấy Lôi Vi đang từ bên ngoài bước vào, trên tay nàng là một khay đồ. Đặt khay đồ xuống, nàng chậm rãi quay về phía chàng.

_ Khải ca! Lẽ nào những gì tỷ ấy làm cho huynh, huynh không cảm động sao?

_ Không phải vậy!- Phúc Khải chậm rãi nói.

_ Vậy tại sao huynh cứ mãi như thế? Rõ ràng huynh cũng có tình cảm với tỷ ấy mà?

_ Lôi Vi! Muội đừng nói nữa!

Nghe trong hơi thở, Lôi Vi đoán biết Phúc Khải đang muốn lảng tránh điều gì. Nàng quả thực hết cách với chàng. Song nàng không thể để Phi Đào chịu ức mãi được.

_ Là vì muội phải không?

Câu hỏi của Lôi Vi khiến Phúc Khải không khỏi giật mình.

_ Tình cảm huynh dành cho muội, muội sớm đã nhìn ra rồi. Mới đầu, khi biết chuyện, quả thực đầu muội muốn nổ tung vì không biết làm thế nào cho phải. Bởi muội chỉ có một trái tim mà thôi. Nhưng cuối cùng muội vẫn phải đưa ra quyết định cho bản thân mình. Nghe theo trái tim! Khi đưa ra quyết định, muội nghĩ đơn giản rằng Phi Đào toàn tâm toàn ý với huynh như vậy, hai người nếu thành đôi với nhau chắc chắn sẽ rất đẹp. Song xem ra...muội đã sai rồi...

_ Muội...muội biết từ khi nào?

_ Từ khi chúng ta xuất cung điều tra về Khải Phát Thương hội. Ở Chiêu Anh hầu phủ muội đã nhìn ra. Khi đó muội chưa hề có bất kỳ tình cảm với ai cả. Vậy nên muội chờ...chờ các huynh sẽ làm gì tiếp theo. Trong khi Phúc Tuấn luôn tìm mọi cách để rút ngắn khoảng cách giữa muội và chàng thì huynh lại không rõ ràng, nửa muốn nửa không. Khi đó, muội thật không hiểu huynh nghĩ cái gì. Mãi đến một thời gian rất dài sau đó, muội mới đoán ra. Là huynh không nỡ! Huynh nhường muội cho chàng ấy!

Từng câu từng chữ của Lôi Vi khiến Phúc Khải như đông đá tại chỗ. Thật không ngờ, nàng càng lúc càng tinh tế đến vậy.

_ Mạnh Phúc Khải! Huynh xem muội là cái gì? Là đồ vật hay sao mà nhường qua nhường lại như vậy?

_ Ta không có!- Phúc Khải vội phản bác.- Ta chưa bao giờ nghĩ như vậy.

_ Vậy huynh nên tranh đấu mới đúng! Tranh đấu một cách công bằng để có được muội như Phúc Tuấn và Hàn Phong chứ không phải là tụy nhượng muội cho chàng ấy nhưng lòng vẫn mãi không nỡ như thế này. Còn nếu ngay từ đầu huynh đã quyết định không muốn có muội thì tốt nhất đừng nên níu kéo gì cả.- Lôi Vi cứng giọng.- Mạnh Phúc Khải! Chính sự do dự của huynh sẽ khiến bốn người chúng ta rơi vào bi kịch mà người phải chịu đầu tiên giờ đang nằm ngay trước mặt huynh đây.

Câu chữ sắc nhọn của Lôi Vi khiến Phúc Khải không khỏi tái mặt. Vội quay lại nhìn nàng, chàng thấy sự hoảng loạn của mình được phản chiếu thật rõ ràng trong đôi mắt trong vắt kia.

_ Huynh ra ngoài đi! Muội phải thay thuốc cho tỷ ấy!

Dứt câu, Lôi Vi dứt khoát quay về phía đầu giường chuẩn bị lại mọi thứ để thay thuốc cho Phi Đào.

*

Đêm tĩnh lặng! Không gian xung quanh không có lấy một thứ âm thanh nào khiến bầu không khí trong lều bỗng nhiên trở nên đặc quánh trở lại làm lòng người càng lúc càng trở nên nặng trĩu. Vừa đắp thuốc cho Phi Đào, Lôi Vi vừa thở dài. Tiếng thở dài nghe thật náo nề.

_ Muội đừng thở dài nữa mà!- Vừa nói, Phi Đào vừa xụ mặt.- Không phải giờ ta đã không sao rồi sao?

_ Đúng vậy!- Vừa nói, Lôi Vi vừa gạt đầu đồng tình. Nhưng chất giọng lại đầy châm chọc.- Giờ thì tỷ không sao. Chứ lúc tỷ được khiêng về trại ấy à...

_ Được rồi! Muội đừng nói nữa!- Chất giọng Phi Đào đầy cáu bẳn.

Nhìn vẻ mặt xụ lơ của Phi Đào, Lôi Vi thật sự muốn bật cười. Nàng ấy nếu biết được Phúc Khải lo cho mình đến mức nào chắc chắn sẽ mỉm cười hạnh phúc lắm đây.

_ Tỷ cũng thật là! Tại sao lại liều lĩnh như thế chứ?- Chất giọng của Lôi Vi có chút bức bối.

_ Khi đó ta chẳng nghĩ gì cả. Chỉ sợ huynh ấy bị trúng tên thôi.

_ Đây!- Lôi Vi đẩy giọng lên cao.- Huynh ấy có võ mà!

_ Nhưng tình thế lúc đó thực sự rất nguy hiểm!- Phi Đào gân cổ lên cãi.- Nếu Thái tử rơi vào trường hợp tương tự, không lẽ muội bỏ mặc?

_ Muội...tỷ...Sao lại lôi muội vào? Cạn lời!

Nghe Phi Đào nói vậy, Lôi Vi quả thực đuối lý, không cãi lại được.

Bên ngoài vọng lại một tiếng động rất mừng. Quay lại nhìn, Lôi Vi thấy Phúc Khải đang chậm rãi bước vào lều. Khẽ mỉm cười, nàng quay lại và ghé vào tai Phi Đào.

_ Muội chỉ giúp tỳ tới đây thôi! Phần còn lại, tỳ phải tự lo.

Dứt câu, Lôi Vi cầm lấy khay gỗ rồi nhanh chóng rời khỏi lều. Phúc Khải đến thăm Phi Đào thế này, chứng tỏ Phúc Tuấn cùng các vị tướng quân đã bàn xong việc quân cơ. Nghĩ đến đây, bước chân nàng chợt dừng khựng lại. Tim nàng bỗng nhiên đập mạnh. Phải hít một hơi đầy căng, nàng mới có thể giữ được bình tĩnh mà bước tiếp.

Từng hình ảnh, từng câu nói của Hàn Phong khi ấy nhanh chóng hiện lên trong tâm trí Lôi Vi, khiến nàng cảm thấy khó thở vô cùng. Nàng thật sự không hiểu tại sao Hàn Phong lại làm như vậy. Tại sao chàng lại nhất quyết không chịu buông tay.

"_ Vi Nhi! Chúng ta về thôi!

Vừa nói, Phúc Tuấn vừa nắm lấy tay của Lôi Vi. Tốp lính cứu viện của Đồng Vũ cũng nhanh chóng đi theo bảo vệ chàng. Hít một hơi thật sâu, nàng quay lại ra hiệu cho chàng đi trước rồi tiến về phía Hàn Phong lúc này vẫn đang đứng thẫn thờ.

_ Hàn Phong huynh! Dừng lại đi! Dừng vì muội mà gây thêm tội nghiệt nữa. Như thế này là quá đủ cho tất cả rồi. Đừng để máu phải đổ thêm nữa!

Dứt câu, Lôi Vi chậm rãi quay đi. Nhưng chỉ vừa bước được hai bước, Hàn Phong đã khiến nàng dừng khựng lại.

_ Phúc Tuấn không chịu buông tay nàng. Ta cũng càng không thể buông tay nàng. Vậy nên nàng hãy quyết định đi.

Chất giọng sắc lạnh của Hàn Phong khiến Lôi Vi không khỏi kinh sợ.

_ Huynh thật sự muốn ép muội sao?- Quay ngoắt lại, Lôi Vi truy vấn Hàn Phong.

_ Hần đã nói tình cảm ta dành cho nàng thực ra chỉ là sự ham muốn cá nhân. Vì ta chưa bao giờ có được nàng. Nhưng nếu ta không yêu nàng liệu ta có ham muốn có được nàng mãnh liệt đến vậy hay không? Vận mệnh Tân Thục đang nằm cả trong tay nàng. Cuộc chiến này có dừng lại được hay không phụ thuộc vào một chữ của nàng.

_ Vậy huynh lấy điều gì ra để trao đổi với muội?- Chất giọng Lôi Vi sắc lạnh không kém.

Nghe câu hỏi của Lôi Vi, Hàn Phong phải xiết chặt bàn tay mình lại. Tình yêu nào phải là trò mua bán. Nhưng để có được nàng, chàng việc gì cũng không từ.

_ Nếu nàng theo ta. Ta sẽ lập tức thu quân. Tân Thục và Yên Khâu từ nay không động binh đao. Hai nước làm chủ hai bên bờ sông Xuyên Tinh này.

Dứt câu, Hàn Phong quay trở lại lều không để Lôi Vi kịp trả lời.

_ Ta sẽ chờ câu trả lời của nàng. Nhưng đừng để ta chờ quá lâu.

Vừa bước đi, Hàn Phong vừa vọng tiếng lại. Câu nói của chàng chẳng khác nào như một loại bùa chú cứ bám riết lấy nàng, mãi không thôi."

Đứng ngay trước cổng lều, hít một hơi đầy căng, Lôi Vi chậm rãi bước vào. Quát mắt nhìn khắp gian phòng nhỏ, nàng nhanh chóng thấy Phúc Tuấn nằm dài trên chiếc ghế. Dáng nằm của chàng ít nhiều lộ ra sự mệt mỏi.

_ Anh đang bị thương sao lại nằm ở đây?- Đặt khay thuốc xuống bàn, Lôi Vi cất tiếng hỏi.

_ Nàng về rồi!- Mỉm cười, Phúc Tuấn ngồi dậy đưa tay hướng về phía Lôi Vi.- Nào! Lại đây với ta!

Không nói gì, Lôi Vi chậm rãi ngồi bên cạnh Phúc Tuấn. Tựa vào vai chàng, nàng hơi ngẩng mặt lên quan sát thật kỹ gương mặt chàng. Gương mặt tuấn tú với những đường nét thật nam tính khiến người đối diện không thể nào cưỡng lại được. Cả gương mặt chàng dường như bùng lên một sự ấm áp lạ thường làm người ngồi đối diện có cảm giác thật an yên. Ấy vậy mà giờ đây nó đã trở nên hao gầy, hốc hác vì mãi nghĩ ngợi chuyện quân cơ. Càng nghĩ, nàng càng không khỏi đau lòng.

_ Trông anh mệt mỏi thế này, vậy mà không chịu nằm trong giường.

_ Ta không sao!- Cúi đầu xuống nhìn Lôi Vi, Phúc Tuấn mỉm cười.- Ngược lại nàng là nữ nhân của ta, sao ta có thể để nàng ngủ trên ghế được chứ?

_ Gì chứ?- Vừa nói, Lôi Vi vừa bĩu môi.- Nữ nhân của anh? Em á? Không thèm! Người ta đâu phải là đồ vật đâu chứ.

Ngắm gương mặt đầy ngượng ngùng của Lôi Vi, nụ cười của Phúc Tuấn càng lúc càng tươi hơn.

_ Xuất giá tòng phu! Tuy nàng chưa gả cho ta, nhưng ta đã nói nàng là Lương đệ của ta. Khi ta nói vậy nàng cũng không phản đối, chứng tỏ nàng đã

đồng ý là thể tử đời này kiếp này của ta rồi.

_ Đây là màn cầu hôn kiểu gì vậy? So với lúc ở Huân Phong đài càng dở tệ.- Ngồi thẳng người, Lôi Vi quay sang nhìn thẳng vào Phúc Tuấn.- Trong đời em chưa bao giờ thấy màn cầu hôn nào mang tính cưỡng ép như thế này.

_ Cầu hôn?- Phúc Tuấn không khỏi tò mò.- Nó là gì vậy?

Lôi Vi trở mắt nhìn Phúc Tuấn. Không phải chứ! Trước đây, nàng có cho chàng xem không ít phim mà phim nào phim nấy đến tập cuối cùng đều có một màn cầu hôn lãng mạn. Trước kia, ở Huân Phong đài, chàng cũng đã "diễn" một lần. Giờ, chàng lại hỏi nó là cái gì. Nàng thiết sự chào thua.

_ Là gì thì anh tự nghĩ đi!

Dứt câu, Lôi Vi đứng phắt lên.

_ Không đùa với anh nữa! Vào trong, em thay thuốc!

Nói đoạn Lôi Vi cầm lấy khay đựng thuốc nhanh chóng vào gian bên cạnh. Theo sau, Phúc Tuấn kín đáo giấu một nụ cười...

Bên trong, bầu không khí căng thẳng, ngượng ngập như bao trùm lên cả gian phòng. Từ hôm chàng bị thương đến nay, việc thay thuốc đều do nàng đích thân làm. Vì chàng bị thương ở cánh tay nên mỗi lần như vậy chàng đều phải cởi áo ra khiến nàng không khỏi bối rối. Trải nghiệm thực tế quả thực khác xa so với được xem qua tivi hay báo chí. Trước kia mỗi lần nhìn thấy nam thân nào lộ rõ thân người rắn chắc, sáu múi là nàng cùng với lũ bạn vừa căng mắt nhìn vừa hú hét thích thú. Giờ, thân hình sáu múi ngay trước mặt đến liếc nàng cũng không dám liếc chứ đừng nói chuyện nhìn. Căng thẳng chết mất!

_ Vết thương đã đỡ nhiều rồi! Ta có thể tự thay được!

_ Im lặng cho em nhờ!

Vì căng thẳng nên Phúc Tuấn vừa nói hết câu, Lôi Vi đã quát lại khiến chàng lập tức cầm nín mà lòng không hiểu tại sao mình bị quát. Chàng rõ ràng là muốn nàng đỡ vất vả vậy mà...

Hít một hơi đầy căng, Lôi Vi chậm rãi gấp từng miếng thuốc nhỏ đắp lên miệng vết thương cho chàng. Vết thương tuy đang dần khép miệng nhưng xung quanh vẫn còn rất đỏ. Cần phải chăm sóc thật cẩn thận mới lành hẳn được. Một cách cẩn thận, nàng nhẹ nhàng đắp thuốc lên vết thương để chàng không bị đau. Càng nhìn kỹ vết thương, nàng không khỏi đau lòng. Nếu không phải vì nàng, mọi chuyện sẽ không đi quá xa như thế này.

_ Đừng khóc! Vi Nhi! Ta không sao cả!

Ngẩng đầu lên nhìn Phúc Tuấn, Lôi Vi phải nín thở mới không òa khóc. Chàng đối với nàng lúc nào cũng ôn nhu, dịu dàng như vậy. Trong khi đó, vì sự xuất hiện của nàng mà mọi chuyện trở nên rối ren, cuộc chiến càng lúc càng trở nên khốc liệt, còn chàng vì nàng mà bị thương thế. Lần này chỉ bị thương nhẹ ở tay. Nhưng lần sau ai biết được chàng sẽ bị thương nghiêm trọng đến mức nào?

_ Nhưng em rất đau lòng!- Vừa nói, Lôi Vi vừa lấy vải trắng buộc vết thương lại cho Phúc Tuấn.- Thật sự rất đau lòng! Nếu không phải vì em, mọi chuyện đã không đi quá xa như thế này.

Mặc lại chiếc áo trắng, Phúc Tuấn chậm rãi kéo Lôi Vi lại gần, chờ đến khi nàng đã ngồi trên giường, chàng mới nhìn thẳng vào mắt nàng.

_ Vi Nhi! Ta đã nói rồi, trận chiến này trước sau gì cũng sẽ diễn ra. Vậy nên nó căn bản không liên quan gì đến nàng cả.

_ Nhưng...

_ Nàng chỉ là nguyên cớ mà thôi.- Phúc Tuấn cắt ngang lời Lôi Vi.

Nghe trong hơi thở, Lôi Vi thấy rõ sự phiền muộn của Phúc Tuấn. Đúng vậy! Nghĩ đến việc nàng bị cuốn vào cuộc chiến này chàng lại không khỏi phiền muộn. Lành Hàn Phong! Chàng thật không hiểu nổi hấn. Khẽ lắc đầu, chàng nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng.

Áp mình vào trong vòng ngực rộng lớn, rắn chắc của Phúc Tuấn, lòng Lôi Vi dần bình ổn trở lại. Nhưng nước mắt vẫn cứ lăn dài mãi không ngừng. Cố hít vào một hơi thật sâu, nàng gần không thể cưỡng hòng mình thoát ra tiếng nức. Đưa tay lên lau sạch nước mắt, nàng nhanh chóng ngẩng lên nhìn chàng. Gương mặt này, nàng sẽ chẳng được nhìn thấy nữa. Thời gian bên nhau sao lại quá ngắn ngủi đến vậy? Tại sao nàng lại chỉ còn đêm nay?

Hít một hơi đầy căng, vừa vươn tay ra ôm lấy cổ Phúc Tuấn vừa rướn người lên gần gương mặt chàng hơn. Đến khi hai hơi thở gần sát nhau, ngập ngừng, nàng nhẹ đặt môi mình lên môi chàng...

...Sự chủ động của Lôi Vi khiến Phúc Tuấn không khỏi bất ngờ mà đông cứng người lại. Nàng xưa nay tuy không chủ động nhiều nhưng mỗi lần chủ động đều khiến chàng được một phen lao đao. Và là này cũng không phải ngoại lệ. Sau một hồi mờ màng đôi mắt nhìn nàng, chàng chậm rãi nhắm mắt lại và đáp trả lại nụ hôn của nàng, lấy lại ưu thế. Vòng tay của chàng quanh thân người nhỏ nhắn của nàng tăng thêm lực níu giữ khiến cả hai như dính chặt với nhau...

...Nhẹ nhàng tách miệng Lôi Vi ra, Phúc Tuấn đưa lưỡi của mình vào trong khoang miệng của nàng mà khuấy đảo, mà quấn chặt lấy lưỡi của nàng không rời. Hai hơi thở mỗi lúc một quện chặt vào nhau khiến bầu không khí nhanh chóng nóng dần lên. Vội hít một hơi thật sâu, nàng nhẹ nhàng đưa tay xuống

lần theo bờ vai tìm đến đai áo. Giữ lấy nó, nàng dứt khoát kéo nó ra rồi nhanh chóng cho tay lần ra phía sau để cởi hẳn chiếc áo của chàng ra.

_ Vi Nhi!- Chết giọng của Phúc Tuấn đầy kinh ngạc.

_ Anh đừng nói gì cả!- Hơi dịch gương mặt ra, Lôi Vi khẽ nói.- Đêm nay, em muốn làm vợ của anh. Chỉ vậy thôi!

Dứt câu, không để Phúc Tuấn kịp phản ứng, Lôi Vi nở một nụ cười ngọt ngào mời gọi khiến chàng không thể nào chống cự lại được mà vội ôm lấy nàng rồi gắn chặt môi hai người lại với nhau. Nụ hôn lần này mãnh liệt và cuồng nhiệt làm cho cả hai như bị nhấn chìm trong mê tình, không sao thoát ra được...

...Một tay giữ chặt lấy thắt lưng của Lôi Vi, tay còn lại Phúc Tuấn nhẹ nhàng trượt xuống dọc theo cánh tay nàng tìm đến thắt lưng rồi vòng ra sau tháo nhẹ đai áo. Chỉ trong tích tắc, bộ y phục của tộc người Kao khoác trên người nàng nhanh chóng tuột xuống để lộ ra bộ đồ trắng tinh. Áp đầu vào cô, chàng hít vào một hơi đầy căng hương thơm da thịt nàng, một hương thơm dịu nhẹ khiến người khác không sao cưỡng lại được. Đưa tay lần theo cổ áo, chàng nhanh chóng trút bỏ chiếc áo của nàng. Một vùng da trắng ngần mịn màng của người thiếu nữ nhanh chóng hiện ra ngay trước mặt chàng. Và trên người nàng lúc này chỉ còn độc lại dải yếm đỏ...

...Thật nhẹ nhàng, Phúc Tuấn đặt Lôi Vi nằm xuống giường. Vừa ngắm nhìn thân thể thiếu nữ của nàng, chàng vừa mỉm cười âu yếm khiến gương mặt nàng càng lúc càng đỏ.

_ Đừng nhìn nữa mà!- Vừa nói, Lôi Vi vừa vội kéo mền lên.- Ngượng chết đi được!

_ Đây là chủ ý của nàng, không phải sao?

Phúc Tuấn nói thế càng khiến Lôi Vi ngượng chín cả mặt. Nghe tiếng cười lớn của chàng, nàng thật muốn ngồi dậy đánh chàng mấy cái. Giữ chặt lấy mền, nàng không khỏi thở dài ngao ngán. Nhưng đầu còn chưa kịp suy nghĩ điều gì, nàng đã thấy chàng mở mền ra rồi nhanh chóng hôn nàng. Cùng lúc đó chàng cho tay ra sau cởi bỏ dải yếm trên người và bàn tay có chút thô ráp của chàng nhanh chóng chu du khắp thân thể nàng. Bàn tay ấy đi đến đâu liền để lại lửa đến đó khiến hơi thở của nàng càng lúc càng trở nên gấp gáp và quẩn chặt lấy chàng không rời. Trong không khí đã nhuốm đầy dục vọng...

...Vẫn mãi miết hôn Lôi Vi không dứt, chàng nhẹ nhàng đưa tay vào khu vườn ẩm ướt của nàng. Càng lúc càng tiến lại gần song khi cảm nhận được sự ẩm ướt bàn tay chàng lại trở nên ngập ngừng như lo lắng điều gì. Đây là lần đầu tiên của cả hai, chàng hoàn toàn không có lấy một tý kinh nghiệm nào trong chuyện này. Chàng sợ rằng nếu sơ suất sẽ khiến nàng đau đớn nên hốt nhiên, đầu chàng nhanh chóng căng lên như dây đàn.

_ Cánh tay anh bị đau sao?

Thấy sự ngập ngừng trong đôi mắt của Phúc Tuấn, Lôi Vi không khỏi lo lắng.

Mỉm cười, Phúc Tuấn nhẹ nhàng lắc đầu rồi cúi xuống đặt một nụ hôn lên trán nàng. Nụ hôn ấy trượt dài theo sống mũi đến môi nàng khiến hai hơi thở nhanh chóng quyện vào nhau.

_ Vi Nhi! Đừng sợ! Sẽ không đau đâu!

Nói đoạn, chàng nhẹ nhàng cho tay vào khám phá vùng cấm địa của nàng. Mọi thao tác đều được làm một cách chậm rãi rồi nhanh dần đều khiến hơi thở của Lôi Vi nhanh chóng phiêu tán càng khiến ngọn lửa tình bùng cháy mãnh liệt, thiêu đốt cả hai...

...Hít một hơi đầy căng, Phúc Tuấn ngồi thẳng người lên. Đến lúc này đây Lôi Vi mới nhận ra nửa thân trên của chàng mồ hôi đổ ra như tắm. Đặc biệt, miếng vải bó nơi vết thương của chàng đã loang nở màu máu từ lúc nào khiến nàng không khỏi hoảng hốt.

_ Phúc Tuấn! Tay của anh...

_ Ta không sao!

Nằm lên người Lôi Vi, Phúc Tuấn nhanh chóng cắt ngang câu nói của nàng rồi sau đó chàng lại đặt trên môi nàng những nụ hôn triền miên. Thật chậm, chàng nhẹ nhàng tiến vào bên trong cơ thể nàng đến khi chạm phải lớp màng mỏng, chàng vội ngừng đầu lên quan sát sắc diện của nàng. Chàng nghe đầu lần đầu của nữ nhi rất đau. Vậy nên chàng phải quan sát thật kỹ gương mặt nàng. Đến khi chắc chắn mọi chuyện, chàng nhẹ nhàng lùi ra rồi liền sau đó đâm thật sâu vào bên trong nàng.

_ Á!

Tiếng kêu thất thanh cùng với hơi thở vừa dồn dập lại vừa ngắt quãng của Lôi Vi khiến Phúc Tuấn lập tức dừng mọi động tác. Thấy sắc mặt nàng trắng bệch, chàng vốn định thoát ra nhưng liền bị nàng ghì chặt lấy cổ và lắc đầu.

_ Vi Nhi! Ta xin lỗi! Ta không nghĩ nàng lại đau đến vậy!- Chết giọng của Phúc Tuấn đầy xót xa.

_ Em không sao!- Vừa nói, Lôi Vi vừa lắc đầu.- Đây là điều chỉ xảy ra một lần trong đời con gái. Tuy rất đau nhưng em rất vui. Bởi anh là nam nhân mà em dành trọn trái tim và cuộc đời này để yêu.

_ Vi Nhi!

Một giọt nước mắt lăn từ khóe mắt nàng thành một vệt dài đến gần tai. Giọt nước mắt của sự đau đớn. Giọt nước mắt của niềm hạnh phúc. Chưa bao

giờ nàng cảm nhận rõ cả hai điều này đến vậy. Từ khi xuyên không đến giờ, cuộc đời nàng dường như đều gắn chặt sự hòa quyện của hai thái cực đối nghịch nhau này nhưng nàng chưa bao giờ để ý điều này cho thật kỹ càng. Chỉ cho đến hôm nay, khi ngay lúc này đây cả hai điều đó cùng xuất hiện một lúc với nhau. Phúc Tuân! Nàng sẽ mãi không bao giờ quên giây phút hạnh phúc hôm nay...

...Khi cơ thể của Lôi Vi bắt đầu phản ứng để thích nghi, Phúc Tuân mới thở phào nhẹ nhõm. Với tốc độ không quá nhanh, chàng thận trọng tiến vào bên trong cơ thể nàng một lần nữa. Vừa hôn nàng, chàng vừa tăng tốc, nhịp điệu mỗi lúc một nhanh khiến hơi thở cả hai nhanh chóng gấp gáp, tiếng rên cũng mỗi lúc một trở nên dồn dập khiến bầu không khí càng trở nên kích thích.

Mồ hôi cả hai đổ ra mỗi lúc một nhiều càng khiến họ dính chặt lấy nhau không rời. Ôm chặt lấy Phúc Tuân, Lôi Vi đón nhận trọn vẹn từng đợt sóng tình mà chàng mang lại. Đêm nay, cuối cùng nàng đã sống trọn vẹn với cảm xúc của mình, dâng hiến thứ trân quý nhất của mình cho chàng. Sau này dù có xảy ra bất kỳ điều gì, nàng tuyệt không hối hận về quyết định ngày hôm nay của mình. Bởi nàng đã có cùng chàng những hồi ức tươi đẹp nhất.

_ Phúc...Phúc Tuân!- Hơi thở gấp gáp, Lôi Vi khó nhọc nói.

_ Vi...Vi Nh...Nhì!- Hơi thở của Phúc Tuân đứt quãng.

Ghi chặt lấy Lôi Vi, hạ bộ của chàng giật liên tục khiến nàng không khỏi cong người lên mà đón nhận sóng thủy triều.

Nằm phục phũ lên người Lôi Vi, cuống họng Phúc Tuân thoát ra những tiếng gầm khe khẽ rồi sau đó là hơi thở có phần đứt quãng. Không để nàng chịu nặng quá lâu, chàng nhanh chóng nghiêng người qua một bên. Lúc này đây, cả hai mới nhìn rõ gương mặt rạng rỡ, hạnh phúc của người kia. Mỉm cười, chàng nhẹ nhàng đưa tay lên vuốt ve gò má rồi vòng tay qua, ôm lấy nàng. Song chưa kịp ôm, chàng đã bị nàng đẩy ra.

_ Không được đâu! Tay anh đang bị thương.

_ Tay bị thương thì đã sao chứ! Vi Nhì! Chỉ cần nàng ở bên cạnh ta dù trên người có bao nhiêu vết thương ta cũng không thấy đau.

_ Dù trên người có bao nhiêu vết thương?- Lôi Vi gặng từng chữ một.- Cái miệng xui xẻo!

Vừa nói, Lôi Vi vừa đưa tay lên toan đánh vào miệng chàng nhưng chàng đã kịp giữ tay nàng lại rồi hôn một cái thật kêu lên môi nàng.

_ Ta chỉ nói đùa thôi mà!- Vừa nói, Phúc Tuân vừa hạ tay Lôi Vi xuống.- Nàng làm gì mà nghiêm trọng thế?

_ Đùa? Lỡ thành thật thì em biết làm thế nào?- Vừa nói, Lôi Vi vừa xụ mặt.- Không cho anh nói những điều tương tự nữa.

_ Tuân mệnh Nương nương!

_ Nương nương gì chứ?!-- Vừa nói, Lôi Vi vừa thúc nhẹ khuỷu tay vào bụng Phúc Tuân.

_ Chỉ cần đuổi được Yên Khâu, hồi cung nàng chắc chắn là thê tử của ta. Đến khi đó nàng sẽ được gọi là nương nương thôi.

_ Nhưng...ở Tân Thục trừ phi tử của Hoàng đế từ tước Mỹ nhân trở lên mới được gọi là Nương nương còn thê tử của Thái tử chỉ có Thái tử phi mới được gọi là Nương nương không phải sao?

_ Đúng vậy!

Câu trả lời dứt khoát lại thêm đôi mắt kiên định của Phúc Tuân như giúp Lôi Vi nhận ra điều gì đó. Một ý nghĩ bay ngang qua đầu khiến nàng không khỏi giật mình.

_ Không lẽ...anh định...

_ Đúng vậy! Ta muốn sắc phong nàng làm Thái tử phi, chính thê của ta.

Như sét đánh ngang tai, khi Phúc Tuân còn chưa dứt câu, Lôi Vi đã ngồi bật dậy. Vội giữ lấy mềm, nàng quay lại nhìn chàng bằng đôi mắt đầy hoang mang.

_ Điều này không được đâu! Như vậy mọi thứ sẽ bị đảo lộn mất. Không được! Điều này không được!

_ Vi Nhì!- Vừa ngồi lên, Phúc Tuân vừa nói.- Lịch sử là do con người làm ra chứ phải là thứ có sẵn mà ta phải đi trên thứ đó, đi đúng theo quy luật của nó.

_ Nhưng em...Nhưng ở thời đại em, lịch sử là thứ đã có sẵn và không thể thay đổi.

_ Vậy hãy cùng ta sửa lại nó! Ta đời này chỉ muốn nàng làm thê tử của ta mà thôi. Vì vậy, cho dù có đảo lộn cả lịch sử ta cũng làm. Việc nàng cần làm chính là chỉ cần luôn bên cạnh ta là đủ rồi.

Vốn đầu nàng đã có nhiều mối lo. Nay chàng lại bồi thêm cho nàng một mối lo nữa. Nàng quả thực không thể nào nghĩ thông suốt mọi chuyện được. Nàng bị xuyên không về quá khứ vốn đã là một chuyện khiến lịch sử bị đảo lộn rồi nay chàng lại muốn nàng trở thành Thái tử phi của chàng. Lịch sử rồi sẽ đi về đâu? Thời đại của nàng rồi sẽ ra sao? Nàng thật không biết nên làm sao cho đúng.

_ Vì Nhi!- Giữ chặt lấy vai Lôi Vi, Phúc Tuân nhìn thẳng vào mắt nàng.- Vận mệnh là do chúng ta nắm giữ. Không phải nàng đã từng nói với ta như thế hay sao? Vậy nên, đừng quan tâm đến lịch sử hay thời đại gì cả, nàng hãy cùng ta nắm giữ vận mệnh của mình, nắm giữ tình yêu của mình.

Lôi Vi lặng im không nói gì. Kỳ thực, nàng cũng không biết nên nói gì với chàng lúc này.

_ Được rồi! Nàng đừng nghĩ ngợi nữa. Trời đã khuya rồi, chúng ta ngủ thôi!

Nói đoạn, Phúc Tuân chậm rãi đỡ Lôi Vi nằm xuống rồi kéo mềm lên và ôm nàng vào lòng. Mọi động tác đều đong đầy yêu thương khiến nàng không thể nào khước từ...

*

Hoàng cung Tần Thục

Tin tức từ sa trường liên tục được đưa về Hoàng cung giúp Định An Hoàng để nhanh chóng nắm bắt được tình hình để đưa ra kế sách. Tuy thời gian gần đây, tin tốt bay về liên tục nhưng tâm trạng của Ngài luôn cảm thấy bất an. Chiến trường diễn biến khôn lường nếu không cẩn thận, tình thế rất dễ bị đảo lộn trong một tích tắc rất nhỏ. Chừng nào đại quân chưa hồi kinh trở về là chừng nấy Ngài còn chưa thôi lo lắng. Thật chỉ mong cuộc chiến này nhanh chóng kết thúc để tình hình được ổn định trở lại.

Chục ngày trước, Định An Hoàng để nhận được tin Phúc Tuân đã tuyên bố Lôi Vi là Nguyên Lương đệ khiến Ngài không khỏi chấn động. Đã tuyên bố nàng là Lương đệ rồi khi hồi cung, thành thân xong chắc chắn phải phong nàng làm Lương đệ. Song Ngài dù có đồng ý việc này vẫn khó thực hiện bởi Thái hậu tuy ít nhiều đã bớt gay gắt với Lôi Vi nhưng khi biết được chuyện này Người sẽ lại tìm cách gây khó dễ cho nàng. Nói gì đi nữa, Ngọc Nhạn đã ở bên cạnh Người bao nhiêu năm nay, đứa cháu gái này Người nhất mực yêu thương vậy nên Người sẽ không dễ cho địa vị của Ngọc Nhạn bị uy hiếp. Vì lo sợ tin này nên ngay khi vừa hay tin Ngài đã ra lệnh không ai được nhắc đến chuyện này. Dầu vậy, chuyện này không sớm thì muộn ai ai cũng sẽ biết.

Ngài tin chắc, khi tuyên bố chuyện này Phúc Tuân đã suy nghĩ thật kỹ càng. Nhưng trong thời điểm hiện tại, liệu có thích hợp hay không? Cuộc chiến này một phần vì Lôi Vi mà ra, tuyên bố như vậy khác nào tạt thẳng vào Anh Đức Hoàng để một gáo nước lạnh khiến vị Hoàng đế trẻ kia vì tức giận mà ra sức tấn công. Để có được nàng, Hàn Phong đã không sợ mang tiếng hôn quân mà gây chiến với Tần Thục vậy nên hắn sẽ không dễ dàng từ bỏ nàng như thế. Đại kết cục của cuộc chiến này e rằng phải phụ thuộc vào Lôi Vi.

_ Hoàng thượng!- Bên ngoài, Ông Quốc Dương vọng tiếng vào.- Có Giao phi nương nương cầu kiến.

_ Truyền!

Rất nhanh sau đó, Giao phi bước vào trong. Quay về phía tỳ nữ của mình, bà nhanh chóng cầm lấy chén chè rồi ra hiệu cho tỳ nữ lui ra.

_ Hoàng thượng! Thần thiếp nghe nói thời gian gần đây Người hay bị mất ngủ nên đã làm món chè tổ yến hạt sen này cho Người.

_ Giao phi! Cảm ơn nàng!- Chậm rãi quay về phía Giao phi, Định An Hoàng để chậm rãi nói.- Chỉ có điều giờ Trẫm không có tâm trạng.

Nụ cười trên môi Giao phi vội dần đi.

_ Thần thiếp biết Hoàng thượng đang lo nghĩ chuyện sa trường. Nhưng Người cũng phải giữ sức khỏe của mình. Người là trụ cột của đất nước, lỡ như...

_ Ta sẽ không sao!- Mím cười Định An Hoàng để nhẹ lắc đầu.- Vậy nên nàng đừng lo lắng.

_ Hoàng thượng! Thứ cho thần thiếp nhiều chuyện. Nhưng thần thiếp nghe nói ngoài sa trường, chẳng phải trận vừa rồi quân ta giành thắng lợi hay sao ạ? Đây là một tin tốt. Tại sao Người lại lo lắng đến vậy?

_ Chỉ đến khi nào Tuân Nhi cùng đại quân trở về ta mới có thể yên tâm.

Trước khi là vua của một nước, Định An Hoàng để còn là phụ thân của những đứa con của mình. Vậy nên lo cho nhân dân, lo cho đại quân bao nhiêu Ngài cũng lo cho Phúc Tuân, Phúc Khải bấy nhiêu. Đối với Phúc Tuân, Ngài chưa bao giờ muốn chàng ra trận một lần nào. Bởi lẽ nếu lỡ như chàng xảy ra chuyện gì, Ngài chắc chắn sẽ không ngừng tự trách mình và cảm thấy có lỗi với Mẫn phi. Vì vậy, từ lần đầu tiên chàng xung phong ra trận, Ngài đã kịch liệt phản đối việc này. Song nhìn thái độ kiên quyết cùng với đó là lời đảm bảo chắc chắn sẽ bình an trở về của chàng nên Ngài mới để chàng đi. Một trận, hai trận rồi rất nhiều trận đánh. Tuy tuổi đời còn trẻ nhưng đứa con trai này đã xông pha không ít trận đánh và lập không ít công lao cho quốc gia này. Nhìn chàng lớn lên từng ngày, trưởng thành qua từng trận đánh, nhìn cách ứng xử trong mỗi trận chiến của chàng, Ngài lại càng vững tâm hơn.

Song lần này, Phúc Tuân thực sự khiến Định An Hoàng để thập phần lo lắng. Nếu như trong những trận đánh trước, chàng sẽ cho quân địch một cơ hội thoái lui, lần này tuy không truy cùng giết tận nhưng chàng lại quyết không cho cơ hội thoái lui trừ khi quân địch đầu hàng vô điều kiện. Qua những trận chiến đã diễn ra, Ngài có thể nhìn ra được trừ khi Hàn Phong chủ động đầu hàng trước, bằng không Phúc Tuân sẽ không chủ động cho họ cơ hội rút lui. Và với việc Lôi Vi không quản đường xá xa xôi chạy đến sa trường, Ngài thật không biết cuộc chiến này liệu sẽ diễn biến thế nào.

_ Hoàng thượng!- Đến bên cạnh Định An Hoàng để, Giao phi nhẹ nhàng lên tiếng.- Tuân Nhi là người biết suy nghĩ trước sau. Nó chắc chắn sẽ cân nhắc kỹ lưỡng khi hành động. Vậy nên, Người đừng lo lắng quá.

Không nói gì, Định An Hoàng để vừa nắm tay Giao phi vừa gật đầu. Những lúc như thế này, Ngài chỉ cần một người thật tâm quan tâm đến Ngài ở bên cạnh, như vậy đã đủ rồi.

-----

* Lạn tước hồng nhưng, tiểu hướng đàn lang thóa: câu thơ trích từ bài "Nhất học châu. Văn trang sơ quá" của Nam Đường Hậu chủ Lý Dục. Câu này có nghĩa: làn môi hồng thắm, nụ cười thoắt lang quân".

Hết chương 106

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Trận chiến cuối cùng

Đêm tĩnh lặng không có lấy một tiếng động. Ngoài lều, sau ăn tối vốn đã tĩnh lặng, giờ khi các binh sĩ nghỉ ngơi hết cả nó càng trở nên yên tĩnh hơn bao giờ hết. Nhìn khắp gian phòng yên ắng này, lòng Lôi Vi chợt lặng đi lại từng cơn. Một giọt rồi hai giọt nước mắt khẽ rơi trên gương mặt thanh tú của nàng. Bên cạnh, Phúc Tuân cũng đã chìm vào giấc ngủ từ lâu. Từ ngày nàng đến đây, đây là lần đầu tiên nàng thấy chàng ngủ ngon giấc đến vậy. Chẳng biết trong mơ, chàng mơ thấy gì nhưng nụ cười của chàng rất tươi. Hẳn đó là một giấc mơ hạnh phúc. Và trong vô thức, vòng tay chàng càng lúc càng ôm chặt lấy nàng.

Hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh lại bản thân, Lôi Vi chậm rãi đưa tay lên chạm nhẹ vào gương mặt của Phúc Tuân. Từ chân mày đến đôi mắt, từ sống mũi đến khuôn miệng... bàn tay nàng vẽ từng nét tuần tú trên gương mặt người yêu. Đôi môi mím cười nhưng giọt nước mắt cứ mãi lăn dài khiến hình ảnh chàng trong mắt nàng đang dần nhòe đi. Song có hề gì khi nàng đã khắc sâu hình ảnh của chàng trong tim mình.

_ Phúc Tuân! Em sẽ rất nhớ anh!

Nói đoạn Lôi Vi dứt khoát ngồi dậy mặc lại quần áo. Liền sau đó nàng lấy khay thuốc ngay đầu giường để thay thuốc cho chàng. Nhìn vết máu loang nổi trên miếng vải trắng tinh phải kim đâm nàng mới không bật cười. Không ngờ chàng lại cuồng nhiệt đến vậy. Nhớ lại những gì vừa xảy ra, nàng phải công nhận rằng lúc dụ dỗ chàng mặt nàng cũng dày thật. Giờ nghĩ lại, nàng có chút hối hận. Không biết sau khi tỉnh dậy, chàng liệu sẽ nghĩ như thế nào về nàng. Nghĩ đến việc này, nàng lại lắc đầu.

_ Thôi kệ vậy!- Vừa đắp thuốc cho Phúc Tuân, Lôi Vi vừa nói.- Đào Công tử à! Nếu em không yêu anh, em sẽ không mặt dày đến thế đâu. Vậy nên, anh không được nghĩ xấu về em đâu đấy. Sau khi em đi rồi, anh đừng buồn nhiều quá, hãy cứ nghĩ rằng em vẫn luôn bên cạnh anh nhé. Uhm...Ipad em đã chỉ cách sử dụng cho anh rồi đấy. Vậy nên khi nào nhớ em, anh hãy bật nó lên và xem hình của em nhé. Uhm...nhưng cấm anh không được cười đấy. Trong đó có nhiều hình em bị Phong Đạt chụp lên lắm. Ông anh mất nét của em chụp hình xấu tệ. Giờ nghĩ lại em thấy hối hận vì đã không xóa nó sớm hơn. Haizzz!!! Thiệt đúng là phiền não! Sau khi em đi rồi, anh phải thay em chăm sóc cho cây Tử đằng đó. Đừng có mà để nó chết khô đấy. Em và anh đều chẳng phải là chuyên gia làm vườn nên anh phải tìm hiểu thật kỹ khi chăm sóc nó nhé. Quan trọng nhất, sau khi em đi rồi...anh đừng có mà làm loạn cả lên. Đừng để quyết định này của em trở thành một sai lầm. Em hiểu để có hòa bình thì không thể không có chiến tranh. Nhưng em lại sinh ra và lớn lên trong một thời đại mà hòa bình được đặt lên trên hết, từ nhỏ em đã được sống trong hòa bình, nhìn thấy sự phát triển và thịnh vượng rồi. Vậy nên, em không thể nào chịu được khi nhìn thấy cảnh máu chảy của thời đại này. Nên em mới đưa ra quyết định này. Em thật sự không thích trường hợp này tí nào. Sao lại giống phim Hàn Quốc vậy chứ? Song em không hối hận đâu! Vì vậy...anh đừng trách em cũng đừng giận em và đừng buồn em, anh nhé. Chúng ta tuy không được ở gần nhau nhưng...chỉ cần nghĩ về nhau...nhớ về nhau...vậy là đủ rồi.

Một giọt nước mắt rơi khẽ trên miếng vải trắng tinh. Vội đưa tay lên lau nước mắt, nàng nhanh chóng quấn miếng vải lại quanh cánh tay của Phúc Tuân. Nhẹ nhàng cho tay chàng vào trong mềm, nàng kéo mềm lên cao cho chàng rồi nhanh chóng bước xuống giường.

_ Đồng Giám quân!- Bên ngoài hai tên lính canh cửa lều vội lên tiếng.- Ngài đến đây có việc gì ạ?

_ Ta không ngủ được nên đi quan sát tình hình xem sao.- Chất giọng Đồng Vũ chậm rãi vang lên.- Các người có lẽ đã mệt rồi, mau về lều nghỉ ngơi đi. Ta sẽ canh lều của Thái tử cho các người.

_ Vâng!

Liền sau đó, Lôi Vi nghe thấy tiếng bước chân rời đi. Xem ra đã tới giờ rồi. Chỉnh lại y phục, nàng soi lại mình một lần nữa trong gương. Trong gương là một cô gái có gương mặt đang đỏ hây hây vì hạnh phúc nhưng đôi mắt lại bị bao phủ bởi lớp sương mù còn đôi môi là một nụ cười buồn không gì diễn tả được.

Quay lại nhìn Phúc Tuân lần nữa, Lôi Vi hít một hơi đầy căng sau đó đặt một nụ hôn thật ngọt ngào nhưng cũng mặn đắng lên môi chàng. Một nụ hôn thật sâu và thật lâu với bao nhiêu cảm xúc quện hòa.

Dứt khoát đứng lên, Lôi Vi vội vã chạy ra khỏi lều.

_ Vi Nhi!

Bên ngoài, Đồng Vũ đã chờ sẵn Lôi Vi. Vừa nhìn thấy nàng bước ra, chàng đã vội gọi lại. Nhìn vào đôi mắt đang ầng ầng nước của nàng, chàng không khỏi đau lòng.

_ Muội không thay đổi quyết định của mình sao?

_ Đồng Vũ huynh! Cảm ơn huynh đã giúp muội. Huynh về lều đi, tránh đừng để bị liên lụy.

Dứt câu, Lôi Vi vội bước đi, nhưng Đồng Vũ đã kịp giữ nàng lại.

_ Để ta đưa muội đi!

_ Huynh sẽ bị liên lụy đấy!

_ Làm nam nhân đứng giữa trời đất, ta há lại sợ những chuyện này? Vi Nhi! Trừ phi muội để ta đưa muội đi, bằng không ngay bây giờ ta sẽ vào gọi Thái tử dậy.

Nghe Đồng Vũ nói, Lôi Vi cắt không còn giọt máu nào.

_ Huynh không được làm vậy!- Chết giọng Lôi Vi có chút hốt hoảng.

_ Vậy hãy để ta dẫn muội đi!

Không còn cách nào khác, Lôi Vi đành gạt đầu đồng ý để Đồng Vũ dẫn mình đi. Cả hai nhanh chóng rời khỏi doanh trại Tân Thục, men theo bờ sông đi ngược lên phía Bắc. Ở nơi đó sẽ có một chiếc thuyền con chờ sẵn để dẫn nàng qua bên kia sông, đất của Yên Khâu.

...Con đường dù có dài cách mấy cũng sẽ đến lúc dừng lại. Bước cùng nhau đi trên một đoạn đường dài, Đồng Vũ căn dặn Lôi Vi rất nhiều điều vừa là để mong nàng được bình an vừa là để cố giữ lấy bình tĩnh mà không giữ nàng lại. Vậy nên chẳng mấy chốc cả hai đã đến nơi. Ngay gần con đường mòn dẫn vào khu rừng phía sau lưng, một chiếc thuyền con đã chờ sẵn. Trên thuyền là ba tên lính tốt đang chờ nàng. Trông bọn chúng chẳng có gì sốt ruột. Nhưng nếu quan sát kỹ, hai trong ba tên đang tập trung cao độ. Bởi chúng hiểu, tính mạng của chúng đang nằm trong tay nữ nhi này.

_ Đường dài đến đâu cũng tới lúc phải chia ly.- Dừng chân, Lôi Vi chậm rãi quay về phía Đồng Vũ nói.- Đồng Vũ huynh! Chúng ta tạm biệt nhau ở đây!

Nhìn thật sâu vào đôi mắt Lôi Vi, Đồng Vũ chậm rãi đưa tay lên sửa sang lại đầu tóc rồi đội mũ của áo choàng lên cho nàng. Mọi động tác, chàng đều làm một cách cẩn thận, chậm rãi như để kéo dài thời gian.

_ Sang bên đó, muội phải giữ gìn sức khỏe. Mùa đông cũng gần tới rồi, muội dễ bị lạnh nên đừng có lúc nào cũng mặc áo mỏng mà chạy lung tung. Hoàng cung Yên Khâu, ngoài Anh Đức Hoàng đế ra e rằng chẳng có ai quan tâm đến muội. Vậy nên muội bớt nghịch ngợm lại. Đừng trèo cây kéo lại không xuống được là muội phải điều đứng đó.

_ Muội biết rồi!- Cười thật tươi, Lôi Vi gật đầu với Đồng Vũ.- Huynh khi về trại chắc Điện hạ vẫn còn chưa tỉnh giấc vậy nên huynh cứ vậy mà đi thẳng về lều, xem như không hay biết chuyện gì cả. Phiền huynh, đừng để cho hai tên lính tốt kia bị phạt.

Không nói gì, Đồng Vũ gật đầu.

_ Muội đi đây!

Nói đoạn, Lôi Vi dứt khoát bước lên thuyền. Chiếc thuyền nhỏ lập tức nhổ neo. Một tên lính tốt nhanh chóng chèo thuyền. Thuyền càng lúc càng xa dần. Trên bờ Đồng Vũ mãi đứng nhìn theo chiếc thuyền mỗi lúc một xa, làn sương thu mỗi lúc một dày khiến chàng không thể nào nhìn rõ nhân ảnh. Anh đèn nhỏ leo lắt dần trở nên hư ảo càng khiến chàng quặng lòng. Nhớ lại chuyện xảy ra ba ngày trước, lòng chàng càng đau nhói.

"Tối hôm ấy, Lôi Vi đến lều trại tìm Đồng Vũ. Vừa vào lều trại, nàng đã ra hiệu ý bảo chàng cho mọi người ra ngoài hết. Đợi đến khi chỉ còn hai người trong lều, nàng mới tiến lại gần đưa một phong thư cho nàng.

_ Đồng Vũ huynh! Huynh có thể giúp muội đưa bức thư này qua doanh trại Yên Khâu không?

Nghe Lôi Vi nói, lòng Đồng Vũ không khỏi kinh ngạc. Tình hình chiến sự đang căng thẳng, nàng có chuyện gì phải gửi thư qua Yên Khâu. Nhìn thái độ của nàng, chàng đoán hẳn chuyện này chẳng tốt đẹp gì.

_ Qua Yên Khâu? Muội có việc gì muốn nói với Anh Đức Hoàng đế sao?

Không nói gì, Lôi Vi khẽ gạt đầu. Nhìn vẻ ngoài điềm tĩnh như phẳng phất nét u buồn của nàng, Đồng Vũ biết chắc nàng đang gặp chuyện không hay. Không nghĩ ngợi nhiều, chàng nhanh chóng mở thư ra.

_ Đồng Vũ huynh!

Lôi Vi vội cản lại nhưng bất thành. Mở thư ra, Đồng Vũ nhìn thấy ba chữ mà lòng càng không khỏi ngạc nhiên, trên hết là sự sợ hãi.

_ Ta đồng ý? Muội đồng ý điều gì với Anh Đức Hoàng đế?

_ Không có gì đâu! Huynh đừng bận tâm

_ Nếu thật sự chuyện không có gì, muội sẽ không nhờ ta mà sẽ Thái tử.

Câu nói của Đồng Vũ khiến Lôi Vi cắt không còn giọt máu. Còn nhớ hồi còn ở Chiêu Anh hầu phủ, chàng hiền lành ít nói, lại có vẻ gì đó ngô nghê, không được tự nhiên cho lắm. Vậy mà bằng đi mấy năm, chàng đã nhạy bén đến vậy. Quà thật, môi trường doanh trại đã rèn dũa cho chàng rất nhiều.

_ Vi Nhi!- Đồng Vũ cứng giọng.- Muội nói cho huynh biết đi! Muội đã đồng ý chuyện gì với Anh Đức Hoàng đế? Nếu muội không nói, huynh ngược lại chẳng những không giúp muội mà còn đưa bức thư này cho Điện hạ.

Nhìn sắc mặt kiên định của Đồng Vũ, Lôi Vi biết mình không thể không nói. Không còn cách nào khác, nàng đành thuật lại một cách ngắn gọn giao dịch giữa nàng và Hàn Phong. Đến khi nàng thuật xong, mặt chàng đã biến sắc từ lúc nào.

_ Tại sao muội lại quyết định vậy?- Đồng Vũ gắt giọng.- Không! Huynh sẽ không giúp muội chuyện này đâu.

_ Huynh nghĩ...muội còn cách nào khác không? Lẽ nào...huynh muốn muội đứng trơ mắt nhìn những binh sĩ vô tội ngã xuống vì muội sao? Muội nói cho huynh biết, muội làm không được. Trước kia đã vậy, bây giờ vẫn vậy, sau này cũng sẽ vậy. Muội không thể nào chịu được khi nhìn thấy binh sĩ vô tội kia vì muội mà người bị thương kẻ bị giết, vì muội dân chúng vùng biên cương này rơi vào cảnh điêu linh. Nếu việc muội đến Yên Khâu có thể đổi lấy hòa bình cho Tân Thực, giúp nhân dân có một cuộc sống an bình, muội chấp nhận.

Lôi Vi vốn không phải là người tin vào hai chữ "thiên mệnh", nhưng một khi đã bước đến thời đại này, nàng quả thật rất khó để sống theo ý mình. Có quá nhiều người và nhiều việc khiến bản thân nàng không thể nào tự do hành động mà không phải e dè bất kỳ điều gì. Rõ ràng, tất cả đều do "nhân định" nhưng mọi việc cứ liên tiếp xảy ra, càng lúc càng xa khiến nàng có cảm giác ông trời đang muốn triệt đường sống của mình.

_ Huynh giúp muội được không?

Ngẩng mặt lên nhìn Đồng Vũ, chất giọng của Lôi Vi đầy khản thiết. Ngoài Phúc Tuấn ra, Phúc Khải nếu biết chuyện chắc chắn sẽ can ngăn nàng đến cùng. Nên giờ nàng chỉ biết trông cậy vào Đồng Vũ. Nếu chàng không giúp nàng, nàng quả thực không biết phải làm sao. Nhưng từ nãy giờ, chàng cứ mãi im lặng khiến nàng không thể nào biết được chàng đang nghĩ điều gì.

_ Nếu huynh không giúp muội, muội sẽ tìm cách khác.- Vừa quay gót đi, Lôi Vi vừa thờ dãi.- Chỉ mong huynh đừng nói điều này với bất kỳ ai.

_ Huynh sẽ giúp muội!

Trước khi Lôi Vi kịp vén cửa lều lên, Đồng Vũ đã lên tiếng đồng ý khiến nàng không khỏi ngỡ ngàng. Vội quay lại nhìn, nàng quan sát thật kỹ gương mặt của chàng hòng chắc chắn những gì mình vừa nghe được.

_ Huynh sẽ giúp muội! Huynh sẽ giúp muội chuyển thư qua Yên Khâu. Huynh cũng sẽ giúp đưa muội qua bên đó.

_ Đồng Vũ huynh!- Chất giọng của Lôi Vi có chút ngạc nhiên.

Gắng mỉm cười, Đồng Vũ chậm rãi tiến lại gần Lôi Vi và cầm lấy bức thư trên tay nàng.

_ Muội yên tâm! Huynh sẽ giúp muội đến cùng. Và chuyện này sẽ chỉ có mình huynh biết.

_ Cảm tạ huynh!- Vừa nói, Lôi Vi vừa mỉm cười.

_ Đừng khách khí!

Không nói gì, Lôi Vi hít một hơi thật sâu rồi gật đầu sau đó nhanh chóng rời khỏi lều trại của Đồng Vũ."

Chiếc thuyền con đã ra đến giữa dòng sông. Giờ trong mắt Đồng Vũ, nó chỉ còn là một cái chấm nhỏ lay lắt. Càng muốn nhìn rõ bao nhiêu lại càng đau lòng bấy nhiêu. Khẽ thờ dãi, chàng chậm rãi rút ra một cây tiêu.

_ Vi Nhi! Đây xem như là bản nhạc cuối cùng ta tặng muội.

Nói đoạn Đồng Vũ đưa tiêu lên thổi. Một bản nhạc quen thuộc quán lấy gió mà bay ra tận giữa dòng sông. Theo đó từng kỷ niệm của cả hai nhanh chóng hiện về. Còn nhớ ngày đầu tiên nàng tỉnh dậy sau khi bị đuối nước ở Phù Dung trì, nàng đã rất hoảng loạn, sợ hãi. Có lần, trong một lần theo lệnh của Thiên Phụng Công chúa, chàng đi kiểm tra Phù Dung viên một vòng. Sau khi kiểm tra xong, dừng chân, ngồi nghỉ dưới một gốc Phù dung, chàng đã lấy tiêu ra thổi. Khi ấy từ Phù Dung trai, nàng chậm rãi bước ra. Đôi mắt nàng thần thò, hoang mang và đầy lạ lẫm. Nhưng sau đó, khi nàng hướng về chàng để thưởng thức tiếng tiêu, nó dần trở nên sinh động và có sức sống hẳn. Khoảnh khắc ấy, chàng mãi không bao giờ quên. Sau khi nàng trở lại bình thường, chàng mới vỡ lẽ thì ra nàng vốn là một tiểu yêu tinh nghịch ngợm thích rong ruổi chạy nhảy khắp nơi.

Buông tiêu xuống, Đồng Vũ không khỏi thở dài.

"Mãn diện Hồ sa mãn mãn phong,

My tiêu tàn đại kiểm tiêu hồng.

Thu khổ tân cần tiêu tuy tận,

Như kim khước tự hoạ đồ trung." *

Ngắm vừa xong bài thơ, Đồng Vũ cũng không còn nhìn thấy chiếc thuyền con đâu nữa. Làn sương mờ sớm đã cản trở tầm mắt của chàng từ lúc nào. Thở ra một hơi đầy não nề, chàng chậm rãi quay người bước từng bước khó nhọc.

*

Trong giấc mơ, một bóng dáng quen thuộc cứ thế xa dần, xa dần. Đôi môi gượng cười, đôi mắt lệ nhòa khiến người ta nhìn vào không khỏi xót xa. Khi ta còn chưa kịp hiểu rõ chuyện gì xảy ra, bóng dáng ấy cứ vậy mà xa dần, xa dần. Để rồi những gì ta có thể nhìn thấy chỉ là làn sương dày đặc, đưa tay ra cũng không thể nào nắm giữ được.

_ Vi Nhi!

Vừa gọi tên Lôi Vi, Phúc Tuấn vừa mở bừng mắt ra. Đến lúc này chàng mới thở phào nhẹ nhõm vì biết rằng những gì chàng vừa thấy chỉ là mơ. Song vừa thở phào chưa được bao lâu chàng đã không khỏi hoang mang khi nhận ra, ngay bên cạnh mình, nàng đã không còn nằm ở đó nữa. Vội ngồi dậy, chàng thấy y phục của mình đã được xếp gọn gàng từ lúc nào. Hết đưa mắt nhìn qua tấm bình phong mỏng thấy sắc trời vẫn còn tối rồi quay lại nhìn giá treo đồ, mới bất an của chàng càng tăng cao khi không nhìn thấy áo choàng của nàng đâu. Không nghĩ ngợi nhiều, chàng vội cầm lấy y phục định mặc vào. Nhưng vừa mới mở nó ra, một âm thanh mỏng vang lên khiến chàng không khỏi giật mình. Vội quay lại, chàng không khỏi kinh ngạc khi nhận ra nửa miếng ngọc bội nàng giữ đang nằm ngay dưới chân chàng.

_ Vi Nhi!- Vừa cầm nửa miếng ngọc bội lên, Phúc Tuấn vừa gọi tên nàng. Chất giọng của chàng đầy hoang mang.

Không nghĩ ngợi nhiều, Phúc Tuấn vội mặc y phục rồi nhanh chóng ra gian ngoài.

_ Người đâu!

Liền sau tiếng gọi của Phúc Tuấn, một tên lính tốt canh cửa vội bước vào.

_ Điện hạ có gì phân phó?

_ Các người canh cửa có thấy Lương đệ ra ngoài không?

_ Việc này...- Tên lính tốt lúng túng thấy rõ.

Thấy biểu hiện lúng túng của hần Phúc Tuấn càng sinh nghi.

_ Nói! Mau nói thật cho ta biết.

_ Điện hạ! Tiểu thần mới thay ca nên không gặp qua Lương đệ ạ!

_ Mau đi gọi những người canh lều của ta đêm nay tới.

Một lúc không lâu sau đó, ba tên lính canh còn lại đều có mặt trong lều của chàng. Vì được tên vừa rồi báo trước nên bọn họ cũng biết được chuyện gì đã xảy ra nhưng đứng trước khí thế bức người của chàng, ai nấy cũng không khỏi lo lắng.

_ Hoàng huynh!- Từ bên ngoài, Phúc Khải vừa bước vào vừa lên tiếng.- Đệ nghe nói...Vi...Nguyên Lương đệ biến mất là sao?

_ Vi Nhi! Nàng ấy không biết đã đi đâu rồi. Không một ai nhìn thấy nàng ấy.

_ Sao có thể...

Nhìn thấy vẻ phiền muộn trên gương mặt của Phúc Tuấn, Phúc Khải càng thêm phần lo lắng. Rốt cuộc, nàng đã đi đâu, làm gì chứ?

Phúc Tuấn thật sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Rõ ràng tối qua cả hai đã rất hạnh phúc bên nhau. Trong cuộc hoan ái, nàng nói rằng chàng là nam nhân nàng dành trọn trái tim và kiếp này để yêu. Vậy mà tỉnh dậy, không thấy nàng đâu, chàng ngỡ rằng mọi thứ chỉ là một giấc mộng. Nếu không nhìn thấy vết đỏ hồng trên giường, chàng có lẽ sẽ không dám tin rằng giấc mộng ấy là có thật.

_ Huynh! Liệu có phải là lúc ấy không?

Nghe một tên lính tốt hỏi tên bên cạnh mình, Phúc Tuấn vội quay về phía họ.

_ Ngươi nhớ ra được chuyện gì?

_ Có một chuyện, tiểu thần cảm thấy có chút kỳ lạ nhưng không dám chắc lắm. Lúc chúng thần đang canh cửa lều, Đồng Giám quân đến bảo vì Ngài ấy không ngủ được nên sẽ thay ca cho chúng thần. Song khi về đến lều trại, một lúc nhìn qua lều của Điện hạ, tiểu thần không nhìn thấy Đồng Giám quân đâu cả. Lúc ấy tiểu thần định gọi huynh ấy ra canh thì hai người thay ca đã đến nên thôi.

_ Đồng Vũ sao? Hắn đến để làm gì?- Chết giọng của Phúc Khải đầy hồ nghi.

Trong khi đó, không nói gì, Phúc Tuân nhanh chóng cầm lấy kiếm rồi bước ra khỏi lều. Khi gần ra khỏi lều trại, chàng liền nhìn thấy bóng của Đồng Vũ. Không chân chừ lâu, vừa tiến về phía Đồng Vũ, chàng vừa tuốt kiếm ra.

_ Hoàng huynh!- Vừa chạy ra, Phúc Khải vừa kêu Phúc Tuân lại.

_ Nói mau!- Chết giọng Phúc Tuân đầy sắc lạnh.- Ngươi vừa đi đâu về? Vi Nhi giờ đang ở đâu?

Ngay khi tên lính kia vừa bẩm báo, Phúc Tuân đã đoán ngay ra sự biến mất của Lôi Vi có liên quan đến Hàn Phong. Từ sau trận chiến đó, nàng có đề nghị với chàng để nàng qua thương thuyết với Hàn Phong. Nhưng chàng đã sớm gạt bỏ lời đề nghị ấy của nàng. Sau lần đó, nàng cũng không đề cập đến chuyện này với chàng hay đến tìm sự giúp đỡ của Phúc Khải. Bởi nàng biết chắc chắn cả chàng lẫn Phúc Khải sẽ ngăn cản nàng bằng mọi giá. Nhưng Đồng Vũ thì ngược lại. Đồng Vũ chắc chắn sẽ giúp nàng, bởi chàng giờ là người duy nhất nàng có thể nhờ cậy. Vậy nên không để nàng phiền muộn, chàng nhất định sẽ giúp nàng.

Nhìn sắc mặt của Phúc Tuân, Đồng Vũ đoán chàng đã đoán được phần nào.

_ Muội ấy có lẽ giờ đã sang đến Yên Khâu.

_ Ngươi....

Quá tức giận, Phúc Tuân không nói được lời nào. Giữ chặt thanh kiếm trong tay, chàng chém một nhát vào phiến đá gần đó khiến phiến đá vỡ làm đôi.

_ Ta sẽ trị tội ngươi sau!- Phúc Tuân gắng từng chữ một.

Dứt câu, Phúc Tuân lập tức sai người chuẩn bị thuyền để chàng sang sông rồi bỏ về lều.

_ Ngươi rút cuộc...ngươi rút cuộc nghĩ gì vậy hả?- Phúc Khải tiến đến chấp vấn Đồng Vũ.

_ Muội ấy đã khẩn cầu mặt tướng, mặt tướng không thể không giúp.

_ Chẳng lẽ Vi Nhi nhờ gì ngươi cũng giúp sao? Ngươi đã tưởng tượng ra nàng ấy nếu qua Yên Khâu sẽ phải sống thế nào chưa? Ngươi tưởng, chỉ cần Anh Đức Hoàng để bảo vệ là nàng ấy được an toàn sao? Ngu xuẩn!

Dứt câu, Phúc Khải toan bước đi nhưng Đồng Vũ đã kịp gọi lại.

_ Thất Hoàng tử!- Vừa nói, Đồng Vũ vừa tiến lại gần Phúc Khải.- Dường như...Anh Đức Hoàng để không đưa Vi Nhi về doanh trại Yên Khâu.

_ Ngươi có ý gì?

_ Theo lẽ thường, nếu đưa Vi Nhi sang doanh trại, Anh Đức Hoàng để không phải nên sắp xếp một chiếc thuyền nhỏ gần hướng về phía doanh trại Yên Khâu nhưng lại kín đáo để không bị ta phát hiện hay sao ạ? Nhưng đằng này, Anh Đức Hoàng để lại sắp xếp một chiếc thuyền ở phía Bắc, gần lối mòn vào rừng.

_ Hắn rút cuộc đang tính toán điều gì?- Chết giọng của Phúc Khải đầy nghi hoặc.- Ta biết rồi!

Dứt câu, Phúc Khải nhanh chóng rào bước vào trong. Đồng Vũ cũng vội theo sau...

...Ngay sau khi thuyền vừa chuẩn bị xong, Phúc Tuân lập tức lên thuyền ngược dòng về phía Bắc theo những gì Phúc Khải nói. Ngoài ra chàng cũng cho các tướng trấn giữ nghiêm ngặt đề phòng bị tấn công bất ngờ. Khi nghe được những gì Phúc Khải nói, chàng thực không khỏi kinh ngạc. Ép Lôi Vi làm giao dịch với hắn vậy mà khi nàng đồng ý rồi hắn lại không có ý định giữ lời hứa với nàng. Cục tức này, chàng hôm nay sẽ bắt hắn trả cả vốn lẫn lãi. Càng nghĩ chàng càng cầm chặt thanh kiếm trên tay.

Chiếc thuyền nhỏ nhanh chóng ra giữa dòng. Mặt trời đang dần lên cao, hơi sương theo đó cũng đã tan ra ít nhiều khiến cảnh vật trong mắt chàng đã trở nên rõ ràng hơn. Từ nơi này, chàng đã có thể lơ mơ nhìn thấy cảnh vật bên kia sông. Dáng núi hiện lên mỗi lúc một rõ ràng..

...Thuyền vừa cập bờ, Phúc Tuân căn dặn tên lính tốt tìm một nơi để ẩn nấp tránh bị phát hiện sau đó vội vã men theo bờ sông ngược lên hướng Bắc. Vừa chạy chàng vừa quát mắt nhìn xung quanh. Đến khi gặp một cánh rừng không ngăn ngại chàng vội lao vào rừng. Khu rừng rập rập cản trở tầm mắt của chàng khiến chàng không thể nhìn bao quát xung quanh. Vậy nên không còn cách nào khác, chàng phải bước từng bước thận trọng đề phòng Hàn Phong giờ trò.

Càng vào sâu, khu rừng càng trở nên u ám. Rốt cuộc Hàn Phong đã đưa Lôi Vi đi đâu? Tại sao chàng đã đi lâu đến vậy rồi mà vẫn chưa phát hiện ra tung tích của nàng?

Đang mãi nghĩ ngợi, bỗng gió nổi lên xào xạc khiến Phúc Tuân vội quay lại nhìn. Ngay lập tức một bóng người bay ngang qua đầu chàng rồi đáp xuống đất. Trong bộ y phục màu chàm, nam nhân đứng đối diện chàng toát lên sự lạnh lùng rất riêng, không thể lẫn vào đâu được.

_ Lãnh Hàn Phong!- Phúc Tuân gắng từng chữ một.- Mau nói đi! Vi Nhi đang ở đâu?

_ Muốn đưa nàng đi? Đừng có mơ!

Dứt câu, Hàn Phong nhanh chóng tuốt kiếm ra nhằm hướng Phúc Tuân mà tới. Không chân chừ, Phúc Tuân cũng nhanh chóng tuốt kiếm ra tiếp chiêu.

_ Hôm nay chúng ta giải quyết hết mọi việc. Những gì ngươi đã làm, ta sẽ trả lại cả vốn lẫn lãi.

_ Thật hợp ý ta!

Sau khi nhận được thư của Lôi Vi, Hàn Phong sớm đã an bài mọi thứ. Chờ đến hôm nay, chàng giả dạng thành lính tốt cũng hai tên nữa sang bờ bên kia để đón nàng về. Khi nhìn thấy nàng đi cùng Đồng Vũ, chàng đã biết ngay Phúc Tuân thế nào cũng bỏ doanh trại mà chạy qua đây tìm nàng. Vậy nên chàng đã sai người thực hiện kế hoạch. Chuyện chàng đã hứa với nàng, chàng nhất định làm. Nhưng phải chăng cũng nên cần một lý do hợp lý để kết thúc chuyện này? Chàng đang nghĩ đến việc thiên hạ sẽ nghĩ như thế nào nếu chàng tung tin rằng, Yên Khâu vì tập kích bất ngờ nên Tân Thục thất thủ, để cứu Thục quốc, đương kim Thái tử Mạnh Phúc Tuân đã tự nộp mình cho Yên Khâu để Hoàng đế Yên Khâu xử lý. Đây hẳn sẽ là một tin hay ho. Nhưng trước khi biến tin này thành sự thật, chàng phải đánh thắng Phúc Tuân. So về võ công, hẳn tuy đã bị thương, song chàng không thể khinh thường. Bởi hẳn là Phúc Tuân, hẳn sẽ không dễ dàng bỏ cuộc và càng không dễ dàng để Lôi Vi đi theo chàng. Thật thú vị!

Xoay một vòng, cả hai lao vào nhau như hai mảnh hổ. Không ai chịu nhường ai khiến trận chiến này nhanh chóng trở nên gay cấn. Đẩy ngã Hàn Phong về phía sau, quay một vòng kiếm, Phúc Tuân xấn tới đâm thẳng vào hán nhưng hán đã kịp dùng kiếm chống đỡ.

Hất Phúc Tuân ra, Hàn Phong vừa vung kiếm vừa phóng tới như mũi tên đã rời khỏi vị trí. Với tốc độ ấy, chàng vừa đẩy mạnh kiếm về phía Phúc Tuân vừa khiến Phúc Tuân rơi vào thế bị động mà buộc phải lùi về phía sau...

Cứ vậy, hai bên không ai chịu từ bỏ. Và họ cũng nhanh chóng để lại thương tích trên người đối phương. Vậy nên theo tình hình hiện tại, trừ phi lưỡng bại câu thương, bằng không cuộc chiến này không cách nào dừng lại được. Cả một góc của khu rừng không khỏi giật mình kinh sợ mà run rẩy khi nghe thấy tiếng đao kiếm của họ va vào nhau cùng với đó là máu từ những vết thương bám trên thanh kiếm chậm chạp nhỏ xuống đất.

_ Lãnh Hàn Phong! Ngươi đến khi nào mới chịu tính ra đây? Vi Nhi vốn dĩ không thuộc về ngươi. Tại sao ngươi lại không ngừng tìm cách ép nàng theo ngươi bằng được? Ngươi thừa biết, người nàng yêu không phải ngươi, vậy mà ngươi vẫn nhẫn tâm khiến nàng đau khổ. Đây là cách ngươi yêu nàng sao? Biến nàng trở thành một cái xác không hồn là cách ngươi yêu nàng sao?

_ Vậy ngươi nghĩ, nàng thuộc về ngươi sao?- Hàn Phong chấp vấn.

_ Nàng không thuộc về bất kỳ ai cả.- Phúc Tuân khẳng định một câu chắc nịch.- Nàng là người chứ không là đồ vật. Vậy nên nàng có thể đưa ra sự lựa chọn cho bản thân mình mà không bị ai ép buộc. Và nàng đã chọn ta! Ngược lại, ngươi lại không ngừng tìm cách ép buộc nàng phải theo ngươi. Ngươi đưa ra điều kiện với Vi Nhi, dụ dỗ nàng đi theo ngươi sau đó ngươi chà đạp lên niềm tin nàng dành cho ngươi. Ngươi có còn là người nữa không?

_ Chuyện này là thế nào?

Chất giọng trong cất lên khiến cả hai không khỏi giật mình. Vội quay lại, cả hai không khỏi ngạc nhiên khi nhận ra Lôi Vi đã đứng ở đây từ khi nào. Hít một hơi đầy căng, nàng tiến về phía hai người, mắt không ngừng nhìn Hàn Phong dò xét.

_ Huynh nói cho muội biết đi! Huynh thật sự...đã gạt muội sao?

_ Nàng không tin ta?- Vừa hạ kiếm xuống, Hàn Phong vừa quay sang Lôi Vi hỏi.

_ Huynh nói thử xem!- Lôi Vi cứng giọng.

Câu nói đó của Lôi Vi chẳng khác nào đẩy Hàn Phong xuống đáy vực. Một đáy vực rất sâu và lạnh. Đúng vậy! Chàng đã dùng cách tồi tệ nhất để có được nàng. Vậy nên, nàng có quyền nghi ngờ chàng.

_ Muội đã rất tin tưởng huynh vậy nên muội chưa từng bắt huynh viết giấy đảm bảo. Nhưng sao huynh lại lừa muội chứ? Khoan nói đến chuyện huynh là vua của nước, huynh là một nam nhân, huynh sao có thể thất tín như vậy?

_ Ta chưa bao giờ thất tín với nàng!

_ Vậy không lẽ những gì Phúc Tuân vừa nói là giả sao?- Lôi Vi gắt giọng.

_ Những gì hán nói là thật. Nhưng, những gì ta hứa với nàng cũng là thật.

Câu trả lời khiến không chỉ Lôi Vi mà ngay cả Phúc Tuân cũng ngạc nhiên không kém.

_ Là sao?

_ Muốn thu quân, ta cần phải có một lý do hợp lý để thu quân, không phải sao? Nàng nghĩ tại sao khi biết tên lính kia cùng đi với nàng, ta không sai người chặn đánh hắn? Chính là ta muốn để cho Tân Thực có sự chuẩn bị, để các người không chịu tổn thất lớn. Có trận chiến mở đầu cũng phải có trận chiến kết thúc.

Nghe Hàn Phong nói, sống lưng Lôi Vi lập tức trở nên lạnh buốt.

_ Huỳnh giỏi tính toán thật. Vậy có phải việc chàng ấy qua đây tìm muội cũng nằm trong kế hoạch của huynh?

_ Đúng vậy! Giữa ta và hắn có chuyện cần giải quyết dứt điểm. Vậy nên, Vi Vi, nàng đừng xen vào.

_ Huỳnh...

Lôi Vi toan nói điều gì đó nhưng Phúc Tuần đã giữ vai nàng lại rồi chậm rãi tiến về phía trước. Chàng và Hàn Phong nhìn xoáy vào nhau, đôi mắt kiên định. Nhìn sắc khí của cả hai, nàng phần nào đoán được nguyên nhân họ đánh nhau.

_ Thì ra...đi hết một vòng, nguyên nhân ban đầu vẫn không hề thay đổi. Nếu một trong hai người chết, tôi nói hai người biết...tôi khiến người kia chết theo. Hai người xuống dưới địa phủ mà tiếp tục tranh giành với nhau đi. Tại sao chứ? Tại sao lại đối xử với tôi tàn nhẫn như vậy?

Càng nói, chất giọng của Lôi Vi càng nghẹn lại khiến ai nghe thấy cũng xót lòng. Không kiềm được, một giọt nước mắt chậm rãi lăn dài trên gò má nàng. Hít một hơi đầy căng để ngăn dòng nước mắt đang trực trào, nàng đưa mắt nhìn Hàn Phong.

_ Muội đã đồng ý đi với huynh rồi. Như vậy vẫn chưa đủ sao?

Câu hỏi của Lôi Vi khiến Hàn Phong không khỏi sửng sò. Còn nhớ, hôm chàng nhận được thư đồng ý của nàng, Kha Thái phó đã nói với chàng mấy lời. Khi ấy chàng đã phớt lờ đi. Nhưng giờ, nhìn nàng thế này, chàng không thể nào phớt lờ.

"_ Bệ hạ! Người thật sự muốn có được nữ nhân này đến vậy sao? Nhưng...nữ nhân này liệu có thật sự bằng lòng không?

_ Người cũng thấy nàng ấy đã viết thư đồng ý rồi.- Vừa nói, Hàn Phong vừa bỏ lại thư của Lôi Vi vào phong thư.

_ Là vì bị ép buộc nên mới phải đồng ý hay là can tâm tình nguyện đồng ý ạ?- Vừa nói, Kha Thái phó vừa nhìn sắc diện của Hàn Phong.- Mạn phép cho thần nói thẳng. Nếu nữ nhân này can tâm tình nguyện đồng ý, Bệ hạ chắc sẽ không khai chiến với Tân Thực phải không? Người có thể vì nữ nhân này mà san bằng Thực quốc, chịu mang tiếng hôn quân. Nhưng cuối cùng, Người có thật sự hạnh phúc hay không khi nữ nhân này thuộc về Người song lại không hề thuộc về Người.

_ Ta sẽ có cách để nàng ấy yêu ta.

_ Bệ hạ dĩ nhiên sẽ có cách của mình. Nhưng tình yêu không thể ép buộc được. Bằng không chỉ đem lại đau khổ mà thôi. Mà người chịu đau khổ nhất bao giờ cũng là nữ nhi. Bệ hạ! Người thật sự mong muốn nhìn thấy người mình yêu ngày qua ngày héo tàn hay sao? Yêu có rất nhiều cách, không nhất thiết phải có được người đó mới được cho là yêu."

Trong lúc Hàn Phong còn mãi thần thờ, Phúc Tuần đã vùng kiếm lên chìa thẳng về phía Hàn Phong, tay còn lại, chàng giữ chặt lấy Lôi Vi.

_ Cát Lôi Vi!- Phúc Tuần nói rõ từng chữ một.- Không có sự cho phép của ta, nàng không được theo Lân Hàn Phong. Vi, từ nay ta đã là phu quân của nàng.

Từng lời từng chữ một của Phúc Tuần như từng nhát dao đâm vào Hàn Phong. Chàng thực sự không muốn tin vào những gì mình vừa nghe được.

_ Người...

_ Nếu không phải vì người, chúng ta đã sớm thành thân và có lẽ nàng ấy đã hoài thai rồi. Nếu không phải vì người, nàng đã không bị cuốn vào cuộc chiến vô nghĩa này và tự biến mình trở thành vật hy sinh. Nếu không phải vì người, dân chúng hai bên bờ sông sẽ không phải chịu khổ. Lân Hàn Phong! Vi Nhi đã rất tin tưởng người. Nàng nói rằng, người không phải là hôn quân, người là một minh quân. Nhưng cứ nhìn những gì người đã làm, người thấy mình có xứng đáng với niềm tin đó của nàng không?

Sự phẫn nộ trong giọng nói của Phúc Tuần hiện lên mỗi lúc một rõ. Đôi mắt chàng sáng rực lên ngọn lửa của sự giận dữ. Nếu không phải vì có Lôi Vi, chàng nhất định sẽ lao vào tên vua này đánh cho hắn một trận toi bời. Tại sao hắn lại có thể ích kỷ đến như thế được?

Thanh kiếm trên tay Hàn Phong nhanh chóng tuốt xuống khiến cả Lôi Vi lẫn Phúc Tuần không khỏi ngạc nhiên. Từng bước, từng bước chân của chàng lùi về phía sau rồi không hiểu từ lúc nào chàng đã ngồi thụp xuống đất. gương mặt thần thờ khiến người khác không khỏi đau lòng.

_ Đi đi!- Chất giọng của Hàn Phong khàn đặc.- Nàng hãy đi đi trước khi ta kịp đổi ý.

Quả thật, Lôi Vi không dám tin vào những gì mình vừa nghe được. Song nhìn dáng vẻ của chàng, nàng tin những gì chàng nói là thật. Nhẹ nhàng buông tay Phúc Tuần ra, nàng chậm rãi tiến về phía chàng. Đưa mắt nhìn chàng một lượt từ trên xuống dưới, nàng nhanh chóng rút khăn ra lau gương mặt của

chàng.

_ Muội xin lỗi! Nhưng...muội chỉ có một trái tim và trái tim của muội chỉ có thể dung nạp một người. Hàn Phong huynh! Huynh hãy xem như muội là một con say nắng trong đôi huynh. Con say nắng này tuy khiến huynh bị cầm rất lâu nhưng huynh chắc chắn sẽ khỏe lại. Đến khi đó, muội tin huynh sẽ gặp được người toàn tâm toàn ý yêu huynh và cũng khiến huynh toàn tâm toàn ý yêu người đó. Khi ấy, huynh nhất định sẽ rất hạnh phúc. Muội tin, ngày đó nhất định sẽ tới với huynh. Vậy nên, huynh hãy phấn chấn lên. Đừng vì muội mà đau lòng. Muội không xứng để huynh phải đau lòng đâu.

_ Con say nắng này liệu có khỏi được không, ta còn không biết, sao nàng lại chắc chắn đến vậy? - Nắm lấy tay Lôi Vi, Hàn Phong chậm rãi hỏi. - Vi Vi! Nàng xứng đáng có được hạnh phúc. Bởi, trên thế gian này, ta không thể nào tìm ra một nữ nhi nào xứng đáng hưởng hạnh phúc hơn nàng. Vậy nên, nàng nhất định phải hạnh phúc. Đừng để ta hối hận về quyết định hôm nay của mình.

_ Tất nhiên rồi! - Lôi Vi mỉm cười rạng rỡ. - Muội có một đức lang quân yêu thương hết lòng như vậy sao có thể không hạnh phúc được?

Không nói gì, Hàn Phong nắm lấy tay Lôi Vi rồi đứng lên. Hít một hơi đầy căng, chàng giương mắt nhìn thẳng Phúc Tuân.

_ Mạnh Phúc Tuân! Ngươi phải bảo vệ nàng ấy thật tốt. Bằng không, nếu ngươi dám khiến nàng ấy bị tổn thương, ta nhất định tìm người tính sổ.

Dứt câu, Hàn Phong toan dõng bước đi, nhưng đến cuối cùng đôi chân vẫn không thể nào nhấc lên được. Từ nay không thể gặp lại Lôi Vi, chàng muốn ngắm nhìn thật kỹ gương mặt nàng. Một gương mặt hồn nhiên, vô tư với đôi mắt trong veo, tĩnh lặng.

Hít một hơi đầy căng, Hàn Phong dứt khoát quay người bước đi. Đến lúc này, Phúc Tuân mới từ phía sau chậm rãi tiến lại gần Lôi Vi và ôm lấy nàng.

_ Ta không cho phép nàng tùy tiện hành động như vậy nữa. Ta không cho phép nàng rời xa ta nữa. Ta không cho phép nàng khiến ta sợ hãi như vậy nữa. Quan trọng là, ta không cho phép nàng giấu diếm ta bất kỳ chuyện gì một lần nữa.

Sinh tử cũng không làm Phúc Tuân sợ hãi đến vậy. Bởi nếu nàng có mệnh hệ gì, chàng nhất định sẽ theo nàng. Nhưng phải chia cắt nhau thế này thực sự quá sức chịu đựng của chàng.

_ Ở đâu ra lắm cái "không cho phép" thế? - Chất giọng của Lôi Vi đầy bông đùa.

_ Nàng không cần biết. Nàng chỉ cần...

_ Được rồi! - Vừa quay lại, Lôi Vi vừa cắt ngang lời Phúc Tuân. - Em nghe lời anh là được chứ gì.

Không nói gì, Phúc Tuân mỉm cười nhìn Lôi Vi với đôi mắt nồng ấm.

_ Chiến tranh kết thúc rồi phải không?

_ Đúng vậy!

_ Hàn Phong huynh...huynh ấy sẽ tìm được hạnh phúc của mình phải không?

_ Cái đó...nàng đi hỏi hán hoi hán đi.

Không nói gì, Lôi Vi quay sang lườm Phúc Tuân một cái.

_ Chẳng còn cách nào khác. Hán vừa mới cướp chuẩn tân nương [1] của ta xong. Ta không đủ rộng lượng để nói những lời tốt đẹp dành cho hán.

_ Thật tình... - Bỏ lửng câu nói, Lôi Vi phì cười.

-----
* Bài "Chiêu Quân từ kỳ nhất" của Bạch Cư Dị.

Cát Hồ đầy mặt, gió đầy tai,

Mực nhạt mày xanh, má đỏ phai.

Khổ sở lo buồn tiêu tụy thế,

Mới là tranh vẽ giống như ai.

Bản dịch của Tản Đà nguồn từ tạp chí Ngày nay, số 99, 27-2-1938.

[1] Chuẩn tân nương: cô dâu tương lai.

Chương 108: Lời hứa thủy chung

Tân Thực thắng trận. Yên Khâu cam kết từ nay trở đi không xâm phạm biên giới của Thực quốc. Tin vui nhanh chóng bay về kinh thành khiến người người nô nức. Dân chúng vui mừng. Bởi từ nay trở đi, họ không còn phải lo lắng về mối họa từ Yên Khâu nữa. Suốt dọc đường đi, đại quân đi đâu liền gây nên tiếng vang đến đó. Bao nhiêu người đổ xô ra đường đón chào đại quân, đón chào Thái tử cũng như Nguyên Lương đệ. Vậy nên câu chuyện trong doanh trại của hai người được truyền trong dân gian một cách nhanh chóng. Nào là vì lo lắng cho Thái tử, Nguyên Lương đệ không quản ngại gian nan mà đến doanh trại, hay tuy thân phận cao quý nhưng Nguyên Lương đệ vẫn giúp Thái tử chăm sóc những binh sĩ bị bệnh hoặc nhờ nắm rõ tình hình mà Thái tử đã chuyển bại thành thắng...những câu chuyện cảm động lòng người ấy cứ được dân chúng ca tụng. Vậy nên chẳng mấy chốc nó đã bay đến Hoàng cung. Vì thế, việc Phúc Tuân tuyên bố với toàn thể binh sĩ Lôi Vi chính là Nguyên Lương đệ của chàng cũng đã truyền đến tận hậu cung, gây nên một sự chấn động ở Đồng cung.

Vậy nên vừa về đến nơi, Lôi Vi đã chịu một áp lực không nhỏ từ những tỷ tỷ yêu dấu của mình khi hết ngày này đến ngày khác nàng bị các nàng ấy, đeo bám chọc ghẹo đến độ nàng thật sự muốn tìm một cái lỗ để chui xuống. Song đó không phải là vấn đề khiến nàng lo lắng. Từ ngày tin tức này lan truyền khắp hậu cung, nàng cũng không thể đến Nhà Khiết viên hay Thái Thường Nhạc phủ được nữa. Giờ, không một ai dám đụng đến nàng. Thay vào đó, có không ít người nhìn nàng với đôi mắt dè chừng, còn một số ngoài mặt thì cười nói nhưng trong lòng...quả thực nàng không hiểu họ đang suy tính chuyện gì. Đám thể tử của Phúc Tuân, ngoài Ngọc Nhận và Triệu Yên Xuân ra những người còn lại dường như cũng bắt đầu có động thái. Những lần tình cờ chạm mặt nàng ở Ngự hoa viên họ đều ngon ngọt nịnh hót khiến nàng quả thực nổi hết cả da gà da cóc. Thật sự muốn cho họ một trận. Nhưng vì không muốn Phúc Tuân gặp thêm rắc rối nên nàng cố nhịn.

Cũng may sau khi trở về được vài ngày Lôi Vi lại được dịp bận rộn. Trong cung ai nấy cũng đang chuẩn bị những khâu cuối cùng để đón tiếp những nhà quý tộc xứ Donlish qua. Đặc biệt con cháu Hoàng thất đang tất bật để chuẩn bị cho cuộc thi với họ vào đêm Trung thu. Hôn lễ của nàng và Phúc Tuân đã được Định An Hoàng đế ấn định tổ chức trước Trung thu nên nàng cũng được xem là con dâu của Hoàng thất. Vì vậy, việc này nàng không thể không tham gia. Điều này cũng giúp nàng không phải nghĩ ngợi lung tung đến những chuyện vớ vẩn kia. Mấy ngày qua, sau khi được Định An Hoàng đế lựa chọn những người sẽ tham gia cuộc thi với giới quý tộc phương Tây, nàng cùng Edlen và mọi người lo chuẩn bị mọi việc sao cho thật chu toàn. Tuy đây chỉ là một cuộc thi vui là chính, nhưng nói gì đi chăng nữa, thể diện của quốc gia cũng không thể để mất được.

Sáng nay, sau khi thỉnh an một lượt từ Thái hậu đến Hoàng hậu, Giao phi và Lệ phi xong, Lôi Vi lại bận rộn với công việc chuẩn bị của mình. Hậu cung bây giờ dù nàng không muốn dây dưa cũng không được. Họ dù sao cũng là bậc trưởng bối, từ sa trường trở về nàng cũng nên ghé thăm. Nghĩ đến điều này, nàng tuy thấy mình làm vậy không sai nhưng quả thật lòng không được vui cho lắm. Nơi này, mấy ai thực tâm đối tốt với mình. Chỉ cần nghĩ đến việc mỗi lần gặp họ, nàng phải đeo mặt nạ vui vẻ vào, lòng chỉ muốn tránh xa.

Không phải Lôi Vi không có cảm tình với họ. Thái hậu tuy nghiêm khắc nhưng đang dần nhìn nàng với thái độ khác. Hoàng hậu, Giao phi cũng như Lệ phi đã giúp đỡ nàng rất nhiều. Nàng thật sự trân trọng những điều đó. Song cuộc chiến chốn hậu cung, nàng không muốn bị cuốn vào, càng không muốn làm con tốt thí để người khác thao túng.

_ Á!

Mãi nghĩ ngợi, đến khi bị kim đâm vào tay, Lôi Vi mới giật mình bừng tỉnh.

_ Thiệt là chán mả!- Buông chiếc áo đã may gần xong xuống, Lôi Vi không khỏi thở dài.- Cát Lôi Vi! Mày nghĩ gì vậy chứ? Cứ sống như trước kia là được rồi.

Vừa nói, Lôi Vi vừa tự gõ vào đầu mình một cái. Nhưng chỉ một lúc sau, gương mặt nàng lại trở nên ủ dột.

_ Liệu có thể không? Trong cung này làm gì có chỗ cho sự vô tư, vô lo, vô nghĩ chứ. Haizzz! Mình phải làm sao mới được đây?

Quất mắt nhìn một lượt Túc Duyên các, Lôi Vi muốn vui mà chẳng thể nào vui nổi. Mỗi lần từ sa trường trở về, chàng đều đem lại cho nàng một món quà bất ngờ. Lần này cũng không phải ngoại lệ. Túc Duyên các đã được sửa chữa sao cho khang trang hơn, thoáng đãng hơn và rộng rãi hơn trước rất nhiều. Đồ đạc trong các cũng đã được chàng sắm sửa lại. Chờ đến ngày hai người tổ chức hôn lễ, sẽ lại có không ít đồ được chuyển tới. Khi đó nơi này sẽ rất bận rộn, nhộn nhịp. Nghĩ đến đó, lòng nàng muốn vui theo. Nhưng nghĩ đến những tháng ngày sau này khi mà ngày ngày nàng phải đối mặt với sự giả dối của chốn cung đình, lòng nàng lại chùng xuống mấy phần. Nơi cung cấm này, lẽ nào con người ta không thể đối xử với nhau bằng cả tấm chân tình sao? Suốt ngày cứ phải phòng trước phòng sau, tính toán thiệt hơn cho bản thân lẽ nào họ không cảm thấy mệt mỏi, cô độc? Vậy mà từ khi sinh ra đến giờ, Phúc Tuân đã luôn phải đối mặt với những chuyện này. Phải nhìn sắc diện của người khác để cư xử. Một cuộc sống quả thật quá bí bách!

_ Phúc Tuân! Cuộc sống của chàng sao lại khổ như vậy?

Thở ra một hơi dài, Lôi Vi chậm rãi bước ra mái hiên nhìn lên bầu trời xanh ngắt một màu. Nơi ấy, Phúc Tuân đã sai người để cho nàng một chiếc ghế dài để nàng có thể sưởi nắng vào những ngày trời nắng đẹp. Khẽ mỉm cười, nàng chậm rãi ngồi xuống tựa người vào lan can nhìn ra mặt hồ rộng lớn phía

trước mặt.

Từng xem không ít phim cổ trang. Lôi Vi hiểu rằng Hoàng cung là nơi nên tránh xa. Bởi nơi đây, mọi chuyện đều diễn biến khôn lường, không ai biết trước được điều gì. Vậy mà nàng lại muốn ở cái nơi người ta muốn ra hơn muốn vào này. Thật không biết, đầu óc nàng liệu có vấn đề gì hay không nữa. Rồi đây, nàng sẽ phải đối mặt với rất nhiều chuyện mà ngay bản thân nàng cũng không thể nào lường trước được. Nàng tự hỏi, liệu đến một ngày nào đó, nàng có bị biến thành một trong số những người đang sống ở đây? Ngôn hành, cử chỉ đều nhất mực cẩn trọng, quan sát sắc mặt của người khác để sống.

_ Lôi Vi à! Đã quyết định rồi thì đừng nghĩ ngợi nữa.- Vội lắc đầu, Lôi Vi xua đi những gì vừa mới thành hình trong đầu.- Nhất định! Nhất định mày phải là mày, mày nhất định vượt qua được. Đúng vậy! Mày nhất định làm được.

_ Chiêu Anh Công chúa tới!

Từ ngoài cổng, chất giọng cao vút của một tiểu thái giám vọng vào khiến Lôi Vi không khỏi giật mình. Vội đứng lên, nàng nhanh chóng bước xuống bậc thềm.

_ Tham kiến Công chúa! Công chúa cát tường.

_ Đứng lên đi! Muội không cần đa lễ!- Mỉm cười, Thiên Phương Công chúa chậm rãi tiến lại đỡ Lôi Vi đứng lên.

_ Tạ Công chúa!- Lôi Vi nở một nụ cười thật tươi.- Nhưng Công...tỷ tỷ...- Nhìn thấy nét chau mày của Thiên Phương Công chúa, Lôi Vi vội sửa lại.- Tỷ tỷ vừa mới hạ sinh Nhị Công tử xong, sức khỏe vẫn còn chưa ổn định, sao lại vội vàng tiến cung vậy ạ? Có phải là vì tết Trung thu sắp tới không?

_ Muội đừng lo! Ta đã qua thời kỳ nằm liệt một chỗ rồi.- Chất giọng của Thiên Phương Công chúa đầy bông đùa.- Hơn nữa, hôn lễ của đệ đệ ta, ta sao lại không về được!- Vừa nắm tay Lôi Vi, nàng vừa chậm rãi tiến về phía chiếc ghế nhỏ ngay dưới gốc cây.- Lần này tiến cung, ta định ở lại một thời gian. Long Nhi đã được sáu tuổi rồi, nên để nó hiểu chuyện một chút. Hơn nữa phụ hoàng dạo gần đây có vẻ mệt mỏi, để Long Nhi ở đây, mong nó có thể khiến phụ hoàng vui vẻ.

_ Vâng!- Vừa nói, Lôi Vi vừa gật đầu

Gió nhẹ khiến tâm hồn ai nấy cũng thư thái hẳn ra. Phóng tầm mắt ra nhìn mặt hồ xanh ngắt một màu, lòng Lôi Vi dường như cũng dịu trở lại, không còn suy nghĩ vơ vẩn nữa.

_ À! Phải rồi! Muội đã biết tên của Nhị Công tử nhà ta chưa?

_ Muội có nghe Điện hạ nói qua. Công tử tên là Mân Lăng phải không ạ?

_ Đúng vậy!- Mỉm cười Thiên Phương Công chúa ngẩng lên nhìn bầu trời xanh.- Cái tên nghe thật yên bình.

Trong không gian lan tỏa một khoảng lặng thật ngọt ngào. Mọi người mẹ trên thế gian này đều chỉ mong có vậy. Mong con của mình một đời yên bình. Tầm lòng ấy, chỉ đến khi nào những đứa con trở thành những bậc sinh thành mới có thể hiểu được.

_ Lôi Vi! Muội và Phúc Tuần nên nghĩa phu thê, người làm tỷ tỷ ta đây rất vui.- Quay về phía Lôi Vi, Thiên Phương Công chúa chậm rãi nói.- Nhưng ta cũng rất lo cho muội. Sinh ra và lớn lên trong gia đình đế vương, ta hiểu rất rõ chốn hậu cung tàn khốc đến mức nào. Muội nhờ có Điện hạ nên mới có thể đứng vững. Song mỗi lần đệ ấy không có mặt trong cung, muội liền bị ức hiếp.

_ Công chúa tỷ tỷ!- Chất giọng của Lôi Vi trầm hẳn.

_ Muội có biết không, trong Hoàng cung này, muội rất khác biệt. Dù có xảy ra bất kỳ chuyện gì, muội vẫn luôn là muội. Muội không vì những đầu đá trong cung mà thay đổi mình. Ngược lại, muội như khiến Hoàng cung này phải thay đổi vì muội.

Nghe Thiên Phương Công chúa nói, Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên. Vì nàng mà Hoàng cung thay đổi sao? Là theo chiều hướng nào? Tích cực hơn? Nàng luôn mong vậy! Bởi nàng không muốn những người nàng yêu thương, quan tâm phải chịu đau khổ.

_ Ta thực sự rất khâm phục muội. Từ khi ta và Điện hạ không còn mẫu thân, ta đã phải tính toán cho mình và cho cả đệ ấy sao cho chúng ta được an toàn giữa chốn nguy hiểm này. Cũng may, phụ hoàng rất thương yêu chúng ta. Bằng không giờ này ta có lẽ cũng như bao phi tử của phụ hoàng hoặc như bao muội muội khác của ta. Hẹp hòi, nhỏ nhen, đố kỵ, tính toán thiệt hơn, ích kỷ.

_ Công chúa tỷ tỷ!

_ Nói như vậy không phải là để muội có ác cảm với họ đâu đấy.- Mỉm cười, chất giọng của Thiên Phương Công chúa đầy bông đùa.- Kỳ thực, con người ai cũng có hai mặt. Nhưng sống ở nơi này, dường như người ta nhìn thấy mặt xấu của nhau nhiều hơn là mặt tốt. Lôi Vi! Muội hãy tiếp tục giúp mọi người nhìn ra mặt tốt của nhau nhiều hơn nữa, được không?

Càng nghe Thiên Phương Công chúa nói, Lôi Vi càng không khỏi sửng sốt. Những lời nàng ấy nói, chẳng khác nào bảo nàng thay đổi cả Hoàng cung này. Một nữ nhi nhỏ bé như nàng, sao có thể được chứ? Nghĩ thế nào, nàng cũng không thể nào nghĩ ra được.

_ Hoàng cung này đã có quá nhiều âm mưu và ngọt ngào rồi. Nó cần một điều gì đó tươi mới, thuần khiết và chút tự do. Để có được điều này, ngoài muội ra không ai có thể làm được.

_ Công chúa tỷ tỷ! Muội...muội chỉ là một nữ nhi thôi...sao có thể...

_ Sao lại không thể? Khi muội đến phủ ta, cả phủ không ngày nào là không náo nhiệt. Thật sự rất vui!

_ Khi đó muội mới chỉ mười sáu tuổi. Còn rất trẻ con!

_ Mười sáu hay hăm mốt cũng đều như nhau thôi. Người, đương nhiên phải trưởng thành nhưng đừng để tâm hồn chết mòn theo năm tháng. Đừng vì những tác động bên ngoài mà khiến bản thân trở nên sợ hãi, dao động. Chỉ cần muội kiên định, muội vẫn là muội.

Từng lời từng chữ của Thiên Phuong Công chúa nói như thấm dần thấm dần vào đầu Lôi Vi. Chỉ cần kiên định, nàng vẫn sẽ là nàng. Đúng vậy, chỉ cần như vậy, nàng sẽ vẫn mãi là nàng, không bị những thứ phù phiếm cuốn vào và làm thay đổi. Chỉ mới vừa lúc này thôi, nàng vẫn còn ỷ dột vì không biết tương lai của bản thân như thế nào, nhưng giờ, nàng cuối cùng cũng đã tìm ra câu trả lời của mình. Tương lai đâu có chuyện gì xảy ra, nàng vẫn sẽ kiên định quyết không vì những phù hoa bên ngoài mà thay đổi bản thân mình. Chặng đường này tuy sẽ khó khăn, nhưng chỉ cần có Phúc Tuấn bên cạnh, nàng nhất định sẽ đi đến đích. Nghĩ vậy, một nụ cười thật tươi nở trên nàng, nụ cười ấy càng lúc càng tươi.

_ Yên Lương viên tới!

Ngoài cổng tên tiểu thái giám đồng dạng hô to. Chẳng mấy chốc Triệu Yên Xuân đã vào đến nơi. Hít một hơi thật sâu Lôi Vi nhanh chóng đứng lên.

_ Tham kiến Yên Lương viên!- Vừa cúi người thi lễ, Lôi Vi vừa tung hô.

Mỉm cười gật đầu ra hiệu cho Lôi Vi đứng lên, Yên Xuân nhanh chóng quay về phía Thiên Phuong Công chúa.

_ Tỷ tỷ tiến cung khi nào vậy ạ?

_ Ta vừa mới tiến cung sáng nay. Dự định sau khi thỉnh an trưởng bối xong sẽ đến thăm muội nhưng vì có chút chuyện cần nói với Lôi Vi nên ta chưa đến được. Muội vẫn khỏe chứ?

_ Tạ tỷ tỷ quan tâm! Muội vẫn khỏe.

_ Muội đến đây hẳn có chuyện cần gặp Lôi Vi.

_ Vâng! Cũng không có gì to tát. Phụ thân muội có gửi chút đồ cho Cát Tiểu thư đây.

Nét mày của Lôi Vi lập tức chau lại. Triệu Hoài có đồ muốn gửi cho nàng? Nàng không khỏi khó hiểu mà nhìn Yên Xuân. Ngay lập tức, từ trong tay áo, nàng ấy rút ra một tờ giấy đưa cho nàng. Mở giấy ra xem nàng không khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy một chữ nàng chưa từng thấy bao giờ.

_ Chữ này là...- Lôi Vi nói không nên lời.- Chữ này muội chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Chậm rãi cầm tờ giấy ra xem, Thiên Phuong Công chúa không khỏi mỉm cười. chữ thổ bị kẹp giữa hai chữ bất nào phải là chữ chứ. Rõ ràng Triệu Hoài có ý gì như vậy để người khác không nghĩ ra.

_ Muội cứ từ từ nghĩ đi! Ắt sẽ ra thôi!- Mỉm cười Thiên Phuong Công chúa gấp tờ giấy lại đưa cho Lôi Vi.

_ Muội biết rồi!- Lôi Vi nhanh chóng gật đầu.- Nhưng...Triệu Thái phó và muội vốn không qua lại thân thiết gì, sao Ngài ấy lại...

_ Chuyện của Cát Tiểu thư, phụ thân ta không để tâm nhiều nhưng...nhiều chuyện như vậy...muốn phụ thân ta không biết cũng khó.- Vừa nói, Yên Xuân vừa mỉm cười.- Huống hồ chỉ phụ thân ta lại còn là lão sư của Điện hạ cùng các Hoàng tử khác. Nên sẽ biết nhiều hơn người khác một chút. Khi ta còn ở gia môn, mỗi khi giữa ngươi và Điện hạ có chuyện, phụ thân ta vẫn thường nói, nữ tử này rất tốt nhưng tính tình nên kìm chế lại.

Nghe Yên Xuân nói vậy, Lôi Vi không khỏi cảm thấy xấu hổ mà cúi đầu xuống. Trước kia vì để trả đũa Phúc Tường, nàng đã sửa lại tên của Triệu Hoài thành Triệu Hoại. Giờ nhớ lại nàng cảm thấy có lỗi vô cùng. Nhưng...khoan đã...trong tờ giấy Yên Xuân vừa đưa cho nàng, dường như có chữ Hoại. Trước chữ "Hoại" là chữ "Bất". Bất Hoại nghĩa là gì? Vị Thái phó này đưa cho nàng hai chữ này là có ý gì?

_ Được rồi!- Thiên Phuong Công chúa lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của Lôi Vi.- Ta nghe nói Lôi Vi đang may đồ cho tân lang. Yên Lương viên! Chúng ta hãy giúp muội ấy một tay, bằng không đến ngày thành hôn, tân lang sẽ không không có áo mặc mất.

Không nói gì, Yên Xuân mỉm cười, một nụ cười mờ nhạt rồi gật đầu. Trong khi đó, vì bị Thiên Phuong Công chúa chọc nên Lôi Vi cúi đầu xuống để giấu đi sự ngượng ngùng.

*

Dụi mắt cho tỉnh táo lại, Lôi Vi tiếp tục những đường may tiếp theo. Thời đại này việc thêu thùa may vá đều phải làm bằng tay nên làm chẳng mấy chốc nàng đã cảm thấy riu cả hai con mắt. Làm thủ công thời gian làm việc tuy nhiều nhưng hiệu quả công việc lại chẳng được bao nhiêu. Nghĩ đến đây, nàng thật nhớ đến máy may mini của nàng ở nhà. Nếu có nó, tin rằng bộ đồ này nàng sớm đã may xong từ lâu rồi.

Ngáp một hơi rõ dài, Lôi Vi đưa mắt nhìn ra khoảng sân rộng mênh mông. Rõ ràng là ban ngày sao lại buồn ngủ đến thế cơ chứ. Thiệt sự, não nàng

muốn đặc lại rồi!

_ Lần đầu tiên trong đời mình biết được may vá là thuốc an thần.

Vừa nói, Lôi Vi vừa ngã người ra sau ghế rồi lấy chiếc áo đang may phủ lên mặt để che nắng. Trong bầu không khí gió hiu hiu thổi thế này thật khiến người ta có cảm giác buồn ngủ. Vậy nên chẳng mấy chốc nàng thả trôi tâm trí của mình mà chìm vào giấc ngủ...

...Một cơn gió...không đúng là một cơn gió thổi vào gương mặt Lôi Vi, theo đó là cái nóng bức xen lẫn chút khó chịu. Châu đôi mày lại, nàng nhanh chóng mở mắt ra. Và đôi mắt nàng không khỏi mở căng khi nhận ra gương mặt ngay trước mặt mình là ai. Gương mặt của hai người chỉ cách nhau trong gang tấc. Rất gần!

_ Sao thế? Nàng vẫn chưa tỉnh ngủ sao?- Vừa cười, Phúc Tuấn vừa cất tiếng hỏi.

Nghe câu hỏi của chàng, mặt Lôi Vi lập tức méo xệch.

_ Đừng nói nữa! Em đến giờ mới biết thêm thừa là một trong những liều thuốc an thần cực mạnh.

_ Thuốc an thần?

_ À...là thuốc ngủ! Thêm được một lúc, em lập tức chịu hết nổi rồi. Không tài nào kháng cự được cơn buồn ngủ.

_ Cứ như thế này, đến ngày thành hôn, ta mặc cái gì đây?- Vừa thở dài, Phúc Tuấn vừa ngồi dậy, chất giọng đầy âm ỉ.

Đương lúc đang chán lại nghe Phúc Tuấn nói thế, Lôi Vi càng chán hơn. Thiệt là muốn khóc quá đi mất. Nhìn vẻ mặt của nàng lúc này, chàng phải nín thở mới không bật cười. Hít một hơi thật sâu, chàng nhanh chóng đặt bộ tân lang đang may đang dở sang một bên rồi nắm lấy tay nàng.

_ Đi! Ta dẫn nàng tới một nơi.

Không để Lôi Vi kịp tiếp thu, Phúc Tuấn đã nhanh chóng kéo nàng ra khỏi cổng của Túc Duyên các.

_ Không cần đi theo bọn ta!

Vừa chạy, Phúc Tuấn vừa ra lệnh khiến bọn người hầu không khỏi ngạc nhiên. Chỉ có Tiểu An Tử là thở dài ngao ngán.

_ Điện hạ! Ngài có còn là Vương gia nữa đâu.- Vừa nhìn theo hai người, Tiểu An Tử vừa than thở.- Đi thôi! Chúng ta về Thuận Quân điện!

Vừa giữ tay Phúc Tuấn, Lôi Vi vừa níu chàng lại.

_ Chờ...chờ em chút!- Vừa nói, Lôi Vi vừa thở lấy thở để.- Chúng...chúng ta đi đâu thế?

_ Hẹn hò!

Hai chữ "hẹn hò" được Phúc Tuấn nói ra đầy cảm xúc với thái độ điềm tĩnh khiến Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên. Nghe nhầm! Nàng chắc chắn là nghe nhầm rồi. Trên đời này sao có người có thể nói ra hai chữ đó một cách bình tĩnh đến vậy? Có đánh chết nàng cũng không tin!

_ Há?- Ngẩng đầu lên, Lôi Vi quan sát thật kỹ sắc mặt của Phúc Tuấn.

_ Từ ngày nàng đưa ra lời đề nghị đó đến giờ, có lần này chúng ta hẹn hò một cách trọn vẹn đâu.

Nghe Phúc Tuấn nói, Lôi Vi phải nuốt ức nước miếng xuống mấy lần để lấy bình tĩnh. Người không có khái niệm về nó, khi nói về nó sẽ không bị lung tung hay đỏ mặt. Cũng dễ hiểu! Nhưng không phải nàng đã từng nói về nó với chàng rồi sao? Vậy mà vẫn giữ được sắc diện bình thường. Thật không thể không phục chàng!

...Băng qua các cung, điện, đài, các, băng qua Ngự hoa viên, băng qua các phòng, ty...Cả hai đến một nơi hoàn toàn không có bóng người. Yên tĩnh vô cùng. Vừa đi, Lôi Vi vừa liếc nhìn xung quanh hồng xác định vị trí mình đang đứng.

_ Phúc Tuấn! Đây là nơi nào vậy? Em chưa thấy nơi này bao giờ.

Bước lên trên một cây cầu dài nối từ bờ ra cung nhỏ nằm giữa bờ hồ, Lôi Vi đưa mắt quan sát một lượt xung quanh. Trái phải, trước sau đều được bao bọc bởi làn nước trong xanh một màu.

_ Đây là Bình Đán hồ. Còn được gọi là Đông hồ. Kia là Bình Đán cung.- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa đưa tay chỉ về phía trước.- Là nơi được cho nhìn thấy ảnh bình minh đầu tiên trong Hoàng cung. Bình Đán cung và Mông Lung cung là hai nơi mà mẫu thân ta thích nhất.

_ Mông Lung cung?- Lôi Vi tò mò hỏi.

Lôi Vi cố gắng nhận định những gì Phúc Tuấn vừa nói. Dường như, hai cung này, nàng đã từng nghe qua rồi thì phải.

_ Nó được gọi là Tây cung. Là nơi cuối cùng trong Hoàng cung có thể nhìn thấy hoàng hôn. Hai cung này được gọi chung một cái tên là Triều Mộ lưỡng cung.- Vừa nói, Phúc Tuân vừa quay về phía Lôi Vi.

Nói đoạn, Phúc Tuân nắm chặt tay Lôi Vi cùng bước đi trên cây cầu dài hướng về phía Bình Đán cung.

_ Giờ mặt trời đã lặn rồi. Chúng ta cùng nhau ngắm bình minh nhé?

Khi dẫn Lôi Vi đến nơi này, Phúc Tuân căn bản không nghĩ đến việc này. Chàng chỉ đơn giản muốn dẫn nàng đến đây, nơi mẫu thân của chàng rất thích mà thôi. Nhưng khi nghe nàng nói vậy, khóe môi chàng nhẹ cong lên tạo thành một nụ cười. Không nói gì chàng chậm rãi gật đầu.

_ Vậy thì đi thôi! Nhanh lên kẻo không kịp!

Dứt câu, Lôi Vi nhanh chóng kéo Phúc Tuân chạy vào Bình Đán cung. Bên trong Bình Đán cung, từ cổng vào đến cửa cung là một lối đi dài nhỏ được lát những viên gạch đỏ, hai bên lối đi là những bụi cây nhỏ. Nhìn thoáng qua, nàng biết ngay đó là bông hoa Xuyên Tuyết, loài hoa báo hiệu mùa xuân đã về nơi thiên đường. Theo như những gì Phúc Tuân nói, Bình Đán cung là nơi đón ánh bình minh đầu tiên của Hoàng cung vậy nên không có gì lạ khi cửa cung xoay về phía sau, phía Đông.

_ Uhm...nhưng trước tiên, chúng ta cần phải làm no cái bụng. Sau đó mới có thể đón bình minh được.

Nghe Lôi Vi nói, Phúc Tuân không khỏi bật cười. Trời chỉ vừa mới tối vậy mà nữ tử này lại chộn rộn, vội vàng đến thế rồi. Hít một hơi đầy căng, chàng nhanh chóng chạy về phía trước, kéo nàng đi khiến nàng không khỏi ngạc nhiên. Và chỉ trong chớp lát cả hai đã đến trước cửa của Bình Đán cung.

Những gì hiện ra trước mắt khiến Lôi Vi như đông cứng tại chỗ. Hoa được rải đều hai bên lối đi. Những bông hoa trắng muốt thuần khiết khiến người ngắm không khỏi dâng trào cảm xúc. Cuối con đường hoa là một chiếc bàn nhỏ có những ngọn nến đang nhảy múa trên giá đỡ bằng vàng sáng lấp lánh. Lại gần hơn, nàng nhìn thấy trên bàn bày toàn những món ăn ưa thích của nàng. Và, một bên bàn có đặt một cái tô khá lớn.

_ Đây là...

Không nói hết câu, Lôi Vi quay lại nhìn Phúc Tuân.

_ Tiệc sinh thần bù cho nàng!- Vừa nói, Phúc Tuân vừa mỉm cười nhìn Lôi Vi.- Lần này, ta muốn chỉ có hai chúng ta. Nàng không giận ta chứ?

Không nói gì, Lôi Vi mỉm cười thật tươi rồi lắc đầu. Nói đoạn nàng cùng Phúc Tuân tiến lại gần chiếc bàn nhỏ. Và thay vì ngồi ở đầu bên kia của chiếc bàn, nàng đã kéo ghế đến ngồi ngay bên cạnh chàng càng khiến hai người gần nhau hơn.

_ Bánh...bánh kem gì đó ta không biết làm. Ta chỉ có thể làm nỳ trường thọ cho nàng thôi.- Vừa nói, Phúc Tuân vừa cầm tô nỳ qua cho Lôi Vi.

_ Như vậy, với em đã đủ rồi!- Lôi Vi mỉm cười thật tươi nhìn Phúc Tuân.

Thời đại này, ngoại trừ đầu bếp ra, nam nhân nào ai xắn tay áo xuống bếp càng huống hồ chỉ chàng lại là Thái tử của một nước. Vậy mà vì nàng, chàng sẵn sàng xuống bếp để làm một tô nỳ trường thọ mừng sinh thần của nàng. Chỉ bấy nhiêu thôi nàng đã hạnh phúc lắm rồi. Nàng chẳng đòi hỏi gì thêm nữa.

Cứ vậy buổi tối của cả hai diễn ra trong bầu không khí vui vẻ, tiếng cười tràn ngập khiến ai nhìn vào cũng thấy thật hạnh phúc, ấm áp. Cùng nhau ăn tối, cùng nhau trò chuyện, đối với cả hai đây là thời khắc đáng trân quý nhất trong cuộc đời. Mai sau đâu có chuyện gì, chỉ cần nhớ đến thời khắc này, Lôi Vi sẽ lấy lại tinh thần để bước tiếp trên con đường mình đã chọn.

_ Vi Nhi!- Buồng đưa xuống, Phúc Tuân chậm rãi quay về phía Lôi Vi.- Nàng nhắm mắt lại đi!

_ Uhm?- Ngạc nhiên, Lôi Vi hỏi lại.- Nhắm mắt sao?

Không nói gì, Phúc Tuân gật đầu.

_ Anh lại định bày trò gì đây?- Chết giọng của Lôi Vi đầy bông đùa.

Thấy chân mày Phúc Tuân hơi chau lại, Lôi Vi liền cười cầu hòa rồi nhanh chóng nhắm mắt lại. Song tính tò mò nổi lên nên nhắm mắt chưa được bao lâu nàng đã hơi hé mắt ra.

_ Không được hé mắt!

Nghe Phúc Tuân nói vậy, Lôi Vi vội nhắm chặt mắt lại. Dù sao, chàng cũng không đem nàng đi bán nên chả có gì phải lo. Nhắm mắt được một lúc, nàng liền cảm thấy một vật gì đó lạnh lạnh luồn vào ngón giữa của nàng. Mở mắt ra, nàng lập tức nhìn thấy chàng đang lồng một chiếc nhẫn tinh xảo bằng vàng có đính đá Sapphire nhỏ màu xanh thẫm thẫm như đại dương.

_ Đây là...- Nhìn Phúc Tuân, Lôi Vi không tài nào thốt nên lời.

_ Chiếc nhẫn này ta mua khi chúng ta đến Ngọc Hải Nam thành.

_ Anh mua khi nào thế?- Vừa ngắm chiếc nhẫn, Lôi Vi vừa hỏi.

_ Vào đúng hôm nàng đuổi ta ra khỏi khách điểm.- Chất giọng của Phúc Tuân đầy khổ não.

Không nói gì, Lôi Vi phải kim lăm mới nín được cười. Hôm đó vì nàng muốn dành cho chàng bất ngờ nên mới đẩy chàng đi. Nàng nào có cố ý đâu chứ.

_ Cát Lôi Vi!- Nắm lấy tay Lôi Vi, chắt giọng của Phúc Tuân đầy trịnh trọng.- Từ gặp gỡ đến quen biết, từ quen biết đến bầu bạn, từ bầu bạn đến dành tình cảm cho nhau, chúng ta đã đi một con đường rất dài và có không ít chông gai. Trên con đường ấy, nàng đã vì ta mà chịu không ít tổn thương. Mỗi lần nhìn thấy nàng như vậy ta đều cảm thấy mình thật vô dụng vì đã không thể giữ lời hứa chờ che nàng, bảo vệ nàng, chăm sóc nàng. Mỗi lần như thế, ta đều nghĩ rằng, nếu không phải vì ta, nàng chắc sẽ không phải chịu nhiều tổn thương như vậy. Có đôi lúc ta đã nghĩ rằng...nếu ta để nàng đi có lẽ sẽ tốt hơn. Nàng sẽ không bị cuốn vào cuộc chiến tranh đoạt của huynh đệ bọn ta, nàng sẽ không phải vì ta mà chịu khổ, không phải cùng ta sống những tháng ngày như lý bạc băng [1]. Nàng khi đó sẽ như bao nhiêu nữ nhi khác trong nhân gian, tìm được một lang quân tốt cho mình, sinh con đẻ cái và sống một đời bình an. Hoặc cũng có thể nàng ẩn cư ở một nơi nào đó sơn thủy hữu tình để chờ đến ngày có thể quay trở về thời đại của mình.

_ Phúc Tuân!- Theo từng câu nói của Phúc Tuân, từng giọt nước mắt lăn dài trên gò má của Lôi Vi.

_ Nhưng...ta làm không được. Ta ích kỷ muốn nàng ở bên cạnh mình để chăm sóc nàng, chờ che nàng, bảo vệ nàng. Để yêu và được yêu! Ta đã ích kỷ muốn nàng ở lại cùng ta, nơi Hoàng cung rộng lớn nhưng ai ai cũng cô độc này. Vì Nhi, nếu đến một ngày nào đó nàng ghét bỏ ta, oán giận ta, ta sẽ chấp nhận tất cả. Chỉ là bây giờ, ta không thể xa nàng được. Vậy nên...Vi Nhi...gã cho ta nhé?

Cầu hôn vốn dĩ chỉ nên diễn ra có một lần, nhưng hai lần chàng làm lần nào chàng cũng khiến nàng cảm động đến rớt nước mắt. Nước mắt lăn trên gò má mỗi lúc một nhiều khiến gương mặt của Phúc Tuân mờ hẳn đi trong mắt Lôi Vi. Vội lau những giọt nước mắt vương trên mí mắt, nàng gạt đầu đồng ý. Vốn dĩ nàng định chọc chàng rằng quy trình cầu hôn của chàng đã ngược cả rồi nhưng chàng chân thành như vậy khiến nàng không thể nào giận được. Hít một hơi đầy căng, nàng mỉm cười nhìn chàng.

_ Em đồng ý!- Chất giọng của Lôi Vi nghẹn ngào.- Nhưng...anh đeo nhẫn nhầm tay rồi!

_ Vậy sao?- Phúc Tuân ngạc nhiên nhìn vào ngón tay của Lôi Vi.

Không nói gì, Lôi Vi gạt đầu rồi cầm chiếc nhẫn còn lại trên bàn đeo vào ngón tay áp út của chàng.

_ Phải như thế này mới đúng!

Ngắm chiếc nhẫn bằng vàng có mặt hình oval đính Sapphire, Lôi Vi không khỏi mỉm cười. Nàng đoán, khi mua hai chiếc nhẫn này, chàng đã được người bán hàng phương Tây nói qua nên đeo nhẫn ngón nào nhưng vì không hiểu hết nên chàng mới đeo nhầm ngón tay thế này.

Nhìn gương mặt hạnh phúc của Lôi Vi, nụ cười của Phúc Tuân càng trở nên rạng rỡ hơn. Nhẹ nhàng tháo nhẫn ra, chàng đeo lại nó vào ngón áp út của nàng sau đó nhìn thật sâu vào đôi mắt trong veo của nàng. Dùng cả hai tay nâng gương mặt nàng lên. Mỉm cười đầy yêu thương, chàng nhanh chóng đặt môi mình lên môi nàng. Một nụ hôn thật ngọt ngào và chan chứa không biết bao nhiêu cảm xúc. Hơi thở quyện hòa càng khiến nụ hôn như viên kẹo ngọt làm cả hai không thể cũng không muốn buông nhau ra. Bàn tay xiết chặt, chàng tăng thêm lực níu giữ quanh thân thể bé nhỏ của nàng. Đáp lại, nàng cũng ôm chàng thật chặt, không rời.

Môi hơi cong lên tạo thành một nụ cười, Phúc Tuân nhẹ nhàng vòng một tay qua ôm vai Lôi Vi, tay còn lại mau mắn luồn qua hai chân nàng rồi bế nàng lên. Bị nhấc bổng lên như vậy, Lôi Vi có chút bất ngờ, vội vàng ôm lấy cổ của chàng. Nhìn gương mặt đỏ hồng của nàng, ý cười của Phúc Tuân càng đậm, đôi mắt chàng càng sáng hơn. Vừa hôn nàng những nụ hôn triền miên, chàng vừa bước những bước thật vững chãi đưa cả hai vào tư phòng bên trong Bình Đán cung. Rất nhanh chóng trong căn phòng nhỏ đã ngập tràn hương vị và âm sắc của ái tình. Từng lớp, từng lớp áo được cởi bỏ và nằm vương vãi từ trên giường xuống sàn nhà. Trong không gian, tình ái và tình dục quyện chặt vào nhau. Khi hai tâm hồn đồng điệu và hòa chung một nhịp đập, tình dục không chỉ đơn giản là cách để phóng thích hỏa dục trong người mà còn là cách để biểu đạt tình yêu cả hai dành cho đối phương của mình, để đôi phương hiểu được tâm ý của mình. Tiếng hoan ái vang lên thành như một phần của đêm tối khiến đôi trẻ càng lúc càng quên luyện, càng lúc càng mê đắm. Cứ vậy cả hai chìm đắm trong không gian của riêng mình.

Đêm mỗi lúc một tối. Những ngôi sao nhỏ bẽn lẽn hé mắt nhìn xuống nhân gian, nhìn xuống khoảng sân nhỏ tràn ngập tình yêu của hai người. Đêm nay, chúng là nhân chứng cho lời hứa thủy chung.

*

Đêm thu, gió càng lúc càng lạnh. Ngược nhìn lên bầu trời cao, Phi Đào không khỏi mỉm cười khi nhìn thấy một bầu trời đầy sao đang nhấp nháy.

_ Đẹp quá!- Vừa bước đi, Phi Đào vừa nói.- Thật không ngờ đã mùa thu rồi mà sao vẫn mọc nhiều đến vậy.

_ Nếu mọi người muốn, ta sẽ khiến chúng mọc nhiều nữa.

Nghe câu nói đó của Phúc Khải, bước chân của Phi Đào lập tức dừng khựng lại. Nàng quả thật không dám tin vào những gì mình vừa nghe được. Sau khi từ sa trường trở về, chàng được phong thành Tĩnh Bình Quân vương và có phủ đệ riêng. Vậy nên hai người cũng thường xuyên gặp nhau hơn. Nhưng chưa một lần nào chàng bộc lộ cảm xúc với nàng như hôm nay. Đến kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra chàng đang bày tỏ tình cảm của mình với nàng. Đáng lý ra nàng nên cảm thấy vui mừng mới phải. Song sao giờ nàng lại không cảm thấy như vậy?

_ Tiểu Đào Đào!- Dừng chân trước Liễu phủ, Phúc Khải chậm rãi quay về phía Phi Đào.- Mấy ngày nay ta đã suy nghĩ rất nhiều. Suy nghĩ xem điều ta

cần là gì, người ta muốn là ai. Cuối cùng ta cũng đã tìm được câu trả lời.- Vừa nói, chàng vừa cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Phi Đào.- Tiểu Đào Đào! Ta muốn được chăm sóc cho muội.

Không khỏi ngỡ ngàng, Phi Đào vội ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào đôi mắt Phúc Khải. Nơi ấy phát ra sự chân thành lẫn kiên định mạnh mẽ khiến người khác cảm thấy tin tưởng vô cùng. Nàng muốn tin chàng, thực sự muốn tin những gì chàng nói.

_ Là vì cảm thấy mắc nợ muội sao? Nếu vậy thì không cần đâu.

_ Không phải...

_ Đúng là muội rất thích huynh. Ngay từ khi còn nhỏ muội đã thích huynh rồi. Nhưng muội không muốn huynh chăm sóc muội vì thương hại càng không muốn huynh vì cảm thấy mắc nợ mà làm vậy. Những điều đó muội không cần. Điều muội cần là một nam nhân chăm sóc muội bởi người đó yêu muội. Mà điều này...Khải ca! Huynh lại không làm được.

_ Không! Ta có thể làm được!- Phúc Khải khẳng định.

_ Khi trong tim huynh vẫn còn hình bóng của Lôi Vi, huynh sẽ không bao giờ làm được.- Phi Đào dứt khoát nói.- Muội biết muội ấy rất tốt. Tỷ phu của muội, Tư Thái tử rồi đương kim Thái tử, huynh và cả Ninh Thân vương đều quan tâm đến muội ấy. Và ngoài Ninh Thân vương ra, các huynh ai cũng muốn chăm sóc muội ấy, bảo vệ muội ấy, yêu thương muội ấy. Nhưng muội rất ích kỷ. Nếu huynh nói huynh muốn chăm sóc muội, điều đó đồng nghĩa với việc huynh chỉ được yêu thương mình muội, chăm sóc mình muội, bảo vệ mình muội. Ngoài muội ra, không có bất kỳ nữ nhân nào được nhận những điều này từ huynh. Huynh liệu có làm được không? Vậy nên, đến khi nào huynh chưa thể để Lôi Vi bước ra khỏi trái tim mình và xem muội ấy như muội muội kết nghĩa thực sự, huynh đừng đến tìm muội.

Dứt câu, Phi Đào bước thẳng vào nhà để lại Phúc Khải với những suy nghĩ rối ren mơ hồ. Đúng vậy, tim cảm chàng dành cho Lôi Vi vẫn còn rất mãnh liệt. Nhưng chàng thực tâm muốn bên cạnh chăm sóc cho Phi Đào. Không phải vì thương hại. Cũng không phải vì mắc nợ. Mà nơi trái tim chàng đang bắt đầu đập những nhịp đập thật khác khi nhìn thấy nàng.

Đến khi nào chàng mới có thể để Lôi Vi bước ra khỏi trái tim mình và toàn tâm toàn ý với Phi Đào? Đến khi nào? Câu hỏi này cứ theo bước chàng về Vương phủ mà không thể tìm ra câu trả lời.

Yêu một người rất dễ. Đôi khi chỉ cần một cái chớp mắt ta đã yêu người ấy. Nhưng quên một người lại rất khó. Có khi đi qua một đời ta vẫn không thể nào quên được.

Chàng phải làm sao đây?

-----

[1] Như lý bạc băng: như đi trên băng mỏng. Chỉ một cuộc sống đầy bất an, lo lắng, phòng trước phòng sau.

Hết chương 108

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Trao yêu thương trọn đời

Cả Túc Duyên các chộn rộn. Người ra kẻ vào tấp nập. Hết thứ đồ này đến thứ đồ kia được mang vào bày biện. Chẳng mấy chốc, không gian rộng lớn trong các đã trở nên chật chội khiến Lôi Vi cảm thấy có chút bức bối. Sáng nay, sau khi đến thăm Hiếu Nhân Hoàng hậu, Giao phi và Lệ phi, trở về các, nàng đã nhìn thấy ai ai cũng bận rộn thế này rồi. Nàng vốn định giúp mọi người một tay nhưng chỉ vừa mới đụng vào, ai ai cũng vội cản nàng lại nên ngoài việc ngồi không một chỗ nàng thật chẳng biết làm gì.

Phúc Tuấn vốn đã tổ chức đại hôn với Ngọc Nhạn. Và theo quy định, chàng sẽ không tổ chức lễ thành hôn với bất kỳ nữ nhân nào nữa mà chỉ làm một buổi lễ hợp phòng. Nhưng vì không muốn để Lôi Vi chịu thiệt thòi hơn nữa cũng muốn tuyên bố với mọi người rằng nàng là người chàng yêu thương nhất vậy nên chàng đã kiên trì thuyết phục Định An Hoàng đế tổ chức một hôn lễ đơn giản ở Đông cung. Song tuy nói là đơn giản nhưng cứ nhìn những gì đang diễn ra cũng biết nó xa hoa, cầu kỳ đến mức nào. Nhìn những thứ đồ tinh xảo mà cả đời này có lẽ không được nhìn thấy, nàng thực sự không tài nào thốt nên lời.

_ Tiểu Không Tử!- Ngồi thẳng người lên, Lôi Vi cất tiếng gọi.

Khoảng năm ngày trước, Quân Sự phòng đã phân người đến hầu hạ Lôi Vi. Khi hay tin, nàng đã đề nghị để Tiểu Không Tử trở về. Chưa kể hẳn từng là người hầu hạ bên cạnh Phúc Vãn, tính tình hẳn hiền lành chưa từng gây hấn với ai, nhìn hẳn chịu khổ như vậy, nàng thực không nhẫn tâm. Khi bàn chuyện

này với Phúc Tuân, chàng cũng đã gật đầu đồng ý với nàng. Dù sao hắn cũng là người nhanh nhẹn, hiểu chuyện, để hắn bên cạnh nàng, chàng cũng yên tâm phần nào. Nên giờ ngoài Đồng Thảo ra, Túc Duyên các còn thêm vài người hầu nữa.

_ Lưong đệ có gì sai bảo ạ?

_ Ta vẫn chưa được sắc phong, ngươi gọi ta là Lưong đệ làm gì. Hãy gọi ta như cũ đi.

_ Tuy vậy, chỉ cần qua hai ngày, Người đã trở thành Lưong đệ của Điện hạ rồi. Người nên quen dần.

_ Hai ngày nữa là chuyện của hai ngày nữa. Hôm nay là chuyện của hôm nay. Cho nên, gọi đi, gọi ta là "Cát Tiểu thư" đi.

Nghे cách nói của Lôi Vi chẳng khác nào trẻ con khiến Tiểu Không Từ phải kìm lắm mới không bật cười.

_ Cát...Cát Tiểu...Tiểu thư!

_ Đúng rồi đó!- Cười híp mắt, Lôi Vi gật đầu.- Thôi được rồi! Ta ra ngoài Ngự hoa viên chơi một tý. Khi nào mọi người làm xong, ngươi gọi ta nhé.

_ Vâng! Thưa Lưong...

_ Uhm?

Nhận ra mình "lỡ lời" Tiểu Không Từ vội sửa lại:

_ À...Cát Tiểu thư!

_ Phải như thế chứ!

Dứt câu, Lôi Vi thẳng tiến ra Ngự Hoa viên. Ngự Hoa viên chiều thu, bầu không khí trở nên trong lành, không gian yên tĩnh khiến lòng người lặng lại. Bước trên con đường dài, nàng đưa mắt nhìn khắp lượt xung quanh. Nơi này tuy rộng lớn, nhưng ở bất kỳ chỗ nào vẫn có thể nhìn thấy kỷ niệm của cả hai. Nhớ đến những điều ấy, khóe môi Lôi Vi lại càng cong lên tạo thành một nụ cười tươi rói.

Trước ngày đại hôn mấy ngày Lôi Vi và Phúc Tuân không được gặp mặt nhau nên một ngày đối với nàng quả thực dài lê thê. Nhìn lên ánh mặt trời trên cao đang chậm chậm hạ xuống, lòng nàng quả thật ngao ngán. Thở dài, nàng tìm lại cái đình nhỏ thủa nào để ngồi nghỉ ngơi.

_ Tẩu tử đi đâu mà trông có vẻ chán nản vậy?

Chất giọng bông đùa vang lên khiến Lôi Vi không khỏi giật mình. Quay lại nhìn, nàng nhìn thấy Phúc Tường đang vừa đi vừa cười rất tươi.

_ Tẩu tử gì chứ?!- Lôi Vi bĩu môi.- Tiểu nữ còn chưa thành hôn.

_ Đúng vậy! Hôm nay thì chưa. Nhưng ta nên gọi trước là vừa. Không lại có ai đó hiểu nhầm thì chết ta.

Nghе chất giọng của Phúc Tường, Lôi Vi phải nín lắm mới không cười lớn. Nhớ lại câu chuyện xảy ra ngay sau khi vừa từ sa trường trở về, nàng tuy cảm thấy có lỗi nhưng vẫn không kìm lại được mà cười.

Chuyện là khi Lôi Vi nhờ Phúc Tuân bán tin cho Phúc Tường để đem quyển Bách khoa toàn thư của nàng ra sa trường, Phúc Tường đã phải giấu Bãng Luân Công chúa đến Xuân Hoa viện rồi lên sai lính đem nó ra sa trường. Nhưng đến hôm đem nói ra sa trường, Bãng Luân Công chúa lại phát giác ra mọi chuyện. Chàng khi ấy vì giữ bí mật thân phận của Lôi Vi nên chỉ có thể úp úp mở mở thế là nàng ấy giận hờn đến cả tháng trời. Đến khi nàng và Phúc Tuân từ sa trường trở về, chàng đành để nàng ấy đến Đông cung điện cho tường mọi việc.

_ Ngươi còn cười được?!- Chất giọng Phúc Tường có chút cáu bẳn.

_ Sao lại không?- Lôi Vi tinh bơ nói.

Mấy cái vạch đen sì xuất hiện trên trán của Phúc Tường càng khiến Lôi Vi cười lớn. Không nói gì, chàng đành hậm hực bước vào trong đình. Nữ tử này rõ đúng là yêu tinh chứ chẳng phải người.

_ Ngươi cứ cười đi! Lần sau gặp chuyện tương tự đừng có chạy đến nhờ ta.

_ Vương gia cứ yên tâm! Trong mối quan hệ giữa tiểu nữ và Ngài, tiểu nữ sẽ không để mình bị hiểu nhầm đâu. Tiểu nữ đây hoàn toàn minh bạch, nên không sợ. Chỉ có Ngài, tính tình không minh bạch nên tự rước họa vào thân thôi.

Lôi Vi nói vậy Phúc Tường thật sự không còn đường nào để cãi lại cô nàng.

_ Được! Lợi hại! Ngươi lợi hại!- Chất giọng của Phúc Tường nhàn nhạt khiến người khác không nghe ra khen chê.

Mỉm cười, Lôi Vi bước vào trong đình ngồi đối diện Phúc Tường.

_ Bổng Luân Công chúa đầu mà Ngài phải dạo hoa viên một mình vậy?

_ Mẫu thân ta muốn chơi với Chuyết Nhi lâu hơn. Nên nàng ấy vẫn đang ở Trầm Lan cung.

_ Giữa hạ Bổng Luân Công chúa hạ sinh Chuyết Nhi. Đầu thu Thiên Phụng Công chúa hạ sinh Lăng Nhi. Năm nay quả đúng là một năm khai chi tán điệp của Hoàng thất. Nhắc mới nhớ! Từ hôm tiểu nữ trở về vẫn chưa gặp Chuyết Nhi. Bây giờ tiểu nữ xuất cung không còn dễ dàng, Bổng Luân Công chúa cũng chưa tiện đi lại nhiều, Ngài định đến khi nào cho tiểu nữ gặp Chuyết Nhi đây?

Nụ cười vừa mới hiện trên môi Phúc Tường lập tức vụt tắt. Nhìn biểu hiện của chàng, Lôi Vi thật không khỏi thở dài âm thầm. Nút thắt vẫn chưa mở được! Nếu có thể, nàng chắc chắn sẽ mở nút thắt ấy cho chàng. Bởi nàng không muốn chàng hiểu nhầm huynh trưởng của mình. Nhưng đây lại là chuyện giữa chàng và Phúc Tuấn. Ngoài Phúc Tuấn ra, không ai có thể mở nút thắt này được.

_ Rốt cuộc, Ngài định giận hờn kiểu trẻ con đó đến bao giờ?- Lôi Vi đẩy tông giọng của mình lên cao.

_ Người chưa rơi vào trường hợp như ta, người sao có thể hiểu được?- Chất giọng của Phúc Tường trầm xuống mấy phần.- Khi nghe tên hắc y nhân nói...Điện hạ bỏ rơi ta, không muốn sống chết, ta không hề muốn tin hắc y nhân một tí nào. Nhưng hết ngày này đến ngày khác, Điện hạ hoàn toàn không có động tĩnh gì, ngược lại huynh ấy lại gấp rút hồi kinh. Nếu không phải Đồng Vũ tìm cách cứu ta, giờ có lẽ ta chết mà không biết rằng mình đã có hài tử.

Phúc Tường nói vậy, Lôi Vi thật sự chào thua. Nàng thật không hiểu một người nhạy bén như vậy tại sao lại không tinh ý phát hiện ra những điều đáng ngờ trong câu chuyện xảy ra với chính mình.

_ Cái đầu thông minh là thế sao lại bị đặc đột xuất thế không biết.- Thở ra một hơi dài thường thục, Lôi Vi giảm âm lượng xuống vừa đủ cho mình nàng nghe thấy.

_ Người nói gì thế?

Nghe câu hỏi của Phúc Tường, Lôi Vi không khỏi giật mình.

_ Không có gì!- Vừa nói, Lôi Vi vừa lắc đầu.- Vương gia! Vì chúng ta là hữu bằng của nhau nên tiểu nữ rất mong Ngài có thể đến dự hôn yến [1] của tiểu nữ. Nhưng nếu Ngài không thể nào tháo được nút thắt trong lòng mình, Ngài đừng tới. Tránh tâm trạng không được vui, phá hỏng hết ngày vui của người khác.

Dứt câu, Lôi Vi bước đi thẳng. Dáng đi tỏ rõ sự bức mình. Song vừa bước đến lối ra, nàng đã quay ngoắt về phía Phúc Tường. Gương mặt rõ ràng trông chẳng dễ coi chút nào.

_ Chẳng phải trước kia tiểu nữ đã nói rồi sao? Có rất nhiều chuyện vốn dĩ không như những gì Ngài nhìn thấy. Ngài từ nhỏ đã sống nơi cung cấm, tại sao lại không chịu hiểu điều này chứ. Bức mình chết đi được!

Nhìn Phúc Tường bằng ánh mắt tóe lửa, Lôi Vi xoay người bước đi. Lần này nàng đi hẳn, không thèm ngoảnh đầu quay lại. Trong lòng đã bức bối thế này tốt nhất không nên nán lại lâu bằng không, nàng không rõ mình sẽ nói ra điều không nên nói mất. Tuy không muốn, nhưng đã hứa với Phúc Tuấn rồi, nàng nhất định phải giữ lời. Song...nghĩ đến đây đầu nàng lại muốn nổ bung.

_ Lời hứa ngốc nghếch!- Giậm chân, Lôi Vi đẩy tông giọng lên cao.- Nhưng...khoan đã...- Sự nhớ ra chuyện gì, nàng chau mày lại nghĩ ngợi.- Tối hôm đó...mình căn bản đâu có hứa giữ bí mật cho Phúc Tuấn. Rõ ràng là tối hôm đó, sau khi nghe chàng ấy nói không được nói ra sự thật với Phúc Tường, mình đã trù mằm lại, không thêm trả lời mà. Haizzz!!! Điện mắt!

Mặt mày cau có, Lôi Vi quay lại con đường cũ, trở lại tiểu đình nhưng vừa tới nơi, nàng lại càng thêm bức mình khi Phúc Tường đã rời khỏi nơi đó từ khi nào. Thật không hiểu, đầu óc nàng dạo này bị sao nữa.

_ Đệ tức [2] sao lại đứng ở đây?

Chất giọng trầm lạnh vang lên khiến Lôi Vi khẽ giật mình. Không quay người lại, nàng cũng biết ai đang đứng ngay sau lưng mình. Hít một hơi thật sâu, nàng chậm rãi quay người lại.

_ Hình Thân vương cát tường!

_ Đứng lên đi! Nàng giờ sắp trở thành phi tử của Thái tử rồi, ta không dám nhận lễ.

Nghe trong chất giọng, Lôi Vi dễ dàng nhận ra sự mỉa mai nhưng nếu nghe kỹ, ta còn nghe thấy sự bi thương trong chất giọng ấy. Tình cảm với Phúc Hoàng, giờ nàng đã nghĩ đơn giản rất nhiều. Hai người chẳng qua là bình thủy tương phù. Duyên mỏng phận lại không có nên chẳng mấy chốc đã tan. Không giống như chàng và Vũ Linh. Họ bên nhau lâu như vậy lại thấu hiểu tâm tư của nhau, nàng ấy lại toàn tâm toàn ý vì chàng đến vậy, hai người cũng có thể xem là có duyên phận với nhau nhưng định mệnh lại quá nghiệt ngã khiến cả hai càng lúc càng xa nhau để rồi Vũ Linh phải nhận một cái kết thảm. Nghĩ đến Vũ Linh lòng nàng lại không khỏi đau xót...

*

Ngày diễn ra hôn lễ cuối cùng cũng đến. Từ chiều hôm qua, Lôi Vi đã được Thiên Phụng Công chúa đưa về Bối Hồng cung để chuẩn bị mọi sự. Mọi thứ trong cung này sớm đã được Công chúa an bài, sắp xếp cẩn thận nên khâu chuẩn bị không chọn rộn, khẩn trương như bên Túc Duyên các song bầu

không khí nhộn nhịp đâu đâu cũng có thể nhìn thấy được.

Ngồi trong phòng nghỉ, tim Lôi Vi liên tục đập như trống trận. Hồi hộp và chờ đợi. Từ nhỏ nàng đã rất có duyên với các bữa tiệc, nhất là những bữa tiệc cưới trong các nhà hàng sang trọng, lòng lẫy khiến người ta không khỏi choáng ngợp. Nhớ lại bầu không khí đó, lòng nàng càng rộn ràng song cũng không kém phần căng thẳng. Đây là lần đầu tiên nàng tham gia một hôn yến truyền thống mà nữ chính lại là nàng. Chỉ nghĩ đến thôi đầu nàng lại căng lên. Bất giác, hai tay nàng đan chặt vào nhau.

_ Đừng khàn trương!- Nắm lấy tay của Lôi Vi, Thiên Phuong Công chúa chậm rãi nói.- Mọii hãy để tinh thần mình thật thoải mái.

_ Nhưng...mọii căng thẳng lắm!

Nhìn dáng vẻ chẳng khác nào như mèo con của Lôi Vi, Thiên Phuong phải nín thở mới không bật cười. Nha đầu này! Chuyện gì cũng có thể diễn tình đối diện, thậm chí còn dám chọc giận cả phụ hoàng của nàng, vậy mà giờ trông Lôi Vi chẳng khác nào bị nàng làm tình làm tội. Mím cười, nàng chậm rãi cầm lấy một cây trâm cài tóc cài lên đầu Lôi Vi.

_ Vui mừng, hạnh phúc nhưng cũng không kém phần hồi hộp, lo lắng. Vui mừng, hạnh phúc vì mình được chung sống với người mình yêu thương. Hồi hộp, lo lắng bởi không biết khi về chung sống với nhau rồi liệu bản thân có thể trở thành một hiền thê, cả hai có thể giữ trọn đạo phu thê với nhau hay không. Mọii không có người thân nào bên cạnh nên tâm trạng này càng thể hiện ra bên ngoài rõ ràng hơn. Ta rất hiểu tâm trạng của mọii bởi ta trước kia cũng vậy. Tuy rằng được dưỡng phi chăm sóc chu đáo và yêu thương như bào tử nhưng sự trống vắng khi mất đi mẫu thân là điều không thể nào bù đắp được. Ta nhớ ngày thành hôn, sau khi dưỡng phi tự tay mình trang điểm và căn dặn ta, ta ngồi một mình trong phòng khóc rất nhiều. Ta nghĩ, giả như mẫu thân ta còn sống thì tốt biết bao. Người sẽ cho ta một cái ôm thật chặt để trấn tĩnh ta và nói với ta rằng, ta là nữ nhi Người yêu quý nhất, là tân nương đẹp nhất. Rồi có thể mẫu tử ta đều sẽ khóc nhưng ta sẽ không cảm thấy trống vắng.

Dứt câu, Thiên Phuong Công chúa ngắm Lôi Vi thật kỹ và không khỏi mỉm cười.

_ Mọii đẹp lắm!

_ Thật sao ạ?- Đưa mắt nhìn Thiên Phuong Công chúa, Lôi Vi bật ra câu hỏi ngô nghê.

_ Đúng vậy! Tuân Nhi mà thấy mọii chắc chắn sẽ hồn lạc phách siêu.

Vừa nói, Thiên Phuong Công chúa vừa đưa gương cho Lôi Vi nhìn. Quả thật, nhìn vào chiếc gương đồng, nàng chỉ thấy gương mặt của mình bị biến dạng một cách nghiêm trọng. Nhưng nhìn thái độ của Công chúa như vậy nàng cũng yên tâm phần nào.

Vén tóc của Lôi Vi ra phía sau rồi nhìn ngắm nàng lần nữa, Thiên Phuong Công chúa chậm rãi rút ra một cây trâm bằng bạch ngọc [3] khiến nàng không khỏi ngạc nhiên. Hai con bướm đậu trên cây trâm được điêu khắc tinh xảo sống động làm người xem cứ ngỡ chúng đang vỗ nhẹ đôi cánh cùng nhau bay đến thiên nhai hải giác [4].

_ Đây là Ngọc Diệp trâm. Là trâm phụ hoàng ta tặng cho mẫu thân khi cả hai vẫn còn ở Đông Bình thành. Sinh thân năm ta mười tuổi, mẫu thân đã tặng nó cho ta. Nay ta tặng nó lại cho mọii.

_ Tỷ tỷ!- Ngẩng lên nhìn Thiên Phuong Công chúa, Lôi Vi không kìm được xúc động.

_ Đừng khóc!- Vừa cài trâm ngọc lên đầu Lôi Vi, Thiên Phuong Công chúa mỉm cười.- Hôm nay mọii là tân nương tử, nên cười lên mới phải.

_ Cảm tạ tỷ tỷ! Cảm tạ tỷ tỷ đã cho mọii cảm nhận được hơi ấm gia đình trong ngày trọng đại này.

Không nói gì, Thiên Phuong Công chúa chậm rãi cúi xuống, ôm Lôi Vi một cái thật chặt. Trong chốn Hoàng cung này không phải lúc nào cũng lạnh lẽo. Chỉ cần đề tâm một chút, ta sẽ tìm thấy hơi ấm tình người. Vậy nên, nàng nhất định kiên trì đến cùng.

_ Tân nương chuẩn bị xong chưa?

Chưa thấy người đã thấy tiếng. Lôi Vi không khỏi bật cười khi nghe thấy chất giọng lạnh lút, hồ hởi của Phi Đào. Hít một hơi đầy căng, nàng nhẹ nhàng buông Thiên Phuong Công chúa ra, rồi quay về phía cửa phòng. Từ cửa phòng, Phi Đào như chú sáo nhỏ chạy nhảy không ngừng, theo sau nàng ấy là Băng Tư và Quân Đài. Trên tay mỗi người bọn họ là khay đồ.

_ Trên tay mọii người là gì vậy?

_ Là khóa Như Ý và vòng Cát Tường- Phi Đào nhanh nhẩu đáp.- Từ chỗ Hoàng hậu và Giao phi sai người đem tới.

Khóa Như Ý và vòng Cát Tường đáng lẽ ra nên từ chỗ Thái hậu đem tới. Xem ra Minh Đức Thái hậu vẫn không có nhiều thiện cảm với nàng. Cũng phải thôi, cái tin nàng là Nguyên Lương đệ kia đã khiến toàn hậu cung được một phen kinh động. Trong suy nghĩ của Thái hậu, điều này đồng nghĩa với việc nó sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến địa vị của Ngọc Nhận. Vậy nên khi đại quân hồi kinh, Thái hậu đã ra sức phản đối. Nhưng vì Phúc Tuân đã tuyên bố trước toàn quân nên dù Người có phản đối cũng không thể thay đổi được điều gì. Vì vậy thiện cảm của Người dành cho nàng vốn đã không nhiều nay vì chuyện này mà ác cảm lại tăng lên vài phần.

_ Còn đây, hai viên minh châu do Lệ phi sai người đem tới.- Phi Đào vội nói tiếp.- Người nói, mong hạnh phúc của hai người luôn viên mãn, toàn vẹn như hai viên minh châu này.

Dứt câu, Phi Đào cùng Băng Tư và Quân Đài chậm rãi để ba khay đồ trên bàn. Lật mở từng chiếc khăn ra, Lôi Vi ngắm thật thật kỹ ba món đồ. Món đồ nào cũng đẹp, cũng sáng lấp lánh và ý nghĩa khiến nàng không khỏi cảm động.

_ Hảo ý của mọi người, muội xin đa tạ.

Không gì, Thiên Phương Công chúa chậm rãi đeo vòng Như Ý vào tay Lôi Vi rồi đeo khóa Cát Tường vào đai áo của nàng sau cuối là trao cho nàng hộp hai viên minh châu. Ngắm nàng thật kỹ, Thiên Phương Công chúa nở một nụ cười rạng rỡ.

_ Chỉ cần muội và Điện hạ hòa hợp, hạnh phúc với nhau là các trưởng bối và ta đã rất vui rồi.

_ Chắc chắn sẽ như vậy!- Nắm chặt tay Thiên Phương Công chúa, Lôi Vi khẳng định.

Tiếng xôn xao bên ngoài vọng vào lập tức thu hút sự chú ý của mọi người. Ngoài cửa phòng Đồng Thảo nhanh chóng bước vào cùng một tốp cung nữ.

_ Tham kiến Chiêu Anh Công chúa!- Cúi người thi lễ, Đồng Thảo cùng tốp cung nữ vội tung hô. Nói đoạn Đồng Thảo nhanh chóng tiến về phía trước.- Hồi Công chúa! Đã đến giờ rồi ạ!

_ Giờ lành đã tới!- Cùng lúc đó, một tên Thái giám bên ngoài hô to.- Mời tân nương từ nhanh chóng lên kiệu.

_ Ta biết rồi!- Thiên Phương Công chúa chậm rãi gật đầu.

Mở khăn phượng ra, Thiên Phương Công chúa nhìn ngắm Lôi Vi thật kỹ một lần nữa rồi đội khăn lên cho nàng

_ Chúng ta ra ngoài thôi!

Ngay lập tức hai cung nữ theo sau Đồng Thảo nhanh nhẹn đến đỡ Lôi Vi ra khỏi cửa. Đôi mắt nhìn theo nàng, Thiên Phương Công chúa chậm rãi bước ra khỏi cửa. Song khi chỉ còn chừng vài bước nữa, nàng liền dừng lại rồi quay sang nhìn Băng Tư khiến Băng Tư phải cúi đầu xuống.

_ Mẫu thân! Vui quá! Vui quá!- Từ bên ngoài Nam Cung Long vừa chạy vừa reo lên.

Bật cười Thiên Phương Công chúa nhanh chóng ra ngoài rồi giữ Nam Cung Long lại.

_ Mẫu thân! Mọi người đang làm gì mà vui vậy?

Câu hỏi ngô nghê của Nam Cung Long khiến Lôi Vi lúc này đang bước lên kiệu phải nén lăm mồm mới nhịn được cười.

_ Chẳng phải mẫu thân đã nói với Long Nhi rồi sao? Mọi người hôm nay đang tổ chức hôn lễ cho cửu cửu [5] của Long Nhi.

_ Thích quá!- Đưa mắt nhìn quan cảnh náo nhiệt xung quanh, Nam Cung Long reo lên.

_ Long Nhi thích thú đến vậy sao?- Tiến lại gần Thiên Phương Công chúa, Nam Cung Hàn chậm rãi hỏi.

Hướng mắt nhìn Hầu gia, Thiên Phương Công chúa mỉm cười thật tươi. Ký ức năm nào chợt ùa về trong tim cả hai. Bối Hồng cung năm ấy cũng nhộn nhịp như vậy. Chuyện Nam Cung Mân Lãng cho nàng, Nam Cung Hàn chậm rãi ngồi xuống cạnh con trai mình.

_ Đương nhiên rồi ạ!- Nam Cung Long gật đầu.- Sau này Long Nhi cũng muốn tổ chức một hôn lễ phong phong quang quang như thế này.

Nghe Nam Cung Long nói, những ai có mặt xung quanh cũng đều bật cười thích thú.

_ Nếu vậy Long Nhi phải trưởng thành nhanh lên!- Vừa cười, Nam Cung Hàn vừa nói.

_ Khỏi kiệu!- Một tên thái giám đồng dạng hô to.

Tiếng kèn nhạc vốn đã rộn rã lại càng trở nên rộn rã hơn khiến Bối Hồng cung trở nên náo nhiệt hẳn.

Đội lễ nhạc đi trước tiếp theo là kiệu hoa. Theo sát hai bên kiệu hoa là Đồng Thảo cùng hỷ nương. Và sau cùng là một tốp cung nữ mặc hỷ phục. Đoàn rước dâu đi tới đâu lập tức thu hút sự chú ý tới đó của đám cung nữ, nô tì. Bởi đây là lần đầu tiên trong đời họ được chứng kiến một đám cưới được tổ chức đưa đón dâu ngay bên trong Hoàng cung hơn thế nữa, đây lại là đám cưới thứ hai của Thái tử đương triều. Tuy không to bằng đám cưới trước nhưng nó cũng đủ lớn để khiến kẻ ngu ngốc nhất biết được rằng tân nương từ hôm nay có vị trí như thế nào trong lòng Thái tử Điện hạ.

Ngồi bên trong kiệu hoa, một tay giữ chặt hộp minh châu, một tay Lôi Vi nhẹ nhàng vén khăn trùm đầu lên quan sát mọi thứ bên ngoài qua ô cửa sổ nhỏ bị ngăn cản bởi tấm rèm đỏ. Cảm giác hồi hộp vừa mới bay biến giờ đã vùi vào vè. Thật tình, trong ngày trọng đại này có cô dâu nào lại không hồi hộp được chứ. Nhưng như Thiên Phương Công chúa nói, nếu có mẫu thân ở bên, nàng chắc sẽ không hồi hộp đến mức này. Mẫu thân! Nhắc đến hai chữ này, nàng bỗng nhớ đến gia đình mình kinh khủng. Không biết họ sẽ có phản ứng thế nào khi hay tin nàng đã kết hôn nhỉ? Mẹ nàng chắc chắn sẽ không cảm được nước mắt. Ba nàng tuy trước mặt vui vẻ nhưng nếu nhìn kỹ sẽ nhìn thấy giọt nước long lanh nơi đáy mắt. Phong Đạt chắc sẽ là người vui mừng nhất vì tổng được một đứa em chuyên đi chọc ngoáy ra khỏi nhà. Còn Hạ Huyền sẽ là thờ ơ than dài vì nàng còn trẻ như vậy đã theo chồng bỏ cuộc chơi khiến bà chị nàng cảm thấy tâm hồn héo úa, già cỗi này nọ lọ chai...Nghĩ đến đây nàng không khỏi bật cười, song giọt nước mắt lại không ngừng lăn

dài trên gò má ửng hồng của nàng.

_ Khóc gì chứ!- Vừa nói, Lôi Vi vừa đưa tay lên thận trọng lau nước mắt.- Hôm nay ngày vui thế này sao lại khóc được chứ.

Hít một hơi đầy căng, Lôi Vi cố lấy lại bình tĩnh. Trong ngày vui thế này, nàng nhất định phải cười thật tươi. Bởi tuy ở xa gia đình, song nàng biết nếu họ hay được nàng lấy được một người chồng tốt, họ sẽ rất vui mừng và quả trách nàng nếu nàng khóc. Vì vậy, nàng không được khóc. Nàng phải cười thật rạng rỡ để dù ở bất kỳ nơi nào họ cũng có thể nhìn thấy được...

...Đi hết một quãng đường dài, ngoài tiếng nhạc ra Lôi Vi hoàn toàn không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác. Song rất nhanh sau đó, nàng nghe thấy tiếng xôn xao nổi lên. Điều chỉnh lại tâm trạng cho thật tốt, nàng ngồi ngay ngắn chờ đợi.

_ Dừng!

Tiếng tên Thái giám lại vang lên. Liều sau đó kiệu hoa dừng hẳn. Xuyên qua khăn trùm đầu nàng thấp thoáng nhìn thấy một luồng sáng trắng xóa, tiếp theo đó một bàn tay thon dài đưa cho nàng một đầu sợi tơ hồng rồi diu nàng ra khỏi kiệu.

Vừa ra khỏi kiệu, Lôi Vi gặp ngay một chậu lửa được đặt ngay trước mặt. Trong tiếng reo hò của mọi người, nàng nhanh chóng bước qua. Ngẩng đầu lên nhìn về phía trước, qua lớp khăn mỏng, nàng có thể nhìn thấy Phúc Tuân đang đi ngay phía trước nàng. Vừa đi, chàng vừa chấp tay cảm tạ mọi người. Tưởng tượng ra dáng vẻ của chàng lúc này, nàng không khỏi mỉm cười hạnh phúc. Và nụ cười của nàng càng tươi hơn khi nhìn thấy chàng đang khoác trên người bộ tân lang do đích thân nàng may cho chàng. Chỉ nghĩ đến đó thôi bao nhiêu hạnh phúc lại dâng trào, tràn ngập trong tim nàng.

Ngay chính giữa sảnh lớn của Thuần Quân điện có treo một chữ hỷ đỏ rất to. Cả sảnh đường tràn ngập một sắc đỏ của hỷ sự. Bên dưới là một bàn thờ với đầy đủ lễ vật. Ngồi hai bên là Giao phi, dưỡng phi của Phúc Tuân và Lệ phi với tư cách đại diện cho đảng gái. Đứng ngay bên dưới Lệ phi còn có Vương Tổng quản và Trần Chương sự của Thái Thường Nhạc phủ. Và đứng ngay bên dưới Giao phi là Phúc Khai, phu thê Phúc Tường cùng các đệ đệ, muội muội khác của chàng.

_ Nhất bách thiên địa!

Nghe người chủ hôn hô to, Lôi Vi vội trấn an tinh thần rồi cùng Phúc Tuân quay về phía cửa, cúi lạy ba lạy. Nàng thật không muốn trong một ngày trọng đại như thế này lại xảy ra những sai sót không đáng có, vậy nên bao nhiêu kinh nghiệm xem phim cổ trang của nàng giờ được phát huy tối đa. Cũng may ngay bên cạnh nàng có một hỷ nương. Nên làm gì, quỳ lạy ra sao, đứng lên thế nào, tất tần tật đều được hỷ nương chú ý ra hiệu cho nàng vì vậy nàng cũng yên tâm phần nào. Bằng không, nàng giờ đã và mồ hôi hột.

_ Nhị bách cao đường!

Được hỷ nương cầm tay dìu, Lôi Vi nhanh chóng xoay người về phía sau, phía cao đường, cúi lạy bàn thờ gia tiên cũng như hai vị Quý phi.

_ Phu thê giao bách!

Hít một hơi đầy căng Lôi Vi quay về phía đối diện. Qua tấm khăn đội đầu nàng có thể nhìn thấy được nụ cười rất tươi của Phúc Tuân. Nam nhân này khi không cười đã khiến người đối diện mê mẩn tâm thần, khi cười lại càng khiến người ta hồn lạc phách siêu. Vậy nên, lần đầu đụng nhau nàng gọi chàng là Lan Lăng vương cũng vì lẽ đó. Nghĩ đến đây, tim nàng hốt nhiên đập nhanh một nhịp. Thấy chàng đang chậm rãi cúi đầu xuống, nàng vội chỉnh đốn lại tinh thần rồi cúi đầu xuống. Bao giờ mới hoàn tất lễ nghi đây? Đầu nàng sắp nổ bung rồi.

_ Mời tân lang và tân nương phụng trà cho Giao Quý phi và Đoàn Lệ phi.

Liền sau đó, một tỷ nữ nhanh chóng bưng lên một khay trà. Cùng Phúc Tuân tiến về phía Giao phi, nàng chậm rãi cầm tách trà lên.

_ Mời Giao Quý phi dùng trà! Chúc Quý phi vạn phúc!

Mỉm cười, Giao phi chậm rãi nhận trà từ tay Lôi Vi rồi uống một ngụm. Đặt tách trà xuống, từ trong túi áo, bà lấy ra một hồng bao.

_ Ta chúc hai con đồng tâm hảo hợp, bách niên giai lão.- Vừa nói, Giao phi vừa đặt hồng bao vào tay Lôi Vi.

_ Tạ Nương nương!- Cả Phúc Tuân lẫn Lôi Vi đồng thanh.

Nói đoạn cả hai nhanh chóng tiến về phía Lệ phi và phụng trà. Nhìn đôi trai tài gái sắc dâng trà cho mình, lòng Lệ phi trở nên ấm áp hơn bao giờ hết. Từ ngày Phúc Vinh chết đi, nếu không có sự giúp đỡ của Phúc Tuân và Lôi Vi, bà có lẽ đã không thể nào vượt qua cú sốc quá lớn ấy. Vậy nên, tuy không nói ra nhưng bà luôn cảm tạ trời đất khi đã để bà gặp được hai hài tử tốt thế này. Tuy tình cảm dành cho Phúc Vinh, Phúc Minh là không gì có thể thay thế được, song thực sự bà đã xem Lôi Vi như con của mình từ lúc nào không hay. Chỉ là bà không muốn nàng bị cuốn sâu vào cuộc chiến chôn hận cung cũng như cuộc chiến tranh quyền đoạt vị của các Hoàng tử nên chưa bao giờ nói muốn nhận nàng làm dưỡng tử.

Đặt tách trà xuống, Lệ phi chậm rãi đứng lên nhìn ngắm tân lang và tân nương thật kỹ. Mỉm cười hài lòng, bà chậm rãi gật đầu rồi cho tay vào tay áo.

_ Ta chúc hai con vĩnh kết đồng tâm, bách niên hảo hợp. Sớm ngày khai chi tán diệp!

_ Tạ Nương nương!

_ Động phòng hoa chúc!

Liền sau câu nói đó nhạc dường như to hơn, tiếng reo hò cũng to hơn khiến hai nhân vật chính quả thực chịu áp lực không nhỏ.

Tuy nhiên, những gì diễn ra sau đó thật sự khiến Lôi Vi không khỏi đau lòng. Tiếng là động phòng hoa chúc nhưng người đưa nàng vào phòng lại là hỷ nương. Sau khi căn dặn nàng ở đây đợi Thái tử, hỷ nương cũng nhanh chóng lui ra ngoài. Còn lại một mình với cái bụng đói, nàng quả thực oán hận mấy cái lễ nghi phiền phức này. Ngày đại hỷ vậy mà để cô dâu chết đói là thế nào?

_ Sao lại giống trong phim như thế chứ?/- Vừa xoa bụng, Lôi Vi vừa cảm thán.- Đói quá đi mất!

Từ lúc được hỷ nương đưa vào trong phòng đến khi trời tối mịt, Lôi Vi chưa có một hột cơm nào vào bụng. Trong khi đó, bên ngoài Phúc Tuần đang cạn hết ly rượu này đến ly rượu khác cùng mọi người. Nàng đoán, có khi chàng cũng đã ăn rồi cũng nên. Càng nghĩ càng ức chế. Ngày trọng đại gì lại bắt tân nương chịu khổ thế này. Bên ngoài tiếng ồn ào nổi lên càng lúc càng rõ khiến bụng của nàng cũng quặn lên vì đói.

_ Đói quá! Sắp chết tới nơi rồi!/- Vừa oán trời oán đất, Lôi Vi vừa nằm vật ra giường.- Ông trời ơi! Ta làm gì có lỗi với ông mà ông lại đẩy dọa ta thế này.

Nằm phục ra giường, khăn trùm đầu bị hất qua một bên, hé mắt ra nhìn, Lôi Vi thấy giữa gian phòng để một bàn thức ăn. Một nụ cười tinh quái nhanh chóng xuất hiện trên môi nàng.

Ngồi thẳng người lên, vén khăn trùm đầu ra phía sau, Lôi Vi đưa mắt quan sát tứ phía, đặc biệt là cánh cửa khép kín. Thấy an toàn, nàng nhanh chóng đứng thẳng người lên tiến về phía chiếc bàn nhỏ.

_ Sorry nhé Phúc Tuần! Em không thể chịu cảnh trọng nam kinh nữ này.- Vừa nói, Lôi Vi vừa cầm đũa lên toan gấp thức ăn. Song đũa còn chưa đụng thức ăn, nàng đã ngừng lại.- Không được! Dù ở thời đại nào, làm thế này còn ra thể thống gì nữa.- Bàn tay lưỡng lự, nàng định đặt đũa về chỗ cũ.- Nhưng mà mình sắp chết đói rồi. Miếng thịt ngon thế này!/- Hít một hơi đầy căng, nàng mạnh dạn đặt đũa xuống toan gấp miếng thịt.- Nhưng dù sao Phúc Tuần cũng chưa vào. Ăn trước còn gì ý nghĩa.- Bụng nàng nhanh chóng kêu lên mấy tiếng bất bình.- Đẹp! Đẹp! Đẹp! Bao nhiêu lễ nghi đẹp hết đi!

Nói đoạn Lôi Vi dứt khoát cho đũa vào gấp miếng thịt. Nhưng thịt chưa gấp được nàng đã nghe thấy tiếng bước chân cùng với đó là tiếng giục giã bên ngoài cửa.

_ Nhanh lên!/- Một giọng nữ hồi hã.- Tại sao các ngươi có thể quên một cách ngớ ngẩn như thế hả? Điện hạ đã căn dặn kỹ lưỡng rồi vậy mà các ngươi cũng quên được. Vào trong, các ngươi phục vụ cho cẩn thận không là không ai cứu được cái mạng của các ngươi đâu.

Nữ nhân kia nói gì Lôi Vi nghe chả hiểu. Nhưng nghe trong câu chữ, xem ra đám tỷ nữ này đã quên một chuyện quan trọng rồi.

_ Dù sao cũng không liên quan đến mình! Ăn đã!

Khi đói bụng, bao nhiêu tính cách tốt đẹp của Lôi Vi đều bay biến sạch sẽ, nhất là trong hoàn cảnh nàng đã phải chịu đói mấy giờ liền. Hít một hơi đầy căng xoa hai tay vào với nhau, nàng toan cầm đũa lên liền nhìn thấy hàng loạt bóng đen ngoài cửa, tiếng bước chân hồi hã vừa rồi cũng ngừng lại. Hoàng hốt, nàng vội đặt đũa xuống bàn vừa quay trở lại giường vừa chỉnh sửa lại y phục rồi kéo khăn trùm đầu xuống.

Cánh cửa bật mở, tiếng bước chân lại vang lên.

_ Thừa Lương đệ! Điện hạ sai chúng nô tỳ đem ít đồ ăn qua cho Người dùng trước ạ.

Nghe nữ tỳ kia nói, lòng Lôi Vi không khỏi kinh ngạc. Vậy ra việc quan trọng mà nữ tỳ kia vừa nói tới chính là đem đồ ăn đến cho nàng sao? Nói vậy, Phúc Tuần sớm đã sai người đem đồ ăn đến cho nàng nhưng vì bận rộn nên bọn họ quên mất vì vậy mới đem đến trễ.

_ Chẳng phải trên bàn đã bày sẵn đồ ăn rồi sao?

_ Vâng ạ! Nhưng đây là đồ ăn Người sẽ dùng với Thái tử ạ.

_ À!/- Lôi Vi khẽ gật đầu.- Vậy các ngươi cứ để số đồ ăn đó trên bàn đi.

_ Vâng ạ!

Dứt câu, đám tỷ nữ nhanh nhẹn tiến về phía chiếc bàn để bày biện lại đồ ăn trên bàn sao cho hợp lý.

_ Thái tử vẫn còn ở bên ngoài sao?/- Lôi Vi cất tiếng hỏi.

_ Thừa vâng!

_ Vậy Người đã ăn gì chưa?

_ Hồi Lương đệ! Điện hạ vẫn chưa ăn gì ạ.

Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên. Lễ nào từ nãy giờ Phúc Tuần chỉ toàn uống rượu thôi sao? Như thế bụng nào chịu cho nổi chứ. Thế mà từ nãy giờ nàng

cứ nghĩ chàng ở ngoài đó đã ăn rồi.

_ Bày xong đồ rồi các người lui ra đi. Người sai người đem cho ta ít thuốc giải rượu tới.

_ Vâng!

Dứt câu đàm cung nữ nhanh chóng lui ra và khép cửa lại. Còn lại một mình trong phòng, Lôi Vi không khỏi thở dài.

_ Thiệt tình! Sao lại chưa ăn gì thế này chứ? Anh muốn phá bao tử sao? Haizzz!!!

Lại thở ra một hơi dài thường thục, Lôi Vi quyết định chờ Phúc Tuấn. Ban nãy nàng nghĩ chàng ở ngoài đó ăn rồi nên bản thân muốn ăn ít đồ ăn cho đỡ đói để chờ chàng vào. Giờ biết đến chàng cũng chưa ăn, nàng thật chẳng còn lòng dạ nào để ăn nữa. Quay sang nhìn ngọn lửa đang nhảy múa trên cây nến màu vàng cao sang, nàng chậm rãi đếm nhịp thời gian trôi. Từng nhịp, từng nhịp đi qua kéo theo đó là biết bao nhiêu suy nghĩ của nàng.

Thế sự vô thường

Dòng lịch sử vẫn cứ chảy, không dừng lại

Không vì bất kỳ lý do gì mà dừng lại.

Đời người mỏng manh chỉ có một

Chi bằng ta cứ bỏ mặc tất cả để sống bên cạnh người ta yêu thương.

Đã bị nhốt lại giữa dòng lịch sử rồi, nàng cũng chẳng muốn suy điều gì nữa

Chỉ muốn toàn tâm toàn ý yêu và được yêu.

Ngọc trân quý nhất là viên ngọc có thể tỏa sáng giữa nhân gian

Người trân quý nhất là người sống không nuôi tiếc điều gì.

...Tiếng cười nói mỗi lúc một gần, tiếng bước chân mỗi lúc một dồn dập. Hai tay của Lôi Vi hốt nhiên đan chặt vào nhau. Tim nàng cũng nhanh chóng đập nhanh vài nhịp. Hít một hơi đầy căng, nàng vội ngẩng đầu lên, xuyên qua lớp vải đỏ, nàng nhìn thấy trước cửa xuất hiện không ít bóng đen, cùng với đó là chất giọng đùa giỡn của không ít nam nhân. Xem chừng các đệ đệ của Phúc Tuấn rất có hứng thú với chuyện động phòng của phu thê nhà người ta. Nghĩ đến đây, gương mặt nàng đỏ cả lên.

Huyền não được một lúc, bên ngoài lại im ắng trở lại. Rất nhanh sau đó có người đẩy cửa vào rồi có không ít tiếng bước chân bước về phía nàng, đến cuối cùng chỉ còn lại một tiếng bước chân. Lôi Vi nhận ra tiếng bước chân này. Tiếng bước chân chậm rãi, khoan thai, điềm đạm nhưng vẫn không kém phần uy dũng và tràn đầy sức mạnh. Đó là tiếng bước chân của chàng!

Liền sau đó Lôi Vi cảm nhận được một bên nệm bị lún xuống. Phúc Tuấn ngồi xuống rồi! Tâm trạng của Lôi Vi lúc này vừa hạnh phúc lại vừa căng thẳng. Hít một hơi đầy căng, nàng cố thả lỏng tinh thần.

_ Mời tân lang mở khăn che mặt của tân nương!- Tiếng hỷ nương vang lên lãnh lót.

Rất nhanh sau đó, Lôi Vi nhìn thấy Phúc Tuấn dùng một đầu gối nhẹ nhàng gạt khăn che mặt của nàng ra. Bẽn lẽn, nàng liếc mắt nhìn chàng một lượt. Thấy chàng mặc áo tân lang cho đích thân mình may, lòng nàng không khỏi rộn ràng hạnh phúc. Dưới ánh nến hư ảo, bộ y phục ấy, dường như càng làm tôn lên vẻ đẹp của chàng khiến nàng quả thực không kim được mà ngẩn đầu lên mỗi lúc một cao.

Trong ánh nến mờ ảo, Phúc Tuấn một tay cầm gối gạt khăn trùm đầu lên, một tay nhẹ nhàng cầm khăn trùm đầu vén hẳn ra phía sau. Gương mặt nhỏ nhắn, yêu kiều của Lôi Vi nhanh chóng hiện ra trước mặt chàng. Đôi gò má ửng hồng, đôi môi mím chặt đầy e thẹn. Những cử chỉ dù là nhỏ nhất của nàng đều khiến chàng đã say lại càng say. Men rượu và men tình quện chặt vào nhau khiến chàng không tài nào thoát khỏi cơn say và cũng không muốn thoát khỏi nó.

_ Mời tân lang, tân nương uống rượu giao bôi.

Rất nhanh sau đó một hỷ nương dâng lên một khay rượu. Cả hai nhanh chóng cầm lấy ly rượu của mình. Vòng tay lại, cả hai nhìn thật sâu vào đôi mắt nhau. Tình nồng ý đượm, hạnh phúc tràn đầy, những mỹ từ ấy dường như vẫn chưa đủ để lột tả hết những cảm xúc đang dâng trào trong họ lúc này. Mỉm cười thật tươi cả hai uống cạn ly rượu giao bôi.

Sau khi hỷ nương dâng rượu lui ra, hỷ nương chủ trì buổi lễ chậm rãi tiến lên.

_ Chúc tân lang, tân nương vĩnh kết đồng tâm, bách niên hảo hợp, tảo sinh quý tử.

Sau đó, đồng loạt các hỷ nương cúi người thi lễ rồi lui ra ngoài. Tân phòng [6] chẳng mấy chốc đã im ắng trở lại. Vừa mới thả lỏng tinh thần được một chút, đầu Lôi Vi lại căng thẳng. Hai tay liên tục đan vào nhau. Thấy vậy, Phúc Tuấn khẽ mỉm cười nắm lấy tay nàng.

_ Vi Nhi! Đừng căng thẳng!

_ Thiệt sự rất căng thẳng đó!- Vừa nói, Lôi Vi vừa đưa mắt nhìn Phúc Tuân.- Lẽ nghi xong hết rồi phải không?

Nhìn vào đôi mắt có phần lo lắng của Lôi Vi, Phúc Tuân phải nén lắm mới nhịn được cười. Nữ tử này trời không sợ, đất không sợ, thậm chí chết cũng sợ vậy mà lại sợ lẽ nghi. Nghĩ đến đây chàng chợt nhớ lại hình ảnh nàng đọc quyển lễ ký trong Bối Hồng cung năm nào. Nỗi sợ này của nàng qua bao nhiêu năm vẫn vậy.

_ Xong hết rồi!- Phúc Tuân ôn nhu nói.- Nhưng chúng ta còn vài việc cần phải làm.

_ Há?

Nghe Phúc Tuân nói, Lôi Vi không khỏi giật mình. Lẽ nghi vẫn chưa xong sao? Rõ ràng trong mấy bộ phim cổ trang, hôn lễ đều dừng lại ở chỗ cả hai uống rượu giao bôi là xong mà? Lẽ nào đến chuyện này, phim ảnh cũng lừa khán giả?

Nhìn vẻ mặt hoang mang của Lôi Vi, Phúc Tuân không thể không cười lớn càng khiến nàng khó hiểu.

_ Anh cười gì thế?

_ Ta nói này Vi Nhi! Nàng định để đồng đồ ăn trên bàn kia cho ai ăn vậy hả? Bồn Thái tử đây không muốn động phòng với cái bụng rỗng đâu.

Khi Lôi Vi kịp hiểu hết ý tứ trong câu nói của Phúc Tuân, chàng đã tiến lại gần bàn ăn từ khi nào. Lẽ nào chàng thấy nàng chưa đủ căng thẳng hay sao mà còn tặng nàng một vô nữa chứ? Hít vào một hơi đầy hăm hực, nàng nhanh chóng tiến về phía bàn ăn. Thấy chàng cầm đĩa lên, không chần chừ nàng vội giật lấy gấp một miếng thịt cho vào miệng.

Nhìn tác phong của Lôi Vi, Phúc Tuân biết ngay nàng muốn trả đũa mình. Quân tử không chấp nhặt với nữ tử. Khẽ bật cười, chàng cầm lấy đôi đũa còn lại được đặt bên cạnh nàng. Nhưng chưa kịp gấp, chàng đã bị nàng bồi cho một vô.

_ Đũa đó khi nãy em đã ăn rồi!- Vừa gấp thức ăn, Lôi Vi vừa chậm rãi nói.

_ Há?- Phúc Tuân ngạc nhiên.- Khi nãy nàng ăn rồi?

_ Uhm!- Lôi Vi gật đầu.- Chờ anh đến đâu cả ruột nên em đã ăn trước vài miếng rồi. Thành ra, đôi đũa đó đã được em dùng rồi.

_ Sao có thể...khi nãy ta thấy đồ ăn trên bàn còn nguyên. Sao có thể chứ...

_ Sắp lại đồ ăn có gì khó?!

Câu nói của Lôi Vi khiến Phúc Tuân á khẩu không biết nói gì. Như chỉ chờ có thế, nàng vội nuốt miếng cơm rồi cười rộ lên. Lúc này, chàng mới biết nàng vừa lừa mình.

_ Nàng đấy!- Vừa đẩy đầu Lôi Vi, Phúc Tuân vừa cầm lấy đôi đũa.

_ Ăn thôi!

Nói đoạn, bữa ăn tối, hay nói chính xác hơn bữa ăn khuya của hai người chính thức bắt đầu. Vừa ăn cả hai vừa trò chuyện vui vẻ khiến bầu không khí trở nên nhộn nhịp hơn càng khiến cho hạnh phúc lan tỏa mỗi lúc một rộng. Những cử chỉ ân cần, quan tâm lẫn nhau khiến hai người càng lúc càng xích lại gần nhau hơn. Cái e thẹn của nàng tân nương dường như cũng đã không còn nữa. Thay vào đó là nụ cười rạng rỡ và đôi mắt có phần tinh nghịch của Lôi Vi.

_ Đây!- Vừa nói, Lôi Vi vừa gấp một miếng thịt đưa về phía Phúc Tuân.

_ Lần này, ta không mắc lừa nàng nữa đâu.

Dứt câu, Phúc Tuân nhanh chóng giữ lấy tay Lôi Vi rồi cho miếng thịt vào miệng. Nhìn bộ dạng của chàng, Lôi Vi không kìm được cười vậy là chẳng mấy chốc bao nhiêu đồ ăn trong miệng đều văng hết cả chưa kể bản thân nàng còn bị một trận ho sặc sụa.

_ Cát Lôi Vi! Nàng được lắm!- Phùi com dính trên mặt mình, Phúc Tuân không khỏi thở dài.- Thật không ngờ cung cách của tân nương tử của ta lại khác người đến vậy.

_ Em...em...không có ý...có ý...mà!- Vừa ho, Lôi Vi vừa nói.

_ Được rồi!

Nói đoạn Phúc Tuân một tay vỗ lưng cho Lôi Vi, một tay đưa nước cho nàng uống. Đón lấy ly nước, nàng vừa uống vừa vuốt ngực. Nhìn điệu bộ của nàng, chàng không khỏi liên tưởng tới bộ dạng của những chú mèo tham ăn, song kỳ thực...nàng nào có tham ăn. Nghĩ vậy, chàng vội kìm tiếng cười lại.

_ Trên mặt còn dính com này!

Vừa nói, Phúc Tuấn vừa đưa tay lên phùi nhẹ những hạt com trên mặt Lôi Vi. Vừa phùi, chàng vừa nhìn ngắm thật kỹ gương mặt nàng. Theo thời gian, gương mặt trẻ con, có chút ngây ngô của nàng đã dần trưởng thành hơn. Các đường nét trên gương mặt cũng thay đổi đôi chút để tạo nên sự mềm mại dịu dàng của một thiếu nữ đang ở độ tuổi đẹp nhất đời người. Bàn tay nhẹ phùi hạt com cuối cùng. Từng đầu ngón tay của chàng như bị hơi thở ấm nóng của nàng giữ chặt không thể nào rời đi. Nhẹ nhàng di chuyển bàn tay lên gò má của Lôi Vi, Phúc Tuấn chậm rãi dịch đầu lại gần hơn. Chậm rãi, từng chút, từng chút một, hai hơi thở dần quyện hòa vào nhau, môi kề môi không rời.

Lướt nhẹ trên đôi môi mềm của Lôi Vi, Phúc Tuấn vừa dùng lưỡi tách miệng của nàng ra rồi nhanh chóng quấn lấy lưỡi, làm khuấy đảo khoan miêng của nàng. Một tay vẫn đặt trên gương mặt nàng, một tay chàng nhanh chóng vòng ra sau ôm lấy eo và kéo nàng lại gần mình. Vòng tay của chàng cũng nhanh chóng tăng thêm lực níu giữ. Cả hai cứ vậy quấn chặt lấy nhau mãi không rời..

Điều chỉnh lại tư thế, Phúc Tuấn nhanh chóng cho một tay ra sau ôm lấy vai Lôi Vi, một tay luồn xuống dưới đầu gối nàng rồi nhanh chóng bế nàng tiến về giường. Bị bế lên bất ngờ, nàng chỉ kịp "a" lên một tiếng rồi vội vòng tay ra sau ôm lấy cổ chàng. Nhìn nàng thật triu mến, mỉm cười, chàng lại tiếp tục trao cho nàng những nụ hôn ướt át dài triển miên.

Đặt Lôi Vi nằm xuống giường, Phúc Tuấn nhìn ngắm nàng thật kỹ. Đôi gò má của nàng đã đỏ ửng lên từ bao giờ khiến lòng chàng trào dâng không biết bao nhiêu cảm xúc. Càng nhìn ngắm gương mặt ấy, ngọn lửa trong lòng chàng lại càng bùng cháy mỗi lúc một mãnh liệt, không thể nào dập tắt.

_ Cát Lôi Vi!- Cúi người xuống, Phúc Tuấn thì thầm vào tai Lôi Vi.- Từ giờ trở đi, chúng ta đã trở thành phu thê. Nàng giờ đã trở thành thê tử của Mạnh Phúc Tuấn. Là thê tử mà ta trân ái nhất đời này kiếp này. Vậy nên, ta tuyệt đối không cho phép bất kỳ gã nam nhân nào có ý đồ với nàng.

Dứt câu, Phúc Tuấn cho tay mình trượt dài theo cánh tay của Lôi Vi rồi nhanh chóng lần tìm và tháo đai áo của nàng ra...

Trong không khí, tình yêu và dục vọng đã hòa quyện làm một với nhau từ bao giờ...

-----
[1] Hôn yến: yến tiệc mừng hôn lễ.

[2] Đệ tước: em dâu.

[3] Bạch ngọc: thứ ngọc trắng quý giá.

[4] Thiên nhai hải giác: chân trời góc bể.

[5] Cữu (cữu): cậu.

[6] Tân phòng: phòng tân hôn

Hết chương 109

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Màn biểu diễn liêu lĩnh

Yên Khâu quốc

Cả một gian phòng rộng lớn của Đại điện im lặng đến lạ thường khiến không khí trong phòng như bị cô đặc lại. Đôi mắt của Lãnh Hàn Phong vốn đã cô lạnh giờ lại thêm phần u tối khiến ai ai cũng không dám lại gần. Nhìn từng hàng chữ lướt qua mắt, lòng chàng không khỏi quặng đá.

_ Vi Vi! Cuối cùng...nàng cũng đã được như ý nguyện.

Chất giọng khàn đặc tựa như người bệnh càng khiến sự bi thương lộ rõ ra ngoài. Hít một hơi đầy căng, chàng chậm rãi đứng lên tiến về phía cửa sổ. Bên ngoài, góc Tử Vi chàng trông cách đây nhiều năm trước giờ đã không còn tràn đầy sức sống nữa. Thu sang, hoa Tử Vi đã dần héo tàn, lá cũng đã bắt đầu rụng, vậy nên nhìn góc Tử Vi lúc này, lòng chàng càng thêm quặng đá.

Hình ảnh Lôi Vi chợt hiện lên một cách sống động trong mắt Hàn Phong. Cử chỉ, điệu bộ, dáng đi, lời nói...đều toát lên vẻ tinh nghịch, vô ưu. Hình ảnh ấy của nàng, chàng dù có dùng cách gì cũng không thể nào xóa bỏ được.

Rồi hình ảnh nàng đứng dưới gốc Tử Vi trong bộ y phục tân nương màu đỏ do chàng tưởng tượng ra hiện lên. Nàng yêu kiều trong bộ y phục đó thắm

ấy khiến người khác không khỏi ngất ngây mê đắm. Nhìn gương mặt thanh tú bừng sáng rạng rỡ của nàng, Hàn Phong nhẹ nhàng vươn tay ra, chàng muốn nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng, chàng muốn nắm lấy bàn tay ấy cả đời không buông. Nhưng tất cả những gì chàng giữ được chỉ là không khí. Bàn tay chàng chới vơi giữa khoảng không vô định. Một chút hốt hoảng hiện lên trong mắt chàng để rồi chàng cứ vậy thẫn thờ nhìn ngắm góc Từ Vi ngay trước mặt.

_ Vi Vi...nàng nhất định, nhất định phải hạnh phúc.

Khẽ thờ ra, Lân Hàn Phong nhắm nghiền đôi mắt của mình lại.

_ Khởi bẩm Hoàng thượng!

Chất giọng của Bùi Thạch An truyền vào khiến Hàn Phong hơi giật mình.

_ Nói!

_ Tề phi nương nương đang ở bên ngoài cầu kiến ạ.

_ Cho vào!

Sau một hồi đắn đo, Hàn Phong cũng quyết định để Tề phi vào. Bùi Thạch An nhanh chóng dạ một tiếng rồi lui ra. Chẳng mấy chốc, Tề phi tay bế tiểu Hoàng tử Ngao Dương chậm rãi tiến vào Đại điện.

_ Tham kiến Hoàng thượng. Hoàng thượng...

_ Nàng không cần đa lễ!- Vừa nói, Hàn Phong vừa tiến tới đỡ Tề phi.- Mặt trời đã lên cao thế này sao nàng không ở trong phòng nghỉ ngơi.

_ Vi tiểu Hoàng tử nhớ phụ thân nên thần thiếp bế con qua đây thăm Bệ hạ. Thần thiếp biết, Bệ hạ bận trăm công nghìn việc nên không dám cầu xin Người đến thăm mẫu tử thần thiếp. Vậy nên thần thiếp...chỉ là muốn hài tử được gặp phụ hoàng của mình nên đã mạo muội đến đây thế này.

Không nói gì, Hàn Phong nhẹ nhàng mỉm cười rồi vòng tay qua ôm Tề phi, dịu dàng đến ghê.

*

Vừa mới làm lễ thành hôn xong được vài ngày, đoàn quý tộc người phương Tây cũng vừa đến Tân Thục. Nghi thức chào đón đoàn người phương Tây dĩ nhiên nữ nhân không được tham dự, điều này khiến Lôi Vi quả thực cảm thấy chán nản vô cùng. Đã vậy, khi Phúc Tường kể buổi lễ đón tiếp náo nhiệt đến thế nào, nàng thật muốn đánh cho tên Vương gia này một trận. Chàng ta thực sự rất biết cách khiến người khác đau lòng!

Mở hé ô cửa sổ, Lôi Vi đưa mắt nhìn ra khoảng sân rộng ngay trước mặt. Mọi người đi lại tấp nập, bầu không khí nhộn nhịp hẳn lên khiến nàng quả thực không khỏi cảm thán. Cách đây vài ngày trước, Minh Đức Thái hậu cho triệu kiến toàn bộ thế thiếp của Phúc Tuấn đến Trường Sinh điện và lệnh cho mọi người phải chuẩn bị một bài vũ để chào đón đoàn quý tộc phương Tây. Trước kia, khi chào đón Edlen, nàng đã phải múa mờ mẫn, giờ khi chào đón đoàn quý tộc phương Tây, nàng lại cùng với mọi người có màn múa mờ mẫn. Xem ra, nàng thực sự có mối duyên không thể nào gỡ được với nghiệp "cầm ca". Nghĩ đến đây, nàng khẽ mỉm cười.

Hít một hơi đầy căng, Lôi Vi chậm rãi quay người vào trong. Bên trong gian phòng nhỏ được chuẩn bị riêng cho các thế thiếp của Đông cung này, ngoài Ngọc Nhạn và nàng ra, dường như ai cũng bận rộn sửa soạn. Thủy Trúc được tỷ nữ kẻ lại mắt, Trương Nguyệt vừa nhìn tỷ nữ của mình sửa lại móng tay vừa không khỏi cau có nhưng nàng ta tuyệt nhiên không nỡ bỏ tỷ nữ của mình như thường ngày, Phần Diễm ngồi một chỗ nhắm mắt dưỡng thần để tỷ nữ của mình cài đồ trang sức lên đầu, Phương Thoa từ nãy giờ vẫn chọn lựa xem nên đeo đồ trang sức nào cho hợp. Nhìn chung, mỗi người một công việc song ai ai cũng đang tỏ ra đứng đắn, đoan chính. Nghĩ đến điều này, nàng thực chỉ muốn quay đi.

_ Lương đệ không sao chứ?- Đứng bên cạnh, Đồng Thảo khẽ lên tiếng hỏi.

_ Muội không sao!- Lôi Vi chậm rãi lắc đầu.

Vốn định quay về phía cửa sổ để hít chút không khí, song vừa nhìn thấy Yên Xuân, nàng đã mỉm cười tiến lại gần. Thời gian gần đây, nàng và nàng ấy thường hay lui tới với nhau. Tuy không thể gọi là thân thiết song mối quan hệ giữa hai người đang ngày một tốt đẹp. Theo đó, mọi lời dèm pha bàn tán cũng không ít. Những phi tử khác một mặt a dua, nịnh nọt nàng, một mặt ra sức nói xấu Yên Xuân, bảo rằng nàng ấy vì muốn lấy lòng nàng nên mới theo đuôi nàng. Vừa mới nhập Đông cung chưa được bao lâu, nàng lại vướng vào rắc rối này song người bị tổn thương lại không phải là nàng. Nhưng truy đến tận cùng gốc rễ, nàng quả thực không khỏi kinh hoàng. Đám người a dua nịnh bợ kia trên thực tế nào có hảo ý nào với nàng, bọn họ thấy mối quan hệ giữa nàng và Yên Xuân tốt đẹp liền tìm cách phá hỏng, chặt đứt mối quan hệ đó để cô lập nàng sau đó sẽ tìm cách dôn ép nàng, khiến nàng bị thất sủng, phải sống một đời cô độc. Càng nghĩ, nàng càng cảm thấy toát mồ hôi hột.

Cũng may Yên Xuân là nữ tử thông minh, có chính kiến của mình, không dễ bị lung lay lại thêm vào đó Lôi Vi căn bản không phải là dạng người chịu ngồi yên để người khác hãm hại mình. Vậy nên tin đồn nổi lên chưa được bao lâu nàng đã dẹp yên. Nàng chẳng qua chỉ tổ chức một bữa tiệc nho nhỏ với sự tham gia của các phi tử khác của Phúc Tuấn. Trong bữa tiệc ấy, nàng cho chơi trò chơi nói thật. Vì là một trò chơi mới lạ nên ai ai cũng háo hức tham gia. Khi đến lượt mình có quyền hỏi, nàng đã khiến những ai có mặt ở đó phải câm nín:

"_ Đạo gần đây bỗng nhiên nổi lên một tin đồn trong Đông cung khiến ta cảm thấy buồn lòng vô cùng.- Chất giọng của Lôi Vi đầy buồn bã.- Mọi người cũng biết đó là tin đồn gì rồi đây. Vậy nên, ta muốn mượn trò chơi này để hỏi các tỷ xem, tin đồn kia có phải là thật không?"

Ngay lập tức ai nấy cũng bác bỏ tin đồn Yên Xuân theo đuôi nàng, không ai nói rằng tin đồn đó là có thật.

_ Có thật là không có tin đồn như vậy không, Phụng Chiêu huấn?- Vừa hỏi, Lôi Vi vừa quay lại nhìn Phụng Thoa đầy mong chờ.

Phụng Thoa dĩ nhiên gật đầu xác nhận, đồng thời, nàng ta cũng không quên kèm theo vài câu tăng bốc...

Khi ai nấy đã bắt đầu ngà ngà say, Lôi Vi mệt mỏi vò chống tay lên bàn, nhìn mọi người mỉm cười.

_ Hôm nay ta rất vui vì các tỷ muội đã đến dự bữa tiệc của ta.- Vừa nói, Lôi Vi vừa hít ột hơi đầy căng.- Thật không có gì vui bằng khi tất cả chúng ta có thể ngồi đây cùng với nhau thưởng thức đêm thu mát mẻ.

_ Lương đệ nói không sai!- Hứa Thủy Trúc góp giọng vào.- Giá như tỷ muội chúng ta ngày nào cũng vui vẻ như thế này với nhau thì tốt biết mấy.

Nghe Thủy Trúc nói, Lôi Vi quả thực không kìm được mà nổi da gà. Song bề ngoài, nàng vẫn phải tươi cười.

_ Hứa tỷ nói phải!- Vừa cười, Lôi Vi vừa nói.- À phải rồi!- Như sực nhớ ra điều gì đó, nàng vỗ nhẹ vào đầu mình.- Ta quên nói với các tỷ muội, trò chơi nói thật khi này rất linh nghiệm đó. Vậy nên nếu ai khi này nói dối sẽ phải chịu hậu quả khôn lường.

Bốn chữ "hậu quả khôn lường" vừa được Lôi Vi nói ra, ngay lập tức đã khiến bầu không khí trong bàn tiệc trở nên cô đặc trở lại. Dù bề ngoài có giữ vẻ điềm tĩnh đến đâu, nhưng trong đáy mắt đã lộ vài phần lo lắng.

_ Hậu quả khôn lường?- Phụng Thoa dò hỏi.

_ Đúng vậy!- Lôi Vi vô tư gạt đầu.- Tùy mức độ nghiêm trọng của lời nói dối mà sẽ nhận cái kết xứng đáng. Phải chịu đau đớn về thể xác có khi chỉ một ngày nhưng...cũng có khi đến mấy ngày liền. Nghiêm trọng hơn là người đó có thể mất mạng. Thật tình! Muội chi vì thú vui của bản thân mà quên mất điều này.- Vừa nói, nàng vừa thờ dãi âm thầm. Song sau đó rất nhanh, nàng đã cười thật tươi.- Nhưng muội nghĩ các tỷ muội ngồi ở đây đều thật lòng cả nên sẽ không có chuyện gặp phải báo ứng gì đâu.

Lôi Vi nói vậy, ai nấy cũng cười gượng gạo...

Tiệc tàn, trở về phòng, trong khi Đồng Thảo lộ rõ vẻ lo lắng, Lôi Vi và Tiểu Không Tử được một phen cười nghiêng ngả.

_ Lương đệ! Người còn cười được? Lỡ chuyện này lộ ra ngoài...

_ Suyt!- Vội bịt miệng của Đồng Thảo lại, Lôi Vi vừa nói vừa cười.- Tỷ đừng có nói xui. Chuyện này ở Túc Duyên các chi có ba người chúng ta biết mà thôi.

_ Phải đấy Đồng Thảo!- Tiểu Không Tử trấn an Đồng Thảo.- Trước khi dâng đồ ăn lên, ta đã kiểm tra mọi thứ đầu vào đó cả rồi. Đồ ăn còn thừa của các chủ tử, ta cũng đã đích thân đem đi đổ ở một nơi kín đáo rồi. Vậy nên sẽ không có vấn đề gì phát sinh đâu.

_ Nhưng tại sao Lương đệ lại chọn Phụng Chiêu huấn mà không phải các vị chủ tử khác?

_ Bởi vì nàng ta nhỏ tuổi nhất!

Câu trả lời úp mở của Lôi Vi ngoài Tiểu Không Tử ra, Đồng Thảo quả thực không hiểu ý nghĩa của nó. Phụng Thoa tuy lanh lợi nhưng chỉ biết hùa theo kiếm lợi cho mình mà quên mất sự phòng bị cho bản thân, vô tư nghĩ rằng bản thân sẽ không xảy ra chuyện gì. Đó là suy nghĩ thường có của những người nhỏ tuổi, không có kinh nghiệm sống trong Hoàng cung. Vậy nên nàng ta chắc chắn sẽ không phòng bị bất kỳ điều gì. Vì vậy khi bị "hậu họa khôn lường", nàng ta chắc sẽ tin sái cổ. Với một con người chỉ biết tìm đường kiếm lợi cho bản thân đây quả thật là một cú sốc, là bài học thấm thía. Cho nàng ta nhận lấy bài học này, để nàng ta từ nay về sau không dám làm càn hay giở chiêu nào theo chiều này, bằng không nàng ta thực sự sẽ có hậu quả khôn lường. Thêm vào đó tuổi đời của nàng ta còn trẻ, nếu uốn nắn được nên uốn nắn ngay từ đầu tránh bị cuộc chiến chốn cung đình cuốn vào trở thành một độc phụ.

_ Tiểu Không Tử! Sáng mai ngươi hãy sang Thường Vinh đài dò la thử xem tối nay Phụng Chiêu huấn có ngủ ngon giấc không.

_ Nàng quả đúng là yêu tinh chứ chẳng phải người.

Tiểu Không Tử chưa kịp "vâng" cất giọng trầm vang lên ngoài cửa đã khiến ba người trong phòng giật bắn người. Đồng Thảo vội vàng mở cửa, lập tức nhìn thấy Phúc Tuấn đứng đó với gương mặt hết sức uy nghiêm khiến người đối diện không dám hó hé.

_ Tham kiến Điện hạ!- Vừa cúi người thi lễ, Lôi Vi vừa tung hô.- Điện hạ cát tường!

_ Tất cả lui ra đi!

Nhìn thấy mọi người lui ra khỏi phòng, Lôi Vi chậm rãi đứng lên. Song chưa kịp đứng thẳng người, nàng đã bị Phúc Tuấn bồi cho một câu:

_ Ta chưa cho nàng đứng lên!

_ Hả?- Lôi Vi ngạc nhiên nhìn Phúc Tuấn.

_ Hiếm hoi lắm nàng mới thi lễ với ta, ta không thể để nàng đứng lên nhanh như thế được.- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa chậm rãi tiến lại ghé và ngồi.- Nói ta nghe xem, nàng đã cho cái gì vào đồ ăn của Phụng Chiêu huấn?

_ Chỉ là một ít đậu thối!- Lôi Vi cười tinh quái.

_ Đậu sao?- Phúc Tuấn hồ nghi hỏi.- Đậu gì?

Không nói gì, Lôi Vi đưa hai ngón trỏ lên bắt chéo trước miệng, hàm ý không thể nói.

_ Không nói được?- Tiến lại gần Lôi Vi, chất giọng Phúc Tuấn không khỏi ngạc nhiên.- Từ khi nào nàng giữ bí mật với ta thế hả?

_ Thì ngày mai, anh sẽ biết thôi mà!

_ Nàng được lắm!- Vừa ôm lấy Lôi Vi, Phúc Tuấn vừa liên tục gõ nhẹ vào đầu nàng.- Không những không cho ta đến Túc Duyên các đêm nay mà còn bày tiệc ám hại phi tử của ta. Chưa dừng lại đó nàng lại không thành thật khai báo. Nàng nói xem, ta nên phạt nàng thế nào đây?

Không nói gì, Lôi Vi nuốt ực nước miếng rồi ngẩng cao đầu lên nhìn Phúc Tuấn. Gương mặt lộ rõ vẻ bướng bỉnh. Trong khi đó, Phúc Tuấn nở một nụ cười vụn vặt gian tà.

_ Bỏn Thái tử đây sẽ khiến nàng ngày mai không thể xuống giường.

Cắt câu, không để Lôi Vi hiểu hết ý nghĩa câu nói của mình, Phúc Tuấn đã nhanh chóng bế thốc nàng vào tư phòng mà hoan ái."

Đêm hôm đó Phụng Thoa lên cơn đau bụng dữ dội phải đi ngoài mấy lần. Đến ngày hôm sau bệnh tình mới dần thuyên giảm. Đến lúc này, Phúc Tuấn mới rõ Lôi Vi đã cho thứ gì vào thức ăn của Phụng Thoa. Bã đậu!

Để đánh tan dư luận, Lôi Vi đã đến thăm Phụng Thoa và nói đó chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên, chứ không có chuyện nhân quả báo ứng như vậy, bởi nàng tin Phụng Thoa thật lòng thật dạ. Vì vậy, tin đồn Phụng Thoa khẩu phật tâm xà chưa kịp ra khỏi Đông cung đã bị nàng dập tắt. Từ đó, nàng ta hành xử luôn cẩn thận, không dám hùa theo ai hay bất kỳ điều gì vì sợ lại gặp phải họa.

Mỉm cười thật tươi, Lôi Vi chậm rãi tiến tới sửa lại y phục của Yên Xuân. Vừa làm, hai người vừa trò chuyện vui vẻ với nhau.

_ Ta thấy muối từ nãy giờ vẫn chưa chọn được đồ trang sức như ý phải không?- Vừa ngồi xuống cái đồ trang sức lên đầu cho Yên Xuân, Lôi Vi vừa quay sang hỏi Phụng Thoa.

_ Đúng vậy!- Phụng Thoa mỉm cười.- Muối thật không biết nên chọn món đồ nào cho phù hợp. Nhìn vào mà hoa cả mắt.

_ Ta thấy cái màu xanh kia hợp với muối đó.- Vừa đeo dây chuyền vào cho Yên Xuân, Lôi Vi vừa liếc nhìn nữ trang của Phụng Thoa, nói.- Muối thấy thế này là được rồi, tỷ thấy thế nào?

_ Uhm!- Yên Xuân gật đầu hài lòng.- Nguyên Lương đệ! Muối thật có nhãn quang [1].

Bên cạnh vừa đeo vòng cổ vào, Phụng Thoa vừa quay sang nhìn Yên Xuân và không khỏi ngạc nhiên. Chỉ một vòng cổ đơn giản đã khiến Yên Xuân trở nên long lanh, rạng rỡ, khiến người khác nhìn không khỏi ghen tỵ.

_ Thừa các vị chủ tử!- Ngoài cửa, một tên Thái giám vọng tiếng vào.- Buổi tiệc sắp bắt đầu rồi ạ.

_ Được rồi!- Đặt quyển sách xuống bàn, Ngọc Nhận chậm rãi nói.- Chúng ta sẽ ra ngay.

Cắt câu, Ngọc Nhận đứng hẳn lên, theo đó các phi tử còn lại cũng nhanh chóng đứng lên rời khỏi phòng nghỉ. Hít một hơi thật sâu, Lôi Vi chậm rãi bước ra. Song chân vừa mới đặt ra cửa, nàng đã phải dừng khựng lại.

_ Sà gỗ phía trên không được an toàn đâu.

Vội quay lại nhìn, Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên khi thấy ngoài Ngọc Nhận ra không còn ai khác trong phòng.

_ Người nói cái gì?- Lôi Vi ngờ vực hỏi.

_ Ta chỉ nói một lần thôi!- Vừa nói, Ngọc Nhận vừa chậm rãi tiến về phía cửa.- Người nghe được thì nghe!

_ Tại sao Người lại giúp ta?

Nghe Lôi Vi nói vậy, Ngọc Nhận cười một tràng lớn. Giúp nàng ta sao? Nàng làm gì hảo tâm đến vậy. Mỗi lần nghĩ đến chuyện Phúc Tuấn vì nàng ta mà bất chấp tất cả, chàng cũng không tiếc yêu thương chiều chuộng nàng ta, nàng lại muốn khiến nàng ta phải thống khổ, vậy nên sao có chuyện nàng giúp nàng ta được chứ.

_ Giúp người sao?- Chậm rãi quay lại, Ngọc Nhận nói. Trong giọng nói vẫn còn lẫn khua tiếng cười.- Ta chỉ không muốn vì người mà Điện hạ bị mất mặt, bị gây khó dễ. Cuộc chiến chốn hậu cung vốn chẳng tốt đẹp gì nên tốt nhất đừng để người ngoài biết được. Còn nếu người cho rằng ta giúp người. Vậy cũng được! Đây xem như ta hoàn trả lại người việc người đã cứu Thái hậu. Chúng ta từ nay không ai nợ ai.

Dứt câu, Ngọc Nhận bước thẳng. Khẽ thở ra, Lôi Vi nhanh chóng rời khỏi phòng nghỉ, tiến về phía hậu đài.

_ Thái hậu nương nương giá lâm!- Bên ngoài, Ông Tổng quản đồng dặc hô to.- Hoàng thượng giá lâm! Hoàng hậu nương nương giá lâm!

_ Thái hậu thiên tuế! Thiên tuế! Thiên thiên tuế! Hoàng thượng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế! Hoàng hậu nương nương kim an!

Nhìn một lượt các quan đại thần bên dưới, Định An Hoàng đế chậm rãi gật đầu. Tuy nhiên nhãn giới của Ngài nhanh chóng dịch chuyển đến chỗ quý tộc phương Tây. Họ không quỳ mà chỉ cúi người xuống chào. Nếu không phải vì được Edlen nói từ trước, Ngài chắc chắn sẽ cho rằng bọn họ vô phép, vô tấc, không xem quân vương ra gì.

_ Bình thân!

Dứt câu, Định An Hoàng đế chậm rãi quay về phía Ông Tổng quản gật đầu.

_ Khai tiệc!- Ông Tổng quản hô to.

Ngay lập tức, nhạc được nổi lên. Giai điệu vui tươi nhanh chóng lan tỏa ra khắp không gian rộng lớn xung quanh. Liền sao đó, các phi tử của Phúc Tuân nhanh chóng tiến ra sân khấu. Bên trên, một dải lụa đỏ được bung ra bay từ đầu bên này sang đầu bên kia sân khấu. Khi dải lụa đã được mắc chắc chắn vào sà ngang, bên trong, Lôi Vi hít một hơi đầy căng, giữ chặt dải lụa bay ra sân khấu. Vừa bay, nàng vừa canh thời gian để tiếp đất trước khi sà ngang kịp rút xuống bằng không sự việc quả thật sẽ như những gì Ngọc Nhận nói, nàng bị ngã đã đành còn khiến Phúc Tuân vướng vào một rắc rối không đáng có.

"Rắc"! Âm thanh vang lên mỗi lúc một rõ ràng. Cùng lúc đó, Lôi Vi cảm nhận được sự rung lắc của sà ngang. Ngay lập tức, nàng nhanh chóng buông dải lụa ra. Trong trạng thái rơi tự do, nàng chẳng khác nào một đoá Tử Vi đang rơi vào bể lửa.

Trong khi bên dưới đang nín thở dõi theo màn biểu diễn rơi tự do của nàng, nàng đã nhanh chóng nhào lộn một vòng trên không trung vừa để tìm cách tiếp đất vừa để vào nhạc đúng nhịp. Cuối cùng, vì có chút căng thẳng nên nàng đã tiếp đất trong trạng thái một tay chống xuống đất khiến một âm thanh "rắc" rất mỏng vang lên ngay bên trong tay của nàng. Không để tình hình tệ hơn, Lôi Vi vội đứng thẳng lên tiếp tục bài múa của mình.

Màn tiếp đất hoàn hảo của Lôi Vi khiến mọi người không khỏi trầm trồ. Phúc Tuân cũng không khỏi căng thẳng khi nhìn nàng thực hiện những động tác khó đến vậy. Khi nàng đứng thẳng lên chàng mới thở phào nhẹ nhõm tiếp tục theo dõi điệu vũ. Song càng về sau, chàng càng dễ dàng nhận ra gương mặt của Lôi Vi đang dần kém sắc khiến chàng không khỏi chau mày.

Trên sân khấu, con đầu truyền từ cổ tay lên đến não mỗi lúc một rõ ràng khiến Lôi Vi phải vất vả lắm mới có thể giữ vững tinh thần. Hít một hơi đầy căng nàng chậm rãi xoay một vòng rồi nhanh chóng lùi lại phía sau. Con chóng mặt nhanh chóng ập đến. Cũng may, khi lùi về phía sau, nàng liền ngồi xuống bằng không nàng không thể nào đứng vững được.

Chưa bao giờ Lôi Vi cảm thấy bài vũ lại dài đến vậy. Con đầu truyền từ cổ tay đang mỗi lúc một nuốt chửng lấy ý thức của nàng khiến tầm nhìn của nàng đang bị mờ dần. Song nàng vẫn có thể nhìn thấy sự lo lắng đang dần hiện trên gương mặt của Phúc Tuân, Thiên Phụng Công chúa vừa nói điều gì đó với Hầu gia vừa nhìn nàng với đôi mắt đầy ái ngại. Tất cả những người quan tâm nàng đều đang hướng về nàng và đang không khỏi lo lắng cho nàng.

_ Mọi người không sao chứ?- Lùi về phía sau một bước, Yên Xuân khẽ hỏi Lôi Vi, âm lượng vừa đủ cho hai người nghe.

_ Không sao!- Lôi Vi đáp ngắn gọn.- Tỷ đừng lo!

Đã lựa chọn một mình chịu đựng, nàng nhất định phải đứng vững không được để đám người muốn ám hại nàng được đắc ý. Hít một hơi thật sâu vào phổi, Lôi Vi đưa hai tay lên cao rồi cho tay về phía trước và tiến những bước dài về phía trước sân khấu. Lại xoay một vòng tròn, nàng đưa hai tay lên cao thật ngạo nghễ kết thúc điệu múa. Đến lúc này nàng mới thở phào nhẹ nhõm. Nhìn mọi người ai nấy cũng vỗ tay tán dương, đầu nàng mới được dịp thả lỏng.

Cùng mọi người cúi chào, Lôi Vi nhanh chóng theo đám phi tử của Phúc Tuân bước vào bên trong hậu đài. Song khi còn chưa bước vào trong, một chất giọng nam trầm đã vượt lên trên tiếng vỗ tay để thu hút sự chú ý của mọi người.

_ Wait a minute! (Chờ một chút!)

Sau câu nói đó, một chàng trai trẻ tuổi trong hàng ngũ quý tộc Donlish chậm rãi bước ra khiến không ít người bàn tán xôn xao.

Bước hẳn lên sân khấu, chàng trai chậm rãi cúi chào.

_ Your Majesty! Sorry for the sudden. (Bệ hạ! Xin lỗi vì sự đột ngột này!)- Vừa nói, chàng trai vừa chậm rãi tiến về phía Lôi Vi.- But...what a beautiful dance! It makes me very emotional. Special, this lady makes me can't control emotions. (Nhưng...điệu múa đẹp. Nó khiến ta vô cùng xúc động. Đặc biệt, quý cô này khiến ta không thể kìm chế cảm xúc.)

Tiến một bước về phía Lôi Vi, chàng trai trẻ nhìn nàng bằng đôi mắt tán dương lẫn thích thú. Theo phép lịch sự, nàng chậm rãi cúi đầu xuống.

_ Thanks for your praise! (Cảm ơn lời khen của Ngài!)

Đoàn quý tộc phương Tây không khỏi ngạc nhiên khi nghe Lôi Vi có thể nói thạo ngôn ngữ của mình. Mỉm cười, Edlen tiếp tục công việc phiên dịch của mình cho cả hai bên.

_ To express my admiration for you, I give you a rose. (Để bày tỏ sự ngưỡng mộ của ta dành cho nàng, ta tặng nàng một đóa hồng.)

Dứt câu, chàng trai trẻ chậm rãi rút ra một chiếc khăn trắng nhỏ giấu vùi cái để chứng tỏ rằng chiếc khăn hoàn toàn không có gì. Sau đó, chàng trai mỉm cười thật tươi quay về phía Lôi Vi.

Trong khi chàng trai trẻ thực hiện màn ảo thuật của mình, Lôi Vi đưa mắt quan sát chàng một lượt từ trên xuống dưới. Chàng ta mặc bộ quân phục Hoàng gia màu xanh với dải ruy- băng màu vàng được vắt từ vai xuống. Liếc nhìn xuống hàng ngũ của quý tộc phương Tây, thấy ai ai cũng nhìn chàng ta với đôi mắt lộ rõ sự tôn trọng, nàng đoán chàng ta hẳn là người có địa vị cao nhất trong giới quý tộc đến đây. Dịch chuyển đôi mắt của mình về phía Phúc Tuần, nàng nhanh chóng nhận ra vẻ không vui của chàng.

_ I'm very happy to give this rose for beauty. (Ta rất vui khi được tặng bông hồng này cho giai nhân.)

Câu nói của chàng trai trẻ khiến Lôi Vi giật mình quay lại nhìn. Cùng lúc đó bên dưới, mọi người không ngừng vỗ tay trước màn biểu diễn vừa rồi của chàng trai kia. Khung cảnh thật khiến nàng liên tưởng đến cảnh bữa tiệc khiêu vũ của Bell và chàng Hoàng tử sau khi chàng ta thoát khỏi lời nguyền, trở lại làm con người. Mỉm cười nàng nhận lấy đóa hồng, lúc này nàng để ý đến chiếc huy hiệu sáng bóng trên ngực của chàng trai mà không giấu nổi sự ngạc nhiên của mình.

_ Thank for your gift! Du...Duke! (Cảm ơn món quà của Ngài! Công...Công tước!)

Từ cuối cùng được Lôi Vi nói ra khiến không chỉ chàng Công tước trẻ mà cả giới quý tộc phương Tây không khỏi ngạc nhiên. Không để chàng Công tước kịp định thần lại, nàng nhanh chóng cúi đầu xuống chào rồi cùng đám phi tử của Phúc Tuần lui vào trong.

Vào đến nơi, Lôi Vi vẫn chưa thể định thần lại được càng khiến gương mặt nàng tái xanh.

_ Muội bị sao vậy?- Yên Xuân vội ngồi xuống Lôi Vi hỏi.- Từ lúc lên biểu diễn đến giờ, ta thấy sắc mặt muội không được tốt. Để ta thoa ít phấn lên cho muội.

Nói đoạn, Yên Xuân cầm hộp phấn lên xoa cho Lôi Vi.

_ Muội không sao!- Vừa nói, Lôi Vi vừa đưa tay phải lên giữ cổ tay trái của mình.- Chỉ là đôi mắt với người phương Tây nên muội có chút căng thẳng.

_ Muội chẳng phải vẫn hay cùng Điện hạ nói chuyện với Edlen sao?

_ Nhưng người muội vừa nói chuyện lại khác.

_ Khác sao?- Yên Xuân tỏ ra hiếu kỳ.

_ Trước sau gì tỷ cũng biết thôi!- Lôi Vi mỉm cười.- Chúng ta ra ngồi thôi, không là lại gặp chuyện đó.

Vừa nói, Lôi Vi vừa tươi cười đứng lên rồi nàng nhanh chóng cùng Yên Xuân bước ra ngoài tiến về phía dãy ghế ngay sau Phúc Tuần. Vì nàng và Ngọc Nhạn đều được phong làm Lương đệ nên vị trí của hai người là ngay bên cạnh Phúc Tuần. Vừa nhìn thấy nàng ngồi xuống, chàng đã vội quay lại hỏi:

_ Nàng không sao chứ? Khi nãy ta trông sắc diện của nàng không được tốt.

Không nói gì, Lôi Vi chỉ nhẹ lắc đầu và mỉm cười. Nhìn sang phía đối diện, nàng nhìn thấy đôi mắt màu xanh dương của chàng Công tước trẻ tuổi khi nãy đã tối lại vùi phần. Tình cảnh này khiến nàng quả thật không biết nên vui hay nên buồn. Nàng thật không hiểu tại sao mình lại mắc nợ phong lưu thế này? Cũng may nàng không phải nam nhân bằng không thể nào cũng bị phong lưu án kiện [2]. Thật chẳng cái khổ nào giống cái khổ nào!

*

Ngước nhìn lên bầu trời xanh ngắt một màu, Phúc Khải phải nén lăm mồm không thở dài một tiếng. Từ sau đêm hôm ấy, chàng và Phi Đào không còn gặp nhau nữa. Hoặc nếu có gặp, nàng cũng chỉ thi lễ với chàng sau đó nhanh chóng dời gót đi nơi khác. Trong lòng quả thực cảm thấy khó chịu vô cùng.

Những ngày này chàng đã suy nghĩ rất nhiều về những gì Phi Đào nói. Quả thật, hình ảnh Lôi Vi trong tim chàng không dễ phai mờ. Bởi chàng đã dành trọn tình cảm đầu đời của mình cho nàng. Tuy rằng chàng đã lùi bước nhưng ngọn lửa ấy vẫn cứ mãi cháy âm ỉ trong tim bao nhiêu lâu nay. Vậy nên chàng không cách nào buông tay được mà cứ mãi dửng dăng như vậy.

Có lẽ, những mối tình không thành sẽ mãi luôn gây thương nhớ, khiến ta không sao quên được, nhất là khi người ấy vẫn luôn hiện diện ngay trước mặt ta.

Nhưng theo tháng năm, hình ảnh của Lôi Vi trong tim chàng cũng đang dần phai mờ. Chứng kiến nàng đang vui vẻ hạnh phúc bên cạnh Ngũ huynh của mình, lòng chàng cũng an yên trở lại. Song có lẽ, hai người ở không quá cách xa nhau nên để hình ảnh nàng phai mờ hoàn toàn trong tim, chàng phải tốn không ít thời gian chăng?

Nay nhìn thấy nàng hạnh phúc như vậy rồi, chàng cũng nên dứt khoát buông tay đi thôi!

Hít một hơi đầy căng, Phúc Khải chậm rãi bước đi trên con đường dài lát gạch đá. Tâm trạng tốt lên khiến cảnh vật trong mắt chàng cũng theo đó mà đẹp dễ hơn. Thoáng thấy bóng áo màu cam quen thuộc, chàng nhanh chóng rảo bước theo.

_ Đã chiều muộn rồi muội có chuyện gì mà nhập cung vậy?

Dừng chân ngay gần một gốc cây, Phúc Khải chậm rãi cất tiếng hỏi.

Hít một hơi đầy căng, Phi Đào nhanh chóng quay người lại thì lễ.

_ Tham kiến Tĩnh Bình Quận vương! Quận vương cát tường!

_ Muội không cần đa lễ!- Vừa tiến về phía Phi Đào, Phúc Tuấn chậm rãi nói.- Muội vào cung có việc gì vậy?

_ Muội nghe nói Lôi...à không giờ phải gọi là Nguyên Lương đệ rồi. Muội nghe nói sau khi kết thúc yến tiệc vào tối qua, nàng ấy bị rạn xương nên đến thăm. Huynh đã đến thăm muội ấy chưa?

Chuyện Lôi Vi bị rạn xương vốn không có nhiều người biết cho lắm nên căn bản Phúc Khải cũng không biết chuyện này. Vì vậy khi nghe Phi Đào nói, chàng không khỏi bất ngờ.

_ Vì có chuyện cần suy nghĩ nên ta vẫn chưa đến thăm tâu từ.

_ Vậy sao?!- Phi Đào chậm rãi mỉm cười, một nụ cười mờ nhạt.

Bầu không khí căng thẳng, ngưng ngập nhanh chóng bao trùm lên cả hai. Không thể để tình trạng này kéo dài thêm nữa, Phúc Khải sai một bước dài về phía Phi Đào.

_ Ta muốn nói chuyện với muội một lúc, có được không?

Không nói gì, Phi Đào gật đầu và nở một nụ cười thật tươi.

*

Vừa đi, Lâm Trí Bình vừa đưa mắt quan sát xung quanh. Khung cảnh quen thuộc hiện ra ngay trước mắt khiến ông ta bất giác cong môi lên. Đã bao lâu rồi ông ta không trở lại Hoàng cung này nhỉ? Sau khi cùng Linh Thân vương năm đó dẹp loạn bọn thảo khấu phía Nam và được Định An Hoàng đế phong làm Tiết độ sứ của vùng biên giới phía Nam, ông ta đã không trở lại kinh thành nữa chứ đừng nói chỉ là bước chân vào Hoàng cung. Thấm thoát cũng đã 5 năm rồi còn gì. Lần này vì được Hoàng thượng gọi về tham dự yến tiệc Trung thu nhân Tân Thục đại thắng, nên ông mới có cơ hội quay trở lại Hoàng cung.

_ Đại nhân! Mời vào trong!

Chất giọng trong trẻo của cung nữ vang lên khiến Lâm Trí Bình hơi giật mình. Không nói gì, ông ta chậm rãi bước vào trong đình.

_ Nương nương!

_ Lâm Đại nhân ngồi đi!- Vừa đặt tách trà xuống bàn, vị Nương nương kia chậm rãi nói.

_ Tạ Nương nương!

Dứt câu, Lâm Trí Bình nhanh chóng ngồi vào ghế đối diện.

_ Mấy năm rồi không gặp, Lâm Đại nhân vẫn khỏe chứ?

_ Tạ Nương nương quan tâm! Thần vẫn khỏe! Nương nương vẫn an khang chứ ạ?

_ Tất nhiên rồi!

Chỉ mới một hai câu nhưng bầu không khí đã lộ rõ sự căng thẳng. Nhìn một cung nữ tiến vào chậm rãi đặt tách trà xuống bàn, Lâm Trí Bình khẽ hít vào một hơi đầy căng.

_ Lần này hồi kinh, Lâm Đại nhân đã có dự tính gì chưa?

_ Hồi Nương nương! Phận làm thần tử, thần chỉ biết nghe theo lệnh của quân vương, không dám có dự tính gì cho bản thân.

_ Vậy sao?

Vừa nói, vị Nương nương kia vừa mỉm cười đầy ẩn ý. Nhấp một ngụm trà, Người đưa mắt quan sát thật kỹ nét mặt của Lâm Trí Bình.

[1] Nhấn quang: chỉ sức sáng của mắt, cùng nghĩa với "nhãn lực". Ngoài ra nó còn được dùng để chỉ những người có mắt nhìn thẩm mỹ hoặc nhận định sự vật sự việc.

[2] Phong lưu án kiện: chỉ những vụ án do nợ phong lưu gây nên.

Hết chương 110

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Rắc rối đêm nhạc kịch

Đặt mạnh tách trà xuống bàn, Ngọc Nhận quay lại nhìn nữ y đang quỳ ngay trước mặt mình. Gương mặt nàng lộ rõ vẻ ngạc nhiên. Và trong đôi mắt, nét bi thương cũng lộ ra mỗi lúc một rõ ràng hơn.

_ Ngươi nói sao? Nàng ta... Là thật sao?

_ Thừa Lương đệ! Tuy chưa có dấu hiệu rõ ràng, nhưng theo kinh nghiệm của thần, quả đúng là như vậy ạ.

Từ nãy giờ Ngọc Nhận vẫn cầm hờ tách trà trên tay. Khi nghe nữ y xác nhận lại, bàn tay trắng trẻo của nàng bỗng chốc nổi gân xanh, bóp mạnh tách trà.

_ Chuyện này ngoài ngươi ra còn có ai biết không?

_ Hồi Lương đệ! Thần vẫn chưa bẩm báo với Thái y viện cũng như cho Nguyên Lương đệ biết.

_ Được! Không được cho bất kỳ ai biết chuyện này. Bằng không hãy coi chừng cái mạng của ngươi. - Ở những chữ cuối cùng, chất giọng của Ngọc Nhận sắc lạnh hẳn.

Nữ y đang quỳ bên dưới nghe Ngọc Nhận nói vậy liền tái xanh mặt mày mà dập đầu xuống đất.

_ Thần không dám! Thần không dám!

_ Lui ra đi! - Chất giọng của Ngọc Nhận đã dịu lại.

_ Thần xin cáo lui!

Hít một hơi, nữ y vội vàng rời khỏi phòng. Nàng ta thật chẳng dám nán lại lâu.

_ Cát Lôi Vi!

Vừa gắng từng chữ một, Ngọc Nhận vừa đập bẻ tách trà trên tay. Tiếng "xoảng" sắc lạnh vang lên thật chói tai khiến ai nghe thấy cũng cảm thấy buốt cả lỗ tai.

_ Xin Công chúa bớt giận! - Đứng bên cạnh, Lệ Uyên vội quỳ xuống.

Hít một hơi thật sâu, Ngọc Nhận cố lấy lại bình tĩnh. Nhìn vào tách trà nay đã bẻ tan tành, nàng quả thật cảm thấy nhức mắt vô cùng.

_ Sai người dọn sạch chỗ này đi!

Dứt câu, Ngọc Nhận bỏ vào khuê phòng. Lệ Uyên vội vàng sai người dọn dẹp rồi theo nàng vào trong. Vừa đi, nàng vừa quan sát sắc diện của Ngọc Nhận. Nghe được tin sốc như vậy lẽ dĩ nhiên chủ tử của nàng sao có thể giữ nổi bình tĩnh được.

_ Công chúa... giờ Người định thế nào ạ? - Đứng bên cạnh, vừa quan sát sắc mặt Ngọc Nhận, Lệ Uyên vừa cất tiếng hỏi.

_ Nhất định... ta nhất định không để nàng ta được như ý!

Nghe âm sắc, Lệ Uyên đoán sắp tới Đông cung sẽ lại được dịp náo loạn.

*

_ Thừa Lương đệ! Đồ ăn đã được đem tới rồi ạ!

Bên ngoài chất giọng của Hoa Lệ lạnh lót vang lên khiến Lôi Vi hơi giật mình. Hít vào một hơi, nàng nhanh chóng xuống giường tiến về phía chiếc bàn nhỏ.

_ Vào đi!

Cùng lúc đó, Đồng Thảo đứng bên cạnh nhanh chóng tiến đến mở cửa. Hoa Lệ trên tay cầm khay đồ ăn nhanh nhẹn bước đến bày đồ ăn lên bàn. Nhìn đồng đồ ăn được bày biện, Lôi Vi quả thật không khỏi hoa mắt chóng mặt. Bữa ăn nào cũng phải từ năm đến sáu món mà mỗi món nàng chỉ ăn có vài miếng. Lượng đồ ăn đem đi đồ nhiều vô cùng.

_ Quá lãng phí rồi!- Vừa nói, Lôi Vi vừa ngồi xuống bàn.- Ăn thì không được mấy món, mỗi món lại gấp chẳng bao nhiêu miếng...

Nói đến đây, Lôi Vi không khỏi thờ dài.

_ Lương đệ!- Cười khúc khích, Hoa Lệ nhanh nhẩu nói.- Mỗi một món ăn đều được đích thân Điện hạ lựa chọn kỹ lưỡng để tay Người mau lành vậy nên Người đừng phụ công của Điện hạ.

_ Ngươi đấy!- Cầm đũa lên, Lôi Vi đánh nhẹ vào sống mũi Hoa Lệ.- Người gì đâu mà lạnh như tép.

Dứt câu, Lôi Vi quay lại nhìn đồng đồ ăn trên bàn mà không khỏi ngao ngán. Món nào món nấy cũng có những nguyên liệu giàu canxi. Nào là tôm hấp, canh cua rau cải, bánh bao hạt điều, đậu hũ kho gừng...đâu đâu trên khắp bàn ăn cũng toàn là canxi. Nguyên nhân của việc này là bởi sau khi phát hiện nàng vì chống tay lúc tiếp đất mà rạn xương cổ tay, Phúc Tuần lo lắng không yên. Nàng đã trấn an chàng và nói rằng chỉ cần ăn nhiều đồ có chứa chất canxi là xương sẽ sớm lành lại. Và sau khi liệt kê tên của những món ăn có chứa hàm lượng canxi cao cho chàng biết, chàng ngày nào cũng sai nhà bếp của Đông cung làm cho nàng một bàn toàn đồ ăn có chứa canxi. Giờ nghĩ lại, nàng không khỏi hối hận vì đã nói cho chàng biết những kiến thức này.

_ Muốn người ta mắc bệnh thừa canxi hay sao chứ?!- Vừa nói Lôi Vi vừa cầm đũa lên, vẻ mặt lộ rõ sự hậm hực.

_ Thái tử giá đáo!

Bên ngoài, tiếng Tiểu An Tử cất lên càng khiến Lôi Vi không khỏi phiền muộn.

_ Lại nữa rồi!- Gương mặt Lôi Vi méo xệch.- Đúng là khóc không ra nước mắt được mà.

Đứng bên cạnh Đồng Thảo và Hoa Lệ phải nén lăm mới nhìn được cười.

_ Lương đệ! Vui lên đi!- Vẫn cười khúc khích, Hoa Lệ chậm rãi nói.

_ Ta đây chính là muốn vui mà vui không nổi.- Vừa nói, Lôi Vi cười nhạt.

Dứt câu, Lôi Vi chậm rãi đứng lên bước ra cửa.

_ Tham kiến Thái tử! Điện hạ cát tường!

_ Đứng lên cả đi!- Vừa nói, Phúc Tuần vừa tiến đến cầm tay của Lôi Vi.- Tay của nàng hôm nay thế nào?- Vừa nói, chàng vừa vén tay áo của nàng lên kiểm tra.

_ Đã đỡ nhiều rồi!

Sau khi Hoa Lệ đem lên một cái chén và một đôi đũa nữa, Phúc Tuần lại bắt đầu công việc "thường ngày" của mình, bón cho Lôi Vi. Vâng! Đây chính là điều khiến nàng khổ sở mấy ngày nay. Rõ ràng nàng chỉ bị rạn xương chứ nào có phải gãy xương đâu. Tuy phải hạn chế hoạt động tay nhưng điều đó nào có đồng nghĩa với việc nàng không thể tự mình ăn cơm.

_ Em có thể tự ăn mà.- Gương mặt Lôi Vi mếu máo.

_ Không được!- Phúc Tuần nghiêm giọng.- Cho đến khi cổ tay nàng trở lại bình thường, ta sẽ bón cho nàng ăn.- Vừa múc muỗng cơm, chàng vừa điềm điềm nói.

_ Há?

Nghe Phúc Tuần nói, Lôi Vi không khỏi cảm thán. Bị rạn xương phải mất ít nhất tầm một tháng, xương mới lành trở lại. Vậy là nàng phải chịu đựng cảnh này trong vòng hơn 20 ngày nữa sao? Được chiều chuộng, chăm sóc quá mức thế này thật tình nàng chẳng biết nên vui hay buồn nữa.

_ Phúc Tuần à! Không nghiêm trọng tới thế đâu.

_ Nào!- Đưa miếng cơm đến tận miệng Lôi Vi, Phúc Tuấn chậm rãi nói.- Ăn đi!

Nhìn vào miếng cơm rồi lại nhìn sang Phúc Tuấn, cuối cùng Lôi Vi quyết định bỏ đẹp dù rằng bụng nàng đang rất đói. Chàng đã không nghe, nàng quyết bỏ đẹp chàng luôn, xem thử ai cứng đầu hơn ai.

_ Vi Nhi! Nếu mỗi bữa ăn nàng đều cứng đầu cứng cổ như thế này, ta sẽ rất thích đó.- Tuy chất giọng của Phúc Tuấn đầy cứng rắn nhưng gương mặt đã lộ vài phần gian tà.

Nghe ý tứ câu nói của Phúc Tuấn, sống lưng của Lôi Vi nhanh chóng lạnh buốt. Nuốt ực nước miếng, nàng vội quay lại nhìn chàng.

_ Vì ta rất thích dùng miệng bón trực tiếp cho nàng.

Quả nàng đoán không sai! Gương mặt của chàng ngày càng dày thì phải.

_ Mất vệ sinh!- Lườm Phúc Tuấn một cái nỏ đom đóm, Lôi Vi nhả ra đúng ba chữ.

Cảm xúc của Phúc Tuấn đang dâng trào liền bị Lôi Vi dập tắt không thương tiếc. Không cần nhìn nàng cũng có thể biết được trên đầu chàng đã xuất hiện mấy cái vạch đen xi.

_ Uhm...Mặc kệ! Chỉ cần nàng ăn là được rồi.

Lôi Vi chính thức chào thua. Nàng thật không thể hiểu được chỉ mỗi chuyện ăn uống thôi sao lại tốn thời gian thế này. Bụng nàng kêu gào mỗi lúc một thảm thiết. Thật không thể nào chịu nổi nữa.

_ Anh bón cho em cũng được thôi. Nhưng từ mai giảm bớt đồ ăn có chứa canxi đi cho em nhờ.

_ Tại sao?- Phúc Tuấn ngạc nhiên.

_ Anh lẽ nào không biết câu "vật cực tất phản" sao?- Lôi Vi nhìn Phúc Tuấn đầy nghi ngờ.

Rất nhanh sau đó, Phúc Tuấn hiểu ý của Lôi Vi. Vì quá lo lắng và mong nàng sớm bình phục nên chàng đã quên mất điều này. Giờ nghe nàng nói, chàng bèn gật đầu đồng ý.

_ Còn nữa em chỉ ăn bốn món, mỗi món chỉ cần một đĩa nhỏ. Và trong bốn món đó nhất thiết phải có món canh.

_ Há?

_ Nhiều đồ ăn thế này...- Vừa nói, Lôi Vi vừa chỉ vào bàn đồ ăn.- Phung phí! Em quen ăn bao nhiêu làm bấy nhiêu rồi.

Nghe Lôi Vi nói vậy, Phúc Tuấn vội quay lại nhìn bàn đồ ăn. Rất nhiều món được sắp trên bàn. Món nào món nấy cũng được bày rất nhiều ra đĩa. Có thể nói bàn đồ ăn này đủ cho từ 8 đến 10 người ăn. Trong khi đó nó lại chỉ được bày lên cho hai người ăn.

_ Ta từ nhỏ đến lớn giờ đều quen ăn như thế này. Một bàn đầy đồ ăn, thậm chí còn có món cả buổi không đụng đến một lần. Vốn luôn cho đây là việc đương nhiên. Nghe nàng nói, xem ra ta quả thực đã phí phạm rồi.

Bày nguyên một bàn đầy đồ ăn vốn là chuyện bình thường của vua chúa. Một bữa ăn bình thường của Hoàng đế, bày ít nhất 12 món ăn trên bàn, món nào món nấy cũng đầy ắp. Chuyện này nàng không hề trách Phúc Tuấn.

_ Chuyện này em không trách anh. Đây là tư tưởng, suy nghĩ của thời đại. Mỗi thời đại đều có một quan điểm khác nhau trong các lĩnh vực. Em hiểu! Chỉ là một mình ăn một bàn đồ ăn hơn nữa mỗi món lại chẳng ăn được bao nhiêu thế này, thật sự rất phí phạm.- Hướng mắt về phía bàn ăn, Lôi Vi chậm rãi nói.- Chưa nói đến địa vị tôn quý, nói về mặt sinh học, con người chỉ nên nạp một lượng thức ăn vừa đủ cho cơ thể, để cơ thể có đủ năng lượng, đáp ứng nhu cầu hoạt động trong ngày của bản thân. Vậy nên chúng ta chỉ cần ăn vài món ăn nhưng đầy đủ các chất dinh dưỡng cho cơ thể là được. Còn nếu xét về địa vị quả thật chúng ta đã quá phung phí. Trong khi trong nhân gian còn rất nhiều người không có cái để mà ăn, chúng ta lại ngồi đây ăn vài ba món ăn trên một bàn toàn thức ăn, chẳng những vậy những thứ không ăn hết đều phải bỏ đi cả...Thêm vào đó, để có được những thực phẩm này cho chúng ta, người dân đã bỏ vào đây không biết bao nhiêu công sức, không biết bao nhiêu mồ hôi và nước mắt. Mà nào chỉ có thực phẩm chứ. Vậy mà chúng ta lại...

Không nói gì, Phúc Tuấn chậm rãi đặt chén cơm của Lôi Vi xuống bàn rồi tiến về phía trước. Gương mặt chàng trầm ngâm suy nghĩ. Trong khi Hoàng tộc cũng như giới quý tộc được hưởng một cuộc sống vinh hoa phú quý, được có những bữa ăn ngon đầy ắp sơn hào hải vị, trong nhân gian lại có không ít người nghèo phải sống trong cảnh không có nhà để ở, không có giường để ngủ, không có y phục sạch sẽ lành lặn để mặc và cũng không có đồ ăn để ăn. Xuất tuần nhiều lần và không ít lần chàng đã nhìn thấy cảnh bá tánh nghèo đói. Song khi ấy chàng cứ nghĩ nguyên nhân là do mất mùa mới khiến nạn đói kém hoành hành. Nào có thể ngờ họ ngoài đóng thuế ra còn phải cống nạp cống phẩm gồm lương thực, thực phẩm cho triều đình. Trong khi trong cung thực phẩm lúc nào cũng thừa thãi, ngoài cung, thực phẩm lại không ít lần trở nên khan hiếm. Được mùa không nói gì, mất mùa, sau khi cống phẩm xong nhân dân chẳng còn cái mà ăn.

_ Ra là do cuộc sống xa hoa này mà ra.- Vừa thở dài, Phúc Tuấn vừa cảm thán.

Chậm rãi đứng lên, Lôi Vi nhanh chóng tiến về phía Phúc Tuấn. Thật nhẹ nhàng, nàng vòng tay qua ôm lấy chàng.

_ Không ai cấm quý tộc không được ăn ngon mặc đẹp hay có của dư của để trong nhà. Phàm là người, ai mà không mong muốn có một cuộc sống sung túc. Nhưng chúng ta không nên phí phạm mồ hôi nước mắt của người khác như vậy.

Hít một hơi đầy căng, Phúc Tuấn đưa tay lên giữ tay Lôi Vi.

_ Vi Nhi! Cảm ơn nàng đã cho ta nhìn thấy rõ hơn cuộc sống của dân chúng. Bắt đầu từ mai, Đông cung điện này sẽ cắt giảm số lượng đồ ăn thường ngày của Thái tử cũng như phi tần. Ta cũng sẽ dâng tấu lên phụ hoàng xin Người giảm bớt lượng cống phẩm tiến cống cho triều đình.

_ Sẽ rất khó khăn và vất vả. Nhưng em ủng hộ anh.

Nhẹ nhàng quay về phía Lôi Vi, Phúc Tuấn mỉm cười, nụ cười thật tươi.

_ Chỉ cần có nàng bên cạnh, dù khó khăn vất vả đến đâu ta đều sẽ vượt qua.

Câu nói của Phúc Tuấn khiến Lôi Vi không khỏi đỏ mặt. Khẽ cong môi lên, nàng vội cúi đầu xuống để giấu đi gò má ửng hồng của mình.

_ Gì chứ? Anh nói cứ như thế...em là động lực của anh vậy. Trách nhiệm to lớn này, em gánh không nổi đâu.

_ Không nổi cũng phải nổi thôi! Bởi vì, Vi Nhi, nhờ có nàng là động lực nên ta muốn bản thân mình hoàn thiện hơn nữa để xứng đáng.

_ Người ta nào có hoàn hảo đến mức đó chứ. Em cũng chỉ là người bình thường thôi mà.

Nhẹ nhàng nâng gương mặt Lôi Vi lên, Phúc Tuấn nhìn thật sâu vào mắt nàng.

_ Đúng vậy! Nàng chỉ là một nữ nhi bình thường. Nhưng đối với ta nàng là nữ nhi mà đời này kiếp này ta trân quý. Vậy nên, ta muốn mình phải thật hoàn hảo khi bên cạnh có nữ tử quý giá này.

Phúc Tuấn càng nói, Lôi Vi càng đỏ mặt. Vội gạt tay của chàng đi, nàng lại cúi mặt xuống.

_ Sến súa!

Biết Lôi Vi đang ngượng, Phúc Tuấn cũng chẳng nói gì thêm. Chỉ đơn giản là ôm nàng vào lòng. Nhẹ nhàng vỗ vai nàng và trao cho nàng một nụ hôn thật sâu nơi đỉnh đầu.

*

Đêm thu mát mẻ, gió khẽ thổi bầu không khí trong lành. Quả thực là một đêm lý tưởng để tổ chức một buổi dạ vũ ngoài trời. Và dĩ nhiên, đoàn quý tộc phương Tây không dễ gì bỏ qua cơ hội tốt đẹp ấy.

Năm ngày sau đêm yến tiệc tiếp đón quý tộc phương Tây của Tân Thục họ nhận được thư mời của người phương Tây tham dự một buổi dạ vũ- nhạc kịch tại khu vực được Tân Thục cho họ trú chân trong thời gian ở đây. Bữa tiệc này do chàng Công tước trẻ tuổi của Donlish đứng ra tổ chức. Và lẽ dĩ nhiên, Tân Thục không thể từ chối lời mời này. Vậy là từ Hoàng đế đến các phi tử từ hàng chính nhị phẩm trở lên cùng các gia quyến các Hoàng tử, Công chúa cũng như quan lại trong triều đều rục rịch chuẩn bị dự hội.

Sang Tân Thục lần đầu tiên, người phương Tây đã chuẩn bị không ít lễ vật để tặng cho Định An Hoàng đế cùng mọi người. Nhưng điều khiến mọi người thích thú nhất chính là Hoàng hậu, tứ phi của Định An Hoàng đế cùng các phi tử của Thái tử và Vương phi của các Thân vương đều được tặng một bộ váy áo. Song, tuy thích thú là vậy nhưng khi nhìn thấy những chiếc váy này ai cũng cho rằng nó quá hở hang. Duy chỉ có Lôi Vi là không như vậy.

Đưa mắt quan sát xung quanh, Lôi Vi khẽ mỉm cười. Những nữ nhân Tân Thục khá ngại ngùng khi khoác trên mình bộ y phục này. Ví như ngay phía sau nàng đây, đám phi tử của Phúc Tuấn quả thật đã bắt đầu bàn tán xôn xao. Khen có nhưng xấu hổ, ngại ngùng cũng có.

Nhìn Lôi Vi trong bộ váy lộng lẫy màu xanh dương của người phương Tây, khóe môi của Phúc Tuấn nhẹ nhàng cong lên tạo thành một nụ cười tuyệt đẹp đọng đầy hạnh phúc. Đây tuy không phải là lần đầu chàng nhìn thấy nàng trong bộ dạng này song, chàng không khỏi thất thần khi nhìn thấy sự kiều sa, kiều diễm mà bộ váy này mang lại cho nàng.

Cả đoàn người của Đông cung chậm rãi bước qua cổng lớn. Khi họ vừa qua khỏi, Lôi Vi lập tức chặn lại khiến mọi người không khỏi ngạc nhiên bao gồm cả Phúc Tuấn.

_ Đưa thiệp mời cho em!- Ghé vào tai Phúc Tuấn, Lôi Vi giảm âm lượng xuống.

Nhận thiệp mời từ tay Phúc Tuấn, Lôi Vi chậm rãi tiến về phía người đàn ông đứng ngay chỗ bậc thềm rồi đưa thiệp mời cho ông ta xem. Đến khi nàng quay lại gạt đầu, cả đoàn người mới tiến vào. Cùng lúc đó, người đàn ông đồng đặc hồ to.

_ Crown Prince of Tân Thục and The Princess. (Thái tử Tân Thục và các Công nương.)

_ Họ là ai vậy?- Vừa đi ngang qua khỏi cổng, Phúc Tuấn vừa hỏi Lôi Vi.

_ Uhm...thiếp không biết người phương Tây gọi họ là gì. Nhưng công việc của họ rất tương đồng với các Thái giám trong cung. Chỉ có điều họ...không bị tịnh thân.

_ Không bị tịnh thân sao?- Phúc Tuấn tỏ ra ngạc nhiên.- Vậy lỡ xảy ra chuyện họ cùng cung nữ...

Phúc Tuấn bỏ lửng câu hỏi.

_ Uhm...từ những gì thiếp biết, thiếp nghĩ rằng trong cung điện của người phương Tây, họ gần như không có cung nữ. Đa phần mọi công việc trong cung điện đều do nam nhân phụ trách hết cả. Duy chỉ có một số ít công việc là của nữ nhân. Và những nữ nhân làm những công việc này đa phần đã hơi lớn tuổi một chút. Nên vấn đề đó rất khó xảy ra.

Đi ngay phía sau, Yên Xuân khẽ gật đầu. Nàng không khỏi thán phục về sự hiểu biết của Lôi Vi. Khẽ mỉm cười, nàng đưa mắt quan sát xung quanh.

_ Uhm Nguyên Lương đệ! Từ khi vào đến giờ ta thấy nữ nhân phương Tây có người mang...

_ Ý tỷ là bao tay?- Quay lại, Lôi Vi chậm rãi hỏi.

_ Đúng vậy! Sao lại có nữ nhân mang nó lại có người không? Đó là dấu hiệu gì sao?

_ Đúng đấy! Muội cũng rất tò mò muốn biết!- Đặng Phụng Thoa góp tiếng vào.

_ Bao tay thực ra dùng để phân biệt địa vị của họ. Những nữ nhân có xuất thân là quý tộc chính thống như Công chúa chẳng hạn sẽ không mang bao tay. Ngược lại những nữ nhân vốn không có xuất thân quý tộc nhưng lại vì nguyên nhân nào đó mà được gia nhập vào giới quý tộc như phu nhân của một người nào đó trong giới quý tộc chẳng hạn như Nam tước thì sẽ mang bao tay.

_ Vi muội! Muội thật có kiến thức uyên thâm đó.- Hứa Thủy Trúc tán dương.- Sao muội có thể biết nhiều đến thế nhỉ?

Câu hỏi của Thủy Trúc về căn bản không khó trả lời nhưng nếu lỡ bọn họ truy đến gốc rễ, e rằng đến Phúc Tuấn cũng khó bề giúp nàng giải thích được. Vậy nên, nàng chỉ quay lại mỉm cười cúi đầu hàm ý cảm ơn lời khen của nàng ta.

_ Nice see meet you again, beautiful dancing girl! (Rất vui được gặp lại nàng, nàng vũ nữ xinh đẹp!)

Chất giọng hài hước vang lên khiến cả đoàn người không khỏi chú ý. Quay lại nhìn, họ nhìn thấy đứng trước mặt họ chính là chàng trai đã tặng hoa cho Lôi Vi.

_ Oh! Your Highness! Sorry for not seeing you! (Ồ! Điện hạ! Xin lỗi vì đã không nhìn thấy Ngài)

Đứng bên cạnh, Edlen nhanh chóng làm công việc của một người phiên dịch.

_ Không có gì!- Mỉm cười Phúc Tuấn chậm rãi nói.- Và ta đồng ý Ngài rằng nàng ấy rất xinh đẹp. Nhưng nàng ấy không phải là vũ nữ. Nàng là thê tử của ta.

_ I'm sorry! I don't have any other meaning. It's just a words of praise. (Ta xin lỗi! Ta không có bất kỳ ý gì. Đó chỉ đơn giản là từ khen ngợi.)

_ In here, the dancing girls is one of the lowest strata of society. Unless the royal dancing girls, the other dancing girls are not taken seriously, though they have no low-status as prostitute. (Ở đây, vũ nữ là một trong những tầng lớp thấp nhất trong xã hội. Trừ những vũ nữ cung đình, những vũ nữ khác không được coi trọng, mặc dù họ không thấp như kỹ nữ.)- Lôi Vi chậm rãi giải thích.

_ Oh! I'm understand. (Oh! Ta đã hiểu!)- Vừa nói chàng Công tước trẻ vừa gật đầu.- Invite everybody to go inside. Hope you will have a fun night. (Mời tất cả mọi người vào bên trong. Hy vọng mọi người sẽ có buổi tối vui vẻ.)

Chậm rãi gật đầu theo phép lịch sự, Phúc Tuấn cùng mọi người bước vào bên trong. Được một người hầu dẫn lối, họ nhanh chóng đến một chiếc bàn sắp xếp ngay sau bàn của Định An Hoàng đế và Hoàng hậu. Trong tiếng nhạc dịu êm, bầu không khí càng lúc càng trở nên huyền ảo chẳng khác nào lễ hội.

Quay đầu lại nhìn chàng Công tước trẻ, Lôi Vi chậm rãi nghiêng người lại gần Phúc Tuấn.

_ Chàng ta chính là Thái tử của Donlish.

Câu nói của Lôi Vi khiến Phúc Tuấn không khỏi ngạc nhiên.

_ Sao nàng biết? Nàng thậm chí còn chưa biết chàng ta là ai, tên họ là gì.

_ Cần gì chứ!- Lôi Vi mỉm cười.- Trên áo của chàng ta có cái một huy hiệu. Đó chính là huy hiệu của Công tước. Tước Công tước này được trao cho các Hoàng tử đã có phu nhân. Nhưng không phải Hoàng tử nào cũng vậy. Song từ ngày họ đến đây, chúng ta đã được nhìn thấy các phu nhân khác của các quý tộc khác. Nhưng phu nhân của chàng ta thì chưa.

_ Đúng vậy!- Phúc Tuấn gật đầu.- Ta nghe Edlen nói, chàng ta chưa thành thân.

_ Là Công tước nhưng lại chưa thành thân vậy thì chỉ có khả năng, chàng ta chính là người sẽ lên ngai vàng của Donlish trong tương lai.

_ Nàng chắc chắn?- Phúc Tuần ngạc nhiên hỏi.

_ Hôn nhân của phương Tây từ sớm đã là hôn nhân một vợ một chồng rồi. Nhưng đối với người trong Hoàng tộc nhiều khi hôn nhân của họ khá rắc rối. Song với quy định về hôn nhân như vậy, họ dĩ nhiên sẽ không có nhiều con như ở phương Đông chúng ta. Và lẽ tất nhiên việc giành ngôi tuy có xảy ra nhưng cũng không nhiều như ở phương Đông.

_ Ladies and gentlemen! (Kính thưa quý vị quan khách!)

Trên sân khấu, vừa cúi người xuống Edlen vừa cất lời chào. Ngay lập tức bầu không khí trở nên im ắng hẳn. Mọi người, ai nấy cũng nhanh chóng tìm chỗ ngồi cho mình. Bàn của Phúc Tuần nhanh chóng theo dõi sân khấu. Sau màn giới thiệu ngắn gọn của Edlen, vở kịch Médée [1] của Euripide bắt đầu.

_ Tại sao trên sân khấu lại có nhiều người đến vậy?- Phấn Diễm không khỏi tò mò.- Không lẽ cùng một lúc nhân vật xuất hiện nhiều đến vậy sao?

_ À! Đó là dàn đồng ca.- Vừa theo dõi vở kịch, Lôi Vi vừa giải thích.- Dàn đồng ca này thường sẽ hát những đoạn mang ý nghĩa bình luận về lớp kịch đó. Uhm...đại loại là như thế.

Đối với kịch, Lôi Vi quả thật không có hứng thú cũng không có một chút kiến thức gì về nó. Song ở thời hiện đại, khi Hạ Huyền, chị gái nàng học trường nghệ thuật, nàng đã từng đọc qua giáo trình của chị mình và biết được điều này. Còn ngoài ra, nàng hoàn toàn không biết gì. Một phần Hạ Huyền học múa chứ không phải học kịch thêm vào đó nàng không có lấy một tý hứng thú nào đối với bộ môn nghệ thuật đã có từ lâu đời này. Vậy nên xem chưa được bao lâu, mắt nàng đã bắt đầu riu lại.

_ Đúng là thứ nhạc ru ngủ người khác.- Vừa chống tay lên đầu, Lôi Vi vừa giảm âm lượng xuống mức thấp nhất.

_ Vi Nhi!- Ghé lại gần Lôi Vi, Phúc Tuần chậm rãi hỏi.- Nàng có biết vở kịch này không?

Nhìn lên sân khấu, Lôi Vi nhìn thấy Edlen ngồi ở một góc dùng một cái loa nhỏ để phiên dịch lại những gì diễn viên trên sân khấu đang nói. Trước khi vở kịch diễn ra khoảng hai ngày, Edlen có đến Túc Duyên các tìm nàng, cùng nàng dịch kịch bản vở kịch từ tiếng Anh qua, vậy nên nội dung của nó nàng cũng đã biết rõ. Chỉ có điều, giờ đầu nàng quả thật đã đặc ngهن rồi. Không muốn nhớ bất kỳ điều gì nữa.

_ Em không biết!- Vừa khép mắt lại, Lôi Vi vừa nói. Chết giọng đầy ngái ngủ.- Buồn ngủ quá đi mất! Thế loại nghệ thuật sân khấu này thiệt sự chả khác nào thuốc an thần. Đến khi nào mới hạ màn đây không biết. Haizzz!!! Khi nào diễn xong, gọi em dậy nhé.

Trong mơ hồ, Lôi Vi không ít thức được rằng mình đã nói ra một loạt từ ngữ của thời hiện đại khiến đám phi tử của Phúc Tuần nghe được không khỏi ngạc nhiên. Ngồi ngay bên cạnh nàng, Phúc Tuần vẫn giữ vẻ bình tĩnh, không lộ ra sự hốt hoảng.

_ Nàng nói linh tinh gì vậy? Thật tình!- Vừa bật cười, Phúc Tuần vừa nói.- Thôi được rồi! Khi nào vở kịch kết thúc, ta sẽ gọi nàng.

Như chỉ chờ có vậy, Lôi Vi bất chấp tất cả mà ngã rạp xuống bàn khiến Phúc Tuần không thể không bật cười. Lấy lại vẻ bình thường, chàng chậm rãi kéo ghế về phía trước, đưa tay lên bàn để đỡ đầu mình rồi tiếp tục hướng mắt về phía sân khấu.

Lúc này, trên sân khấu, vở kịch đã đến hồi gay cấn khi Médée đã dùng pháp thuật của mình để giúp Jason giết chết Pélías, người chú đã cướp đoạt ngôi vua của chàng. Đây là đoạn cao trào đầu tiên trong vở kịch vậy nên nhạc được đẩy lên khá cao khiến Phúc Tuần có chút chau mày. Đến khi quay lại nhìn thấy Lôi Vi vẫn đang ngủ say giấc, chàng mới yên tâm..

.....

Kết thúc vở kịch, bản nhạc bị thảm vang lên khiến ai ai cũng lặng người. Phải rất lâu sau đó, bầu không khí mới nhộn nhịp trở lại. Lúc này, Lôi Vi cũng đã hé mắt ra. Đưa tay lên che miệng để ngáp một cái thật dài, nàng nhanh chóng ngồi thẳng người lên.

_ Vở kịch hạ màn rồi sao?

_ Đúng vậy!- Phúc Tuần gật đầu.

Nói đoạn mọi người nhanh chóng đứng dậy. Ngay sau khi vở kịch kết thúc là một buổi dạ vũ nên tất cả bàn ghế đều được xếp gọn gàng về hai bên để có một khoảng sân rộng rãi thoáng đãng cho mọi người khiêu vũ.

_ Điện hạ!- Tiến về phía trước, Hứa Thủy Trúc cất tiếng hỏi.- Chúng thần thiếp có thể đi dạo xung quanh đây được không?

_ Được!- Vừa nói, Phúc Tuần vừa gật đầu. Đôi mắt chàng cũng nhanh chóng dịch chuyển về phía Ngọc Nhận.- Còn muội, muội có muốn đi dạo cùng mọi người?

_ Thiếp muốn ngồi nghỉ ngơi một lát.- Mím cười, Ngọc Nhận chậm rãi nói.

_ Vậy cũng được. Nếu quá mệt, muội có thể về trước. Đừng quá gắng sức.

Không nói gì, Ngọc Nhận cúi người thi lễ với Phúc Tuấn rồi nhanh chóng đi chỗ khác. Đám phi tử của Phúc Tuấn cũng đã nhanh chóng tản ra từ khi nào. Chỉ còn lại hai người, Phúc Tuấn quay về phía Lôi Vi và mỉm cười.

_ Nàng không xem vở kịch đó thật là tiếc đó. Rất thú vị và kịch tính!

_ Em không am hiểu một chút gì về kịch cả. Nhưng vở kịch này em đã từng đọc qua trong quyển Từ điển văn học của ông em. Đây là một vở bi kịch nổi tiếng. Vở kịch này có một câu nói rất nổi tiếng là: "đàn ông gây tội ác, đàn bà bị ruồng bỏ". Nội dung của nó hình như...nói về việc Jason bị chú của mình cướp ngôi vua. Chàng ta đã phải sang một xứ nào đó để lấy bộ lông cừu vàng của thần Chiến tranh Arex về cho người chú của mình. Sau này, nhờ có sự giúp đỡ của Médée mà chàng ta trả thù được chú của mình. Nhưng sau khi trả thù được, Jason lại quay sang phản bội người yêu và lấy Công chúa Creusa. Đau đớn vì bị phản bội và bị đuổi khỏi thành, Médée quyết định lên kế hoạch trả thù. Cuối cùng cha con Công chúa Creusa chết và hai đứa con của Médée có với Jason cũng bị nàng giết chết.

_ Nàng nói nàng không biết đến vở kịch này vậy mà nàng lại có thể nói được nội dung của nó rõ ràng đến vậy.

_ Vì vở kịch này bắt nguồn từ Thần thoại Hy Lạp mà. Từ khi còn nhỏ, em đã đọc nát quyển Thần thoại Hy Lạp rồi. Trong Thần thoại Hy Lạp, Jason là một anh hùng. Nhưng trong kịch này...- Lôi Vi bỏ lửng câu nói của mình.

_ Cũng chỉ là một con người bình thường!- Hiểu ý, Phúc Tuấn tiếp lời Lôi Vi.

Mỉm cười, Lôi Vi chậm rãi khoác tay vào tay Phúc Tuấn. Nhìn khắp xung quanh đến lúc này nàng quả thực có hơi chút chướng mắt khi đa phần nữ nhân Tân Thục đều diện bộ cánh của người phương Tây, còn nam nhân Tân Thục vẫn giữ nguyên trang phục của mình. Quả thật từ ngoài nhìn vào cảm thấy rất chói mắt khiến người ta không khỏi cảm thấy khó chịu. Song nghĩ đi nghĩ lại, nam nhân Tân Thục nếu mặc trang phục phương Tây vào, họ sẽ cảm thấy bức bối hơn ấy chứ. Thôi thì vẫn cứ là chính mình là tốt nhất.

Nhân giới của Lôi Vi nhanh chóng dừng lại trước hai nữ nhân phương Tây. Theo những gì quan sát được, nàng đoán họ là tiểu thư của các Bá tước.

_ Anh đúng là có số đào hoa thật.- Vẫn nhìn bọn họ bàn tán với nhau điều gì, Lôi Vi chậm rãi nói.- Đến cả các tiểu thư giới quý tộc phương Tây cũng chết ngất vì anh, quả không đơn giản tí nào.

Nhìn theo điểm nhìn của Lôi Vi, Phúc Tuấn nhanh chóng nhìn thấy các tiểu thư phương Tây đang nhìn chàng với ánh mắt không kiêng dè mà lộ rõ vẻ tình tứ.

_ Nàng đang ghen sao?- Ôm lấy eo Lôi Vi, Phúc Tuấn cúi xuống hỏi.

_ Ai thêm?- Quay lại nhìn Phúc Tuấn, gương mặt Lôi Vi lộ rõ vẻ bất cần.- Chỉ là lúc sáng em có ra Ngự Hoa viên chơi, tình cờ nghe thấy họ đang trắng trợn tìm cách của trai đây.

_ Của trai?

_ Là tìm cách khiến anh chú ý đến họ đó. Anh biết không, những đứa con lai mang dòng máu của hai đất nước khác nhau thường rất đẹp chứ đừng nói gì đến chuyện lai giữa hai phương trời Đông- Tây.

Ấn ý trong câu nói của Lôi Vi, dù có ngốc đến đâu Phúc Tuấn vẫn có thể nghe ra. Huống hồ chi, chàng căn bản không hề ngốc tí nào.

_ Được!- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa thả tay ra khỏi người Lôi Vi.- Vậy để ta giúp nàng có một đứa con lai.

Dứt câu, Phúc Tuấn xoay người nhưng chưa kịp bước đi, Lôi Vi đã vội giữ tay áo của chàng lại.

_ Người ta chỉ đùa thôi mà!

_ Ta không thích nàng đùa như thế đâu.- Mỉm cười, Phúc Tuấn nhẹ nhàng nói.

Không nói gì, Lôi Vi gạt đầu lia lịa. Thật đúng là không biết nàng ghen bóng ghen gió làm chi cho khổ sở thế này.

_ Nhưng...thấy nàng ghen như vậy, ta rất vui.- Khoác tay lên vai Lôi Vi, nụ cười của Phúc Tuấn càng rộng hơn.

Lôi Vi thật không hiểu chàng nghĩ gì, nhìn chàng mà lòng nàng không khỏi cảm thán. Lẽ lười trêu chàng, nàng hướng mắt nhìn về khoảng sân rộng ngay trước mặt. Nơi ấy, mọi người đã đứng thành một vòng tròn lớn, và trong vòng tròn ấy có một vài cặp đôi đang khiêu vũ với nhau. Điệu nhạc bắt tai, rộn rã càng làm bầu không khí trở nên huyền ảo, vui vẻ.

Từ xa, chàng Công tước trẻ tuổi hướng mắt nhìn về phía Lôi Vi. Rồi như không tự chủ được, chàng nhanh chóng tiến về phía nàng mặc cho kẻ hầu cận bên cạnh nói rằng nàng đã thành thân và điều này là không nên.

_ I just invited her for dance with me a song. (Ta chỉ mời nàng ấy nhảy cùng ta một bản nhạc.)

Dứt câu, chàng Công tước trẻ tiến về phía Lôi Vi và Phúc Tuấn. Sau khi chào hỏi xong, chàng hướng mắt mình về phía nàng hơi khom người xuống và đưa một tay ra trước.

_ Can you dance with me, Princess? (Nàng có thể khiêu vũ cùng ta, Công nương?)

Bị mời bất ngờ, Lôi Vi không khỏi lúng túng, không biết nên từ chối hay nhận lời. Hít một hơi đầy căng, nàng quay lại dịch cho Phúc Tuân hiểu. Liên sau đó, nàng mỉm cười quay về phía vị Công tước trẻ:

_ Sor...(Xin...)

_ Nàng hãy nhận lời đi!

Lôi Vi chưa kịp từ chối, Phúc Tuân đã chậm rãi nói nàng nhận lời. Vợ quay sang nhìn chàng, nàng như muốn biết khi này có phải mình đã nghe nhầm.

_ Chúng ta hôm nay là khách, không thể thất lễ được. Hơn nữa, ta tin nàng!

Mỉm cười thật tươi, Lôi Vi nhìn Phúc Tuân bằng đôi mắt cảm kích vô cùng.

_ Thank you! (Cảm ơn!)- Vừa nói, Lôi Vi vừa đặt tay mình lên tay chàng Công tước trẻ.

Cả hai nhanh chóng bước ra giữa sân. Theo đó Phúc Tuân cũng nhanh chóng tiến vào hàng trong cùng. Trên thực tế, chàng căn bản không muốn Lôi Vi nhảy cùng nam nhân khác. Song nàng từng nói, thời đại của nàng ít nhiều bị ảnh hưởng văn hóa của phương Tây. Vậy nên ra đường thấy một đôi nam nữ cười nói vui vẻ, thân mật với nhau chưa chắc họ đã yêu nhau. Chàng không muốn nàng nghĩ chàng hẹp hòi và quan trọng, chàng muốn nàng được thoải mái vui vẻ khi bước vào một thế giới có nét tương đồng với thời đại của nàng vậy nên chàng mới đồng ý.

Nếu có ai đó hỏi rằng, để Lôi Vi nhảy với nam nhân trẻ tuổi lại thích nàng đến vậy, chàng có sợ trái tim nàng lỗi nhịp hay không, chàng sẵn sàng khẳng định rằng, chàng không sợ. Chàng hoàn toàn tin tưởng nàng và tin vào tình yêu bền chặt của hai người.

Trong sân, các cặp đôi đang dần lui vào trong để nhường sân khấu lại cho cặp đôi duy nhất. Bản nhạc nhẹ nhàng không khỏi say lòng người. Đứng bên ngoài nhìn ngắm nụ cười của nàng, sự vui thích của nàng lòng Phúc Tuân ngập tràn hạnh phúc. Chỉ cần nàng mãi cười hạnh phúc như vậy, nàng làm gì chàng cũng điều đồng ý. Nhưng chàng nhất quyết không để nam nhân khác tìm cách cướp nàng ra khỏi chàng. Đó là điều chắc chắn!

Sải một bước dài về phía trước, Lôi Vi chậm rãi buông tay ra khỏi vai chàng Công tước trẻ rồi xoay một vòng thật tròn. Sau đó, cả hai nhanh chóng bắt nhịp mà tiếp tục sải bước. Cúi người xuống, chàng Công tước nhẹ nhàng mỉm cười và nhìn ngắm thật kỹ gương mặt của nàng.

_ If you still have no husband, I intend to find ways to make you become my Duchess. (Nếu nàng vẫn chưa có phu quân, ta nhất định tìm cách khiến nàng trở thành nữ Công tước của ta.)- Vừa nói, chàng Công tước trẻ ngã người Lôi Vi về một phía.- Do you know, you're beautiful? (Nàng có biết, nàng rất đẹp không?)

Đứng thẳng người lên, Lôi Vi chỉ mỉm cười, nụ cười rất nhẹ mang tính xã giao. Trong trường hợp này có lẽ nàng không nên nói gì là biện pháp tốt nhất.

"Xoảng", tiếng đồ vỡ vang lên khiến những ai có mặt trong sân không khỏi giật bắn mình, ngay lập tức tiếng nhạc im bặt, mọi người nhanh chóng đổ xô về nơi phát ra tiếng động. Vợ rời khỏi vòng tay của chàng Công tước trẻ, Lôi Vi nhanh chóng tiến về phía Phúc Tuân. Nàng vừa đến nơi, chàng đã vội giữ cánh tay trái của nàng lại phòng trường hợp bị người khác vô tình tông vào khiến xương lâu lành. Đoạn cả hai cùng mọi người tiến về nơi xảy ra chuyện.

Đến nơi cả hai nhìn thấy Hoắc Tương Nguyệt cùng một vị tiểu thư quý tộc phương Tây đang lồm cồm đứng dậy. Nhìn quan cảnh xung quanh, ai cũng dễ dàng thấy rằng giữa hai người có giằng co qua lại. Trong lúc không giữ được bình tĩnh nên đã đẩy ngã nhau khiến đồ trên bàn rớt xuống chẳng những vậy còn khiến bản thân toi tã.

_ Có chuyện gì xảy ra vậy?

Chất giọng trầm của Định An Hoàng đế vang lên khiến mọi người nhanh chóng tản ra nhường lối. Bước vào trong, Ngài quan sát hiện trường một lúc rồi quay về phía Hoắc Tương Nguyệt.

_ Hoắc Thừa huy! Có chuyện gì xảy ra vậy?

_ Hồi Hoàng thượng!- Hoắc Tương Nguyệt vội tiến tới quỳ xuống.- Vì con không quen mặc váy này nên bất cẩn bị ngã. Vị tiểu thư này vì đỡ con mà cũng bị ngã theo.

Nhìn hiện trường thật khó để có thể nói rằng đây là một vụ tai nạn. Song ngoài lời nói ra chả ai có chứng cứ xác thực để xác nhận về những gì đã xảy ra. Vẫn đứng im một chỗ cùng Phúc Tuân, Lôi Vi đưa mắt quan sát hai người từ trên xuống dưới. Trong khi bộ váy của Hoắc Tương Nguyệt chỉ bị dính đồ ăn, váy của nàng tiểu thư kia đã bị rách ít nhiều. Nếu chỉ là tai nạn bình thường liệu bộ váy có nghiêm trọng đến thế không?

_ Nàng ấy nói rằng...nàng chỉ đến lấy đồ ăn liền bị Hoắc Thừa huy đẩy cạnh khốe.- Edlen dịch lại lời của vị tiểu thư kia.- Trong lúc tức giận cả hai đã xô xác nhau vậy nên cả hai mới bị ngã.

_ Hoắc Thừa huy? Con giải thích thế nào?

_ Hồi Hoàng thượng! Nàng ấy quả thật có đến để lấy đồ ăn. Nhưng người bắt chuyện trước hoàn toàn không phải con ạ. Con vì...

Nói đến đây, Trương Nguyệt chợt khựng lại. Sau khi cả hai mạnh ai nấy nói, nàng toan rời đi nhưng lại bị ngã. Khi đó nàng nghĩ mình bị vấp vào váy nhưng giờ nhớ lại mới nhận ra không phải. Là chân! Nàng ta đã dùng chân cản nàng khiến nàng bị vấp ngã. Tức tối nàng đưa mắt nhìn nàng ta.

_ Xin phụ hoàng bớt giận!- Vừa nói, Phúc Tuần vừa tiến về phía trước.- Nhi thần thiết nghĩ sự việc này rất giản đơn. Hoắc Thừa huy cùng vị tiểu thư đây có lẽ đã muốn kết bạn với nhau nhưng vì bất đồng ngôn ngữ nên cả hai không hiểu ý đối phương khiến đối phương hiểu lầm. Thừa huy vì không muốn tình hình căng thẳng thêm nên đã cáo từ trước. Chẳng may trong lúc rời đi, vì không quen với bộ y phục này nên nàng ấy đã vấp té. Vị tiểu thư đây vì đỡ nàng ấy nhưng không được nên đã ngã theo.

_ Có thật vậy không?- Định An Hoàng để trầm giọng.

_ Vâng ạ!- Hoắc Thừa huy vội gật đầu xác nhận.- Sự việc quả như những gì Thái tử nói ạ.- Liếc mắt thấy chàng ra hiệu, nàng nhanh chóng quay về phía vị tiểu thư kia.- Chuyện vừa xảy ra ta thực xin lỗi. Mong tiểu thư bỏ qua.

Đứng bên cạnh, sau khi Edlen dịch lại những gì Phúc Tuần nói, gương mặt nàng tiểu thư kia dần dịu trở lại. Song sự không can tâm vẫn lộ rất rõ.

_ I will ignore this problem unless she corrected my dress. (Ta sẽ bỏ qua vấn đề này, trừ phi nàng ta sửa lại chiếc váy của ta.)

Nàng tiểu thư kia thể hiện rõ uy quyền của mình. Bởi nàng ta biết, chủ nhà không thể làm mất lòng khách.

_ Enough! (Đủ rồi!)- Vừa nói, Lôi Vi vừa tiến về phía trước.- You should stop here. Don't bullying others unduly. She has apologized to you. You should understand. (Người nên dừng lại ở đây. Đừng ức hiếp người khác quá đáng. Nàng ấy đã xin lỗi người rồi. Người nên hiểu chuyện.)

_ Princess! This is the dress my mother had given me before I came here. (Công nương! Đây là bộ váy mẫu thân ta tặng ta trước khi ta qua đây.)- Chất giọng của vị tiểu thư kia không hề khiêng dè.- So, her apology, no effect in this case. Only when she corrected my dress, I will accept her apology. (Vị vậy, lời xin lỗi của nàng ấy, không có tác dụng ở đây. Chỉ khi nào nàng ấy sửa lại váy của ta, ta sẽ chấp nhận lời xin lỗi đó.)

_ El...

_ Duke! You can't stop me. You know it! (Công tước! Ngài không thể cản ta! Ngài biết điều đó!)

Chàng Công tước trẻ định lên tiếng nhưng lập tức bị sự kiên định của nàng ta làm cho chùng bước. Bởi chàng hiểu rõ tính khí của nàng ta. Song quả thật không thể để chuyện này diễn ra thế này được.

Edlen ái ngại dịch lại những gì vị tiểu thư đó nói. Trong khi mọi người bàn tán xôn xao về thái độ của cô gái này, Lôi Vi phải nhịn lắm mới không phát hỏa. Nếu là bộ váy được mẹ tặng, nàng ta sao có thể bất cần đến mức để nó bị rách được. Rõ ràng muốn ức hiếp người khác đây mà.

_ Just fix your dress is ok? (Chỉ cần sửa lại bộ váy của người là được?)

Trước khi, chàng Công tước trẻ có hành động tiếp theo, Lôi Vi cất tiếng hỏi.

Không nói gì, nàng tiểu thư kia chậm rãi gật đầu.

_ I will do it! (Ta sẽ làm việc đó!)

_ Vi Nhi! Nàng..

Phúc Tuần định cản Lôi Vi lại nhưng nàng đã ra hiệu cho chàng. Lúc này không phải là lúc để bốc hỏa hay là lúc để chàng ra mặt bảo vệ nàng. Bằng không sự việc sẽ tệ hơn.

_ Very honored! (Rất hân hạnh!)- Nàng tiểu thư kia mỉm cười.- And I give you fifteen minutes. (Và ta cho Người mười lăm phút.)

Không nói gì, Lôi Vi chỉ mỉm cười rồi quay về phía một tên Thái giám sai chạy về Túc Duyên các nhờ Đồng Thảo lấy hộp kim chỉ cho nàng. Chẳng mấy chốc, tên Thái giám đã vội vàng quay trở lại. Cầm hộp kim chỉ trên tay, nàng khẽ mỉm cười. Lâu lắm rồi không đụng đến kim chỉ, thật không ngờ lại phải đụng đến nó trong trường hợp này. Đứng bên cạnh, Yên Xuân chậm rãi đưa tay ra định giúp nàng song nàng ra hiệu cho nàng ấy ngừng lại.

_ Hoắc Thừa huy! Có thể giúp ta khâu chỉ không?- Quay về phía Trương Nguyệt, Lôi Vi chậm rãi nói.

Hoắc Trương Nguyệt nhanh chóng cầm lấy hộp kim chỉ và rút chỉ ra để khâu. Dù không can tâm nhưng nàng ta buộc phải thừa nhận rằng Lôi Vi đang giúp mình thoát khỏi rắc rối. Vậy nên nàng miễn cưỡng làm theo.

_ Đã xong rồi Nguyên Lương đệ!- Đưa kim chỉ Lôi Vi, Trương Nguyệt chậm rãi nói.

Tiến về phía vị tiểu thư kia, Lôi Vi mỉm cười.

_ You give me fifteen minutes. But I just need five minutes. (Người cho ta mười lăm phút. Ta chỉ cần năm phút.)

Câu nói của Lôi Vi khiến những ai có mặt không khỏi ngạc nhiên. Và trong khi mọi người đang bàn tán xôn xao, nàng đã dùng tay xé toạc một lớp váy bị rách.

_ What are you doing? (Người đang làm gì vậy?)- Chất giọng của vị tiểu thư có chút hoảng hốt.

_ Standing still! (Đứng yên!)

Sau khi nàng tiểu thư kia đứng yên, Lôi Vi dùng kéo cắt bỏ những phần bị rách của lớp váy tiếp theo, cứ vậy, nàng cắt ba lớp liên tiếp. Sau đó nàng bắt đầu vào khâu may vá. Lẽ dĩ nhiên trong vòng 5 phút nàng không thể nào may lại toàn bộ phần váy bị rách cũng như đã bị nàng cắt, song để tại ra một kiểu mới là điều hoàn toàn có thể. Sau khi dùng một loạt kim để định hình lại kiểu váy, nàng nhanh tay từ những chỗ váy bị cắt bỏ xếp lại thành từng đóa hồng rồi đính chúng vào những chỗ đã được ghim lại. Để công việc được hoàn thành đúng những gì mình đã nói, nàng yêu cầu Trương Nguyệt làm theo sự hướng dẫn của nàng với những chỗ được ghim còn lại trên bộ váy. Yên Xuân dù đã bị nàng cản lại, vẫn tiến đến giúp đỡ nàng hoàn thành công việc. Đôi bàn tay cả ba thoăn thoắt di chuyển từ chỗ này đến chỗ khác trên bộ váy của vị tiểu thư kia.

Từ khi vụ việc diễn ra đến giờ, Ngọc Nhạn luôn đứng ngoài quan sát. Ban đầu nàng định vào nói đỡ cho Trương Nguyệt, nhưng hết Phúc Tuấn rồi Lôi Vi tiến lên, nếu nàng cũng tiến lên, mọi chuyện sẽ dở đi. Hơn nữa nàng thật muốn xem xem Lôi Vi sẽ giải quyết chuyện này thế nào. Thật không ngờ nàng ta lại liều lĩnh đến thế. Tay chưa liền hẳn giờ lại phải sửa lại bộ váy trong thời gian gấp đến vậy nhất định sẽ phải chịu đau không ít. Quả thật có chút thương cảm! Song nếu giờ nàng bước ra giúp nàng ta để được lòng mọi người, Phúc Tuấn sẽ lại nghĩ rằng nàng giả tạo, không thật tâm giúp đỡ. Đã bị chàng ghét bỏ, chàng có ghét hơn nàng cũng chẳng mản chi là nàng đây cũng còn có tôn nghiêm của mình, không muốn chàng nghĩ mình là kẻ giả tạo khi trước đó nàng đã phơi bày toàn bộ con người mình trước mặt chàng.

Thực tâm mà nói, nào có nữ nhân nào muốn người mình yêu nghĩ xấu về mình. Ngọc Nhạn cũng vậy! Nàng không mong muốn điều này! Nhưng chỉ cần giữ được chàng ở bên mình, nàng sẵn sàng trả cái giá đắt hơn. Chỉ mong chàng không nghĩ nàng giả tạo. Bởi điều đó đồng nghĩa với việc chàng phủ nhận đi tình cảm nàng dành cho chàng, rằng tình cảm đó là giả dối...

Cổ tay bắt đầu truyền đến những cơn đau vì phải hoạt động hết công suất khiến trán của Lôi Vi bắt đầu tỏa mồ hôi ra. Hít một hơi thật sâu, nàng gắng giữ vững tinh thần để tiếp tục khâu những mũi khâu tiếp theo. Nhất quyết không thể để Hoàng thất Tân Thực mất mặt, không thể để Phúc Tuấn vương vào rắc rối không đáng có. Chỉ cần nghĩ đến điều này, dù có đau cách mấy nàng cũng cố gắng theo chính xác từng mũi khâu trong thời gian nhanh nhất. Cát Lôi Vi nàng, nói được là làm được. Năm phút xong nghĩa là năm phút xong, không chậm một giây nào. Gắn giữ ý chí đó, nàng hít một hơi thật sâu vào phổi, nhanh chóng cắt chỉ rồi đến chỗ đã được ghim lại cuối cùng. Xâu chỉ rồi kết hoa. Mọi động tác đều được nàng thực hiện một cách nhanh gọn, không chút sai sót.

Cổ tay tiếp tục truyền lên cơn đau khiến bàn tay Lôi Vi khẽ run lên không thể định vị đúng mũi khâu. Nắm chặt bàn tay, nàng gắng định vị thật kỹ rồi cho kim vào. Chỉ còn mỗi chỗ này nữa thôi là sẽ xong. Nhất định phải xong càng sớm càng tốt. Bên cạnh, Trương Nguyệt, Yên Xuân cũng đã làm xong phần việc của mình. Hai người toan tiến đến giúp Lôi Vi, nhưng xem thái độ của nàng nên cả hai nhanh chóng lui ra. Quấn một vòng chỉ, Lôi Vi nhanh chóng khâu những mũi khâu cuối cùng. Đến khi nàng hoàn tất công việc của mình và đứng lên, mọi người không khỏi trầm trồ. Từ một bộ váy tuy sang trọng nhưng có phần đơn điệu giờ nó đã trở nên sống động lung lay với những đường sóng lượn mềm mại và những bông hoa tinh tế được đính lên càng khiến bộ váy trở nên lung linh, tuyệt diệu. Ai ai cũng trầm trồ ngạc nhiên.

Tiến lại gần Phúc Tuấn, Lôi Vi thở phào nhẹ nhõm. Nhẹ nhàng nâng bàn tay trái của nàng lên, chàng không khỏi thở dài, cổ tay của nàng đã đỏ lên và dường như đã có dấu hiệu sưng tấy.

_ Em không sao.- Lôi Vi khẽ nói.

Không nói gì, Phúc Tuấn chậm rãi rút từ tay áo ra chiếc khăn tay lau những giọt mồ hôi lấm tấm cho nàng.

_ Beautiful! (Đẹp lắm!) Chàng Công tước trẻ nhanh chóng lên tiếng.- Four minutes and fifty seconds! Elida! Are you satisfied? (Bốn phút năm mươi giây! Elida! Người đã hài lòng chưa?)

Không nói gì, vị tiểu thư kia, Elida chậm rãi cúi đầu xuống trước chàng Công tước. Trong khi đó, mọi người vẫn không khỏi trầm trồ khi nghe thấy thời gian hoàn thành công việc của Lôi Vi.

_ Như vậy vấn đề đã được giải quyết.- Định An Hoàng đế trầm giọng.- Chuyện này đến đây là kết thúc. Bữa tiệc có thể tiếp tục được rồi.

Sau câu nói của Định An Hoàng đế, mọi người nhanh chóng tản ra. Phúc Tuấn nhanh chóng đỡ Lôi Vi tiến về phía Ngai.

_ Phụ hoàng! Nhi thần xin phép đưa Lôi Vi về Đông cung trước.

Thấy tình trạng cổ tay của Lôi Vi, Định An Hoàng đế nhanh chóng gật đầu đồng ý. Sau khi sai một tên Thái giám thông báo cho các phi tử của mình, Phúc Tuấn nhanh chóng đưa nàng trở về Đông cung.

-----

[1] Vở kịch Médée (Mê-đê): Médée của Euripide được trình diễn vào năm 431 TCN (có tài liệu ghi là 438 TCN). Đây có thể xem là vở kịch mang tính khốc liệt nhất trong lịch sử sân khấu của nhân loại. Bởi nó tang thương hơn cả Hamlet và Macbeth của Shakespeare, mà cũng lại rất trữ tình trong hình thức diễn đạt. Nó đánh dấu một chặng đường phát triển mới của tư tưởng dân chủ, bình đẳng và của quan niệm về vai trò và chức năng của sân khấu.

Nội dung của vở kịch được khai thác từ truyền thuyết về những người thủy thủ của con tàu Acgo: Jasson là người Hy Lạp, bị chú mình đoạt mất ngôi vua. Chàng phải sang xứ Colchide ở phương Đông đoạt bộ lông cừu vàng do thần Chiến tranh Arès coi giữ về dâng cho Pélías, người chú tiềm quyền của mình. Nhờ có Médée, một người giỏi phát thuật, con gái nhà vua xứ Colchide, yêu say đắm Jason, đã giúp đỡ chàng vượt mọi khó khăn đoạt được

bộ lông cừu vàng. Đôi tình nhân lên thuyền vượt biển trở về Hy Lạp.

Về tới quê hương của Jason, Médée dùng pháp thuật giúp Jason giết chết Pélías, rồi cả hai lánh sang trú ngụ ở xứ Corinth. Tới đây Jason tham vàng phụ nghĩa, bỏ Médée để lấy Công chúa Creusa, con vua Creon. Vợ bị kịch bắt đầu từ lúc Médée đau khổ, căm giận, ghen tức trước thái độ phụ bạc của Jason. Nàng căm giận hơn khi vua Creon đuổi nàng cùng hai đứa con đi khỏi Corinth. Nàng xin nán lại một ngày để chuẩn bị, nhưng thực ra là tìm cách trả thù. Médée cho hai con trai dâng lễ vật là một chiếc khăn và một vương miện cho Công chúa Creusa để nhờ nàng xin với nhà vua cho hai đứa trẻ được ở lại với Jason. Công chúa vừa choàng chiếc khăn lên người, đội vương miện lên đầu, mặt mày liền biến sắc, máu trào ra và toàn thân bốc cháy. Vua Creon vội chạy đến ôm con gái nên cũng chịu chung số phận. Cuối cùng, trong tình thế quẫn bách, Médée đã giết chết hai đứa con để trả thù Jason và cũng để chúng khỏi bị xử tội. Bi kịch kết thúc trong nỗi đau khổ của Jason cùng với lời bình luận của dân đồng ca về các vị thần đã làm nhiều điều trái với lòng mong ước của người đời.

Phân tóm tắt được trích từ "Tủ điển Văn học".

Hết chương 111

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Cảnh cáo ngầm

Sự ngạc nhiên như lộ rõ trong đáy mắt của Định An Hoàng đế. Ngài dường như vẫn còn ngờ vực những gì Phúc Tuần vừa mới bẩm tấu xong.

_ Thái tử! Con chắc chắn chứ? Việc này sẽ ảnh hưởng đến hai nước.

_ Vâng ạ! Con tin những gì Nguyên Lương đệ nói là thật.

Về trầm ngâm lộ rõ trên gương mặt của Định An Hoàng đế. Chuyện này giờ không thể xem là chuyện xích mích giữa nữ nhân với nhau, là chuyện nữ nhi thường tình được nữa. Bởi nếu không tìm hiểu cận kề, e rằng sẽ ảnh hưởng đến hòa khí của hai nước.

_ Vị tiểu thư đó...làm vậy là có ý gì? Rốt cuộc, liệu có ai sai nàng ta làm điều này không. Thái tử! Con phải tìm hiểu cho kỹ!

Tuy Phúc Tuần và Lôi Vi không chắc chắn điều này, nhưng cả hai đều cho rằng Elida chẳng qua vì sự đố kỵ cá nhân. Bởi theo nàng quan sát, nàng ta đã để ý đến chàng từ sớm nên cảm thấy không khỏi ghen tỵ với những thê tử của chàng. Song điều này khiến nàng khó hiểu, vì nếu đã muốn gây hấn, không phải nên gây hấn với người đang được yêu thương nhất như nàng, hoặc Ngọc Nhạn hay sao? Sao nàng ta lại đi gây hấn với một nữ nhân không được xem trọng?

_ Nhi thần tuân chỉ!

_ Hoàng thượng!- Bên ngoài, Ông Tổng quản vọng tiếng vào.- Đã đến giờ rồi ạ!

_ Được!

Dứt câu, Định An Hoàng đế nhanh chóng rời khỏi bàn, tiến về phía Phúc Tuần.

_ Chúng ta đi thôi! Không nên để mọi người chờ lâu.

_ Vâng ạ!

Nói đoạn Định An Hoàng đế cùng Phúc Tuần nhanh chóng rời khỏi Đại điện. Hôm nay, họ có một buổi săn bắn cùng giới quý tộc phương Tây trong khu rừng cách Hoàng cung ước chừng khoảng 2 dặm về hướng Nam. Chàng sẽ nhân buổi đi săn này tìm cơ hội dò la, quan sát xem trong giới quý tộc phương Tây, ai là người có khả năng ra lệnh cho Elida gây hấn với Hoắc Tương Nguyệt khiến y phục của nàng ta bị rách trong đêm vũ hội cách đây hai ngày trước...

"_ Phúc Tuần!- Vừa kéo Phúc Tuần lại, Lôi Vi vừa vội nói.- Dường như Elida đã cố tình gây chuyện với Hoắc Tương Nguyệt.

_ Nàng nói sao? Cố tình gây chuyện?- Phúc Tuần không khỏi ngạc nhiên. Đặt hộp thuốc xuống bàn, chàng quay sang nhìn Lôi Vi.- Hai người đó nào có quen biết gì nhau.

_ Bản thân em cũng thấy lạ. Nhưng em dám khẳng định, việc chiếc váy bị rách hoàn toàn nằm trong dự tính của nàng ta.

Dứt câu, Lôi Vi nhanh chóng mở hộp kim chỉ của mình ra và lấy ra một sợi chỉ cho Phúc Tuần xem. Nhìn bề ngoài sợi chỉ này quả thật không có gì đáng

nghi. Nhưng khi nàng chỉ cần dùng một chút lực rất nhẹ, sợi chỉ đã bị đứt thành hai đoạn.

_ Mặc dù rất đẹp dễ nhưng kỳ thực bên trong đã mục nát! Chỉ trên váy của Elida vốn đã mục rồi.

_ Mục rồi?!-- Vừa cảm lấy hai đoạn của sợi chỉ, Phúc Tuấn vừa quan sát. Như sực nhớ ra điều gì, chàng quay về phía Lôi Vi.- Ta nhớ ra rồi! Khi nàng tiến đến chuẩn bị xé một lớp váy của nàng ta, nàng ta có lùi lại mấy bước. Đến khi nàng xé toạt lớp váy ra, mặt của nàng ta dường như biến sắc.

_ Đúng vậy!-- Lôi Vi gật đầu xác nhận.- Anh còn nhớ, Elida đã nói rằng đây là chiếc váy nàng ta đã được mẫu thân của mình tặng trước khi qua đây không? Từ Donlish qua đây, mất ít nhất là khoảng tầm gần nửa năm. Như vậy khoảng thời gian nàng ta được mẫu thân mình tặng cho chiếc váy này gần nhất là trong một năm trở lại đây. Mới chỉ có một năm mà đã mục nhanh như vậy rồi. Hơn nữa váy lại còn rất dễ rách.

_ Nói vậy, hôm nay nàng ta cố tình mặc chiếc áo này để gây hấn?-- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa chậm rãi ngồi xuống ghế.- Song không phải quá lạ sao? Với một chiếc váy chỉ đã mục, nếu đi lại bất cẩn, e rằng nàng ta chưa thực hiện được kế hoạch, chiếc váy đã bị rách rồi.

Nghe Phúc Tuấn nói, Lôi Vi cảm thấy đúng, song trong trường hợp này, quả thật điều đó rất khó xảy ra.

_ Vì nữ nhân Tân Thực mặc không quen nên mới bị ngã. Còn họ, họ đã quen mặc loại váy này từ nhỏ rồi.

_ Vậy sao?-- Nhận ra mình bị hớ, Phúc Tuấn cười xòa.

_ Nhưng điều lạ là, nàng ta làm vậy là vì mục đích gì?-- Lôi Vi không khỏi nghi ngại.- Nàng ta và Trương Nguyệt vốn nào có quen biết nhau. Hay là...đồ kị?

_ Đồ kị?

Chau mày Phúc Tuấn không khỏi nghi ngờ. Bỏ sợi chỉ xuống bàn, chàng quay sang nhìn Lôi Vi đầy khó hiểu.

_ Hai người này chưa gặp nhau bao giờ nhưng nàng ta lại đồ kị e rằng chỉ có duy nhất một điều thôi.- Vừa suy luận, Lôi Vi vừa quay sang nhìn Phúc Tuấn và mỉm cười đầy ranh mãnh.- Là anh đó! Thái tử Điện hạ!

_ Ta?-- Phúc Tuấn mở to mắt ngạc nhiên nhìn Lôi Vi.- Ta...sao lại là ta? Ta và nàng ta nào có quen biết...

_ Khi này không phải em đã nói, mấy tiểu thư quý tộc phương Tây mê anh như điên đồ sao? Tuy rằng, khi đó là nói đùa nhưng giờ, em nói thật!

Lôi Vi nói vậy, Phúc Tuấn lập tức hiểu ra. Vì thích chàng nên Elida nhìn ai trong đám phi tử của chàng cũng thấy ngứa mắt. Vì vậy Elida tìm cách hãm hại phi tử của chàng. Song điều này quả thật rất lạ.

_ Ta còn chưa tiếp xúc với họ, họ sao có thể...

_ Chỉ cần đẹp trai là đủ!-- Hiểu ý, Lôi Vi cắt ngang lời Phúc Tuấn.

_ Dù vậy! Nếu muốn ra tay, không phải nên ra tay với người ta yêu nhất sao? Tại sao họ lại ra tay với người ta không để tâm?

Phúc Tuấn nói vậy, Lôi Vi ngớ người. Đúng vậy! Nếu là vì ganh tỵ với đám phi tử của Phúc Tuấn, Elida nên ra tay với nàng hoặc Ngọc Nhạn, là hai nữ nhân được ngồi ngay bên cạnh chàng cũng như được chàng để tâm. Nhưng đáng này lại là Trương Nguyệt, tại sao?

_ Cũng có một khả năng khác!

Phúc Tuấn lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của Lôi Vi. Không nói gì, nàng quay lại nhìn chàng, chờ đợi.

_ Chẳng hạn như có ai đó sai nàng ta làm chuyện này.

_ Mục đích?

_ Có thể là người đó không muốn hai nước tiếp tục giao thương hàng hóa với nhau. Nên bèn tìm cách gây rắc rối. Nếu chúng ta xử lý không khéo, họ sẽ có cơ về tàu lại với Nữ hoàng của mình.

Nghe Phúc Tuấn nói vậy, Lôi Vi không khỏi thờ dãi.

_ Cũng có thể!

Thấy gương mặt Lôi Vi lộ rõ sự buồn bã, lòng Phúc Tuấn cũng chùng xuống mấy phần. Nhẹ nhàng kéo nàng đến ngồi trên đùi mình, chàng chậm rãi cầm bàn tay trái của nàng lên.

_ Nàng đừng nghĩ chuyện đó nữa. Cứ để ta giải quyết! Giờ nàng lo dưỡng thương đi, tay của nàng đã sưng lên cả rồi này.

_ Em không sao!

Không khỏi chau mày, Phúc Tuần cầm lấy hộp thuốc rồi nhẹ nhàng xoa lên tay Lôi Vi. Vừa xoa, chàng vừa thổi nhẹ vào tay nàng như thể chàng sợ nàng sẽ bị đau."

_ Khởi giá!

Tiếng của Ông Tổng quản vang lên kéo Phúc Tuần quay trở lại với hiện tại. Hít một hơi đầy căng, chàng nhanh chóng leo lên lưng ngựa rồi thúc ngựa chạy nhanh, cùng đoàn tùy giá theo Định An Hoàng để đến khu rừng ngoài Hoàng cung để săn bắn cùng giới quý tộc phương Tây.

*

Nghinh Nga đài văng lạng như tờ. Chậm rãi bước vào bên trong, Lôi Vi đưa mắt quan sát. Đây là lần đầu tiên nàng đến nơi ở của Hoắc Tương Nguyệt nên quả thật muốn quan sát mọi thứ xem sao. Bối theo như những gì nàng biết, chủ như thế nào, nơi ở sẽ như thế này. Và quả đúng như vậy, cách bày trí nơi ở của nàng ta khá cầu kỳ, công phu. Chỉ riêng khoảng sân ngay phía trước đây thôi cũng đã thấy được điều đó rồi. Cách bờ hồ một quãng tương đối xa có một khoảng đất được chăm sóc khá cẩn thận. Với tính cách cẩn thận nửa vời của Tương Nguyệt, Lôi Vi không khỏi tự hỏi, khoảng đất này rốt cuộc là do nàng ta hay là do tỳ nữ của nàng ta chăm sóc.

_ Hồi Lương đệ!- Cúi người xuống, Hoa Lệ chậm rãi thưa.- Nghinh Nga đài không có một ai cả ạ.

_ Tới nay tổ chức yến tiệc nàng ta liệu có thể đi đâu được chứ?- Lôi Vi không khỏi tò mò.

_ Lương đệ!- Chất giọng của Hoa Lệ có chút cáu bẳn.- Tại sao Người lại giúp nàng ta ạ? Nô tỳ từ khi chưa đến phục vụ Người đã nghe qua những gì nàng ta làm với Người rồi. Vậy mà Người còn giúp nàng ta.

_ Lệ Nhi à!- Mím cười Lôi Vi chậm rãi nói.- Người cho rằng ta rảnh đến thế sao?

_ Vâng ạ!- Hoa Lệ tỉnh bơ nói.

Nghe cách Hoa Lệ trả lời, Lôi Vi không khỏi bật cười.

_ Ta không giúp nàng ta!- Chất giọng của Lôi Vi lần lượt tiếng cười.- Ta chỉ là không muốn Thái tử gặp phải những rắc rối không đâu.

_ Vâng!- Hoa Lệ kéo dài chất giọng của mình ra.- Rõ ràng Điện hạ đã bảo Ngài sẽ thu xếp được. Vậy mà Lương đệ...lòng tốt quá dư giả đến độ đi ban phát cho địch thủ của mình.

Không nói gì, Lôi Vi lườm Hoa Lệ một cái. Hoa Lệ chẳng những không sợ mà còn lè lưỡi trêu nàng khiến nàng thật muốn đánh cho nàng nữ tỳ này một trận.

_ Ngươi đây!- Vừa nói, Lôi Vi vừa cốc vào đầu Hoa Lệ.

_ Lương đệ! Tay Người nhỏ vậy sao đánh đau thế?- Hoa Lệ mếu máo.

_ Thôi không đùa với ngươi nữa!- Lôi Vi nghiêm giọng.- Chúng ta ở đây chờ nàng ta thêm một lúc nữa. Nếu không có, ta chắc phải qua Hoàn Bản các một chuyến.

Không nói gì, Hoa Lệ đành cúi người một cái tỏ ý đã hiểu. Vừa nhìn cô nàng nữ tỳ của mình, Lôi Vi vừa không khỏi bật cười. Nàng ấy quả thật có đôi phần giống nàng thuở nào. Nghịch ngợm, thích chạy nhảy lại còn rất vui tính và quan trọng nhất là sống rất thật. Buổi vui, giận hờn gì để lộ rõ mồn một trên mặt tựa như tờ giấy trắng. Giương mặt ấy cũng có những biểu cảm thật thú vị khiến nàng lúc lúc cũng phải bật cười. Quả đúng với câu "nhìn vào yêu chết đi được!" Nghĩ đến đây, nàng như nhận ra tại sao năm ấy Phúc Tuần lại để tâm đến nàng tới vậy. Quả thật một nữ tử vô tư như thế thật sự khiến nam nhân luôn có cảm giác muốn bảo vệ, che chở để người con gái đó mãi hồn nhiên, vô tư và thuần khiết như vậy. Có Hoa Lệ bên cạnh nàng như tìm lại được tuổi 16 của mình. Thật mong muốn mình mãi như thế này, không phải ưu tư, nghĩ suy điều gì.

_ Tham kiến Nguyên Lương đệ! Lương đệ cát tường!

Chất giọng cao vút cất lên khiến Lôi Vi khẽ giật mình. Nhìn ra phía cổng của Nghinh Nga đài, nàng thấy Hoắc Tương Nguyệt đang cúi người thi lễ. Không nói gì nàng chậm rãi đứng lên tiến về phía nàng ta.

_ Chẳng hay Lương đệ có chuyện gì mà phải đến tận Nghinh Nga đài tìm thần thiếp?

Lôi Vi vốn định đi thẳng vào vấn đề nhưng nhìn bản mặt cứ kên kên lên của nàng ta thật sự khiến nàng không thể nào chịu được. Nó thật chẳng phù hợp với bộ dạng ngoan hiền lúc này của nàng ta tỳ nào.

_ Ta? Chẳng có chuyện gì cần phải tìm ngươi cả. Chỉ là ta bỗng nhiên có nhã hứng đi quanh Đông cung này chơi thôi. Vừa đi vừa nghĩ mấy chuyện linh tinh nên tình cờ đến Nghinh Nga đài của ngươi mà không biết.

_ Vậy sao?

Chất giọng của Hoắc Tương Nguyệt có chút khó hiểu lẫn khó chịu. Cũng phải, từ này giờ Lôi Vi vẫn chưa cho nàng ta đứng lên.

_ Uhm!- Vừa nói, Lôi Vi vừa ra về thất thần.- Thật không biết Elida đó đang dựng tâm chuyện gì mà lại cố ý gây rắc rối cho chúng ta. Thật là đau đầu!- Vừa thở dài khổ não, nàng vừa quay về phía Hoắc Tương Nguyệt và không khỏi ngạc nhiên.- Hoắc Thừa huy! Sao cúi người mãi thế? Người mau đứng lên đi!

_ Tạ Lương đệ!

Đứng lên, Tương Nguyệt quan sát thật kỹ gương mặt của Lôi Vi. Gương mặt an tĩnh như nước khiến người ta không nhìn ra biểu cảm nào. Gương mặt này, quả thật rất phù hợp với chốn cung đình nguy hiểm trùng trùng này. Ngược nhìn lên chút nữa, nàng ta nhìn thấy đôi mắt của nàng. Đôi mắt ấy ngay từ lần đầu tiên bắt gặp nàng ta đã không khỏi run sợ và phải cố lắm nàng ta mới giữ được bình tĩnh. Nàng ta run sợ không phải đó là một đôi mắt hung hiểm, ẩn chứa mưu mô xảo quyệt, mà bởi đó là một đôi mắt thật sự thuần khiết. Nó khiến người ta phải thành thật với nó vì nó không cho bất kỳ hạt bụi nào vấy bẩn sự thuần khiết của mình. Nàng ta không khỏi kinh ngạc khi thấy rằng sống trong cung bao nhiêu năm, trải qua bao nhiêu trận phong vũ, Lôi Vi vẫn giữ được sự thuần khiết ban đầu. Đây lẽ nào là lý do đương kim Thái tử không thể rời xa nàng và cùng với đó, không ít Hoàng tử quan tâm, bảo vệ nàng trong mọi hoàn cảnh.

Cứ ngỡ rằng có thể nhìn thấu nội tâm của người ấy nhưng kỳ thực những gì ta có thể nhìn thấy trong đôi mắt kia lại chính là bản thân ta, bản ngã của chính ta. Cát Lôi Vi! Trên cơ thể nàng, đặc điểm thu hút nhất của nàng chính là đôi mắt đó. Sự thuần khiết và tự nhiên trong đôi mắt đó thực sự có ma lực. Giờ, Hoắc Tương Nguyệt nàng đã hiểu tại sao bản thân mình lại bại nhanh đến vậy.

_ Lương đệ nói vị tiểu thư đó là cố tình gây chuyện với chúng ta sao?- Mím cười, Tương Nguyệt chậm rãi hỏi.

_ Ta nghĩ người biết rồi chứ? Người lẽ nào cho rằng đó thực sự chỉ là một tai nạn sao?

Dứt câu, Lôi Vi đưa cho Hoa Lệ một chiếc khăn. Nhận lấy nó, nàng tỳ nữ này vừa tiến về phía Tương Nguyệt vừa mở khăn ra.

_ Đây là...- Vừa nhìn vào hai nửa sợi chỉ, Tương Nguyệt vừa cất tiếng hỏi.

_ Là sợi chỉ ta đã rút ra trong bộ váy của tiểu thư Elida đó. Chỉ đã bị mục!

Bốn từ cuối cùng khiến đầu óc của Tương Nguyệt như sét đánh giữa trời quang. Đêm hôm đó, trong khi các phi tử khác của Phúc Tuân tiếp tục dạo chơi một vòng quanh nơi tổ chức vũ hội, nàng đã ngồi xuống một chiếc bàn nghỉ ngơi. Không lâu sau đó, Elida tươi cười tiến tới. Nhưng ngay câu mở đầu dù không hiểu gì song nghe chất giọng nàng đã biết nàng ta chẳng có hảo ý gì vậy nên nàng đưa mắt như tìm kiếm điều gì đó rồi nhanh chóng đứng lên cáo từ. Song nàng ta đã chặn nàng lại. Hai bên cãi vã mà chẳng ai hiểu người kia nói cái gì. Nàng gạt tay nàng ta toan bỏ đi liền bị nàng ta ngăn chân. Mất thăng bằng bất ngờ, nàng vội kéo váy của nàng ta khiến chiếc váy bị rách còn nàng ta bị ngã. Cả hai va vào bàn làm đồ đồ trên bàn đều rơi xuống cả. Sự việc cứ thế mà diễn ra...

_ Chỉ mục là một chuyện bên cạnh đó, có khả năng váy của nàng ta đã bị rách từ trước. Bằng không với bàn tay bị ám hại này, ta sẽ không thể nào xé được chiếc váy đó.

Đã thất kinh lại càng thất kinh hơn. Năm chữ "bàn tay bị ám hại" của Lôi Vi, khiến Tương Nguyệt lập tức bị chao đảo. May có tỳ nữ bên cạnh bằng không nàng ta đã đứng không vững.

Tuy không nhìn trực diện Tương Nguyệt, song Lôi Vi có thể đoán được biểu cảm của nàng ta. Đêm hôm tổ chức yến tiệc đón đoàn quý tộc phương Tây, sau khi ra hậu đài, nàng nhìn thấy một bên ống tay áo của tỳ nữ Nghinh Nga dài dính sơn. Trước đêm hôn ấy mấy hôm, người làm trong cung đã dựng xong sân khấu nhưng vì trời mưa nên vẫn chưa sơn được các thành gỗ. Mãi đến sáng hôm đó họ mới tô được. Vậy nên khi tỳ nữ này hành sự, chắc chắn là lúc sơn vẫn chưa kịp khô hoàn toàn. Còn lúc này có lẽ điều Tương Nguyệt không ngờ nhất chính là nàng ta bị một người không quen không biết gì hãm hại. Điều này cũng chỉ có thể trách nàng ta trước kia tung tin đồn Thái tử Điện hạ qua đêm ở Nghinh Nga đài, Hoắc Thừa huy được lâm hạnh mà thôi. Giờ, nàng đã hiểu tại sao Elida lại nhắm Tương Nguyệt mà không phải nàng hay Ngọc Nhận.

_ Vậy Lương đệ đã nghĩ ra cách gì để đối phó nàng ta chưa? Chúng ta không thể để Thái tử vương vào chuyện này được.

_ Cách thì có đấy...nhưng mà...- Lôi Vi vờ thờ dài.- Một mình ta làm không nổi! Haizzz!!!

_ Thiếp có thể giúp Lương đệ!

Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên quay lại nhìn Tương Nguyệt với đôi mắt đầy ngạc nhiên.

_ Người? Gúp ta? Tại sao?

_ Như thiếp đã nói, chúng ta không thể để Điện hạ bị liên lụy được. Thêm vào đó, chuyện này trực tiếp ảnh hưởng đến thiếp vậy nên thiếp sẽ giúp Lương đệ.

Nhìn thái độ cung kính của Tương Nguyệt, Lôi Vi thật không chịu nổi. Mục đích đã đạt được, nàng phải nhanh chóng đánh bài chuẩn bằng không nàng sẽ chết ngộp mất.

_ Người nói cũng đúng!- Chất giọng Lôi Vi đầy trầm ngâm.- Giờ chúng ta nên đoàn kết mới đối phó được người ngoài.

_ Đúng vậy ạ!

_ Vậy thì...cần làm những gì, tý nữa Đồng Thảo sẽ qua nói với người. Ta giờ phải về chuẩn bị ít đồ.

_ Vâng!- Vừa nói, Trương Nguyệt vừa cúi người xuống.

Hít một hơi thật sâu, Lôi Vi nhanh chóng rời khỏi Nghinh Nga đài. Rời khỏi nơi đó rồi, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

_ Lương đệ! Nàng ta chịu giúp Người sao?- Chất giọng của Hoa Lệ đầy khó chịu.- Nô tỳ nhìn thế nào thấy cũng không giống.

_ Tất nhiên là không giống rồi! Nàng ta suy cho cùng cũng vì lợi cá nhân nên mới giúp ta mà thôi.

_ Lương đệ! Người đã biết vậy rồi sao còn...

_ Yên tâm! Ta đã có dự tính rồi!- Lôi Vi mỉm cười, nhẹ nhàng cắt ngang lời của Hoa Lệ.- Chúng ta đến Bối Hồng cung tìm Chiêu Anh Công chúa.

Song bước được vài bước, bước chân Lôi Vi dừng khựng lại. Thiên Phụng Công chúa không thể tham gia chuyện này được. Nàng đã nhờ vả người tỳ này quá nhiều rồi, không thể cứ làm phiền Người mãi được. Thiên Phụng Công chúa có ơn với nàng, nàng không thể để nàng ấy bị dính vào mớ rắc rối này.

_ Không đi Bối Hồng cung nữa! Chúng ta đến Xuân Hoa viện.

Tỳ muội tốt của nhau chính là trong những thời khắc thế này. Nghĩ đến đây, Lôi Vi bỗng nở một nụ cười ranh mãnh.

_ Có rồi!- Chất giọng của Lôi Vi lần lượt tiếng cười.- Hoa Lệ ta có một nhiệm vụ hết sức cao cả dành cho người đây.

_ Gì vậy ạ?- Hoa Lệ hồ hởi.

_ Người đi tìm Liễu nhị tiểu thư cho ta. Tới chỗ Tĩnh Bình Quận vương tìm trước. Nếu không có thì đến Hình Vương phủ. Không có nữa thì đến Liễu phủ.

_ Hà?- Hoa Lệ cảm thán.- Lương đệ! Sao lại bắt nô tỳ đi đủ chỗ thế này?

_ Đành chịu thôi! Vì ta cũng không biết người tỳ này của ta có thể chạy nhảy đi đâu.- Nhìn gương mặt đầy đau khổ của Hoa Lệ, Lôi Vi phải nín thở mới không bật cười.- Được rồi! Người mau đi đi! Tìm thấy nàng ấy, bảo nàng ấy đến Xuân Hoa viện gặp ta. Nhớ ngoài nàng ấy ra, đừng để cho ai biết chuyện này. Đi sớm về sớm, ta sẽ thưởng cho người. Bằng không, ta sẽ phạt thật nặng đó.

Dứt câu, Lôi Vi tiến thẳng về phía Xuân Hoa viện. Hoa Lệ nhìn theo bóng dáng của chủ nhân mà lòng khóc như mưa như gió. Quả thật tội nghiệp!

*

Đêm Trung thu, trăng tròn vàng vạc chiếu xuống nhân gian. Đại điện rộng lớn vốn đã được trang hoàng từ trước nay càng trở nên lộng lẫy, rực rỡ sắc màu, đầu đầu cũng tràn ngập ánh sáng. Những ai đến dự yến tiệc đêm nay đều không khỏi cảm thán

Sân khấu đêm Trung thu này đã được bày trí khác hẳn so với mọi lần. Hai bên sân khấu để hai chiếc bàn đối diện nhau. Ngay chính giữa sân khấu là một giá gỗ cao và to để những người ngồi xa nhất có thể nhìn thấy được. Đúng vậy! Đêm nay sẽ diễn ra một cuộc thi nhằm giúp Tân Thực và Donlish giao lưu với nhau. Kế hoạch về cuộc thi này, từ khi đoàn quý tộc phương Tây chưa qua đến đây ai nấy cũng đã biết. Và sau khi từ sa trường trở về, Lôi Vi đã có một đợt tập huấn cấp tốc cho mọi người. Đêm nay chính là đêm thu hoạch thành quả. Thật đáng mong chờ.

Sau màn ca vũ sôi động, hai bên nhanh chóng bắt đầu cuộc thi. Nội dung thi nằm trong bốn lĩnh vực cảm- kỳ- thi- họa. Song đánh cờ đã được thay thế bằng phần thi hỏi đáp. Đó là những câu hỏi về kiến thức ở các lĩnh vực để mọi người cùng tìm hiểu. Nói đến việc ra đề thi cũng thật là gian nan vất vả và nhiều bất cập vô cùng.

Ca vũ vừa xuống sân, một người đàn ông nhanh chóng lên sân khấu. Theo đó, Edlen ngồi ở một góc sân khấu sẽ lại làm công tác người phiên dịch của mình. Sau màn chào hỏi, thành viên tham dự cuộc thi nhanh chóng bước lên sân khấu tiến về phía bàn của mình. Hai bên đều cử ra những người trẻ tuổi và ưu tú để tham gia cuộc thi này. Và đến hôm nay, Lôi Vi cuối cùng đã biết được tên của chàng Công tước trẻ tuổi kia.

_ Laurent Martin Ruveza!- Lôi Vi lầm nhảm cái tên ấy trong miệng.- Laurent! Cái tên nghe cũng hay đây!

_ Nghe tên của họ thật không biết đầu là tên đầu là họ.- Ngồi bên cạnh, Yên Xuân không khỏi lắc đầu.

_ Cách đặt tên của người phương Tây là tên đứng trước, tên đệm nếu có sẽ đứng giữa và cuối cùng là họ.- Lôi Vi chậm rãi giải thích.- Nó ngược lại với mình.

Vừa nói, Lôi Vi vừa đưa mắt quan sát đội đối diện, trong nhóm của các quý tộc phương Tây tham gia cuộc thi có nàng tiểu thư Elida. Nàng ta là thành viên nữ duy nhất của Donlish. Đồng đội của nàng ta là ba chàng quý tộc đầy kiêu hãnh, trong đó có Công tước Laurent. Nhìn vào bức tranh quả thật không khỏi cảm thán. Bên phía Tân Thực, ngoài Lôi Vi ra còn có Yên Xuân, Cừu Hoàng tử Phúc Cung và Lục Công chúa Yên Hà. Thật có sự đối xứng!

Bên dưới ai nấy cũng chú ý theo dõi cuộc thi này bởi sự mới lạ mà nó đem lại. Bên cạnh đó, hai bên sẽ được hiểu hơn về nhau. Những nét văn hóa mà cả

hai chưa biết, những loại nhạc cụ còn lạ lẫm đối với cả hai. Cuộc thi này đang dần trở thành một cuộc giao lưu. Thế nhưng không vì vậy mà cuộc thi mất đi tính cạnh tranh. Bởi lẽ hai đội đại diện cho hai đất nước nên họ phải bảo vệ danh dự của đất nước mình.

Sau hai phần thi, hai đội tạm nghỉ. Cả hai bên hiện đang cảm hòa nhau. Vậy nên hai phần thi cuối cùng xem chừng sẽ vô cùng hấp dẫn. Nghi giải lao, bầu không khí càng trở nên vô cùng náo nhiệt khi một màn xiếc nhanh chóng được trình diễn trên sân khấu để nối tiếp chương trình. Những màn tung hứng các kiểu khiến đoàn quý tộc phương Tây không khỏi thích thú.

Đưa mắt nhìn về phía cánh gà, thấy Tiểu Không Tử cho người khiêng lồng gỗ cùng với một chiếc bàn tới, đi bên cạnh là Băng Tư và Quân Đài. Thấy họ gật đầu ra hiệu, Lôi Vi hít vào một hơi đầy căng. Màn biểu diễn tạp kỹ kết thúc trong sự reo hò, thích thú của mọi người khiến nàng có chút căng thẳng. Bởi đây là lần đầu tiên nàng phải trình diễn trước nhiều người như thế này. Hơn nữa, màn trình diễn này của nàng lại khá phức tạp. Tuy đã từng được chú của mình chỉ dạy và làm rất thạo nhưng nàng vẫn có chút lo lắng.

Hít vào thở ra, Lôi Vi cố trấn tĩnh bản thân. Chú nàng từng nói, chỉ cần nghĩ rằng những người thân yêu của mình sẽ vui vẻ, hạnh phúc, màn biểu diễn chắc chắn sẽ thành công. Đúng vậy! Chỉ cần nghĩ vậy nàng sẽ làm được. Được chú chỉ dạy trong suốt 7 năm, nàng không tin nàng không làm được.

Khi đoàn tạp kỹ xuống sân khấu, Lôi Vi đã ra hiệu người dẫn chương trình khoan lên rồi nàng nhanh chóng tiến về phía sân khấu trong sự ngạc nhiên của mọi người.

_ Hoàng thượng!- Vừa nói, Lôi Vi vừa cúi người thi lễ.- Trong buổi yến tiệc trước, Ngài Công tước Laurent đã biểu diễn một màn biến hoá rất đặc sắc và tặng nhi thần một bông hoa. Hôm nay có thể để cho nhi thần đáp lễ lại Ngài ấy không ạ?

_ Được!- Chất giọng trầm của Định An Hoàng để vang khắp sân Đại điện.- Người định biểu diễn cái gì đây?

_ Hồi Hoàng thượng! Vì là màn biểu diễn đáp lễ dĩ nhiên, Ngài Công tước trước đó biểu diễn cái gì, nhi thần sẽ biểu diễn cái đó. Chỉ có điều, tiết mục của nhi thần sẽ công phu hơn Ngài ấy một chút.

_ Vậy bắt đầu đi!

Nhận được cái gật đầu đồng ý của Định An Hoàng để, Lôi Vi quay về phía hậu đài ra hiệu cho Tiểu Không Tử và Tiểu Đậu Tử. Một tấm màn màu đen được kéo xuống trong sự háo hức chờ đợi của mọi người. Bản thân Phúc Tuần cũng không khỏi hồi hộp không biết nàng đang muốn làm cái gì. Việc nàng có thể biểu diễn ảo thuật, trong sinh thần của Phúc Khải cách đây 6 năm trước, chàng và các huynh đệ tỷ muội của chàng đều đã nhìn thấy. Song những bậc trưởng bối và các quan viên trong triều lại chưa thấy. Nay nàng lại công khai biểu diễn nó như thế này, e rằng sẽ có không ít người cho rằng nàng sử dụng tà thuật. Càng nghĩ, chàng càng đau đầu, tại sao nàng lại có thể liều lĩnh đến vậy?

_ Màn biểu diễn ảo thuật của Cát Lôi Vi xin được phép bắt đầu. Nhưng trước tiên, có lẽ nhi thần nên tìm một bộ đồ phù hợp với màn biểu diễn này.

Dứt câu, Lôi Vi nhanh chóng bước ra sau tấm màn màu đen, trong khi nàng chưa bước ra, Tiểu Không Tử và Tiểu An Tử nhanh chóng khiêng chiếc bàn nhỏ lên đặt vào đúng vị trí. 30 giây sau, mọi người đã thấy nàng xuất hiện trở lại trong một bộ dạng khác. Nàng mặc một chiếc áo sơ-mi trắng khoác bên ngoài là một chiếc áo đuôi tôm dài đến đầu gối, quần Tây màu đen. Đầu đội một cái mũ khá cao màu đen, tay đeo găng màu trắng tinh cầm một cây gậy và đi một đôi giày đế thấp. Trước bộ dạng này của nàng ai cũng cảm thấy lạ lẫm.

_ Giờ thì ổn rồi!- Vừa nhìn một lượt bản thân, Lôi Vi cười thật tươi rồi tiến một bước về phía trước.- Chắc hẳn ai ai cũng ngạc nhiên tại sao ta lại biết nhiều thứ đến thế. Và có lẽ một số người ngồi đây chắc là rất tò mò về xuất thân của ta. Vậy nhân màn biểu diễn này, ta sẽ nói cho mọi người rõ luôn. Uhm...thực ra xuất thân của ta cũng chẳng đặc biệt gì.- Vừa nói Lôi Vi vừa mở mũ trên đầu mình xuống rồi cho gậy vào quay quay vài vòng.- Ta đây vốn sinh trưởng trong một gia đình có truyền thống về y.

Vừa nói, Lôi Vi một tay cầm lấy mũ, một tay cầm gậy gõ gõ vào đỉnh mũ, ngay lập tức không ít dược liệu đổ ra ngay chiếc bàn trước mặt mọi người. Mỉm cười, Phúc Tuần nhấp một chén rượu, tiếp tục theo dõi màn biểu diễn của nàng. Quan sát thật kỹ đầu tóc của nàng, chàng mới hiểu tại sao hôm nay nàng lại để kiểu tóc đơn giản đến vậy.

_ Haizzz!!! Thật không biết gia tộc ta đã gắn bó bao nhiêu đời với nghề y này khiến ta đây khổ não vô cùng.- Vừa nói, Lôi Vi vừa làm vẻ mặt đau khổ.- Cao tổ phụ làm y! Tằng tổ phụ làm y! Nội tổ phụ làm y! Phụ thân làm y! Mẫu thân làm y! Vậy nên ta cùng huynh và tỷ của mình muốn hay không cũng biết một ít về y.

Vừa nói, Lôi Vi vừa vuốt vuốt tay mình. Một lần vuốt, nàng đều đặt xuống một con búp bê vải tượng trưng cho Phong Đạt, Hạ Huyền và nàng.

_ Tuy là vậy! Nhưng ca ca, tỷ tỷ và ta đều biết không ít tài lẻ. Đầu tiên, nói về ca ca của ta trước nhé. Ca ca ta chắc chắn sẽ là người tiếp tục truyền thống nghề y của gia tộc ta. Vậy nên huynh ấy từ nhỏ đã bị nội tổ phụ và phụ thân ta đem ra rèn dũa đêm ngày. Tuy cực nhọc là thế nhưng chỉ cần có thời gian rảnh, huynh ấy liền thôi sáo.

Nói dứt câu, Lôi Vi cầm con búp bê tượng trưng cho Phong Đạt lên giữ một cái, ngay lập tức một cây sáo xuất hiện trên tay nàng.

_ Tỷ tỷ của ta lại rất giỏi vũ đạo!

Dứt câu, Lôi Vi tiếp tục cầm con búp bê tượng trưng cho Hạ Huyền lên giữ ra, ngay lập tức, một con búp bê nhỏ đang múa hiện ra ngay trước mặt mọi người.

_ Bản thân ta lại là một người thích khám phá mọi thứ. Khi ta năm tuổi, ta từng nghe nội tổ mẫu ta chơi bản Dương xuân bạch tuyết rất hay. Từ đó trở đi

ta theo Người học Cổ cảm.

Cầm con búp bê tượng trưng cho bản thân lên, Lôi Vi nhẹ nhàng giữ nó, một cây cổ cảm nhỏ lập tức hiện ra.

_ Phải nói là ta đã học Cổ cảm rất chăm chỉ. Thi thoảng còn hợp tấu với ca ca nữa. Rất vui! Uhm...đến khi ta được bảy tuổi, tỷ tỷ ta khi ấy rất thích vũ đạo. Khi đó mẫu thân ta đã nghĩ rằng nữ nhi nên biết chút vũ đạo vậy nên đã cho hai tỷ muội ta học vũ đạo. Thành ra ta cùng một lúc học hai thứ là Cổ cảm và vũ đạo. Bên cạnh đó, nội tổ phụ còn chỉ ba huynh muội ta làm thơ. Trong ba người ta làm thơ tệ nhất, thơ của ta lúc nào cũng bị Người chê là vô rọu hồng.

Giương mặt biểu cảm của Lôi Vi khiến bên dưới được một mẻ cười.

_ Vậy nên ta chỉ chuyên tâm vào tập đàn và vũ đạo. Và kể cả sau khi nội tổ mẫu qua đời, ta vẫn chăm chỉ luyện tập hai món nghệ này. Đến năm ta mười tuổi, ta phát hiện ra mình thích vẽ. Vậy là ta bắt đầu say sưa với việc vẽ vời.

Vừa nói, Lôi Vi vừa vuốt con búp bê, một cây bút lập tức hiện ra. Sau đó nàng kéo mạnh con búp bê, miếng vải lập tức biến thành một tờ giấy.

_ Ta vẽ rất đẹp đó!- Cười thật tươi, Lôi Vi cầm lấy bút rồi vẽ nghịch ngoạc vài đường trên tờ giấy. Liền sau đó, nàng vội chau mày.- Sao thế này? Sao lại xấu thế này chứ?

Vừa cho mọi người xem bức tranh mình vừa vẽ xong, Lôi Vi vừa kêu ca. Tức giận, nàng xé bức tranh làm tư, vò nát rồi quăng đi.

_ Thật là chán quá! Không ngờ ta lại khiến mọi người thất vọng như vậy. Haizzz!!! Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đồ dù sao cũng là bức tranh của ta mà.

Nói đoạn Lôi Vi vội quay về phía tờ giấy đang nằm chổng chơ trên sàn nhặt nó lên rồi nhanh chóng tiến về phía mọi người.

_ Haizzz!!! Thật là...

Bỏ lửng câu nói, Lôi Vi chậm rãi mở tờ giấy ra. Đến khi mở ra hẳn mọi người không khỏi ngạc nhiên bởi tờ giấy vẫn còn nguyên vẹn và không hề bị nhàu nhĩ. Bên dưới, mọi người không khỏi trầm trồ bàn tán, xôn xao. Khẽ mỉm cười, nàng biết giờ đã đến lúc cho tiết mục quan trọng nhất.

_ Cũng từ đó, ta biết được mình có một sở thích mới, đó là tạo ra những y phục xinh đẹp cho mọi người. Từ những ý tưởng vẽ ra trên giấy, ta dần biến chúng thành những bộ trang phục thực sự.

Hít một hơi đầy căng, Lôi Vi chậm rãi tiến về phía Elida và mỉm cười.

_ Miss Elida! (Tiểu thư Elida!)- Vừa nói, Lôi Vi vừa đưa tay về phía Elida.- You can give me a filament in your dress? (Người có thể cho ta một sợi tơ trong váy của người không?)

Không nói gì, Elida nhanh chóng rút từ tay áo một sợi chỉ đưa cho Lôi Vi. Cúi đầu cảm ơn, nàng quay trở lại vị trí trung tâm sân khấu.

_ Giờ, ta sẽ cho mọi người thấy một bộ váy ta đã từng vẽ mẫu.- Vừa nói, Lôi Vi vừa phẩy tay ra hiệu.

Ngay lập tức hai tên thái giám nhanh chóng đẩy một cái lồng gỗ lên. Đây chính là lồng gỗ Lôi Vi biểu diễn năm nào. Nàng cứ đứng sau màn biểu diễn mừng sinh thần Phúc Khai năm ấy, Phúc Tuân đã bỏ đi rồi, thật không thể ngờ chàng đã cất nó vào trong kho của Linh Vương phủ. Sau này khi trở thành Thái tử, chàng đã chuyển nó về kho của Trùng Hoa viên.

Bên trong lồng gỗ có để sẵn một chiếc bàn khá cao. Mỉm cười, Lôi Vi nhanh nhẹn mở lồng gỗ ra và để sợi chỉ trên mặt bàn.

_ Ta sẽ tạo ra bộ y phục đó bằng sợi tơ này!

Dứt câu, Lôi Vi đóng lồng gỗ lại rồi rời kéo màn xuống.

_ Uhm...lồng gỗ này có chút nặng. Vậy nên ta cần một người cùng với ta xoay lồng gỗ này.- Vừa nói, Lôi Vi vừa đưa mắt nhìn khắp xung quanh.- Ninh Thân vương! Ngài có thể giúp ta không?

Bên dưới, đương lúc đang uống rượu nghe Lôi Vi gọi tên mình, Phúc Tường không khỏi sặc. Sao lại là chàng? Sao chuyện cũ lại lặp lại thế này? Cát Lôi Vi này quả thật là yêu tinh! Nhìn biểu hiện này của chàng, các Hoàng tử và Công chúa khác đều phải nín thở mới nhìn được cười. Còn nhớ màn biểu diễn trước, nhờ có sự giúp sức của Phúc Tường mà cả Linh Vương phủ được dịp náo loạn. Lần này không biết hai người sẽ gây nên chuyện gì nữa đây, họ thực sự nóng lòng muốn biết.

_ Tẩu tử đã có lời, phu đệ [1] đây nào dám từ chối!- Vừa nói, Phúc Tường vừa đứng lên hơi khom người xuống.

Mở quạt ra, Phúc Tường nhanh chóng rời khỏi vị trí của mình tiến lên sân khấu. Được Lôi Vi ra hiệu, chàng nhanh chóng đứng về một bên của lồng gỗ. Công việc này đã từng làm một lần rồi nên chàng không cảm thấy lúng túng như lần đầu nữa. Sau khi Lôi Vi nói đôi ba câu, nàng tiến đến phía còn lại của lồng gỗ rồi cả hai cùng quay lồng gỗ một vòng. Vừa quay, chàng vừa cầu khẩn Lôi Vi không giờ trò ám hại chàng như lần trước.

Và đến khi Lôi Vi vén màn lên, nhìn thấy một bộ váy xếp ngay ngắn trên bàn, Phúc Tường mới thở phào nhẹ nhõm.

Mím cười thật tươi, Lôi Vi mở lồng gỗ ra lấy bộ váy rồi mở bộ váy ra cho mọi người cùng chiêm ngưỡng. Đó là một chiếc váy màu xanh tựa như đại dương thăm thẳm có kiểu dáng đơn giản nhưng lại lộng lẫy, kiêu sa vô cùng khiến người khác nhìn vào đều cảm thấy rục rờ nhưng không chói lóa, cao quý nhưng lại dễ gần. Mím mỉm lại, Lôi Vi quay sang nhìn Phúc Tường rồi sau đó nàng nhanh chóng tiến về phía trước. Vừa bước được vài bước, một tiếng "xoạc" vang lên khiến mọi người không khỏi ngạc nhiên. Nguyên nhân là vì chiếc váy đã bị rách một mảng lớn. Giật mình, nàng vội nhìn lại thấy chân mình đã dẫm trên váy từ khi nào. May bản thân chưa bị ngã.

_ Chết rồi!- Đứng bất động một chỗ, Phúc Tường lâm bầm- Lại nữa rồi!

_ Hông rồi!- Lôi Vi thất kinh.- Váy của ta! Sao ta làm gì cũng hông thể này?- Vừa nức nở, nàng vừa rút khăn từ tay áo ra. Hết chiếc khăn này đến chiếc khăn nọ được rút liên tục, nhiều không kể hết.- Sao lại xui xẻo thế này cơ chứ? Rõ ràng là váy mới may sao còn chưa mặc đã bị rách thế này? Sao lại thế này chứ? Lẽ nào ta đáng ghét đến độ cả vài vóc sợi chỉ này nọ cũng ghét bỏ ta nên mới đứt ra rồi rách tạc thế này sao?

Rõ ràng là Lôi Vi đang khóc nhưng nhìn bộ dạng của nàng bên dưới ai cũng bật cười. Ngay cả Định An Hoàng đế cũng không nén nổi mà cười theo. Phúc Tuấn sau một trận cười dài, cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại và nhận ra được mục đích màn biểu diễn này của nàng. Chính là muốn ngầm nói cho những ai có mặt trong buổi yến tiệc này cũng như có mặt trong buổi dạ vũ hôm đó biết được lý do tại sao bộ váy của Elida bị rách và cũng ngầm cảnh cáo nàng ta. Càng ngày nàng càng cao tay, thật khiến chàng cảm thấy yên tâm, nhẹ nhõm và không khỏi tự hào.

_ Uhmhhh!!! Tàu từ đừng buồn nữa.

Phúc Tường đứng bên cạnh, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Lôi Vi. Đã biết nàng đang làm bộ nhưng chàng không thể bỏ mặc nàng một mình "làm trò" được.

_ Với tài của tàu, tàu có thể sửa lại nó mà.

_ Rách một mảng lớn thế này làm sao mà sửa?- Vừa cảm váy lên, Lôi Vi vừa hỏi.- Cái váy này, xem như hông toàn bộ rồi.

_ Vậy giờ...- Phúc Tường lúng túng hẳn.

_ Ngài yên tâm! Ta có cách!

Đứt câu, Lôi Vi cầm bộ váy lần đồng khăn của mình lên vò lại. Vừa vò, nàng vừa ra hiệu cho Tiểu Không Tử bên dưới đem lửa lên. Cầm lấy bó lửa châm vào những gì đang cầm trên tay, đến khi ngọn lửa bắt đầu cháy to, nàng tung tất cả trên trời, cùng lúc đó một bó hoa hồng xanh hiện ra ngay trước mắt mọi người.

_ Vì Ngài đã an ủi ta, ta tặng bó hoa này cho Ngài.- Mím cười, Lôi Vi đưa bó hoa cho Phúc Tường.- Và Ngài hãy tặng nó cho Vương phi của mình. Chúc hai người bách niên hảo hợp.

Nhìn bó hoa đầy e ngại, Phúc Tường đưa mắt lên nhìn Lôi Vi. Đến khi nhìn thấy sự chân thành trong mắt nàng, chàng mới mím cười cầm lấy bó hoa.

_ Đa tạ tàu từ!

_ Thế đây!- Quay lại nhìn mọi người, Lôi Vi chậm rãi nói.- Cát Lôi Vi ta đây có rất nhiều sở thích và ta rất muốn biến những sở thích đó thành niềm vui cho mọi người. Nhưng ta chẳng làm được cái gì lên hồn cả. Năm mươi tuổi, ta gặp lại thúc phụ của mình. Thúc phụ của ta là một người luôn bận rộn với những chuyến đi. Ông đi rất nhiều nơi, tìm hiểu rất nhiều điều và ông có rất nhiều tài lẻ. Khi ông trở về, ông đã kể cho ta nghe về mọi điều và ông đã biến tài năng của mình thành một thứ hạnh phúc cho mọi người. Trong đó ta ấn tượng nhất là những màn biểu diễn ảo thuật của ông. Bởi nó không phải là tà thuật gieo rắc những điều xấu xa mà là một loại kỹ năng, tiểu xảo đem đến hạnh phúc cho mọi người. Khi bắt đầu chỉ dạy cho ta, thúc thúc đã nói rằng: "Dù cho đó là sở thích hay tài năng nhưng nếu Tiểu Vi không đặt cả tâm lòng của mình vào trong từng tác phẩm thì cháu đã thất bại ngay từ khi bắt đầu. Bởi có niềm đam mê, có tài năng là một loại hạnh phúc. Và trách nhiệm của những người sở hữu được nó chính là nhân rộng nó bằng cả tâm lòng của mình để mọi người đều được hạnh phúc." Đó là bài học đầu tiên thúc chỉ dạy cho ta và ta luôn nhớ mãi. Hy vọng rằng với một chút tài lẻ của mình, ta đã khiến mọi người cảm thấy hạnh phúc.

Mím cười thật tươi, Lôi Vi cúi chào trong tiếng vỗ tay của mọi người. Đứng thẳng người lên, nàng đưa mắt nhìn về phía Phúc Tuấn đầy kiêu hãnh...

...Sau màn ảo thuật của Lôi Vi, cả hai đội lại tiếp tục hai phần thi còn lại. Phần thi hội họa thi diễn ra vô cùng kịch tính khi hai đội phải hoàn thành một bức tranh. Phần thi này, nàng giao cho Yên Xuân đảm trách còn bên Donlish là chàng Công tước trẻ Laurent đảm nhận. Những gì thiên về nghệ thuật vẫn luôn dựa vào cảm quan của người chấm vậy nên độ chính xác không bao giờ tuyệt đối. Vì vậy để giữ hòa khí hai bên, giám khảo cả ba vòng đều chấm hòa. Chỉ đến phần thi hỏi đáp mới thực sự phân thắng bại.

Với phần thi này, cả hai bên sẽ cử người tham dự. Hai người tham dự sẽ trả lời tất cả 10 câu hỏi. Ai dành quyền trả lời trước và trả lời đúng sẽ giành điểm của câu đó. Phần thi này, bên Tân Thực, Lôi Vi chính là người tham gia còn bên Donlish chính là Elida. 10 câu hỏi là sự trộn lẫn kiến thức của cả Donlish lẫn Tân Thực nên cả hai bên đều có cơ hội ngang bằng nhau để giành chiến thắng. Song câu đầu tiên sẽ quyết định ai là người chiếm được ưu thế. Vậy nên phần thi này khiến ai ai cũng hồi hộp và tập trung cao độ để theo dõi. Cuối cùng kết thúc 10 câu, hai bên cầm hòa nhau khiến giám khảo phải đưa ra câu hỏi phụ. Câu hỏi mang tính chất quyết định không bao giờ là một câu đơn giản, nên nàng phải căng tai lên lắng nghe và cho bộ não của mình hoạt động hết công suất. Cuối cùng trời cũng không phụ lòng người. Nỗ lực của Lôi Vi được đền đáp xứng đáng. Chẳng những vậy, nàng còn khiến trên dưới Tân Thực không khỏi bất ngờ về trí tuệ của mình. Quả thật về bề ngoài vô ưu, hoạt bát lại hay rước họa vào thân của nàng rất dễ khiến mọi người hiểu lầm dù cho nàng nổi tiếng với cái miệng nhỏ có thể giết người.

Phúc Tuấn theo dõi phần thi của nàng tự hào và tâm trạng của chàng cũng tốt vô cùng khi nghĩ tới việc từ này trên nàng sẽ nhận được nhiều ánh mắt thiện

cảm hơn nữa của mọi người trên kẻ dưới trong Hoàng cung này và vị trí của nàng trong cung sẽ được củng cố, không ai dám tùy tiện ra tay với nàng. Nghĩ vậy, một ý nghĩ lóe lên trong đầu chàng. Thực ra chàng đã giữ nó từ rất lâu rồi nhưng chưa có dịp để thực hiện. Nay xem chừng có thể thực hiện được rồi.

[1] Phu đệ: em trai của chồng.

Hết chương 112

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Tình yêu và quyền lực

Hoàn Bản các

Tách trà lơ lửng giữa không trung và có thể rơi bất kỳ lúc nào. Những gì Lệ Uyên vừa bấm tấu khiến Ngọc Nhận như bị rút toàn bộ sức lực, không còn hơi sức đâu để nói giằng.

_ Người...người nói gì cơ? Điện hạ đã thực sự bấm tấu chuyện này lên Hoàng thượng sao?

_ Vâng ạ!- Lệ Uyên gật đầu lia lịa.- Tin tức này đã lan khắp cả hậu cung rồi. Thái hậu rất phẫn nộ và quyết liệt phản đối. Nhưng trong thời điểm này...

_ Người không lung lay được ý chí của Thái tử.- Ngọc Nhận tiếp lời của Lệ Uyên.- Hay nói đúng hơn, từ đầu tới cuối, Người vẫn chưa một lần nào có thể lung lay được ý chí của Thái tử. Lần này ngoài việc không thể để người ngoài biết được mâu thuẫn nội bộ mà ngay cả bản thân nàng ta cũng đã lập công lớn. Điện hạ thật biết chọn thời cơ.

Cười nhạt một tiếng, Ngọc Nhận buông ta xuống khiến tách trà trên tay nhanh chóng rơi xuống đất và kêu lên một âm thanh khô khốc nghe thật chói tai. Hít một hơi thật sâu để ngăn cản giọt nước mắt nơi khóe mi, nàng chậm rãi đứng dậy tiến về phía khuê phòng với dáng đi thất thần vào đầu đống tột cùng.

_ Công chúa!- Lệ Uyên vội chạy đến đỡ Ngọc Nhận.

_ Tránh ra đi!- Vừa nói, Ngọc Nhận vừa đẩy Lệ Uyên ra.- Ta muốn ở một mình!

Phiêu Diêu các

_ Mạnh Lương đệ, Hoắc Thừa huy chắc chắn sẽ không dễ dàng nuốt trôi chuyện này đâu.- Vừa đặt tách trà xuống, Thủy Trúc vừa chậm rãi nói.- Thái tử thật biết cách nắm bắt thời cơ.

_ Chỉ mới chưa đầy một tháng mà nàng ta đã được đặc sủng đến thế rồi.- Chất giọng của Phượng Thoa không khỏi ngạc nhiên.- Nhưng muội nghe nói, Thái hậu rất tức giận. Người sẽ không để yên chuyện này một cách dễ dàng đâu.

_ Nhưng Người cũng không thể làm được gì.- Vừa nói, Thủy Trúc vừa cong môi lên.- Quý tộc phương Tây đang ở đây, dù Người có tức giận đến đâu cũng sẽ không vạch áo cho người xem lưng. Song quãng thời gian sau này của nàng ta chắc chắn không dễ dàng.

Không nói gì, Phượng Thoa khẽ gật đầu. Tuy Lôi Vi đang được đặc sủng nhưng không được lòng Thái hậu quả thật sau này sẽ rất khó sống. E rằng, thời gian sống trong cung vị Lương đệ này chẳng còn được bao lâu nữa. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Lôi Vi chẳng phải đã sống trong cung được khoảng 6 năm rồi hay sao. Có kinh nghiệm lại có bản lĩnh lớn như vậy, không lý nào nàng ta lại chịu rơi cung một cách dễ dàng? Tình thế của Lôi Vi hiện nay thật khiến cho Phượng Thoa không khỏi phân vân về việc có nên hùa theo nàng nữa hay không? Nơi cung cấm này nếu không tìm một chỗ dựa thật tốt e rằng sẽ khó sống.

Trước kia, tuy đã từng biết Lôi Vi được Thái tử sủng ái, song tin đồn Trương Nguyệt được Điện hạ lâm hạnh lan rộng khắp hậu cung của Đông cung này đủ biết ai mới là người đang ở thế thượng phong. Vậy là nàng từ chỗ qua lại cho lấy lệ dần trở nên thân thiết với nàng ta. Nhưng đến khi chàng hỏi kinh, tin chàng tức tức giận tại Nghinh Nga đài ngay trước mặt Thái hậu lan truyền một cách chóng mặt khiến tin đồn trước đó bị dập tắt, khiến những người đi theo Trương Nguyệt được một phen lao đao. Loay hoay mấy tháng trời, Phượng Thoa mới tìm được người làm chỗ dựa mới cho bản thân là Lôi Vi. Song với tình hình hiện tại thật khiến nàng đây không khỏi nghĩ ngợi.

_ Tỷ đã có dự tính gì chưa?- Phượng Thoa uôm lời hỏi Thủy Trúc.

_ Mạnh Lương đệ không phải là một lựa chọn tồi!- Thủy Trúc chậm rãi nói.- Lôi Vi tuy được Thái tử sủng ái nhưng Thái hậu vẫn còn đó. Điện hạ chắc

chấn sẽ không động vào nàng ta. Hơn nữa, mối quan hệ của hai người đó lại là đường huynh đường muội [1] của nhau. Mối quan hệ thân thiết như vậy sao có thể nói cắt là cắt được. Muội nói xem có đúng không?

Không nói gì, Phụng Thoa gật đầu.

_ Vậy nên, dù cho sau này Thái hậu không còn nữa, địa vị của Mạnh Lương đệ vẫn sẽ vững như bàn thạch.

Mỉm cười ngọt ngào, Thủy Trúc đưa mắt nhìn Phụng Thoa. Lôi Vi giờ tuy đã gặp khó khăn từ phía Thái hậu nhưng với bản lĩnh của mình, nàng tin Lôi Vi sẽ vượt qua. Lần này nàng nhất định phải nhìn chuẩn xác. Đẩy Phụng Thoa về phía Ngọc Nhạn, khiến nàng ta tự mình làm rối mình như vậy, sau nàng sẽ càng dễ bề đối phó. Tuy nhiên, quả thật theo Ngọc Nhạn cũng không phải là một ý tởn. Bản thân nàng phải cân nhắc thật kỹ có nên bỏ Lôi Vi theo Ngọc Nhạn hay không.

Bảo Kinh đài

Đặt tách trà xuống, Phần Diễm chậm rãi tiến về phía ô cửa sổ. Bầu trời mùa thu trong vắt không gọn chút mây. Nhưng nào ai biết được lần khuất bên trong nó liệu có tiềm ẩn nguy hiểm gì hay không.

Từ Đại điện, tin đồn kia đã nhanh chóng lan truyền khắp hậu cung khiến bản thân nàng cảm thấy thật phiền não. Lôi Vi được sủng ái như vậy Túy Nguyệt...không...giờ là Băng Tư lại có mối quan hệ thân thiết với Lôi Vi đến vậy, nàng ta chắc chắn sẽ dựa vào thế lực mới này mà tìm cách giải nỗi oan cho Tang Ngọc Băng, mẫu thân của nàng ta.

Không được! Nàng không thể để Băng Tư có cơ hội được. Nhất định! Nàng nhất định không thể để chuyện này xảy ra.

_ Như Yên!

Quay về phía cửa Phần Diễm cất tiếng gọi. Ngay lập tức Như Yên lập tức có mặt trong phòng.

_ Có nô tỳ!

_ Người đi điều tra xem, Nguyên Lương đệ trong khoảng một năm nay có động tĩnh nào không. Phải đặt biệt chú ý đến các mối quan hệ của nàng ta.

_ Vâng!

Dứt câu, Như Yên nhanh chóng ra ngoài, nàng tỳ nữ này chẳng dám hỏi nhiều. Phần Diễm không khỏi thở dài đầy mệt mỏi. Đối phó với một người chưa đủ giờ nàng lại phải đối phó với hai người. Cát Lôi Vi kia không ngờ chỉ mới nhập Đông cung chưa đầy một tháng đã được đặc sủng đến như vậy. Sau khi nàng và Băng Tư chạm mặt nhau, có lẽ nàng ta đã được Băng Tư thuật lại mọi việc. Khi ấy nàng ta chỉ là một ca vũ nhỏ bé không thể làm được gì, giờ khi ngồi vào địa vị này rồi, với tính cách của mình, nàng ta chắc chắn sẽ giúp Băng Tư. Không được! Nàng không thể tiếp tục trì hoãn được nữa. Băng Tư và cả Lôi Vi phải biến mất, có như vậy những ngày tháng sau này của nàng mới được an toàn.

*

Trong khi bên cạnh Yên Xuân, Phi Đào và Băng Luân Công chúa lộ rõ sự vui vẻ, ngồi bên cạnh gương mặt của Lôi Vi quả thật trông thảm hại đến mức không thể thảm hại hơn được nữa.

_ Điện hạ! Ngài ấy lại tự ý quyết định rồi! Thật không tài nào chịu được mà.

_ Đêm yến tiệc Trung thu vừa rồi muội đã biểu hiện xuất sắc thế, nên không thể không thưởng cho muội.- Nhấp ngụm trà, Yên Xuân chậm rãi nói vài câu châm chọc Lôi Vi.- Muội quả thật hạnh phúc đó.

_ Tỳ!- Chất giọng của Lôi Vi đầy căm tức.

Ngay bên cạnh, Phi Đào cứ mãi cười không ngớt làm cả bàn trở nên rôm rả hẳn.

_ Xem ra, Thái tử Điện hạ rất biết giữ lời. Những gì Điện hạ nói đang dần được Người biến thành sự thật.

Câu nói của Phi Đào khiến Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên. Lễ nào Phúc Tuần đã sớm chuẩn bị cho chuyện này? Nhưng chàng đã bắt đầu chuẩn bị từ khi nào? Lễ nào là từ hôm từ sa trường trở về? Nếu vậy không phải quá gấp rút sao? Hàng loạt câu hỏi xuất hiện trong đầu nàng khiến nàng không sao hiểu nổi.

_ Muội không biết sao?- Chất giọng của Phi Đào không khỏi ngạc nhiên. Nhưng chợt nhớ ra điều gì đó, nàng vỗ nhẹ trán mình.- À phải rồi! Chuyện này cũng chỉ có các Hoàng tử lần ấy quỳ ở Đại điện biết mà thôi.

_ Quỳ ở Đại điện sao?- Lôi Vi vội quay lại hỏi.

_ Uhm! Trước ngày thành hôn của Điện hạ và Ngọc Nhạn Công chúa mấy ngày, Điện hạ đã đến Đại điện khẩn cầu Hoàng thượng chỉ cho Ngọc Nhạn làm Lương đệ. Hai người đã cãi nhau rất to. Điện hạ khi đó đã tuyên bố rằng chính phi phải là người Ngài ấy yêu. Chuyện này chỉ có những ai ở Đại điện hôm đó mới biết. Khi hay tin này, Khải ca đã kể cho ta nghe.

Theo từng câu chữ của Phi Đào, ký ức mơ hồ dần trở lại và hiện lên thật rõ ràng ngay trước mắt Lôi Vi. Nàng nhớ, sau khi cái tin động trời kia lan tỏa khắp hậu cung nàng đã đau khổ và tuyệt vọng đến mức nào. Khi ấy nàng đã chủ động cắt đứt với Phúc Tuân dần biết rằng Hoàng cung tuy rộng lớn nhưng chỉ cần muốn gặp ắt sẽ gặp được. Buổi chiều hôm ấy là một buổi chiều mưa nắng thất thường, khi nghe tin chàng cùng các huynh đệ của mình vì nàng mà quỳ ngay trước sân Đại điện, nàng căn bản không muốn tới nhưng bị mỗi người nói một câu, cuối cùng nàng cũng chạy đến Đại điện để rồi cố tình nói ra những lời làm tổn thương chàng để chàng từ bỏ mà không hay biết rằng chàng đã cầu xin Hoàng thượng chỉ để Ngọc Nạ làm Lương đệ.

Nàng vốn phải nên nghĩ ra điều này từ khi ấy rồi mới phải. Hôn lễ của Phúc Tuân và Ngọc Nạ phong phong quang quang đến vậy mà nàng ấy chỉ làm Lương đệ, không phải rất đáng ngờ và bất bình thường sao? Nàng đáng lẽ ra phải nghĩ đến điều này. Nếu nàng không quá chú tâm vào nỗi đau của bản thân mình khi ấy, nàng đáng lẽ ra đã nhận ra điều này rồi. Nghĩ đến đây, nàng không khỏi tự trách mình...

Nói chuyện được một lúc, Tiểu Không Tử báo com tối đã chuẩn bị xong. Ngoài Yên Xuân là vẫn còn nán lại Phi Đào và Băng Luân đều nhanh chóng cáo từ. Nàng cũng không giữ họ lại. Cứ nhìn vẻ mặt của họ là nàng biết ngay họ một người về với phu quân, một người vội đi gặp tình lang. Từ sau buổi yến tiệc đón tiếp quý tộc phương Tây đến nay cũng gần 20 ngày rồi, tuy nàng và Phi Đào không còn thường xuyên gặp nhau nhưng mỗi lần gặp nàng để ý rất kỹ cử chỉ của nàng tỷ tỷ này. Xem ra, hai người này có khả năng sẽ về chung một nhà với nhau đây. Chỉ nghĩ đến thôi nàng không khỏi cảm thấy vui thích.

Yên Xuân vừa ngồi xuống bàn ăn vừa không khỏi tròn mắt ngạc nhiên khi nhìn thấy trên bàn đầy thức ăn, trong khi đó cách đây khoảng gần 20 ngày trước, Lôi Vi có phần nản với nàng về việc ngày nào Điện hạ cũng sai đầu bếp Đông cung làm một bàn đầy ắp đồ ăn cho nàng. Vậy mà giờ...

_ Muội muội sao muội...- Quá choáng, Yên Xuân nhất thời không biết nên đặt câu hỏi thế nào cho phải.

Nhìn sắc mặt của Yên Xuân, Lôi Vi lập tức hiểu ý.

_ Muội cũng thật không biết tại sao gần đây dạ dày của muội lại chẳng khác nào cái giếng không đáy cả. Ăn bao nhiêu cũng không thấy no. Giờ muội thậm chí phải trừ đồ ăn đêm.

Nghe Lôi Vi nói, Yên Xuân không khỏi bật cười.

_ Nhưng cũng chỉ vài ba ngày là hết thôi. Lâu lâu muội cũng hay bị thế này.- Lôi Vi chống chế.- Dù sao...đồ ăn ngon ai không thèm! Ăn chán rồi tự khắc quay trở lại nhíp ăn uống như bình thường thôi.

_ Thậ không ngờ muội muội vì cái bụng đói sẵn sàng làm mất hết khí tiết của mình như vậy. Nếu để tin này lan truyền khắp Đông cung, cùng với việc giảm lượng đồ ăn trước đó, chắc sẽ gây nên một trận "phong vũ".

_ Tỷ!- Lôi Vi kêu lên.

_ Thôi được rồi! Không chọc muội nữa! Mau ăn đi để lấp cái giếng này được bao nhiêu được.- Vừa nói, Yên Xuân vừa gấp một miếng thịt bỏ vào chén Lôi Vi.

Luộm Yên Xuân thêm một cái nữa, Lôi Vi nhanh chóng cầm đũa lên và bắt đầu ăn. Dù sao, dù có ăn nhiều đến đâu, nàng cũng không mập lên được. Mấy bữa nay, Lôi Vi phải tìm đủ mọi cách để chứng minh tay mình không sao, Phúc Tuân mới không đến "làm phiền" chuyện ăn uống của nàng, bèn không nhìn thấy đồng đồ ăn này, chàng chắc chắn sẽ và mờ hột hột mất. Haizzz!!! Thiệt tình không có nỗi khổ nào giống nỗi khổ nào!

_ Nếu Điện hạ không yêu thương muội, Người sẽ không hết lòng vì muội như vậy.- Từ tốn ăn, Yên Xuân chậm rãi nói.- Vậy nên muội đừng trách Ngai ấy nữa.

_ Muội biết rồi! Nhưng thật sự mà nói, muội cảm thấy...rất áp lực.

_ Đừng lo!- Mỉm cười, Yên Xuân chậm rãi nói.- Ta tin muội sẽ làm tốt thôi.

Không nói gì, Lôi Vi mỉm cười đáp lại rồi cả hai cùng tiếp tục bữa com tối của mình. Bữa com tối diễn ra vui vẻ và tràn đầy tiếng cười.

Đến khuya, sau khi giải quyết xong công việc Phúc Tuân mới đến Túc Duyên các. Tuy không trách chàng, nhưng Lôi Vi muốn hỏi vì sao chàng lại làm như vậy mà chẳng báo trước cho nàng một tiếng. Song khi nhìn thấy vẻ mệt mỏi của chàng, nàng không muốn truy vấn chàng làm chi nữa.

_ Không muốn hỏi ta điều gì sao?- Vừa ôm Lôi Vi, Phúc Tuân vừa hỏi.

_ Anh nói thử xem- Ngẩng đầu lên nhìn Phúc Tuân, Lôi Vi chậm rãi nói.- Chuyện này anh vốn đã nói từ trước với em, nên bản thân cũng không bất ngờ lắm. Nhưng anh nhanh như vậy đã đưa cho em một áp lực lớn như thế, em còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý. Em đang lo bản thân sẽ không đảm đương được, phụ sự kỳ vọng của anh, còn thời gian đâu để ý đến việc có nên hỏi anh hay không nữa.

_ Nàng sẽ làm tốt thôi!- Mỉm cười, Phúc Tuân chậm rãi đáp.- Ta tin nàng sẽ làm được.- Hôn nhẹ lên đỉnh đầu của Lôi Vi, chàng chậm rãi nói.- Song nếu nàng mệt mỏi, ta nhất định sẽ cùng nàng gánh vác.

Không nói gì, Lôi Vi phụng phị đôi gò má nhìn Phúc Tuân.

_ Chẳng phải nữ nhân có phu quân là để được dựa dẫm hay sao chứ.- Vừa nói, Phúc Tuân vừa hôn nhẹ lên má Lôi Vi.- Ta xin lỗi! Ta...ta lo nàng sẽ không chịu nên...

_ Chưa hỏi sao đã biết em không chịu? Đây là lần thứ hai anh tự ý quyết định chuyện của em đấy. Nhưng lần này em tha cho anh đấy.

Nhìn Lôi Vi, Phúc Tuần không khỏi mỉm cười, nụ cười của chàng dường như mỗi lúc một tươi.

_ Thật không?

_ Anh trù tính chuyện này đã mấy năm trời rồi chứ nào phải thời gian gần đây. Là em khi đó đã không tinh ý nhận ra.- Chút giọng của Lôi Vi có chút trầm buồn. Song rất nhanh sau đó nàng mỉm cười thật tươi.- Yên Xuân tỷ nói, nếu anh không yêu thương em, anh sẽ không hết lòng vì em đến vậy. Đối với em đây quả thật sẽ tạo nên một áp lực rất lớn và nó trong tương lai có thể trở thành một gánh nặng không hề nhỏ. Nhưng em sẽ xem nó là bổn phận, là trách nhiệm, là việc nên làm. Như vậy, nó sẽ không còn là gánh nặng nữa.

_ Vi Nhi của ta chắc chắn sẽ làm được. Nhưng nàng đừng gấn sức quá đấy. Luôn nhớ rằng, ta mãi là chỗ dựa cho nàng.

_ Anh cũng thế! Đừng gấn sức quá. Phải nghỉ ngơi cho thật tốt mới có tinh thần làm việc được. Jeonha à!

Chau mày, Phúc Tuần cúi xuống nhìn Lôi Vi.

_ Từ đó là gì vậy?

_ Là từ...từ trên xuống dưới khắp Đông cung này dùng để gọi anh đó.- Chút giọng của Lôi Vi đầy tinh nghịch.

_ Thái tử?

_ Không biết!- Lôi Vi lắc đầu.- Em buồn ngủ rồi, ngủ đây.

Dứt câu, Lôi Vi nhanh chóng rúc người vào chăn và nhắm mắt lại. Chẳng mấy chốc nàng đã nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Ngắm gương mặt ửng hồng vì nóng của nàng, Phúc Tuần mỉm cười thật tươi rồi nhẹ nhàng vòng tay qua ôm nàng. Cả hai cứ vậy, cùng nhau chìm vào giấc ngủ.

*

Sáng sớm Túc Duyên các lại được dịp nhộn nhịp, tiếng người cười nói vui vẻ, rộn ràng làm huyền não cả các từ trong ra ngoài. Trong tư phòng, ngồi trước gương, Lôi Vi ngắm thật kỹ gương mặt mình trong gương. Tuy gương đồng khiến gương mặt của nàng khi soi vào bị biến dạng đi ít nhiều, nhưng nếu chịu khó ngồi yên và quan sát kỹ, quả thật cũng không đến nỗi tệ.

_ Trông muội đã tự tin hơn rồi đây.- Vừa nói Thiên Phụng Công chúa vừa gật đầu hài lòng - Nhìn thấy muội như thế này, ta đã yên tâm rồi.

_ Tỷ tỷ!- Quay sang nhìn Thiên Phụng Công chúa, Lôi Vi chậm rãi nói.- Tạ tỷ tỷ! Tất cả đều nhờ có tỷ.

_ Ta? Ta chỉ là người mai mối thôi. Còn đến được hôm nay tất cả đều nhờ vào chính muội. Sau này có chuyện gì, muội cũng phải mạnh mẽ lên. Vì nếu muội gục ngã, Tuần Nhi cũng sẽ gục ngã.

Nghe Thiên Phụng Công chúa nói vậy, Lôi Vi chợt cảm thấy mình có vị trí quan trọng vô cùng trong trái tim cũng như trong cuộc đời nam nhân ấy. Chỉ nghĩ đến đó thôi lòng nàng chợt dâng lên không biết bao nhiêu cảm xúc, một loại cảm xúc ngọt ngào thật khó có thể nói hết thành lời.

_ Tỷ tỷ!- Nắm chặt tay của Thiên Phụng Công chúa, chút giọng của Lôi Vi nghẹn ngào.- Muội hứa với tỷ, muội sẽ thật vững vàng để trở thành nơi chôn bình yên cho chàng. Muội sẽ khiến chàng thật hạnh phúc, thoải mái và an yên. Muội sẽ không để chàng phải buồn bực, thất chí, tuyệt vọng. Muội sẽ không để điều đó xảy ra.

_ Cảm ơn muội! Vi Nhi!

Một giọt nước mắt nhẹ nhàng len qua khóe mắt của Thiên Phụng Công chúa.

_ Mẫu thân!- Từ bên ngoài, vừa chạy, Nam Cung Long vừa không ngừng cất tiếng gọi.- Mẫu thân! Vui quá! Náo nhiệt quá!

Gạt đi giọt nước mắt, Thiên Phụng Công chúa quay qua mỉm cười thật tươi với Nam Cung Long. Đứa trẻ này từ nhỏ đã lộ rõ tư chất thông minh, giờ càng lớn lại càng hiểu động khiến những người xung quanh ai ai cũng cảm thấy vui vẻ.

_ Tới rồi! Tới rồi!

Tiếng đi trước, người đi sau, khẳng định là Phi Đào. Mới vừa nghe thấy giọng nói Lôi Vi đã biết ngay. Quay lại nhìn, nàng nhanh chóng nhìn thấy Phi Đào vừa mỉm cười vừa vội vàng chạy vào, theo sau nàng ta là các cung nhân Thái Thượng tự của Lễ bộ. Xem rất nhiều bộ phim cổ trang, nhưng chưa một bộ phim cổ trang nào nàng thấy có cảnh sắc phong cho Thái tử phi. À! Trừ những bộ phim cổ trang của Hàn Quốc, song đó là lễ thành thân của Thái tử và Thái tử phi. Xử nữ [2] trong độ tuổi quy định sẽ được tuyển chọn vào cung, trải qua các vòng chẳng khác nào thi Hoa hậu, người được chọn làm Thái tử phi sẽ được đưa đến biệt cung để học tập nghi lễ cung đình cũng như các nghi thức trong lễ thành thân và cũng sẽ ở đó đến ngày Đại hôn. Đó là truyền thống hôn phối của Hoàng tộc thời Joseon của Hàn Quốc, còn nó có tồn tại ở thời Goryeo hoặc các thời đại trước đó nữa hay không, nàng thật không biết. Mà thôi! Giờ nàng chẳng còn tâm trí đâu mà nghĩ đến những chuyện đó nữa. Cứ nghĩ đến chuyện lễ tiết là đầu nàng đã căng thẳng rồi.

_ Nương nương!- Một cung nhân đứng tuổi, tiến về phía trước cúi người hành lễ.- Đã đến giờ rồi, mời Người nhanh chóng đi giả đến Duyệt Lạc cung của Hoàng hậu nương nương.

Hít một hơi đầy căng, Lôi Vi chậm rãi đứng lên. Lập tức có hai cung nhân khác tiến lại đỡ nàng. Ra đến cửa một đám cung nhân tùy giả khác đã đứng ngay ngắn từ khi nào chờ đợi nàng, vừa nhìn thấy nàng, họ nhanh chóng cúi chào rồi xếp thành hai hàng. Đưa mắt nhìn một lượt sân Túc Duyên các, nàng khẽ mỉm cười. Đã đầu tháng chín rồi mà trời vẫn còn trong, không gọn một chút mây như vậy. Ông trời thật biết chiều lòng người.

_ Nương nương! Xin mời!

Đứng bên cạnh, cung nhân đứng tuổi kia khẽ lên tiếng nhắc nhở Lôi Vi. Vội gật đầu nàng tiếp tục bước đi. Vì địa điểm nàng phải tới làm lễ là Duyệt Lạc cung, cung của Hoàng hậu nương nương vậy nên để tỏ được sự kính trọng của mình dành cho Hoàng hậu, nàng sẽ tự mình đi chuyển đến Duyệt Lạc cung mà không có xa giá. Thêm vào đó đây là buổi lễ sắc phong Thái tử phi, nào có phải sắc phong Hoàng hậu, nên chuyện có xa giá là điều không thể. Dù rằng đây là một điều tốt đẹp nhưng với một người có bản tính thích chạy hơn thích đi như nàng, đây quả thật là một cực hình. Cô giữ vững tâm lý và nghĩ tới những ý nghĩa tốt đẹp của buổi lễ long trọng này, nàng bước từng bước thật vững chắc tiến về phía trước.

_ Cung chúc nương nương!

Tiếng chúc tụng vang lên khiến Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên. Ra khỏi cổng, nàng nhìn thấy các Chương sự của Thái Thường Nhạc phủ cùng Băng Tư, Quân Đài, nhạc công Đức Minh và một số ca vũ thân thiết với nàng thuờ nào đang đứng ngay ngắn hai bên chúc tụng nàng. Nhìn thấy cảnh này, nàng quả thực không khỏi cảm động. Theo thói quen, nàng vội cúi đầu xuống chào nhưng ngay lập tức liền bị cung nhân đứng ngay bên cạnh nhắc nhở nên đành thôi.

Đoạn đường đi từ Túc Duyên các của Đông cung đến Duyệt Lạc cung của Hoàng hậu tuy không xa nhưng quả thực đó không phải là một đoạn đường gần. Lôi Vi ước đoán, nếu đi bằng xe đạp và đạp với tốc độ nhanh nhất mất ít nhất tầm 10- 15 phút. Một quãng đường đủ để đôi chân của nàng mỏi nhừ. Không sao! Không có vấn đề gì cả! Với quãng đường như vậy, nàng vẫn có thể đi được. Còn nhớ năm 16 tuổi, một lần xe đạp của nàng bị hư không kịp sửa, nàng đã một mình cuộc bộ đến trường. Quãng đường khi đó nàng phải đi dài hơn quãng đường này nhiều, ấy vậy mà nàng vẫn đi được đấy thôi. Và lại 1 tháng 30 ngày, hết 20 ngày nàng đi hết từ chỗ này đến chỗ nọ của Hoàng cung này, quen rồi nên cũng chẳng phải là vấn đề gì to tát. Mỉm cười thật tươi, nàng tiến bước trên con đường dài phía trước. Gió khẽ thổi khiến bầu không khí xung quanh dịu nhẹ trở lại càng khiến tâm trạng của nàng tốt hơn lên. Vừa đi, nàng vừa lên đưa mắt quan sát xung quanh. Có không ít cung nữ đang bận rộn đi lo công việc của mình nhưng cứ nhìn thấy nàng cùng đoàn tùy tùng của mình đi ngang qua, họ lại lui qua một bên kính cẩn cúi đầu. Cứ vậy, hết người này truyền đến người kia, chẳng mấy chốc dọc đường đi nàng nhìn thấy có không ít cung nữ, thái giám chạy ra nhìn nàng cùng đoàn tùy tùng của mình. Quả thật, thời đại này tin tức lan truyền cũng nhanh thật. Cũng đủ để khiến nàng chóng hết cả mặt...

Đi qua một chân cầu, Lôi Vi nhanh chóng rẽ trái rồi hướng thẳng về Duyệt Lạc cung. Đoạn đường đang mỗi lúc được rút ngắn lại khiến nàng trong lòng có chút hồi hộp. Đưa mắt quan sát nhìn xung quanh, nàng gẩn nghĩ đến những điều khác để đầu óc phân tâm bớt, để xua tan cảm giác hồi hộp đi. Sống trong cung bao nhiêu năm, số lần nàng tham dự lễ tiết cũng không phải là ít, song khi ấy nàng chỉ là một ca vũ nhỏ bé. Còn lần này, nàng lại là nhân vật chính, là người sẽ thực hiện những nghi thức này nên trong lòng cũng không tránh khỏi lo lắng, sợ rằng bản thân sẽ phạm lỗi. Nhưng, nàng chắc chắn sẽ làm được và làm rất tốt, nàng quyết không để bản thân phạm phải sai lầm nào.

Mỉm cười thật tươi, Lôi Vi chỉnh lại tư thế của mình rồi ngẩng cao đầu tiến thẳng về phía trước. Từ đằng xa, trên đài cao, bóng áo đỏ booc-đô ở giữa có thêu hình rồng lấp lánh ánh vàng khiến nàng không khỏi ngạc nhiên. Càng tiến lại gần, nàng càng nhìn rõ nhân ảnh ấy. Chẳng mỉm cười rồi nắm chặt tay lại cổ vũ nàng, khích lệ nàng khiến nàng cảm động vô cùng. Nhìn gương mặt đông đầy hạnh phúc của chàng, lòng nàng càng trở nên rạo rực, bao nhiêu hồi hộp cũng theo đó mà bay đi mất. Chỉ cần chàng luôn đứng phía sau ủng hộ nàng như vậy, nàng nhất định sẽ cùng chàng vượt qua mọi khó khăn, không chùng bước trước bất kỳ sóng gió nào...

Cổng Duyệt Lạc cung hiện ra ngay trước mắt. Đứng nghiêm trang, Lôi Vi bước từng bước thật khoan thai vào bên trong. Bên trong, người của Thái Thường tự đã có mặt đầy đủ và sắp hàng đầu vào đó. Vừa bước vào, nàng đã ngay lập tức cảm nhận được bầu không khí trang nghiêm của buổi lễ, vậy nên tự bản thân nàng cũng trang nghiêm hẳn lên.

Ngồi ngay trước cửa, Hiếu Nhân Hoàng hậu chậm rãi đưa mắt quan sát từng động tác, cử chỉ của Lôi Vi mà không khỏi mỉm cười gật đầu. Đến khi dừng trước mặt Hoàng hậu, nàng chậm rãi quỳ xuống. Theo từng tiếng hô của Tự Khanh, nàng nhanh chóng vái lạy Hoàng hậu. Sau đó Hoàng hậu chậm rãi đứng lên tiến về phía trước đọc chiếu sắc phong Thái tử phi. Đây là lần đầu tiên nàng được nghe bài chiếu này. Thậm chí, trong các bộ phim cổ trang, hiếm có khi nào nàng được nghe chiếu sắc phong Hoàng hậu chứ đừng nói đến chiếu sắc phong Thái tử phi. Vậy nên nàng kính cẩn nghe thật kỹ từng lời, từng chữ một trong chiếu thư, không bỏ sót bất kỳ chữ nào. Khác với chiếu sắc phong Thái tử, chiếu sắc phong Thái tử phi, chủ yếu nhắm vào đức hạnh cũng như phụ giúp Thái tử cai quản chuyện hậu cung, làm tốt bổn phận dâu con, không để trưởng bối phải phiền lòng.

_ Thần, Cát Lôi Vi kính cẩn nghe theo lời răn dạy của Hoàng hậu nương nương!

Dứt câu, Lôi Vi chậm rãi cúi xuống lạy. Tiếp sau đó, Tự Khanh [3] lại hô to:

_ Mời Hoàng hậu trao ấn cho Thái tử phi.

Nghe Tự Khanh nói, Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên. Ấn? Thái tử phi cũng có ấn sao? Vậy mà xưa nay nàng không hề biết điều này. Cũng phải! Cai quản hậu cung của Đông cung sao lại không có ấn được chứ.

_ Nương nương!- Bên cạnh, cung nhân khẽ lên tiếng nhắc nhở.

Hơi giật mình, Lôi Vi vội ngẩng đầu lên, đưa hai tay về phía trước và nhận ấn từ tay Hoàng hậu.

_ Từ nay ngươi đã trở thành Thái tử phi của Thục quốc. Ngươi nhất định phải một lòng phò trợ Thái tử.

_ Vâng ạ!

Mỉm cười thật tươi, Hiếu Nhân Hoàng hậu, đặt Hoàng án có ấn và chiếu thư sắc phong lên tay Lôi Vi.

_ Lễ xong!

Tự Khanh hô to, Lôi Vi nhanh chóng đứng lên quay về phía mọi người. Nhìn một lượt khắp sân của Duyệt Lạc cung, ai nấy cũng quỳ xuống tung hô.

_ Cung chúc Thái tử phi! Thái tử phi cát tường!

Từ khi bị xuyên không đến thời cổ đại, vì quen biết và có mối quan hệ thân thiết với các Hoàng tử nên Lôi Vi sớm đã nhận được sự tôn trọng của đám người hầu. Người hầu của các Hoàng tử ai gặp nàng cũng đều cúi đầu gọi nàng là Cát Tiểu thư. Ban đầu có chút ngượng ngập nhưng xem phim cổ trang nhiều nên nàng cũng dần quen. Cứ ngỡ bản thân đã quen với điều đó rồi nhưng giờ phút này đây nàng mới nhận ra rằng, bản thân mình vẫn chưa quen. Sự quý lạ của mọi người dành cho nàng khiến nàng cảm thấy choáng ngợp và có cảm giác không được chân thật. Một chút ngờ ngàng như len lỏi vào trong nàng. Có nằm mơ Cát Lôi Vi nàng cũng không thể ngờ rằng sẽ có một ngày bản thân trở thành Thái tử phi của Thục quốc được mọi người tung hô như thế này. Nàng chưa bao giờ nghĩ ngợi nhiều đến vậy. Bởi đối với nàng quyền lực là thứ gì đó thật đáng sợ, nó có thể thao túng mọi thứ và ngay cả bản thân nàng cũng từng suýt bị nó thao túng mấy lần. Vậy nên nàng không thể ngờ rằng sẽ có một ngày nàng nắm giữ quyền lực trong tay. Nàng chỉ nghĩ đơn giản rằng, đời này chỉ cần được ở bên cạnh Phúc Tuần vậy là đủ rồi.

Có chút hoang mang, Lôi Vi đưa mắt sang nhìn Hiếu Nhân Hoàng hậu. Được Hoàng hậu mỉm cười gật đầu, nàng nhanh chóng tiến về phía trước nâng Hoàng án lên rồi đồng đặc hô to.

_ Bình thân!

_ Tạ Thái tử phi!

Đồng loạt những ai có mặt trong sân của Duyệt Lạc cung đều hô to rồi đứng lên. Nhìn một lượt mọi người, Lôi Vi nở một nụ cười đầy tự tin.

-----
[1] Đường huynh, đường muội: anh em họ con chú bác.

[2] Xử nữ: con gái chưa lấy chồng, còn trinh.

[3] Tự Khanh: chức quan đứng đầu các Tự. Các Tự này là cơ quan giúp việc dưới các bộ. Mỗi bộ sẽ có một Tự tương ứng.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Chúc Nữ! Nàng ở đâu?

Yên Khâu

Đọc bản tấu chương cuối cùng trong ngày, lòng Hàn Phong bỗng chốc trở nên nặng trĩu hẳn. Lúc này chàng thực sự không biết nên vui hay nên buồn. Chậm rãi gấp bản tấu lại, chàng tiến bước về phía cửa sổ. Gió thu lạnh lạnh, lòng chàng càng lạnh hơn. Loại cảm giác vui không được buồn chẳng xong này chẳng khác nào một loại độc dược, cứ vậy mà ngấm dần, ngấm dần vào trong cơ thể khiến người ta phải chịu đựng một sự đau đớn âm ỉ, không cách gì giải trừ được.

Lôi Vi cuối cùng cũng đã được sắc phong thành Thái tử phi Tân Thục. Phúc Tuần quả thực rất biết giữ lời hứa của mình. Nghĩ đến đây, khóe môi chàng nhẹ cong lên.

Nửa cuối tháng 7 vừa rồi, khi hai bên chuẩn bị thu quân trở về kinh thành, Hàn Phong và Phúc Tuần đã bí mật gặp nhau. Nội dung câu chuyện ngoài việc hai bên thu binh còn có cả những vấn đề mà Lôi Vi sẽ phải đối mặt. Lần ấy chàng đã thấy được sự quyết tâm của Phúc Tuần một cách rõ ràng.

"_ Chuyện của Vi Vi, Ngươi định tính như thế nào?- Vừa tiến về phía mặt sông, Hàn Phong vừa hỏi.

_ Chuyện của ta, ta tự biết sắp xếp. Không dám phiền Yên Khâu Hoàng đế nhọc công lo lắng.

_ Chuyện của ngươi, ta căn bản không muốn để ý tới. Ta chỉ muốn biết ngươi định sẽ bảo vệ Vi Vi như thế nào khi mà đám thê thiếp của ngươi lúc nào cũng như hổ đói muốn xâu xé nàng?

Cách ví von của Hàn Phong thật sự khiến Phúc Tuân không thể nào cười nổi. Đám thê thiếp của chàng dù đã biết chàng sùng ái Lôi Vi đến mức nào vậy mà vẫn không từ thủ đoạn để ám hại nàng. Ngắm ngẫm có, công khai cũng có. Song khi tuyên bố nàng là Nguyên Lương đế, chàng đã suy nghĩ kỹ càng mọi việc rồi. Huống hồ chỉ chuyện này chàng cũng đã nói với nàng.

_ Trao cho nàng ấy quyền lực!- Phúc Tuân ngắn gọn trả lời.

_ Người nghĩ Vi Vi muốn có thứ đó sao?- Hàn Phong ngạc nhiên nhìn Phúc Tuân.- Nếu nàng ấy muốn có thứ đó thì đã không là Cát Lôi Vi.

_ Dĩ nhiên nàng ấy không muốn có thứ đó. Ta biết rõ, nàng ấy thậm chí còn ghét nó, khinh thường nó.

_ Người đã biết rõ vậy mà còn...- Bỏ lửng câu nói, Hàn Phong nhếch môi lên cười.- Ta biết mục đích của người khi đưa ra quyết định này. Nhưng nàng ấy sẽ không dễ dàng chấp thuận.

Mỉm cười, Phúc Tuân chậm rãi quay về phía Hàn Phong. Gió từ bờ sông thổi vào càng khiến hai nhân ảnh trở nên phiêu dật, khó nắm bắt.

_ Thứ ta trao cho nàng ấy không chỉ có quyền lực!

Hàm ý sâu xa trong câu nói của Phúc Tuân, Hàn Phong lập tức hiểu ra. Nữ nhân nơi cung cấm vì được Hoàng đế hoặc Thái tử sùng ái nên mới có được địa vị cao quý và quyền lực trong tay. Vậy nên, Phúc Tuân trao cho Lôi Vi quyền lực, không chỉ đơn giản đó là quyền lực. Vì vậy, nàng tuy sẽ dẫn đo song cũng sẽ chấp thuận điều này.

_ Vi Nhi là một nữ tử hoạt bát, lạc quan, sống trong cung bao năm vẫn không bị lễ nghi ràng buộc. Song kỳ thực nàng cũng rất sâu sắc. Người như vậy thường muốn tự mình giải quyết vấn đề của bản thân. Nhưng nơi cung cấm này chỉ khi có quyền lực mới có thể tự bảo vệ mình và không ai dám đụng vào bản thân mình. Một người suy nghĩ thấu đáo như nàng ấy, ta tin nàng ấy sẽ hiểu được điều này. Vậy nên Anh Đức Hoàng đế từ nay về sau không cần phải nhọc công lo lắng cho thê tử của ta nữa.

Nhìn thẳng vào mắt Hàn Phong, Phúc Tuân chậm rãi mỉm cười, một nụ cười đầy ẩn ý. Hít một hơi thật sâu của hương đêm thanh tân, chàng nhanh chóng bước đi. Cuộc gặp giữa hai người tuy bí mật nhưng không thể bỏ doanh trại đi quá lâu được. Bằng không doanh trại sẽ loạn cả lên.

_ Người nhất định phải bảo vệ nàng ấy thật tốt. Đồng thời, người cũng phải trao cho nàng ấy thứ quyền lực nàng ấy có thể bảo vệ được mình.

_ Ngài yên tâm!- Dừng chân, Phúc Tuân chậm rãi nói.- Ta sẽ dùng việc này để cắt đứt tơ tình của Ngài đối với nàng- Chát giọng đầy kiên định.

Dứt câu, Phúc Tuân bước đi thẳng."

Hàn Phong cứ ngỡ sẽ mất một khoảng thời gian dài, thật không ngờ chỉ trong một thời gian ngắn như vậy Phúc Tuân đã làm được điều mình nói. Chàng nghe đâu, Phúc Tuân đã lợi dụng lúc quý tộc Donlish qua cùng với đó là Lôi Vi lập được công lớn nên đã nắm bắt việc muốn phong nàng làm Thái tử phi. Minh Đức Thái hậu tuy phản đối nhưng ngoài mặt vẫn phải gật đầu đồng ý vì không muốn người ngoài nhìn ra mâu thuẫn.

Song nói đến đây, Hàn Phong có cảm giác, Lôi Vi ngồi vào vị trí đó không được danh chính ngôn thuận cho lắm. Xem ra, chẳng đường sau này của nàng chắc chắn sẽ gặp không ít khó khăn từ phía vị Thái hậu của Thực quốc kia.

Nhưng, Phúc Tuân nói sẽ dùng việc này để cắt đứt mọi tơ tình của chàng dành cho Lôi Vi nên dù danh không chính, ngôn không thuận đi chăng nữa, Phúc Tuân vẫn sẽ làm. Còn việc biết nó trở thành danh chính ngôn thuận chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Thời gian! Nhắc đến hai chữ này tim Hàn Phong lại quặng thắt. Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, Phúc Tuân đã có thể đưa nàng lên ngôi vị Thái tử phi, chứng tỏ con người này dứt khoát muốn chàng cắt đứt tơ tưởng với Lôi Vi đến mức nào. Nếu đổi lại là chàng, chàng chắc chắn cũng sẽ làm như vậy.

Vậy nên, phải chăng đã đến lúc Lãnh Hàn Phong chàng nên cho nàng tiểu nha đầu tinh nghịch đó vào quá khứ? Cỡ lẽ sẽ không dễ dàng. Nhưng không thử làm sao biết được. Bởi chàng cũng mong có được hạnh phúc cho riêng mình.

Đóng cửa sổ lại, Hàn Phong tiến về phía bàn rồi nhanh chóng thảo một bức thư.

_ Bùi Thạch An!- Vừa cho thư vào bao, Hàn Phong vừa cất tiếng gọi.

_ Có nô tài!- Chẳng mấy chốc Bùi Tổng quản đã có mặt.

_ Chuyển bức thư này đến mắt thám ở Tân Thực.- Vừa nói, Hàn Phong vừa đưa thư cho Bùi Tổng quản.

Đón lấy bức thư, Bùi Tổng quản nhanh chóng dạ một tiếng.

_ Di giả đến chỗ Tề phi!

*

Sau một giấc ngủ dài, không khí se lạnh thật khiến Lôi Vi không muốn bước chân xuống giường. Qua ô cửa sổ hé mở, nhìn bầu trời có chút u ám nàng không khỏi thở dài chán nản. Chỉ mới nửa đầu tháng chín, thời tiết đã như thế này rồi, không biết đến khi bước vào mùa đông, bầu trời sẽ xám xịt đến mức nào nữa.

_ Nương nương!- Bên ngoài chất giọng của Đồng Thảo vang lên.- Người đã thức dậy chưa ạ?

Trườn dài trên giường, Lôi Vi thật muốn kéo mềm lên cao để ngủ tiếp. Hoàn cảnh lúc này khiến nàng không khỏi liên tưởng đến những buổi sáng mùa đông năm nào. Tuy lạnh thấu xương nhưng vẫn phải dậy sớm để đi học.

_ Vào đi!- Ngồi lên trùm chăn kín người, Lôi Vi vọng tiếng ra.

Chẳng mấy chốc Đồng Thảo cùng Hoa Lệ nhanh chóng bước vào. Quấn chặt mềm, Lôi Vi uể oải bước xuống giường.

_ Nương nương! Trông Người thật giống một con gấu đó.- Vừa nhìn thấy Lôi Vi, Hoa Lệ đã bật cười nói.

_ Đúng vậy! Ta là gấu Bắc cực đây!

Dứt câu, Lôi Vi nhanh chóng vỗ lấy Hoa Lệ cù nàng tỳ nữ này mấy cái khiến tư phòng mới sáng sớm đã rộn ràng tiếng cười.

_ Nương nương!- Vừa bật cười, Đồng Thảo vừa càn hai người lại.- Người phải chuẩn bị để kịp giờ thỉnh an Thái hậu đấy.

_ Ta biết rồi!- Vừa cười, Lôi Vi vừa nói.- Nhưng tỳ đề ta cho con nha đầu này biết tay. Để xem lần sau có còn dám gọi ta là gấu nữa không.

_ Nương nương tha mạng!- Vừa né Lôi Vi, Hoa Lệ vừa kêu lên.- Nương nương tha mạng! Nô tỳ lần sau không dám nữa.

Cùng lúc này Tiểu Không Tử từ bên ngoài bước vào. Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, không khỏi hoảng hốt. Từ khi Hoa Lệ được phân đến đây hầu hạ Lôi Vi, nàng cùng với tỳ nữ này thường xuyên trêu đùa nhau như vậy khiến hấn không khỏi đau đầu. Thật chỉ có thể thốt lên mấy câu chủ không ra chủ, tớ không ra tớ.

_ Ấy da! Nương nương của nô tài! Tổ tông của nô tài!- Vừa nói, Tiểu Không Tử vừa giữ Lôi Vi lại.- Sắp đến giờ Người phải cùng các vị chủ tử khác đi thỉnh an Thái hậu rồi đó.

Vừa thờ ra, Lôi Vi vừa quay về phía Tiểu Không Tử, nhìn về mặt của hấn, nàng thật muốn cười lớn.

_ Ta biết rồi! Buổi sáng phải khởi động một tý mới có tinh thần chứ.- Nói đoạn, Lôi Vi quay về phía Hoa Lệ.- Không đùa nữa, chúng ta chuẩn bị thôi.

Dứt câu, Lôi Vi tiến về phía bàn trang điểm. Song mới bước được một bước, nàng đã quay sang cù Đồng Thảo một cái, cù Tiểu Không Tử một cái.

_ Hai người đừng có ngày nào cũng căng thẳng thế. Ở cùng ta phải thật thoải mái mới ở được.

Mỉm cười, Lôi Vi tiến thẳng về bàn trang điểm. Tiểu Không Tử nhìn Hoa Lệ cầm khay đồ tiến đến chỗ nàng liền đẩy đầu nàng tỳ nữ này một cái. Nàng tỳ nữ này chẳng những không sợ mà còn lễ lười trêu hấn. Thật hết cách! Xem ra, hầu hạ vị chủ tử này, hấn cũng phải diễn theo mới có thể hầu hạ được.

*

Từ sau lần Thái hậu xảy ra chuyện, Trường Sinh điện đã thay đổi không ít. Theo lời căn dặn của Lôi Vi các tỳ nữ của Thái hậu đã chú trọng hơn trong mọi khâu sinh hoạt của Người, từ đó sức khỏe của Người cũng đã dần khá lên. Nàng sau khi từ sa trường trở về cũng thường đến Trường Sinh điện để chăm sóc Người những mong sức khỏe Người lại tốt lên. Thiện cảm của Thái hậu dành cho nàng vốn không nhiều nên ban đầu trong mắt Người, những việc làm của nàng chẳng qua chỉ để lấy lòng. Song, dần dần cảm nhận được sự đổi đời chân thành của nàng, Thái hậu cũng từ từ chấp thuận. Vậy nên vấn đề hôn lễ và mới nhất là chuyện sắc phong nàng thành Thái tử phi tuy Người có tức giận nhưng cũng không gây khó dễ gì nhiều. Người ngoài đàm tiếu rằng là do Thái hậu không muốn người phương Tây thấy được mẫu thuẫn triều đình. Nhưng suy cho cùng, nếu không có tình cảm với nàng, Thái hậu cũng đã cho một trận trời long đất lở.

_ Tham kiến Thái hậu nương nương!- Vừa quỳ xuống, Lôi Vi cùng đám thê thiếp của Phúc Tuân tung hô.- Thái hậu nương nương thiên tuế! Thiên tuế! Thiên thiên tuế!

_ Bình thân!- Nói đoạn, Minh Đức Thái hậu chậm rãi quay người về đám tỳ nữ.- Ban ngồi!

_ Tạ Thái hậu!

Xếp theo địa vị, Lôi Vi ngồi đầu tiên, sau đó đến Ngọc Nhận rồi đến các thê thiếp khác của Phúc Tuân. Dù thời gian gần đây, Minh Đức Thái hậu có dành thiện cảm cho nàng nhưng nhìn đứa cháu gái cưng của mình phải xếp sau người khác, trong lòng Người quả thật có chút buồn bực.

_ Nào! Tiểu Nhận! Lại đây ngồi cạnh ta!- Vừa nói, Minh Đức Thái hậu đặt tay xuống vị trí ngay bên cạnh.

_ Vâng ạ!

Dứt câu, Ngọc Nhận nhanh chóng tiến lại ngồi ngay bên cạnh Thái hậu. Mỉm cười, Người quay về phía đám thê thiếp của Phúc Tuân nhìn một lượt những ai có mặt trong phòng rồi gật đầu hài lòng. Những gì cần chuẩn bị cho đứa cháu trai này Người đã chuẩn bị cả rồi. Tuy Người không mong muốn viễn cảnh này xảy ra, nhưng tương lai nếu có gì bất trắc, đứa cháu trai này của Người có thể dựa vào đó mà giữ vững giang sơn cũng như giữ vững ngôi vị. Vậy nên về Phúc Tuân, Người không cần phải lo lắng quá nhiều. Chỉ là Ngọc Nhận luôn khiến Người cảm thấy không an lòng. Vẫn biết rằng Phúc

Tuần sẽ không để cho đứa cháu gái này của Người chịu thiệt thòi, nhưng chốn hậu cung nguy hiểm trùng trùng, nam nhân nào có thời gian đâu để ý tới.

_ Thái tử phi!- Mím cười, Minh Đức Thái hậu chậm rãi quay về phía Lôi Vi.

_ Dạ!- Lôi Vi vội đáp lại.

_ Ta vừa nghe nói, hôm con được sắc phong, quý tộc phương Tây đã tặng con không ít lễ vật phải không?

Lễ sắc phong trôi qua cũng đã được tầm 5 ngày. Lôi Vi từ hôm đó đến nay, ngày nào nàng cũng cùng mọi người đến Trường Sinh điện vấn an nhưng Người chưa hỏi qua một lần. Hôm nay bỗng nhiên bị hỏi đến, nàng không khỏi cảm thấy khó hiểu.

_ Dạ vâng ạ!- Lôi Vi kính cẩn đáp.- Nhờ phúc của Thái hậu mà Lôi Vi con mới được hậu đãi như vậy ạ.

_ Ta sống đến từng tuổi này rồi cũng chỉ mong trên dưới tử tôn trong Hoàng thất có một cuộc sống sung túc, hạnh phúc, đặc biệt không bị người ngoài chê cười, hà hiếp.- Minh Đức Thái hậu điềm đạm nói.- Lần này con lập được công lớn, giúp Tân Thực ta không những không bị yếu thế mà còn khiến quý tộc phương Tây đó không thể xem thường, phải nể trọng. Vậy nên lễ vật họ tặng con ầu cũng là phần thưởng xứng đáng khiến tất cả chúng ta nở mặt nở mày.

Lời nói của Minh Đức Thái hậu mới nghe qua chỉ là lời răn dạy. Nhưng nếu nghe kỹ lại sẽ hiểu ngầm ý sâu xa ở trong đó. Tử tôn trong Hoàng thất! Ở đây ngoài Ngọc Nhận ra, Người không xem ai là tử tôn Hoàng thất cả. Thê thiếp của Phúc Tuần tuy là dâu nhưng với Người mãi chỉ là người ngoài. Song khen ngợi Lôi Vi trước mặt bao nhiêu người như vậy cũng ngầm ám chỉ rằng Người cũng xem trọng đám dâu, rể của Hoàng tộc. Chỉ cần có công sẽ được ban thưởng xứng đáng.

_ Song nói đi cũng phải nói lại! Đoàn người phương Tây đó qua đây đã tặng cho hậu cung chúng ta không ít lễ vật là y phục của họ. Hay là con nhân dịp này dệt ít vải để tặng họ xem như là lễ vật đáp lễ.

_ Dệt vải ạ?- Lôi Vi không khỏi ngạc nhiên.

_ Đúng vậy! Con tính thử xem, trong đoàn của họ có bao nhiêu phu nhân, bao nhiêu tiểu thư thì dệt bấy nhiêu. Ngoài ra, con cũng nên dệt thêm một tấm vải để tặng cho Nữ hoàng Donlish

Nghe Minh Đức Thái hậu nói vậy, Lôi Vi không khỏi choáng váng. Đoàn quý tộc phương Tây qua đây 20 nam nhân, ngoại trừ Công tước Laurent ra còn ai nấy cũng dẫn theo phu nhân và tiểu thư của mình. Tính sơ bộ số nữ nhân trong đoàn cũng trên 30 người.

_ Thái hậu!- Chất giọng của Ngọc Nhận không khỏi ngạc nhiên.- Đoàn quý tộc phương Tây chỉ ở lại Tân Thực ta hai mươi ngày nữa. Làm sao Thái tử phi có thể dệt kịp được ạ?

Tiếng bàn tán nổi lên. Ai nấy cũng tỏ ra lo lắng khi Lôi Vi phải dệt trên 30 tấm vải. Không biết những người khác liệu có nghe ra, nhưng Lôi Vi nghe ra được Thái hậu không chỉ đang dạy dỗ nàng mà còn đang dạy dỗ những thê thiếp khác của Phúc Tuần. Không được giờ thói đặc sủng sinh kiều [1], càng không được ý thế, đặc tội với Ngọc Nhận. Song có lẽ trong lòng đám người kia, sẽ có người không hiểu sâu xa đến vậy. Nếu vậy nàng đây sẽ nhận công việc này rồi cứ từ từ mà làm để bọn họ tự thân hiểu ra. Nhưng nàng chắc chắn không để đám thê thiếp kia xem thường nàng.

_ Lôi Vi đã hiểu rồi ạ!- Vừa cúi người xuống, Lôi Vi vừa cung kính nói.- Ngày mai Lôi Vi sẽ đến Cẩm Sa phòng để bắt đầu dệt vải. Con sẽ cố gắng hoàn thành công việc để kịp tặng đoàn quý tộc phương Tây trước khi họ quay trở về xứ Donlish.

_ Cứ từ từ làm!- Nhấp ngụm trà, Thái hậu chậm rãi nói.- Tay của con vẫn còn chưa khỏe hẳn, đừng gấn sức quá.

_ Lôi Vi tuân mệnh!- Vừa nói, Lôi Vi vừa mím cười.

Buổi bình an kết thúc, đám thê thiếp của Phúc Tuần sau khi bàn tán xôn xao rồi hỏi thăm Lôi Vi các kiểu liền nhanh chóng trở về nơi ở của mình. Đến lúc này, nàng quả thực không khỏi đau đầu. Nàng từ khi theo đuổi ngành thiết kế thời trang chỉ đụng đến máy may nào có biết đến khung cửi để dệt vải. Lần này xem ra rắc rối to rồi. Nàng còn nhớ trong bộ phim Thiên ngoại phi tiên có nói rằng, một người thợ một ngày dệt nhiều nhất được 3 tấm vải. Nhưng nàng đây ngay cả kiến thức cơ bản về dệt cũng không có làm sao trong khoảng thời gian 20 ngày có thể dệt được hơn 30 tấm vải? Ấy là chưa kể tay của nàng vẫn còn chưa khỏe hẳn. Nếu vận động liên tục e rằng sẽ nặng hơn.

_ Vi Nhi!- Vừa tiến lại gần Lôi Vi, Yên Xuân vừa chậm rãi nói.- Ngày mai ta sẽ đến Cẩm Sa phòng với muội. Chúng ta cùng dệt vải.

_ Không cần đâu Xuân tỷ!- Mím cười, Lôi Vi chậm rãi nói.- Muội có thể tự làm được.

_ Nhưng một mình muội sẽ khó lòng làm kịp.- Chất giọng của Yên Xuân trở nên lo lắng hẳn.

_ Thái hậu đã nói rất rõ ràng là muốn muội làm rồi. Vậy nên mọi người không ai có thể giúp được muội đâu.

Nghe Lôi Vi nói vậy, Yên Xuân càng thờ dãi lo lắng. Nàng đã dệt vải bao giờ đâu sao có thể hoàn thành mọi việc trong thời gian ngắn như vậy được chứ.

_ Được rồi, tỷ yên tâm! Muội sẽ làm được mà.- Vừa nói, Lôi Vi vừa cười rạng rỡ.- Thôi muội về trước chuẩn bị mọi thứ để mai còn đến Cẩm Sa phòng.

Dứt câu, Lôi Vi nhanh chóng rảo bước rời khỏi Trường Sinh điện. Song khi đến khúc quanh, nàng thoảng nhìn thấy tên Thái giám của Yên Xuân thì thầm điều gì đó. Không biết hẳn thì thầm điều gì mà gương mặt nàng ấy dần ra ít nhiều. Nhưng đó không hẳn là điều nàng cảm thấy khó hiểu lắm, điều nàng cảm thấy khó hiểu chính là cách hẳn ta ghé sát vào tai Yên Xuân. Có điều bất ổn nào đó mà nhất thời nàng không thể nhìn ra.

_ Hoa Lệ!- Vừa rảo bước đi, Lôi Vi vừa hơi quay đầu ra phía sau.- Người đi tìm hiểu giúp ta xem trong đoàn quý tộc của phương Tây, ngoài mười chín phu nhân ra còn có tất cả bao nhiêu tiểu thư.

_ Nô tỳ tuân mệnh!

Dứt câu, Hoa Lệ nhanh chóng chạy đi lo việc.

_ Tiểu Khổng Tử! Người đến Cẩm Sa phòng thông báo với Chương sự ở đó một tiếng. Nhớ đừng để ồn ào.

_ Vâng!

Vội cúi người xuống, Tiểu Khổng Tử nhanh chóng chạy đến Cẩm Sa phòng. Nhìn đám người làm của mình đi lo việc nàng không khỏi mỉm cười. Trong dáng đi, người nào người nấy cũng căng thẳng. Cuối cùng nàng cũng đã hiểu câu "Hoàng thượng không vội, Thái giám đã vội".

*

Thường Vinh đài

_ Tỳ tỳ! Xem ra Thái tử phi của chúng ta chưa chi đã gặp khó khăn rồi.- Vừa rót trà, Phụng Thoa vừa chậm rãi nói.- Làm sao có thể dẹt cho kịp hơn hai mươi tám vải chứ?

_ Đúng vậy!- Mỉm cười, Thủy Trúc chậm rãi nói.- Nhưng muội đừng quên bản lĩnh của nàng ấy không hề nhỏ. Nói điều gì vào lúc này vẫn còn quá sớm.

Đặt tách trà xuống, Phụng Thoa không khỏi nghĩ ngợi. Cát Lôi Vi này bản lĩnh có thừa nhưng nếu cứ bị vùi dập như thế, thế nào cũng toi bồi hoa lá. Trong khi đó, Thái hậu hôm nay rõ ràng đã cho mọi người thấy Người yêu thương Ngọc Nhận đến mức nào, nên trong cung này chả ai dám đắc tội. Chỉ có điều...nói gì thì nói, Thái hậu cũng đã niên kỷ, nếu chẳng may Người có bề gì, Ngọc Nhận sẽ mất đi chỗ dựa vững chắc. Thái tử tuy sẽ không làm gì nàng ta, nhưng tình cảm phu thê của cả hai khắp Đông cung này điều biết, vậy nên đến khi ấy khó có thể nói chắc nàng ta liệu có "vững như bàn thạch" hay không. Ngược lại, sự đắc sủng của Thái tử dành cho Lôi Vi càng ngày càng tăng lên, thêm vào đó nàng Thái tử phi này bản lĩnh như vậy chắc chắn sẽ không dễ dàng gục ngã. Vậy nên, nên theo ai lúc này thật khiến Phụng Thoa thật đau đầu. Dù sao đi nữa, nàng cũng không muốn rước họa vào thân lần nữa.

_ Tỳ tỳ! Tỳ thấy Yên Lương viên và Sở Chiêu huân thế nào?- Quan sát sắc mặt của Thủy Trúc, Phụng Thoa ước hỏi.

_ Sao muội lại hỏi ta về hai người đó?- Thủy Trúc không khỏi tò mò.

_ Hai người đó từ khi nhập Đông cung đến nay gần như không có sóng gió gì cũng không tỏ vẻ gì nên đột nhiên muội cảm thấy tò mò. Không phải nói chúng ta đều biết, Đông cung này giờ là giang sơn của Thái tử phi, của Mạnh Lương đệ. Còn trong năm tú nữ được tuyển vào Đông cung chúng ta cũng chỉ có Hoắc Thừa huy là nổi bật nhất mà thôi. Tỳ nghĩ, hai người đó thực sự không muốn tranh đấu sao?

Đặt tách trà xuống bàn, Thủy Trúc không khỏi nghĩ ngợi.

_ Muội nói cùng đúng!- Thủy Trúc khẽ gật đầu.- Từ khi Cát Lôi Vi chính thức nhập Đông cung, Yên Lương viên dường như đã lui tới chỗ nàng ta nhưng cũng không quá thân thiết. Còn Sở Chiêu huân, quả thật quá im ắng. Khắp kinh thành này Sở gia có tiếng tăm như vậy nhưng chuyện trong Sở phủ cũng rất ồn ào. Ta nghe nói, cách đây mấy năm trước, vì mẫu tử thứ thất đắc tội với mẫu tử chính thất mà Sở lão phu nhân đã đuổi mẫu tử thứ thất ra khỏi nhà. Sau đó bọn họ mất tích từ đó đến nay.

_ Muội cũng có nghe qua chuyện này.- Phụng Thoa gật đầu xác nhận.- Nghe đâu cách đây hơn hai chục năm trước, trước khi mẫu thân Phần Diễm được gả vào Sở gia đã từng hại chết một kỹ nữ. Nhưng quan phủ không ai dám đụng tới họ. Về sau, hai vụ án oan này đều không được ai nhắc tới nữa.

_ Vậy theo muội, một người có tâm cơ như Phần Diễm liệu có chịu ngồi yên không? Trừ phi nàng ta đang chờ cơ hội để ra tay. Con người này, chúng ta không thể không phòng!

Hứa Thủy Trúc nàng tuy tính gió chiều nào theo chiều nấy nhưng cũng biết lựa gió mà theo. Dù sao nàng cũng không muốn chết! Song người tính không bằng trời tính!

Nghinh Nga đài

Bước vào trong đình, Trương Nguyệt chậm rãi ngồi xuống. Đôi môi hơi cong lên tạo thành một nụ cười đầy thích thú và cũng không kém phần hung hiểm.

_ Cát Lôi Vi! Để ta xem xem lần này người làm thế nào để qua được ải của Thái hậu. Có được sự sủng ái của Thái tử thì đã sao chứ?

Vừa nói, Trương Nguyệt vừa bật cười, tiếng cười mỗi lúc một vang khiến đám mây trắng bồng bênh vội lần tránh vào những đám mây đem âm u.

_ Lần này, ta sẽ cho người nhận kết quả xứng đáng khi dám làm bề mặt mẫu thân ta.

Nếu ai vô tình nghe được chất giọng sắc lạnh cũng với những từ ngữ đầy thù hận hẳn sẽ không thể nào ngờ được nó được thốt ra từ một nữ nhân có gương mặt xinh đẹp tựa ánh trăng.

Cả hậu hoa viên rộng lớn của Nghinh Nga đài im ắng càng khiến bầu không khí xung quanh Tương Nguyệt trở nên căng thẳng và nhuộm màu muru mô.

Trên đời này, có người vốn không muốn tranh giành, có người lại muốn tranh giành cho bằng được. Mẫu tử Hoắc Tương Nguyệt lại thuộc cả hai loại người này. Vốn không muốn tranh giành, nhưng vì bị người khác bức hại mà phải tranh giành để rồi cuối cùng, bản thân mình đã biến chất từ lúc nào không hay.

Cẩm Sa phòng

3 ngày đã trôi qua, số vải Lôi Vi dệt được chỉ mới 2 tấm. Nàng chỉ còn 17 ngày để dệt 40 tấm vải. Còn nhớ ngày đầu tiên nàng đến Cẩm Sa phòng này, sau khi được Phùng Chương sự hướng dẫn, phải vất vả lắm nàng mới dệt được nửa mét vải nhưng nhìn đi nhìn lại thấy thế nào cũng không đẹp vậy là đành cắt bỏ, dệt lại từ đầu. Cứ vậy cả nửa ngày trời nàng mới dệt có thể tạm gọi là thạo. Đến khi làm quen rồi nàng mới thấy dệt vải không quá khó nhưng vì cổ tay trái của nàng vẫn chưa lành hẳn nên tốc độ làm việc của nàng vẫn chưa thể nhanh lên được. Và nếu tình trạng này cứ kéo dài, e rằng đến ngày đáp lễ cho quý tộc phương Tây, nàng khó lòng hoàn thành được 40 tấm vải để tặng họ. Càng nghĩ, càng ảm não. Giá có nàng Chức Nữ ở đây thì tốt biết mấy. Nàng tiên nữ ấy dệt vải vừa nhanh lại vừa đẹp. Thật khéo tay!

Nhẹ nhàng đưa con thoi qua, Lôi Vi khẽ thở dài. Quả thật có một chút chán nản len vào trong tim. Nếu trên thế gian này không có Chức Nữ vậy hãy cho nàng một cái máy dệt công nghiệp cũng được. Nhìn bề ngoài, công việc không đến nỗi vất vả nhưng ngồi lâu quá khiến cả người nàng cảm thấy mỏi nhừ và cứng đơ rồi. Song lẽ nào nàng lại chịu bỏ cuộc dễ dàng vậy sao? Chưa đến phút cuối mà đã bỏ cuộc, đó không phải là tác phong của nàng. Nghĩ vậy, nàng hít một hơi thật sâu rồi nhanh chóng đưa con thoi nhanh hơn. Nhất định đêm nay, nàng phải dệt cho xong tám vải thứ 5 này. Đến ngày mai, nàng sẽ tăng tốc. Không thể chậm trễ thêm được nữa...

Đưa tay lên dụi dụi đôi mắt cho tỉnh táo, Lôi Vi lại cầm con thoi lên để tiếp tục công việc. Nhưng chưa kịp đưa con thoi qua, một vòng tay đã ôm trọn lấy nàng từ phía sau. Vòng tay ấm áp, dịu dàng và thân thuộc quá đối khiến lòng nàng dâng trào lên biết bao nhiêu cảm xúc ngọt ngào.

_ Anh vào khi nào thế? Định dọa chết em hay sao mà chả có tiếng động nào cả?- Chất giọng của Lôi Vi đầy tình nghịch.

Không nói gì, Phúc Tuấn hơi nghiêng người qua rồi nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên hờn cổ của nàng. 3 ngày qua nàng không về cũng không tiếp ai đến thăm mình, trừ người của Túc Duyên các đến đưa cơm cho nàng. Chàng ở Đông cung chẳng khác nào ngồi trên đồng lửa. Lo lắng bồn chồn không yên. Đến hôm nay, không thể nhẫn nhịn được nữa, chàng mặc kệ bên ngoài trời đang mưa nặng hạt, một mình cầm dù cưỡi bộ thẳng đến Cẩm Sa phòng này đưa cơm cho nàng. Thấy nàng ngồi bên khung cửi, lòng chàng không khỏi xót xa. Dáng người nhỏ bé, đung đưa theo nhịp của khung cửi khiến chàng có cảm giác nàng chẳng khác nào cánh Phù dung mỏng manh đang buông mình trong gió, mặc gió thổi đi đâu thì đi. Bình thường, nàng rất miễn cảm với lạnh vậy mà nàng lúc này đây chỉ mặc trên người bộ y phục mỏng manh, đủ thấy nàng đã phải tập trung làm việc đến mức nào. Khi nàng đưa tay trái qua, chàng để ý thấy cổ tay của nàng đã đỏ lên, song nàng vẫn mặc kệ mà tiếp tục công việc của mình. Một cảm giác mỏng manh chọt lên lòi vào trong tim làm chàng không sao cầm lòng được mà tiến tới ôm lấy nàng.

_ Vi Nhi!

Hơn cả vạn lời nói, mọi cảm xúc như vỡ oà khi Phúc Tuấn gọi tên nàng. Vòng tay của chàng quanh người nàng càng xiết chặt hơn. Song, không hiểu sao chàng lại có cảm giác, dù cho có ôm nàng chặt hơn nữa, nàng vẫn rất dễ dàng tuột khỏi tay chàng.

_ Nàng gầy rồi!

Đặt con thoi lên tấm vải đang dệt dở, Lôi Vi vội quay về phía Phúc Tuấn nhìn thật sâu vào đôi mắt chàng rồi vòng tay qua ôm chàng.

_ Em vẫn ổn mà!

_ Vất vả cho nàng rồi!

_ Không có!- Lắc đầu, Lôi Vi buông Phúc Tuấn ra rồi chậm rãi nói.- Không có vất vả! Nếu nói em không mệt là nói dối. Nhưng kỳ thực em không thấy vất vả. Chỉ là...có hơi chán nản một chút, nhưng giờ thì ổn rồi!- Vừa nói, nàng vừa cười híp cả mắt.

Ngắm thật kỹ gương mặt của Lôi Vi, Phúc Tuấn nhẹ nhàng mỉm cười rồi dìu nàng đứng lên tiến về phía chiếc bàn nhỏ.

_ Nào! Ăn chút đồ ăn, sau đó nghỉ ngơi cho khỏe rồi mai lại làm tiếp.

_ Không được!- Vừa nói, Lôi Vi vừa lắc đầu.- Ăn xong em phải làm tiếp. Tối nay, em phải dệt cho xong tám vải này. Em không thể chậm thêm được nữa.

_ Chuyện đâu còn có đó mà!- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa mở khay đồ ăn ra.- Nàng đừng gấp gáp quá kéo lại hại đến thân.

_ Nhưng đoàn quý tộc phương Tây sắp đi rồi!

_ Được rồi ăn đi!- Vừa nói, Phúc Tuấn vừa đưa đũa cho Lôi Vi.

_ Itadakimasu!- Vừa cầm lấy đũa, Lôi Vi vừa hô to.

_ Uhm?- Phúc Tuấn tò mò.- Đó là tiếng gì vậy?

_ Là tiếng Nhật...uhm...nó có nghĩa là chúc ngon miệng- Vừa gấp một miếng thịt, Lôi Vi vừa cười nói.

_ Nàng rốt cuộc biết bao nhiêu thứ tiếng vậy?

_ Chỉ là để ra oai với những người không biết tiếng đó thôi.- Vừa nói, Lôi Vi vừa cười híp mắt.

Ngắm thật kỹ gương mặt Lôi Vi, Phúc Tuấn thấy nàng đã tiêu tụy đi ít nhiều nhưng khí chất lẫn thần thái vẫn không hề giảm sút tí nào. Nàng vẫn tràn đầy sức sống như vậy. Như thể những khó khăn nàng đang phải trải qua chẳng thấm tháp vào đâu. Thật khiến người đối diện có chút cảm giác kinh ngạc.

_ Vi Nhi! Ta rất hiếu kỳ đó!

Vừa ăn cơm, Lôi Vi vừa quay sang nhìn Phúc Tuấn với ánh mắt đầy tò mò.

_ Nàng...ăn nhiều như vậy, tại sao ta lại không thấy nàng mập lên nhỉ?

_ Thật vậy sao?- Lôi Vi cười rạn rở.

_ Uhm!- Phúc Tuấn gật đầu.- Mỗi lần ôm nàng, ta đều xiết vòng tay của mình lại mới có cảm giác chắc tay. Nếu nàng mập lên tí nữa, ta chắc sẽ không phải tốn công sức mà vẫn cảm thấy chắc tay khi ôm nàng.

_ Vậy thì tốt quá! Lâu lâu bụng em chẳng khác nào thùng rỗng. Ăn mãi mà không thấy no. Nhưng giờ thì tốt rồi. Không bị mập lên là tốt rồi.

Nghe Lôi Vi nói, Phúc Tuấn không khỏi ngạc nhiên. Song trong mơ hồ, chàng dường như nhận ra điều gì đó.

_ Chịu thôi! Quan niệm thẩm mỹ mỗi thời mỗi khác nhau.

Lôi Vi nói vậy, Phúc Tuấn không khỏi bật cười. Quả chàng đoán không sai.

_ Anh cười cái gì?

_ Không có gì!- Phúc Tuấn lắc đầu.- Nàng ăn đi!

Không nói gì, Lôi Vi gật đầu rồi ăn tiếp chén cơm của mình.

_ Ngon quá! Có anh ngồi đây, đúng là ăn ngon hẳn!

Nụ cười của Phúc Tuấn càng lúc càng dần rộng ra. Theo từng lời nói của Lôi Vi, lòng chàng như nhảy lên vì hạnh phúc, vì ấm áp. Những xúc cảm thật ngọt ngào ấy cứ chậm chậm len lỏi vào trong mọi ngóc ngách của trái tim chàng. Hạnh phúc chỉ cần đơn giản thế này thôi.

_ À! Phải rồi! Sao anh lại...

Nói chưa hết câu, Lôi Vi đã nằm gục xuống bàn, không biết trời trăng mây gió gì. Nhẹ nhàng gạt hạt cơm trên gương mặt nàng, Phúc Tuấn nhanh chóng bế nàng sang gian phòng bên cạnh, đặt nàng xuống giường.

_ Vi Nhi!- Đắp mền lên cho Lôi Vi, Phúc Tuấn nắm lấy tay nàng.- Ta xin lỗi! Ta tuy không thể giúp nàng dệt vải nhưng ta càng không thể để nàng chịu khổ được. Vậy nên, nàng hãy ngủ một giấc đi nhé.

Dứt câu, Phúc Tuấn cho tay Lôi Vi vào mền. Ngắm kỹ gương mặt nàng lần nữa, chàng chậm rãi đứng lên tiến về phía cửa.

_ Tiểu An Tử!

_ Có nô tài!- Bên ngoài, Tiểu An Tử vọng tiếng vào.

_ Đưa mọi người tới.

_ Vâng!

Liền sau đó, Tiểu An Tử vội chạy đi. Chẳng mấy chốc hẳn lại chạy trở về và dẫn theo Yên Xuân, Đồng Thảo, Quân Đài cùng Băng Tư tới.

_ Tham kiến Điện hạ! Điện hạ cát tường!

_ Đứng lên cả đi!

Chờ mọi người đứng lên, Phúc Tuấn chậm rãi tiến lại. Nhìn một lượt bốn người, chàng khẽ mỉm cười.

_ Ta hy vọng mọi người có thể giúp Thái tử phi hoàn thành công việc này, qua được cửa ải của Thái hậu.

_ Vâng!

_ Thời gian không còn sớm nữa! Mọi người hãy bắt tay vào việc đi.

Sau câu nói đó của Phúc Tuấn, bốn người Yên Xuân, Đồng Thảo, Quân Đài, Băng Tư nhanh chóng bắt tay vào dệt vải. Kế hoạch táo bạo này năm người bọn họ phải nghĩ cả buổi trời mới ra. Ban đầu, Đồng Thảo đề nghị để nàng đưa phần com bó sẵn thuốc ngủ cho Lôi Vi nhưng Phúc Tuấn lại nói để chàng bởi nếu làm không khéo nàng sẽ phát hiện ra điều bất thường thêm nữa, chàng cũng muốn gặp nàng để vui nỗi nhớ. Sau đó, sau khi thuốc ngấm và nàng đã ngủ, chàng sẽ sai Tiểu An Tử gọi mọi người ở phòng của Phùng Chương sự đến để giúp nàng dệt vải. Vốn biết nàng sẽ không để mọi người giúp mình dệt vải, vậy nên ngoài hạ sách này ra, họ thật sự không còn nghĩ ra cách nào khác. Bởi nếu tình trạng này kéo dài, Lôi Vi không sớm thì muộn cũng sẽ gục mất.

Vừa dệt vải, Đồng Thảo vừa quay sang nhìn gian phòng bên cạnh. Thực ra, sau khi giao việc cho mọi người, Phúc Tuấn đã qua gian phòng bên cạnh, và cánh cửa của gian phòng ấy cũng đã đóng chặt từ lúc đó. Nhưng nàng vẫn có thể tưởng tượng ra những cử chỉ ân cần chàng dành cho Lôi Vi. Chỉ nghĩ đến đó thôi, tim nàng lại nhói đau. Rõ ràng hai người gặp nhau trước, nhưng chàng đến một chút cũng không để tâm đến nàng. Ngay từ lần đầu tiên gặp nhau đó, nàng đã rung động trước chàng rồi, song chàng lại chỉ thích thú, để tâm đến Lôi Vi khi hai người gặp nhau lần đầu trong Phủ Dung viên của Chiêu Anh hầu phủ. Nàng và chàng, lẽ nào chỉ có duyên gặp gỡ thôi sao? Càng nghĩ, nàng càng không khỏi đau lòng. Và trên hết, có một sự bất kham khó nói thành lời. Ông trời sao nỡ đối xử với nàng bất công như vậy?

Đóa hoa chưa nở sao lại tàn úa nhanh đến vậy?

Chưa biết đến ngọt ngào đã phải buông tay?

Nàng quả thật không can tâm chặt đứt mối duyên này.

_ Quân Đài! Muội làm cẩn thận chút đi!- Ngay phía sau Đồng Thảo, Băng Tư lên tiếng nhắc nhở Quân Đài.

_ Muội biết rồi mà! Tỷ cũng lo làm đi!

_ Thái tử phi! Những gì nàng ấy có được ngày hôm nay không phải do số mệnh. Cùng không phải do ông trời. Mà là do chính bản thân nàng ấy cố gắng và làm chủ. Thật hy vọng...không có ai...ám hại nàng ấy.

Bốn chữ cuối cùng được Băng Tư nhấn mạnh bằng chất giọng sắc lạnh khiến Đồng Thảo không khỏi giật mình đến độ thiếu chút nữa đánh rơi con thoi. Hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh, nàng tiếp tục công việc của mình. Cố xua đi những gì Băng Tư vừa nói.

-----

[1] Đắc sủng sinh kiều: được sủng ái sinh thói kiều ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Như Mộng: Thiên Nhai Cộng Minh Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.